

Đặc Thù Không Gian

Contents

Đặc Thù Không Gian	8
1. Giới Thiệu	9
2. Chương 1: Số Phận Chờ Chết!	9
3. Chương 2: Linh Hồn Đến Từ Tương Lai	13
4. Chương 3: Hồi Sinh!	18
5. Chương 4: Máy Tính Hình Người!	22
6. Chương 5: Tuyệt Cơ Sư Phụ.	25
7. Chương 6: Bức Ảnh Khủng Bố	28
8. Chương 7: Từ Chối Nuôi Dưỡng	31
9. Chương 8: Nữ Cảnh Sát Hàn Duyệt.	33
10. Chương 9: Cuộc Hẹn Lúc Nửa Đêm.	36
11. Chương 10: Máy Tính Hình Người Thức Tỉnh.	39
12. Chương 11: Ngủ Cầm Hí.	42
13. Chương 12: Hỗn Độn Xà Trong Ngũ Cầm Hí.	44
14. Chương 13: Không Phải Giác Mơng, Toàn Bộ Đều Là Sự Thật	47
15. Chương 14: Được Tuyệt Cơ Hôn	50
16. Chương 15: Máy Tính Hình Người Cầm Ứng	53
17. Chương 16: Huyền Cảnh Trong Truyền Thuyết	55
18. Chương 17: Sống Dựa Vào Nhau	58
19. Chương 18: Tu Luyện Tại Huyền Cảnh	61
20. Chương 19: Tu Vi Đột Phá	63
21. Chương 20: Gặp Nguy Hiểm	66
22. Chương 21: Phong Độ Thân Sĩ, Nhường Nữ Chạy Trước!	68
23. Chương 22: Nữ Thiên Sư Điều Ngoa.	70
24. Chương 23: Đã Từng Là Nỗi Nhục!	73
25. Chương 24: Huyền Cảnh Huyết Bức.	75
26. Chương 25: Cứu Tinh.	77
27. Chương 26: Năm Thế Lực Của Huyền Cảnh.	79
28. Chương 27: Phượng Hoàng Lệnh	82
29. Chương 28: Trở Về	85
30. Chương 1: Không Gian Pháp Trận Trong Phượng Hoàng Lệnh.	87
31. Chương 2: Cảnh Hoa Ước Kiến.	90
32. Chương 3: Kiến Hút Máu Đến Từ Huyền Cảnh	92
33. Chương 4: Khuếch Đại Đạo Lực	94
34. Chương 5: Ác Nghiệt Sốt Lại	97
35. Chương 6: Tâm Tư Của Mã Gia	99
36. Chương 7: Lão Sư? Hàn Cảnh Quan.	102
37. Chương 8: Cô Nam Quả Nữ.	104
38. Chương 9: Ủy Thác Của Nữ Cảnh Sát!	107
39. Chương 10: Tu Luyện Tại Hồ Linh Trạch.	109
40. Chương 11: Phát Hiện Kiến Hút Máu	112
41. Chương 12: Nữ Sinh Trong Ký Túc Xá.	115

42. Chương 13: Hàn Duyệt Cố Cháp.	117
43. Chương 14: Ký Sinh Thể Của Kiến Hút Máu.	120
44. Chương 15: Cứu Người Đẹp	123
45. Chương 16 : Thiên Dực Hồ	126
46. Chương 17: Lời Mời Của Hàn Duyệt	129
47. Chương 18: Tái Nhập Huyền Cảnh	131
48. Chương 19: Ma Thú Đại Phong	134
49. Chương 20: Phong Mang Sơ Lộ	137
50. Chương 21: Cửu Đỉnh Truyền Thuyết	139
51. Chương 22: Thiên Sư Pháp Kiếm	142
52. Chương 23: Phá Ma Kiếm Quyết	145
53. Chương 24: Huyền Cảnh Chức Nghiệp	147
54. Chương 25: Thiên Sư Tam Đỉnh.	150
55. Chương 26: Bí Mật Không Thể Nói	152
56. Chương 27: Kim Phượng Hoài Nghi.	155
57. Chương 28: Tu Luyện Xích Nguyệt	158
58. Chương 1: Có Chuyện	160
59. Chương 2: Nguy Cơ Từ Kiến Ký Sinh	163
60. Chương 3: Nghi Thức Tà Ác	166
61. Chương 4: Thăng Thấn Nói Chuyện	169
62. Chương 5: Hành Tung Ẩn Hiện	172
63. Chương 6: Ma Thai	175
64. Chương 7: Đấu Pháp	178
65. Chương 8: Bao Vây Tiêu Diệt	181
66. Chương 9: Nữ Thiên Sư Trị Thương	183
67. Chương 10 : Xấu hổ Chết Người	186
68. Chương 11: Cây Cột Chống Trời	188
69. Chương 12: Phượng Hoàng Trong Rừng Ngô Đồng	190
70. Chương 13: Phượng Hoàng Trong Rừng Ngô Đồng (2)	193
71. Chương 14: Hơi Thở Phượng Hoàng	196
72. Chương 15: Hắc Ám Tu Chân	198
73. Chương 16: Đại Phượng Hoàng	201
74. Chương 17: Chính Tà Cầu Kết	205
75. Chương 18: Như Người Quen Tới	209
76. Chương 19: Chữa Thương	213
77. Chương 20: Tu Vi Đề Thăng: Cảnh Giới Màu Lục	216
78. Chương 21: Lại Đột Phá	218
79. Chương 22: Từ Biệt	221
80. Chương 23: Vì Thiên Dực Hồ Mà Tu Luyện	224
81. Chương 24: Ấp Nở Thiên Dực Hồ	226
82. Chương 25: Hoóc - Môn Kích Thích Dục Vọng Tăng Cao	230
83. Chương 26: Tuyệt Cơ Dự Hoặc	233
84. Chương 27: Xem Phong Thủy	235
85. Chương 28: Kiếm Tiền	238
86. Chương 1: Trở Thành Bạn Trai	241
87. Chương 2: Ở Chung	243
88. Chương 3: Em Muốn Từ Hôn	246
89. Chương 4: Bà Nội Hay Bạn Gái	249
90. Chương 5: Tuyệt Cơ Bồi Luyện	252
91. Chương 6: Khiêu Khích	254
92. Chương 7: Huyền Môn Tự Hội	257
93. Chương 8: Trưởng Bồi Chế Nhạo	260
94. Chương 9: Hương Hương Công Chúa	263
95. Chương 10: Lập Uy	265

96. Chương 11: Tranh Đấu Tứ Cường	268
97. Chương 12: Đại Chiến Rửa Sạch Sĩ Nhục	271
98. Chương 13: Tiểu Thắng	274
99. Chương 14: Tranh Đoạt Quán Quân	276
100. Chương 15: Huyền Thiên Nhất Mạch Kiếm Quyết	279
101. Chương 16: Nhân Gian Bách Thái	282
102. Chương 17: Tuyệt Cơ Phần Nộ	284
103. Chương 18: Tâm Tư Của Thiên Cơ Đạo Nhân	288
104. Chương 19: Gặp Nạn Nơi Âm Sơn	290
105. Chương 20: Yêu Hồ	293
106. Chương 21: Đồng Hành Cùng Tiểu Sư Muội	296
107. Chương 22: Ngăn Cơn Sóng Dữ	298
108. Chương 23: Cô Nam Quả Nữ	301
109. Chương 24: Âm Dương Giao Hợp	304
110. Chương 25: Thủ Phạm Thần Bí	309
111. Chương 26: Hương Hương Thống Khổ	314
112. Chương 27: Ác Chiến Với Dị Thú	319
113. Chương 28: Tiểu Hồ Đẹp Trai Thiên Dực Hồ	324
114. Chương 29: Quyết Định Của Hương Hương	329
115. Chương 30: Gặp Lại Kim Phượng	334
116. Chương 31: Kim Phượng Hoài Ngh.	340
117. Chương 32: Ý Thức Của La Hậu.	346
118. Chương 33: Tiệc Vui	349
119. Chương 34: Khiêu Vũ Cùng Hàn Duyệt	358
120. Chương 35: Hoả Hệ Bí Pháp, Thiên Nhân Đại Khai	361
121. Chương 35: Hoả Hệ Bí Pháp, Thiên Nhân Đại Khai (tt)	367
122. Chương 36: Hương Hương Muốn Luyện Vô Tình Thiên Đạo, Long Vũ Thiên Nhân Nhìn Thấu Ác Cục	373
123. Chương 36: Hương Hương Muốn Luyện Vô Tình Thiên Đạo, Long Vũ Thiên Nhân Nhìn Thấu Ác Cục (tt)	380
124. Chương 37: Phá Yêu Tà Tiểu Vũ Thụ Thương, Trong Đại Sảnh Cảnh Hoa Dụ Hoặc.	387
125. Chương 37: Phá Yêu Tà Tiểu Vũ Thụ Thương, Trong Đại Sảnh Cảnh Hoa Dụ Hoặc. (tt)	393
126. Chương 38: Huyền Cảnh Dục Giới Hoan Lạc Các, Tiểu Vũ Nộ Khí Tát Cái Mông	400
127. Chương 39: Tiểu Vũ Luyện Thành Thần Uy Tử Hỏa, Tuyệt Cơ Về Núi Khuyên Nhủ Hương Hương	412
128. Chương 40: Vách Đá Cheo Leo Tìm Vô Tình Thiên Đạo	424
129. Chương 41: Vô Tình Gặp Phải Hắc Y Nhân, Hương Hương Trúng Tà Giết Tiểu Vũ	437
130. Chương 42: Huyền Môn Tiền Tiền Bối	449
131. Chương 43: Vãng Sự Của Hương Hương	462
132. Chương 44: Nguyên Lai Là Quen Biết Đã Lâu.	471
133. Chương 45: Vạn Kiếm Quyết, Quỷ Ảnh Bộ.	477
134. Chương 46: Girls On The War- Mỹ Nữ Trong Chiến Tranh. (1 2)	479
135. Chương 47: Hai Bên Hỗ Trợ Lẫn Nhau, Tu Vi Đột Phá	487
136. Chương 48: Bắt Đầu Sinh Tình	498
137. Chương 49: Dùng Lòng Chân Thành, Kiên Định Giải Hòa	503
138. Chương 50: Lần Thứ Hai Hoan Ái, An Toàn Trở Ra	511
139. Chương 51: Hương Hương Có Được Hộ Tâm Liên, Hàn Duyệt Bị Yêu Hồ Phụ Thân	523
140. Chương 52: Hàn Duyệt Trở Thành Người Thực Vật	535
141. Chương 1: Cùng Nhau Tiến Vào Huyền Cảnh	541
142. Chương 2: Nguy Cơ Từ Hạng Bạt	548
143. Chương 3: Huyết Chiến	555
144. Chương 4: Huyết Bức Vương Chết, Gặp Lại Kim Phượng	560
145. Chương 5: Đoan Mộc Gia Tộc Cui Trọng	565
146. Chương 6: Đột Phá Cảnh Giới Màu Tím	572

147. Chương 7: Hàn Duyệt Khôi Phục, Hồ Mân Tính Kế	579
148. Chương 8: Cửu Đỉnh Hội Đàm Phán Cùng Hắc Minh	585
149. Chương 9: Sinh Tử Giải Cứu Con Tim	592
150. Chương 10: Ai Là Thằng Ngốc?	597
151. Chương 11: Vũ Hội Giáo Viên, Học Sinh Đại Học Thiên Hải	604
152. Chương 12: Khiêu Vũ	611
153. Chương 13: Khóc	617
154. Chương 14: Gậy Ông Đập Lưng Ông, Đóng Cửa Đánh Chó	624
155. Chương 15: Tin Tức Long Thiên Trạch	631
156. Chương 16: Khổ Luyện Tại Huyền Cảnh	638
157. Chương 17: Thành Hoành Thủy, Thiên Đường Hay Địa Ngục	645
158. Chương 18: Phục Vụ Tại Hoan Hỉ Lâu	652
159. Chương 19: Hắc Minh Cùng Cửu Vĩ Thiên Hồ	659
160. Chương 20: Ghen	667
161. Chương 21: Miệng Vết Thương Đáng Chết	674
162. Chương 22: Thăm Cảnh Tại Hoa Viên Nhã Các	681
163. Chương 23: Chiến Đấu Với Cửu Vĩ Thiên Hồ	687
164. Chương 24: Vương Quốc Duy Thay Đổi	694
165. Chương 25: Người Không Thể Nhìn Qua Tướng Mạo, Điều Là Cao Thủ	701
166. Chương 26: Mã Hiểu Mai Vĩ Đại	707
167. Chương 27: Thiên Sư Pháp Kiếm Chân Chính	715
168. Chương 28: Ông Nội Của Long Vũ	722
169. Chương 29: Bị Tập Kích Tại Công Trường, Phân Tích Vụ Án	729
170. Chương 30: Muốn Long Vũ Làm Ngựa Đực	736
171. Chương 31: Kỳ Tích? Cảnh Giới Hóa Thần	743
172. Chương 32: Ý Của Em Là Anh Đã Hợp Thể Cùng Mã Hiểu Mai?	749
173. Chương 33: Gặp Được Dị Năng Giả Phong Hệ	757
174. Chương 34: Song Tử Hoàng	764
175. Chương 35: Dị Năng Giả Biến Dị.	772
176. Chương 36: thời Khắc Ngọt Ngào	779
177. Chương 37: Nghe Được Toàn Bộ	786
178. Chương 38: Tìm Kiếm Kim Ngô Đại Sư	794
179. Chương 39: Song Long Thần Hỏa Hoàn	801
180. Chương 40: Tin Tức Về Mẹ	808
181. Chương 41: Tiểu Sư Muội Xuất Quan, Quen Thuộc Mà Xa Lạ	815
182. Chương 42: Hiệu Quả Của Bộ Phim	822
183. Chương 43: Mê Tình Tán, Tự Gây Nghiệt Tự Minh Gặp Báo Ứng	829
184. Chương 44: Màn Thảm Ván Hương Diễm	836
185. Chương 45: Nguyên Lai Là Chị Em	843
186. Chương 46: Đau Không?	850
187. Chương 47: Tác Phẩm Luyện Khí Của Mẹ	859
188. Chương 48: Bộ Mặt Chân Thật Của Kim Ngô Đại Sư	866
189. Chương 49: Mã Hiểu Mai Ủy Khuất	872
190. Chương 50: Đêm Nay Em Là Của Anh	880
191. Chương 51 : Dị Năng Hội Trưởng Nghen Khuất	887
192. Chương 52: Tiểu Sư Muội Báo Thù	895
193. Chương 53: Đại Thù Được Báo, Tiếp Nhận Gia Chủ	902
194. Chương 54: Nghĩ Biện Pháp Tu Đạo Cho Em	909
195. Chương 55: Bị Khống Chế	913
196. Chương 56 : Vinh Dự Của Gia Tộc	918
197. Chương 57: Mọi Người Đồng Tâm Hiệp Lực, Chí Vững Đầu Tà Ma	925
198. Chương 58: Người Tính Làm Ngựa Giống Đầy Á	931
199. Chương 59: Gia Tộc Của Chị Phượng	939
200. Chương 60: Khảo Nghiệm Tại Rừng Ngô Đồng Ở Phượng Tộc	949

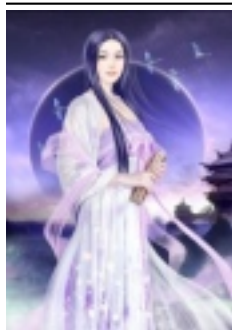
201. Chương 61: Kim Phượng Nhắc Nhở	953
202. Chương 62: Diễm Ngộ Ngoài Dự Tính	960
203. Chương 63: Kim Phượng Mất Mát	967
204. Chương 64: Thi Nhân Vô Sĩ	974
205. Chương 65: Hồng Y Nữ Tử Thần Bí	981
206. Chương 66: Có Phải Là Mẹ?	988
207. Chương 67: Dịu Dàng An Ủi	994
208. Chương 68: Hàn Duyệt, Đại Ngưu Đầu Tu Đạo	1001
209. Chương 69: Giết Chóc	1007
210. Chương 70: Vì Mã Ngọc Trừ Độc	1015
211. Chương 71: Cửu Đỉnh Hội Giảng Hòa	1019
212. Chương 72: Tử Kim Thiên Viêm	1024
213. Chương 73: Thi Nhân Trợ Giúp, Tu Vi Tấn Thăng Cửu Đỉnh	1032
214. Chương 74: Mẹ Của Thi Nhân	1039
215. Chương 75: Giảng Co Với Dao, Thiên Dực Hồ Biến Thân	1046
216. Chương 76: Giúp Hàn Duyệt Dịch Kinh Tẩy Tủy	1054
217. Chương 77: Bái Kiến Tổ Sư, Tuyết Cơ Tăng Tu Vi	1059
218. Chương 78: Ma Chương Trong Lòng Đại Sư Huỳnh	1070
219. Chương 79: Sư Huỳnh Bị Tà Vật Nhập	1074
220. Chương 80: Chúng Ta Là Người Xấu	1083
221. Chương 81: Đêm Khuya Nói Chuyện Với Tuyết Cơ Trên Đỉnh Núi	1089
222. Chương 82: người Đến Từ Đại Thiên Thế Giới	1100
223. 223	1105
224. Chương 84: Đề Nghị Can Đảm	1114
225. Chương 85: Tân Phượng Hậu	1118
226. Chương 86: Long Vũ Bị Xúi Giục	1128
227. Chương 87: Nhờ Dao Tương Trợ, Dung Hợp Ý Thức	1132
228. Chương 88: Hoàng Cực Bí Quyết	1141
229. Chương 89: Mã Hiểu Mai Bị Bắt	1146
230. Chương 90: Tử Chiến	1152
231. Chương 91: Hắc Thiên Ma Thần	1159
232. Chương 92: Hắc Thiên Ma Thần Thỏa Hiệp	1166
233. Chương 93: Mẫu Thân Hư Hư Thực Thực	1172
234. Chương 94: Thi Nhân Hoài Nghi Mẫu Thân	1178
235. Chương 95: Hắc Minh Là Đại Vu?	1186
236. Chương 96: Chuyện Kinh Thiên	1193
237. Chương 97: Dao Tới Gặp	1199
238. Chương 1: Tổ Vu Huyền Minh	1206
239. Chương 2: Chiến Tranh Giữa Hai Mẹ Con	1212
240. Chương 3: Người Quen Của Hắc Thiên Tại Huyền Môn	1218
241. Chương 4: Hậu Thổ Nương Nương Tại Huyền Môn?	1221
242. Chương 5: Không Đi, Kiên Quyết Không Đi	1226
243. Chương 6: Hắc Minh Đột Kích	1234
244. Chương 7: Nhiệm Vụ Của Cửu Vi Thiên Hồ	1239
245. Chương 8: Tiểu Sư Muội Ngay Thằng	1243
246. Chương 9: Vân Di Bán Đứng?	1249
247. Chương 10: Vu Lực Của Hương Hương Thức Tỉnh	1252
248. Chương 11: Xung Đột Giữa Huyền Minh Cùng Hậu Thổ	1259
249. Chương 12: Cái Chết Của Cửu Vi Thiên Hồ Mỹ Diễm	1264
250. Chương 13: Người Tới Từ Tiên Cảnh	1274
251. Chương 14: Song Tu Cùng Hậu Thổ	1278
252. Chương 15: Người Thần Bí Cường Bức Hắc Thiên Ma Thần	1288
253. Chương 16: Truyền Thuyết Thiên Ngoại Thiên	1291
254. Chương 17: Phượng Hậu Thiên Âm	1300

255. Chương 18: Dao Dụ Dỗ	1303
256. Chương 19: Trạng Thái Đỉnh Phong Của Tổ Vu Huyền Minh	1314
257. Chương 20: Dao Bị Thương	1316
258. Chương 21: Tiến Hóa Cuối Cùng Của Dao	1320
259. Chương 22: Cha Là Tổ Vu?	1325
260. Chương 23: Linh Hồn Của Cha Long Vũ	1329
261. Chương 24: Cuộc Chiến Của Tổ Vu	1336
262. Chương 25: Thông Đạo Nối Tiếp Giữa Huyền Cảnh Và Thế Giới Hiện Đại	1342
263. Chương 26: Đối Chiến Với Vu Thần Ba Độ	1348
264. Chương 27: Năm Lệnh Chủ Phương Thiên Địa Cùng Tề Tụ	1355
265. Chương 28: La Lâm Tiến Hóa	1362
266. Chương 29: Tuyệt Cơ Thổ Lộ	1368
267. Chương 30: Thiên Dực Hổ Giao Chiến Với Thần Thú Lục Ngô	1378
268. Chương 31: Nguyên Lực Của Thiên Ngoại Thiên	1381
269. Chương 32: Đi Cùng Thiên Âm	1390
270. Chương 33: Cầm Địa Phương Tộc – Thiên Âm Thi Triển Phương Hoàng Phần Quyết, Dục Hỏa Trọng Sinh (1)	1395
271. Chương 33: Cầm Địa Phương Tộc – Thiên Âm Thi Triển Phương Hoàng Phần Quyết, Dục Hỏa Trọng Sinh (2)	1399
272. 272	1403
273. Chương 35: Thiên Ngoại Thiên Tuân Vũ	1411
274. Chương 36: Thu Phục Vu Thần Ba Độ	1417
275. Chương 37: Thi Nhân Đã Thấy Hết	1425
276. Chương 38: Thiên Ngoại Thiên Cũng Có Phiền Toái	1429
277. Chương 39: Quang Minh Tôn Thần	1434
278. Chương 40: Vu Thần Ba Độ Bất Đi Phương Hậu	1439
279. Chương 41: Long Vũ Trở Về Kịp Lúc	1444
280. Chương 42: Mọi Chuyện Đều Đã Xảy Ra	1452
281. Chương 43: Đại Chiến Với Hình Thiên	1458
282. Chương 44: Tâm Tư Xấu Xa Của Vu Thần Ba Độ	1465
283. Chương 45: Báo Thù	1472
284. Chương 46: Chủ Ý Đánh Vào Tiên Cảnh (1)	1477
285. Chương 46: Chủ Ý Đánh Vào Tiên Cảnh (2)	1484
286. Chương 47: Dao Hiến Kế	1490
287. Chương 48: Đại Loạn	1502
288. Chương 49: Thiên La Địa Võng Cũng Bất Thành	1515
289. Chương 50: Đều Đáng Chết	1522
290. Chương 51: Hai Đại Cung Chủ Phương Tộc Tới	1528
291. Chương 52: Tử Vi Đại Đế Diên Cuồng	1535
292. Chương 53: Tử Vi Đại Đế Chết	1540
293. Chương 54: Phải Làm Cầm Thú	1552
294. Chương 55: Huyết Anh Đại Đế	1565
295. Chương 56: Đây Là Một Âm Mưu?	1572
296. Chương 57: Hoài Nghi Thiên Ngoại Thiên	1578
297. Chương 58: Thiên Âm Muốn Sinh Con	1586
298. Chương 59: Chứng Thực	1591
299. Chương 60: Rốt Cuộc Nên Tin Tưởng Ai?	1605
300. Chương 61: Tây Vương Mẫu Không Giống Như Vậy	1611
301. Chương 62: Hiểu Lâm Tuyệt Cơ	1619
302. Chương 63: Ưông Kiếm Nổi Diên	1626
303. Chương 64: Lại Thêm Một Vu Thần	1632
304. Chương 65: Quang Minh Tôn Thần Cũng Sợ Chết	1640
305. Chương 66: Vu Thần Ba Độ Cũng Diên Rồi	1644
306. Chương 67: Liên Thủ Cùng Thiên Nguyên	1651

307. Chương 68:	Ác Chiến Vì Sinh Tử Tồn Vong	1656
308. Chương 69:	Yên Bình Trước Bão Táp	1666
309. Chương 70:	Long Vũ Phần Nộ	1672
310. Chương 71:	Vu Thần Ba Độ Hoàn Toàn Mới	1679
311. Chương 72:	Được Rồi, Tu Luyện Luôn Và Ngay (1)	1691
312. Chương 72:	Được Rồi, Tu Luyện Luôn Và Ngay (2)	1699
313. Chương 73:	Vô Tình Nhận Được Quy Luật Thiên Đạo	1704
314. Chương 74:	Đánh Tới Thiên Ngoại Thiên	1711
315. Chương 75:	Người Chiến Thắng (1)	1715
316. Chương 75:	Người Chiến Thắng (2)	1724
317. Chương 76:	Rất Hoàn Mỹ	1728
318. Chương 77:	Biện Pháp Tiêu Diệt Tôn Thần	1741
319. Chương 78 :	Thiên Nguyên Lộ Diện	1755
320. Chương 79:	Ngọn Lửa Quang Minh Chính Là Mặt Trời	1766
321. Chương 80:	Trạng Thái Đỉnh Phong, Thiên Cảnh Hỗn Độn Quyết	1779
322. Chương 81:	Hai Vị Cường Giả Giằng Co	1793
323. Chương 82:	Lực Lượng Phần Nộ	1807
324. Chương 83:	Đã Tìm Được Biện Pháp, Đáng Tiếc Rất Khó	1820
325. Chương 83:	Đã Tìm Được Biện Pháp, Đáng Tiếc Rất Khó	1833
326. Chương 85:	Thật Sự Có Thần Vận Mệnh Sao?(1)	1844
327. Chương 85:	Thật Sự Có Thần Vận Mệnh Sao?(2)	1848
328. Chương 85:	Thật Sự Có Thần Vận Mệnh Sao?(3)	1852
329. Chương 86:	(1)	1856
330. Chương 86:	(2)	1859
331. Chương 87:	Dùng Chiếc Thuyền Noah Để Thoát Khỏi Vũ Nội(1)	1869
332. Chương 87:	Dùng Chiếc Thuyền Noah Để Thoát Khỏi Vũ Nội(2)	1869
333. Chương 87:	Dùng Chiếc Thuyền Noah Để Thoát Khỏi Vũ Nội(3)	1869
334. Chương 88:	Lam Lâm Xuất Quan Trước Thời Hạn(1)	1869
335. Chương 88:	La Lâm Xuất Quan Trước Thời Hạn(2)	1873
336. Chương 89:	Huyết Tế	1882
337. Chương 90:		1895
338. Chương 91		1908
339. Chương 2:	Bản Chất Của Thiên Đạo – Bàn Cổ Nhất Tộc	1919
340. Chương 3:	Bài Trừ Phong Ấn, Cứu Tộc Nhân Cuối Cùng Của Bàn Cổ Tộc	1927
341. Chương 4:	Thần Vận Mệnh	1931
342. Chương 5:	Giao Dịch, Thần Cách	1943
343. Chương 6:	Ngoài Ý Muốn	1956
344. Chương 9:	Nữ Thần Muốn Thí Hôn	1969
345. Chương 10:	Quang Minh Tôn Thần Tự Bạo	1981
346. Chương 11:	Thiên Hậu Hiện Thân	1991
347. Chương 12:	Phủ Khai Thiên Không Thử Cứu Mạng Bàn Chiến. Nữ Thần Vận Mệnh Xinh Đẹp Lấy Tên Maria	2005
348. Chương 13		2016
349. Chương 14:	Kiểm Tra Chiếc Phi Thuyền	2031
350. Chương 15:	Vị Khách Không Mời Trên Phi Thuyền	2044
351. Chương 16:	Ti Ti Cấp Cho Long Vũ Không Gian Tu Luyện	2049
352. Chương 17:	Tinh Vực Hắc Ám(1)	2061
353. Chương 17:	Tinh Vực Hắc Ám(2)	2066
354. Chương 17:	Tinh Vực Hắc Ám(3)	2070
355. Chương 18:	Metz Đi Tới Thế Giới Sự Thật	2073
356. Chương 19:	Người Xâm Lấn	2079
357. Chương 20:	Đánh Cuộc	2082
358. Chương 21:	Chuẩn Bị Trước Khi Chiến Đấu	2093
359. Chương 22:	Giang Sơn, Mỹ Nhân Đầu Muốn	2105

360. Chương 23: Pháp Mã Giao Dịch(*)	2118
361. Chương 24: Sợ hãi	2131
362. Chương 25: Mỹ Nhân Kế	2136
363. Chương 26: Nữ Nhân Chỉ Biết Thần Phục Cường Giả Chân Chính	2145
364. Chương 27: Khổng Chế Phelps, Chinh Phục Nữ Thần Tinh Vực Hắc Ám	2148
365. Chương 28: Ngoài Ý Muốn	2154
366. Chương 29: Trúng Kế	2161
367. Chương 30: Dục Vọng Quyền Lợi Của Metz	2168
368. Chương 31: Lẻ Vào Bên Trong	2175
369. Chương 32: Mẹ Của Phelps Muốn Gặp Long Vũ	2182
370. Chương 33: Christine Phong Tinh Vạn Chủng	2190
371. Chương 34: Christine Đồng Ý Hợp Tác	2197
372. Chương 35: Vị Trí Của Nghị Trưởng	2205
373. Chương 36: Lúc Này Đã Chết Thật Rồi	2213
374. Chương 37: Vũ Ngoại Bắt Đầu Nội loạn	2220
375. Chương 38: Thỏa Đáng	2228
376. Chương 39: Kích Thích	2235
377. Chương 40: Giết Hại	2242
378. Chương 41: Nghịch Tử Giết Cha	2248
379. Chương 42: Kết Quả Của Phelps	2254
380. Chương 43: Mong Muốn	2261
381. Chương 44: Kế Hoạch Diên Cuồng Của Christine	2267
382. Chương 45: Dạy Dỗ	2273
383. Chương 46: Khách Quý Đến Vũ Ngoại	2279
384. Chương 47: Chướng Ngại Cuối Cùng	2288
385. Chương 48: Đối Thủ	2295
386. Chương 49: Edward Sống Lại	2300
387. Chương 50: Cầm Thú Cũng Không Bằng	2306
388. Chương 52: Sự Việc Không Ngờ	2312
389. Chương 53: Khó Xử	2320
390. Chương 54: Một Trận Chiến Vũ Trụ Chí Cường	2325
391. Chương 55: Đại Hôn – Đại Kết Cục	2332

Đặc Thù Không Gian

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. euLong Vũ là con trai của hai nhân vật thuộc hàng “khủng” là Long Thiên Diệu, hỏa h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-thu-khong-gian>

1. Giới Thiệu

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Giới Thiệu

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ là con trai của hai nhân vật thuộc hàng “khủng” là Long Thiên Diệu, hỏa hệ dị năng giả pro nhất của dị năng công hội trong mấy chục năm gần đây, mẹ là thiên tài tu luyện đạo pháp của Huyền Môn, Thủy Tiên. Nhưng Long Vũ lại là một thằng phế vật trong phế vật do tương khắc của công pháp mà cha mẹ hắn tu luyện.

Hắn được thúc thúc là Long Thiên Trạch và sư thúc Tuyết Cơ cho ăn một đồng rau với cỏ thì dị năng hỏa hệ mới thức tỉnh, nhưng dị năng lại yếu hơn cả que diêm

Nhưng hắn lại chỉ sống được đến năm 18 tuổi. Đêm sinh nhật 18 tuổi, Long Vũ bỏ đi, lúc ở ngoại ô, hắn lượm được một cái đồng hồ và một viên nội đan của yêu thú có linh hồn của La Hậu. La Hậu là người của tương lai, đang có ý định hái đệ nhất mỹ nữ của đế quốc lúc lên vào lại gặp con yêu thú cấp 10, đang oánh nhau thì bị không gian xé rách hút vào, linh hồn chỉ kịp núp vào trong nội đan con yêu thú, rồi rớt xuống ngay chỗ của Long Vũ, La Hậu định đoạt xá thì lại bị linh hồn của Long Vũ cản lại. Còn cái đồng hồ là sản phẩm của tương lai và cuộc phiêu lưu của Long Vũ bắt đầu, nữ cảnh sát, sư thúc(sau hắn lại gọi là tỷ tỷ) sư muội... gần như là có gái là hắn ăn tất

Truyện của cha Xích Tuyết nên chắc chắn sẽ rất nóng

2. Chương 1: Số Phận Chờ Chết!

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 1: Số Phận Chờ Chết!

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Sự đau khổ lớn nhất của một đời người là biết rõ mình sẽ chết lúc nào và chẳng thể nào thoát khỏi số phận, Long Vũ chính là một trong những người bất hạnh đó, năm hắn mười lăm tuổi, chú của hắn là Long Thiên Trạch nói cho hắn biết là hắn sẽ chết vào lúc mười tám tuổi. Đây là số mệnh của hắn, chẳng ai có thể thay đổi được.

Sau đó, sư thúc Tuyết Cơ của hắn cũng xác nhận, hắn chắc chắn sẽ chết vào lúc sinh nhật mười tám tuổi, mà người tạo ra số mệnh của Long Vũ chính là cha mẹ của hắn.

Nhắc đến cha mẹ của Long Vũ, bọn họ đều là những nhân vật rất nổi tiếng. Thủy Tiên, mẹ của hắn là thiên tài đạo pháp của Huyền Môn, Long Thiên Diệu cha hắn là Hỏa Hệ dị năng giả xuất sắc nhất trong vòng mấy chục năm gần đây của dị năng nghiệp đoàn.

Cả hai đều là tinh anh trên thế giới, lẽ ra sự kết hợp của bọn họ nên sinh ra một siêu cấp thiên tài mới đúng. Nhưng mọi sự không phải như ý người, đứa con của họ - Long Vũ lại là một tên phế vật trong phế vật.

Theo như lời giải thích của Long Thiên Trạch thì phương pháp tu luyện của Huyền Môn và dị năng nghiệp đoàn tương khắc lẫn nhau, mà cha mẹ hắn đều có tu vi cực cao, cho nên tình trạng tương khắc càng thêm rõ ràng, khiến Tiên Thiên thể chất của Long Vũ không đủ mới sinh ra một phế vật như hắn.

Đến lúc này, Long Vũ mới biết tại sao lúc mình tu luyện đạo pháp của Huyền Môn thì tiến độ rất chậm, người khác có thể hoàn thành trong một năm thì hắn phải bỏ ra một khoảng thời gian gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần mới hoàn thành.

Cái này còn đỡ, điều khiến Long Vũ càng thêm bức chính là Hỏa Hệ dị năng mà hắn thừa kế từ cha của mình vẫn chưa được thức tỉnh.

Sau được Tuyết Cơ trợ giúp, cho hắn ăn một lượng lớn linh đan, nhưng cũng phải chờ hắn mười sáu tuổi mới thức tỉnh. Mà Hỏa Hệ dị năng vốn bá đạo, mãnh liệt thì Long Vũ chỉ phát ra được như que diêm đang cháy, thậm chí còn yếu hơn cả ngọn đèn dầu càng khiến hắn dờ khóc dờ cười.

Mặc dù tình trạng của hắn không tốt, nhưng hắn không chịu buông tha. Long Thiên Trạch và Tuyết Cơ lại càng không thể buông tha, bọn họ tin vào số mệnh, nhưng lại càng tin hắn sẽ làm ra được kỳ tích.

Năm ngoái, Tuyết Cơ để lại một phong thư, sau đó tiến vào Huyền Môn tổng bộ cho đến nay vẫn bất vô âm tín, theo như lời Tuyết Cơ nhắn lại thì nàng đi Huyền Môn tổng bộ để tìm cách cứu Long Vũ.

...

...

Thời gian trôi đi, đã gần một năm từ lúc Tuyết Cơ rời đi. Mà Long Vũ cũng thi vào trường đại học Thiên Hải nổi tiếng với thành tích nổi trội.

Hôm nay là Trung Thu, chỉ còn nửa tháng nữa là đến sinh nhật mười tám tuổi của Long Vũ, trong mắt của Long Thiên Trạch đã xuất hiện sự lo âu, cho đến hôm nay, hắn vẫn chưa nhận được tin tức nào từ Tuyết Cơ.

Nhưng nhân vật chính của chúng ta, Long Vũ vẫn cứ như chuyện không phải của mình, trước kia làm gì, giờ làm cái đó. Mỗi ngày ngoại trừ đi học thì thời gian còn lại hắn dùng để tu luyện Huyền Môn đạo pháp và Hỏa Hệ dị năng. Tuy tiến độ vẫn rất chậm nhưng hắn chưa bao giờ buông bỏ.

Theo như lời hắn nói thì ông trời đã ruồng bỏ hắn thì vì cái gì mà hắn lại phải buông bỏ chính mình?

Long Thiên Trạch chứng kiến sự cố gắng của Long Vũ thì lại càng phiền toái, càng áy náy. Nếu có thể hắn tình nguyện nhận hết sự thống khổ của Long Vũ.

- Tiểu Vũ, về ăn cơm, hôm nay cháu đã tu luyện rất lâu rồi, nếu cứ tiếp tục thì thân thể của cháu sẽ không chịu được đâu. Cháu cứ yên tâm, sư thúc Tuyết Cơ của cháu sẽ trở về trước sinh nhật để cứu cháu.

Long Thiên Trạch, Hỏa Hệ dị năng giả bảy sao, là nhân vật rất nổi tiếng trong dị năng nghiệp đoàn, một hán tử cứng rắn, dù hoàn cảnh khó khăn, sinh tử chỉ trong chốc lát cũng không hề rơi lệ, nhưng hôm nay, khi thấy bóng hình cô đơn của Tiểu Vũ thì mắt của hắn đã ướt ươn.

- Chú à!

Long Vũ nghiêng đầu nhìn người chú mà như người cha này, khóe miệng hiện lên nụ cười:

- Cháu không sao, cháu không muốn ăn cơm, cháu muốn ngắm hoàng hôn, chú nhìn xem, mặt trời đang ngã về tây, ráng màu đầy trời, thật là đẹp! Có lẽ qua mấy ngày nữa, cháu sẽ không còn được ngắm hoàng hôn nữa.

- Tiểu Vũ, không được nói vậy...

Nam tử hán đổ máu không đổ lệ, nhưng lúc này Long Thiên Trạch cũng không thể khống chế được tâm tình của mình, dòng nước mắt đầy chua xót chảy xuống từ đôi mắt kiên cường nhưng lúc này lại đầy bi thương. Mười tám năm, chỉ nháy mắt đã trôi qua, mười tám năm trước hắn đã chuẩn bị tư tưởng cho ngày hôm nay, nhưng trước sau gì nó cũng phải đến.

Mười tám năm, đời người có bao nhiêu lần mười tám năm. Mười tám năm qua, Long Thiên Trạch vẫn ở bên cạnh bảo hộ Long Vũ, thậm chí hắn còn buông tha cho địa vị ở dị năng nghiệp đoàn. Hắn hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện, hy vọng ông trời có thể giúp Long Vũ, nhưng hết thấy hi vọng đều là xa vời, hôm qua, hắn còn tự mình kiểm tra tình trạng thân thể của Long Vũ, nhưng tình hình chẳng lạc quan chút nào.

Lúc này, hắn chỉ còn cách hy vọng Tuyết Cơ sẽ có cách cứu vớt Long Vũ.

- Mong trời xanh phù hộ cho Tiểu Vũ!

Long Thiên Trạch nghiêng đầu, kín đáo lau đi những giọt nước mắt, hắn không muốn Long Vũ nhìn thấy mình khóc.

- Tiểu Vũ, về thôi, đến giờ ăn rồi, cháu cứ yên tâm, sư thúc Tuyết Cơ nhất định sẽ trở về giúp cháu.

Long Vũ lưu luyến nhìn ánh tà chiều, trong lòng âm thầm thở dài, nhìn thêm một ngày lại thiếu một ngày.

- Ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc!

Long Vũ lặng lẽ thề, không đến phút cuối thì hắn sẽ không chịu bỏ cuộc, cam chịu số phận.

Nếu càng chú ý đến thời gian thì thời gian sẽ trôi càng nhanh. Trong nháy mắt, lại 1 tuần trôi qua, khoảng cách đến lúc sinh nhật Long Vũ cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Nhìn thấy đại nạn của Long Vũ sắp đến, tâm tình của Long Thiên Trạch không cách nào bình tĩnh, thậm chí còn ảnh hưởng đến dị năng trong cơ thể, nhiều khi, trên người hắn còn bốc lên những ngọn lửa cực nóng, trái tim của hắn đã rơi vào rối loạn.

Bóng đêm thâm sâu, từng tia chớp xẹt qua nơi chân trời, chỉ trong chớp mắt, mây đen đã lấp đầy bầu trời, sau đó là một trận mưa to. Long Thiên Trạch đi về phía cửa sổ, nhìn vào bóng đêm bên ngoài cửa sổ, tâm tình cũng âm trầm như bóng đêm vô tận.

- Lão tặc thiên!

Nắm ngón tay Long Thiên Trạch khép lại, một ngọn lửa từ đầu ngón tay của hắn thoát ra sau đó bắn thẳng lên trời, hắn dường như muốn phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

- Long Thiên Trạch, anh bị điên à?

Đúng lúc này, một bóng người màu trắng từ bên ngoài cửa sổ đi vào, một âm thanh quen thuộc nhảy vào lỗ tai của hắn.

- Tuyết Cơ, em... em về rồi?

Tâm tình buồn bực của Long Thiên Trạch nhất thời bị quét sạch, hắn vội xoay người lại liền thấy một nữ tử mặc váy dài màu trắng đang từ từ đi tới, nhìn qua thì thấy nàng cỡ hai lăm, hai sáu tuổi, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo tựa như là kiệt tác của thượng đế, như cảnh đẹp của mùa thu, đôi mắt long lanh hữu thần, mũi cao, môi hồng đầy gợi cảm tựa như được một vị họa sĩ khắc họa một cách tỉ mỉ. Dáng người thon thả, làn váy tung bay, nhìn vào khiến ai cũng sinh ra ý nghĩ nàng là tiên nữ trong tranh.

Cô gái này chính là sư muội của mẹ Long Vũ, Thủy Hệ pháp sư Huyền Môn, Tuyết Cơ.

- Em có tìm được cách cứu Tiểu Vũ không?

Long Thiên Trạch không hề hứng thú với sắc đẹp của Tuyết Cơ, hắn chỉ chú ý đến phương pháp cứu Tiểu Vũ.

- Có!

Sau khi nói ra thì trên mặt Tuyết Cơ lại xuất hiện vẻ ưu sầu, dường như sự tình cũng không phải rất thuận lợi.

- Biện pháp gì, chỉ cần có biện pháp là được, cần anh làm gì, anh sẽ toàn lực giúp em...

Con người đục ngầu của Long Thiên Trạch dần dần sáng lên, hiển nhiên, sự kỳ vọng của hắn đối với Tuyết Cơ là rất lớn.

- Oan nghiệt huyết!!

Tuyết Cơ nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Long Thiên Trạch nghe xong thì như bị sét đánh đến ngu cả người, thật lâu sau hắn mới hồi phục tinh thần:

- Tuyết Cơ, em đang nói đùa phải không? Em định biến Tiểu Vũ thành hoạt thi, đây là biện pháp của em sao? Không được! anh không đồng ý, không bao giờ!!

Vừa lên thiên đường chưa ấm chân đã phải xuống địa ngục chơi với quỷ, tâm trạng của Long Thiên Trạch lúc này có thể miêu tả như vậy. Hắn vạn lần cũng không hề nghĩ rằng biện pháp mà Tuyết Cơ nói lại là dùng oan nghiệt huyết che dấu linh hồn của Long Vũ, khiến hắn biến thành hoạt thi. Cách làm này là cấm kỵ của Huyền Môn.

Oan nghiệt huyết kỳ thật là máu của cương thi. Cương thi là sinh vật không thuộc tam giới ngũ hành, máu của nó gọi là oan nghiệt huyết, có thể phong ấn linh hồn của người chết bên trong thân thể, cũng có thể cường hóa thân thể trong một giới hạn nhất định. Bất quá hiệu quả lại không rõ ràng. Bình thường thì người nào tiếp nhận oan nghiệt huyết sẽ biến thành hoạt thi sau một năm, hoặc nhìn thân thể mình từ từ thối rữa, chấm dứt cuộc sống trong sự sợ hãi trong nửa năm.

- Em cần thời gian ba tháng.

Tuyết Cơ thần nhiên nói:

- Ngoại trừ oan nghiệt huyết, em còn một biện pháp là mời sư tôn của em xuất thủ, nhưng sư tôn lại đang bế quan, nhanh nhất ba tháng mới có thể xuất quan.

- Thiên Cơ đạo nhân!

Long Thiên Trạch cười lạnh một tiếng

- Tuyết Cơ ơi Tuyết Cơ, em ngây thơ quá rồi, em cho rằng Thiên Cơ đạo nhân sẽ cứu Tiểu Vũ của chúng ta sao? năm đó đại ca của anh với sư tỷ của em yêu nhau, người đầu tiên phản đối chính là tên tạp mao Thiên Cơ, giờ em lại trông mong hắn đi cứu Tiểu Vũ, việc này chẳng khác gì trò đùa cả!

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Em sẽ dùng mọi biện pháp để thuyết phục sư tôn... mặt khác, Long Thiên Trạch, em cảnh cáo anh, nếu sau này anh còn lỗ mãng, dám vũ nhục sư tôn trước mặt em, em sẽ không khách khí!

- Hừ! Tuyết Cơ, anh hỏi em, nếu mười tám năm trước, đại ca của anh cùng sư tỷ của em là bị lão tạp mao kia và hội trưởng của anh bức tử, em còn nói giúp hắn không?

- Long Thiên Trạch, anh đừng quên, Thiên Diệu đại ca và Thủy Tiên sư tỷ sống hay chết đến giờ vẫn chưa thể biết được, bây giờ anh lại nói vậy là có ý gì, quên đi! Hôm nay không nói những cái này, em hỏi anh lần cuối, rốt cục là anh có đồng ý không, em chỉ cần ba tháng! Với tình trạng thân thể của Tiểu Vũ hiện nay, cộng thêm sự chăm sóc của hai ta thì trong vòng ba tháng thân thể của nó sẽ không thối rữa, nhưng trong thời gian này, nó không thể đi học ở đại học Thiên Hải.

- Em có mấy thành nắm chắc nhờ cậy được Thiên Cơ lão... Thiên Cơ đạo nhân cứu Long Vũ?

Long Thiên Trạch nghiêm túc hỏi.

- Ba thành!

Tuyết Cơ trả lời.

- Ba thành, vậy cũng coi như là hy vọng xa vời, em có nghĩ không, nếu lúc đó Thiên Cơ đạo nhân thấy chết mà không cứu, Long Vũ vì có oan nghiệt huyết mà không thể luân hồi sang kiếp khác, rơi vào huyết ngục chịu vô vàn thống khổ, không, anh không đồng ý, đừng mong anh đồng ý.

Long Thiên Trạch kiên quyết phản đối.

- Anh nghĩ lại đi, nếu chúng ta cố gắng thì có thể còn có hy vọng thành công, nhưng chúng ta mà buông tha thì mạng sống của Tiểu Vũ cũng chỉ có vài ngày thôi!

Tuyết Cơ giọng nói đầy cảm hận:

- Em nghĩ kỹ rồi, cho dù anh phản đối, em cũng làm vậy, trong một năm vừa qua, em ở tổng bộ khổ luyện Huyết Tế Thuật chính là chờ đến ngày hôm nay.

- Cháu không đồng ý!

Lúc Long Thiên Trạch định phản đối thì Long Vũ mặc đồ ngủ đi vào phòng khách, hắc cười đầy tự giễu:

- Tuyết cơ sư thúc, chú, hai người đừng cãi nhau nữa, cháu không muốn mình biến thành hoạt thi, cho dù chết cũng phải chết một cách đầy tôn nghiêm, cháu không muốn mình biến thành quái vật, hơn nữa, cho dù Thiên Cơ đạo nhân chịu cứu cháu thì cháu cũng không thêm nhận bổ thí của hắn, Tuyết Cơ sư thúc, chú, mấy ngày còn lại, cháu hy vọng hai người có thể ở bên cháu, đừng vì cháu mà phải buồn phiền, bây giờ cũng đã muộn rồi, ngủ đi thôi, có chuyện gì ngày mai nói cũng được.

- Tiểu Vũ, đợi một chút.

Tuyết Cơ đi tới kéo Long Vũ lại, nghiêm mặt nói:

- Cháu thật sự muốn như vậy? Hay là cháu muốn buông tha? Cháu đã đáp ứng là sẽ không bao giờ từ bỏ mà.

Long Vũ ngẩng đầu nhìn Tuyết Cơ nói:

- Cháu không quên, cháu cũng sẽ không bỏ, nhưng cháu không muốn trở thành quái vật, cũng không muốn nhận bổ thí của Thiên Cơ lão đạo, làm người cũng được, quỷ cũng được, cháu cũng không bao giờ buông bỏ tôn nghiêm của chính mình. Sư thúc, đã nhiều năm như vậy mà người vẫn còn trẻ trung như vậy, chẳng hề thay đổi chút nào cả. Người vừa xinh đẹp, trẻ trung như vậy, nếu cứ gọi người sư thúc thì nghe có vẻ già, cháu muốn gọi người bằng chị.

3. Chương 2: Linh Hồn Đến Từ Tương Lai

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 2: Linh Hồn Đến Từ Tương Lai

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Hải tử gốc... em thích gọi thế nào thì gọi như vậy đi.

Đôi mắt Tuyết Cơ hơi đỏ lên. Âm thanh của nàng có chút nghẹn ngào:

- Tiểu Vũ, lúc em còn bé Tuyết Cơ tỷ tỷ hay trách mắng em, em có giận chị không?

- Không có.

Long Vũ kiên định lắc đầu:

- Sau khi lớn lên em đã hiểu, chị hay đánh mắng em. Hoàn toàn muốn tốt cho em, em hiện tại muốn cảm kích chị còn không kịp, tại sao lại phải oán giận chị ?

- Hải tử ngoan...

Tuyết Cơ miễn cưỡng tươi cười, nói:

- Đáp ứng chị Tuyết Cơ, em không được bỏ cuộc. Em còn nhớ em đã từng thề cái gì không? Em đã nói, có ngày tu vi của em sẽ vượt qua chị. Lúc đó em sẽ đánh bại chị để trả thù. Chị Tuyết Cơ rất chờ mong ngày đó..

- Nhớ rõ... Tất nhiên là nhớ rõ...

Long Vũ nghe thấy vậy, đôi mắt liên giảo hoạt hần lên, cười nói:

- Chị Tuyết Cơ. Nếu quả thật có một ngày như vậy, chị có tức giận không?

- Chắc chắn là không.

Tuyết Cơ nghiêm túc lên tiếng. Nhưng trong con mắt của nàng hiện lên một chút ngượng ngùng.

- Vì chờ đến ngày tỉ thí, mình phải cố gắng sống.

Long Vũ nhắc một tiếng rồi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

- Ai.

Nhìn bóng lưng Long Vũ, Tuyết Cơ lặng lẽ thở dài. Tuy nàng rất muốn sử dụng oan nghiệt huyết, nhưng Long Vũ một mực cự tuyệt, nàng cũng đành phải buông tha. Long Vũ là một hải tử mạnh mẽ, quyết đoán. Một khi hắn đã quyết định việc gì, người khác không có cách nào thuyết phục.

.....

.....

Thoảng một cái đã trôi qua ba ngày, cũng sắp đến ngày đại nạn của Long Vũ. Mấy ngày nay, Long Thiên Trạch đã nghỉ đi làm để đến trường, giúp hắn xin được nghỉ học.

Sáng sớm, ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu lên trên mặt của Tuyết Cơ. Nàng xoay người, chậm rãi mở hai mắt ra. Đột nhiên, trong lòng nàng cảm thấy căng thẳng. Ở sâu trong nội tâm nàng xuất hiện một loại cảm giác xấu.

- Bang, bang.

Đúng lúc này , bên ngoài cửa truyền tới tiếng Long Thiên Trạch kêu la:

- Tuyết Cơ, có chuyện không tốt. Tiểu Vũ lưu lại một phong thư rồi bỏ nhà đi rồi.

Tuyết Cơ nghe thấy vậy, vội vàng xoay người rời giường. Dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào. Sau đó như một tia chớp tiến vào phòng khách, tiếp nhận phong thư từ tay Long Thiên Trạch.

Rất nhanh đọc qua vài lần, Tuyết Cơ lặng lẽ thở dài một tiếng. Cảm thấy thân mình mềm nhũn, cả người ngồi phịch lên chiếc ghế sa lon.

Long Vũ đi rồi, hắn nói hắn muốn có một thời gian yên tĩnh. Không muốn làm cho Tuyết Cơ cùng Long Thiên Trạch thương tâm. Hắn cũng không muốn Long Thiên Trạch cùng Tuyết Cơ chứng kiến ngày thiên hạ đại nạn của hắn.

- Tìm.. Nhất định phải tìm được Tiểu Vũ. Chúng ta không thể để nó xảy ra vấn đề gì được... Chúng ta phân công nhau đi tìm.

Trong phút chốc bàng hoàng, Tuyết Cơ giận dữ bật dậy giống như một con sư tử cái. Hướng về phía Long Thiên Trạch rống lên, sau đó phi thân ra khỏi phòng.

.....

.....

Ban đêm, tại một ngọn núi cách ngoại ô thành phố Thiên Hải hơn một trăm dặm, Long Vũ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong tâm trí vô cùng hỗn tạp, khó chịu.

Không biết tại sao, ngày hôm nay khi hắn đối mặt với cái chết, trong lòng có chút sợ hãi. Ba năm trước, sau khi biết đại nạn của mình, bề ngoài Long Vũ giả vờ không quan tâm, nhưng trong lòng vẫn rất sợ hãi. Không phải là hắn sợ chết, chỉ là hắn còn rất nhiều việc chưa thể hoàn thành. Từ lúc sinh ra đến nay, cha mẹ mình sống chết còn chưa rõ. Công ơn nuôi dưỡng của Tuyết Cơ cùng Long Thiên Trạch cũng không kịp báo đáp. Tại trần thế này, hắn còn rất nhiều thứ chưa thể dứt bỏ được.

Có người nói sinh mệnh là đáng quý, tình yêu lại càng đáng quý. Nếu vì tự do, hai người đều có thể vứt bỏ mọi thứ. Những lời này Long Vũ không đồng tình. Theo suy nghĩ của hắn, sinh mệnh mới là vô giá. Nếu không có sinh mệnh, cũng chẳng có tình yêu và tự do, tất cả chỉ là một câu nói suông.

- Lão tặc thiên... Vì cái gì người đối xử với ta như thế. Dựa vào cái gì... Tổ tiên của ta đến tột cùng đã làm sai điều gì mà người lại trừng phạt ta như vậy... Lão tặc thiên, ta không phục, ta không cam lòng...

Tâm tình Long Vũ dần dần trở lên kích động. hai tay chống nạng, tựa hồ có phần giống với phong phạm của một chủ tịch, không ngừng mắng chửi lão thiên.

Sau khi mắng một trận, tâm tình Long Vũ quả nhiên có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Đột nhiên, phía xa chân trời xuất hiện một ngôi sao băng màu tím. Đã từng này tuổi rồi, Long Vũ cũng chưa từng nghe nói có sao băng màu tím. Nhất thời Long Vũ đã bị hấp dẫn, hắn thậm chí còn quên chửi mắng lão tặc thiên, than vãn số phận mình bất công.

Ánh mắt của hắn hoàn toàn nhìn theo di chuyển của ngôi sao băng.

- Ai da... Giống như là hướng về phía mình.

Trong lúc Long Vũ đang ngắm nhìn sao băng,

Long Vũ một trận đổ mồ hôi, chẳng lẽ là mình mắng chửi lão thiên liên gặp ngay báo ứng?

Không phải nhanh như vậy chứ?

Long Vũ không sợ chết, nhưng lại không muốn chết trong tay lão tặc thiên. Mắt thấy ngôi sao băng đến gần, hắn nhanh chân bỏ chạy. Trong miệng không ngừng lải nhải:

- Lão tặc thiên, mục đích nó cũng chẳng ra thể thống gì. Ta tùy tiện mắng có vài câu, người lại làm ra tình hình lớn như thế sao?

- Oanh long..

Long Vũ mặc dù là một phế vật, Nhưng dù gì hắn cũng đã tu hành mười mấy năm, tốc độ chạy tương đối nhanh. Ngay khi hắn vừa mới đứng yên, ngôi sao băng màu tím lập tức đập xuống mặt đất, gây ra một trận nổ lớn. Một đồng đá vụn bắn lên trên người Long Vũ, làm cho hắn không khỏi đau đớn.

Sau một hồi lâu, đợi cho bụi đất rơi xuống hết. Long Vũ phát hiện tại chỗ sao băng rơi xuống, một tia sáng màu tím chói lọi chọt lóe lên.

Xuất phát từ bản tính tò mò, Long Vũ từ từ bước tới. Lập tức, hắn thấy rõ tình huống, một quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng màu tím giống như một hạt trân châu. Bên cạnh hạt trân châu, còn có một đồ vật có hình dáng cái cái đồng hồ.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ tình hình thực tế, rõ ràng đây không phải là một ngôi sao băng. Nhưng đây là cái gì, Long Vũ cũng không thể giải thích nổi.

Thoảng do dự một chút, Long Vũ tiếp tục thăm dò phía trước. Cho dù nó có nguy hiểm thế nào, hắn cũng không sợ. Dù sao thì cũng chết, chỉ cần không phải chết trong tay lão tặc thiên, Long Vũ không có gì phải sợ hãi.

- Đây thực sự là cái đồng hồ.

Sau khi đến gần, Long Vũ xác định vật bên cạnh hạt trân châu chính là một cái đồng hồ, bộ dáng cực kỳ sang trọng. Hình như là nó được làm từ chất liệu hợp kim rất nhẹ.

Nhìn nhìn xung quanh không thấy ai, Long Vũ vội vàng đeo chiếc đồng hồ vào cổ tay. Cùng lúc đó, hắn đột nhiên nghe thấy một âm thanh:

- Cầm lên, cầm lên...

Long Vũ dường như bị âm thanh kia mê hoặc. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn duỗi tay nhặt lên hạt trân châu màu tím.

Trong nháy mắt, lúc tay hắn vừa mới nắm chặt hạt trân châu, một cỗ lực vô hình tiến vào thân thể hắn. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức mất đi tri giác.

Ngay khi mất đi tri giác, Long Vũ rõ ràng nghe được một trận cười quái dị

.....

.....

Lúc Long Vũ tỉnh lại, hắn mở to mắt ra nhìn, bỗng phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh. Chung quanh toàn là màu trắng, đầu giường đặt một dụng cụ chữa bệnh cỡ lớn. Hắn nghiêng đầu sang một bên, nhìn thấy được trên chiếc LCD hiện tại là ngày mừng một tháng mười.

Long Vũ trong lòng mê muội. Theo lý luận, ngày đại nạn của hắn là ngày mười lăm tháng tám âm lịch, cũng chính là ngày hai chín tháng chín dương lịch. Nói cách khác, đáng lẽ hắn đã phải chết rồi.

Nhưng từ tình huống hiện tại, hắn dường như vẫn còn sống. Phòng bệnh cùng với dụng cụ chữa bệnh đã chứng minh vấn đề này.

Hắn bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận lại tình huống lúc trước. Hắn nhớ rõ ngày đó hắn đang ở trên núi vắng chửi lão tắc thiên. Sau đó một ngôi sao băng bay tới... Tiếp theo hắn cầm lấy chiếc đồng hồ này, sau đó cầm viên trân châu phát ra ánh sáng màu tím lên. Rồi hắn mất đi ý thức. Nhưng bây giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ lão tắc thiên chột dạ... Lại cho ta được sống lại... Cũng có thể xảy ra một chuyện kỳ tích gì đó?

Trong đầu Long Vũ liên tiếp xuất hiện những vấn đề cực kỳ đau đầu. Đáng tiếc, lúc này căn bản hắn không tìm thấy đáp án. Tuy rằng hắn đã tỉnh lại, nhưng thân thể vẫn rất suy yếu, cực kỳ suy yếu.

Sau một hồi kinh ngạc, hắn lại mất đi ý thức, lâm vào hôn mê. Nhưng khóe miệng hắn lại hiện lên vẻ tươi cười. Bởi vì trước khi hôn mê, hắn đã xác định được mình đã thoát được cái gọi là số mệnh, đã sống qua đêm hội trung thu.

.....

.....

Nếu cho La Hậu thêm một cơ hội, hắn chắc chắn sẽ không to gan lớn mật đi đến phủ nguyên soái để hái hoa (Hái hoa là cái gì chắc ai cũng hiểu). Tuy con gái của nguyên soái Đại Hoa đế quốc là đệ nhất mỹ nữ La Lâm. Nhưng so với cái mạng nhỏ của mình, mạo hiểm đi hái hoa thật sự là không xứng đáng.

Đáng tiếc trên đời này không ai bán thuốc hồi hận, việc này cũng đã xảy ra rồi.

Trải qua một ngày suy ngẫm, La Hậu đã biết chuyện gì xảy ra. Trong lúc hắn cùng với yêu thú cấp mười của phủ nguyên soái đánh nhau, không gian bỗng dưng bị xé nứt. Tại vết nứt không gian xuất hiện lực hút thật lớn, trực tiếp đem linh hồn hắn tách ra khỏi cơ thể, hút vào bên trong 'trùng động' (cái này chính là lỗ hổng không gian - thời gian), đem hắn tới một thời đại kém văn minh hơn. Yêu thú chiến đấu với hắn lại càng thâm, nội đan cũng bị hút vào trong 'trùng động', đi cùng với La Hậu xuyên việt đến đây.

Lúc rơi xuyên qua tầng khí quyển, linh hồn của La Hậu thiếu chút nữa đã bị thiêu hủy. Nhưng mà hắn rất cơ trí, trốn vào trong nội đan yêu thú. Lúc này mới không bị hồn phi phách tán.

Sau khi hạ xuống, vận khí của La Hậu cũng không tồi. Hắn ở bên trong nội đan yêu thú nghĩ thấy hơi thở của nhân loại, hơn nữa còn thành công tiến nhập cơ thể của hắn. Tuy rằng đã mất đi thân thể, nhưng tình huống này không phải là quá xấu. Chỉ cần hắn thành công đoạt xá thân thể của người này, hắn có thể được coi là sống lại.

- Người là ai... Người tại sao lại ở trong cơ thể của ta.

Trong Lúc La Hậu đang buồn bực, chủ nhân của thân thể xuất hiện, là một thanh niên gầy yếu, có tướng mạo rất bình thường.

- Ta là ai ? Đúng vậy, ta là ai ?

Thời gian dài lữ hành, dường như làm cho thần trí La Hậu có chút rối loạn.

Dừng lại một chút, hắn nhếch môi cười :

- Đừng sợ, ta tới từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ năm 235 – Siêu cấp thiên sư đẹp trai La Hậu. Người chính là chủ nhân của thân thể này sao ? Ha ha, gia hỏa đáng thương. Linh hồn cùng với thân thể của người quá yếu nhược. Nhưng đáng tiếc, ta không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu ông trời đã giúp ta chọn người, ta đây đành phải chấp nhận thôi. Để ta xem trí nhớ của người nào..

- Xuyên qua không gian ? thời đại kỷ nguyên vũ trụ...

Long Vũ cảm giác như mình đang nằm mơ. Những từ ngữ này chỉ xuất hiện ở trong tiểu thuyết, chẳng lẽ đây là sự thật ? Không lẽ cái tên La Hậu này chính là linh hồn đến từ tương lai ?

La Hậu không để ý đến sự kinh ngạc cùng với bối rối của Long Vũ. Hắn lẳng lặng nhắm mắt lại tìm tòi hết thấy trí nhớ của Long Vũ.

- Ôi vkl(Ta dịch nguyên văn, chỉ có điều viết tắt), thì ra là một phét vật... Chẳng trách thân thể lại yếu nhược như vậy.

La Trung thở phì phì nói:

- Ta nói nè tiểu gia hỏa, tốt xấu gì người cũng là một con người, tại sao thể chất lại kém cỏi đến như vậy? Sau này ta làm sao có thể sống nổi đây? Thật đáng thương, thật sự đáng thương a. Suốt mười tám năm người chỉ biết có tu luyện, một chút niềm vui thú của cuộc sống cũng không có... A, tiểu tử người cũng giỏi thật, lại có thể thăm mền bà cô của mình. Để ta xem nào, là một mỹ nữ, hơn nữa cũng là một thiên sư... Ha ha, tốt lắm, cuối cùng tiểu tử người cũng có một chút giá trị lợi dụng.

Long Vũ bị nói trúng tim đen, sắc mặt ửng đỏ, tức giận nói:

- Không cho phép người dòm ngó ý thức của ta.

- Ha ha, tiểu gia hỏa đáng thương, người cho rằng người có thể ngăn cản được ta sao?

La Hậu khinh thường cười cười, tiếp tục lục lọi trí nhớ của Long Vũ.

-Ồ, bây giờ người còn đang học đại học. Tốt lắm, trong đại học khẳng định có nhiều em xinh tươi lắm, rất có lợi cho việc hái hoa của ta... Ha ha.

La Hậu thỏa mãn gật đầu:

- Tuy rằng, thân thể người phế vật một chút, nhưng xung quanh người lại có rất nhiều thú vị, ta rất hài lòng... Tiểu gia hỏa, người an tâm ngủ yên đi, ta sẽ thay người sống tốt.

- Người có ý gì?

Long Vũ tựa hồ có chút hoảng sợ.

- Có ý gì ư? Ta tưởng người chỉ có một thân phế vật, chẳng lẽ đầu óc cũng là củi mục sao... Thôi quên đi, để ta nói cho người hay. Một thân thể chỉ có thể có một linh hồn. Giữa ta và người, sẽ phải có một linh hồn biến mất. Đương nhiên linh hồn đó chính là người. Được rồi, ta không có thời gian nói lời vô nghĩa với người. Lão tử ta là người trời sinh tiêu sái hào hoa. Khi đã đến đây, ta không hề một câu oán hận. Tốt hay

xấu thì trên địa cầu này cũng còn có con người tồn tại. Yêu cầu của ta cũng không cao, mỗi ngày ta chỉ cần được bò lên bụng nữ nhân là thỏa mãn rồi.

Nói đến đây, đôi mắt La Hậu hiện lên một vẻ lạnh lùng:

- Ngoan ngoan để cho ta cắn nuốt ngươi. Từ nay về sau, sẽ sinh ra một Long Vũ hoàn toàn mới.

- Cắn nuốt?

Sắc mặt Long Vũ căng thẳng, nhanh chân bỏ chạy. Nhưng La Hậu rất nhanh đã đuổi kịp, há to miệng bắt đầu cắn cánh tay của hắn. Long Vũ trong tâm đau xót, lại một lần nữa cảm nhận được sự sợ hãi tử vong.

Tốc độ cắn nuốt của La Hậu rất nhanh. Nhưng chỉ trong chốc lát, cánh tay phải của Long Vũ cũng đã không còn. Sự đau đớn kịch liệt tựa hồ làm cho hắn có đủ dũng khí.

- Không từ bỏ, nhất định không từ bỏ... Ta ngay cả số mệnh cũng thoát được, tại sao ta lại e sợ một linh hồn từ thế giới tương lai.

Long Vũ nổi giận đùng đùng, hắn há miệng bắt đầu cắn trả lại La Hậu.

tieukiem

4. Chương 3: Hồi Sinh!

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 3: Hồi sinh!

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Ngay lập tức, hai linh hồn xông vào cắn xé lẫn nhau, nhưng không ngờ lại ngang ngửa nhau, bên tám lạng người nửa cân.

La Hậu có chút hối hận, nếu biết tên đáng thương này dám phản kháng thì hắn sẽ không xuống tay sớm như vậy. Sau khi xuyên việt thời không, linh hồn của hắn đã trở nên rất yếu, chỉ mạnh hơn Long Vũ một chút mà thôi. Trên lý thuyết thì chỉ cần mạnh hơn một chút thì La Hậu cũng đủ sức thôn thệ hồn phách của Long Vũ, nhưng Long Vũ lại chống đỡ bằng một cố tín niệm, khát vọng được sống đã khiến cho Long Vũ ngang tay với La Hậu.

Hai linh hồn không ngừng đấu đá trong cơ thể Long Vũ, mà cơ thể của hắn thì vốn đã rất suy yếu, sắc mặt của hắn nhanh chóng biến thành xanh mét, mồ hôi tuôn ra như suối.

Bác sĩ trông coi cho Long Vũ thấy vậy thì nhanh chóng cấp cứu cho hắn, từ máy theo dõi thì thấy tim của Long Vũ đập lúc mạnh lúc yếu, sinh mạng dao động liên tục. Tình huống như thế bác sĩ chưa gặp lần nào!

Tình huống của Long Vũ lúc này làm cho bác sĩ như gặp ác mộng, thần tình sợ hãi, toàn thân bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Mặc dù đã sử dụng nhiều biện pháp để cứu hắn, nhưng lại chẳng thấm vào đâu.

- Bíp.

Máy theo dõi báo tim người bệnh đã ngừng đập. Điện đồ là một đường thẳng tắp.

Gặp tình huống như thế này, bác sĩ chỉ còn cách xoay người đi ra ngoài.

Thực tế, Long Vũ chưa chết, tim của hắn cũng chưa ngừng đập, nhưng lại đập rất thông thả, rất yếu, cho nên máy theo dõi không kiểm tra được.

Mà trong người của Long Vũ, hai linh hồn vẫn đang cắn xé lẫn nhau.

Trải qua một phen đánh nhau sống chết, hai người ai cũng chỉ còn mỗi cái đầu. Dù vậy, hai người vẫn không ngừng lại, không hề có ý muốn giảng hòa. Đây là một cuộc chiến tàn khốc, chỉ có kiên trì đến cùng mới có thể sống sót.

La Hậu không cam lòng chết dưới tay của một kẻ đáng thương trong nền văn minh lạc hậu này. Long Vũ cũng không muốn buông tha cho cơ hội hồi sinh.

Hai người ai cũng có lý do để sống, cho nên vẫn tiếp tục cắn xé lẫn nhau.

- Phụt!

Cuộc chiến linh hồn càng ngày càng mãnh liệt thì cơ thể của Long Vũ cũng không chịu nổi áp lực. Há miệng phun ra một búng máu tươi, máu tươi phun đầy trên người hắn, có một ít chảy lên cánh tay phải của Long Vũ lại bị chiếc đồng hồ thần bí kia hấp thu.

Ngay khi đồng hồ hấp thu xong máu của Long Vũ thì nó phát ra một tia hồng quang. Ngay lập tức, Long Vũ cảm thấy linh hồn mình tràn ngập lực lượng.

- Máy tính hình người Rowling lại có thể nhận hắn làm chủ!!

Thấy biến hóa của Long Vũ, La Hậu liền hô lên. Hắn dường như đã hiểu ra chuyện gì, cổ hơi thở trên người Long Vũ là sản phẩm công nghệ cao của đế quốc lúc nhận chủ sinh ra linh hồn kẻ ước lực.

Cổ lực lượng này đến từ đâu, La Hậu cũng không hiểu, nhưng hắn cũng không kịp nghĩ, hai linh hồn chỉ còn lại cái đầu, ai thắng ai thua sẽ phân ra chỉ trong một tích tắc.

Long Vũ không chờ La Hậu tấn công liền chủ động công kích, mở miệng ra cắn tới La Hậu. Rõ ràng, lực lượng của Long Vũ tăng lên rất nhiều, La Hậu không phải là đối thủ, chỉ một lúc sau, Long Vũ đã cắn nuốt triệt để linh hồn của La Hậu.

Lúc này, thân thể bị La Hậu cắn mất lại mọc lại, cùng lúc đó ý thức của hắn lại có thêm một đồng tin tức kỳ quái.

Lúc La Hậu sắp chết thì vô cùng hối hận, mình trộm đi Rowling còn chưa có nhận chủ, cuối cùng lại tiện nghi cho tên tiểu tử này. Haizz, coi như là báo ứng đi...

Thiên Địa Huyền Hoàng, nhân quả luân hồi là quy luật không thay đổi của vũ trụ.

Linh hồn của Long Vũ đứng ngơ ngác tại chỗ, nhớ lại chuyện trước đó, cứ như nằm mơ vậy. Nếu không phải trong ý thức có một đồng tin tức kỳ quái, hắn cũng không tin là mình đã cắn nuốt một cái linh hồn.

- Cuối cùng cũng thắng!!!

Khóe miệng Long Vũ lộ ra một nụ cười.

Nhưng hắn lại phát hiện ra một vấn đề, linh hồn của hắn và thân thể dường như đã chia lìa, vài lần cố thử đều không thể dung hợp.

Ngay khi hắn thúc thủ vô sách thì một cỗ hấp lực thật lớn đột nhiên đem Long Vũ xé rách, cùng lúc đó, linh hồn và thân thể của hắn cũng hợp lại với nhau.

- Tuyệt Cơ, tình hình Tiểu Vũ như thế nào?

Khu nhà Cẩm Viên, thành phố Thiên Hải. Trong căn phòng của Long Vũ, tâm tình của Long Thiên Trạch vô cùng khẩn trương, cẩn thận hỏi.

Tuyệt Cơ vừa thi pháp xong, trên trán đầy mồ hôi, nàng đưa tay lau đi mồ hôi kia, ném cho Long Thiên Trạch một ánh mắt an tâm:

- Yên tâm, Tiểu Vũ chỉ bị Linh hồn xuất khiếu, em đã giúp nó trấn an rồi, chỉ cần nghỉ ngơi bốn năm ngày gì đó là khỏe ngay ấy mà...

- Không chắc chắn à?

Long Thiên Trạch nhíu mày:

- Anh muốn một đáp án chính xác... Tuyệt Cơ, nếu em không nắm chắc, tốt nhất là đưa Tiểu Vũ về bệnh viện đi!

- Không được!

Nhắc đến bệnh viện, Tuyệt Cơ lại nổi giận:

- Bọn lang băm kia, rõ ràng Tiểu Vũ còn sống, thế mà lại gửi thư báo tử về, nếu không phải chúng ta đến kịp, bọn họ đã muốn đưa Tiểu Vũ vào nhà xác rồi... Anh yên tâm đi, Kỳ Hoàng thuật của Huyền Môn cũng không phải là đồ bỏ, em đảm bảo với anh, vài ngày sau Tiểu Vũ sẽ khỏe như vâm thôi mà.

- Ha ha!

Long Thiên Trạch nghe vậy thì cười lớn, tâm tình buồn bực mấy ngày nay nhất thời quét sạch. Hắn hưng phấn nói với Tuyệt Cơ:

- Anh đã nói rồi, Tiểu Vũ của chúng ta là cát nhân tự có thiên tương, số mệnh chó má, thiên thọ đại nạn chó má, hôm nay đã là 3/10, Tiểu vũ của chúng ta vẫn không có việc gì, thương thiên phù hộ a!

Tuyệt Cơ nghe vậy thì nhíu mày, nhìn đồng hồ trên tay Tiểu Vũ, nàng cảm giác, sau chuyện này còn cất dấu chuyện gì đó.

Còn tình huống cụ thể, trong thời gian ngắn cũng không làm rõ được.

Chiều hôm qua, Tuyệt Cơ và Long Thiên Trạch nghe tin Long Vũ chết liền chạy đến bệnh viện nhân dân, toàn thân đều là vết máu, bác sĩ đã gửi thư báo tử, thiếu chút nữa thì đưa hắn vào nhà xác.

Tuyệt Cơ xem xét tình hình của Long Vũ, may mắn là linh hồn của Long Vũ bị đẩy khỏi cơ thể liền đoạt hắn mang về nhà, dùng đạo pháp huyền môn trấn an linh hồn cho hắn.

Theo như nàng suy đoán thì Long Vũ sẽ tỉnh trong ba bốn ngày nữa.

- Long Thiên Trạch, anh đi bệnh viện điều tra xem ai đã mang Long Vũ từ núi Hoa Lê xuống, chúng ta phải cảm ơn họ, nếu không có họ phát hiện kịp thời Long Vũ đã bị sói trên núi Hoa Lê ăn thịt rồi.

- Còn phải nhắc, anh đã làm rồi. Tuyệt Cơ, mấy hôm nay em không phải làm gì cả, chuyên tâm chiếu cố cho Long Vũ. Đợi khi nó tỉnh, chúng ta đừng hỏi này nọ... mặc kệ trên núi xảy ra chuyện gì, nó cũng tránh khỏi số mệnh.

Nói đến đây, Long Thiên Trạch ngẩng đầu nhìn Tuyệt Cơ:

- Chờ Tiểu Vũ tỉnh lại, xem xem thân thể nó tốt hơn thì anh muốn rời khỏi Thiên Hải... anh muốn đi điều tra xem đại ca của anh và sư tỷ của em có còn sống hay không... mấy năm nay, nếu không phải vì Tiểu Vũ, anh đã sớm đi rồi. Nay Tiểu Vũ đã tốt rồi, anh cũng không có gì phải lo lắng nữa, hy vọng em có thể tiếp tục lưu lại chiếu cố nó...

- Tất nhiên là em sẽ chăm sóc nó... năm đó, sư tỷ đưa nó cho chúng ta, em cũng đã thề sẽ chiếu cố hắn cả đời. Nhưng anh cũng đừng quên, anh cũng có trách nhiệm phải chiếu cố Tiểu Vũ. Vậy thế này, trước khi đi anh phải lưu lại mười vạn tiền sinh hoạt cho nó.

- Mười vạn?

Long Thiên Trạch buồn bực, mấy năm nay, vì chiếu cố Tiểu Vũ mà hắn đã thoát khỏi dị năng nghiệp đoàn, cùng lắm chỉ là lâu lâu làm cái nhiệm vụ, kiếm chút tiền sinh hoạt, không hề có một xu nào tích góp. Bây giờ bắt hắn lấy ra mười vạn chẳng khác nào lên trời.

- Không có thì thôi, sau này em sẽ để Long Vũ làm thêm, tự nuôi sống, cấm anh phản đối!

- Không được!

Long Thiên Trạch phản đối:

- Tiểu Vũ còn nhỏ như vậy, hơn nữa thân thể lại chưa khỏi, sao em lại bắt nó đi làm thêm... thu nhập của Thiên Sư các em rất cao, như vậy đi, em cứ nuôi nó, mỗi tháng anh đưa một nghìn tiền sinh hoạt cho nó, được chứ?

- Được thôi!

Tuyết Cơ nhanh chóng đáp ứng. Kỳ thật, nàng không phải là người tham của, nhưng lại bất mãn với hành vi bỏ gánh giữa đường của Long Thiên Trạch. Đồng thời, nàng cũng hy vọng Long Vũ đi theo nàng làm Thiên Sư.

Long Vũ tỉnh lại sớm hơn hai ngày so với dự tính của Tuyết Cơ. Hai ngày sau, khi mặt trời chiếu khắp nơi, hần chậm rãi mở mắt.

- Tiểu Vũ, em tỉnh rồi...

Hai ngày này, Tuyết Cơ cả ngày chăm sóc hần, gần như là hai mươi bốn tiếng ở bên cạnh hần. May mắn nàng là Thiên Sư của Huyền Môn, nếu là người bình thường thì đã sớm gục rồi.

Thấy Long Vũ tỉnh lại, Tuyết Cơ càng thêm kích động, vội vàng đưa tay đỡ lưng của Long Vũ, giúp hần ngồi dậy.

- Chị Tuyết Cơ, em không sao, em đã thoát khỏi số mệnh...

Long Vũ thấy mình đang ở trong nhà, mà chị Tuyết Cơ thân yêu lại đang ở bên cạnh thì trong lòng cảm thấy vui vẻ.

- Tốt lắm, em đã thoát khỏi số mệnh... em không có chuyện gì, từ nay về sau, chị sẽ không để em phải chịu uy hiếp nữa.

Tuyết Cơ đưa tay ôm lấy Tiểu Vũ vào trong ngực, đôi con ngươi hiện lên những giọt nước mắt vui vẻ.

- Cơ thể thật mềm a... ngực cũng thật lớn a...(mơ nó mới tỉnh lại mà đã YY rồi)

Không biết vì sao, lúc hai người ôm nhau, Long Vũ cảm thấy vui vẻ cùng hạnh phúc lại còn có một chút hưng phấn. Hơn nữa, cỗ hưng phấn này hơn phân nửa đến từ phản ứng của thân thể. (sắc lang chân chính)

Rất nhanh, thân thể của hần xuất hiện phản ứng sinh lý.

Tuyết Cơ cảm thấy bụng mình bị cái gì đó cứng cứng đâm vào liền đưa tay xuống. Sau đó, nàng liền hiểu ra...

Tiểu Vũ mười tám tuổi đã là người lớn, hần đã trưởng thành, có lẽ nên thu liễm một chút cử chỉ thân mật trước kia.

- Xú tiểu tử, không biết xấu hổ.

Nhẹ nhàng đẩy Long Vũ ra, Tuyết Cơ trừng mắt với hần, trong đôi mắt hiện lên vẻ ngượng ngùng, theo bản năng liền cách hần một khoảng cách nhất định.

- Hi hi!

Long Vũ vội vàng nói sang chuyện khác để tránh không khí xấu hổ:

- Chị Tuyết Cơ, mấy hôm nay đã có chuyện gì xảy ra? Chị nói cho em nghe tí đi!

tieukiem

5. Chương 4: Máy Tính Hình Người!

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 4: Máy tính hình người!

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ nghe vậy thì vẻ ngưng ngừng chợt lóe lên trong đôi mắt liền vội vàng hỏi Long Vũ chuyện được cứu như thế nào và tại sao hắn lại được đưa về nhà.

Sau đó, Tuyết Cơ lại hỏi:

- Tiểu Vũ, nói cho chị biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra trên núi Hoa Lê, còn có viên ngọc mà em đang mang trên người lấy ở đâu, tại sao trước kia chị chưa thấy...

Ý nghĩ của Tuyết Cơ khác với Long Thiên Trạch, Long Vũ thoát chết tất nhiên là chuyện tốt, nhưng tình huống cụ thể lại không được rõ ràng, Tuyết Cơ lo lắng hắn sẽ bị di chứng hay bị phiền phức quẩn lầy.

Thoáng sững sờ, Long Vũ mới mở miệng nói:

- Chị Tuyết Cơ, ở trên núi Hoa Lê em gặp một ông già râu bạc, ông cho em một viên ngọc màu tím, khi em cầm lấy thì bị mất ý thức luôn, khi vừa tỉnh lại thì đã thấy chị rồi, em cũng chẳng biết gì cả.

Long Vũ phải nói dối, hắn cũng không muốn nói dối, nhưng vừa mở miệng lại phun ra một câu chuyện như vậy.

Đáng ra, hắn không nên giấu giếm Tuyết Cơ, nhưng không biết tại sao, hắn lại nói dối. Sau khi tỉnh lại, Long Vũ cảm thấy nhiều lúc hắn cảm nhận được một chút gì đó rất kỳ quái.

Tựa như lúc hắn ôm Tuyết Cơ (nhất trụ kinh thiên) hay nói dối như vừa rồi. Đây không phải là điều hắn nghĩ, nhưng trên thực tế hắn lại làm vậy.

Hắn không biết tình trạng này có quan hệ gì với lúc cắn nuốt linh hồn của La Hậu hay không, tóm lại, đây là một cảm giác rất kỳ quái, lại rất kỳ diệu.

Long Vũ cũng không biết được rõ ràng tình huống này.

Vài vấn đề liên tục hiện lên trong đầu hắn khiến hắn có chút đau đầu, sự sung sướng khi thoát chết nhanh chóng bị phiền não át đi.

Tuyết Cơ cũng không nghi ngờ lời Long Vũ nói. Vì trong nhận thức của nàng, Long Vũ tuyệt đối sẽ không lừa mình. Nàng đoán rằng, ông già râu bạc kia hẳn là một cao nhân tu đạo. Hơn nữa tu vi đạo pháp phỏng chừng cũng hơn xa sư tôn của mình, người mạnh nhất trong Huyền Môn, Thiên Cơ đạo nhân.

Mười năm trước, Thiên Cơ đạo nhân đã tiến nhập cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần. Mà như vậy hắn cũng chỉ có thể “nghịch thiên cải mệnh”. Mà hoàn thành đạo pháp này thì phải giảm thọ mười năm, đồng thời nội lực cũng bị suy yếu.

Ông già râu bạc kia cũng là một cao nhân, chỉ dùng một viên ngọc thần bí mà đã giúp Long Vũ vượt qua thiên thọ đại nạn, nghĩ mà xem, có thể làm được đến trình độ như thế thì ông già kia không biết là thần tiên ở nơi nào?

Huyền Môn đạo pháp phân chia cảnh giới thành, luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư ba cảnh giới. Trong đó luyện tinh hóa khí lại chia làm bảy giai đoạn là xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Mỗi giai đoạn thì nhan sắc của phép thuật đạo gia cũng khác nhau, màu đỏ là yếu nhất, màu tím là mạnh nhất. Luyện khí hóa thần lại chia làm ba giai đoạn, phân biệt là tụ linh, bắt diệt, hóa thần. Còn cảnh giới cao nhất là luyện thần hoàn hư thì từ khi Huyền Môn thành lập tới nay vẫn chưa có ai đột phá đến cảnh giới này cả.

Nhưng thông qua chuyện vừa xảy ra của Long Vũ thì nàng mới khẳng định, chắc chắn tồn tại nhân vật đạt tới cảnh giới luyện thần hoàn hư.

- Vạn hạnh a! Thật là may a!

Tuyết Cơ thốt thức không thôi, nếu không phải Long Vũ may mắn gặp được nhân vật thần tiên như vậy thì sợ rằng kiếp này hắn chỉ có chết mà thôi.

- Tiểu Vũ, bảo quản cho tốt viên ngọc này, nó rất trọng yếu với em đấy!

Tuyết Cơ cẩn thận dặn dò Long Vũ, lấy viên ngọc từ trong túi ra đưa cho hắn:

- Từ lúc em hôn mê, chị đã lấy nó đi, giờ vật quy nguyên chủ...

Bởi vì chuyện này mà Tuyết Cơ đã quên đi chiếc đồng hồ kia.

- Vâng!

Long Vũ trả lời, nhận lấy viên ngọc trong tay Tuyết Cơ, cẩn thận cất nó đi. Tuy rằng còn chưa rõ được chuyện gì xảy ra, nhưng hắn tin rằng sớm hay muộn sẽ vạch trần được chuyện này.

Long Vũ còn có một chuyện chưa nghĩ ra, đó là chiếc đồng hồ trên tay hắn. Hắn đang thắc mắc, chiếc đồng hồ này với câu nói mà La Hậu hét lên trước khi chết có liên quan gì với nhau hay không?

- Máy tính hình người nhận chủ...

Nhìn đồng hồ trên tay, Long Vũ cảm thấy mọi bí ẩn sẽ bị nó vạch ra tất cả.

Nhưng trên màn hình của nó lại đen thui, không có bất cứ động tĩnh nào. Hắn đang muốn cầm đi sửa lại, nhưng nghĩ lại, La Hậu là người ở kỷ nguyên 235, chiếc đồng hồ này chắc cũng là sản phẩm kỹ thuật của thời đại kia. Xem chừng với khoa học kỹ thuật hiện nay thì không thể sửa chữa chiếc đồng hồ này.

Long Vũ tính tạm thời để yên, có lẽ còn có chuyện gì cũng nên.

Sau một tháng nghỉ ngơi, thân thể Long Vũ cũng đã hồi phục xong, nhưng thể chất phế vật của hắn cũng không hề thay đổi, hỏa hệ dị năng vẫn chỉ dùng để đốt nển, Huyền Môn đạo pháp cũng chậm chạp như cũ.

Long Vũ vẫn không hề oán hận.

Không vứt bỏ, không buông bỏ vẫn là tín niệm của hắn.

Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, hắn tin chắc, chỉ cần vững tâm, ai cũng có thể tạo ra kỳ tích.

Lần này có thể sống sót chính là một ví dụ điển hình.

Long Vũ tin tưởng, chỉ cần mình kiên trì tới cùng thì kỳ tích sẽ phát sinh

Ánh trăng sáng tỏ từ khe hở chiếu vào phòng, căn phòng được phủ lên một lớp ánh sáng màu trắng ngà. Trong phòng, Long Vũ đang ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, hai mắt nhắm nghiền, tinh khí ngưng thần, thúc dục thiên sư kiếm quyết, hấp thu tinh hoa của thiên địa ở xung quanh.

Vì Long Vũ chưa chính thức gia nhập Huyền Môn, cho nên Tuyết Cơ không thể truyền pháp quyết khác cho hắn, chỉ có thể truyền thiên sư kiếm quyết cho hắn. Vì bộ kiếm quyết này là do mẹ của hắn vô tình mà được, nhưng lại chưa hoàn chỉnh, theo như lý luận thì bộ kiếm quyết này có bảy cảnh giới mới đầy đủ, nhưng lúc này, Long vũ tu luyện cũng chỉ có năm mà thôi.

Các cảnh giới này là tru tà, tịnh hóa, trảm thiên, diệt thiên. Đương nhiên, dựa theo tốc độ tu luyện của Long vũ thì cũng không ảnh hưởng gì cả.(tu quá chậm, đến chết chưa đến tầng thứ năm)

Theo như Tuyết Cơ phỏng đoán, vì thể chất của hắn cho nên Long Vũ cả đời cũng chỉ có thể tu luyện đến phá ma cảnh giới.

Lồng ngực Long Vũ phập phồng, thở vũng vàng, mạnh mẽ. Nếu lúc này có cao thủ mang thiên nhân thì có thể thấy được xung quang thân thể của Long Vũ được một tầng ánh trắng màu trắng ngà bao phủ, quanh thân tỏa ra hơi thở thánh khiết.

Dần dần, tinh hoa thiên địa không ngừng bị hấp thu, da Long Vũ trở nên trắng mịn và tư nhuận như da trẻ con.

Tinh hoa thiên địa bị hấp thu vào trong cơ thể liền bị thiên sư kiểm quyết chuyển hóa thành đạo lực, từ tối đến sáng, Long Vũ không ngừng tu luyện, vừa tăng sáng, hắn đã cảm nhận được lực đạo tràn đầy trong cơ thể.

Về mặt Long Vũ cũng không mang một chút vui vẻ. Sở dĩ Long Vũ tu luyện chậm chạp là do thể chất của hắn không chưa đựng được đạo lực, mỗi lần tu luyện, có bảy tám phần mười bị thoát đi ngay lập tức, phần còn lại hắn mới có thể dùng.

Hôm nay cũng vậy, một đêm vất vả hấp thu, đạo lực lại đang thông thả thoát ra. Với hiện tượng này, hắn không hề có chút biện pháp nào.

Nhưng tình huống hôm nay lại bất đồng, nếu Long Vũ mở mắt liền có thể phát hiện chiếc đồng hồ trên tay đang không ngừng hấp thu đạo lực đang thoát ra từ trong cơ thể hắn.

Chậm rãi thu công, hai tròng mắt tối đen bỗng nhiên mở ra, há mồm phun ra một ngụm trọc khí, thần thái Long Vũ có vẻ sáng láng. Bất kể thế nào, đạo lực trong cơ thể chỉ có đọng được một ít, nhưng đối với hắn như vậy đã đầy đủ.

Không quản tăng tiến lớn hay nhỏ, chỉ cần tiến lên, hắn cũng rất thỏa mãn.

- Bíp bip!

Ngay khi Long Vũ chuẩn bị ra sân luyện công buổi sáng thì chiếc đồng hồ mà hắn nhặt được lại vang lên vài thanh âm dễ nghe.

Long Vũ vội cúi đầu quan sát, thì thấy màn hình điện tử tối đen đã sáng lên, trên mặt còn có văn tự. Thời gian, ngày, độ ẩm... tất cả vừa nhìn là đã hiểu.

- Trời không tuyết đường người...

Long Vũ liền nở nụ cười, hắn cảm giác được vận mệnh của mình đang chuyển biến.

Long Vũ muốn biết, chiếc đồng hồ này có phải là máy tính hình người mà La Hậu nói trước khi chết hay không, nhưng mặc cho hắn nghiên cứu bao lâu cũng chẳng được cái gì.

Cho đến lúc ăn sáng, Long Vũ vẫn không thu hoạch được gì. Tuyết Cơ đã gõ cửa gọi hắn đi ăn cơm.

Rơi vào đường cùng, Long Vũ tạm thời bỏ quên, coi như là một khối đồng hồ vậy, dù sao nó cũng là hàng của tương lai. (Made in future)

Ăn sáng xong, Tuyết Cơ và Long Thiên Trạch có chuyện phải ra ngoài, để Long Vũ ở nhà một mình. Hắn đi ra ban công, đắm mình trong ánh mặt trời rực rỡ, bắt đầu đi bài thiết tuyến quyền.

Bộ quyền pháp này là do Long Thiên Trạch dạy cho Long Vũ, chỉ dùng để rèn luyện thân thể, từ bé đến lớn, hắn đã luyện được mười mấy năm cũng có chút thành tựu, nhưng thể chất của hắn sinh ra đã kém cỏi, hắn luyện mười mấy năm nhưng chẳng khác gì người bình thường luyện năm sáu năm gì đó.

Hơn nữa, mỗi ngày hắn chỉ có thể đi một lần, nhiều hơn nữa thì thân thể của hắn sẽ không trụ được.

Nhưng hôm nay lại khác, vừa đi xong thì hắn lại không hề cảm thấy mệt mỏi, hơi do dự, hắn lại đi thêm một lần, cảm giác thật thoải mái. Sau đó, hắn lại đi tiếp một lần nữa, đến lần thứ ba, hắn mới có cảm giác mệt mỏi.

Thu quyền xong, Long Vũ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lý quái ở chỗ nào thì hắn cũng không rõ ràng.

Buổi chiều, Long Thiên Trạch cùng Tuyết Cơ trở về. Trịnh trọng gọi Long Vũ vào phòng khách, nói là có chuyện muốn nói với hắn.

- Tiểu Vũ, trải qua một tháng quan sát, thân thể của con đã tốt rồi, chú muốn tạm thời rời khỏi Thiên Hải, đi làm một việc rất quan trọng. Cụ thể trong bao lâu thì chú cũng chưa biết, cho nên, sau này con ở với Tuyết Cơ, cô ấy sẽ chiều cổ cho con...

Long Thiên Trạch nói xong, trên mặt có chút ý không muốn, tuy Long Vũ không phải là con ruột của hắn, nhưng dù sao cũng do hắn nuôi lớn từ nhỏ, tình cảm hơn cả cha con ruột. Lần này, hắn không biết khi nào có thể trở về, cho nên có chút khó chịu trong lòng.

- Chú, chú phải đi làm chuyện gì? Có phải liên quan đến cha mẹ của con phải không?

Long Vũ là đứa bé rất thông minh, cũng rất nhạy cảm. Tuy Long Thiên Trạch không nói nhưng Long Vũ có thể nhìn ra từ ánh mắt của hắn.

- Uhm!

Long Thiên Trạch cũng không có ý muốn giấu. Hắn thản nhiên nói:

- Không sai, chú muốn điều tra chuyện năm đó, thuận tiện tìm nơi mà cha mẹ của con đang ở... hãy tin chú, tương lai sẽ báo cho con tin tốt lành...

Năm đó, cha mẹ Long Vũ không để ý sự phản đối của Huyền Môn và Dịch Năng nghiệp đoàn, dứt khoát lấy nhau, sau khi sinh hạ Long Vũ thì bị một đám người thần bí đuổi giết, trôi giạt khắp nơi. Cuối cùng, hai người đưa Long Vũ cho Tuyết Cơ và Long Thiên Trạch, từ đó bắt vô âm tín, đã mười tám năm sống chết không rõ. Đến nay Long Thiên Trạch mới đi tra xét.

Về chuyện của cha mẹ Long Vũ, từ lúc hắn còn nhỏ, Tuyết Cơ và Long Thiên Trạch đã nói với hắn, bởi vì họ sợ thiên thọ đại nạn, không muốn làm cho hắn làm con quỷ hồ đồ.

- Chú à, con muốn đi cùng với chú.

Long Vũ hỏi dò.

tieukiem

6. Chương 5: Tuyết Cơ Sư Phụ.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 5: Tuyết Cơ sư phụ.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Không được.

Tuyết Cơ một mực bác bỏ thỉnh cầu của Long Vũ. Nàng ngẩng đầu nhìn Long Vũ, nghiêm mặt nói:

- Em bây giờ vẫn còn nhỏ. Hơn nữa đạo pháp, dịch năng đều chưa luyện thành. Em đi theo chỉ làm vướng chân tay. Em phải ở lại Thiên Hải cùng với chị để tiếp tục đến trường. Vừa rồi chúng ta đã đến đại học Thiên Hải, giúp em quay trở lại trường. Thứ hai tuần tới, em có thể tiếp tục đi học tại đại học Thiên Hải.

- Tuyết Cơ nói đúng...

Ánh mắt Long Thiên Trạch hiền từ nhìn sang Long Vũ, cười nói:

- Tiểu Vũ, cứ an tâm ở lại Thiên Hải đi. Nếu ngày nào đó, bản lĩnh của con có thể vượt qua chú, chú liền đáp ứng con đi tìm cha mẹ con... Con không có suy nghĩ như vậy sao?

- Vâng!

Long Vũ là một đứa trẻ thông minh. Hắn tự biết năng lực của bản thân. Tu luyện đạo pháp hơn mười năm, ngay cả một oan hồn bình thường cũng không thu thập nổi. Nói đến dị năng, bao năm như vậy cũng không có một chút biến hóa. Ngoại trừ chỉ có thể châm nổi một que củi. Lực lượng như vậy mà đi theo Long Thiên Trạch ra ngoài, chỉ tăng thêm gánh nặng cho hắn.

Sau khi Long Thiên Trạch cẩn thận dò một lượt, những gì cần nói hắn đã nói xong, hắn liền đứng dậy cáo từ.

Long Vũ cùng Tuyết Cơ tiễn hắn ra đến tận cửa.

- Long Thiên Trạch, mỗi tháng anh nhớ gửi tiền cho em đây.

Ngay lúc Long Thiên Trạch xoay người rời đi, Tuyết Cơ nhớ ra một chuyện rất quan trọng, vội vàng dặn dò.

- Ủ anh biết rồi... Chiều cổ tốt cho Tiểu Vũ.

Long Thiên Trạch không quay đầu lại, trả lời một tiếng rồi bước đi...

.....

.....

Ly biệt luôn thương cảm, nhưng thời gian chính là thuốc chữa bệnh tốt nhất. Trong nháy mắt, thời gian Long Thiên Trạch rời khỏi Thiên Hải đã được hai tháng.

Cũng giống như lúc trước, ngoại trừ việc học và ngủ, toàn bộ thời gian Long Vũ đều dùng để tu luyện. Có lẽ công sức không phụ lòng người. Trải qua hai tháng tu luyện, Long Vũ phát hiện thân thể mình đã có thay đổi. Đạo lực có thể hấp thu so với trước kia đã được gia tăng. Mặc dù không so được với người bình thường, nhưng đối với Long Vũ, đây được coi là một bước tiến lớn.

Tinh thần tu luyện của hắn càng ngày càng lớn.

Hắn tin tưởng cổ nhân có nói. Cái gọi là thiên tài chính là chín mươi chín phần trăm phải đổ mồ hôi, còn một một trăm là cảm hứng. Nhưng hắn phải trả giá một trăm phần trăm, thậm chí là hai trăm phần trăm cố gắng.

Hai tháng nay, hắn luôn luôn nghiên cứu chiếc đồng hồ đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ. Nhưng không có một chút tiến triển. Long Vũ không ngừng tự nói với mình. Không nên gấp, sự tình sẽ có khả năng xoay chuyển.

Đồng thời Long Vũ cảm thấy kỳ quái hơn là: Hắn đã cắn nuốt linh hồn của La Hậu, kế thừa trí nhớ của hắn. Rõ ràng nó nằm ngay trong đầu hắn, nhưng không có cách nào lấy ra được.

Mỗi khi hắn cố gắng suy nghĩ đến tin tức kia, đại não liền sinh ra đau đớn kịch liệt. Có mấy lần, hắn quá mức miễn cưỡng, thậm chí còn bị choáng váng.

Vì vậy, mấy ngày nay hắn không dám động chạm đến những tin tức kia. Hắn suy nghĩ, đợi đến khi nắm giữ được bí mật của chiếc đồng hồ này, tự mình sẽ tìm được đáp án.

Đi bộ trên đường trong trường đại học, nhìn ngắm cây xanh xung quanh, các học sinh đi tới đi lui, khoe miệng Long Vũ hiện lên một chút tươi cười. Đôi khi hắn tự hỏi, cuộc sống như vậy thật không tệ chút nào.

- Khu ký túc gần hồ Linh Trạch lại xảy ra án mạng.

Đúng lúc này, hai đồng học đi qua bên cạnh Long Vũ, vừa đi vừa bàn về sự việc người chết ở khu ký túc xá cạnh hồ Linh Trạch.

Long Vũ hơi kinh hãi. Lúc hắn mới đến trường học, hắn có nghe tin học sinh đồn rằng: Cứ ngày mùng chín tháng mười hai hàng năm, tại khu ký túc xá gần hồ Linh Trạch đều có người chết. Việc lạ này đã xuất hiện tám năm. Tính cả năm nay là năm thứ chín.

Bằng vào trực giác của mình, Long Vũ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản. Có lẽ là do ma quỷ gây ra?

- Tiểu Vũ, vì sao lại đứng ngây người ở đó vậy? Đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với em.

Trong lúc Long Vũ đang thất thần, phía sau bất ngờ xuất hiện một âm thanh quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là chị Tuyết Cơ. Cùng lúc Long Vũ đi học trở lại, Tuyết Cơ cũng trở thành giảng viên quản lý học viện cao cấp của đại học Thiên Hải. Ngoài ra, nàng còn là giảng viên phụ đạo tại lớp của Long Vũ.

Long Vũ tuy rằng không biết nàng tại sao làm được điều đó, nhưng sự thật chính là như vậy. Hơn nữa, hắn rất nhanh phát hiện ra Tuyết Cơ thực sự có tố chất làm giảng viên. Bài giảng của nàng dí dỏm hài hước, thông tục dễ hiểu, lại thêm trẻ tuổi xinh đẹp, rất thân thiện với mọi người. Chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi tại đại học Thiên Hải, nàng đã được các học sinh kính yêu. Hiện nay, nàng là một trong những giảng viên có nhân khí cao nhất tại đại học Thiên Hải.

- Tuyết Cơ sư phụ...Cô tìm em có việc gì sao?

Hai người từng có ước định với nhau. Những lúc có người ngoài, Long Vũ phải gọi là Tuyết Cơ sư phụ.

- Tiểu Vũ, hiện tại xung quanh không có ai. Em cứ gọi chị một tiếng chị đi. Chị thích em gọi chị như thế.

Tuyết Cơ ủy mỵ cười một tiếng nói:

- Đi về nhà trọ của chị, chị có cái này muốn cho em xem.

- A.

Long Vũ trả lời một tiếng, liền đi theo Tuyết Cơ đến khu nhà trọ giành cho giảng viên. Dọc được không ít ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tị. (Đi với gái đẹp sướng ghê)

Tuyết Cơ sau khi vào đại học Thiên Hải, quần áo nàng mặc trên người đều đặc biệt coi trọng. Đa số thời gian nàng đều mặc bộ đồ rất có phong cách. Đặc điểm lớn nhất của bộ đồ đó là thể hiện đầy đủ dáng người của nàng. Mà dáng người của nàng cực kỳ hoàn mỹ. Eo nhỏ gọn, mông căng tròn vểnh cao, bộ ngực hùng vĩ cực đại, hai chân thon dài trắng nõn (Có dài tới nách không lão Tuyết) dường như là trời sinh là khuôn mẫu phù hợp cho mọi bộ đồ. Ngay cả Long Vũ kim lòng không nổi, đôi khi cũng nhìn Tuyết Cơ chăm chăm. (Ôi thằng cháu thật là vãi linh hồn)

Là một nhân tài mới do đại học Thiên Hải tiến cử. Tuyết Cơ được trường học cấp cho một căn nhà trọ hai phòng, diện tích là một trăm mét vuông.

Long Vũ không phải là chưa từng đến nhà trọ của Tuyết Cơ. Nhưng mà hôm nay so với những lần trước có phần khác nhau. Trong phòng còn rất lộn xộn, hiển nhiên là nàng còn chưa kịp thu dọn. Long Vũ thậm chí còn nhìn thấy một cái quần lót màu đỏ tím ném vạ vật trên ghế sa lon. Trong khoảnh khắc, hắn thiếu chút nữa điên cuồng, trong lòng đột nhiên dâng trào một cỗ xúc động mãnh liệt.

- Nhóc con, không cho phép em nhìn ngó lung tung trong nhà chị.

Tuyết Cơ tựa hồ cũng cảm giác được ánh mắt của Long Vũ, khẽ cau một tiếng, tức giận mắng:

- Nhóc con, có phải gần đây em hay suy nghĩ đến mấy chuyện riêng tư không? Để hôm nào chị giới thiệu cho em một cô bạn gái nhỏ. Muốn ăn đậu hũ của chị, em còn chưa đủ tuổi đâu..

Được Tuyết Cơ nhắc nhở, tâm tình Long Vũ từ từ bình tĩnh lại.

Tuyết Cơ vừa nói vừa mang theo Long Vũ đi vào thư phòng, thuận thực mở laptop ra, gọi Long Vũ đến và nói:

- Đến đây coi đi.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng ngó đầu vào coi. Một cổ hương thơm thoang thoảng của nữ nhân tiến vào khoang mũi, làm cho tâm trạng của hắn bỗng trở lên nhộn nhạo.

tieukiem

7. Chương 6: Bức Ảnh Khủng Bố

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 6: Bức ảnh khủng bố

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Đúng như lời nói của Tuyết Cơ, mười tám tuổi, Long Vũ đã có một chút suy nghĩ đến chuyện trai gái. Trong xã hội hiện đại, chuyện tình yêu nam nữ của học sinh trung học cũng chẳng phải là việc mới mẻ gì. Long Vũ nhớ lúc hắn học tại trường trung học Huyện Thành, trong đám bạn bè của Long Vũ, Trương Đại Ngưu có tiếng là thật thà, ngô ngố. Thế mà hắn cũng đã thay đến ba cô bạn gái. Một trong ba cô đó đã từng hai lần phải phá thai. Thế mà Long Vũ còn chưa từng được cầm bàn tay của con gái.

Long Vũ cũng chẳng phải là loại thuần khiết gì, nhưng hắn không có thời gian. Mà muốn tán được gái, sau đó dụ dỗ lên giường cần phải có rất nhiều thời gian. Hắn hận nhất chính là không thể làm cho một phút kéo dài thành hai phút. (Dốt thế kìa, hồi lão Fujiko fujio mượn em Đô-rêmon đi). Còn có một nguyên nhân khác, hình dáng Long Vũ gầy yếu, diện mạo bình thường, thật sự không có tiền vốn dùng để tán gái.

Lúc này đã vào đại học, nhưng hắn vẫn như trước kia (ăn, ngủ và tu luyện). Vì vậy Long Vũ vẫn không có thời gian để tán gái.

Trong lúc Long Vũ đang hưởng thụ mùi thơm từ cơ thể Tuyết Cơ, nàng đã mở ra một bức ảnh trong máy tính:

- Nhìn kỹ vào....

- Quỷ a.

Long Vũ phục hồi tinh thần, quan sát bức ảnh trên màn hình. Đây là quái vật gì vậy? Bộ mặt thì dữ tợn, máu me be bết, quanh người có một tầng hắc khí bao phủ... Loại này so với ác quỷ trong phim còn khủng bố hơn vài phần. Long Vũ cảm thấy thân thể mình run lên. Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu hắn chứng kiến một bức ảnh khủng bố đến như vậy.

- Chị Tuyết Cơ, kỹ thuật PS(Photoshop) của chị thật cao siêu. Nếu như chị muốn hù dọa em, mục đích của chị đã hoàn thành...

Long Vũ có chút tức giận nói.

- Đây không phải là PS...

Tuyết Cơ giải thích :

- Em nhìn cho rõ, có phải hai người trong bức ảnh rất quen thuộc.

Long Vũ tuy rằng sợ hãi, nhưng lại muốn tỏ vẻ trước mặt con gái.(Tuy tuổi hơi nhiều nhưng chắc là con gái). Hắn cẩn thận nhìn đi nhìn lại, quả thật có một chút quen mắt.

- Là Vương Cương cùng Triệu Dũng... Đây chính là bạn học của em...

Cuối cùng Long Vũ cũng nhận ra. Đây chính là xác chết hai người bạn học mà sáng sớm đồn thổi.

- Tại sao có thể như vậy được?

Long Vũ ngã xuống hít một hơi, tò mò hỏi:

- Bà chị à, có phải chị cho em xem bức ảnh này, không phải nói cho em biết bọn họ chính là bị quỷ giết chết à?

- Hoàn toàn chính xác.

Tuyết Cơ tắt máy, đứng dậy đi vào phòng khách, đặt mông ngồi trên ghế sa lon, cười nói:

- Tiểu Vũ, em quả thật cũng có năng khiếu làm thiên sư... Liếc mắt một cái đã có thể nhận ra...

Long Vũ nhất thời liếc mắt qua một cái. Cái gì gọi là năng khiếu, chỉ gần nhìn qua bức ảnh khủng bố như vậy. Dù là thằng ngu cũng đoán ra được. Chỉ ít cũng là do quỷ gây ra.

- Đi, lấy giúp chị hộp sữa đủ đủ trong nhà ăn...

Tuyết Cơ nhìn đồng hồ trên tay, hình như đã đến giờ uống sữa của nàng. (Ôi, sao nàng lại không xài đưa chuột)

Long Vũ buồn bực:

- Nhờ vả cái gì. Ở đây chị là chủ nhà, em là khách... Làm gì có đạo lý khách phục vụ chủ.

- Nhưng chị là sư phụ, em là học sinh. Sư Phụ có thể nhờ vả học sinh. Em có ý kiến gì sao ?

Tuyết Cơ cười hắc hắc :

- Có phải là muốn chị phê duyệt trong học bạ tu dưỡng đạo đức của em không đạt yêu cầu...

- Đề tiện.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng đứng dậy, nhanh chân chạy vào nhà ăn. Giảng viên đại học ngày nay, có quyền rất lớn. Nàng thậm chí có thể quyết định một đệ tử có thể hay không thể nhận được chứng nhận tốt nghiệp.

- Ha ha.

Tuyết Cơ đắc ý cười cười. Có quyền mà không sử dụng, thì quả thực lãng phí. Nàng nhất định phải làm cho Long Vũ tức nổ phổi.(Ác như gì ghê)

- Uống cho chết đi.

Long Vũ lấy bình sữa từ nhà ăn, thờ phì phì đưa cho nàng, sau đó ngồi cách xa xa.

Tuyết Cơ không quan tâm đến thái độ của Long Vũ, tươi cười nói:

- Sữa đủ đủ chính là đồ uống rất tốt, càng uống càng lớn. (PS: ai có người yêu mà vòng một hơi nhỏ. Hãy học theo lão Tuyết, mua đủ đủ về quảng vào máy xay sinh tố, cho nàng uống)

Long Vũ nghe thấy thế, theo bản năng nhìn vào bộ ngực của Tuyết Cơ. ‘ Quả nhiên rất lớn, rất lớn, so với các cô gái trong thôn còn lớn hơn rất nhiều.

- Không được nhìn.

Tuyết Cơ trừng mắt nhìn Long Vũ:

- Phải biết tôn sư trọng đạo.. Còn nếu người muốn nhìn, đếm hồ Linh Trạch mà nhìn. Ta nói cho người biết, ở đó có một mỹ nhân tuyệt thế, ngực tuyệt đối to hơn ta. (Vẫn còn một tuyệt thế mỹ nhân ngực bự).

Long Vũ lườm nàng một cái, không nói gì những ánh mắt hắc không rời khỏi bộ ngực của Tuyết Cơ. Nhìn thì đâu có phạm pháp, ta thích ta cứ nhìn đây. Tuyết Cơ âm thầm bật cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ cầm cúi uống cạn hộp sữa đủ đủ.

- Nhìn đủ chưa?

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ tức giận nói:

- Em nếu nhìn đủ rồi, chúng ta nói đến sự việc chính.

- Về cái chết của Vương Cương cùng Triệu Dũng?

Long Vũ dò hỏi?

- Đúng vậy. bức ảnh em vừa coi, là do chị dùng Linh Thị phù (tên của một lá bùa) chụp lại. tầng khí màu đen, chính là oán khí, cũng chính là quỷ khí. Có thể khẳng định, cái chết của bọn họ là do bị quỷ ám.

Tuyết Cơ thản nhiên nói.

Long Vũ nghe vậy, chợt giật mình:

- Chị định cho em đi bắt quỷ sao?

- Tiểu Vũ, em càng ngày càng thông minh, em nói không sai. Ý của chị chính là để em tới hồ Linh Trạch bắt quỷ. Chị đã thăm dò, nữ quỷ ở hồ Linh Trạch là một nữ quỷ xinh xắn, mông ngực rất to. Chẳng phải là em rất thích như thế sao?

Đôi mắt Tuyết Cơ chớp chớp, bồn chồn.

Long Vũ buồn bực, chẳng lẽ mình lại thêm muốn một nữ quỷ sao?

- Không đi.

Long Vũ lắc đầu cự tuyệt:

- Chị Tuyết Cơ, bắt quỷ là chuyện quan trọng, hay là chị tự mình đi bắt nó đi, em không thể đảm nhiệm.

Long Vũ tự biết rõ năng lực của mình. Bảo hấn đi bắt quỷ, chẳng khác nào để cho quỷ bắt hấn.

- Cái này em không thể làm chủ được.

Tuyết Cơ híp mắt cười hì hì nói:

- Hai tháng nay, ông chú Long Thiên Trạch của em không hề gửi cho chị một đồng nào, cho nên em phải tự lực cánh sinh. Lần bắt quỷ này, nhất định trường học sẽ trả thù lao. Em hãy đến liên hệ với bảo vệ trường học Văn sư phụ.

- Trả thù lao?

Long Vũ gãi đầu nói:

- Chẳng phải chị vẫn thường dạy. Là thiên sư, phải có nghĩa vụ phải trừ ma trừ quỷ. Tại sao đi bắt quỷ lại còn lấy tiền?

- Phi.

Tuyết Cơ khề gắt một tiếng, liếc sang Long Vũ nói:

- Thiên sư không phải là người sao? Đã là người thì cần phải ăn cơm, mà ăn cơm thì không cần tiền à? Còn có tiền thuê nhà, mua quần áo, sữa đu đủ...Mấy thứ này có thứ nào là không cần tiền? Từ hôm nay trở đi, em bắt đầu đi làm thêm. Còn công việc bắt quỷ, xem phong thủy, chị có thể tìm giúp em.

Long Vũ buồn bực một hồi:

- Em sẽ không xem phong thủy.

- Cho em nè. Xem kỹ tự nhiên sẽ hiểu.

Tuyết Cơ dường như đã chuẩn bị sẵn, từ trong ngăn kéo lấy một quyển sách ném qua.

Long Vũ bắt lấy theo bản năng, Nhìn kỹ thì ra là một quyển sách lậu Bách Khoa toàn thư. Nó có giá mười đồng một quyển.

- Chị Tuyết Cơ, chị muốn em học cái này để gạt người.

Long Vũ nhú mày nói:

- Việc này thực sự không thích hợp. Bây giờ mọi người đều hiểu biết, thực không dễ lừa gạt. Nếu chị muốn em đi xem phong thủy, chị phải dạy em bản lĩnh thực sự. Nếu không em sẽ không đi làm thêm, chị phải nuôi em.

codon.traí

8. Chương 7: Từ Chối Nuôi Dưỡng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 1

Chương 7: Từ chối nuôi dưỡng

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Thật xin lỗi, chị không có kế hoạch nuôi dưỡng tiểu công tử.

Tuyết Cơ hừ lạnh nói:

- Chị đã đáp ứng sự tỷ chăm sóc cho em, nhất định chỉ phải đào tạo em trở thành một người hữu dụng. Được rồi, em về trước đi. Hãy chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, có thời gian chị sẽ dẫn em tới hồ Linh Trạch xem xét tình hình.

Lúc trước, Tuyết Cơ không có quá nghiêm khắc với Long Vũ. Nhưng bây giờ, ngày đại nạn đã qua. Không còn lo lắng gì nữa, tất nhiên kỳ vọng sẽ cao hơn.

- Chờ một chút.

Lúc Long Vũ sắp ra đến cửa, Tuyết Cơ bỗng gọi hắn lại:

- Để giải quyết chuyện này, chị sẽ giúp em mở thiên nhãn. Sau này bắt quỷ, xem phong thủy sẽ thuận lợi hơn.

Long Vũ nghe thấy vậy, hứng thú hẳn lên. Vội vàng nghiêm mặt hỏi lại:

- Chị Tuyết Cơ, thiên nhãn có thể nhìn được xuyên thấu à?

- Tiểu bại hoại, em muốn làm cái gì?

Tuyết Cơ hừ nhẹ:

- Chị nhắc nhở em một điều. Nếu như em lợi dụng thiên nhãn làm chuyện xấu, sẽ gặp báo ứng đó. Được rồi, chị còn có việc, không nhiều lời với em. Em nhanh cút đi cho chị nhờ.

Long Vũ sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười. Tuyết Cơ mặc dù không có trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn. Nhưng từ ngữ khí của nàng, nó có năng lực nhìn thấu.

Hắn khinh thường lời cảnh báo của Tuyết Cơ, làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng. (Chuyện xấu là chuyện gì nhỉ)

.....

.....

Buổi chiều, sau khi tan học, Long Vũ tới phòng bảo vệ học viện tài chính và kinh tế tìm Văn Diệp. Long Vũ đã gặp mặt hắn một lần tại nhà trọ của Tuyết Cơ. Văn Diệp là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi. Nghe nói hắn xuất thân từ bộ đội đặc chủng. Hiện tại, hắn có phụ trách an ninh tại đại học Thiên Hải. Vụ án chết người lần này, trường học đã phái hắn ra ứng phó.

- Bạn học Long Vũ, vẫn còn nhận ra chú chứ?

Văn Diệp hí hóp mắt cười hỏi.

- Vâng, tôi vẫn còn nhớ chú. Văn sư phụ, chú tới tìm cháu là vì vụ án quỷ à?

- Nói nhỏ một chút.

Văn Diệp vội vàng kéo Long Vũ sang một bên. Theo bản năng nhìn xung quanh một vòng. Xác định không có người, hắn thấp giọng nói:

- Bạn học Long Vũ, nói nhỏ một chút. Hành động bắt quỷ này không được nói lung tung. Nhớ kỹ, trường học chúng ta không hề có quỷ.

Đại học là nơi nghiên cứu khoa học kỹ thuật. Vụ án chết người kỳ lạ này không được nói lung tung. Liên tục chín năm đều có vụ án chết người thần bí. Làm cho khu ký túc xá sinh viên cạnh hồ Linh Trạch có một cảm giác kinh hãi. Là một nhân viên bảo an tại học viện tài chính và kinh tế, hắn có trách nhiệm phải giữ cho tâm lý của sinh viên không hoảng sợ.

Long Vũ hiển nhiên hiểu ý tứ của Văn Diệp. Hắn cười hắc hắc nói: Văn sư phụ, yên tâm đi. Cháu hiểu được ý chú. Việc này làm thế nào, cháu đều theo ý chú.

- Cháu là thiên sư, tự cháu quyết định phải làm thế nào.

Văn sư phụ thấp giọng nói:

- Thế này đi. Cháu trước tiên theo chú, đi đến cục thành phố, gặp Hàn cảnh quan. Nàng trực tiếp phụ trách điều tra vụ án này. Các cháu cứ bàn bạc với nhau đi. Hành động cụ thể do các cháu quyết định.

Nghe xong lời Văn sư phụ, Long Vũ đỡ khóc đỡ cười. Thiên sư lại cùng với cảnh sát cùng nhau làm vụ án quỷ. Thật sự là buồn cười.

Văn Diệp tựa hồ cũng nhìn ra suy nghĩ của Long Vũ, hắn bất đắc dĩ cười nói:

- Cũng không còn biện pháp nào cả. Chú cũng đã hết cách. Chuyện xảy ra trong trường thật sự không tốt. Chú hy vọng có thể mau chóng phá án. Trả lại sự an bình trong trường. Chú hi vọng các cháu hai bút cùng về.

Long Vũ thực sự hết chỗ nói.

Nhìn thấy biểu tình của Long Vũ, trên đường đi Văn Diệp đột nhiên nói:

- Bạn học Long Vũ, đừng nên mang khuôn mặt như vậy. Hàn Duyệt cảnh quan chính là một đại mỹ nữ, là bông hoa của cục thành phố. Cháu nhất định phải nắm lấy cơ hội đấy.

Nói xong, Văn Diệp lộ ra một vẻ mặt đáng khinh, và ánh mắt gian xảo:

- Nghe nói nàng mới tốt nghiệp đại học khoa nghiên cứu sinh học. Hiện nay vẫn đang độc thân. (Oh, my god).

Long Vũ thật hết chỗ nói.

Nhìn bộ dáng Văn Diệp cũng không có cái gì tốt lành cả, khuôn mặt trông thật đáng khinh. Chắc bình thường hắn có không ít suy nghĩ thâm đảng về Hàn Duyệt.

.....

.....

Theo sau Diệp Văn tới văn phòng bảo vệ học viện tài chính và kinh tế, Long Vũ thấy một cô gái đang đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài. Nghe tiếng bước chân, nàng hơi xoay người lại.

Long Vũ rất nhanh quét qua, liếc mắt một cái, quả nhiên là một mỹ nữ. Răng trắng môi hồng, bộ dáng khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, tóc ngắn, vẻ mặt linh hoạt. Kỳ lạ là nàng không mặc đồng phục cảnh quan mà là một bộ thường phục. Nàng mặc một chiếc áo cộc tay màu trắng. Cùng với quần và đôi giày cao gót màu trắng. Những đường cong duyên dáng yêu kiều, uyển chuyển hiện lộ rõ ràng.

Nhưng mà thần sắc nàng hết sức nghiêm túc, làm mất đi một chút dễ thương. (Sao phải làm ra cái bộ mặt như thế chứ)

Trong lúc Long Vũ đánh giá Hàn Duyệt, nàng cũng nhìn hắn vài lần. Trong mắt nàng, Long Vũ chỉ là một tên nhóc choai choai, mái tóc thì cộc lốc. Nhưng dù sao vẫn còn một chút thuận mắt. Tuy hắn không anh tuấn, nhưng bộ dạng cũng có chút hiền lành.

- Hàn cảnh quan, vị này chính là tiểu thiên sư Long Vũ mà tôi đã nói với cô. Lần này có cậu ấy hỗ trợ, tôi tin rằng vụ án sẽ dễ dàng được giải quyết.

Văn Diệp vội vàng giới thiệu hai người.

Nghe đến hai chữ thiên sư, sắc mặt Hàn Duyệt trở nên lạnh lùng. Nàng là một người theo chủ nghĩa duy vật, hơn nữa lại được học trong đại học cảnh quan, những lúc rảnh rỗi nàng thường nghiên cứu pháp y. Cho nên, đối với cái gọi là thần quỷ, nàng tuyệt đối khinh thường.

- Văn cán sự.. Thực ra tôi không tin quỷ thần. Nhưng việc này cấp trên đã an bài, tôi sẽ phối hợp theo sắp xếp của anh. Nhưng mà tôi không thể không nhắc nhở anh, hiện tại những tên thiên sư gạt người chính là kẻ điên, anh nên cẩn thận một chút.

Hàn Duyệt ngữ khí lạnh đậm, ánh mắt khinh thường nhìn Long Vũ.

Văn Diệp không nghĩ tới Hàn Duyệt lại nói như vậy. Nàng không hề cấp cho Long Vũ một chút thể diện. Hắn gượng cười một tiếng, xoa xoa đôi bàn tay. Trong tâm luôn suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể hợp tác với bà cô này.

- Bạn học Long Vũ. Tôi muốn hỏi cậu một câu, cậu thực sự đã nhìn thấy quỷ?

Hàn Duyệt đột nhiên hỏi.

Long Vũ tựa hồ cũng nhìn ra, Hàn Duyệt không hề tin tưởng mình. Hắn âm thầm cười lạnh. Những kẻ không tin có quỷ, chính là những kẻ không có kiến thức.

Mọi người thường nói, tóc dài, kiến thức ngắn. Bông hoa cảnh quan này tóc ngắn, kiến thức cũng ngắn. Nhưng mà với bộ ngực nàng, ngực to như vậy mà không có đầu óc quả thực hợp lý.

- Sau này cô sẽ biết.

Long Vũ không muốn nhiều lời, sau khi bản án kết thúc, vấn đề của nàng tự nhiên cũng có đáp án. Thực ra Long Vũ cũng chưa từng gặp ma quỷ. Nhưng Tuyết Cơ đã nói, vụ án này là do quỷ gây ra, khẳng định là không sai. Trong ba năm gần đây, hiểu biết của Long Vũ về Tuyết Cơ càng sâu sắc hơn. Nàng thực sự là một nữ thiên sư. Lời nàng nói, không thể sai được.

Ps:

Tác giả: Tôi thấy bộ truyện khá hay. Mọi người hãy đọc và bầu chọn để ủng hộ.

Dịch giả: Các con bọn thanks mạnh vào nào

Tử Vân

9. Chương 8: Nữ Cảnh Sát Hàn Duyệt.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 8: Nữ cảnh sát Hàn Duyệt.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Badboy9x

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

“E hèm, hai vị, vụ án này tôi chỉ có thể nhờ các vị giúp đỡ thôi...Có câu “Nam nữ phối hợp, mọi việc đều suôn sẻ”.

Văn Diệp cố gắng làm dịu bớt cái không khí quá mức nghiêm túc này, cười nhẹ nói.

Hàn Duyệt một chút mặt mũi cũng không cấp, tròng mắt liếc Long Vũ, thăm nghĩ:

“Chỉ là một thằng nhóc mà thôi, có thể làm được tích sự gì...”

Thái độ của Hàn Duyệt làm cho Long Vũ cực kỳ khó chịu, hẳn tà ác nghĩ, đợi khi lão tử thành tài sẽ vẽ bùa ếm cô nửa đêm bị quỷ đè.

“Ha ha...Thôi, các người cứ bàn bạc về vụ án này đi, tôi có việc phải đi trước.”

Văn Diệp cảm thấy không khí có phần nặng nề, liền “36 kế tẩu vi thượng sách”. Có điều hẳn đi rồi lại lưu lại phiền phức cho người khác.

“Đêm nay 12h, chúng ta gặp tại Linh Trạch hồ...”

Hàn Duyệt lưu lại một câu rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút!”

Long Vũ gọi với theo Hàn Duyệt, hỏi:

“Hơn nửa đêm không ngủ, đi phá án làm cái gì?”

“Nếu cậu sợ thì có thể không cần đến.”

Hàn Duyệt dừng bước, quay đầu nói:

“Vụ án này không cần cậu hỗ trợ, tôi cũng có thể tự giải quyết. Hay nói cách khác, tôi không tin lũ thần côn các người. Nếu quả thật có quỷ, đêm nay tôi cũng muốn kiến thức một chút..”

Nói xong, hàn Duyệt lắc đầu nghênh ngang rời đi.

Long Vũ nhìn thấy bộ dáng vênh vác tự đắc của Hàn Duyệt, trong lòng tức tới hộc máu. Con mụ đáng ghét kia, sớm hay muộn rồi tôi cũng sẽ cô cho biết sự lợi hại của bổn thiên sư.

Long Vũ đã hạ quyết tâm, ngày mà mình khai mở thiên nhãn, nhất định phải đem con mụ Hàn Duyệt ra khai đao, trước tiên là nhìn sạch cơ thể nàng trước rồi nói sau.(quá ác)

Cô không phải kiên định với chủ nghĩa duy vật sao? Tôi đem cô nhìn tuốt tuồn tuột, xem cô còn dám khoe khoang với tôi nữa không?(càng xem càng khoe)

Rời khỏi văn phòng của Văn Diệp, Long Vũ trước tiên tìm gặp Tuyết Cơ, đem sự tình của mình và Hàn Duyệt thêm mắm thêm muối nói lại một lần nữa.

Sau khi kể xong việc, Long Vũ lại làm bộ dáng đáng thương :

“Chị Tuyết Cơ. Hàn Duyệt khinh thường em cũng như là xem thường thiên sư chúng ta. Lần này chị phải giúp em, nếu không, thì cho em mượn vài món pháp bảo bắt quỷ đi”.

Nghĩ tới bắt quỷ, trong lòng Long Vũ lại không thờ nổi. Hơn nữa, đây lại là lần bắt quỷ đầu tiên của hắn mà.

“Hừ!”

Tuyết Cơ cắn môi, thở phì phì nói:

“Con bé Hàn Duyệt kia thật sự là không biết tốt xấu. Nguyên bốn chị còn tính mang em đi nghiên cứu tính toán địa hình, nếu Hàn Duyệt đã hẹn em tới, chị đành ở nhà vậy. Tiểu Vũ, ở đây chị còn vài đạo phù chú, em cầm đi. Đợi lát nữa chị sẽ dạy em cách sử dụng...”

Vừa nói xong, Tuyết Cơ từ trong ngăn kéo lấy ra mấy tấm bùa có vẽ chu sa, rồi phân phó với Long Vũ :

“Một tờ 500, đây là 3 tờ, tổng cộng ngàn rưỡi. Sau khi bắt quỷ thành công, nhà trường sẽ thanh toán tiền công cho em. Sau đó em lại gửi tới thẻ ATM cho chị..”

Nhận mấy lá bùa, Long Vũ dở khóc dở cười:

“ Có mấy tờ giấy lộn này, chị thu của em ngàn rưỡi... Tuyết Cơ chị chị, chị không phải là quá phận sao? Ở miếu thành hoàng phía tây thành, 10 đồng là mua được cả đồng.”

“10 đồng một đồng hả? Vậy em đi mua thử coi có bắt quỷ nổi không?”

Tuyết Cơ ném cho Long Vũ một cái nhìn khinh bỉ:

“Uổng cho em là truyền nhân của Thiên Sư kiếm, có mắt mà không biết nhìn hàng. Là bùa chị đưa cho em là dùng Huyền Môn Đạo thuật chuyên khắc chế ma quỷ khắc lên, đối với quỷ vật có hiệu quả lớn nhất, mà mấy tờ giấy lộn ở miếu thành hoàng kia so với giấy vệ sinh chẳng khác bao nhiêu...”

Lời này của Tuyết Cơ không phải giả. Thiên sư muốn vẽ được bùa phải đạt được cảnh giới nhất định, tối thiểu cũng phải là tầng thứ nhất của Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới: Tụ Linh. Nếu không sẽ không thể đem đạo lực ngưng tụ trên bùa chú. Không có pháp lực duy trì, phù chú cùng với giấy lộn không khác gì mấy. Long Vũ đã tu luyện thiên sư kiếm quyết 3 năm, nhưng cảnh giới của hắn vẫn dậm chân ở giai đoạn đỏ, khoảng cách với vẽ bùa chú còn xa tít tắp.

Trên thực tế với đạo lực hiện tại của Tuyết Cơ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chế ra phù chú, bởi vì nàng trước đó không lâu mới tiến nhập cảnh giới tụ linh.

Vì không muốn lãng phí đạo lực của mình, bình thường, Tuyết Cơ khi bắt quỷ toàn sử dụng pháp phí lấy từ sự phụ nàng, tuy nhiên cũng không thể lấy dùng bừa bãi mà phải do một huyền môn trưởng lão dựa theo năng lực mà phân phát . Vì lý do đó nên bây giờ nàng mới có phù mà cấp cho Long Vũ sử dụng.

Long Vũ tuy đạo lực không đủ để vẽ bùa chú, nhưng để sử dụng thì có thừa. Bởi vì yêu cầu sử dụng bùa chú rất đơn giản chỉ cần người sử dụng đạt đến giai đoạn đầu của cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, cũng tức là cảnh giới đạo lực có màu đỏ, là có thể dùng đạo lực đó dẫn phát bùa chú.

Tán gẫu thêm một hồi, sau khi được Tuyết Cơ hướng dẫn phương pháp sử dụng bùa chú, Long Vũ liền rời đi.

Trước khi hắn ra khỏi cửa, Tuyết Cơ gọi Long Vũ lại nhấn nhủ thêm:

”Em phải cố gắng hơn nữa, chị rất kì vọng vào em đó... nếu lần này thành công, chị sẽ thường xuyên giới thiệu mỗi làm ăn cho em, còn về bùa bắt quỷ ta sẽ để cho em giá ưu đãi nhất. Tỷ quên mất, quyển Phong thủy bách khoa toàn thư kia, em cố gắng tìm hiểu, gần đây chị có mấy mối làm ăn nhưng chị không muốn đi, đến lúc đó chị sẽ giới thiệu cho em.”

Nghe vậy, Long Vũ tà ác suy nghĩ, xem ra hắn nhất định phải làm thần côn rồi.

“Tiểu Vũ, đừng suốt ngày nhẩn nhó như khỉ thế, con đường tu luyện không thể vội vàng được, hơn nữa thân thể em lại quá yếu kém, phải không ngừng rèn luyện hơn nữa mới được.”

“Uh, em biết rồi..”

Long Vũ trả lời một tiếng liền xoay người rời đi.

11h đêm, Long Vũ rời khỏi KTX đi vào vườn trường, một đường chạy chậm đi tới Linh Trạch Hồ.

Hàn Duyệt đã sớm đến đây, nàng vẫn không có mặc bộ đồ cảnh sát, nhưng so với ban ngày lại bất đồng, nàng mặc một bộ đồ thể thao, tựa hồ là để tiện hành động hơn. Bất quá, đối với người thiên sinh mỹ lệ như nàng thì mặc gì cũng đẹp. Thừa dịp trăng mờ, Long Vũ theo bản năng nhìn Hàn Duyệt vài lần, phát hiện nàng vẫn như cũ lạnh như băng sương, cảm giác dường như ai thiếu nàng một trăm vạn mà quyệt nợ vậy.

“ Cậu như thế nào bây giờ mới đến hả? Có phải là sợ không thể?”

Hàn Duyệt thừa cơ hội châm chọc.

Long Vũ nhìn đồng hồ trên tay một chút:

“Bây giờ còn không đến 12 giờ... Nói cách khác, tôi vẫn còn đến sớm đấy...”

“ Bắt một người phụ nữ phải đợi... Cậu cảm thấy đây là việc mà nam nhân nên làm hả?”

Hàn Duyệt thở phì phì chất vấn.

“Chị hai cảnh sát, chị nghĩ chúng ta là tình nhân đi hẹn hò sao?..”

Long Vũ liếc Hàn Duyệt một cái, tức giận nói:

“ Chúng ta là tới gặp quý, bắt quý... Thôi quên đi, tôi không thèm nghe chị nói nữa, đêm khuya 12h là thời gian thiên địa âm khí nặng nhất, nếu vụ án này là do quỷ quái gây nên, tôi tin rằng chúng ta rất nhanh sẽ có phát hiện thôi..”

Hồ Linh Trạch thật ra là “địa chỉ đỏ” mà các cặp tình nhân hay đến nói chuyện yêu đương, thậm chí là làm cả chuyện yêu đương nữa. Nhưng từ khi xảy ra án mạng, buổi tối không ai dám lại đây nữa.

Bên bờ hồ Linh Trạch hầu hết trồng liễu rủ um tùm như một cánh rừng, ngoài ra còn có vài cây bạch dương. Hôm nay tuy trăng tròn nhưng lại có mây che khuất, nên chỉ có chút ánh trăng leo lét chiếu xuống xuyên qua tán cây tạo nên những cái bóng loang lổ như bóng người, làm không khí nơi này có vài phần âm u đáng sợ.

“Nhìn kia...”

đột nhiên, một âm thanh quái dị vang lên, ngay sau đó một cái bóng trong rừng liễu vọt ra làm Long Vũ và Hàn Duyệt có chút khấn trương.

10. Chương 9: Cuộc Hẹn Lúc Nửa Đêm.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 1

Chương 9: Cuộc hẹn lúc nửa đêm.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Là mèo hoang.

Hàn Duyệt rất nhanh thấy rõ ràng bóng đen kia, một con mèo hoang toàn thân màu trắng. Nàng khiêu khích nhìn sang bên Long Vũ, hỏi:

- Vừa rồi, cậu sợ?

Long Vũ ưỡn ngực, vội nói:

- Hừ, bốn thiên sư tại sao phải sợ.

Long Vũ sờ sờ ba lá bùa trong túi áo, hẳn đã lấy lại được một chút dũng khí.

- Hừ.

Hàn Duyệt cười lạnh không thèm nhắc lại mà lẳng lặng nhìn hồ Linh Trạch. Tối nay, ở nơi này, mục đích chính là gặp quỷ. Nàng muốn dùng kinh nghiệm của mình để nhắc nhở những người nhát gan rằng trên thế giới này không có quỷ.

Hàn Duyệt đã nghĩ kỹ. Sau đêm nay, nàng nhanh chóng viết báo cáo cho cấp trên. Hy vọng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đừng cho tên thần côn này tham dự vào việc phá án, làm chậm trễ thời gian, quấy nhiễu hướng phá án của mình.

Nhìn đồng hồ trên tay, lúc này đã là mười hai giờ đêm. Nhưng bốn phía không có bất kỳ động tĩnh gì, Hàn Duyệt lại châm chọc nói:

- Thiên sư đại nhân, quỷ đâu, kêu ra cho tôi xem chút...

Long Vũ buồn bực nhìn Hàn Duyệt, lại nhìn xung quanh. Quỷ không phải cứ kêu là đi ra. Loại này hỉ nộ vô thường. Có thể đột nhiên xuất hiện, hoặc là đêm nay sẽ không xuất hiện.

Đúng lúc này, sắc trời đột nhiên ảm đạm. Không biết từ lúc nào, trên hồ Linh Trạch ngưng tụ một đám mây đen, che khuất ánh trăng.

Long Vũ phát hiện đồng hồ trên cổ tay hơi nóng lên, không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc này, hẳn cũng không có tâm tư để nghiên cứu vấn đề này.

- Cẩn thận.

Đột nhiên, một bóng đen bổ nhào về phía hai người. Theo bản năng, Long Vũ ôm lấy Hàn Duyệt đè xuống. Đồng thời, phía sau một gốc cây liễu bị một cỗ lực lượng đánh đổ trên mặt đất.

- Buông ra.

Hàn Duyệt bị Long Vũ đè xuống, nhất thời nổi giận, định tát hẳn một cái. Long Vũ bổ nhào vào Hàn Duyệt hoàn toàn vì cứu nàng. Hẳn không muốn làm anh hùng mà bị ăn đòn oan. Nhanh nhẹn bắt gọn cổ tay của Hàn Duyệt, khẽ quát:

- Cảnh bộ rùa, trước khi đánh người cô có thể xem rõ tình hình được hay không? Quay lại mà nhìn cây liễu phía sau đi.

Hàn Duyệt nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang. Quả nhiên, cây liễu lúc trước còn hoàn toàn tươi tốt, bây giờ đã bị đổ gục.

Long Vũ nhân cơ hội giải thích:

- Nếu tôi đoán không nhầm, hồ Linh Trạch nhất định có quỷ. Hơn nữa còn là một linh hồn bị chết oan. Vừa nãy, tôi cảm giác được quỷ khí tập kích chúng ta. Nếu không, lúc đó cô sẽ giống như cây liễu kia.

- Trước tiên cậu hãy buông tôi ra...

Hàn Duyệt cố gắng rút cổ tay ra, nhưng không thể thoát ra được. Long Vũ bề ngoài tuy yếu nhược, nhưng sức lực lại vô cùng lớn. Lúc Hàn Duyệt học ở đại học cảnh quan, nàng từng là quán quân vật lộn. Một thân công phu đó được mọi người tại đại học cảnh quan ca tụng. Ngay cả một người đàn ông to lớn, nàng cũng dễ dàng có thể vật ngã. Nhưng hôm nay, đối mặt với một tên choai choai, nàng dường như đã cố hết sức.

- Buông cô ra thì có thể. Nhưng cô không được tùy tiện đánh người...

Mùi hương từ trên người Hàn Duyệt tỏa ra, làm cho Long Vũ ngứa ngáy trong lòng. Tư thế của hai người lúc này có chút mờ ám, đó là con trai đè trên người con gái. Nếu như cứ tiếp tục thế này, khẩu súng đã lên đạn của Long Vũ rất dễ dàng bị cướp cò. (Bắn đi, bắn đi)

Hàn Duyệt vội vàng gạt đầu:

- Cậu buông tôi ra. Tôi tuyệt đối sẽ không đánh người.

Không chỉ có cổ tay bị đau. Chỉ riêng thân mình Long Vũ đè nên ngực nàng, làm cho nàng có chút khó chịu.

Nghe lời đảm bảo của nàng, Long Vũ liền buông cổ tay Hàn Duyệt ra. Một cơn gió thổi tới, làm mái tóc Hàn Duyệt tung bay. Mùi thơm tỏa ra khiến Long Vũ ngứa ngáy. Đã mười tám tuổi, Long Vũ nhất thời cũng có phản ứng sinh lý.

Đột nhiên, trên mặt nước xuất hiện một cái bóng đen. Giương nhanh múa vuốt hướng tới Long Vũ làm cho những cảm xúc nhất thời của hắn bỗng tiêu tan.

- Yêu nghiệt phương nào. Có bốn thiên sư ở đây, còn không thức thủ chịu trói?

Long Vũ rất khí thế hô lên một câu. Đồng thời đem Chân Hỏa phù để trong lòng bàn tay, âm thầm thúc giục đạo lực. Tùy thời công kích con quỷ.

Hàn Duyệt cảm thấy Long Vũ là một hài tử choai choai. Nhìn bộ dáng phô trương của hắn, nàng có chút khinh thường:

- Nhảm chán.

Long Vũ trở lên nghiêm túc, con quỷ ở ngay trước mắt, hắn không có thời gian để tranh cãi cùng với Hàn Duyệt. Lấy chiến thắng để hùng biện, rồi nàng sẽ biết sự lợi hại của con quỷ này.

- Kiệt kiệt.

Trên mặt nước phát ra những tiếng khiển trách. Bóng đen kia không một chút do dự, đột ngột tới gần, giống như là rất coi thường Long Vũ.

Long Vũ nhìn thấy cơ hội, vội dẫn đạo lực, thông qua Hỏa phù giá năm trăm đồng kia xuất ra ngoài. Nhất thời, một ngọn lửa màu trắng bốc cháy trong không trung. Dường như con quỷ không hề có một chút phòng bị, không cẩn thận bị ngọn lửa đốt cháy, liên tục kêu la, quát tháo ầm ĩ.

- Rầm.

Trong tình thế cấp bách, nó vội vàng đâm xuống nước dập tắt ngọn lửa. Hơi nước bốc lên ngùn ngụt kèm theo những âm thanh quái dị.

Một bên, Hàn Duyệt mở to hai mắt nhìn bóng đen bốc khói trên mặt nước. Không khỏi thay đổi cái nhìn về Long Vũ.

Sắc mặt Long Vũ xanh lét, con quỷ này thực lợi hại. Một cái Chân Hỏa phù cũng không thể tiêu diệt được nó, thật sự ngoài ý muốn.

Nhìn nhìn xung quanh, những cây liễu bên hồ cũng không còn nhìn rõ. Khắp nơi đều bao phủ một tầng sương mù âm u. Nếu Long Vũ đoán không sai, xung quanh đã bị một tầng oán khí bao trùm. Theo như lời nói trong nghề, xung quanh hồ Linh Trạch đã hình thành một không gian quỷ linh.

- Long Vũ... Vì sao cậu lại dừng lại...

Mặt Hàn Duyệt nhăn nhó. Nàng thực sự không biết tại sao, âm thanh của con quỷ kia vừa rồi gào thét lớn như thế, có lẽ đã truyền khắp vườn trường. Thế nhưng qua vài lần, lại không hề có một chút động tĩnh. Không hiểu sao, trong tâm nàng chợt cảm thấy lạnh lẽo. Theo bản năng, nàng bước đến gần Long Vũ.

- Chúng ta đã bị phong bế trong không gian quỷ linh. Người ngoài không thể biết được. Cô đứng sau lưng tôi không được lộn xộn. Nếu không bị con quỷ làm bị thương thì đừng trách tôi.

Long Vũ nhìn xung quanh, phát hiện càng ngày càng âm u. Hiển nhiên, con quỷ này có oán khí rất lớn, xem ra lại phải xài đến Thiên Lô phù rồi.

Long Vũ nắm chặt Thiên Lô phù, tùy thời có thể xuất ra. Trong miệng nói thầm:

- Lại tổn thêm năm trăm đồng rồi.

Theo một tiếng ầm vang, Thiên Lô phù phóng ra lôi điện trừ tà, chính xác bắn trên mặt nước. Sau đó, xuất hiện tiếng kêu gào của con quỷ truyền ra.

Long Vũ càng ngày càng buồn bực, Con quỷ chỉ có bị thương chứ không chết.

Tuyết Cơ đưa cho hắn ba tờ bùa chú, hai Chân Hỏa phù và một Thiên Lô phù. Trong đó Thiên Lô phù có uy lực lớn nhất. Nhưng lúc này, ngay cả Thiên Lô phù cũng không thể tiêu diệt được con quỷ.

Long Vũ trong tay chỉ còn một tờ Chân Hỏa phù. Nhưng Chân Hỏa phù này căn bản là không làm gì được con quỷ. Long Vũ khẽ nhíu mày, lấy tay sờ sờ mặt sau của thiên sư kiếm. Trong lòng than thở, Thiên Sư kiếm pháp trong khoảng thời gian ngắn còn chưa luyện thành, căn bản là đã hết cách.

Con quỷ trong hồ Linh Trạch từ từ đi lên. Tiếng kêu thê lương cũng tắt dần. Theo Long Vũ, chính là bão táp đến từ sự tĩnh lặng.

11. Chương 10: Máy Tính Hình Người Thức Tỉnh.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 10: Máy tính hình người thức tỉnh.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Cổ thủ tại hồ Linh Trạch đã lâu, hiển nhiên giữa hồ nước này rất có lợi cho thủy quỷ rất nhiều

Hàn Duyệt cẩn thận hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Có phải lúc này cậu cũng chưa có cách gì sao?

- Yên tâm đi, có tôi ở đây, cô không cần phải lo lắng.

Sự tình hôm nay thực sự phiền toái. Nhưng trước mặt nữ nhân, Long Vũ sẽ không chùn bước.

- Tê.

Đúng lúc này, con quỷ đã chữa lành vết thương, tiếp tục tấn công hai người. Bóng đen vang lên âm thanh quái dị, rồi lao vào gương nanh múa vuốt.

Long Vũ không dám chậm trễ, vội vàng vận khí lực đem Chân Hỏa phù trong tay phát ra. Trong miệng đau lòng lắm lắm:

- Lại mất toi năm trăm đồng.

Hàn Duyệt vội vàng hỏi:

- Có phải đã tiêu diệt được nó rồi không?

- Không.

Long Vũ nhìn sương mù xung quanh, trong lòng thầm kêu không tốt. Biết sớm như vậy, nên chuẩn bị thêm bùa chú.

- Cẩn thận.

Lúc Long Vũ đang thất thần, trong hồ Linh Trạch phóng ra một đạo hắc ảnh, hướng tới phía Hàn Duyệt. Không kịp suy nghĩ, Long Vũ một tay ôm nàng vào lòng. Hai người thuận thế lăn trên mặt đất.

Hàn Duyệt lần thứ hai bị ôm, lại trong tình huống nguy hiểm, trong lòng có chút bối rối. Đặc biệt là Long Vũ nhất thời vội vàng, hai tay đặt trên ngực nàng. (Cái này hay nha)

Nếu là bình thường, nàng đã sớm tát cho hắn một cái. Nhưng lúc này không thể tính toán nhiều như vậy, nhưng mà trong đầu nàng vẫn nuôi ý định tính sổ. Hai trái đào căng mọng này Hàn Duyệt đã ươm hơn hai mươi năm, đến nay còn chưa có anh chàng nào thử qua. Thế mà hôm nay lại bị tên hài tử choai choai Long Vũ này hái mất. ()

- Tránh ra.

Bóng đen một kích không trúng, ở trên mặt hồ xoay tròn một vòng tiếp tục đánh. Long Vũ một tay đẩy Hàn Duyệt ra, một mình đối mặt với bóng đen kia. Lúc này, trong tay hắn không còn bùa chú. Dưới tình huống cấp bách, Long Vũ đành phải kích thích dị năng hỏa hệ trong cơ thể. Nhưng ngọn lửa hắn tạo ra không khác gì ngọn nến bình thường, có thể là đối thủ của oán linh sao?

Khi trực tiếp đối chiêu, Long Vũ bị bổ nhào trên mặt đất. Cánh tay thậm chí đã bị một vết thương. Máu chảy ra thấm ướt cả tay áo.

Long Vũ cũng không quan tâm. Lúc máu chảy đến cổ tay, chiếc đồng hồ đến từ tương lai hấp thu toàn bộ, một giọt cũng không bỏ sót.

Đồng thời, trên màn hình điện tử xuất hiện một tia ánh sáng màu hồng quý dị. Lúc này Long Vũ cảm thấy trong cơ thể tràn ngập lực lượng. Theo bản năng, hắn kích thích dị năng hỏa hệ, tấn công lại con quỷ.

Làm cho Long Vũ kinh ngạc hơn là, trên tay Long Vũ xuất ra một ngọn lửa dài hơn một thước. Trực tiếp cuốn tròn con quỷ vào trong.

- Chủ nhân... Cứu ta...

Sau khi hét thảm một tiếng, con quỷ đâm vào trong hồ nước. Ngay sau đó, sương mù chung quanh biến mất, ánh trăng lại xuất hiện.

- Không gian ma quái đã biến mất.

Long Vũ vui mừng tươi cười. Nhưng mà tình hình của hắn không một chút lạc quan. Toàn thân không ngừng đau đớn. Kinh mạch trong cơ thể như muốn nứt toác ra. Sau đó trước mắt hắn tối sầm. Nhất thời mất đi tri giác.

Nhìn thấy Long Vũ bị hôn mê, khóe miệng còn tràn ra vết máu. Hàn Duyệt nhất thời luống cuống. bắt chắp việc nam nữ thụ thụ bất thân, nàng ôm Long Vũ chạy nhanh ra khỏi trường.

(CENTER].....

.....[/CENTER]

Nghỉ ngơi một đêm tại bệnh viện, đến lúc trời sáng thì Long Vũ tỉnh lại. Ngoại trừ bản thân có chút đau nhức, thân thể hắn cũng không sao cả.

Nhớ lại sự việc tối hôm qua, Long Vũ cảm thấy có chút khó tin. Dị năng của hắn dường như lớn hơn mấy chục lần.

Long Vũ cẩn thận duỗi tay chỉ chỉ, đầu ngón tay hắn xuất ra ngọn lửa nhỏ xíu không khác gì trước kia.

Long Vũ nhất thời ngơ ngẩn, hay là mình đang nằm mơ?

- Tỉnh rồi à?

Lúc này, Hàn Duyệt đẩy cửa đi vào. Nàng đã thay bộ đồ thể thao tối hôm qua bằng một bộ váy. Đôi chân thon dài, đeo tất chân màu đen hợp với đôi giày đen cao gót, nhìn rất gợi cảm. Hôm nay nàng trang điểm nhẹ nhàng, lông mi rất dài, con ngươi trong sáng, nhìn nàng cực kỳ nữ tính.

Long Vũ nghĩ thầm vì sao nàng không mặc bộ đồ cảnh quan. Với một thân hình như vậy, mặc bộ đồ cảnh quan vào sẽ càng thêm xinh đẹp.

- Bác sĩ nói cậu chỉ quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là không sao. Tiền viện phí tôi đã trả. Hiện tại tôi phải về cục cảnh quan. Cậu nghỉ ngơi một chút. Đến trưa là có thể về nhà.

Hàn Duyệt vẫn có vẻ mặt lạnh băng như cũ. Nàng cũng không vì Long Vũ tối hôm qua đã cứu nàng mà thay đổi thái độ.

- Còn nữa, tối hôm qua cậu đã bị hao phí một nghìn năm trăm đồng, tôi sẽ thanh toán cho cậu.

Hàn Duyệt lại thêm một câu.

Long Vũ hỏi:

- Tại sao cô biết tôi hao tổn một ngàn năm trăm đồng?

- Cậu nhắc đi nhắc lại bao lần, ai mà chẳng biết?

Hàn Duyệt tức giận nói:

- Lúc đầu ta còn tưởng là chú ngữ gì đó... (Cái loại chú ngữ này, sinh viên là hay lắm lắm lắm).

Long Vũ cười khanh khách, không nói gì.

- Được rồi, cứ như vậy nhé. Tôi đi trước. Nhớ kỹ, chuyện tối hôm qua cậu không được kể cho bất kỳ ai. Vì thời buổi này, chẳng có ai tin tưởng chuyện ma quỷ cả. Cần thận không người ta lại coi cậu là kẻ mê tín dị đoan.

Thản nhiên dặn dò một câu, Hàn Duyệt xoay người bước ra cửa.

- Đợi một chút.

Long Vũ gọi Hàn Duyệt lại:

- Hàn Cảnh quan. Còn chuyện tối hôm qua.

Hàn Duyệt quay đầu, lạnh băng nói:

- Người đã cứu ta, nhưng những chuyện người làm đối với ta có thể tính là hòa. Cho nên, hai chúng ta không còn thiếu nợ gì nhau cả?

- Nhìn bóng lưng Hàn Duyệt, Long Vũ buồn bực tử hỏi:

Mình đã làm cái gì nhỉ? (Vải linh hồn cái thằng này, chắc lúc đó nó còn không biết nó vô phải cái gì).

.....

.....

Giữa trưa sau khi tan học, Long Vũ muốn ăn cơm cùng mới Tuyết Cơ, thuận tiện muốn nói với nàng sự việc ngày hôm qua. Ai ngờ điện thoại của Tuyết Cơ vẫn không gọi được, hắn đành phải ăn cơm một mình. Buổi chiều hắn không có khóa, lại trong người có chút mệt nhọc, hắn liền trở về nhà trọ.

Nằm trên giường, Long Vũ mệt mỏi ngáp dài, sau đó chìm vào trong giấc ngủ.

Trong lúc Long Vũ ngủ say, đồng hồ điện tử trên tay hắn chợt lóe lên năm dải màu sắc hỗn loạn. Đồng thời một thanh âm dễ nghe vang lên:

- Bắt đầu kiểm tra đo lường thân thể của chủ nhân... Bắt đầu nhập số liệu... Bắt đầu kết nối với ý thức của chủ nhân.

Trong giấc mộng, Long Vũ thấy mình đi vào một không gian xa lạ, khắp nơi đều là màu trắng. Không gian này làm cho người ta có một cảm giác kỳ quái. Chỉ cần bước nhẹ, thân mình liền nhẹ nhàng bay bổng, giống như là mất đi trọng lực.

12. Chương 11: Ngũ Cầm Hí.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 11: Ngũ Cầm Hí.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Đến tột cùng đây là nơi nào.

Long Vũ khẽ nhíu mày, đánh giá chung quanh một lần, nhưng không hề có một chút phát hiện nào. Nhưng hần một một loại cảm giác rất huyền diệu. Không gian này tuy rằng xa lạ, nhưng lại không có một chút khí tức nguy hiểm nào, ngược lại còn cho hần có cảm giác bình thản, nhẹ nhàng.

Khẽ nhảy lên một cái, Long Vũ nhẹ nhàng bay bổng trong không trung.

- Này, có ai không? Có quỷ sao? Có thần sao...?

Chơi đùa một hồi, Long Vũ cảm thấy vẫn không có một ai. Hần hô to.

- Chủ nhân, tôi đến đây....

Vừa lúc Long Vũ dứt lời, trước mặt hần đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng thuần khiết. Ngay sau đó, một cô gái lơ đãng xuất hiện trước mặt hần, lơ lửng giữa không trung. Cô gái rất đẹp, dường như không phải là người bình thường, thân hình của nàng hoàn toàn chính là kiệt tác của lão Thượng Đế. Thân hình mảnh khảnh cân đối, hai cặp lông mày rất tròn và săn chắc kết hợp với bộ ngực sữa cao ngất, thực sự rất hoàn mỹ. Long Vũ chưa từng được nhìn tận mắt một cô gái lơ đãng, lại là một người cực kỳ xinh đẹp. Nhất thời hần có hai loại cảm giác thêm muốn xen lẫn xấu hổ.

Nhưng giọng cô gái có chút lạnh nhạt, không một chút tình cảm nào.

- Cô là ai? Cô có thể mặc quần áo vào được không?

Theo bản năng, Long Vũ nghiêng đầu qua một bên, để tránh tò mò nhìn thân thể cô gái.

- Quần áo?

Giọng cô gái vẫn lạnh lùng như thế. Trong lúc Long Vũ quay đầu, trên người cô gái đã mặc một bộ đồ hoàn toàn giống Long Vũ, một bộ áo ngủ màu tím. Mặc dù là bộ áo ngủ nam, nhưng khi mặc trên người cô gái trông vẫn vô cùng hấp dẫn.

- Cô là ai ? Tôi đang ở chỗ nào vậy ?

Sau khi cô gái mặc quần áo vào, vẻ mặt Long Vũ cũng lấy lại được một chút tự nhiên.

- Tôi là một máy tính hình người La Lâm. Được chế tạo từ vũ trụ kỷ nguyên năm 235. Không gian này, chính là không gian năng lượng của tôi, do tôi dùng ý nghĩ tạo ra đại sảnh này. Chủ nhân tôn kính, xin hỏi cậu có việc gì cần sai khiến?

Cô gái giải thích ngắn gọn, lập tức nói :

- Tôi đã kiểm tra thân thể của cậu. Theo số liệu phân tích, cậu thuộc loại phế vật...

Long Vũ nghe vậy, nhất thời nổi giận:

- Cô mới là phế vật... Cô đừng có ở đây mà ăn nói bậy bạ...

- Chủ nhân. Thân thể của cậu rất kém cỏi. Nếu tại kỷ nguyên vũ trụ, người giống như cậu sẽ không được phép sinh ra... Cho nên tôi đề nghị từ nay cậu phải rèn luyện thân thể. Đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất của nhân loại.

Thanh âm La Lâm vẫn lạnh lùng, không hề có một chút tình cảm nào.

Long Vũ dò hỏi:

- Ý của cô là, thân thể của ta có thể biến đổi nhờ tập luyện.

- Không sai.

La Lâm vẫn dùng ngôn ngữ khô cứng trả lời:

- Tôi có thể cung cấp cho cậu phương pháp tập luyện cơ bản của kỷ nguyên vũ trụ. Cho cậu một kế hoạch tập có hiệu quả. Xin hỏi, kế hoạch tập luyện có thể bắt đầu ngay từ bây giờ không?

- Chờ một chút.

Long Vũ còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Tạm thời còn chưa muốn bắt đầu tập luyện cái gì đó.

- Chúng ta có thể nói chuyện một chút. Sau đó rồi hãy nói đến chuyện rèn luyện thân thể.

Long Vũ nghĩ lại một chuyện:

- Bây giờ tôi gọi cô là La Lâm. Còn những cái máy tính hình người gì gì đó thì bỏ đi.

Nói tới đây, không đợi La Lâm phản ứng. Hắn tiếp tục hỏi :

- Cô có biết cái người tên là La Hậu không ? Các người từ kỷ nguyên vũ trụ làm sao mà đến được đây ? Còn viên trân châu màu tím này là cái gì ?

- Thực xin lỗi chủ nhân. Trong lúc xuyên qua không gian thời gian. Năng lượng của tôi đã bị tiêu hao hết. Hệ thống bị hư hỏng. Tạm thời không thể trả lời câu hỏi của cậu. Nhưng mà, về hạt châu kia trong tư liệu còn có bảo tồn... Nó chính là nội đan của yêu thú cấp mười Địa Hắc Hổ - thú cưng của nguyên soái đế quốc. Khi có điều kiện, viên nội đan đó sẽ sinh ra một Hắc Hổ mới.

La Lâm giải thích.

Long Vũ nghe thấy thế, trong lòng mừng rỡ, tự nhiên quả trứng này lại có thể sinh ra được yêu thú cấp mười Hắc Hổ? Tuy rằng Long Vũ không thể rõ ràng cấp mười yêu thú là cái dạng gì, nhưng mà nó đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ gì gì đó, khẳng định là vật tốt.

Long Vũ suy nghĩ, nếu mình đem theo một tiểu đệ ma sủng đi bắt quỷ, chẳng phải là rất phong cách. Khi mình làm không tốt, con vật này có thể thay mình thu phục ma quỷ.

- Chủ nhân, tôi đã tiếp nhận ý thức của cậu... Tôi phải giải thích rõ với cậu một điều. Tại thế giới này, muốn cho quả trứng nở ra, sau đó phát triển thành yêu thú cấp mười, dường như là không thể.

Lời nói lạnh băng của La Lâm như tạt một gáo nước lạnh, dập tắt ngọn lửa ảo mộng của Long Vũ.

- Nói một hồi, tự nhiên bảo bồi lại biến thành phế vật sao?

Long Vũ hỏi.

- Chủ nhân, cậu sai lầm rồi. Nội đan của Hắc Hổ tại thời đại kỷ nguyên vũ trụ cũng là bảo bối. Tại nơi đây, nó chính là bảo bối trong bảo bối. Vừa rồi tôi có nói, tại thế giới này, muốn quả trứng Hắc Hổ này nở ra dường như là không thể. Nhưng không phải là không có một chút cơ hội nào.

La Lâm giải thích:

- Muốn quả trứng yêu thú nở cần một nhiệt lượng rất cao. Tôi đã kiểm tra thân thể của cậu. Cậu thuộc loại người có gien biến chủng, thuộc Hỏa Hệ dị năng giả. Nếu đạt được tới một cảnh giới nhất định, liền có khả năng ấp nở được quả trứng Hắc Hổ.

- Cần phải đạt đến cảnh giới nào?

Long Vũ vội vàng hỏi.

- Hiện tại, tôi không thể trả lời câu hỏi của cậu.

La Lâm gượng gạo trả lời:

- Tôi cần thời gian để thu thập tư liệu ở thế giới này. Sau đó tôi mới có thể tính toán. Mặt khác, nguồn năng lượng của tôi hiện giờ rất thiếu hụt. Rất nhiều hệ thống công năng không thể sửa chữa được.

- Phải làm sao để cô có thể bổ sung năng lượng?

Long Vũ đoán mò, có phải là sử dụng quang năng? Nếu mà như vậy, đem ra phơi nắng là ok.

- Không phải là quang năng.

La Lâm đọc ý tưởng của Long Vũ, nàng giải thích :

- Chúng tôi là máy tính hình người từ kỷ nguyên vũ trụ. Được chế tạo từ sự phát triển của gen máy tính. Nguồn năng lượng của chúng tôi được cung cấp từ đạo lực mà con người tu luyện... Trước đây, tôi đã được hấp thu đạo lực từ cơ thể của cậu, cho nên tôi mới có thể khởi động lại. Nhưng đạo lực của cậu thực sự quá nhỏ, không thể đủ cho tôi sử dụng bình thường.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng cả kinh. Đầu tiên còn tưởng là một bảo bối, thì ra còn là một nữ vương hấp tinh.

- Chủ nhân, cậu lại sai rồi.

La Lâm sửa chữa:

- Tuy rằng tôi dựa vào đạo lực của cậu làm nguồn năng lượng. Nhưng nhờ có sự tồn tại của tôi, tốc độ tu luyện của cậu sẽ được tăng cường. Máy tính hình người tạo ra để hỗ trợ Luyện Khí Sĩ tu luyện. Sau khi nhận chủ, máy tính hình người cùng với chủ nhân đồng thời tiến hóa. Chúng ta đều trợ giúp lẫn nhau.

- Cô có thể giúp tôi được cái gì?

Long Vũ cảm thấy rằng, ngoài hấp thu đạo lực của mình ra, La Lâm chẳng giúp mình được cái gì.

- Trước khi chữa trị hệ thống, tôi có thể giúp cậu rèn luyện thân thể.

- Cô có thể nói lại một chút sự việc từ kỷ nguyên vũ trụ? Đúng rồi, còn cái người tên La Hậu kia là ai?

Long Vũ còn một chút vấn đề, cẩn thận hỏi.

13. Chương 12: Hỗn Độn Xà Trong Ngũ Cầm Hí.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 12: Hỗn Độn Xà trong Ngũ Cầm Hí.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Thực xin lỗi, năng lượng không đủ, một vài hệ thống công năng không thể sử dụng được.

Ngữ khí La Lâm vẫn lạnh lùng:

- Ta cần đầy đủ năng lượng để sửa chữa những tổn hại trong quá trình xuyên việt.
- Long Vũ nhất thời buồn bực. Xem ra sau này mình phải cố gắng khắc khổ tu luyện rồi.

Nhưng mà nói đi nói lại, hắn đã rất cố gắng, rất chịu khó rồi.

- Sau này sẽ cố hết sức mình để tu luyện.

Long Vũ âm thầm hạ quyết tâm. Để cho máy tính hình người mau chóng hoàn thiện để trợ giúp mình, hắn nhất định phải cố gắng tu luyện gấp đôi.

- Chủ nhân, suy nghĩ của cậu rất đúng.

Long Vũ ngẩng đầu nhìn La Lâm, kháng nghị nói:

- Xin cô đừng đọc ý nghĩ của tôi được không? Nếu cô làm như vậy, chính là xâm phạm quyền riêng tư của tôi.
- Nguồn năng lượng không đủ, công năng không thể điều chỉnh... Hệ thống có chút rối loạn...

La Lâm giải thích:

- Tôi cần phải có đủ đạo lực để sửa chữa hệ thống.

Dừng lại một chút, La Lâm lạnh lùng đề nghị:

- Chủ nhân, sau này cậu không nên tiếp xúc với ý thức của La Hậu. Với tinh thần và thể chất của cậu không cách nào thừa nhận được. Chờ đến khi hệ thống của tôi được sửa chữa, tôi sẽ giúp cậu lấy những ý thức kia, phân tích sửa chữa cho cậu sử dụng...
- Được, ta biết rồi...

Long Vũ nhất thời buồn bực, xem ra lúc này mình không thể sử dụng được những thứ này rồi. Theo như giải thích của La Lâm, bất kể là nội đan yêu thú, hay trí nhớ của La Hậu đánh phải chờ mình tu luyện đến một đẳng cấp nào đó mới có thể sử dụng được.

Hiện tại lúc này, Long Vũ vẫn còn không biết ba thứ đến từ vũ trụ kỷ nguyên vũ trụ cực kỳ có ích với hắn. Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng trí nhớ của La Hậu đối với Long Vũ cũng có trợ giúp không nhỏ. La Hậu chính là thiên sư siêu cấp của liên bang đế quốc thời đại kỷ nguyên vũ trụ, có thể cùng với yêu thú cường đại cấp mười đối kháng. Tuy Long Vũ đã cắn nuốt toàn bộ linh hồn của La Hậu, nhưng hắn vẫn chưa thể lấy được cách thức tu luyện ở trong đó. Đợi một thời gian nữa, nếu Long Vũ có thể đọc được nó, trong việc tu luyện, nó là sự trợ giúp rất lớn, không thể tưởng tượng được.

Vẫn còn phải trải qua một chặng đường dài.

Mang theo một chút không yên tâm, Long Vũ hỏi:

- Cô xác định là có biện pháp giúp tôi rèn luyện thân thể, cải tạo thể chất?
- Thân thể của cậu tuy rằng khiếm khuyết. Nhưng gien của cậu là gien người biến chủng. Tại thời đại kỷ nguyên vũ trụ, người biến chủng được gọi là Tân Nhân Loại, là những người phi thường cường đại. Khi biến hóa đến trạng thái hoàn mỹ, một người có thể đối kháng được với cả một đàn yêu thú.

La Lâm giải thích :

- Căn cứ vào tình hình phân tích. Thân thể của cậu như vậy là do cậu bị thương tổn từ lúc mang thai.

Long Vũ nhíu mày hỏi:

- Không phải là do cha mẹ tôi có lực lượng xung khắc nhau, mới sinh ra tôi có thân thể như thế này chứ?
- Có lẽ không đúng:

La Lâm giải thích:

- Sau khi Tân Nhân Loại tu luyện đạo pháp, lợi hại hơn người bình thường rất nhiều... Sau khi hoàn thành sửa chữa các hệ thống, tôi sẽ đi sâu vào phân tích thân thể của cậu. Tôi đề nghị từ bây giờ, cậu phải tiến hành rèn luyện thân thể.

- Tôi đồng ý.

Long Vũ dường như có chút khẩn cấp. Thể chất yếu nhược đã quấy nhiễu hắn suốt mười tám năm. Hiện tại có cơ hội cải thiện. Hắn sao lại không động tâm chứ.

- Chủ nhân, tôi phải nhắc cậu trước. Từ tình hình thể chất của cậu, quá trình rèn luyện phải mất một thời gian dài và có một chút thống khổ. Cậu hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt.

- Được rồi.

Long Vũ trả lời, đột nhiên hỏi:

- Cho hỏi, cô có tình cảm của con người không thể?

- Xin lỗi, tôi chỉ là một cái máy tính... Tôi không có tình cảm của nhân loại.

La Lâm giải thích:

- Máy móc cũng chỉ là máy móc. Cho dù nghiên cứu khoa học có tiến bộ đến đâu, máy móc cũng không có khả năng trở thành con người. Tôi chính là sản phẩm mới nhất của liên bang đế quốc thời đại kỷ nguyên vũ trụ. Ngoại trừ không có tình cảm của con người, tôi có thể giống như một người bình thường. Sau khi hệ thống được sửa chữa, tôi có thể chọn các trạng thái khác để phục vụ như tươi cười, bi ai, u buồn....

- Vậy hình thức hiện tại của cô là?

- Lãnh khốc.

Long Vũ cảm thấy thoải mái. Chẳng trách có một bộ mặt lạnh băng, thì ra chỉ là hình thức đã được cài đặt.

.....

.....

Dừng câu chuyện lại, Long Vũ hỏi:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu tập luyện được chưa?

- Sẽ như mong muốn của cậu.

La Lâm vừa dứt lời, bỗng cảm thấy áp lực của không gian gia tăng mãnh liệt, thiếu chút nữa là hắn quỵ rạp trên mặt đất.

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Long Vũ nhíu mày hỏi.

- Tôi gia tăng gấp đôi trọng lực.

La Lâm giải thích:

- Thân thể con người dưới tác dụng của trọng lực thì rèn luyện mới có hiệu quả.. Đây chính là phương thức rèn luyện của mọi người tại thời đại kỷ nguyên vũ trụ. Dựa vào thể chất của cậu, chỉ có thể chịu được trọng lực gấp đôi.

Long Vũ đặt câu hỏi:

- Tân Nhân Loại ở kỷ nguyên vũ trụ có thể chịu được bao nhiêu lần trọng lực.

- Ban đầu, một tiểu hài tử bình thường có thể chịu được năm sáu lần trọng lực. Sau khi trưởng thành có thể chịu đựng được trọng lực gấp mười.

Dừng lại một chút, La Lâm tiếp tục nói:

- Ngay lúc này, cậu nhất định tại trọng lực này tiến hành hình thể đoán luyện (Tạm dịch: tập theo các động tác.)

- Hình thể đoán luyện?

Long Vũ hứng thú hỏi:

- Cụ thể là phải làm thế nào?

- Ngũ Cầm Hí.

La Lâm nói :

- Ngũ Cầm Hí chính là phỏng theo....vân vân. Chủ nhân, cậu đừng có suy nghĩ lung tung. Hay nghe tôi giải thích. Ngũ Cầm Hí này so với suy nghĩ trong đầu cậu hoàn toàn bất đồng.

Nghe La Lâm nói đến Ngũ Cầm Hí, trong đầu Long Vũ nhất thời nhớ tới Ngũ Cầm Hí mà Hoa Đà sáng tạo.

- A..

Long Vũ lên tiếng, xua tan tạp niệm trong đầu, chuyên tâm nghe La Lâm giảng giải Ngũ Cầm Hí.

- Ngũ Cầm Hí được một thiên sư cường đại nhất Tân Nhân Loại nghiên cứu ra. Hẳn dựa vào động tác của năm loài yêu thú cường hãn nhất cô động mà sáng tạo thành. Năm loài yêu thú này lần lượt là : Hỗn Độn Xà, Thiên Dực Hổ, Cửu Đầu Sư, Thiểm Điện Thú, Ngạo Thiên Long. Trong đó, Hỗn Độn Xà là đẳng cấp thấp nhất, còn Ngạo Thiên Long có cấp bậc cao nhất. Đúng rồi, lúc trước cậu có hỏi về Hắc Hổ, Thiên Dực Hổ chính là hình thái cuối cùng của nó, yêu thú cấp mười.

La Lâm đem Ngũ Cầm Hí sơ lược giới thiệu cho Long Vũ

Long Vũ nghe thấy vậy, ngã xuống đất hít một hơi, không hổ là Ngũ Cầm Hí của thế giới tương lai, quả nhiên đều thuộc loại siêu cấp cả. Ngũ Cầm Hí của Hoa Đà bắt chước năm động vật bình thường là hổ, hươu nai, gấu, vượn và hạc. Mà thiên sư kia lại bắt chước động tác của năm loại siêu cấp yêu thú. Đúng là không thể so sánh.

Lúc này, La Lâm lạnh lùng nói:

- Chủ nhân, nếu cậu đồng ý tập luyện. Tôi sẽ đem Hỗn Độn Xà truyền thụ cho cậu.

codon.traí

14. Chương 13: Không Phải Giác Mộng, Toàn Bộ Đầu Là Sự Thật

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 13: Không phải giác mộng, toàn bộ đầu là sự thật

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Đồng ý, đồng ý.

Long Vũ vội vàng gật đầu.

- Tôi sẽ đem nội dung trực tiếp truyền vào trong ý thức của cậu. Nhắc cậu một câu, lát nữa cậu sẽ cảm thấy một chút thống khổ.

La Lâm vừa dứt lời, một tia sáng trắng phát ra từ mi tâm của nàng, trực tiếp bắn thẳng vào mi tâm của Long Vũ. Đột nhiên, hắn có cảm giác vô cùng đau nhức.

Cũng may, thời gian thống khổ không kéo dài, nên không Long Vũ sẽ không có khả năng kiên trì.

Đợi sau khi cảm giác đau đớn biến mất, trong đầu Long Vũ xuất hiện nhiều động tác cực kỳ phức tạp. Đồng thời, trên trán hắn có in hình một con rắn.

- Chủ nhân, hình con rắn này chính là dấu hiệu tu luyện Ngũ Cầm Hí. Sau khi cậu tập luyện hoàn thành các động tác của Hỗn Động Xà, nó sẽ lập tức biến mất.

La Lâm giải thích, lập tức nói thêm:

- Ngũ Cầm Hí này đồng thời cùng với tinh thần rèn luyện. Tại không gian ảo của tôi, rất tốt cho việc tập luyện của cậu. Nhưng ở thế giới thật, cậu cũng phải cố gắng. đương nhiên, tinh thần lực trợ giúp rất lớn đối với thân thể của cậu. Tóm lại là chúng hỗ trợ cho nhau.

- Tất nhiên là tôi hiểu được.. Bây giờ bắt đầu ngay đi.

Long Vũ hơi nhắm hai mắt lại, cẩn thận nghĩ lại trong đầu từng động tác đó. Hỗn Động Xà này chia làm bảy bộ động tác, từ dễ đến khó thành bảy cấp. Long Vũ hiện tại chỉ có khả năng tập luyện độ khó cấp một.

Lúc đầu, Long Vũ còn chưa cảm giác được cái gì. Nhưng sau một thời gian tập luyện, bộ Ngũ Cầm Hí của thế giới tương lai này không hề đơn giản như tưởng tượng.

Mới chỉ bộ động tác dễ nhất của Hỗn Động Xà, hắn cũng đã phải cố gắng hết sức.

Giọng nói của La Lâm vẫn lạnh lùng, không mang theo một chút cảm tình nào:

- Sai rồi... Động tác chưa được chuẩn xác lắm, cậu nhắm mắt cẩn thận suy nghĩ lại đi.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng cười khổ. Khẩu khí này đâu phải coi mình đâu phải là chủ nhân, thế này chẳng phải mình là đệ tử của người ta sao?

Nhưng mà dưới dự thúc dục mạnh mẽ, Long Vũ cũng không có so đo nhiều như thế. La Lâm cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn. Long Vũ nhắm mắt lại nhớ từng động tác, sau đó cẩn thận làm theo. La Lâm là một máy tính, nên yêu cầu phi thường nghiêm khắc. Chỉ cho phép sai số không vượt qua một phần nghìn.

Tiêu chuẩn cao như vậy làm cho Long Vũ tập luyện vô cùng cực khổ.

Long Vũ liên tiếp bắt chước hai mươi lần, nhưng La Lâm vẫn chưa vừa lòng. Đến cuối cùng, rõ ràng La Lâm cũng phải chửi ầm lên. Nói cái gì là cho tới bây giờ chưa từng thấy một nhân loại nào ngu dốt như vậy. (Cẩn thận không cháy IC đấy em à , thế này mà bảo em nó chỉ có trạng thái lãnh khốc).

Long Vũ rất muốn giải thích. Tuy người ở kỷ nguyên vũ trụ thì cũng là người, nhưng người ở đó so với người ở đây không giống nhau. Thời đại phát triển, xã hội tiên bộ, con người cũng vì đó mà không ngừng phát triển. Dùng mõng cũng biết, người ở kỷ nguyên vũ trụ so với bọn Long Vũ mạnh hơn rất nhiều. Vì vậy, những động tác này bọn họ luyện tập vô cùng đơn giản.

Sau khi luyện tập đến lần thứ một trăm, lúc này La Lâm mới miễn cưỡng gật đầu:

- Sai số là một phần nghìn, có thể tạm chấp nhận... Lúc này năng lượng của tôi đã không thể chống đỡ nổi không gian ảo. Lúc này cậu mau rời khỏi chỗ này, trở về thế giới thật. Cậu nhất định nhớ kỹ là phải tăng cường luyện tập. Tôi nhắc nhở cậu, tại thế giới thật tập luyện những động tác này còn khó hơn trong không gian ảo. Cho nên cậu phải cố gắng kiên trì, tập luyện thuần thục. Khi cậu chưa thành thạo bộ động tác thứ nhất ngàn vạn lần không được bắt chước động tác thứ hai. Nếu không hồi hạn cũng không kịp.

- Được.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức hỏi:

- Vậy khi nào mới được coi như thành thục?

- Không còn một chút sai biệt nào nữa là thuần thực. Cậu hiện tại đã đạt được sai số là một phần nghìn. Nhưng tôi muốn nói cho cậu biết, muốn hoàn toàn thành thực, cậu cần phải còn phải nỗ lực rất nhiều.

La Lâm nói.

Dừng lại một chút, Long Vũ nghĩ tới một vấn đề:

- Xin hỏi, thể chất của tôi phải tập luyện bao lâu mới có hiệu quả.
- Nguồn năng lượng hệ thống không đủ. Bộ phận chức năng không thể truyền tải...

La Lâm lạnh lùng nói.

Long Vũ một hồi buồn bực. Muốn cho La Lâm phát huy toàn bộ chức năng, mình còn phải nỗ lực hơn rất nhiều.

.....

.....

Lúc hần tỉnh ngủ đã là hoàng hôn. Long Vũ chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, trong đầu không ngừng tái hiện sự việc trong mơ.

Hần theo bản năng, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay một chút, phát hiện dòng chữ trên màn ảnh:

- Không phải là mộng, hãy cố gắng luyện tập.

Long Vũ lúc này mới thanh tỉnh, chính xác không phải là mộng. Mọi sự việc lúc này đều là sự thật. Ngũ Cầm Hí đến từ kỷ nguyên vũ trụ có lẽ có thể thay đổi thể chất củi mục của hần.

Hít sâu một hơi, Long Vũ tự nói:

- Cố gắng, cố gắng ắt thành công.

Sau khi xuống giường, Long Vũ rửa mặt, hần cảm thấy thân thể so với trước kia có điểm khác biệt. Nhưng cụ thể là chỗ nào thì hần không có phát hiện ra.

Rõ ràng, đây chính là hiệu quả tu luyện bộ động tác thứ nhất của Hỗn Độn Xà.

Long Vũ tin tưởng, nếu mình không ngừng tập luyện, biến hóa thân thể càng ngày càng lớn.

Sau một hồi Long Vũ ăn mặc chỉnh tề, hần đến trường tìm Tuyết Cơ. Hần muốn nói chuyện với Tuyết Cơ về chuyện gặp quỷ tối qua.

.....

.....

Cùng lúc Long Vũ đi tìm Tuyết Cơ, nàng cũng muốn đi tìm Long Vũ. Nàng muốn hỏi chuyện gặp quỷ tối hôm qua của Long Vũ cùng Hàn Duyệt cảnh quan.

Tuyết Cơ mới ra đến cửa nhà trọ, lập tức đâm đầu vào một người nam nhân:

- Tuyết Cơ sư phụ, tôi muốn cùng cô đi ăn tối. Không biết Tuyết Cơ sư phụ có thể chấp nhận không?

Một người đàn ông trung niên dáng vẻ đứng đắn, anh tuấn, toàn thân mặc một bộ âu phục màu trắng. Giống như một vị thân sĩ hai tay cầm hoa tươi dâng lên.

Tuyết Cơ thấy thế, bộ dáng thản nhiên trả lời:

- Nạp Lan sư phụ. Thực xin lỗi, tôi không thích hoa hồng.

Người đàn ông tặng hoa tên Nạp Lan Thực Thanh, là chủ nhiệm khoa thể dục đại học Thiên Hải. Dáng người anh tuấn, gia cảnh không tồi. Tuy không được coi là giàu có, nhưng cũng là kẻ có tiền. Nghe nói nhà hần có mở một công ty, đối nhân xử thế rất là kiêu ngạo. Đến nay hần vẫn chưa lập gia đình.

Hần được rất nhiều cô gái theo đuổi, trong đó có cả nữ sinh của đại học Thiên Hải. Nhưng từ khi Tuyết Cơ về trường, hần liền si mê nàng. Hần bắt đầu chủ động theo đuổi Tuyết Cơ. Nhưng hoa rơi hữu tình, nước

chảy vô tình. Đối với hắn, Tuyết Cơ luôn có thái độ lãnh đạm. Không có biểu hiện chán ghét hay một chút thiện cảm gì.

codon.traí

15. Chương 14: Được Tuyết Cơ Hôn

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 1

Chương 14: Được Tuyết Cơ hôn

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ thẳng thắn từ chối bó hoa hồng. Vốn mọi người xung quanh nghĩ rằng Nạp Lan Thực Thanh sẽ biết điều rồi đi. Nhưng không ngờ rằng hắn ném hoa hồng vào thùng rác bên cạnh. Sau đó hắn vẫn tươi cười, duy trì phong độ thân sĩ, cười nói:

- Tuyết Cơ sư phụ, cô không cần hoa tươi cũng không sao. Cô có thể đáp ứng đi ăn cùng với tôi tối nay không?

Đã từng gặp nhiều người có da mặt dày, nhưng da mặt dày như Nạp Lan Thực Thanh, Tuyết Cơ lần đầu gặp được. Trong lúc nàng nhún mày chuẩn bị cự tuyệt, xuất hiện một vị cứu tinh. Long Vũ tươi cười đi tới, nói với Nạp Lan Thực Thanh:

- Thực xin lỗi, Tuyết Cơ sư phụ đã đáp ứng đi ăn tối cùng với tôi. Ông hãy để hôm khác đi...

Nạp Lan Thực Thanh nghe thấy như vậy nhất thời biến sắc, nửa đường lại dẫm phải bãi phân. Cổ nén lửa giận trong lòng, trong ánh mắt Nạp Lan Thực Thanh hiện lên một chút ác độc, nhìn Long Vũ hỏi:

- Bạn học này, cậu là sinh viên của đại học Thiên Hải à? Cho dù cậu muốn mời Tuyết Cơ sư phụ, cũng phải phân biệt rõ thứ tự trước sau chứ?

Long Vũ nghe vậy, lập tức coi thường nhìn Nạp Lan Thực Thanh, sau đó cười một tiếng:

- Sư phụ, người bị (Chắc ... ý nó là ám đầu). Chuyện này mà cũng phải theo thứ tự đến trước hay đến sau sao? Tuyết Cơ lão sư đã không muốn kết giao với ông, chẳng lẽ ông còn không nhận ra sao?

Sau đó, Long Vũ liếc mắt nhìn Tuyết Cơ, lại quay sang nhìn Nạp Lan Thực Thanh, vô sỉ nói:

- Nói thật cho ông biết, tôi cùng với Tuyết Cơ sư phụ rất thân với nhau, có thể coi như là người một nhà.

Lời này vừa nói ra, làm cho Nạp Lan Thực Thanh tức đến hộc máu. Những lời nói của Long Vũ như một con dao nhỏ cắt sâu vào trong tim hắn. Tuyết Cơ nhất định phải là người phụ nữ của hắn, tuyệt đối không để cho người khác cướp đi.

- Người nói xằng bậy...

Nạp Lan Thực Thanh suy nghĩ rằng, Tuyết Cơ cho dù thế nào cũng không thể nào thích một sinh viên. Tuy bây giờ tình yêu giữa thầy trò cũng chẳng có gì lạ. Nhưng từ ánh mắt của Tuyết Cơ, người đàn ông của nàng nhất định phải là một người thành đạt.

- Hừ.

Long Vũ lại tiếp tục cười, nói:

- Không nghĩ tới một người thông minh như ông, lại có thể tự lừa dối mình...Thực ra, trong lòng ông đã thừa hiểu lời nói của tôi, nếu không trên khuôn mặt ông sẽ không xuất hiện thần sắc đau khổ... Hãy từ bỏ đi, có rất nhiều thứ không thuộc về ông đâu.

Nạp Lan Thục Thanh nhìn nhìn Tuyết Cơ nói:

- Tuyết Cơ sư phụ, xin cô nói cho tôi biết, đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật. Cậu ta đang nói dối, là một người nói dối không biết xấu hổ.

Tuyết Cơ nhìn Nạp Lan Thục Thanh, sau đó liếc mắt nhìn Trầm Côn một cái, sau đó nói:

- Cậu ta không hề nói dối. Đúng là tôi đã đáp ứng đi ăn tối cùng với cậu ta.

Lời nói của Tuyết Cơ làm cho Nạp Lan Thục Thanh cảm thấy thế giới này mất đi ánh sáng. Xung quanh bỗng trở nên u tối.

- Sư phụ à... Chúng tôi có việc phải đi trước, xin lỗi không thể cùng ông nói chuyện.

Nhìn thấy khuôn mặt buồn bực của Nạp Lan Thục Thanh, Long Vũ cười hắc hắc. Hắn nắm tay Tuyết Cơ trước mặt mọi người, xoay người rời đi.

Cảnh tượng này làm cho mọi người xung quanh âm mộ cùng với ghen tị.

- Buông ra.. Tiểu Vũ. Chị mới phát hiện ra, em rất là xấu tính. Nạp Lan sư phụ tuy rất chán ghét, nhưng em cũng không nên đả kích ông ta như thế. Thực ra, đối với người khác rất nhã nhặn.

Tuyết Cơ buông tay Long Vũ, đột nhiên khẽ cười:

- Có phải là em ghen tị với bộ dạng đẹp trai của ông ta.

- Đẹp trai thì có tác dụng cái rắm gì? Đến ngân hàng có thể vác cái mặt ra để lấy tiền à?

Long Vũ khinh thường bĩu môi, nói:

- Nạp Lan Thục Thanh bản tính này bình thường hay trêu gái. Trong trường không biết bao nhiêu nữ sinh bị ông ta làm cho to bụng.

- Làm sao mà em biết?

Tuyết Cơ tò mò hỏi:

- Sao chị lại không hề biết chuyện này nhỉ?

- Đại Ngưu nói cho em biết. (Đại Ngưu với lão Nạp Lan thì có gì khác nhau đâu cơ chứ).

Long Vũ cười nói:

- Chị không biết à. Nạp Lan Thục Thanh chính là sư phụ Đại Ngưu. Về chuyện của Nạp Lan Thục Thanh, cậu ta là rõ ràng nhất. Thôi quên đi, không nói những chuyện này nữa. Chị Tuyết Cơ, chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện đi. Sự việc tối hôm qua có chút ngoài ý muốn. Em phải nói cho chị hay.

.....

.....

Quán cà phê Kinh Điển, nằm ở ngã tư đường phía bên phải đại học Thiên Hải. Bên trong trang trí không xa hoa nhưng lại thanh lịch lãng mạn. Đây là một nơi tốt nhất dành cho các nhóm sinh viên đại học Thiên Hải tổ tình. Buổi trưa, người bên trong không nhiều lắm, Long Vũ cùng với Tuyết Cơ ngồi trên lầu hai bên cạnh cửa sổ, gọi hai ly cà phê.

Sau khi khẽ nhấp một ngụm cà phê, Long Vũ vội vàng kể lại sự việc tối hôm qua cho Tuyết Cơ.

Nói xong, hắn oán giận nói:

- Chị Tuyết Cơ, tin tức của chị không chính xác. Tối qua em suýt chút nữa bị toi đời.

Tuyết Cơ nghe thấy vậy, vội vàng hít một hơi lạnh. Lúc nàng xem qua tình hình tại hồ Linh Trạch, từ phán đoán của nàng, nữ quỷ kia hẳn không hề mạnh. Ba lá bùa của nàng chắc hẳn sẽ có tác dụng.

Xem ra chính mình khinh thường.

- Chị Tuyết Cơ, chị làm sao thế, không phải là chị áy náy gì chứ?

Long Vũ vô sỉ cười cười, phất tay nói:

- Không phải áy náy, tuy rằng tin tức không chính xác, em suýt nữa toi mạng. Nhưng mà bốn thiên sư cuối cùng cũng ngăn cản được cơn sóng giữ, biến nguy thành an... Chuyện này coi như là xong. Đương nhiên, nếu chị cảm thấy áy náy, có thể bồi thường em một nụ hôn được chứ?

- Đừng có mơ tưởng.

Tuyết Cơ lườm Long Vũ một cái, giận dữ nói:

- Em không thể khiếm tốn một chút sao?

Long Vũ cười hắc hắc:

- Em dễ nhìn như vậy, lại cả đời anh hùng khí khái. Cho dù em có khiếm tốn, cũng không thể nào làm nổi. Cuối cùng là chị có bồi thường hay không đây?

- Chụt.

Long Vũ vừa nói xong, Tuyết Cơ liền cúi đầu xuống, hôn lên trán Long Vũ một cái. Tiếng 'chụt' to đến nỗi ở dưới lầu cũng có thể nghe thấy.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, làm cho Long Vũ nhất thời choáng váng. Thực ra hẳn chỉ nói giỡn, ai ngờ Tuyết Cơ lại làm thật.

- Thế nào, Tiểu Vũ? Đỏ mặt à?

Sau khi hôn xong, Tuyết Cơ cũng có chút thẹn thùng. Nhưng khi nhìn thấy Long Vũ đỏ mặt, lập tức nở nụ cười. Tiểu gia hỏa này đôi khi cũng khá thú vị.

- Ai đỏ mặt?

Long Vũ vội vàng thay đổi thần sắc, vô sỉ nói:

Cho dù là hôn vào miệng, em cũng không sợ. Thế nào, chị có dám không?

- Phì.

Tuyết Cơ thở phì phì nói:

- Oắt con này càng ngày càng không được rồi. Ngay cả đậu hủ của sư phụ em cũng dám ăn. Cần thận chí tổ cáo em, làm cho em bị đuổi học đấy.

- Là ai sợ ai? Chị mà trách cứ em, em cũng đến cục cảnh quan tố cáo chị dụ dỗ trẻ nhỏ.

Long Vũ cười một tiếng nói:

- Chị Tuyết Cơ, em thực sự muốn biết bây giờ chị bao nhiêu tuổi rồi? Nhiều năm như vậy mà sắc đẹp của chị không hề thay đổi. Em đặc biệt hoài nghi, có phải chị là một bà già trăm tuổi?

- Đi chết đi, chị tuy rằng có cách giữ gìn dung nhan, nhưng cũng không cho phép em được hỏi như vậy.

Tuyết Cơ nhú mày, không một chút hờn giận nói:

- Nhỡ kỹ, sau này không được hỏi tuổi của chị nữa. Nếu không...(Nếu không thì làm sao). Ha ha... Quên đi, không nói chuyện này nữa. Chuyện tối hôm qua em kể, theo suy đoán của chị, nữ quỷ kia đã trở thành một ác linh. Cho nên Hoả phù, Thiên Lôi phù không thể làm gì được nó. Vì vậy, với năng lực của em thì rất khó có thể tiêu diệt được nó. Trừ khi em biết nguyên nhân cái chết của cô ta, đem linh hồn cô ta siêu độ.

16. Chương 15: Máy Tính Hình Người Cảm Ứng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 15: Máy tính hình người cảm ứng

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Phiền phức như vậy à?

Long Vũ nhú mày hỏi:

- Còn có phương pháp đơn giản nào để giải quyết không? Hay là chị tự mình ra tay đi?

- Không được.

Tuyết Cơ lập tức bác bỏ:

- Thiên sư bất quỷ có nguyên tắc, em phải tiếp phụ trách chuyện này. Nếu không, sẽ không tốt đối với con đường tu hành của em.

Long Vũ vẻ mặt đau khổ nói:

- Em biết. Nhưng mà chị cũng phải giúp đỡ em chứ. Bây giờ em không có đầu mối, ngay cả tên của nữ quỷ kia em cũng không biết. Làm sao em có thể biết được nguyên nhân cái chết của cô ta.

- Không phải là em cùng hợp tác với một em cảnh quan à. Em phải phối hợp với cô ấy, trong chuyện này cô ta là cao thủ.

Tuyết Cơ tiếp tục nói:

- Như vậy đi, ba ngày nữa chính là âm sát chi dạ (Đêm âm sát, còn muốn biết âm sát thế nào xin mời xem tại đây Âm sát trong tử vi). Đến lúc đó chị sẽ giúp em hỏi nữ quỷ kia một chút. Hiện giờ, linh hồn cô ta đã biến thành thân thể ác linh, thần trí mơ hồ có thể hỏi được ít nhiều thông tin giá trị. Chị cũng không dám khẳng định, hết thấy đều do ý trời.

Tuyết Cơ uống một ngụm cà phê, nhìn Long Vũ hỏi:

- Em đã đọc quyển Phong Thủy bách khoa toàn thư chưa? Chị giúp cho em tìm một chỗ xem phong thủy. Người ta đã đồng ý trả em một vạn tám đồng thù lao. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, ngày mai ông ta sẽ liên hệ với em.

Long Vũ hơi nhúc nhích, quyển Phong Thủy bách khoa toàn thư kia thật sự là hắn đã đọc hết rồi. Nhưng tất cả đều là gạt người, không có một chút sự thật nào. Như vậy thì làm sao có thể giúp người ta xem phong thủy?

- Chị Tuyết Cơ, thế này thực sự là không được.

Long Vũ than vãn:

- Chị phải dạy em một chút bản lãnh mới làm được.

Tuyết Cơ nghe vậy, nghiêm mặt nói:

- Quyển sách đó cũng không phải hoàn toàn là gạt người, cũng có một chút là sự thật. Hiện tại, em chưa được mở thiên nhãn, nên không thể lý giải được những gì viết trong đó. Chờ lúc chị mở thiên nhãn cho em, tự nhiên em sẽ hiểu. Nhưng mà bây giờ, vấn đề là dựa vào quyển Phong Thủy bách khoa toàn thư em có kiếm được tiền hay không thôi. Chị hiểu ý tứ của em, nhưng chuyện này miễn bàn đi... Học phí, sinh hoạt phí của em tất cả đều phải tự mình lo liệu đi. Nếu em có gì oán hận, hãy tự tìm Long Thiên Trạch mà oán hận. Ai bảo anh ta không có một chút trách nhiệm nào cả. À, tại sao trên trán của em có in hình một con rắn.

- Bây giờ không phải hình xăm đang rất thịnh hành sao?

Có một số việc lúc này không thể cho người khác biết. Long Vũ mở miệng liền nói dối.

- Cũng không sai, rất cá tính. Hình xăm của người ta đều ở trên cánh tay, đùi, trên hông (còn xăm luôn ở chỗ xxx nữa), em lại có thể xăm trên trán, rất phong cách...

Tuyết Cơ cũng không có hỏi nhiều. Hiện giờ trong trường đại học, sinh viên xăm hình là một chuyện rất bình thường.

.....

.....

Ban đêm, Long Vũ đóng kỹ cửa ngồi xuống. Hai tay vung lên kiếm quyết, ngưng thần tĩnh khí. Chốc lát, toàn bộ tạp niệm trong đầu đều bị tiêu tan.

Cùng lúc kiếm quyết bắt đầu vận chuyển, mỗi một lần hít thở đều có một chút thiên địa linh khí tinh thuần chạy vào trong cơ thể. Ngay lập tức dưới sự trợ giúp của kiếm quyết nén thành đạo lực. Sau đó dùng ý niệm mang đạo lực chậm rãi tuần hoàn trong kinh mạch.

Mỗi một lần tuần hoàn chính là quá trình thanh lọc linh khí, loại bỏ thiên địa linh khí có lẫn tạp chất cùng khí bẩn. Những thứ này theo hơi thở mà ra ngoài.

Sau bảy bảy bốn chín vòng chu thiên, Long Vũ đã đem thiên địa linh khí chiết xuất thành đạo lực thuần khiết. Sau đó đem đạo lực đó nén vào trong đan điền.

Trước kia, những đạo lực này không thể chứa đựng vào trong đan điền, đại bộ phận đều bị thất thoát một cách lãng phí.

Nhưng lúc này thực sự bất đồng. Hắn biết La Lâm sẽ hấp thu toàn bộ đạo lực dư thừa này biến thành nguồn năng lượng.

Quả nhiên, trong lúc đạo lực trong đan điền Long Vũ thất thoát ra ngoài. Lúc này toàn bộ đã bị La Lâm hấp thu hết, hoàn toàn không một chút lãng phí.

Long Vũ chậm rãi mở to mắt. Ánh mắt chợt loé lên, khoe miệng lộ ra nụ cười hài lòng. Theo như lời của La Lâm, cả hai chính là một thể.

Đạo lực chính mình tu luyện đã được La Lâm hấp thu, không có một chút lãng phí.

Từ lúc bắt đầu tu luyện đến ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên Long Vũ có cảm giác được sự tăng cường.

- Chủ nhân, phát hiện dao động linh khí.

Đột nhiên, trong loa đồng hồ điện tử phát ra âm thanh dồn dập của La Lâm:

- Chủ nhân, tôi kiểm tra đo lường phát hiện một cỗ linh khí cường đại dao động. Hiện tại, tôi đã mở ra công năng điện tử hướng dẫn, cậu lập tức qua đó... Linh khí tinh thuần của thể giới này quá bạc nhược. Nếu cậu tu luyện tại đó, tốc độ tu luyện sẽ rất nhanh.

Khác với thể giới ảo tưởng, La Lâm thông qua microphone phát ra thanh âm, mang theo âm sắc rõ ràng.

- Cô có thể nói chuyện cùng với tôi trong thể giới thật.

- Đúng vậy.

La Lâm rất nhanh giải thích:

- Tôi là máy tính hình người. Theo lý luận, khi tôi phát triển đến một giai đoạn nào đó, có thể xuất hiện ở thế giới này trong hình dáng con người. Tuy nhiên, từ trạng thái lúc này của tôi, để đạt đến cảnh giới đó còn rất xa. Nhưng mà bản thể của tôi trên trang bị điện tử, có thể nói chuyện cùng với cậu... Lúc này đừng hỏi vấn đề này nữa, hãy nhanh chóng xuất phát đi.

Long Vũ trả lời một tiếng, vội vàng dựa theo hướng dẫn điện tử của La Lâm xuất phát. Hướng thẳng tới chỗ cho là có linh khí dày đặc

Một mạch chạy như điên, Long Vũ phát hiện xung quanh ngày càng thu hẹp. Hắn vừa đi vừa nhìn, theo như con đường này, điểm dừng chân chính là hồ Linh Trạch.

Nghĩ vậy, Long Vũ nhất thời nhúc nhích. Nữ quỷ ở đây thực sự hung mãnh, lúc này hắn lại không có một chút chuẩn bị.

Trong lúc hắn đang do dự có nên tới hay không, La Lâm bắt đầu thúc dục:

- Chủ nhân, nhanh lên một chút... Dao động linh khí ngày càng mãnh liệt.

Long Vũ không suy nghĩ gì nữa, lập tức bước đi nhanh hơn. Bất kể thế nào, trước tiên chạy đến hồ Linh Trạch rồi tính. Đến lúc đó mà có gì nguy hiểm, hắn chuồn đi rồi quay lại cũng không muộn.

.....

.....

Khi Long Vũ cách hồ Linh Trạch khoảng mười thước, dưới ánh trăng, hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, đang loay hoay làm cái gì đó bên hồ.

- Chủ nhân, tới ngay đi. Dao động linh khí ở giữa hồ.

Âm thanh La Lâm lại tiếp tục thúc dục.

- Đừng dục, để tôi nhìn kỹ đã.

Long Vũ không có ý định tùy tiện chạy tới. Có trời mới biết được có nguy hiểm gì không, nhìn kỹ một chút cho chắc.

Một lát sau, Long Vũ rốt cục xác định được bóng người kia là một cô gái. Lúc này, hai tay cô gái đang cầm hai lá cờ Hạnh Hoàng, múa may xoay tròn. Giữa hồ, từng luồng hắc khí chậm rãi đi lên, dần dần ngưng tụ thành một đám mây đen, xoay quanh giữa hồ.

Cùng lúc, Long Vũ phát hiện không trung ngày càng mờ mịt. Không biết từ đâu mây đen xuất hiện, đem ánh trăng hoàn toàn che khuất.

Đột nhiên, thanh âm của La Lâm vang lên:

- Có oán linh.

codon.tra

17. Chương 16: Huyền Cảnh Trong Truyền Thuyết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 16: Huyền Cảnh trong truyền thuyết

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ hít sâu một hơi, ngạc nhiên nói:

- Ngay cả việc này cô cũng biết?

- La Lâm số một là máy tính siêu cấp trí tuệ và năng lực, phụ trợ cho thiên sư. Phát hiện oán linh chính là công năng cơ bản nhất của tôi. Nếu bây giờ có thể đầy đủ năng lượng, thậm chí tôi có thể phân tích ra sự lợi hại của oán linh, đồng thời có thể đưa ra phương pháp tốt nhất để đối phó.

La Lâm nói.

Long Vũ còn đang muốn hỏi thêm một chút, đột nhiên nghe thấy âm thanh cô gái kia khe khẽ quát:

- Yêu nghiệt còn không mau hiện hình. Mấy năm nay không biết bao nhiêu người đã bị ngươi làm hại.

Lời cô gái còn chưa dứt, từng đợt âm phong từ bốn phương tám hướng thổi tới. Giữa hồ hắc khí xuất hiện ngày càng đậm. Giữa mặt hồ dường như cũng đã ngưng tụ thành một bóng người.

- Chút tài mọn..

Bên trong hắc khí truyền ra một âm thanh buồn rười rượi.

Cô gái không hề e sợ, phát liên tục hai lá cờ Hạnh Hoàng, trong miệng lẩm bẩm giống như là đang thi triển chú pháp gì đó.

Một đạo màu vàng hình bát quái hướng về phía hắc khí bắn tới.

Đột nhiên, trong hắc khí truyền ra tiếng gào thê lương, phẫn nộ. Những âm thanh này không phải là do một người phát ra.

- Ít nhất cũng có mười tám oan hồn.

La Lâm phán đoán.

Long Vũ hít sâu một hơi. Ai da, đây chẳng phải là sinh viên bị chết thảm mấy năm nay à? (Cụ thể là trong chín năm, mỗi năm chết hai bé).

- Nguy rồi, Ngươi đã tu thành thân thể ác linh...

Cô gái tựa hồ cũng nhìn ra một chút manh mối, cả kinh kêu lên một tiếng, vội vàng lui lại phía sau. Nhưng trong hắc khí kia toát ra một đạo ánh sáng yêu tà màu hồng, đem toàn bộ hồ Linh Trạch vây lại, ngay cả Long Vũ cũng bị nhốt vào bên trong.

- Tiểu muội muội, không phải lo lắng. Bốn thiên sư tới cứu cô đây.

Long Vũ thấy mình bị nhốt vào không gian quỷ linh. Xuất phát từ sự bất đắc dĩ, vội vàng đi đến bên cạnh cô bé. Dù sao cũng chung một kẻ địch, cùng nhau đối phó với ác linh này.

- Anh là người của Huyền Môn?

Cô gái hơi nghiêng đầu. Long Vũ nhân cơ hội nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của cô gái. Bộ dáng ước chừng mười tám tuổi, tóc ngắn trông rất xinh. Mất năng to, thỉnh thoảng lại xuất hiện một đạo linh khí. Mũi tương đối cao, môi tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại vô cùng dễ thương điển hình cho đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Toàn thân cô gái mặc một bộ quần áo màu đen bó chặt. Toàn bộ thân hình đều hiển lộ ra ngoài. Nhất là kích thước ngực và mông rất tròn trịa, khá lớn. Thật sự làm cho người ta nhỏ dãi.

- Uy.. Anh nhìn đủ chưa?

Cô gái dường như nhận ra ánh mắt của Long Vũ, thở phì phì nói:

- Thật không biết anh là thiên sư hay là sắc lang.

- Khụ khụ...

Long Vũ cười khan một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Tôi đương nhiên là một thiên sư. Cô còn không biết được, tối qua tôi còn làm cho nữ quỷ này bị thương.

- Nói bậy.

Cô gái căn bản không tin Long Vũ có thể làm nữ quỷ bị thương. Nếu nữ quỷ thật sự bị thương, vền vền một ngày làm sao có thể khôi phục được nhanh như vậy. Hơn nữa, nàng thấy Long Vũ chỉ là một người tu đạo tới cảnh giới màu đỏ. Căn bản chỉ coi hắn như một thằng hề.

- Là người... Giết...

Dường như nữ quỷ cũng nhận ra Long Vũ. Trong hắc khí truyền ra tiếng gầm giận dữ. Một đôi mắt yêu dị nhìn chăm chăm vào Long Vũ. Sau đó, trong hắc khí xuất hiện một thân ảnh có dung nhan xinh đẹp, tặng cho Long Vũ một nụ cười quỷ dị. Long Vũ lập tức ngây dại. Cùng lúc đó, một đạo màu hồng từ hắc khí trực tiếp bắn thẳng vào lồng ngực Long Vũ.

- A.....

Một tiếng kêu đau đớn phát ra, Long Vũ bị đánh té trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi. Một đạo âm hàn cũng thuận thế tiến vào trong cơ thể hắn, điên cuồng phá hư kinh mạch của hắn. Long Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, thế nhưng hắn lại không có biện pháp nào.

- Nguy rồi, anh bị âm khí xâm nhập vào trong cơ thể.

Cô gái nhìn thấy tình hình Long Vũ nhất thời lo lắng. Ác linh lợi hại như vậy, lấy tu vi của Long Vũ căn bản không thể đối kháng. Nếu không nhanh chóng tìm cách chữa trị, hắn có khả năng sẽ bị hồn phi phách tán. Tuy cô gái đối với Long Vũ không có bao nhiêu hảo cảm, nhưng dù sao cũng là người đồng đạo, há thấy chết lại không cứu.

- Chủ nhân, đừng sợ, tôi tới giúp đây.

Trong khoảng khắc Long Vũ sống không bằng chết, âm thanh của La Lâm truyền vào trong đầu hắn. Ngay sau đó, Long Vũ cảm giác được trong đan điền dâng lên một dòng nước ấm. Trong tích tắc truyền khắp toàn thân, làm cho âm khí tan thành mây khói.

Sau khi âm khí tiêu tán toàn bộ, đau đớn trong cơ thể Long Vũ cũng dần dần biến mất, nhưng mà sắc mặt hắn có chút tái nhợt. Dù sao âm khí này cũng tạo thành thương tổn cho thân thể của hắn.

Long Vũ một tay chống đỡ, nửa quỳ trên mặt đất thở hổn hển. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đám hắc khí phía trước, hận là không thể đem nữ quỷ kia băm thây vạn mảnh.

- Anh không việc gì chứ?

Cô gái thấy Long Vũ hoá giải được âm khí, nhất thời cũng có chút kinh ngạc. Theo nàng được biết, với tu vi của Long Vũ, không thể nào hoá giải được âm khí của thân thể ác linh.

- Không tốt, hắc động Huyền Cảnh...

Đột nhiên cô gái cảm ứng được một cỗ khí tức hắc ám cường đại. Đồng thời trên mặt hồ đột nhiên mở ra một cửa động. Không kịp suy nghĩ, nàng vội vàng kéo tay Long Vũ chuẩn bị chạy.

Nhưng Long Vũ được La Lâm đề nghị, chạy thẳng vào hắc động kia. Bởi vì đằng sau hắc động có linh khí dày đặc.

Long Vũ không kịp suy nghĩ gì cả. Lập tức chạy nhanh tới cửa động.

- Không... Chủ nhân, ta không muốn trở về... Ta muốn ở lại đây để báo thù...

Nữ quỷ phát ra âm thanh thê thảm quát to, dường như đang kháng cự điều gì.

- Làm gì thế, anh điên rồi? Đó là cửa vào Huyền Cảnh...

Cô gái liều mạng buông tay Long Vũ ra. Nàng không muốn cùng với tên điên này bị cuốn vào trong Huyền Cảnh.

Nhưng lúc này đã muộn. Hắc động càng ngày càng lớn, thậm chí sinh ra một lực hút cường đại. Lập tức hút Long Vũ cùng với cô gái vào trong.

Ngay khi tiến vào trong hắc động, Long Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đồng thời mất đi ý thức. Tình huống của cô gái cũng tương tự Long Vũ. Tại áp lực cực lớn trong hắc động, đạo lực của nàng cũng không thể chống đỡ nổi, trong nháy mắt liền bị hôn mê.

Gần như tại thời khắc đó, đồng hồ điện tử trên cổ tay Long Vũ tản mát ra một đạo ánh sáng trắng, bao quanh hai người.

.....
.....

Cũng không biết trải qua bao lâu, Long Vũ từ từ tỉnh lại. Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy đầu mình tựa vào một nơi mềm mại. Hơn nữa, trong hơi thở còn toả ra một hương thơm thoang thoảng.

Nếu đây là một giấc mộng, Long Vũ hy vọng nó diễn ra càng lâu càng tốt.

- A.

Trong lúc khoé miệng Long Vũ đang chảy nước miếng, một âm thanh sắc bén vang lên bên tai hắn, suýt chút nữa đem màng nhĩ của hắn phá hỏng.

- Đồ lưu manh, đồ sắc lang, lưu manh đáng chết...

- Long Vũ giật mình, vội vàng đứng dậy. Hắn thấy cô gái lúc trước cùng mình đánh quỷ đang ở sau lưng tròng to hai mắt, căm giận nhìn mình. Cảm giác này giống như là hắn thiếu nợ nàng mấy trăm vạn.

- Cô dựa vào cái gì mà chửi mắng tôi?

Lúc này đang là buổi sáng, hai người lại cách nhau không đến hai thước, Long Vũ thưởng thức trọn vẹn vẻ đẹp của cô gái. Hiển nhiên nàng là một cô gái xinh đẹp giống như Tuyết Cơ. Nhưng mà hai người đẹp này có một chút bất đồng. Vẻ đẹp của Tuyết Cơ là thành thực dễ thương, còn cô gái trước mắt này có vẻ đẹp thuần khiết.

codon.trai

18. Chương 17: Sống Dựa Vào Nhau

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 17: Sống dựa vào nhau

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Đồ lưu manh, vừa rồi anh có biết cái đầu của anh gối lên chỗ nào không?

Cô gái trợn mắt, căm tức nhìn Long Vũ, tức giận chỉ vào ngực của mình:

- Lưu manh đáng chết. Đầu của anh đã gối lên hai trái đào của tôi, lại còn để lại cả nước miếng. Thật ghê tởm

Long Vũ nhìn nhìn, đúng là chỗ đó của cô gái có dính một ít nước... đúng là do hấn để lại. Hơn nữa, mùi thơm lúc này, chính là từ trên người nàng phát ra. (ôi vãi xoài)

- Khụ khụ...

Long Vũ nghiêm mặt, khẽ cười một tiếng:

- Việc này, đúng là tôi có lỗi, nhưng là ngoài ý muốn.

- Nguy rồi...

Cô gái không tiếp tục ầm ỹ nữa. Đột nhiên nàng phát hiện nơi này linh khí dồi dào. Nhìn kỹ, thì ra đã vào bên trong Huyền Cảnh.

Nhìn thấy sắc mặt của cô gái tái nhợt, trong đôi mắt hình như có vẻ hoảng sợ. Long Vũ vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

Cô gái cẩn thận đánh giá xung quanh, môi hơi run run, giống như là có điều muốn nói....

Sau một hồi lâu, nàng liếc Long Vũ một cái, dửng dưng nói:

- Đều tại anh. Nếu không phải anh lôi kéo tôi vào, tôi sẽ không đi vào Huyền Cảnh.

- Đợi một chút... Không đúng, tại sao chúng ta lại bình yên đi tới Huyền Cảnh?

Cô gái cảm thấy chuyện này quá mức kỳ quái. Từ hiểu biết của nàng đối với Huyền Cảnh, trừ khi là tại thế giới thật tu luyện tới cảnh giới Tụ Linh. Nếu không mà nói, căn bản không có khả năng chịu được áp lực trong hắc động dẫn tới Huyền Cảnh.

Nhưng vấn đề là hiện tại hai người đang ở trong Huyền Cảnh.

- Anh rốt cuộc là ai?

Cô gái cảm thấy sự kỳ quái này là do người con trai bên mình tạo ra. Nếu không, căn bản không thể giải thích nổi.

- Tôi là Long Vũ.

Long Vũ cười hỏi:

- Không biết tiểu thư xinh đẹp tên là gì?

- Mã Hiểu Mai.

Cô gái lạnh lùng trả lời một câu, từ trong túi lấy ra một lá bùa gấp thành một con hạc giấy. Sau đó nàng ném con hạc này lên không trung, nói:

- Hãy đi tìm ông nội của ta.

- Linh Tê Chỉ Hạc?(Linh tê: Thông minh sắc xảo).

Long Vũ tuy rằng tu vi không ra gì. Nhưng đã ở bên cạnh Tuyết Cơ nhiều năm, cũng có một chút kiến thức. Nếu hấn không lầm, cô bé trước mắt này chính là người của ‘ Thông Linh Mã gia’. Con hạc giấy mà nàng mới thả ra chính là dùng để liên lạc – Linh Tê Chỉ Hạc.

- Coi như anh cũng có chút kiến thức.

Mã Hiểu Mai liếc mắt nhìn hấn, giải thích:

- Chúng ta bây giờ đang ở trong Huyền Cảnh. Đối với nơi đây, tôi chỉ được nghe nói qua, cũng chưa từng tới. Nhưng mà ba năm trước, ông nội của tôi từng may mắn dùng cách bình thường đi vào trong Huyền Cảnh. Nếu chúng ta có vận khí tốt, con Linh Tê Chỉ Hạc kia có thể tìm được ông nội của tôi. Lúc đó chúng

ta sẽ tìm được sự giúp đỡ. Trước khi ông nội tìm được chúng ta, anh nhất định phải đồng ý cho tôi lãnh đạo. Nếu không chúng ta sẽ rất nguy hiểm.

- Nghiêm trọng như thế sao? Huyền Cảnh rốt cuộc là nơi nào?

Long Vũ tò mò hỏi.

- Tôi cũng không biết nhiều lắm. Nếu vận khí anh tốt có thể gặp được ông nội tôi. Anh hãy tự mình đi hỏi ông đi?

Mã Hiểu Mai nói xong, không để ý đến Long Vũ nữa. Mà từ trong tay lấy ra một vật giống như cái la bàn.

Long Vũ nhân cơ hội nhìn nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay. Khi hắn nhìn vào chỉ thấy một mảng đen, nhất thời buồn bực. Thực ra, hắn muốn La Lâm giải thích nghi vấn trong lòng hắn. Nhưng lúc này, La Lâm đã bị tắt máy.

Long Vũ cũng không biết La Lâm vì bảo hộ hắn cùng với Mã Hiểu Mai, đã tiêu hao hết toàn bộ nguồn năng lượng.

- Đi tới phương Bắc, nơi đó có hơi thở của nhân loại.

Mã Hiểu Mai rất nhanh đã xác định được phương hướng, đi lên phía trước.

Tại địa phương xa lạ này, Long Vũ kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Trước mắt chỉ biết đi theo nữ thiên sư mới quen biết này.

Linh khí ở Huyền Cảnh xác thực rất dồi dào, ước chừng nhiều gấp mười lần bên ngoài. Nhiều lần Long Vũ đều muốn dừng lại tu luyện một chút, cố kháng khởi động La Lâm.

Nhưng Mã Hiểu Mai sống chết cũng không cho. Nàng nói nhất định trước lúc trời tối phải tìm được người ở nơi đây. Nếu không, ban đêm ở Huyền Cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Long Vũ đành phải từ bỏ ý định tu luyện trong đầu, không ngừng chạy theo. Nhưng cuối cùng, vấn đề lo lắng cũng đã xảy ra. Sắc trời đột nhiên thay đổi. Nguyên là sắc trời bỗng dưng tối tệ, bão gió điên cuồng gào thét, sấm sét nổ vang, phía chân trời không ngừng xẹt qua tia chớp đỏ rực. Giống như những con rắn lửa, điên cuồng nhảy múa.

- Phải đẩy nhanh tốc độ. Nếu không chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn.

Mã Hiểu Mai sắc mặt càng khó coi. Nàng dường như dự cảm có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Long Vũ nghe thấy vậy, dốc hết sức mà chạy.

Trong chớp lát, mưa như thác đổ, hạt mưa đỏ như máu, dị thường quỷ dị, không khác gì những giọt máu bình thường. Long Vũ nhất thời có cảm giác nôn mửa.

Những hạt mưa máu rơi xuống, lăn trên khuôn mặt gây ra cảm giác đau đớn, làm cho đi lại càng gian nan. Dưới tình huống bất đắc dĩ, Mã Hiểu Mai cùng Long Vũ đành phải nắm tay nhau cùng chạy.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, giống như tơ lụa mềm mại. Long Vũ âm thầm kinh ngạc, cô em thiên sư này làn da thật sự mềm mại. Cũng không biết nàng ta chăm sóc thế nào. Có thể nàng cùng Tuyết Cơ giống nhau, đều là những cô gái yêu thích làm đẹp.

- Dừng có mà suy nghĩ lung tung, nếu không tôi bỏ anh lại đó.

Lần đầu cùng con trai nắm tay, sắc mặt Mã Hiểu Mai cũng có chút ửng đỏ, tâm thần không ngừng phập phồng. Cũng may là diện mạo Long Vũ bình thường, không được đẹp trai như Đan Trường hay Đàm Vĩnh Hưng, vì thế không thể hấp dẫn ánh mắt của cô gái kiêu ngạo Mã Hiểu Mai.

Đến tận lúc nửa đêm, cơn mưa máu mới ngừng rơi, hai người đã bị ướt sũng. Cũng may hai người không phải là người bình thường, vội vàng vận chuyển đạo lực, chỉ trong thời gian ngắn quần áo đã khô ráo. Càng may mắn hơn là, cơn mưa máu không có nhuộm đỏ quần áo của hai người.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, hai người lại tiếp tục chạy.

Cho tới bình minh, trước mặt hai người xuất hiện một rừng cây rậm rạp, mênh mông vô bờ. Mã Hiểu Mai khẽ nhíu mày, nhìn nhìn vào la bàn trong tay, nói:

- Phải đi qua rừng cây này, chúng ta mới có thể tới chỗ ở của con người.

Long Vũ hoài nghi nói:

- Tôi nói nè cô em Mã Hiểu Mai. Vật trong tay cô có còn xài được hay không thể. Theo như lời cô nói, trước khi trời tối chúng ta sẽ đi tới chỗ ở của con người. Nhưng bây giờ đã qua một đêm, đừng nói tới con người, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

- Anh tin hay không tùy anh. Dù sao thì la bàn cũng chỉ như vậy. Tôi đã quyết định, tiếp tục đi theo hướng dẫn của la bàn. Nếu như anh không tin, chúng ta chia ra mỗi người đi một ngã.

Mã Hiểu Mai bị Long Vũ nghi ngờ. Trong lòng có chút tức giận, biểu hiện ra vẻ mặt bướng bỉnh.

Tiểu cô nương này bản lĩnh tuy không lớn, nhưng tính khí nóng nảy quả thực là không nhỏ.

Long Vũ suy nghĩ muốn tách ra hay tiếp tục cùng mỹ nữ đồng hành? Dù sao nơi gọi là Huyền Cảnh này đối với mình còn quá là xa lạ.

tieuukiem

19. Chương 18: Tu Luyện Tại Huyền Cảnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 18: Tu Luyện tại Huyền Cảnh

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Quên đi, người đàn ông tốt không nên chấp nhất với con gái. Cô là con gái, nên tôi nhất định phải đi cùng với cô.

Long Vũ ưỡn ngực, nghiêm mặt cười nói:

- Bạn học Hiểu Mai. Không bằng lúc này ta kiếm chút gì ăn, sau đó nghỉ ngơi, dưỡng sức để tiếp tục chạy. Theo tôi thấy, lúc này không có đến nửa cơ hội tìm thấy người đâu. Ý cô thế nào?

Vừa nhắc đến tìm cái gì ăn, bụng Mã Hiểu Mai sôi lên ục ục. Hai người đã chạy suốt đêm, bây giờ vừa đói lại vừa khát. Nếu có thể ăn một chút gì đó, thực là một chuyện tốt. Nhưng vấn đề là, nơi này là một nơi hoang dã, biết tìm cái gì để ăn đây.

- Chỗ kia có một con chim trĩ.

Long Vũ tinh mắt, nhìn trên một nhánh cây đại thụ, một con chim giống với chim trĩ. Nhưng mà con chim này so với con chim trĩ mà hắn thấy dường như lớn gấp đôi.

Hơi một chút do dự, Long Vũ nhặt lên một hòn đá, ném về phía con chim kia.

- Bịch.

Một âm thanh vang lên, con chim trĩ bị trúng hòn đá rớt xuống mặt đất. Long Vũ cực kỳ hứng thú, đi tới nhặt.

Nhưng vừa lúc đó, chim trĩ đột nhiên nhảy dựng về phía Long Vũ, vô cùng hung mãnh. Long Vũ căn bản là không có chút nào phòng bị. Trong suy nghĩ của hắn, với lực đạo đó, đủ để cho con chim trĩ chết tươi.

Trong lúc nhất thời, Long Vũ hoảng hốt, ngây dại. Lúc này không biết nên làm thế nào.

- Xoát, xoát.

Đúng lúc này, mấy đạo kiếm quang bắt tới, đem con chim trĩ chuẩn bị công kích Long Vũ chém làm hai nửa. Máu bắn ra tung tóe trên mặt Long Vũ.

- Sinh vật ở Huyền Cảnh cùng với thế giới thật là bất đồng. Dường như mỗi sinh vật ở đây đều có năng lực công kích. Anh quá sơ suất, nếu tôi xuất thủ chậm một chút, có lẽ đôi mắt của anh đã bị nó mổ cho bị mù rồi.

Mã Hiểu Mai đi tới, nghiêm mặt nói:

- Anh không nhớ ước định của chúng ta sao? Nhất định phải nghe theo lời tôi. Nếu lần sau anh còn tùy tiện hành động, tôi sẽ không xuất thủ cứu anh.

.....

.....

- Tôi đi nướng thịt. Không thể để cho người đẹp tức giận được.

Long Vũ cũng không để ý đến thái độ của Mã Hiểu Mai đối với mình. Rất nhanh hắn xử lý hai nửa con chim trĩ. Chuẩn bị làm món chim nướng.

Khi còn bé, Long Vũ cùng với Long Thiên Trạch, Tuyết Cơ ẩn cư tại sơn thôn. Đối với món thịt nướng này là giỏi nhất. Hôm nay hắn lại được trở lại trước mặt người đẹp. Hắn tìm một chút cành khô chất lại, mổ bụng nhỏ lông chim trĩ. Sau khi làm sạch sẽ, hắn tìm một cành cây cứng rắn xuyên qua con chim.

Sau khi xong việc, hắn dùng Hỏa Hệ dị năng của mình đốt những cành cây khô, bắt đầu nướng thịt. Đáng tiếc duy nhất chính là ở chỗ này không có gia vị để sử dụng.

Mã Hiểu Mai lén lút nhìn Long Vũ. Khi nàng chứng kiến Long Vũ không dùng bất cứ bùa chú gì mà có thể phóng ra được ngọn lửa. Nàng âm thầm kinh ngạc, đối với Long Vũ sinh ra một chút tò mò.

Theo hiểu biết của Mã Hiểu Mai, để phóng ra được một ngọn lửa đều phải sử dụng Chân Hỏa phù. Trừ khi một người có thể tu luyện được Tam Vị Chân Hỏa. Nhưng nàng nhìn tuổi của Long Vũ, hắn là không thể luyện thành Tam Vị Chân Hỏa.

Nhìn thấy đồng lửa dần dần cháy to, Long Vũ trong lòng dương dương tự đắc. Minh tuy là Hỏa Hệ dị năng chẳng ra gì, nhưng mà dùng để châm lửa thì không thành vấn đề.

Chỉ trong chốc lát, mùi thơm tràn ra tứ phía. Dưới tác dụng của ngọn lửa, bên ngoài con chim đã chảy ra dầu mỡ bóng vàng. Làm cho Long Vũ nuốt nước bọt ừng ực.

Lúc lửa cháy vừa phải, Long Vũ hạ xuống một chút. Mặc dù không có sử dụng bất cứ gia vị gì, nhưng hương vị cũng rất ổn.

Một lúc sau, chim trĩ đã được nướng xong. Long Vũ lẳng lặng cắn từng miếng. Đến khi ăn sạch toàn bộ một nửa mới có cảm giác giải quyết được cơn đói.

Long Vũ ợ một tiếng, mặt mũi vươn vai. Hắn nghiêng đầu nhìn sang bên thiên sư xinh đẹp ngồi cách đó không xa, trong lòng âm thầm buồn cười, xem cô có thể chịu được tới khi nào.

Mã Hiểu Mai sớm đã để ý đến món chim nướng. Nhưng mà nàng ngại, xấu hổ không dám mở lời. Trong lúc Long Vũ ăn chim nướng, nàng cũng đã thèm nhỏ dãi.

Nhìn thấy Long Vũ như hổ đói ăn sạch một nửa, trong lòng nàng căng thẳng, âm thầm lo lắng. Hắn ăn như vậy, liệu có ăn toàn bộ con chim trĩ hay không?

Chạy suốt một đêm, Mã Hiểu Mai cũng đã đói không chịu được rồi. Nàng liếc mắt nhìn Long Vũ, phát hiện hắn đang xỉa răng. Hít sâu một hơi, thậm chí nàng có thể ngửi được mùi thịt nướng trong không khí.

Nhìn yết hầu của Mã Hiểu Mai liên tục nuốt nước bọt, Long Vũ liền nở nụ cười. Hắn đứng dậy đem nửa còn lại đến bên cạnh nữ thiên sư xinh đẹp, nở một nụ cười chân thật:

- Cho cô... Ăn lấy sức để tiếp tục lên đường..

Mã Hiểu Mai lập tức hai tay tiếp lấy thịt chim trĩ. Nàng hung hăng cắn một miếng lớn, không hề để ý đến hình tượng của mình.

Sau khi ăn xong, nàng lau văng mỡ dính trên miệng. Ngẩng đầu nhìn Long Vũ, lạnh lùng nói:

- Đừng nghĩ là tôi sẽ cảm ơn anh. Lúc này tôi cũng đã cứu anh một mạng.

Long Vũ cười khở một tiếng, không nói gì xoa người rời đi. Phụ nữ đôi khi đều nhỏ mọn như thế. Đừng nói là Mã Hiểu Mai, cho dù là Tuyết Cơ cũng có tính khí như vậy.

Tìm một tảng đá, Long Vũ ngồi xuống, ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi phát động thiên sư kiếm quyết. Lợi dụng thời gian nghỉ ngơi này để tu luyện một lúc, hy vọng có thể làm cho La Lâm khôi phục trở lại.

Mã Hiểu Mai ăn hết nửa chim nướng, sau đó nhìn sang phía Long Vũ. Nàng phát hiện Long Vũ đang ngồi tu luyện. Thật là hết chỗ nói, người này thật là khờ, hay là đang giả ngu. Trong hoàn cảnh này lại có thể tu luyện, chẳng lẽ hắn không sợ trong lúc tu luyện bị mình quấy rầy mà tẩu hỏa nhập ma sao?

Thoáng do dự một chút, Mã Hiểu Mai ngồi trên một tảng đá cách hắn không xa. Cảnh giác nhìn xung quanh hộ pháp cho hắn.

Tuy rằng nàng đối với Long Vũ không có chút hảo cảm nào. Nhưng tình hình hai người lúc này coi như là đồng bệnh tương liên. Nếu như hắn có việc gì, một mình nàng ở đây cũng có chút khó khăn.

Hơn nữa, nàng cũng vừa được ăn món thịt chim nướng của Long Vũ, phát hiện ra anh chàng này tay nghề cũng khá. Bảo vệ cho hắn, sau này cũng tốt, ít nhất là không lo lắng cho cái bụng nữa.

Mã Hiểu Mai mặc dù là con gái, nhưng không biết nấu ăn. Nhất là chỗ này là nơi hoang dã, nàng lại càng không thể tự mình làm được cái gì để ăn cả.

Thực ra Long Vũ không ngốc, mà hắn chính là một người thông minh. Hắn chắc chắn Mã Hiểu Mai sẽ không mặc kệ mình, nên lúc này mới to gan tu luyện.

Mật độ linh khí tại Huyền Cảnh lớn hơn thế giới thật gấp mười lần. Hơn nữa, độ tinh khiết rất lớn, rất ít tạp chất, tốc độ tu luyện rất nhanh.

tieukiem

20. Chương 19: Tu Vi Đột Phá

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 19: Tu vi đột phá

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ hấp thu tối đa thiên địa tinh thuần, đem chuyển hóa thành đạo lực của bản thân. Từ khi có La Lâm, hắn không còn quan tâm đến việc mình tu luyện được bao nhiêu đạo lực. Dù sao đạo lực dư thừa này, La Lâm toàn bộ đều hấp thu hết sạch.

Từ buổi sáng cho đến tận trời tối, Long Vũ vẫn chưa hề tỉnh lại. Mã Hiểu Mai một bên hộ pháp cảm thấy tim mình đập nhanh, có một số việc nàng không sao nghĩ ra. Long Vũ chỉ có cảnh giới màu đỏ, theo như nàng được biết, linh khí tại Huyền cảnh rất dồi dào, không thể nào tu luyện được lâu như vậy. Theo suy nghĩ của Mã Hiểu Mai, Long Vũ hấp thu nhiều linh khí như thế, kinh mạch cùng với đan điền không thể nào thể chứa đựng hết được.

Nói cách khác, hiện tại lúc này Long Vũ hẳn đã bị nổ tan xác. Nhưng thực tế, Long Vũ vẫn không có một chút bất thường nào. Nàng đâu biết rằng, tên củi mục Long Vũ này tu luyện lâu như vậy, đan điền mới chứa đựng được hai phần ba.

Cho đến tận nửa đêm, Long Vũ mới ngừng tu luyện.

Mở mắt ra, hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay. Màn hình điện tử vẫn đen thui, dường như không có một chút biến hóa nào.

Hắn biết, mình còn phải nỗ lực rất nhiều, phỏng chừng còn phải tu luyện thêm vài lần nữa.

Trong đêm tối, con ngươi màu đen của Long Vũ lấp lóe như ánh sao, nhìn khuôn mặt tức giận của Mã Hiểu Mai. Cười hắc hắc, Long Vũ nói:

- Bạn học Hiểu Mai, đêm rồi sao cô không ngủ, lại trừng mắt nhìn tôi làm cái gì. Tôi biết tôi rất đẹp trai, rất nhiều cô gái thầm mến, nhưng cô cũng không nên nhìn tôi như vậy chứ.. Là một cô gái, không nên như vậy. Cũng xin nói cho cô hay, tôi không phải là một người đàn ông tùy tiện.(Tên này thật giỏi tự sướng, bá phúc)

- Đồ lưu manh, ai cho phép anh tu luyện. Anh có biết anh đã tu luyện suốt một ngày, tôi phải ở bên cạnh anh... Hừ, không thèm nghe anh nói nữa. Chuẩn bị tiếp tục lên đường nào.

Mã Hiểu Mai định nói mình vì hắn phải làm hộ pháp cả một ngày, nhưng nghĩ lại thôi. Không thể để cho hắn đắc ý được.

- Cô không muốn nghỉ ngơi một chút à.

Long Vũ có lòng tốt nhắc nhở:

- Cô đã lâu không ngủ, giấc ngủ đối với con gái rất quan trọng, nó làm ảnh hưởng tới làn da của cô.

- Đẹp hay xấu, đối với phụ nữ Mã gia chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cũng không biết vì sao, khi Mã Hiểu Mai nói những lời này, ánh mắt có chút lạnh nhạt. Chỉ là Long Vũ không để ý tới.

- Nếu như vậy, thì cô cứ tiếp tục chạy đi.

Long Vũ nhẹ nhàng nhảy lên một cành cây đại thụ. Đạo lực từ trong đan điền phát động, tràn ra khinh mạch trong cơ thể. Long Vũ cảm thấy thân thể mình nhẹ như chim Yến.

Long Vũ cảm thấy kinh ngạc, Long Vũ đã tu luyện hơn mười năm, nhưng mà hiệu quả thì chẳng ra gì. Nhưng mà hôm nay, hắn chỉ nhẹ nhàng nhảy mà có thể đạt được độ cao như vậy, thực làm cho hắn sửng sốt. Hai chân dẫm trên cành cây, Long Vũ có cảm giác rất kỳ diệu.

Cùng với khiếp sợ, trong lòng hắn cũng rất hưng phấn. Bởi vì dự theo phỏng đoán của hắn. tự dừng lại trở nên lợi hại như vậy, mười phần có quan hệ tới việc mình tu luyện lúc này.

Không một chút nghi ngờ, nơi gọi là Huyền Cảnh này, chính là tiên cảnh của người tu đạo.

Long Vũ tâm niệm hơi động, dẫn đạo lực trong cơ thể. Hắn không ngừng nhảy lên mấy cây đại thụ, trong miệng phát ra những âm thanh kinh hỉ, cùng với bộ dáng cực kỳ phấn chấn.

- Nhàm chán.

Đối với hành động của Long Vũ, Mã Hiểu Mai rất là khinh thường. Sau khi Mã gia tu luyện tới cảnh giới Kiểm Tiên, là tu vi cao nhất, trường kiếm phi hành không có gì là khó cả. Đây chẳng qua chỉ là kỹ năng cơ bản.

- Bạn học Hiểu Mai... Tôi có quan điểm rất thương hương tiếc ngọc. Tôi đề nghị cô hãy nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta lại tiếp tục lên đường.

Long Vũ nhảy xuống, thản nhiên nói:

- Hay là đêm nay cô tu luyện, tôi làm hộ pháp giúp cô. Giống như việc cô làm lúc này.

- Ai cần anh giúp?

Mã Hiểu Mai nhú mào nói:

- Chúng ta cần phải tìm được chỗ có người. Biện pháp lúc này là phải mau chóng rời đi thôi. Anh còn không biết, với tu vi của chúng ta, nếu ở Huyền Cảnh quá lâu, nhẹ thì bị phế hết đạo lực, nặng thì hồn phi phách tán.

- Sự việc như vậy tại sao cô không nói sớm?

Long Vũ nhất thời căng thẳng, truy vấn:

- Rốt cuộc là bao lâu, cô có biết không?

- Không biết.

Mã Hiểu Mai lắc đầu nói:

- Nhưng ông nội tôi biết. Lúc này tôi cũng không biết con Linh Tê Chỉ Hạc không biết có tìm được ông nội tôi không. Tóm lại, anh cần phải biết tình huống lúc này, hiện tại chúng ta đang rất nguy hiểm. Cho nên tôi hy vọng anh quan tâm một chút.

- Nếu tình hình nghiêm trọng như thế, chúng ta phải tiếp tục chạy thôi...

Long Vũ chấp nhận yêu cầu của Mã Hiểu Mai, dù sao hắn đối với Huyền Cảnh hoàn toàn không biết gì cả.

.....

.....

Mất hẳn một đêm, hai người mới chạy ra khỏi rừng cây. Nhưng làm cho bọn họ thất vọng là không tìm được một ai cả.

Dựa vào chỉ dẫn của la bàn, bọn họ còn phải tiếp tục đi về phía bắc. Đi qua muôn trùng núi non mới có thể tìm được con người.

Tuy rằng con đường phía trước vô cùng gian khổ, thậm chí có thể gặp rất nhiều chuyện xấu. Nhưng lúc này hai người cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước.

Vì phải tiết kiệm thời gian, hai người mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi đến hai, ba giờ. Toàn bộ thời gian còn lại, hai người đều cắm đầu chạy. Sau ba ngày, Long Vũ bắt buộc phải dừng lại để tu luyện. Trước mắt, chỉ có núi non trùng điệp, không biết lúc nào mới có thể vượt qua. Như vậy không bằng dừng lại để tu luyện, còn hơn là cứ cắm đầu chạy như thế.

Có thể khi khởi động được La Lâm, vấn đề này sẽ được giải quyết.

Còn những lời nhắc nhở của Mã Hiểu Mai, Long Vũ cũng không coi ra gì. Dù sao có cố gắng thêm nữa, trong thời gian ngắn cũng không thể tìm được con người. Cũng không chắc có thể tìm được cách rời khỏi Huyền Cảnh.

Tóm lại, hết thấy đều coi như là không biết.

Long Vũ quyết định đánh cược một phen.

Hắn tin chắc rằng La Lâm có thể giúp được hắn. Cho nên, hiện tại tu luyện là việc quan trọng nhất.

Mã Hiểu Mai không thể thuyết phục được Long Vũ, cuối cùng nàng cũng phải chấp nhận. Bởi vì nàng cũng không thể xác định được chuyện gì sẽ xảy ra, nếu đi tiếp có thể đảm bảo tìm được con người hay không?

- Nhìn nhìn xung quanh, Long Vũ tìm được một tảng đá, ngồi khoanh chân xuống, hơi nhắm mắt lại. Sau đó ngưng thần tĩnh khí, dần dần tiến nhập cảnh giới vật ngã lưỡng vong (Tạm dịch: vật và ta đều quên hết), chậm rãi thi triển thiên sư kiếm pháp.

Đôi mắt Long Vũ thỉnh thoảng hiện lên vài đạo màu cam chói lọi. Mã Hiểu Mai khẽ nhíu mày, dường như tu vi của tên lưu manh này đã tiến vào cảnh giới màu cam.

tieukiem

21. Chương 20: Gặp Nguy Hiểm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 20: Gặp nguy hiểm

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua ba ngày. Dưới sự cố gắng của Long Vũ, màn hình đồng hồ điện tử La Lâm rốt cuộc cũng sáng lên. Nhưng mà làm cho Long Vũ buồn bực chính là La Lâm lại không có một chút động tĩnh.

Hắn phỏng chừng năng lượng vẫn chưa đủ. Vì thế hắn quyết định cố gắng tu luyện.

Mã Hiểu Mai phát hiện Long Vũ sắp đột phá cảnh giới, liền nghiêm túc. Mỗi lần Long Vũ tu luyện, nàng luôn quan sát xung quanh, không một chút sơ suất.

Tâm tư Long Vũ trầm xuống, bỏ đi toàn bộ tạp niệm trong đầu. Dùng tâm niệm để thi triển thiên sư kiếm quyết, cố gắng hấp thu thiên địa linh khí. Khi thiên địa linh khí này chuyển động một vòng, sẽ có một ít đạo lực được La Lâm hấp thu.

Dĩ nhiên bản thân hắn cũng lưu lại một ít.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một hồi thanh âm dồn dập của bầy sói. Về mặt Mã Hiểu Mai nhất thời khẩn trương, nếu gặp phải bầy sói này thì thực là phiền toái. Tuy rằng nàng có cảnh giới màu xanh của tu đạo thiên sư, nhưng đối phó với bầy sói ở Huyền Cảnh có chút khó khăn. Từ lực công kích của chim trĩ trước đó, không khó để nhìn ra sự lợi hại của sinh vật tại Huyền Cảnh.

Long Vũ vẫn đắm chìm trong tu luyện. Lúc này, mọi sự việc bên ngoài hắn đều không biết. Hơn nữa, hiện tại hắn đã tiến đến thời khắc mấu chốt.

Nếu lúc này hắn bị quấy rối, không phải hồn phi phách tán thì cũng trở thành một phế nhân.

Mã Hiểu Mai rất rõ ràng tình cảnh Long Vũ lúc này. Vì thế, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự.

Trong mắt Long Vũ ẩn hiện màu đỏ. Màu cam dần dần được thay thế. Trên trán hắn xen lẫn màu đỏ cùng với màu cam. Lúc này, hắn đã sắp sửa đột phá cảnh giới.

Sau khi phát động thiên sư kiếm quyết, thiên địa linh khí xung quanh tiến nhanh vào cơ thể hắn, không ngừng bổ sung đạo lực.

Giống như bình thường, sau khi đột phá đạo lực, cơ thể được tẩy tủy, mở rộng kinh mạch và dung lượng đan điền. Đây là mấu chốt quan trọng nhất, đồng thời làm cho cơ thể cực kỳ thống khổ.

Tấy tủy bắt đầu, thần kinh Long Vũ hứng chịu thống khổ cực đại. Màu cam xem lẫn màu đỏ thay phiên nhau xuất hiện. Trong kinh mạch cơ thể, hai cảnh giới bất đồng thay phiên nhau chuyển hóa. Long Vũ từ nhỏ nếu không có tính kiên cường. Phải chịu thống khổ như vậy, hẳn sớm đã không chịu được.

.....

.....

Cùng lúc Long Vũ phải chịu đựng thống khổ, Mã Hiểu Mai cũng không ngoại lệ. Bầy sói hơn năm mươi con vây xung quanh nàng. Những con sói toàn thân trắng như tuyết, đỉnh đầu có sừng dài, cổ có vảy cứng bao quanh, đôi mắt đỏ như máu. Chúng có thân hình to gấp đôi chó sói ở thế giới thật, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Dù Mã Hiểu Mai đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này trong tâm nàng không khỏi kinh hãi.

- Tê.

Theo tiếng rú của con sói đầu đàn, bầy sói bắt đầu công kích. Đầu tiên là hai con sói tấn công bên trái, bên phải. Mã Hiểu Mai toàn lực ứng phó, lấy trường kiếm trong tay đối địch, đem hai con sói lớn giết chết.

Vốn Mã Hiểu Mai cho rằng, mình giết hai chết hai con sẽ làm cho bầy sói kinh sợ. Nhưng nàng đã lầm, khi hai con sói bị nàng giết chết, tất cả bầy sói đều vọt tới ăn sạch đồng loại, thậm chí cả chút thịt trên xương cũng không sót lại.

Đủ thấy bầy sói này thực sự hung hãn.

Hiện tại Mã Hiểu Mai có hai con đường để lựa chọn. Thứ nhất là tiếp tục chống lại bầy sói. Lựa chọn này có thể khiến nàng kiệt sức mà chết, nhưng lại không thẹn với lương tâm. Lựa chọn thứ hai là chạy khỏi nơi này, nhưng Long Vũ sẽ bị chết thảm. Hai con sói vừa bị nàng giết chính là kết cục của hắn.

Tại Huyền Cảnh xa lạ này, Long Vũ là đồng bạn duy nhất của nàng. Nàng không muốn bỏ lại đồng bạn của mình. Không thể thờ ơ để bọn súc sinh trước mắt này giết chết đồng bọn.

- Cho nên, lựa chọn của nàng là tiếp tục chiến đấu.

Sau khi trải qua một phen thống khổ, đạo lực trong cơ thể Long Vũ toàn bộ đã chuyển sang màu cam, trong đôi mắt cũng phát ra màu cam chói lọi. Nhưng mà hắn cần phải có thời gian thu công. Lúc này, đạo lực tuy đã chuyển hóa, nhưng trong cơ thể vẫn còn tạp chất. Chính là quá trình tẩy tủy vẫn chưa hoàn thành.

Đối với người tu đạo mà nói, tẩy tủy trải qua bảy gia đoạn Luyện Tinh Hóa Khí. Đến cảnh giới màu tím mới hoàn thành. Sau khi tiến vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, tẩy tủy mới hoàn toàn chấm dứt. Sau đó, thân thể người tu đạo sẽ chuyển từ Hậu Thiên sang Tiên Thiên, trở thành Không Linh Chi Thể.

Nói một cách nghiêm túc, tiến vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần mới được xem là chân chính bước vào con đường tu đạo. Đây cũng chính là nguyên nhân mà chỉ có đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần mới có thể ở lâu dài tại Huyền Cảnh.

Quá trình tẩy tủy diễn ra vô cùng thống khổ, sắc mặt Long Vũ thậm chí biến đổi vạn vạn. Mà xung quanh cơ thể hắn, một cỗ chất lỏng tanh hôi màu đen chậm rãi thoát ra.

Cả quá trình diễn ra khoảng mười phút đồng hồ.

Sau khi quá trình tẩy tủy hoàn thành, những thống khổ trong cơ thể Long Vũ cũng dần dần biến mất, mùi tanh hôi cũng dần tiêu tán. Đạo lực vừa chuyển, chất lỏng màu đen này liền rơi xuống mặt đất, da thịt Long Vũ lúc này trắng trẻo, trơn bóng giống như trẻ con.

Từ từ mở hai mắt ra, trong con ngươi lóe ra từng đạo ánh sáng màu cam. Long Vũ cảm giác được toàn thân tràn đầy lực lượng, hẳn cảm giác được thiên sư kiểm quyết đã đạt tới cảnh giới viên mãn.

Vừa lúc đó, truyền đến tiếng hét của Mã Hiểu Mai. Long Vũ vội vàng nhìn sang, thấy Mã Hiểu Mai đang ra sức đánh nhau cùng với bầy sói. Tại hiện trường đã để lại hơn mười xác con sói.

Không kịp suy nghĩ, Long Vũ hét lên một tiếng. Thân hình phi đến bên cạnh Mã Hiểu Mai, con ngươi nhìn chăm chăm vào đám súc sinh hung ác, với vẻ mặt đặng đặng sát khí.

- Anh rốt cuộc đã hoàn thành tu luyện, xin chúc mừng anh đã tiến nhập cảnh giới màu cam.

Mã Hiểu Mai thấp giọng nói:

- Bầy sói này quá hung tàn, với tu vi của chúng ta không thể nào đánh lại bọn chúng. Tìm cơ hội chạy thoát thân đi.

Nhìn thấy Long Vũ đã hoàn thành tu luyện, trong lòng Mã Hiểu Mai cũng không còn lo lắng. Nếu đánh không lại, chẳng lẽ không thể chạy thoát sao?

- Cô trước tiên chạy đi, tôi cản phía sau.

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai không còn sức lực. Tuy hắn không dám khẳng định mình có thể đánh thắng được bầy sói trắng này, nhưng lúc này đạo lực trong cơ thể dồi dào, có thể ngăn cản được một chút.

- Liệu có được không ?

Mã Hiểu Mai hỏi.

Long Vũ vỗ vỗ bả vai, khoe miệng xuất hiện một nụ cười tự tin :

- Tôi tại sao lại không làm được ? Cô cứ đi trước đi, không cần lo cho tôi, tôi sẽ nhanh chóng đuổi theo cô.
tieukiem

22. Chương 21: Phong Độ Thân Sĩ, Nhường Nữ Chạy Trước!

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 21: Phong độ thân sĩ, nhường nữ chạy trước!

Converter: Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Nói xong, Long Vũ liền hét lên một tiếng, xông vào chém giết với bầy sói. Đạo lực của hắn đã tiến vào cảnh giới màu cam, Chiêu tru tà trong thiên sư kiếm quyết đã viên mãn, hắn chém giết liên tục, tựa như muốn phát tiết những biệt khuất mười mấy năm nay hắn phải gánh chịu, mà bọn súc sinh trước mặt lại là mục tiêu khá lý tưởng.

- Không cần hiếu chiến.

Mã Hiểu Mai dặn dò một tiếng liền xoay người chạy đi. Nàng tin Long Vũ là một tên sợ chết, bản lĩnh chạy trốn của hắn sẽ không kém.

Long Vũ vẫn có chút khinh địch, hắn thấy Mã Hiểu Mai có thể đánh chết hơn mười con bạch lang, thì một đại nam nhân như mình chắc chắn phải giết được nhiều hơn.

Nhưng khi hắn xông vào bầy sói mới phát hiện chính mình rất ngu. Bọn bạch lang công kích vừa mạnh, hơn nữa bọn chúng còn biết phối hợp với nhau để tấn công, từng con hỗ trợ cho nhau cực tốt, không hề có một khe hở nào cả.

- Xoẹt xoẹt.

Mấy đạo trảo phong xẹt qua cánh tay của Long Vũ, cánh tay hắn đã bị thương, máu bắt đầu chảy xuống. Đàn sói ngửi được mùi máu tươi của nhân loại thì tru lên, hung tính càng thêm mãnh liệt.

Long Vũ ngẫm cười khổ, sau này ít xông lên đầu một chút mới được.

Nhưng mắc kẹt giữa bầy sói thì mình có còn sau này hay không.

Long Vũ không hề tuyệt vọng, hắn không thể chết, hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, nhất là sống chết của cha mẹ, hắn nhất định phải tự điều tra rõ ràng.

Nhưng mặc cho hắn cố gắng như thế nào thì bầy sói rất đông, trừ khi xuất hiện kỳ tích, nếu không hắn chết là cái chắc.

Một lát sau, kỳ tích đã xảy ra, La lâm luôn im lặng lại đột nhiên lên tiếng:

- Chủ nhân, đừng sợ, tôi tới đây.

Sau đó, một tiếng hổ gầm từ đồng hồ truyền ra, lá cây xung quanh rơi rụng lá tả.

Khi tiếng hổ gầm vừa phát ra thì đàn sói hoảng sợ. Con nào cũng nhanh chân chạy trốn, chỉ để lại hơn mười cỗ thi thể của những con sói bị giết.

Long Vũ thấy vậy thì thở ra một hơi. Ngồi bệt xuống đất, thở phà phò. Nghĩ lại sự nguy hiểm trước đó, tìm hắn lại đập thành thịch.

- La Lâm, cô làm như thế nào vậy...

Ngồi xuống, Long Vũ mới bắt đầu hỏi La Lâm.

- Đó là thiết diện bạch lang, bích tình hổ là khắc tinh của chúng, lúc này tôi chỉ bắt chước tiếng gầm của bích tình hổ dọa chúng chạy đi, với trí thông minh của chúng thì không thể phân biệt được thật giả, yên tâm, bọn chúng không quay lại đâu.

La Lâm giải thích:

- Kỳ thật, tôi đã khởi động được từ ba ngày trước, những ngày này lại bận rộn thu thập tin tức của không gian này cho nên không liên hệ được với cậu, vừa rồi cam ứng được nguy hiểm mới bắt chước tiếng bích tình hổ, dọa đàn sói chạy đi.

Long Vũ nghe vậy thì trong lòng vui vẻ, vội vàng hỏi:

- Ý của cô là đã hiểu được hoàn cảnh của Huyền cảnh?

- Không!

La Lâm trả lời:

- Năng lượng không đủ, công năng không thể sử dụng. Những việc mà tôi có thể làm lúc này khá ít, nhưng cũng đã thu được tin tức trong vòng một trăm dặm quanh đây, hơn nữa còn cảm nhận được phương vị có khí tức của con người. Nếu cậu cần, tôi sẽ đưa bản đồ cho cậu.

Ấy da, còn có thể làm thành bản đồ. Long Vũ cảm thấy vui vẻ, thấy Mã Hiểu Mai cầm cái la bàn mà hồng hách, không biết lát nữa thì sẽ thế nào?

- À, La Lâm, sai số của bản đồ là bao nhiêu?

Long Vũ hỏi, mặc dù La Lâm là sản phẩm của tương lai, nhưng bây giờ lại không đủ năng lượng.

- Sai số không đến một thước.

Long Vũ nghe vậy thì buồn bực, một thước cũng coi như sai số. Với thị lực hiện tại của hắn thì chỉ ít thì cũng có phạm vi hơn một dặm, cho nên sai số một thước không coi vào đâu cả.

- Chủ nhân, tôi không chấp nhận với câu này, đối với máy tính mà nói thì sai số vượt qua một micromet đã là thất bại rồi.

- Sai số một micromet?

Long Vũ hít một hơi, người tương lai quả là cẩn thận.

Sau đó Long Vũ lại hỏi tiếp:

- La Lâm, cô có biết cách đi về thế giới thật không?
- Không biết, đang phân tích, số liệu quá lớn cho nên cần một chút thời gian.

Nghe La Lâm nói vậy thì Long Vũ mừng đến nhảy cẫng lên. Cứ thế nào thì chỉ cần đủ thời gian là có thể thoát ra khỏi đây.

Đồ tốt, quả là bảo bối, Long Vũ cảm thấy, chỉ cần có la lâm, đừng nói Huyền cảnh, cho dù là dị giới lão tử cũng dám xông vào.

Nếu La Hậu còn sống, Long Vũ thật muốn nói cảm ơn hẳn một tiếng, bởi vì hẳn nghĩ La Lâm là đồ của La Hậu

- Chủ nhân, hệ thống xử lý trung ương của tôi vừa tính toán được thời gian trong này và bên ngoài có sự chênh lệch.
- Chênh lệch? Cụ thể như thế nào?
- Căn cứ theo số liệu có được thì thời gian giữa hai bên là 1:10 có nghĩa là bên ngoài một ngày thì Huyền cảnh là 10 ngày.

Long Vũ âm thầm cân nhắc, theo như lời La Lâm, mình cùng Mã Hiểu Mai vào Huyền cảnh đến nay thì bên ngoài chưa qua được một ngày.

Nếu vậy thì hẳn mất tích cũng không có ảnh hưởng lớn.

- La Lâm, cần bao lâu mới có thể tính ra được cách thoát khỏi huyền cảnh?
- Bây giờ còn chưa rõ, nhưng tôi sẽ cố gắng. Chủ nhân, tôi vừa phân tích thân thể của cậu, tôi cảm thấy cậu nên bổ sung dinh dưỡng, ngoại trừ rèn luyện ngũ cảm hỉ, dinh dưỡng cũng là một chuyện rất quan trọng, cậu có thể lấy thịt thiểm điện bạch lang làm thịt nướng, động vật trong Huyền cảnh có linh khí rất nhiều, ăn vào sẽ có chỗ tốt.
- Vậy, có còn muốn hỏi thêm một chút.

Long Vũ muốn thừa dịp này giải đáp hết nghi vấn trong lòng.

- Chủ nhân, những vấn đề còn lại tôi sẽ giải thích sau, hiện tại cần phải phân tích không gian trùng động giữa hiện thực và Huyền cảnh.

Long Vũ nghe vậy thì nghĩ đây cũng là đại sự, không thể để La Lâm phân tâm.

Làm thịt động vật thì Long Vũ khá lành nghề, lột da, róc xương, cắt thịt rất thuần thục, chỉ trong chốc lát, hắn đã cắt một con bạch lang thành những khối thịt.

Sau đó, hắn bẻ vài cành cây, xuyên vào mấy miếng thịt rồi đưa lên nướng. Ăn vào mới biết, động vật trong Huyền cảnh không cần gia vị cũng rất ngon.

- Không biết con mụ kia chạy đâu rồi, mình không đuổi theo chắc sẽ quay lại!

Long Vũ vừa nướng thịt vừa suy đoán Mã Hiểu Mai đang ở đâu.

23. Chương 22: Nữ Thiên Sư Điều Ngoa.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 22: Nữ thiên sư điều ngoa.

Converter: Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Mã Hiểu mai chạy một hơi gần hai dặm mới dừng lại. Lúc vừa quay đầu lại thì không thấy Long Vũ đâu thì cảm thấy lo lắng.

Hơi do dự, nàng dứt khoát quay lại chỗ lúc nãy.

Bởi vì nàng không còn sự lựa chọn nào khác, nếu bỏ lại Long Vũ, cứ tiếp tục đi lên, một mình nàng cũng không biết có thể tồn tại bao lâu.

Dọc theo sơn đạo phía trước, Mã Hiểu Mai không dừng lại chút nào, vừa chạy vừa hy vọng không có chuyện gì xảy ra.

- Đồ lưu manh, anh không chết à, bày sới đâu?

Khi Mã Hiểu Mai tới nơi thì thấy Long Vũ đang ngồi nướng thịt.

- Ha ha!

Long Vũ ngẩng đầu nhìn Mã Hiểu Mai, mời nàng một cách nhiệt tình:

- Mỹ nữ, nhìn cô đầu đầy mồ hôi, lại đây nghỉ ngơi, thuận tiện ném chút thịt sới nướng a.

Mã Hiểu Mai không để ý cách Long Vũ xưng hô với mình, nghiêm mặt đi tới, ngồi lên tảng đá bên cạnh Long Vũ hỏi:

- Bày sới đâu? Vì sao anh không có đuổi theo, đồ lưu manh, khiến người ta phải lo lắng.

- Bày sới, chẳng phải chỉ là một bày thiểm điện bạch lang tầm thường thôi à, đã bị bốn thiên sư tiêu diệt từ lâu rồi. Mỹ nữ, đừng lo lắng, tôi sẽ bảo vệ cô, hiện tại không cần nghĩ, ấy dà, chờ tí có thịt a, linh khí trong cơ thể động vật ở Huyền cảnh rất lớn, rất bổ, đúng rồi, lúc về mang một chút cho bạn bè.

Cảnh giới đột phá, lại có thể liên lạc với La Lâm, tâm tình Long Vũ cũng có chút thả lỏng.

Mã Hiểu Mai nhú mày:

- Làm sao anh biết đây là thiểm điện bạch lang, còn nữa, nghe khẩu khí của anh thì anh có thể mở được Huyền Cảnh.

- Đương nhiên! Huyền cảnh là cái gì, đối với bốn thiên sư thì chẳng là cái gì cả, nhưng mà cô cũng đừng hòng mà biết tí gì, thiên cơ bất khả lộ, một số việc sẽ không nói với cô được.

- Không hỏi thì không hỏi, ai cần, xì...

Mã Hiểu Mai là nhân tài của Mã gia. Nàng là một nữ nhân kiêu ngạo, cho dù trên người Long Vũ có mang theo một tầng ánh sáng thần bí thì nàng vẫn không thêm đi hỏi.

Ban đêm, ánh lửa lập lò trong bóng đêm, chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của Long Vũ và Mã Hiểu Mai. Nhất là Mã Hiểu Mai, tựa như nụ hoa chớm nở, phối hợp với hai má phấn nộn, nhìn mà mê người.

- Ăn đi, thịt này hơi khó nướng một chút, nhưng mùi vị lại khá ngon, hơn hẳn chim trĩ.

Mã Hiểu Mai cũng không khách khí, nàng cũng đã đói bụng, trước đó còn đánh nhau với bày sới, đang cần bổ sung thể lực.

Có lẽ do đói bụng, hoặc là biến phần nộ thành sức ăn, thân hình nhỏ xinh của nàng một hơi ăn sạch một nửa thức ăn.

Lau đi dầu mỡ dính trên quần áo, Mã Hiểu Mai trừng mắt nhìn Long Vũ:

- Tôi còn muốn ăn nữa, anh nướng tiếp đi!

Long Vũ nhìn bụng Mã Hiểu Mai, trên mặt lộ vẻ hoài nghi:

- Cô còn có thể ăn, chắc không? Cô không sợ bị béo phì à? Nói thật, dáng người hiện tại của cô rất đẹp, nếu cái bụng to ra, sẽ ảnh hưởng đến mỹ cảm của cô.

- Anh có phiền không? Tôi đã nói với anh rồi, bề ngoài đối với phụ nữ của Mã gia không quan trọng...

Mã Hiểu Mai liếc mắt nhìn Long Vũ, lạnh lùng nói:

- Làm thêm con nữa, đừng quên, nếu không phải tôi liều mạng chặn bầy sói lại thì anh đã die từ lâu rồi.

Thụ nhân tích thủy chi ân, đương dĩ dũng tuyến tương báo, sự việc hôm nay quả thật là phải cảm ơn Mã Hiểu Mai. Long Vũ gật đầu, thuần thực làm thịt thêm một con sói nữa, xuyên thành xương, tiếp tục kiếp đầu bếp của mình.

Lúc hai người ăn xong thịt nướng thì đã là đêm khuya. Long Vũ ngáp một cái:

- Đêm nay tôi ngủ hệt, cô cứ ngủ một giấc cho ngon, hôm nay quả thực là phải cảm ơn cô rất nhiều.

Mã Hiểu Mai không nói gì, ngồi ngay ngắn trên tảng đá, nhắm mắt lại. Người tu đạo thích ứng hoàn cảnh nhanh hơn so với người thường rất nhiều.

Gió đêm thổi qua, Long Vũ cảm thấy mát mẻ, dưới ánh trăng nhè nhẹ, hân thu liễm vẻ tươi cười, ngẩng đầu nhìn vào bầu trời đêm.

Ban đêm ở Huyền cảnh không có gì khác với thế giới bên ngoài, cũng có trăng, sao, chỉ là không có thân nhân bằng hữu của Long Vũ, cho nên hân hy vọng có thể rời đi nơi này càng nhanh càng tốt.

Cảm thấy Mã Hiểu Mai đã ngủ say, Long Vũ bắt đầu luyện tập Ngũ cảm hí. Lúc tiến vào Huyền cảnh, đây là lần thứ ba hân luyện ngũ cảm hí, hiệu quả phi thường tốt. Lúc này, hân đã có thể hoàn thành bộ động tác thứ ba của hỗn độn xà. Hơn nữa độ sai lệch cũng đạt được yêu cầu của La Lâm.

La Lâm nói rằng, khi hân hoàn thành toàn bộ hỗn độn xà thì thể chất của hân sẽ tiếp cận một nửa so với người thường.

Long Vũ tràn ngập hy vọng với ngũ cảm hí, tinh thần rèn luyện là cực lớn.

Mãi cho đến tờ mờ sáng, Long Vũ mới dừng lại, mà Mã Hiểu Mai đang trong giấc mộng, có thể thấy, trận chiến với thiểm điện bạch lang, nàng thật sự mệt mỏi.

Ngồi trên tảng đá, Long Vũ nhìn Mã Hiểu Mai, bộ ngực theo tiếng hít thở đều đều mà phập phồng rung động, liền hấp dẫn ánh mắt của Long Vũ.

Từ nhỏ đến lớn, Long Vũ chưa bao giờ thấy bộ phận mẫn cảm của nữ nhân gần đến vậy, tuy còn cách lớp quần áo, nhưng cảm giác cũng rất đẹp. Nếu không vì nàng đã từng cứu hân thì hân thật muốn nhân cơ hội này mà ăn chút đậu hủ, mở mang đầu óc.

Cổ nén tà niệm trong lòng, Long Vũ nhắm mắt lại dưỡng thần, không ngờ lại ngủ mất tằm.

Lúc mặt trời lên cao, Long Vũ mới chậm rãi tỉnh lại, không khí tươi mát của buổi sáng, từng ngọn gió mang đến mùi cỏ cây thơm mát.

Trên nhánh cây không xa, mấy con chim nhỏ sắc sảo kêu ríu rít không ngừng, tựa như xác minh câu nói, chim dậy sớm mới có sâu ăn. Một con chim nhỏ có đôi cánh màu lam, nhẹ vỗ cánh, hóa làm một đạo lam quang, bắt được một con sâu to bằng ngón cái, thịt luôn tại chỗ.

Xem ra, một con chim nhỏ ở Huyền cảnh cũng hung mãnh không kém.

- Này, dậy đi!

Từ trên tảng đá đứng dậy, Long Vũ duỗi tay, uốn eo, hít sâu một hơi, lại phun ra một ngụm trọc khí, cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Mã Hiểu Mai mở đôi mắt nhập nhèm, uể oải nhìn Long Vũ, tức giận nói:

- Sáng sớm đã lăn tăn cái gì, người ta mới mơ được về nhà đã bị anh đánh thức rồi.

Tử Vân

24. Chương 23: Đã Từng Là Nỗi Nhục!

[B]Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 1

Chương 23: đã từng là nỗi nhục!

Converter: Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

- Chỉ là về nhà thôi mà, cứ để tôi, nhất định tôi sẽ đưa cô ra khỏi Huyền cảnh.

Có La Lâm trợ giúp Long Vũ không hề lo lắng chút nào. Theo hắn thì thoát khỏi đây chỉ là chuyện nhỏ, tất nhiên còn phải chờ đợi một vài ngày nữa.

Mã Hiểu Mai vươn vai, con người gắt gao nhìn Long Vũ nói:

- Anh có thể đưa tôi trở về? Ha ha, tôi chờ xem ngoại trừ lưu manh, chém gió anh cũng không kém a. Nướng thêm thịt đi, lát nữa chúng ta đi tiếp.

Long Vũ nghe vậy thì không thèm tranh chấp vì hắn cũng đã đói rồi.

Long Vũ không có thói quen ăn thịt vào buổi sáng, cho nên hắn đi tìm một ít hoa quả. Có thể do Huyền cảnh linh khí sung túc nên hoa quả ở đây rất ngon, vào miệng liền tan.

- Đồ lưu manh, chạy đi, không được tu luyện nữa, tôi có dự cảm, chúng ta không thể ở Huyền cảnh lâu được.

Mã Hiểu Mai nhìn la bàn trong tay, chỉ về hướng bắc nói:

- Cứ đi theo hướng bắc, chỉ cần qua ngọn núi này chúng ta có thể tìm thấy nhân loại.

- Chờ một chút!

Long Vũ nhìn bản đồ mà La Lâm đưa cho hắn, nơi có hơi thở của nhân loại là phía đông bắc, mà không phải là chính bắc. Nếu cứ đi theo Mã Hiểu Mai nhất định là sai. So sánh với cái la bàn kia thì Long Vũ tin tưởng vào công nghệ tương lai hơn.

- Hắn là hướng đông bắc.

Long Vũ đi tới, trầm giọng nói:

- Từ giờ trở đi, cô phải nghe tôi, nếu không chúng ta sẽ chết ở đây, hơi thở nhân loại cách nơi này gần nhất là ở hướng đông bắc, dựa vào tốc độ của chúng ta thì rất nhanh là có thể gặp được bọn họ.

- Anh nói bậy bạ gì đó!

Mã Hiểu Mai nhìn xem la bàn, nó vẫn chỉ hướng bắc, chắc chắn sẽ không sai. Nàng kiên định nói:

- Hướng bắc mới đúng.

- Tôi nhắc lại lần nữa, chỉ có hướng đông bắc mới có thể gặp được nhân loại, đi hướng bắc chỉ có một con đường chết.

Nói tới đây, Long Vũ nhìn Mã Hiểu Mai nói:

- Điều cần nói tôi cũng nói rồi, nếu cô cứ kiên trì đi hướng bắc, vậy chúng ta chia tay tại đây. Nói xong liền đi về hướng đông bắc.

- Anh... không được đi... đừng quên, mạng của anh là do tôi cứu.

Mã Hiểu Mai tức giận tới mức vừa nói vừa dậm chân.

Long Vũ hơi quay đầu lại trả lời:

- Không sai, cô đã cứu tôi, nhưng cứu tôi không có nghĩa là tôi sẽ đi theo cô chịu chết, không muốn chết thì đi theo tôi.

Nhìn thấy thần sắc kiên định của Long Vũ, Mã Hiểu Mai có chút do dự. Tiểu tử này tu vi tuy rất thấp, nhưng lại rất thần bí. Nói không chừng, hẳn thực sự biết cái gì đó.

Nghĩ đến đây, Mã Hiểu Mai đành phải đi qua một cách cực kỳ không tình nguyện.

Trên thực tế, nàng đã không còn lựa chọn nào khác, trong lúc sinh tử thì nữ nhân đều trở nên hoang mang lo sợ, dưới tình huống này, nữ nhân sẽ rất dễ dàng khuất phục.

Có bản đồ của La lâm, lộ trình của hai người trở nên an toàn. Thoảng cái lại ba ngày nữa qua đi. Trong thời gian này bọn họ cũng không bị dã thú tập kích.

Với lần này, Mã Hiểu Mai càng đi càng kinh ngạc. Nàng càng ngày càng nhìn không thấu Long Vũ. Lúc vừa mới bước vào Huyền cảnh, ánh mắt Long Vũ đầy mê mang, hoảng sợ. Hẳn nhiên hẳn không biết gì về huyền cảnh. Thế nhưng mới có mấy ngày, hẳn giống như đột nhiên hiểu hết cả Huyền cảnh vậy.

Nếu không quen biết, tại sao lại có thể tránh được những nơi mà dã thú sống được.

Nhiều lần, Mã Hiểu Mai cũng không nhịn được, muốn hỏi một chút hẳn biết những gì về Huyền cảnh, nhưng sự kiêu ngạo của Mã gia khiến nàng không thể mở miệng xin người khác giúp đỡ.

Dọc theo đường đi, Long Vũ vừa làm người dẫn đường, vừa kiêm nhiệm đầu bếp, buổi sáng là hoa quả, trưa và tối là thịt nướng. tuy ngày nào cũng như nhau nhưng không hề ngấy, cũng chẳng kỳ quái, chẳng qua là do hoa quả và thịt nơi này quá ngon.

Thời gian như nước luôn trôi đi.

Nháy mắt, hai người đã ở trong Huyền cảnh mười lăm ngày. Dựa theo sự chênh lệch thời gian mà La Lâm tính toán, bên ngoài đã qua đi hơn một ngày.

Long Vũ hy vọng La lâm nhanh chóng tính toán được phương pháp để trở về, thời gian càng dài, đối với bọn họ cũng không tốt. Không nói chuyện hẳn mất tích Tuyệt Cơ sẽ lo lắng, chỉ vì ở lâu trong Huyền cảnh bọn họ sẽ bị hồn phi phách tán cho nên phải nhanh chóng thoát ra khỏi đây.

Theo như La Lâm tính toán thì bọn họ đi thêm năm ngày nữa mới có thể tìm được nhân loại.

Thừa dịp Mã Hiểu Mai nghỉ ngơi, Long Vũ nắm chặt thời gian tu luyện, hai mắt nhắm chặt, hai tay vũ động kiếm quyết, chậm rãi hấp thu thiên địa tinh hoa.

Khổ tu trong Huyền cảnh khiến khuôn mặt của Long Vũ nhiều hơn nét kiên nghị, giữa lông mày hiện ra vài phần quật cường, thân thể tuy rằng rất đơn bạc, nhưng lại có cảm giác rất khỏe mạnh.

Từ khi gặp La Lâm, Long Vũ đã bắt đầu biến hóa, bắt đầu phát triển.

- Nhất định phải đột phá cảnh giới màu cam.

Đang tu luyện, trong lòng Long Vũ liền toát ra một ý niệm can đảm, nếu là trước kia, hẳn tuyệt đối không dám. Nhưng lúc này lại bất đồng, có La Lâm, có Huyền cảnh, một số việc lúc trước chỉ dám nghĩ hiện ra trong đầu hẳn.

Năm mười lăm tuổi. Long Vũ đã từng tham gia một lần Huyền môn tụ hội. Bởi vì lực đạo kém cỏi, thể chất không đủ cho nên bị biến thành trò cười cho toàn trường.

Đó là một lần kinh lịch đặc thù, cả đời Long Vũ cũng không quên được.

Lại qua đi ba năm, hần chôn dấu đoạn sỉ nhục ở trong lòng, bởi vì, hần biết rõ, lấy thể chất của hần, cho dù là chăm chỉ hơn thường nhân mấy lần cũng chẳng thấm vào đâu. Nhưng hiện tại thì bất đồng, có La Lâm, có ngũ cầm hí, có Huyền cảnh, sự cố gắng của hần sẽ không uổng phí. Hần tin tưởng mình trả giá gấp mười lần, vất vả gấp mười lần, ngày nào đó hần sẽ vượt qua bọn người kia, thậm chí là bỏ xa.

Bất tri bất giác, Long Vũ đã xác định được mục tiêu trong lòng.

- Chủ nhân, vứt bỏ tạp niệm.

Ngay khi Long Vũ đang mien man suy nghĩ, giọng nói của La Lâm đột nhiên truyền đến. Long Vũ tỉnh khí ngưng thần, từ bỏ hết tạp niệm, chuyên tâm tu luyện.

Ý niệm phức tạp trong đầu khiến Long Vũ suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, cũng may La Lâm cảm nhận được sự dao động của hần mới ngăn được thảm kịch xảy ra.

Dưới ánh trăng, thiên địa tinh hoa không ngừng bị thiên sư kiếm quyết chuyển hóa thành đạo lực, La Lâm thì không ngừng hấp thu đạo lực mà Long Vũ không thể chứa làm nguồn năng lượng cho chính mình.

Tử Vân

25. Chương 24: Huyền Cảnh Huyết Bức.

[B]Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 24: Huyền cảnh huyết bức.

Converter: Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Nương theo thiên địa tinh hoa cấp tốc tràn vào, quanh thân Long Vũ xuất hiện ánh sáng màu cam chói lọi bao lấy hần. Hiện tại, hần cần nhất chính là thời gian, nếu từ giờ còn có thể ở lại Huyền cảnh trong mười ngày nữa thì hần có thể đột phá cảnh giới màu cam tiến vào cảnh giới màu vàng.

Long Vũ tu luyện từ nhỏ, cơ sở khá tốt, hơn nữa hần không phải là thằng ngu, nếu không phải bị thể chất giới hạn, hần đã sớm đạt tới cảnh giới màu xanh.

Lần đầu vào huyền cảnh, hần đột phá màu đỏ là do linh khí sinh túc, hai là cơ sở chắc chắn, ba là hiệu quả của ngũ cầm hí.

Ba thứ này bổ trợ cho nhau, thiếu một cũng không được.

- Phù!

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Long Vũ mở mắt, trong đồng tử tối đen, hai màu vàng, cam luân phiên hiện lên.

Hiển nhiên, nếu đủ thời gian, đột phá cảnh giới màu cam tại huyền cảnh cũng không phải là việc khó. Hơi hô nhắm mắt lại, Long Vũ cảm ứng lực đạo tràn đầy trong cơ thể, khóe miệng hiện ra nụ cười vui mừng.

Đội khi tâm tình vui sướng bình phục trở lại, Long Vũ mới chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rèn luyện ngũ cầm hí. Qua mấy ngày rèn luyện, hần đã có thể làm chuẩn xác động tác thứ năm của bộ hỗn độn xà. Bất quá, khi hần luyện đến động tác thứ sáu lại có chút phiền toái. Bộ thứ sáu còn khó hơn bộ thứ năm mấy lần,

còn kèm theo cả phương thức thở nạp phức tạp, và vấn đề lưu chuyển ngược chiều kinh mạch. Lần đầu tu luyện, bởi vì nghịch mạch mà tí xỉu vì đau đớn.

Hắn thậm chí còn cho rằng động tác này sai lầm, nhưng La Lâm lại khẳng định ngũ cầm hí là phát minh vĩ đại trong tương lai, chỉ có quý tộc trong liên bang đế quốc mới được tu luyện, đã được mấy nghìn khoa học gia, nhà sinh vật học, võ học gia, dị năng giả kiểm chứng.

Vì thế Long Vũ nhịn đau tiếp tục rèn luyện.

Hôm nay rèn luyện, mặc dù vẫn rất đau, nhưng rõ ràng đã tốt hơn nhiều.

Hắn tin chắc, kiên trì đến cùng sẽ thành công.

Sau một động tác, Long Vũ cảm thấy mình khỏe nhu trâu, toàn thân tràn ngập lực lượng, cho dù không nghỉ ngơi, nhưng lại không có chút mỏi mệt

Nhìn sắc trời, lại nhìn Mã Hiểu Mai đang ngủ. Long Vũ bấm pháp quyết, biến chỉ thành kiếm, khe quát một tiếng:

- Tru tà!!

Một tiếng vang nhỏ, một đạo kiếm quang màu cam bắn ra từ ngón tay Long Vũ, hóa thành một con ngũ trảo thần long to bằng ngón cái, bay giữa không trung.

- Rầm, bùm!!!

Khi ngũ trảo thần long kia đánh tới đại thụ phía trước, cái cây liền bị gãy đôi, nhưng con thần long cũng biến mất ngay lập tức.

Long Vũ cười khổ, công phu của mình vẫn chưa đâu vào đâu cả. Căn cứ vào lời của Tuyết Cơ thì thần long do tru tà biến ảo ra phải dài mười thước, rộng hai thước, uy lực cũng kinh người.

Nhưng con thần long mà hắn vừa huyền hóa ra chỉ lớn bằng ngón tay cái, xem ra, đường hắn phải đi còn rất dài, rất dài.

- Đồ lưu manh, bộ động tác vừa khó coi vừa đáng khinh học như thế nào?

Khi Long Vũ vừa thu công, Mã Hiểu Mai đã đứng dậy.

- Bà tám, cô đang nói cái gì, tôi chả hiểu cái gì cả?

Bị gán thành đồ lưu manh, Long Vũ khó chịu cực độ.

- Anh, tên trứng thối...

Mã Hiểu Mai là nữ nhân kiêu ngạo, đây là lần đầu tiên bị người khác nhục mạ, cái mũi hơi xót xót, trong con ngươi hiện lên một tầng hơi nước.

Long Vũ thầm hối hận, nữ nhân này da mặt mỏng quá, biết thế thì đừng có mắng.

Đang chuẩn bị an ủi thì phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, sau đó, Long Vũ nhìn thấy một đàn dơi đông nghịt đang bay tới.

- Là huyết bức, chạy mau.

La Lâm cảnh báo:

- Chủ nhân, theo như tin tức thu được thì đây là huyết biên bức, chuyên hút máu người, thích quần cư, với tu vi hiện tại của cậu không thể đánh lại được, chỉ có thể chạy trốn, a, không kịp rồi, cậu cố gắng chống lại, tôi phân tích thiên địch của chúng.

- Là huyết bức, chạy vào rừng mau.

Long Vũ hét một tiếng liền hướng về phía rừng cây mà chạy.

- Một chút phong độ cũng không có...

Mã Hiểu Mai than thở một câu, chân cũng không chậm, chỉ nhảy vài cái đã nhanh hơn Long Vũ.

Theo đàn dơi bay đến, trên không còn có một tầng mây đen khá dày, chúng nó dường như đã phát hiện Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai, thi nhau kêu lên, đuổi sát hai người.

- Uỳnh uỳnh!

Ngay khi Mã Hiểu Mai và Long Vũ vừa chạy vào rừng, trong mây đen liền xuất hiện tiếng sấm, sau đó là tia chớp đầy trời, mưa như trút nước.

- Xèo xèo! Hai người phát hiện, cơn mưa này cũng không phải bình thường, màu của hạt mưa là đen và có tính ăn mòn rất mạnh.

Hiển nhiên, cơn mưa quỷ dị này là do đàn dơi tạo thành.

Long Vũ không khỏi cảm khái, huyền cảnh mặc dù tốt, nhưng cũng phải có bản lĩnh mới sống được.

Trong rừng cây, ngoại trừ Long Vũ và Mã Hiểu Mai, còn có rất nhiều động vật nhỏ như thỏ, chim, bọ, chúng cũng bị hại theo. Long Vũ thấy một con ngũ thải ban lan phượng vĩ điều bị mưa đen ăn mòn, phát ra âm thanh thê lương, trong chốc lát liền biến thành một đạo khói đen, tán đi theo gió.

Ngay cả mấy con dã trư da dày cũng bị ăn mòn đến mức ngã xuống, có vẻ như không kiên trì được.

Long Vũ và Mã Hiểu Mai trú dưới một cây đại thụ, tạm thời không nguy hiểm, nhưng cũng không phải kể lâu dài, bởi vì đại thụ cũng không thể chống lại được tính ăn mòn lâu được.

- Lại đây!

Mã Hiểu Mai nhìn đàn dơi và mây đen trên cao, hơi do dự liền kêu Long Vũ lại gần.

Long Vũ nghe vậy thì đi tới phải trước.

- Lại gần đây, nhanh lên.

Mã Hiểu Mai như là hạ quyết tâm thật lớn.

- Tách!

Đúng lúc này, một giọt mưa đen từ kẽ lá rơi xuống trên áo của Long Vũ, áo của hắn liền có một cái lỗ lớn. Mã Hiểu Mai thấy thế liền kéo Long Vũ vào trong ngực của mình, dùng cái áo đỏ của mình bao lấy hắn.

Tử Vân

26. Chương 25: Cứu Tinh.

[B]Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 25: cứu tinh.

Converter: Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Một cổ mùi thơm thoang thoảng của nữ nhân xông vào mũi của Long Vũ, lồng ngực của Long Vũ còn cảm nhận được bộ ngực vĩ đại của nữ nhân kia, rất co dãn.(hưởng thụ đi, kéo tí nữa die)

Long Vũ nhúc cả đầu, âm thầm suy nghĩ, hay là bà cô này thấy sắp chết rồi muốn sướng một phen, đỡ uổng cả đời chưa được sướng lần nào. (đoạn này ta chém đấy)

- Vậy cũng tốt, đỡ phải đến khi xuống dưới kia rồi mới tiếc

Long Vũ thấp giọng than, nhưng mà hắn vẫn chưa hề tuyệt vọng, hắn tin La Lâm sẽ không để hắn phải thất vọng.

- Tiếc cái gì?

Mã Hiểu Mai hỏi.

Long Vũ cười lạnh, đến thế này rồi còn giả thuần khiết. Đang chuẩn bị nói thì Long Vũ phát hiện mưa đen đã rơi vào cái áo của Mã Hiểu Mai, nhưng mà mưa đen lại không thể ăn mòn được cái áo này. Hiển nhiên, cái áo này không phải là vật thường.

- Đây là chiến y của Mã gia chúng ta, chuyên khắc chế tà ác. Chỉ cần đám dơi kia không công kích thì chúng ta không nguy hiểm gì.

Mã Hiểu Mai giải thích, lần đầu tiên thân mật với nam nhân, nhịp tim của nàng cũng có chút nhanh lên, tâm thần cũng không yên, nhất là bộ ngực bị Long Vũ đè lên lại có cảm giác tê tê khiến nàng vừa thẹn vừa giận. Nàng rất muốn đẩy Long Vũ ra, nhưng không có chiến y che cho hắn, Long Vũ chắc chắn sẽ bị mưa đen ăn mòn. Bất đắc dĩ, nàng đành phải cắn răng kiên trì.

Sau đó Long Vũ mới hiểu thì ra là mình đang YY.

- Chít

Sợ cái gì thì gặp cái đó, mục tiêu của đám dơi là Long Vũ và Mã Hiểu Mai, chúng đã bắt đầu lao xuống, hướng về phía hai người.

Long Vũ nghĩ, đến lúc đó, mình xô ngã bà cô này, đưa thân mình che lên, dùng thân thể của mình để làm hộ thuẫn cho nàng.

Hai con dơi lao xuống, răng nanh trong miệng vươn ra, chuẩn bị cắn vào lưng Long Vũ, mà quần áo của hắn lúc này đã bị mưa đen ăn mòn.

Mà cứu tinh La Lâm của hắn vẫn chưa có động tĩnh gì.

Tình cảnh Long Vũ lúc này thập phần nguy hiểm.

Có thể nói, nếu không có kỳ tích phát sinh, sinh mệnh của hắn coi như chấm dứt.

- Vuu ... viuu...

Kỳ tích đã xảy ra, phía chân trời đột nhiên truyền đến vài tiếng kêu lớn. Đàn dơi vừa nghe được tiếng kêu liền buông bỏ công kích với Long Vũ, sau đó rút đi một cách có tổ chức. Chỉ trong nháy mắt đã không còn một con nào. Mây đen giữa trời cũng biến mất, cơn mưa cũng ngừng lại.

Sống sót sau tai nạn, Long Vũ thở ra một hơi.

- Đủ chưa, còn chưa chịu dậy...

Thấy Long Vũ không thèm đứng dậy, Mã Hiểu Mai bị Long Vũ đè lên liền nổi giận, đâm vào ngực hắn một phát.

Mã Hiểu Mai cũng biết Long Vũ vì cứu nàng nhưng phương pháp này quả là khó coi, cho nên nàng không hề cảm kích, chỉ là hạ thủ cũng có chừng mực.

Long Vũ bị đâm một phát mới tỉnh lại:

- Xin lỗi, tôi không cố ý...(không cố ý mà chỉ cố tình thôi)

- Hừ!

Mã Hiểu Mai hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn hấn mà nhìn lên trời, vì nàng cảm nhận được cổ hơi thô quen thuộc.

- Ông nội, là ông nội tới...

Mã Hiểu Mai thấy một lão già đứng ở trên lưng một con ngừ thải kim phượng đang bay lại.

- Rầm!

Long Vũ cũng không biết thế nào mà tự nhiên ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Trong màn đêm, một ông già tóc trắng đang ngồi khoanh chân, hai tay để ở sau ót Long Vũ, chậm rãi vận khí. Ông già đó chính là ông nội của Mã Hiểu Mai, hấn đang chữa thương cho Long Vũ.

Long Vũ vì bảo hộ Mã Hiểu Mai mà bị mưa đen tổn thương, độc khí xâm nhập vào cơ thể. Ông nội của Mã Hiểu Mai là Mã Chính Phong đang giải độc cho hấn.

- Được rồi!

Ước chừng một canh giờ. Mã Chính Phong mới chậm rãi thu công, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười, đưa Long Vũ cho cháu gái:

- Con chiếu cổ cho hấn đi, tà độc được trục xuất hết rồi, nhưng chút nữa hấn mới tỉnh được.

Mã Hiểu Mai không tình nguyện ôm Long Vũ đang hôn mê vào lòng, thì thầm trong miệng:

- Bỏ sự thì kém, còn muốn khoe khoang, lần này nếu không phải ông nội tới kịp thì nhìn anh làm thế nào...

Mã Chính Phong cười cười:

- Người ta cũng có lòng tốt, đừng quở trách hấn... À, các con làm sao mà vào Huyền cảnh. Lẽ ra với tu vi của các con thì không thể nào đi qua hắc động an toàn được.

Mã Chính Phong được linh tê chỉ hạc gọi đến mới tìm được cháu gái, nếu chậm một bước thì hậu quả khó lường.

- Con cũng không rõ lắm... người hỏi tên lưu manh này là tốt nhất. Con cũng bị hấn lôi vào thôi.

Mã Hiểu Mai liền kể lại chuyện gặp quỷ ở Linh Trạch hồ cho Mã Chính Phong.

Mã Chính Phong nghe vậy thì nhíu mày:

- Nếu ông đoán không sai thì nữ quỷ tại Linh Trạch hồ hấn là do cao nhân ở Huyền cảnh nuôi dưỡng. Để nghĩ lại xem, hấn có thể tạo ra thông đạo giữa Huyền cảnh và thế giới thực chỉ có hắc ám tu chân mới làm được. Trừ thuật huyết tể của họ ra, người bình thường không thể tạo ra thông đạo giữa Huyền cảnh và thế giới thực được. Hiểu Mai, chuyện này không quản được, nghe ông đây, sự tình về Linh Trạch hồ con không nên quản nữa, chuyện này con không quản được đâu.

- Ông à, chúng con có thể trở về à? Ông từng nói là chưa đạt được tụ linh cảnh thì không thể ở lâu trong Huyền cảnh mà.

- Đúng vậy! Các con chỉ có thể ở đây hai mươi ngày, cũng là hai ngày ở bên ngoài. Quá hai mươi ngày, thân thể của các con sẽ không chịu được áp lực của Huyền cảnh, cuối cùng sẽ bị nổ tan xác mà chết, hồn pho phách tán, nhưng ông đã tìm được cháu thì sẽ không để chuyện này xảy ra. Chúng ta còn năm ngày, cho dù phải dùng tính mạng ông cũng phải đưa cháu về.

Tử Vân

27. Chương 26: Năm Thế Lực Của Huyền Cảnh.

[B]Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 26: năm thế lực của Huyền cảnh.

Converter: Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

- Ông nội, ông sẽ về với cháu chứ? Trong nhà ai cũng nhớ ông cả.

- Ông không thể quay về.

Đôi mắt Mã Chính Phong hiện lên vẻ đau đớn:

- Cháu không biết tình huống trong này, người tu đạo một khi đã vào đây thì rất khó đi ra ngoài. Trừ khi là ngũ phương lệnh chủ công bố ngũ phương thiên lệnh, nếu không chúng ta không thể tự do qua lại giữa Huyền cảnh và bên ngoài được.

Mã Hiểu Mai nghe vậy thì vội vàng hỏi:

- Không phải là chỉ có hắc ám tu chân mới có thể...

Mã Chính Phong cười khổ:

- Ám hắc tu chân có thể lợi dụng huyết tế tà ác để làm thông đạo, nhưng bọn chúng cũng chỉ có thể nô dịch quỷ vật làm việc cho chúng, chính bọn chúng cũng không thể quay về.

- Vì sao?

- Nguyên nhân cụ thể ông cũng không biết, chỉ biết ngàn năm trước, ngũ phương lệnh chủ dùng vô thượng thần thông chế định ra một nguyên tắc, nếu không giữ ngũ phương lệnh thì khi rời khỏi Huyền cảnh sẽ bị hồn phi phách tán, không thể siêu sinh.

- Ngũ phương lệnh chủ là ai?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Anh tỉnh rồi? tỉnh khi nào thế...

Mã Hiểu Mai liền đẩy Long Vũ ra, đôi mắt trừng lên, khuôn mặt có chút đỏ.

Long Vũ cười khan, nhớ lại khi đầu mình dựa vào bộ ngực ấm áp, co dãn, hơn nữa lại có mùi thơm xông vào mũi liền nói:

- Mùi hương trên người cô thật thơm...(ta mà như hắc thì giả ngắt thêm lát nữa)

- Phi, miệng chó không mọc được ngà voi.

Mã Hiểu Mai gắt một tiếng, quay đầu đi, không thèm chú ý Long Vũ.

Mã Chính Phong cười lớn, con người chuyển sang Long Vũ, cười hì hì hỏi:

- Tên nhóc, dễ chịu a, dám ăn đậu hũ của cháu gái trước mặt lão hủ.

- Con nói thật mà.

Long Vũ ngồi nghiêm chỉnh, lại nói:

- Cô ấy rất thơm mà, chẳng lẽ nói người cô ấy hôi?

- Ha ha, tên nhóc này có ý tứ.

Mã Chính Phong cười một tiếng, lại nói tiếp:

- Huyền cảnh chia làm năm thế lực, long quật, phượng sào, dục giới, huyền linh thiên, đại thiên thế giới. Mỗi một chủ nhân của một phương gọi là lệnh chủ. Chỉ có bọn họ mới có thể tự do đi lại giữa Huyền cảnh và bên ngoài. Nhưng ba trăm năm nay, không hề có tin tức nào của họ cả, ai cũng chưa gặp bọn họ.

- Chủ nhân, hỏi tiếp đi, tôi cần thu thập hoàn cảnh của Huyền cảnh từ trên người này.

Long Vũ nghe vậy thì hỏi tiếp:

- Ông à, ông có thể nói rõ tình huống của năm thế lực này không?

Mã Chính Phong giúp Long Vũ giải độc nên đạo lực hao tổn, cần nghỉ ngơi một lúc mới có thể phục hồi. Hắn gật đầu:

- Cũng được, các con còn năm ngày, ông cũng không vội, vậy nói về tình hình ở đây vậy.

- Năm thế lực chia làm long quật. Phượng sào. Dục giới. Huyền linh thiên. Đại thiên thế giới... trong long quật tập trung long tộc, lệnh chủ là Long Hoàng, Phượng sào là nơi của ngũ thải kim phượng, lệnh chủ là Phượng hậu. Hai nơi này chính là dân cư bản địa của Huyền cảnh, ngoài ra còn có các loại tinh quái khác, là lực lượng cường đại nhất. Mà ba nơi còn lại đều là nơi nhân loại tụ tập. Trong đó dục giới chủ yếu là Âm hắc tu chân, lệnh chủ là Hắc thiên mà thần. Nghe nói lực lượng chỉ thấp hơn Long Hoàng, Phượng hậu. Huyền Linh Thiên là nơi tu chân chính phái tụ tập, lệnh chủ là cửu huyền nhân hoàng. Về phần đại thiên thế giới chủ yếu là phật gia, có tốt có xấu, có hòa thượng, ni cô... lệnh chủ là bồ đề kim phật. tu vi lai lịch không rõ, là lệnh chủ thần bí nhất.

Mã Chính Phong nhìn Long Vũ cùng cháu gái:

- Nơi này là huyết quật sơn mạch của huyền linh thiên, ma thú ở đây tuy cấp bậc không cao, nhưng với những người như hai đứa thì cũng đủ nguy hiểm rồi. À, khu rừng mà hai đứa vừa đi qua gọi là tử vong sâm lâm, bên trong ma thú hoành hành, cho dù là người tu chân như chúng ta cũng phải cẩn thận... Nói thật, hai đứa có thể đi qua một cách an toàn có thể xem như kỳ tích a.

Mã Hiểu Mai nghe vậy thì hít một hơi, lập tức nhìn Long Vũ với ánh mắt thâm thúy. Nghĩ lại, bọn họ có thể đi tới đây an toàn đều là công lao của tên lưu manh này.

Long Vũ hiểu ý, cười cười, hắn biết, công lao này đều là của La Lâm, nếu không phải do La Lâm đưa bản đồ, bọn họ không thể nào tránh né được đám ma thú hung ác này.

Long Vũ ý thức được tầm quan trọng của La Lâm.

Đương nhiên, nàng cũng không phải là vạn năng, nếu không phải Mã Chính Phong đến kịp thì bọn họ giờ này đã nằm trong bụng dơi rồi.

Dừng lại, Long Vũ lại hỏi:

- Ông à, ông làm cách nào mới đưa được bọn cháu ra khỏi đây.

- Đây là ông của tôi, anh gọi lung tung gì thế?

Mã Hiểu Mai bất mãn nói:

- Phải gọi là ông Mã, nhớ chưa...

- Kêu ông Mã nghe xa lạ quá, kêu ông có vẻ thân thiết hơn. Ông à, ông nói đi?

- Ha ha!

Mã Chính Phong cười ha hả:

- Gọi ông tốt hơn, tên nhóc, con cứ gọi như Hiểu Mai đi.

- Hừ!

Mã Hiểu Mai hừ lạnh, quay đầu không thèm nhìn Long Vũ.

Dừng một chút, Mã Chính Phong giải thích:

- Tuy rằng sau khi vào Huyền cảnh thì không thể đi ra, nhưng các con không phải là người Huyền cảnh cho nên vẫn có thể đi ra ngoài, chuyện này để cho ông đi.

- Chủ nhân, ta có cách

Đột nhiên, thanh âm của La Lâm lại xuất hiện trong đầu của Long Vũ:

- Theo như tính toán của tôi, ngọc bội trên cổ của Mã Chính Phong có thể mang chúng ta trở ra... Nó có thể là phượng hoàng lệnh của phượng sào.

Long Vũ nghe vậy thì hỏi lại:

- Có chắc chắn không, nếu là Phượng hoàng lệnh thì tôi nên làm cái gì?

- Có lẽ ngay cả Mã Chính Phong cũng không biết đó là phượng hoàng lệnh, cậu nếu có được nó, tôi có biện pháp kích hoạt nó, mang chúng ta trở về.

Đối với phân tích của La Lâm, Long Vũ không hề nghi ngờ chút nào. Hắn liền đưa mắt nhìn vào cổ của Mã Chính Phong, nhận châu nhìn thẳng vào khối ngọc bội mà Mã Chính Phong đang đeo.

- Anh nhìn cái gì đấy?

Mã Hiểu Mai vừa quay lại liền thấy Long Vũ nhìn chăm chăm vào cổ của ông nội liền quát lên.

Mã Chính Phong nghe vậy mới chú ý đến ngọc bội trên cổ của mình.

28. Chương 27: Phượng Hoàng Lệnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 27: Phượng Hoàng lệnh

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha.

Cười khan một tiếng, Mã Chính Phong tháo miếng ngọc bội xuống, đưa cho Long Vũ:

- Thứ này cũng không đáng giá, nếu con thích, ông tặng cho con là được.

Miếng ngọc này được Mã Chính Phong nhặt được trên một cây ngô đồng. Màu sắc hỗn tạp, hình dáng xấu xí. Lúc đó, hắn nhất thời hứng thú liền đeo lên trên cổ. Không phải hôm nay Long Vũ nhìn chăm chăm trên cổ của hắn, hắn đã sớm quên mất miếng ngọc bội này rồi.

Long Vũ vô thức nhận lấy ngọc bội, trong lòng cực kỳ kích động. Hắn hận lúc này không thể quỳ xuống hướng đến Mã Chính Phong dập đầu mấy cái, biểu đạt lòng cảm kích của mình.

- Cảm ơn ông.

Long Vũ cố nén tâm tình kích động trong lòng, nói lời cảm ơn. Lúc này hắn không thể giải thích tác dụng của Phượng Hoàng lệnh, đợi La Lâm phân tích xong rồi nói sau.

- Thăng nhóc này... Đã gọi bằng ông rồi, miếng ngọc vứt đi này mà còn khách khí với ông...

Mã Chính Phong hoàn toàn không chút để ý.

- Da mặt so với tường thành còn dày hơn.

Mã Hiểu Mai thở phì phì nói:

- Mới có lần đầu gặp mặt mà đã yêu cầu đủ điều.

- Là chính ông tặng cho tôi.

Long Vũ trả lời một tiếng.

- Ha ha.

Mã Chính Phong khẽ cười, từ trong bao vải lấy ra một thanh đoản kiếm màu xanh, đưa cho cháu gái:

- Đây là Hồng Tụ kiếm, trong lúc vô tình ông lấy được, nghe nói nó từng được kiếm tiên tiên bối sử dụng. Hiện tại, ông tặng cho con, hy vọng lúc con trở lại thế giới thực dùng kiếm này trừ tà phục ma...

Mã Hiểu Mai nhận lấy đoản kiếm, vội vàng nói cảm ơn. Đạo lực vừa phát động, lập tức tại mũi kiếm xuất ra đạo kiếm dài ba thước sắc bén, thực sự là một thanh bảo kiếm hiếm thấy.

.....

.....

Sau một lúc nghỉ ngơi, trời đã bắt đầu hửng sáng. Nhóm người Mã Chính Phong cười trên Kim Phượng ngũ sắc hướng tới thành Đoan Mộc.

Chỉ có ở nơi này, Mã Chính Phong mới có thể nghĩ biện pháp làm cho cháu gái cùng Long Vũ trở về.

Đương nhiên, cái giá hẳn phải bỏ ra cũng là rất lớn.

Dọc đường đi, Long Vũ luôn miệng hỏi lung tung. Cũng giống như một đứa cháu tò mò, Mã Chính Phong cũng không một chút chán ghét, trả lời tất cả, hai người rất hợp nhau. Mã Hiểu Mai thấy tên lưu manh Long Vũ cùng với ông nội mình thân thiết, nằng tức giận cắn chặt răng.

La Lâm lúc này đang vận hành với tốc độ cao nhất, không ngừng phân tích Phượng Hoàng lệnh. Hy vọng có thể mau chóng tìm được phương pháp trở về.

Tốc độ của Kim Phượng ngũ sắc rất nhanh, chỉ một thời gian ngắn đã đi tới vùng ngoại ô Đoan Mộc. Thật không may lúc này thành Đoan Mộc đang xảy ra đại sự, bị giới nghiêm. Trong vòng ba ngày bất luận là ai cũng không được ra vào.

Bất đắc dĩ, Mã Chính Phong liền sắp xếp cháu gái cùng Long Vũ tại một chỗ trong rừng vùng ngoại ô, tự mình dựa vào mối quan hệ nhanh chóng tiến vào thành tìm hiểu tin tức. Thời gian còn lại chỉ là bốn ngày, thật sự không thể chậm trễ.

Trong lúc nghỉ ngơi, La Lâm truyền lại một tin tức tốt lành:

- Chủ nhân, phân tích đo lường đã hoàn thành. Nếu tôi có đầy đủ đạo lực, có thể mở ra không gian trận pháp trong Phượng Hoàng lệnh, đưa chúng ta trở về.

- Thật sao?

Long Vũ thật sự vui mừng, theo bản năng nhìn sang Mã Hiểu Mai đang lo lắng chờ đợi ở cách đó không xa, vội vàng dùng ý niệm hỏi:

- Nói đi, bây giờ tôi cần phải làm gì?

- Tôi cần đạo lực cường đại hơn nữa làm nguồn năng lượng... Nói đơn giản hơn một chút, tôi muốn lấy đạo lực từ trong đan điền của cậu. Trong lúc đó sẽ có một chút đau đớn...

La Lâm liền giải thích.

Long Vũ một hồi buồn bực, hỏi:

- Không còn biện pháp nào khác à.

- Biện pháp khác tất nhiên là có... Nhưng mà không kịp thời gian. Lúc này, phương pháp trực tiếp nhất, đơn giản nhất, chính là lấy đạo lực từ trong đan điền của cậu.

La Lâm giải thích:

- Nếu lần này thành công, sau này chúng ta dựa vào Phượng Hoàng lệnh có thể tự do trở lại Huyền Cảnh cùng với thế giới thật. Lần này đạo lực tổn thất của cậu, sẽ rất nhanh được bổ sung.

Long Vũ cắn răng, trả lời:

- Được rồi, tôi đáp ứng.

Được chủ nhân chấp nhận, La Lâm chuẩn bị kỹ lưỡng nhiệm vụ. Lập tức từ trong đan điền của Long Vũ lấy nguồn đạo lực, bổ sung năng lượng cho mình.

Lúc vừa mới bắt đầu, có một chút đau đớn rất nhỏ. Nhưng càng đến lúc cuối, cảm giác đau đớn càng lớn dần, nhất là nhiều chỗ kinh mạch giống như là bị đốt cháy, khiến cho Long Vũ nhiều lần muốn ngắt xiu.

- Xong rồi.

Ngay lúc Long Vũ sắp không chịu đựng nổi, La Lâm rút cuộc dừng việc lấy đạo lực. Lúc này, sắc mặt Long Vũ tái nhợt, ánh mắt vô hồn giống như quỷ mị bình thường.

- Hấp tinh nữ vương.

Long Vũ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng phàn nàn một tiếng.

- Chủ nhân, sau mười phút nữa tôi có thể khởi động không gian trận pháp của Phượng Hoàng lệnh...

La Lâm truyền lại tin tức.

Long Vũ nghe thấy vậy, những buồn bực trong lòng liền tan biến. Nếu như thân thể không vô lực, hẳn đã sớm nhảy dựng lên.

- Bây giờ, chúng ta có thể quay về...

Giữ cho tâm tình bình tĩnh lại, Long Vũ liền nói với Mã Hiểu Mai một tiếng. Mã Hiểu Mai nghe tiếng Long Vũ, liền theo bản năng quay lại nhìn. Khi nàng phát hiện sắc mặt Long Vũ tái nhợt, vẻ mặt uể oải lập tức chấn động. Vừa rồi còn rất tốt, tại sao trong chớp mắt lại biến thành bộ dạng như thế.

- Anh.... Anh.... Anh làm sao thế?

Về mặt Mã Hiểu Mai kinh ngạc, nàng đi quanh người Long Vũ, vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại trở thành như vậy?

- Tôi không sao....

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Lời tôi nói là sự thật. Sau mười phút nữa chúng ta có thể rời khỏi Huyền Cảnh trở lại thế giới thật.

- Tên gốc.

Mã Hiểu Mai để lại cho Long Vũ một lời mĩa mai, xoay người nhìn về phía xa xa. Nàng hi vọng ông nội có thể trở về sớm một chút.

Long Vũ buồn bực, hẳn nói sự thật nàng lại không tin. Bất đắc dĩ, hắn liền khắc lên cây to bên cạnh vài chữ: “Ông, chúng cháu trở về, có cơ hội sẽ gặp lại...”

- Chủ nhân, mọi việc đã được hoàn thành. Trận pháp không gian sắp được mở ra, chuẩn bị rời khỏi Huyền Cảnh.

La Lâm nhắc nhở

Long Vũ nghe thấy vậy, nhìn bóng lưng Mã Hiểu Mai. Đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy nàng. (Không biết thằng này hai tay nó để ở chỗ nào nhỉ). Hắn dùng ý thức ra lệnh cho La Lâm mở ra trận pháp. (Không đợi cái lão già kia cho hắn về cùng).

Một tia ánh sáng trắng chói lọi phát ra từ đồng hồ điện tử, trực tiếp bắn thẳng vào Phượng Hoàng lệnh trên cổ Long Vũ. Ngay lập tức, từ Phượng Hoàng lệnh phát ra những ánh sáng nhiều màu, bao vây lấy hai người. Mã Hiểu Mai bị Long Vũ ôm chặt, cực kỳ hoảng sợ vội vàng giãy giụa. Nhưng lúc này xuất hiện một lực hút cường đại truyền đến, làm cho nàng không thể nhúc nhích được.

- Đừng lộn xộn, chúng ta phải về...

Long Vũ lên tiếng nhắc nhở.

codon.tra

29. Chương 28: Trở Về

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 1

Chương 28: Trở về

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Vừa dứt lời, hai người liền cảm thấy tối sầm, sau đó mất đi ý thức.

Lúc Mã Chính Phong trở lại đã là nửa giờ sau, lúc đó hai người Long Vũ đã rời đi. Hắn cẩn thận quan sát thì thấy được lời nhắn mà Long Vũ để lại:

- Ông à, tụi con về trước, có cơ hội sẽ gặp lại.

- Trở về?

Mã Chính Phong đưa tay xoa xoa đầu, tựa hồ có chút không tin. Hắn không thể tưởng tượng nổi làm sao bọn chúng lại về được, đến tột cùng là làm thế nào?

Để xác định sự thật, hắn liền thả linh tê chỉ hạc ra, để nó đi tìm cháu gái trong ba ngày, nếu không tìm được thì chúng tỏ bọn chúng đã trở về.

Nhìn thấy lời nhắn của Long Vũ, Mã Chính Phong cũng hy vọng có thể gặp lại cháu gái của mình.

Ban đêm, trăng cao gió nhẹ, Tuyết Cơ đứng một mình bên cạnh hồ Linh Trạch, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào mặt hồ, trên mặt hiện vẻ lo lắng.

- Tiểu Vũ, em đã đi đâu rồi?

Đã hai ngày Tuyết Cơ chưa gặp Long Vũ. Theo như điều tra ban ngày thì hắn chưa hề xuất hiện ở trường, bạn bè cũng không thấy. Vì vậy, Tuyết Cơ có chút lo lắng, và nơi đầu tiên nàng nghĩ đến là hồ Linh Trạch

- Ai?

Khi Tuyết Cơ đang trầm tư thì có tiếng bước chân truyền từ xa đến.

- Tuyết Cơ tiên tử, là ta, Mã Ngọc...

Người đến đường như nhận biết Tuyết Cơ, chủ động chào hỏi.

Tuyết Cơ tập trung nhìn, người đến là một nam tử, khuôn mặt như ngọc, sắc mặt hồng hào, con ngươi sáng ngời, trên người mặc một bộ âu phục màu lam. Người này nàng đã từng gặp, là gia chủ của thông linh Mã gia.

- Ra là gia chủ của thông linh Mã gia, anh tới đây làm gì...

Tuyết Cơ nhíu mày hỏi:

- Hay là anh đến hồ Linh Trạch bắt quỷ? Đáng tiếc, quỷ vật nơi này đã trốn đi rồi...

- Tuyết Cơ tiên tử, thực không giấu diếm, Mã Ngọc đến đây để tìm người...

Tuyết Cơ là cao nhân trong Huyền Môn, cùng với Mã gia coi như là đồng đạo cho nên hẳn không giấu diếm, vội vàng nói:

- Mã Ngọc đến đây để tìm khuê nữ, hai ngày trước, nàng mang theo hạnh hoàng kỳ đến đây khu quỷ, từ đó liền mất liên lạc, ngay cả linh tê chỉ hạc cũng tìm không được.

- Thật không? Tiểu Vũ của tôi cũng mất tích hai ngày rồi, cũng không hề có tin tức gì cả, hay là bọn họ đi cùng nhau?

- Bùm!

Ngay khi Mã Ngọc muốn nói gì đó thì trên mặt hồ hiện lên một đạo ngũ thải hà quang. Sau đó có hai bóng người rơi xuống hồ.

Tuyết Cơ cùng Mã Ngọc thấy rất rõ ràng, hai nhân ảnh kia chính là Long Vũ và Mã Hiểu Mai mà họ đang bàn luận. Mã Ngọc há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc, nữ nhi lại bị tên nhóc đó ôm chặt, nhất là đôi tay, dường như còn đang ôm lấy ngực nữ nhi, thật là quá phàn.

Tuyết Cơ thì không lo lắng, vấn đề là bọn họ xuất hiện ở đâu, ngũ thải quang hà nọ là cái gì?

Vừa rơi xuống hồ, bị nước trong hồ kích thích, hai người đang hôn mê liền tỉnh lại. Long Vũ lại không biết bơi, đành phải liều mạng ôm lấy Mã Hiểu Mai. Mã Hiểu Mai phát hiện Long Vũ đang ôm lấy ngực mình, trong lòng vừa sợ vừa giận, muốn bơi lại không bơi được. Thân thể hai người bắt đầu chìm xuống.

- Buông tay!

- Tôi không biết bơi...

Con người khi ở trong nước một thời gian sẽ có một loại sợ hãi theo bản năng, Long Vũ không là ngoại lệ. nhất là hẳn vừa từ Huyền cảnh trở về, lực đạo trong cơ thể cạn kiệt. Hẳn bây giờ còn yếu hơn cả một người bình thường, vì thế, hẳn chỉ còn cách ôm chặt lấy Mã Hiểu Mai.

Tuyết Cơ cùng Mã Ngọc thấy vậy liền phi thân đến, cứu hai người lên.

Đến lúc này mà tay của Long Vũ vẫn đang ôm lấy bộ ngực của Mã Hiểu Mai, không hề có ý muốn thả ra.

Thấy mặt của Mã Ngọc đã xanh mét, Tuyết Cơ liền mắng:

- Còn chưa chịu buông tay!

Sau đó, Long Vũ mới kịp phản ứng, vội vàng buông tay ra, nằm xuống bãi cỏ thở hổn hển.

Mã Hiểu Mai trợn mắt lên, thở phì phì nhìn Long Vũ, đột nhiên vung tay tát một phát:

- Lưu manh.

- Càn rỡ!

Mã Ngọc thấy nữ nhi động thủ đánh người nhất thời mắng một tiếng:

- Xin lỗi, nói xin lỗi ngay lập tức.

Nếu Mã Hiểu Mai đánh người thường thì hấn sẽ không nói, nhưng hấn biết Tuyết Cơ bao giờ cũng bao che khuyết điểm, vạn nhất nàng muốn lý luận với mình thì lại phiền.

Đương nhiên, nữ nhi cũng có chút thiệt, trông lê mười mấy năm lại bị tên nhóc này hái mất, quả khiến kẻ khác tức giận.

Nhưng Mã Ngọc là một người rất hiểu chuyện, nếu cứ đòi truy cứu chuyện này thì có vẻ không hay lắm.

- Con, dựa vào cái gì mà con phải xin lỗi hấn.

Mã Hiểu Mai bị sờ ngực, lại bị cha giáo huấn, cảm thấy ủy khuất liền khóc thút thít.

Long Vũ bị Mã Hiểu Mai tát một phát, hấn rất giận, nhưng khi thấy vẻ mặt đầy ủy khuất của nàng thì lại mềm xuống, cũng không thêm truy cứu.

- Quên đi, Tiểu Vũ cũng không đúng, Mã Ngọc, chuyện này coi như xong.

Tuyết Cơ trừng mắt nhìn Long Vũ, vội vàng giải vây cho Mã Hiểu Mai. Tuyết Cơ hay bao che, rất bất mãn khi Mã Hiểu Mai đánh Long Vũ, nhưng xem xét lại thì Long Vũ cũng lời, cho nên bỏ qua.

Sáng sớm, tia nắng ban mai vừa lộ diện, Long Vũ đã rời giường ngồi xếp bằng trên ban công, hấp thu thiên địa tinh hoa. Cái giá để trở về có vẻ quá lớn, hấp tinh nữ vương La Lâm thiếu chút nữa là đã hấp hết lực đạo của hấn. Thật vất vả mới có chút tiến triển, bây giờ lại quay về như cũ.

Bất quá, Long Vũ cũng không nhụt chí, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt. lần này tổn hao đạo lực, mười ngày nửa tháng sẽ khôi phục, hơn nữa, đã có kinh nghiệm thành công, chỉ cần Phượng Hoàng lệnh, hấn có thể tự do xuất nhập Huyền cảnh.

Nhớ lại sự chênh lệch thời gian giữa hai bên thì Long Vũ lại hưng phấn. Thời gian của lão tử còn nhiều hơn so với người khsc, hấn không tin không vượt qua được.

Đương nhiên, chuyện đi lại giữa Huyền cảnh và thế giới thực cho dù có Phượng Hoàng lệnh cũng không dễ dàng. Căn cứ vào phân tích của La Lâm, trận pháp ở trong Phượng Hoàng lệnh chỉ dùng được khi tu luyện đến tụ linh cảnh. Bây giờ Long Vũ chỉ là cảnh giới màu cam, đến cảnh giới màu vàng còn xa chứ chưa nói đến tụ linh. Nếu thể chất của hấn không thay đổi được thì cả đời hấn cũng đừng mơ đến tụ linh cảnh.

Cho nên, sử dụng Phượng Hoàng lệnh đối với Long Vũ là việc khó có thể với tới.

Cũng may có La Lâm, trải qua tính toán phân tích đã có thể bắt chước đạo lực để khởi động trận pháp, lúc này mới dùng được Phượng Hoàng lệnh.

Nhưng Long Vũ lại phải cung cấp một lượng đạo lực rất lớn.

Với tình hình hiện tại, Long Vũ chỉ có thể chấp nhận bị hút đạo lực mà thôi.

Hơn nữa, còn một vấn đề mà La Lâm chưa thể giải quyết.

30. Chương 1: Không Gian Pháp Trận Trong Phượng Hoàng Lệnh.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 1: không gian pháp trận trong Phượng Hoàng lệnh.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Căn cứ vào phân tích mới nhất của La Lâm, Phượng Hoàng lệnh có thể đi lại giữa hai bên là do bên trong có không gian pháp trận và một lượng lớn không gian tọa độ. Số liệu đề cập đến là cực kỳ lớn, với trạng thái trước mắt của La Lâm thì muốn nắm giữ hoàn toàn Phượng Hoàng lệnh thì còn phải cần một thời gian nữa.

Sở dĩ thành công trở về đó là do hơi thở của thông đạo giữa hồ Linh Trạch và Huyền cảnh còn chưa có tiêu tán.

Nếu không, Long Vũ và Mã Hiểu Mai không có khả năng trở về điểm xuất phát được.

Đây là sự trùng hợp, mà cũng là vận khí.

Long Vũ muốn vào Huyền cảnh thì phải chờ thêm một thời gian nữa.

Hơn nữa, thế giới thật linh khí quá thiếu hụt, hơn nữa lại có tạp khí quá nhiều, vì thế, mỗi khi thở ra, Long Vũ để phun ra một ngụm trọc khí.

Đoạn thời gian này, hẳn càng thêm cần cù, muốn La Lâm tăng tốc thì phải có đạo lực cường đại làm hậu thuẫn.

Ngồi trước mặt Long Vũ là Tuyết Cơ đang nhàn nhã ăn sáng, nhìn Long Vũ đang nghiêm túc tu luyện mà nở nụ cười vui mừng.

Về hành trình đi Huyền cảnh của Long Vũ, Tuyết Cơ rất thắc mắc và kinh ngạc. Nàng cảm thấy tên phệ vật Long Vũ đang dần dần thay đổi.

Truyền thuyết về Huyền cảnh Tuyết Cơ cũng nghe qua, ngay cả Huyền môn cũng có mấy vị trưởng lão đã đi vào trong đó, nghe nói, nơi đó như là tiên cảnh, tu vi ở trong đó thấp nhất cũng là tụ tinh cảnh. Nhưng Long Vũ chỉ có cảnh giới màu đỏ lại có thể tiến vào thành công, hơn nữa lại còn đi ra được.

Chuyện này chính là một kì tích.

Càng khiến nàng ngạc nhiên hơn nữa là tu vi của Long Vũ đã tiến nhập cảnh giới màu cam. Nhưng lại có dấu hiện tiến vào cảnh giới màu vàng.

Một cỗ ánh sáng thần bí bao phủ trên đầu của Long Vũ.

Khi ánh mặt trời bắt đầu chiếu sáng mặt đất. Long Vũ đột nhiên mở mắt ra, trong hai con mắt hiện lên một tia sáng màu vàng. Tuy chỉ thoáng qua nhưng nó cũng tiết lộ một tin tức, chỉ vài ngày nữa thôi là hẳn có thể tiến nhập cảnh giới màu vàng.

- Ối! Quỷ!

Khi Long Vũ mở mắt ra thì thấy một mỹ nữ đứng trước mặt liền hô lên.

- Có cậu mới là quỷ á, mới sáng sớm đã hét loạn lên, cậu có thấy con quỷ nào đẹp như chị của cậu chưa?

Tuyết cơ bĩu môi, hừ nhẹ:

- Đồ vô lương tâm, mới sáng sớm người ta đã đưa bữa sáng đến cho cậu mà lại nói chị là quỷ, chẳng lẽ chị rất khó coi, rất giống quỷ?

Long Vũ có thể cảm thấy được một tia u oán trong giọng nói của Tuyết Cơ. Hắn cười khan, nhìn lại Tuyết Cơ, đồ trang sức trang nhã, môi son tươi đẹp, ướt át khiến người khác muốn âu yếm. Đôi mắt dễ thương đầy phong tình, lúc nàng mỉm cười, khoe miệng hiện lên hai lúm đồng tiền diễm lệ say lòng.

Nếu là bộ đồ mà nàng thích mặc nhất thì hiện vẻ đoan trang, hôm nay, nàng mặc váy dài, nhìn rất duyên dáng. Gió nhẹ thổi qua, làn váy khẽ bay lên(bay lên cao nữa đi váy ơi) phối hợp với khí chất của nàng thì chẳng khác gì tiên tử.

- Tiểu Vũ, nhìn cái gì? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?

Tuyết Cơ đưa tay điểm nhẹ lên đầu của Long Vũ:

- Đừng có thể hiện cái bộ mặt đầy say đắm ấy, chị là cô giáo của cậu đấy, phải tỏ vẻ tôn kính. À, em vẫn chưa nhớ ra là trở về bằng cách nào à?

- Chi tiết cụ thể thì không nhớ, nhưng chắc là ông nội của Mã Hiểu Mai đưa hai đứa về.

Long Vũ vỗ ót, ra vẻ thông khổ:

- Nghĩ lại cũng quái, từ khi trở về thì trí nhớ càng ngày càng mơ hồ, nhiều chuyện càng nghĩ càng không ra.

Sau khi trở về, Long Vũ không hề nói tí mả cho Tuyết Cơ về hành trình ở Huyền cảnh. Ngay cả chuyện Phượng Hoàng Lệnh cũng giấu đi. Không phải hắn không tin Tuyết Cơ, nhưng chuyện này mà lộ ra thì sẽ có chuyện lớn nên hắn không muốn ai biết. nhất là Phượng Hoàng Lệnh. Nó chính là tín vật của Phượng Sào, thế lực thứ hai của Huyền cảnh, nếu để người khác biết sẽ không tốt. chẳng phải có câu hoài bích kỳ tội đó sao.

Thấy vẻ mặt thông khổ của Long Vũ, Tuyết Cơ vội vàng nói:

- Quên đi, đừng nghĩ nữa, dù sao về được là tốt rồi, Tiểu Vũ, vài ngày nữa chị sẽ mang cậu đi tham gia Huyền môn tụ hội, lúc đó, chỉ cần tu vi của cậu tiến nhập cảnh giới màu vàng thì đám gia hỏa này còn dám giễu cợt cậu nữa không.

Nghe Tuyết Cơ nói vậy thì Long Vũ lại nhớ đến lần tụ họp trước.

- Ta thề, lúc này phải rửa được nhục.

Long Vũ nắm chặt tay, âm thầm nghĩ, bây giờ tuyệt đối không được trở thành tên bị cười nhạo nữa.

- Nghĩ gì thế?

Tuyết Cơ tựa hồ thấy được suy nghĩ của hắn:

- Tiểu Vũ, cậu yên tâm, lần này chị sẽ không để bọn họ nhạo báng cậu nữa. bọn họ nói cậu cả đời cũng không thể đột phá cảnh giới màu đỏ, lần này cậu lại đột phá cảnh giới màu vàng thì bọn họ sẽ nói thế nào.

- Uhm, em sẽ cố gắng.

Tuyết Cơ cảm thấy không khí có chút nặng nề, liền chuyển đề tài:

- Tiểu Vũ, phải đóng tiền nhà rồi, còn ba tờ phù chú kia nữa, tổng cộng ba nghìn rưỡi.

Long Vũ hiện nay đang thuê ở căn phòng này, mà nó lại là của Tuyết Cơ, theo như ước định thì Long Vũ phải trả theo giá thị trường.

Long Vũ buồn bực, thì ra chị ta đến sớm thế là để đòi nợ.

- Hiện em chả có xu nào, chị chờ vài hôm nữa đi.

Long Vũ đi làm còn chưa lời một xu nào, nếu sự kiện bắt quỷ không hoàn thành, một xu Văn Diệp cũng không đưa cho hắn.

- Chị chỉ nhắc cậu một chút, cũng không phải cần ngay. Như vậy đi, chuyện bắt quỷ cứ từ từ, chị giới thiệu cho cậu đi xem phong thủy. Gần đây có mấy người quen mời chị đi, nhưng chị chả muốn đi, liền nói cậu là cao đồ của chị, cho cậu đi, thù lao toàn bộ là của cậu hết, chị không lấy xu nào.

Cao đồ? Long Vũ nhúc nhích đầu, đọc một quyển sách phong thủy lậu có thể trở thành cao đồ.

- Chị chắc chắn là em có thể làm?

Long Vũ vẻ mặt hoài nghi.

- Đương nhiên, hiện tại, những người đi xem phong thủy bắt quá chỉ là để an ủi tâm lý mà thôi, hơn nữa với danh tiếng của chị, muốn lừa bọn họ cũng chẳng có vấn đề gì cả. cậu cứ chuẩn bị đi, mấy ngày nữa họ sẽ liên hệ thôi.

31. Chương 2: Cảnh Hoa Ước Kiến.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 2

Chương 2: cảnh hoa ước kiến.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

- Còn nữa, chuyện ma quỷ ở hồ Linh Trạch cậu không phải nhúng tay vào, thông linh Mã gia muốn xử lý chuyện này.

- Vậy là không lấy được tiền? Long Vũ nhú mày hỏi.

- Tiền à, Mã Ngọc đã nói là nữ quỷ ở hồ Linh Trạch có địa vị rất cao, có khả năng có quan hệ với Âm Hắc tu chân, chuyện này đã vượt qua phạm vi năng lực của cậu.

Tuyết Cơ tối qua vừa nhận được thông tri của Mã Ngọc, hy vọng Tuyết Cơ cùng Long Vũ cẩn thận một chút.

Lúc xế chiều, LONG VŨ nhận được điện thoại của nữ cảnh sát Hàn Duyệt. Nàng muốn gặp hần ở quán cà phê gần trường có chuyện trọng yếu muốn nói.

Long Vũ đoán Hàn Duyệt tìm mình về chuyện ma quái ở hồ Linh Trạch. Hần muốn từ chối, nhưng Hàn Duyệt lại không cho hần cơ hội từ chối vừa nói xong đã cúp máy.

Từ khi Tuyết Cơ nói cho Long Vũ biết là không cần phải tham gia vào sự kiện ma quái ở hồ Linh Trạch thì hần đã quyết định sẽ bỏ qua. Nhưng hôm nay Hàn Duyệt lại chủ động liên hệ với hần, vì phải thể hiện hần là người lịch sự cho nên đã hẹn uống cà phê với Hàn Duyệt.

Nói tới quán cà phê này thì cả đại học Thiên Hải không ai xa lạ, bởi vì nơi này là nơi khá tốt để các sinh viên trong trường chém gió với nhau. Sau tám giờ tối thì nơi này chủ yếu là sinh viên của đại học Thiên Hải. Long Vũ đã từng nghe Đại Ngưu kể về quán cà phê này nhưng mà chưa đến đây lần nào cả. Ai bảo hần là một tên rất thuần khiết, đến cả tay của con gái cũng chưa được cầm một lần.

Đương nhiên là không tính đến chuyện sờ ngực của Mã Hiểu Mai vì đó là có nguyên nhân, mặc dù là ôm trọn lấy bộ ngực của Mã Hiểu Mai nhưng hần không kịp hưởng thụ.

Long Vũ đẩy cửa đi vào, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy không phải một đôi thì là một cặp, mà mỹ nữ cũng không ít.

- Bên này!

Ngay lúc này thì Long Vũ nghe được thanh âm của Hàn Duyệt. Long Vũ quay đầu lại thì thấy Hàn Duyệt đang ngồi cách cửa sổ không xa, lúc này đang vẫy tay với hần.

Sau khi đi tới thì Long Vũ thấp giọng nói thầm:

- Củ cải tốt lúc nào cũng bị heo vây quanh...

Hàn Duyệt nghe vậy thì ý cười hiện lên hai bên má. Nàng nhìn Long Vũ một cách hứng thú:

- Không nghĩ là tiểu thiên sư của chúng ta cũng ghen tị với người khác a. Thế nào, có muốn tìm bạn gái thì pm chị đây, chị giới thiệu cho vài em. Nếu cậu làm tốt chuyện hồ Linh Trạch thì bà chị này sẵn sàng giới thiệu vài cô xinh xinh trong đội cảnh sát cho cậu, đảm bảo hàng ngon... Mà thôi, quay lại chuyện ma quái ở

hồ Linh Trạch, theo như những gì mà tôi điều tra đc thì mười năm trước có một cô gái tên là Lưu Phỉ Phỉ chết ở đó. Hơn nữa, tôi còn biết được một vài sự tình về ma quỷ, nghe nói, người sau khi chết có thể biến thành quỷ là do oán niệm trước khi chết. Loại ác linh như Lưu Phỉ Phỉ trước khi chết đã gặp phải thống khổ cực lớn cho nên mới biến thành ác linh. Để đối phó với ác linh này thì phải bắt đầu từ nguyên nhân cái chết của cô ấy, đáng tiếc, việc điều tra không được thuận lợi, lãnh đạo không muốn tôi đi điều tra vụ án này.

Theo như tư liệu mà Hàn Duyệt thu được thì năm đó, Lưu Phỉ Phỉ không phải tự sát, mà là bị giết, bởi vì có liên quan đến một vị lãnh đạo ở thành phố Thiên Hải cho nên công việc điều tra mới gặp trở ngại. Chẳng những khiến nàng ngừng điều tra mà hồ sơ vụ án năm đó cũng không còn, theo như mấy người ở đó kể lại thì hình như là bị mất trộm.

Hàn Duyệt không hề tin bọn họ.

Nếu phán đoán của nàng là đúng thì Lưu Phỉ Phỉ chính là bồ nhí của một lãnh đạo nào đó.

Càng như thế, Hàn Duyệt càng cảm thấy có vấn đề.

Vụ án hồ Linh Trạch là vụ đầu tiên mà Hàn Duyệt nhận sau khi gia nhập đội cảnh sát cho nên nàng không muốn bỏ dở, cho dù cục cảnh sát hạ lệnh khiến nàng không thể điều tra thì nàng cũng không buông tay.

Hôm nay, nàng hẹn Long Vũ ra đây chủ yếu là hy vọng có thể mượn tên thiên sư này để tìm ra chân tướng của sự việc.

Long Vũ nghe Hàn Duyệt nói về nguồn gốc của quỷ cho mình thì cảm thấy hứng thú. Hắn bật cười, ngay cả nữ cảnh sát cũng biến thành thần côn mất rồi, nhưng nói đi thì nói lại, những điều mà Hàn Duyệt nói đều tồn tại.

Nhưng bây giờ Long Vũ lại không có hứng nhúng tay vào chuyện này.

Chuyện này liên can đến Âm hắc tu chân, người bình thường không thể đối phó được.

- Hàn cảnh quan, tôi muốn nói vài câu!

Từ khi gặp nhau, Long Vũ còn chưa có mở miệng nói một câu nào. Hàn Duyệt thì như ăn được Viagra, hưng phấn nói một mình mà không chán.

- Chuyện gì?

- Là vậy, vụ án hồ Linh Trạch tôi không muốn tham gia vào nữa.

Long Vũ nói.

- Vậy là có ý gì?

Hàn Duyệt nhún mày:

- Tại sao cậu lại làm vậy? Sao lại bỏ dở giữa chừng?

- Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Hàn cảnh quan, thực không dám giấu, chuyện hồ Linh Trạch quá phức tạp, tuyệt không phải người như chúng ta có thể xem vào, cho nên tôi cũng đề nghị cô nên bỏ đi, nếu không tính mạng sẽ nguy hiểm đấy.

- Ý của cậu là cậu cũng không có năng lực tham gia vào chuyện này? Cậu chắc chắn cậu sẽ mặc kệ?

Hàn Duyệt bất mãn nói.

- Đúng vậy!

Long Vũ trả lời một cách kiên quyết.

- Hừ, sớm đã biết cậu chỉ là một tên thần côn chuyên lừa đảo.

Hàn Duyệt tìm được đáp án liền xoay người bỏ đi.

- Con bà nó, năm nay chỉ cần nói thật liền bị người khác khinh bỉ. Đồng chí cảnh sát, cô tự thu xếp đi vậy.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đường, thoáng cái đã nửa tháng trôi qua. Trong thời gian này, ngoại trừ học tập thì thời gian của Long Vũ chủ yếu là để tu luyện, không để ý đến chuyện bên ngoài. Trải qua bao nhiêu cố gắng thì động tác thứ sáu của bộ hỗn độn xà đã đạt tiêu chuẩn, hiện hắn đang rèn luyện động tác thứ bảy. Cũng giống với động tác thứ sáu, động tác thứ bảy cũng có một bộ pháp môn thổ nạp, tuy không giống bộ thứ sáu là kinh mạch nghịch lưu nhưng cũng phải chịu khổ sở ngang hàng.

Mỗi lần tập động tác kia thì đan điền lại bị đau đớn mãnh liệt.

La Lâm càng ngày càng có thiên phú làm cô giáo, mỗi khi Long Vũ vì đau đớn mà lười biếng thì nàng liền phê bình giáo dục, lải nhải bên tai Long Vũ khiến hắn không thể không tập luyện.

Long Vũ chỉ biết nghe lời La Lâm, nếu người khác không biết thì còn nghĩ rằng La Lâm mới là chủ, còn Long Vũ là nô bộc. Cũng may, Long Vũ biết La Lâm làm thế là tốt cho hắn nên cũng không so đo, cắn răng kiên trì.

Với tiến độ hiện tại thì muốn hoàn thành triệt để động tác thứ bảy của hỗn độn xà thì hắn còn cần một ít thời gian.

Buổi sáng, lúc soi gương, Long Vũ phát hiện hình xăm con rắn trên trán đã nhạt đi rất nhiều, nếu không chú ý kỹ càng thì khó có thể thấy được.

32. Chương 3: Kiến Hút Máu Đến Từ Huyền Cảnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 2

Chương 3: Kiến hút máu đến từ Huyền Cảnh

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Điều này cũng có một ý nghĩa, rằng không bao lâu nữa Hỗn Độn Xà sẽ đại thành.

Hoàn thành Hỗn Độn Xà tuy rằng không thể hoàn toàn cải thiện được thể chất của hắn, nhưng ít ra so với trước kia tốt hơn nhiều, đã có tiến bộ, có hy vọng.

Trong thời gian này, La Lâm ngoại trừ giám sát Long Vũ những lúc tu luyện, toàn bộ thời gian còn lại đều sử dụng để phân tích không gian pháp trận cùng với không gian tọa độ trong Phượng Hoàng lệnh.

Bởi vì nguồn năng lượng không đủ, nên bộ phận hệ thống công năng của La Lâm vẫn không có biến chuyển. Cho nên trong quá trình tính toán, phân tích, xuất hiện nhiều tình huống phát sinh nhỏ.

Tình huống lúc này của tọa độ không gian, La Lâm vẫn chưa hoàn thành việc tính toán. Nói cách khác, Long Vũ tạm thời không có cách nào tiến vào Huyền Cảnh tu luyện.

.....

Ngoài cửa sổ đầy sao, trăng sáng vàng vạc. Vầng trăng chiếu những ánh sáng trong trẻo, lạnh lạnh. Cửa sổ được mở ra, ánh trăng chiếu lên trên người Long Vũ đang ngủ.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng ngáy nhẹ của Long Vũ. Đồng hồ trên cổ tay cũng không có gõ xuống, màn hình điện tử lấp lóe liên tục, tựa hồ như La Lâm đang liên tục làm việc.

Đột nhiên, trong loa đồng hồ phát ra tiếng còi báo động, lập tức làm cho Long Vũ tỉnh lại:

- Chủ nhân, mau tỉnh lại... Tôi kiểm tra đo lường phát hiện ra hơi thở tới từ Huyền Cảnh.

Sau khi Long Vũ tỉnh giấc, dụi dụi đôi mắt, lập tức hỏi:

- Ở đâu? Tại hồ Linh Trạch à?

Cùng với câu hỏi của Long Vũ, La Lâm đã đo lường tính toán chính xác lộ tuyến của hướng dẫn điện tử:

- Theo hướng dẫn điện tử... Đúng là tại hồ Linh Trạch. Cậu đem tôi đến đó, Nếu tôi có thể thu thập được thông tin từ thông đạo đó, sau đó tôi có thể sử dụng Phượng Hoàng lệnh mở ra được một thông đạo tới Huyền Cảnh tại hồ Linh Trạch.

Căn cứ vào phân tích sơ bộ của La Lâm, Huyền Cảnh cùng với thế giới thực là hai không gian tồn tại đối xứng. Trận pháp không gian trong Phượng Hoàng lệnh chính là chìa khóa để qua lại giữa hai không gian. Đây là một việc làm cần phải có độ chính xác cao về kỹ thuật, nếu không sẽ bị tiến vào không gian khác. Cho nên, việc thu thập tin tức thông đạo đến Huyền Cảnh từ hồ Linh Trạch là một việc làm vô cùng trọng yếu.

Nghe La Lâm nói như thế, Long Vũ lập tức vội vàng mặc quần áo chạy đến hồ Linh Trạch. Tiến vào Huyền Cảnh tu luyện chính là tâm nguyện lớn nhất của hắn.

Nửa đêm, trong lúc mọi người đang ngủ say, cả khuôn viên trường dường như không có một chút âm thanh nào. Long Vũ chạy như bay, thẳng tiến đến hồ Linh Trạch.

Từ xa nhìn lại, cả hồ Linh Trạch có một màn sương mù bao phủ, mơ hồ nhìn không rõ. Những cây cối xung quanh, dường như cũng biến mất.

Long Vũ theo bản năng dừng lại. Hắn đang do dự, tự mình phải đi qua sao? Một cổ cảm giác xấu dâng lên, trong tâm có một chút sợ hãi.

- Chủ nhân. Gần thêm một chút...

La Lâm nói:

- Bởi vì có vấn đề về năng lượng. Tôi cần phải có khoảng cách tốt nhất mới có thể thu thập được tin tức.

- Để có thể đến được Huyền Cảnh, có thể trở nên mạnh mẽ, bất cứ giá nào ta cũng phải...

Long Vũ lẩm bẩm, cả gan đi lên phía trước vài bước. Lúc này, hắn chỉ cách hồ Linh Trạch còn khoảng hai thước.

- Bắt đầu thu thập cửa không gian... Thu thập tin tức bắt đầu....

Âm thanh La Lâm truyền đến.

Tâm tình Long Vũ có một chút khẩn trương, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm một động khẩu màu đen đang lớn dần trên mặt hồ. Nhưng mà lúc này trong động khẩu không hề xuất hiện một lực hút nào, chỉ lộ ra một hơi thở âm trầm, tà ác.

Một lát sau, một trận nước sơn đen như mực xuất hiện, những hơi thở kia từ những vật màu đen trong động khẩu phiêu tán ra ngoài. Chốc lát bao trùm xung quanh hồ Linh Trạch.

Long Vũ âm thầm nhú mày, tại chỗ đó xuất hiện một mùi tanh hôi rất khó ngửi.

Đây là một mùi tanh tưởi cho đến bây giờ cũng chưa được ngửi qua. Hơn nữa, mùi tanh tưởi này còn kèm theo cả hơi thở của sinh vật. Trong lòng Long Vũ xuất hiện điềm xấu cùng sự sợ hãi càng ngày càng lớn.

- Chủ nhân, cẩn thận, có tin tức của sinh vật sống...

La Lâm lên tiếng nhắc nhở.

Long Vũ theo bản năng xuất ra trường kiếm trong tay, bấm lên kiếm quyết, sắc mặt ngưng trọng nhìn động khẩu tối đen kia, hi vọng trong đó đừng xuất hiện một thứ gì cả.

Đáng tiếc, trời thường không thỏa lòng người.

Đúng lúc này, một hồi âm thanh tất tất tác tác vang lên. Sau đó, từ trong động khẩu chui ra một đàn sinh vật màu máu lớn nhỏ. Liếc mắt nhìn qua, sinh vật kia có một chút giống với loài kiến, nhưng so với loài kiến lớn hơn nhiều, diện mạo cũng dũng mãnh, nhất là trước miệng còn mang thép gai, làm cho người nhìn tim đập càng nhanh. Sau lưng chúng còn có đôi cánh màu máu.

- Là ký sinh hút máu.

La Lâm từ hơi thở của sinh vật kia thu thập được tin tức, biết được tình huống của chúng:

- Ký sinh trùng Huyền Cảnh. Chúng có thể tiến vào trong cơ thể con người, hút tủy não, đem con người hoàn toàn khống chế. Hơn nữa chúng còn hấp thu cả tri thức của người đó để sử dụng... Chủ nhân, bằng mọi giá cậu phải ngăn cản bọn chúng rời khỏi hồ Linh Trạch... Nếu không, sẽ có rất nhiều người bị tai ương.

- Cậu yên tâm, kiến hút máu ký sinh đối với người tu đạo như cậu không thể so sánh bằng. Bởi vì công kích của chúng rất yếu...

- Nghe thấy thế, Long Vũ cuối cùng cũng thở phào một hơi. May mà công kích của chúng không lớn, nếu không hẳn thực không biết ứng phó ra sao.

- Chủ nhân, giết hết bọn chúng. Nếu chúng có số lượng đông, thì một mình cậu cũng không thể đối phó với chúng được.

La Lâm nhắc nhở.

- Được, giết, giết!

Long Vũ mạnh miệng, nhưng trong lòng lại không có nửa điểm muốn như thế.

Hít sâu một hơi, Long Vũ giờ lên kiếm quyết, hướng về phía một con kiến hút máu đâm tới:

- Tru tà ...!

Theo một tiếng quát nhẹ, một đạo kiếm quang màu cam bắn ra, ở giữa không trung hóa thành một bàn tay ngũ trảo Kim Long, giương nanh múa vuốt hướng tới con kiến.

- Oanh long...!

Theo một tiếng diệt bạo, Kim Long cắn nuốt con kiến hút máu, hóa thành một đạo khói đen tan theo gió, lúc này thân hình con Kim Long cũng nhỏ đi một chút.

Không còn biện pháp nào, ai kêu đạo lực của Long Vũ lại nhỏ bé như thế.

Dù nói như thế nào, thì công kích vừa rồi của hắn hoàn toàn có hiệu quả, trong tâm của hắn cũng ổn định một chút. Sau đó, hắn tiếp tục khởi động kiếm quyết, chỉ huy Kim Long công kích kiến hút máu. Sau khi tiêu diệt được con kiến thứ sáu, Kim Long hoàn toàn tan thành mây khói.

Lúc này, kiến hút máu nhận ra được uy hiếp từ phía Long Vũ, phát ra những tiếng kêu lạ, dường như là muốn phản công lại Long Vũ.

Nháy mắt, bảy tám con kiến hút máu trừng đôi mắt nhìn Long Vũ, khởi động đôi cánh bay tới gần Long Vũ. Được nửa đường, chúng không ngừng đóng mở miệng, trên khoe miệng liên tục lóe ra ánh sáng màu hồng chói lọi, trông rất đáng sợ.

33. Chương 4: Khuếch Đại Đạo Lực

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 4: Khuếch đại đạo lực

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Chủ nhân, đừng lo lắng, cậu có thể làm được...

La Lâm lập tức trấn an Long Vũ.

Long Vũ một tay cầm kiếm, một tay bấm lên kiếm quyết, kích thích đạo lực trong cơ thể, tiếp tục phóng ra Kim Long đối kháng với kiến hút máu.

Kiến hút máu ký sinh tại Huyền Cảnh thuộc loại sinh vật cấp thấp nhất. Năng lực duy nhất của chúng chính là ký sinh, còn năng lực công kích yếu vô cùng. Mặc dù có bảy tám con kiến đồng thời công kích Long Vũ, nhưng vẫn bị Kim Long đánh chặn lại. Chỉ nháy mắt, Long Vũ cũng đã chỉ huy Kim Long cắn nuốt hai con kiến hút máu.

Những con còn lại dường như nhận ra sự nguy hiểm, vội vàng ngừng công kích Long Vũ, đồng thời lùi lại. Long Vũ tất nhiên không muốn buông tha cho chúng, vội vàng khống chế Kim Long truy kích, đem hai con kiến rớt tại phía sau cắn nuốt. Nhưng bỗng nhiên xuất hiện sự tình quỷ dị, những con kiến hút máu này cùng với những con mới từ hắc động xông ra, tự nhiên cắn nuốt lẫn nhau.

Trong khi hấn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, La Lâm giải thích:

- Bọn chúng cắn nuốt lẫn nhau để tự phát triển mình, đề cao lực công kích của bản thân.

Nghe được giải thích của La Lâm, Long Vũ nhìn nhìn kỹ. Ai ya, sự việc thật đúng như thế, chỉ trong chốc lát, lúc đầu có sáu con kiến bây giờ chỉ còn có ba con. Nhưng mà hiện giờ chúng lớn hơn những con lúc đầu gấp đôi.

Long Vũ sững sờ, chuyện này biết phải làm sao đây. Tru Tà Kim Long tuy rằng lợi hại, nhưng với đạo lực hiện tại của Long Vũ, cũng chỉ có thể thi triển tối đa ba lần trong ngày.

Hiện giờ hấn đã thi triển hai lần, chỉ còn có một lần cơ hội. Nhưng hấn không chắc chắn một lần này có thể tiêu diệt được toàn bộ kiến hút máu.

Long Vũ dường như lâm vào khủng hoảng.

- Chủ nhân, tôi có một biện pháp... Cậu đem Hỏa Hệ dị năng cùng với đạo lực dung hợp với nhau... Làm như thế, uy lực của Tru Tà Kim Long sẽ mạnh hơn một chút. Mặt khác, tôi sẽ dùng khuếch đại đạo lực làm cho đạo lực cùng Hỏa Hệ dị năng của cậu được tăng lên. Lúc đó uy lực của Tru Tà Kim Long sẽ cường đại hơn, đủ để đối phó với nguy cơ trước mắt.

Lời nói của La Lâm giống như đưa cho Long Vũ một liều thuốc an thần.

Khuếch đại đạo lực chính là phát minh vĩ đại của thời đại kỹ nguyên vũ trụ. Nó chính là phương pháp kết hợp giữa tu luyện thời kỳ viễn cổ với kỹ thuật khoa học đương đại. Nhưng mà khuếch đại đạo lực làm cho thương tổn thân thể con người khá lớn. Hơn nữa, khuếch đại đạo lực càng lớn thì thương tổn càng lớn.

Nói đơn giản, tu vi hiện tại của Long Vũ là màu cam, nói cách khác thân thể chỉ thừa nhận được đạo lực cảnh giới màu cam. Sau khi đạo lực được khuếch đại lên, thân thể của hấn tự nhiên cũng phải chịu áp lực lớn.

Thực tế, trước đây La Lâm đã một lần thi triển khuếch đại đạo lực một lần trên người Long Vũ. Lần trước, lúc hấn cùng với Hàn Duyệt đem khuya gặp quỷ, một đòn kia là do La Lâm sử dụng khuếch đại đạo lực mà thành công.

Nếu không, lần đó Long Vũ cũng không thể thắng được.

- La Lâm, bắt đầu đi...

Long Vũ hít sau một hơi, đã chuẩn bị sẵn sàng.

La Lâm được chủ nhân ra lệnh, lập tức sử dụng khuếch đại đạo lực. Một đạo ánh sáng trắng từ trên đồng hồ bắn ra, lập tức tiến nhập trong cơ thể của Long Vũ.

Trong tích tắc, toàn thân Long Vũ có cảm giác tràn ngập lực lượng. Nhất là đan điền, giống như là muốn nổ tung. Hắn không dám một chút do dự, vội vàng đem đạo lực cùng Hỏa Hệ dị năng giả dung hợp với nhau, bấm lên kiếm quyết, dẫn xuất Tru Tà, phóng ra Tru Tà Kim Long.

Lập tức, một con rồng ngũ trảo màu vàng thân to bằng thùng nước xuất hiện ở hồ Linh Trạch, rất uy phong.

Nếu lúc này có đệ tử Huyền Môn ở đây, nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt. Trên lý thuyết, đạo pháp Huyền Môn cùng với dị năng là tương khắc. Đạo pháp Huyền Môn chính là luyện khí, lấy linh khí trời đất luyện chế tạo thành đạo lực. Mà dị năng là từ trong cơ thể con người kích thích nó. Hai thứ này là hoàn toàn đối lập với nhau. Đây chính là nguyên nhân mà đứa con do sự kết hợp giữa đệ tử Huyền Môn cùng cường nhân dị năng là một phế vật.

Mọi vật đều có tệ, có lợi.

Long Vũ tuy rằng thể chất từ lúc sinh ra đã rất kém cỏi. Nhưng do nguyên nhân từ cha mẹ hắn, hắn có thể đem dị năng của cơ thể cùng đạo pháp kết hợp với nhau. Đây chỉ là vô cùng may mắn trong bất hạnh. Trong thiên hạ cũng chỉ có duy nhất mình hắn.

Cũng có thể nói đây là hảo sự. Nếu chỉ tu luyện theo một đường, ngược lại lại trở thành vô cùng tầm thường.

Cho đến bây giờ, chưa có nghe nói qua người dị năng tu luyện đạo pháp. Hai thứ này không thể tồn tại đồng thời được. Ngược lại chỉ có thể là một kẻ vô tích sự. (Cái đoạn này luyện truyền quá)

Tình huống Long Vũ là đặc thù, nhưng hắn không có con đường nào khác. Tuy hắn cũng vô cùng gian nan, nhưng cũng trở nên vô ích. Nhưng khi La Lâm xuất hiện, tương lai con đường tu đạo của Long Vũ có rất nhiều cơ hội.

Rốt cuộc là như thế nào, còn phải chờ xem Long Vũ có thể thay đổi được tình hình hay không.

Ngũ Trảo Hỏa Long từng hồi gầm lên dữ tợn, xuyên qua đàn kiến không ngừng cắn nuốt những sinh vật hèn mọn này. Nhưng trước mắt thế cục cũng không có gì lạ quan, kiến hút máu cũng không bởi vì có Hỏa Long cắn nuốt mà giảm bớt. Ngược lại, chúng còn không ngừng chui ra từ cửa động, số lượng không ngừng gia tăng.

Trong lòng Long Vũ có một chút lo lắng, nếu cứ dây dưa như vậy, Ngũ Trảo Hỏa Long sẽ không duy trì được bao lâu.

Theo suy đoán của hắn, đến lúc này Tru Tà Kim Long mới chỉ có thể tiêu diệt được khoảng một trăm con kiến xung quanh. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, chúng vẫn còn liên tục chui ra rất nhiều.

Long Vũ cảm thấy có chút khó chịu. Hắn rõ ràng La Lâm Lại tiếp tục đem hỏa hệ dị năng trong cơ thể khuếch đại. Hỏa Long quần quanh trường kiếm trong tay, cùng nhau chém giết kiến hút máu.

Lúc này La Lâm đã hoàn thành xong hai lần khuếch đại đạo lực, nguồn năng lượng đã không đủ, chỉ đủ chống đỡ thu thập tin tức. Nếu chiến đấu tiếp tục, nàng sẽ không còn có thể giúp đỡ được chút gì nữa.

Tất cả đều phải do Long Vũ tự thân vận động.

- Bụp.

Sau khi cắn nuốt hơn một trăm hai mươi con kiến, năng lượng Tru Tà Kim Long tiêu hao hết, một lần nữa biến mất.

Mà đạo lực trong cơ thể Long Vũ cũng không đủ để hắn phóng ra Tru Tà Kim Long nữa.

Đồng thời, hỏa hệ dị năng trong cơ thể cũng dần dần cạn kiệt. Cho dù là La Lâm có đầy đủ nguồn năng lượng để khuếch đại cũng chẳng thấm vào đâu.

Lúc này, Long Vũ đã lâm vào tình trạng nguy cơ trầm trọng.

Xung quanh hắn, có chừng hơn năm mươi con kiến hút máu còn đang sống. Hơn nữa, chúng lại một lần nữa cắn nuốt nhau để phát triển.

- Không từ bỏ, không buông xuôi...

Bị lũ kiến bao vây, Long Vũ cũng không có một chút tuyệt vọng. Những ngày gian nan nhất trong cuộc đời của hắn cũng đã trải qua, lúc này đây không phải là khó khăn nhất. Hắn tuyệt đối sẽ không bị khó khăn trước mắt mà nản chí. Cho dù lúc này hắn có bị lũ kiến đó làm thịt, hắn cũng phải chiến đấu cho đến phút cuối cùng, tuyệt đối không một chút tiếc nuối.

conan1989

34. Chương 5: Ác Nghiệt Sốt Lại

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 5: Ác nghiệt sốt lại

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

La Lâm hiện tại cũng rất gấp gáp, nhưng do năng lượng không đủ, nàng chỉ có thể làm được đến như vậy.

Sự việc ngày hôm nay trở thành thế này cũng là do nàng. Nếu không phải nàng kêu Long Vũ đến đây, hiện tại hắn cũng không ở trong tình cảnh như thế.

Đương nhiên điều này cũng không thể trách móc La Lâm, dù sao nàng cũng chỉ là một bộ máy. Tuy rằng nàng đến thời đại kỷ nguyên vũ trụ, có năng lực rất lớn. Nhưng dù sao nàng cũng là do con người tạo ra, chỉ là một loại máy móc hiện đại mà thôi.

Hơn nữa, trong lúc xuyên qua không gian thời gian, bộ phận hệ thống công năng của nàng bị hao tổn lớn. Cho đến lúc này, vì nguồn năng lượng không đủ nên nhiều bộ phận công năng cũng chưa được hoàn thiện. Dưới tình huống như thế, nàng không thể tính toán chính xác được mối nguy hiểm đối với chủ nhân. Vì vậy tạo thành cục diện như bây giờ.

.....

.....

- Đồ lưu manh, tôi tới cứu anh đây...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh quen thuộc. Khỏi cần nói, từ xưng hô trên có thể đoán ra được, người tới chính là thông linh Mã gia – Mã Hiểu Mai. Cho đến bây giờ, cũng chỉ có Mã Hiểu Mai gọi hắn là lưu manh.

Mã Hiểu Mai mặc chiến y Mã gia, trong tay cầm Hồng Tụ pháp kiếm vọt tới. Theo sau là cha của nàng – Mã Ngọc cũng cùng tới.

Mã Ngọc là một cao thủ tụ linh. Nhìn thấy Long Vũ đang bị bao vây, hắn lập tức thi triển đạo gia cơ bản Chuyển Tâm Lôi công kích lũ kiến, tạo ra một đường máu, cứu nguy cho Long Vũ.

- Đồ lưu manh, tránh sang một bên mà coi... Lũ kiến này giao cho Mã gia chúng ta đối phó.

Mã Hiểu Mai hừ nhẹ một tiếng, nhìn Long Vũ lải nhải. Trong tay cầm Hồng Tụ pháp kiếm, phi thân đến bên cạnh cha mình kề vai chiến đấu. Hai người phối hợp với nhau hoàn hảo. Tại hiện trường, số lượng loài kiến cũng đã ít đi nên việc giải quyết cũng đơn giản.

Sau khi xong việc, Mã Hiểu Mai từ trong túi áo lấy ra một viên đạn màu đen, sau đó liền ném nó vào trong cửa động đang không ngừng mở rộng.

- Âm âm!!

Sau một tiếng nổ lớn, cửa động bị vỡ tan, lập tức biến mất. Sau đó, những khí tức tà ác bao phủ quanh hồ Linh Trạch cũng chậm chậm tan đi. Cùng lúc, những thi thể kiến hút máu cũng hóa thành từng làn khói đen biến mất. Ánh trăng sáng chiếu lấp lánh trên mặt hồ, cảnh tượng xinh đẹp đã trở lại.

Nếu không phải chính mình trải qua trận đại chiến vừa rồi, không một ai có thể tin tưởng chỉ vài giây trước, cảnh tượng nơi này giống hệt như Tu La Địa Ngục.

- Cháu không sao chứ.

Mã Ngọc đi tới, hứng thú nhìn Long Vũ cười hỏi:

- Một mình cháu làm thế nào có thể giết được nhiều kiến hút máu như thế? Truyền nhân của Tuyết Cơ thực không tầm thường...

- Chú Mã, chú lầm rồi. Cháu không phải là truyền nhân của Tuyết Cơ, cũng không phải là đệ tử Huyền Môn. Tuyết Cơ là chị của cháu.

Long Vũ đã từng gặp Mã Ngọc. Nhưng đối với lời nói của Mã Ngọc, hắn vẫn phải sửa lại cho đúng.

- Ai da...

Mã Ngọc lên tiếng, tiếp tục hỏi:

- Cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của chú?

- Chiến đấu hết sức.

Long Vũ trả lời rất đơn giản, chỉ có bốn chữ.

- Ra vẻ mình rất cao thâm, cũng chỉ là giả bộ.

Bởi vì lần trước bị Long Vũ sờ mó bộ ngực, Mã Hiểu Mai vẫn rất thành kiến với hắn.

Long Vũ liếc mắt một cái, không thèm tranh luận cùng với nàng. Dù sao, cha con Mã gia cũng đã tới cứu hắn trong lúc khẩn cấp.

Tuy nhiên, trong lòng Long Vũ cũng có một chút căm tức. Hắn giận mã Hiểu Mai đã phá hủy cửa hắc động, sợ rằng La Lâm vẫn chưa hoàn thành thu thập tin tức.

- Tại sao hai người lại đến đây?

Sau một chút do dự, Long Vũ tò mò hỏi.

- Rất đơn giản.

Mã Hiểu Mai đắc ý nói:

- Lúc ở Huyền Cảnh, ông nội ta sớm đoán sẽ có ngày hôm nay. Vì thế người đã cho ta một quả bom Linh Lực Không Gian, phá hủy cửa động. Từ nay về sau, lối đi tại hồ Linh Trạch này sẽ bị phá hủy hoàn toàn, sự kiện ma quái tại chỗ này cũng đã chấm dứt. Nếu nói đến bất quỷ trừ yêu, đây chính là sở trường của Mã gia chúng ta.

Bom Linh Lực Không Gian được Huyền Linh Thiên tại Huyền Cảnh chế tạo ra, chuyên dùng để phong bế cửa hắc động. Cho dù tại Huyền Cảnh hay là thế giới thật, công dụng của chúng đều giống nhau. Chỉ cần ném vào thông đạo tà ác, liền có thể phá hủy phong kín, chấm dứt tai họa sau này.

- Ông cho cô bom Linh Lực Không Gian lúc nào thế? Tại sao tôi không hề biết?

Long Vũ gãi gãi đầu, cẩn thận suy nghĩ từ lúc gặp Mã Chính Phong. Suốt đường đi, trong trí nhớ hắn không hề có cái gì gọi là bom Linh Lực Không Gian cả.

- Sự tình của Mã gia chúng tôi, chẳng lẽ phải xin phép anh à? Tôi hỏi anh, hơn nửa đêm anh không đi ngủ lại mò ra đây làm gì?

Mã Hiểu Mai nhú mày nói:

- Năng lực thấp kém, chớ có chạy lung tung. Nếu không lúc xuống âm phủ lại không biết mình chết như thế nào.

Mã Hiểu Mai có cảnh giới màu xanh, cảnh giới của Long Vũ chỉ là màu cam, rõ ràng rất chênh lệch. Vì thế đối với lời châm chọc của Mã Hiểu Mai, Long Vũ không giải thích cũng không hề tức giận.

Ngược lại, lời nói của Mã Hiểu Mai đối với hắn chính là động lực, một loại thúc giục.

Long Vũ tin tưởng rằng, nếu mình cố gắng nỗ lực, nhất định sẽ đột phá.

Cho dù nói như thế nào, sự tình ngày hôm nay, hắn cũng phải cảm ơn hai cha con họ Mã.

- Hai vị, đại ân một lời cảm tạ không hết. Ân tình ngày hôm nay, tôi xin ghi nhớ trong lòng.

Nam tử hán đại trượng phu nên ân oán rõ ràng, như thế này mới tỏ ra hào hiệp.

- Ha ha...

Mã Ngọc dường như rất tán thưởng Long Vũ:

- Mọi người đều là người đồng đạo, không cần phải nói cảm ơn. Nếu đã không có việc gì, cửa hắc động cũng đã bị phong kín, chúng ta cũng nên chia tay tại đây. Hiểu Mai, chúng ta đi.

Mã Ngọc rất muốn hỏi Long Vũ một số thứ, nhưng từ những câu trả lời của Long Vũ, hắn biết những lời nói đó căn bản không phải sự thật. Nhưng mà trên người Long Vũ có giữ một bí mật vô cùng huyền bí.

Mã Ngọc biết Long Vũ chưa lâu. Nhưng từ những tin tức của con gái, hắn là một người có tu vi thấp kém nhưng không tầm thường.

Đầu tiên, từ hồ Linh Trạch đi tới Huyền Cảnh, với năng lực hai người đã là một kỳ tích.

Sau đó, an toàn quay trở lại thế giới thật cũng là một kỳ tích.

Cuối cùng, sự tình hôm nay cũng làm cho Mã Ngọc sửng sốt. Lúc hắn vừa tới hồ Linh Trạch, xung quanh đã xuất hiện xác chết của hàng trăm con kiến hút máu.

Tuy giết chết lũ kiến không tính là cái gì, nhưng đối với một người tu vi chỉ có cảnh giới màu cam, đây tuyệt đối là một kỳ tích rất lớn.

Ngay lúc cha con họ Mã, Long Vũ lần lượt rời khỏi hồ Linh Trạch, trên mặt hồ đột nhiên xuất hiện một đạo huyết ảnh. Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy rõ, đây chính là một con kiến hút máu ký sinh còn sót lại.

codon.tra

35. Chương 6: Tâm Tư Của Mã Gia

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 6: Tâm tư của Mã gia

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Xèo xèo.

Sau vài tiếng kêu, thân hình con kiến kia lập tức thu nhỏ lại. Chỉ trong chốc lát, nó trở lại hình dạng lúc đầu.

Kiến hút máu vung đôi cánh lên, lập tức biến mất trong bóng đêm.

.....

.....

Sau khi quay về chỗ ở, Mã Ngọc cùng Mã Hiểu Mai cũng không nghỉ ngơi. Hai người nói chuyện xoay quanh vấn đề về Long Vũ.

- Hiểu Mai... Trong thời gian con cùng với Long Vũ tại Huyền Cảnh, con cảm thấy cậu ấy thế nào?

Mã Ngọc nghiêm túc hỏi.

Nhắc đến Long Vũ, Mã Hiểu Mai liền phát hỏa:

- Anh ta là một tên lưu manh, một kẻ háo sắc đáng chết... Con hận anh ta đến chết.

Nhớ tới mấy lần bị hấn sờ soạng, trong lòng nàng càng giận sôi lên.

Mã Ngọc nghe thấy như vậy, cười khanh khách, xem ra tên tiểu tử kia đắc tội với con gái mình cũng không ít. Vì bình thường, con gái sẽ không bao giờ tùy ý nhục mạ người khác.

- Hiểu Mai, ý của cha là, con có cảm thấy được trên người Long Vũ có chỗ gì đặc biệt không? Con không nghĩ tại sao hấn lại có thể đem con từ Huyền Cảnh trở về à?

Mã Ngọc nhíu mày hỏi.

- Việc này... Thực ra cũng có một chút thần bí. Cha còn nhớ con đã từng nói, lúc ở Huyền Cảnh chúng con có gặp thiểm điện bạch lang? Với tu vi của con cũng không thể đấu lại bọn chúng, thế nhưng anh ta lại làm được. Lúc đó, con cũng đã hỏi hấn, thế nhưng hấn trả lời cho có, căn bản không có một chút giải thích. Về phần trở lại thế giới thật, con cũng không biết anh ta làm như thế nào. Lúc đó anh ta ôm lấy con, lập tức xuất hiện một lực hút lớn, sau đó bị hôn mê. Còn từ lúc tỉnh lại thì cha cũng đều đã biết.

Mã Hiểu Mai vừa nhớ lại, vừa nói.

Mã Ngọc nghe vậy, nhíu mày. Một lúc lâu sau, hấn nói:

- Hiểu Mai, con hãy nghe lời cha. Nếu con muốn gặp lại ông nội con, nhất định phải luôn bên cạnh Long Vũ. Cha có một dự cảm, cậu ta còn có thể quay trở lại Huyền Cảnh.

- Việc này sao có thể?

Mã Hiểu Mai phản bác:

- Ông nội từng nói, trừ khi có được năm mảnh Thiên Địa lệnh, nếu không bất luận kẻ nào đều khó có khả năng tùy ý qua lại Huyền Cảnh và thế giới thật.

- Nói thì nói vậy, nhưng sự thật là Long Vũ có nhiều điểm thần kỳ. Con cũng đã tự mình trải qua...

Nói tới đây, Mã Ngọc tiếp tục:

- Lần trước lúc các con trở về, cha đã điều tra một chút. Long Vũ là sinh viên của đại học Thiên Hải. Sau này các con phải tiếp xúc với nhau nhiều hơn. (Mang cá rún vào miệng mèo rồi)

- Con không muốn tiếp xúc với cái đồ lưu manh đó. Nhìn cái bộ dáng dâm tặc đó, con ngán đến tận cổ rồi.

Mã Hiểu Mai chu cái miệng ra:

- Cái bộ dạng đó, không biết tại sao lại có thể thi đậu vào đại học Thiên Hải...

- Ha ha...

Mã Ngọc cười dài, nói:

- Long Vũ tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng mà cha nhìn cậu ta cũng vừa mắt, là một đứa trẻ tốt, là đối tượng kết giao tốt. Hiểu Mai, con hãy nghe lời cha, tiến vào Huyền Cảnh đối với thông linh Mã gia chúng ta rất trọng yếu. Về nguyên nhân, sau này cha sẽ nói cho con biết. Cho nên, chuyện này con phải thực coi trọng. Đừng để tâm, cũng đừng đùa giỡn tên thanh niên nóng nảy đó, làm hỏng mất đại sự.

- Cha, con đã biết. Cha yên tâm đi, con sẽ lấy lợi ích của gia tộc làm trọng.

Xem ra Mã Hiểu Mai là người có hiểu biết.(Xong, cá rón đã đồng ý vào miệng mèo)

.....

.....

Sau khi về đến nhà, Long Vũ vội vàng liên hệ với La Lâm, hỏi xem nàng thu thập tin tức thế nào. Hắn lo lắng bởi vì lúc cha con họ Mã xuất hiện, có thể ảnh hưởng đến việc thu thập tin tức.

La Lâm trả lời để cho hắn một viên thuốc an thần:

- Chủ nhân, cậu yên tâm, toàn bộ tin tức đều thu thập hoàn thành, hiện tại lúc này tôi đang tiến hành phân tích tính toán... Nếu không có chuyện gì phát sinh, từ nay về sau chúng ta có thể tự do đi tới Huyền Cảnh từ hồ Linh Trạch. Nhưng mà tôi có một đề nghị, trước tiên cậu phải học bơi.

Long Vũ thấy thế, sắc mặt trở nên khó coi. Lần trước còn được áp mặt vào ngực Mã Hiểu Mai, lần sau hắn chỉ còn có một mình.

Dừng lại một chút, Long Vũ hỏi:

- Cô cần bao nhiêu thời gian?

Long Vũ nằm mộng cũng mơ tới Huyền Cảnh tu luyện. Linh khí tại Huyền Cảnh dày hơn ở thế giới thực mấy chục lần, hơn nữa thời gian chênh lệch là mười ngày. Đối với Long Vũ, tu luyện tại đây có quả thực rất tuyệt vời.

Mục tiêu hiện tại của Long Vũ là tại lần tụ hội Huyền Môn tiếp theo, hắn phải rửa được sỉ nhục trước kia.

Về phần truy tìm tung tích của cha mẹ đã bị thất lạc nhiều năm, bây giờ hắn còn chưa có đủ năng lực. Long Thiên Trạch là Vương cấp hỏa hệ dị năng giả, năng lực chiến đấu tương đương với cảnh giới tụ linh Tuyệt Cơ. Tu vi hiện tại của Long Vũ hiện giờ còn kém xa. Vì thế hắn biết rõ lúc này mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì...

Dựa theo tiêu chuẩn phân chia của công hội dị năng, dị năng phân chia là sơ cấp dị năng, trung cấp dị năng, cao cấp dị năng. Trong đó sơ cấp dị năng phân chia theo tinh cấp, tổng cộng có bảy cấp. Người nhập môn là Nhất Tinh, người cấp cao nhất là Thất Tinh. Trung cấp dị năng chia làm ba cấp là Vương cấp, Đế cấp, Hoàng cấp. Còn cao cấp dị năng thì không rõ tư liệu. Nghe nói cấp bậc dị năng cao nhất trong công hội dị năng chính là đại sư Yển Nam Thiên, cũng chỉ mới tới Hoàng cấp. Hắn cố gắng tu luyện, nhưng dường như không thể nào đột phá.

- Bây giờ còn chưa tính toán cụ thể, tôi sẽ cố gắng hoàn thành công việc...

La Lâm có một chút không xác định nói.

- Được rồi, tôi sẽ chờ đợi...

Cuối cùng có một chút hi vọng, trong lòng Long Vũ cũng yên tâm hơn nhiều.

Nghe lời chủ nhân có phần u oán, La Lâm thực ra cũng rất bất đắc dĩ. Đối với một máy tính có yêu cầu cần phải cực kỳ chính xác, nếu nói ra một đáp án mơ hồ như thế, cũng chỉ là do bất đắc dĩ. Nguyên nhân hiện tại bộ phận công năng của nàng vẫn còn chưa được hoàn thiện.

.....

.....

Thời khóa biểu ngày hôm nay của Long Vũ đã kín cả ngày. Buổi sáng nay là môn pháp luật học. Sau khi đi vào khuôn viên trường, Long Vũ tán phét với Trương Đại Ngưu một chút, sau đó hai người chia tay đi tìm phòng học sáng nay. Trường học lớn, nhiều khi cũng thật vất vả.

Sau khi Long Vũ tìm được phòng học, lúc này còn cách thời gian vào lớp là nửa tiếng nữa. Hắn giật mình, miệng há to, một phòng học rộng như thế mà lúc này sinh viên đã ngồi kín rồi.

Nhìn nhìn xung quanh, gian phòng này có thể chứa được ít nhất là hai trăm người. Ngày trước, Long Vũ cũng từng ngồi học tại đây, miễn cưỡng lắm mới coi là tạm đủ. Nhưng ngày hôm nay, quân số ở đây rất đông, nhìn quanh một vòng dường như không có một chỗ trống nào.

- Gặp quý?

Long Vũ kêu nhẹ một tiếng, vội vàng dụi mắt, sự tình hôm nay thực sự quý dị.

- Không phải gặp quý, mà là xuất hiện một giảng viên rất xinh đẹp và cute...

Đột nhiên, một âm thanh quen thuộc truyền đến từ sau lưng. Long Vũ theo bản năng xoay người, phát hiện tên gia súc Trương Đại Ngưu vẻ mặt đáng khinh đang nhìn mình.

- Đại Ngưu... Tại sao mày cũng ở đây?

Một sinh viên tại học viện thể dục, lại xuất hiện ở đây. Thằng ranh này cũng thật là làm việc có chút không đàng hoàng.

conan1989

36. Chương 7: Lão Sư? Hàn Cảnh Quan.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 7: Lão sư? Hàn cảnh quan.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

- Người anh em, theo tôi, lên trước chiếm chỗ.

Đại Ngưu lôi kéo Long Vũ đi tới một cách nhiệt tình. Sau khi ngồi xuống, Đại Ngưu cười nói:

- Long Vũ, cậu còn chưa biết gì à? Văn lão sư của lớp cậu nghỉ rồi đấy, thế là cục mới điều một vị nghiên cứu sinh xuống dạy, thấy không? Hôm nay có khá nhiều người không phải là bạn của cậu, có biết tại sao không?

- Tất nhiên là soi gái! Không phải vừa nói xong à?

Lên lớp soi gái chính là phong cách của Đại Ngưu. Từ khi lên trung học ở thị trấn đến nay, đồng chí Đại Ngưu dường như được lột xác, từ đầu là một nam sinh thuần khiết, nay đã trở thành sắc lang chân chính. Đôi khi, Long Vũ còn nghĩ rằng, chẳng lẽ tên này đã có con rồi?

Người không phóng đảng trong đời bại thì cũng là biến thái trong sự trầm mặc.

Đại Ngưu chắc là loại biến thái trong trăm mặc a.

- Làm sao cậu biết?

Đại Ngưu vẽ mặt đầy kinh ngạc:

- Nguyên lai tên tiểu tử như cậu cũng biết, đã thế còn giả bộ thánh nhân trước mặt tớ. Nghe nói, vị giảng viên này là hoa hậu ở đại học cảnh sát, hơn nữa học hành cũng cực tốt, hiện đang làm ở cục cảnh sát Thiên Hải. Ngoài ra, nghe nói nàng là con nhà giàu, tóm lại nàng chính là tình nhân trong mộng của mấy tên sắc lang trong trường.

- Khoan đã, cái gì mà tình nhân trong mộng với con nhà giàu, tớ chả thèm biết. Đại Ngưu, lần trước cậu nói là hồi tâm chuyển ý quay lại với Tiểu Như, sao giờ lại lộ nguyên hình rồi?

- Haiz! Chuyện cũ như mây, con tiện nhân Tiểu Như lại được Môi lão bản bao nuôi rồi.

Long Vũ lại nhìn Đại Ngưu, tức giận nói:

- Tớ đã nói rồi, con bé Tiểu Như kia có đôi mắt đào hoa như thế, cũng không phải là loại đứng đắn gì, không thèm nghe tớ, giờ hối hận rồi à?

- Không hối hận, tối thiểu, tớ cũng lấy được đêm đầu tiên của cô ấy.

Trương Đại Ngưu cười rất vô sỉ:

- Tớ tí nữa là thông ass của nàng, đáng tiếc...

Long Vũ nghe vậy thì im lặng, tên Đại Ngưu này quả là biến thái.

Đều được lớn lên ở đất Hoa Hạ, sao người với người lại khác nhau vậy chứ? Tại sao Đại Ngưu lại không thể thuần khiết như mình?

- Vậy là cậu định cam chịu tiếp tục làm tên hoa tâm đại la bạc à? Không truy tìm tình yêu cao thượng kia nữa à?

- Tình yêu rất phức tạp. Một thử hai nếm ba là say. Sau ba lượt sẽ không có ai dám nâng ly uống cạn, cho nên, tớ đã nghĩ rồi sau này quyết tâm hi du hoa tùng thôi.

Trương Đại Ngưu quăng xuống một câu rất hùng hồn, nghe cũng có chút đạo lý. Sau đó lại vỗ bả vai Long Vũ:

- Người an hem, kỳ thật, đôi khi tớ rất hâm mộ cậu, từ cao trung đến nay tớ chưa thấy cậu động tâm với nữ sinh nào cả. Mà cậu không bị gì đấy chứ?

Mình bình thường đến mức không thể thường hơn được, buổi tối làm ba lượt, sáng hôm sau vẫn thể chưa hề gián đoạn lần nào.

Về tán gái thì không phai là không muốn mà hẳn không có thời gian. Ở đại học tán gái cũng không phải là cái gì cả.

Bây giờ mà tán gái là phải có thời gian. Tặng hoa dưới ánh trăng, rồi này nọ thì phải có thời gian, nếu không thì chả có em nào thèm đi với mình cả.

Trên thế giới này rất công bằng. Cậu muốn được cái gì đó thì phải trả giá bằng thứ khác. Long Vũ muốn mạnh mẽ hơn. Cho nên hẳn phải tạm thời buông tha cho chuyện nữ nhi tình trường.

- Reng reng reng!

Đúng lúc này, chuông vang lên, một vị giáo viên nữ mặc váy đen từ bên ngoài đi vào. Khuôn mặt của nàng rất thanh tú, dáng người lả lướt, uyển chuyển, nhất là cặp đùi với tất đen phối hợp với giày đen cao gót đã bộc lộ được mị lực của nàng.

Trong phòng học liền trở nên im lặng. Tất cả sắc lang trong phòng đồng loạt nhìn vào nữ giáo viên. Long Vũ nhìn kỹ thì thấy một tên đã chảy cả nước miếng.

- Là cô ta, Hàn Duyệt!

Long Vũ cẩn thận đánh giá vài lần thì mới biết nữ giáo viên này mình lại quen. Nàng chẳng phải là nữ cảnh sát đã từng hợp tác phá án với mình mấy hôm trước sao?

- Còn giả vờ ngu với tớ nữa, ngay cả tên của người ta cũng biết. Haiz, quá giả dối a.

Long Vũ lại không thèm nghe Đại Ngưu nói cái gì mà chỉ đưa mắt nhìn Hàn Duyệt. Đúng là nàng, cái vẻ mặt lạnh lùng như ai cũng nợ nàng mấy trăm vạn này thì không lẫn vào đâu được.

- Nhìn tất chân kia, cả giày nữa, thật là đẹp, không hổ là tình nhân trong mộng của đại học Thiên hải chúng ta.

Trên mặt Đại Ngưu biến thành bộ dạng của trư ca, chỉ thiếu nước ép cả mắt vào trên người mà nhìn.

- Một đám dê con.

Ấn tượng của Long Vũ về Hàn Duyệt là không tốt tí nào, lần cuối hai người gặp mặt cũng chẳng hề vui vẻ tí nào. Nhìn vài lần, Long Vũ mắt cả hững hờ nằm gục xuống bàn mà ngủ.

Ngủ trong giờ đã là lệ thường của hắn.

Long Vũ thích ngủ trong giờ học, không phải là hắn thích ngủ mà là lịch dạy học chẳng gây cho hắn tí hứng thú nào cả. Hiện tại, phần lớn giáo viên đều dạy một cách máy móc, vô vị, không có giá trị để nghe. Bình thường, Long Vũ đều tự học, hơn nữa hiệu quả cũng cực tốt.

Với giáo viên đại học thì chỉ cần học sinh không gây ồn ào cho lớp học là được, còn cậu làm cái gì thì mặc kệ.

Đương nhiên là ở đại học nổi tiếng như Thiên Hải thì cuộc thi cuối kỳ cực kỳ nghiêm khắc, hơn nữa, chứng nhận tốt nghiệp cũng không phải dễ lấy, cho nên nếu đi học mà ngủ thì xác suất tốt nghiệp là không cao.

Vì vậy, những người đi học mà ngủ ngoại trừ thiên tài thì là mấy tên ngu ngốc. Long Vũ không phải ngu cũng không phải thiên tài, nhưng năng lực tự học của hắn rất cao.

Sau khi giới thiệu một cách đơn giản thì Hàn Duyệt bắt đầu giảng bài, âm thanh của nàng như thiên籁 lại chỉ âm trầm ngập khắp phòng học.

Toàn bộ học sinh, không kể nam hay nữ đều bị hấp dẫn, mỗi người đều tập trung tinh thần nghe giảng. Sự thật chứng minh, Hàn Duyệt diễn giải khác với các giáo viên khác, vì nguyên nhân nghề nghiệp, nàng hiểu rất sâu đối với luật học, cho nên khi giảng bài, nàng thường trích dẫn một chút thực tế, khắc sâu phân tích vấn đề khiến học sinh nghe như say như dại, ngay cả người đơn giản như Trương Đại Ngưu cũng hiểu được đôi chút.

- Khò khò

Đột nhiên, một thanh âm không hài hòa vang lên.

conan1989

37. Chương 8: Cô Nam Quả Nữ.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 8: Cô nam quả nữ.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Hàn Duyệt đang ghi bài lên bảng thì quay lại tìm âm thanh đang phát ra, nàng phát hiện một nam sinh đang ngủ ở bàn thứ 3. Âm thanh vừa rồi chính là tiếng ngáy của hắn.

Long Vũ bt ngủ rất ít khi ngáy, nhưng hề ghé vào bàn ngủ thì dễ dàng khiến cho hô hấp không được lưu thông, cho nên mới tạo thành tiếng ngáy.

Nếu là Văn lão sư thì thanh âm nhỏ bé trong căn phòng ồn ào này sẽ không làm cho ai chú ý cả. Nhưng hôm nay lại khác, trong phòng rất im lặng, thậm chí nếu có cây kim rơi xuống thì vẫn nghe đc như thường. Cho nên, tiếng ngáy của Long Vũ rất thu hút ánh mắt của mọi người.

- Bạn học này, đứng lên!

Sắc mặt Hàn Duyệt hơi đổi, thấp giọng mắng một tiếng.

Long Vũ đã ngủ rất say và đang ở trong quá trình bổ sung thể lực làm sao có thể nghe được tiếng quát của Hàn Duyệt.

Trương Đại Ngưu vừa thấy thì đưa tay đẩy Long Vũ, mà Hàn Duyệt thì đã ném cục giẻ lau bảng vào Long Vũ.

- Bộp!

Long Vũ mở mắt, trong nháy mắt đã đẩy cục giẻ lau bảng kia chệch hướng, đập vào sách của người ngồi sau lưng.

- Ai, thật không có cái tâm gì cả, đang học lại ném đồ đạc lung tung.

Long Vũ vừa xoa mắt vừa mắng. Vừa rồi là do bản năng của hắn. Khi xoa mắt xong thì hắn mới thấy cả lớp đều nhìn chăm chăm vào hắn.

- Hê lô e vờ ri bó đỳ!

Long Vũ mặc dù kinh mà không loạn, vẫn tiêu sái đầy vô sỉ nói:

- Mọi người tiếp tục a, mời lão sư giảng tiếp a!

Nói xong còn đưa mắt quét tới quét lui trên đùi của Hàn Duyệt.

Nhìn thấy ánh mắt vừa đáng khinh vừa thanh thuần của Long Vũ thì Đại Ngưu mới biết được người anh em của mình mới là tay già đời trong chốn hải hoa bất bướm a, nhìn xem trí tuệ, đảm lượng, ánh mắt... Cao, thật là cao a.

- Nguyên lai là tên thần...

Hàn Duyệt cũng nhận ra tên thần côn Long Vũ, quả là ứng với câu nói không phải oan gia không gặp mặt, thiên nhai hà xử bất tương phùng. Giờ lại gặp hắn ở đây, lại là học sinh của mình. Thần côn ơi Thần côn, xem tôi thu thập cậu như thế nào.

Về lần đi uống café trước, Hàn Duyệt vẫn tức giận trong lòng.

Lần trước Hàn Duyệt tìm Long Vũ hi vọng có thể dùng lực lượng thiên sư để phá án hồ Linh Trạch, dùng sự thực chứng minh phán đoán của nàng. Nhưng lại bị Long Vũ từ chối. Sau đó, nàng tự mình điều tra, kết quả lại bị cục cảnh sát phát hiện và bị lãnh đạo ở trên khiển trách nghiêm khắc. Cuối cùng bị cách chức tạm thời, dày đến đại học Thiên Hải dạy học.

Hàn Duyệt đang trong cơn tức mà không có chỗ để phát tiết thì gặp phải Long Vũ.

Nàng thầm nghĩ, nếu không phải do Long Vũ không giúp nàng thì vụ án này hơn nửa đã điều tra xong, chờ nắm được chứng cứ nàng liền đưa vụ án lên báo, để xem vị lãnh đạo kia còn có thể lấy thúng úp voi hay không.

Cho nên, cục diện hiện tại Hàn Duyệt tính vào đầu của Long Vũ.

- Lão sư, người tiếp tục giảng bài a, đừng áy náy chuyện ném cục giẻ vào tôi.

Long Vũ trơ mặt ra nói một câu liền ngồi xuống.

Trương Đại Ngưu vô cùng khâm phục hỏi:

- Người anh em, hai người biết nhau à.

- Đương nhiên, bọn tớ còn đi uống café với nhau nữa là.

Long Vũ cười đắc ý.

- Thật?

Trương Đại Ngưu đến giờ mới biết mình chưa tìm hiểu hết người anh em này.

- Là thật, thật đến mức không thể giả đơ.

Ngay khi Long Vũ đang xì xào với Đại Ngưu thì Hàn Duyệt đi xuống, lạnh mặt với Long Vũ:

- Sau khi tan học đến văn phòng tìm tôi, nếu không, chuyện hôm nay tôi sẽ báo lên hiệu trưởng.

- Người anh em, bớt đau buồn, ngủ trong giờ học thì không lớn mà cũng không nhỏ, nhưng nếu bị báo lên thì lại ảnh hưởng đến kiểm điểm của cậu.

Trương Đại Ngưu thản nhiên nói.

Sau khi tan học, Long Vũ ngoan ngoãn đi tới phòng làm việc của giáo viên.

Đúng lúc này, lại có một nữ giáo viên tiến đến, nàng đưa mắt nhìn Long Vũ, cười hỏi:

- Bạn Long Vũ, cậu đến tìm tôi à?

Người hỏi không ai khác mà là Tuyết Cơ. Long Vũ đưa tay chỉ chỉ:

- Không phải, là Hàn lão sư mời tới?

- Hàn Duyệt?

Tuyết Cơ đương nhiên biết Hàn Duyệt, nàng đến gần một chút nói:

- Tiểu tử thôi, có nhân tính một chút đi.

Long Vũ nghe xong thì biết Tuyết Cơ hiểu lầm liền giải thích:

- Hàn lão sư gọi em lại để xử phạt a, em đang ngủ thì gặp phải nàng.

- Ha ha!

Tuyết Cơ nghe xong thì cười, thấy xung quang vắng lặng thì ném cho Long Vũ một ánh mắt đáng nghiền ngẫm:

- Nghe nói vị đồng sự mới đến của mình hơi nóng tính thì phải.

Đúng lúc này, trong phòng làm việc truyền ra âm thanh lạnh như băng:

- Vào đi!

- Hắc hắc, tự cầu phúc đi!

Tuyết Cơ cười với Long Vũ, vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Đi vào văn phòng, Long Vũ phát hiện nơi phong thủy bên trong thuận theo thiên địa, khác hoàn toàn với bên ngoài văn phòng. Từ bố trí của văn phòng thì đây là một căn phòng khá là đẹp, bên trong còn có toilet. Đồ gia dụng đều rất tinh xảo, máy tính LCD, TV plasma... trang bị điện tử cao cấp không thiếu gì khiến Long Vũ nhớ lại lời của Đại Ngưu, Hàn Duyệt là con nhà giàu.

Hàn Duyệt đã thay bộ đồ trên người thành một bộ đồ thể thao, biến sự gợi cảm dễ thương thành tươi mát. Tóc búi đuôi ngựa, y phục vận động không hề ảnh hưởng đến mỹ cảm của nàng, khuôn mặt đã không còn dấu vết của make up, toàn thân tràn ngập hơi thở thanh xuân.

- Ngồi xuống đi.

Hàn Duyệt lạnh lùng nói một tiếng liền đi tới khóa trái cửa lại. Sau đó ngồi đối diện với Long Vũ, con người nhìn hẩn chằm chằm.

Long Vũ hơi nhúc nhích, cô nam quả nữ ở chung một phòng, nàng còn khóa trái cửa, có chuyện gì đây? Hay nàng muốn xxoo với mình?

Ngay khi Long Vũ miên man suy nghĩ thì Hàn Duyệt nói:

- Long Vũ, sơn không chuyển thì thủy chuyển, cuối cùng cũng bị tôi nắm trong tay, nói đi, cậu muốn tôi xử lí chuyện hôm nay như thế nào.

conan1989

38. Chương 9: Ủy Thác Của Nữ Cảnh Sát!

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 9: Ủy thác của nữ cảnh sát!

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Tiểu Kim

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ sờ sờ mũi, nhìn Hàn Duyệt:

- Hàn lão sư, Hàn cảnh quan, cô không biết ngủ trong giờ là bình thường à? Trước kia tôi vẫn như thế, chưa có ai phản cảm cả. Hai ta cũng là người quen, cấp tôi ít mặt mũi đi.

- Người quen?

Khóe miệng Hàn Duyệt nở nụ cười lạnh lạnh:

- Tôi với cậu quen lắm à? Sao tôi lại không biết nhỉ, Long Vũ đồng học, nói thật với cậu, học kỳ này, khoa luật của cậu đều do tôi dạy cả, tôi không biết trước kia cậu thế nào, nhưng giờ phải sửa lại thói quen ngủ trong giờ học, chuyện này là không tôn trọng giáo viên. Lát nữa, cậu viết một bản kiểm điểm dài 1 vạn chữ, chuyện này coi như xong, nếu không, ha ha, cậu cứ chờ mà bị phạt đi.

- Đương nhiên, tôi là người biết nói đạo lý, chuyện này vị tất phải làm vậy...

Trong đôi mắt của Hàn Duyệt hiện lên quang mang giáo hoạt:

- Nếu cậu chịu giúp tôi điều tra vụ hồ Linh Trạch tôi sẽ bỏ qua cho cậu.

Hàn Duyệt từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát đến nay, trong tràn hy vọng có thể phá được vụ án đầu tiên thật tốt đẹp, nhưng chuyện đời không như mơ, nàng lại không cam lòng, nàng hy vọng Long Vũ có thể giúp nàng điều tra ra vụ án hồ Linh Trạch.

- Vụ án hồ Linh Trạch cô nên bỏ nó đi...

Long Vũ thản nhiên nói.

- Tại sao?

Hàn Duyệt có chút kích động, nàng đứng dậy, ánh mắt nhìn vào hắc hủ:

- Cậu phải cho tôi một lý do? Nếu cần tiền thì cứ nói với tôi, tôi sẽ không bạc đãi cậu, cậu muốn bao nhiêu cứ nói.

Khoảng cách giữa hai người lúc này đã rất gần, thậm chí Long Vũ có thể ngửi được mùi thơm trên cơ thể của Hàn Duyệt. Nó khác với Mã Hiểu Mai, mùi hương trên người Hàn Duyệt lại càng khiến nhân tâm nhận nhận.

Hàn Duyệt lại tiến lên hai bước, nhìn xuống Long Vũ, nàng hơi cúi người hỏi Long Vũ:

- Nói đi, cậu cần bao nhiêu tiền mới đáp ứng giúp tôi vụ án này...

Hàn Duyệt cúi đầu nói Chuyện, lại không ý thức được bộ ngực sữa của nàng thiếu chút nữa là nện lên đầu của Long Vũ.

Long Vũ rất muốn đột nhiên đứng dậy, dùng đầu chạm vào bộ ngực của Hàn Duyệt, nhưng nàng lại là giáo viên của mình, cuối cùng thì cũng bỏ qua ý nghĩ này.

Dừng lại, Long Vũ nửa thật nửa giả nói:

- Hàn cảnh quan, nói thật với cô, nữ quỷ ở hồ Linh Trạch đã bị tiêu diệt, về sau, ở hồ Linh Trạch sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa...

Nữ quỷ tại hồ Linh Trạch đã biến mất từ lần trước hắc tiến vào Huyền cảnh, huyết nghê bị giết, thông đạo cũng bị phong kín, trừ Long Vũ dùng Phượng Hoàng lệnh có thể tiến vào Huyền cảnh thì cho dù Âm Hắc tu chân dùng huyết tế cũng chẳng thấm vào đâu.

Nói cách khác, hồ Linh Trạch hiện đã cực kỳ an toàn.

Đương nhiên, chuyện này Long Vũ không thể nói với Hàn Duyệt vì chuyện này liên quan đến quá nhiều sự việc, quá mức quỷ dị, cho dù hắc muốn giải thích cũng chưa chắc đã giải thích được.

- Cậu nói thật?

- Là thật...

Long Vũ gật đầu:

- Tôi có thể đảm bảo với cô, nhà trọ tại hồ Linh Trạch sẽ không phát sinh chuyện gì nữa.

- Nói vậy, cái chết của Lưu Phỉ Phỉ cũng không thể kiểm tra nữa?

Hàn Duyệt có chút thất vọng, xem ra, trong thời gian ngắn nàng không thể nào lật lại vụ án.

- Quên đi, đã làm giáo viên thì cứ làm đi...

Long Vũ hoàn toàn cắt đứt hy vọng của Hàn Duyệt, bất quá, tâm thái của nàng lại trở lại bình thường.

- Buông tha đi, Hàn cảnh qua, có lẽ Lưu Phỉ Phỉ đã tan thành mây khói rồi. Nếu không có chuyện khác thì tôi phải đi đây.

Ngay khi Long Vũ đang đi ra cửa thì Hàn Duyệt gọi hắc lại:

- Long Vũ, bản kiểm điểm không cần viết, nhưng lần sau không được ngủ trong giờ của tôi nữa, tuy cậu là thiên sư nhưng cũng là học trò của tôi, tôi có quyền yêu cầu cậu.

Long Vũ mỉm cười, gật đầu.

Lúc ra cửa, hắc âm thầm suy nghĩ, Hàn Duyệt thật ra cũng không tồi.

Có câu nói tâm trạng tốt, sợ cái gì.

Ba ngày sau khi Long Vũ và Hàn Duyệt nói chuyện với nhau thì nhà trọ ở hồ Linh Trạch lại xảy ra án mạng kỳ dị. Lần này, người chết là hai nữ sinh, khi phát hiện hai người đã chết thì cả hai đã thành thây khô, toàn thân không còn một giọt máu, bộ dạng cực kỳ khủng bố.

Nhận được thông tri, Hàn Duyệt tiếp nhận vụ án này, và nhiệm vụ dạy học tại đại học Thiên Hải vẫn không đổi. Với thân phận giáo viên, nàng sẽ có lợi khi điều tra.

Hàn Duyệt và pháp y vừa xem thi thể xong thì liền gọi điện cho Long Vũ. Theo như pháp ý nói thì với thủ đoạn của con người hiện nay thì không thể hút hết máu trong cơ thể của con người.

Nói cách khác, pháp y hoài nghi hung thủ của vụ án này không phải là nhân loại.

Đương nhiên, những lời này chỉ là hấn cùng Hàn Duyệt nói với nhau, khi viết báo cáo sẽ không viết như vậy.

Hàn Duyệt cũng rất nghi ngờ, bởi vì nàng đã trải qua sự kiện nữ quỷ.

Long Vũ biết được việc này thì vô cùng đau đầu. Quả là sợ cái gì sẽ gặp cái đó.

- Long Vũ, không phải cậu nói là nữ quỷ ở hồ Linh Trạch đã hồn phi phách tán rồi à, bây giờ lại có hai vụ án, cậu giải thích thế nào?

Hàn Duyệt lớn tiếng hỏi.

Long Vũ tức giận nói:

- Đâu phải tôi làm...

- Tôi biết cậu không làm, nhưng cậu là thiên sư, cậu phải có phán đoán đi chứ.

Hàn Duyệt biết vụ án này không thể thiếu Long Vũ hỗ trợ cho nên lời nói cũng có chút khách khí.

- Nhất định là do quỷ vật làm, tình huống cụ thể thì để tôi điều tra đã...

Long Vũ nói đến đây thì cười hắc hắc:

- Từ trước đến nay, bốn thiên sư bắt quỷ là phải thu tiền, muốn tôi nhúng tay vào cũng được, nhưng phải có người ủy thác.

- Tôi biết là cậu sẽ nói vậy...

Hàn Duyệt rút chi phiếu từ trong ví ra:

- Trong này có một vạn, không có mặt mã, nếu thành công sẽ có hậu tạ.

- Một vạn...

Long Vũ đưa tay ra nhận chi phiếu, cất vào túi rồi tò mò hỏi:

- Là cá nhân cô bỏ hay là cục cảnh sát thành phố bỏ tiền.

conan1989

39. Chương 10: Tu Luyện Tại Hồ Linh Trạch.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 10: Tu luyện tại hồ Linh Trạch.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Không cần cậu quản...

Hàn Duyệt nhú mày nói:

- Tôi hy vọng là cậu mau chóng tìm ra nguyên nhân để nhanh chóng giải quyết vụ án này...

- Việc đó là tất nhiên, bắt người kiếm tiền, giúp người tránh điều ác...

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Mấy ngày tới, cô không cần thường xuyên tiếp xúc với tôi. Đợi khi tôi tìm được manh mối, sẽ chủ động liên hệ với cô.

- Vì sao?

Hàn Duyệt khó hiểu hỏi lại.

- Bởi vì tôi không thích trở thành kẻ địch của tất cả nam sinh tại đại học Thiên Hải.

Mấy ngày nay, Hàn Duyệt cùng với Long Vũ thường xuyên gặp nhau. Theo như lời của Đại Ngưu, hẳn sắp trở thành kẻ địch của tất cả nam sinh.

- Ấc...

Hàn Duyệt lên tiếng, trong lòng cười khổ. Bộ dạng xinh đẹp của mình thì có gì sai chứ?

.....

.....

Buổi chiều, Tuyết Cơ gọi điện cho Long Vũ, hẹn hẳn đến nhà trọ gặp mặt, nói là có chuyện trọng yếu muốn nói với hẳn. Vừa lúc buổi chiều Long Vũ không có khóa, vội vàng chạy qua.

Tại nhà trọ của Tuyết Cơ, Long Vũ không ngờ gặp lại Mã Hiểu Mai đã nhiều ngày không gặp.

Mã Hiểu Mai toàn thân mặc một bộ váy màu trắng, nhìn rất thực nữ. Giờ phút này, nàng đang ngồi cạnh Tuyết Cơ, lẳng lặng nhìn Long Vũ.

Theo bản năng, Long Vũ nhìn thoáng qua bộ váy của Mã Hiểu Mai rồi dừng tại dưới đôi chân nàng. Làn da trắng nõn, trong sáng thuần khiết, xỏ trên một đôi giày xăng - đan, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác mê người(Thăng này được, tia luôn đôi chân của em, không biết chân dài đến đâu nhỉ)

Bởi vì ngồi xuống nên cổ áo của Mã Hiểu Mai trùng xuống, xuất hiện rõ ràng một rãnh sâu ở trước ngực. Là một thiếu nữ, bộ ngực Mã Hiểu Mai thực sự đầy đặn.

Nhìn nhìn sang bên người Tuyết Cơ. Nàng mặc một bộ đồ chức nghiệp. Hiển nhiên là vừa từ giảng đường đi ra. Trên cánh tay còn có dính một chút bụi phấn. Nhưng cái này cũng không có ảnh hưởng đến vẻ đẹp hoàn mỹ của nàng.

Nhìn hai mỹ nữ một lớn một nhỏ. Trong lòng Long Vũ có chút rung động.

- Tiểu sắc quỷ. Nhìn nhìn cái gì... Đi tới đây. Chị có chuyện muốn nói với em.

Tuyết Cơ vẫy tay, ý bảo Long Vũ đến ngồi bên cạnh.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng bước tới. Tìm được vị trí thích hợp, hẳn đặt mông ngồi ở giữa Tuyết Cơ và Mã Hiểu Mai. Có cảm giác như là trái ồm phải ếp. (Thăng này thật sướng)

Mã Hiểu Mai theo bản năng nhích mông xa ra một chút, tránh tiếp xúc với Long Vũ. Tuyết Cơ không làm như vậy, nàng vỗ lên vai Long Vũ nói:

- Vụ án giết người ở nhà trọ gần hồ Linh Trạch, em đã nghe đến chưa? Lần này phiền toái lớn rồi. Chính là do kiến hút máu tại Huyền Cảnh gây ra...

- Kiến hút máu?

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Kiến hút máu không phải là do chúng ta đã giết sạch rồi sao ? Thông đạo kia cũng đã bị phá hủy, tại sao kiến hút máu vẫn còn xuất hiện tại vườn trường đại học Thiên Hải?

- Chuyện này đúng là chị với em cũng đã thấy. Vốn chị cũng đã nghĩ sự kiện ma quái tại hồ Linh Trạch đã hoàn toàn biến mất. Nhưng sự thật đúng là như thế...

Nói đến đây, Tuyết Cơ đem ánh mắt nhìn sang Mã Hiểu Mai:

- Hiểu Mai, cô nói tình hình cụ thể cho Tiểu Vũ nghe đi...

Mã Hiểu Mai nghe vậy, cất âm thanh trong như tiếng hát, nói:

- Long Vũ, tôi cùng với cha tôi tối hôm qua có phát hiện kiến hút máu. Hơn nữa cũng đã đánh nhau với chúng, nhưng chúng đã chạy mất. Căn cứ vào phân tích của chúng tôi, kiến hút máu chỉ còn may mắn tồn tại một vài con chạy thoát được. Những con này, nó giết người là để hút máu, để cao lực lượng bản thân. Căn cứ vào tin tức chúng tôi biết được, nếu nó hút đủ máu của tám người, sẽ đạt tới hình thái cuối cùng. Lúc đó, nếu nó tìm được một cơ thể thích hợp để ký sinh, chúng ta sẽ rất khó để tiêu diệt...

- Lợi hại như vậy sao?

Long Vũ nhất thời nhúc nhích. Sớm biết chuyện này khó giải quyết như vậy, không nên chấp nhận đề nghị của Hàn Duyệt. Tiền này trong tay, cũng chẳng có lời gì.

- Hiện tại chúng ta phải làm thế nào?

Long Vũ hỏi.

Tuyết Cơ tiếp tục đề tài nói:

- Động vật này có trí tuệ rất cao, phi thường giao hoạt. Hơn nữa sức chiến đấu của chúng không hề yếu. Hiện tại chúng ta phải cùng nhau hợp lực để tiêu diệt chúng. Từ dấu hiệu để lại, chúng còn chưa rời khỏi đại học Thiên Hải, ta cũng không nghĩ chúng muốn rời khỏi đại học Thiên Hải. Tiểu Vũ, ta cùng Hiểu Mai đã thương nghị một lần. Trong thời gian này, chúng ta cùng Mã gia liên thủ đối địch. Từ đêm nay, mỗi người chúng ta đều phải có trách nhiệm tại đại học Thiên Hải. Mỗi người một ngày... Đây là Linh Thị Nghi (tên của cái lá bùa) chị mới lấy được từ Huyền Môn, nó có thể giúp em tìm được hơi thở của bọn kiến. Nhớ kỹ, khi đã phát hiện ra bọn chúng phải liên hệ ngay với mọi người, không được một mình hành động. Đúng rồi, Linh Thị Nghi trên thị trường có giá năm ngàn đồng. Chị cho em nợ, lúc nào có tiền nhất định phải trả lại cho chị...

.....
.....

Màn đêm bao phủ, bóng trăng sáng tỏ chiếu trên mặt hồ. Bầu trời đầy sao, tất cả mọi thứ đều chìm trong tĩnh lặng.

Căn cứ vào ước định, trách nhiệm canh giữ vườn trường đại học Thiên Hải đêm nay thuộc về Long Vũ.

Sau khi tuần tra một vòng quanh sân trường, hắn đi đến hồ Linh Trạch. Đây là nơi được truyền miệng cho nhau là có ma quái xuất hiện. Xung quanh tương đối yên tĩnh, không hề có những âm thanh của cuộc 'đã chiến'(Hành động của các đôi tình nhân)

- Chủ nhân, tôi đề nghị cậu nên tu luyện... Về phần kiến hút máu, tôi có thể giúp cậu giám thị. Lần trước tôi đã đem tin tức của kiến hút máu thu thập đầy đủ. Đối với hơi thở của chúng, tôi có thể khẳng định trăm phần trăm nắm chắc. Chỉ cần chúng chui ra từ cơ thể ký sinh, tôi có thể chắc chắn biết được tọa độ của chúng.

La Lâm đề nghị.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng vui vẻ:

- Thật sự cô có thể so với Linh Thị Nghi chuẩn xác hơn.

La Lâm trả lời:

- đương nhiên, tôi là phát minh vĩ đại nhất của kỷ nguyên vũ trụ. Linh Thị Nghi trong tay cậu ở nơi tôi đến, ngay cả món đồ chơi của trẻ con cũng không bằng.

Long Vũ một trận buồn bực. sớm biết như vậy mình đã không mất năm ngàn đồng.

- Không được, ngày mai phải tìm Tuyết Cơ tỷ tỷ trả lại.

Long Vũ thì thầm nói.

- La Lâm, nhớ kỹ, khi phát hiện ra hơi thở của chúng, cô phải báo ngay cho tôi biết....

Long Vũ nói một tiếng, lập tức chậm rãi bước đến bên hồ. Khoanh chân ngồi xuống, khởi động bí quyết Thiên Sư kiếm quyết, ngưng thần tĩnh khí bắt đầu tu luyện.

La Lâm một bên bắt đầu tìm kiếm hơi thở của kiến hút máu. Một bên không ngừng hấp thu năng lượng mà Long Vũ không thể hấp thu, bổ sung cho nguồn năng lượng đã sử dụng.

Hồ Linh Trạch này từng giả thiết rằng có thông đạo nối qua hai thế giới.

Cho nên linh khí dày đặc hơn các địa phương khác. Dưới tác dụng của thiên sư kiếm quyết, một cỗ linh khí tinh thuần chậm rãi tiến vào trong cơ thể của Long Vũ.

Long Vũ hai tay bóp lên kiếm quyết, hô hấp dần dần trở lên vững vàng. Linh khí được hấp thu không ngừng chuyển hóa. Khi trong đan điền không thể chứa đựng được nữa, toàn bộ đều bị La Lâm hấp thu, một chút cũng không lãng phí.

Nhớ lại mười mấy năm tu luyện, Long Vũ thấy mình quả thực là đậm chân tại chỗ.

Trong lúc Long Vũ tu luyện, hồ Linh Trạch vẫn đang yên lặng bỗng nhiên xao động. Một tia linh khí vô sắc từ trong mặt hồ phóng ra, xuyên qua không khí, sau đó cuộn cuộn không ngừng tiến vào bên trong thân thể Long Vũ.

- Chủ nhân, tôi có thể giúp cậu tu luyện.

Âm thanh của La Lâm trực tiếp xuất hiện trong ý thức của Long Vũ.

- Hệ thống công năng của tôi sẽ được sửa chữa trong thời gian sớm nhất. Lúc đó có thể tăng tốc độ hấp thu linh khí bên ngoài cho cậu. Nhưng mà, kinh mạch của cậu không được tốt lắm. Nếu mà hấp thu quá nhiều linh khí như đã nói, kinh mạch trong cơ thể cậu sẽ bị tổn thương...

conan1989

40. Chương 11: Phát Hiện Kiến Hút Máu

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 11: Phát hiện kiến hút máu

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ nghe vậy, lập tức dùng ý niệm đồng ý La Lâm trợ giúp.

Được chủ nhân đồng ý, La Lâm lập tức mở ra công năng phụ trợ tu luyện. La Lâm tới từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ, là một máy tính hình người chuyên giúp tu luyện mở rộng trí năng (trí tuệ năng lực). Công hiệu chủ yếu là hỗ trợ chủ nhân tu luyện. Kỳ thật, La Lâm đã được cài đặt phương thức tu luyện ở kỷ nguyên vũ trụ. Nhưng mà sau khi xuyên qua không gian, hệ thống công năng của nàng có phần hư hỏng. Ngoài ra, chủ nhân có nguồn sinh lực không đủ, làm cho rất nhiều công năng mất đi tác dụng.

Trong thời gian này, La Lâm sử dụng mọi khả năng để chữa trị hệ thống cơ bản phụ trợ tu luyện. Nàng hy vọng mình mau chóng giúp cho chủ nhân cường đại lên.

Chỉ có chủ nhân cường đại rồi, nguồn đạo lực mới được cung cấp càng nhiều. Lúc đó nàng mới có đủ nguồn năng lượng để tự chữa trị.

Bởi vì La Lâm nhận thấy mình có thể tiến hóa, nhưng không có cách nào có thể tìm kiếm tư liệu tiến hóa. Vì vậy Long Vũ cần phải cố gắng, và hắn đã rất cố gắng.

Sau khi hệ thống phụ trợ tu luyện được mở, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa của Long Vũ nhanh gấp đôi. Làm như vậy vừa có lợi vừa có hại. Có lợi ở chỗ đẩy nhanh hơn tốc độ tu luyện. Chỗ có hại là thân thể Long Vũ càng tăng thêm thống khổ. Trong kinh mạch Long Vũ không ngừng truyền ra một trận đau đớn kịch liệt. Cũng may mà, hắn đã có thời gian tu luyện năm chiêu thức của Hỗn Độn Xà., khiến cho kinh mạch dai dẳng hơn nhiều. Vì vậy những đau đớn hiện tại hắn có thể chịu đựng được.

Chẳng qua lúc này, những đau đớn mà La Lâm nói là rất nhỏ thực không đúng. Có lẽ, những lời La Lâm nói chỉ đối với những con người của kỷ nguyên vũ trụ.

Theo tốc độ di chuyển, linh khí trong nước tại hồ Linh Trạch không ngừng bị lấy ra. Lúc này nếu có người ở đây, bằng mắt thường có thể trực tiếp nhìn thấy linh khí.

Thời gian không nhiều, đan điền Long Vũ không thể nhận thêm đạo lực, đã đạt đến cực hạn. Nhưng mà Long Vũ vẫn không có đình chỉ tu luyện, bởi vì La Lâm vẫn còn không ngừng tiếp thu đạo lực.

Tu luyện vẫn tiếp tục diễn ra. Sau khi La Lâm bắt đầu tăng tốc độ hấp thu. Long Vũ phát hiện trong đan điền cũng hấp thu chút ít đạo lực.

Ngay lập tức, hắn liền bắt đầu khởi động một vòng chu thiên tuần hoàn trong cơ thể. Đem một bộ phận đạo lực nén vào trong đan điền.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Long Vũ ngạc nhiên phát hiện, dung lượng của đan điền tự nhiên mở rộng ra một chút. Tuy rằng không lớn, nhưng đối với một Long Vũ phế vật mà nói, đây đã là một kỳ tích.

Long Vũ bắt đầu thích tu luyện như thế.

Tuy rằng kinh mạch đau đớn kéo dài. Nhưng Long Vũ đã có dã tâm tu luyện, mấy cái này không tính là cái gì.

Đến lúc đan điền Long Vũ đã thừa nhận tới điểm cực hạn. Đạo lực bành trướng ra. Long Vũ cố gắng nén thêm vào trong đan điền. Một cỗ đau đớn kịch liệt truyền tới. Đầu Long Vũ đã xuất hiện đầy mồ hôi lạnh.

Bất ngờ hơn là, lúc này La Lâm cũng không lấy đạo lực từ đan điền Long Vũ nữa.

Nàng dường như có ý muốn cho Long Vũ chịu đựng thống khổ như thế.

- Cố gắng kiên trì...

Âm thanh La Lâm trực tiếp xuất hiện trong ý thức Long Vũ, nàng dặn dò nói:

- Cậu phải cố gắng kiên trì... Chỉ khi đan điền không ngừng bị đè nén tới mức cực hạn, dung lượng của nó mới trở nên lớn hơn nữa, tính dẻo dai mới có thể càng mạnh.

Hít sâu một hơi, Long Vũ tiếp tục kiên trì tu luyện. Mặc cho đan điền có đau đớn mãnh liệt cỡ nào, hắn cũng cắn răng kiên trì. Hắn tin tưởng rằng La Lâm không có làm hại mình.

Sự kiên trì của Long Vũ cuối cùng cũng có kết quả. Cảm giác đau đớn từ trong đan điền cũng đã chậm lại, nhưng cũng không có biến mất hoàn toàn. Hiển nhiên sau khi hấn cố gắng kiên trì, dung lượng, độ bền của đan điền rất cuộc cũng được mở rộng.

- Đình chỉ tu luyện.

La Lâm lớn tiếng kêu, vang lên trong ý thức Long Vũ. Hấn kiên trì đến mức này, xem như cũng đã được rồi.

Thở dài một hơi, Long Vũ ngưng hạ tâm thần, đình chỉ tu luyện. Toàn thân hấn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Hiển nhiên, trước lúc đình chỉ tu luyện, hấn mới nhận ra vừa rồi quả thực quá thống khổ.

Thống khổ thực ra không quan trọng, quan trọng là hấn đã kiên trì được. Có được ngày hôm nay, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...

Cảm ứng đan điền cùng kinh mạch trong cơ thể, khoe miệng Long Vũ mỉm cười. Sau một lúc, hấn thậm chí còn phát ra cả tiếng cười.

Thật lâu sau, lồng ngực Long Vũ mới khôi phục được bình tĩnh, hô hấp cũng trở lên bình thường.

Cảm nhận được đạo lực dư thừa trong cơ thể, Long Vũ nhất thời hứng khởi. Hấn chậm rãi đem thần thức của mình xuất ra, đem cả hồ Linh Trạch bao phủ. Mặc dù nhắm mắt lại, hấn cũng có thể chứng kiến được tình cảnh xung quanh, con cá tự do bơi trong hồ, trong bụi hoa có những con côn trùng nào đang cử động...

Đây là một cảm giác kỳ diệu.

Trong cuộc sống từ xưa đến nay, Long Vũ không thể làm được điều này. Nhưng ngày hôm nay, hấn đã làm được. Hấn phỏng chừng không bao lâu nữa. Cảnh giới của hấn có thể đột phát từ màu cam tiến đến màu vàng.

Đến lúc đó hấn có thể tu luyện Thiên Sư kiếm quyết – Phá Ma kiếm quyết.

Long Vũ chậm rãi thu liễm tinh thần, chậm rãi giương đôi mắt, trên mặt hiện lên biểu tình vui sướng không một chút che giấu.

- Chủ nhân, phát hiện ra hơi thở của kiến hút máu ký sinh. Hướng dẫn điện tử đang tìm kiếm... Hoàn thành...

La Lâm phát ra tiếng cảnh báo.

Long Vũ chột rùng mình, vội vàng nhìn trên màn hình điện tử để tìm kiếm. Từ tình huống hiện tại, hơi thở của kiến hút máu xuất hiện gần khu nhà trọ của nữ sinh.

Lúc này đã là hơn bốn giờ sáng, cả vườn trường chìm trong sự yên lặng, không có một bóng người. Lúc Long Vũ tiến sát đến khu nhà trọ của nữ sinh, thậm trí hấn còn nghe được tiếng gáy trong ký túc xá truyền đến.

- Chủ nhân, đã xác định được vị trí chính xác.

La Lâm nhắc nhở.

Long Vũ nhìn lên màn hình điện tử, đi tới phía trước vài chục bước. Hít sâu một hơi, thân mình nhảy lên ban công lầu hai. Đồng thời hấn thấy một đạo huyết ảnh hiện lên.

Vì không muốn dẫm thảo kinh xà, tránh cho những hiểu lầm không cần thiết, Long Vũ rón ra rón rén mở cửa sổ ở ban công, nhìn vào bên trong.

Buổi tối ngày hôm nay có trăng sáng, nữ sinh trong nhà trọ lại ở một phòng không được rộng rãi. Cho nên toàn bộ đều được ánh trăng chiếu sáng rõ ràng. Trong phòng có bốn cái giường cao thấp, dưới giường là một cái máy tính, ở trên giường là nơi nữ sinh nghỉ ngơi.

Ánh mắt Long Vũ quét qua một vòng ký túc xá. Sắc mặt Long Vũ lập tức thay đổi. Tuy rằng hiện tại trời đã sang thu, nhưng nhiệt độ vẫn hơi cao như cũ. Các nữ sinh vẫn ăn mặc mát mẻ, thậm chí chắn màn đều

không có, lúc này nhìn qua thập phần quyến rũ. (Mấy cô này lúc ngủ không có cọ quây rồi bung cái gì ra hả lão Tuyết)

Đương nhiên, gian ký túc này cũng không có nữ sinh nào ngủ lỏa thể.

Long Vũ tuy rằng không có hảo sắc, nhưng là một nam nhân bình thường, đều có hứng thú với sắc đẹp. Đùi trắng nõn, hông vênh lên căng tròn, cánh tay trắng muốt. (Ặc, chảy máu mũi)

- A? Kiến hút máu rốt cục ở chỗ nào?

Mục đích của Long Vũ không phải đến để rình trộm. Hắn biết rõ nhiệm vụ của mình. Nhưng ánh mắt hắn quét qua một vòng, rốt cuộc không có thấy bóng dáng của kiến hút máu.

41. Chương 12: Nữ Sinh Trong Ký Túc Xá.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 12: Nữ sinh trong ký túc xá.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Chủ nhân, kiến hút máu ở trong căn phòng này. Đáng tiếc là cậu không có khai thiên nhãn, nếu không cậu đã có thể nhìn thấy chúng.

La Lâm giải thích.

Long Vũ cảm thấy chán nản, thế này biết phải làm sao bây giờ? Lúc này kiến hút máu đã ăn đủ huyết thực để tiến hóa. Hắn chỉ là người mất trần làm sao có thể xác định được vị trí chuẩn xác.

Nếu như khoa chiêm mũa trống vào bắt giữ, nhất định sẽ gặp một chút phiền toái không đáng có. Nếu như làm không tốt, mấy cô nữ sinh này có thể cáo trạng mình nhìn trộm. Lúc đó, cho dù Long Vũ có nói rằng mình tới tróc yêu trừ quái, thì cũng chẳng có ai tin tưởng. Người trần mắt thịt, kiến thức nông cạn, cho dù có là Tôn hầu tử (Chắc là Tôn Ngộ Không) cũng bị oan uổng. Vì vậy Long Vũ không dám có chút mạo hiểm.

Đúng lúc này, một nữ sinh nằm ở gần ban công nhất bất ngờ lật người một cái. Bỗng dưng nàng mở mắt, hoảng hốt. Đập vào mắt nàng là một nam sinh đang đứng ở cửa sổ ban công nhìn ngó xung quanh.

Suy nghĩ đầu tiên của nàng chính là tên này đến đây để nhìn trộm. Đến nay, hiện tượng nhìn trộm trong ký túc xá nữ sinh đã trở thành hiện tượng. Tháng trước, tại học viện ngoại ngữ đại học Thiên Hải, còn phát hiện sinh viên trộm cấp rồi chụp ảnh trộm.

Nữ sinh này rất muốn hô to, nhưng miệng lại không phát ra được âm thanh.

Long Vũ ở bên ngoài cũng phát hiện ra nữ sinh đã tỉnh. Hơn nữa, nữ sinh kia không phải là người xa lạ. Hiển nhiên, nàng là người có thành kiến rất sâu đối với hắn – Mã Hiểu Mai.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, đi tróc yêu cũng có thể gặp được tiểu cô nương ở trong ký túc xá.

Long Vũ hậm hực rời ánh mắt sang chỗ khác, để tránh cho tiểu cô nương này hô to, làm dơ bẩn sự trong sạch của mình.

- Chủ nhân, kiểm tra đo lường phát hiện ra năng lượng dị thường, các nàng dường như đã bị thôi miên...

Âm thanh La Lâm trực tiếp xuất hiện trong đầu Long Vũ:

- Các nàng đã bị kiến thôi miên.

Long Vũ nghe vậy, nhìn nhìn kỹ. Chỉ thấy Mã Hiểu Mai cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lại, tức giận trừng mắt nhìn hắn, nhưng mà cũng không có động tĩnh gì.

Nhìn nhìn ba nữ sinh còn lại trên giường. Các nàng đang ngủ giống như là con lợn chết. Ngoại trừ tiếng hít thở đều đặn ra, cũng không có chút động tĩnh nào.

Long Vũ có chút do dự. Mình nên hay không tiến vào trong ký túc xá. Dù sao thì các nàng cũng đã bị thôi miên. Mình vào trong tróc yêu, nên cũng không sợ các nàng nhìn thấy.

Mã Hiểu Mai dù gì cũng là người tu đạo. Nhờ có đạo lực trong cơ thể chống đỡ. Ý thức của nàng không hề biến mất hoàn toàn. Tối thiểu nàng vẫn còn mở rõ đôi mắt để nhìn.

- Không tốt, nguy hiểm...

Trong lúc Long Vũ đang do dự, một cái bóng màu đỏ xuất hiện trên giường Mã Hiểu Mai. Không nghi ngờ gì nữa, kia khẳng định là kiến hút máu.

Tình huống nguy cấp, Long Vũ không hề do dự. Hắn bước dài vào trong ký túc xá. Thân hình nhẹ nhàng nhảy lên. Pháp kiếm trong tay lập tức chém về phía kiến hút máu.

Con kiến phát ra một trận gió lốc, hướng về phía cửa sổ ban công đào tẩu. Pháp kiếm trong tay Long Vũ không hề lạc mất mục tiêu, đánh úp về phía Mã Hiểu Mai. Long Vũ ngã xuống đất hít một ngụm khí lạnh, vội vàng thu hồi kiếm quyết. Tình thế thay đổi, Long Vũ làm như vậy mới tránh được xúc phạm tới Mã Hiểu Mai. Đúng lúc này, Mã Hiểu Mai chợt di động thân thể, trọng tâm không giữ vững, ngã từ trên giường xuống.

Long Vũ tuy rằng có thành kiến không nhỏ đối với Mã Hiểu Mai, nhưng cũng không có thâm cừu đại hận gì. Hơn nữa, hai người cùng là đồng minh đối phó với kiến hút máu. Nhìn thấy nàng sắp ngã xuống mặt đất, Long Vũ vội vàng chạy lại đỡ lấy nàng. Ôm nàng vào trong ngực, tránh cho nàng rơi xuống mặt đất.

Lúc này, hai tay Long Vũ đang nâng đôi mông Mã Hiểu Mai. Hắn đang nghĩ đôi tay mình đặt tại một chỗ mềm mại, ấm nóng. Xuyên thấu qua tầng vải, hắn thậm chí cảm thấy được từ đôi mông nữ nhân truyền đến cảm giác mềm mại, ấm áp. (Sướng thật :2 : 2)

Mã Hiểu Mai bị Long Vũ ôm vào trong lồng ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn khẽ ửng đỏ, lan thẳng đến cổ, tựa giống như là bị son môi nhuộm đẫm.

Nữ nhân Mã gia luôn luôn không thể cùng với nam nhân tiếp xúc. Từ nhỏ đến lớn, đâu là lần đầu tiên nàng cùng khác giới tiếp xúc thân mật. Nhất là bị người ta sờ mó ở mông, một chỗ cảm giác khó tả dâng lên, khiến trong lòng nàng cảm thấy khó chịu.

- Đồ lưu manh, buông...

Mã Hiểu Mai vừa giận vừa thẹn, hét lên một tiếng, liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi sự ôm ấp của Long Vũ. Nhưng lúc này, nàng vẫn đang ở trong trạng thái nửa thôi miên, trên người không có một chút khí lực nào. Tuy nói nàng có cảnh giới màu xanh, nhưng mà sức mạnh của nàng ngay cả người thường cũng không bằng.

Long Vũ có chút buồn bực. Mình làm một chuyện tốt, đã không khen ngợi thì thôi, tự nhiên lại bị mắng là lưu manh, thật sự là oan uổng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Vũ có một chút tức giận.

- Tôi có lòng tốt giúp cô... Nếu cô bị té trên mặt đất, có lẽ mông của cô đã sớm nở hoa rồi.

Nhắc đến cái mông, Long Vũ âm thầm bật cười. Cái mông của tiểu cô nương này thật sự là co dãn, cảm giác thật là sung sướng.

Mã Hiểu Mai lẩm bẩm cái miệng nhỏ nhắn, thần sắc phức tạp nhìn hắn. Đôi mắt xinh đẹp ngân ngấn nước mắt bắt đầu cử động:

- Anh buông... Còn không buông tôi ra.

Long Vũ nghe vậy, đột nhiên thấy mình ôm người ta cũng không đúng. Hắn vội vàng ôm Mã Hiểu Mai đặt trên giường nàng, nhàn nhạt dặn dò:

- Kiến hút máu đã rời khỏi chỗ này. Các cô bị thôi miên, sáng mai sẽ tự giải trừ hoàn toàn... Chuyện đêm nay, tôi huy vọng cô không nên nhắc tới với bất kỳ ai, tôi đi trước...

Nói xong, Long Vũ liền rời khỏi ký túc xá chỗ Mã Hiểu Mai. Nhẹ nhàng nhảy xuống lầu một. Long Vũ nhìn nhìn bàn tay, trên tay tựa hồ còn lưu lại mùi thân thể thơm ngát của nữ nhân.

- Mình quên mất không báo cho chị Tuyết Cơ...

Đi được vài bước, Long Vũ tựa hồ nhớ lại.

- Chủ nhân, hơi thở của kiến hút máu đã hoàn toàn biến mất... Theo phân tích của tôi, nó đã ở tại một thân thể trong ký túc xá. Vì vậy tôi không thể tiến hành định vị được.

Đúng lúc này, La Lâm báo một tin tức.

Long Vũ nghe vậy, hỏi:

- Ý của cô là, trừ lúc nó ăn uống ra, ngay cả lúc nói chuyện chúng ta cũng không thể phát hiện được hơi thở của nó. Vậy làm thế nào để phát hiện ra nó đây?

- Trên mặt lý thuyết chính xác là như thế.

La Lâm trả lời.

Bởi vì La Lâm trả lời không phát hiện được vị trí, thời gian kế tiếp Long Vũ không có tu luyện, mà cẩn thận tuần tra quanh khuôn viên đại học Thiên Hải. Cho tới lúc bình minh cũng không phát hiện ra điều gì.

.....
.....

Buổi tối hôm sau, Long Vũ nhận được điện thoại của Hàn Duyệt. Nói muốn cùng với hắn bàn chuyện hợp tác phá án. Hẹn gặp hắn tại quán cà phê gần trường để nói chuyện.

Đi thẳng đường cái, Long Vũ tiến vào quán cà phê. Ánh sáng bên trong kỳ thực u ám, chỉ có vài ngọn đèn trần mờ ảo. Long Vũ nhìn mấy ngọn đèn này cảm thấy nó không có chút gì là lãng mạn, ngược lại cảm thấy có chút buồn tẻ.

- Ở bên này.

Trong lúc Long Vũ ngơ ngác đang tìm kiếm Hàn Duyệt, đột nhiên hắn nghe thấy âm thanh của Hàn Duyệt. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy Hàn Duyệt mặc một bộ thường phục, ngồi ở vị trí góc tường, đang ngoắc tay về phía hắn.

- Uống cái gì? Tôi mời khách.

Hàn Duyệt vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng.

- café Lam Sơn..

Long Vũ nhàn nhạt trả lời một tiếng. Lợi dụng ánh sáng mờ ảo, hắn liếc nhanh Hàn Duyệt vài lần, không ngừng nhìn vào bộ ngực cao ngất phập phồng, rất là gợi cảm. Duy nhất một điều đáng tiếc là cổ áo rất cao, đừng nói đến một mảng trắng, ngay cả khe rãnh cũng nhìn không thấy. Thật sự là đáng tiếc.

42. Chương 13: Hàn Duyệt Cố Chấp.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 13: Hàn Duyệt cố chấp.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Nhìn cái gì vậy?

Ánh mắt Long Vũ đã làm cho Hàn Duyệt chú ý. Nàng vô thức túm lấy cổ áo nâng lên thêm một chút.

Long Vũ tức giận nói:

- Cô rõ ràng mặc áo lông cao cổ, làm thế sẽ bị hỏng mắt.

- Ai cần cậu lo...

Hàn Duyệt liếc mắt nhìn Long Vũ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nơi này không có cà phê Lam Sơn, yêu cầu của cậu rất cao. Để tôi giúp cậu tùy tiện chọn một ly.

Sau khi phân phó bồi bàn xong, Hàn Duyệt thấp giọng nói:

- Cấp trên đối với vụ án này rất coi trọng, giao trách nhiệm cho tôi phải khẩn cấp phá án... Cậu có phát hiện gì mới không?

Phát hiện tất nhiên là có, nhưng có một số việc Long Vũ không thể nói ra được. Hàn Duyệt tuy rằng đã gặp quỷ, nhưng Long Vũ khẳng định nếu đem chuyện kiến hút máu nói ra, nàng nhất định sẽ không tin.

Nếu như Long Vũ không phải là người luyện khí, nếu hắn không tự mình du ngoạn tại Huyền Cảnh, thì hắn chắc chắn sẽ không tin tưởng trên thế giới này có tồn tại một cái đặc thù không gian như vậy.

Mất thấy Long Vũ có điều muốn nói lại thôi, Hàn Duyệt vội vàng truy vấn:

- Có phải là có phát hiện gì mới? Hay chuyện này là do quỷ gây nên? Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Cậu yên tâm nói cho tôi đi, tôi có đủ khả năng tiếp nhận.

- Chuyện này...

Long Vũ có một chút do dự, cuối cùng quyết định đem chuyện này đơn giản hóa, sau đó nói cho Hàn Duyệt:

- Hàn cảnh quan, chuyện này vô cùng khó giải quyết... Để tôi nói rõ cho cô biết. Trong tương lai, đại học Thiên Hải có lẽ vẫn còn vụ án giết người như vậy. Đương nhiên, chúng tôi đang cố gắng tránh cho bị kịch tiếp tục phát sinh. Chỉ là tôi không thể đảm bảo được. Bởi vì lần này, đối thủ của chúng tôi không phải là người, cũng không phải là quỷ. Mà chính là một ký sinh vật tà ác có trí tuệ - kiến hút máu...

Nói xong, Long Vũ đem chuyện tình kiến hút máu đơn giản giới thiệu qua cho Hàn Duyệt một chút. Huyền Cảnh đã bị hắn nói thành một cái đặc thù không gian.

Nghe xong lời nói của Long Vũ, Hàn Duyệt trở lên kinh ngạc, miệng há to hình chữ O.

Đúng như dự đoán của Long Vũ, Hàn Duyệt có chút hoài nghi. Mặc dù nàng đã trải qua sự kiện ma quỷ kỳ quái, nhưng nàng thật sự không thể chấp nhận được trên thế giới này lại tồn tại một không gian đặc biệt như vậy. Càng kỳ quái hơn là các sinh vật có trí tuệ tự nhiên lại đi ra từ đặc thù không gian để giết người...

- Tại sao lại có thể như vậy? Cậu xác định những lời cậu nói là sự thật?

Hàn Duyệt nhú mày hỏi.

Con người Long Vũ gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Duyệt. Hắn nghiêm túc nói:

- Hàn cảnh quan. Tôi biết cô không thể tin được chuyện này. Nhưng tôi phải nói rõ cho cô. Những lời tôi nói đều là sự thật. Đêm hôm qua, tôi đã gần tóm được nó, nhưng cuối cùng lại để nó chạy thoát... Cô yên tâm, chuyện này chúng tôi sẽ giải quyết. Kiến hút máu, cảnh sát các cô không có khả năng đối phó.

- Đừng có khinh người quá đáng.

Hàn Duyệt hừ một tiếng hỏi:

- Trước tiên, tôi tạm thời tin lời của cậu. Lần tuần tra tiếp theo, cậu hãy cho tôi đi cùng được không?

- Không được.

Long Vũ dứt khoát cự tuyệt thỉnh cầu của Hàn Duyệt. Đối phó với ký sinh kiến hút máu, hẳn còn không đủ mười phần nắm chắc. Nếu còn mang thêm của nợ này, vậy thì lại càng phiền toái.

- Hàn cảnh quan. Không phải là tôi khinh thường cô. Vấn đề mấu chốt là phải đối phó với kiến hút máu. Cô căn bản là không có một chút năng lực phản kháng nào. Vạn nhất nó nhân cơ hội ký sinh vào trong cơ thể của cô. Chuyện này lại càng thêm phiền toái.

Long Vũ dằn dò:

- Nhớ kỹ. Chuyện hôm nay tôi nói với cô, cô cứ coi như chưa từng nghe qua. Cô là cảnh sát, cô chỉ cần làm tròn chức trách của mình là được. Tróc yêu trừ ma là nhiệm vụ của thiên sư chúng tôi...

- Được rồi.

Hàn Duyệt là một cô gái thông minh. Cũng là một cô gái hiểu tình lý. Tuy rằng nàng rất muốn biết một lần sinh vật đến từ đặc thù không gian thế nào. Nhưng nàng cũng không muốn làm cho Long Vũ thêm phiền toái.

Ngừng một chút. Hàn Duyệt tiếp tục nói:

- Sự kiện nữ quỷ, tôi đã có một chút tiến triển. Cậu muốn nghe xem thế nào không?

- Tùy cô.

Long Vũ nhấp một ngụm cà phê, nhà nhạ trả lời.

Hàn Duyệt không để ý đến thái độ của Long Vũ, tiếp tục nói:

- Tôi thông qua một chút thủ đoạn có phát hiện. Cái chết của Lưu Phỉ Phỉ không phải là tự sát, mà là bị giết. kẻ phạm tội trong vụ án này có thể là một trong các quan viên cao cấp tại Thiên Hải. Từ lúc tôi tiếp quản vụ án này, tôi đã biết nguyên do Liễu Phỉ Phỉ tự sát là do phó tổng thư ký Tần ép người nhà cô ấy xác thực. Sau này cũng là do yêu cầu của ông ta, cảnh sát đã vội vàng kết án. Đồng thời, lúc trước tôi điều tra vụ án này, người quấy nhiễu tôi cũng chính là ông ta.

- Phó tổng thư ký Tần?

Trái tim Long Vũ nhảy dựng lên:

- Tần Trung Tắc? Hẳn hiện tại chính là phó thị trưởng kinh tế?

- Đúng vậy, cậu cũng biết Tần phó thị trưởng?

Hàn Duyệt hỏi.

- Không biết. Nhưng tôi biết con gái ông ta Tần Như Hoa.

Long Vũ âm thầm cười khổ. Thật sự là ứng với câu nói kia – oan gia ngõ hẹp. Con gái Tần Trung Tắc - Tần Như Hoa trong lúc gả chồng tới sơn thôn nơi Long Vũ ở, làm con dâu của một trưởng thôn. Lúc đó, Đại Ngưu bối vì rình trộm Như Hoa đi tắm, bị phát hiện phải ăn một trận đòn đau.

- Hàn cảnh quan, Lưu Phỉ Phỉ rất có thể là hồn bay phách tán. Vụ án giết người này cô vẫn định tiếp tục điều tra chứ?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy.

Hàn Duyệt gật gật đầu:

- Vụ án giết người này chính là vụ án đầu tiên tôi tiếp nhận sau khi tốt nghiệp đại học cảnh sát, tôi phải tiếp tục điều tra. Huống hồ, tôi vì vụ án giết người này mà bị lãnh đạo cục quở trách. Vì vậy tôi nhất định phải tra ra manh mối. Hiện tại, tôi đã được khôi phục lại chức vụ, cũng thuận lợi cho việc điều tra. Long Vũ, về chuyện kiến hút máu, tôi đành nhờ vả vào các cậu. Có tiến triển gì mới, hy vọng cậu có thể thông báo cho tôi. Mặt khác, tôi xin nhờ cậu, không để cho đại học Thiên Hải phát sinh thêm án mạng.

- Tôi sẽ hết sức cố gắng, nhưng tôi cũng không dám đảm bảo.

Long Vũ nhàn nhạt trả lời.

.....

.....

Thoáng cái đã hết một ngày. Mấy ngày hôm nay, cha con Mã gia, Long Vũ, Tuyết Cơ mỗi ngày đều thay phiên nhau tuần tra. Nhưng không hề phát hiện tung tích của kiến hút máu.

Khuôn viên trường cũng không xuất hiện vụ án giết người mới.

Thoạt nhìn, mọi việc tựa hồ hết thảy đều an bình.

Nhưng Long Vũ luôn luôn có một cảm giác xấu, Có lẽ đây chính là bão táp đến sau sự an bình.

Vì để đối phó với kiến hút máu, Mấy ngày này Long Vũ đều cố gắng tu luyện, cơ hồ đến nỗi mất ăn mất ngủ. Cũng may, năm cách thức tu luyện Hỗn Độn Xà làm gia tăng tố chất thân thể, đồng thời, tinh thần lực cũng được đề cao một chút, tránh cho hần quá mức mệt nhọc mà sinh ra thương tổn thân thể.

Trong thời gian này, mỗi ngày Long Vũ không ngủ quá năm giờ, trong đó hai giờ là hần ngủ trên lớp.

Đương nhiên, trong giờ luật học của Hàn Duyệt, hần giả bộ bộ dáng thực sự nghe giảng, để tránh cho bà cô này tức giận.

Quá trình phân tích tọa độ không gian từ Phượng Hoàng lệnh đã tiến triển thêm một bước. Theo như La Lâm dự tính, khoảng một tháng sau, có khả năng mở được thông đạo tới Huyền Cảnh từ hồ Linh Trạch.

Đối với chuyện này, Long Vũ tràn ngập chờ mong.

Đêm khuya, trong lúc Long Vũ đắm chìm trong tu luyện, trong tâm hần đột nhiên xuất hiện một rung động kỳ lạ. Hần mở to mắt, cẩn thận ngưng thần thám thính. Sau một lát khê cau mày.

Cùng lúc đó, La Lâm truyền đến tiếng cảnh báo:

- Phát hiện hơi thở của kiến hút máu...Hướng dẫn điện tử đang tìm kiếm... Hướng dẫn hoàn thành.

43. Chương 14: Ký Sinh Thể Của Kiến Hút Máu.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 14: Ký sinh thể của kiến hút máu.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Trong khoảnh khắc này, La Lâm đã hoàn thành bản đồ hướng dẫn điện tử. Long Vũ vội vàng dựa theo hướng dẫn điện tử bắt đầu tìm kiếm.

Có lẽ do nóng vội, hắn lại quên thông báo cho Tuyết Cơ.

Trong lúc Long Vũ truy tìm theo hơi thở của kiến hút máu, có một bóng người nhỏ nhắn, xinh xắn chạy như bay trong bóng đêm. Dưới ánh trăng, bộ mặt bóng người đó hiện lên rõ ràng, chính là Mã Hiểu Mai.

Nàng một đường chạy như bay thẳng đến hồ Linh Trạch, trên mặt hiện lên vẻ bối rối. Pháp kiếm trong tay áo màu hồng thỉnh thoảng xuất hiện một đạo ánh sáng màu xanh. Hiển nhiên nàng đang trong trạng thái chiến đấu.

Sau một lúc lâu, nàng lấy ra Linh Thị Nghi từ trong ngực, cẩn thận xem qua một lần, sau đó tự lẩm bẩm một mình:

- Kỳ quái, Linh Thị Nghi rõ ràng cảm ứng được kiến hút máu ở chỗ này. Tại sao lúc này lại không thấy tầm hơi đâu nữa?

Nói xong, Mã Hiểu Mai cẩn thận nhìn nhìn Linh Thị Nghi trong tay, sau đó bay nhanh rời khỏi hồ Linh Trạch.

Sau khi Mã Hiểu Mai rời đi không lâu, Long Vũ lại xuất hiện tại hồ Linh Trạch. Hắn dựa theo hướng dẫn điện tử của La Lâm mà truy tung tới. Điều kỳ quái là hơi thở của nó đột nhiên biến mất. Long Vũ không cam lòng lần nữa đánh mất tung tích. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không gặp một bóng người. Bốn phía quanh hồ Linh Trạch căn bản không có chút dị thường nào.

- La Lâm, có phải cảm ứng của cô có chút sai lầm rồi không?

Long Vũ hoài nghi hỏi.

- Thực sự không biết...

La Lâm giải thích nói:

- La Lâm là phát minh vĩ đại nhất của kỷ nguyên vũ trụ. Độ chính xác của tôi được thiết kế theo yêu cầu là trăm phần trăm. Lúc trước chính xác là tôi đã phát hiện được hơi thở của nó... Căn cứ theo phân tích của tôi, nó có thể đã ký sinh trong thân thể con người.. Hơn nữa tôi chắc chắn khẳng định, người bị ký sinh đang ở trong khuôn viên trường đại học Thiên Hải.

Trong lòng Long Vũ xuất hiện một cảm giác không tốt.

Xoay người. Long Vũ định tiếp tục tuần tra trong vườn trường. Nhưng lúc hắn đến gần ký túc xá nữ sinh, bên tai đột nhiên một tiếng động rất kỳ quái. Làm cho hắn nhất thời cảm thấy hồi hộp.

Cùng lúc đó, La Lâm truyền về một tin tức:

- Chủ nhân. Lại phát hiện ra hơi thở của kiến hút máu... hướng dẫn điện tử hoàn thành...

Long Vũ không một chút chậm trễ. Theo địa chỉ của hướng dẫn điện tử chạy nhanh tới. Nếu hắn đoán không sai, âm thanh phía trước chính là tiếng đánh nhau.

Long Vũ vừa chạy vừa ngẫm nghĩ. Đêm nay, trách nhiệm đi tuần tại đại học Thiên Hải là của Mã Hiểu Mai. Có lẽ, lúc này cô ta đang đánh nhau với kiến hút máu.

Long Vũ một mạch chạy như bay, chỉ phút chốc chạy tới khuôn viên đại học. Trong bóng đêm, xuất hiện hai bóng người đang giao đấu với nhau.

Bình khí hai bên va chạm vào nhau, phát ra âm thanh keng keng. Trầm Côn nhìn kỹ, một người trong đó rõ ràng là Mã Hiểu Mai, nàng buộc tóc đuôi ngựa nhưng lúc này đã rối tung lên. Hiển nhiên, trận chiến này diễn ra vô cùng ác liệt.

Cùng đối chiến với Mã Hiểu Mai là một người đàn ông trung niên, trong tay hắn là một thanh quý đầu đao. Lưỡi đao vẽ ra một đường cong tuyệt vời, hướng Mã Hiểu Mai công kích.

Nhìn tình hình trận chiến, Mã Hiểu Mai cùng với người này bất phân thắng bại. Đây là lần thứ hai Long Vũ nhìn thấy thân thủ của Mã Hiểu Mai. So với lần chiến đấu với bầy sói ở Huyền Cảnh, lực chiến đấu của nàng lúc này có vẻ như cường hãn hơn. Trong lòng Long Vũ không khỏi tán thưởng.

Long Vũ cũng không biết, năng lực của Mã Hiểu Mai gia tăng, nguyên nhân là do Hồng Tụ pháp kiếm. Phải biết rằng, Hồng Tụ pháp kiếm lấy sức mạnh từ thiên nhiên, mà sức mạnh của thiên nhiên không thể dùng từ bình thường mà so sánh.

Pháp kiếm trong tay Mã Hiểu Mai, mỗi một chiêu đều là chiêu lấy mạng, xuất thủ không có nửa điểm lưu tình. Nhưng người đàn ông trung niên kia cũng không phải là người bình thường, mặc cho nàng công kích lợi hại thế nào, hắn đều có thể hóa giải.

Đánh mãi không hạ được đối thủ, Mã Hiểu Mai đột nhiên bóp chặt kiếm quyết. Hồng Tụ pháp kiếm bắt đầu hấp thu linh khí, phát sinh dị biến. Tại mũi kiếm đột nhiên phát ra một ngọn lửa nóng rực, bao quanh người đàn ông trung niên.

- Chu Tước Chi Hỏa.

Người đàn ông trung niên kinh ngạc, vội vàng lui về phía sau. Rõ ràng hắn đối với ngọn lửa kia thật sự sợ hãi.

- Thiên Hỏa Tru Tà.

Mã Hiểu Mai quát một tiếng. Hồng Tụ pháp kiếm trong tay lập tức được bao bọc trong ngọn lửa, không gian xung quanh nhất thời nóng lên.

Ngọn lửa không ngừng phun ra, theo đạo lực của Mã Hiểu Mai mà không ngừng tăng cường. Cuối cùng, thân thể người đàn ông kia bị bao vây bởi ngọn lửa.

- Long Vũ âm thầm kinh ngạc, cô gái này quả thực không thể dùng từ bình thường mà diễn tả được.

- Không có khả năng... Không gian này không thể xuất hiện Chu Tước Chi Hỏa chính tông được.

Người đàn ông trung niên cả kinh, đối với Mã Hiểu Mai có thể thi triển được Chu Tước Chi Hỏa hắn lại càng kinh ngạc.

Long Vũ nghe thấy tiếng nói của người đàn ông trung niên, cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc. Dường như đã từng được nghe qua ở đâu rồi.

Đúng lúc này, La Lâm đã hoàn thành phân tích hơi thở của hắn. Không còn nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này chính là ký sinh thể của kiến hút máu.

Hay nói cách khác, người đàn ông này chính là kiến hút máu.

- Yêu nghiệt, một khi đã biết Chu Tước Chi Hỏa có thể diệt trừ được ác ma, người tại sao còn không thúc thủ chịu trời.

Mã Hiểu Mai nhíu mày quát, trong con mắt đã xuất hiện sát ý.

Người này khinh thường cười cười:

- Chu Tước Chi Hỏa thì làm sao? Lúc này ta đang ở trong thân thể con người, để xem Chu Tước Chi Hỏa có thể làm gì được ta?

Chu Tước Chi Hỏa đúng là khắc tinh của tất cả ác ma. Nhưng đối với con người, nó không có một chút tác dụng nào cả.

- Là ông ta... Chẳng lẽ lại là ông ta ?

Sau khi nghe được âm thanh đó, Long Vũ nhất thời ngỡ ngàng, người đàn ông này chính là Nạp Lan Thực Thanh. Là giảng viên của học viện thể dục, chính là người đã từng cùng mình tranh giành Tuyệt Cơ.

Long Vũ lập tức trợn tròn mắt, không nghĩ ra ông ta lại là ký sinh thể của kiến hút máu.

- Chủ nhân, kiến hút máu đã hoàn toàn khống chế ký sinh thể. Đây là sự kết hợp hoàn mỹ nhất....

La Lâm lên tiếng nhắc nhở.

- Người rút cuộc là ai ?

Mã Hiểu Mai cho đến bây giờ cũng không biết hẳn chính là ký sinh thể của kiến hút máu. Trừ trên góc độ thiên sư, nàng chỉ cho rằng hẳn là một kẻ tà ác.

Trên thực tế, ngay cả thân phận của hẳn, nàng cũng không biết.

- Ta là Nạp Lan sư phụ của các người, Nạp Lan Thực Thanh. Tiểu muội muội, nếu người đồng ý làm nô lệ của ta, ta có thể tha chết cho người.

Mã Hiểu Mai cười lạnh một tiếng:

- Phì, nhìn bộ dạng của người, nhất định người là một kẻ tu đạo ác bá. Mã gia chúng ta luôn lấy việc trừ ma làm nhiệm vụ của mình. Coi như là may mắn cho người, ta sẽ siêu độ cho người.

- Tiểu muội muội... Có trừ được ma hay không phải nhìn vào năng lực của mình. Tu vi cảnh giới của người là màu xanh... Căn bản là không thể làm gì được ta.

Nạp Lan thực thanh cười cười, coi thường nói:

- Nếu muốn, chỉ trong mười chiêu, người nhất định...

- Thiên Hỏa Tru Tà.

Không đợi Nạp Lan Thực Thanh nói xong, Mã Hiểu Mai đột nhiên hét lớn. Hồng Tụ pháp kiếm trong tay nàng bổ ra ngọn lửa màu tím.

44. Chương 15: Cứu Người Đẹp

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 15: Cứu người đẹp

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: cuongle

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Trên mặt Nạp Lan Thực Thanh hiện lên nét trào phúng. Quỷ đầu đao trong tay bay ra, nửa đường biến hóa thành một con kiến giao tranh cùng với Chu Tước Chi Hỏa ở trước mặt.

Hai loại lực lượng có thuộc tính bất đồng va chạm vào nhau, lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, cây cỏ xung quanh liền bị nát rụi.

Tiếng nổ chấm dứt, thân ảnh hai người hiện ra. Sắc mặt Nạp Lan Thực Thanh không thay đổi, Chu Tước Chi Hỏa đối với hẳn thực không có nhiều tác dụng.

Nhìn sang bên Mã Hiểu Mai, sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh. Hiển nhiên, thi triển Chu Tước Chi hỏa đối với tu vi hiện tại của nàng đã cố hết sức.

Long Vũ nắp ở một bên đã có chuẩn bị sẵn. Hẳn ra lệnh cho La Lâm khuếch đại đạo lực, đem đạo lực cùng với hỏa hệ dị năng của bản thân tăng lên cực hạn.

- Tru Tà...

Long Vũ thừa dịp trận chiến giữa hai người vừa dứt, thân ảnh phi đến, bấm lên kiếm quyết, phóng xuất ra dị năng cùng đạo lực sinh ra Ngũ Trảo Hỏa Long, đánh Nạp Lan Thục Thanh.

Nạp Lan Thục Thanh đem toàn bộ chú ý đặt trên người Mã Hiểu Mai. Lúc Long Vũ xuất chiêu, đối với hắn hoàn toàn nằm ngoài ý muốn.

Không kịp phóng xuất ra đồng bạn làm vật hy sinh, Nạp Lan Thục Thanh chỉ còn cách lặn một vòng ngay tại chỗ, hi vọng có thể tránh được một đòn kia. Nhưng Hỏa Long dường như có linh tính, lập tức thay đổi phương hướng, đuổi theo hắn tới cùng.

Trong tình hình bất đắc dĩ, Nạp Lan Thục Thanh đành phải chấp hai tay thành hình chữ thập, từ trong cơ thể phát ra đạo huyết quang tiến đến chống cự.

- Âm âm.

Tiếng nổ vang lên, Ngũ Trảo Kim Long đánh tan đạo huyết quang đó. Hỏa Long khí thế không giảm, bay thẳng đến Nạp Lan Thục Thanh tấn công.

Sau khi Hỏa Long va chạm với Nạp Lan Thục Thanh liền biến mất. Cùng lúc, Nạp Lan Thục Thanh cũng há miệng phun ra một ngụm máu đen. Thân thể bay vút lên cao, lập tức rơi xuống mặt đất.

- Dâm... Long Vũ. Tại sao anh lại tới đây?

Long Vũ phóng thích ra Ngũ Trảo Hỏa Long hoàn toàn là thủ đoạn đánh lén. Cho nên quá trình diễn ra rất nhanh. Đến tận lúc Nạp Lan Thục Thanh bị đánh ngã xuống đất, Mã Hiểu Mai mới phát hiện ra. Nàng trong lòng thật sự khiếp sợ. Tu vi của Long Vũ chỉ là cảnh giới màu cam, đến tột cùng là hắn đã làm như thế nào?

Mang theo nhiều vấn đề liên tiếp, Mã Hiểu Mai dùng con mắt của người bình thường cẩn thận đánh giá Long Vũ.

Long Vũ bị Mã Hiểu Mai soi mói, cả người không được tự nhiên, giận giận cười nói:

- Cho dù là tôi có phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong. Nhưng cô cũng không thể dùng ánh mắt dâm mê như thế mà nhìn tôi chứ. Cô làm cho tôi thấy thật xấu hổ...

- Anh muốn chết sao?

Mã Hiểu Mai trừng mắt nhìn Long Vũ, không thèm để ý đến hắn nữa. Trong lòng thầm nghĩ, tên tiểu tử này nhìn bình thường, nhưng trên người hắn có rất nhiều bí mật.

Vốn tưởng rằng mọi sự tốt lành, nhưng sau khi bị ngã xuống, Nạp Lan Thục Thanh chậm rãi đứng dậy. Hắn lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt nhìn về phía Long Vũ:

- Là ngươi... Chính ngươi đã giết hại đồng bọn của ta, ta muốn ăn ngươi.

- Sao lại thế này? Các ngươi biết nhau?

Lúc này Mã Hiểu Mai còn chưa phát hiện ra Nạp Lan Thục Thanh đã bị kiến hút máu ký sinh.

- Cô gái ngốc, hắn chính là ký sinh thể của kiến hút máu.

Long Vũ nhắc nhở một tiếng.

- Chẳng trách...

Trong lòng Mã Hiểu Mai khẩn trương, kiến hút máu đích thực không dễ đối phó. Nghĩ đến đây, nàng vội vàng phát ra tín hiệu cầu cứu.

- Trước tiên ta sẽ giải quyết ngươi.

Lúc Mã Hiểu Mai phát ra tín hiệu cầu cứu, trong đôi mắt Nạp Lan Thục Thanh hiện lên một đạo sát ý. Một đạo huyết sắc quỷ dị phóng thẳng tới người Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai căn bản không kịp né tránh.

Nếu nàng bị đánh trúng đòn này, khẳng định sẽ bị trọng thương.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Long Vũ phát huy tinh thần anh hùng cứu mỹ nhân. Thân hình giống như tia chớp bắn nhanh ra, chặn ở trước người Mã Hiểu Mai. Đồng thời, khuếch đại đạo lực, dị năng phóng xuất ra Ngũ Trảo Hỏa Long chống cự.

- Oanh Long.

Sau một tiếng nổ, Ngũ Trảo Kim Long cùng với đạo huyết quang đồng thời tiêu tán. Long Vũ đã hai lần phóng thích Tru Tà Kim Long, hai lần khuếch đại đạo lực. Dị năng cùng đạo lực trong cơ thể dường như đã bị cạn kiệt, thương tổn thân thể lúc này rất lớn.

Đồng thời Nạp Lan Thực Thanh cũng bị lực phản chấn lui về phía sau, té trên mặt đất. Sắc mặt tái nhợt, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Mã Hiểu Mai nhất thời trợn tròn mắt.

Nàng thật sự không ngờ, tên lưu manh Long Vũ này lại ra tay cứu mình.

Uy lực vừa rồi của Nạp Lan Thực Thanh nàng rất rõ ràng, nếu không có Long Vũ xuất thủ, nàng có thể chết chắc.

- Các người đều phải chết...

Nạp Lan Thực Thanh gầm lên giận dữ, quanh người bao phủ bởi một tầng huyết quang, con ngươi vốn màu đen lúc này cũng đổi thành đỏ như máu. Sau lưng, ẩn ẩn hiện hiện một đôi cánh huyết sắc.

- Nạp Lan sư phụ, vài ngày không gặp, tại sao anh lại trở thành như vậy?

Đột nhiên, thân ảnh Tuyết Cơ từ trên trời giáng xuống. Sự xuất hiện của nàng là cho nhiệt độ xung quanh giảm xuống.

Ngay sau đó, trên trời lập tức xuất hiện thêm một đạo nhân ảnh. Dưới ánh trăng có thể nhận ra người đến chính là Mã Ngọc, cha của Mã Hiểu Mai.

Hai người đều là cao thủ tụ linh, bọn họ xuất hiện khiến cho sắc mặt Nạp Lan Thực Thanh đại biến. Không một chút do dự, hấn lùi lại phía sau, cả người hóa thành một đạo huyết quang, lập tức liền biến mất.

Tuyết Cơ đang muốn truy đuổi, Mã Ngọc lập tức cản lại:

- Tuyết Cơ tiên tử, giặc cùng đường rồi, không cần phải truy đuổi.

Tuyết Cơ nghe vậy, gật gật đầu, vội vàng đến bên Long Vũ:

- Tiểu Vũ, em không sao chứ?

- Em không sao.

Long Vũ miễn cưỡng nở một nụ cười, nói:

- Em không sao... Nhưng mà đạo lực bị tiêu hao hết, chỉ nghỉ ngơi một chút là khỏe lại.

Mã Hiểu Mai há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi không nói gì.

- Tuyết Cơ tiên tử. Trước tiên cô hãy mang Tiểu Vũ trở về để khôi phục đạo lực. Đêm nay tôi cùng với con gái đi tuần tra vườn trường.

Mã Ngọc trầm giọng nói:

- Một khi kiến hút máu đã ký sinh trong cơ thể Nạp Lan Thực Thanh, sau này chúng ta cũng đã có mục tiêu cụ thể. Lúc này tuy không tiêu diệt được, nhưng ít ra cũng không cho nó có thể hại người.

- Đúng vậy.

Tuyết Cơ gật đầu, sau đó đem Long Vũ rời khỏi.

Đợi đến lúc bốn phía chỉ còn có cha con họ Mã, Mã Hiểu Mai lập tức đem sự việc Long Vũ đánh nhau với Nạp Lan Thực Thanh nói với Mã Ngọc.

Chẳng qua chuyện Long Vũ xả thân cứu nàng, nàng không có đề cập tới.

Mã Ngọc nghe thấy vậy, vẻ mặt kinh ngạc:

- Nói như vậy, Tuyết Cơ tiên tử cùng với đứa cháu này thực sự không đồng nhất... Hiểu Mai, con còn nhớ lần trước chúng ta đã nói chuyện rồi chứ? Nhớ kỹ, nhất định phải giữ tốt quan hệ với cậu ta.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai nhẹ nhàng lên tiếng.

.....
.....

Nghỉ ngơi ba ngày, đạo lực cùng dị năng của Long Vũ đã khôi phục lại như trước.

Vốn đạo lực của hắn không thể hồi phục nhanh như vậy. Nhưng do ba ngày này, hắn không ngừng tập luyện bảy bộ động tác Hỗn Độn Xà.

Trải qua thời gian không ngừng nỗ lực, hắn đã hoàn thành tiêu chuẩn một trăm phần trăm về độ chuẩn xác. Đối với việc khôi phục đạo lực, dị năng đây thực là một chỗ tốt quá lớn.

45. Chương 16 : Thiên Dực Hồ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 16 : Thiên Dực Hồ

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: lecuong3012

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Buổi sáng sau khi rời giường nhìn vào gương, Long Vũ nhìn thấy trên xà vân trên trán đã hoàn toàn biến mất. Điều này có nghĩa Hỗn Độn Xà trong Ngũ Cầm Hí của hắn đã hoàn thành.

Ở thời đại kỷ nguyên vũ trụ này Ngũ Cầm Hí là công pháp dựa vào năm loại thập cấp yêu thú lợi hại nhất mà hình thành, theo tuần tự Hỗn Độn Xà, Thiên Dực Hồ, Cửu Đầu Sư, Thiểm Điện thú, Ngạo Thiên Long.

Dựa theo trình tự này, bước kế tiếp tu luyện của Long Vũ là Thiên Dực Hồ.

- La Lâm, nhanh dạy tôi phương pháp tu luyện Thiên Dực Hồ ?

Cảm nhận được sức mạnh của Ngũ Cầm Hí, Long Vũ đối với việc tu luyện bước tiếp theo của Ngũ Cầm Hí phi thường chờ mong nên hắn chủ động liên hệ với La Lâm.

La Lâm được lệnh của chủ nhân nên lập tức đáp ứng.

- Chủ nhân, xét thấy tu vi cùng tinh thần lực hiện giờ của cậu, thì lần truyền thụ Thiên Dực Hồ công pháp này tôi phải khống chế ý thức của cậu vào không gian viễn tưởng của tôi. Vì vậy cậu hãy thả lỏng tâm thần, nhắm mắt lại...

La Lâm nhắc nhở hắn.

Long Vũ nghe nàng nói vậy liền vội vàng dựa theo phương pháp, thả lỏng tâm thần, nhắm mắt dưỡng thần. La Lâm liền đem ý thức của Long Vũ vào không gian viễn tưởng của mình.

Đối với không gian viễn tưởng của của La Lâm, Long Vũ không phải là lần đầu tiên đến. Chẳng qua lần này những gì hắn thấy so với lần trước có chút bất đồng.

Mấy ngày này, La Lâm đã ghi nhận lượng lớn dữ liệu về thế giới này nên trong không gian viễn tưởng này là thông tin cô thu thập dữ liệu phù hợp với hương vị hiện đại để tạo ra các biệt thự theo phong cách châu Âu.

Hiện tại, vị trí của họ là phòng luyện công của biệt thự, liếc mắt thấy căn phòng rộng một hai trăm mét vuông có trang trí nội thất đầy đủ xung quanh tuyệt đẹp, được làm với những người tiêu chí xa hoa lộng lẫy.

- Chủ nhân, cảm giác thế nào...Đây là ảo cảnh được bố trí hoàn toàn dựa theo trình độ thẩm mỹ của nhân loại hiện nay.

La Lâm mặc một bộ quần áo đen mỏng, bộ quần áo bó sát để lộ ra thân hình hoàn mỹ, quyến rũ mê người. Chiếc eo tinh tế để lộ rốn đầy khiêu khích khiến mọi người như muốn phát điên. Chiếc váy ngắn chỉ vừa đủ che hờ bờ mông căng tròn. Hai chân thon dài như bạch ngọc không chút tỳ vết lộ ra trước mắt Long Vũ, khuôn mặt thanh tú đáng yêu nghiêng nước đổ thành, La Lâm tựa như yêu tinh mê hoặc long người trong Tây Du Ký. Quả thực La Lâm là kiệt tác hoàn mỹ của thượng đế hạ phàm.

Long Vũ nghĩ thầm nếu tương lai lão bà hắn có thể bằng một nửa của La Lâm cũng đã quá mỹ mãn rồi.

- Chủ nhân, La Lâm có thể làm lão bà của cậu...

La Lâm thẹn thùng nói. Long Vũ xấu hổ quên mất rằng, tại không gian viễn tưởng này La Lâm có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.

Hắn nổi lên một trận buồn bực, máy tính có khả năng kết hôn... ??? Chuyện gì sẽ xảy ra đây?

- Căn cứ pháp luật ở thời đại vũ trụ kỷ nguyên này quy định, nhân loại có thể cùng máy tính kết hôn, chỉ cần đương sự đồng ý.

La Lâm nghiêm túc nói.

Long Vũ nhìn La Lâm tiếc nuối suy nghĩ: “Tuy rằng xinh đẹp, nhưng là trông được mà không dung được..lại không thể xxxyyy...

- xxx ?

La Lâm có chút không hiểu những gì Long Vũ nói. (cuongle: thế này thì lấy vợ có ý nghĩa gì).

- Chính là việc hai người giải quyết với nhau trên giường.

Long Vũ nham nhở cười giải thích.

La Lâm xem như đã hiểu vội vàng e thẹn nói:

- Chủ nhân, nếu là vấn đề sinh lý của người thì tôi cũng có thể giúp cậu. Trong không gian viễn tưởng này chúng ta có thể hoàn toàn kết hợp được...Tương lai, chờ tôi tiến hóa đến chung cực cảnh giới chúng ta thậm chí có thể quan hệ ở thế giới thật. Cơ thể của tôi là vật liệu tiên tiến nhất ở thời đại vũ trụ kỷ nguyên vì vậy có cấu tạo tương tự con người...

Dứt lời, trên người La Lâm quần áo biến mất tăm, thân thể nàng hoàn toàn lộ ra trước mặt hắn.

Ong ong, hô hấp hắn như ngừng lại, máu nóng chạy rần rần, chớp mũi có cảm giác nóng nóng. Chẳng qua khi nghĩ đến nàng chỉ là một cái máy tính Long Vũ như tỉnh lại.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể để lần đầu tiên của mình là với một cái máy tính được.

Nghĩ tới đây, Long Vũ vội vàng nuốt nước bọt gian nan xoa tay:

- Mặc quần áo vào...Chúng ta bắt đầu tu luyện...tu luyện...

Không thể phủ nhận, đáng người La Lâm đích thực là nhân loại, không chỉ vậy còn là vưu vật vạn người mê. Nhưng chung quy nàng cũng chỉ là cỗ máy tính. Cho dù là nhân hình vi tính thì hấn cũng không thể sinh tình cảm được. Long Vũ tuyệt đối không có khả năng đem tình cảm chính mình ký thác được.

Tâm tư của Long Vũ, La Lâm tự nhiên biết.

Nhưng là một cỗ máy tính nàng chung quy cũng không thể hiểu cảm giác này của Long Vũ được.

Tuy rằng nàng là có chỉ số thông minh siêu việt cũng như năng lực tính toán nhưng đề cập đến vấn đề tình cảm, nàng vĩnh viễn đều không thể giải thích.

- Tu luyện sao !

La Lâm lại biến ra bộ quần áo sọc xy kia rồi bắt đầu truyền thụ Thiên Dực Hồ công pháp. Như những lần trước, phương pháp tu luyện được truyền trực tiếp vào ý thức của Long Vũ.

Cái gọi là đau đớn rất nhỏ lại khiến hấn nhe răng toát mồ hôi hột.

Kế tiếp Long Vũ liền tĩnh khí ngưng thần, bắt đầu bắt chước những động tác của Thiên Dực Hồ.

Rất nhanh, hấn liền phát hiện bộ động tác Thiên Dực Hồ thứ nhất cũng không phải là khó, ít nhất còn đơn giản hơn bộ động tác thứ sáu, thứ bảy của Hỗn Độn Xà nhiều. Hơn nữa ở bộ động tác thứ nhất này cũng chưa có kết hợp cùng với phương pháp thở nạp.

Sau khi Long Vũ đình chỉ tu luyện xong, La Lâm liền giải thích cho hấn:

- Chủ nhân, trọng điểm của Ngũ Cầm Hí là bất đồng, mỗi một động tác có tác dụng với phần cơ thể khác nhau, ngài không nên coi thường như vậy.

Long Vũ vội vàng nghiêm mặt nói:

- Sư phụ giáo huấn thật đúng, đệ tử thụ giáo.

Lời nói của hấn thật chân thành, tuy rằng hấn là chủ nhân nhưng hấn phi thường cảm kích sự giúp đỡ của La Lâm. Cho nên mỗi lần tu luyện Ngũ Cầm Hí hấn đều đối lễ tôn sư với La Lâm.

Long Vũ không một chút than phiền, tu luyện thêm một bộ động tác thứ nhất của Thiên Dực Hồ cho đến khi La Lâm thấy hấn hoàn toàn thành thực mới dừng lại.

La Lâm đột nhiên nói:

- Chủ nhân, chờ khi cậu hoàn thành bảy bộ động tác của Thiên Dực Hồ, chúng ta có thể đem trứng Thiên Dực Hồ ấp nở. Đương nhiên, để Thiên Dực Hồ nở ra cần lượng lớn linh khí nuôi dưỡng. Tôi đề nghị, đến lúc đó, chúng ta tại Huyền Cảnh hoàn thành nhiệm vụ ấp trứng...

Nghe La Lâm nói vậy, Long Vũ nhất thời vui vẻ không thôi. Thiên Dực Hồ a, gia hỏa kia tương lai sẽ là thập cấp yêu thú hàng thật giá thật.

Suy nghĩ như vậy, Long Vũ càng gia sức tu luyện.

.....
.....

Nạp Lan Thực Thanh sau khi ẩn bị kiến hút máu ký sinh, nhìn bên ngoài dường như không có một chút thay đổi nào. Hấn thậm chí không có rời trường học, vẫn làm giáo viên thể dục.

Mã Ngọc, Tuyết Cơ sau nhiều lần tiếp xúc đều không có phát hiện được điều gì không ổn. Dường như Khu Ma phù cũng chẳng có tác dụng gì.

Làm cho người ta có cảm giác, hấn vẫn là một người bình thường.

Vì thế, Mã Ngọc cùng Tuyết Cơ quyết định tạm thời lấy giám thị làm chính.

Long Vũ lo lắng Đại Ngưu gặp chuyện không may, cố ý dặn dò hắn cẩn thận với Nạp Lan Thực Thanh, nếu không có việc gì thì không nên tiếp xúc với hắn. Đại Ngưu cũng không hỏi nhiều, đối với lời Long Vũ, hắn tuyệt đối tin tưởng, cho đến tận bây giờ hắn cũng không có một chút nghi ngờ.

Tiết học luật kết thúc, tại cầu thang Hàn Duyệt yêu cầu Long Vũ đi vào phòng làm việc của nàng nói chuyện.

46. Chương 17: Lời Mời Của Hàn Duyệt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 2

Chương 17: Lời mời của Hàn Duyệt

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Ken đi

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Đối mặt với sự hâm mộ của toàn ban nam sinh, Long Vũ cười khổ:

- Mọi người làm chứng cho tôi, tôi hôm nay không có ngủ thật mà.
- Được rồi, người anh em tốt của tao, được tiện nghi rồi còn kêu ca, cẩn thận anh em không nhận được lại cho ăn đòn hội đồng bây giờ...

Trương Đại Ngưu vội vàng nói với Long Vũ một câu:

- Mày vội vội vàng vàng đi hưởng thụ sao?

Hưởng thụ cái rắm. Long Vũ đoán rằng Hàn Duyệt gọi mình qua chắc chắn là vì vụ án mạng lần trước.

Sự tình tuy rằng đã có chút manh mối, nhưng Long Vũ rất khó xử, không biết giải thích cho Hàn Duyệt như thế nào, bảo nàng đi bắt Nạp Lan Thực Thanh dường như là không được.

Bất nghi phạm chung quy vẫn cần một lý do thích đáng.

Xem tình hình trước mắt thì lý do để bắt Nạp Lan Thực Thanh có vẻ không thuyết phục. Chẳng lẽ nói Nạp Lan Thực Thanh bị kiến hút máu đến từ Huyền Cảnh ký sinh. Đoán chừng chưa kịp nói xong thì mình cũng đã bị bắt vì tội phỉ báng.

Kiến hút máu ký sinh, tuy rằng đây là một sự thật tàn khốc.

Nhưng không thể nói với người ngoài. Không nghi ngờ gì điều này đối với họ quả đúng là tin đồn nhảm.

Sau khi đi vào văn phòng, Long Vũ chạm mặt Tuyết Cơ. Tuyết Cơ lải nhải hỏi:

- Có phải là có chuyện gì không? Nhóc con lúc nào cũng cố tình tìm cớ tới đây. Định nhân cơ hội này tiếp xúc với nữ đồng nghiệp xinh đẹp của chị à?
- Long Vũ vào đi.

Ngay lúc đó, cửa phòng bật mở, Hàn Duyệt gọi hắn vào.

Đóng cửa lại, Hàn Duyệt hỏi ngay:

- Nhiều ngày như vậy rồi mà cậu vẫn không có thêm chút manh mối nào à? Cậu đã nói nhận tiền thì phải giúp người giải quyết phiền toái, tiền cậu đã nhận rồi mà phiền toái của tôi vẫn còn, cậu giải thích như thế nào đây?

- Sư phụ. Cảnh quan... Nếu cô thực sự muốn biết tôi cũng không ngại nói cho cô, nhưng cô phải tin tôi.

Long Vũ không muốn giấu diếm nữa, nếu không nói rõ ràng, Hàn Duyệt nghĩ hẳn cầm tiền rồi lại lười biếng.

- Cậu nói đi. Từ khi gặp cậu còn có việc kỳ lạ nào tôi chưa thấy qua... Chẳng qua là nhiều thêm một việc mà thôi.

Hàn Duyệt đã chuẩn bị tốt tâm lý.

- Kiến hút máu sau khi tiến hóa thành công đã ký sinh trên người Nạp Lan Thực Thanh sư phụ dạy thể dục của học viện ... Không, nên nói như thế này. Hiện tại Nạp Lan Thực Thanh chính là kiến hút máu. Đáng tiếc là chúng ta không có chứng cứ nên không thể có hành động gì với hắn....

Long Vũ nói rõ ràng sự việc ra.

Hàn Duyệt nghe vậy nhũn mày, may mà nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng giờ phút này vẫn có chút rung động. Cậu của Nạp Lan Thực Thanh là phó thị trưởng Tần Trung Tắc, nếu không có chứng cứ thì không thể làm gì được hắn.

Nhưng ai có thể chứng minh hắn bị một sinh vật tà ác đến từ đặc thù không gian ký sinh? Đây quả là một vấn đề đau đầu.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Hàn Duyệt hỏi.

Long Vũ nói:

- Trước mắt với tình huống này chúng ta chỉ có thể quan sát cẩn thận Nạp Lan Thực Thanh, không cho hắn hại người nữa... Đợi cho hắn lộ diện mới là lúc chúng ta động thủ... Còn một vấn đề, kiến hút máu sau khi được tăng cường một ít thức ăn thì lực lượng càng mạnh lên, lúc đó muốn giết nó cũng không dễ dàng.

- Tôi có thể giúp được gì sao?

Hàn Duyệt cũng không nghi ngờ gì Long Vũ. Thực tế là từ sau lần gặp quỷ, nàng đã bắt đầu tin mấy chuyện như thế này. Nàng ý thức được thế giới này cũng không đơn giản như bề ngoài.

- Theo dõi Nạp Lan Thực Thanh.

Long Vũ trầm giọng nói.

- Điều này rất khó... Nạp Lan Thực Thanh là cháu ngoại của Tần Trung Tắc, một kẻ chuyên bao che khuyết điểm, lại không có chứng cứ thuyết phục nên rất khó thuyết phục cục áp dụng thủ đoạn theo dõi với hắn. May mà chuyện này tôi có thể làm chủ được, dù sao vụ án mạng này cũng là do tôi phụ trách mà...

Hàn Duyệt nói.

- Cái gì nên nói tôi cũng đã nói rồi, nên làm như thế nào tự cô quyết định đi... Cô giáo cảnh sát, tôi phải nhắc nhở cô, kiến hút máu có phương thức tấn công rất mạnh. Không cần biết cô hành động như thế nào đều phải cẩn thận. Nếu xảy ra vấn đề tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu...

Long Vũ tốt bụng nhắc nhở thêm một câu.

- Cảm ơn.

Hàn Duyệt phá lệ nói cảm ơn Long Vũ. Qua ánh mắt có thể thấy được sự thật trong câu vừa rồi.

- Nếu không có việc gì, tôi đi đây... Nếu tiếp tục ở lại lâu hơn, tôi sợ sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ nam sinh...

Nói xong Long Vũ đứng dậy đi luôn.

Vào lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, hần đột nhiên quay đầu lại, khloe miệng cười gian:

- Cô giáo cảnh sát, làm gương tốt cho việc đối nhân xử thế, không phải chỗ nào cũng vút nội y lung tung được đâu.

Nhìn theo ánh mắt Long Vũ, Hàn Duyệt nhìn thấy chiếc quần lót Lace bị thay buổi sáng nay. Thật sự là nàng quên mang đi giặt.

Hàn Duyệt gương mặt có chút đỏ lên, xấu hổ khẽ cúi, nói:

- Mau đi về đi, chuyện của tôi không cần cậu lo...

- Ồ tôi thì thấy không sao. Dù sao cũng rất đẹp. Ha ha...

Long vũ xoay người đi ra ngoài.

- Tiểu Vũ, nói thật cho tôi biết, Hàn Duyệt và cậu làm gì trong phòng mà lâu vậy?

Vừa ra khỏi cửa Long Vũ đã gặp ngay Tuyết Cơ với vẻ mặt kì lạ hỏi. Nghe giọng điệu của nàng giống như là chứng kiến hai người trong văn phòng làm ra hành vi cầm thú.

Long Vũ tức giận nói:

- Sự phụ à, đừng có nói như vậy, người ta nghe được sẽ hiểu nhầm tôi đấy... Thực sự chúng tôi rất thuần khiết... Đúng rồi tôi đã có tiền, chỗ hôm trước tôi nợ cô, tôi sẽ gửi qua tài khoản cho cô, chú ý kiểm tra và nhận.

.....

.....

Những ngày kế tiếp, đại học Thiên Hải khôi phục lại bình thường. Nạp Lan Thực Thanh mấy ngày này không có gì khác thường. Ngay cả những người bên cạnh cũng không thấy hần có gì không ổn.

Chẳng qua cha con Mã gia không có ý buông tha việc theo dõi hần, không để cho hần đi hại người khác.

Lúc này, Mã Hiểu Mai có thêm một cái camera bên người, nàng dự định chụp lại cảnh Nạp Lan Thực Thanh biến thân để làm chứng cứ.

Cùng lúc đó, Hàn Duyệt cũng thông qua thủ đoạn theo dõi của mình để tiến hành giám sát Nạp Lan Thực Thanh.

Long Vũ mấy ngày nay rất bận rộn, ngoại trừ lúc học tập, ăn ngủ, tất cả thời gian đều được hần dùng để tu luyện. Thiên Dực Hồ tiến trình tu luyện chậm hơn suy nghĩ của hần nhiều. Đến tận hôm nay hần vẫn không thể đem bộ động tác luyện tập của Thiên Dực Hồ hoàn thành toàn bộ.

Về mặt tu vi, hần cũng đã tiến lên một khoảng lớn nhưng khoảng cách đến khi đột phá cảnh giới màu vàng vẫn cần một đoạn thoải gian nữa.

Đương nhiên nếu có thể đi vào Huyền Cảnh tu luyện thì rất nhanh sẽ có đột phá.

Căn cứ vào tin tức mới nhất của La Lâm, theo như lý thuyết thì có thể dùng Phương Hoàng lệnh mở một thông đạo tiến vào Huyền Cảnh tại hồ Linh Trạch.

Nháy mắt thời gian trôi qua, hôm nay đã là thứ năm.

Căn cứ vào kế hoạch, Long Vũ định tiến vào Huyền Cảnh từ linh trạch hồ để tu luyện thêm hai ngày, cũng là hai mươi ngày so với bên ngoài. Đó cũng là cực hạn mà con người bình thường có thể chịu được tại Huyền Cảnh.

47. Chương 18: Tái Nhập Huyền Cảnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 2

Chương 18: Tái nhập Huyền Cảnh

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Ken đi

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

Đêm khuya, tối đen như mực, giờ tay không thấy ngón, Long Vũ một mình tiến vào khu vực hồ Linh Trạch, hít sâu một hơi, sử dụng ý thức truyền âm cho La Lâm:

- Bắt đầu đi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng...

- Chủ nhân, tôi hiện tại chỉ có chín chín phần trăm nắm chắc.. Cậuk thực sự muốn khởi động?

La Lâm hỏi lại.

Cũng là chín chín phần trăm rồi có gì mà lo lắng. Long Vũ không tin mình lại xui xẻo dính vào một phần trăm kia

Nói thật, lần trước may mắn thoát khỏi đại nạn của thiên mệnh nên đối với Long Vũ có thể sống đến bây giờ là may mắn rồi. Cho dù xảy ra việc gì ngoài ý muốn cũng không còn gì phải tiếc nuối

Đối với Long Vũ mà nói nhân sinh vốn chính là một canh bạc. Hơn một lần hần đổ thắng nên lúc này hần tin tưởng mình sẽ không thất bại.

- Bắt đầu đi.

Long Vũ trầm giọng nói.

Sau khi nghe được câu trả lời thuyết phục của Long Vũ, La Lâm không hề chần chừ, giấy lát mở ra Phương Hoàng lệnh trong không gian pháp trận. Pháp trận mở ra, trên hồ Linh Trạch nhất thời hiện lên một màu trắng trống rỗng, Long Vũ hít sâu một hơi thả người đi vào. Trong chớp mắt, màu trắng trống rỗng cũng đã hoàn toàn biến mất mà Long Vũ cũng không thấy bóng dáng.

Tại thời điểm tiến vào không gian thông đạo, bởi vì tu vi không đủ nên trong khoảnh khắc Long Vũ mất đi ý thức. La Lâm kịp thời bật chương trình bảo hộ đem Long Vũ bảo vệ vào bên trong tránh cho áp lực không gian làm hần bị thương.

Đến khi Long Vũ tỉnh lại, hần phát hiện cảnh vật xung quanh thập phần quen thuộc, giống như đã từng đi qua. Thu liễm ánh mắt, Long Vũ cẩn thận nhìn cảnh vật bốn phía xung quanh, hần cơ hồ đã có thể xác định đây chính là nơi trước kia hần cùng Mã Hiểu Mai đã tới.

Hiển nhiên, La Lâm phân tích tính toán ra không gian thông đạo trước đây người hắc ám tu chân đã dùng.

Long Vũ nhớ rõ lần trước ông nội Mã Hiểu Mai là Mã Chính Phong đã nói qua, nơi này chính là rừng rậm tử vong, là nơi ma thú tụ tập.

Đến lúc này, La Lâm cũng thu thập đủ số liệu:

- Chủ nhân, nơi này chính là rừng rậm tử vong, cũng chính là nơi chúng ta lần trước chúng ta đi qua. Tôi đã kiểm tra đo lường rồi, có ba mươi tám khu vực ma thú khác nhau.

- La Lâm chế tạo hướng dẫn điện tử đi. Lựa chọn ma thú tôi có thể đối phó.

Thực chiến là phương pháp tu luyện tốt nhất. Long vũ quyết định chọn một vài ma thú yếu ớt để tiến hành luyện tập.

Sau khi nhận lệnh của chủ nhân, La Lâm lập tức bắt đầu tính toán. Hơn nữa còn tạo ra một bản đồ hướng dẫn chính xác.

Theo bản đồ hướng dẫn của La Lâm, lúc trời tối đen, Long Vũ đã tới bên cạnh dòng suối nhỏ sâu bên trong rừng rậm. Nơi này linh khí đúng là cao hơn nhiều so với nơi khác.

Long Vũ quyết định đêm nay tu luyện ở đây. Đợi đột phá cảnh giới màu cam rồi đi tìm ma thú luyện tập.

Vì đảm bảo trong lúc Long Vũ tu luyện không bị quấy rầy, La Lâm giữ nhiệm vụ canh gác, tùy lúc có thể cảnh báo cho Long Vũ. Chẳng qua theo như tin tức phân tích được thì nơi đây tương đối an toàn.

Tinh khí, ngưng thần, Long Vũ hít sâu một hơi ngồi xuống xếp bằng bên dòng suối nhỏ, lặng lẽ vận thiên sư kiếm quyết, bắt đầu dẫn thiên địa linh khí tiến vào trong cơ thể, qua mười hai kinh mạch, kì kinh bát mạch, cuối cùng tiến vào đan điền nén xuống chuyển hóa thành đạo lực. Đoạn thời gian này, dung lượng đan điền của hắn tăng lên rất nhiều, có thể chứa đựng thêm càng nhiều đạo lực. Dù rằng tăng lên không lớn nhưng đối với Long Vũ mà nói đã là không tệ rồi.

Nồng độ linh khí bên dòng suối nhỏ đúng là lớn gấp trăm lần bên ngoài. Nói cách khác ở nơi này tu luyện một ngày bằng trăm ngày ở bên ngoài.

Long Vũ tin tưởng chỉ cần vài ngày mình đã có thể tiến vào cảnh giới màu vàng.

Thiên địa linh khí dừng mãi tiến vào trong cơ thể, trải qua một vòng chu thiên liền biến thành đạo lực, cuối cùng trở về đan điền, trong đó hơn một nửa đạo lực bị La Lâm hấp thu, lúc này Long Vũ tựa hồ lâm vào trạng thái vô ý thức, hoàn toàn để tự cơ thể khống chế hấp thu linh khí.

Theo thời gian trôi qua, đạo lực trong cơ thể Long Vũ càng lúc càng hùng hậu, trong đan điền đã tới cực hạn. Thậm chí trên mặt đã xuất hiện một tia thống khổ.

Do đau đớn, Long Vũ nhất thời tỉnh táo lại, cùng lúc đó La Lâm mở ra hệ thống trợ giúp tu luyện làm tốc độ hấp thu linh khí tăng lên.

Tình cảnh như vậy, tại thế giới bên ngoài Long Vũ đã trải qua nhiều lần. Mỗi lần đều làm hắn đau đớn đến chết đi sống lại nhưng hiệu quả cũng thập phần rõ ràng>kinh mạch cùng đan điền mở rộng ra, dung lượng cũng tăng lên rất nhiều.

Nhưng lần này lại không giống, La Lâm mở ra hệ thống trợ giúp tu luyện làm tốc độ hấp thu linh khí tăng lên chóng mặt, khiến hắn thiếu chút nữa thì đau tới mức ngất đi.

Phải biết rằng, nơi này mật độ linh khí nồng đậm gấp trăm lần so với bên ngoài.

Nói cách khác, Long Vũ hiện tại phải chịu nhận đau đớn gấp trăm lần bình thường. Nếu không có tâm chí kiên định, hắn còn không qua nổi lần vừa rồi.

- Chủ nhân, kiên trì... Cố gắng kiên trì...

La Lâm không ngừng hò hét cổ vũ Long Vũ.

- Để trở nên mạnh hơn, vì tìm kiếm cha mẹ mất tích... Mình nhất định phải kiên trì...

Long Vũ trong lòng cũng bắt đầu tự cổ vũ bản thân.

Không từ bỏ, không buông tha.

Bằng vào niềm tin kiên định, Long Vũ vẫn cố gắng kiên trì. Nhưng tinh thần và thể xác đau đớn làm cho khuôn mặt hắn vặn vẹo, toàn thân mồ hôi đã ướt sũng.

La Lâm ngồi một bên cổ vũ thúc giục chủ nhân tu luyện, một bên không ngừng hấp thu nguồn đạo lực đang truyền đến cuộn cuộn. Giờ phút này, đan điền Long Vũ đã tới cực hạn, lực đạo bị luyện hóa có tới chín thành bị La Lâm thu lấy, nguồn năng lượng của nàng không ngừng được bổ sung.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Long Vũ cơ hồ nghĩ đến việc dừng lại, La Lâm rốt cục thu lại hệ thống phụ trợ tu luyện. Nàng rất rõ ràng đây đã là cực hạn của Long Vũ.

Thu hồi kiếm quyết, cả người Long Vũ giống như đã chết qua một lần, ngã trên mặt đất, thở từng ngụm từng ngụm hào hển, mồ hôi trên trán từng giọt tí tách rơi xuống mặt đất.

Thống khổ như thế cũng mới chỉ là bắt đầu.

Mấy ngày sau đó, Long vũ thúc giục La Lâm tiếp tục phương pháp tu luyện này. Trong chín ngày nay, Long Vũ thừa nhận thống khổ chưa từng có trong mười tám năm qua.

Có trả giá thì luôn có hồi đáp đích đáng.

Thông qua nội thị, Long Vũ ngạc nhiên phát hiện, đan điền cùng kinh mạch của mình lớn hơn so với trước kia tới một phần ba lần. Tốc độ như thế cũng là trước kia hắn chưa từng thấy qua.

Chứng kiến thành quả như vậy. Long vũ thấy những thống khổ mà mình chịu mấy ngày qua thật xứng đáng.

Hôm nay là được mười ngày kể từ khi Long Vũ tiến vào Huyền Cảnh, nói cách khác bên ngoài đã trôi qua một ngày. Hắn có dự cảm đêm nay tu luyện sẽ khiến hắn tiến vào cảnh giới màu vàng.

Cũng như mọi lần, Long Vũ trải qua thống khổ đến gần như chết đi, thống khổ qua đi, hắn nghỉ ngơi một chút. Sau đó, hắn tĩnh tâm thúc dục đạo lực trong cơ thể chạy qua kinh mạch toàn thân. Đạo lực đi qua trong cơ thể hắn để lại một trận thoải mái, an nhàn.

Dần dần, đạo lực trong cơ thể hắn bắt đầu biến hóa, màu cam dần chuyển thành màu vàng. Cố gắng của Long Vũ cuối cùng cũng có kết quả.

Gon

48. Chương 19: Ma Thú Đại Phong

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 2

Chương 19: ma thú Đại Phong

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: truongdanh125

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Đạo lực biến đổi là một quá trình vừa đau khổ vừa sung sướng. Thống khổ là vì cả quá trình chuyển đổi sẽ mang tới thật lớn đau đớn, sung sướng bởi vì đạo lực đang dần biến đổi.

Đạo gia tu luyện có bảy cảnh giới luyện tinh hóa khí. Mà ở mỗi cảnh giới đều đem tạp chất trong cơ thể bài trừ một bộ phận. Khi đạo lực biến đổi thì đồng thời tạp chất trong cơ thể Long Vũ cũng chậm rãi được bài xuất ra ngoài.

Khi luồng đạo lực cuối cùng chuyển hóa thành công thì bên ngoài thân thể của Long Vũ đã dính đầy tạp chất tanh hôi màu đen.

Một thời gian sau, hai mắt Long Vũ chậm rãi mở ra, trong mắt phát ra từng đạo kim quang đoạt phách. Từng đạo kim quang này biểu hiện rằng hắn đã tiến nhập hoàng sắc cảnh giới.

Không thể ức chế được sự sung sướng trong nội tâm, Long Vũ nhịn không được mà kêu lên một tiếng. Khiến các loại chim nhỏ trong rừng sợ hãi mà bay lên.

Khi tâm tình dần bình tĩnh lại, Long Vũ liền nhìn bốn phía phát hiện bầu trời đã tối, toàn thân hôi thối, bụng cũng đói đến sôi ùng ục.

Trước mắt có một dòng suối nhỏ, Long Vũ vội vàng cởi hết quần áo, trần truồng nhảy vào trong suối, cố gắng rửa sạch tạp chất bám trên người. Rất nhanh những tạp chất màu đen trên người đã được tẩy bỏ, lộ ra làn da mịn màng trắng hồng, nếu phụ nữ trên đời thấy được nhất định sẽ hâm mộ hẳn điên cuồng.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ và đợi quần áo được hong khô, Long Vũ cũng đã bắt được một con lợn rừng nhỏ và một con thỏ nhỏ. Sau khi đốt lửa Long Vũ bắt đầu nướng thịt.

Long Vũ bỗng thấy buồn cười, hắn nhận ra rằng Hỏa Hệ dị năng là điều mà một nhà lữ hành cần chuẩn bị. Tối thiểu có nó cũng không bị đau bụng a.

Huyền cảnh sinh vật quả thật là mỹ vị, cho dù không cho bất cứ một loại gia vị nào thì món thịt nướng vẫn ngon vô cùng, ăn vô cùng ngon miệng. Lại giúp thể lực phục hồi nhanh chóng.

Nghỉ ngơi đợi hồi phục đến nửa đêm. Long Vũ quyết định tiếp tục lên đường, tu vị hiện giờ là hoàng sắc cảnh giới. Căn cứ theo tính toán của La Lâm thì với tu vị cùng sức chiến đấu của hắn bây giờ có thể đi tìm nha thử để luyện tập rồi.

Trong tử vong sâm lâm, nha thử là ma thú có cấp bậc thấp nhất. Chúng thuộc loại sinh vật sống quần cư, bình thường chúng duy trì quần thể ở khoảng 100 cá thể. Công kích của chúng không mạnh lắm, rất phù hợp với loại thái điều, củi mục như Long Vũ dùng để luyện tập. Nha thử có ngoại hình to lớn, và so với chuột cũng không sai biệt lắm, chỉ là chúng có thêm một đôi răng nanh vô cùng sắc bén, hơn nữa cái đầu của chúng cũng lớn bằng một con mèo tại thế giới bên ngoài.

Xem lại bản hướng dẫn điện tử, chỗ nha thử tụ tập gần nhất cách nơi này hai mươi dặm. Nếu Long Vũ tăng tốc thì chừng 10 phút là có thể đến nơi.

Một cơn gió thổi qua khiến những tán lá kêu xào xạc. Những chiếc lá khô trên mặt đất bị gió nhẹ thổi bay. Sau đó mọi thứ lại trở về sự im lặng vốn có.

Sâu trong rừng rậm, xuất hiện hai nam một nữ đang di chuyển. Nhìn dáng vẻ bọn họ hẳn là một tổ đội tiến vào tử vong sâm lâm mạo hiểm. Từ trang phục của họ có thể nhận ra, một người nam tử là một thuật sĩ, mà người nam tử còn lại là một kiếm tiên. Về phần nữ tử đi ở giữa bọn họ thì không xác định rõ ràng được, từ trang phục của nàng thì không có cánh nào phân biệt được nghề nghiệp.

- Có nguy hiểm ——!"

Đột nhiên, cô gái biến sắc, đồng thời phát ra cảnh báo:

- Chú ý, ta cảm thấy hơi thở Đại Phong...

Cái được gọi là Đại Phong, kỳ thật là một loại chim sinh sống tại huyền cảnh, hình dạng của chúng tương đối giống với chim ưng tại thế giới hiện thực, bất quá nó có cái đầu lớn gấp năm sáu lần chim ưng. Đôi cánh rộng chừng bảy tám thước, dị thường hung ác, nhất là một đôi móng vuốt có thể bẻ gãy linh khí bình thường một cách dễ dàng. Nghe nói tốc độ phi hành của nó còn nhanh hơn gió, cho nên người ở huyền cảnh đều gọi chúng là Đại Phong.

- Đại Phong?

Nam tử cầm trong tay trường kiếm nhú mày hỏi:

- Kim Phụng, cô không nói đùa chứ... Nơi này sao lại có Đại Phong, tại sao tôi lại không cảm ứng được...

Bốn phía đột nhiên trở nên an tĩnh dị thường, không hề có một tiếng động

- Đúng vậy hình như có điều không thích hợp...

Nam tử mặc trang phục thuật sĩ cầm trong tay pháp trượng nhú mày nói:

- Mọi người phải cẩn thận một chút, ma thú trong Tử Vong sâm lâm đều kỳ dị cổ quái, nếu như nơi này xuất hiện Đại Phong thì cũng không kỳ quái...

Nữ tử được gọi là Kim Phượng cũng không để ý tới ý kiến của hai đồng bạn, vẫn cẩn thận đề phòng. Từ khi tức mà nàng cảm ứng được thì con Đại Phong này cấp bậc tuyệt đối không thấp.

Đột nhiên, sâu trong rừng rậm phía trước truyền lại một tiếng kêu to, ngay sau đó, phi điều từ bốn phía bay lên tán loạn, trong đó còn có một số bị tiếng kêu to chặn ngắt trên mặt đất. Bốn phía nhánh cây cũng lay động không ngừng.

Người có chút hiểu biết liền nhận ra, đây là tiếng kêu của Đại Phong.

Cả ba người thân kinh không khỏi căng thẳng, vũ khí nắm chặt, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, vẻ mặt đầy cảnh giác. Trong đó nam tử có chức nghiệp kiếm tiên vì khấn trượng nên trên trán đã xuất hiện mồ hôi lạnh.

Chỉ nghe thấy phía trước không ngừng truyền đến từng tiếng Đại Phong kêu to, lá cây không ngừng lay động, một số phi điều thú vật cảnh giới thấp kém rồi rít chạy trốn.

Ngay cả ba người bọn họ cũng cảm nhận thấy một cỗ áp lực cường đại. Bất quá, cô gái tên Kim Phượng tựa hồ cũng không quá khấn trượng.

- Nam Minh Cách Hỏa, phát——!

Đột nhiên, nam tử mặc trang phục thuật sĩ, miệng đọc chú ngữ, trong tay pháp trượng chỉ tới, nhất thời một đạo kim sắc hỏa diễm hướng tới phía trước phóng tới.

- "Ngu ngốc, không nên chủ động công kích. . . ."

Kim Phượng khẽ quát một tiếng, chỉ tiếc đã muộn mất rồi. Nam Minh Cách Hỏa của đồng bạn đã khiến cho Đại Phong chú ý.

Vốn còn chưa nghĩ công kích nhân loại Đại Phong nhất thời lửa giận bùng lên, ngửa mặt lên trời tê mình vài tiếng, đại sí vung lên phát ra một đạo gió lốc, trong khoảnh khắc đã xuất hiện ở trên không hướng tới trước mặt ba người.

- Đúng là Đại Phong?

Nam tử thuật sĩ run giọng nói.

Hai mắt lạnh lùng nhìn ba người, trong ánh mắt Đại Phong hiện lên một tia khinh thường. Ma thú như Đại Phong hẳn là có trí tuệ.

- Kim Phượng, cô không phải sợ... tôi, Lan Đức sẽ bảo vệ cô...

Nam tử cầm trong tay trường kiếm hướng tới Kim Phượng, võ ngực quyết tâm, chỉ là ngữ khí của hắn rõ ràng không có chút khí lực nào.

- Phó Minh cũng sẽ bảo vệ cô.

Nam tử thuật sĩ hiển nhiên cũng không cam chịu yếu thế.

Kim Phượng nghe vậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười, tựa hồ nàng rất hài lòng, và vô cùng vui vẻ.

- Giết ——!"

Lan Đức là một kiếm tiên, thiên tính của hắn là hiếu chiến, giờ phút này tuy rằng đối mặt Đại Phong, nhưng là một tên kiếm tiên cao ngạo, hắn đã quyết tâm chiến đấu một trận. Huống hồ, ở bên cạnh hắn, còn có một cái mỹ nhân làm cho tâm hồn hắn điên đảo.

Phó Minh là thuật sĩ, nên cận chiến không phải là sở trường của hắn, nhưng là ở trước mặt tình địch, hắn không thể cam lòng yếu thế, ngay khi Rander công kích còn không có bắt đầu, pháp trượng trong tay hắn đã phát ra Nam Minh Cách Hỏa hướng Đại Phong phóng tới.

Nhưng là Đại Phong lại không hề có ý tứ tránh né công kích, tùy ý hỏa diễm đánh trúng chính mình, hỏa diễm bắn ra tứ phía, giữa không trung trên người Đại Phong phát ra một trận khói dày đặc.

- Trúng ——!

Phó Minh vô cùng đắc ý, hướng tới Kim Phượng khoe khoang, mong muốn thể hiện chính mình lợi hại.

- Công kích của anh vô dụng ——!

Kim Phượng nói thản nhiên.

Phó Minh đang muốn xem xét, lại phát hiện khói đã tán đi, Đại Phong vẫn yên ổn trên không trung, không có dấu hiệu bị thương chút nào. Nói cách khác, công kích của hắn không có hiệu quả.

Đại Phong không việc gì, nhưng lại gặp phải công kích, trong mắt nó rõ ràng đã hiện lên một đạo nộ ý mãnh liệt.

Gon

49. Chương 20: Phong Mang Sơ Lộ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 20: phong mang sơ lộ

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: truongdanh125

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Phó Minh và Lan Đức là bạn thân nên nam minh cách hỏa lợi hại ra sao hắn là người rõ ràng nhất, mắt thấy nam minh cách hỏa đối với Đại Phong cũng đốt không nổi một cọng lông thì trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Một thoáng do dự, hắn vội vàng lùi lại.

Thiên tính của kiếm tiên là hiếu chiến, nhưng hắn cũng sợ chết a.

Thông qua công kích của Phó Minh, hắn biết mình cũng không phải là đối thủ của đại phong. Vì vậy, hắn sáng suốt lựa chọn là ngừng công kích.

Phó Minh phía sau cũng bị dọa choáng váng, tu vị của hắn là tam đỉnh, nam minh cách hỏa là tuyệt chiêu công kích cực mạnh của hắn. Nhưng vẫn không làm đại phong mấy may thương tổn.

Hai người trốn mất há mồm, như thế nào cũng không nghĩ tới, lần này gặp được đại phong lại có thể lợi hại như vậy.

- Thế nào? Các anh sợ sao?

Kim Phượng khoe miệng hiện lên một tia cười nhạo:

- Trước khi đi, các anh đều vỗ ngực nói với tôi là các anh sẽ bảo vệ cho tôi.

Bị nữ nhân xem thường, Lan Đức cắn răng nói:

- Liều mạng với nó!

Thực tế thì cho dù bọn hắn không liều mạng thì Đại Phong cũng sẽ không bỏ qua. Người ở Huyền cảnh ai cũng đều biết rằng Đại Phong là ma thú có huyết tính hung tàn nhất.

Chỉ nghe thấy hắn nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân linh lực vận chuyển, hai tay nắm chặt trường kiếm, lăng không nhảy lên, bắn ra một đạo kiếm quang màu xanh, chém về phía Đại Phong.

Mà Đại Phong tựa hồ khinh thường một chiêu này, khẽ hé miệng ra, hướng tới Lan Đức phun ra một ngụm gió xoáy. Gió xoáy nửa đường bay tới hóa thành vô số đạo Phong Nhận ùn ùn kéo đến hướng tới ba người.

Đại Phong phóng ra phong nhận tốc độ cực nhanh. Phó Minh là thuật sĩ nên sức mạnh yếu kém, bản thân tốc độ lại không nhanh cho nên muốn tránh cũng không thể tránh. Mắt thấy sắp bị phong nhận kia đánh trúng, hần thiếu chút nữa đã bị dọa khóc.

Đúng lúc này. Một đạo nhân ảnh hiện lên. Mang theo phó minh ly khai. Người đó rõ ràng là Kim Phượng đang cần hần bảo vệ.

Lan Đức tốc độ mặc dù không so được với Kim Phượng. Nhưng cũng không hề chậm. Cuối cùng cũng tránh né được Phong Nhận công kích.

Phó Minh thầm khản trương. Cũng không có thấy rõ ràng là ai cứu hần. Đợi cho nguy hiểm sau đó qua đi. Hần khẽ quát một tiếng. niệm đọc chú ngữ. Lại hướng tới Đại Phong đánh tới.

Cùng lúc đó. Lan Đức cũng đã phát ra kiếm quang. Phối hợp với đồng bạn cùng nhau công kích Đại Phong.

Kim Phượng vẫn đứng ở xa xa. Cũng không có ý muốn xuất thủ.

Nàng thỉnh thoảng liếc nhìn Lan Đức cùng Phó Minh, trong mắt lóe lên không ngừng, cũng không rõ trong lòng suy nghĩ cái gì.

Hai người cùng công kích uy lực không hề kém, nếu là Đại Phong bình thường bọn họ đích công kích đã sớm thấy hiệu quả, nhưng là này chỉ là hiển nhiên con Đại Phong này cùng Đại Phong bình thường thì khác hẳn.

Bọn họ công kích đối với Đại Phong căn bản là không đáng nhắc tới, chỉ có thể giải quyết cho nó mà thôi.

Đại Phong mắt thấy hai tên nhân loại thấp kém còn dám đánh trả, nhất thời tức giận ngứa mắt lên trời tê mình, trong miệng phun ra Phong Nhận bay nhanh hướng tới hai người công kích.

- Phanh, phanh ——!

Theo vài tiếng nổ mạnh, công kích của Lan Đức cùng Phó Minh bị Phong Nhận của Đại Phong hóa giải, mà Phong Nhận còn thừa khí thể vẫn không giảm, trực tiếp hướng tới bọn họ công kích tới.

Lúc này hiển nhiên Đại Phong đang tức giận, tốc độ của Phong Nhận so với trước đó nhanh hơn rất nhiều, hai người không kịp tránh né, đều bị Phong Nhận đánh trúng, thân thể giống như như điều bị đứt dây, bị đánh văng ra ngoài.

Sau khi rơi xuống đất, hai người sắc mặt tái nhợt. Khóe miệng chảy máu, chứng tỏ bọn họ bị thương không nhẹ.

Phó Minh trong lòng phát lạnh thầm nghĩ :

- xong rồi, hôm nay chỉ sợ khó giữ được mạng nhỏ rồi. Biết sớm như vậy, lúc trước không nên vô ý theo nữ nhân kia chạy tới tử vong thâm lâm mạo hiểm a.

Biết vậy chẳng đi a.

Con mắt Đại Phong biến thành đỏ như máu, từ giữa không trung từ từ hạ xuống. hai chân di chuyển từng bước, chậm rãi hướng tới gần hai người, xem bộ dáng hẳn là muốn ăn tươi nuốt sống hai tên nhân loại mạo phạm đến uy nghiêm của nó.

Lan Đức và Phó Minh thấy vậy, cũng đành đành nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi tử thần đi đến. Ở phía sau, Kim Phượng vẫn đứng tại chỗ bất động, lạnh lùng địa nhìn Lan Đức cùng Phó Minh. Từ ánh mắt của nàng trong đó có thể thấy được, nội tâm của nàng đang rất mâu thuẫn.

- Người đẹp, ta tới cứu nàng đây !

Đúng vào lúc này, một bóng người từ trên trời rơi xuống, lấy động tác vô cùng đẹp mắt bay xuống trước mặt Kim Phượng.

Sau đó hướng tới Kim Phượng mỉm cười. Người nọ đối với Đại Phong mạnh mẽ quát một tiếng:

- Nghiệt sức, bản thiếu gia đã tới, người còn dám làm ác...

Nói đến cũng lạ, theo tiếng quát của người đó. Vốn Đại Phong hung ác dị thường lại có thể dừng bước, hơn nữa bên trong mắt dĩ nhiên còn toát lên sự sợ hãi thật sâu.

Lan Đức cùng Phó Minh cũng không cầm được mà mở to mắt, trợn mắt há mồm.

Bọn họ không thể tưởng tượng được một tên nhóc mười mấy tuổi chỉ dùng một tiếng quát nhẹ lại có thể làm cho Đại Phong bị chế trụ .

Kim Phượng sắc mặt liên tục thay đổi, con người của nàng gắt gao nhìn Long Vũ chăm chăm, tựa hồ từ trên người hắn cảm ứng được một cỗ hơi thở quen thuộc

Long vũ liền rên rỉ khi còn nóng, thấy Đại Phong đã thần phục dưới vương bát chi khí của mình liền nguôi xoa quát lớn một tiếng. Đem công việc anh hùng cứu mỹ nhân tiến hành tiếp tục.

Nói đến cũng lạ, tại lúc long vũ hét vang, Đại Phong cả người run lên, giương cánh bay lên, thoáng cái đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

- Được cứu rồi !

Lan Đức cùng Phó Minh nhất thời thở dài một hơi, nhất thời trong lòng cảm thấy vui sướng khi sống sót sau tai nạn. Chẳng qua bọn họ đối với ân nhân cứu mạng Long Vũ này cũng tràn ngập kinh hãi.

Bọn họ cũng lo lắng Long Vũ là tới cùng mình tranh nữ nhân đi.

Long Vũ tựa hồ cũng thở ra một hơi thật dài, nếu không phải ở hiện trường có người thì chỉ sợ hắn sớm đã té trên mặt đất tê liệt rồi.

- Chủ nhân, biểu diễn của người rất thành công !

La Lâm thông qua ý thức, ca ngợi Long Vũ một tiếng.

Long Vũ cũng lấy ý thức đáp lại:

- La Lâm a, La Lâm a, thiếu chút nữa là bị cô hại chết , cô cũng biết, vừa rồi thiếu chút nữa là tôi kiên trì không được, muốn quỳ rạp xuống đất rồi”.

Tuy rằng La Lâm đã kích hoạt khí tức trên Phượng Hoàng lệnh hù dọa Đại Phong, nhưng là Long Vũ vẫn không thừa nhận nổi uy áp đến từ Đại Phong. Sau khi hắn tiến vào Huyền Cảnh đột phá tu vi, nói không chừng, này màn anh hùng cứu mỹ nhân chỉ sợ là diễn không nổi nữa.

Đúng vậy, sở dĩ Long Vũ có thể dọa lui Đại Phong hoàn toàn dựa vào khí tức của Phượng Hoàng lệnh. Đại Phong thuộc cầm loại Huyền Cảnh của tất cả cầm loại đều thuộc về Phượng Hậu thống lĩnh. Hay nói cách khác là, Đại Phong bởi vì cảm ứng được Phượng Hoàng khí tức trên người Long Vũ, nên lúc này mới bị dọa chạy.

- Người đẹp, cô không sao chứ chứ?

Đợi cho tâm tình bình tĩnh chờ lại, Long Vũ từ từ xoay người lại đem ánh mắt dừng trên người mỹ nữ “được cứu”. Mái tóc dài đen nhánh trên đầu được kết lên thành búi, bên tai buông xuống hai lọn tóc mai, nhẹ nhàng lay động trong gió, rất đáng chú ý là trên trán nàng có một dấu ấn hỏa diễm màu vàng. Đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng, bờ eo nhỏ nhắn mềm mại không thể nắm chặt, hơn nữa một thân xiêm y màu trắng, tựa như tiên tử. Càng làm người khác ngạc nhiên là trên người nàng lại luôn tỏa mát ra một cỗ thần thánh hơi thở.

La Lâm như trước lại thu thập cỗ hơi thở kia tiến hành tính toán phân tích, nhưng số liệu quá mức khổng lồ, nên tựa hồ chưa có được kết quả.

50. Chương 21: Cửu Đỉnh Truyền Thuyết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 2

Chương 21: Cửu Đỉnh truyền thuyết

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: bluekatada

Biên Tập: cuongle

Nguồn: 4vn.eu

- Anh là ai ?

Trong lúc Long Vũ đánh giá Kim Phượng, đồng thời Kim Phượng cũng đang đánh giá hắn. Tướng mạo rất là bình thường, cũng hơi dễ nhìn, chỉ là tu vi của hắn nhất đỉnh cũng không đến. Nàng có chút nghi hoặc, người tu đạo như hắn làm sao có thể sống sót tại huyền cảnh nguy hiểm này. Đặc biệt là hắn mới vừa dọa lui Đại Phong.

Đủ loại thắc mắc hiện lên trong lòng Kim Phượng.

Tuy nhiên, cái nàng cảm thấy hứng thú nhất là cái cổ hơi thở mà hắn dùng để dọa lui Đại Phong tới cùng từ đâu mà đến.

Lan Đức và Phó Minh có thể không nhìn ra được, nhưng mà Kim Phượng lại không giống hai người kia, nàng rõ ràng cảm ứng được cổ khí tức kia đến từ Phượng Hoàng. Nếu không phải là khí tức Phượng Hoàng, con ma thú Đại Phong hung hãn kia sẽ không bao giờ bỏ đi.

Kim Phượng cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt tràn ngập sự thần bí.

Nàng muốn tiếp cận người trẻ tuổi này để tìm hiểu sự thần bí trên người hắn.

- Cảm ơn anh, người anh hùng!

Kim Phượng chân thành đi tới, hướng về phía Long Vũ nhẹ giọng tạ ơn. Trong con mắt lộ vẻ tiểu ý. Hình dáng đoan trang xinh tươi lại khiến cho trái tim của Long Vũ run lên.

- Kim Phượng, chúng ta đi thôi...

Phó Minh thấy bạn gái của mình (trong mơ) lại có ý với nam nhân khác, thì trong lòng không tiếp thụ được, hắn chỉ hy vọng có thể mau chóng rời khỏi nơi này.

Lan Đức với Phó Minh mặc dù là đối thủ cạnh tranh, nhưng hiện giờ lại xuất hiện một kẻ khác, bọn họ không thể không nhất trí đối phó với tên mới xuất hiện này.

- Kim Phượng, sắc trời không còn sớm, chúng ta còn phải tiếp tục mạo hiểm. Chúng ta bây giờ phải nhanh chóng xuất phát thôi!

Lan Đức cũng lên tiếng nói.

Long Vũ nghe vậy. Trong lòng nhất thời tức giận. ĐCM, dù sao lão tử cũng là ân nhân cứu mạng của các người... Các người không cảm động đến rơi nước mắt thì thôi. Lại có thể đối với mình tràn ngập cảnh giác. Giống như lão tử muốn cướp nữ nhân của các người không bằng!

Trong lòng Long Vũ cực kỳ bất mãn.

Vừa đúng lúc này Kim Phượng nhìn Lan Đức cùng Phó Minh nghiêm túc nói:

- Hai vị. Thật đáng tiếc khi phải nói cho hai người. Từ giờ trở đi, hai người không còn là đồng bạn của ta nữa!

- Vì cái gì?

Phó Minh ngu ngốc hỏi.

- Rất đơn giản... Bởi vì từ giờ trở đi. Mỹ nữ muốn theo ta kết nhóm ...

Lời nói là của Long Vũ. Hắn cười hì hì nói:

- Muốn cùng mỹ nữ đồng hành. Phải có lực lượng bảo hộ mỹ nữ . Hai vị. Các người quá yếu. Một con tiểu điều lớn một chút cũng làm các người nơm nớp lo sợ. Lực lượng của hai người yếu ớt như vậy thì làm sao mà bảo hộ mỹ nữ. Tặng cho các người một câu, sống trong giang hồ phải dựa vào thực lực.

Long Vũ có chút kiêu ngạo. Lan Đức cùng Phó Minh lại cực kỳ bất mãn. Nhưng mà bọn hắn thấy Long Vũ có tư cách để kiêu ngạo. Tuy Huyền cảnh có rất nhiều cao thủ nhưng những người có thể đẩy lui Đại Phong cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nghĩ đến đây, Lan Đức cùng Phó Minh trong lòng thở dài, xem như chính mình gặp phải cường nhân.

Bất quá nói đi thì nói lại, chúng ta thua hắn cũng không oan.

- Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài. Anh hùng, tin tưởng chúng ta còn có thời gian tái kiến.

Tục ngữ nói, hảo hán không chịu nhục. Lan Đức không làm rõ được lai lịch của Long vũ, cẩn thận cân nhắc, cuối cùng quyết định rời khỏi. Dù sao mỹ nữ cũng không chỉ mình Kim Phượng.

Phó Minh cùng Lan Đức là đồng bạn, hắn thấy Lan Đức rời khỏi, một mình hắn cũng không đi tiếp được liền quay đầu đi theo Lan Đức .

Nhìn thấy hai người khuất bóng, Long Vũ trong lòng thoải mái, âm thầm suy nghĩ, có phải trong người mình có thiên phú của tình thánh hay không mà hai nam nhân còn đẹp trai hơn cả mình lại cam chịu lép vế.

Long Vũ nào biết đâu rằng, Kim Phượng cũng không trông mặt mà bắt hình dong.

Nàng nếu trông mặt mà bắt hình dong, người giống Long Vũ như vậy căn bản không có khả năng ở trong mắt của nàng.

Nàng hiện tại chủ động yêu cầu cùng Long Vũ cùng một chỗ, chỉ là muốn làm rõ ràng nghi hoặc trong lòng. Đặc biệt là trên người hắn lại không có khí tức Phượng Hoàng. Đây là mới là mấu chốt.

Đợi cho Lan Đức cùng Phó Minh không cam lòng ly khai , Long Vũ cùng Kim Phượng tự giới thiệu. Hơn nữa quyết định kết bạn đồng hành, tại Tử Vong sâm lâm tiếp tục mạo hiểm.

Dọc theo đường đi, Long Vũ không ngừng hỏi lung tung này kia. Thật vất vả gặp một người dân địa phương, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hỏi thăm huyền cảnh.

Kim Phượng nguyên vốn cũng có rất nhiều vấn đề muốn đặt câu hỏi, chỉ không muốn bị Long Vũ đoạt trước.

Cũng may nàng cũng không gấp, phi thường kiên nhẫn giải đáp vấn đề của Long Vũ. Coi như là Long Vũ vận khí tốt, hỏi đúng người. Đối với huyền cảnh , Kim Phượng xa xa so với người bình thường hiểu biết nhiều hơn.

Thông qua liên tiếp câu hỏi , Long Vũ biết được huyền cảnh cùng tự mình nghĩ hoàn toàn bất đồng. Nghe nói, huyền cảnh là do thượng cổ thần tiên dùng Hoa Hạ Cửu Đỉnh mở ra thế giới đặc thù không gian. Sự tồn tại của nó hoàn toàn dựa vào Cửu Đỉnh linh lực mà duy trì. Nói cách khác, nếu như không có Cửu Đỉnh, linh khí dồi dào đặc thù không gian này sẽ không còn tồn tại.

Đương nhiên, Cửu Đỉnh chỉ là một cái truyền thuyết, ngay cả Kim Phượng cũng không thể xác định truyền thuyết này đến cùng thật sự có hay không ?

- Phượng muội muội...

Long Vũ nghiêm mặt một bên nói:

- Theo cô thì Cửu Đỉnh có thật sự tồn tại không? Thượng cổ thần nhân có tồn tại không? Không phải nói huyền cảnh cao nhất đứng đầu chính là Ngũ Phương Thiên Lệnh chủ sao? Chẳng lẽ bọn họ đều là thượng cổ thần tiên thuộc hạ?

- Nói bậy ——!

Kim Phượng nghe vậy, khẽ quả nhẹ một tiếng, nói:

- Không được nói bậy... Ngũ phương Thiên Lệnh chủ đều là vương giả xưng bá nhất phương, bọn hần sao lại phụ thuộc người khác.

Nói tới đây, Kim Phượng tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó:

- Vừa rồi cậu gọi tôi Phượng muối muối. Cậu có biết năm nay tôi bao nhiêu tuổi sao?... Tuổi của tôi so với cậu thì thừa đủ để làm chị của cậu đấy.

- Là sao?

Long Vũ trong đôi mắt hiện lên một tia giảo hoạt, đoán hỏi:

- Hay là cô đã ngoài trăm tuổi...

- Không nói cho cậu... Tóm lại, từ giờ trở đi, cậu phải gọi ta là chị Phượng, nếu không... Ha ha...

Kim Phượng đưa nắm tay lên, bộ dáng rất là đáng yêu.

Đối với Long Vũ mà nói tỷ tỷ hoặc là muội muội cũng không có gì khác nhau.

Hần đi cùng Kim Phượng bởi vì nàng là dân địa phương, không có ý tứ gì khác. Ít nhất, hần bây giờ còn không có trêu hoa ghẹo nguyệt.

- Được rồi, cô đã thích thế thì tôi gọi cô là chị Phượng.

Dừng đi xuống, Long Vũ hỏi tiếp:

- Chị Phượng, em còn có chút vấn đề muốn hỏi, chị có thể trả lời cho em được không?

- đương nhiên ——!

Kim Phượng nói:

- Chị có thể giải đáp bất cứ vấn đề gì của cậu, nhưng cậu cũng phải trả lời chị vài câu.

- Không thành vấn đề ——!

Long Vũ đáp ứng.

Bỗng nhiên Long Vũ hỏi:

- Chị Phượng, sao chị lại ở chung với hai tên kia, em thấy chị là người đàn ông hoàng, hần là không đến mức theo chân bọn họ cùng một chỗ à? Đúng rồi, em thấy y phục của bọn hần có chút kỳ quái, có phải có gì kỳ quái không?

Nghe Long Vũ nói như thế thì Kim Phượng phì cười:

- Cậu ấy, chỉ biết lừa đảo... Kỳ thật hai người bọn họ không tồi, ít nhất bọn hần chịu giúp chị đến Tử Vong sâm lâm mạo hiểm, không giống loại người nhất gan. Còn cách ăn mặc, loại y phục đó là trang phục chức nghiệp. Đúng rồi, thuận tiện hỏi một câu, cậu không phải dân bản xứ của huyện cảnh à? Nếu không, cậu sẽ không hỏi nhiều như vậy ?”

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Chị Phượng, em hỏi chị trước rồi chị hỏi em sau, chúng ta mỗi người một câu, được không?”

51. Chương 22: Thiên Sư Pháp Kiếm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 22: Thiên sư pháp kiếm

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: dragonkingxx

Biên Tập: Badboy9x

Nguồn: 4vn.eu

“Được rồi!” Kim Phượng cũng không dây dưa thêm nữa, trầm giọng nói:

- Huyền cảnh có một liên hiệp chức nghiệp đoàn chuyên kiểm tra tu vi cấp bậc của người tu đạo. Người nhìn Lan Đức phía trước đi, hẳn là tam đỉnh kiếm tiên, còn Phó Minh là tam đỉnh thuật sĩ chức nghiệp. Vừa rồi có thể người không để ý kỹ trang phục của bọn họ. Nếu người nhìn kỹ hẳn có thể nhìn thấy huy hiệu trên trang phục của họ. Nói ví dụ như Lan Đức, trên huy hiệu tam đỉnh của hắn có hình pháp kiếm, mà trên huy hiệu tam đỉnh của Phó Minh lại là dấu hiệu hình pháp tượng... Trong huyền cảnh, chức nghiệp cùng tu vi của mỗi người đều được phân chia rõ, đây cũng là vạch mốc phân chia thực lực cùng địa vị.

Long Vũ nghe vậy đột nhiên nhớ lại Mã Chính Phong.

Rõ ràng lần trước gặp mặt hắn, y phục của hắn hình như không có dấu hiệu rõ ràng.

Nghĩ vậy, Long Vũ tiếp tục hỏi:

-“Phượng tỷ, có phải trong huyền cảnh mỗi người đều được liên hiệp đoàn tiến hành kiểm tra?”

“Điều này...” Kim Phượng hạ giọng xuống nói :

-Trong ngũ phương thiên hạ, Phượng sào, Long quật là ngoại lệ... Còn lại thì cả Đại thiên giới, Huyền linh thiên, Dục giới đều phải tiến hành kiểm tra cấp bậc chức nghiệp. Nếu không thì sẽ phải chịu rất nhiều qui định. Trên lý thuyết mà nói, chỉ cần là người, thì đều phải tiến hành kiểm tra... Giống như người vậy, không cần hỏi cũng biết người tuyệt đối không phải người bản xứ ở huyền cảnh, người không có trang phục chức nghiệp... hơn nữa tu vi còn chưa tới nhất đỉnh”.

“Nhất đỉnh?” Long vũ ngờ vực :” Tu vi nhất đỉnh thì làm sao?”

Kim Phượng nhăn nạy giải thích:

- Lúc trước không phải đã nói với người sao? Huyền cảnh là một không gian đặc thù có cửu đỉnh biến ảo, cho nên việc kiểm tra cấp bậc chức nghiệp ở huyền cảnh cũng dựa vào cửu đỉnh mà phân chia. Theo thứ tự từ thấp lên cao, từ nhất đỉnh đến cửu đỉnh. Trong đó nhất đỉnh dĩ nhiên thấp nhất.

Long Vũ chấp nhận nói :” Cửu đỉnh cao nhất...”

“Người lầm rồi” Kim Phượng cười nói :

- Tại huyền cảnh, cửu đỉnh cũng không phải tu vi cao nhất, trên cửu đỉnh còn nhiều cảnh giới.Đương nhiên, đối với người thường mà nói thì cửu đỉnh đã là xa vời rồi

Long Vũ vốn định hỏi lại cái gì đó nhưng nghĩ lại thôi, quên đi, dục tốc bất đạt. Dựa theo cách nói của Kim Phượng thì tu vi chính mình còn không được nhất đỉnh, thì trên cửu đỉnh là cái gì thì cũng chẳng quan hệ gì với mình cả.

Mã Chính Phong hại ta rồi

Long Vũ có chút buồn bực. Như thế nào mà lần trước Mã Chính Phong một câu cũng không nhắc tới việc này. Cũng không biết lão nhân kia rốt cũng là người thế nào...

Sau một hồi hồi tới, Long Vũ đối với tình huống ở huyền cảnh cũng mơ mơ màng màng biết chút ít. Thế giới này thật sự là một không gian đặc thù. Thật sự là quá ảo ==))

Hơn nữa. Chỗ này hẳn là không có đơn giản như vậy

Cũng may hiện tại đã có thể qua lại tự do giữa huyền cảnh cùng thế giới thực. Tương lai còn dài, sớm hay muộn hẳn cũng nắm rõ huyền cảnh này như lòng bàn tay.

...

...

-“Tiểu đệ đệ.. Cái ngươi muốn hỏi cũng đã hỏi xong rồi chứ? Hiện tại đến lượt ta hỏi , hy vọng ngươi có thể như ta, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (biết gì thì phun hết)” Kim Phượng nói

“Đương nhiên!” Long Vũ vỗ ngực nói:” Phượng Tỷ có vấn đề gì cứ hỏi đi, chỉ cần ta biết, chắc chắn sẽ nói cho ngươi...”

-“ Tốt, ta hỏi ngươi, rốt cục ngươi là ai? Ngươi đến huyền cảnh này như nào? Ngươi làm thế nào đẩy lùi Đại Phong?”

Trước mắt Kim Phượng muốn làm rõ ba vấn đề này nhất.

Một nhất ăn tiền.. Cả ba vấn đề này đều là bí mật của Long Vũ cả.

Một thoáng do dự Long Vũ đáp:

-“Phượng tỷ , quả là cao nhân a, đúng vậy, ta đích thực không phải là người ở huyền cảnh... Ta là người từ thế giới khác tới... Về phần cụ thể , đó là bí mật của ta, không thể nói cho tỷ biết được. Về phần ta dọa lùi Đại Phong như thế nào, cái này dễ thôi, ngươi cũng có thể tự giải thích được, Đại Phong thấy ta ngọc thụ lâm phong , anh dũng tiêu sái, thần long vô đối , vừa giận vừa thẹn bản thân không so sánh nổi , không cách nào chịu đựng được nữa đành bỏ chạy (DG: chém đây =]], Biên: chém với chú thôi, anh thấy nó tả giống anh lắm =)])

Kim Phượng nghe vậy thì buồn nôn, tiểu gia hỏa này chém gió thật là quá kinh người đi. Lúc trước nàng tận tâm tận lực trả lời với hắn như thế, thế mà đến phiên hắn thì hắn lại chơi bài “ Phong thần trăm”

Đương nhiên , Kim Phượng cũng không trông cậy việc Long Vũ trả lời thành thật, dù sao đây cũng là bí mật của hắn

“Phượng tỷ ... Ta biết ngươi giận ta không thành thật với người, nhưng ngươi hẳn cũng rõ, có một số việc không thể nói (tựa như ai cũng biết mình đẹp trai nhất 4vn vậy,haizz) Long vũ cười khan một tiếng nói:

-“Ngươi có thể giải đáp nghi vấn trong lòng ta, ta rất cảm kích. Nếu không , ta quyết định dâng nộ hôn đầu của ta cho ngươi coi như báo đáp. Như vậy trong lòng ta cũng không có cảm giác áy náy..”

“ Té đi cưng...!!” Kim Phượng trợn trắng mắt liếc Long Vũ một cái (đưa tênh a) trong lòng nói :” Hừ , tiểu gia hỏa còn muốn chiếm tiện nghi của mình, khá thật.”

Dừng một lát, Kim Phượng tính hỏi tiếp, đột nhiên trong lòng run lên, như là cảm ứng được cái gì đó.

-“Tiểu đệ đệ, Phượng tỷ có việc, không thể tiếp tục cùng ngươi chém gió nữa... Nhớ kỹ tên ta, tin rằng sau này chúng ta sẽ gặp lại”. Kim Phượng thoáng do dự hỏi: “Ngươi tu luyện thiên sư kiếm quyết phải không?”

-“Đúng. Làm sao ngươi biết?” về mặt Long Vũ kinh ngạc

-“Ngươi kêu ta một tiếng tỷ tỷ, hơn nữa còn là “Ân nhân cứu mạng” của ta, ta cũng hên biểu thị chút ít.. Trước đây, thời gian ta tu luyện ở giang hồ vô tình có một bộ kiếm pháp, coi như tặng cho ngươi làm quà gặp mặt đi (đảm bảo thành vật đính ước luôn rồi em ơi=]])...”

Nói xong, Kim Phượng từ trong tay xuất hiện một thanh tử kim sắc trường kiếm nhét vào tay Long Vũ

- “Sau này gặp lại...Nhớ kỹ , muốn sinh tồn tốt tại huyền cảnh thì mau chóng đi làm kiếm tra chức nghiệp”

Vừa dứt lời, Kim Phượng đã biến mất, không thấy gì nữa

Long Vũ lúc này mới nhớ tới một vấn đề quan trọng. Hắn hồi lung tung nhiều về vấn đề ở huyền cảnh mà lại quên không hỏi thân phận của Kim Phượng.

-“Quên đi, lần sau gặp mặt hỏi lại vậy...”

Long Vũ cũng không để tâm mấy truyện vụn vặt, nếu sau này có cơ hội gặp lại sẽ hỏi sau

Quyết tâm, hắn cẩn thận đánh giá pháp kiếm trong tay. Pháp kiếm toàn thân màu tím, chỗ chuôi kiếm có một thái cực bát quái đồ. Cầm vào, trong cơ thể hắn thiên sư kiếm quyết đột nhiên tự động vận chuyển, cũng vào thời khắc đó, đáy lòng Long Vũ dâng lên một cảm giác huyết nhục tương liên.

Long Vũ hơi động tâm, hay là cái chuôi kiếm này cùng với mình có oán hận gì? (chỗ này có vẻ lão tác giả nhầm lẫn gì đây)

Trong lòng nghĩ thế, bỗng nhiên pháp kiếm khẽ run lên phát ra tiếng động.

-“Chủ nhân, đây là thiên sư pháp kiếm, chúc mừng người, thiên sư pháp kiếm chính là phối hợp hoàn hảo với thiên sư kiếm quyết. Hiện tại ta đã bắt đầu thu thập tin tức về thiên sư pháp kiếm, nếu thuận lợi mà nói, tương lai ta sẽ có khả năng chỉnh sửa chỗ sai sót của thiên sư kiếm quyết “. Thanh âm của La Lâm đột nhiên truyền tới đầu Long Vũ.

Long Vũ nghe vậy trong đầu mừng rỡ

Ai nói không bao giờ có bánh từ trên trời rơi xuống? Tùy tiện kết giao với một mỹ nữ, người ta hào phóng tặng luôn một cái pháp kiếm

Người nhân phẩm tốt, vận khí cũng không tồi (ở hiền gặp lành á)

Mà vận khí tốt , thì mọi chuyện đều tốt .

-“La Lâm, lúc trước sao ngươi lại không có một điểm động tĩnh nào”.Long Vũ đột nhiên hỏi :

-“ Tin tức từ miệng Kim Phượng ngươi có ghi nhớ được không?”

52. Chương 23: Phá Ma Kiếm Quyết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 2

Chương 23: Phá Ma Kiếm Quyết

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: dragonkingxx

Biên Tập: Badboy9x

Nguồn: 4vn.eu

- “ Chủ nhân, toàn bộ tin tức ta đều ghi chép, chính là đối với tin tức bản thân Kim Phượng ta cũng thu thập , nhưng là số liệu phi thường khổng lồ, hệ thống công năng hiện tại cùng nguồn năng lượng hạn chế, ta không cách nào hoàn thành tính toán. Nói cách khác, nữ nhân Kim Phượng kia không phải một nhân vật đơn giản. Trước đó, là ta lo lắng bị nàng nhận thấy được, nên mới đình chỉ hoạt động”. La Lâm giải thích.

-“Ý của ngươi là nói người đàn bà kia có điều bí ẩn?” Long Vũ hỏi.

-“Bí ẩn hay không ta không biết, tóm lại cảm giác của ta, nàng rất thần bí...”

Không thể hoàn thành tính toán, La Lâm cũng nói không nên lời.

-“Chủ nhân, ngươi mới được Thiên sư pháp kiếm, ta cảm thấy chúng ta hẳn là trước tìm một chỗ hoàn thành nghi thức nhận chủ... Mặt khác, căn cứ phân tích tính toán của ta, có Thiên sư pháp kiếm, ngươi liền có thể với tu vi hiện nay hoàn thành tu luyện “Phá ma quyết”...” La Lâm nhắc nhở nói.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng nói:

-“Mau, tìm kiếm tốt nhất vị trí tu luyện , chế tạo hướng dẫn điện tử.”

“OK ——!” La Lâm tuân lệnh, tức khắc vận chuyển, giúp Long Vũ tại phụ cận tìm một địa phương linh khí sung túc, đồng thời chế tạo hướng dẫn điện tử.

Nửa giờ sau, Long Vũ được La Lâm hộ pháp bắt đầu tu luyện Thiên sư kiếm quyết : phá ma quyết. Cần Thiên sư pháp kiếm, quả nhiên cùng người khác bất đồng.

Mỗi khi thiên sư kiếm quyết vận chuyển , ở sâu trong nội tâm Long Vũ đều bị pháp kiếm sinh ra một loại khó có thể dứt bỏ cảm giác huyết nhục tương liên, tu luyện thường thường đều là làm ít được nhiều.

Thiên sư kiếm quyết cảnh giới càng cao, triệu hoán ra Thần Long uy lực lại càng lớn, liên tục thời gian lại càng dài. Hơn nữa tăng lên mỗi một cái cảnh giới, lực lượng đều tăng trưởng nhiều lần.

Nếu tu luyện hoàn thành phá ma quyết, La Lâm giúp hắn sử dụng hệ thống tăng đạo lực, mặc dù là chính diện chống lại Nghĩ Hậu, hắn cũng có năng lực đánh một trận.

Đương nhiên, nếu là gặp phải người tu đạo cảnh giới cao hơn nhiều so với hắn, hắn vị tất tụt có thể đối phó được. Bởi Nghĩ Hậu suy cho cùng là sinh vật tà ác, mà Thiên sư kiếm quyết chuyên khắc tà diệt ma. Người tu đạo lại bất đồng, trừ phi là gặp gỡ cái loại tu luyện tà ác công pháp.

Kể tiếp ba ngày thời gian. Long Vũ cũng không có rời đi. Mà là khổ luyện phá ma kiếm quyết cùng Thiên Dực Hổ đệ tam động tác. Linh khí Huyền cảnh sung túc. Tu luyện tốc độ rất nhanh. Nhất là hắn hiện tại cần thiên sư pháp kiếm. Kiếm này cùng thiên sư kiếm quyết bổ trợ cho nhau. Nguyên vốn là có công hiệu xúc tiến kiếm quyết tu luyện. .

Cho nên ba ngày cố gắng. Long Vũ đã cơ bản nắm giữ nội dung chính phá ma kiếm quyết.

Đương nhiên. Nếu muốn nắm giữ thuần thực còn cần một chút thời gian. Một chút thực hành.

Ngày thứ tư tiếp theo. Long Vũ theo La Lâm đề nghị. Hướng tới Huyết quật sơn tiến đến. Dự định đi thành thị Đoan Mộc thành nơi nhân loại tụ tập gần nhất..

Long Vũ không có quên lời Kim Phượng nhắc nhở. Muốn ở chỗ này sống được, tốt nhất trước làm kiểm tra chức nghiệp. Nếu không, lấy hắn hiện tại tu vi cảnh giới rất có thể sẽ khiến cho người khác kinh ngạc.

Đoan Mộc thành là một thành phố tựa vào núi mà xây, nguy nga hùng vĩ, tường thành bốn phía còn có sông đào rộng bảo vệ thành, nước sông là máu quật trên núi dẫn chảy xuống. Đứng ở bờ sông, cá sấu bên trong rõ ràng có thể thấy được, ánh mắt màu đỏ, răng nanh nhọn nơi miệng, làm cho người ta thập phần sợ hãi.

Tường thành cao chừng mười trượng, đều là dùng thật lớn nham thạch không biết tên xây mà thành, nhìn qua mười phần chắc chắn, trên tường thành mỗi cách năm thước có một người mặc chiến giáp hộ vệ. Bên cạnh hộ vệ là một cái bị trang sức thành bát quái đồ hình màu trắng nham thạch, mặt trên khắc dấu pháp trận rõ ràng có thể thấy được.

Long Vũ phỏng chừng, kia hẳn chính là phòng ngự bên ngoài Đoan Mộc thành.

Cửa thành hai bên đều hai vị thân mặc chiến giáp hộ vệ canh gác, bắt quả bọn hắn đối với người đi đường bất luận cũng không hỏi cái gì.

Một lần trước đến Đoan Mộc thành là lúc phong thành, Long Vũ không thể đi vào. Còn lần này, vận khí của hắn tựa hồ không xấu, cửa thành thông suốt. Hắn tăng nhanh cước bộ, bước vào cửa thành.

Dọc theo đường đi, hắn nhìn đông ngó tây, tương đối hiếu kỳ. Cùng lần trước nhìn qua giống nhau, mọi người ở đây cách ăn mặc trang phục rất là khác, có trang phục nghề nghiệp, có mặc cổ trang, còn có đồ hiện đại , nhìn qua có điểm cảm giác là lạ. Long Vũ rất nhanh phát hiện, này người thân mặc trang phục nghề nghiệp tựa hồ rất vênh váo, có điểm cảm giác cao cao tại thượng.

Còn những người không mặc trang phục nghề nghiệp đều có chứa sự sợ hãi sâu sắc đối với người thân mặc trang phục nghề nghiệp.

Long Vũ âm thầm suy nghĩ, xem ra lời nói Kim Phượng là đúng, chức nghiệp bình trắc đích thật là tượng trưng cho thân phận mỗi người. Đi dạo cả buổi, hẳn cuối cùng đối Doan Mộc thành có một cái nhìn trực quan. Bộ phận chính cả tòa thành thị đáng dấp cùng Trung Quốc cổ đại thời kỳ thịnh Đường có chút tương tự, trừ người tu đạo thân phận không nói, nơi này kỳ thật tựa như một cái xã hội cổ đại thu nhỏ. Bất quá kiến tạo phòng ốc tài liệu chủ yếu phần lớn là nham thạch, thập phần chắc chắn. Rốt cuộc không hiểu nổi, cái nham thạch lớn như vậy, cũng không biết bọn hắn lúc trước khai thác như thế nào.

Cần giải thích chính là, tuy rằng Long Vũ cảm thấy được Doan Mộc thành cùng xã hội cổ đại tương tự, nhưng là cái này cũng không đại biểu mọi người ở đây có trình độ cuộc sống thấp.

Ngược lại, theo trực quan cảm giác của Long Vũ, trình độ cuộc sống nơi này một chút cũng không thấp, dù sao những người này đều không phải nhân loại bình thường. Tuy vậy, tại đây một chút đồ vật hiện đại khoa học kỹ thuật đều không có. Ngay cả công trình điện lực cơ bản cũng không có.

Liên tục đến trưa, Long Vũ lúc này mới đành chỉ đi dạo, tại một khách **** đăng ký dừng chân xuống dưới. Cả khách **** có sáu tầng, tất cả đều là đại nham thạch xây thành, lầu một trong đại sảnh có mấy cây trụ hai người đều không thể ôm hết.

Khi đăng ký khách ****, Long Vũ cũng không có cảm nhân dân tệ trả tiền, mà lấy ra một khóa bạch lang thiểm điện nội đan.

Tiểu thư phụ trách đăng ký Đại Sảnh, mắt thấy Long Vũ lấy ra ma thú nội đan, thái độ nhất thời một trăm tám mươi độ đại chuyển biến, thần tình tươi cười, hận không thể đem thân thể của mình cũng dâng hiến, khiến cho Long Vũ rất không thích ứng.

Long Vũ làm sao biết nơi này, huyền cảnh có hình thức tiền tệ đặc biệt, được gọi là huyền tệ. Đối với thế giới thực tại giấy tiền giống nhau. Mà loại nội đan ma thú còn là ngoại tệ, cùng loại với sự thật thế giới hoàng kim, bạc trắng.

Người nghĩ xem, người ở lầu quán ném ra một khối hoàng kim, người ta có thể đổi với người không khách khí sao?

Đương nhiên, tại thế giới thực tại dùng vàng bạc kim cương trả tiền tựa hồ hơi quá khoa trương, nhưng tại huyền cảnh, người dùng ma thú nội đan làm tiền tệ, đây tuyệt đối là tượng trưng thân phận cùng địa vị.

Nghe nói huyền cảnh dân cư quá mười ức, còn chân chính người tu đạo thì chỉ có vài vạn, hai người cơ hồ hơn kém quá nhiều, người tu đạo tại huyền cảnh từ trước giờ đều được người kính ngưỡng. Mà người tu đạo có thể liệt sát ma thú, thì chỉ có một nửa, cho nên nói, có thể xuất ra nội đan trả tiền, nhất định là người tu đạo cấp cao.

53. Chương 24: Huyền Cảnh Chức Nghiệp

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 24: Huyền cảnh chức nghiệp

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: dragonkingxx

Biên Tập: Badboy9x

Nguồn: 4vn.eu

Cả huyền cảnh không tính Long tộc cùng Phượng tộc, nghe nói mười ức nhân khẩu, trong đó đa phần là dân bản xứ. Mà dân bản xứ đại bộ phận đều không thể tu đạo. Bọn hắn cũng như người bình thường ở thế

giới hiện thực sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, luân hồi chuyển sang kiếp khác. Chỉ có một vài bộ phận mới có thể tu đạo.

Huyền cảnh người tu đạo trong đó, ngoại trừ một ít bộ phận dân bản xứ ra, còn lại đều từ thế giới hiện thực tới. Đại bộ phận dân cư huyền cảnh chủ yếu là tu đạo lực lượng.

Tất nhiên, bộ phận nhân khẩu cũng là trải qua vô số năm tháng mới phát triển.

Huyền cảnh vẫn có một điều đặc biệt, dân bản xứ mặc dù phần lớn bộ phận không thể tu luyện, nhưng bọn hắn có thể tại huyền cảnh không bị bất luận cái gì quấy nhiễu cuộc sống, hơn nữa bọn họ lực lượng trời sinh còn có nhất đỉnh cảnh giới. Ngược lại, từ bên ngoài đến tu chân, trừ phi là tụ linh cảnh giới, cũng chính là huyền cảnh đỉnh cấp phân chia tam đỉnh cảnh giới, mới có thể có cuộc sống không thời hạn ở huyền cảnh. Nếu không mà nói, trong vòng hai mươi ngày bởi vì không thể thừa nhận khí tức Cửu Đỉnh mà hồn phi phách tán.

Đây cũng chính là nguyên nhân người ngoại giới phải có tụ linh đạo lực cảnh giới mới có thể tiến nhập huyền cảnh. Ngoài ra nguyên nhân khác, trên đã nói qua, thì phải là tụ linh cảnh giới mới có thể thừa nhận xuyên qua áp lực không gian kết giới.

Về phần dân bản xứ cùng ngoại giới tại sao khác nhau như vậy, nguyên nhân trong đó không người nào biết được. Chỉ biết là từ xưa giờ đã như vậy.

Cho nên nói, từ trên lý luận, huyền cảnh không thể nào xuất hiện người không đủ nhất đỉnh tu vi.

Đây cũng là trước đó Kim Phượng vì sao liếc mắt một cái tự nhận biết hắn là người ngoại giới.

Căn cứ cấp bậc phân chia, nội đan thiểm điện bạch lang có thể đổi một vạn huyền tỵ, mà phí ăn ở khách **** lại là một ngày hai trăm huyền tỵ.

Trước đại sảnh muội muội trưng cầu ý kiến của Long Vũ, trừ chi phí ba ngày dừng chân, còn lại huyền tỵ được chuyển vào một cái tạp phiên kim chúc màu đỏ.

Tiếp đó muội muội giải thích. Đây là tạp thể huyền tỵ, tại huyền cảnh ngoại trừ Long quật, Phượng sào thì đều có thể sử dụng thể đó. Hắn có thể quét thể tiêu dùng.

Long Vũ ngồi xuống hít một hơi. Ai nói nơi này không có khoa học kỹ thuật. Người ta quét thể đều có. Chỉ là nơi này khoa học kỹ thuật cùng thế giới hiện thực hoàn toàn bất đồng.

Long Vũ biết. Đối với đặc thù không gian huyền cảnh này, hắn hiểu biết hãy còn quá ít.

Đương nhiên, La Lâm đã tăng tối đa công suất không ngừng thu thập thông tin Đoan Mộc thành. Đợi cho nàng phân tích tính toán xong, Long Vũ có thể liên thông qua Đoan Mộc thành hoàn toàn hiểu rõ về huyền cảnh.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xạ trên người Long Vũ, trở mình một chút, hắn chậm rãi mở mắt. Ngoài cửa sổ, trên nhánh cây mấy con tiểu điểu năm màu sắc sỡ đang cất tiếng hót, trên lá cây phủ kín sương sớm trong suốt, tại ánh mặt trời chiếu xuống sáng lên lấp lánh, bầu trời xanh thăm thẳm.

Long Vũ đứng dậy đẩy cửa sổ phía sau ra, một cỗ không khí trong lành nhất thời xông vào mũi.

Hít sâu một hơi, Long Vũ lúc này ngay tại trên ban công bắt đầu với thiên dực Hồ đệ tam bộ động tác. Từ khi nghe nói thiên dực Hồ thất bộ động tác hoàn thành xong, có thể đem trứng thập cấp yêu thú đến từ vũ trụ kỷ nguyên thời đại áp nổ, động lực này khiến Long Vũ tu luyện sức mạnh tự càng hi vọng rất lớn.

Huyền cảnh là một nơi mà ma thú hoành hành, là một không gian đặc thù.

Hắn thật sự rất chờ mong trứng nở ra thiên dực hổ rồi cuộc có thể mang đến cho mình bao nhiêu kinh hỉ.

Một bộ động tác tiếp tục, Long Vũ mồ hôi ướt đầm, bất quá sau khi kết thúc tu luyện, tinh lực của hắn rất nhanh khôi phục, quả nhiên là sáng khoái tinh thần.

Ngũ cảm hí đặc điểm lớn nhất chính là quá trình tu luyện thì thống khổ, mà hiệu quả lại rất lớn.

Phun ra một ngụm trọc khí thật dài, Long Vũ đã tu luyện xong. Hắn tính toán hôm nay đi hoàn thành kiểm tra chức nghiệp, cũng kiểm một bộ trang phục nghề nghiệp vừa ý.

Từ tin tức thu thập của La Lâm, huyền cảnh chức nghiệp liên hợp nghiệp đoàn dựa theo người tu đạo đạo lực thuộc tính cùng đạo pháp là bất đồng, đem chức nghiệp phân chia làm kiếm tiên, thuật sĩ, thiên sư, thợ săn tiền thưởng, pháp sư, luyện kim sư, luyện khí sư.... Mà cấp bậc xem xét, còn lại là căn cứ theo đạo lực của từng người mà đo lường tính toán. Lấy Cửu Đỉnh Thạch làm thực tế công cụ kiểm tra..

Căn cứ La Lâm phân tích, Long Vũ tu vi hiện tại dựa theo tính toán đỉnh cấp phân chia, kỳ thật còn không đủ nhất đỉnh, trên lý luận, là không có tư cách đi kiểm tra chức nghiệp.

Nhưng mà hai người đã trao đổi kế hoạch, lúc tiến hành kiểm tra, La Lâm sẽ giúp hắn mở ra đạo lực biên độ tăng phúc khí. Nói như vậy, hắn tu vi đạo lực hoàn toàn là có thể đạt tới tam đỉnh tiêu chuẩn.

Đương nhiên nhị đỉnh chức nghiệp giả tại huyền cảnh cũng chỉ coi như là gà, tuy vậy còn hơn người không có tư cách kiểm tra đỉnh cấp, so với dân bản xứ huyền cảnh đã xem như không tồi rồi.

Long Vũ sau khi suy nghĩ kỹ, hắn muốn kiểm một chức nghiệp thiên sư. Dù thế nào đi nữa, hắn tại sự thật thế giới cũng đã mang cái chức nghiệp này rồi.

Rời khỏi khách ****, Long Vũ một đường hỏi thăm, rốt cục đi tới liên hợp nghiệp đoàn chức nghiệp.

Đứng ở cửa liên hợp nghiệp đoàn chức nghiệp, Long Vũ phát hiện chỗ này kiến trúc cao lớn cơ hồ là nơi hùng vĩ nhất Đoàn Mộc thành, kiến trúc rất lộng lẫy, nơi này chính thể bày biện ra một loại không khí trang nghiêm thần thánh, làm cho người ta không khỏi cảm thấy kính nể. Cái này cũng giải thích địa vị liên hợp nghiệp đoàn chức nghiệp tại huyền cảnh

Cửa lớn nguy nga có hai kiếm tiên canh gác. Long Vũ nhìn thoáng qua quần áo và trang sức, mặt trên ấn lục chỉ đại đỉnh

Hiển nhiên, bọn họ là lục đỉnh kiếm tiên.

Thấy Long Vũ đi tới, một trong hai người lục đỉnh kiếm tiên lập tức đón chào, lễ phép hỏi:

- Xin hỏi ngài đến liên hợp nghiệp đoàn, là muốn tiến hành kiểm tra chức nghiệp sao?

Long Vũ nghe vậy, vội vàng đáp:

-Đúng vậy a, thỉnh cầu vị Đại ca này cho ta tiến cử một lần?

-Được rồi, ta mang người đi vào ——!”

Người nọ cũng không có tiếp tục nói thừa, chỉ vội vàng liếc Long Vũ một cái, liền mang theo hắn đi vào.

Vào cửa sau, Long Vũ phát hiện đại sảnh bố trí cùng thể giới hiện thực điện tín buôn bán sảnh có tương tự lạ thường, một tổ hợp tử quây chính tề, từng quây đại biểu cho sự khác biệt về kiểm tra chức nghiệp.

Trong quây có một vị đặc biệt phụ trách công tác kiểm tra, đáng tiếc chính là, trong quây kiểm tra tất cả nhân viên đều là tuổi trên năm mươi, tóc hoa râm, mà không phải là cô nương trẻ tuổi xinh đẹp.

Trong đại sảnh tiến hành kiểm tra, người tu đạo tựa hồ rất ít, chỉ có vài ba người, mà đại bộ phận trên quây đều trống không, nhân viên kiểm tra bên trong cũng có vẻ phờ phạc, dường như là sắp ngủ.

-Xin hỏi người lựa chọn cái gì chức nghiệp?”

Dẫn dắt Long Vũ vào, lục đỉnh kiếm tiên lại lễ phép hỏi.

-Thiên sư ——!

Long Vũ lên tiếng.

“Mời...” Nói xong, lục đỉnh kiếm tiên kia liền dẫn Long Vũ đi tới nơi phụ trách quây bình trắc thiên sư đặc biệt. Bình trắc sư ngồi rất đoan chính, nhưng hai mắt của hắn cũng nhắm, trong miệng còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ. Rất rõ ràng, hắn đang ngủ.

-Đại sư, có sinh ý ...

Lục đỉnh kiếm tiên hướng tới bình trắc sư hô một tiếng, đợi cho vị đại sư kia sau khi tỉnh dậy, hần liền xoay người rời đi.

Gon

54. Chương 25: Thiên Sư Tam Đỉnh.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 2

Chương 25: Thiên sư tam đỉnh.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: bluekatada

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

- Cậu đến để kiểm tra làm thiên sư...

Lão giả chậm rãi ngẩng đầu, đánh giá cẩn thận Long Vũ, trong con ngươi tinh quang lóe ra, thần tình chờ mong.

- Đúng vậy!

Long Vũ gật gật đầu. Nhân cơ hội nhìn lão giả vài lần, dừng nhìn lúc trước hần còn đang ngủ gà ngủ gật, nhưng giờ phút này tinh thần lại rất thanh minh. Nhất là đối với con người, sáng ngời hữu thần, trên mặt mặc dù có chút nếp nhăn, nhưng tổng thể làm cho người ta cảm giác hay còn rất linh lợi.

- Tôi thấy cậu. . . . Thứ cho tôi nói thẳng, tu vi của cậu còn không đủ nhất đỉnh, như thế nào làm kiểm tra?

Lão giả ánh mắt lợi hại, chính là nháy mắt tựa xem thấu Long Vũ tu vi cảnh giới.

- Cậu đến từ bên ngoài? Đúng không?

Lão giả thì thảo tự nói, trong đôi mắt đã tràn ngập nghi vấn cùng tò mò.

Tình huống như vậy Long Vũ đã sớm dự liệu được , hơn nữa hần cũng nghĩ kỹ lý do thoái thác:

- Lão gia gia, là như vậy, con tu luyện một loại đặc thù công pháp, cho nên ngoại nhân thì không cách nào thăm dò rõ ràng tu vi của con... Kỳ thật tu vi của con đã đạt đến tam đỉnh..."

- Đặc thù công pháp?

Lão giả nghe vậy, vốn là nghi ngờ, lập tức vẻ mặt hoài nghi:

- đặc thù công pháp nào? Sao tôi chưa bao giờ nghe qua?

Long Vũ nghe vậy, âm thầm thở nhẹ nhõm, nhìn bộ dáng lão giả chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai. Hần cũng không giống Kim Phượng có thể trực tiếp nhìn thấu công pháp của tu luyện mình.

Tâm nghĩ đến đây, Long Vũ lượng không khí thở nhất thời tựa rất nhiều:

- Lão gia gia, sư môn có lệnh, cho nên không thể nói rõ... Ngài giúp con kiểm tra đi?

- Không được, cậu phải nói rõ ràng, nếu không tôi sẽ không tin tưởng, huyền cảnh còn có công phu kỳ quái như vậy, sao tôi lại chưa bao giờ nghe nói qua?"

Lão giả càng tỏ ra tò mò.

Long Vũ mang theo khuôn mặt tươi cười giải thích nói:

- Lão gia gia, huyền cảnh to lớn, có đủ những cái lạ, sự việc lão chưa từng nghe qua, chưa thấy qua khẳng định không ít. (đoạn này thẳng cha xích tuyết lần Long Vũ với Phương Hạo Vân bên hoán kiếm)

Lão giả mặt trầm xuống. Tức giận nói:

- Nói vậy. Lão hủ sinh sống tại huyền cảnh một ngàn năm. Sự tình gì chưa thấy qua... Tu vi của cậu rõ ràng không đủ nhất đỉnh. Trên đời này cũng không có công pháp nào có thể ẩn dấu thực lực. Không phải gạt tôi.

- Là thực sự. Con không có lừa người a...

Long Vũ kiên trì nói:

- Lão gia gia. Nếu người không tin lời con. Vậy thì chúng ta kiểm tra là biết a...

Lão giả vẻ mặt không thể tin, nhìn chằm chằm Long Vũ nói:

- Cậu đã kiên trì làm kiểm tra. Tôi cũng không muốn cự tuyệt cậu. Nhưng là tôi phải nói rõ ràng cho cậu biết. kiểm tra cấp bậc chức nghiệp không phải miễn phí. Năm vạn huyền tệ... Cậu giao nộp chi phí rõ ràng. Tôi sẽ an bài kiểm tra cho cậu.

Long Vũ sững sờ. Nơi này làm việc giống như là ở doanh nghiệp vậy. Bạn làm nghiệp vụ trước tiên phải trả tiền... Bất quá năm vạn huyền tệ. Long Vũ không có.

- Cái này có được không?

Long Vũ còn có một vài khóa nội đan thiểm điện bạch lang. Hắn lập tức lấy ra sáu khóa:

- Đủ không?

- Để xem nào. Theo như giá thị trường thì đủ rồi!

Lão giả không nói hai lời, duỗi tay tiếp lấy nội đan. Cảm tiền rồi, sắc mặt lão giả liền chuyển biến rất nhiều. Nụ cười chế giễu khinh thị cũng không thấy. Hơn nữa là mỉm cười. Cái gọi là mỉm cười phục vụ. Cũng chính là đưa tiền để mua đất.

- Cậu cứ ngồi xuống, để tôi đăng ký xong rồi đi lấy Cửu Đỉnh Thạch cho cậu...

Nói xong, lão giả liền cúi đầu, tại trong quầy tìm kiếm lấy Cửu Đỉnh Thạch.

Cửu Đỉnh Thạch là công cụ kiểm tra tốt nhất, nó có xuất xứ ở Phương Sào hoặc Long Quật. Nghe nói, nó được truyền lưu từ thời kỳ thượng cổ, là nguyên liệu tàn dư khi thượng cổ thần tiên đúc Hoa Hạ Cửu Đỉnh. Mặt trên khắc pháp trận, một khi pháp trận mở ra, Cửu Đỉnh Thạch liền kích phát ra lực lượng cường đại, hình thành một không gian riêng. Nhận người kiểm tra tiến vào không gian xong, người kiểm tra dựa theo cấp bậc pháp trận xuất hiện cho đến khi người kiểm tra không thể kiên trì được nữa là xong.

- đây chính là Cửu Đỉnh Thạch!

Chờ lão giả lấy ra cái gọi là Cửu Đỉnh Thạch, Long Vũ vội vàng nhìn tới, cẩn thận nhìn một cái.

Từ ở mặt ngoài nhìn vào, Cửu Đỉnh Thạch tựa hồ cũng không có gì đặc biệt, hoàn toàn là một khối đá lớn bằng nắm tay, toàn thân ngăm đen, thậm chí không cảm nhận được một tia linh khí dao động nào cả.

- Không sai, đây là Cửu Đỉnh Thạch... Trong huyền cảnh này có 316 khối... Huyền Linh thiên, dục giới, Đại Thiên Thế Giới đều lấy Cửu Đỉnh Thạch làm tiêu chuẩn đo lường tính toán... bây giờ tôi mở một đỉnh pháp trận trước, cậu chuẩn bị sẵn sàng... vì cậu hào phóng nên tôi phải nhắc nhở, Cửu Đỉnh Thạch sản sinh ra năng lượng áp lực không gian rất mạnh, nếu không có thực lực, thân thể của cậu có thể không nhận được, cho nên trước khi bắt đầu, tôi muốn hỏi lại một câu, cậu có muốn tiếp tục nhận kiểm tra hay không?

Lão giả vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Long Vũ nhúc nhích đầu, tức giận nói:

- Lão gia gia, tiền đã thu rồi, bây giờ ngài còn nghi ngờ quyết tâm của con? Nếu giờ con không làm nữa, ngài có trả lại tiền cho con không?

- Tất nhiên là không!

Lão giả nói như chặt đinh chém sắt.

- Vậy thì bắt đầu đi ——!”

Long Vũ hít sâu một hơi, chuẩn bị kỹ càng. Hắn tin tưởng La Lâm tính toán chính xác, với đạo lực hiện tại của hắn, dưới sự hỗ trợ của đạo lực tăng phúc thì đạt đến tam đỉnh thì không có vấn đề.

Lão giả nghe vậy, cũng không có dong dài, lập tức mở ra Cửu Đỉnh Thạch một đỉnh pháp trận.

Khi pháp trận mở ra, Long Vũ liền cảm ứng được linh khí sinh động trong Cửu Đỉnh Thạch, La Lâm cũng bắt đầu thu thập tin tức.

Tuy rằng hiện tại chưa thể phân tích tính toán, nhưng là có cơ hội thu thập những tài liệu này La Lâm sẽ không bỏ qua. La Lâm có sẵn không gian chứa đựng, không gian của nàng nhân loại hiện nay cũng không thể tưởng tượng được, nó gần như tiếp cận với vô hạn.

- Vào đi!

Lão giả nhắc nhở một tiếng.

Một đỉnh pháp trận xuất ra, Cửu Đỉnh không gian đã hình thành, Long Vũ đi nhanh vào. Trong phút chốc, một cổ áp lực cường đại từ bốn phương tám hướng truyền đến, nếu không sớm chuẩn bị tâm lý, hắn đã quỳ rạp xuống đất.

- Khởi động đạo lực tăng phúc!

La Lâm đứng lúc mở ra đạo lực tăng phúc, khiến đạo lực của Long Vũ nháy mắt tăng lên, chỉ trong chốc lát đã đạt đến tam đỉnh.

- Tiếp tục, trực tiếp phát động tam đỉnh pháp trận luôn đi ——!”

Đạo lực tăng phúc kéo dài không lâu lắm, Long Vũ vội vàng yêu cầu lão giả tăng cấp bậc.

Lão giả vốn cho rằng Long Vũ ngay cả nhất đỉnh pháp trận cũng không thể kiên trì, nhưng khi hắn nghe được Long Vũ gào to và vẻ mặt khí định thần nhàn thì không do dự mở ra tam đỉnh pháp trận.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, lão giả cũng chuẩn bị kỹ càng, tùy thời chuẩn bị đóng cửa pháp trận cứu người. Tuy rằng chức nghiệp liên hợp nghiệp đoàn không có nghĩa vụ này, cũng không có nghiệp vụ này. Nhưng nhìn tại Long Vũ chỉ tiền vượt tiêu chuẩn, hắn mới làm ra như vậy quyết định.

Nhưng sự lo lắng của hắn rất nhanh liền biến mất, bởi vì Long Vũ cũng không có chút gì không thoải mái. Ngược lại, hắn vẫn khí định thần nhàn trong pháp trận.

- Đích linh linh ——!

Một hồi chuông vang lên, thời gian quy định đã đủ. Lão giả vội vàng đóng cửa không gian pháp trận, Long Vũ cũng âm thầm thở ra một hơi.

55. Chương 26: Bí Mật Không Thể Nói

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 26: Bí mật không thể nói

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: bluekatada

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

Thật là nguy hiểm, nếu còn tiếp tục chút nữa, hẳn có lẽ kiên trì không nổi nữa.

- Lão gia gia, con không lừa người a . Tu vi của con là tam đỉnh...

Long Vũ cười nói:

- Còn thủ tục gì nữa không ạ?

- Uhm!

Lão giả gật gật đầu, lấy một lá bùa linh lực từ trong tủ, viết lên đó tin tức cá nhân của Long Vũ, sau đó dùng Cửu Đỉnh Thạch đóng dấu ở mặt trước.

- Cầm đi... . Đây là giấy chứng nhận chức nghiệp của cậu... Chờ khi đạo lực cảnh giới của cậu tăng lên thì có thể tiếp tục kiểm tra...

Lão giả đem giấy chứng nhận chuyển qua, sau đó lấy một bộ trang phục chức nghiệp thiên sư tam đỉnh ra đưa cho Long Vũ:

- Đây là chức nghiệp trang phục của cậu.. Chúc mừng cậu, từ giờ trở đi, cậu đã trở thành một gã tam đỉnh thiên sư... còn nữa, vốn nghiệp đoàn còn phụ trách cung cấp Dong Binh nghiệp vụ... nhận các loại uỷ thác, tỷ như bắt yêu, Liệp Ma, mạo hiểm...

- Xin lỗi, con chẳng hứng thú với mấy cái đó.

Long Vũ tiến đến liên hợp nghiệp đoàn chức nghiệp chỉ muốn kiếm cái thân phận chính thống, về phần dong binh nghiệp vụ, hẳn không có hứng thú

Hơn nữa, hiện tại hẳn cũng không có nhiều thời gian lưu lại huyện cảnh.

Nhất là lần này tiến vào huyện cảnh, đã tiếp cận với cực hạn của hẳn , nếu không có chuyện gì xảy ra, hẳn định trở về thế giới thực sau hai ngày nữa.

Đi ra liên hợp nghiệp đoàn chức nghiệp, mấy tên thủ vệ lực đỉnh kiểm tiên đều ôm lấy hẳn, mỉm cười cổ vũ. Long Vũ tâm tình cũng rất tốt.

Tiếng gió vù vù, tay áo Long Vũ phiêu động, tuy rằng chính thức thành tam đỉnh thiên sư. Nhưng hẳn lại không có thời gian tiếp tục lưu lại huyện cảnh khoe khoang.

Hắn phải mau chóng trở lại thế giới hiện thực. Thời gian càng dài, hẳn càng không thể thừa nhận áp lực Cửu Đỉnh mang đến.

Chức nghiệp trang phục mặc lên người phi thường thoải mái. Rất mềm mại. Nhưng tựa hồ có chút không thích hợp lắm. Nhất là tay áo, có chút dài. Cảm giác như là hát hí khúc. Bất quá Long Vũ cũng không thèm để ý mấy chuyện vặt vãnh. Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay. Hẳn đã phát hiện diệu dụng của bộ trang phục này.

Thiên sư trang phục từ trên ý nghĩa mà nói. Cũng không phải y phục đơn thuần để che thân thể. Mà là một loại chiến y, chẳng qua, nó do một loại tài liệu đặc thù làm thành. Cùng với vải dệt bình thường không khác mấy.

Ngày hôm qua. Long Vũ cùng lão nha thử chiến đấu kịch liệt. Độ phòng ngự của bộ đồ này cực kỳ tốt. Cho dù là răng nanh lão thử cũng vô pháp đột phá.

Đương nhiên, nếu là gặp phải ma thú cường đại như Đại Phong thì bộ đồ này cũng chẳng có ý nghĩa mấy.

- Tiểu đệ đệ!

Đúng lúc này, phía sau Long Vũ đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc. Hắn theo bản năng dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Ngay tại gốc đại thụ không xa ở phía sau, một nữ tử áo trắng như tuyết, vẻ mặt đầy ý cười nhìn hắn, nháy mắt với hắn, rất là đáng yêu.

- Kim Phượng ——!

Long Vũ suy nghĩ một chút mới nhận ra cô gái kia.

- Gọi chị Phượng!

Nữ tử thấy Long Vũ nhận ra mình, tựa hồ rất vui vẻ, thân mình nhẹ nhàng bay xuống trước người Long Vũ

- Ách... chị Phượng!

Nhìn tại nơi làm cho thiên sư pháp kiếm ở trên, Long Vũ cũng không có quá phận tính toán tỷ lệ danh phận.

- Không tồi, cậu có thể thông qua kiểm tra tam đỉnh chức nghiệp cơ đấy.

Kim Phượng đã sớm chú ý tới bộ trang phục thiên sư trên người Long Vũ, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Lúc trước nhắc nhở hắn đi kiểm tra cũng chỉ là nói cho vui, nàng cũng không chắc chắn rằng Long Vũ có thể thông qua kiểm tra. Nhưng bây giờ, hắn thật sự hoàn thành kiểm tra chức nghiệp .

Một câu, trên người của nam hài này tràn ngập sự thần bí.

- Chị Phượng, không phải là chị cố ý chờ em ở đây chứ!

Trong đôi mắt của Long Vũ hiện lên một tia giảo hoạt.

- Cậu lặn đi!

Kim Phượng nhếch miệng, hừ nói:

- Cậu cho là cậu là ai a, tại sao tôi phải chờ cậu ở chỗ này, chị định về nhà nhưng lại cảm ứng được khí tức của cậu, mới gọi cậu thôi.

- Về nhà?

Long Vũ tò mò hỏi:

- Chị Phượng, nhà chị ở đâu?"

Kim Phượng nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia cảnh giác, nhìn hắn một lát, nói :

- Không nói cho cậu, cũng không cho phép hỏi thăm. Còn có, lúc cậu nhìn người khác đừng dùng ánh mắt say đắm như thế được không?

Lời này vừa nói ra, dù là mặt dạn dày như Long Vũ cũng phải đỏ mặt, vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi:

- Chị Phượng, chị phải về nhà, em cũng vậy phải về nhà, vậy thì chúng ta chia tay ở đây, lần sau gặp lại.

Giai nhân tuy đẹp, nhưng Long Vũ cũng muốn về nhà.

- Cậu có thể qua lại giữa huyền cảnh và thế giới bên ngoài?

Vấn đề này Kim Phượng đã muốn hỏi hắn, lần trước nàng đã nhìn ra Long Vũ không phải dân bản xứ ở huyền cảnh. Chỉ là do ở vấn đề thời gian nên chưa kịp hỏi. Hôm nay gặp được hắn, nàng muốn hỏi cho rõ ràng.

Long Vũ trên mặt cũng xuất hiện một tia cảnh giác, hắn cười hắc hắc, nói:

- Chị Phượng à, việc này em không thể nói cho chị biết, cũng không cho hỏi thăm.

Kim Phượng nghe vậy thì nụ cười mê người, tựa như tiên hoa nở phồng, cười quyến rũ:

- Tiểu đệ, cậu không thành thật tí nào, giữa hai chị em còn có gì không thể nói?

Cũng không biết thế nào, Long Vũ thấy thần tình của nàng liền ngẩn ngơ, trong lòng nóng lên, lập tức muốn nói hết tất cả mọi chuyện cho nàng.

- Chủ nhân, tỉnh lại!

Đúng lúc này, La Lâm gào to một tiếng, trực tiếp nhập vào trong đầu Long Vũ, một cỗ tinh thần lực tinh thuần bảo vệ tinh thần của hắn.

Long Vũ sau đó mới tỉnh lại, chuyện trước đó hắn cũng đã rõ ràng. Kim Phượng sử dụng mị thuật với hắn, may mà có La Lâm bảo vệ tinh thần của mình, nếu không thì quý khách của nàng đã thành công rồi.

- Tiểu đệ, nói a, nói cho chị đi nào

Kim Phượng lại hỏi một cách rất kiêu mị.

Long Vũ cũng cười một tiếng:

- Chị Phượng à, đây là bí mật không thể nói.

Kim Phượng nhún mày, có chút kinh ngạc, sau đó lại lộ ra biểu tình như đang suy nghĩ:

- Quên đi, cậu không muốn nói thì thôi, chị cũng không ép.

Kim Phượng thấy biểu hiện của Long Vũ thì kinh ngạc, nàng thật không ngờ, cảnh giới của hắn thấp như vậy lại có thể chống lại mị thuật của mình. Quả khiến người khác phải giật mình.

Sau đó, nàng nói tiếp:

- Tiểu đệ, vậy chúng ta trao đổi bí mật đi, cậu nói cho ta biết vì sao cậu lại có thể đi lại giữa huyền cảnh và thế giới thật, chị sẽ nói nhà chị ở đâu cho cậu!

- Nếu vậy thì em lỗ à, em có biết nhà chị ở đâu hay không cũng không quan trọng!

Long Vũ trong đôi mắt hiện lên một đạo giao hoạt.

- Nhà của chị ở đâu quả là không quan trọng bằng bí mật của đệ, tiểu đệ à, người trong huyền cảnh thì hơn phân nửa đều muốn biết nhà của chị ở đâu đấy!

Nói tới đây, Kim Phượng giả bộ suy tư:

- Mẹ nói, không được nói địa chỉ nhà của mình, nhất là người xấu... Đúng rồi, cậu là người xấu hay người tốt? Quên đi, không cần hỏi chị cũng biết cậu là người xấu, nếu không tại sao lại có nhiều bí mật như vậy?

Nói xong, Kim Phượng liền hé miệng cười trộm.

Dracupi

56. Chương 27: Kim Phượng Hoài Nghi.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 27: Kim Phượng hoài nghi.

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ nghe Kim Phượng nói như vậy, trong lòng không khỏi nghi hoặc, không phải cô gái này bị bệnh tâm thần đấy chứ? Nếu mình mà mang cô ta về thế giới thực, khẳng định sẽ mang vào bệnh viện tâm thần chữa trị.

- Nếu cậu là người tốt, chúng ta sẽ trao đổi những bí mật của nhau.

Kim Phượng nghiêng đầu bàn bạc.

- Em không phải là người tốt.

Con trai không xấu, con gái không thương(Lưu manh thì càng thương). Long Vũ vội vàng nói:

- Em là người xấu, người rất xấu. Chị Phượng, thực ra lần này em không có nhiều thời gian, để lần sau đi. Lần sau có cơ hội chúng ta lại thảo luận vấn đề này, bây giờ em phải trở về...

- Chị biết. Nếu như kéo dài thời gian, thân thể của cậu không thể thừa nhận được áp lực cường đing. Chị có một nghi vấn, không biết cậu làm thế nào mà có thể được thông qua chức nghiệp tam đing.

- Đây là bí mật...

Long Vũ một lần nữa cự tuyệt câu hỏi của Kim Phượng.

Dừng lại một chút, hắn đưa tay chào:

- Em phải đi, hẹn gặp lại chị sau...

Kim Phượng muốn nói gì đó lại thôi, nhưng mà cuối cùng cũng không nói, chỉ nhìn theo hướng hắn rời đi. Thoáng suy nghĩ một lát, thân hình Kim Phượng đột nhiên nhảy lên, đuổi theo hướng của Long Vũ.

Đi một đoạn đường, Long Vũ lập tức dừng lại. Phía trước chính là cánh rừng Tử Vong. La Lâm vội vàng tiến hành đo lường kiểm tra tín tức, xác định vị trí tọa độ không gian.

Long Vũ vội vàng thay bộ đồ chức nghiệp, thu lại cả thiên sư pháp kiếm. Sau đó cho tất cả vào trong ba lô du lịch mang bên mình.

- Chủ nhân, tọa độ không gian đã được định vị. Lúc này có thể khởi động không gian pháp trận trong Phượng Hoàng lệnh?

La Lâm đã hoàn thành công tác chuẩn bị, lên tiếng hỏi.

Long Vũ vội vàng nói:

- Bắt đầu đi.

La Lâm tuân lệnh, từ Phượng Hoàng lệnh mở ra thông đạo không gian. Một lực hút mạnh mẽ hút Long Vũ vào trong, La Lâm vội vàng mở bảo hộ.

Tất cả quá trình hoàn toàn bị Kim Phượng đang ẩn núp chứng kiến.

Giờ phút này, nàng hoàn toàn ngây người, miệng há thật to. Sau một lúc lâu, nàng mới tự lảm bảm:

- Thật không nghĩ ra, cậu ta lại có được Phượng Hoàng lệnh. Phượng Hoàng lệnh lại có thể rơi vào trong tay một nhân loại. Tu vi của cậu ta kém cỏi như vậy lại có thể kích hoạt được không gian pháp trận trong Phượng Hoàng lệnh.

Rất nhiều vấn đề hiện ra trong đầu Kim Phượng.

Long Vũ là một người bình thường. Nhưng lúc này, trong lòng Kim Phượng đã coi hắn là một người thần bí.

- Lần sau, mình nhất định sẽ phải rõ ràng những vấn đề này.

Kim Phượng thì ào ào nói. Lập tức thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

.....

.....
Hành trình tại Huyền Cảnh lần này, đối với Long Vũ có thu hoạch rất lớn. Chưa kể đến những thứ khác, chỉ riêng thanh thiên sư pháp kiếm của Kim Phượng đã là một thu hoạch không thể so sánh.

Thiên sư pháp kiếm và thiên sư kiếm quyết danh như ý nghĩa, hai thứ có quan hệ mật thiết với nhau. Lúc Long Vũ tu luyện tại Huyền Cảnh đã phát hiện, có thiên sư pháp kiếm trong tay, thời gian tu luyện liền rút ngắn rất nhanh, làm ít hưởng nhiều. Hơn nữa, khi sử dụng thiên sư pháp kiếm xuất ra Phá Ma Thần Long, uy lực của nó cũng lớn hơn rất nhiều.

Thậm chí Long Vũ có suy nghĩ, có phải số mình ứng với câu nói, đại nạn không chết tất sẽ gặp may mắn đến cuối đời.

Cẩn thận ngẫm lại, từ lần đó không chết, vận mệnh của mình thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nhất là La Lâm xuất hiện, làm cho tương lai của hắn tràn đầy tự tin.

Tất nhiên, thân thể của hắn là một thanh củi mục, cái này cũng không sai.

Cho nên, cho dù có La Lâm, hắn cũng phải cố gắng gấp trăm lần, vẫn phải nếm trải trăm lần khổ cực.

Suốt hành trình tại Huyền Cảnh của Long Vũ, tại thế giới thực chỉ mới qua hai ngày. Cho nên lúc hắn vắng mặt, cũng không khiến cho mọi người để ý.

Trở về vào ban đêm, hắn đắm đầu vào gối, ngủ một mạch đến sáng. Ngày hôm sau hắn đi học bình thường.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Tuyết Cơ tìm hắn, hỏi điện thoại hắn tại sao không mở máy. Long Vũ nói dối mình tu luyện ở hậu sơn, không có tín hiệu.

Tuyết Cơ nhìn chằm chằm Long Vũ, kinh ngạc tột đỉnh. Chỉ vài ngày ngắn ngủi, tu vi của Long Vũ đã đạt đến cảnh giới màu vàng.

- Tiểu Vũ, mau đi theo chị.

Tuyết Cơ không nói hai lời, kéo tay Long Vũ chạy thẳng đến khu nhà trọ dành cho giảng viên.

Đem cửa phòng đóng chặt lại, vẻ mặt Tuyết Cơ kinh ngạc :

- Tiểu Vũ, mau nói cho chị biết, làm sao tu vi của em tăng nhanh như vậy.

Trước khi Long Vũ mười tám tuổi, Tuyết Cơ luôn nghĩ rằng cả đời này Long Vũ khó mà đạt đến cảnh giới màu cam. Nhưng hiện giờ hắn đã tu luyện đến cảnh giới màu vàng. Thật sự là không thể tưởng tượng được.

- Chị Tuyết Cơ, trước tiên không nên gấp gáp, có gì từ từ em sẽ nói cho chị biết.

Long Vũ thoát ra khỏi tay Tuyết Cơ, nghênh ngang ngồi trên ghế sa lon, chậm rãi giải thích :

- Chị Tuyết Cơ, sự tình là như thế này... Lúc em tu luyện ở trong hậu sơn phát hiện một thanh kiếm cổ. Sau khi cẩn thận nghiên cứu, phát hiện ra thanh kiếm cổ kia chính là thiên sư pháp kiếm...

- Cái gì? Em nói là thiên sư pháp kiếm ?

Tuyết Cơ giật mình hét lên một tiếng, cả người lập tức đề lên Long Vũ, khẩn trương hỏi :

- Em nói lại một lần nữa cho chị ? Em nói em nhặt được thiên sư pháp kiếm?

Long Vũ bị Tuyết Cơ đề lên, cảm thụ được sự mềm mại, thơm mát, tim hắn đập càng nhanh hơn. Nhất là lần trước La Hậu đọc ý thức hắn, đã nói ra sự tình xấu hổ của hắn. Lúc này trong lòng hắn cũng chậm chậm nảy sinh tình cảm khác thường.(tay của thằng này để chỗ nào nhĩ :60 :)

- Em đỏ mặt cái gì ?

Tuyết Cơ dường như cũng nhận ra được sự khác thường, từ trên người Long Vũ đứng lên. Nàng duỗi tay khẽ vuốt lần tóc rối, khẽ cúi nói :

- Em còn nhỏ không nên nghĩ lung tung. Em mau nói rõ cho chị, thật sự là em tìm được thiên sư pháp kiếm ?

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm mặt nói :

- Những điều em nói toàn bộ đều là sự thật.

Nói xong, Long Vũ liền lấy ra thanh thiên sư pháp kiếm mà Kim Phượng đã đưa cho hắn.

Tuyệt Cơ vội vàng tiếp nhận thanh trường kiếm từ tay Long Vũ. Nàng chỉ cần nhìn qua đồ án bát quái phía chuôi kiếm, cơ hồ đã khẳng định được lai lịch của thanh kiếm này.

Đúng vậy, đây chính là thanh thiên sư pháp kiếm truyền thuyết của Huyền Môn.

Tuyệt Cơ không một chút hoài nghi Long Vũ, cũng không có nghi ngờ nhiều lai lịch của thanh kiếm này. Bởi vì những việc này không hề quan trọng, đây thực sự là thiên sư pháp kiếm.

- Ông trời có mắt a.

Tâm tình Tuyệt Cơ có chút kích động. Nàng buông thanh thiên sư pháp kiếm ra, đột ngột bế Long Vũ lên (giường – em thêm vào đây, các bác đừng chém em), cao hứng phấn chấn nói:

- Tiểu Vũ, đã đến lúc em thực sự đứng lên rồi. Căn cứ vào kinh nghiệm từ xa xưa, các chủ nhân của thiên sư pháp kiếm đều là cường giả không ai sánh nổi.

- Cường giả?

Long Vũ lẩm bẩm, trong lòng nhất thời hạ quyết tâm:

- Chị Tuyệt Cơ, chị yên tâm đi, em sẽ cố gắng. Chị từng nói với em rằng cha mẹ em đều là cường giả. Em nhất định sẽ không để cho bọn họ mất mặt.

57. Chương 28: Tu Luyện Xích Nguyệt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 2

Chương 28: tu luyện xích nguyệt

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Tiểu Kim

Nguồn: 4vn.eu

- Tiểu Vũ, cố gắng lên... lần tụ họp tại Huyền Môn này em phải cho mấy tên xiêm ninh kia nhìn cho rõ là đời sau của Long gia ta xuất sắc cỡ nào. Tiểu Vũ, nhớ kỹ từ giờ trở đi em đã không còn là phế vật

Tuyệt Cơ trong giọng nói lộ ra một chút kiêu ngạo!

- Vâng! Em biết!

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu. Dừng một chút, Long Vũ đột nhiên hỏi:

- Chị à, đạo này có tin tức gì của chú không, em lo quá!

Tuyệt Cơ suy nghĩ một chút nói :

- Tiểu Vũ, chị không muốn lừa dối em. Quả thực, gần đây chẳng có tin tức gì của Long Thiên Thạch cả, nhưng em cứ yên tâm, chú ấy sẽ không có việc gì đâu, với bản lãnh của hắn thì người có thể tìm hắn gây phiền phức trên đời này cũng không nhiều. Hơn nữa, chú của em có rất nhiều bằng hữu, người bình thường

cũng không dám đi trêu chọc hần... Tiểu Vũ, chị hiểu tâm tư của em, nhưng chị phải nhắc nhở em một chút, chuyện của cha mẹ em bây giờ chưa phải lúc mà em có thể nhúng tay vào được, nhiệm vụ trước mắt của em là học tập và tu luyện thật chăm chỉ để nhanh chóng trở thành cường giả!

- Vâng, em biết rồi ạ!

Long Vũ là một người thông minh, hần biết rõ chính mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Ban đêm, mặt trăng treo cao trên không trung, ánh trăng sáng tỏ chiếu khắp mặt đất, thiên địa vạn vật đều trở nên yên tĩnh. Long Vũ ngồi xếp bằng trên giường, đắm chìm dưới ánh trăng, lặng lẽ vận Thiên Sư Kiếm Quyết tu luyện.

Hôm nay, lúc ban ngày, hần nghe Tuyết Cơ nói thì trong lòng đã quyết định, nhất định phải cố gắng, cố gắng, cố gắng hơn nữa.

Thiên Sư Kiếm Quyết chậm rãi dẫn dắt thiên địa tinh hoa nhập vào trong kinh mạch, vận chuyển không ngừng. Đến mức trong kinh mạch sinh ra một cảm giác thoải mái. Nhưng sau khi tuần hoàn một chu thiên thì trở nên nóng như lửa hần cảm thấy như kinh mạch toàn thân như bị đốt cháy khiến cho Long Vũ muốn lập tức ngừng tu luyện. Nhưng hần không thể nào đành chỉ Thiên Sư Kiếm Quyết. Thiên địa tinh hoa bên ngoài liên tục không ngừng tiến vào trong cơ thể hần

Dần dần khuôn mặt Long Vũ trở nên đỏ bừng. Mồ hôi đầm đìa. Toàn thân kinh mạch giống như bị lửa thiêu. Dị thường khó chịu.

- Chủ nhân, là xích nguyệt!

La Lâm luôn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở:

- Tối nay ngày xích nguyệt trăm năm mới có một lần... Chủ nhân, cậu hấp thu tinh hoa mà xích nguyệt phát ra, nhưng với thể chất của cậu hiện nay thì không thể chịu đựng được!

Long Vũ âm thầm kinh hãi. Chính thân mình có Hỏa Hệ dị năng mà lại không thể thừa nhận xích nguyệt tinh hoa. Có thể thấy được xích nguyệt tinh hoa vô cùng bá đạo

Đương nhiên. Chủ yếu cũng là do dị năng hỏa hệ của hần không có bị kích phát ra. Nếu là đổi lại là Long Thiên Trạch thì sự thiêu đốt này cũng chẳng đáng là bao, hần hoàn toàn có thể chịu đựng được!

- Không dừng lại được!

Long Vũ gấp đến độ trán ứa đầy mồ hôi, nhưng như thế nào cũng dừng không được Thiên Sư Kiếm Quyết. Do gấp gáp, sốt ruột, hần suýt chút nữa là tẩu hỏa nhập ma.

La Lâm rất muốn trợ giúp Long Vũ, nhưng là năng lượng của nàng cũng là tới từ Long Vũ, thuộc tính giống nhau, căn bản là không có cách nào khác giúp hần.

Long Vũ hiện tại cần có nhất chính là chân nguyên có thuộc tính tương phản với hần giúp hần áp chế lửa nóng thiêu đốt của xích nguyệt.

- Chủ nhân, tôi sẽ gọi Tuyết Cơ chống đỡ cho cậu, cậu cố gắng chống chịu lại đi!

La Lâm nhanh chóng làm ra lựa chọn sáng suốt nhất, thông qua vệ tinh, trực tiếp liên hệ với Tuyết Cơ qua điện thoại

Sau khi điện thoại được kết nối, La Lâm bắt chước thanh âm của Long Vũ cầu cứu Tuyết Cơ. Tuyết Cơ nghe vậy không nói hai lời liền cúp điện thoại, chạy tới chỗ của Long Vũ một cách nhanh nhất.

Tuyết Cơ nhảy cửa sổ mà vào, vẻ mặt khẩn trương đứng ở phía sau Long Vũ, chuẩn bị xuất thủ tương trợ nếu hần có bất trắc gì. Long Vũ thông qua La Lâm biết được Tuyết Cơ đã tới, trong lòng liền an tâm rất nhiều. Bất quá, giờ phút này hần không thể phân tâm, cho nên không mở miệng chào hỏi.

Chịu đựng kinh mạch toàn thân bị hỏa thiêu đau đớn, Long Vũ dẫn dắt cổ nhiệt khí lưu động trong kinh mạch, chậm rãi dẫn đường tiến đến đan điền. Chuyển hóa thành nội lực, hơi thở nóng bỏng liền trở nên vững vàng.

Chỉ là hôm nay chuyển hóa tốc độ có chút chậm. Thủ ở một bên, Tuyết Cơ không dám có hành động thiếu suy nghĩ, lo lắng nhìn chăm chú vào Long Vũ. Trong đầu không ngừng phỏng đoán tình huống hiện tại của hắn.

Long Vũ chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, kinh mạch mãnh liệt đau đớn, cơ hồ khiến cho ý thức của hắn tiến vào hôn mê. Giờ phút này, hắn chỉ là dựa vào ý chí ương ngạnh để đau khổ chống đỡ.

La Lâm vốn nghĩ Tuyết Cơ lại đây sẽ xuất thủ tương trợ, kết quả nàng tựa hồ không có nhìn ra vấn đề đầu mối, chậm chạp không dám xuất thủ.

Tiếp tục như vậy, Long Vũ sẽ chống đỡ không được. Nhưng nàng lại không thể trực tiếp nhắc nhở. Sự tồn tại của nàng, đối với thế giới này mà nói, là một cái cấm kỵ, cũng là một bí mật.

Nàng đã cùng Long Vũ trao đổi qua trừ phi là trường hợp bất đắc dĩ nếu không, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để lộ sự tồn tại của nàng

Đúng lúc này, Tuyết Cơ cũng phát hiện tình huống không đúng, nàng cắn chặt răng, rốt cục duỗi tay để phía sau lưng Long Vũ, một luồng nội lực dịu dàng, lạnh lẽo từ từ tiến vào trong cơ thể Long Vũ

Luồng nội lực của Tuyết Cơ vừa tiến vào cơ thể Long Vũ suýt nữa là bị dòng khí nóng mạnh mẽ trong kinh mạch bao phủ. Hiển nhiên đối với tình huống trong cơ thể Long Vũ nàng có chút thắc mắc. Hít sâu một hơi Tuyết Cơ cố gắng ổn định nội lực của mình.

Tuyết Cơ chuyên tu chính là Thủy Thần Đạo Pháp, nội lực dịu dàng thiên về âm tính, trong lúc nội lực của nàng tiến vào cơ thể Long Vũ, kết hợp cương nhu, âm dương hòa hợp, cảm giác cực nóng trong cơ thể nhất thời giảm một chút thì ý thức của Long Vũ theo đó mà khôi phục lại, hắn vội vàng nắm lấy cơ hội, đem hết toàn lực của mình, dùng thần niệm khống chế dòng khí nóng trong cơ thể cùng với thủy hệ nội lực của Tuyết Cơ hòa vào nhau

Rất nhanh, hắn đã khống chế được biến động trong cơ thể, đem những lực lượng kia tiến vào đan điền.

Tuyết Cơ cảm thấy nội lực của mình đã không thể khống chế được nữa, không ngừng tuôn trào, hòa nhập vào dòng khí nóng trong cơ thể Long Vũ tiến về đan điền của hắn, sau đó cũng không dừng lại mà quay ngược lại tiến vào trong cơ thể mình

Tuyết Cơ có chút lo lắng, vội vàng dò xét xem tình huống trong cơ thể mình.

Một lát sau, nàng cảm thấy tình hình trong cơ thể mình cũng không có gì phải lo lắng, ngược lại, nội lực thủy hệ của nàng sau khi trải qua một vòng tuần hoàn lại trở nên mạnh mẽ, so với trước đây, rõ ràng đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Theo nội lực vận chuyển trong cơ thể, Long Vũ cảm thấy tinh thần của mình dường như thư thái hơn, cảm giác đau đớn hoàn toàn tiêu thất.

Long Vũ trong lòng kích động, vui mừng khôn xiết, tình hình này có lẽ đã vượt xa suy nghĩ của hắn, hắn vạn lần không ngờ dưới sự trợ giúp của Tuyết Cơ, mọi việc lại trở nên tốt đẹp như vậy.

Lúc này trong cơ thể Long Vũ một tia nhiệt lượng cuối cùng cũng dần tiêu thất, nội lực hai người đã có thể tự khống chế. Tuyết Cơ thấy Long Vũ đã tốt hơn vội vàng thu hồi nội lực.

Long Vũ cũng nhắm mắt điều tức, vừa rồi, lợi ích mà hắn thu được không hề nhỏ, mặc dù không thể tăng lên cảnh giới nhưng nội lực lại càng thêm ngưng tụ.

Đồng thời, Tuyết Cơ cũng được chỗ tốt không kém. Lúc này, nàng đang khoan chân điều tức lại nội lực của mình.

58. Chương 1: Có Chuyện

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

Quyển 3

Chương 1: Có chuyện

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: bluekatada

Biên Tập: Tiểu Kim, Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Không biết qua bao lâu, Long Vũ từ trong nhập định tỉnh lại, hần cảm thấy kinh mạch trong cơ thể tràn ngập đạo lực mãnh liệt, sinh cơ bừng bừng.

Long Vũ chậm rãi mở to mắt, phát hiện trời đã sáng. Tuyết Cơ đã sớm thu công, đang lo âu chăm chú nhìn mình. Thấy Long Vũ vận công xong. Về mặt Tuyết Cơ lúc này mới giãn ra, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng, ôn nhu nói:

- Tiểu Vũ, cuối cùng em cũng thu công, làm chị lo gần chết!

- Chị Tuyết Cơ, cảm ơn chị.

Ánh mắt Long Vũ lộ ra một tia cảm kích. Khóe miệng Tuyết Cơ nổi lên nụ cười, con ngươi lộ ra một tia ôn nhu thân thiết nhìn Long Vũ, đem qua thật nguy hiểm, tình cảm cả hai không nói cũng rõ.

- thằng nhóc này lại khách khí với chị rồi!

Tuyết Cơ đi tới duỗi tay sờ trên trán Long Vũ, dặn dò nói:

- Về sau khi tu luyện em phải cẩn thận, nếu có chuyện gì phải nói cho chị, chị sẽ đến giúp em hộ pháp.. nếu có gì không hay xảy ra, chị như thế nào nói với sư tỷ...Đúng rồi, tối hôm qua làm sao em gọi cho chị được?"

Vấn đề này. Tuyết Cơ thực là ghen một đêm.

Nàng rất khó tưởng tượng Long Vũ đang trong trạng thái tu luyện như thế nào gửi điện thông báo cầu cứu.

Theo như lý luận, trạng thái tại lúc ấy, phải hết sức chăm chú, tập trung toàn bộ tinh lực. Nếu không, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì thân hình cụ diệt.

- em cũng không rõ ràng, lúc ấy em đã đến hồi sụp đổ, ý thức cũng có chút mơ hồ, tại sao lại gọi điện được cũng không rõ ràng lắm...

Không có lời giải thích hợp lý, Long Vũ đành phải nói dối.

Nhìn thấy vẻ mặt Long Vũ rất đúng đắn. Tuyết Cơ cũng không sinh ra tâm tư hoài nghi.

- Chị Tuyết Cơ, không bằng chúng ta đi ra ngoài đi một chút... em cảm thấy trong cơ thể tràn ngập đạo lực, muốn thử thiên sư kiếm quyết xem thế nào

Long Vũ tương đối thông minh, vội vàng chuyển đề tài.

Tuyết Cơ vừa gật đầu, hai người lập tức đi ra phòng, đánh xe đi tới núi Hoa Lê. Nhìn xem bốn phía không người, Tuyết Cơ nắm lấy vai Long Vũ thả người nhảy lên trường kiếm phi hành, chỉ trong chớp lát công phu đã tới đỉnh Hoa Lê Sơn.

Nơi này tương đối trống trải. Khoảng cách xa nội thành. Ngày thường rất ít người lui tới. Ở trong này luyện kiếm. Phi thường an toàn. Một là sẽ không làm bị thương người vô tội. Hai sẽ không khiến thể nhân kinh động.

Long Vũ tâm thần tập trung. Nâng tay xuất ra thiên sư pháp kiếm.

Thiên sư pháp kiếm rung động. Rất có linh tính. Long Vũ thử nhập vào thiên sư pháp kiếm một tia đạo lực. Thiên sư pháp kiếm nhất thời kiếm quang mãnh liệt. Ánh sáng rực rỡ. Nhưng đây là ban ngày. Nếu là buổi tối. Khoảng cách trăm dặm trong nội thành có thể thấy ánh quang sáng chói của thiên sư pháp kiếm.

Long Vũ cảm thấy thiên sư pháp kiếm cùng với tinh thần liên hệ chặt chẽ. Ánh quang mang trên Thiên sư pháp kiếm thể thảnh thoảnh phun ra nuốt vào lóe ra.

- Phá ma!

Long vũ toát chỉ thành kiếm. Huy động thiên sư kiếm quyết. Thi triển phá ma. Gọi về Long thần. Chỉ nghe một tiếng rỗng gầm. Trên thân kiếm phóng xuất ra một con Thần Long. Uy phong lẫm lẫm. Tại giữa không trung bay múa. Khí thế kinh người.

Long vũ thấy thế thì mừng rỡ trong lòng. Đây chính là một lần tính chất đột phá a.

Hắn hướng Tuyết Cơ kêu lên:

- Chị Tuyết Cơ rốt cục em cũng hoàn toàn phát huy được uy lực của phá ma.

- Chúng ta đến đối chiến !

Tuyết Cơ trong lòng cũng vui vẻ, cười một tiếng, thầm nắm kiếm quyết, xuất ra tuyết kiếm. Tuyết kiếm tuy rằng cấp bậc hơi thấp, nhưng Tuyết Cơ đã tế luyện nhiều năm, cũng hơn xa pháp kiếm bình thường.

Long vũ mắt thấy Tuyết Cơ phóng ra pháp kiếm, trong lòng nhất thời nổi lên lòng tranh cường háo thắng, toàn lực thúc dục Thần Long công kích tới.

- Tới hay!

Tuyết Cơ quát một tiếng, tuyết kiếm phóng xuất ra một đạo hàn khí đón tới.

Sau đó, nương theo âm thanh bạo liệt, hàn khí của Tuyết Cơ bị Thần Long đánh tan.

Tuyết Cơ sợ Long Vũ bị thương cho nên không xuất toàn lực. Rất nhanh, dưới thế công của Thần Long , nàng không ngờ có không trụ được. Nàng nhịn không được kêu lên một tiếng, toàn lực thúc dục tuyết kiếm hướng Thần Long phản công. Tuyết Cơ đạo lực tu vi dù sao mạnh hơn Long Vũ nhiều lắm, toàn lực thi triển , trên thân tuyết kiếm tản mát ra đạo đạo hàn quang, không khí xung quanh chợt giảm xuống.

Sau một hồi, Tuyết Cơ cũng áp chế được uy lực của Thần Long, dần dần phạm vi hoạt động của Thần Long chỉ là một không gian hẹp xung quang Long Vũ.

Tuyết Cơ thúc dục Tuyết Kiếm, cũng không nóng lòng tiến công, chỉ áp chế Thần Long. Long Vũ bị Tuyết Kiếm áp bách, chỉ cảm thấy thiên sư pháp kiếm kiếm thể không ngừng chậm dần, hình thể của Phá Ma Thần Long đang chậm rãi nhỏ đi, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất.

Long Vũ trong lòng vừa động, thử rút Hỏa Hệ dị năng vào thiên sư pháp kiếm, nhất thời Phá Ma Thần Long nổi lên một ngọn lửa xung quanh thân hình, kiếm thể của tuyết kiếm nhất thời bị áp chế lại một chút.

Cỗ áp lực cường đại trước đó cũng bị giảm đi khá nhiều.

Tuyết Cơ kinh hãi thu hồi tuyết kiếm, kinh ngạc nói:

- Tiểu Vũ, đạo lực và dị năng của em lại có thể dung hợp? Quả rất thần kỳ.

Là người trong Huyền Môn, Tuyết Cơ tự nhiên biết đạo lực cùng dị năng bất đồng, cả hai tuyệt đối không thể dung hợp với nhau. Nếu không thì thể chất của Long Vũ cũng không yếu như thế.

- Chị Tuyết Cơ, có lẽ đây chính là may mắn trong bất hạnh...

Long vũ mỉm cười, nói:

- Tuy rằng thể chất của em yếu nhược, nhưng em có thể dung hợp đạo lực cùng dị năng trong cơ thể. Thật sự, em rất cảm tạ cha mẹ, cảm tạ bọn họ cho em một thể chất như vậy ...

- Tiểu Vũ... . Đứa trẻ ngoan ——!

Tuyết Cơ nghe vậy, trong đôi mắt nhất thời hiện lên một tia long lanh. Long vũ thật sự rộng lượng cùng bốn sự, khiến nàng cảm thấy vui mừng.

- Sư tỷ, tỷ phụ... Các người rút cuộc ở đâu? Các người nghe thấy được chứ? Con trai của các người - Long Vũ, nó thực đã lớn rồi.

Tuyết Cơ ngửa mặt lên trời than dài một tiếng, tiếng huyết gió thẳng hướng tận trời.

.....
.....

Trong nháy mắt đã trôi qua nửa tháng, cuộc sống mấy ngày nay, Long Vũ ban ngày học tập tại trường, buổi tối cùng cuối tuần tranh thủ thời giờ đi Huyền Cảnh tu luyện. Tuy rằng chưa đột phá cảnh giới màu vàng, nhất thời đạo lực tiến lên cũng rõ ràng hơn. Dựa theo hiện tại tiến độ, tiến vào cảnh giới màu lục cũng không phải là khó.

Đồng thời, Thiên Cánh Hồ cũng được hẩn tu luyện đến bộ động tác thứ sáu, khoảng bộ cách bộ động tác thứ bảy vẫn còn cách một bước xa.

Đương nhiên, để đạt được như vậy, cũng là cực kỳ khó khăn cùng vất vả.

Ngũ Cầm Hí càng về sau càng gian nan, nhất là mỗi bộ động tác cuối cùng, đã khó càng thêm khó, thường nhân nếu không có tâm chí cùng ý thức, tuyệt đối không thể kiên trì tiếp tục.

Thực chất, tập luyện Ngũ Cầm Hí cũng không phải là khó khăn gì, mấu chốt chính là thể chất của Long Vũ. Vốn bộ Ngũ Cầm Hí là dựa theo yêu cầu thể chất con người ở thời đại kỳ nguyên vũ trụ. Thể chất của con người ở thời đại kỳ nguyên vũ trụ mạnh mẽ hơn người ở đây nhiều, vì vậy tập luyện nó cũng không phải là dễ dàng.

Mà thể chất của Long Vũ lại không như người bình thường.

Bởi vậy có thể thấy được Long Vũ trong quá trình tu luyện Ngũ Cầm Hí có bao nhiêu khó khăn.

Dù vậy, Long Vũ vẫn không chịu vứt bỏ, không buông tha, không ngại trải qua cực khổ cỡ nào, hẩn cũng cắn răng kiên trì tới cùng.

Đúng như câu nói rất thông thường: Để có tiền đồ tươi sáng, ắt phải trải qua chặng đường gập ghềnh.

Hôm nay là cuối tuần, Long Vũ định cùng Tuyết Cơ đi du lịch, sau đó tiến vào Huyền Cảnh tu luyện.

- Uy, nhóc con, có nghe điện thoại hay không (Biên: Chuông điện thoại nhé các bạn)

Hẩn chuẩn bị gọi điện thoại cho Tuyết Cơ, đồng thời di động của hẩn vang tiếng chuông. Tiếng chuông truyền đến thanh âm Tuyết Cơ, không hề nghi ngờ, là Tuyết Cơ gọi đến. Tiếng chuông này cũng là nàng thời gian lúc trước tự mình thu, sau đó làm tiếng chuông điện thoại.

59. Chương 2: Ngụy Cơ Từ Kiến Ký Sinh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 2: Ngụy cơ từ kiến ký sinh

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: bluekatada

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Chị Tuyết Cừu, em đang định điện thoại cho chị...

Bắt máy điện thoại, Long Vũ lời còn chưa nói hết, cũng đã bị Tuyết Cơ cắt đứt:

- Tiểu Vũ, em hiện tại ở đâu? Lập tức đuổi tới âm sơn... Đã xảy ra chuyện...
- Xảy ra chuyện gì?

Long Vũ từ trong loa cảm nhận được sự lo lắng Tuyết Cơ. Tựa hồ như là rất lo lắng. Trong trí nhớ của hắn, Tuyết Cơ hình như chưa bao giờ có trạng thái như vậy.

- Không nên hỏi, em lập tức đuổi tới âm sơn...

Tuyết Cơ nói xong câu đó, lập tức cúp điện thoại. Long Vũ thu hồi điện thoại, trong lòng nổi lên một cảm giác xấu. Âm sơn ở phía bắc thành phố Thiên Hải, ánh sáng mặt trời không chiếu được xuống đến mặt đất. Ngọn núi âm u, ẩm ướt, bị một tầng thực vật thật dày bao trùm lấy, hiếm thấy dấu chân người. Từng có một đoạn thời gian, truyền thuyết trong âm sơn, có chuyện ma quái, liên tiếp xảy ra vài vụ án mạng tại đây. Từ lần đó trở đi, chính quyền thành phố Thiên Hải đã giải quyết bằng cách cấm không cho ai lên núi.

Long Vũ ra khỏi cửa bắt taxi, nhưng nghe nói phải đi âm sơn, lái xe chỉ lắc đầu cự tuyệt. Chỗ kia luôn luôn âm u, coi như có cho một núi vàng, một núi bạc trắng cũng không ai dám đi. (Biên: Cho ta 1 củ ta lái tới đó liền, mình không ngờ bọn khựa lại sợ chết đến như vậy)

Liên tiếp gặp được ba người, họ đều cự tuyệt, Long Vũ đành phải nhờ xe đi vào vùng ngoại ô, rồi tự đi bộ đến đó.

Đương nhiên, hắn đi bộ nhưng tốc độ lại không phải người bình thường có khả năng so sánh. Long Vũ hiện tại tu vi đạo lực, nếu là toàn lực chạy trốn, hoàn toàn có thể theo kịp được với ô tô.

Khoảng cách âm sơn với nội thành thành phố Thiên Hải là 150km, Long Vũ chuyên chọn đường nhỏ mà chạy như điên, khoảng một giờ thì đến chân núi âm sơn.

Ngày bình thường tìm một vết chân ở đây mờ mắt cũng ko có. Nhưng ngày hôm nay lại đậu đầy các loại xe: xe cảnh sát, xe quân sự,... Vào đèo một chút thậm chí còn có cả giới tuyến, nhiều đội vũ trang súng vác vai, đạn lên nòng canh gác, bảo hộ xung quanh.

Mất thấy cảnh này, Long Vũ âm thầm suy nghĩ, xem ra thật sự là xảy ra chuyện lớn.

Long Vũ vừa vào âm sơn, La Lâm cũng bắt đầu thu thập dữ liệu âm sơn, cùng với tin tức chung quanh âm sơn.

- Chủ nhân, tôi kiểm tra đo lường phát hiện hơi thở ma thú Huyền Cảnh ... Có người ở đây đã dùng một loại phương thức Tế Tự tà ác, mở ra thông đạo huyền cảnh.

Long Vũ nghe vậy. Ngã xuống đất (DG: đập mặt) hít một hơi. Ai ya. Có người muốn đem ma thú Huyền Cảnh phóng thích ra ngoài.

Đối với thế giới thật mà nói, đây đúng là một tai nạn hủy diệt.

Tâm vừa động, Long Vũ đã vội vàng dùng tinh thần dẫn dò:

- Rowling. Chế tạo điện tử hướng dẫn. Tiếp tục thu thập tin tức...

Sau đó, Long Vũ vội vàng chạy đi, chuẩn bị bên trong.

- Chạy nhanh khỏi đây đi, nơi này nguy hiểm...

Người phụ trách ở đây đem Long Vũ ngăn lại, bảo hắn nhanh chóng rời khỏi.

Long Vũ vội vàng giải thích:

- Tôi tới để hỗ trợ...
- Chờ chút.

Một người mặc quân phục quan quân thượng úy đã đi tới, giơng mắt đánh giá Long Vũ vài lần, hỏi:

Cậu tới hỗ trợ cái gì?

Long Vũ nhìn quân hàm của người này thì đây hẳn là người phụ trách nơi này, vội vàng nghiêm mặt nói:

- Đồng chí, âm sơn sắp có ma thú xuất hiện, tôi phải ngăn cản chúng...

- Nói hươu nói vượn...

Quan quân là một người theo chủ nghĩa duy vật, cho tới bây giờ cũng không tin có quỷ thần. Hôm nay hẳn theo mệnh tiến đến khuyển giải, cấp trên yêu cầu nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt tất cả mọi người tiến vào.

- Nhóc con, nghe điện thoại..

Hắn đang muốn giải thích thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Chị Tuyết Cừu, em đã tới. Nhưng người canh gác bên ngoài không cho em đi vào.

Long Vũ vội vàng thông báo tình cảnh của chính mình.

Trong loa truyền đến thanh âm tức giận của Tuyết Cơ:

- Cho cậu ta vào đi... Cậu ta tên là Long Vũ, là trợ thủ của tôi.

Đồng chí thượng úy hình như nghe ra thanh âm của Tuyết Cơ, vội vàng hướng về phía Long Vũ cúi chào:

- Cậu chính là Long tiên sinh à, ta là phó đội trưởng trung đội thuộc trung đoàn số hai Thiên Hải ... Đặc biệt ở đây đợi cậu đến.

- Phó đội trưởng, bây giờ không phải là lúc khách khí, phiền anh nhường đường, tôi phải được mau chóng đi vào...

Long Vũ đã được La Lâm thông báo, hơi thoi của ma thú Huyền Cảnh càng ngày càng đậm.

Nói cách khác thông đạo Huyền Cảnh sắp được mở ra.

Nhìn thấy Long Vũ chạy nhanh vào, phó đội trưởng ngấm cười khở, không ngờ trung đoàn trưởng dặn mình chờ đợi Long tiên sinh lại chính là một cậu nhóc choai choai.

Thật sự nhìn người không nên nhìn qua tướng mạo. Haiz

.....
.....

- Chủ nhân, hướng dẫn điện tử hoàn thành...

Tiến vào bên trong, trên màn ảnh La Lâm lập tức xuất hiện bản đồ hướng dẫn điện tử.

Theo đó, Long Vũ mau chóng đi tới phía trước, sau mười phút đồng hồ còn cách khoảng năm mươi thước.

Đứng ở chỗ này, Long Vũ thậm chí có thể nghe được âm thanh đánh nhau. Ngay sau đó, nhìn xuyên qua khe hở của rừng cây âm u, hắn có thể nhìn thấy vài bóng người đang đánh nhau cùng một chỗ. Trong đó có một bóng người tuyệt đẹp, rõ ràng chính là Chị Tuyết Cơ xinh đẹp của hắn.

- La Lâm, phân tích cụ thể tọa độ vị trí...

Long Vũ dặn dò, lập tức khẽ quát một tiếng, nắm chặt thiên sư pháp kiếm hướng tới.

Đi đến gần đó, hắn mới phát hiện Tuyết Cơ cùng một người đàn ông đen thui, bộ mặt dữ tợn, hai mắt màu đỏ gớm ghiếc đang đối chiến. Quái nhân kia bàn tay trần, quanh thân tỏa ra một cỗ Huyền khí màu đen, bên này tính cả Tuyết Cơ tổng cộng là sáu người nhưng không cách nào thương tổn hắn, thật sự là quỷ dị.

- Kiến hút máu ký sinh...

La Lâm đã thu thập xong tin tức rồi trải qua phán đoán phân tích đã cho ra đáp án.

Long Vũ khẽ nhú mày:

- Không phải nó đang ký sinh trên người Nạp Lan Thực Thanh sao?

- Chủ nhân, nơi này có mười con kiến.

Lời nói của La Lâm làm cho Long Vũ lại chấn động:

- Căn cứ theo đo lường tính toán sơ bộ của tôi, phỏng chừng đây là kiến hút máu được sinh sản đời thứ hai.

Ai ya, kiến sau khi kí sinh trên thân thể nam nhân lại còn có thể sinh sản ra kiến hút máu đời thứ hai, thế giới này thật sự là rất điên cuồng.

Không kịp nghĩ nữa, Long Vũ đã hướng tới gia nhập vào bên trong đám người. Quái nhân kia kêu lên một tiếng, tựa hồ cảm ứng được sự tồn tại của Long Vũ, lúc này lại đánh đến chỗ hắn một phát.

Long Vũ thầm kêu xui xẻo, vội vàng lui về phía sau, lại không nghĩ quái nhân kia giống như là điên vậy, lại lập tức hướng tới hắn truy kích.

- Là kiến hút máu không chế nó...

La Lâm nhắc nhở một câu.

Long Vũ vội vàng lên tiếng:

- Chị Tuyết Cơ, là kiến hút máu không chế hắn, ở xung quanh đây chúng đang tiến hành nghi thức Tế Tự, mau nghĩ cách...

Ngay lúc đó, quái nhân kia lại phun từ trong miệng một thứ chất lỏng màu hồng nhạt tanh hôi hướng về phía Long Vũ. Không thể lui lại, Long Vũ đành phải mạnh mẽ cầm thiên sư pháp kiếm thi triển Phá Ma phóng ra Thần Long nghênh chiến.

- Grào.. Grừm...

Theo vài tiếng phát ra, Thần Long và chất lỏng này đồng thời biến mất. Long Vũ vừa mới thở ra một hơi, quái nhân lại bắt đầu công kích đợt hai.

Lúc này đây Long Vũ đã không kịp phóng thích Phá Ma Thần Long, đành phải lặn một vòng. Tuy rằng tư thế cũng chững tai gai mắt, nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm.

- Âm...

Thứ chất lỏng hồng nhạt này đánh trúng chỗ nham thạch gần Long Vũ, mấy khối đá bốn phía rơi ra giống như sao băng bay tới chỗ Long Vũ.

Long Vũ đỡ mấy khối nhưng lại có một khối đập trúng vào lồng ngực hắn.

60. Chương 3: Nghi Thức Tà Ác

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 3: Nghi thức tà ác

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Badboy9x

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Tiểu Vũ, em không sao chứ?

Tuyết Cơ nhào tới trước hỏi.

Long Vũ sắc mặt có chút tái nhợt, nhẹ nhàng vẫy tay, nói :

- Cơ thể của em không có gì đáng ngại... Chị Tuyết Cơ, kiên hất máu sắp mở ra thông đạo tới huyền cảnh... Chúng ta cần phải mau chóng ngăn cản, nếu không sẽ không còn kịp nữa...

Tuyết Cơ nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, trên mặt có chút kinh ngạc, có chút giật mình, còn có một chút bất an, cùng khó hiểu.

Lúc này, khí huyết trong cơ thể Long Vũ sôi trào không ngừng, hần lập tức hít sâu một hơi, thiên sư kiếm quyết cấp tốc vận chuyển, lúc này mới khó khăn đem đạo lực trong cơ thể đang rối loạn ổn định lại.

- Chị Tuyết Cơ, không cần hoài nghi lời của em, em nói toàn bộ đều là sự thật...

Long Vũ vội vàng thúc giục.

- Chị tuyệt đối tin tưởng lời em.

Đúng lúc này, một bóng người chạy như bay đến, rõ ràng chính là oan gia với Long Vũ – Mã Hiểu Mai, phía sau nàng còn có cha của nàng là Mã Ngọc.

Mã Ngọc nghiêm mặt, nói với Tuyết Cơ:

-Tuyết Cơ tiên tử, không nên do dự nữa, hãy để mấy vị cao thủ trong sư môn của cô bắt lấy quái nhân kia, còn chúng ta bốn người phân công nhau đi tìm con kiến.

Tuyết Cơ nghe vậy, không còn chần chờ nữa. Nàng đem nghi ngờ trong lòng trước gác lại một bên, đồng thời dẫn dò Long Vũ:

-Cẩn thận một chút...

Mười mấy phút đồng hồ sau, tại một chỗ sâu trong rừng rậm, Mã Hiểu Mai phát hiện tung tích Nạp Lan Thục Thanh. Nàng không dám coi thường, liền phát ra tín hiệu.

Tuyết Cơ, Mã Ngọc, Long Vũ nghe tin liền vội vàng đuổi theo. Đối với người tu đạo mà nói, khoảng cách một vài km, bất quá chỉ là trong chớp mắt.

Đây là một cái sơn cốc, tứ phía đều là vách núi dựng thẳng đứng, từ tình huống này xem ra, sơn cốc này hẳn là do sức người tạo ra, không phải là do bàn tay tạo hóa của thiên nhiên.

Bốn người lúc này đang đứng ngay mép sơn cốc quan sát tình hình bên dưới. Đáy cốc ở độ sâu mấy chục thước, lúc này đang chứa một cái Ngũ Hành tháp quái dị. Từng tháp nhọn đều có một người đàn ông canh giữ, trong miệng tựa hồ đang tụng niệm cổ chú kỳ quái. Ngay lúc này, một cỗ khí tức tanh hôi lập tức xông thẳng lên trời. Những người này đều là người tu đạo, nếu đổi lại là người thường, giờ phút này sợ đã mê mang bất tỉnh rồi.

- Chủ nhân! Nghi thức rất nhanh sẽ hoàn tất.

La Lâm vội vàng đề tỉnh Long Vũ.

- Chị Tuyết Cơ, chúng ta phải mau chóng ngăn cản chúng lại, nếu không mọi việc sẽ hỏng hết.

Long Vũ nói xong liền thả người nhảy xuống. Mọi người thấy thế, cũng vội vàng theo sát chân Long Vũ.

- Kiệt kiệt ——!

Nạp Lan Thục Thanh (người bị kiến hút máu ký sinh) dường như đã chú ý tới đám Long Vũ từ lúc họ đặt chân đến đây. Hần hơi hơi nghiêng đầu, trong miệng phát ra một tiếng cười quái dị. Trong đôi mắt hiện lên sát khí:

-Các người không ai ngăn cản được ta đâu...

Lúc này, trên ngũ hành tháp, năm người phụ nữ có thai bị bố trí ở năm góc, hạ thân máu tươi tuôn chảy không ngừng, tất cả đều hướng về trung tâm Ngũ Hành tháp. Huyết sắc phù văn trên thân tháp càng ngày càng đỏ rực. chỉ trong chớp mắt, bốn phía đã bị một cỗ huyết vụ bao phủ.

Thấy vậy, nhóm người Long Vũ khê nhú mày, sắc mặt trở nên nghiêm túc, đề cao cảnh giác lên vài phần.

Thông đạo tới Huyền Cảnh một khi mở ra, điều nay tương đương đem thế giới thực cùng với Huyền Cảnh nối liền với nhau. Khi đó, ma thú trong Huyền Cảnh sẽ chen chúc nhau theo thông đạo bò ra, tựa như trường hợp của kiến ký sinh lúc trước.

Tuy rằng hiện tại ai cũng không biết rõ ràng sẽ xuất hiện ma thú dạng gì, nhưng ma thú của Huyền Cảnh đối với thế giới thực không thể phủ nhận là một tai họa lớn.

Cho dù là ma thú yếu nhược của Huyền Cảnh, nhưng đối với nhân loại của thế giới thực mà nói thì cơ hội thắng gần như là không có. (pê đê vãi)

- Chủ nhân. Tôi đang đo lường tính toán cách ngăn cản phương pháp mở ra thông đạo Huyền Cảnh. Ngũ hành tế thấp bố trí cũng không phức tạp lắm, rất nhanh sẽ có kết quả.

Thanh âm của La Lâm trực tiếp xuất hiện trong đầu Long Vũ

- Lưu manh sắc lang, nói mau, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Mã Hiểu Mai thần sắc lo lắng, đối với nội tình của Long Vũ nàng cũng biết chút ít, nên bản năng mách bảo nàng rằng Long Vũ có biện pháp xử lý chuyện này.

-Chủ nhân! Chúng ta phải ngăn cản máu của năm người phụ nữ có thai kia chạy vào tế tháp, nhờ đó sẽ làm gián đoạn nghi thức tế tự tà ác. Nhưng mà tốc độ phải nhanh...

La Lâm rất nhanh đã phân tích ra mấu chốt của nghi thức.

Sau khi nhận được tin tức, Long Vũ lập tức hét lớn một tiếng:

- Cứu những người phụ nữ có thai mau.

Nói xong, thân hình hần phóng lên như một tia chớp, hướng đối phương lao tới.

Nạp Lan Thục Thanh như đã đoán trước được tâm tư Long Vũ, trong mắt hàn mang chợt lóe, lãnh khốc quát lên:

- Giết chết hần

Vừa dứt lời, năm người trên đỉnh tế tháp đồng loạt nhảy xuống, hướng tới đám người Long Vũ, Tuyết Cơ tấn công.

Mà Nạp Lan Thục Thanh thì thay thế bọn hần chủ trì nghi thức Tế Tự, tiếp tục mở ra Huyền Cảnh thông đạo.

Trong năm người có hai người hướng tới bao vây Tuyết Cơ, hiển nhiên bọn hần biết trong những người này Tuyết Cơ là có đạo lực mạnh nhất. Còn lại ba người thì phân biệt chống lại Long Vũ, Mã Ngọc, Mã Hiểu Mai.

Dựa theo thông tin của La Lâm, năm người này đều là ký sinh chủ của thể hệ kiến ký sinh thứ hai, nhưng mà công phu của bọn chúng một chút cũng không kém.

Chúng tuy bị điều khiển bởi kiến ký sinh, nhưng lại rất linh hoạt, xem ra đã dung hợp hoàn toàn cùng với chúng. Hơn thế nữa, chúng mỗi ngày đều dùng máu để tắm bổ.

Nếu không, chúng không có khả năng công kích cường đại như vậy.

-Chết đi (baby)!!!!

Một tên trong bọn chúng bỏ nhào hướng tới Long Vũ, há mồm phun ra một đạo huyền quang tanh hôi quét tới thân thể hần.

Long Vũ cười lạnh một tiếng, thiên sư pháp kiếm hướng phía trước chém tới, phóng ra Phá Ma Thần Long phòng ngự. Đồng thời, hai tay hần nắm thiên sư pháp kiếm trực tiếp bổ về phía đan điền người này.

Người nọ hiển nhiên trí tuệ không cao, ít nhất hần không biết phải tránh né như thế nào. Thiên sư pháp kiếm của Long Vũ trực tiếp chém nát đan điền của hần, một cổ máu đen tanh hôi ngay lập tức chảy xuống.

-Gào!

Người nọ đau đớn hét lên, hung tính đại phát, tựa như kẻ liều mạng hướng Long Vũ nhe nanh múa vuốt tấn công. Long Vũ hít sâu một hơi, không chút lo lắng, hai tay bấm kiếm quyết, lại phóng xuất ra Phá Ma Thần Long hướng người nọ cắn nuốt.

Vì muốn tốc chiến tốc thắng, Long Vũ liền nhờ La Lâm sử dụng hệ thống tăng cường tấn công, đem đạo lực khuếch đại. Bất quá vì phòng ngừa người khác hoài nghi, hắn cũng không có đem hỏa hệ dị năng tăng cường.

Một tà một chính, kiến hút máu ký sinh là vật chí âm, mà thiên sư pháp kiếm phóng xuất ra Phá Ma Thần Long lại là vật chí dương. Hai vật tương sinh tương khắc va chạm vào nhau, ngay lập tức liền phát sinh một vụ nổ mạnh.

Người nọ trực tiếp bị nổ thành từng mảnh nhỏ, huyết nhục bay tứ tung. Đồng thời, kiến ký sinh trong cơ thể hắn cũng bị tiêu diệt.

Cùng lúc đó, đám người Tuyệt Cơ cũng trước sau giải quyết những đối thủ của mình.

Sau khi dọn sạch chướng ngại vật, Long Vũ cùng mọi người vội vàng hợp sức tiếp cận, tính toán phương pháp giải cứu những người phụ nữ có thai còn chưa tắt thở kia, đồng thời ngăn cản Nạp Lan Thực Thanh mở ra Huyền Cảnh thông đạo.

Trong mắt Nạp Lan Thực Thanh trong mắt liền hiện lên thần sắc kinh hãi, huyền quang bên ngoài cơ thể đột nhiên đại thịnh, hung tợn nói:

- Các ngươi không thể nào ngăn cản được ta...

Vừa lúc đó, ở giữa tế tháp xuất hiện một cỗ tức sát chí khí, xung quanh huyết sắc dày đặc. Giữa lúc mọi người còn đang hoảng hốt, một cái hắc động thật lớn chậm rãi hình thành.

Long Vũ nhất thời khản trương, vội vàng phát động kiếm quyết phóng ra Phá Ma Thần Long, hướng tới hắc động trên đỉnh tháp giữa không trung kia bắn tới.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình ——!

Nạp Lan Thực Thanh lạnh lùng quát một tiếng, há mồm phun ra một cỗ hắc sắc huyền quang ngay giữa không trung huyền hóa thành một tấm lưới lớn, đem Phá Ma Thần Long của Long Vũ bao vây lại.

- Chi chi ——!(Biên: Tiếng kêu nghe như của con chuột)

Trong tấm lưới màu đen, Phá Ma Thần Long không ngừng giãy dụa, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói.

-Chủ nhân, không còn kịp nữa rồi. Cậu khản trương rời khỏi trung tâm tế tháp.

La Lâm vội vàng nhắc nhở.

61. Chương 4: Thăng Thần Nói Chuyện

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 4: Thăng thần nói chuyện

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Badboy9x

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ hơi kinh hãi, nếu tế tháp bị nổ như lời La Lâm, thì năm người phụ nữ kia cũng sẽ bị nổ chết.

-Chủ nhân, không nên do dự nữa, nếu không sẽ không kịp nữa rồi.

La Lâm không có tình cảm, đối với sinh lão bệnh tử, nàng đều không có nhận biết. Trong mắt nàng, tính mạng của năm người phụ nữ kia không tính là gì cả.

- Hãy mau hành động, tế tháp sắp nổ rồi...

Cảm nhận được mối nguy hiểm, Long Vũ cũng không dám do dự chút nào, vội vàng hét lớn một tiếng, dẫn đầu công kích tế tháp.

Ba người Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc, Tuyết Cơ cũng nhanh chóng hướng tới tế tháp thi triển ra công kích mạnh nhất của mình.

- Âm, âm...

Theo một tiếng nổ thật lớn, Ngũ Hành tế tháp ầm ầm sụp đổ, năm người phụ nữ có thai bị treo trên ngũ hành tháp đã bỏ mình trong đồng gạch vụn.(Biên: ô thể không cứu được à)

- Không. . . . Không... Các người, những tên hỗn đản này...

Nạp Lan Thục Thanh giống như phát điên, hấn ngứa mắt lên trời khóc rống, trong miệng phát ra một tiếng gầm rú thê lương.

- Nam Minh Ly Hỏa ——!

Mã Ngọc sợ tế tháp vẫn còn hoạt động liên tục niệm vài câu chú ngữ, pháp kiếm trên tay kích phát ra một đạo hỏa diễm, nháy mắt đem đồng hoang tàn kia cắn nuốt, năm người phụ nữ có thai trong khoảnh khắc bị đốt thành tro bụi.

Đã không còn nghi thức tế tự tà ác duy trì, hắc động giữa không trung nhanh chóng bị khép lại, đồng thời còn truyền đến những tiếng rít gào không cam lòng.

- Nạp Lan thục thanh, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo...

Mã Hiểu Mai khê quát một tiếng, Hồng Tụ pháp kiếm chỉ thẳng vào Nạp Lan Thục Thanh ở phía xa, đôi mi thanh tú trong nháy mắt hiện lên một đạo sát khí.

- Ta sẽ không bỏ qua cho đám người các người...

Nạp Lan Thục Thanh tàn ác quét mắt nhìn mọi người một lượt. Ngay lập tức thân hấn hóa thành một đạo huyết quang nhanh chóng lao đi, như một tia sao băng. Chỉ trong chớp mắt thân ảnh cùng khí tức của hấn hoàn toàn biến mất.

Chó cùng rút giậu. Mọi người đều hiểu nên cũng không có ai truy đuổi theo hấn.

- Phù Hoa! Thủ tục giải quyết hậu quả nơi này giao cho cậu, chúng ta về trước...

Sự kiện âm sơn này đã kinh động đến cơ quan địa phương, Tuyết Cơ vì không muốn giao tiếp quá nhiều với người của chính phủ liền đem một huyền môn đệ tử dẫn dò vài tiếng.

- Sư tỷ. Người yên tâm đi... Tôi sẽ xử lý thích đáng...

Phù Hoa là sư đệ của Tuyết Cơ, cũng là thủ lĩnh của cửa Huyền Môn đệ tử khu vực này . Tu vi hiện tại là cảnh giới màu tím. So với những đệ tử cùng tuổi trong Huyền Môn, y xem ra không tồi. Hấn nhìn qua có bộ dáng khoảng hai bảy, hai tám tuổi. Vóc người thông minh lanh lợi, dáng không cao cũng không thấp, thoát nhìn tuy không tuấn tú nhưng con người lại lộ ra vài phần khí khái anh hùng.

- Tiểu Vũ. Chúng ta đi ——!

Tuyết Cơ trong lòng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Long Vũ nên không nói hai lời, tay xách cổ áo Long Vũ lên trường kiếm phi hành ly khai âm sơn.

Mã gia phụ tử vốn định cùng Long Vũ nói chuyện, nhưng mà lúc này chỉ có thể bỏ qua.

Sau khi trở lại thành phố Thiên Hải, Tuyết Cơ tìm một địa phương không người đáp xuống, mang Long Vũ lập tức tới nhà trọ của mình. Đợi cho đến khi Long Vũ ổn định, nàng vội vàng truy vấn:

- Tiểu Vũ, nói cho chị biết, tại sao em biết được chuyện này?

- Cái gì ạ?

Long Vũ há hốc mồm, vẻ mặt ngơ ngác hỏi lại.

- Tại sao em biết Nạp Lan Thực Thanh đang mở ra Huyền Cảnh thông đạo?

Tuyết Cơ trực tiếp hỏi vấn đề nghi vấn trong lòng.

- Em...

Long Vũ muốn nói lại thôi, về hành trình ở Huyền Cảnh, hắn vẫn muốn tiếp tục giấu diếm. Nhưng từ sau sự kiện hôm nay, hắn có lẽ sẽ rất khó tiếp tục giấu diếm nữa.

- Tiểu Vũ, có phải là em có chuyện gì muốn gạt chị hay không?

Tuyết Cơ mắt thấy Long Vũ muốn nói lại thôi, liền tưởng đến khoảng thời gian gần đây đạo lực của hắn tăng tiến rất nhanh, nhất thời liền cảm thấy có một chút gì đó.

- Chị Tuyết Cơ .. Em.. Em quả thật có một số chuyện giấu chị..!

Rõ ràng, sự tình đã không còn cách nào tiếp tục giấu diếm, Long Vũ đánh quyết định nói ra bí mật.

Bất quá, về Phương Hoàng lệnh thì hắn vẫn không nói ra.

Cũng không phải Long Vũ không tin Tuyết Cơ, chỉ là thứ này không phải vật bình thường, vạn nhất vật này bị đồn đại ra ngoài, nhất định sẽ khiến cho nhiều người nổi lên ham muốn.

Bởi vì cái gọi là thất phu vô tội, mang ngọc là có tội.

- Chị Tuyết Cơ, chị còn nhớ chuyện lần trước em cùng Mã Hiểu Mai phát sinh ở hồ Linh Trạch không?

Long Vũ nói:

- Một số chuyện, bắt đầu từ lúc em từ Huyền Cảnh trở về.

- Huyền cảnh?

Đôi mắt Tuyết Cơ nhất thời mở lớn.

- Em nói là em đã tới Huyền Cảnh? Điều này sao có thể? Trong truyền thuyết Huyền Cảnh ít nhất cũng phải là người đạt cảnh giới Tụ Linh mới có thể tiến nhập, em hiện tại bất quá chỉ là cảnh giới màu vàng, làm sao có thể tiến vào Huyền Cảnh...

Long Vũ nghe vậy, vội vàng đem chuyện tình Huyền Cảnh lần trước cùng với Mã Hiểu Mai kể lại một lần nữa. Cuối cùng, Long Vũ lặp lại nhiều lần gặp được gia gia của Mã Hiểu Mai – Mã Chính Phong. Hơn nữa còn nhấn mạnh là Mã Chính Phong dặn dò bọn hắn giữ bí mật.

Nói đến Mã Chính Phong, Tuyết Cơ liền minh bạch.

Đối với vị tộc trưởng thông linh Mã gia tiền nhiệm này, Tuyết Cơ vẫn luôn luôn bội phục. Thông linh Mã gia nguyên bản chỉ là một gia tộc trừ ma không có tiếng tăm, trước kia ngay cả tư cách nói chuyện với Huyền Môn cũng không có, nhưng từ sau khi Mã Chính Phong chấp chưởng, Thông linh Mã gia đã nhận được sự thừa nhận và tôn kính từ Huyền Môn.

Sự tình liên quan đến Mã Chính Phong, Tuyết Cơ buộc phải tin tưởng.

- Tiểu Vũ, nói như vậy, em cùng Mã Hiểu Mai quả thật đã đi qua Huyền Cảnh... À, đạo lực của em tăng tiến nhanh như vậy, có phải cũng liên quan đến hành trình ở Huyền Cảnh à?

- Đúng vậy.

Long Vũ gật gật đầu thành thật, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Chị Tuyết Cơ, chuyện này em vốn muốn qua một đoạn thời gian sẽ nói cho chị, nhưng là Mã gia lão nhân... Em đã đáp ứng rồi ông ấy rồi . . .

- Không sao!.

Tuyết Cơ vui mừng cười cười:

- Làm người nên giữ chữ tín... Tiểu Vũ , em làm rất đúng, chị Tuyết Cơ sẽ không tức giận đâu.

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ cười nói:

- Tiểu Vũ, em vẫn cần phải tiếp tục cố gắng, nhanh chóng đem tu vi tăng lên cảnh giới màu lục. Đến thời điểm Huyền Môn tụ hội, chị sẽ mang em theo nở mày nở mặt.

- Vâng.

Nhắc đến Huyền Môn tụ họp, trong lòng Long Vũ cũng nghẹn một bụng nộ khí, lần Huyền Môn tụ họp lần trước hắn bị rất nhiều người xem thường, bị người chế giễu. Tiếc rằng tài nghệ không bằng người, trong thế giới tu đạo cường giả vi tôn, hắn chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Hiện giờ hắn có lòng tin tuyệt đối sẽ rửa sạch nỗi nhục trước đây. Cái khác không nói đến, chỉ cần có chương trình khuếch đại đạo lực của La Lâm, cũng đã đủ để hắn tràn ngập tin tưởng.

Tin tưởng một kích tất thắng.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua vài ngày, hôm nay là thứ tư, tiết trời âm u như muốn mưa. Hết tiết luật học, hắn lại bị lão sư Hàn Duyệt gọi lại, hơn nữa còn dặn hắn lên văn phòng.

Long Vũ có chút nhút nhát, cô nàng này luôn tại cầu thang phòng học gọi hắn đến phòng làm việc của mình trước mặt mọi người, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến hắn. Mấy ngày trước, Trương Đại Ngưu còn nói với hắn, đã có mấy người bắt đầu trong trường tung ra lời đồn, nói hắn cùng Hàn Duyệt có tình ý, hai người thường xuyên tại văn phòng làm xxxyyy với nhau.

Long Vũ không sợ lời đồn, cũng không quan tâm những lời đồn đó. Nhưng mấu chốt chính là hắn cùng Hàn Duyệt trong sạch. Như vậy không khỏi phải mang tiếng oan ức mà còn bị người khác tình nghi .

Oán hận thì oán hận, Long Vũ cuối cùng cũng thành thành thật thật đi đến văn phòng của Hàn Duyệt.

62. Chương 5: Hành Tung Ẩn Hiện

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 5: Hành tung ẩn hiện

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Lúc này, hắn cảm thấy may mắn vì không gặp được Tuyết Cơ ở đây. Nhưng mà mấy nam giảng viên trong phòng nhìn hắn với con mắt đăm chiêu, không rõ là hâm mộ hay là ghen tị nữa.

- Long Vũ, vào đi.

Hàn Duyệt mở cửa, nói một tiếng với Long Vũ, đồng thời hung dữ liếc mắt nhìn vài tên giảng viên nam. Thấy cũng thật kỳ quái, mấy tên này lập tức cúi đầu.

Thật là cô gái mạnh mẽ. Long Vũ cảm khái một tiếng, đi vào trong văn phòng riêng của Hàn Duyệt. Căn phòng vẫn rất chỉnh tề, sạch sẽ, còn thoang thoảng mùi nước hoa làm cho người ta ngây ngất. Đối diện với Hàn Duyệt xinh đẹp toàn thân mặc bộ đồ cảnh sát, tư thế có vẻ hiên ngang oai hùng nhưng không mất vẻ mềm mại của thiếu nữ. Long Vũ nhìn thấy mà muốn phạm tội.

- Ngồi đi.

Hàn Duyệt nói một tiếng, nhiệt tình rót cho Long Vũ một chén hương trà, khoe miệng tươi cười nói:

- Long Vũ, chuyện ở âm sơn cậu cũng tham gia sao? Có thể kể cho tôi một chút về tình hình cụ thể được không?

- Làm sao cô biết sự việc ở âm sơn.?

Theo như lời của Tuyết Cơ, chuyện diễn ra ở đó thuộc loại tuyệt mật. Ngoại trừ một số người phụ trách bên ngoài, còn lại đều là chính phủ bí mật liên hệ với cao nhân Huyền Môn. Hàn Duyệt cũng chỉ là một cảnh sát hình sự bình thường, nàng cũng không thể nào biết được.

- Phó Binh nói cho tôi biết.

Hàn Duyệt giải thích:

- Phó Binh là bạn học của tôi. Anh ta có nói với tôi một chút, nhưng không nói rõ cụ thể. Vì vậy tôi mới cần phải hỏi cậu.

Long Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này có nói với Hàn Duyệt cũng không sao. Dù sao những chuyện như thế này đối với cô ta cũng không có gì là lạ.

Trong lòng nghĩ vậy, Long Vũ liền nói:

- Hàn cảnh quan, chuyện tình âm sơn chính là do kiến hút máu ký sinh trong cơ thể Nạp Lan Thực Thanh gây ra. Hắn cố gắng mở ra thông đạo Huyền Cảnh, đem thêm nhiều kiến ký sinh nữa tới thế giới thật.

- Thật đáng sợ.

Nghe Long Vũ nói như thế, trên mặt Hàn Duyệt hiện lên sự sợ hãi:

- Nếu ma thú Huyền Cảnh tiến vào thế giới thực, thì quả là phiền phức.

- Cho nên, chúng ta đã ngăn cản Nạp Lan Thực Thanh... Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn để cho hắn chạy trốn...

Trong lòng Long Vũ có chút tiếc nuối.

- Yên tâm. Sớm muộn hắn cũng bị chúng ta bắt được...

Hàn Duyệt nói:

- Cấp trên đã liên hợp nhiều ngành chuẩn bị hành động... Lệnh cho bộ đội cảnh sát quốc nội, bộ đội vũ cảnh... Toàn bộ lòng bắt Nạp Lan Thực Thanh.

Long Vũ vội vàng hỏi:

- Còn tình huống của Tần Trung Tắc thì sao?

- địa vị của Tần Trung Tắc tại Thiên Hải không có dao động...

Hàn Duyệt nói:

- Tần Trung Tắc đối nhân xử thế rất cẩn trọng, lòng dạ thâm sâu. Hắn đã sớm vứt bỏ quan hệ với Nạp Lan Thực Thanh.

- Lão cầu này thực không dễ đối phó.

Long Vũ cười nói:

- Chờ đó. Sớm hay muộn hắn cũng sẽ xảy ra chuyện.

- A, ý của cậu là...?

Hàn Duyệt hứng thú hỏi.

- Nạp Lan Thực Thanh khẳng định sẽ đi tìm hắn.

Long Vũ phân tích:

- Theo như lời cô nói, Nạp Lan Thực Thanh đã bị liệt vào hàng ngũ tội phạm truy nã nguy hiểm. Trong tình huống này, hắn rất khó ẩn thân. Mà thân phận Tần Trung Tắc cũng không tầm thường, lấy năng lực của hắn hoàn toàn có thể cung cấp được chỗ ẩn thân cho Nạp Lan Thực Thanh.

- Không có khả năng.

Hàn Duyệt nhíu mày nói:

- Tần Trung Tắc là một người ích kỷ. Hắn không thể nào trợ giúp Nạp Lan Thực Thanh.

- Tôi biết... Nhưng mà cô vẫn xem nhẹ một vấn đề. Nạp Lan Thực Thanh bây giờ không còn là Nạp Lan Thực Thanh trước kia.

Long Vũ nói:

Lấy lực lượng hiện tại của hắn hoàn toàn có thể uy hiếp được Tần Trung Tắc, thậm chí có thể sinh sản ra kiến hút máu ký sinh trên cơ thể của hắn. Việc này rất dễ xảy ra.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Duyệt lập tức thay đổi:

- Theo như lời cậu nói, thành phố Thiên Hải chẳng phải sẽ gặp nguy cơ lớn sao?

- Theo lý thuyết, thực đúng là như vậy...

Long Vũ trầm giọng nói:

- Nhưng mà cô yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng tìm kiếm Nạp Lan Thực Thanh, triệt để tiêu diệt hắn. Hàn cảnh quan, tôi nhắc lại cô một câu. Nếu cô phát hiện Nạp Lan Thực Thanh, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải báo tin cho tôi biết.

- Được.

Sự việc nghiêm trọng, Hàn Duyệt cũng không dám cố chấp.

- Hàn cảnh quan, nếu không còn chuyện gì, có lẽ chúng ta dừng lại ở đây.

Cùng một chỗ với người đẹp thì thật tốt. Nhưng với bà cô này đã không làm ăn được gì rồi lại còn bị mang tiếng vụng trộm. Tốt nhất là chuồn cho lẹ.

- Đợi một chút.

Lúc Long Vũ chuẩn bị mở cửa phòng, Hàn Duyệt liền gọi hắn lại:

- Gần đây trong trường học rộ lên một tin đồn, cậu có biết không?

- Tin đồn gì? Sao tôi không biết?

Trong lòng Long Vũ rất hồi hộp, đồng chí cảnh sát này không phải muốn tính sổ với mình đó chứ? Chuyện này, thì chính mình cũng là người bị hại.

- Hừ.

Hàn Duyệt khẽ cúi, nói:

- Cậu đúng là người thích giả ngây giả ngô. Thôi quên đi, cậu không muốn nói, tôi cũng không nhắc lại. Tóm lại cậu nhớ cho kỹ, những tin đồn này không cần phải đáp lại, nếu không bọn họ sẽ càng về chuyện.

- Okie.

Long Vũ lên tiếng, xoay người rời đi.

.....
.....

Ban đêm, sau khi Long Vũ đã tọa tu luyện, hắn bắt đầu tập luyện Thiên Dực Hổ. Đến tận bây giờ, bộ động tác thứ sáu hắn vẫn còn chưa tập thành thực, còn cách xa mới đạt được yêu cầu của sư phụ La Lâm.

Nhưng lần này, hắn không một chút phàn nàn, ngược lại còn cố gắng gấp đôi.

Hắn rất chờ mong hoàn thành toàn bộ động tác Thiên Dực Hổ. Đến lúc đó, hắn sẽ đem quả trứng vào trong Huyền Cảnh, áp nở ra yêu thú cấp mười đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ - Thiên Dực Hổ.

Suy nghĩ mình sau này có một con yêu thú cấp mười bên cạnh, trong lòng Long Vũ hưng phấn vô cùng. Nó cũng là động lực thúc đẩy hắn cố gắng tu luyện.

Để có được Thiên Dực Hổ, phải cố gắng đến đâu cũng là đáng giá.

- Chủ nhân, phát hiện ra hơi thở của kiến hút máu, đang xác định tọa độ vị trí...

Đột nhiên thanh âm La Lâm truyền đến:

- Hướng dẫn điện tử đang chế tác.

Long Vũ đình chỉ tu luyện, nhíu mày hỏi:

- Ở chỗ nào?

- Tòa nhà Trung Hoàn trong nội thành... Phòng A3025.

Mấy ngày trước, La Lâm đã chế tạo xong bản đồ điện tử của cả nước. Thậm chí từng góc ngách nhỏ cũng đều được đánh dấu. Nói về độ chính xác, trên thế giới này không có cái thứ hai.

- Báo cho chị Tuyết Cơ cùng với cha con Mã Ngọc.

Long Vũ phân phó một tiếng, lập tức hỏi:

- Có thể đo lường được tình hình sức chiến đấu của nó không?

- Không thể.

La Lâm giải thích:

- Để hoàn chỉnh việc kiểm tra đo lường, tôi cần phải phục hồi các trình tự hệ thống, cần thật nhiều năng lượng. Hiện tại cấu cơ bản không thể cung cấp đầy đủ.

La Lâm thông qua sim của Long Vũ gọi vào di động của Tuyết Cơ cùng với Mã Hiểu Mai, phỏng theo giọng của Long Vũ đem tình huống phát hiện ra Nạp Lan Thực Thanh nói cho bọn họ. Sau đó hẹn bọn họ tại tòa nhà Trung Hoàn.

63. Chương 6: Ma Thai

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 6: Ma thai

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Căn cứ theo nghiên cứu của La Lâm về kiến hút máu ký sinh, đây là loài ma thú có năng lực sinh sản siêu cường. Nhất là con kiến chúa này (kiến ký sinh trên Nạp Lan Thục Thanh) năng lực sinh sản của nó phải dùng từ siêu cấp để diễn tả.

Nếu như điều kiện lý tưởng, chỉ sau nửa năm nó có thể sinh ra hàng ngàn con. Đương nhiên, điều kiện này cũng cực kỳ hà khắc. Ít nhất tại thế giới thật, kiến chúa không thể nào làm được. Thứ nhất là do linh khí không đủ. Thứ hai là hoàn cảnh sinh tồn ở thế giới thật không có lợi cho kiến con phát triển.

- Chủ nhân, kiến ký sinh đang trong giai đoạn sinh sản. Vì thế khả năng nhạy cảm sẽ yếu đi, lực lượng cũng giảm xuống rất nhiều. Nếu cậu có thể đánh lén được nó, khả năng thành công là bảy mươi phần trăm.

La Lâm đề nghị.

Long Vũ nghe vậy, tâm hơi động, không hề do dự liền hành động. Lúc này, dựa vào ánh trăng, hắn dọc theo ống dẫn khí leo lên. Chỉ một lúc, hắn đã trèo lên ban công phòng A3052.

Nằm ngoài dự đoán, cửa sổ ban công cũng không có khóa, Long Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa sổ nhảy vào. Ban công đối diện với phòng khách, bên trong không có một bóng người. Kỳ quái chính là trong phòng khách có chiếc tivi 45 inch đang được mở. Trong tivi đang chiếu phim truyền hình, phát ra những tiếng quát tháo, đánh chém. (Chắc con kiến vừa xem phim kiếm hiệp)

Long Vũ không có hứng thú, hắn như một con mèo chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt nhìn thoáng qua bản hướng dẫn điện tử trên cổ tay.

Theo như trong bản đồ, hơi thở của kiến chúa phát ra từ lầu hai.

Long Vũ hít sâu một hơi, rón rén đi lên lầu. Khi hắn bước lên lầu hai, chợt nghe thấy mấy tiếng nam nữ trêu đùa.

Long Vũ im lặng không nói một tiếng đi tới, phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ. Tuy vậy quang cảnh bên trong có thể thấy rõ từng chi tiết.

Trong phòng có một nam ba nữ, đều không mặc quần áo, cùng nằm cả với nhau trên giường. Người đàn ông thì da ngăm đen, thân hình cân đối. Nữ thì lẳng lơ, ngực to mông tròn, trên người mười phần phong trần. Vừa nhìn đã biết đây không phải là loại đàn ông hoàng gì rồi.

Người đàn ông đưa lưng về phía Long Vũ, cho nên không phát hiện ra hắn.

Nhưng mà từ kết quả đo lường của La Lâm. Người đàn ông này chính là Nạp Lan Thục Thanh đã bị kiến ký sinh. Bởi vì khí tức của kiến chúa phát ra từ người này.

Long Vũ có chút nhức đầu. Kiến chúa không phải là giống cái sao?

Nhưng tại sao nó lại cùng với ba cô gái tiến hành giao hoan? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

La Lâm cho hắn một lời giải thích:

- Chủ nhân. Kiến chúa sau khi ký sinh trong cơ thể Nạp Lan Thục Thanh, máu trong cơ thể của hắn đã thay bằng máu của kiến chúa. Cho nên tinh dịch của hắn cũng là của kiến chúa. Nếu như cùng giao hoan với phụ nữ sẽ sinh ra kiến hút máu ký sinh con.

- Ai ya. Thế giới này thật quá điên cuồng.

Long Vũ thực hết chỗ nói, nhân loại cũng có thể sinh ra kiến hút máu ký sinh. Thật sự là không thể tưởng tượng.

- Chủ nhân, kiến hút máu ký sinh, nhất là kiến chúa, tính thích ứng của chúng phi thường tốt. Bất kể trong tình huống nào, tôi cũng không thể phân tích chuẩn xác được.

La Lâm tiến hành phân tích giải thích.

Sau đó, trong phòng vang lên tiếng nói của Nạp Lan Thực Thanh:

- Mấy cô lại hết đây, tôi đảm bảo sẽ cho các cô dục tiên dục tử, hưởng thụ sự sung sướng của đàn bà.

Một trong ba người con gái dâm dăng cười:

- Lạp Lan sư phụ, anh thật là lợi hại. Anh là người đàn ông mà tôi thấy cường tráng nhất. Nhưng mà anh phải nghĩ cho kỹ, đêm nay là ba chị em chúng tôi, anh liệu có đủ sức đến cùng không?

Nói xong, nàng ta ảo lả cười, thân hình dong đưa, hai trái đào trắng mịn thoả mái rung rinh, hai điểm hồng sẵn đỏ khiến Nạp Lan trợn tròn mắt.

Tuy bị kiến ký sinh, nhưng tính háo sắc của Nạp Lan Thực Thanh vẫn không hề thay đổi.

- Lạp Lan sư phụ... Sau này anh có thể giới thiệu cho chúng tôi thêm mấy người giống như anh được không? Chúng tôi sau này sẽ nhiệt tình báo đáp anh. ()

Một cô gái gợi cảm ôm lấy Nạp Lan Thực Thanh, dùng ngực chà sát lên người hắn. Sau đó, một bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng luồn qua háng hắn, nắm chặt côn bồng của hắn trong tay mà vuốt ve.

Nạp Lan Thực Thanh thoả mái, khẽ rên:

- Thật dễ chịu.

Nói xong, Nạp Lan Thực Thanh lật người lại, một tay đẩy nữ nhân nằm giữa ra giường, hai tay giữ eo cô gái, lập tức tiến vào thân thể cô ta.

Một tiếng rên xen kẽ với tiếng hô hấp dồn dập không ngừng vang lên. Thanh âm làm cho mê mẩn tâm phách, trong phòng xuân sắc nồng đậm.

Long Vũ lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy cảnh này, âm thầm nuốt ngụm nước bọt. Mụ nội nó chứ, thật là kích thích.

Tâm thần khẽ động, Long Vũ vội vàng vận khởi thiên sư kiếm quyết đè nén xuống. Đợi cho tâm tình bình ổn trở lại, hắn lần nữa quét mắt vào trong phòng.

Thoáng chút do dự, hắn bấm kiếm quyết, vung thiên sư kiếm quyết lên. Phá Ma Thần Long lập tức xuất hiện, chui qua khe cửa tiến vào trong phòng, giương nanh múa vuốt tấn công Nạp Lan Thực Thanh.

Nạp Lan Thực Thanh đang đã chiến trên người cô gái, đang có ý đồ gieo ma thai vào trong cơ thể của cô ta. Tâm tình hắn lúc này đang vui mừng nên hắn hạ thấp cảnh giác. Cho đến khi Phá Ma Thần Long sắp đánh trúng cơ thể của hắn, hắn mới tỉnh ngộ.

Hắn vội vàng rút côn bồng ra chuẩn bị nghênh chiến.

- A, sướng quá.

Trong khoảnh khắc đó, cửa mình cô gái cấp tốc co rút lại, bao chặt lấy côn bồng của hắn. Lúc này, Nạp Lan Thực Thanh cũng khẽ rên nhẹ, phóng xuất tinh dịch, gieo ma thai trong cơ thể cô gái.

Tình hình lúc này rất nguy hiểm, Lạp Lan Thực Thanh không một chút do dự, hắn xách cô gái bên cạnh ném ra phía trước mặt hắn, đón nhận công kích của Phá Ma Thần Long.

Một tiếng hét thảm vang lên, máu tươi tung tóe. Thân thể cô gái lập tức bị Phá Ma Thần Long xuyên qua, chết thảm tại chỗ.

Hai cô gái còn lại bị máu tươi bắn tung tóe trên người, hoảng sợ vội vàng trốn xuống gầm giường. Về hoảng sợ hiện lên trên mặt giống như là gặp phải quỷ vậy.

- Là người... Long Vũ...

Nạp Lan Thực Thanh quay đầu lại, từ khe cửa nhìn thấy Long Vũ. Hắn đem quần áo mặc vội vào người, lập tức cười lạnh:

- Bọn đạo chích các người, không ngờ cũng biết cả đánh lén.

Nạp Lan Thục Thanh đánh ra một chưởng về phía Long Vũ, trực tiếp phá tan cửa phòng. Long Vũ vội vàng né tránh.

Nếu là ngày bình thường, một chưởng của Nạp Lan Thục Thanh, Long Vũ tuyệt đối không dễ dàng tránh né như vậy. Nhưng hôm nay hắn không còn chút sức lực nào.

Hiển nhiên, trong quá trình đã chiến với cô gái vừa này, Nạp Lan Thục Thanh đã bị tiêu hao rất nhiều sức lực.

Cùng lúc, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân. Có người đang chạy tới chỗ này.

Nạp Lan Thục Thanh không dám ở lại, sợ là có người tới giúp đỡ Long Vũ. Hắn giậm dứ quát lên, tung ra một chưởng về phía Long Vũ. Sau đó phi ra ngoài cửa sổ, chậm rãi biến mất trong đêm tối.

- Rầm.

Sau một tiếng nổ mạnh, cửa phòng A3025 mạnh mẽ mở ra. Ngay sau đó, Tuyết Cơ cùng Mã Hiểu Mai xuất hiện trước cửa.

64. Chương 7: Đấu Pháp

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 7: Đấu pháp

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ hỏi:

- Nạp Lan Thục Thanh ở đâu?

Long Vũ chỉ chỉ cửa sổ:

- Hắn nhảy cửa sổ đào tẩu rồi.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, vội vàng nói:

- Tại sao không đuổi theo? Đừng để cho hắn chạy. Ai bảo anh không chờ mọi người, đã vội động thủ?

Long Vũ thần bí cười nói:

- Yên tâm đi, tôi có thể tìm được hắn một lần, cũng có thể tìm được hắn lần thứ hai.

Mã Hiểu Mai liếc nhìn Long Vũ đỉnh hỏi một chút, nhưng lại nghe tiếng kêu dưới gầm giường:

- Đừng có giết chúng tôi, chúng tôi không biết gì hết. Chúng tôi là tiểu thư ở câu lạc bộ Thái Dương Thành... Xin các người đừng giết chúng tôi.

- Ai, đi ra?

Tuyết Cơ quát lên một tiếng, nhú lông mày lại. Nàng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy thân mình hai cô gái, cả người dính đầy màu tươi, không ngừng run rẩy, trên khuôn mặt tràn đầy sợ hãi.

- Chúng tôi đều là người tốt, chúng tôi đều là tiểu thư...

Nhìn thấy trong phòng có thêm hai cô gái, lập tức có thêm dũng khí, lụi cùi bò ra ngoài.

- Không biết xấu hổ.

Mã Hiểu Mai lạnh lùng liếc nhìn hai người một cái, lập tức trợn tròn mắt, thở phì phì:

- Thể diện của phụ nữ trên thiên hạ này đều bị các cô làm cho mất hết. Con không mau mặc quần áo vào.

Hai nàng nơm nớp lo sợ, cả người run cầm cập, bị Mã Hiểu Mai mắng như vậy lại càng thêm hoảng sợ, làm sao còn nhớ nổi mặc quần áo.

Dù là tiểu thư hay gái gọi thì cũng là con gái. Long Vũ lúc này được miễn nhân. Lần đầu tiên trong đời, được ngắm nghía thân thể con gái với khoảng cách gần như vậy.

- Tiểu Vũ, em đi ra ngoài trước.

Tuyết Cơ lạnh lùng quát lên một tiếng, kéo lấy chiếc ga giường bao quanh lấy hai người. Sau đó ra lệnh cho Long Vũ đi ra ngoài.

- Hắc hắc.

Long Vũ gượng cười, chuồn ra khỏi phòng. Vừa đi ra ngoài, hắn rõ ràng thấy trong ánh mắt Mã Hiểu Mai hiện lên vẻ khinh thường.

- Hiểu Mai, đi kiểm tra một chút xem. Coi xem các cô ấy có bị gieo ma thai trong cơ thể không.

Tuyết Cơ dặn dò một tiếng, đem một tiểu thư kéo qua hỏi:

- Cô có cùng ân ái với Nạp Lan Thục Thanh hay không?

- Không.. Không có...

Cô gái vội vàng nói:

- Không có. Chúng tôi chỉ dùng tay vui vẻ một chút... Không... Tôi cái gì cũng không biết.

- Chị Tuyết Cơ, trong cơ thể cô ta có ma thai.

Mã Hiểu Mai đã kiểm tra xong. Mắt lộ ra sát khí:

- Tất phải giết chết cô ta. Nếu không cô ta sẽ sinh ra kiến hút máu thứ hai. Nguy hại cho nhân loại.

- Trước tiên hãy chế trụ cô ta. Tôi tới liên hệ với đồng nghiệp ở Huyền Môn. Nhờ bọn họ phá hủy ma thai này.

Nói xong, Tuyết Cơ gọi cho Phù Hoa, đem tình hình nơi này thông báo qua, để cho bọn họ phái người tới giải quyết.

Mười phút sau, Phù Hoa cùng với mấy người đi đến, mang hai cô gái lửa thể này đi nghỉ cách phá hủy ma thai.

,

.....

.....

Bầu trời tối như mực.

Dưới sự trợ giúp của La Lâm, Long Vũ tiếp tục đi tìm Nạp Lan Thục Thanh đang lẩn trốn. Cuối cùng tại một bãi tha ma vùng ngoại ô, đã phát hiện ra tung tích của hắn. Long Vũ lúc này không dám coi thường vọng động, trước tiên hắn gọi điện báo cho Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ nghe tin vội vã chạy tới, còn liên tục dặn hắn không cần bất kỳ hành động nào.

Nhưng trong lúc Long Vũ đang ần núp, Nạp Lan Thục Thanh cười quái dị bên tai hắn:

- Kiệt kiệt... Tiểu tử thôi, vì sao ngươi lại giống như là âm hồn bất tán lúc nào cũng quần quít lấy ta thể. Hãy nói cho ta biết, tại sao lúc nào ta cũng bị ngươi phát hiện ra thể. Nói cho ta biết. Nếu không, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

- Chủ nhân, sự việc không ổn. Chúng ta đã bị bao trùm bởi không gian ma thú của kiến chúa.

La Lâm dường như phát hiện quá muộn. Đến khi trúng bẫy của Nạp Lan Thực Thanh mới nhận ra.

- Nơi này có rất nhiều hồn quỷ để cho ta sử dụng. Ngươi thật sự muốn để cho ác quỷ xé xác sao?

Nạp Lan Thực Thanh cười quái dị, hai tay chập lại niệm thần chú, cảnh tượng xung quanh Long Vũ đại biến. Lúc đầu còn có chút ánh sáng mờ nhạt, nhưng lúc này chỉ còn là một mảng tối đen, xung quanh truyền đến những tiếng thét chói tai của quỷ.

Đạo lực trong cơ thể Long Vũ vận chuyển, dồn vào thiên sư pháp kiếm. Pháp kiếm bất ngờ nổ vang một tiếng, bắn ra một đạo quang mang, chiếu sáng cảnh vật xung quanh. Lúc này, xung quanh hiện lên một đám oan hồn lệ quỷ, bộ mặt dữ tợn.

Thiên sư pháp kiếm khê rung, bắn ra một đạo kiếm quang, lập tức chém chết một ác quỷ. Ác quỷ kia kêu thảm một tiếng, tán ra một đám khói đen, chậm rãi biến mất.

- Hừ...

Nạp Lan Thực Thanh cười lạnh một tiếng nói:

- Nơi này là bãi tha ma, hơn một ngàn quỷ hồn. Ta xem ngươi ứng phó như thế nào.

Trong bóng đêm, Long Vũ không thèm trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào quỷ hồn xung quanh. Trong lòng hi vọng Tuyết Cơ cùng Mã Hiểu Mai mau chóng đến đây.

Quỷ vật tại hiện trường bị Nạp Lan Thực Thanh điều khiển mất đi ý thức hóa thành ác ma, càng tụ càng nhiều. Chỉ trong chốc lát, nơi nơi đều nhìn thấy hai mắt đỏ đậm của ác quỷ.

Long Vũ cầm thiên sư pháp kiếm trong tay, không ngừng đánh chết đám ác quỷ ở xung quanh.

Nhìn thấy Long Vũ hăng hái đánh giết, Nạp Lan Thực Thanh hét lớn:

- Tiểu tử thôi... Ta đã thay đổi ý định, hôm nay ta sẽ không giết ngươi. Ta muốn ngươi làm tượng gỗ của ta, nhờ cơ thể của ngươi để gieo ma thai vào trong cơ thể của hai cô gái kia. Kiệt Kiệt... Hai nữ tu đạo, ma thai của ta nhất định sẽ càng cường đại.

Long Vũ giật mình, quát lớn một tiếng, vội vàng bấm kiếm quyết, xuất ra Phá Ma Thần Long.

Thần Long nổi giận gầm lên một tiếng, bắn ra kim quang xung quanh. Chỉ trong khoảnh khắc, hơn mười con ác quỷ đã hóa thành khói đen.

Những con ác quỷ này chính là quỷ hồn ở bãi tha ma, linh lực thấp kém. Trước mặt Phá Ma Thần Long, nó căn bản không có năng lực chống cự.

Nạp Lan Thực Thanh thấy vậy, trong con mắt hiện lên một tia giảo hoạt, hai tay bấm luyện thần chú, miệng lầm bầm. Trong nháy mắt, cảnh tượng bốn phía thay đổi, ngàn vạn quỷ hồn từ bốn phương tám hướng đánh tới Long Vũ.

Long Vũ thâm kinh hãi, vội vàng thúc dục Phá Ma Thần Long để phá vây. Nhưng mà Phá Ma Thần Long xuyên qua thân thể sau đó phá nát thân thể chúng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc chúng lại ngưng tụ, giống như là thân thể bất diệt— —.

Liên tiếp mấy lần, tình huống không có thay đổi.

- Chủ nhân, là ảo giác.

La Lâm lập tức nhắc nhở.

Long Vũ lúc này mới nhận ra, tức giận quát lớn:

- Nạp Lan Thục Thanh, người thật hèn hạ. Người muốn dùng ảo giác để tiêu hao đạo lực của ta à. Ha ha, đáng tiếc là ta đã phát hiện ra trò trẻ con của người. Người thực hiện nhầm đối tượng rồi.

Nghe giọng điệu cứng rắn của Long Vũ, Nạp Lan nghiêng răng kèn kẹt:

- Xú tiểu tử, kiến thức không tồi. Nhưng mà có biết cũng vô dụng thôi, hiện tại người sẽ chết trên tay ta. Ta khuyên người nên thức thời, ngoan ngoãn đầu hàng, nhận lấy lễ rửa tội của ta, trở thành tượng gỗ của ta.

Long Vũ tâm thần khẽ động, vội vàng ra lệnh cho La Lâm khuếch đại đạo lực. Tuy rằng sử dụng khuếch đại đạo lực, nó có tác dụng phụ rất lớn. Nhưng tình thế nguy cấp, hấn bất chấp không có nghĩ nhiều như vậy.

- Phá Ma...

Hắn quát lên một tiếng, kích thích đạo lực cùng hỏa hệ dị năng trong cơ thể. Dưới tác dụng của khuếch đại đạo lực, liền phóng xuất ra con Thần Long thân to bằng chiếc thùng nước.

65. Chương 8: Bao Vây Tiêu Diệt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 8: Bao vây tiêu diệt

Converter : Tiểu Kim

Dịch: Cường Thuần Khiết

Biên: Yến Linh Điều

Nguồn: 4vn.eu

“Hí!.....” Thần Long ngửa mặt lên trời gào thét, toàn thân đều bốc lên một ngọn hỏa diễm đem bốn phía chiếu lên sáng rực như ban ngày, khí thế cự đại khiến đám quái vật xung quanh bị bức lui về phía sau.

Nạp Lan Thục Thanh thấy vậy khấp động pháp quyết điều khiển lũ quái vật khiến đám này nhanh chóng lại tụ tập lại.

Phá Ma Thần Long cũng không ngừng gầm lên giận dữ, bảo vệ xung quanh Long Vũ. Tuy nó không ngừng tấn công vào đám quái vật nhưng cục diện hiện tại thật không mấy khả quan.

Phá Ma Thần Long tuy lợi hại nhưng đám quái vật lại quá đông

Với nội lực của Long Vũ, Phá Ma Thần Long căn bản không duy trì lâu được, hơn nữa vừa rồi hắn đã sử dụng phương pháp tự đề thăng nội lực, cơ hồ một lúc nữa nội lực sẽ suy giảm nghiêm trọng

Nếu lại muốn thi triển Phá Ma Thần Long là điều tuyệt đối không thể!

“Khì khì, xú tiểu tử phản kháng vô ích thôi...” Thân ảnh Nạp Lan Thục Thanh liên tục ẩn hiện xung quanh Long Vũ đắc ý nói :“ Hai đứa tiện nhân kia cũng không thể tìm ra người đầu, đầu hàng đi. Ngoan ngoãn làm tượng gỗ của ta là lối thoát duy nhất của người....”

Long Vũ không đáp lời mà tập trung điều khiển Thần Long tiêu diệt quái vật xung quanh. Rốt cục chỉ hơn mười phút sau Phá Ma Thần Long vì tiêu hao hết năng lượng mà tự tan thành mây khói.

Trong phút chốc mấy ngàn quái vật chen chúc lại vây lấy Long Vũ.

“La Lâm thúc đẩy nội lực...” Tới nước này Long Vũ đã không còn lựa chọn. Hắn quyết định liều mạng một phen chống trả đến cùng không cần biết đến hậu quả. Nếu không vận mệnh hắn chắc chắn sẽ bị đám yêu

quỷ xé xác hoặc sẽ trở thành con rối của người khác. Đương nhiên cả hai điều này hẳn đều không chấp nhận.

La Lâm dĩ nhiên hiểu rõ tình cảnh Long Vũ. Không một chút do dự La Lâm liền thúc đẩy kích phát chút nội lực còn sót lại của Long Vũ lên, lại phóng ra Phá Ma Thần Long

Lúc này Long Vũ đã rút kinh nghiệm, không điều khiển Phá Ma Thần Long tấn công lũ quái vật nữa, tìm cơ hội theo sự hướng dẫn của La Lâm trực tiếp tấn công Nạp Lan Thục Thanh

‘A....!’ Trong không gian liền vang lên tiếng kêu thất thanh

Phá Ma Thần Long đã đánh trúng Nạp Lan Thục Thanh, tuy nhiên một kích này không thể tiêu diệt được đối phương, đồng thời Long Vũ cũng bị phản chấn làm rung động

Chớp lấy thời cơ tấn công!

Sau một chút dừng lại, dưới sự hỗ trợ của La Lâm. Long Vũ lại thúc dục Thần Long công kích sang đối thủ. Nạp Lan Thục Thanh vội né tránh nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi truy kích của Long Vũ.

Hắn liên tục di chuyển mà trong lòng buồn bực nghĩ thầm:

“Tiểu tử thú này thật sự là tà môn, hắn làm sao mà có thể xác định rõ vị trí của mình như thế, nhất định là có chuyện... không tốt!”

Đang chịu sự uy hiếp từ Long Vũ thì Nạp Lan Thục Thanh đột nhiên biến sắc kinh hô một tiếng, bởi vì hắn đã phát hiện Tuyệt Cơ và Mã Hiểu Mai đã đến, đồng thời thông qua thiết bị dò tìm đã tìm tới đây.

Nếu là bình thường hẳn cũng không sợ, cùng lúc chiến đấu với ba người này không thành vấn đề. Nhưng hôm nay hắn vừa đối phó với Long Vũ, sức mạnh tiêu hao đáng kể không còn như trước, căn bản là không thể đối chọi nổi với ba người liên thủ.

Sau chút kinh ngạc hắn liền lựa chọn con đường sáng suốt nhất, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng kế.

Ngay khi hắn quyết định chạy trốn, ma thú không gian bắt đầu tiêu tan. Cảnh tượng trước mắt Long Vũ liền biến đổi quay trở về nghĩa địa như trước. Ánh trăng mờ ảo trên trời cao vẫn sáng soi vằng vặc khắp mặt đất.

Ma thú không gian là huyền cảnh do ma thú tạo nên. Thực lực ma thú khác nhau thì uy lực không gian cũng khác nhau. Loại kiến chúa này là ma thú cấp thấp nên uy lực ma thú không gian tự nhiên không lớn, chỉ có tác dụng làm mê hoặc tâm trí.

“Tiểu Vũ! ngươi không sao chứ?” Tuyệt Cơ vừa thấy vẻ mặt đầy mệt mỏi của Long Vũ vội vàng phi thân lại, thân thiết hỏi.

“Ta không sao...mau truy kích Nạp Lan Thục Thanh, hắn bây giờ rất yếu không còn như trước...” Long Vũ vội vàng nhắc nhở.

“Chạy đi đâu....!” Nạp Lan Thục Thanh muốn chạy trốn nhưng ba người Long Vũ không thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, trong chớp mắt đã chia theo ba hướng vây lấy Nạp Lan Thục Thanh.

“Tránh ra, nếu không ta cho các ngươi chết hết...” Thanh âm Nạp Lan Thục Thanh lộ vẻ lo lắng và phẫn nộ. Hắn cố ý làm ra vẻ hung ác dọa dẫm ba người.

Đáng tiếc bọn họ đã biết Nạp Lan Thục Thanh rất suy yếu, trên mặt đám người Long Vũ không chút sợ hãi, ngược lại còn tỏa ra sát khí.

Ánh mắt Nạp Lan Thục Thanh không ngừng lưu chuyển quét qua quét lại, cuối cùng hắn quyết định đột vây từ vị trí Long Vũ.

Hiện tại trong ba người đương nhiên hắn là yếu nhất.

“Giết ..!” Gầm lên một tiếng, thân hình Nạp Lan Thục Thanh giống như tia chớp hướng bắn tới Long Vũ, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hắn.

Long Vũ thầm kêu không ổn, vội vàng lui về phía sau nhưng do nội lực tiêu hao quá nhiều, tốc độ không còn nhanh được. Rơi vào đường cùng chỉ kịp giờ Thiên Sư Pháp Kiếm lên đón đỡ.

Bành một tiếng! Ngay sau công kích của Nạp Lan Thực Thanh, thân hình Long Vũ bị quăng ra ngoài ngã lên một nắm mồ. May mà nắm mồ là một đồng đất nếu không cú văng này sợ là khiến hắn chết ngay.

Tuyệt Cơ cùng Mã Hiểu Mai cũng không chậm trễ, mắt thấy Nạp Lan Thực Thanh đột phá vòng vây từ phía Long Vũ. Cơ hồ khi hắn đánh trúng Long Vũ đồng thời công kích của các nàng cũng đánh tới.

Một đạo băng kiếm cùng một đạo lưu quang đồng thời đánh trúng sau lưng Nạp Lan Thực Thanh.

“Xịt xịt....!” Sau lưng Nạp Lan Thực Thanh thoát ra một vùng khói đen truyền đến tiếng kêu xì xì. Công kích của Tuyệt Cơ cùng Mã Hiểu Mai đều là Huyền Môn Hạo Nhiên Chính Khí mà Nạp Lan Thực Thanh lại là tà vật. Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, Nạp Lan Thực Thanh kêu lên một tiếng nhưng nén đau muốn chạy trốn.

Tuyệt Cơ khẽ quát một tiếng: “Chạy đi đâu...!” Thanh âm chưa dứt thì trường kiếm trong tay nàng đã bay ra đâm xuyên thân thể hắn.

Bên này Mã Hiểu Mai cũng không nhàn rồi, một đạo tử sắc phù chú rời tay hóa thành một đạo tử diễm đem thân thể Nạp Lan Thực Thanh bao bọc lại, đồng thời Hồng Tụ Pháp Kiếm trong tay cũng bắn tới mi tâm của đối phương.

Liên tiếp công kích chỉ trong chớp mắt. Nạp Lan Thực Thanh toàn bộ đạo lực đều hướng trên người Long Vũ nên căn bản không kịp có phản ứng.

“A.....!” Sau vài tiếng kêu, thân hình Nạp Lan Thực Thanh đã bị tử diễm bao vây thiêu đốt.

Tuyệt Cơ phi thân tới đỡ Long Vũ dậy, nói: “Không có sao chứ...”

“Ta không sao...Tuyệt Cơ tỷ tỷ không cần lo cho ta, mau bắt Nạp Lan Thực Thanh. Ngàn vạn lần đừng để cho hắn chạy thoát” Long Vũ miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ta...Kiến chúa vĩ đại không thể chết như vậy...” Gương mặt Nạp Lan Thực Thanh vặn vẹo trong đạo hỏa diễm, đôi mắt vô hồn giống như ác ma đến từ nơi Cửu U.

codon.traí

66. Chương 9: Nữ Thiên Sư Trị Thương

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 3

Chương 9: Nữ thiên sư trị thương

Converter : Tiểu Kim

Dịch:truongdanh125

Biên:Yến Linh Điều

Nguồn: 4vn.eu

“Cẩn thận!”

Tuyệt Cơ kinh hô một tiếng, vội vàng buông Long Vũ ra phi thân qua, hai mắt cảnh giác nhìn Nạp Lan Thực Thanh, nghĩ lại cũng không thể chạy thoát.

“Chúng ta đồng quy vu tận !”

Nạp Lan Thục Thanh dường như vô cùng căm thù Long Vũ, thân hình đang trong hỏa diễm nóng chảy lao tới Long Vũ.

Tuyết Cơ, Mã Hiểu Mai thậm chí Long Vũ, không ai ngờ rằng Nạp Lan Thục Thanh sẽ liều mạng như vậy, hơn nữa hấn lao tới với tốc độ cực nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng.

“Phanh !”

Một tiếng nổ mạnh đồng thời Long Vũ bị khối cầu lửa đánh bay ra ngoài, trên người cũng bốc lên hỏa diễm. Tuyết Cơ không dám chậm trễ vội vàng phi thân tới, lấy âm hàn chi khí giúp Long Vũ dập tắt hỏa diễm.

“Muốn chết !”

Mã Hiểu Mai nổi cơn thịnh nộ, trong tay xuất ra một đạo sét, lập tức bắn tới Nạp Lan Thục Thanh. Chỉ nghe đoànng một tiếng, thân thể Nạp Lan Thục Thanh đã bị nổ tan thành bột phấn.

Nạp Lan Thục Thanh bị hủy diệt có nghĩa là Huyết Kiến ký sinh đã biến mất tại nhân gian. Sau sự kiện đó, Tuyết Cơ đem mọi chuyện đã trải qua báo cáo lên Huyền Môn, Huyền Môn cùng bộ máy chính phủ thế tục có quan hệ với nhau, xử lý ổn thỏa những người có quan hệ cùng Nạp Lan Thục Thanh. Trong đó cái ma thai mà Nạp Lan Thục Thanh gieo vào người cô gái nọ đã bị người đạo môn hủy diệt. Mà người nhà thân thuộc của Nạp Lan Thục Thanh cũng bị giám thị tại nơi ở. Ngay cả Tần Trung thì cũng bị bắt rồi hủy chức vụ, những người khác có liên quan đều bị giám thị chặt chẽ.

Trong sự kiện lần này Long Vũ có công lao lớn nhất, thế nhưng lúc này hấn đang ở trong một cái thùng gỗ, sắc mặt xanh lét, da thịt toàn thân đều bị cháy đen nhem, vài chỗ lộ ra vết bỏng nặng.

Nguyên là diện mạo vốn bình thường, mà giờ phút này nhìn Long Vũ trở nên quái dị, thậm chí bộ mặt có chút dữ tợn.

Tuyết Cơ ngồi ở bên cạnh. Đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm Long Vũ trong thùng gỗ. Về mặt thể hiện sự thân thiết cùng lo lắng. Long Vũ sở dĩ bị như vậy là do Nạp Lan Thục Thanh trước khi chết vô đến gây ra. Thân thể hấn cơ hồ bị bỏng bốn mươi phần trăm. Cũng may khuôn mặt bị bỏng không nghiêm trọng. Dưới tác dụng đan dược Huyền Môn, khuôn mặt ngoài ngoại trừ có chút xanh xao thì không có vấn đề. Bất quá mấy chỗ bỏng trên người thì có chút phiền phức.

Đương nhiên cũng không thể nói khuôn mặt Long Vũ đã bị hủy.

Đối một người tu đạo mà nói, tổn thương bên ngoài cơ thể như vậy không phải không thể chữa lành. Theo ngày sau tu luyện, Theo trong tạp chất cơ thể được thanh trừ thêm một bước, tổn thương bên ngoài cơ thể hấn cũng theo đó sẽ chậm rãi khỏi hấn.

Nhất là khi luyện hóa tinh khí đến bước Luyện Khí Hóa Thần. Người tu đạo thậm chí biến đổi dung mạo mình một chút. Cho nên ngoại thương đối với bọn họ không phải vấn đề lớn.

Mấu chốt là thương thế kinh mạch trong cơ thể Long Vũ. Uy lực cú liều mạng của Nạp Lan Thục Thanh không phải rất lớn nhưng khi đó nội lực của Long Vũ đã suy kiệt, giống như một người bình thường. Tự nhiên không thể chống cự.

Dược thủy trong thùng gỗ là Tuyết Cơ tự mình pha chế. Đây toàn bộ là linh dược từ Huyền Môn đưa đến, có hiệu quả vô cùng tốt với thương thế của người tu đạo.

Lúc này Long Vũ trong đang cố gắng hấp thụ dược thủy, để nó thông qua lỗ chân lông chậm rãi chảy vào cơ thể sau đó tác dụng tới kinh mạch.

Đương nhiên tốc độ vô cùng chậm chạp. Tính ra Long Vũ bị đã đến hai ngày. Trong thời gian này hầu như hấn ở vào trạng thái nửa hôn mê, không hề có cử động.

“Kẹt!”

Cửa phòng Long Vũ được mở ra, Mã Hiểu Mai mặc bộ đồ ở nhà đi vào, trên mặt nàng tràn đầy vẻ quan hoài hỏi: “Tuyết Cơ tỷ tỷ, thương thế Tiểu Vũ sao rồi...”

“Vẫn còn hôn mê, bất quá đã có chuyển biến tốt, thủy dược này hiệu quả rất tốt... Ta đoán rằng thêm cần thời gian nửa ngày cậu ta có thể tỉnh lại” Tuyết Cơ nói.

Đúng lúc này Long Vũ trong thùng gỗ phát sinh biến hóa. Thân thể hắn bắt đầu run nhẹ, trên mặt xuất hiện vẻ mặt thống khổ, vẻ mặt xanh xao chậm rãi trở nên nhạt dần, trên trán xuất hiện mồ hôi.

Mã Hiểu Mai lông mi nhú lại vội vàng hỏi: “Tuyết Cơ tỷ tỷ, chuyện gì xảy ra vậy... Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Trước tiên hãy bình tĩnh, để ta xem lại!”

Tuyết Cơ đáp lại một tiếng, một đôi mắt vẫn không rời khỏi người Long Vũ, mắt thấy yết hầu Long Vũ động đậy nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì: “Là hỏa độc... Hỏa độc bị bức đi ra ...”

Trong lúc nói Tuyết Cơ vội vàng chạy tới, đưa tay áp sau lưng Long Vũ, nội lực âm tính chậm rãi tiến vào trong cơ thể Long Vũ, trợ giúp hắn loại trừ hỏa độc.

Mã Hiểu Mai thoáng do dự, cũng liền đi tới đặt tay sau lưng Long Vũ, cùng Tuyết Cơ phát lực trợ giúp Long Vũ.

Một lát sau Long Vũ hừ nhẹ một tiếng, há mồm liền phun ra một ngụm máu đen có mùi tanh hôi.

Tuyết Cơ cùng Mã Hiểu Mai đồng thời thu công. Tuyết Cơ vội lấy ra khăn tay lau sạch khóe miệng Long Vũ. Mã Hiểu Mai cũng chẳng quan tâm máu đen tanh tưởi, lấy cây lau nhà lau sạch sẽ máu độc trên sàn.

Sau khi phun ra một ngụm máu độc, Long Vũ vẫn không tỉnh lại, vẫn trong trạng thái hôn mê.

Tuyết Cơ nắm cổ tay Long Vũ lên cẩn thận xem xét một phen, thở dài một hơi nói :

“Không sao... Ta tin rằng đêm nay hắn có thể tỉnh lại...”

Mã Hiểu Mai thấy vẻ mặt Tuyết Cơ mệt mỏi, muốn nhắc nhở nàng nói:

“Tuyết Cơ tỷ tỷ, chị đã trông hắn cả hai ngày hai đêm, cứ tiếp tục như vậy thân thể sẽ đổ bệnh mất... Như vậy đi, chị đi xuống nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho tôi trông coi. . . Chị hãy yên tâm, tôi sẽ cẩn thận để ý như chị là được...”

Tuyết Cơ thoáng do dự một chút liền gật đầu, người tu đạo dù sao không phải thần tiên, đương nhiên không thể cứ không ăn không uống không nghỉ ngơi mãi.

“Hiểu Mai, nhờ cô... Có chuyện gì thì gọi tôi...”

Dứt lời Tuyết Cơ dặn dò: “Nếu Tiểu Vũ còn bị nôn ra máu độc, cô nhất định phải gọi tôi ngay... Mặt khác, hắn có thể sẽ tiểu ra... cô phải kịp thời thay nước... Dược vật đều đặt ở trên bàn, sau khi đổi nước thì lại đem chúng ngâm vào. Nhớ kỹ, phải dùng nội lực dẫn phát, như vậy việc hấp thu sẽ nhanh hơn một chút...”

“Ừm, ta nhớ rồi!” Mã Hiểu Mai tuy rằng không thích Long Vũ lắm, nhưng lần này hắn bị thương cũng liên quan tới nàng, vả lại bọn họ cũng coi như đã từng kẻ vai chiến đấu.

Thấy Mã Hiểu Mai gật đầu đáp ứng, Tuyết Cơ mới ra khỏi phòng ngồi ngay ngắn trên ghế salon điều tức.

Mã Hiểu Mai ngồi vào cái ghế dựa lúc trước Tuyết Cơ ngồi, hai tay áp vào má, đôi mắt to chớp chớp chăm chăm nhìn Long Vũ trong thùng gỗ, vẻ mặt nàng không chút thay đổi. Bất quá trong lòng của nàng đang trầm nghĩ, rốt cuộc trên người cái đồ lưu manh này cất dấu bí mật gì?

Hành trình đến huyện cảnh lần trước, phụ thân của Mã Hiểu Mai là Mã Ngọc từng thông qua quan hệ đã điều tra triệt để một lần các thông tin về Long Vũ. Từ tư liệu trên cho thấy cha mẹ hắn đều là người có địa vị lớn. Bất kể là tại Huyện Môn hay là dị năng nghiệp đoàn, họ đều là nhân vật nổi tiếng. Mà bản thân Long Vũ lại tương đối kém cỏi, bởi vì công pháp cha mẹ hắn luyện tương khắc khiến thiên sinh thân thể của hắn yếu đuối, trở thành phế vật được Huyện Môn ‘công nhận’.

Là một kẻ như vậy nhưng không ngờ trên người hắn lại xuất hiện kỳ công cùng hàng loạt chuyện lạ phát sinh, thật là khó có thể tưởng tượng ra.

67. Chương 10 : Xấu hổ Chết Người

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 3

Chương 10 : Xấu hổ chết người

Converter : Tiểu Kim

Dịch: ryno_nguyen

Biên: Yến Linh Điêu

Nguồn: 4vn.eu

Lại nói trong chuyến đi lần đó đến Huyền Cảnh, căn cứ theo lời ông nội Mã Chính Phong của nàng nói thì với tu vi của bọn họ, thực là khó có thể an toàn tới nơi. Nhưng trên thực tế nàng cùng Long Vũ đã an toàn đến đó rồi quay trở về.

Mã Hiểu Mai khẳng định bản thân không có vấn đề, vấn đề dĩ nhiên là ở Long Vũ.

Nói cách khác, trên người Long Vũ có chút cổ quái.

Vì vậy Mã Ngọc mới dặn dò Mã Hiểu Mai, nhất định phải nhìn kỹ Long Vũ. Nếu có thể nói, hy vọng con gái có thể mượn lực lượng của Long Vũ lại tiến vào Huyền Cảnh liên lạc với Mã Chính Phong.

Ngay lúc Mã Hiểu Mai đang phân tâm thì đột nhiên nghe có tiếng nước lưu chuyển, tuy rất nhỏ nhưng là người tu đạo nên Mã Hiểu Mai nghe rất rõ ràng.

Sau khi đứng dậy nàng liền tới xem trong thùng nước. Xấu hổ! tầng nước trong suốt tới đáy đã bị ố vàng, rõ ràng là nước tiểu của Long Vũ.

Long Vũ hiện còn mặc một chiếc quần cộc, nếu không thì Mã Hiểu Mai cũng không biết phải làm sao. Cho dù có là người tu đạo nhưng bất quá nàng cũng chỉ là một cô gái chưa tới hai mươi tuổi, cho tới bây giờ còn chưa từng nhìn thấy hạ thể của bất kỳ nam nhân nào.

Cẩn thận đổi lại thang được, đôi mắt đẹp của Mã Hiểu Mai lại ngưng tụ trên người Long Vũ, không dám có chút chậm trễ.

Trong hai ngày sau Long Vũ vẫn luôn ngâm mình trong thùng gỗ, mỗi ngày đều phải đổi một lần thuốc, màu xanh trên mặt hắn đã đỡ đi nhưng mấy chỗ bóng trên người vẫn thấy rất rõ. Tuyết Cơ sau khi kiểm tra liền cho biết, nội thương của hắn đã khôi phục nhiều, không bao lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại.

Mã Hiểu Mai tuy rằng không thích tính cách Long Vũ, nhưng mấy ngày nay cũng cẩn thận bảo vệ chưa từng có nửa câu oán hận. Chỉ là mỗi lần đổi nước, đều tránh không được có chút xấu hổ.

May là Long Vũ còn đang hôn mê, nếu không thì nàng xấu hổ chết mất!

Sáng ngày thứ ba. Tuyết Cơ lại xem xét thương thế của Long Vũ, phát hiện hắn đã không còn nguy hiểm, như vậy lẽ ra đã phải tỉnh lại rồi mới đúng.

Nhưng vấn đề là hắn chưa chút dấu hiệu tỉnh lại.

Thoán chút do dự Tuyết Cơ quyết định giúp Long Vũ vận khí. Hy vọng có thể kích thích ý thức của hắn, nếu không được thì lại tìm cách khác

“Tuyết Cơ tỷ tỷ. Tối hôm qua tỷ đã canh cả đêm. Không bằng hiện tại để muội làm cho?” Mã Hiểu Mai có chút đau lòng nhìn Tuyết Cơ. Nàng quyết định giúp Long Vũ vận khí.

“Cũng được.....!” Tuyết Cơ giờ phút này thật lực bắt tông tâm. Tuy rằng nội lực nàng mạnh hơn Mã Hiểu Mai nhưng giờ phút này tinh thần đã mỏi mệt, dễ phạm phải sai lầm.

Mã Hiểu Mai vốn thông minh là đệ tử kiệt xuất nhất của Mã gia trong mấy năm nay. Tuy tuổi nàng không lớn nhưng một thân tu vi kiến thức cũng không tầm thường. Làm thế nào để vận khí chữa thương nàng rất rõ ràng.

Rất nhanh dưới tác dụng của nội lực của Mã Hiểu Mai. Nội lực trong cơ thể Long Vũ trở nên được kích phát, sau đó bắt đầu lưu chuyển, Tuyết Cơ vội vàng nói: “Mau thu công, tránh ra...”

Ngay lúc đó Long Vũ há miệng phun ra một ngụm máu đen, trực tiếp về phía Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai nhất thời tức giận, nếu không phải có Tuyết Cơ ở đây, với tính cách của nàng sợ là đã sớm cho Long Vũ một cái tát rồi.

“Hiểu Mai, cô đi tắm đi” Tuyết Cơ xin lỗi cười cười: “Đừng giận Long Vũ, hắn chỉ là vô ý mà thôi.”

Đột nhiên Long Vũ chậm rãi mở mắt, mắt thấy nơi áo ngực Mã Hiểu Mai có vết dơ bẩn thì kinh ngạc nói: “Cô làm sao thế?”

Mã Hiểu Mai hừ một tiếng, không trả lời hắn mà xoay người đi tắm. Long Vũ cảm thấy mất mặt, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng nhưng lại không biết mình đắc tội chỗ nào.

Tuyết Cơ mỉm cười nói “Cậu còn hỏi, vết bẩn trên người Hiểu Mai là do cậu mà ra cả, người tôi có lòng tốt vận khí giúp lưu thông máu mà cậu lại phun ra máu bầm, làm một thân người tôi...”

“Thì ra như vậy..!” Long Vũ cười khan một tiếng, ngượng ngùng cười cười nói: “Tuyết Cơ tỷ tỷ, lát nữa chị giúp tôi cảm ơn nàng... Đúng rồi, tôi bị làm sao vậy, tôi sao lại ở trong thùng gỗ... ”

Tuyết Cơ nghe vậy, vội đem tình hình lúc trước giải thích cho hắn.

Long Vũ hít một hơi nghiêm mặt nói: “Tuyết Cơ tỷ tỷ, nói như vậy Nạp Lan Thực Thanh cùng Kiến Chúa đều chết hết... uy hiếp từ Huyền Cảnh triệt để bị giải trừ?”

“Nạp Lan Thực Thanh cùng Kiến Chúa đích xác đã chết, nhưng tôi còn không biết từ Huyền Cảnh còn mối uy hiếp nào nữa hay không. Tôi đã trao đổi cùng Mã Ngọc. Kiến Chúa cùng Linh Trạch Hồ Nữ Quỷ cũng không phải là tất cả, mấu chốt là sau lưng bọn chúng hẳn là có người tu luyện hắc ám...” Tuyết Cơ nói: “người tu luyện hắc ám mới là uy hiếp thật sự. Thôi bỏ đi, hiện tại không nói chuyện này, trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không xuất hiện tình huống xấu. Tôi đã đem chuyện này báo lên Huyền Môn tổng bộ, chuyện kế tiếp bọn họ sẽ xử lý. Tiểu Vũ, tôi giúp cậu xin nghỉ vài ngày, cậu dưỡng thương cho tốt sau đó trở lại trường đi. Nhớ kỹ, nhiệm vụ thiết yếu hiện tại của cậu chính là học văn hóa tri thức cùng tu luyện, chuyện còn lại không cần quan tâm...”

“A...!”

Long Vũ trong thùng gỗ hơi cử động thân thể, lập tức nói: “Còn không có tin tức của Long thúc sao?”

Tuyết Cơ thản nhiên nói: “Hiện tại thì chưa, bắt quá cậu yên tâm. Với thực lực cùng tính cách của Long Thiên Trạch rất khó xảy ra chuyện. Nếu ông thật sự đã xảy ra chuyện, tôi không có khả năng lại không biết. Tiểu Vũ, theo tôi thấy không có tin tức Long Thiên Trạch ngược lại là chuyện tốt, có lẽ hiện tại ông đã xuất phát. Tiểu Vũ, nhớ kỹ lời của tôi, không được phân tâm. Có một số việc với tu vi hiện tại của cậu căn bản là không giúp được.”

“Ừm!” Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu.

Đúng lúc này, di động của Tuyết Cơ vang lên. Tuyết Cơ bắt máy nói vài câu sau đó cúp điện thoại nói: “Tiểu Vũ, tôi có việc đi ra ngoài trước, trở về sẽ liên hệ với cậu... Thân thể của người đã không có trở ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày hẳn là ổn ...”

Sau khi Tuyết Cơ rời đi, Long Vũ với tốc độ nhanh nhất từ trong thùng gỗ lao ra, hoàn toàn không để ý thân thể ướt sũng nhanh chóng mặc quần áo vào. Đứng ở cửa phòng tắm, nghe tiếng nước bên trong Long Vũ gãi gãi đầu, lại đi đến phòng khách dụng nội lực làm khô quần áo, sau đó ngồi xuống ghế sa lon.

“Chủ nhân, thân thể của người hiện tại khá tốt, chỉ là trên cái mông và trên lưng có vài vết sẹo bỏng... Bất quá cũng không sao, chờ một thời gian cũng sẽ khỏi thôi.” La Lâm lúc này thông báo tình hình trong cơ thể Long Vũ

Long Vũ đang muốn hỏi chút gì đó thì đã thấy Mã Hiểu Mai đi từ phòng tắm ra, nàng mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đang cầm khăn mặt lau tóc.

Chiếc váy ngủ này của Tuyết Cơ mua khi nàng ngủ lại trước đây, trông rất vừa vặn thân thể nàng, nước trên tóc Mã Hiểu Mai không ngừng rơi tí tách trên sàn nhà.

68. Chương 11: Cây Cột Chống Trời

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 3

Chương 11: Cây cột chống trời

Converter : Tiểu Kim

Dịch: ryno_nguyen

Biên: Yến Linh Điều

Nguồn: 4vn.eu

Ánh mắt Long Vũ không tự chủ được nhìn chăm chăm vào thân hình nàng, dáng người uyển chuyển lả lướt, nhất là eo lưng mảnh khảnh cùng đôi kiêu đồn tròn trịa hình thành vẻ mê người khiến huyết khí tuôn trào.

“Nhìn cái gì, cẩn thận không ta móc mắt ngươi...” Ánh mắt Mã Hiểu Mai hiện lên một tia hàn quang, mở miệng nói: “Người người bẩn quá, đi tắm rửa đi...”

Nói xong nàng liền che mũi ngồi ở một đầu sôpha, cầm remote mở ti vi không thèm nhìn hấn một cái.

Long Vũ cười ngượng ngùng, vội vào phòng tắm. Trong phòng còn lưu lại hương thơm của con gái. Long Vũ không tự chủ được hít sâu một hơi, trong lòng khẽ rung động

Theo bản năng hiếu kỳ của một gã trai, hấn rất nhanh nhìn về bốn phía, hy vọng có thể phát hiện chút gì đó.

Nhưng hấn nhanh chóng phải thất vọng. Mã Hiểu Mai rất cẩn thận, trong phòng tắm không để lại bất kì vật gì.

Mở vòi nước, Long Vũ vừa hát vừa kỳ cọ những vết dơ bẩn trên người, các vết sẹo trên mông và lưng hấn nhìn thấy rất rõ. Cung may hấn là đàn ông mà vẫn còn có thể trị liệu được

Sau vài phút Long Vũ xuất hiện lại trong phòng khách với một bộ đồ mới, thoáng chút do dự hấn liền ngồi lên ghế salon, cười nheo mắt nói: “Cảm ơn...”

“Cảm ơn cái gì?” Mã Hiểu Mai hừ một tiếng, bàn tay nàng liền giữ chặt lấy viền chiếc váy ngủ nói: “Không liên quan tới ngươi.....ta hoàn toàn vì Tuyết Cơ tỷ tỷ nên mới ra tay giúp Ánh mắt của ngươi không được nhìn lung tung...”

Hiện tại Mã Hiểu Mai có ân với hấn nên Long Vũ cũng không tính toán với nàng, liền nghiêng đầu sang chỗ khác xem TV.

Một lúc sau phòng khách trở nên trầm mặc, chỉ có tiếng phát ra từ trong TV.

Đợi lúc lâu Tuyết Cơ vẫn chưa trở lại, Long Vũ có chút lo lắng. Cảm thấy ngồi lâu quá nhàm chán hấn muốn về phòng ngồi đã tọa. Sau khi đứng dậy hấn đưa mắt nhìn sang Mã Hiểu Mai nói: “Chút nữa có ra ngoài nhớ khóa cửa cẩn thận. Gần đây trộm cắp khá nhiều...”

“Ta hôm nay không đi....!”

Mã Hiểu Mai cầm lấy remote tắt TV nói: “Giờ ta muốn nghỉ ngơi điều tức, không ra ngoài, ngày mai phải đến trường..”

“A...!” Long Vũ đáp lại một tiếng xoay bước đi, không dám quay đầu nhìn lại. Nữ nhân kiểu này thật không thể trêu chọc vào!

Hôm sau trời còn tờ mờ sáng, khi đang còn đang say giấc thì Long Vũ liền bị Mã Hiểu Mai đập cửa kêu dậy. Tối hôm qua hần ngồi đã tọa tới tận ba giờ sáng nên mới vừa ngủ được một chút, thật sự là không muốn dậy.

“Chủ nhân, ta có thể tạo cách âm....” La Lâm chợt lên tiếng rồi tự mở ra công năng chắn âm, bên tai Long Vũ liền im lặng trở lại.

Mã Hiểu Mai gọi to cả buổi không thấy động tĩnh, liền nhấc chân đá, bịch một tiếng cửa phòng vang ra: “Đồ lười rồi giường mau...”

Người đã tới trước giường thì che chắn tạp âm cũng mất đi hiệu lực.

“Cô để tôi ngủ thêm một lát...” Long Vũ chuyển người nằm lì trên giường, giường cặp mắt mông lung nhìn Mã Hiểu Mai nói: “Cô gọi tôi cái gì... Đây là nhà tôi, tôi muốn ngủ bao nhiêu thì ngủ...” nói xong Long Vũ kéo mền bịt kín đầu, xem như không hề thấy Mã Hiểu Mai đang trừng mắt nhìn.

“Còn ngủ sao, người là một con heo lười. Còn ngủ tiếp ta sẽ nhấc mền...” Mã Hiểu Mai chống nạnh hai tay, bộ dáng giống hệt như sư tử Hà Đông đang rống: “Người còn không biết xấu hổ mà ngủ được sao. Là chủ nhà chẳng lẽ người không biết nên dậy sớm một chút chuẩn bị bữa sáng sao... người muốn cho ta đói chết hả... Người là con heo lười, trong tủ lạnh trống trơn mà không biết mua chút đồ ăn để phòng bên trong...”

Nghe Mã Hiểu Mai nói thế Long Vũ mới sực nhớ. Có lẽ nữ nhân này là bị đói điên rồi, thảo nào nàng cứ như là mèo giương vuốt, mới sáng sớm đã không để cho người khác yên.

“Dậy đi nhanh lên, đi làm điểm tâm...” Mã Hiểu Mai lại quát một tiếng, đưa tay nhấc mền ra.

“Đừng... Ta không mặc quần áo...” Long Vũ la hét một tiếng, cố gắng ngăn cản Mã Hiểu Mai nhưng nàng đã xuất thủ nhanh hơn một nhịp. Ngay khi hần la lên thì Mã Hiểu Mai đã thành công mở tung mền trên người Long Vũ.

“Lưu manh...!” Long Vũ quả nhiên là ngủ trần. Mã Hiểu Mai giật mền ra, lập tức hai má đỏ bừng khi nàng nhìn thấy cây cột trống trời của hần. Nàng vội quay đầu bước ra, miệng không ngừng rửa “Sắc lang, lưu manh, cuồng tình...”

Long Vũ một trận buồn bực.

Hần cúi đầu nhìn hạ thể rồi cười khổ một tiếng: “Đây là sáng sớm, cái này là hiện tượng sinh lý bình thường Nữ nhân tóc thì dài mà kiến thức gần...”

Khi Long Vũ mặc quần áo tử tế trở lại phòng khách. Mã Hiểu Mai lại không thấy đâu. Hiển nhiên chuyên lúc này làm nàng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi.

Long Vũ âm thầm cười khổ: “Cái danh lưu manh sợ là muốn thành thật quá...”

Nháy mắt đã hơn một tháng trôi qua. Ngay hôm qua hần cùng Tuyết Cơ đã nhận được thông báo, địa điểm tụ họp Huyền Môn lần này là Thiên Hải Thị. Nàng dặn hần, cố gắng tranh thủ trước khi tham gia phải đạt được cảnh giới lục sắc, để rửa sạch mối nhục trước đây.

Long Vũ vì thế cũng nhịn tức khí trong mình, mấy ngày này hần đã thử liên tục sáu lần tiến vào huyền cảnh tu luyện. Theo tính toán của La Lâm, với nội lực hiện giờ của Long Vũ thì việc tiến vào cảnh giới lục sắc chỉ trong vài ngày nữa thôi.

Đồng thời với sự kiên trì không ngừng cố gắng, Long Vũ đã vượt qua tân thứ năm Thiên Dục Hồ, lại không ngừng tu luyện tới tầng thứ bảy.

Long Vũ luôn nhớ rằng hắn đang cất giấu trứng yêu thú cấp mười Thiên Dược Hổ đến từ kỷ nguyên vũ trụ. Hắn rất mong Thiên Dược Hổ sớm nở ra.

Hôm nay là cuối tuần, theo kế hoạch đêm nay hắn lại thông qua Linh Trạch Hồ tiến vào Huyền cảnh tu luyện. Lần này tiến vào rất rõ ràng, đột phá cảnh giới áp trứng Thiên Gực Hổ.

Đêm khuya Long Vũ một mình đi đến đại học Thiên Hải, bóng cây trên đường nhỏ dần. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy một vùng mây đen dày đặc che lấp trên cao, giữa không trung thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng sấm động, có thể trời sẽ mưa lớn.

“Chủ nhân, nhất định chúng ta phải tiến vào Huyền Cảnh tại đại điện tích Lôi Điện, nếu không thì không gian pháp trận của chúng ta sẽ phải chịu quấy nhiễu...” La Lâm nhắc nhở nói: “Vạn nhất pháp trận bị nhiễu, chúng ta có thể sẽ bị đưa đến một không gian nào đó, lúc đó thì thật phiền toái...”

Long Vũ nghe vậy hơi kinh hãi, vội vàng bước nhanh hơn.

Sau khi đã chuẩn bị tốt. La Lâm hẹn thời gian kích phát Phượng Hoàng lệnh không gian trận. Chỉ trong chớp mắt Long Vũ đã xuất hiện bên bờ Huyền Cảnh tử vong

“Ha ha, người quả nhiên đến đây ..!” Long Vũ mới vừa vặn đứng vững, bên tai liền truyền đến tiếng của Mã Chính Phong. Sau khi trải qua sáu lần huyền cảnh, Long Vũ bất ngờ gặp gỡ Mã Chính Phong ba lần. Thường xuyên qua lại, hai người đã thân thành bạn vong niên.

Đương nhiên không thể nói về bí mật kia. Long Vũ vẫn im lặng.

69. Chương 12: Phượng Hoàng Trong Rừng Ngô Đồng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 3

Chương 12: Phượng hoàng trong rừng Ngô Đồng

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Mã Đại ca, làm sao huynh biết ta hôm nay tới đây?

Ban đầu, Long Vũ giống với Mã Hiểu Mai gọi Mã Chính phong bằng ông. Lúc ấy Mã Chính Phong cũng không phản đối. Lúc này hai người đã quen thân, giống như như huynh đệ. Long Vũ lại là một người tiêu sái, không chịu nổi sự nhiệt tình của Mã Chính Phong liền sửa lại cách xưng hô.

- Ha ha ...

Mã Chính Phong cười nói:

- Lần trước lúc đệ đến, ta có để ý thời gian... Từ đó về sau, mỗi khi đến cuối tuần ta đều tới chỗ này đợi đệ. Tính cả hôm nay, đây đã là lần thứ ba , quả nhiên ta đã gặp được đệ.

- Mã Đại ca, nhìn điệu bộ của huynh, chẳng lẽ là có việc gì gấp?

Long Vũ hỏi.

- Việc gấp thì không có, nhưng chuyện trọng yếu thì có một việc...

Mã Chính Phong nghiêm mặt nói:

- Tiểu Vũ, Huyền Cảnh chúc nghiệp liên hợp công hội một tháng trước có tuyên bố một thông cáo, nói là tại phía nam cánh rừng tử vong đã phát hiện một mảnh rừng Ngô Đồng, có người còn thấy được Phương Hoàng... Lúc này ,các thế lực khắp nơi đều sôi nổi tiến về rừng Ngô Đồng ý đồ muốn bắt sống Phương Hoàng...

- Đợi một chút ...

Long Vũ cắt đứt hỏi:

- Bọn họ bắt Phương Hoàng làm cái gì?

Mã Chính Phong dùng một ánh mắt trắng dã liếc Long Vũ một cái, nhìn hẩn nói: - -

- Phương Hoàng a, đây chính là Phương Hoàng a... Thứ tốt... Nghe nói thịt có thể nhắm rượu, lông có thể làm nhạc cụ của thầy tu... Ăn kéo dài tuổi thọ, nội lực đại tăng... Hơn nữa, đệ nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể bắt một con còn sống nhận chủ. Tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng đó.

Long Vũ nghe vậy, hít một hơi lạnh khí:

- Mã Đại ca, có phải là có chút khoa trương? Lực lượng Phương tộc tại Huyền Cảnh không phải tương đối mạnh sao? Lá gan của các người có phải hay không có chút quá lớn? Đây không phải thấy lợi tối mắt sao?

- Khụ khụ!

Mã Chính Phong cười khan một tiếng, nói:

- Tiểu Vũ, không nên nói vậy. Tại Huyền Cảnh thì người mạnh là vua, vì theo đuổi lực lượng, điên cuồng một chút cũng tốt. Hơn nữa, Phương Hoàng xuất hiện trong rừng Ngô Đồng kia chắc gì liên quan đến Phương tộc.

Dừng một chút, Mã Chính Phong vội vàng nói:

- Đi thôi. Bản đồ ta chuẩn bị xong .Công tác chuẩn bị cũng đã làm xong. Ta và đệ cùng đi thử vận khí xem sao?

- Đệ không đi ...!

Long Vũ đã có Thiên Dực Hổ. Không muốn vì lòng tham đi mạo hiểm. An toàn là trên hết.

- Đệ thật sự không đi?

Mã Chính Phong hơi kinh ngạc. Hẩn tựa hồ thật không ngờ Long Vũ lại cự tuyệt mình. Buông tha cơ hội tốt như vậy.

- Thật không đi. Muốn đi huynh đi một mình đi.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Đệ tới Huyền Cảnh là để tu luyện chứ không phải là vì cái gì khác ... Đệ phải tìm nơi thích hợp tu luyện...

Phương Hoàng lợi hại như thế nào Long Vũ không cần biết. Đối với hẩn mà nói, yêu thú cấp mười mới là hàng khủng.

- Đệ có muốn biết thêm một chút tin tức không?

Mắt thấy không thể lay động được Long Vũ. Mã Chính Phong nhân cầu vừa chuyển. Nói:

- Đệ nếu không giúp ta. Đừng hòng ta giúp đệ... Lần trước đệ nhờ ta hỏi thăm hai người. Ta đã có chút manh mối ...

Nghe Mã Chính Phong vừa nói như thế. Long Vũ nhất thời nóng nảy:

- Mã Đại ca. Thực sự có manh mối sao? Vậy huynh nhanh chóng nói ra đi.

Mã Chính Phong lông mày nhíu lại, trầm giọng nói:

-Đệ nhờ ta hỏi thăm Thủy Tiên, Long Thiên Diệu đích xác tại Huyền Cảnh đã từng xuất hiện, hơn nữa còn có người đã gặp qua. Nhưng đó cũng là chuyện của mười năm trước so với thời gian bên ngoài cũng là chuyện đã một năm rồi ... Thời gian có chút dài, hiện tại hần đi đâu, căn bản là không người nào biết. Bất quá đệ yên tâm, ta sẽ thông báo cho bằng hữu của ta tiếp tục lưu ý... .

- Thật tốt quá, rốt cục đã có tin tức...!

Long Vũ nhện không được hoan hô một tiếng, theo như lời Mã Chính Phong, cha mẹ của mình vẫn còn sống. Mười năm tại Huyền Cảnh chính là một năm bên ngoài. Nói cách khác một năm trước, hai người bọn họ còn xuất hiện ở Huyền Cảnh.

Long Vũ nhờ vả Mã Chính Phong tại huyền cảnh hỏi thăm cha mẹ, là tại lần trước rời khỏi huyền cảnh thời gian trong lúc vô ý nghĩ đến. Thuần túy chính là linh cơ vừa động. Long Vũ nhờ Mã Chính Phong tại Huyền Cảnh hỏi thăm tin tức cha mẹ, là tại lần trước khi rời khỏi Huyền Cảnh vô ý nghĩ đến. Thuần túy chỉ là vô tình.

Kỳ thật, lúc trước hần cũng không có bao nhiêu hy vọng.

Hiện tại xem ra, suy nghĩ của hần là chính xác. Hoặc là nói rằng lão thiên có mắt, trời xanh có mắt.

Tuy rằng vẫn không có tin tức xác thực, nhưng là biết bọn họ còn sống, đối với Long Vũ mà nói, như vậy là mãn nguyện rồi.

Long Vũ quyết định lần này sau khi trở về, liền đem tin tốt lành này nói cho Tuyết Cơ, đồng thời nghĩ biện pháp liên hệ với Long Thiên Trạch, để cho hần không cần tìm ở bên ngoài nữa.

Hiển nhiên, cha mẹ của hần hiện là người ở Huyền Cảnh.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ông chú mình cũng đi tới Huyền Cảnh?

Long Vũ trong đầu nghĩ một cái giật mình, tựa hồ nghĩ tới điều gì. Chú Long Thiên Trạch vẫn chưa về, bất luận làm gì cũng không có bất kỳ tin tức, cũng là chuyện thường tình. Nhưng nếu hần đã tiến nhập Huyền Cảnh, điều này có lẽ là thích hợp nhất

Nghĩ đến đây, Long Vũ liền quay sang nhìn Mã Chính Phong nghiêm túc nói:

- Mã Đại ca, đệ có thể đi cùng với huynh, nhưng huynh cũng phải đáp ứng đệ một điều kiện, huynh phải giúp đệ tìm một người tên Long Thiên Trạch...

- Đương nhiên có thể, không phải là tìm người thôi sao? Hai hay ba cũng không có gì khác nhau.

Mã Chính Phong một câu liền đáp ứng, lập tức thúc giục nói:

- Tiểu Vũ, chúng ta bây giờ liền đi đi thôi, nếu muộn sợ sẽ không còn cơ hội...

- Được.

Long Vũ gật gật đầu.

Dọc theo đường đi Long Vũ không ngừng hỏi lung tung này nọ. Hần rốt cục biết rõ rằng vì cái gì Mã Chính Phong thế nào cũng phải gọi hần cùng đi. Nguyên lai tin tức phượng hoàng trong rừng Ngô Đồng lần này là do Huyền Cảnh chức nghiệp công hội tuyên bố, chỉ người được công hội chứng thực người tu đạo mới có thể tiến vào. Mã Chính Phong tuy rằng xem như là lão già Huyền Cảnh, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà luôn luôn không có tiến hành xem xét chức nghiệp. Dựa theo quy định tại Huyền Cảnh, hần không thể tiến vào bất cứ Phượng Hoàng.

Hiện tại Long Vũ đến đây thì tốt rồi.

Hần hoàn toàn có thể nhờ Long Vũ hỗ trợ cùng nhau tiến vào.

Dựa theo tin tức của Mã Chính Phong, thẳng cho tới hôm nay vẫn chưa có bất kỳ người nào giết hoặc là bắt sống được Phượng Hoàng. Mà người tu đạo tham gia lần này cũng đã thương vong hơn mười người. Trong đó có mười người rõ ràng đã bị Phượng Hoàng phun ra Liệt Diễm đốt thành tro tàn.

Kỳ ngộ luôn cùng nguy hiểm tồn tại.

Tuy đã có vết xe đổ nhưng vì lợi ích trước mắt quá lớn nên người tu đạo vẫn không ngừng tiến đến.

- Tiểu Vũ... Đến bây giờ ta vẫn tò mò đệ đến tột cùng làm như thế nào mà có thể thông qua giám định chức nghiệp.

Vấn đề này, thời gian qua Mã Chính Phong đã hỏi không ít lần.

Theo hắn thấy thì tu vi của Long Vũ chỉ đạt tới cảnh giới màu vàng, so với cấp bậc thấp nhất tại Huyền Cảnh cũng không bằng. Trên lý thuyết là không thể thông qua giám định.

Nhưng trên thực tế, hắn đã thông qua, hơn nữa còn là chức nghiệp thiên sư tam đỉnh. Nói cách khác, thiên sư tam đỉnh với thế giới bên ngoài thì ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới tụ linh của người tu đạo.

Nhưng tu vi Long Vũ hiện tại rõ ràng chính là cảnh giới màu vàng. Ngoài ra, hắn còn có năng lực tự do tiến vào Huyền Cảnh, đây cũng là điều làm cho Mã Chính Phong không nghĩ ra.

Nhưng mà mỗi vấn đề Mã Chính Phong cũng chỉ hỏi một lần, không liên bao giờ hỏi lại. Hắn biết đây là một bí mật không thể nói.

70. Chương 13: Phượng Hoàng Trong Rừng Ngô Đồng (2)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 13: Phượng hoàng trong rừng Ngô Đồng (2)

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Mã đại ca, trước đây không phải là đệ đã nói với huynh rồi sao? Đệ được một cô gái tên là Kim Phượng chỉ điểm, mới có thể biết được những thứ đó. Còn lại từ đầu đến cuối cái gì đệ cũng không biết.

Long Vũ nửa thật nửa giả giải thích cho Mã Chính Phong.

- Đúng vậy, đệ đã từng giải thích.

Về mặt Mã Chính Phong giả bộ bình thường. Rõ ràng, Long Vũ không muốn giải thích rõ ràng, hắn cũng không cần phải hỏi thêm.

- Tiểu Vũ, đệ xem có thể dẫn Mã Hiểu Mai đến đây được hay không... Dù gì hai người cũng đã từng kề vai trải qua nhiều khó khăn.

Vấn đề này, đây không phải là lần đầu tiên. Những chuyện liên quan đến tương lai của cháu gái, Mã Chính Phong bất chấp mặt dày yêu cầu. Gặp một lần nói một lần, nói cho đến khi Long Vũ đáp ứng mới thôi.

- Mã đại ca, làm sao huynh cứ nhắc chuyện này hoài thế? Đệ đã giải thích với huynh rồi mà. Không phải là đệ không muốn mang theo Mã Hiểu Mai, mấu chốt là đệ còn chưa hoàn toàn nắm giữ bí quyết ra vào Huyền Cảnh. Có thể nói cho huynh hiểu, để vào được Huyền Cảnh, đệ đã phải gặp biết bao nguy hiểm, thừa nhận biết bao nhiêu áp lực. Không một chút khoa trương, dường như đệ dùng cả tính mạng của mình đặt cược.

Long Vũ thành khẩn nói:

- Huynh là đại ca của đệ, lần trước còn cứu đệ giữa bầy dơi, đệ còn chưa kịp báo ân. Kỳ thật nếu huynh không nói, đệ cũng đã nghĩ sẽ mang Mã Hiểu Mai cùng vào. Nhưng vấn đề là, an toàn... Mã đại ca, huynh hãy nghe đệ nói, đừng thúc dục đệ nữa. Đến lúc đệ hoàn toàn nắm giữ bí quyết ra vào Huyền Cảnh, đệ

nhất định sẽ đem Mã Hiểu Mai đi cùng. Nhưng mà Mã đại ca, chúng ta đã nói với nhau, về chuyện đệ tự do ra vào Huyền Cảnh, huynh tuyệt đối không được nói với người ngoài. Đợi lúc nào thuận lợi, đệ sẽ đem huynh trở về thăm người thân... Huynh thấy thế nào?

- Tốt.

Mã Chính Phong đã rời khỏi thế giới thật ba năm, tại Huyền Cảnh chính là ba mươi năm. Nếu nói hẳn không nhớ nhà, chỉ là những lời giả dối, không chân thực.

Đặc biệt là lần trước được gặp cháu gái, càng làm cho hắn thêm nhớ nhung.

- Tiểu Vũ, việc này chúng ta cứ quyết định như vậy.

Mã Chính Phong thân thiện mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong. Đồng thời trong mắt hắn, Long Vũ ngày càng trở lên thần bí.

[CENTER].....

.....[CENTER]

Bầu trời mờ dần, ban đêm buông xuống....

Ban đêm tại Huyền Cảnh vô cùng nguy hiểm. Rất nhiều lần, ban đêm tại Huyền Cảnh có những trận mưa máu. Sau những trận mưa máu, thường xuất hiện những ma thú có lực lượng cường đại.

- Tiểu Vũ, ta thấy chúng ta cố gắng cũng không tới nơi. Chúng ta nên tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi, sau đó dưỡng thần tĩnh khí...

Dựa vào kinh nghiệm của Mã Chính Phong. Trong tình huống bình thường, xác suất mưa máu vào lúc nửa đêm khá lớn. Hắn tính toán tránh lấy đoạn thời gian này.

Long Vũ cũng biết một chút, nói:

- Đệ nghe lời huynh, dù sao ở đây huynh cũng đã quen thuộc.

Sau đó hai người tìm được một hang động ở gần đó nghỉ ngơi. Mã Chính Phong lấy ra một nội đan phát sáng từ trong hầu bao mang theo, đặt xuống dưới đất nói:

- Thứ này cùng với đom đóm tại thế giới thật tương tự, nhưng mà nó lớn hơn rất nhiều. Đây là nội đan của nó, dùng để chiếu sáng thì không có gì tốt hơn.

- Cho đệ xem một chút.

Long Vũ duỗi tay yêu cầu, nghĩ thầm rằng nếu đem vật này về thế giới thật, phỏng chừng nhất định là vô giá.

- Muốn lấy thì cứ tự nhiên, dù sao nó cũng vô dụng...

Mã Chính Phong mỉm cười, đem toàn bộ nội đan còn lại trong hầu bao đưa cho Long Vũ.

Long Vũ cười nói:

- Nhìn qua rất giống với trân châu... Thế nào, có thể nói cho đệ nơi có nhiều thứ này không?

- Núi Liệt Diễm.

Mã Chính Phong cười nói:

- Tiểu Vũ, không phải là ta đả kích đệ, tuy rằng đệ có tư cách chức nghiệp là thiên sư tam đỉnh, nhưng với bản lĩnh của đệ còn xa mới đạt được tam đỉnh... Với tu vi hiện tại của đệ, núi Liệt Diễm là nơi đệ không thể đến.

- A.

Long Vũ lên tiếng, trên mặt có chút uể oải. Lời nói của Mã Chính Phong tuy rằng đả kích người, nhưng mà đây cũng là những lời nói thật.

Thực lực không đủ, thực là .

Lúc nửa đêm, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vài tiếng sấm. Sắc trời thay đổi, lập tức xuất hiện một trận mưa máu. Giữa không trung, mấy con dơi vỗ cánh bay lượn, đôi mắt đỏ ngầu mở lớn, giống như đang đi tìm con mồi.

Long Vũ âm thầm bội phục Mã Chính Phong. Thực sự ứng với câu nói: Gừng càng già càng cay.

Bên ngoài sơn động sấm sét từng trận, mưa rơi lất phất. Trong sơn động, một đôi huynh đệ kết nghĩa đang đối thoại về chủ đề Huyền Cảnh. Nói là đối thoại, kỳ thực chính là nghiêng về một bên, có thể tạm gọi là xóa nạn mù chữ.

Long Vũ hoàn toàn chẳng biết cái gì cả, hỏi tùm lum không ngừng. Mã Chính Phong nhẫn nại giải đáp tất cả câu hỏi của hắn. Thời gian trôi qua, trên bầu trời đã ứng sáng, cả một đêm bình an vô sự trôi qua. Long Vũ nhân cơ hội nhặt nội đan của con đom đóm Huyền Cảnh. Mã Chính Phong chỉ cười cười, mặc cho Long Vũ lấy đi.

- Tiểu Vũ, đi thôi, hiện tại đã an toàn... Nói không chừng chúng ta trên đường có thể gặp được đồng bạn đấy?

Mã Chính Phong nói một tiếng, phỉ bụ đất trên người, đứng lên dẫn đường.

Hai người tiến nhanh trên đường, đều không có chút nghỉ ngơi. Bọn hắn đi đến trước một ngọn núi sừng sững, Mã Chính Phong dừng lại, nghiêng đầu nói:

- Qua ngọn núi này, có thể nhìn thấy rừng Ngô Đồng trước mặt.

Long Vũ khẽ ngẩng đầu, quan sát mây mù lượn lờ trên ngọn núi, bỗng nhiên tâm thần dao động:

- A, linh khí nơi này dồi dào hơn nhiều so với địa phương khác...

Cùng lúc đó, La Lâm luôn luôn yên lặng không nói, trực tiếp trao đổi cùng Long Vũ:

- Chủ nhân, tôi kiểm tra phát hiện hơi thở Phượng Hoàng ngay tại ngọn núi bên kia...

Phượng Hoàng lệnh là Phượng hậu chi vật, tự nhiên là có tồn tại hơi thở của bộ tộc Phượng Hoàng. La Lâm nghiên cứu Phượng Hoàng lệnh lâu như vậy, đối với hơi thở Phượng Hoàng cực kỳ quen thuộc.

- Đúng vậy, nơi này rất gần rừng Ngô Đồng, cho nên linh khí dồi dào hơn nơi khác. Nhưng mà có rất ít người tới nơi này tu luyện, nơi này rất nguy hiểm...

Mã Chính Phong nói một tiếng:

- Chúng ta trước tiên đến chân núi, Ta khẳng định dưới chân núi có thể đã tụ tập rất nhiều người...

- Okie.

Long Vũ đáp ứng một tiếng, lập tức cùng với Mã Chính Phong tiến đến. Đi được nửa canh giờ, mới dừng chân tại chân núi.

Đúng như dự đoán của Mã Chính Phong, chân núi có không ít người tu chân. Mỗi người đều ngồi trên chiếu, vẻ mặt nhàn nhã. Từ trên mặt bọn họ không thể nhìn ra chút dị thường gì cả.

Mã Chính Phong cùng Long Vũ không có khiến cho nhiều người chú ý, chỉ có vài người tu đạo quen biết Mã Chính Phong nói chuyện với nhau vài câu.

Long Vũ lẳng lặng đứng một bên, mặt mỉm cười, cũng không có ngắt lời bọn họ nói chuyện.

La Lâm nhân cơ hội thu thập tin tức. Sau một lúc nói chuyện, Mã Chính Phong quyết định ngủ lại ở đây, ngày mai tính tiếp. Long Vũ thấp giọng nói:

- Mã đại ca, huynh lại đây một chút...

71. Chương 14: Hơi Thở Phượng Hoàng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 3

Chương 14: Hơi thở Phượng Hoàng

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Mã Chính Phong thấy vẻ mặt Long Vũ khó coi, trong lòng biết là có chuyện, vội vàng đi tới, thấp giọng hỏi:

- Tiểu Vũ, chuyện gì...

- Mã đại ca, xem ý tứ của huynh, cho đệ hỏi một câu...

Long Vũ nhú mày hỏi:

- Có phải là đã xảy ra chuyện gì phải không?

- Sáng nay, công hội liên hợp chức nghiệp phát ra một thông báo, nói rằng đêm nay có một gã bát đỉnh kiếm tiên đến đây phụ mọi người bắt giữ phượng hoàng. Bọn họ đều thương nghị rồi, các thất đỉnh kiếm tiên cùng nhau liên thủ. Nhưng vậy càng thêm ổn thỏa...

Mã Chính Phong giải thích.

Long Vũ nói:

- Mã đại ca, nếu huynh tin lời của đệ, bây giờ chúng ta liền lên núi, không cần chờ đến đêm nay. Đêm nay sẽ có một chút biến cố.

- Biến cố?

Mã Chính Phong kinh hãi nói:

- Xảy ra biến cố gì? Làm sao đệ biết đêm nay có biến cố?

- Đây là trực giác.

Long Vũ ra vẻ cao thâm nói:

- Cũng không biết xảy ra chuyện gì, tâm lý của đệ có dự cảm bất hảo... Mã đại ca, như vậy đi, chúng ta bây giờ liền lên núi. Tin tưởng đệ, đệ sẽ không hại huynh đâu.

Mã Chính Phong có chút do dự, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng. Tuy tu vi của Long Vũ không cao, nhưng trên người của hắn có rất nhiều điều thần bí.

Cái khác không nói, chỉ chuyện hắn có thể tiến vào được Huyền Cảnh, việc này đã nói rõ ràng vấn đề.

- Tiểu Vũ, ta nghe lời đệ, bây giờ chúng ta liền lên núi.

Mã Chính Phong nói lời từ biệt với vài người quen, sau đó liền mang theo Long Vũ lên núi.

Thực ra là Long Vũ được La Lâm nhắc nhở, giữa đêm nay sẽ xuất hiện mưa máu. Ngoài ra La Lâm còn có phát hiện ra hơi thở của một vài ma thú vô cùng nguy hiểm.

Tuy rằng chưa biết rõ đầu đuôi, nhưng La Lâm luôn suy nghĩ về vấn đề an toàn, nằng nề nghị Long Vũ mau lộ khai, không cần cùng ở một chỗ với những người kia.

Về phần rừng Ngô Đồng, La Lâm đã chính thức hoàn thành hướng dẫn điện tử.

Lúc này, Long Vũ cùng Mã Chính Phong nhanh chóng đi xuyên qua núi rừng cành lá rậm rạp. Chỉ chốc lát liền đi tới giữa sườn núi. Dọc theo đường đi, đất đá lởm chởm, vách núi thẳng đứng, xuất hiện rất ít dấu chân người. Cũng chỉ có người tu đạo, nếu đổi lại là người bình thường, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà than thở.

Trên thực tế, mặc dù hai người là người tu đạo, nhưng leo lên ngọn núi như vậy thì cũng đã cố hết sức. Có lẽ là do ảnh hưởng từ ở thờ của phượng hoàng trong rừng Ngô Đồng, thực lực của bọn hắn bị áp chế. Lực lượng trong người vận chuyển cực kỳ hạn chế, cho dù là Mã Chính Phong cũng không thể trường kiếm phi hành được.

Hai người đều phải sử dụng tay chân, giống như hai con thằn lằn, bám chặt vào vách núi mà leo lên. Càng trèo lên cao, linh khí càng dày đặc, lực lượng bên trong cơ thể càng bị áp chế, muốn trèo lên trên càng phải cố hết sức.

Sau nửa giờ, hai người rốt cục cũng trèo lên được trên đỉnh núi. Linh khí trên ngọn núi tương đối sung túc, hai người vội vàng ngồi xếp bằng điều tức đạo lực bị hao phí.

Lúc hai người tỉnh lại, bầu trời đã tối sầm, giữa không trung mây đen dày đặc, trên trời dường như sắp đổ cơn mưa máu. Mã Chính Phong không thể bội phục khả năng của Long Vũ.

Theo như lẽ thường, thời tiết đêm nay sẽ không có chút dị biến. Ít nhất, Mã Chính Phong không thể suy đoán đêm nay sẽ xảy ra trận mưa máu.

- Phía trước có một sơn động.

Long Vũ chỉ vào một sơn động gần đó. Từ hướng dẫn điện tử của La Lâm, muốn tới chỗ rừng Ngô Đồng phải xuống núi. Vách núi thẳng đứng, lên thì dễ mà xuống thì vô cùng khó khăn. Lên núi đã mất nửa giờ, xuống núi phải mất đến ba giờ đồng hồ.

Rất rõ ràng, nếu bọn hắn cố gắng xuống núi, nửa đường nhất định gặp phải trận mưa này.

Vì vậy, Long Vũ đề nghị tránh vào trong sơn động.

- Chúng ta tới đó thôi.

Mã Chính Phong gật gù đầu, hai người liền vội vàng tới đó.

Khi hai người đi tới cửa động, đột nhiên cảm ứng một cỗ hơi thở kỳ quái. Đồng thời một cỗ áp lực vô hình từ trong sơn động tràn ra.

Long Vũ cùng Mã Chính Phong đành phải xuất ra đạo lực đối kháng. Nhưng mà làm cho bọn họ ngạc nhiên chính là, khi bọn hắn xuất ra đạo lực, cỗ áp lực cường đại kia ngày càng cường đại.

- Có cấm chế.

La Lâm nhắc nhở.

- Mã đại ca, trong sơn động có thể có cao nhân.

Long Vũ ra tiếng nhắc nhở, tình huống hiện tại không thể phân rõ địch ta. Hắn cảnh giác lấy ra thiên sư pháp kiếm, bấm lên kiếm quyết, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu.

Mã Chính Phong ở bên cạnh cũng nghiêm túc, một thanh pháp kiếm linh hoạt đã xuất hiện trên đỉnh đầu. Trong con mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Hai người bất chấp áp lực đi tới, chỉ chốc lát đã đi vào trong sơn động. Lúc này, trên trời từng trận sấm sét, tia chớp chói mắt đem bầu trời đêm chiếu sáng giống như ban ngày.

Rất nhanh, mưa máu rào rào buông xuống. Từng giọt mưa rơi xuống mặt đá bốn phía trên núi. Đá núi liền vỡ tan, có thể thấy uy lực của nó mạnh thế nào.

Tại cửa sơn động có một cây đại thụ lớn, hai người núp dưới tán cây có thể tránh được trận mưa, nhưng đây không phải là kế lâu dài. Vì vậy bọn họ tất phải vào trong sơn động.

- Mạnh mẽ tiến vào, chúng ta cùng nhau dùng sức.

Mã Chính Phong nói một tiếng, huy động pháp kiếm trong tay, hơn mười đạo kiếm quang đồng loạt xuất ra.

- Phá Ma Thần Long..

Long Vũ không dám sơ suất, trong tâm niệm xuất ra Phá Ma Thần Long, bay về phía cấm chế cửa động.

Công kích của hai người đánh vào cấm chế trên cửa động, nhưng cũng không thể phá được cấm chế đó.

Nhìn thấy mưa máu đã phá nát từng cành cây, Long Vũ cùng Mã Chính Phong càng đẩy nhanh tốc độ công kích. Dần dần, cấm chế lúc này đã bắt đầu chấn động.

Hiển nhiên, công kích của bọn họ cũng đã có kết quả. Sau mười phút, cấm chế cũng đã xuất hiện khe hở. Long Vũ cùng Mã Chính Phong thêm tự tin, tiếp tục hợp lực hành động.

- Tiến hành khuếch đại đạo lực.

Trong tình huống bất đắc dĩ, Long Vũ dùng ý niệm mệnh lệnh cho La Lâm, tiến hành khuếch đại đạo lực.

- Âm âm.

Sau một tiếng nổ lớn, cấm chế tại cửa động rốt cục cũng bị phá hủy. Nổ mạnh sinh ra lực xung kích đánh bay Long Vũ, làm cho hắn té lảo đảo trên mặt đất.

Do sử dụng khuếch đại đạo lực, làm cho phòng ngự của hắn yếu đi. Cú đánh lại cực mạnh, làm cho hắn phun ra một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

Bên này, tình huống của Mã Chính Phong cũng không tốt hơn. Tuy rằng tu vi của hắn cao hơn Long Vũ rất nhiều, nhưng do cấm chế phá hủy sinh ra lực xung kích mà năng lực của hắn cũng không có khả năng chống lại.

Thân thể hắn cùng Long Vũ bị lực xung kích đánh bay vào trong sơn động, hai người đều bị hôn mê.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Long Vũ dần dần tỉnh lại. Hắn cảm giác lồng ngực giống như bị lửa thiêu đốt. Lúc sau, hắn phát hiện kinh mạch toàn thân có nhiều chỗ đứt gãy.

- Tiểu Vũ, đệ không sao chứ.

Tu vi của Mã Chính Phong dù sao cũng cao hơn Long Vũ, vì vậy hắn tỉnh lại sớm hơn. Nhìn thấy Long Vũ tỉnh lại, hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Long Vũ điều tức một chút, đang định nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng La Lâm truyền đến:

- Chủ nhân, có hơi thở phượng hoàng.

72. Chương 15: Hắc Ám Tu Chân

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 3

Chương 15: Hắc ám tu chân

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Đúng lúc này. Một con tiểu phượng hoàng lớn hơn con chim trĩ một chút nhẹ nhàng cử động trước mặt hân. Trên cánh có năm màu sắc rực rỡ, cái đuôi dài nhỏ cũng có rất nhiều màu, nhìn trông xinh đẹp vô cùng.

Tiểu phượng hoàng dường như cũng không sợ người lạ, cũng không có bất kỳ địch ý gì. Nó thân thiện nhảy múa bên cạnh Long Vũ, trong con mắt lóe ra thần sắc kỳ dị, không hiểu là vui vẻ hay là nghi hoặc.

- Phượng hoàng?

Mã Chính Phong sững sờ một chút, sau đó nói:

- Bắt lấy nó...

Nói xong, Mã Chính Phong đã muốn cầm lấy pháp kiếm, như muốn lập tức tấn công nó.

- Không nên.

Thân hình Long Vũ vụt qua, ngăn Mã Chính Phong lại:

- Không được làm tổn thương nó...

Cũng không biết tại sao, Long Vũ đối với con vật xinh xinh này nảy sinh hảo cảm, không đành lòng thương tổn nó.

Sắc mặt Mã Chính Phong lập tức không vui, mục đích của chuyến đi này chính là bắt giữ phượng hoàng. Nhìn thấy phượng hoàng ngay trước mắt mình, há lại có thể buông tha.

Sự việc lúc này đã được sáng tỏ, cấm chế trong sơn động là do phượng hoàng tạo ra, nó dùng để bảo vệ cho tiểu phượng hoàng. Vận khí của Mã Chính Phong cùng với Long Vũ thực sự không tệ.

Toàn thân tiểu phượng hoàng tản ra khí tức thân thiện, Long Vũ vội vàng nói:

- Mã đại ca, chúng ta không thể làm tổn thương đến nó...

Mã Chính Phong nhíu mày, quát lớn một tiếng:

- Tiểu Vũ, đệ bị điên à, đệ nói bây bạ cái gì thế? Đệ quên mục đích chuyến đi này của chúng ta rồi à? Đây là một con tiểu phượng hoàng mới được sinh ra. Nếu chúng ta bắt nó trở về rồi thuần dưỡng, tương lai nó sẽ trở thành trợ thủ đắc lực đó.

Tiểu phượng hoàng đáng thương cảm ứng được hơi thở quen thuộc trên người Long Vũ, nó vẫn nhảy múa xung quanh hân, không có một chút ý thức được tai vạ đến nơi.

Long Vũ đang muốn nói một chút gì đó, đột nhiên bên ngoài vang lên nhiều tiếng ồn ào.

Sắc mặt Mã Chính Phong ngưng trọng nhìn ra bên ngoài, nói:

- Có người đến, chúng ta nhất định phải nhanh chóng xuống tay, nếu không sẽ khiến cho người khác chiếm đoạt mất.

- Ha ha...

Đúng lúc này, từ bên ngoài cửa động truyền đến một tiếng cười quái dị. Một màn sương mù dày đặc bay vào bên trong sơn động, mà tiếng cười kia phiêu tán từ trong màn sương mù đi ra.

Nhẹ nhàng bay tới trước mặt hai người, màn sương mù vãn vẹo một lúc sau đó hóa thành hình người, trên tay cầm một đôi huyết mâu trông rất kinh hãi. Mã Chính Phong dường như biết người này, kinh hô một tiếng:

- Người là Vu Chiến Thiên... Hắc ám tu chân bát đỉnh.

Long Vũ không khỏi hoảng sợ, thất thanh hỏi:

- Mã đại ca, huynh vừa nói hân là hắc ám tu chân bát đỉnh.

- Ai ya! Tu vi bát đỉnh, đây là định nghĩa cường đại thế nào đây. Long Vũ nhất thời ngu muội, lần này tiến vào Huyền Cảnh gặp thật nhiều phiền phức.

Mã Chính Phong nghiêm túc nói:

- Tiểu Vũ, Vu Chiến Thiên có một đôi huyết mâu, chuyên hút máu của người tu chân... Nghe nói tu vi của hắn sâu không lường được. Không nên hiếu chiến, có cơ hội đệ nên lập tức chạy thoát thân.

Tu vi của Mã Chính Phong theo tiêu chuẩn tại Huyền Cảnh cũng chỉ là ngũ đỉnh tu vi. So với hắc ám tu chân bát đỉnh trong truyền thuyết thật sự quá chênh lệch.

Từ trong giọng nói của Mã Chính Phong, Long Vũ nhận ra tình thế vô cùng nguy cấp. Hắn âm thầm quan sát tình hình xung quanh, chuẩn bị chạy trốn. Đương nhiên, Long Vũ sẽ không chạy trốn một mình.

Âm thanh người nọ u mịch, từ từ nói:

- Ha ha, không nghĩ rằng thanh danh lão phu lại lớn như vậy. Ta đã ẩn cư lâu năm, thế mà hôm nay có người chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra ta.

Nói xong, người nọ cười quái dị, làm cho kẻ khác sởn tóc gáy.

- Thối quá.

Trong lúc Vu Chiến Thiên mở miệng, từng mùi hôi thối theo đó mà bốc ra. Long Vũ lập tức bịt mũi lùi lại phía sau, nói:

- Ta nói cho ông hay. Ông là một hắc ám tu chân, cứ coi như ông không biết xấu hổ, thì ông vẫn phải biết làm vệ sinh chứ. Mua lấy cái bàn chải răng về mà chà... Mẹ nó, thú vị chết đi được.

Mã Chính Phong nghe vậy, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Lời nói của Long Vũ vừa buồn cười vừa đáng yêu. Phóng chừng tìm cả Huyền Cảnh này cũng không có được mấy người dám nói những lời như vậy với Vu Chiến Thiên.

- Muốn chết?

Vu Chiến Thiên lập tức phẫn nộ, quát to một tiếng nói:

- Cút ngay, để con ta ăn thịt con tiểu phượng hoàng này. Nếu ta có thể ăn no, ta liền tha cho hai người các người.

Thì ra Vu Chiến Thiên cũng vì phượng hoàng mà tới.

Tiểu phượng hoàng dường như cũng nhận ra uy hiếp từ phía Vu Chiến Thiên. Nó vỗ cánh bay lượn trước mặt, nhìn tựa như là muốn bảo vệ cho Long Vũ.

Long Vũ mỉm cười quái lạ, trong lòng nhất thời nhộn nhạo.

Mã Chính Phong cảm thấy có chút gì kỳ quái, không biết tại sao tiểu phượng hoàng lại làm ra hành động như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng.

- Ha ha.

Vu Chiến Thiên điên cuồng cười một tiếng, nói:

- Có ý tứ, đứa trẻ này rốt cuộc là ai? Tự xưng con tiểu phượng hoàng này lại bảo vệ cho người, ha ha thật thú vị.

Nói xong, Vu Chiến Thiên giơ tay đánh ra một cỗ hắc ám hướng về phía tiểu phượng hoàng.

Mã Chính Phong vội vàng nháy mắt với Long Vũ, ý bảo hắn nhân cơ hội mà chạy trốn. So sánh tính mạng của mình với phượng hoàng, thật sự không đáng giá.

Nhưng lúc hắn chuẩn bị rời đi, quay lại nhìn thấy Long Vũ làm một động tác khác thường. Tay hắn nắm lấy thiên sư pháp kiếm, xuất ra phá ma kiếm quyết. Thần Long nổi giận gầm lên công kích với chưởng lực của Vu Chiến Thiên.

- Âm, Âm.

Theo những tiếng nổ, công kích của hai người giằng co một lúc rồi tan rã.

- Hừ.

Vu Chiến Thiên thật sự bất ngờ, một tam đỉnh thiên sư lại có thể đỡ được đòn đánh của mình. Sau thời gian ngạc nhiên ngắn ngủi, hắn lập tức tiếp tục công kích Long Vũ, tốc độ đạo lực lần này nhanh hơn lần trước gấp mấy lần.

- Ai ya.

Mã Chính Phong thở dài một tiếng, thân hình hơi lắc, ngăn cản công kích của Vu Chiến Thiên.

- To gan.

Vu Chiến Thiên cảm giận nhìn Mã Chính Phong nói:

- Người đã biết lai lịch của ta mà còn dám xuất thủ, thật sự là liều lĩnh.

Long Vũ vận chuyển đạo lực, chậm rãi tập trung vào thiên sư pháp kiếm. Đạo lực trong thiên sư pháp kiếm đại thịnh, Phá Ma Thần Long lại xuất ra, lúc này xung quanh nó có một ngọn lửa rất nóng.

Vu Chiến Thiên dường như không một chút phòng bị, bị Phá Ma Thần Long công kích trên cánh tay của hắn. Vu Chiến Thiên đau xót, rút tay về, lúc này ngón cái đã bị cháy xém.

Trong cơn mất đồ ngẫu nhiên của hắn hiện lên một tia sát khí, Vu Chiến Thiên cười quái dị:

- Không nghĩ tới thằng nhóc con này cũng có chút bản lĩnh, có thể làm bị thương ngón tay của ta. Cũng tốt, lý do này đủ để cho ta ăn thịt người.

Nói xong, hắn quát lên một tiếng, hai tay vung lên, âm chưởng hướng tới hai người cùng một phượng hoàng, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Mã Chính Phong tức giận quát lên một tiếng, kiếm pháp trong tay xuất ra vào đạo kiếm quang, hướng Vu Chiến Thiên công kích, đồng thời cũng có chút tác dụng ngăn cản.

Long Vũ ngăn trước mặt tiểu phượng hoàng, hai tay nắm chắc thiên sư pháp kiếm ra sức chống đỡ. Lúc này, hắn không được may mắn như trước, Phá Ma Thần Long lập tức bị đánh tan. Hơn nữa khí thế âm chưởng vẫn không hề giảm.

Long Vũ rất kinh hãi, vội vàng lắc người né tránh. Nhưng lần này thực sự là khó tránh thoát được.

Mắt thấy âm chưởng sắp đánh trúng thân thể hắn, một tiếng phượng hoàng kêu be be truyền tới. Ngay sau đó, nó phát ra một ngọn lửa nóng cháy tiếp nhận đạo âm chưởng.

73. Chương 16: Đại Phượng Hoàng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 16: Đại phượng hoàng

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Sau tiếng nổ kịch liệt, hỏa diễm tán đi, rõ ràng là do tiểu phượng hoàng gây ra.

Nguyên nhân là nó thấy Long Vũ không thể né tránh được công kích của Vu Chiến Thiên, liền vội vàng bay tới cứu giúp. Tuy rằng trên người phượng hoàng có tinh thể chi viêm, chính là khắc tinh của hắc ám tu chân. Đáng tiếc nó mới được sinh ra, lực lượng nhỏ bé. Tuy rằng có thể tiếp nhận được công kích của Vu Chiến Thiên, nhưng thân mình cũng bị tổn thương.

- Thật không ngờ một con tiểu phượng hoàng cũng có tình cảm...

Vu Chiến Thiên cười lạnh một tiếng, tiếp tục công kích. Tốc độ lúc này còn nhanh hơn trước rất nhiều.

Nhìn thấy tiểu phượng hoàng lại muốn thay mình ngăn cản công kích, Long Vũ khẩn trương, lập tức phân phó cho La Lâm mở ra khuếch đại đạo lực. Dồn hết toàn lực, hỏa hệ dị năng cùng đạo lực toàn lực phát kích, Phá Ma Thần Long giận dữ hét lớn, tiếp đón Vu Chiến Thiên.

Phá Ma Thần Long trực tiếp đón nhận âm chưởng, sau một tiếng vang, âm chưởng bị đánh tan, Phá Ma Thần Long nhỏ đi một chút, nhưng uy thế không giảm, tiếp tục gào thét hướng tới Vu Chiến Thiên.

Vu Chiến Thiên giật mình rống lên một tiếng, lập tức phát cuồng, há mồm phun ra một đạo hắc khí. Tay cầm Khô Lâu pháp kiếm, vài đạo huyền quang kiếm hoa lập tức bắn ra, thế công sắc bén. Chỉ trong phút chốc Phá Ma Thần Long đã bị đánh tan.

Mã Chính Phong nhìn thấy sự việc không ổn, vội vàng nghênh chiến với Vu Chiến Thiên. Sự tình đến nước này, hắn không thể chỉ lo nghĩ cho bản thân mình.

Tính tình của người Huyền Cảnh chính là ích kỷ.

Nếu dựa theo tình hình chung, Mã Chính Phong đã sớm đào tẩu, căn bản không có bận tâm đến sống chết của người khác. Nhưng hôm nay lại khác, Long Vũ là một người đặc biệt. Trên người hắn có nhiều điều thần bí, hơn nữa có thể tự do đi lại từ thế giới thật đến Huyền Cảnh, hắn còn phải trông cậy vào Long Vũ đưa hắn trở về nhà. Vì vậy hắn phải hết sức cứu Long Vũ.

- Thật là không biết sống chết.

Vu Chiến Thiên đã bị chọc giận, Khô Lâu trong tay phát ra sát khí càng lớn, sát chiêu càng nhiều. Hai người dần dần thấy áp lực càng lớn, như ngọn núi cao áp xống, dần dần cảm thấy bất lực.

- Kéc kéc..

Tiểu phượng hoàng uể oải, không ngớt tiếng thét chói tai, giống như đang cầu cứu. Rất nhanh sau đó, từ phía chân trời phát ra âm thanh lớn truyền đến, một cổ khí tức cường đại xuất hiện. Sắc mặt Vu Chiến Thiên lập tức phát

lạnh, nói:

- Không tốt, là phượng hoàng lớn...

Dường như cảm nhận được thế cục không ổn, Vu Chiến Thiên không hề hiếu chiến, rút thân nói:

- Hai người hãy nhớ kỹ cho ta. Sẽ có ngày các người gặp lại ta, ta sẽ dạy cho các người một bài học.

Nói xong, Vu Chiến Thiên liền hóa thành một đạo hắc vụ biến mất. Long Vũ cùng Mã Chính Phong lập tức cảm thấy áp lực chợt biến mất.

Con mắt Mã Chính Phong đảo quanh người tiểu phượng hoàng. Đường như có chút không cam lòng.

Đúng lúc này, phía chân trời truyền đến tiếng kêu dồn dập của phượng hoàng.

Tiểu phượng hoàng phát ra tiếng kêu to đáp lại. Sau đó, nó nhảy múa giống như đang biểu đạt cái gì đó.

Một lúc sau, nó giương cánh bay rời khỏi sơn động.

Mã Chính Phong âm thầm tức giận. Đến bao giờ mới có được cơ hội như thế này nữa?

Long Vũ dường như biết tâm tư của hắn, cười nói:

- Mã đại ca, không nên tức giận. Thực ra đệ và huynh may mắn là đã không xuống tay với tiểu phượng hoàng, nếu không chúng ta nhất định phải chết. Với tu vi của Vu Chiến Thiên, chúng ta ngay cả liều mạng cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Nói cũng phải.

Mã Chính Phong đồng ý gật đầu.

Dừng lại một chút, Long Vũ hỏi:

- Mã đại ca, chúng ta bây giờ phải làm gì? Tiếp tục đến rừng Ngô Đồng hay là quay trở lại. Phượng hoàng không phải dễ bắt. Khí thế của phượng hoàng lớn huynh chắc cũng cảm ứng được, ngay cả Vu Chiến Thiên cũng phải sợ hãi mà bỏ chạy.

- Không thể quay lại.

Mã Chính Phong nói:

- Nếu đã đến đây, coi như không bắt được phượng hoàng cũng nên xem qua phong cảnh một chút. Vu Chiến Thiên là cao thủ dục giới. Người dục giới có thể

tới, ta nghĩ đạo sĩ cũng có thể sẽ tới để góp vui.

- Sao huynh không nói đến long quật, phượng sào?

Long Vũ hỏi.

- Theo ước định, phượng sào cùng long quật là nơi nhân loại không dễ gì đặt

chân.

Mã Chính Phong dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Kỳ thật cũng không nhất định như vậy. Từ khi có lời đồn năm phương lệnh chủ đồng thời mất tích, ước định Ngũ Phương Thiên cũng không còn quyền uy.
Mấy năm nay, người coi thường ước định ngày càng nhiều.

Nói đến đây, Mã Chính Phong tiếp tục:

- Như vậy, chúng ta càng phải tăng thêm kiến thức... Tiểu Vũ, một đường tu luyện, không thể nhắm mắt làm liều, muốn tốt hơn nhất định phải học hỏi nhiều hơn.

- Okie.

Long Vũ gật đầu đồng ý nói:

- Huynh đã nói vậy, đệ cũng không phản đối... Dù sao đệ cũng đã đáp ứng huynh rồi.

.....
.....

Sau một lúc điều tức, dựa theo hướng dẫn điện tử của La Lâm, Long Vũ cùng Mã Chính Phong tiếp tục lên đường. Hai người chạy như điên, chỉ hai giờ đã có thể xuống núi.

Càng xuống phía dưới linh khí càng dồi dào, nhưng mà áp lực ngày càng lớn.

Long Vũ thu hồi thái độ đùa giỡn, cảnh giác cầm thiên sư pháp kiếm trong tay. Đi được một giờ, hai người tiến vào trong rừng Ngô Đồng.

Tiến vào trong rừng Ngô Đồng, hai người dè dặt xem chừng bốn phía. Nhìn thấy dấu chân người tu chân ven đường, nhìn bộ dáng, nhân số cũng không ít.

Mã Chính Phong nói:

- Xem ra bọn họ đã đi trước chúng ta rồi... Chúng ta cần phải đi nhanh lên mới được.

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức cất bước nhanh hơn.

- Kiệt kiệt.

Đột nhiên, phía xa trong rừng cây phát ra một tiếng kêu chói tai, còn có một chút mơ hồ cùng với tiếng huyền oán.

- Là Vu Chiến Thiên...

Mã Chính Phong vẫy tay về phía Long Vũ, sau đó hần nhảy lên một cây ngô đồng:

- Nhất định là Vu Chiến Thiên đã xung đột với đám người tu đạo.

Long Vũ theo sau Mã Chính Phong nhảy lên một cây ngô đồng, cẩn thận nhìn xa

xa. Đáng tiếc là nhánh cây ngô đồng tươi tốt, chặn tầm mắt lại, hẳn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

- Đi theo ta.

Mã Chính Phong nói một tiếng, thân hình nhảy lên từng nhánh cây ngô đồng, rất nhanh đã đến gần chỗ Vu Chiến Thiên cùng với đám người.

Mà nguyên nhân xung đột chính do một quả trứng phượng hoàng nhiều màu.

- Bọn họ đã phát hiện ra trứng phượng hoàng.

Mã Chính Phong thở dài một tiếng:

- Nếu chúng ta có thể đến sớm hơn thì thật tốt.

Lúc này trên không vang lên một tiếng kêu chói tai. Trong lòng chợt động, Long Vũ ngẩng đầu nhìn lên phía trên thấy hai con phượng hoàng lớn bay về phía mọi người.

- Chúng đang tức giận.

La Lâm từ trong tiếng kêu của phượng hoàng có thể đo lường được tâm tình của bọn chúng:

- Chủ nhân, chúng ta nên lui về phía sau. Chỗ này sắp diễn ra một trận đại chiến.

- Mã đại ca, nên cẩn thận. Hai con phượng hoàng này đang bị chọc giận.

Lúc này hai con phượng hoàng bay qua đầu, Long Vũ nhìn thấy trong mắt bọn chúng phát ra ánh sáng màu đỏ, nhìn vào trong rất khủng bố.

74. Chương 17: Chính Tà Cầu Kết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 17: Chính tà cầu kết

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hai người vội vàng lui lại phía sau mấy chục thước.

- Lập tức, phía trước truyền lại những tiếng gào thét, tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết. Từng ngọn lửa phóng lên cao, bên trong ngọn lửa có thể nhìn thấy được người tu chân.

Những âm thanh huyền não liên tục khoảng nửa giờ.

Sau đó, nhưng tiếng kêu thảm thiết tắt hẳn. Trong lòng Mã Chính Phong dâng lên một cảm giác xấu. Có thể những người tu chân này đã táng thân cho ngọn lửa của phượng hoàng.

- Toàn bộ đã chết?

Long Vũ thở dài:

- Mã đại ca, may mắn cho chúng ta đã đến chậm một bước.

- Chờ chút.

Đúng lúc này, không xa truyền đến một cỗ hơi thở cường đại, một chính một tà. Mã Chính Phong nghiêm mặt nói:

- Là Vu Chiến Thiên... Hơi thở còn lại hẳn là một kiếm tiên bát đỉnh. Bọn họ vẫn còn sống.

- Chúng ta cứ ẩn ở đây xem tình hình.

Xuất phát từ tính tò mò, Mã Chính Phong nói một tiếng, lập tức nhảy lên một cành cây.

Lúc này, Mã Chính Phong cùng với Long Vũ cũng không quá gần chỗ đó. Sau khi hai người tìm được vị trí thích hợp, liền thấy được một màn khó quên.

Kiểm tiên bát đỉnh của Huyền Cảnh chúc nghiệp công hội lại có thể sống vai cùng với Vu Chiến Thiên một chỗ. Dường như sự đối lập giữa chánh tà đã không có tác dụng với bọn họ.

- Tại sao lại như vậy? Bọn họ có vẻ như quen biết?

Long Vũ thấp giọng hỏi.

- Không phải là quen biết... Bọn họ chỉ vì lợi ích mà tạm thời kết hợp với nhau. Nói cách khác, bọn họ muốn cùng nhau đối phó với phượng hoàng.

Mã Chính Phong dù sao cũng là một lão cáo già, nhìn qua có thể nhận ra được vấn đề.

Vợ chồng phượng hoàng đã lấy được trứng phượng hoàng từ trong tay người tu đạo. Không ngừng hướng về phía Vu Chiến Thiên cùng kiếm tiên bát đỉnh kêu lên, ý muốn bọn họ ly khai.

Có lẽ cũng cảm ứng được hai người này không dễ đối phó, vợ chồng phượng hoàng cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Long Vũ âm thầm nhíu mày. Thăm nghĩ, vợ chồng phượng hoàng có lẽ sẽ gặp xui xẻo. Cũng không biết rằng Ngô Đồng này còn có phượng hoàng nữa hay không.

Nếu không thì chúng có thể bị tuyệt chủng mất.

- Đoan Mộc Chính, trước khi động thủ, chúng ta cần phải rõ ràng với nhau.

Vu Chiến Thiên nghiêng đầu nói với kiếm tiên bát đỉnh:

- Đoan Mộc Chính. Sau khi thành công, hai con phượng hoàng lớn sẽ là thức ăn

của ta, còn trứng phượng hoàng sẽ là của ngươi. Đúng rồi, còn có thêm một con phượng hoàng con ở gần đây. Với năng lực của ngươi, chỉ cần vung tay có thể tóm gọn được nó.

- Hừ.

Kiểm tiên bát đỉnh gọi là Đoan Mộc Chính hừ một tiếng, nói:

- Vu Chiến Thiên. Ngươi thực sự quá tham lam. Ngươi nên nhớ, đây là Huyền Linh Thiên chứ không phải là Dục Giới. Hơn nữa, lực lượng của chúng ta là ngang nhau. Vì cái gì ngươi độc chiếm hai con phượng hoàng lớn mà không phải là ta?

- Ta muốn phượng hoàng là để ăn thịt. Đoan Mộc Chính ngươi là người chính phái, không phải là cũng muốn ăn tươi nuốt sống phượng hoàng chứ. Nhường cho ngươi trứng phượng hoàng, tương lai trứng phượng hoàng nở ra phượng hoàng con, sẽ trở thành sủng vật của ngươi, sát cánh chiến đấu cùng với ngươi.

Thực là quá tốt với ngươi.

Vu Chiến Thiên cười lạnh một tiếng:

- Ta chút nữa cũng quên, Đoan Mộc Chính ngươi làm anh hùng núp ở chỗ nào. Lúc này những người tu đạo bị phượng hoàng thiêu chết, ngươi rõ ràng có năng lực xuất thủ ngăn cản, nhưng ngươi lại làm ngơ. Hay là ngươi sợ những người này tranh đoạt phượng hoàng với ngươi. Ha ha, hôm nay Vu Chiến Thiên ta có thể mở rộng được tầm mắt. Cái gọi là đạo sĩ chính đạo, bất quá cũng chỉ như vậy.

- Im miệng.

Đoan Mộc Chính tức giận nói:

- Vu Chiến Thiên, không được nói vậy. Ta không xuất thủ là bảo tồn thực lực. Ta đã sớm chú ý ngươi đang ở gần đây. Nếu như ta tùy tiện xuất thủ, coi như ngăn cản được phượng hoàng giết ngươi, cũng không ngăn cản được ngươi ăn thịt người... So với bị ngươi ăn thịt, thà để cho phượng hoàng thiêu chết còn tốt hơn. Ít nhất bọn họ còn có kiếp sau...

- Giả dối.

Vu Chiến Thiên cười lạnh khinh thường cười cười:

- Lữ đạo sĩ chính phái các ngươi chỉ giỏi kiểm cớ. (Câu này chuẩn).

Ngươi đã không đồng ý, vậy ta có ý kiến thế này. Sau khi chúng ta cùng nhau chế trụ phượng hoàng, đến lúc đó dựa vào năng lực tranh đoạt. Ngươi thấy sao?

- Ta không có ý kiến.

Đoan Mộc Chính trả lời.

.....
.....
Vợ chồng phượng hoàng rõ ràng có cũng nghe hiểu ý đồ của Đoan Mộc Chính cùng Vu Chiến Thiên. Phượng hoàng mái liền kêu lớn một tiếng, lập tức tấn công Vu Chiến Thiên. Trong không khí xuất hiện một luồng khí lưu. Ngay cả trên nhánh

cây chỗ Long Vũ cùng Mã Chính Phong ẩn nấp cũng phải lay động.

- Muốn chết.

Một đối một, Vu Chiến Thiên căn bản không sợ. Nhìn thấy phượng hoàng mái bay tới, Khô Lâu pháp kiếm trong tay xuất hiện một trận gió lốc màu đen, hung hăng đánh tới phượng hoàng mái. Phượng hoàng lập tức tránh né, nhưng đuôi cánh vẫn bị đập trúng vài nhát.

Vu Chiến Thiên nhìn phượng hoàng mái bay lượn trên không trung, cười lạnh một tiếng:

- Hãy ngoan ngoãn lấy máu làm thức ăn cho ta đi.

Phượng hoàng trống cũng đang đấu với Đoan Mộc chính, một người một phượng hoàng gào thét không ngừng, gắt gao dây dưa cùng một chỗ, dường như lực lượng của chúng ngang nhau.

Mã Chính Phong khẩn trương dùng tay lau mồ hôi trên trán. Hắn không khỏi âm thầm kêu mau mau, thực đúng với lời Long Vũ, may mà bọn hắn tới chậm một chút.

Trong trận đấu, phượng hoàng mái thay đổi phương pháp tấn công. Không hề cận chiến với Vu Chiến Thiên, mà là từ trên không trung không ngừng lao xuống. Hết lần này đến lần khác làm cho Vu Chiến Thiên có chút luống cuống chân tay.

Phượng hoàng trống dường như cũng phát hiện ra điều này. Giống với phượng hoàng mái từ trên không trung lao xuống, hai cánh đập mạnh tạo ra từng xung kích sóng cường đại, làm cho Đoan Mộc Chính cũng có chút vô lực.

Sau đó, hai con phượng hoàng từ giữa không trung xoay tròn một hồi, đột nhiên phát ra những tiếng kêu bén nhọn, từng đợt âm thanh phát ra, giống như quỷ khóc thần sầu. Vu Chiến Thiên cùng Đoan Mộc Chính vội vàng vận đạo lực chống cự.

- Muốn chết.

Tình huống bị động dường như làm cho Vu Chiến Thiên tức giận. Hắn hét lớn một tiếng, một chiếc đầu lâu màu đen được ném lên trên không.

Đoan Mộc Chính thấy vậy, nhất thời giật mình:

- Huyết Anh Bạo?

- Kiệt kiệt...

Vu Chiến Thiên cười điên cuồng, nói:

- Không sai, đây chính là Huyết Anh Bạo, ta xem bọn chúng còn cậy mạnh đến lúc nào.

Huyết Anh Bạo được hắc ám tu chân Dục Giới sử dụng bí pháp tà ác luyện chế từ bào thai mà thành. Sau khi phóng thích, nó lập tức nứt toác, uy lực rất kinh người.

- Âm ầm.

Những tiếng nổ lớn vang lên, hai con phượng hoàng lần lượt bị đánh bay ra ngoài, một mảng lông chim lớn từ trên không trung nhẹ nhàng rơi xuống.

- Ha ha..

Vu Chiến Thiên đắc ý cười:

- Đoan Mộc Chính, ngươi cũng thấy rồi đó. Chiến thắng này toàn bộ là nhờ có ta. Thành quả hẳn phải là do ta chiếm giữ mới đúng.

75. Chương 18: Như Người Quen Tối

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 18: Như người quen tới

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Cùng lúc đó, phượng hoàng trống đột nhiên phát ra một tiếng giận dữ, xung quanh thân mình xuất hiện một đạo hỏa điểm, giống như sao băng

lao xuống phía dưới. Rõ ràng mục tiêu chính là Vu Chiến Thiên.

Đoan Mộc Chính hốt hoảng:

- Nhanh sử dụng Huyết Anh Bạo.

Đoan Mộc Chính nhắc nhở Vu Chiến Thiên. Lúc này hai người đang trên một chiến tuyến, nếu Vu Chiến Thiên chết, hẳn cũng chẳng sống được đến mai.

Trong lòng Vu Chiến Thiên hốt hoảng. Trong tay hắn chỉ có một viên Huyết Anh Bạo, nếu không phải thời khắc nguy cấp hẳn cũng không dùng đến. Lúc này, hắn chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Hét lên một tiếng, Vu Chiến Thiên được bao bọc bởi một cỗ hắc khí. Khô Lâu pháp kiếm trong tay nhanh chóng bắn ra mấy đạo kiếm quang màu đen, chém tới

phượng hoàng trống.

- Âm âm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, đất rung núi chuyển. Công kích của Vu Chiên Thiên va chạm với phượng hoàng trống. Trong lúc gây ra tiếng nổ, Vu Chiên Thiên cấp tốc lui về phía sau, còn phượng hoàng trống bay ngược lên trên trời.

- Vẫn không sao.

Long Vũ vượt ngục thềm than may mắn. Nhưng vừa lúc đó, phượng hoàng trống từ trên không trung rơi xuống. Nguyên nhân là lúc Huyết Anh Bạo công kích làm cho nó bị thương. Lúc này lại chiến đấu kịch liệt, làm cho nó bị nội thương, từ trên không trung rơi xuống đất.

Phượng hoàng mái giương cánh bỏ nhào qua, đứng ở phía trước phượng hoàng trống không ngừng kêu rít rít. Hỏa diễm quanh thân không ngừng tăng vọt.

Nhưng nhìn bộ dáng của nó, dường như cũng bị thương không nhẹ.

Vu Chiên Thiên lau khóe máu đen trên miệng, liên tiếp nuốt mấy viên đan dược, mới giữ vững được tinh thần. Hắn cùng với Đoan Mộc Chính nhe răng cười tiến tới gần hai con phượng hoàng.

- Phì phì.

Ngay khi hai người sắp tới gần hai con phượng hoàng lớn, con tiểu phượng hoàng Long Vũ từng gặp trong sơn động từ không trung bay xuống. Một trận gió lớn đánh úp về phía Đoan Mộc Chính cùng Vu Chiên Thiên.

- Ha ha. Đoan Mộc Chính. Tiểu phượng hoàng của người đến đó.

Vu Chiên Thiên cười một tiếng, lải nhải với Đoan Mộc Chính. Để cho hắn tự tay xuất thủ.

Đoan Mộc Chính nghe thấy như vậy, hắn cười lạnh một tiếng. Pháp kiếm trong tay lập tức xoay tròn bay múa nghênh chiến.

- Không tốt. Tiểu phượng hoàng gặp nguy hiểm.

Long Vũ đối với hành động của tiểu phượng hoàng liền cảm động. Hắn đối với nó nhìn bằng một con mắt khác. Lúc này thấy chết há lại không cứu.

Khẽ quát một tiếng. Hắn toàn lực vùng Thiên Sư pháp kiếm ra, phóng xuất Phá Ma Thần Long cùng tiểu phượng hoàng ngăn địch.

- Âm âm.

Một tiếng vang lớn, giữa không trung vang xuất hiện luồng khí cuồng bạo. Lúc nó khuếch tán, cây cối xung quanh hỗn độn, khói bụi mù mịt bốc lên.

Vu Chiên Thiên đứng bên cạnh cũng bị ảnh hưởng. Trong lòng hốt hoảng, lập tức bay ngược lại về phía sau mấy trượng mới ổn định được thân hình. Một đôi mắt đỏ như máu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Long Vũ, nảy sinh hận ý.

Long Vũ một chiêu thuận lợi, trong lòng tăng thêm tự tin, cười cười với tiểu phượng hoàng:

- Chú nhóc, chúng ta cùng kề vai chiến đấu.

Tiểu phượng hoàng dường như có thể hiểu lời Long Vũ, kêu lên một tiếng sau đó bay múa xung quanh Long Vũ.

- Tiểu Vũ, chúng ta lập tức chuồn đi thôi.

Mã Chính Phong nhúc nhích đầu. Nếu cứ tiếp tục, e rằng hai người chết chắc.

- Mã đại ca, đây là hành động của đệ, huynh không nên xen vào.

Mã Chính Phong vẫn ẩn nấp trên nhánh cây ngô đồng, đối với Long Vũ cũng không có chút tức giận.

Mã Chính Phong âm thầm đề phòng, truyền âm nói:

- Tiểu Vũ, thật sự chúng ta không thể đánh lại bọn chúng. Chúng ta cứu tiểu phượng hoàng liền rời đi luôn.

Lúc này Mã Chính Phong nhận thấy vợ chồng phượng hoàng khó có thể chống cự lại hai cao thủ bát đỉnh. Nếu Long Vũ kiên trì tới cùng cũng chỉ có con đường chết. Nhất là Đoan Mộc Chính, hắn chính là một phần tử của Huyền Cảnh chức nghiệp công hội. Nếu như đối lập với hắn, cũng chính là đối lập với chức nghiệp công hội. Mã Chính Phong rất rõ ràng thế lực chức nghiệp công hội tại Huyền Cảnh.

- Yên tâm, đệ sẽ hành động chừng mực.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói xong hắn lẳng không đánh tới. Mũi thiên sư pháp kiếm chìa thẳng tới gần Vu Chiến Thiên. Vu Chiến Thiên hừ lạnh một tiếng, cổ tay khẽ động, Khô Lâu pháp kiếm trong tay chém thẳng ngang ngực, xuất ra một cỗ âm chưởng đỡ đòn.

Tiểu phượng hoàng khẽ kêu một tiếng, trong miệng phun ra một đạo hỏa diễm, cùng với công kích của Long Vũ giao nhau, kết hợp cùng một chỗ.

- Âm âm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, kinh khí xung quanh bay tứ tung, không trung nổi lên một trận cuồng phong. Ngay cả Mã Chính Phong trên nhánh cây cũng cảm thấy khiếp sợ.

Vu Chiến Thiên ổn định thân hình, mặc cho cuồng phong thổi mạnh, thân thể cũng không một chút lay động.

Long Vũ trong lòng kinh ngạc, năng lực của Vu Chiến Thiên quả thực không thể coi thường. Nhưng hắn không thể bỏ lại tiểu phượng hoàng, một mình chạy trốn.

Nghĩ đến đây, hắn khẽ cắn răng, khóa miệng nổi nên ý kiên quyết, chuẩn bị liều mạng.

Đoan Mộc Chính ở một bên đang cùng phượng hoàng mái quần lấy nhau. Những tiếng nổ lớn liên tục phát ra, trong thời gian ngắn cũng chưa phân cao thấp. Nhìn thấy tình cảnh của Long Vũ, Mã Chính Phong cũng không thể giả bộ được nữa. Rơi vào đường cùng, hắn cũng chỉ có hiện thân, bay đến bên cạnh Long Vũ:

- Tiểu Vũ, ta sẽ không bỏ đệ lại một mình được.

Nói xong, hắn vận đủ đạo lực, tích vào mũi pháp kiếm trong tay, khí thế như thái sơn công kích về phía Vu Chiến Thiên.

Một kích này của Mã Chính Phong là toàn lực thi triển, Vu Chiến Thiên bây giờ đã trọng thương nên hắn cũng không dám coi thường. Hay tay bấm lên một đạo pháp quyết quý dị, quanh người đột nhiên nổi lên một cỗ sương mù.

- Bọn người lớn mật.

Vu Chiến Thiên tức giận quát lên một tiếng, nói:

- Các người không lui đi, chẳng lẽ là muốn lấy máu làm thức ăn của ta.

Nếu là bình thường, cấp bậc như Long Vũ với Mã Chính Phong hắn căn bản không để vào mắt. Nhưng lúc này, hắn đã chiến đấu với phượng hoàng bị trọng thương. Lực lượng kém xa so với lúc bình thường.

- Chủ nhân, lực lượng của Vu Chiến Thiên lúc này không đủ ba thành so với lúc đỉnh phong.

Luôn luôn yên lặng, La Lâm thông qua hơi thở thu thu thập, phân tích, tính toán đưa ra một cái kết luận.

Long Vũ nghe vậy, giờ thiên sư pháp kiếm lên chuẩn bị tấn công.

- Muốn chết.

Vu Chiến Thiên giận dữ quát một tiếng, tay phải run lên, một phương ấn màu đen bay vọt lên trên trời, mơ hồ sinh ra một lực hút cường đại. Long Vũ nhất thời nghĩ đến thiên sư pháp kiếm trong tay không tự chủ được bị hút vào trong phương ấn kia. Trong lòng hắn kinh hãi, ra sức giữ lấy thanh kiếm, nhưng thiên sư pháp kiếm vẫn không thể thu hồi.

Mã Chính Phong thấy vậy, vội vàng công kích Vu Chiến Thiên, hy vọng có thể chia sẻ áp lực cùng với Long Vũ.

Nhưng kỳ quái chính là, pháp kiếm trong tay hắn cũng bị hấp trụ, hắn dường như phát hiện ra cái gì đó. “ Phương Thiên Huyết Ấn, chính là khắc tinh của tất cả linh khí.” Phương Thiên Huyết Ấn, chính là bảo khí trong truyền thuyết của Dục Giới. Bí pháp hắc ám này chính là sử dụng nam châm lẫn với máu của người tu đạo tế luyện mà thành, có lực hấp thụ cường đại. Là khắc tinh linh khí của toàn bộ người tu đạo.

Tại Huyền Cảnh, pháp khí được chia làm linh, bảo, tiên, thần bốn cấp bậc. Giống như pháp kiếm trong tay Mã Chính Phong, còn có Hồng Tụ pháp kiếm lần trước hắn đưa cho cháu gái đều thuộc về linh khí. Kim Phượng đưa cho Long Vũ thiên sư pháp kiếm chính là tiên khí. Nhưng lúc này ở trong tay hắn lại phát ra lực lượng tương đồng với linh khí, cho nên cũng bị ảnh hưởng của Phương Thiên Huyết Ấn.

Hai người ra sức thu hồi pháp kiếm của mình, nhưng lại chẳng thấm vào đâu. Đúng lúc này, xa xa vang lên một tiếng dễ nghe, một đạo nhân ảnh đạp không mà đến. Long Vũ mơ hồ cảm thấy bóng người này có chút quen thuộc.

codon.traid

76. Chương 19: Chữa Thương

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 3

Chương 19: Chữa thương

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Thật lớn mật. Rừng ngô đồng là chỗ để các người giương oai à?

Khi thân ảnh đến gần Long Vũ, chính là cô gái đưa cho hắn thiên sư pháp kiếm - Kim Phượng.

Kim Phượng liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, sau đó đưa ánh mắt nhìn Vu Chiến Thiên. Nàng khinh miệt cười:

- Chỉ là một hắc ám tu chân bát đỉnh. Không biết lượng sức, dám đến rừng Ngô Đồng làm thương tổn phượng hoàng. Hôm nay ta sẽ cho người phơi thây tại chỗ này.

Trong lúc nói chuyện, tay trái Kim Phượng bấm lên kiếm quyết, tay phải giơ lên một pháp kiếm tinh xảo. Trên không trung lập lập tức nổi bão lớn. Ban đầu không trung đang trời nắng đẹp, trong khoảnh khắc mây đen tụ tập, sấm chớp kín trời.

Cảm nhận được hơi thở cường đại, Vu Chiến Thiên ngã xuống đất hít vội vàng một hơi, sau đó vội vàng buông tha Long Vũ cùng Mã Chính Phong. Chỉ thấy miệng hắn bắn ra một tia máu, đánh bay hai người ra. Sau đó hắn chỉnh đốn thân hình muốn bỏ chạy.

Pháp kiếm của Long Vũ, Mã Chính Phong bị giữ chặt, vô lực chống cự. Hai người bị trúng đòn lập tức hôn mê.

Điện quang chớp loé, một đạo sấm sét đánh thẳng xuống đất, hướng về phía Vu Chiến Thiên, Một tiếng nổ giữa không trung phát ra. Tốc độ của Vu Chiến Thiên mặc dù nhanh, nhưng cánh tay phải vẫn bị lôi điện đánh cho bị thương, cộng với thân thể đang bị trọng thương, nhện không được phun ra một ngụm máu, sắc

mặt trắng bệch. Hắn oán hận liếc mắt nhìn Kim Phượng, miệng đọc chú ngữ, hoá thành một đạo huyết vụ, nháy mắt biến mất giữa không trung.

- Chạy trốn?

Kim Phượng mỉm cười nói:

- Lần sau sẽ cho ngươi mất mắt.

Ban đầu Đoan Mộc Chính đang chiến đấu cùng phượng hoàng mái, từ lúc Kim Phượng xuất hiện hắn cũng bỏ chạy. Phượng hoàng mái nhìn thấy Đoan Mộc Chính bỏ chạy, nhưng phượng hoàng trống đang bị thương nên cũng không có đuổi theo.

- Phì phì.

Gia đình phượng hoàng trống nhiên cũng biết Kim Phượng. Đặc biệt là tiểu phượng hoàng đột nhiên thu nhỏ lại, biến nhỏ bằng lòng bàn tay, giương cánh đậu trên vai Kim Phượng. Sau đó nó kêu to không ngừng, giống như muốn nói cái gì đó.

- Nhóc con... Người yên tâm, Long Vũ là bằng hữu của ta. Ta sẽ hết sức cứu chữa cho cậu ấy.

Thì ra là tiểu phượng hoàng muốn Kim Phượng cứu chữa cho Long Vũ đang bị hôn mê.

.....
.....

Ba ngày sau, rừng Ngô Đồng trở lên yên tĩnh như mọi ngày, đường tiến vào trong rừng đã bị Kim Phượng hạ một đạo cấm chế. Nếu không phải là cường giả cửu đỉnh, căn bản không thể nào đột phá được mà tiến vào rừng Ngô Đồng.

Vài nhóm nhân mã lần lượt không tiến công được mà lui.

Huyền Cảnh liên hợp công hội cũng không có can thiệp vào việc này.

Cho tới bây giờ, rừng Ngô Đồng trở thành một chỗ cấm kỵ.

Mã Chính Phong cùng Long Vũ bản thân bị trọng thương nên di chuyển bất tiện, Kim Phượng liền dựng một căn phòng gỗ tạm thời trong rừng Ngô Đồng. Hai người bị Vu Chiến Thiên làm cho trọng thương, tà khí xâm lấn, kinh mạch bị hao tổn nặng.

Mã Chính Phong sau khi ăn đan dược của Kim Phượng, nghỉ ngơi một ngày liền tỉnh lại, hiện tại đang vận động để khôi phục đạo lực. Nhưng tình huống của Long Vũ ngày càng nghiêm trọng.

Tu vi cảnh giới của hắn còn quá thấp. Mà một kích của Vu Chiến Thiên, chủ yếu là nhằm vào hắn. Cho nên, đến lúc này hắn còn chưa tỉnh lại.

Buổi sáng Kim Phượng kiểm tra thương tổn của hắn, phát hiện tình huống thương thế của hắn không có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào, làm cho nàng sốt ruột. Sau một hồi cân nhắc, nàng quyết định sử dụng bí pháp đặc chế của tộc, chế thuốc nước chữa thương cho Long Vũ. Tuy rằng việc làm này vi phạm vào gia quy, nhưng hiện giờ phải cứu người, không có cổ kị nhiều như vậy.

Huống hồ, Long Vũ có phượng hoàng lệnh, hắn là có thể vì vật này mà giải thích.

Nghĩ đến đây, Kim Phượng vội vàng đem Long Vũ đặt lên giường (Chết, thẳng này sắp bị hấp diêm) chính mình làm công tác chuẩn bị. Sau một thời gian chuẩn bị, trong phòng được đặt một thùng nước lớn, bên trong có đặt thánh dược do các dược lão trong tộc bí chế, mùi thơm lan toả khắp phòng.

Sau khi mang Long Vũ đặt vào trong thùng gỗ, Kim Phượng lại giúp hắn kiểm tra thân thể. Sau đó nàng mới sử dụng đạo lực tăng nhiệt trong thùng dược thủy, để thân thể hắn hấp thu tốt hơn.

Tới buổi trưa, Long Vũ trong thùng gỗ vẫn hôn mê bất tỉnh. Hơi thở yếu ớt mang một cỗ huyết khí toán loạn.

Kim Phượng hơi kinh hãi, huyết khí trong hơi thở của hắn chính là mấu chốt nguyên nhân – trong máu của hắn có lẫn máu dơ bẩn của phương thiên huyết ấn.

Thứ này nếu trên người Kim Phượng thì không tính là cái gì. Nhưng đối với một phế vật như Long Vũ, tạo thành một thương tổn lớn.

Đôi mắt quyền rũ của Kim Phượng hơi hơi khép, nhẹ nhàng cầm bàn tay Long Vũ, cẩn thận xem xét động mạch của hắn.

Một lát sau, trên trán nàng xuất hiện một vết mặt lo lắng.

Đột nhiên, quanh thân Long Vũ toả ra một hơi thở quen thuộc với Kim Phượng. Cùng lúc đó, trên mi tâm hắn xuất hiện một đạo mây màu tím đang bài trừ máu bẩn này.

- Có người thúc dục Phượng Hoàng lệnh?

Kim Phượng nhanh chóng nhìn ra manh mối, khẽ nhíu mày. Vết mặt nàng tràn ngập sự kinh ngạc cùng sự tò mò.

Lúc này, Long Vũ đã sớm hôn mê bất tỉnh, căn bản không có khả năng thôi động Phượng Hoàng lệnh. Hơn nữa, muốn thôi động Phượng Hoàng lệnh, tất phải có tâm quyết, khẩu quyết.

Theo hiểu biết của Kim Phượng, tâm quyết và khẩu quyết của Phượng Hoàng lệnh là bí mật của gia tộc. Coi như hắn may mắn có được Phượng Hoàng lệnh, cũng không thể biết được huyền bí trong đó.

Nói cách khác, thúc dục Phượng Hoàng lệnh tuyệt đối không thể nào là Long Vũ.

Đây chính là mấu chốt của vấn đề. Nếu Phượng Hoàng lệnh không phải là do Long Vũ thôi động, vậy là ai chứ?

Đương nhiên, trước mắt không phải là lúc theo đuổi vấn đề này. Bởi vì hơi thở của phương hoàng lúc này rất nhỏ bé, cho nên trong quá trình tranh đấu, đạo máu ô uế chiếm thế thượng phong.

Long Vũ trong lúc hôn mê khẽ thở nhẹ một tiếng, lông mi nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch, khoé miệng thậm chí còn chảy ra một tia máu đen. Hiển nhiên, lúc này hắn thật sự thống khổ.

- Tiểu đệ đệ, xem ra cậu thực sự là oan gia của ta.

Kim Phượng trầm trầm:

- Mẫu thân. Người cho con tới Huyền Linh Thiên tìm kiếm duyên phận.. Con luôn luôn không biết duyên phận là cái gì. Người thanh niên trước mắt này mang bảo vật của Phượng tộc, không biết cậu ta có phải là duyên phận của con hay không, nhưng con phải cứu lấy cậu. Chỉ mong trong tương lai người không có trách con.

Ngây người nửa ngày, Kim Phượng hít sâu một hơi, lặng lẽ niệm khẩu quyết, trên trán lập tức xuất hiện một dấu hiệu phương hoàng màu vàng, ánh sáng rực rỡ, tràn ngập màu sắc.

Lúc đó, ba con phương hoàng đậu trên cây ngô đồng vôi vàng nằm rạp xuống, trong đôi mắt tràn ngập sự kính sợ.

Kim Phượng phong trụ mấy đại huyết của Long Vũ, sắc ửng đỏ, đôi môi chậm rãi tiến tới, nhẹ nhàng hôn lên môi Long Vũ. (Được em thứ hai hôn môi , nhưng mà lần này nó không biết gì). Lập tức một dòng khí kim sắc từ trong miệng nàng chậm rãi tiến vào trong miệng Long Vũ.

Dòng khí màu vàng nhẹ nhàng tiến vào, sắc mặt Long Vũ dần trở nên hồng hào, mà kinh mạch trong cơ thể nhanh chóng được chữa trị.

Tại chỗ mi tâm của hắn, hơi thở phương hoàng cũng trở nên cường đại hơn. Chỉ một thời gian đã ngang bằng với vết máu dơ bẩn kia.

codon.traí

77. Chương 20: Tu Vi Đề Thăng: Cảnh Giới Màu Lục

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 3

Chương 20: Tu vi đề thăng: Cảnh giới màu lục

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Badboy9x

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Đột nhiên, thân thể Long Vũ lắc mạnh, cảm giác dường như ngồi không vững...Kim Phượng nhìn qua, đôi mắt đẹp không khỏi kinh hãi. Nguyên lai tà khí bị bức vào trong cơ thể hắn, nhân tiện lại giải khai dùm hắn mấy đại huyết, làm cho thân thể hắn mất đi cân bằng.

Kim Phượng rất cuộc bất chấp tất cả, cánh tay ngọc vươn ra ôm lấy thân thể Long Vũ. Tuy rằng còn cách thùng gỗ, nhưng mà đầu hai người cũng đã dính sát vào nhau cùng một chỗ.

Một khắc này, thân thể Kim Phượng khẽ run, tâm thần chấn động thiếu chút nữa đã bị tà niệm xâm lấn. Cũng may nàng từ nhỏ ý chí kiên cường, chỉ trong nháy mắt đã điều chỉnh tốt tâm tình.

Long Vũ được Kim Phượng tương trợ, thương thể bên trong cơ thể rất nhanh được chữa trị, thống khổ cũng giảm bớt rất nhiều. Ý thức của hắn cũng dần dần thanh tỉnh lại.

Có lẽ là cảm thấy trên môi nóng bỏng, miệng của hắn theo bản năng không ngờ lại mút vào khiến thân thể Kim Phượng run lên, thiếu chút nữa liền khai khẩu.(Biên: Hôn mê cũng xấu xa)

Kim Phượng từ bé đến lớn, ngoại trừ lần này, còn chưa từng cùng kẻ khác giới thân thiết tiếp xúc. Cho dù là lúc này đây, nàng cũng coi như là chữa thương cứu người, trong lòng không có chút tạp niệm nào.

Nhưng khi Long Vũ mút vào lại làm cho tâm thần nàng chấn động, cũng không biết tại sao, dường như ngay lúc Long Vũ mút vào, nàng cảm thấy như có một cổ ngứa ngứa từ trong lòng dâng lên, mà loại cảm giác này lại rất tốt. (Biên: Sắp xong rồi)

Kim Phượng thu liễm tâm thần, bài trừ các loại tạp niệm, miệng đối miệng, liên tục không ngừng đem đạo lực trong cơ thể mình đưa vào trong cơ thể Long Vũ. Đạo lực chảy qua kỳ kinh bát mạch, sau đó thuận thể phát triển đối kháng với máu đã bị ô uế.

Dần dần, loại máu ô uế này đã không chống đỡ nổi mà chậm rãi tan rã. Tuy nhiên, Kim Phượng cũng vì thế mà mồ hôi đầm đìa, quần lụa mỏng trên người đều bị thấm ướt.

Lại qua nửa giờ, vết máu dơ bẩn tại mi tâm Long Vũ đã triệt để tan biến.

Thoáng chốc, trên mặt hắn liền khôi phục huyết sắc, con ngươi hơi hơi động. Nhìn bộ dáng mình, hắn ý thức bản thân đã khôi phục hơn phân nửa, mà thuốc nước trong thùng gỗ cũng trở thành màu đen, thậm chí còn mang theo một mùi tanh hôi khó ngửi.

Kim Phượng khẽ nhếch đôi mắt đẹp, phát hiện mình cùng Long Vũ vẫn môi đối môi, vẻ mặt liền đỏ lựng. Nàng vội vàng buông lưng hắn ra, đứng dậy tránh thoát đôi môi Long Vũ.

Nhưng Long Vũ khi phát hiện hành động của nàng miệng liền mút mạnh vào. Kim Phượng thần tình thẹn thùng, đang gắng sức đẩy thân thể Long Vũ ra thì phát hiện cặp môi đau xót, một cổ hương vị thơm tho chảy vào miệng.

- Đáng chết!

Kim Phượng kinh hãi thốt lên. Nguyên lai nàng bị Long Vũ cắn nát môi, máu tươi chảy vào miệng nàng và cũng chảy cả vào miệng Long Vũ.(Biên: Mợ cái thằng bạo lực :456:)

Nhìn thấy Long Vũ sắp thức tỉnh, Kim Phượng hai má như phát sốt, tâm tình thiếu nữ như nai con chạy loạn. Trên trán nàng mơ hồ nổi lên một tia thẹn thùng cùng sợ hãi: Cho tới bây giờ nàng vẫn đang trong trạng thái biến thân, Long Vũ khê cắn như vậy lại đem máu huyết của nàng nuốt vào.

Long Vũ đúng là nhân hoá đặc phúc, chiếm được máu huyết của Kim Phượng tương trợ, một thân tu vi liền đột phá màu vàng tiến vào cảnh giới màu lục.

Chuyện như vậy, cho dù tại Huyền Cảnh cũng là có một không hai.

Giờ phút này, Long Vũ có thể nói là thay da đổi thịt, kinh mạch tổn thương lúc trước đều đã hồi phục, vết bỏng lưu lại ngay cả một vết sẹo cũng biến mất không thấy, cả da thịt cũng trở nên trắng mịn như da trẻ con.

Trong máu Kim Phượng ẩn chứa thật lớn năng lượng, hơn nữa là khí tức thuần âm, tinh khiết không có một tí tạp chất vừa đúng lúc bù lại nhược điểm cho thân thể của Long Vũ là thuần dương. Âm dương giao thoa, long hổ giao dung, hoá hệ dị năng trong cơ thể Long Vũ cũng bị kích thích phát triển, trong nháy mắt đạo lực liền tràn đầy sung mãn.

Mắt thấy Long Vũ sắp thức tỉnh, Kim Phượng mặc niệm tâm quyết, chớp mắt liền đem ấn ký Phượng Hoàng màu vàng trên trán ẩn đi. Cùng thời khắc đó, áp lực trong rừng ngô đồng cũng chậm rãi tan biến.

Thật lâu sau, Long Vũ chậm rãi mở to mắt, trong con ngươi tinh quang chợt động.

Kim Phượng đứng ở trước thềm gỗ, vẻ mặt thân thiết, dịu dàng nói:

- Tiểu đệ đệ, tỉnh rồi à?... Thử nhìn xem, thân thể của em hiện tại thế nào?

Kim Phượng mặt ngọc trong trắng ẩn ẩn nét hồng, xinh đẹp động lòng người. Giơ tay nhắc chân trong lúc đó đều đã tràn ngập phong tình vạn chủng.

Long Vũ kinh ngạc một hồi liền nói:

- Chị Phượng, là chị à... Đây là địa phương nào? Em đã ở Huyền Cảnh bao lâu rồi?

Hắn nhớ mang máng chính mình bị Vu Chiến Thiên đả thương, lại chẳng biết Kim Phượng cứu mình đi lúc nào.

- Chị Phượng, là chị cứu em... Cảm ơn chị.

Long Vũ sau khi nói cảm ơn, hỏi lại:

- Đồng bạn của em đâu rồi?... Em hôn mê đã bao lâu?

Kim Phượng mỉm cười, thấp giọng kể lại chân tướng ngọn nguồn sự việc nhưng lại ẩn đi một màn ướm át trong đó. Kể xong, nàng cười nói:

- Tiểu đệ đệ, em yên tâm đi, em lần này tiến vào Huyền Cảnh còn không tới mười ngày, em hãy an tâm mà tĩnh dưỡng...!

- Chị Phượng, lần này thật sự là cảm ơn chị, sau này em sẽ báo đáp ân cứu mạng của chị.(Biên: Lấy thân báo đáp đi)

Long Vũ nghiêm túc nói.

Kim Phượng cười duyên nói :

- Chỉ cần em ngày sau không quên chị là được rồi, về phần báo đáp thì không cần thiết, chị và em cũng đã gặp nhau vài lần, coi như là duyên phận...

- Đúng rồi, chị đi ra ngoài trước, em mau thay y phục tử tế, chị mang em đi gặp đồng bạn của em!

Kim Phượng nói xong liếc Long Vũ một cách thâm ý, xoay người bước ra cửa.

Long Vũ thấy Kim Phượng kéo chặt cửa phòng, vội vàng liền từ trong thùng gỗ đi ra. Một cỗ tanh hôi nhất thời từ trong thùng gỗ tỏa khắp mọi nơi. Cúi đầu nhìn kỹ, một ít thuốc nước trong thùng đã toả ra mùi hôi thối.

- Chủ nhân... Chúc mừng cậu... Tu vi của cậu đã có đột phá...

Đúng lúc này, thanh âm của La Lâm xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Long Vũ sau đó mới kịp phản ứng, vội vàng xem xét tu vi đạo lực, quả nhiên, tu vi lại tăng lên tới cảnh giới màu lục, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Long Vũ sửng sốt ngạc nhiên bội phần, có chút khó hiểu.

La Lâm nghe vậy liền giải thích:

- Chủ nhân, nguyên nhân là bởi vì cậu hút một giọt máu của Kim Phượng, một giọt máu này ẩn chứa năng lượng rất cường đại... Cậu hiện tại hấp thu không quá một phần mười nguồn năng lượng ấy... Theo như phân tích tính toán của tôi, nếu cậu có thể đem cỗ năng lượng của giọt máu đó hoàn toàn hấp thu, tu vi có khả năng sẽ tiến vào cảnh giới màu lam.

Nghe La Lâm giải thích, Long Vũ ngạc nhiên không thôi, hần nhủu mày hỏi lại:

- Vì sao lại như vậy? Kim Phượng rốt cuộc là ai? Vì cái gì trong máu của nàng lại ẩn chứa năng lượng cường đại như thế?

- Không biết ——!

La Lâm tiếp tục giải thích:

- Trước mắt những tư liệu và tin tức tôi biết được cho thấy máu của nàng chứa đựng khí tức của Phượng Hoàng, nhưng lại cùng phượng hoàng trong rừng Ngô Đồng bất đồng...Bởi vì hệ thống công năng không đủ cho nên tạm thời tôi cũng vô pháp tính toán chuẩn xác...Tóm lại, chủ nhân, vận may của cậu lần này...

- Bang bang ——!

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Long Vũ đoán chừng là Kim Phượng, vội vàng tiến lên mở cửa và hỏi:

- Chị Phượng, chị dẫn em đi gặp Mã Đại ca sao?.

- Đúng vậy.

Kim Phượng gật gù đầu, mỉm cười, liền dẫn Long Vũ sang một gian nhà gỗ khác, từ trong cửa sổ, Long Vũ thấy được Mã Chính Phong đang ngồi xếp bằng điều tức, khuôn mặt hồng nhuận, nhìn bộ dáng tình huống hẳn là khá tốt.

codon.trai

78. Chương 21: Lại Đột Phá

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 21: Lại đột phá

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Badboy9x

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Phượng Hoàng vì ghi ơn báo đáp, tặng cho đồng bạn của em dịch của ngô đồng, giờ phút này hẳn đang trong quá trình hấp thu luyện hoá, phỏng chừng còn phải hai ba ngày nữa.

Kim Phượng giải thích:

- Ba ngày sau, chị sẽ đích thân đưa hai rời khỏi nơi này. Nhớ kỹ, ngày sau không được quay lại đây... Đúng rồi, thương thể của em vừa mới khỏi hẳn, nơi này linh khí sung túc, lại tinh thuần, phi thường thích hợp đả tọa tu luyện, không bằng em cũng điều tức một hồi đi, chị đi ra ngoài tìm ít đồ, buổi tối tự tay xuống bếp nấu cơm cho em ăn.

- Tốt, tốt!

Long Vũ vội vàng gật đầu.

Đợi sau khi Kim Phượng rời đi, Long Vũ lập tức ngồi xếp bằng. Hẳn là người hiểu rõ ràng tình huống trong cơ thể mình, nhất là đạo lực đột phá đã vượt xa quy luật của người khác. Hẳn phải nắm chặt cơ hội này nếu không trong lòng hẳn sẽ không nở.

Trải qua một phen cẩn thận xem xét, Long Vũ có thể khẳng định đích xác, đạo lực tu vi của hắn đã tăng tiến, đây là một sự thật không thể gạt bỏ.

Đồng thời, hắn phát hiện tại mi tâm của mình có một cổ khí lưu âm áp, tựa hồ ẩn chứa thật lớn năng lượng. Dựa theo thuyết pháp của La Lâm, đây hẳn là máu huyết chưa hấp thu hết.

Hắn rất khó hiểu, Kim Phượng rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao máu tươi của nàng lại có công hiệu thần kỳ như vậy?

Suy nghĩ một mạch cho tới khi bầu trời đã tối đen, Long Vũ vẫn không nghĩ ra manh mối gì thì Kim Phượng lại gọi hắn ra ăn cơm. Bên ngoài nhà gỗ, Kim Phượng xây một cái bếp lò giản dị, bàn ăn giản dị... Trên bàn bày nhiều món ăn sáng tinh xảo.

Có lẽ vì đói bụng, Long Vũ mất thấy các món ăn bình dân kia nhất thời tự giác nuốt một ngụm nước miếng. Không đợi Kim Phượng nói gì, chính hắn đã cầm đũa gấp lấy gấp để, bộ dáng như một con quỷ chết đói đầu thai. Chỉ trong chốc lát, bàn ăn sáng đã bị Long Vũ ăn sạch sẽ.

- Ha ha!

Kim Phượng thấy vậy cười duyên không thôi, nói :

- Nhìn đệ dùng cơm bộ dáng thật đáng yêu a...

Long Vũ ngưng ngừng cười cười, hẳn lúc này mới phát hiện, cả bàn đồ ăn đều bị hắn một mình ăn sạch, người ta bận việc nửa ngày, lại ngay cả đũa cũng không có nhúc nhích.

Cười khan một tiếng, Long Vũ ưỡn ngực nghiêm mặt nói:

- Chị Phượng , thực xin lỗi, tài nấu nướng của chị thật sự là rất xuất sắc , em không thể nhịn được...

- Không có việc gì. Em nếu thích. Vài ngày kế tiếp, chị sẽ làm cho em ăn...

Kim Phượng cười một tiếng, bắt đầu thu dọn bát đũa.

Cứ như vậy lại qua hai ngày, Mã Chính Phong rốt cục đem ngọc dịch ngô đồng của gia đình Phượng Hoàng tặng luyện hoá hấp thu, hướng tới Long Vũ và Kim Phượng bày tỏ cảm ơn.

Mã Chính Phong trên mặt xấu hổ, nói:

- Tiểu Vũ, nhắc tới thật hổ thẹn a...Ta lần này chính là muốn bắt giết một con Phượng Hoàng, lại không nghĩ rằng Phượng Hoàng này thật là có tình nghĩa...Thật sự là hổ thẹn a...

- Biết sai mà sửa là được rồi!

Kim Phượng đi tới cười nói:

- Vị đạo hữu này. Không quản người ước nguyện ban đầu như thế nào, nhưng cuối cùng người đã gia nhập hàng ngũ bảo vệ sinh mệnh Phượng Hoàng, cho nên người chiếm được ân tình của một nhà Phượng Hoàng. Đây cũng là cơ duyên của người...

- Mã Đại ca, huynh cũng đừng áy náy!

.

Long Vũ phụ hoạ nói:

- Mã Đại ca, nếu không có việc thì chúng ta trở về đi. Chị Phượng nói nơi này từ nay về sau sẽ trở thành cấm địa Huyền Linh Thiên. Đệ thấy tốt nhất là rời khỏi sớm một chút.

- Uh!

Mã Chính Phong nghiêm túc gật đầu. Nhớ tới nguy cơ đã trải qua, trong lòng hắn vẫn đầy sợ hãi. May mà hắn đi cùng Long Vũ, nếu không thật không biết kết quả sẽ như thế nào nữa.

.....
.....

Vàng trắng trên cao lơ lửng, màu trắng ngà chói lọi soi sáng mặt đất, trong rừng cây thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu. Đêm, gió thổi, trong rừng lại càng có một mùi thơm ngát theo gió tràn ngập. Phóng mắt nhìn lại, cả rừng Ngô Đồng đều chìm trong sự tĩnh lặng.

Nhìn lên giữa không trung, trăng sáng sao lấp lánh, thực sự là đẹp. Ngửi mùi thơm ngát trong không khí truyền đến, Long Vũ dường như say mê bên trong ý cảnh này.

- Thật là đẹp quá!

Long Vũ tự đáy lòng khen một tiếng.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tiếng thở nhẹ, đưa hắn từ trong suy nghĩ giật mình tỉnh lại. Nhìn qua nơi truyền đến thanh âm đã thấy Kim Phượng cùng Tiểu Phượng Hoàng ở phía trước cách đó không xa, trên một cây ngô đồng cao lớn ngắm nhìn hắn.

Long Vũ trong lòng vừa động, đang muốn bước qua, lại đột nhiên cảm thấy đạo lực trong cơ thể tự hành vận chuyển. Sau khi định thần, khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi thúc dục đạo lực trong cơ thể, Long Vũ rất nhanh tiến vào cảnh giới vong ngã...

Mắt của hắn thỉnh thoảng có màu lục sắc, lam sắc cùng sáng lên. Hiển nhiên, tu vi của hắn vừa đột phá, sắp tiến vào cảnh giới màu lam.

Trên cây ngô đồng, trong đôi mắt tiểu phượng hoàng xuất hiện vẻ lo lắng, cánh vỗ nhẹ nhàng, kêu một tiếng thanh thốt.

- Tiểu gia hỏa, im lặng một chút, người kêu to như vậy sẽ ảnh hưởng tới Long Vũ đệ đệ...!

Kim Phượng duỗi tay khẽ vuốt cái trán tiểu phượng hoàng vài cái, cười nói:

- Đừng có gấp, ta sẽ giúp cậu ta...

Nói xong, đầu ngón chân Kim Phượng điểm nhẹ một chút, thân mình phiêu phiêu bay tới, vũng vàng đáp xuống trước người Long Vũ, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn. Giấy lát, Kim Phượng ngồi xổm người xuống, trên trán Phượng hoàng ẩn ký nhất thời dần hiện lên, nàng giơ tay phải đặt lên huyệt bách hội (nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu. Bách hội nằm trên mạch Đốc, là điểm giao của đường nối hai đỉnh vành tai với đường dọc cơ thể.) của Long Vũ, một cổ khí màu vàng nhạt chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn.

- Chủ nhân, Kim Phượng đang giúp cậu hấp thu giọt máu huyết kia.

Hành vi của Kim Phượng nhất thời đã được La Lâm thông báo cho Long Vũ. Long Vũ trong lòng cảm kích, nhưng lúc này hắn không thể nói chuyện để tránh tẩu hỏa nhập ma.

Kim Phượng rất rõ ràng máu huyết của mình ẩn chứa bao nhiêu năng lượng, cho nên nàng một chút cũng không dám chậm trễ, lấy đạo lực của mình giúp hần luyện hoá hấp thu.

Theo đạo lực không ngừng đưa vào, trên trán Kim Phượng lấm tấm mồ hôi.

Được đạo lực của Kim Phượng tương trợ, máu huyết trong cơ thể Long Vũ đạt được mức độ lớn nhất hoạt hoá và luyện hoá, một cỗ lực lượng mệnh mông từ mi tâm của hần phóng mạnh về toàn thân.

Cảnh giới đạo lực của Long Vũ dĩ nhiên đã đột phá màu lục, tiến nhập cảnh giới màu lam. Lần đột phá đạo lực này của Long Vũ, cơ hồ có thể nói là nước chảy thành sông mà thuận lợi. Mặc dù là do ngoại lực gây nên nhưng Long Vũ đã tu luyện từ nhỏ, căn cơ thâm hậu, cho nên cũng không có xuất hiện bất luận sai lầm gì.

Còn Kim Phượng trên mặt lại mơ hồ hiện lên vẻ uể oải, bất quá khoẻ miệng của nàng lại nổi lên nét vui mừng tươi cười.

Thu hồi đạo lực, Phượng Hoàng ẩn ký tại mi tâm lần nữa biến mất không thấy. Tiểu phượng hoàng vỗ cánh bay tới, bay múa xung quanh Kim Phượng.

Nhìn thấy trong đôi mắt Long Vũ không ngừng loé ra lam quang, Kim Phượng thở ra một hơi, thấp giọng cười nói:

- Lần này xem như tiện nghi cho em (Đủ loại tiện nghi)...Có lẽ, giữa chúng ta thật sự có duyên phận.

Khẽ cười nhẹ, Kim Phượng ngự gió phi hành, nhảy lên lên một cây ngô đồng, chậm rãi thúc dục đạo lực trong cơ thể tiến hành điều tức. Mà tiểu phượng hoàng thì thu hồi cánh, đứng ở trong chỗ cách Long Vũ không đủ ba thước, cảnh giác bốn phía.

Hiển nhiên, tiểu gia hỏa muốn giúp Long Vũ hộ pháp.

codon.trai

79. Chương 22: Từ Biệt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 22: Từ biệt

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Từ lúc Long Vũ tu luyện đến lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau. Ngẩng đầu nhìn thấy tiểu phượng hoàng vẫn đứng trước mặt mình, Long Vũ dường như nhận ra điều gì đó, liền nói:

- Cảm ơn.

Tiểu Phượng hoàng hiển nhiên có thể hiểu lời nói của Long Vũ, nó hưng phấn vỗ cánh, dường như muốn đáp lại Long Vũ. Đáng tiếc, Long Vũ không hiểu một chút nào.

- Tiểu Vũ, chúc mừng em. Tu vi của em đã tiến nhập cảnh giới màu lam.

Lúc này, Kim Phượng đang điều tức trên cây ngô đồng cũng chậm rãi thu công. Đôi mắt to đẹp liếc nhìn Long Vũ một cái, khoẻ miệng tràn ngập vui mừng.

- Chị Phượng, lần này thật sự là muốn cảm ơn chị. Em biết, tu vi của em đột phá hoàn toàn là nhờ có chị.

Long Vũ nghiêm túc nói.

Lời này vừa nói ra, Kim Phượng lập tức nảy sinh nghi vấn. Hai lần giúp đỡ, Long Vũ đều đang trong trạng thái hôn mê. Theo lẽ thường, hẳn không thể nào biết được tình huống bên ngoài.

Nhưng theo như lời Long Vũ, hẳn rõ ràng biết được mình đã hai lần trợ giúp.

Trên người Long Vũ rõ ràng có rất nhiều điểm thần bí.

- Tiểu Vũ, nhớ kỹ. Đây chính là duyên pháp của em, cũng là kết quả do em cố gắng kiên trì, không hề có bất kỳ quan hệ cùng với người khác.

Kim Phượng nhẹ nhàng nhảy xuống, tiến đến trước mặt Long Vũ nói:

- Tiểu đệ đệ, cho chị nhìn miếng ngọc bội của em một chút.

Nghe Kim Phượng nói như vậy, bản năng Long Vũ nâng lên một chút cảnh giác, theo bản năng lui về phía sau từng bước. Không vì nguyên nhân gì khác, chẳng qua Phượng Hoàng lệnh trên cổ hẳn thực sự là rất quan trọng.

- Nếu em không muốn, thì thôi đi.

Kim Phượng mỉm cười.

- Không sao.

Sau thời gian ngắn ngủi kinh ngạc, Long Vũ hào phóng lấy Phượng Hoàng lệnh từ trên cổ xuống đưa cho Kim Phượng. Người khác có lẽ phải cẩn thận, nhưng đối với Kim Phượng, thì điều này là không cần thiết.

Long Vũ gặp được Kim Phượng hai lần, mỗi lần đều nhận được ân huệ. Hơn nữa nàng vô tư giúp đỡ. Cho nên hẳn cảm thấy Kim Phượng đối với hẳn không có ý xấu.

Trong lúc hẳn lui từng bước, hẳn đã nghĩ ra. Nếu nàng có ý xấu, từ lúc hẳn hôn mê nàng đã động thủ, tại sao cho đến lúc này nàng mới hỏi hẳn.

- Cảm ơn.

Kim Phượng tiếp nhận miếng ngọc bội, nàng ngắm nhìn một lúc. Đến lúc này, nàng đã hoàn toàn xác định. Đây chính là Phượng tộc chi bảo - Phượng Hoàng lệnh.

- Trả lại cho em.

Thần vật có linh. Phượng Hoàng lệnh nếu xuất hiện trong tay Long Vũ. Vậy chứng minh hẳn thực sự có duyên với nó. Cho nên Kim Phượng không miễn cưỡng thu hồi.

- Nhớ kỹ. Em nhất định phải giữ kín chuyện mình có miếng ngọc này. Đừng cho bất luận kẻ nào biết. Nếu không... Mang ngọc mắc tội.

Kim Phượng nghiêm túc dặn dò một tiếng.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng khẽ run. Từ những lời nói của Kim Phượng, dường như nàng cũng biết rõ khối ngọc bội này.

Nghĩ đến đây, Long Vũ càng tò mò về thân phận của Kim Phượng.

.....
.....

Buổi chiều ngày thứ ba, sau khi Long Vũ thương nghị cùng Mã Chính Phong chuẩn bị xin phép rời đi. Mã Chính Phong dường như cũng có việc, mà Long Vũ cũng muốn tìm một chỗ để tu luyện bảy bộ động tác Thiên Dực Hồ, nhanh chóng muốn đem trứng của yêu thú cấp mười từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ ấp nở.

Sau khi thương nghị, hai người quyết định để cho Long Vũ đến nói lời từ biệt.

Sau khi tiến vào căn nhà gỗ, Long Vũ không tìm thấy Kim Phượng ở đâu.

Đúng lúc này, tiểu phượng hoàng từ trên trời hạ xuống bay quanh Long Vũ không ngừng kêu to. Nhìn ý của nó, dường như nó muốn dẫn đường cho Long Vũ.

Hắn cười nói:

- Tiểu gia hỏa, người biết chị Phượng ở chỗ nào đúng không?

- Chíp chíp...

Tiểu phượng hoàng vui vẻ đáp lại, đôi cánh không ngừng vỗ vỗ, lập tức bay tới dòng suối cách đó không xa. Long Vũ vội vàng chạy qua.

Quả nhiên, bên dòng suối nhỏ trong rừng Ngô Đồng, rõ ràng có một thiếu nữ tuyệt sắc, quyến rũ động lòng người. Cô gái không phải ai khác, chính là Kim Phượng.

Toàn thân nàng mặc bộ quần áo mỏng màu trắng, mắt ngọc mây ngài, da trắng như băng tuyết, tóc dài phiêu phiêu. Trong cánh rừng rậm u tĩnh, nàng giống như là một tiên nữ hạ trần.

Dường như cảm giác được Long Vũ đến đây, nàng hơi nghiêng đầu, khẽ cười một nụ cười duyên:

- Tiểu đệ đệ, em đến là để từ biệt chị à?

Tiếng nói của Kim Phượng thực khiến người ta si mê, làm cho Long Vũ thất thần.

Nhìn thấy Long Vũ si mê nhìn mình, Kim Phượng xì một tiếng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Hay là trên mặt chị có nở một bông hoa?

Nói xong, thân hình Kim Phượng khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng nhảy xuống bên cạnh Long Vũ.

Một mùi hương thơm xông vào trong mũi hắn. Long Vũ nhất thời hít sâu một hơi, nói:

- Chị Phượng, trên mặt chị tuy không mọc hoa, nhưng đoá hoa làm sao có thể so được với chị.

Đôi môi anh đào của Kim Phượng khẽ nhếch, ôn nhu nói:

- Tiểu đệ đệ, miệng lưỡi của em thật là ngọt.. Đúng rồi, chị có một vấn đề muốn hỏi, tại sao trên người em có hơi thở của ma thú.

Long Vũ thu liễm tinh thần, trong lòng bỗng giật mình. Hắn âm thầm suy nghĩ có thể nàng cảm ứng được hơi thở của nội đan Thiên Dược Hồ.

Nghĩ đến đây, Long Vũ vội vàng nghiêm mặt nói:

- Chị Phượng, em cũng không biết tại sao. Đúng rồi, hơi thở của ma thú là như thế nào? Tại sao trên người của em lại có hơi thở của ma thú?

Long Vũ giả vờ ngốc nghếch, đem vấn đề hỏi ngược lại Kim Phượng.

Đôi mắt thanh tú của Kim Phượng hơi mở, hỏi:

- Lần này tiến vào Huyền Cảnh, em có gặp phải ma thú cường đại nào không?

Hơi nhíu mày, nàng càng làm cho Long Vũ thêm si mê. Từ ánh mắt của nàng, dường như cũng không hề nghi ngờ Long Vũ.

Long Vũ ra vẻ suy nghĩ cẩn thận, nói:

- Chị Phượng, từ lúc em tiến vào Huyền Cảnh, ngoại trừ lần gặp phải Đại Phong, chưa gặp phải ma thú cường đại nào. Hay là trên người của em có lưu lại hơi thở của Đại Phong?

Kim Phượng âm thầm suy nghĩ, cảm giác được Long Vũ cố ý che giấu, cố ý giả ngu.

Nhưng mà trong khoảnh khắc, nàng cũng không nghĩ được rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Từ khi Long Vũ hấp thu giọt máu của nàng, nàng từ trên người hắn cảm ứng được một hơi thở của ma thú cường đại. Đây là hơi thở cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng gặp qua.

Nói cách khác, hơi thở ma thú trên người Long Vũ, tuyệt đối không phải là tới từ Huyền Cảnh.

Long Vũ thấy Kim Phượng chau mày, vội vàng nói:

- Chị Phượng. Nếu chị không cẩn thận giúp em xem xét. Nếu trên người em có hơi thở của ma thú, em sẽ bị người ta hiểu nhầm.

Ý niệm trong đầu kim phượng xoay chuyển, đôi mắt đẹp liếc nhìn Long Vũ, nói:

- Tiểu đệ. Như vậy đi, lần này em vội vã rời khỏi, chị cũng phải có việc. Lần sau chúng ta gặp lại, chị nhất định sẽ kiểm tra giúp em. (Lần sau là xong đó các bạn ạ)

- Okie.

Long Vũ trả lời một tiếng, nói:

- Chị nhớ kỹ đó nhé.

Một trận gió nhẹ thổi tới, làm tung bay mái tóc Kim Phượng, nhàng nhẹ nhàng vuốt làn tóc đen nhánh. Từng cử chỉ của nàng thực là tao nhã và toả ra hơi thở quyền rũ.

80. Chương 23: Vì Thiên Dực Hồ Mà Tu Luyện

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 23: Vì Thiên Dực Hồ mà tu luyện

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ lại nhìn mà ngây người.

Kim Phương hơi xấu hổ, khẽ sáng giọng:

- Không được nhìn chăm chăm người ta như thế.

Long Vũ xấu hổ nói:

- Ai bảo chị xinh đẹp như vậy...

Kim Phượng ngây người, lông mày nhíu lại giận dữ nói:

- Em còn nói vậy, chị không thèm để ý tới em nữa đó... Đúng rồi Tiểu Vũ, chị nói em nè, em ngàn vạn lần phải bảo quản cổ ngọc ngàn năm cẩn thận, tốt nhất là không được để lộ với bất kì ai. Còn có chuyện em tới từ thế giới bên ngoài cũng không được nói với ai.

Long Vũ gật gật đầu, nghiêm túc nói:

- Chị Phượng, chị yên tâm đi. Việc này nếu chị không nói, em cũng sẽ không bao giờ nói với bất kỳ ai đâu.

Kim Phượng sáng mắt lưu động, có thâm ý khác nhìn Long Vũ một cái, nói:

- Tiểu đệ đệ, chị thấy em là người rất đặc biệt... Được rồi, chị đưa hai người rời khỏi đây.

Sau khi rời khỏi rừng Ngõ Đồng, Long Vũ cùng Mã Chính Phong chia tay, Mã Chính Phong tựa hồ có việc gấp, nhưng mà hắn cũng không nói rõ, Long Vũ cũng không hỏi nhiều.

Thời gian quay về thế giới thực còn ba ngày, Long Vũ tính toán tìm một chỗ u tĩnh, không người quấy rầy tiếp tục tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Dưới sự trợ giúp của La Lâm, trước lúc trời tối Long Vũ tìm được một nơi có phong cảnh tú lệ, yên tĩnh. Nơi đây chung quanh có núi bao quanh, thực vật tươi tốt.

Long Vũ lựa chọn một sơn động chừng trăm thước vuông. Tính toán ở trong này tĩnh tu. Cửa sơn động đối diện vách núi thẳng đứng. Mây mù lượn lờ che phủ vực núi sâu thẳm. Nếu như không có La Lâm chỉ dẫn, người bình thường là không thể nào phát hiện nơi này.

Đồng thời La Lâm cũng mở ra hệ thống giám sát. Phạm vi trăm dặm tình huống toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay nàng. Chỉ cần có một chút gió thổi cỏ bay, có thể phát hiện đúng lúc.

Cho nên. Long Vũ rất có nắm chắc, lần này tu luyện, sẽ không bị mọi người quấy nhiễu. Bí mật về Thiên Dực Hồ cũng sẽ không bị người phát hiện.

Chậm rãi hít một hơi. Long Vũ từ trong lòng lấy ra viên nội đan yêu thú. Nghĩ tới nó sắp nở thành thập cấp yêu thú. Trong lòng hắn không nhịn được xuất hiện một tia hưng phấn.

Nhưng mà bây giờ bộ động tác Thiên Dực Hồ cũng ko dễ dàng như tưởng tượng. Cho dù là tu vi hiện tại của Long Vũ đã đạt đến cảnh giới màu lam, cũng phải còn chịu nhiều vất vả nữa mới có thể luyện thành.

Bởi vì bây giờ bộ động tác Thiên Dực Hồ cần lượng lớn đạo lực tương trợ. Vì vậy, Long Vũ quyết định tu luyện thiên sư kiếm quyết trước, để có thể chứa đựng được lớn nhất đạo lực.

Không một chút chần chờ, Long Vũ vận hành thiên sư kiếm quyết, bắt đầu hấp thu linh khí trong không khí. Huyền Cảnh dù sao không giống với thế giới thật, nồng độ linh khí ở đây thực sự không tầm thường.

Thiên sư kiếm quyết vận chuyển, thiên địa linh khí nhất thời liền từ bên ngoài tiến vào trong cơ thể, giống như một dòng nước ấm bắt đầu khởi động trong kinh mạch.

Hai tay Long Vũ rất nhanh bấm lên thiên sư pháp kiếm, hơi thở dần dần trở nên vững vàng, thiên địa linh khí bí hấp thụ điên cuồng luyện hóa. Đạo lực tu vi đột phá đến cảnh giới màu lam, khiến cho tốc độ tu luyện của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Trong sơn động nho nhỏ, ban đầu không khí yên lặng bỗng nhiên nổi lên sóng gió, đại lượng linh khí từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ tiến vào, thẩm thực vật nơi này bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

Theo thời gian trôi qua, đạo lực trong cơ thể Long Vũ đã tràn ngập đan điền. Nhưng mà La Lâm lại đề nghị hắn tiếp tục tu luyện. Phải cố gắng hấp thu, kinh mạch của hắn cùng đan điền mới có thể mở rộng thêm.

Long Vũ cắn chặt môi, thừa nhận đau đớn từ kinh mạch và đan điền truyền tới. Nhưng cũng may hắn hấp thu một giọt máu của Kim Phượng, tính bền của kinh mạch cùng đan điền so với trước kia mạnh hơn rất nhiều, cho nên, giờ phút này đau đớn, hắn vẫn có thể nhẫn nhịn được.

- Chủ nhân, tôi muốn mở ra hệ thống phụ trợ tu luyện.

La Lâm lập tức ở ra hệ thống phụ trợ tu luyện, linh khí trong thiên địa bắt đầu điên cuồng mạnh mẽ tiến vào.

Long Vũ đành phải cắn răng kiên trì, hai tay cầm kiếm quyết cũng là biến ảo không ngừng, tốc độ luyện hóa cũng gia tăng rất nhiều.

- Bang bang .

Bởi vì linh khí quá dày, thẩm thực vật trong sơn động sinh sôi nảy nở không ngừng bỗng nổ tan thành bột mịn.

Không có một chút ngoại lệ, nếu Long Vũ tiếp tục hấp thu , sau khi vượt qua giới hạn thừa nhận, cũng sẽ xuất hiện tình huống nổ tan.

Đương nhiên, trong lúc Long Vũ tu luyện, mọi tình huống đều có La Lâm đứng lúc giám sát, khi tới cực hạn của hắn, La Lâm liền nhắc nhở. Cho nên, Long Vũ sẽ không xuất hiện tình huống nổ tan xác.

Linh khí vẫn liên tục cuộn cuộn đổ vào, Long Vũ phát hiện đạo lực trong cơ thể hắn, đã đạt đến một giới hạn không thể gia tăng thêm nữa. Đạo lực bành trướng, trực tiếp làm cho kinh mạch cùng đan điền của hắn cảm giác đau đớn kịch liệt. Nếu có người ở đây sẽ phát hiện, gương mặt Long Vũ có chút bóp méo.

- Nhanh đình chỉ.

La Lâm vội nhắc nhở. Giống như bình thường, Long Vũ vội vàng dừng hấp thu linh khí, đình chỉ kiểm quyết, thiên địa linh khí bị giữ lại ở trong người.

Dù vậy, trong cơ thể, linh khí còn có chưa chuyển hóa hoàn toàn thành nội lực, không ngừng xoay chuyển, vì thế cơ thể thống khổ vẫn đang tiếp tục.

- Nhanh chóng chuyển hóa.

La Lâm nhắc nhở một tiếng, lập tức cũng bắt đầu rồi điên cuồng hấp thu... Tái hiện hình ảnh của một hấp tinh nữ vương điên cuồng.

Cắn chặt răng, hai mắt Long Vũ nhắm chặt, không ngừng thúc giục chuyển hóa linh khí trong cơ thể, đem tất cả chuyển hóa thành đạo lực, cùng La Lâm hấp thụ

Cả quá trình kéo dài đúng một giờ, ngay lúc Long Vũ không thể chịu đựng được thống khổ, linh khí còn sót lại trong cơ thể rốt cục cũng hoàn toàn bị chuyển hóa.

Chỉ là kinh mạch cùng đan điền của hắn vẫn bị đạo lực chiếm cứ lấy. La Lâm lúc này vẫn không ngừng hấp thu.

Hơi thở của Long Vũ dần dập, khóe miệng mỉm cười:

- Ha ha, rốt cuộc cũng đã xong rồi.

Sau một lát, Long Vũ khép hờ đôi mắt, bắt đầu xem xét tình huống trong cơ thể, dung lượng kinh mạch cùng đan điền rõ ràng khuếch trương rộng một chút. Trong đan điền, đạo lực cũng dồi dào hơn một chút.

Tâm thần chìm vào vị trí mi tâm, Long Vũ ngạc nhiên phát hiện, vị trí mi tâm còn cất giấu một điểm màu vàng rất nhỏ. Tuy rằng hơi thở không phải rất mãnh liệt, nhưng này dù sao cũng là thân thể hắn. Cho nên hắn có thể rõ ràng cảm ứng được.

- Hắn là giọt Kim Phượng lưu lại.

Nghĩ đến đây, Long Vũ thử thúc giục giọt máu này nhưng không được, hiển nhiên hắn không thể nào thôi động được giọt tinh huyết này

Thử mấy lần sau, Long Vũ cuối cùng đành buông tha

Sau khi vận chuyển ba chu thiên, hắn chậm rãi mở mắt. Trong đôi con ngươi ẩn ẩn hiện hiện phát ra tia sáng màu lam.

Nhếch miệng cười, Long Vũ nói:

- Hiện tại ta có đầy đủ đủ đạo lực để tu luyện bảy bộ động tác Thiên Dực Hồ.

81. Chương 24: Ấp Nở Thiên Dực Hồ

Đặc Thủ Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 24: Ấp nở Thiên dực hổ

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đúng vậy

Thanh âm đồng ý của La Lâm vang lên trong đầu Long Vũ. - La Lâm, hoàn thành bảy bộ động tác Thiên Dực Hổ, rốt cuộc có bao nhiêu phần trăm nắm chắc ấp nở được Thiên Dực Hổ.

Cũng không biết tại sao, càng đến cuối cùng, trong lòng Long Vũ càng có chút bận tâm, một chút không yên.

- Không biết.

La Lâm giải thích nói:

- Quá trình trứng Thiên Dực Hổ nở cực kỳ phức tạp, hiện tại nguồn năng lượng cùng hệ thống của tôi lúc này, tôi không thể hoàn thành phân tích. Trên lý luận, cậu hẳn có thể thành công.

Nghe La Lâm vừa nói như thế, Long Vũ không khỏi có chút uể oải.

- Chủ nhân, không nên nản chí, tại hoàn cảnh Huyền Cảnh, quá trình trứng Thiên Dực Hổ nở càng thêm đảm bảo.

La Lâm nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy La Lâm lần nữa xác định, khuôn mặt Long Vũ không khỏi vui vẻ, xoa xoa đôi bàn tay, cười nói:

- Một khi đã như vậy, tôi có thể bắt đầu được rồi.

.....
.....

Tại thế giới thật, Mã Hiểu Mai tìm Tuyết Cơ, hỏi xem nàng có gặp Long Vũ không. Tuyết Cơ lúc này mới kịp phản ứng, dường như cả tuần qua không có thấy bóng dáng hắn ở đâu.

- Hiểu Mai. Tiểu Vũ có thể ở trong phòng. Em tìm nó có chuyện gì vậy?

Tuyết Cơ cười ám muội:

- Quan hệ giữa hai đứa không phải là phát triển nhanh như vậy chứ?

- Cái gì a. Chị Tuyết Cơ. Chị đừng nói bậy.

Trên khuôn mặt Mã Hiểu Mai hiện lên vẻ thẹn thùng. Cố gắng trấn định thần sắc. Nói:

- Chị Tuyết Cơ. Chuyện Tiểu Vũ tiến vào Huyền Cảnh chị không biết sao? Thời gian gần đây em cẩn thận quan sát Tiểu Vũ. Em cảm giác anh ta thần thần bí bí. Em hoài nghi anh ta lợi dụng thời gian qua tiến vào Huyền Cảnh.

Nghe Mã Hiểu Mai vừa nói như thế. Tuyết Cơ tựa hồ cũng cảm thấy được một chút khó hiểu. Mã Hiểu Mai nói có chút đạo lý. Trước kia mỗi khi cuối tuần Long Vũ tất nhiên sẽ mời mình qua nấu cơm chung. Nhưng là thời gian gần đây mỗi khi đến cuối tuần cũng không trông thấy hình bóng hắn đâu

- Hiểu Mai, chuyện này em không nói với người khác chứ?

Sắc mặt Tuyết Cơ nhất thời trở nên nghiêm túc. Trên trán đã tràn ngập cảnh giác.

- Chỉ có cha của em biết.

Mã Hiểu Mai vội vàng nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị yên tâm. Em cũng biết tốt xấu. Chuyện này tới cha của em là hết. Em đảm bảo toàn bộ thế giới không có người thứ hai biết

- Hiểu mai... Quan hệ giữa chúng ta không tệ... Lẽ ra chị không nên đối với em hung dữ như vậy... Nhưng là chuyện lớn. Quan hệ đến an toàn sinh mệnh của Tiểu Vũ. Chị phải em người nghĩ cách. Nếu chuyện này từ trong miệng Mã gia truyền ra ngoài. Hậu quả này Mã gia phải gánh chịu thế nào em chắc cũng hiểu.(Lời đe dọa)

Tuyết Cơ nghiêm mặt nói:

- Chị đáp ứng qua sự tỷ của chị. Sẽ bảo hộ Long Vũ cả đời. Bất kể là ai, đều đừng mong thương tổn đến nó.

- Chị Tuyết Cơ, tâm tình của chị em có thể hiểu được.

Mã Hiểu Mai nói :

- Nếu chị không tin em, em có thể phát huyết thệ.

- Không cần phải như thế, chị tin tưởng em.

Huyết thệ là phương thức người tu đạo tự lấy máu của mình, tế trời đất sau đó quỳ xuống phát ra lời thề, vô cùng linh nghiệm. Làm trái lời thề, ắt gặp Thiên Khiển.

- Cảm ơn chị, đã tin tưởng em.

Mã Hiểu Mai thở ra một hơi, nàng cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, dựa theo kinh nghiệm lần trước, lúc buổi tối Long Vũ sẽ trở về, chúng ta tới hồ Linh Trạch chờ hắn đi sao?

- Cũng được.

Khóe miệng Tuyết Cơ tủm tỉm cười, nói :

- Lần sau chị phải yêu cầu Tiểu Vũ mang chị tới Huyền Cảnh chơi đùa... Đã sớm nghe nói này chỗ thần bí , nhưng vẫn không biết làm thế nào có thể tiến vào. Đúng rồi, Hiểu Mai, em nói một chút sự tình hành trình hai đứa lần trước ở Huyền Cảnh cho chị biết một chút đi.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai gật gù đầu, hai người lập tức vừa đi vừa nói.

.....
.....

Tại Huyền Cảnh, sau hai ngày hai đêm cố gắng, rốt cục cũng hoàn thành bảy bộ động tác Thiên Dực Hổ.

Tâm tình của hắn có chút hưng phấn, có chút kích động.

- Chủ nhân, cậu hãy nhỏ lên trên nội đan Thiên Dực Hổ máu tươi của mình.

La Lâm nhắc nhở.

- Lại là nhận chủ?

Long Vũ nhíu mày hỏi.

- Về mặt ý nghĩa thì cũng có thể gọi như vậy. Nhưng chuẩn xác hơn chính là hoạt hóa nội đan.

La Lâm giải thích nói:

- Chủ nhân, cậu không phải luôn luôn muốn biết, tại sao cũng phải tu luyện hoàn thành bảy bộ động tác Thiên Dực Hổ, mới có thể áp nả Thiên Dực Hổ sao? Tôi hiện tại sẽ giải thích cho cậu nghe. Đó là bởi vì khi lúc cậu tu luyện hoàn thành bảy bộ động tác Thiên Dực Hổ, trong huyết mạch của cậu sẽ tồn tại hơi thở Thiên Dực Hổ... Cũng chỉ có dưới tình huống như thế, máu của cậu mới có thể hoạt hoá nội đan Thiên Dực Hổ. Mới có thể để cho nó hấp thu thiên địa linh khí tự tiến hành trứng nở.

- Huyết mạch? Hơi thở?

Long Vũ nghe vậy, tựa hồ đang nhớ lại nghi vấn lúc trước của Kim Phượng, vội vàng nói:

- Ý của cô là nói, huyết mạch trong cơ thể của tôi đã tồn tại hơi thở của Hồn Độn Xà, Thiên Dực Hồ. Chẳng trách chị Phượng lúc trước từng có nghi vấn, tôi còn tưởng rằng nàng đã phát hiện nội đan Thiên Dực Hồ. La Lâm, vì sao cô không nói sớm cho tôi. Như vậy, tôi sẽ bị người tưởng là ma thú à?

- Sẽ không.

La Lâm khẳng định nói:

- Loại trình độ cảm ứng trên hơi thở này, trên lý thuyết, là không thể nào bị người cảm giác được. Kim Phượng có thể cảm thấy được, có lẽ chỉ là một điều đặc biệt. Việc này có liên quan đến thân phận của nàng.

- Thân phận gì?

Long Vũ ngạc nhiên nói.

- Bây giờ còn không rõ lắm. Chủ nhân, chuyện này tôi sẽ gia tăng nghiên cứu, đợi có tin tức xác thực, tôi sẽ thông báo cho của cậu.

La Lâm nói:

- Trứng Thiên Dực Hồ nở kỳ thật cũng không khó, chỉ cần nhỏ lên máu của cậu để hoạt hoá nội đan. Kế tiếp, tự nó sẽ hoàn thành. Có lẽ, lần này chúng ta cũng không còn kịp nữa rồi. Tóm lại, có chút tình huống, hiện tại tôi cũng không thể xác định.

Long Vũ nghe vậy, không hề do dự. Vội vàng tự cắn đứt ngón tay, đem một giọt máu tươi nhỏ lên trên nội đan yêu thú.

Sau khi máu tươi bị nội đan yêu thú hấp thu xong, nguyên bản nội đan ảm đạm không ánh thì đột nhiên phóng xuất một luồng ánh sáng màu tím cùng khí tức cường đại.

Ngay tại phía xa ngàn dặm, Kim Phượng cũng cảm thấy được này cổ hơi thở dao động.

Đương nhiên, nàng đang có chuyện quan trọng, không rảnh phân thân lại đây xem xét.

Ánh sáng màu tím mãnh liệt phát ra, một lát sau, nội đan chậm rãi bành trướng, từ lúc trước chỉ là hạt châu nhỏ biến thành nắm tay lớn, hơn nữa, nó bành trướng vẫn còn chưa dừng lại.

Một khắc này, Long Vũ phát hiện thiên địa linh khí bốn phía đang bay nhanh hướng tới nội đan hội tụ.

Tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của nội đan làm cho Long Vũ xấu hổ không thôi. Không biết là đến từ tương lai gì đó, thật là phi phàm.

Theo thiên địa linh khí không ngừng tiến vào, nội đan tiếp tục bành trướng to lớn, mãi cho đến trông như quả dưa hấu, nội đan dừng lại. Nhưng thiên địa linh khí xung quanh vẫn liên tục không ngừng tiến vào trong đó

Long Vũ hơi hơi giật mình:

- Còn chưa ra đời đã lợi hại như vậy.

- Thế này vẫn không coi vào đâu. Để Thiên Dực Hồ ra đời cần có linh khí còn xa mới đủ.

La Lâm nói :

- Chủ nhân, tôi nghĩ chúng ta là không thể chứng kiến Thiên Dực Hồ ra đời. Tôi vừa mới phân tích tính toán, theo tiến độ hiện tại. nếu muốn hút đủ thiên địa linh khí, có thể phải cần tới một cái tháng... Mà chúng ta đêm nay tất phải rời khỏi.

82. Chương 25: Hoóc - Môn Kích Thích Dục Vọng Tăng Cao

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 25: Hoóc - môn kích thích dục vọng tăng cao

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Thế này có chút không ổn.

Long Vũ có chút sốt ruột:

- Chúng ta đi , vạn nhất Thiên Dực Hồ xuất hiện nguy hiểm thì phải làm sao?

- Chuyện đó sẽ không xảy ra.

La Lâm giải thích nói:

- Nơi đây không dễ phát hiện một ít dấu tích, tuyệt đối sẽ không có người quấy rầy trứng Thiên Dực Hồ nở. Một khi Thiên Dực Hồ sau khi sanh, thì càng thêm không cần lo lắng , trong đầu của nó có được một bộ phận trí nhớ của kiếp trước, nó có thể chiếu cố tốt chính mình... Trừ phi nó sau khi sanh gặp phải ma thú cấp bậc lớn hơn.

- La Lâm, tôi tin tưởng vào phán đoán của cô... Hy vọng Thiên Dực Hồ không xảy ra chuyện.

Chuyện cho tới bây giờ, Long Vũ cũng không được lựa chọn. Cho dù hắn không muốn ly khai, nhưng đêm nay cũng phải trở về.

Áp lực cửu đỉnh không phải là thứ mà hắn có thể tiếp nhận được.

Sau khi Long Vũ lúc rời đi, nội đan Thiên Dực Hồ vẫn đang điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí. Thậm chí thực vật trong sơn động toàn bộ đã khô héo.

Long Vũ cũng âm thầm cảm thấy rung mình, cũng may linh khí tại Huyền Cảnh dồi dào, nên không khiến cho người khác hoài nghi. Nếu là tại thế giới thật, Thiên Dực Hồ hút linh khí như vậy, đã sớm gây ra náo loạn lớn.

-Thiên Dực Hồ, chúc ngươi may mắn!

.....

.....

Dưới sự trợ giúp của Phương Hoàng lệnh, chỉ một lúc Long Vũ thành công trở lại thế giới thật. Ngay tại lúc hắn sắp ngã vào hồ Linh Trạch, phía sau lưng bị người bắt lấy, giúp hắn tránh rơi xuống hồ làm con chuột lột.

Quay đầu lại, hắn mới nhìn rõ ràng người đến là Tuyết Cơ. Bên cạnh còn một cô gái mặc bộ quần áo màu đen chính là Mã Hiểu Mai.

- Chị Tuyết Cơ, bạn Mã Hiểu Mai xinh đẹp. Thật là trùng hợp... Hơn nửa đêm, hai người cũng tới hồ Linh Trạch tản bộ, ngắm trăng à?

Long Vũ vừa mở miệng đã phun ra được một câu nói dối.

- Ngắm trăng? Như vậy mà anh cũng có thể nói được. Anh không nhìn đêm nay không có trăng sao?

Nàng cong miệng tức giận nói:

- Bản lĩnh nói dối của anh rất kém cỏi nha. Từ từ, không đúng. Tu vi của anh lúc này tại sao lại là cảnh giới màu lam. Điều đó không có khả năng. Đến tột cùng là anh làm như thế nào?

Có Mã Hiểu Mai nhắc nhở. Ánh mắt Tuyết Cơ cũng ngừng lại trên người Long Vũ. Đúng vậy, tu vi của Tiểu Vũ chính xác đã là cảnh giới màu lam.

Trong trí nhớ của nàng, hai ngày trước tu vi của hắn chỉ là cảnh giới màu vàng. Hai ngày lập tức nhảy hai cấp. Điều này làm sao có thể đây?

- Theo chị quay về nhà trọ.

Tuyết Cơ biết nơi này không phải nơi nói chuyện, đi qua kéo tay Long Vũ. Kêu Mã Hiểu Mai cùng đi đến nhà trọ của nàng.

Dọc theo đường đi, con người Mã Hiểu Mai luôn luôn không rời khỏi Long Vũ, trong lòng rung động không thể tưởng tượng. Quen hắn mới gần nửa tháng, thế nhưng hắn lại từ cảnh giới màu vàng tăng lên tới cảnh giới màu lam. Thật sự là không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, Long Vũ tu luyện từ nhỏ, được danh sư chỉ điểm. Từ trên lý luận, với tuổi của hắn, có đạo lực tu vi như vậy, cũng không tính quá phận.

Nhưng mấu chốt chính là, hắn bị Huyền Môn coi là phế vật. Là đối tượng bị mọi người tại Huyền Môn trêu chọc.

Một người như vậy, tu vi của hắn gần nửa tháng liền tăng lên tới cảnh giới màu lam. Đừng nói là Huyền Môn, cho dù phóng nhân toàn bộ giới tu đạo, đây cũng là một kỳ tích.

Mà hết thảy điều này cũng không vẹn vẹn là nguyên nhân do Huyền Cảnh.

Huyền cảnh Mã Hiểu Mai cũng đi qua, tu vi cũng từng tăng lên, nhưng không có đạt tới trình độ biến thái như thế.

.....
.....

Sau khi tiến vào nhà trọ của Tuyết Cơ, Tuyết Cơ sau một thời gian mới mở miệng hỏi:

- Tiểu Vũ, em làm như thế nào... Thật sự là em quá thần kỳ... Mới hai ngày không gặp, em lại có thể thăng lên hai cấp.

Nghe Tuyết Cơ như vậy vừa hỏi, Mã Hiểu Mai cũng vểnh tai nghe, vấn đề này cũng là điều nàng muốn biết.

Long Vũ giờ phút này bị hai nàng kẹp ở giữa, bên trái là Mã Hiểu Mai, bên phải là Tuyết Cơ, hai xử nữ có hương thơm bất đồng này không ngừng lao vào mũi của hắn, để cho tâm thần hắn nhộn nhạo.

- Nói đi.

Mã Hiểu Mai thấy Long Vũ có chút thất thần, lập tức duỗi tay bấu vào eo hắn một cái. Long Vũ kêu đau một tiếng, nhất thời tựu phục hồi tinh thần lại, cười khan nói:

- Tại Huyền Cảnh có kỳ ngộ... . Kỳ thật chỉ là đơn giản như vậy.

Nói tới đây, Long Vũ nghiêng đầu nhìn thấy Mã Hiểu Mai nói:

- Hiểu Mai đồng học... Tôi tại Huyền Cảnh cùng ông nội của ngươi, cũng chính là đại ca của tôi, cùng đi rừng Ngô Đồng mạo hiểm. Ở nơi này, chúng tôi gặp được Phượng Hoàng...

Vì ứng phó cho qua, Long Vũ liền mồm năm miệng mười đem chính mình cùng Mã Chính Phong tiến đến rừng Ngô Đồng mạo hiểm trải qua nói một lần, nhưng là không nhắc tới chỗ hắn được hấp thu giọt máu Kim Phượng.

Sau khi Mã Hiểu Mai nghe xong Long Vũ trả lời, cắn miệng, thở phì phì nói:

- Anh nói vậy, ông nội tôi không thể xưng huynh gọi đệ cùng với anh được, nhất định là anh nói vậy.

- Ha ha...

Long Vũ cười đắc ý cười:

- Tôi có nói vậy hay không, sau này chờ cô gặp Mã đại ca, chính cô tự mình sẽ rõ.

Tuyết Cơ cau mày nói:

- Tiểu Vũ, ý của em là, tu vi của em tăng lên, là bởi vì Phượng Hoàng trợ giúp?

- Có thể coi là như vậy, tình huống cụ thể, em cũng vậy không rõ ràng lắm.

Long Vũ lập lờ nước đôi nói.

Dừng một chút, Tuyết Cơ đầy chờ mong nói:

- Tiểu Vũ, như vậy đi, dù sao chúng ta bây giờ cũng không còn buồn ngủ, không bằng em đem đoạn thời gian tại Huyền Cảnh hiểu biết theo kể cho chúng ta một chút đi. Để cho chúng ta có chút chuẩn bị, sau này đi vào Huyền Cảnh sẽ dễ dàng hơn.

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức liền đem hiểu biết của mình về Huyền Cảnh cẩn thận nói với Hiểu Mai, Tuyết Cơ một lần.

Xong việc sau, đã là ba giờ sáng.

Lập tức, sau khi được Tuyết Cơ an bài, Long Vũ ngủ trên ghế sofa phòng khách, Mã Hiểu Mai cùng Tuyết Cơ thì một người một gian phòng ngủ,

Sau khi tắt đèn, Long Vũ nằm trên ghế sofa, ánh mắt nhìn lên trần nhà, trong lòng nghĩ về Thiên Dục Hồ, âm thầm suy nghĩ, cũng không biết tiểu gia hỏa kia hiện tại đã nở ra chưa.

Long Vũ tính toán cuối tuần sau tái nhập huyền cảnh, đi xem Thiên Dục Hồ.

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo hắc ảnh đánh tới, mang theo một cỗ thoang thoang hương thơm:

- Dừng lên tiếng, là chị.

Nghe thanh âm phán đoán, bóng đen rõ ràng chính là Tuyết Cơ. Nàng dán tại Long Vũ trên người, thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, là chị.

Long Vũ vẫn là lần đầu tiên cùng Tuyết Cơ là gần gũi như vậy. Trong bóng đêm, hẳn thậm chí nghe được trái tim của nàng đập loạn lên. Không biết tại sao, Long Vũ có chút miệng đắng lưỡi khô:

- Chị Tuyết Cơ... Chị... Chị muốn làm cái gì?

Cô nam quả là nữ, hơn nửa đêm, lại là tư thế ám muội, đối với Long Vũ là một thanh niên chưa được nếm mùi con gái, thật sự là bùng lên một cỗ dục vọng không thể kìm chế.

Tuyết Cơ trong đêm đen thấy được trên khuôn mặt Long Vũ đỏ ửng, cảm nhận được hắc tim đập nhanh hơn, thở dồn dập... . Nàng tựa hồ cảm thấy được một thứ gì.

Khóe miệng gợi lên vẻ mỉm cười, Tuyết Cơ trong đôi mắt hiện lên một đạo狡 hoạt, phía trước lời nói toàn bộ nuốt nuốt xuống, cười nói: “Người cảm thấy được chúng ta bây giờ ứng nên làm những gì hảo đây?”

Long Vũ nuốt nước bọt khan, không nói gì, nhưng từ trong mắt của hắn có thể thấy được thần sắc mơ hồ.

Tuyết Cơ khêu gợi, miệng ghé vào lỗ tai hắn, hì hì cười:

- Cô nam quả nữ, em cảm thấy được thích hợp làm cái gì là tốt?

- Làm. . . . (Làm cái gì thì làm luôn đi , đừng để ca sốt ruột :202:)

Đôi mắt Long Vũ bỗng nhiên trợn to, nước bọt cứ liên tục nuốt ừng ực.

- Nói đi. Tiểu Vũ, chỉ cần em nói ra, cái gì chị cũng đều đáp ứng cho em. Bất kể là chuyện gì?

Thanh âm Tuyết Cơ hấp dẫn như vậy, dễ thương như vậy, mị hoặc làm điên đảo Long Vũ

- Chủ nhân, hormone kích thích dục vọng của cậu tăng lên cấp tốc.

Thanh âm La Lâm vang lên trong đầu Long Vũ.

codon.traí

83. Chương 26: Tuyết Cơ Dụ Hoặc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 26: Tuyết Cơ dụ hoặc

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ đột ngột giật mình, lập tức tỉnh táo lại. Hắn vội vàng chuyển thái độ, nghiêm mặt nói:

- Em nghĩ chúng ta cầm tay nằm xuống một chỗ nói chuyện tình cảm với nhau nhé. Hì hì.

Tuyết Cơ nghe vậy, khẽ cười một tiếng, nói:

- Thực sự là em muốn như vậy sao?

- Đúng vậy.

Long Vũ vô sỉ nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị có thể nằm xuống được không, chị đè lên người em như vậy., em vô cùng... vô cùng khó chịu.

Long Vũ vốn định nói rất hưng phấn, nhưng đến cửa miệng hắn lại không dám nói ra.

Tuyết Cơ cười duyên một tiếng, ánh mắt long lanh nhìn Long Vũ, dụ hoặc nói :

- Tiểu Vũ... Có muốn hay không vuốt mông chị không? Nếu em muốn, đêm nay có thể tùy ý em. (Hay nhất là câu này)

- Ý của chị là?

Long Vũ nghe được mừng rỡ, dục hỏa dâng lên tột đỉnh. Hắn rất muốn lúc này làm thật Tuyết Cơ nhưng không biết trong đầu hắn suy nghĩ thế nào lại cự tuyệt:

- Không được, dù gì em cũng là văn bối, chị là trưởng bối, em không thể vớ mông chị được. Chị Tuyết Cơ, kỳ thật những chuyện lúc nhỏ em đã quên sạch. Chỉ phải biết em là con người không có lòng dạ hẹp hòi chứ?

Tuyết Cơ khẽ cười quyền rũ, hai gò má đỏ ửng, duỗi nhẹ nhàng chỉ lên trán Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ... Đến lúc này em còn gặt chị. Chị biết, trong lòng em nhất định rất muốn. Coi như em không muốn báo thù, cũng muốn... Cũng muốn sờ sờ một chút chứ?

Cảm nhận được sự mỉa mai của Tuyết Cơ, trong lòng Long Vũ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Hắn nhin không được đưa tay luồn qua sau lưng nàng, hơi thở có chút dồn dập:

- Thật có thể muốn làm gì thì làm sao?

- Có muốn thử một chút hay không?

Tuyết Cơ trừng mắt nhìn, đứng người dậy. Nàng hơi nghiêng người, đem cái mông vung cao cao nhếch lên, lắc lư trước mặt Long Vũ.

Long Vũ thấy thế, nuốt từng ngụm nước bọt, hơi do dự một chút nhưng hắn cũng lấy tay vuốt ve. Nhưng khi tay hắn sắp chạm vào thứ mà tên con trai nào cũng muốn thì Tuyết Cơ đột nhiên xoay người lại, tay cầm một chén nước lọc hắt mạnh vào mặt hắn:

- Nhóc con, em ăn phải gan hùm mật gấu à. Ngay cả chỗ đó của chị em cũng dám sờ...

Động tác của Tuyết cơ cực nhanh, làm Long Vũ không kịp phản ứng. Hắn bị ướt sũng, trông bộ dáng hắn thật buồn cười.

- Hừ.

Tuyết Cơ bật đèn phòng khác, cầm tức nhìn Long Vũ:

- Nhóc con, xem chị dạy dỗ em như thế nào. Nằm sấp xuống, để chị cho em một bài học.

Long Vũ đỏ mặt ý kiến:

- Chị Tuyết Cơ. Em thực là bị oan mà. Chuyện này là do chị dụ dỗ em, mà em có được cái gì đâu. Hơn nữa, chị cũng phải hiểu em cũng lớn rồi, chị làm thế với em, em sao có thể chịu nổi.

Long Vũ lúc này mới thấy hối hận. Ở chung với Tuyết Cơ lâu rồi, hắn hẳn phải biết tính của nàng. Đừng nhìn nàng hiền hiền khùng khùng, cái gì cũng không để ý, nhưng thực tế nàng là người rất bảo thủ. Nàng làm sao có thể cho hắn muốn làm gì thì làm. Haizzz... Long Vũ thở dài. Chỉ trách tâm hắn không kiên định.

Đương nhiên, việc này cũng có quan hệ với tâm tình hắn từ lúc hắn còn nhỏ. Ai kêu lúc nhỏ hắn hay bị Tuyết Cơ tét vào mông. Tình cảm của Long Vũ đối với Tuyết Cơ vô cùng phức tạp. Nhất là theo độ tuổi của hắn. Càng ngày tình cảm của hắn đối với Tuyết Cơ không còn là tình cảm thân tình.

Tình cảm này vốn Long Vũ muốn mãi mãi giấu kín trong nội tâm. Nhưng từ khi hắn bị La Hựu nói toạc ra, hắn bắt đầu chậm rãi nảy sinh, thậm chí đôi khi còn biểu lộ ra ngoài.

- Tiểu Vũ. Nếu muốn tránh được trách phạt, phải xem biểu hiện của em ra sao.

Tuyết Cơ nói:

- Lần sau mang theo chị đi Huyền Cảnh. Phải đảm bảo an toàn, ăn uống thoải mái. Có vấn đề gì không? (Mình tưởng tượng ngay ra khuôn mặt của Tuyết Cơ)

Nhìn thấy vẻ mặt uy hiếp của Tuyết Cơ, Long Vũ vội vàng gật đầu:

- Không thành vấn đề... Tuyết đối không thành vấn đề.

Không phải là đi Huyền Cảnh sao. Chuyện này đối với Long Vũ có thể gọi là đơn giản.

Nhưng mà vấn đề thức ăn và an toàn thực làm hắn đau đầu.

- Mã Chính Phong...

Đột nhiên, Long Vũ nghĩ đến người này. Không phải là hắn muốn mang theo Mã Hiểu Mai sao? Toàn bộ vấn đề ném hết lên đầu hắn chẳng phải là tốt hơn sao?

- Cứ quyết định như vậy đi.

Khóe miệng Tuyết Cơ mỉm cười. Nhìn bộ dáng nàng có thể hiểu được toàn bộ ý tứ âm mưu của nàng.

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ nói thêm:

- Tiểu Vũ, chị giúp cho em một số sinh ý từ phong thủy. Có lẽ ngày mai sẽ có người gọi điện thoại cho em. Em Phải nhớ kỹ, đây là một con dê béo, em phải vận lông cho tốt. Ngoài ra, nếu em làm việc thực sự tốt, có thể chị mở thiên nhãn cho em.

Đối với Long Vũ, kiếm tiền không phải là một hấp dẫn quá lớn, nhưng mà mở thiên nhãn chính là điều hân từng ao ước.

- Không thành vấn đề.

Long Vũ sẵn khoái đáp ứng.

.....
.....

Buổi chiều hôm sau quả nhiên Long Vũ nhận được điện thoại từ một người đàn ông, đối phương tự xưng là chủ tịch tập đoàn Tinh Vũ, được Tuyết Cơ giới thiệu, muốn gặp Long Vũ xem giúp phong thủy. Hai người ước định buổi tối gặp mặt.

Tập đoàn Tinh Vũ tại Thiên Hải chủ yếu đầu tư kinh doanh bất động sản, tổng tài sản ước chừng khoảng hơn trăm triệu đô. Hần tên là Hàn Hùng, tên khí phách, người cũng thật khí phách, là một nhân vật rất có tiếng trong giới thương nhân. Nhưng mà gần đây, tập đoàn Tinh Vũ gặp một chút phiền toái. Sau vài lần đầu tư không gặp thuận lợi, vốn nợ ước tính vượt quá tài sản của công ty.

Sau khi kiểm tra các sai lầm về mặt công tác và các lỗ hổng quản lý, Hàn Hùng thấy không có vấn đề gì cả. Vì vậy hân cho rằng mình gặp tà hoặc là do phong thủy. Sau khi được bằng hữu giới thiệu, Hàn Hùng biết được Tuyết Cơ, sau đó nàng tiến cử phong thủy sư Long Vũ.

Tám giờ tối, Long Vũ tới trước cửa tập đoàn Tinh Vũ. Sau khi thông báo cho bảo vệ, Long Vũ được dẫn tới văn phòng trên tầng mười tám của tập đoàn Tinh Vũ.

- Hàn tiểu thư, vị này chính là Long tiên sinh.

Sau khi dẫn Long Vũ tiến vào, hân cung kính với Hàn Duyệt đang ngồi ở ghế lão bản. (Người quen , Hàn Duyệt chắc là con gái của Hàn Hùng)

- Được rồi, tôi biết. Ông trước tiên lui ra đi...

Hàn Duyệt mặc một bộ đồ chức nghiệp ngồi ở vị trí lão bản, mang khuôn mặt lạnh lùng.

Long Vũ cảm thấy buồn bực. Tưởng rằng thiên sư giá lâm, bọn họ phải nhiệt tình tiếp đón. Ai dè người ta không thèm để ý đến mình.

Ánh mắt vừa chuyển, hân đột nhiên chứng kiến một rãnh sâu trắng muốt, còn có đường viền hoa màu tím. Ai ya, so sánh có thể sánh với Tuyết Cơ. Chẳng nhẽ cô gái này cùng với chị Tuyết Cơ mỗi ngày đều uống sữa đủ đủ sao?

- Nhìn đủ chưa?

Ngay khi Long Vũ thất thần, Hàn Duyệt ngẩng khuôn mặt lên, ánh mắt như muốn ăn thịt người. Trong con mắt của nàng tràn ngập vẻ khinh bỉ ngược nhìn Long Vũ.

- Khụ khụ...

Long Vũ cười khan một tiếng, vẻ mặt xuất hiện sự xấu hổ. Nhìn kỹ cô gái trước mắt, thực ra không phải là người xa lạ gì, chính là người mà hân đã từng sờ mó, Hàn Duyệt cảnh quan.

84. Chương 27: Xem Phong Thủy

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 27: Xem phong thủy

Converter : Tiểu Kim

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ vội vàng cười nói:

- Quần áo trên người cô được làm từ sợi tổng hợp, quả thực là hàng xịn a. Cô mua ở đâu thế? Tôi cũng muốn mua cho bạn gái tôi một bộ quần áo như vậy.()

- Là cậu... Hừ, đáng ra ngay từ đầu tôi phải đoán ra cậu...

Hàn Duyệt cảnh giác nhìn Long Vũ, trong tay không biết lúc nào đã cầm chiếc đèn pin, ngón cái đã đặt trên công tắc đèn. (Nó tưởng là súng à)

- Cô muốn làm cái gì?

Long Vũ theo bản năng lùi từng bước về phía sau, khuôn mặt khẩn trương:

- Hàn cảnh quan, cô có ý gì thế? Cô định ép tôi làm cái gì vậy? Tôi đã nói với cô, tôi không phải là một người đàn ông tùy tiện. Nếu cô có dụ hoặc tôi, tôi cũng không bao giờ khuất phục dưới dâm uy của cô.

Hàn Duyệt mặc một bộ váy ngắn, khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt đẹp như hoa đào mùa xuân, trước ngực có hai ngọn núi nhô cao... Trên sống mũi còn gác lên mắt kiếng gọn gàng, tay còn cầm chiếc đèn pin... Nhìn thì xinh đẹp thôi.

Hàn Duyệt nghe Long Vũ hồ ngôn loạn ngữ, lập tức giận dữ nói:

- Cậu nhăng cuội cái gì đấy... Đây là đèn pin phòng lang, chuyên dùng để đối phó với sắc lang như cậu.

Long Vũ hoàn toàn hết chỗ nói.

Dừng lại một chút, hấn tức giận nói:

- Hàn cảnh quan, tôi tới đây là để xem phong thủy. Nói cách khác, tôi tới là để giúp cho công ty của cha cô thay đổi vận thế. Cô phải biết khách khí với tôi một chút chứ. Đúng rồi, cô là con gái của Hàn Hùng à? Ha ha, thật không thể ngờ rằng cô vừa là giảng viên, là cảnh sát, còn là tiểu thư nhà giàu... Đúng là ao ước của bao nhiêu cô gái trẻ.

- Đây không phải là việc của cậu.

Hàn Duyệt chính xác là một người được ông trời ưu ái. Nhưng mà sự nghiệp của nàng không có quan hệ gì với gia đình, đều là sự phấn đấu của bản thân. Cho nên Hàn Duyệt đều không thích người ta cường điệu bối cảnh gia đình mình.

Nàng là người kế thừa hợp pháp tập đoàn Tinh Vũ. Hàn Hùng luôn luôn hy vọng con gái kế thừa sự nghiệp của mình. Nhưng đáng tiếc, Hàn Duyệt không có lòng dạ nào buôn bán, lập chí phấn đấu thành một cảnh sát vĩ đại. Cũng chỉ cuối tuần nàng mới có thời gian rảnh rỗi, ở lại đây giúp cha nàng xử lý một số việc.

- Long Vũ, tôi hỏi cậu, cậu thực sự biết xem phong thủy?

Hàn Duyệt mặc dù biết Long Vũ cũng có chút tài năng, nhưng bắt quẻ cùng xem phong thủy là hai chuyện khác nhau.

Long Vũ bày ra một tư thế rất trâu bò, tùy tiện nói:

- Hàn cảnh quan, cô đã nghi ngờ tính chất chuyên nghiệp vốn có của tôi, vậy tôi liền rời khỏi chỗ này. Nhưng mà cô hãy nói với Hàn tổng rằng tôi đã tới. Nói thật, nếu không phải là người quen giới thiệu đến, có ném tiền vào mặt tôi cũng chẳng thêm tới.

- Đợi một chút.

Khi Long Vũ chuẩn bị xoay người, Hàn Duyệt gọi Long Vũ lại nói:

- Nếu là cha tôi gọi cậu tới, thì cậu cứ coi thử xem. Nhưng mà tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu ở đây nói những nói cuội, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

Đối với thái độ của Hàn Duyệt, Long Vũ có chút khó chịu:

- Xin cô đừng trách tôi nhiều lời. Mặt cô hiện lên thanh sát, chỉ sợ vài ngày tới cô sẽ gặp tai ương. Thấy cô cũng không tệ, tôi có thể coi miễn phí cho cô?

- Hừ.

Hàn Duyệt hừ nhẹ một tiếng nói:

- Long Vũ. Cậu nên làm một chút truyện đứng đắn đi, đừng nói bậy trước mặt tôi.

Sau khi chuyện Nạp Lan Thực Thanh kết thúc, Hàn Duyệt nghe được tin đồn nhảm từ trong trường, thái độ của nàng đối với Long Vũ càng trở nên tồi tệ. Thậm chí nàng còn hoài nghi những lời đồn kia đều do Long Vũ tung ra.

- Xem ra cô không tin... Không sao cả. Trước tiên bốn thiên sư xem qua chỗ này, chờ cô thực sự gặp phiền toái sẽ minh bạch. Nhưng mà đến lúc đó cô tìm đến tôi, tôi sẽ lấy tiền đó.

Hắn làm ra vẻ cao thâm, miệng lẩm bẩm:

- Thế nhân cười ta kẻ khùng điên, ta cười thế nhân không có mắt... Đáng tiếc, thực đáng tiếc.

Hàn Duyệt trừng mắt nhìn Long Vũ, tức giận nói:

- Cậu có thể làm việc chính đi. Sau khi cậu làm xong việc, có thể nói thế nào cũng được. Còn nữa, câu kia của cậu thực sự là nói nhảm. Liên quan gì đến việc xem phong thủy? Xin cậu đừng có mà làm ra cái vẻ cao thâm này nữa.

Là một giảng viên tại một trường đại học, nàng chứng kiến quá nhiều sinh viên có giọng điệu như vậy.

Long Vũ bị nói trúng tim đen, nhất thời cũng có một chút xấu hổ. Nhưng mà hắn nói dối lên thần rồi, da mặt lại cực dày, người thường khó có thể so sánh. Chỉ sau vài giây, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, lúc này hắn làm ra bộ dáng thần bí khó lường.

- Đáng tiếc, đáng tiếc....

Long Vũ đi xung quanh Hàn Duyệt đánh giá vài lần, liền hô đáng tiếc. Nhưng hắn cũng không nhắc đi nhắc lại, giả bộ xem phong thủy.

Long Vũ làm một lần như vậy, cũng làm cho Hàn Duyệt cảm thấy bất ổn. Vốn định mở miệng hỏi một chút, nhưng nghĩ lại, chỉ coi hắn đang giả bộ.

- Núi Thanh Long hướng về phía Nam là hướng sát. Không ổn, không ổn...

Long Vũ nhìn một hồi, ra vẻ nói:

- Hàn tiểu thư, bức họa này không nên hướng về phía Nam, Thanh Long hướng sát, phúc khí đều bị chắn ở bên ngoài, cô đem nó hạ xuống.

Hàn Duyệt vốn không muốn làm theo lời Long Vũ, nhưng nghĩ tới lời cha dặn, nàng không thể không làm theo. Hai người tới gần, một mùi hương thơm phảng phất phát ra, làm cho hắn bủn rủn chân tay. Mười tám tuổi, hắn không thể không có tâm tư.

- Cậu nhìn đi nhìn lại, vẫn còn cái gì không ổn sao?

Hàn Duyệt xoay người hạ bức Long Đằng xuống. Khi nàng xoay người, đôi mông vênh cao tròn trịa làm cho hai mắt hắn tỏa sáng. Còn có đôi chân thon dài được phủ kín tất trắng nửa chứ, nhìn thật mê người.

- Nhìn cái gì vậy?

Đúng lúc này, Hàn Duyệt xoay người lại phát hiện Long thiên sư có bộ dáng giống với Trư ca (Trư Bát Giới), nhất thời nổi giận:

- Cậu đến là xem phong thủy hay là xem người...
- Cô ở trong phòng, cho nên xem phong thủy cũng là xem người.

Linh cơ vừa động, Long Vũ bèn phun ra những lời rất vô sỉ:

- Đứng yên đừng nhúc nhích, để tôi hảo hảo xem kỹ cô... Cô nên thường xuyên mặc những bộ đồ mỏng bó sát thân, nếu bộ ngực của cô to hơn một chút nữa, như vậy mới có thể tụ tài.

Hàn Duyệt nghe như vậy, thiếu chút nữa phát hỏa. Đây mà là thiên sư à, căn bản chỉ là một thần côn với sắc lang.

Lúc này Hàn Duyệt không thể nhẫn được nữa, tức giận mắng to:

- Biến... Tên thần côn lừa đảo này, lập tức biến ngay cho tôi. Nếu không tôi báo người đến bắt cậu ngay. Tôi phải nhắc nhở cậu một chút, tuyên truyền mê tín dị đoan là một tội lớn đó.

Kháo. Lão tử nhìn cô vài lần, cô có thể thiếu mất hai lạng thịt? Long Vũ đang muốn phản bác lại, phía bên ngoài truyền đến một tiếng thét phẫn nộ:

- Hàn Duyệt, không được vô lễ với thiên sư.

Long Vũ nhìn theo âm thanh vừa phát ra, nhìn thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đi giày tây bước nhanh vào. Người mặt chữ quốc (), mày rậm, đôi mắt sáng có thần, trên mặt tràn đầy vẻ kiên nghị, nhìn qua cũng có thể biết đây là một người phi thường. Nghe khẩu khí hần trách mắng Hàn Duyệt, hần đây chính là Hàn Hùng.

Chính chủ đã đến, toàn bộ mọi chuyện sẽ được suôn sẻ.

- Xin hỏi, vị này chính là Hàn tổng sao? Xin lỗi, phong thủy chỗ ngài tôi xem không ra... Sau này còn gặp lại.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, làm bộ dạng hằm hừ, giống như muốn rời khỏi.

85. Chương 28: Kiếm Tiền

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 3

Chương 28: Kiếm tiền

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hàn Hùng thấy tiểu thiên sư tức giận, nhất thời nóng nảy. Tình trạng tập đoàn Tinh Vũ làm ăn mấy tháng nay không bằng một ngày, thật vất vả nhờ người quen giới thiệu được một vị cao nhân. Lúc này vị cao nhân trẻ tuổi này lại đòi bỏ đi, hần không biết phải làm sao. Nói thật, Hàn Hùng lúc này cũng hết cách, nếu không hần cũng không mắng con gái cưng của mình.

Nhìn vị thiên sư trước mặt có chút trẻ tuổi. Nhưng theo lời giới thiệu của người quen, vị thiên sư này là hàng thật giá thật, tôn sư của hần là đại danh hàng khủng Tuyệt Cơ. Cho nên Hàn Hùng không có một chút nghi ngờ năng lực của Long Vũ.

- Tiểu Duyệt. Mau chóng xin lỗi tiểu thiên sư.

Hàn Hùng trừng mắt nhìn con gái, lập tức ra hiệu với nàng, hy vọng nàng có thể chú ý đến đại cục.

Sau đó, Hàn Hùng chuyển ánh mắt qua Long Vũ, thật tình xin lỗi:

- Tiểu thiên sư, thật sự xin lỗi cậu. Tôi đã tới chậm, làm cho cậu chịu ủy khuất. Như vậy đi, tôi thay tiểu Duyệt xin lỗi cậu.

Nói xong, Hàn Hùng vội vàng khom lưng xin lỗi Long Vũ. Hi vọng hắn không tiểu nhân mà rộng lượng bỏ qua.

- Khụ khụ...

Long Vũ không ngờ Hàn Hùng lại hạ thấp mình đến như vậy. Hắn suy nghĩ một chút, chính mình giả bộ cũng hơi quá đáng. Nhưng mà cũng tốt, có thể cấp cho cô gái kia một chút giáo huấn. Dù gì cũng là người quen, nàng lại nhìn mình với bộ dáng trừng mắt lạnh lùng. Người ngoài không biết còn cho rằng mình vô lễ với nàng.

- Hàn tổng đã quá lời. Kỳ thật ngài không cần phải làm thế. Dù sao tôi cũng chỉ là giúp ngài trừ họa để kiếm tiền. Ngày không cần phải hạ thấp mình như vậy.

Ra ngoài xã hội, kiếm tiền mới là việc trọng yếu. Long Vũ lập tức đưa ra yêu cầu của mình.

Hàn Hùng nghe vậy, vội vàng nói với con gái:

- Nhanh chóng đưa tiền ra đây. Trong ngăn kéo của cha đã chuẩn bị cả rồi.

Hàn Duyệt tự dưng bị cha mình quở trách, trong lòng không khỏi càng thêm ghen ghét. Luôn nguyên rửa hân thần con, sắc lang, đồ vô sỉ...

Kỳ thật, theo như nhận biết của Hàn Duyệt, khó khăn của tập đoàn Tinh Vũ căn bản không có quan hệ với phong thủy. Xuất phát từ khó khăn tài chính không chỉ ở Trung Quốc, mà lan tràn khắp toàn cầu. Nhu cầu mua bán của dân thành phố giảm xuống, mà giá cả nhà ở chỉ tăng chứ không hạ. Như vậy ai còn có khả năng mua nổi phòng.

Đương nhiên, oán hận thì oán hận. Hàn Duyệt tay cầm lì xì tiền lại. Nàng rất rõ ràng, cha mình cũng không còn cách nào khác, cô không dám nói thần con mất linh. Lần này theo cha, cốt lõi là để an ủi tâm lý cho cha mình.

- Một vạn tám. Cầm lấy đi.

Hàn Duyệt chìa ra một lì xì tiền dày cộp, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Long Vũ cười cười nhận tiền, không để ý gì đến ánh mắt giết người của nàng.

- Hàn tổng... Phong thủy chỗ nào, để tôi giúp ngài xem. Nếu tôi nhìn không lầm, văn phòng này của ngài đã có người sắp xếp ‘Đào bảo phong thủy cục’.

Long Vũ nhìn thoáng qua Hàn Duyệt, nói tiếp:

- Thiên sư trước cũng là có chút bản sự, chỉ là ngài không lên treo bức Long Đằng ở phía Nam, đem phúc khí chắn ở bên ngoài. Hiện tại Hàn tiểu thư đã gỡ nó xuống, ‘Đào bảo phong thủy cục’ liền được khôi phục. Nhưng mà tôi cũng cần phải nói cho ngài rõ, vận thế của tập đoàn Tinh Vũ, không dễ dàng có thể thay đổi được. Nếu ngài không phiền, chúng ta có thể ước hẹn thời gian tới coi ở biệt thự của ngài.

- Lời tiểu thiên sư không sai.

Quả thật, hai năm trước Hàn Hùng có tìm người bố trí ‘Đào bảo phong thủy cục’. Mà bộ Long Đằng mới treo lên từ năm ngoái. Cần thận tướng tượng, sự việc không tốt cũng bắt đầu từ năm ngoái. Hắn thấy Long Vũ liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối, trong lòng nhất thời bội phục. Cao nhân. Quả nhiên là cao nhân.

- Tiểu thiên sư. Cậu tự sắp xếp thời gian. Chỗ tôi lúc nào cũng có thể được.

Hàn Hùng hận là lúc này không thể mang theo Long Vũ đến nhà mình xem phong thủy.

- Như vậy đi. Thời gian xem phong thủy không thể làm qua loa. Ngài lưu lại danh thiếp cho tôi, tôi sẽ liên lạc với ngài.

Long Vũ chính là muốn kéo dài thời gian. Phong Thủy không nên xem quá nhanh. Nếu làm quá nhanh, mà tập đoàn Tinh Vũ không chút kỳ biến. Chẳng phải lúc này thiên sư trở thành thần côn.

- Đây là danh thiếp của tôi.

Hàn Hùng nghe vậy, vội vàng hai tay chuyển qua danh thiếp của mình.

Long Vũ lễ phép tiếp nhận danh thiếp, tiện tay bỏ vào trong túi quần.

Dừng một chút, hần dặn dò:

- Hàn tổng, muốn thành công cần phải biết nắm bắt thời cơ. Sau này dù làm cái gì ngài cũng cần phải cân nhắc thận trọng. Tôi nói như thế, ngài hiểu chứ?

- Hiểu được. Hiểu được.

Hàn Hùng cười nói:

- Cơ hội là không thể bỏ lỡ. Tiểu thiên sư, xin cậu yên tâm. Trong thời gian này tôi sẽ cố gắng nỗ lực. Đúng rồi, tiểu thiên sư, cậu hiện tại có rảnh không? Tôi muốn mời cậu một bữa cơm, để biểu đạt lòng biết ơn của tôi đối với cậu?

- Không cần.

Long Vũ thần bí cười nói:

- Tôi còn có việc, để hôm khác đi. Nhỡ kỹ, chờ điện thoại của tôi.

Kỳ thực Long Vũ từ chối bữa cơm này là do hần không muốn thường xuyên tiếp xúc, như vậy sẽ mất đi cảm giác thần bí.

Lúc ra cửa, Hàn Hùng phải tiếp một cuộc điện thoại nên đành phải để cho con gái tiền Long Vũ ra cửa. Nhân lúc không có ai, Long Vũ xoa xoa đôi bàn tay, không kiên nhẫn nhìn vào bộ ngực Hàn Duyệt nói:

- Hàn cảnh quan, kỳ thật đề nghị của tôi, cô hần phải suy nghĩ một chút. Cô rất gợi cảm, cô hần phải là cố gắng bồi bổ nó lớn hơn một chút, ăn mặc mát mẻ thêm một chút...

- Vô sỉ.

Hàn Duyệt ném cho hần một ánh mắt xem thường, xoay người rời đi.

.....
.....

Lừa gạt được một vạn tám, Tuyết Cơ chia được tám ngàn. Còn lại một vạn, quy ra ba tháng tiền nhà. Trong nháy mắt, Long Vũ lại trắng tay.

Nhưng mà Long Vũ cũng không bận tâm, sự tình tập đoàn Tinh Vũ vẫn còn chưa xong, một lần làm việc kiếm được khoảng một vạn không là vấn đề.

Đương nhiên, tiền đối với Long Vũ cũng không là gì cả.

Hiện tại là thời gian này Long Vũ không thể đi tới Huyền Cảnh. Bởi vì La Lâm đang trong trạng thái hưu miên(giống như không hoạt động). Nguyên nhân là nàng đang sửa chữa hệ thống. Cả quá trình có thể cần thời gian là nửa tháng, hoặc là thời gian lâu hơn.

Vì thế tâm tình hần luôn buồn bực. Hần lúc nào cũng lo lắng tình trạng của Thiên Dực Hồ.

Đi trên con đường mòn trong cánh rừng u tịch, tâm tình Long Vũ dần trở nên yên ổn. Nhìn thấy các học sinh trăm về, hần đột nhiên phát hiện khoảng thời gian này hần thực sự tách rời với cuộc sống ở độ tuổi của mình.

Kỳ thật ở bên ngoài nhiều hơn một chút, tâm tình cũng tốt hơn một chút.

Hần khẽ mỉm cười. Ngẫm lại so với mình lúc trước, hiện tại giống như là trên trời dưới đất. Lúc này hần cũng cảm thấy thỏa mãn.

Nhìn thấy một đôi tình lữ ở phía xa xa, Long Vũ ngẫm cười khổ. Không biết bao giờ mình mới có thể hưởng thụ được sự đãi ngộ giống như đôi bạn đồng lứa kia.

Mỹ nữ mặc một bộ quần áo bó mỏng, rất gợi cảm, rất dễ thương, trên người có khí chất cao quý, thanh lịch. Người con trai bên cạnh nàng cao lớn khôi ngô, thân mặc một bộ âu phục màu trắng, giống với khí chất quý tộc

codon.trai

86. Chương 1: Trở Thành Bạn Trai

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 4

Chương 1: Trở thành bạn trai

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Trong trường đại học có không ít nam sinh anh tuấn, nhưng xuất hiện một đôi tình lữ giống như vậy thật hiếm thấy.

Long Vũ không khỏi nhớ tới Trương Đại Ngưu, phòng chùng hấn cũng đang cùng bạn gái tản bộ. Có một cô bạn gái tại một trường đại học quả thật không tệ. Long Vũ rất hâm mộ những đôi tình nhân này.

Thế nhưng khi hấn thấy cô gái đối diện mình thì hấn tự dừng mỉm cười. Bởi vì cô gái này hấn cực kỳ quen thuộc – Mã Hiểu Mai. Cũng không biết tại sao, khi Long Vũ nhìn thấy Mã Hiểu Mai đi cùng với một nam sinh anh tuấn, trong lòng hấn dường như có một chút không thoải mái.

Nụ cười trên khuôn mặt Long Vũ được duy trì, hấn tự nói với mình nhất định phải duy trì nụ cười. Long Vũ không ngừng tự hỏi, hay là hấn đối với Mã Hiểu Mai có ý tứ?

- Thực sự là không có gì...

Long Vũ cố gắng ổn định tâm tình của mình, giống như là lúc hấn tu luyện vậy. Nhưng sự chua xót trong lòng chính xác là tồn tại.

- Mỉm cười, cố gắng mỉm cười...

Long Vũ lần nữa tự nói với mình phải duy trì nụ cười, tuyệt đối không thể để cho Mã Hiểu Mai hoặc nam sinh kia phát hiện ra điều gì không ổn.

Nam sinh cao lớn anh tuấn, lãng tử. Khí chất quý tộc trên người hấn làm cho người ta cảm thấy không thể so sánh. Ngay cả nụ cười cũng ẩn chứa chút gì đó nho nhã. Càng làm cho Long Vũ tự ti chính là nam sinh kia cũng là người tu đạo. Điểm này là không hề hoài nghi.

Long Vũ quay người giả vờ như không phát hiện.

Nhưng Mã Hiểu Mai cùng nam sinh kia lại đi về phía Long Vũ. Càng làm cho hấn buồn bực chính là, Mã Hiểu Mai dừng lại trước mặt hấn, mở miệng gọi hấn:

- Tiểu Vũ...

Nam sinh bên cạnh luôn luôn lạnh lùng đánh giá Long Vũ, khóe miệng vẫn duy trì vẻ mỉm cười. Hấn thấy dung mạo Long Vũ bình thường, trong lòng tự tin lên rất nhiều. Nhưng mà trong lòng hấn có chút gì đó không thoải mái. Hấn thực sự không rõ, nữ thiên sư thiên tài của thông linh Mã gia vì sao lại trúng ý với một nam nhân vô dụng, đáng khinh như vậy.

Ban đầu vốn tính giả vờ nhìn không thấy, nhưng lúc này người ta chủ động chào hỏi, Long Vũ tất nhiên cũng không thể tiếp tục giả vờ được nữa. Hắn quay đầu, khóe miệng miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười:

- Bạn học Mã, cô vẫn tốt chứ?

Nam sinh hơi ngạc nhiên. Đây là chuyện gì xảy ra? Không phải là tình lữ sao, tại sao lại xưng hô như vậy?

- Tiểu Vũ... Anh lại trêu trọc người ta.

Mã Hiểu Mai cũng sờ một chút, lập tức vội ôm lấy cánh tay Long Vũ, thân thiết nói:

- Đi. Chúng ta về nhà. Buổi chiều em không phải lên lớp... Em nấu cơm cho anh ăn.

Long Vũ hoàn toàn choáng váng. Hắn tò mò đánh giá Mã Hiểu Mai. Trong lòng đang tự hỏi không phải cô gái này bị ám đầu chứ? Tại sao đột nhiên nói ra những lời mê sảng như vậy?

- Bạn học Mã. Cô xác định là cô không nói những lời mê sảng.

Long Vũ sờ sờ cái mũi. Cố gắng muốn đẩy Mã Hiểu Mai ra nhưng không được. Mã Hiểu Mai lúc này đã nắm rất chặt cánh tay hắn.

Nam sinh dường như nhìn ra chút manh mối. Khẽ cười một tiếng, nói với Mã Hiểu Mai:

- Hiểu Mai. Coi như em không đồng ý hôn sự của chúng ta, cũng không cần tìm một đồ vật làm trò trước mặt anh...

Lời này vừa nói ra, Long Vũ nhất thời hiểu rõ đầu đuôi. Không nghi ngờ gì nữa, chính mình lúc này lại trở thành tấm bia.

Chuyện giống thế này tại đại học Thiên Hải giống như cơm bữa. Trong tình huống như thế này, nữ sinh vì muốn cho nam sinh theo đuổi mình hết hi vọng, đều xài một chiêu như vậy.

Chỉ là Long Vũ không nghĩ tới, chuyện tình như thế này lại xảy ra trên người mình.

- Tư Mã Phong, anh ăn nói cẩn thận một chút. Long Vũ chính là bạn trai của tôi, là thông linh Mã gia chúng tôi nhìn trúng anh ấy. Xin anh hãy tôn trọng một chút.

Lông mày Mã Hiểu Mai nhíu lại, gương mặt căm tức nhìn nam sinh, nói:

- Mời anh rời khỏi chỗ này, để lại cho chúng tôi một thế giới riêng tư.

- Hiểu Mai...

Nam sinh cao lớn tên Tư Mã Phong thở phì phì nói:

- Hiểu Mai, em có thể cự tuyệt anh, nhưng không thể tìm một cái đồ vật như thế này để thay thế. Trước nay là do anh không tôn trọng em, anh cũng không chịu trách nhiệm đối với em... Xin em đừng tức giận, anh thừa nhận là trước kia anh có chút hoa tâm, nhưng bây giờ anh đã hối hận. Vì em cái gì anh cũng có thể sửa đổi. Đi với anh, không cần phải đóng kịch nữa.

Nói xong, Tư Mã Phong thản nhiên kéo tay Mã Hiểu Mai.

- Tránh ra.

Người phát biểu chính là Long Vũ. Mới đầu hắn cũng không muốn dính líu đến chuyện này, nhưng mà Tư Mã Phong cứ mở miệng nói mình là món đồ vật. Cứ mở miệng là nói những lời không tôn trọng người khác.

Long Vũ thừa nhận diện mạo của mình không so sánh được với Tư Mã Phong, nhưng cũng không thể coi mình là phế vật.

Long Vũ từng bị không ít người coi thường. Nhưng bây giờ, hắn tao ngộ với La Lâm đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ, so với trước đây là bất đồng. Hắn bắt đầu đi lên con đường cường giả của mình.

Hắn tuyệt đối không cho phép người khác coi thường mình.

- Bạn học Tư Mã. Mời anh tôn trọng một chút, bỏ cánh tay cô ấy ra. Nếu không tôi sẽ coi hành động của anh là khiêu khích.

Long Vũ âm thầm ra lệnh cho La Lâm mở ra khuếch đại đạo lực, phóng xuất ra đạo lực đủ để so sánh với cảnh giới tụ linh. Sắc mặt Tư Mã Phong căng thẳng, vội vàng lui về phía sau, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Nếu như nói Mã Hiểu Mai coi trọng tiểu tử này, hẳn cũng không dám không tin. Chưa đến hai mươi tuổi đã có tu vi cảnh giới tụ linh, điều này thực sự không dễ.

- Coi như cậu lợi hại.

Tư Mã Phong âm thầm lạnh lùng nói:

- Từ giờ trở đi, cậu chính là địch nhân của gia tộc Tư Mã...

Nói xong câu đó, Tư Mã Phong quay mặt về phía Mã Hiểu Mai, trầm thiết nói:

- Hiểu Mai, chỉ cần em chưa kết hôn, anh sẽ không bao giờ buông bỏ.

Lưu lại lời này, Tư Mã Phong xoay người rời đi. Lúc này, trong mắt hắn lộ vẻ lo lắng cùng ngoan độc.

- Bạn học Mã, bây giờ cô có thể buông tay ra được rồi chứ.

Đơn giản chỉ là một chút đấu khẩu, hắn lại đắc tội với một gia tộc. Long Vũ càng ngẫm lại càng thấy nhức đầu.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, một gia tộc tu đạo không có uy hiếp gì so với người của Huyền Môn.

Giới tu đạo tại thế giới này, chia ra làm Huyền Môn và gia tộc tu đạo. Bình thường mà nói, tất cả mọi người Huyền Môn đều coi thường gia tộc tu đạo. Bởi vì gia tộc tu đạo dính líu rất nhiều tục lệ hòng trăn lăm cho tu vi hoang phế, lực lượng nhỏ yếu. Cho nên Huyền Môn đối với bọn họ luôn luôn khinh thường.

Huyền Môn khác với gia tộc tu đạo là đã có căn cơ nguồn gốc, trải qua hơn trăm năm đã sớm ăn sâu bén rễ.

Cho dù Long Vũ này là củi mục, trong lòng hắn cũng khinh thường cái gì gọi là gia tộc tu đạo.

Đương nhiên, thông linh Mã gia mấy năm nay phát triển rất mau lẹ, đã được người Huyền Môn công nhận. Nhưng mà tình huống như thông linh Mã gia chỉ là một trường hợp đặc biệt.

Huyền Môn chính là Huyền Môn, gia tộc chính là gia tộc, khoảng cách giữa hai cái là tương đối lớn.

- Gọi tôi là Hiểu Mai.

Đôi mắt đẹp của Hiểu Mai nhìn chăm chăm vào Long Vũ, thấp giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, anh gọi tôi là Hiểu Mai, bởi vì tôi là bạn gái của anh, anh là bạn trai của tôi.

87. Chương 2: Ở Chung

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 2: Ở chung

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

‘Hạnh phúc’ tới quá nhanh, làm cho Long Vũ không kịp thích ứng.

Lúc vừa nãy, hắn còn ước ước ao ao. Nhưng bây giờ, đột nhiên hắn cũng có một người bạn gái.

Nhưng mà trong lòng Long Vũ không có một chút khoái cảm.

Tuy rằng lúc trước hắn thấy Tư Mã Phong cùng Mã Hiểu Mai đi chung với nhau, trong lòng có chút không vui. Nhưng mà sau khi nàng tuyên bố làm bạn gái của hắn, trong lòng hắn không có một chút vui mừng nào.

- Đi theo tôi.

Trong lúc Long Vũ đang ngây người, Mã Hiểu Mai đã dắt tay hắn nói:

- Giúp tôi thu dọn hành lý...

- Chờ một chút.

Long Vũ cảm thấy sự việc có vấn đề. Hắn dừng bước, nghiêm túc nhìn Mã Hiểu Mai nói:

- Bạn học Mã, cô làm như thế là đủ rồi... Tôi không có tâm tư vui đùa cùng với cô. Thực xin lỗi. Tôi có việc. Tôi đi trước.

Nói xong, Long Vũ thoát khỏi bàn tay Mã Hiểu Mai, lập tức chuồn lẹ.

- Hừ.

Mã Hiểu Mai hừ nhẹ một tiếng, nhưng mà cũng không có đuổi theo.

- Đầu gỗ, đúng là đại đầu gỗ. Không có chút tình cảm gì... Nếu không phải vì...

Mã Hiểu Mai oán hận dậm chân, thấp giọng nói thầm:

- Anh không giúp tôi, tôi tự mình đi làm vậy...

.....
.....

Buổi chiều, một chiếc xe con dừng ở khu trọ của Long Vũ. Từ trên xe xuống là một người đẹp mang theo một chiếc rương lớn đựng hành lý. Người này rõ ràng chính là Mã Hiểu Mai.

- Cộc cộc...

Mấy phút sau, Mã Hiểu Mai gõ cửa phòng của Long Vũ.

Long Vũ mặc một chiếc quần cộc mở cửa phòng. Nhìn thấy Mã Hiểu Mai, hắn một trận nhức đầu. Nhìn hành lý trong tay nàng, hắn hỏi:

- Cô muốn nhờ tôi trông giữ hộ cô à?

- Trông giữ cái gì?

Mã Hiểu Mai liếc mắt nhìn Long Vũ, nói:

- Sau này không được thường xuyên mặc quần cộc... Nhìn cái gì mà nhìn. Một chút phong độ thân sĩ cũng không có. Còn không mau giúp tôi đem một chút hành lý...

Long Vũ bị Mã Hiểu Mai nói làm cho đỏ mặt. Sau đó lục đục giúp nàng đem hành lý vào trong.

Sau đó, Long Vũ vỗ vỗ ót hỏi:

- Tôi nói nè bạn học Mã. Cô rốt cuộc có cần phải diễn quá đến như vậy không. Sự nhẫn nại của tôi là có hạn đó...

- Tôi muốn nói với anh một sự thật. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ ở chỗ này.

Mã Hiểu Mai nói xong, không đợi Long Vũ trả lời, thả mình nửa ngồi trên ghế sa lon.

- Cái gì?

Long Vũ cho rằng mình nghe nhầm, hỏi lại một câu:

- Cô nói cái gì, cô muốn ở chỗ này của tôi là vì cái gì? Dựa vào cái gì?

Mã Hiểu Mai nhếch hai chân lên, ngẩng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Tôi vào đây bằng được là vì cái gì? Chẳng lẽ chị Tuyết Cơ không nói với anh sao? Tôi hiện giờ là bạn gái của anh. Làm bạn gái của anh thì ở chung với anh là chuyện đương nhiên. Chẳng lẽ anh không biết tại đại học, tình lữ ở chung đã thành một xu thế, trở thành một chuyện hết sức bình thường. (Cho nó có thai đi chú Vũ)

Long Vũ nghe vậy, trong đầu thực sự hỗn loạn, suýt nữa đứng không vững té lăn trên mặt đất:

- Cô nói toàn bộ là sự thực? Tại sao tôi hoàn toàn không biết gì cả?

Mã Hiểu Mai thấy bộ dạng của hắn, khoe miệng hơi mỉm cười, đáng tiếc chỉ lướt qua.

Long Vũ nhìn Mã Hiểu Mai từ trên xuống dưới một lần, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, không giống với nói giỡn, lập tức cau mày nói:

- Cô là bạn gái của tôi? Cô thực sự thích tôi? Là cô tự nguyện hay còn nguyên nhân gì khác?

Mã Hiểu Mai nghe vậy, trong lòng thở dài một tiếng, nói với Long Vũ:

- Thích thì sao? Không thích thì sao? Dù sao chúng ta đều ở đây. Từ hôm nay tôi yêu cầu anh gọi tôi là Hiểu Mai, mà là phải thật chân tình mới được.

Long Vũ dường như minh bạch ra vấn đề:

- Tôi biết rồi. Nhất định là Mã gia các cô với chị Tuyết Cơ có giao dịch nào đó, sau đó mới khiến cho cô tới làm bạn gái của tôi. Tôi nói như thế có đúng không?

- Trí tưởng tượng của anh thật là phong phú.

Mã Hiểu Mai liếc mắt nhìn Long Vũ nói:

- Là tôi tự nguyện, không có quan hệ với người khác. Anh không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

- Nhưng nghe khẩu khí của cô, dường như là cô không thích tôi?

Long Vũ hỏi.

Mã Hiểu Mai đột nhiên hỏi:

- Vậy anh có thích tôi không?

- Không thích.

Long Vũ thần nhiên trả lời:

- Bây giờ tôi đối với cô chỉ có một chút cảm giác. Nhưng mà lúc này tôi không có tâm tư yêu đương. Tôi hiện tại chỉ toàn tâm tu luyện. Đến khi tu vi thành công, tôi muốn rửa sạch sỉ nhục, đi tìm cha mẹ của tôi.

- Anh rất thẳng thắn, cũng rất thành thật.

Mã Hiểu Mai nhẹ nhàng ngẩng khuôn mặt mỹ lệ lên, nhìn Long Vũ nói:

- Người thành thật, tôi thích...

- Tôi cảm thấy khát.

Mã Hiểu Mai nhẹ nói:

- Mang giúp tôi ly trà.

Long Vũ do dự một chút, giúp nàng rót chén trà. Lúc mang trà cho nàng, một mùi hương thơm nhẹ nhàng lan vào trong hơi thở của hắn. Hắn khẽ cúi đầu nhìn xuống phía dưới, từ chỗ lồng ngực của nàng hắn thấy được một chút bộ ngực tuyết trắng của nàng. Thực sự rất lớn.

Mã Hiểu Mai nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, lập tức đặt chén trà xuống, đi đến bên cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía đám mây trên trời. Trên khuôn mặt hiện lên vẻ thất thần, trong phòng lâm vào trạng thái yên lặng.

Long Vũ nhìn thấy Mã Hiểu Mai, thấy nàng không nói gì. Có lẽ từ ngày hôm nay trở đi, cuộc sống thanh tịnh của hắn sẽ bị phá nát. Có một cô gái như vậy trong nhà mình, thật sự không có biện pháp.

- Bạn học Mã... Tên Tư Mã Phong gì đó cũng không tệ. Vì sao cô không lựa chọn anh ta mà lại lựa chọn tôi.

Long Vũ bước tới hỏi. Hắn cố gắng muốn biết chuyện gì xảy ra. Trên thực tế, từ miệng của Trương Đại Ngưu hắn đã sớm biết Mã Hiểu Mai là một trong số ít hoa hậu giảng đường. Như vậy người theo đuổi nàng thực sự không ít. Hơn nữa còn có đủ loại công tử nhà giàu. Từ chuyện lần trước gặp Tư Mã Phong, Long Vũ có thể cảm thấy cũng không ít người tu đạo theo đuổi Mã Hiểu Mai.

Tuy rằng Long Vũ không hề hạ thấp mình.

Nhưng trên thực tế, luận về gia cảnh, luận diện mạo, hắn không có bất kỳ ưu thế gì.

- Chẳng lẽ là bởi vì Huyền Cảnh?

Trong đầu Long Vũ chợt nghĩ tới vấn đề máu chột.

Mã Hiểu Mai cũng không quay đầu lại, nói:

- Chỉ có một câu nói với anh? Bởi vì yêu, cho nên yêu...

Long Vũ một hồi xấu hổ, nghĩ thầm đây không phải là lời nói thật, lão tử sớm muộn gì cũng đem cô đuổi đi. Dừng lại một chút, hắn nói:

- Tôi đói bụng, cô giúp tôi đi nấu cơm. Tôi muốn ăn thịt kho tàu, tôm hương cay, đông pha giò...

Long Vũ một hơi nói mười mấy món đồ ăn.

- Thực xin lỗi, tôi không biết làm cơm.

Thanh âm Mã Hiểu Mai mặc dù không lớn, nhưng có thể nghe được rõ ràng:

- Con gái Mã gia chỉ biết trừ ma...

Con gái mà không biết làm cơm thì ai muốn rước về? (Ta toàn ăn cơm hàng nên ta muốn). Long Vũ khẽ nhún mày, nói:

- Từ hôm nay trở đi, cô tất nhiên phải học nấu cơm. Nếu việc này cô làm cũng không được thì không có tư cách làm bạn gái của tôi.

- Được rồi, tôi đi thay quần áo...

Nói xong, Mã Hiểu Mai quay đầu, xách hành lý vào trong phòng trước đây là của Tuyết Cơ. Căn phòng đó ngày hôm qua Long Vũ mới quét dọn sạch sẽ, trực tiếp có thể vào ở.

Lời dịch giả: Từ chương sau ta sẽ thay đổi xưng hô của Mã Hiểu Mai đối với Long Vũ nhé

88. Chương 3: Em Muốn Từ Hôn

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 3: Em muốn từ hôn

Dịch Giả: vodanhtu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Mã Hiểu Mai đã thay một bộ trang phục bình thường, gạt bỏ đi những trang sức gợi cảm, nàng vẫn xinh đẹp, thuần khiết như trước.

- Phòng bếp ở đâu?

Mã Hiểu Mai cũng không để ý tới ánh mắt của Long Vũ, thấp giọng hỏi.

- Tự mình đi tìm đi!

Long Vũ vô cùng buồn bực, hết sức buồn bực, hắn rất hoài nghi, một người phụ nữ chưa vào bếp bao giờ đến tột cùng có thể làm ra đồ ăn như thế nào.

Mã Hiểu Mai nghe vậy không nói gì nữa, đôi mắt nhìn quanh bốn phía, rất nhanh liền đi tới phòng bếp.

Chỉ lát sau, trong phòng bếp truyền ra tiếng loảng xoảng, Long Vũ chẳng muốn đi xem, hắn phỏng chừng đồ ăn tổn thất không ít. Chút nữa nhất định phải bắt Mã Hiểu Mai chiều theo giá cả bồi thường. Không, phải là bồi thường một khoản lớn, nghe nói Mã gia thích khoe khoang, không làm thối nàg thì thối ai chứ...

Một giờ sau, Mã Hiểu Mai trên mặt nhem nhuốc, đi ra phòng khách hướng tới Long Vũ nói:

- Đồ ăn đã làm xong rồi, anh đi rửa tay, chúng ta ăn cơm...

Long Vũ có chút kinh ngạc, không phải cô ta không biết làm cơm sao? Như thế nào mới chỉ một lúc đã chuẩn bị xong.

Mang theo nghi vấn, Long Vũ rửa tay xong đi vào nhà ăn, trên bàn ăn là bảy tám món ăn và một nồi cơm. Một mùi hương vị khét cháy nhất thời bốc lên nhẹ nhàng tiến hơi thở Long Vũ.

- Lại đây ăn a, đây là lần đầu tiên em nấu cơm, tay nghề vẫn còn kém...

Mã Hiểu Mai đã ngồi ngay ngắn trên ghế, đã bắt đầu ăn, chậm rãi nhắm nháp đĩa rau, trên mặt còn mang theo một tia thần nhiên, kiêu ngạo:

- Kỳ thật nấu ăn cũng không có gì khó khăn.(Biên: Cô nàng này thật biết tự sướng)

Long Vũ kinh ngạc, đã thành như vậy, nàng còn có thể dương dương đắc ý, da mặt nữ nhân Mã gia thực dày.

Miễn cưỡng ngồi xuống, Long Vũ gấp một miếng cải thìa trông không tẻ lắm, cắn một miếng lập tức cảm thấy đầu lưỡi run lên. Mặn, mặn chết người.

Sau đó, Long Vũ lại ăn một miếng cơm. Ai ya. Cứng như sỏi, cắn bản không có nấu chín.

Cơm này đừng nói là người, phỏng chừng đem cho heo, chó cũng sẽ không ăn.

- Không được lãng phí!

Mã Hiểu Mai nướg mày, vẻ mặt hờn giận, quệt miệng nói:

- Tất phải ăn hết... Lãng phí lương thực là không được. Hơn nữa anh không ăn là bỏ qua công sức lao động của em, đối với em không tôn trọng. Còn có cơm với đồ ăn không khó ăn như vậy đâu?

Nói xong Mã Hiểu Mai lại ăn thêm một miếng. Hơn nữa là ăn ngon lành.

Long Vũ đành phải cố gắng ăn hết, nói thật từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn là lần đầu tiên ăn vào đồ ăn khó nuốt như vậy. Mã Hiểu Mai trù nghệ so với hắn lần đầu tiên nấu ăn còn muốn kém hơn rất nhiều.

Long Vũ không thể không hoài nghi, nữ nhân Mã gia đích xác không có thiên phú nấu ăn.

Con gái như vậy, không thể chấp nhận được.

- Chà nồi rửa chén anh phải mình đi làm đi...

Thật vất vả ăn cơm xong, nhìn đồng hồ độn trên bàn, Long Vũ vội vàng chuẩn đi.

Mở ti vi, xem một vòng toàn bộ đều không có phim truyền hình. Ngay cả CCTV kịch tập cũng là cầu huyết thêm xà phòng(DG: Câu này không hiểu nên để nguyên, chắc ý là không có chương trình gì hay), Long Vũ kỳ thực không có nhìn, đơn giản đóng TV.

Đúng lúc này, trong phòng bếp truyền đến vài tiếng đổ vỡ của chén bát. Long Vũ thoáng do dự, rốt cuộc không có làm gì. Dù sao Mã gia cũng là có tiền, đánh vỡ bồi thường là được.

Sau khi gọi điện cho Tuyết Cơ, Long Vũ hẹn gặp nàng tại quảng trường Thời Đại, về chuyện Mã Hiểu Mai hẳn cảm thấy nên cùng Tuyết Cơ nói chuyện một lần.

Hắn cảm thấy Tuyết Cơ chính là không có việc gì làm, đang yên lành như vậy đem một bà cô lại đây làm gì, như vậy đối với mình thực quá tàn nhẫn.

Tựa như bữa cơm hôm nay, Long Vũ chính là nhắm mắt cố gắng lấy hết tinh thần mới ăn hết, nếu mỗi ngày đều tiếp tục như vậy, hẳn đảm bảo không đến một tuần, hẳn tự sẽ gãy như cái que.

Sau khi gặp nhau, Tuyết Cơ vẻ mặt tinh quái, khoé miệng nổi lên nụ cười nói:

- Tiểu Vũ, em là đến cảm tạ chị sao? Hiểu Mai không tệ a, đây chính là hoa hậu giăng đường được công nhận tại đại học Thiên Hải đó. Người theo đuổi nàng phỏng chừng xếp hàng dài... Dựa theo tập tục thì tiền làm mai là không thể thiếu đâu nha...

Tuyết cơ mặc một cái quần bình thường, chiếc cổ trắng ngần cùng bộ ngực cao vút trên chiến áo lông cừu, cùng với chiếc eo thon làm dáng người nàng càng thêm hoàn mỹ đi ra. Nhất là trên mặt luôn nở nụ cười, lại càng làm rung động lòng người.

Nỗ lực bình ổn tâm tình, Long Vũ trên mặt dờ khóc dờ cười nói:

- Em xin chị... Em không đòi phí tổn thất tinh thần đã là tốt lắm rồi, chị còn đòi em trả tiền làm mối nữa. Chị Tuyết Cơ, chị là giúp em mời một bà cô đến a... Ngay vừa rồi, em được ăn một bữa có thể so với vũ khí sinh hoá, độc được đồ ăn... mưu sát trắng trợn a...

Lập tức Long Vũ đem mọi chuyện kể lại một lượt.

Nghe xong Long Vũ khóc lóc kể lể, Tuyết Cơ được một trận cười to:

- Haha, Tiểu Vũ chuyện này là do em không đúng, ai kêu em để cho nữ nhân Mã gia đi nấu cơm. Chị đã nói với em, từ xưa đến nay, Mã gia nữ nhân đều không có làm qua công việc nữ nhân thường làm. Nấu cơm, giặt quần áo, em đừng có mà hy vọng.

- Theo lời chị nói như vậy, em chẳng lẽ phải thật sự đem cung ứng cho nàng...

Long Vũ thở phì phì nói:

- Không được, việc này không thể làm như vậy, em không thể im lặng, từ hôn...

- Chị Tuyết Cơ, phiền chi hiện tại đi đến nhà em, đem bà cô kia đi, em cũng không muốn chính mình phải tội chị...

Từ trong giọng nói có thể thấy được thái độ của Long Vũ phi thường kiên quyết.

- Không thể được.

Tuyết Cơ đến gần Long Vũ một chút, hướng Long Vũ giải thích nói:

- Tiểu Vũ, nói thật với em, chuyện này đã không thể vãn hồi, chị đã cùng Mã gia thương nghị thoả đáng, nếu em kiên trì muốn từ hôn, như thế tất sẽ trở thành địch nhân của Mã gia, hơn nữa còn là không chết không thôi... Hơn nữa, chị phải nói cho em biết, chị đáp ứng việc hôn nhân này, cũng là đã trải qua suy nghĩ cẩn k. Tuần trước chị đã đi đến Huyền Môn một lần, từ Huyền Môn trưởng lão thôi đoán trước, tương lai thế cục biến đổi khó lường, chúng ta có thể gặp phải một hồi tai ương. Cho nên em nhất định phải có một chỗ dựa ở phía sau. Tuy rằng em là người của Huyền Môn, nhưng mà người trong Huyền Môn có thành kiến quá sâu nặng đối với chuyện của cha mẹ em, cho nên Huyền Môn không có khả năng trở thành chỗ tránh mưa gió của em, mà Mã gia mặc dù là gia tộc tu đạo, nhưng là mấy chục năm nay, bọn họ phát triển cũng được Huyền Môn cho phép, cho nên chị mới giúp em đáp ứng chuyện hôn nhân này.

Long Vũ nghe vậy cẩn thận suy nghĩ, lời Tuyết Cơ nói đích xác là có đạo lý. Ở vào vị trí của hắn hiện tại, cùng Mã gia liên kết hôn nhân đúng là không sai.

Nhưng là Long Vũ không hy vọng hạnh phúc của mình cứ như vậy bị chôn vùi.

Hơn nữa hắn thuỷ chung vẫn cảm thấy dựa vào người khác cũng không bằng dựa vào chính mình.

Trước kia không nói, nhưng là hiện tại hắn cảm thấy mình có năng lực đi lên con đường của cường giả.

89. Chương 4: Bà Nội Hay Bạn Gái

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 4: Bà nội hay bạn gái

Dịch Giả: vodanhtu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Chị Tuyết Cơ, lời của chị mặc dù có đạo lý, nhưng em vẫn là không hy vọng hôn nhân này tiếp tục tiến hành, đương nhiên em cũng sẽ không khiến chị khó xử, chuyện này em sẽ tự mình xử lý.

Nói đến đây, Long Vũ vừa cười vừa nói:

- Em sẽ khiến cho Mã Hiểu Mai tự mình rời đi...

Tuyết cơ hiểu rõ tính cách Long Vũ, đây cũng là lý do vì sao nàng không có nói trước nguyên nhân với Long Vũ.

- Tiểu Vũ, chị sẽ không bắt buộc em làm cái gì, nhưng chị vẫn phải nói cho em biết... Không cần phải dấn vào...

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Uy hiếp đến từ Huyền Cảnh vẫn như trước không có biến mất. Tiểu Vũ, Huyền Môn tụ hội muốn tổ chức sớm hơn, có lẽ là vào tháng sau, em nên có sự chuẩn bị tâm lý... Đương nhiên em hiện tại chuẩn bị đột phá lên cảnh giới màu lam, nhưng như trước không thể tự mãn. Phải biết rằng, tại Huyền Môn người có tu vi như em rất nhiều. Đối với người tu đạo mà nói, chỉ có tiến nhập tụ linh cảnh giới mới chính thức xen như là người tu đạo...

- Chị Tuyết Cơ, em hiểu... Chị yên tâm đi, em sẽ cố gắng.

Long Vũ nghiêm túc nói.

Ngừng một chút, Long Vũ nhìn xung quanh một chút, chỉ vào địa phương không người phía trước, nói:

- Chị Tuyết Cơ, có chuyện trọng yếu em muốn nói với chị, chúng ta qua bên kia nói...

- Được rồi.

Tuyết Cơ lần đầu tiên nhìn thấy Long Vũ chăm chú như thế.

Hai người đi tới chỗ không người phía sau, Long Vũ nhìn mọi nơi xung quanh, sau khi xác định phụ cận không có người, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tuyết Cơ nói:

- Chị Tuyết Cơ tỷ tỷ, em có một chút tin tức của cha mẹ em.

- Là ở Huyền Cảnh sao?

Tuyết Cơ lập tức đoán được vài phần.

- Không sai.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Ông nội của Mã Hiểu Mai là Mã Hiểu Phong đã nói cho em biết. Mẹ em là Thủy Tiên, cùng cha em là Long Thiên Diệu xuất hiện tại Huyền Cảnh, đến nay vẫn còn có người nhớ rõ bọn họ. Chỉ là hành tung của bọn họ hiện giờ cũng không rõ ràng, nhưng mà trước đó em đã nhờ Mã Chính Phong tiếp tục tìm kiếm. Mặt khác, em hoài nghi chú cũng đi Huyền Cảnh. Nếu không, ông không có khả năng một chút tin tức cũng không có.

- Thật tốt quá. Thật sự là quá tốt!

Tuyết Cơ nghe vậy. Khoé miệng nổi lên nụ cười vui mừng:

- Tiểu Vũ. Em thật sự là quá tuyệt vời, chị vẻ vang vì em, sư tỷ cũng vẻ vang vì em... Mười tám năm, rốt cục có tin tức của sư tỷ. Tiểu Vũ, cuối tuần này em dẫn chị đi vào Huyền Cảnh...

- Không được!

Long Vũ mặt lộ vẻ khó khăn nói:

- Gần nhất một thời gian ngắn ta không có cách nào tiến vào Huyền Cảnh. Cụ thể khi nào có thể đi vào thì em không rõ ràng lắm... Chị Tuyết Cơ, mười tám năm cũng chờ được. Làm gì nóng lòng nhất thời.

- Được.

Tuyết Cơ vừa cười vừa nói:

- Chị có chút nóng vội ... Tiểu Vũ. Giờ không còn sớm. Chị còn có việc, giờ không thể việc gì cũng lại giúp em. Em cũng về đi thôi. Đừng làm cho Hiểu Mai một mình trông phòng...

Long Vũ một hồi xấu hổ. Cái gì gọi là một mình trông phòng? Cảm tình của mình lúc này chắc cũng không khác nàng là mấy.

- Chị Tuyết Cơ. Chị có biết gia tộc Tư Mã không.

Long Vũ đột nhiên nhớ tới uy hiếp của Tư Mã Phong.

- Ý em muốn nói là Tư Mã Phong à?

Tuyết Cơ ngoái đầu nhìn lại, cười nói:

- Yên tâm đi, chị đã cho người cảnh cáo gia tộc Tư Mã, Tư Mã gia tộc không giám đối với em như vậy đâu. Tiểu Vũ, gia tộc chính là gia tộc, trừ phi là đạt tới được tình trạng như là thông linh Mã gia, nếu không như vậy em căn bản là không cần để ý...

Trở lại phòng ở phía sau, Mã Hiểu Mai đang ở phòng khách xem điện thoại, trên màn hình chính là hình ảnh của diễn viên Lâm Chính Anh

- Sở thích của cô đúng là vô cùng đặc biệt.

Giọng nói Long Vũ mang theo ý tứ trêu chọc:

- Nữ hài tử tựa hồ càng ưa thích xem ngôn tình chữ phiến (- hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác). . .”

- Em là nữ nhân Mã gia.

Mã Hiểu Mai thần sắc chuyên chú nhìn màn ảnh, cũng không quay đầu lại nói.

- Tuỳ cô, tôi đi nghỉ, nhớ đem thanh âm TV vặn nhỏ thấp một chút...

Long Vũ cười khổ, Mã gia nữ nhân, căn bản chính là bà cô nội mà.

- Đợi một chút!

Lúc Long Vũ xoay người rời đi, Mã Hiểu Mai gọi hắn lại, đưa tay nói:

- Cho em cái chìa khoá.

Long Vũ dừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Cái gì? Chìa khoá? Cô thực định ở lâu lại nơi này?

- Chắc hẳn anh cũng đã gặp chị Tuyết Cơ, đối với quan hệ của chúng ta trong đó, hiện tại anh không nên hoài nghi?

Mã Hiểu Mai nói:

- Đưa cái chìa khoá cho em, trong nhà của em còn có nhiều thứ chưa được mang đến, khi nào có thời gian anh giúp em chuyển qua... Tốt xấu gì hiện tại anh cũng là bạn trai của em.

Long Vũ nhìn chằm chằm Mã Hiểu Mai, gật gật đầu nói :

- Cái chìa khoá có thể đưa cho cô, nhưng là chuyển đồ qua, cô tự mình xử lý đi.

Mặc dù trong lòng Long Vũ không nghĩ vậy, nhưng lúc này cũng không có cách nào.

Bi thương tại tâm tử (DG: Kiểu như nổi đau trong tim ý)

Long Vũ chẳng muốn nói gì cùng Mã Hiểu Mai nữa, lấy một cái chìa khoá trên tủ ở phòng khách ném tới.

Buổi tối, Long Vũ tiếp tục tu luyện Thiên Sư kiếm quyết. Nguyên bản hắn nghĩ tu luyện Ngũ Cầm Hí, nhưng do La Lâm không có phản ứng, tu luyện động tác của Cửu Đầu Sư hiện tại hắn còn không biết.

Đối với Ngũ Cầm Hí, Long Vũ tràn đầy kỳ vọng. Hiện tại hắn mới hoàn thành Hồn Độn Xà, Thiên Dực Hổ, thể chất cũng đã thay đổi rất rõ ràng.

Nếu như hoàn thành toàn bộ Ngũ Cầm Hí, thật không biết thể chất có thể cải biến thành trình độ như thế nào.

Dựa theo lời nói của La Lâm, hắn là người biến chủng gien, nếu như thể chất triệt để được thay đổi, lúc sau hoàn toàn có thể siêu việt thường nhân.

Những ngày này, tuy không thể tiến vào Huyền Cảnh, nhưng là Long Vũ tu luyện cũng không có nghỉ ngơi. Đối với Huyền Môn tụ hội sắp tới, Long Vũ chỉ có một ý nghĩ đó là phải rửa nhục.

Một mực tu luyện đến hai giờ sáng, Long Vũ mới bỏ quần áo đi ngủ, dựa theo lời nói của La Lâm, cho dù là người tu chân cũng phải đảm bảo giấc ngủ. Tại thời điểm người tu đạo chưa có thành tiên, thành thần, nói cho cùng vẫn còn là nhân loại. Nếu là nhân loại thì không thể làm trái với nhu cầu của nhân loại.

Đương nhiên, tại trong sinh hoạt thật sự có một số người tu đạo vẫn là ưa thích, dùng gối điều tức để thay thế giấc ngủ.

Trên thực tế, đây là không khoa học.

Xã hội phát triển ở thời đại vũ trụ kỷ nguyên, nghiên cứu và lý luận về tu đạo toàn bộ đã đến một độ cao mới. Hơn nữa tu đạo cũng không còn thần bí, nói trắng ra, tu đạo cũng là một loại rèn luyện. Theo một nghĩa nào đó, phương pháp tu đạo tốt nhất là không cần phải vi phạm nhu cầu sinh lý của con người. Nếu không, rất khó lấy được hiệu quả tốt nhất.

Sáng sớm sau khi thức dậy, Long Vũ cũng không nhìn Mã Hiểu Mai, đi ra cửa. Hôm nay là thứ bảy không cần lên lớp học, nhưng cũng được lấy điểm tâm ăn.

Từ lúc Mã Hiểu Mai cưỡng chế vào ở, cuộc sống bình thường của Long Vũ triệt để bị đánh vỡ. Trước kia hắn thích ngủ trần, thích kéo bức màn lên chạy trần chuồng trong phòng. Nhưng hiện tại những thói quen này đều phải thu liễm. Nếu không, rất dễ sẽ tạo thành những hiểu lầm cùng phiền toái không cần thiết.

Hơn nữa tu luyện cũng không thuận tiện nữa, thời điểm trước kia, hắn có thể mở cửa phòng ngủ, nhưng là hiện tại, tất phải đóng chặt cửa phòng.

90. Chương 5: Tuyệt Cơ Bồi Luyện

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 5: Tuyệt Cơ bồi luyện

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Khốn khổ hơn chính là, sau nhiều lần Mã Hiểu Mai làm cơm, Long Vũ cũng nhận ra rằng nàng không có thiên phú về nấu ăn. Vì vậy cuối tuần Long Vũ tự mình vào bếp, còn Mã Hiểu Mai phụ trách nhặt rau, cọ nồi, rửa bát.

Nửa tháng trôi qua, còn ba ngày nữa là tới ngày Huyền Môn tụ hội.

Vì rửa nhục, mỗi đêm Long Vũ đều tu luyện, thậm chí hắn còn cố gắng đột phá cảnh giới màu lam. Đáng tiếc tại thể giới thật, suy nghĩ như vậy chính là tham vọng không tưởng.

Trong thời gian nửa tháng, Hàn Hùng nhiều lần liên hệ với hắn đến nhà lão xem phong thủy. Thậm chí trong trường học, Hàn Duyệt cũng tìm hắn mấy lần, nhưng đều bị hắn cự tuyệt. Tất cả cũng nằm trong kế hoạch của hắn, hắn muốn phóng trường tuyển điều đại ngư (Buông cần dài câu cá lớn) nhằm nâng giá.

Tuy rằng tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền cũng không được. Đi học, ăn cơm, mua sắm quần áo (Cả tán gái nữa, giờ phải lo cả đồ xăng) cái gì cũng phải cần tiền. Hơn nữa trong nhà lúc này còn một bà cô, tiêu phí càng nhiều.

Nguyên lai là Long Vũ muốn Mã Hiểu Mai từ Mã gia kiếm ít tiền tiêu, nhưng mà cả nửa tháng nay hắn cũng không được một xu. Khi hắn có nhắc đến chuyện này, Mã Hiểu Mai ném cho hắn một ánh mắt xem thường. Nói cái gì là đàn ông, cả ngày chỉ biết đòi tiền của con gái, làm cho hắn xấu hổ không thôi.

Người ta đã nói đến nước này, Long Vũ còn có thể làm được gì nữa?

.....
Chẳng mấy chốc thời gian đã trôi qua ba ngày, chỉ còn một ngày nữa là đến ngày Huyền Môn tụ họp. Sáng sớm, Long Vũ vừa rời giường liền nghe có tiếng gõ cửa.

- Tiểu Vũ. Có ở trong phòng không?

Long Vũ ban đầu tưởng là Mã Hiểu Mai. Nhưng mà thanh âm này là của Tuyệt Cơ. Long Vũ vội sửa sang lại quần áo. Hắn mở cửa phòng, Tuyệt Cơ đang đứng đó, nàng mặc một bộ đồ chức nghiệp màu đen, cùng với thân thể hoàn mỹ của nàng nhìn rất mê người. Đưa mắt nhìn nhìn, bộ ngực nàng thật vĩ đại. Nếu như có thể bước thêm một bước, hắn thậm chí có thể nhìn thấy khe rãnh sâu trước ngực. Chiếc eo nhỏ nhắn cùng với kiêu đồn căng tròn, vênh cao tạo nên cái nhìn tương phản. Nàng cũng đeo đôi giày cao gót màu đen, cùng với cặp đùi thon dài càng thêm hoàn mỹ.

Nhìn Tuyệt Cơ ngoài cửa, Long Vũ có chút sửng sốt. Sau một lúc hắn mới hồi phục tinh thần, tấm tắc khen ngợi:

- Em còn tưởng là tiên tử hạ phàm tới chơi, thì ra là chị Tuyệt Cơ.

Nghe Long Vũ khen ngợi, đôi mắt Tuyệt Cơ chớp chớp, hé miệng mỉm cười:

- Tiểu Vũ. Có bạn gái rồi có khác. Miệng lưỡi càng ngày càng ngọt.

Đôi mắt nàng mang theo vài phần vui sướng. Hiển nhiên, lời khen ngợi của Long Vũ đã có tác dụng.

Ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại. Long Vũ hỏi:

- Chị Tuyết Cơ. Sáng sớm tới đây. Có phải là có chuyện gì quan trọng phải không?

- Đung rồi. Không biết bà cô kia đi đâu rồi.

Long Vũ nhìn nhìn xung quanh, không có phát hiện bóng dáng Mã Hiểu Mai.

Tuyết Cơ hé miệng mỉm cười:

- Em hỏi Mã Hiểu Mai à? Ngày mai là ngày Huyền Môn tụ họp, lần này có mời mấy gia tộc tu đạo, trong đó có Mã gia. Cô ấy là đệ tử xuất sắc nhất Mã gia, tất nhiên là phải về nhà chuẩn bị.

Híp đôi mắt lại, Long Vũ nhún vai, khoe miệng thoáng hiện nụ cười bất đắc dĩ:

- Xem ra em không thoát khỏi bà cô này rồi...

- Ha ha...

Tuyết Cơ khẽ cười một tiếng:

- Nhìn bộ dáng của em thì oán hận rất lớn với Mã Hiểu Mai thì phải. Nhưng mà cô ấy đánh giá em rất tốt. Tiểu Vũ, chị cho rằng em nên có một chút phong độ thân sĩ.

- Hừ.

Long Vũ thở phì phì nói:

- Cô ta cũng thực biết làm người. Trước mặt em thì chê bai, sau lưng lại khen ngợi. Hiện tại bản thân em là không có phong độ...

- Ha ha.

Tuyết Cơ lại cười nói:

- Tiểu Vũ, không nói việc này nữa. Ngày mai là ngày Huyền Môn tụ họp, em hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Long Vũ nghe vậy, khoe miệng hiện lên một nụ cười tự tin, nghiêm túc nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị yên tâm, em sẽ rửa được mối nhục này. Lần trước, bọn họ sỉ nhục em, em còn nhớ rất rõ. Lần tụ họp này, toàn bộ em sẽ trả lại hết cho bọn họ. Em muốn cho bọn họ biết, đứa con của Thủy Tiên với Long Thiên Diệu không phải là phế vật.

Nói tới đây, bàn tay Long Vũ nắm chặt, nghiêng răng nói:

- Em muốn cho bọn họ biết, cái gì gọi là báo ứng.

Nhìn Long Vũ mười phần tin tưởng, Tuyết Cơ khẽ cười nói:

- Tiểu Vũ, tin tưởng là chuyện tốt, nhưng mà em không được chủ quan. Theo chị được biết, trong Huyền Môn có mấy người đã đạt đến cảnh giới màu tím.

Long Vũ bĩu môi:

- Không sao cả. Cảnh giới màu tím đối với em mà nói, em có thể chiến thắng.

Nhìn thấy Long Vũ tự tin, Tuyết Cơ mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Chị tin tưởng em. Đúng rồi, chúng ta đi tới núi Hoa Lê cùng luyện tập, để chị xem bản lĩnh của em.

- Vâng.

Trong một sơn động trên núi Hoa Lê, hai đạo nhân ảnh đan xem nhau. Thỉnh thoảng có âm thanh quát nhẹ, tiếng kiếm va vào nhau truyền ra. Xung quanh đá vụn bị phá tan tung bay.

- Tiểu Vũ, không cần kiêng nể, hãy công kích hết sức của mình.

Hai người không phải ai khác mà chính là Long Vũ cùng Tuyết Cơ.

Nhìn thấy kiếm Tuyết Cơ bổ tới, Long Vũ vội vàng lui về phía sau từng bước giữ vững thân hình. Hai tay cầm kiếm giơ lên ngăn cản. Hết lớn một tiếng, chặn công kích của Tuyết Cơ.

Khi hai kiếm va chạm nhau, khuôn mặt Long Vũ nhăn nhó. Sóng công kích cường đại ép hắn lui về phía sau vài bước, Tuyết Cơ mỉm cười, giọng nói:

- Tiểu Vũ, tiếp tục nè.

Long Vũ liếm liếm miệng, chiến ý dâng cao, trong lòng đã quyết định không để cho nữ nhân coi khinh.

Hai chân đột nhiên dậm một cái, thân hình Long Vũ xông lên, giống như một tia chớp. Miệng nhỏ nhắn của Tuyết Cơ lại nhếch lên, kiếm quyết trong tay phóng xuất ra kinh thiên hàn khí, không chút do dự đánh về phía Long Vũ.

- Âm âm.

Bình khí hai người va vào nhau, phát ra sóng xung kích cường đại, làm cho đất đá vỡ tan, bụi đất bay đầy trời.

Sau đó, thân hình hai người tách ra.

Sau khi đứng vững trên mặt đất, Long Vũ chép miệng, hít sâu một hơi, nói:

- Chị Tuyết Cơ, vừa rồi chị thi triển bao nhiêu lực lượng.

- Đạo lực cảnh giới màu lam. Trên lý luận, lực lượng mà chị sử dụng ngang hàng với em.

Tuyết Cơ cười dài:

- Mặc dù là đạo lực cùng cảnh giới, nhưng cách đánh bất đồng với nhau.

Tuyết Cơ khẽ cười nói:

- Kỳ thực bốn sự của em hiện tại không tồi, nếu có đủ thời gian, có thể để cao kỹ năng chiến đấu của em lên nữa.

Lau mồ hôi trên trán, Long Vũ gật gật đầu nói:

- Chị Tuyết Cơ, dựa theo lực lượng cùng kỹ năng chiến đấu của em, chị thử đoán xem xác suất rửa nhục của em là bao nhiêu?

91. Chương 6: Khiêu Khích

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 6: Khiêu khích

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ mỉm môi khẽ cười cười, hướng tới một tảng đá xanh nói :

- Lại đây nói chuyện...

Long Vũ nghe vậy liền đi qua cùng Tuyết Cơ ngồi cùng một chỗ, Tuyết Cơ thấy trán Long Vũ đổ nhiều mồ hôi, liền lấy khăn tay ra lau cho hắn, ôn nhu nói:

-Chị nói rồi,biểu hiện hiện tại của em cũng khá tốt, nhưng mà muốn đánh bại mấy người... được gọi là thiên tài kia,có lẽ còn có chút khoảng cách, trừ phi kỳ tích xuất hiện.

Nói tới đây, Tuyết Cơ bỗng nhiên nhận thấy trong mắt Long Vũ lờ ra một tia tinh quang kì dị, sững sờ nhìn lại, nàng hỏi:

- Tiểu Vũ, em sẽ sáng tạo kỳ tích? Đúng không?

Long Vũ sững sờ nhìn lại, lập tức nói:

- Bất kể như thế nào, em cũng sẽ cố hết sức...

Nói xong, Long Vũ lại đưa tay xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

- Em rất nóng sao?

Tuyết Cơ cười một tiếng, tay khoát lên vai Long Vũ, một cổ cảm giác mát mẻ nhất thời lưu truyền khắp toàn thân của hắn, cảm giác khô nóng lúc trước trong khoảnh khắc cũng không thấy nữa.

- Tiểu Vũ...cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi. Lần Huyền Môn tụ họp này, chị là một trong những chấp sự, cho nên tại đại hội tương đối bận nhiều việc một chút, có lẽ sẽ không có nhiều thời gian rảnh để chiếu cố cho em. Cho nên em phải cố gắng mà tự lo cho mình.

Tuyết Cơ dặn dò:

- Kỳ thật với tu vi hiện tại của em, đã có thể tại đại hội gây nên chấn động. Cho nên, ý của chị là, nếu em chưa thể mười phần nắm chắc thì không nên cùng những người tu đạo có cảnh giới màu xanh, màu tím đối kháng, cũng đừng có miễn cưỡng, miễn sao tránh gặp phải hậu quả không tốt.

- Em hiểu rồi, em tự biết chừng mực.

.....
.....

Buổi tối trở về, Long Vũ phát hiện Mã Hiểu Mai đã về. Nàng mặc một bộ áo ngủ màu trắng, thân mình nằm nghiêng trên ghế sa lon, trong tay đang cầm một bọc bông ngô, chăm chú nhìn TV, xem phim kinh dị nước ngoài. Từ trên màn hình, đầy đường cái đều là thầy ma, huyết nhục bay tứ tung, ghê tởm đến cực điểm. Tuy nhiên nó không thể ảnh hưởng đến sự ngon miệng của nàng.

- Anh đã về?

Mã Hiểu Mai đầu cũng không ngẩng. Thản nhiên lên tiếng chào hỏi.

Long Vũ lông mày nhíu lại. Ánh mắt liên đảo qua bộ ngực của nàng. Lập tức thấy được một đường rãnh ẩn hiện trắng như tuyết. Ánh mắt tiếp tục nhìn xuống. Dưới lớp áo ngủ màu trắng. Rõ ràng hiện lên nền khổ màu đen. Quả nhiên là hoạt sắc sinh hương.

Tựa hồ là cảm thấy được ánh mắt của Long Vũ, sắc mặt Mã Hiểu Mai nhất thời biến đổi. Nghiêng đầu trừng mắt nhìn Long Vũ nhìn một cái. Cả giận nói:

- Ánh mắt gian tà của anh nhìn đâu đó. Cẩn thận em móc mắt anh ra.(Cửa nó thì nó nhìn)

Nghe Mã Hiểu Mai nói như thế. Long Vũ dứt khoát không đi ,thẳng thàng đặt mông ngồi xuống ghế salon. Khóe miệng nở một tia cười lạnh, thản nhiên nhìn sắc mặt xanh mét của Mã Hiểu Mai,ngã mình về phía sau mỉm cười, hai tay khoát lên sofa bên cạnh. Khinh thường nói:

- Hiểu mai... Đừng quên cô bây giờ là bạn gái của tôi. Đừng nói là nhìn, coi như tôi thật sự cùng cô xảy ra quan hệ gì.Cũng là chuyện đương nhiên thôi...

Dừng lại một chút. Long Vũ nói tiếp:

- Hiện tại chuyện yêu đương ở đại học có những tình huống gì, tôi nghĩ cô cũng rõ ràng, nhận biết được. Trước nắm tay. Sau lên giường...Mọi người khôngphải đều như vậy sao. Cô cần gì giả mù sa mưa làm ra điệu bộ thanh cao như vậy.

- Kỳ thật. Tôi cảm thấy rất được. Cô hẳn là nên thường xuyên mặc khổ màu đen. Như vậy sẽ càng thêm gợi cảm.

Nói xong ánh mắt Long Vũ lại nhìn vào giữa hai chân nàng.

Mã Hiểu Mai theo bản năng đem hai chân của mình khép lại, khoe miệng nổi lên một tia phần nộ, hồng tụ pháp kiếm bắt ngờ xuất hiện trên tay.

- Đồ vô sỉ... Nếu anh dám can đảm khẩu xuất cuồng ngôn, cũng đừng trách em không khách khí...

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói :

- Như thế nào? Muốn động thủ?

Hai tay Mã Hiểu Mai nắm chặt chuôi kiếm, cổ nén xúc động, khinh miệt nói:

- Long Vũ đừng tưởng rằng anh hiện tại tu vi đề cao là có thể không coi ai ra gì, hiện tại bất quá chỉ là cảnh giới màu lam. Mà em, cũng đã là cảnh giới màu xanh. Tuy rằng chỉ là chênh lệch một cảnh giới, nhưng giữa hai người có sự khác biệt rất lớn. Anh tin hay không, em hiện tại có thể đánh cho anh rằng rơi đầy đất.

Long Vũ cười một tiếng, ánh mắt vẫn đảo qua trên ngực nàng, tấm tắc khen ngợi:

- Không sai, thật là lớn... Chẳng thể trách nam sinh trong trường học sau lưng đều gọi cô là giáo chủ. Hôm nay tôi xem như được mở rộng tầm mắt.

Long Vũ hôm nay quyết định chủ ý muốn chọc giận Mã Hiểu Mai, khi không người này lại vào đây ở, rồi còn trở thành bạn gái trên danh nghĩa của mình. Nếu chọc nàng không thể chịu đựng được, bỏ đi là tốt nhất.

Long Vũ ngôn ngữ không nghiêm túc, luôn mãi nói khiêu khích. Mã Hiểu Mai vốn nét mặt tái nhợt, lại càng thêm lãnh đạm vài phần. Nàng giơ lên hồng tụ pháp kiếm trong tay, chỉ vào mũi Long Vũ mắng:

- Anh có tin hay không, em thật sự sẽ xuất thủ.

- Thoải mái đi kưng .

Long Vũ buông lỏng tay , miễn cưỡng nói:

- Ngày mai là Huyền Môn tụ hội, tối nay nếu cô chịu giúp tôi luyện kiếm, cũng không còn gì tốt hơn.

- Đây chính là anh tự mình chuốc lấy.

Không thể nhịn được nữa Mã Hiểu Mai rốt cục bạo phát, nàng đứng lên, đi đến trước mặt Long Vũ, tức giận nói:

- Lấy pháp kiếm của anh ra.

- Chúng ta đi ra ngoài tìm chỗ đánh, lỡ làm hư nhà cửa, thì ai chịu đây.

Đối mặt hồng tụ pháp kiếm của Mã Hiểu Mai, Long Vũ ngay cả lông mày cũng không mấy may cau lại chút nào.

- Đợi một chút.

Ngay khi hai người sắp ra đến cửa, Tuyết Cơ đột nhiên từ cửa sổ nhảy vào, nhìn hai người đối chọi gay gắt, nàng tức giận loắc đầu, mắt quét nhìn hai người nói:

- Hai đứa thật là... Những đôi tình lữ lúc nửa đêm hơn phân nửa đều đang làm cái việc nhu tình mật ý. Hai đứa là người đồng đạo, ngày mai sẽ là Huyền Môn tụ hội. Đêm nay hai đứa không thể động thủ, phải bảo tồn thực lực... Muốn động thủ ngày mai còn rất nhiều cơ hội... Tiểu Vũ, Hiểu Mai, hai đứa đều là người trưởng thành rồi, phải biết cách tự kiềm chế mình. Chị tới là muốn nói cho các em biết, lần này Huyền Môn tụ họp có chút thay đổi, tình huống cụ thể ngày mai sẽ tuyên bố, dựa theo quy củ chị hiện tại cũng không thể nói trước cho các em biết, cho nên các em ngày mai nhất định phải cố gắng.

Nghe Tuyết Cơ nhắc nhở, sắc mặt Mã Hiểu Mai nhất thời trở nên nghiêm túc. Lần này Huyền Môn tụ họp đối với Mã gia ý nghĩa phi phạm, là thời cơ cho Mã gia bộc lộ, nàng tất phải nắm chắc.

Thân là nữ nhân của Mã gia, tất phải nghĩ tới lợi ích và vinh dự của Mã gia.

Nhìn tới Long Vũ hừ lạnh một tiếng, Mã Hiểu Mai thu hồi hồng tự pháp kiếm, đặt móng ngồi ở trên ghế salon không hề để ý tới Long Vũ.

Long Vũ cũng thu hồi thiên sư pháp kiếm, sau khi tâm thần hơi định, hẩn hướng Tuyết Cơ lải nhải miệng, nói :

- Chị Tuyết Cơ, lại đây nói chuyện.

- Anh có phải muốn nói bậy trước mặt chị Tuyết Cơ?

Mã Hiểu Mai thần kinh tựa hồ có chút nhạy cảm.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Im miệng, cô đừng có đánh rắm. (Long Vũ mất dạy vãi)

- Anh.

Nghe Long Vũ nói tục, sắc mặt Mã Hiểu Mai trắng bệch, nghiêng đầu đi không thèm nói lại.

Tuyết Cơ che miệng cười khê, đưa tay chỉ vào trán Long Vũ, sảng giọng:

- Em đó, thật là không biết thương hương tiếc ngọc, sau này cùng Hiểu Mai nói chuyện nhớ ôn nhu một chút.

92. Chương 7: Huyền Môn Tự Hội

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 7: Huyền Môn tự hội

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hơi hơi nhún vai, Long Vũ cười khổ một tiếng:

- Chị Tuyết Cơ , qua đây em có chuyện muốn nói với chị.

Nói xong, hẩn nắm tay Tuyết Cơ đi tới ban công.

- Chị Tuyết Cơ, chị thấy rồi đó, em muốn Mã Hiểu Mai rời khỏi chỗ này... Chị muốn giúp em tìm một người bạn gái, rõ ràng là một bà cô.

Long Vũ thở phì phì nói:

- Nấu cơm không biết, giặt quần áo, làm việc nhà cũng không biết. Hơn nữa cô ta đến đã lâu như vậy, một phân tiền cũng không chịu bỏ ra. Hoàn toàn chính là ăn không phải trả tiền, ở không uống không... Em cùng cô nói đạo lý, cô ta thì nói là bạn gái của em, hoàn toàn lấy lý do như vậy ăn không phải trả tiền.

Tuyết Cơ cười nói:

- Trong tình nhân ở đại học thuê phòng ở chung, không phải đều như vậy sao? Nhất là người con gái lại là một mỹ nữ.

- Nhưng mà.

Long Vũ nhăn mặt muốn khóc, tình huống hoàn toàn bất đồng. Người ta thì khác nam sinh bình thường chịu một nhọc, nhưng mà đến tối người ta được thoải mái hưởng thụ.

Đâu có như mình, chỉ nhìn mấy lần, hơn nữa vẫn mặc quần áo, thiếu chút nữa là đánh nhau. Tình huống cũng không giống nhau, mình đối đãi còn hơn các nam sinh khác rất nhiều.

- Ha ha.

Long Vũ mặc dù không có nói cái gì, nhưng Tuyết Cơ đã hiểu ý tứ của hắn. Dù sao đều là người trưởng thành rồi, có nhiều thứ, chỉ cần hơi suy nghĩ là có thể hiểu.

- Tiểu Vũ, có phải hay muốn làm chuyện mà các đôi tình lữ buổi tối hay thực hiện?

Tuyết Cơ cười cười:

- Hay là người thật sự muốn đẩy ngã nữ nhân của Mã gia? Ha ha, nữ nhân của Mã gia nữ nhân không dễ đụng vào đâu.

Dừng một chút, trong ánh mắt Tuyết Cơ nổi lên một tia bồn chồn:

- Nếu thực sự không được, em nên ra ngoài tìm một tình nhân. Có một số việc phải nhịn quá lâu, thì sẽ không tốt cho cơ thể.

Long Vũ sờ sờ cái mũi. Từ chối cho ý kiến cười cười. Trên mặt còn nổi lên một tia ngượng ngùng. Hắn vịn lần không ngờ. Tuyết Cơ lại nói với hắn lời này.

- Được rồi. Hai đứa đừng náo loạn nữa. Chị phải đi ... Ngày mai gặp lại.

Nói xong. Tuyết Cơ bước đến bên cạnh Mã Hiểu Mai dặn dò:

- Hiểu Mai. Mặc dù Tiểu Vũ là con trai. Nhưng tính tình của nó có chút nóng nảy. Có một số việc em phải nhường cho hắn một chút. Nhớ kỹ, Huyền môn tụ họp ngày mai. Có thể nào cũng không được náo loạn.

- Vâng

Mã Hiểu Mai nghiêm túc gật gật đầu.

Tuyết Cơ sau khi rời đi. Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai không nói nữa. Hai người đều ai về phòng nghỉ ngơi.

Rạng sáng thức dậy, Long Vũ trải qua một giấc mộng đẹp. Trong mộng cảnh, hắn thấy mình đè lên trên một cô gái xinh đẹp. Thân thể hai người quấn lấy nhau cùng giải quyết chuyện yêu đương.

Đột nhiên, trên bụng hắn có một chút nước ẩm. Bồng tử của hắn khẽ động vài cái, một cổ khoái cảm nhất thời dâng lên tận đầu. Khi dòng chất lỏng âm ẩm phun ra, hắn liền tỉnh giấc.

Hồi tưởng lại tình cảnh trong mộng, hắn đỏ mặt, bởi vì hắn nhớ mang máng trong mộng nữ nhân bị chính mình áp dưới thân thể hình như là chị Tuyết Cơ, lại hình như là Mã Hiểu Mai ...

- Chủ nhân, không cần khó xử, đây là hiện tượng sinh lý bình thường.

Đúng lúc này, thanh âm của La Lâm ngoài ý muốn xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Long Vũ mừng rỡ trong lòng, vội vàng trao đổi:

- La Lâm, cô rốt cục phục hồi lại. Thật tốt quá, trước mắt đây là thời khắc mấu chốt, cô xuất hiện rất đúng lúc. Đúng rồi, sau khi phục hồi lại, công năng của cô có cải thiện hơn chút nào không?

- Chủ nhân, cậu không nên ôm hy vọng với tôi quá lớn. Cũng câu nói đó, hệ thống nguồn năng lượng thiếu thốn nghiêm trọng, trong thời gian quá ngắn, tôi căn bản không thể bình phục. Công năng của căn chừa trị rất nhiều. Nhưng mà cậu yên tâm, lần này tôi chú trọng chữa trị phụ trợ tu luyện cho thiên sư. Sau này đối việc tu luyện của cậu sẽ trợ giúp rất lớn.

Nói tới đây, La Lâm đề nghị nói :

- Chủ nhân, tôi vừa mới đọc suy nghĩ của cậu, tôi biết cậu sắp đi tham gia Huyền Môn tụ họp, cho nên tôi có một đề nghị. Đó là ẩn dấu khí tức của cậu.

- Ẩn dấu khí tức?

Long Vũ kinh ngạc nói:

- Nó có nghĩa là thế nào?

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Người tu đạo trong lúc giao đấu, không quản tu vi cao thấp, đều có thể thông qua hơi thở để phán đoán tu vi cảnh giới của kẻ địch... Nhưng mà tôi ẩn dấu đạo lực của cậu, không quản đối phương tu vi cao thế nào, hẳn đều đừng nghĩ đoán được cảnh giới của cậu. Đối thủ không thể phán đoán chuẩn xác thực lực của cậu, đối với cậu mà nói, không phải là chuyện tốt sao?

Nghe La Lâm giải thích như vậy xong, Long Vũ lúc này lập tức đồng ý.

Sau đó, hắn vội vàng đem quần lót dính đầy chất nóng ầm kia cởi ra, tiện tay ném ở trên chần, rồi thay một cái khác, mới xuống giường. Sau khi rửa mặt xong, hắn liền vội vàng chạy đi, hướng tới địa điểm đang tiến hành Huyền Môn tụ họp, nằm ở ngoại ô thành phố Thiên Hải, trang viên Bác Cách.

Mã Hiểu Mai thức dậy hơi muộn hơn một chút, khi nàng rửa mặt xong đi qua phòng Long Vũ, không cẩn thận thì thấy được chiếc quần lót ầm ướt ném ở trên chần. Nhất thời gương mặt của nàng đỏ lên, khẽ gắt một tiếng:

- Lưu manh.

.....
.....

Nằm ở ngoại ô thành phố Thiên Hải, trang viên Bác Cách nằm bên bờ sông, là một tòa nhà chiếm diện tích hai trăm mẫu, cho tới nay, nơi này cùng với chủ nhân của nó đều rất thần bí, không một ai biết. Đến nay đã có chút sáng tỏ, cứ xem theo tình hình hiện nay, trang viên Bác Cách hẳn là tài sản của Huyền Môn.

Sau một giờ, Long Vũ chạy tới trang viên Bác Cách, bãi đỗ xe đã sớm để đầy các loại xe con đắt tiền. Hắn âm thầm bật cười, Huyền Môn hiện tại, cùng người tu đạo bây giờ, giống như có lẽ đã biến chất hết rồi. Nhìn xem toàn là xe con sa hoa, người không biết còn tưởng rằng nơi này các phú hào đang long trọng hội họp.

Đưa ra thiệp mời, sau khi trải qua một phen nghiêm khắc thẩm tra, Long Vũ mới được phép tiến vào.

Tại tiếp đãi đại sảnh, Long Vũ theo hướng dẫn của người ở Huyền Môn tiếp nhận bút kí tên, trên danh sách của đại hội tiêu sái viết tên của mình.

Khi hắn ngẩng đầu xem giờ, hắn rõ ràng thấy được trong mắt các MM (các cô nương) tiếp đãi trong mắt hiện lên vẻ đùa cợt cùng khinh miệt. Long Vũ âm thầm nắm tay, khóe miệng nổi lên một tia hận ý, nhưng mà cuối cùng hắn cũng bình tĩnh rời đi.

Vỡ kịch hay không nên nói trước.

- Vì sao không đợi em, chúng ta phải đi cùng với nhau chứ.

Ngay khi Long Vũ vừa mới ở trong đại sảnh tìm một nơi ngồi xuống, thanh âm của Mã Hiểu Mai đã ở trước mặt hắn vang lên, theo đến chính là một mùi thơm ngát. Một trăm nữ nhân trên người có một trăm loại hương vị bất đồng. Chị Tuyết Cơ trên người mang theo một mùi thơm thành thực, dễ thương. Mà hương thơm trên người Mã Hiểu Mai thì phẳng phất nhẹ nhàng.

Ngẩng đầu lên, hai mắt Long Vũ lập tức tỏa sáng. Ngày hôm nay Mã Hiểu Mai tựa hồ cố ý trang điểm một chút, áo da màu đen bó sát người, đem đem cơ thể thành thực của nàng bó sát, có vẻ duyên dáng yêu kiều. Kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp, cho dù tại nơi mỹ nữ nhiều như mây như ở hội trường Huyền Môn, nàng vẫn phong thái hơn người.

- Thực xin lỗi, tôi không có thói quen ngủ dậy muộn.

Long Vũ thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói.

- Hừ.

Mã Hiểu Mai hừ nhẹ một tiếng, tao nhã ngồi bên cạnh Long Vũ, đưa mắt nhìn hội trường, khẽ mở miệng:

- Tối hôm có chuyện gì xảy ra với anh, em đã biết toàn bộ, anh là người vô sỉ.
Long Vũ sờ sờ cái mũi, trong đầu mờ mịt, lão tử tối hôm qua lúc ngủ, làm sao lại vô sỉ .

93. Chương 8: Trưởng Bồi Chế Nhạo

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 8: Trưởng bồi chế nhạo

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Vốn định cẩn thận hỏi một chút, đã thấy Mã Hiểu Mai quay đầu lại. Long Vũ cũng lười để ý đến nữ nhân điêu ngoa không nói lý lẽ này, lời ra đến khóe miệng cũng một lần nữa lại nuốt xuống.

Thời gian trôi qua , trong đại sảnh ngày càng nhiều người tu đạo. Mã Hiểu Mai phát hiện, người tu đạo trong đó có hơn phân nửa chính là người trong gia tộc tu đạo.

Xem ra, huyền môn tụ hội lần này cánh cửa hạ thấp rất nhiều(DG: có lẽ ý nói tuyển chọn đầu vào tham gia đã dễ dãi hơn trước), quy mô mở rộng hơn rất nhiều. Lúc trước, khi Mã Hiểu Mai còn nhỏ cũng biết người của gia tộc tu đạo không nhiều.

Nhưng hiện tại, so với trước kia đã khác rất xa.

Sắc mặt nàng nặng nề, trong lòng âm thầm suy nghĩ, càng như vậy, thì trọng trách trên người nàng càng lớn. Lần này tụ họp đối với Mã gia mà nói, là cơ hội, cũng là thử thách.

Nàng, Mã Hiểu Mai nhất định sẽ thành công.

Phía Nam đại sảnh, đoàn người vây nam tử anh tuấn Tư Mã Phong, dường như đang bàn luận cái gì. Năm nay Huyền Môn tụ họp, ngoại trừ thông linh Mã gia, phần lớn là người của Tư Mã gia tộc. Là người thừa kế duy nhất của Tư Mã gia tộc, Tư Mã Phong so với những người cùng trang lứa quả thực rất kiêu ngạo.

Nhưng mà sự chú ý của Tư Mã Phong cũng không để ở đám bạn bên người,con mắt hắn nhìn chằm chằm vào Long Vũ , tỏ vẻ vô cùng tức giận.

- Tư Mã đại thiếu gia.... Anh dường như có tâm sự à?

Một người trong đó hỏi.

Trong đó có một người cơ trí theo ánh mắt Tư Mã Phong nhìn qua, nhất thời liền phát hiện manh mối trong đó. Người nọ vội vàng cười quyền rũ nói:

- Tư Mã đại thiếu gia, đừng lo lắng, tiểu tử đó tuy rằng vượt qua Huyền Môn, nhưng không được Huyền Môn công nhận. Nghe nói một lần Huyền Môn tụ họp hắn chịu đủ đồng môn lăng nhục, sỉ nhục. Bây giờ sợ là cũng không khá hơn đâu. Chúng ta đợi đến xem cuộc vui đi thôi?

Lời này vừa nói ra. Tư Mã Phong trên mặt cũng xuất hiện vui sướng khi người gặp họa. Hắn cười lạnh:

- Không sai... Chúng ta đợi đến xem kịch vui thôi. Lúc trở về, tôi xem Hiểu Mai còn thể nào xem trọng hắn nữa không?

- Tư Mã Phong tựa hồ đang chờ nhìn anh làm trò cười.

Mã Hiểu Mai hít mắt. Ánh mắt hướng tới Tư Mã Phong bên kia nhìn qua.

- Hừ.

Long Vũ không nhìn Tư Mã Phong ghen tị cùng lửa giận. Ánh mắt nhìn về phía Mã Hiểu Mai. Thở phì phì nói:

- Còn không biết xấu hổ lại còn nói. Còn không phải đều là bởi vì cô sao?

- Em?

Khóe miệng Mã Hiểu Mai khẽ cười:

- Tiểu Vũ. Anh cũng thấy đấy. Em có rất nhiều người theo đuổi đó. Cho nên, anh đừng cứ mãi đối với em hồ hững như vậy. Bất kể thế nào mà nói. Lần này Huyền Môn tụ họp là cơ hội cho anh rửa sạch sỉ nhục. Anh cần phải nắm chắc lấy từng cơ hội.

- Không cần cô phải tới nhắc nhở tôi.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng đứng dậy hướng tới đám người đi đến.

.....
.....

Phòng hội lầu hai, mấy trung niên nhân đứng chung một chỗ trên cao nhìn xuống, thỉnh thoảng đánh giá người tu đạo trong đại sảnh lầu một. Trong đó có một người khóe miệng hơi nhếch lên. Trung niên nam tử nhìn thấy sắc mặt Long Vũ tỏ vẻ lo lắng, dùng ngữ khí chậm chạp nói:

- Cái tên nghiệt chủng kia lại tới nữa. Xem ra một lần cho hắn giáo huấn còn chưa đủ.

- Thiên Thần, không được nói bậy.

Mở miệng trách mắng chính là người già nhất Thiên Cơ đạo nhân, cũng chính là sư tôn của Tuyết Cơ, Thủy Tiên.

Dựa theo vai vế tính xuống dưới, Thiên Cơ đạo nhân coi như là sư tổ của Long Vũ. Nhưng mà từ ánh mắt của hắn cũng có thể thấy được, hắn đối Long Vũ cũng không có bất kỳ tình cảm nào.

- Thiên Cơ sư huynh... Lời của ta mặc dù có chút qua đáng, nhưng trên thực tế mọi người đều không thích cái nghiệt chủng kia, bao gồm cả ngươi, đúng không?

Thiên Thần Tử tức giận phản bác.

Đúng lúc này, Tuyết Cơ cùng đi tới, ánh mắt lạnh lùng nàng nhìn thoáng qua Thiên Thần Tử, ngữ khí có chút không vui:

- Sư thúc, xin người tự trọng... Tiểu Vũ là con ruột tỷ tỷ ta, nàng có danh tiếng, ta hy vọng ngươi lúc nói chuyện có thể chú ý một chút.

- Hồn xược.

Thiên thần Tử bị Tuyết Cơ giáo huấn, sắc mặt nhất thời xanh mét, hắn giận quát một tiếng:

- Tuyết Cơ, ngươi càng ngày càng làm càn... Ngươi quả thực không coi tôn trưởng ra gì.

- Hừ.

Tuyết Cơ không cam lòng yếu thế, nói :

- Sư thúc, giữa người và người cần tôn trọng lẫn nhau. Ngươi không tôn trọng người khác, làm sao có thể được sự tôn trọng của người khác.

Lời này vừa nói ra, Thiên Thần Tử nhất thời tức giận đến hỉ mũi trừng mắt, đang muốn nói chuyện, lại không nghĩ bị Thiên Cơ Tử nói trước:

- Tuyết Cơ, Thiên Thần, các ngươi đừng đấu khẩu nữa. Hôm nay là ngày trọng đại của Huyền Môn, các ngươi cãi nhau như thế cũng làm cho những gia tộc tu đạo kia chê cười. Thiên Thần, từ hôm nay trở đi,

người không được kêu Long Vũ là nghiệt chủng... Bất kể thế nào mà nói, hắn cũng là con cháu của Huyền Môn.

- Thiên thần thụ giáo.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Huyền Môn cấp bậc thâm nghiêm, Thiên Thần Tử cũng không dám nhiều lời, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Khóe miệng Tuyết Cơ hiện nên vẻ tươi cười, ném cho sư tôn một cái ánh mắt thỏa mãn.

- Tuyết Cơ, người lần này lại mang Long Vũ tới tham gia Huyền Môn tụ họp, chẳng lẽ tu vi của hắn tiến bộ rồi?

Thiên Cơ Tử đột nhiên hỏi.

- Hừ, hắn thể chất phế vật căn bản là không thích hợp tu đạo, trong vòng ba năm có thể có cái gì tiến bộ.

Thiên Thần Tử mở miệng là châm chọc:

- Ta xem hắn là dọa người không biết xấu hổ... Sư huynh, lần này có gia tộc tu đạo, theo ý kiến của ta, phế vật như Long Vũ không cần tham gia lựa chọn nhân tài mới phải, miễn cho bị mất mặt.

Thiên Cơ Tử nghe vậy, âm thầm gật đầu, đang muốn mở miệng lại không nghĩ Tuyết Cơ nói trước:

- Không được... Dựa theo quy củ của Huyền Môn chúng ta, chỉ cần là đệ tử Huyền Môn, không đầy ba mươi tuổi đều có tư cách tham gia tuyển chọn nhân tài. Tình huống Long Vũ phù hợp với quy củ này, bất luận kẻ nào cũng không được ngăn trở hắn tham gia ứng tuyển nhân tài mới.

Nói tới đây, Tuyết Cơ nghiêng đầu đối Thiên Cơ nhân nói:

- Sư tôn, người là người đứng đầu Huyền Môn, quy củ là do người định ra, hay là người muốn lật lọng?

Thiên Cơ Tử vốn là muốn đáp ứng ý kiến của Thiên Thần Tử, nhưng là bị đệ tử sủng ái đối mặt nói vậy cũng khó mà nói. Hắn suy nghĩ một chút, cười nói:

- Nhìn người gấp như, ta khi nào thì nói qua không cho Long Vũ tham gia ứng tuyển nhân tài mới? không có chuyện này nha.

- Vậy tiếp tục để mất mặt như thế sao?

Thiên Thần Tử không bỏ lỡ thời cơ giễu cợt nói.

- Sư thúc, mọi việc hãy đợi đến cuối cùng mới có kết luận. Nếu không... sợ rằng mất mặt cũng không phải là Tiểu Vũ.

Tuyết Cơ liếc mắt nhìn Long Vũ trong sân, thần nhiên nói.

Khóe miệng nhếch lên, Thiên Thần Tử hừ nói:

- Chỉ mong hắn có thể làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa... Tuyết Cơ, không phải là sư thúc cay nghiệt, chính là ác nghiệt... Bộ dáng kia của Long Vũ thật là chuyện cười của Huyền Môn chúng ta.

- Được rồi, đừng hơn thua nữa.

Thiên Cơ Tử quát một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, hắn lo lắng nói thêm gì nữa, sư đệ cùng đồ đệ bảo bối lại xảy ra cãi cọ.

.....
.....

- Mọi người yên lặng một chút.

Vài phút trôi qua, đoàn người đi vào trước đài chủ tịch, Tuyết Cơ lần này là một trong những chấp sự, đồng thời cũng kiêm nhiệm chủ trì.

Thanh âm của nàng thanh thúy động lòng người, tựa như chim hoàng oanh phun ca:

- Huyền Môn tụ họp chính thức bắt đầu, phía dưới chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay xin mời người đứng đầu Huyền Môn, Thiên Cơ đạo nhân phát biểu.

Gon

94. Chương 9: Hương Hương Công Chúa

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 9: Hương Hương công chúa

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Trong hội trường nhất thời vang lên một trận vỗ tay như tiếng sấm. Nhất là những đại biểu được mời từ các gia tộc, lại càng liều mạng vỗ tay, sợ mình vỗ tay không vang.

Lập tức, Thiên Cơ Tử tiến lên nói chuyện. Nói một thôi một hồi toàn những lời nói suông. Chỉ nhưng mà cái gì không ngừng cố gắng, đồng tâm hiệp lực... Thay trời hành đạo cái gì chẳng hạn.

Không quản thích hay không thích nghe, tất cả mọi người đều cực kỳ nhiệt liệt vỗ tay. Mấy tiểu cô nương thậm chí còn thét lên chói tai tỏ vẻ mình cuồng nhiệt, đồng thời còn có người bởi vì cảm động lệ rơi đầy mặt.

Tóm lại, hiện trường không khí thật sự là sôi động.

Long Vũ âm thầm cười lạnh, mỗi lần đều làm bộ như vậy. Nhưng mà lần có chút hoành tráng hơn cao hơn, chất lượng có chút nâng cao. Biểu diễn cũng rất giống. Phỏng chừng hẳn là kiệt tác của chị Tuyết Cơ.

Sau khi Thiên Cơ Tử phát biểu xong, kế tiếp nhưng mà đại biểu Huyền Môn, cuối cùng là đại biểu của các gia tộc. Làm cho Long Vũ kinh ngạc nhưng mà đại biểu gia tộc người tu đạo lên sân khấu phát biểu không phải ai khác, mà là Mã Hiểu Mai. Long Vũ nghe xong một hồi, Mã Hiểu Mai phát biểu đại khái gồm hai ý. Đầu tiên là lời cảm ơn của gia tộc người tu đạo đối Huyền Môn, tiếp theo nhưng mà cái gì tay nắm tay cùng tiến, cùng nhau phát dương quang đại, cùng nhau bảo vệ quê hương... Trừ ma vệ đạo...

Long Vũ âm thầm buồn cười, cả bộ nghi thức cùng diễn thuyết bình thường của trường Trung học cũng không khác mấy, chỉ là nội dung có chút có chút khó hiểu hơn.

Sau khi kết thúc nghi thức rồi ren phức tạp, Tuyết Cơ tuyên bố những người tới đây nghỉ ngơi thư thả. Bắt đầu từ ngày mai, cuộc tuyển chọn đệ tử xuất sắc sẽ bắt đầu trong vòng sáu ngày.

Để tỏ lòng bác ái, thân mật, lúc này những nhân tài mới, thuộc các gia tộc người tu đạo, được đãi ngộ giống như các đệ tử Huyền Môn khác. Như vậy, các gia tộc kia đều ma quyền sát chương, nóng lòng muốn thử. Bọn hắn không cầu có thể đánh bại đệ tử Huyền Môn, bọn hắn chỉ muốn hướng các gia tộc người tu đạo khác biểu diễn lực lượng của gia tộc mình, để nắm giữ quyền phát ngôn của gia tộc người tu đạo.

Đợi cho Tuyết Cơ vừa tuyên bố kết thúc, trong hội trường dường như nổ tung, nhất thời trở nên ồn ào. Mọi người liền tụm thành từng cụm, tốp năm tốp ba cùng một chỗ bắt đầu nói chuyện. Cũng có người nhân cơ hội xã giao liền đặt mối quan hệ. Tóm lại giờ phút này hội trường giống như một cái chợ.

Cái gọi là người tu đạo, cùng người thường khác nhau ngay ở chỗ bọn hắn nắm giữ một chút lực lượng không muốn người khác biết. Ngoài ra ở phương diện khác cũng không có gì khác biệt lắm.

Đương nhiên. Những cao nhân đặc đạo lại khác, không thể nói như vậy.

Nhưng mà trong hội trường. Đích xác không có mấy cao nhân như vậy.

Long Vũ tại Huyền Môn không có bằng hữu. Cũng không có tri kỷ. Cho nên hẳn một mình tìm một góc ngồi xuống. Bưng đồ uống trên bàn nhâm chán nuốt vào.

- Tâm tình của anh tựa hồ không tốt.

Mã Hiểu Mai trực tiếp đi tới, ngồi ở đối diện với Long Vũ. Khóe miệng hiện lên một tia cười khê:

- Hương hương công chúa tới, anh không qua xem đi. Nghe nói nàng là đệ tử duy nhất của chị Tuyết Cơ.

- Tôi không biết.

Long Vũ nói lời nói thật. Về sự tình của Tuyết Cơ tại Huyền Môn. Hẳn biết rất ít.

Trên thực tế cái gọi là Hương Hương công chúa. Cũng không phải thực sự công chúa. Nhưng mà phẩm chất, tướng mạo, tu vi của nàng mọi thứ đều xuất chúng. Lúc này mới khiến cho người trong Huyền Môn tôn xưng như vậy.

- Nhìn, nàng đến đây.

Mã Hiểu Mai khê cười một tiếng:

- Cô ấy đẹp quá , ngay cả em đây là nữ nhân cũng hơi hơi động tâm.

Do lòng hiếu kỳ, Long Vũ nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy một nữ tử mười sáu mười bảy tuổi đang đi tới, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào, không chút tì vết, khóe miệng nhếch nhẹ, hơi có vẻ vài phần cười khê, chớp mũi khéo léo đáng yêu, đôi mắt trong veo như nước hồ thu.

Nàng thân mặc một bộ váy dài màu tím bó sát người, có vẻ cao quý xinh đẹp phong tư. Nữ hài thân thể mềm mại đầy đặn, chiếc váy bó sát bên dưới pháp phồng . Eo nhỏ không dư thừa. Nét mặt thanh tú, thon dài, nhìn kĩ càng thấy một người quyến rũ. Về bề ngoài là một đường cong gợi cảm (DG: chết mắt thôi dịch đoạn này tưởng tượng mà thấy nóng mặt chỉ muốn chảy máu mũi. Biên: Ca thấy chưa có cái gì cả)

- Quả thực rất đẹp.

Long Vũ thu hồi ánh mắt, đối với Mã Hiểu Mai nói:

- Ít nhất, so với cô xinh đẹp hơn nhiều.

Mã Hiểu Mai nhìn Long Vũ khóe miệng mơn hồ trào phúng, thản nhiên nói:

- Tình nhân trong mắt là Tây Thi, có lẽ anh đã yêu tiểu sư muội của mình.

Long Vũ hơi hơi nhún vai, nhẹ giọng nói:

- Ít nói chân chọc đi, tôi đối với nàng cho tới bây giờ chưa từng cứ chuyện gì. Nàng mặc dù là đệ tử của chị Tuyết Cơ, nhưng mà tôi lần đầu tiên thấy nàng. Tôi không hy vọng cùng nàng có bất kỳ quan hệ dây dưa nào.

- Là sao?

Mã Hiểu Mai mở miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp cười khê, duyên dáng hỏi:

- Nghe nói tất cả nam đệ tử của Huyền Môn đều muốn cùng Đường Hương Hương phát sinh quan hệ.

- Nàng gọi là Đường Hương Hương?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Mã Hiểu Mai nói:

- Nàng vốn là người Thục Trung Đường gia, mười năm trước cũng không biết nguyên nhân gì liền từ Thục Trung Đường gia trốn đi, sau lại gặp chị Tuyết Cơ, chị Tuyết Cơ thấy nàng thân có đạo cốt, liền thu nàng làm đồ đệ. Chỉ trong thời gian mười năm, nàng đã trở thành Huyền Môn tu đạo kỳ tài khó gặp.

Long Vũ nghe vậy, tựa hồ hiểu ra một cái gì đó.

Không hề nghi ngờ, Tuyết Cơ là có ý giấu diếm. Cố ý đem Đường Hương Hương giấu đi, không cho hắn biết. Nhưng mà do không muốn kích thích thần kinh của hắn.

Mà hiện giờ, tu vi Long Vũ tăng nhiều, dường như nhờ vào vận rủi của phế vật. Cho đến bây giờ, Tuyết Cơ mới cho phép Đường Hương Hương xuất hiện công khai.

Trong lòng nghĩ đến đây, Long Vũ âm thầm cảm kích, Tuyết Cơ thật sự là dụng tâm lương khổ a.

- Long Vũ, nàng tựa hồ muốn đến chỗ anh.

Đúng lúc này, Mã Hiểu Mai đột nhiên phát hiện Đường Hương Hương vận người để ý, nhưng mà Hương Hương công chúa đang hướng tới chỗ mình cùng Long Vũ đi tới.

Long Vũ nghe vậy cũng không có để ý, mà là tiếp tục nhắm nháp rượu trong chén. Đến khi Đường Hương Hương đi tới trước mặt hắn, chớp mũi hít vào một tia hương khí, hắn mới ngẩng đầu lên.

- Long Vũ sư huynh, anh tốt chứ, em là đệ tử của tuyết Cơ tiên tử Đường Hương Hương, cũng là tiểu sư muội của anh. (Xưng hô thể cho nó ngọt ngào) Trước kia luôn nghe sư tôn nhắc tới anh, hôm nay em rốt cục được gặp anh.

Đường Hương Hương chủ động đưa tay, nhìn bộ dáng tựa hồ muốn bắt tay cùng Long Vũ. Khóe miệng nàng khẽ mỉm cười, vẻ mặt thành khẩn, hai cái má lúm đồng tiền lại càng giúp nàng tăng thêm vài phần đáng yêu.

Đồng đạo nam nhân Huyền Môn hiện tại đều đem ánh mắt nhìn về Long Vũ, bọn họ đa số cũng là lần đầu nhìn thấy Đường Hương Hương.

Kinh vi thiên nhân.(tạm hiểu: hành động làm người khác kinh sợ)

Từ Mã Phong thậm chí đương trường cảm khái:

- Nàng này chỉ có trên trời , nhân gian khó gặp.

- Rất thất vọng sao?

Long Vũ ảm đạm cười, đưa tay bắt, lễ phép cùng Đường Hương Hương nắm một chút, lập tức nói:

- Tôi không thích bị nhiều người nhìn chăm chú.

Ánh mắt xinh đẹp mỹ lệ tựa trăng non, ánh mắt Đường Hương Hương nao nao, tình xảo trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đáng yêu động lòng người. Thoáng quay đầu, nàng khẽ cười một tiếng:

- Nếu Long Vũ sư huynh không thích náo nhiệt, không bằng chúng ta một mình đi tìm một chỗ tâm sự. Chúng ta ra vườn hoa nhỏ, được không?

Gon

95. Chương 10: Lập Uy

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 10: Lập uy

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hội trường đều là người tu đạo, cho dù còn cách khoảng cách thật xa, bọn hần vẫn nghe được Đường Hương Hương nói. Một số người thậm chí hâm mộ nước miếng đều chảy ra .

Đương nhiên, trong bọn họ cũng không thiếu kẻ ghen tị.

Long Vũ tựa hồ cảm giác được ánh mắt giết người từ bốn phương tám hướng hướng về phía mình, hần một trận nhức đầu. Cũng không biết Tuyết Cơ rốt cuộc là có ý gì?

- Cự tuyệt lời mời của nữ nhân, là không lễ phép ?

Trong con mắt Đường Hương Hương hiện lên một tia giảo hoạt, thấp giọng hỏi:

- Anh là lo lắng Hiểu Mai tỷ tỷ tức giận sao?

Xa xa, nhìn Đường Hương Hương đối với Long Vũ có hành động thân mật, Tư Mã Phong da mặt dãn ra, trong lòng không khỏi cảm thấy ghen tị, làm cho hần hận không thể ngay lập tức hướng mặt đối phương mà đập cho một phát.

Lời nói của Đường Hương Hương cũng nhắc nhở Long Vũ, quay đầu nhìn Mã Hiểu Mai liếc mắt một cái, lập tức nói:

- Thực xin lỗi, tôi đã có bạn gái.

Lời này vừa nói ra, hội trường mọi người nhất thời hít một hơi, Tư Mã Phong nhất thời nở nụ cười, thầm nghĩ, tiểu tử này thật đúng là cực phẩm ngu dốt, lại có thể lập tức cự tuyệt lời mời của Hương Hương công chúa. Hơn nữa dùng cách này rất dễ tổn thương người.

- Xem ra có trò hay để xem.

Khóe miệng Tư Mã Phong nổi lên một tia âm hiểm, cười cười chờ xem kịch vui.

Đường Hương Hương tựa hồ cũng không dự đoán được Long Vũ sẽ nói ra lời nói như vậy. Trên thực tế, nàng chỉ là từ trong miệng sư tôn thường xuyên nhắc đến người này nên cảm thấy tò mò. Vậy thôi.

Ngoài ra, nàng đối Long Vũ không có nửa điểm ý nghĩ.

Nhưng mà Long Vũ lại làm cho nàng rất là khó xử. Bỏ đi, có lẽ sẽ trở thành trò cười. Kiên trì tiếp tục, có lẽ còn có thể càng thêm xấu hổ.

Trong tình thế hết sức khó xử. Tuyết Cơ nhăm chậm đi đến. Nàng vừa đến liền cười nói:

- Tiểu Vũ có phải đang khi dễ tiểu sư muội của em không. Hừ.. tiểu tử này. Từ nhỏ đến lớn tính tình nóng nảy cũng không bỏ. Chị nói cho em biết Hương Hương là đệ tử duy nhất của chị, nàng ta còn là một thân khuê nữ. Em nếu mà dám khi phụ nàng coi chừng chị thu thập em.

Long Vũ cười khan một tiếng. nghiêm mặt nói:

- Chị Tuyết Cơ, sao chị nói như vậy. Tiểu sư muội đáng yêu như thế này, em yêu thương còn không kịp sao lại khi dễ nàng.

- Coi như em thức thời.

Tuyết Cơ cười một tiếng. Lập tức hướng Đường Hương Hương nói:

- Hương Hương. Người cứ cùng Hiểu Mai tâm sự. Ta cùng Tiểu Vũ có một số việc muốn nói.

- Vâng.

Đường Hương Hương nhu thuận lên tiếng. Lập tức quay đầu hướng Long Vũ nói:

- Long Vũ sư huynh... Chúng ta sẽ trò chuyện sau nhé.

Nhìn bộ dáng. Nàng còn không có ý buông tha cơ hội một mình cùng Long Vũ trò chuyện.

- Tiểu Vũ, thế nào? Người đệ tử này của chị coi như không tệ đấy chứ?

Đôi mắt đẹp của Tuyết Cơ dừng lại nhìn trên người Long Vũ, vừa cười vừa nói:

- Vốn chị muốn cho Hương Hương cùng em kết bạn... Nhưng mà hài tử Hương Hương này tương lai sẽ có chút phiền phức, chị không hy vọng em sẽ bị cuốn vào phiền toái bên trong. Cho nên, ta mới loại bỏ suy nghĩ này trong đầu.

Long Vũ cảm thấy nhức đầu, âm thầm suy nghĩ, chuyện hôn nhân tình cảm của mình sớm đã bị Tuyết Cơ an bài .

- Ha ha.

Tuyết Cơ khẽ cười một tiếng, nói :

- Như thế nào? Có phải cảm giác mình bị can thiệp không. Tiểu Vũ, không cần nhúu mày, chị được sự ủy thác của sư tỷ, nên nhất định phải phụ trách. Nếu không tương lai chị làm sao dám gặp mặt sư tỷ.

Nói tới đây, Tuyết Cơ nhìn xung quanh, thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, còn bao lâu nữa có thể đi Huyền Cảnh... Chị nghĩ nên mau chóng đi Huyền Cảnh tìm hiểu tin tức sư tỷ.

- Tụ hợp chấm dứt liền có thể đi.

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu.

.....
.....

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau tỉnh dậy, Long Vũ đi theo đại đội nhân mã đi tới hội sở đặc biệt nơi xây dựng lôi đài. Từ hôm nay trở đi, kỳ hạn sáu ngày tuyển chọn nhân tài mới chính thức bắt đầu.

Nhúu mày, Long Vũ trông thấy một cái bóng lưng xinh đẹp mê người, vừa lúc đó, thanh âm của La Lâm trong đầu của hắn vang lên:

- Chủ nhân... Tu vi của Hương Hương công chúa là cảnh giới màu tím. Nàng đeo pháp khí che dấu đạo lực, người bình thường không thể nhìn ra.

Long Vũ lão đảo hít một hơi, mới mười sáu tuổi, tu đạo mới mấy năm, lại có thể đạt đến được cảnh giới mà người khác mấy chục năm cũng không thể đạt tới, thật sự là không thể tưởng tượng.

Không hề nghi ngờ, Đường Hương Hương chính là thiên tài trong truyền thuyết.

Không... Phải nói là thiên tài trong thiên tài.

Ngay khi hắn còn đang ngây người, người chấp sự kiêm chủ trì, Tuyết Cơ tuyên bố cuộc tuyển chọn nhân tài mới chính thức bắt đầu. Căn cứ quy tắc đại hội, phương thức thi đấu là tiến hành bốc thăm. Đệ tử Huyền môn tử hay các đệ tử thuộc các gia tộc đều như nhau.

Bất ngờ chính là, Long Vũ cùng Tư Mã Phong bốc thăm ngẫu nhiên lại đụng nhau. Hơn nữa còn là trận đầu.

Thật sự ứng câu nói kia, không phải oan gia không tụ hợp. (Oan gia ngõ hẹp)

Sau khi trải qua quá trình kiểm tra qua loa, hai người song song tiến vào lôi đài. Tư Mã Phong xuân phong đắc ý, trong lòng mừng thầm không thôi, bốc thăm ngẫu nhiên lại gặp ngay tên phé vật Long Vũ, ông trời thật là chiếu cố cho mình mà.

Hắn đã sớm nghe ngóng, Long Vũ mặc dù là Huyền Môn đệ tử, mặc dù có Tuyết Cơ tiên tử chỉ điểm, nhưng hắn vẫn chỉ là một phé vật.

Một phé vật không hơn không kém.

Tư Mã Phong quyết định trong vòng ba chiêu sẽ đánh bại hắn. Hắn muốn cho Mã Hiểu Mai biết tên phé vật này căn bản không thể cùng hắn tranh nữ nhân.

Cơ hồ tất cả mọi người đang chờ chế giễu. Bọn hắn đều đang chờ xem kịch vui.

- Hiểu Mai tỷ tỷ, sư huynh sẽ không thua chứ?

Đường Hương Hương mấy ngày gần đây nghe được rất nhiều người đồn đãi về Long Vũ, đối với cảnh ngộ của hắc nàng rất đồng cảm. Đồng thời giờ phút này khi hắc lên lôi đài thi đấu cũng thật sự lo lắng.

- Yên tâm đi, võ kịch hay rất nhanh sẽ diễn ra.

Khóe miệng Mã Hiểu Mai hiện lên một nụ cười:

- Hương Hương, cứ xem đi rồi em sẽ biết.

Đường Hương Hương có chút mê man, nàng không biết lời nói của Mã Hiểu Mai rốt cuộc là có ý gì, võ kịch hay? Rốt cuộc là ai?

- Phan.

Ngay khi Đường Hương Hương thất thần nhắm mắt, trên lôi đài truyền ra một tiếng va chạm, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Tư Mã Phong đã bị Long Vũ đánh xuống lôi đài.

Hắc vền vền dùng chỉ một chiêu.

Mọi người trong sân khiếp sợ nhìn Long Vũ

bình tĩnh tự nhiên trên đài. Từ một kích kia xem ra đạo lực của hắc ít nhất cũng là cảnh giới màu lục.

Hai mắt nhìn phản ứng chung quanh đài của mọi người, ánh mắt Long Vũ hơi hơi có chút ướn ắt, hắc biết rõ, để có ngày hôm nay, hắc đã phải nỗ lực biết bao nhiêu.

Thiên Thần Tử ngồi trên đài chủ tịch mang vẻ mặt không thể tin. Một năm trước, tu vi của Long Vũ chỉ là cảnh giới màu đỏ, vậy mà hôm nay hắc lại có thể đạt tới cảnh giới màu lục. Tốc độ này... làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Trên thực tế Long Vũ vẫn che giấu thực lực, lần trước tại Huyền Cảnh sau khi có được máu của Kim Phượn tu vi của hắc đã đạt đến cảnh giới màu lam. Tư Mã Phong tu vi chỉ là cảnh giới màu vàng hơn nữa trước đó còn khinh địch. Cho nên, chỉ một kích với đạo lực cao hơn tất sẽ trúng, đánh cho hắc bay ra ngoài.

Thiên Thần Tử nuốt một ngụm nước bọt, lúc trước còn chưa hoàn toàn đi đến châm chọc cũng ngây ra ngồi một chỗ, sắc mặt thật là khó coi.

Trong mắt Tuyệt Cơ xuất hiện vẻ đắc ý, cũng không có...chút nào che giấu, liếc Thiên Thần Tử một cái, thần nhiên cười nói:

- Sư thúc... Tiểu Vũ sau một năm tiến bộ không tệ chứ?

96. Chương 11: Tranh Đấu Tứ Cường

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 11: Tranh đấu tứ cường

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thiên Thần Tử bị kim hãm, lập tức cười khan, đáp lại một tiếng lấy lệ :

- Không tồi.

- Không có khả năng... Không có khả năng, ta làm sao có thể bại trong tay tên phé vật này.

Ngã trên mặt đất, Tư Mã Phong lộ ra sự điên cuồng, vẻ mặt khó có thể quên. Hắn chẳng thể nghĩ tới, chính mình lại thất bại như vậy. Nếu như lúc đầu hắn thậm chí nghĩ rằng mình nắm chắc phần thắng, nhưng giờ đây hắn lại thất bại. Hơn nữa là thua ở trong tay một tên phé vật của Huyền Môn. Trong nháy mắt, tâm trạng hắn đang ở trên thiên đường rơi tọt xuống địa ngục.

- Người... Người nhất định là giở trò gian trá.

Tư Mã Phong tựa hồ nhớ ra cái gì đó, từ trên mặt đất đứng dậy, ngón tay chỉ vào Long Vũ, điên cuồng kêu gào:

- Người thật đê tiện, vô sỉ, người nhất định là gian lận. Ta không phục, không phục.

- Đủ rồi, người có thể đi rồi.

Thân là chấp sự của cuộc thi, một người ăn mặc loè loẹt cùng với 2 đệ tử Huyền Môn đi lên, đem Tư Mã Phong rời đi để tránh ảnh hưởng đến trật tự thi đấu. Hiện trường nhiều Huyền Môn cao nhân, gia tộc tộc trưởng như vậy, bất kỳ ai đều có thể nhìn ra được, một kích kia của Long Vũ hoàn toàn là bản lãnh thật sự.

- Sư huynh, không sao chứ?

Đường Hương Hương kiễng chân ở trong đám người, quơ tay nhỏ bé, lớn tiếng ủng hộ Long Vũ. Hoàn toàn không để ý mọi người chung quanh đang ghen tị với Long Vũ.

- Hiểu Mai tỷ tỷ. . . . cùng hét to với muội đi.

Đường Hương Hương khoe miệng nổi lên một tia tươi cười đáng yêu hỏi:

- Hiểu Mai tỷ, sư huynh là bạn trai của chị, chị là đạo lữ của hắn, anh ấy thắng lợi mà sao chị chẳng có chút kích động nào. Chẳng lẽ quan hệ giữa mấy người không tốt à?

- Xì .

Một tiếng cười, Mã Hiểu Mai nhin không được khẽ cười một tiếng, tức giận nói:

- Đồ tiểu quỷ nhà người, cái gì gọi là quan hệ không tốt. Chị không lên tiếng đó là hy vọng anh ấy có thể lấy được thành tích tốt.

Hiện trường vẫn đang tiếp tục náo động, có kinh ngạc, có ghen tị, thậm chí có hoài nghi. Chỉ thiếu một cái chính là ủng hộ.

Trong quá khứ thì đại đa số đệ tử Huyền Môn đều lấy Long Vũ ra làm trò cười để làm tâm tình mình vui vẻ. Nhưng hôm nay, chính tại chỗ này, một kẻ phé vật như hắn lại có thể bộc phát ra cảnh giới tu vi màu lục.

Vẫn vẹn thời gian một năm, tu vi của hắn từ màu cam đến màu lục, ước chừng thăng chức ba cảnh giới. Một năm thời gian, tăng liền ba cảnh giới, tốc độ tu luyện như thế. . . quả thực nghe rộn cả người.

Tốc độ như vậy, cho dù người được tôn là Huyền Môn thiên tài Hương Hương công chúa cũng không thể sánh bằng.

Nhưng mà sự thật lại là như thế.

Ánh mắt mang theo cảm xúc phức tạp, trong lòng Thiên Cơ Tử bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu: hài tử này sợ là đang gặp vận may...

Nhưng mà nghĩ tới Thủy Tiên phản bội mình, còn có cả Long Thiên Diệu kia nữa, nổi giận trong lòng hắn nhất thời không thể nguôi ngoai.

Huyền Môn đệ tử tại đương trường vốn đang chuẩn bị nhìn chuyện cười của Long Vũ, thì bây giờ mỗi người đều cúi đầu, trong lòng đang rất khó tiếp nhận sự thật này.

Sau một thời gian, mọi người bắt đầu sinh ra những cảm xúc quái dị. Những ánh mắt ghen tị, nghi ngờ, hâm mộ từ bốn phương tám hướng hội tụ tại trên người Long Vũ.

- Hình như mọi người lại bắt đầu sấm soi.

Long Vũ trong lòng có chút buồn cười:

- Lúc trước bị coi là phế vật, là quả thị mềm... cũng bị mọi người soi mói. Hôm nay, quật khởi, cũng bị mọi người soi mói tiếp.

- Sư huynh thực sự quá lãnh khốc.

Đường Hương Hương nhẹ giọng cười nói:

- Hiểu Mai tỷ tỷ, chúng ta không ủng hộ sư huynh sao?

- Chờ anh ấy lấy được thắng lợi cuối cùng rồi nói sau.

Mã Hiểu Mai âm thầm suy nghĩ, Long Vũ hình như chưa xuất ra toàn bộ thực lực. Xem ra, lúc này hẳn quả thật chỉ muốn lộ ra một phần thực lực .

.....
.....

Trong nháy mắt, cuộc tuyển chọn đã đến ngày thứ sáu, hôm nay là cuộc chiến cuối cùng, cũng chính là tứ cường chi tranh. Mã Hiểu Mai tâm tình có chút uể oải, bởi vì nàng bị loại ngay ở vòng 16 cường, không đạt được mục đích lọt vào vòng 8 cường của nàng. Vì thế, trong lòng nàng có chút khó chịu.

Đương nhiên, trên lý thuyết thì đệ tử của gia tộc tu đạo mà tiến vào vòng 32 đã là một thành tích tốt rồi. Ít nhất, nàng cũng thuộc loại cực mạnh trong hàng ngũ các đệ tử gia tộc tu đạo.

Cái này cũng chứng minh trong các gia tộc tu đạo thì Mã gia thật là cực mạnh.

Trên thực tế những thiên tài của các gia tộc tu đạo như Mã Hiểu Mai so với đệ tử Huyền Môn thì có sự chênh lệch rất lớn.

Chỉ tiếc Mã Hiểu Mai cũng không phải là dạng người dễ thỏa mãn.

Cùng tiến vào tứ cường thì so với những người khác, Đường Hương Hương lại vẻ vui vẻ hơn.

Đương nhiên, của nàng vui vẻ không chỉ là vì mình.

Cái làm cho nàng vui vẻ như vậy là vì trình độ của Long Vũ. Bởi vì ngay tại ngày hôm qua trong một trận chiến cuối cùng, Long Vũ đã đánh bại một trong những ứng cử viên đoạt giải quán quân lần này, thành công tiến vào tứ cường.

Mặc dù có thêm một đối thủ cạnh tranh, nhưng Đường Hương Hương tựa hồ không để ý.

Có lẽ là do nghe nhiều chuyện từ sư tôn mà Đường Hương Hương đối với Long Vũ có một phân hảo cảm. Nhưng mà phần này hảo cảm chủ yếu là đồng tình cùng tò mò đối với Long Vũ.

- Tiểu Vũ, chúc mừng anh.

Mã Hiểu Mai lắc đầu, cố gắng bình tâm, đem phiền não trong lòng vứt đi hết, duỗi tay chúc mừng Long Vũ:

- Hy vọng anh có thể đoạt giải quán quân. Em chờ tin vui của anh.

- Cảm ơn.

Long Vũ thần nhiên đáp lại một câu.

Trong sáu ngày vừa qua, Long Vũ đã trải qua hơn mười tràng thi đấu, mỗi một lần hẳn đều nghĩ đây là lần cuối của mình, toàn tâm toàn ý đi ứng phó.

Trả giá rất cực cũng có được hồi báo, Long Vũ thắng lợi .

Dựa theo lệ thường, phạm là đệ tử tiến vào tứ cường, đều sẽ nhận được ngai khen cùng vinh hạnh đặc biệt. Còn mục tiêu của Long Vũ không phải chỉ là tứ cường mà là quán quân.

Hắn muốn làm cho sỉ nhục từng ấy năm tới nay trả lại cho từng người đã cười nhạo, châm chọc hắn.

Đem cái danh “Phế vật” trên đầu vứt đi.

- Tiểu Vũ, em ngồi xuống đây.

Tuyết Cơ tranh thủ lúc rảnh rỗi tìm được Long Vũ, dẫn hắn đến chỗ không người, dặn dò:

- Em phải cẩn thận Lữ Minh cùng Uông Kiếm, bọn hắn đều là những đệ tử ưu tú thuộc hạng nhất nhì của Huyền Môn. Theo chị được biết, bọn hắn đều đạt đến cảnh giới màu tím, đấu pháp kinh nghiệm cũng phong phú, vạn nhất không được em nên bỏ qua... Trên thực tế, thành tích mà em hiện tại lấy được đã vượt ra khỏi dự liệu của mọi người... Ngay cả chị cũng vậy, em làm cho chị có cảm giác kiêu ngạo.

Long Vũ tự tin cười cười:

- Chị Tuyết Cơ, chị yên tâm. Em làm việc biết chừng mực, em sẽ cố gắng cướp lấy quán quân. Đúng rồi, nếu em đánh bại tiểu sư muội, chị sẽ không tức giận chứ.

- Đương nhiên sẽ không.

Tuyết Cơ cười nói:

- Dù sao hai đứa đều là đệ tử của chị, ai thắng ai thua cũng như nhau cả... Nhưng mà Tiểu Vũ, chị phải nhắc nhở em, Hương Hương cũng có cảnh giới tu vi màu tím, muốn đả bại nàng, rất khó.

- Chị Tuyết Cơ, cảm ơn chị.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Ha ha.

Tuyết Cơ khẽ cười một tiếng, nói:

- Sao lại đột nhiên khách khí với chị như thế. Chẳng lẽ em không biết chuyện tình của Hương Hương hay sao?... Kỳ thật chị cũng như em, không biết rõ ràng lắm. Hương Hương mấy năm nay một mực tu luyện, vì nếu nàng không đạt được mục tiêu phía trước thì sẽ không xuất hiện trước mọi người. Bởi vì người của Thực Trung Đường gia một mực tìm nàng. Hiện tại, Hương Hương chính thức mang Huyền Môn ấn ký, đã trở thành một thành viên của Huyền Môn như ta, Thực Trung Đường gia dĩ nhiên là đã buông tha cho nàng... Được rồi, việc này không nói trước trước được, em đi chuẩn bị một lần đi... Nhớ kỹ, không quản kết quả rút thăm vào ai, em đều phải cố gắng... Vạn nhất, chị là nói vạn nhất thất bại, em cũng không nên nản lòng.

97. Chương 12: Đại Chiến Rửa Sạch Sỉ Nhục

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 12: Đại chiến rửa sạch sỉ nhục

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Sư huynh, nếu chúng ta vừa khéo phân đến một tổ, anh cần phải cố gắng. Vạn nhất anh bị Hương Hương đánh bại, Hương Hương đành chịu.

Trước khi rút thăm, Đường Hương Hương một thân tử y, chân thành đi tới, vẻ mặt trong lúc đó đã tràn ngập thoải mái cùng ý cười.

- Tôi... sẽ không thua đâu.

Long Vũ nắm chặt tay:

- Tiểu sư muội, nếu chúng ta thật sự phân tởm một tổ, mời cô đem hết toàn lực, không cần hạ thủ lưu tình, nếu không...

- Anh yên tâm, em sẽ...

Đường Hương Hương trong đôi mắt nổi lên một tia tán thưởng. Đối với vị ‘Phế vật’ sư huynh này, trong nội tâm nàng xuất hiện càng ngày càng nhiều nghi hoặc.

- Em sẽ cố vũ hết mình vì anh.

Mã Hiểu Mai cũng đi tới, hết mình làm đạo lữ trách nhiệm, thấp giọng nói vài câu cổ vũ.

Theo sau, dưới sự chủ trì của Tuyết Cơ, trước ánh mắt của khán giả, bốn người bắt đầu rút thăm. Kết quả rút thăm, Long Vũ cùng Ôn Kiếm một tổ, Đường Hương Hương thì cùng Lữ Minh một tổ.

Đối với Ôn Kiếm, Long Vũ cũng không xa lạ gì. Cái gọi là không phải cừu nhân không gặp mặt, thời gian Huyền Môn tụ họp lần trước, chính là hắn một cước đem Long Vũ từ trên lôi đài đá xuống, làm cho Long Vũ bị mọi người nhạo báng.

Cũng chính bởi vì lần đó, làm cho Long Vũ tại Huyền Môn trong không ngừng đầu được lên. Đứng ở trước mặt Ôn Kiếm, sự chua xót khắc cốt ghi tâm này lại một lần nữa bùng lên.

Ôn Kiếm ném ánh mắt về hướng Long Vũ, có chút lạnh lùng, có chút thương hại.

- Long Vũ, nếu ta là người thì lần Huyền môn tụ họp này ta cũng sẽ không đến đây...

Ôn Kiếm lạnh lùng nói:

- Tuy rằng người tiến bộ rất lớn, thậm chí vượt ra khỏi toàn bộ dự kiến. Nhưng người lại gặp phải ta, thật sự là chạy không thoát khỏi vận mệnh... Cảnh giới tu vi màu lục đối với ta tới nói, căn bản không tính là cái gì...

- Ha ha, Ôn Kiếm sư đệ. Lúc này ta sẽ không để cho sự khuất nhục lại xảy ra. Nếu ta dám đứng ở chỗ này tức là ta đã có mười phần nắm chắc.

Long Vũ cười có chút cổ quái, làm cho lòng người không khỏi run lên.

Ôn Kiếm sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Nhưng khóe miệng chợt lộ ra một tia cười quái dị. Tựa hồ đang nghe một câu chuyện cười, đồng thời hắn cũng có ý tứ mang chút hàm xúc cười nhạo.

- Người có phải bị điên rồi không?

Ôn Kiếm tà ác liếc mắt nhìn Long Vũ một cái. Lộ ra một tia thái độ cực kỳ khinh thường cùng miệt thị.

- Có lẽ vậy.

Trong ánh mắt Long Vũ sự thương hại càng sâu đậm. Hắn cảm thấy tên Ôn Kiếm này kỳ thật rất đáng thương. Bọn hắn đi thi mà lại luôn để ý những chuyện không đâu như vậy. Khinh địch chính là nhược điểm trí mạng của bọn hắn. Đúng vậy, Long Vũ hiện tại vẫn vẹn chính là cảnh giới tu vi màu lam. Nhưng hắn có La Lâm hỗ trợ nên chỉ cần nắm chắc cơ hội, xuất ra khuếch đại đạo lực, hắn hoàn toàn có năng lực đánh bại Ôn Kiếm.

Phải nói là cơ hội rất lớn.

Bên cạnh trên lôi đài, Lữ Minh cùng Đường Hương Hương mặt đối mặt đứng chung một chỗ, Lữ Minh dáng người thon dài, sắc mặt như ngọc, ngũ quan đoan chính, tựa như cùng là được gọt đẽo vậy. Nhất là đối với con người, sáng ngời hữu thần, làm cho người ta có một loại cảm giác thâm thúy. Khóe miệng hắn chứa đựng sự tươi cười, làm cho người ta có một loại cảm giác tao nhã.

Đường Hương Hương như cũ là một thân tử y, năm nay nàng mười sáu tuổi, bởi vì tu luyện đạo pháp nguyên nhân có vẻ có chút sớm chín, làn da trắng nõn chuyển đỏ người đã phát dục thành thực. Mỗi khi giơ tay nhấc chân đó đều mang theo phong tình vạn chủng. Cho dù đứng bất động, nàng cũng có vẻ duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp không gì sánh được.

- Tiểu sư muội... Không nghĩ tới đối thủ của ta chính là muội... Ta tình nguyện cùng Ôn Kiếm so chiêu.

Lữ Minh nhìn Long Vũ trên lôi đài bên cạnh, thấp giọng nói:

- Gặp gỡ Ônng Kiếm, hẳn nhất định phải thua...

Lữ Minh trong giọng nói cũng không có châm chọc cùng cười nhạo. Tương phản, ngữ khí của hắn trong mang theo một tia lo lắng giả tạo.

- Đại sư huynh... Người với bọn họ bất đồng.

Đường Hương Hương tựa hồ rất hài lòng thái độ của Lữ Minh đối với Long Vũ. Nàng cười nói:

- Ta xem Long Vũ sư huynh vị chắc nhanh chóng sẽ gặp thất bại.

- Chỉ hy vọng như thế.

Lữ Minh trong đôi mắt hiện lên một chút hứng thú:

- Long Vũ lần này tiến bộ rất lớn, bản thân ta cũng thấy đó là một kỳ tích ... Quên đi, không nên nói đến bọn họ nữa, nói về chúng ta đi... Tiểu sư muội, nếu muội bị đánh bại, sẽ khóc sao? Nếu không ta nhận thua luôn. (Biên: Thằng này tán gái không tệ)

- Không được.

Đường Hương Hương cũng không biết Lữ Minh hay nói giỡn, vội vàng nói:

- Đại sư huynh, ta không cần huynh nhường ta, đây là trận công bằng, Trong cuộc thi tuyển thiên tài của Huyền Môn này, tất cả mọi người đều muốn bằng vào bản lĩnh thật sự của mình để thể hiện cho toàn bộ đồng môn thấy... Huynh nếu cố ý để cho ta thắng, từ nay về sau, ta sẽ cũng không để ý tới huynh nữa.

- Ha ha.

Mắt thấy Đường Hương Hương giận dữ, Lữ Minh nhất thời nở nụ cười:

- Tiểu sư muội ơi là tiểu sư muội, muội còn giận thật à, ta chỉ nói giỡn với muội thôi.

- Đại sư huynh, huynh xấu lắm, chống mắt lên mà nhìn ta thu thập huynh như thế nào.

Nói xong, Đường Hương Hương nhìn Long Vũ trên lôi đài bên cạnh, trong lòng vì hắn cầu nguyện một tiếng, lập tức nói:

- Chúng ta bắt đầu đi .

- Long Vũ ‘sư huynh’ chúng ta bắt đầu đi.

Ônng Kiếm hướng Long Vũ phát ra một tràng chê cười, quanh thân nhất thời phát ra một cỗ khí thế cường đại.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, khi tiếng này vang lên bên tai hắn. Một khắc này, Ônng Kiếm chỉ cảm thấy một cỗ khí thế mãnh liệt như thủy triều đang trào tới.

Ônng Kiếm khinh thường cười lạnh một tiếng, thân mình uốn lượn, liền hướng Long Vũ phóng qua. Long Vũ khẽ quát một tiếng, lấy ra thiên sư pháp kiếm, thân hình nhanh chóng tiếp cận Ônng Kiếm.

- Phanh.

Một tiếng va chạm vang lên, Ônng Kiếm vốn là không có ý định xuất kiếm, nhưng Long Vũ công kích quá nhanh, quá mãnh liệt. Đương nhiên, bởi vì khinh địch, hắn chỉ là thi triển lực đạo tương đương với cảnh giới màu lam.

Sau khi hai người áp sát nhau, Ônng Kiếm tựa hồ bị một cỗ kinh lực thật lớn đập vào, đột ngột thối lui năm bước, mà Long Vũ vẫn khí định thần nhàn, hướng tới Ônng Kiếm xuất chiêu, thiên sư pháp kiếm trong tay như lưỡi dao sắc bén mang theo khí thế sát phạt lướt đến.

Ônng Kiếm trong lòng kinh hãi tột đỉnh, một kích lúc trước, Long Vũ rõ ràng đã xuất ra lực đạo ở cảnh giới màu lam, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lấy loại tốc độ cũng lực lượng này của Long Vũ, căn bản không giống như cùng một người. Ôn Kiếm rất khó tưởng tượng, đối thủ trước mắt mình chính là một tên phế vật đã từng bị mình đá xuống võ đài.

Lại đấu mấy hiệp, Ôn Kiếm phát hiện tu vi Long Vũ tu vi rõ ràng chính là cảnh giới màu lam. Biểu hiện cảnh giới tu vi màu lục lúc trước hoàn toàn là biểu hiện giả dối.

Ôn Kiếm khi hiểu được điểm này thì trong lòng triệt để chấn kinh rồi.

Hắn không thể tưởng tượng, trong một thời gian ngắn ngủi như vậy, hắn làm như thế nào mà đột phá bốn cảnh giới. Đây quả thực là không thể tưởng tượng, ít nhất trong nhận thức của Ôn Kiếm, chuyện này là không thể nào.

Cùng cao thủ như Ôn Kiếm quyết đấu, Long Vũ đã không cần che giấu thực lực của chính mình.

Ôn Kiếm từ lúc bắt đầu, hắn liền khinh thường Long Vũ, khinh thị một đối thủ như vậy, nhưng giờ phút này hắn mới phát hiện, chính mình đã mắc một sai lầm to lớn.

98. Chương 13: Tiểu Thắng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 13: Tiểu thắng

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hắn có thể che giấu thực lực.

Mặc dù với tu vi cảnh giới màu lam so với hắn thì vẫn kém hai bậc, nhưng giờ phút này hắn không thể coi thường, có trời mới biết Long Vũ có còn ẩn giấu thực lực hay không.

Tâm thần Long Vũ tâm thần rung động, vừa rồi đã âm thầm bảo La Lâm kích phát làm tăng đạo lực lên. Đương nhiên, phần dị năng kia hắn cũng không có sử dụng. Để tránh tạo nên những hiểu lầm không cần thiết.

Huyền Môn cùng công hội dị năng cho tới bây giờ vẫn đối lập với nhau.

Song phương ý kiến bất đồng, phong cách làm việc, nguyên tắc cũng không giống nhau. Tuy rằng không phải là không đội trời chung, nhưng hai bên cũng có hiềm khích rất sâu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Long Vũ từ bỏ.

La Lâm khuếch đại rất chuẩn, giờ phút này lực lượng của Long Vũ gần như ngang hàng với Ôn Kiếm. Nếu cứ tiếp tục cường ép, có lẽ không thể duy trì lâu được.

Ôn Kiếm xuất Kiếm thật nhanh, thật mãnh liệt, giờ phút này hắn hoàng toàn ở trạng thái bị động, mất hết tiên cơ, căn bản là không thể kháng cự lại khí thế cường hãn của Long Vũ.

- Keng..

Một tiếng, Ôn Kiếm va chạm cùng Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ, hắn liền bị chấn bay lui về phía sau, phát ra một tiếng hét thảm. Trong con ngươi Long Vũ hiện lên một tia cười tàn nhẫn, chân phải đá qua hướng về phía đùi phải của Ôn Kiếm, Ôn Kiếm lại phát ra tiếng rên thảm, chân càng thêm lão đảo.

Nói đến cùng Ôn Kiếm vẫn có chút khinh thường, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới tu vi của Long Vũ cũng ngang tầm với hắn. bởi vì theo hắn thấy, mặc dù Long Vũ ẩn giấu thực lực nhưng bất quá cũng chỉ là

cảnh giới màu lam. Hắn tuyệt đối không có khả năng tiến nhập cảnh giới màu tím. Bởi vì hắn biết rõ, tiến nhập cảnh giới màu tím tức trở cổ nào.

Bởi vì khinh địch. Hắn không thi triển toàn lực. Âm thầm để lại hai phần lực lượng.(DG: Thăng này ngu quá đánh nhau mà còn dưỡng sức cho chút)

Chính vì như thế, hắn mới bị Long Vũ công kích.

Long Vũ khẽ kêu một tiếng, thiên sư pháp kiếm tạo nên tầng tầng kiếm quang. Thừa cơ tiến đến, thủ hạ tuyệt không lưu tình. Trong mắt Long Vũ, Uông Kiếm là người đã tạo ra sự sỉ nhục của bản thân mình. Hôm nay hắn nhất định phải tháo chiếc mũ sỉ nhục này xuống, hơn nữa còn trả lại cho đối phương.

Thời gian tăng trưởng đạo lực không có khả năng giữ lâu, hắn phải mau chóng chấm dứt trận đấu kịch liệt liên quan đến vinh nhục này.

Trên đài chủ tịch, Thiên Thần Tử sắc mặt xanh mét, Uông Kiếm là học trò đặc ý nhất của hắn. Sư tôn hắn vì qua bao năm tháng trừ ma mà chết. Những năm gần đây Uông Kiếm đều là do Thiên Thần Tử tự mình dạy. Hơn nữa Uông Kiếm ngộ tính cực cao, lúc này mới có được thành tựu như bây giờ. Được vinh danh là một trong những thiên tài Huyền Môn

Lần này thi đấu chọn nhân tài, theo Thiên Thần Tử thì chức quán quân chính là Uông Kiếm cùng Lữ Minh tranh đoạt. họ Lữ là cháu của sư huynh hắn Thiên Cơ Tử. phụ thân hắn - Lữ Tâm Quân - hai mươi năm trước vì giận việc gia đình mà bỏ nhà đi, đến nay vẫn bất vô âm tín. Lữ Tâm Quân bỏ nhà đi nghe nói đúng vào ngày Lữ Minh vừa đầy tháng. Ba năm sau Lữ mẫu - Ân Tú Nga - vì nhớ thương chồng nên buồn bực mà chết.

Ba tuổi Lữ Minh đã là cô nhi do Thiên Cơ Tử một tay nuôi nấng.

Thiên Cơ Tử đối Lữ Minh kỳ vọng rất lớn, từ nhỏ đến lớn đối với hắn đều là dốc hết sức bồi dưỡng. Cũng may Lữ Minh coi như là không chịu thua kém, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã là đệ tử Huyền Môn có triển vọng nhất.

Đối với lần này, Thiên Cơ Tử cảm thấy vui mừng.

- Sư huynh, người xem Long Vũ có thể thủ thắng hay không?

Thiên Thần Tử trong lòng có chút sốt ruột, nghiêng đầu hỏi.

- Khó mà nói.

Thiên Cơ Tử lắc đầu, nói:

- Long Vũ, hài tử này trên người có chút cổ quái, ta xem Uông Kiếm lần này là gặp được đối thủ.(Biên: hắn đã so sánh thiên tài cùng phế vật ngang hàng)

Tuyệt Cơ nghe được hai người đàm luận, trong lòng cảm thấy ngọt, biệt khuất nhiều năm như vậy, lần này rốt cục có thể mở mày mở mặt .

Trên trận hai người bây giờ đã càng đấu càng hùng hực khí thế, đã đến hồi gay cấn, mắt thấy thắng bại sắp phân. Đương nhiên, từ tình huống hiện tại xem ra, ai thắng ai thua còn chưa thể xác định.

- Uông Kiếm, chiếc mũ sỉ nhục giờ tới phiên ngươi đội...

Khóe miệng Long Vũ xuất hiện một tia hận ý, tâm thần rung động, âm thầm dặn La Lâm đem khuếch đại đạo lực kích phát lên cực đại.

Hắn muốn một kích tất thắng.

Nhìn thấy ánh mắt Long Vũ, Uông Kiếm trong lòng không hiểu sinh ra một tia sợ hãi. Hắn cảm thấy một cỗ sát khí nồng đậm gắt gao tập trung toàn thân của hắn, như gió bão mưa rào công kích tựa hồ rất nhanh liền tiến đến.

Khẽ quát một tiếng, Long Vũ không chần chờ nữa, hắn cảm giác được toàn thân mình đều tràn ngập đạo lực, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, rất nhanh phóng tới.

Trong khoảnh khắc, trên người hắn toát đạo khí lực đã muốn vượt qua màu tím.

Uông Kiếm cơ hồ ngây dại, cảnh giới của Long Vũ không ngừng tiến lên khiến cho hắn cảm thấy run sợ, cảm thấy tuyệt vọng. Long Vũ nhân cơ hội này, cầm kiếm đâm tới. Mục tiêu rõ ràng chính là lồng ngực Uông Kiếm.

- Không cần.

Tuyệt Cơ hơi kinh hãi, vội vàng đứng dậy hô. Nhân tài mới chỉ là giao lưu, biểu diễn, thuộc về đồng môn trong lúc luận bàn, chỉ có thể đả thương, không thể giết người. Nếu không, kẻ giết người sẽ vì tàn sát đồng môn mà lọt vào hình phạt nghiêm khắc của Huyền Môn.

Thiên Thần Tử cũng la lên trong hòng.

Hiện trường các Huyền Môn đệ tử nhận thức được nguy cơ đều cực kỳ hoảng sợ, một kiếm này của Long Vũ sợ là sẽ giết Uông Kiếm. Trên thực tế bọn hắn cũng biết, Long Vũ hoàn toàn có lý do, có động cơ để giết Uông Kiếm. Mỗi lần Huyền Môn tụ hội Uông Kiếm đều lấy việc khi dễ Long Vũ làm vui.

Uông Kiếm tuy rằng ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng nói cho cùng, hắn vẫn còn có chút bản lãnh thật sự. Hắn cũng không có bị hù đến nổi ngốc, dưới tình thế cấp bách, hắn vội vàng hai tay cầm kiếm, hoành đương qua tới.

- Ầm

Một tiếng, kèm theo những tiếng nổ nhỏ vang lên, hai người lại đánh giáp lá cà, trong lúc nổ tung, Long Vũ thừa dịp sự chú ý của Uông Kiếm đều đặt trên pháp kiếm của mình, nhân cơ hội liền đạp một cước lên ngực hắn.

Một cước này cũng nén giận mà ra, tích lũy nhiều năm khuất nhục của mình. Uông Kiếm thân mình nhất thời bay vọt ra ngoài ngã xuống dưới lôi đài.

Trên thân kiếm Long Vũ toàn là máu, nhìn những tia máu đỏ tươi tí tách tí tách rơi xuống, trong con người hắn tỏa ra nét điên cuồng.

Tuyệt Cơ thấy không có làm chết người, trong lòng nhất thời thở ra một hơi vội vàng tuyên bố trận đấu chấm dứt, Long Vũ thắng lợi.

Thiên Thần Tử cũng bất chấp cái gì là phong độ, vội vàng phi thân lại kiểm tra thương thế của học trò, trong đôi mắt lộ vẻ sắc mặt giận dữ, hắn thấp giọng quát nói :

- Người sơ suất quá, nếu từ lúc bắt đầu ngươi hết sức ra đòn, cũng không trở thành như vậy.

Sau đó, Tuyệt Cơ cùng Mã Hiểu Mai cũng đi tới bên Long Vũ.

Bởi vì sử dụng khuếch đại đạo lực, đạo lực trong cơ thể cạn kiệt, Long Vũ giờ phút này sắc mặt một mảnh trắng bệch, thân thể cũng có chút lay động, đứng không vững. Mã Hiểu Mai thoáng do dự một chút, đi qua đỡ lấy bờ vai của hắn, Long Vũ nghiêng đầu, thừa cơ nằm thẳng vào trong ngực nàng. Đầu chuẩn xác tựa vào trên hai ngọn núi của nữ nhân (DG: ôi ham mê quá sao ta cũng muốn được bị thương vậy nè, Biên: con ryno qua chỗ ca để ca bêm cho một trận)

99. Chương 14: Tranh Đoạt Quán Quân

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 14: tranh đoạt quán quân

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuận Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Mã Hiểu Mai khẽ nhủ mày, đã thấy vẻ mặt mập mờ của Tuyết Cơ:

- Hiểu Mai, Tiểu Vũ hao tổn đạo lực quá mức, em dịu xuống đi nghỉ ngơi đi ... Hiện tại tới phiên người bạn gái như em biểu hiện.

Nghe Tuyết Cơ nói như thế, Mã Hiểu Mai đành phải cố nén trong lòng không thể làm gì khác, đành tùy ý để Long Vũ dựa vào trong lòng ngực của mình, dẫn hân hướng phòng nghỉ mà đi.

Uông Kiếm cánh tay phải bị thương, đã được Thiên Thần Tử cầm máu, hân phần nộ nhìn bóng lưng Long Vũ, nhìn về phía Phù Hoa kháng nghị nói:

- Phù Hoa, ngươi là đại giám thị, Long Vũ có ý dả thương người, ngươi lại mặc kệ không quản.

Phù Hoa đang muốn đáp lời không ngờ lại bị Tuyết Cơ đoạt trước:

- Sư thúc. Lời này sai rồi. Huyền Môn nhân tài mới tỉ thí tình huống bị thương là được cho phép. Dù sao quyền cước đao kiếm cũng không có mắt. Uông Kiếm bị thương là do tài không bằng người, cũng như Long Vũ trước đây, hân luôn bị người sỉ nhục, ta cũng như thường có nói gì đâu?

Bị Tuyết Cơ đối mặt nói như vậy, Thiên Thần Tử nhất thời cũng không thể nói gì.

- Hừ.

Phất phất tay áo, Thiên Thần Tử vẻ mặt sấu hổ đỡ Uông Kiếm xoay người ly khai, đưa vào trong chữa thương.

Qua thời gian không lâu, Lữ Minh cùng Đường Hương Hương trên lôi đài thi đấu cũng đã kết thúc, kết quả tựa hồ cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người, thắng lợi cuối cùng chính là Lữ Minh.

Nhưng mà Đường Hương Hương tuy bại nhưng vẫn quang vinh, vì nàng nhập đạo tu luyện dù sao so với Lữ Minh vẫn chậm hơn mấy năm.

Đường Hương Hương tựa hồ rất quan tâm Long Vũ. Vừa xuống lôi đài, nàng liền vội vàng hướng sư tôn hỏi thăm tình hình. Tuyết Cơ nói cho nàng kết quả, Đường Hương Hương tỏ vẻ muốn đi thăm Long Vũ, Tuyết Cơ liền ngăn lại.

- Hương Hương hiện tại không nên đi. Hiểu Mai đang cùng Tiểu Vũ ở cùng một chỗ. Không nên quấy rầy thể giới riêng của hai người bọn họ.

Tuyết Cơ cười nói.

- A.

Đường Hương Hương tựa hồ vẫn không hiểu cái gì là thể giới của hai người, nhưng mà nàng vẫn nghe theo lời sư tôn. Đường Hương Hương mười tuổi rời nhà. Tại Huyền Môn tu luyện sáu năm, trong thời gian này nàng cùng ngoại giới cơ hồ không có tiếp xúc. Rất nhiều sự tình bạn cùng lứa đều hiểu nhưng nàng lại không hiểu.

Nàng hiện tại hoàn toàn thuần khiết (Biên: giống như ta) tựa như màu xanh của môi trường cần được bảo vệ.

- Hương Hương chúng ta cùng đi một chút được không?

Lữ Minh phong độ nhẹ nhàng chậm rãi đi tới. ôn nhu nói:

- Muội sẽ không tức giận chứ? Ta mời muội đi ăn cái đó.

Đường Hương Hương do dự một chút nhìn Lữ Minh hỏi:

- Đại sư huynh, cái gì là thể giới của hai người?

Lời này vừa nói ra. Lữ Minh nhất thời ngậy ngẩn cả người. Trong con người hiện lên một đạo tình quang. Sau đó hần hưởng ánh mắt trên người Đường Hương Hương nhàn nhạt nói:

- Thế giới của hai người chính là thế giới của hai người. Là thời gian hai người ở cùng một chỗ, sống chết có nhau, cả đời cũng không chia lìa.

- Huynh nói chính là tình lữ sao?

Đường Hương Hương chớp mắt to, cười nói:

- Huynh xem muội thật sự là hồ đồ, sư tôn không phải đã nói với muội sao? Long Vũ sư huynh cùng Hiểu Mai tỷ tỷ chính là tình lữ.

Nghe Đường Hương Hương nói như thế, Lữ Minh mới biết, hóa ra tiểu sư muội hỏi hần một vấn đề là vì Long Vũ. Trước, hần đúng là hiểu sai ý tứ.

Hơi bình tĩnh tâm tình lại một chút, Lữ Minh lại mời:

- Tiểu sư muội, ta mời muội đi ăn.

- Được rồi, dù sao Long Vũ sư huynh ở đó cũng không thể đi.

Đường Hương Hương ngẩn đầu nhìn Lữ Minh nói:

- Đại sư huynh, ngày mai huynh cùng Long Vũ giao thủ, cũng không được làm hần bị thương.

- Trận chiến ngày mai, ai thắng ai thua còn chưa biết được?

Lữ Minh tựa hồ không muốn tiếp tục thảo luận cái đề tài này, ảm đạm cười nói

- Chúng ta đi thôi... chuyện của ngày mai, ngày mai nói sau.

.....
.....

Do Tuyết Cơ giám sát, Mã Hiểu Mai hết mình làm nghĩa vụ của bạn gái, chiếu cố Long Vũ tới nửa đêm. Đợi Mã Hiểu Mai rời đi thần sắc Long Vũ tốt hơn rất nhiều, hần vội vàng khoanh chân đã tọa, dưới sự trợ giúp của La Lâm khôi phục lại đạo lực. Trận chiến ngày mai so với hôm nay rõ ràng càng thêm phần hung hiểm, có thể thắng hay không hiện tại trong lòng hần cũng không thể xác định.

Đương nhiên không tới thời khắc cuối cùng hần sẽ không buông bỏ.

Ngày thứ hai, mặt trời còn chưa mọc, phía trước lôi đài đã đầy tiến người để xem cuộc chiến. Long Vũ nhất thời nổi danh, đã khiến cho rất nhiều người chú ý.

Lôi đài tuy chưa bắt đầu, nhưng bàn luận nhốn nháo xung quanh lôi đài đã bắt đầu, một số người cho rằng chú ngựa ô Long Vũ rốt cuộc sẽ lấy được thắng lợi cuối cùng.

Mặc khác một số người không xem trọng Long Vũ, cho rằng người thắng cuộc sẽ là đại sư huynh, không quản là từ lai lịch hay từ lực ảnh hưởng, đại sư huynh Lữ Minh tại Huyền Môn là một tân đại đệ tử có địa vị không thể thay thế.

Đường Hương Hương cũng tới sớm vô cùng, nghe đồng môn khắc khẩu, nàng âm thầm bật cười, Long Vũ hiện tại danh khí thật cao.

Huyền Môn thật là người mạnh làm vua.

- Tiểu sư muội tới sớm như vậy à, là tới giúp ta thêm nỗ lực a?(DG: thắng này tự sướng phải biết)

Lữ Minh chậm rãi đi tới, hần ở trong đám người liếc một cái là thấy được Đường Hương Hương. Ngày hôm qua cùng nhau đi ăn cơm không khí rất hài hòa, Đường Hương Hương giống như một thiên sứ, luôn có bộ dáng yên vui. Nàng luôn có thể đem khoái hoạt đến cho người khác. Cùng Đường Hương Hương ở một chỗ, trong lòng Lữ Minh rất thoải mái, khoái hoạt

- Đại sư huynh muội tới là cổ vũ cho Long Vũ sư huynh ...

Đường Hương Hương tựa hồ không nói dối, nàng cười nói:

- Thực xin lỗi, sư tôn hy vọng Long Vũ sư huynh sẽ thắng, cho nên ta muốn giúp Long Vũ sư huynh.

Đang nói, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai đi tới, Đường Hương Hương vội vàng chạy qua.

Lữ Minh thấy thế, cảm thấy buồn bực. trong lòng mơ hồ vô cùng đau đớn.

Hơi trấn định tâm tình, hắn cũng hướng phía Long Vũ đi qua. Trước mặt bao người, hắn đi đến trước mặt Long Vũ cười nói:

- Long Vũ sư đệ, chúc mừng ngươi tiến vào vòng thi đấu tranh đoạt quán quân... ngươi tiến bộ rất nhiều, có thể gặp một đối thủ như vậy ta rất mừng...

- Đại sư huynh, tuy rằng ta rất kính trọng ngươi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình...

Long Vũ hí đôi mắt lại, ngữ khí rất là nghiêm túc.

Đối với Lữ Minh, Long Vũ trong lòng cũng không có hận hấn bao nhiêu.

Ít nhất, Lữ Minh cho tới bây giờ cũng không có sỉ nhục hắn.

Đương nhiên, Lữ Minh đối với hắn cũng không có quá nhiều chiếu cố. Thân là đại đệ tử số một Huyền Môn có nhiều triển vọng, hắn quả rất kiêu ngạo. Cho nên, hắn rất ít cùng Long Vũ kết giao.

Trong đầu chậm rãi nhớ lại một chút chuyện xưa, khóe miệng Long Vũ thoáng hiện một nét cười lạnh.

Sắc mặt Lữ Minh thoáng thay đổi, cuối cùng trên mặt cũng ra vẻ mỉm cười:

- Cũng tốt, nói cho cùng... Long Vũ sư đệ, hy vọng ngươi không làm cho ta thất vọng...

Long Vũ mỉm cười đứng dậy, mắt trừng trừng nhìn mọi người, hướng lôi đài đi tới, lập tức xoay qua Lữ Minh làm một cái thủ thế.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Long Vũ, Lữ Minh trong lòng xuất hiện một tia dao động. Bất quá, hắn liền trấn định tâm tình, chậm rãi đi tới.

Trên đài cao Long Vũ cùng Lữ Minh nhìn nhìn nhau, trong mắt bắn ra chiến ý...Nói thật ra, đối với Long Vũ lấy được thành tích như vậy, Lữ Minh cảm thấy thật khó tin.

100. Chương 15: Huyền Thiên Nhất Mạch Kiếm Quyết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 15: Huyền Thiên Nhất Mạch kiếm quyết

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Dù sao, trong thời gian ngắn như vậy tăng liền bốn cảnh giới, loại tốc độ như vậy, phóng nhãn nhìn trong Huyền Môn, thậm chí toàn cõi tu đạo cũng chưa từng có ai.

Đương nhiên lấy tu vi của Long Vũ mà xem, so với những người cùng tuổi cũng không phải là ưu tú nhất.

Nhưng lúc trước hắn rõ ràng là một phế vật.

Trên đài chủ tịch, Thiên Thần Tử bàn tay gầy guộc nắm chặt lại, tâm tình có chút khản trương, đôi mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Long Vũ trong sân.

Hắn hy vọng nghiệt chủng này hôm nay sẽ bị Lữ Minh đá xuống. Tuyệt đối không thể để hắn thắng.

Cuộc chiến tranh đoạt quán quân sắp bắt đầu, mọi ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai người trên lôi đài, Long Vũ từ là chuyện cười của Huyền Môn có thể trở thành thần thoại của Huyền Môn hay không đều dựa vào trận chiến hôm nay.

Thiên Thần Tử liếm liếm môi khô khốc, thấp giọng chửi bới:

- Nghiệt chủng, hôm nay ngươi nhất định phải thua...

Từng đôi mắt phức tạp nhìn chăm chú vào trận đấu, trong sân Long Vũ cùng Lữ Minh, vẻ mặt hờ hững. Trong mắt bọn họ cũng không có vẻ cừu hận hay tức giận với đối phương.

Hít một hơi thật sâu, Lữ Minh đi lên phía trước từng bước nói:

- Long Vũ sư đệ, bắt đầu đi.

nói xong, Lữ Minh đi lên phía trước bày ra tư thế công kích. Chỉ là trong tay hắn không hề có lấy ra pháp kiếm.

- Sư đệ cẩn thận rồi.

Khẽ quát một tiếng, thân hình Lữ Minh lần đến bên Long Vũ, trong lòng bàn tay ngưng tụ một cỗ tử sắc, hung hăng tiến thẳng đến ngực Long Vũ.

Chưởng phong hướng đến trước mặt thổi tung từng sợi tóc trên trán Long Vũ. Long Vũ nhẹ nhàng né qua bên trái, trải qua tu luyện Ngũ Cầm Hí, phản ứng của hắn cực kỳ xuất sắc. Thêm một chưởng này của Lữ Minh chỉ là thử, cho nên Long Vũ thoát khỏi công kích của hắn thực nhẹ nhàng.

- Sư đệ, phản ứng không tệ. Tiếp tục nè.

Lữ Minh một kích không trúng, thần sắc cũng không có tức giận. ngược lại hắn còn cảm thấy hưng phấn.

Đang nói chuyện, hắn lại huy chưởng đánh tới. Chưởng này bất kể là tốc độ hay độ mạnh so với lúc này hoàn toàn khác hẳn. Long Vũ theo bản năng xuất ra thiên sư pháp kiếm đối kháng.

- Oanh.

Một tiếng. Đạo lực hai người chạm vào nhau. Lữ Minh dùng nhục chưởng mà chống lại pháp kiếm của Long Vũ, rõ ràng có chút thua thiệt. Sắc mặt nhất thời tái nhợt, một tiếng kêu đau đớn, cước bộ lão đảo lui về phía sau. Bất quá cuối cùng cũng đứng vững.

- Đại sư huynh. Ngươi không nên khinh địch. Xuất ra pháp kiếm của ngươi đi.

Long Vũ cũng không có thừa thắng xông lên. Tuy rằng hắn rất muốn thắng lợi. nhưng là muốn thắng được quang minh lỗi lạc. Nếu thắng mà không tổn sức thì cũng không được mọi người công nhận.

Lữ Minh cũng không phải là khinh địch. Mà là trong lòng hắn nhớ lời Đường Hương Hương dặn. lúc này mới không đành lòng rút kiếm. Đạo pháp của Lữ Minh là đến từ gia gia Thiên Cơ Tử nổi danh là Huyền Môn sát phạt chi kiếm - Huyền Thiên Nhất Mạch kiếm quyết. kiếm này bá đạo dị thường. hễ xuất kiếm là muốn đả thương người khác, cho nên hắn mới không muốn dễ dàng xuất ra pháp kiếm.

Bất quá với tình huống bây giờ. Hắn sử dụng nhục chưởng khó mà thủ thắng

Cho dù có thắng, cũng sẽ phải trả giá.

Cân nhắc tình huống, Lữ Minh rốt cục cũng xuất ra Huyền Thiên Pháp Kiếm của mình.

- Huyền Thiên Nhất Mạch kiếm quyết rất bá đạo, xin sư đệ cẩn thận...

Lữ Minh nhắc nhở một tiếng. Huyền Thiên pháp kiếm trong tay phóng xuất ra kiếm ý cường đại.

Long Vũ đối với động tác xuất thủ của Lữ Minh, tốc độ cũng không cảm thấy bất ngờ. Trong hàng đệ tử Huyền Môn thế hệ mới, Lữ Minh tuyệt đối là người đứng đầu.

Lữ Minh rõ ràng so với Uông Kiêm thì mạnh hơn nhiều, ít nhất khí thế của hắn rất đủ, hơn nửa năm bắt thời cơ xuất thủ rất khá. Chẳng qua đối thủ của hắn là Long Vũ, tiềm lực của hắn đang được La Lâm chậm rãi khai mở.

Phế vật, cũng có tiềm lực.

Mấu chốt của vấn đề là gặp được cái dạng sư phụ gì.

Hiện trường không ai biết thực lực chân chính của Long Vũ, như ngày hôm qua thi đấu trên lôi đài, Uông Kiêm bị thua tựa hồ không ai nghĩ đến.

Thật đáng buồn chính là, cho tới bây giờ còn có người cho là Long Vũ trở thành ngựa ô chỉ nhờ vào vận khí, theo như lời bọn hắn nói, thì đó là vận *** chó. Nói cách khác một số người có lối suy nghĩ không có thay đổi, bọn hắn cho rằng sự kháng cự cường thế của Long Vũ chỉ là bản năng quật khởi.

Chính Lữ Minh cho dù biết Long Vũ đánh bại Uông Kiêm, nhưng trong hắn cũng không xem Long Vũ là một đối thủ chân chính.

Thế nhưng kẻ bị khinh thị thường thường sẽ là một uy hiếp rất lớn.

Long Vũ kiếm ra như gió, lực chọn góc độ cũng rất tốt so với Lữ Minh tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém, sát khí cũng theo đó mà dâng lên, hắn cũng không muốn cùng Lữ Minh dây dưa nhiều. Cùng Lữ Minh giao thủ, hắn đang đợi một thời gian cho La Lâm sử dụng khuếch đại đạo lực. Cho nên hắn phải tốc chiến tốc thắng.

Đương nhiên, đạo lực tăng trưởng còn ẩn dấu, không biết rõ ràng thực lực của Lữ Minh, hắn cũng không dám tùy tiện đem đạo lực tăng trưởng đến cực mạnh.

- Soạt.

Một tiếng, hai người đánh giáp lá cà, Lữ Minh có thể rõ ràng cảm ứng được một kiếm này của Long Vũ uy lực đã đạt đến cảnh giới màu lục.

- Đại sư huynh, lại đến.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, trong tay tốc độ công kích càng lúc càng nhanh, hơn nữa góc độ xuất kiếm của hắn rất là xảo diệu.

Lữ Minh cho tới bây giờ còn chưa thấy qua cách đánh như vậy. Long Vũ tựa như liều mạng, nhưng hắn không thể không thừa nhận thân thủ của Long Vũ bất kể là cường độ, góc độ, tốc độ đều phi thường cao minh.

Bởi vì lúc bắt đầu khinh thị khiến cho Lữ Minh bỏ lỡ tiên cơ. Trận đấu của hai người hiện tại, Long Vũ dường như nắm thế chủ động, mà Lữ Minh tạm thời lọt vào tình huống bị động.

Trong nháy mắt, trên lôi đài hai người đã đấu hơn mười hiệp, bên ngoài nhìn vào thực lực bọn họ ngang nhau, không phân biệt cao thấp, nhưng trên thực tế Long Vũ lại chiếm tiên cơ.

Trong quá trình giao chiến, La Lâm không ngừng thu thập thông tin, tiến hành phân tích tìm ra sơ hở của Lữ Minh. Đây chính là lần trước La Lâm xây dựng lại hệ thống công năng – công năng phụ trợ thiên sư chiến đấu.

Sau khi La Lâm phân tích tính toán có kết quả lập tức truyền cho Long Vũ.

Khóe miệng Long Vũ hiện lên vẻ mỉm cười, âm thầm cho La Lâm mở ra khuếch đại đạo lực, chuẩn bị bắt đầu một kích cực mạnh. Khi trên người của hắn phóng xuất ra khí tức có thể so với cảnh giới tụ linh thì Lữ Minh sợ ngây người.

Ngay khi Lữ Minh cả kinh, đồng thời Long Vũ sử dụng thiên sư kiếm vô thanh vô tức quét tới, pháp kiếm trong tay hắn như một con linh xà, góc độ xảo diệu, kiếm ý cường đại.

Lữ Minh nhất thời thối lui, cao thủ quyết đấu, thắng bại chỉ trong nhất thời, trước khi Lữ Minh kinh hoàng hắn đã cảm thấy, Long Vũ thừa dịp Huyền Thiên Nhất Mạch kiếm quyết có sơ hở đã một kiếm đâm vào cổ tay hắn.

Kêu đau một tiếng, Huyền Thiên pháp kiếm trong tay Lữ Minh đã rơi trên mặt đất.

Nhìn lại Huyền Thiên pháp kiếm trên mặt đất, Lữ Minh sắc mặt ảm đạm, trong đôi mắt suất hiện một tia dị sắc, hắn chủ động đưa tay hướng Tuyết Cơ nói:

- Ta thua rồi...

101. Chương 16: Nhân Gian Bách Thái

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 16: Nhân gian bách thái

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Dựa theo quy định thi đấu của lôi đài, chỉ có một bên bị đánh ngã, hoặc là bị đánh xuống lôi đài mới xem như là kết thúc. Nhưng giờ phút này pháp kiếm của Lữ Minh bị đánh rớt, trong lòng xấu hổ cùng giận dữ không chịu nổi liền nhận thua.

Tuyết Cơ ngậy người một lúc sau đó tuyên bố kết quả, Long Vũ thắng.

- Đại sư huynh... thực xin lỗi, ta không cố ý...

So với Uông Kiếm mà nói, trong lòng Long Vũ cũng không có nhiều oán niệm, mục đích thủ thắng của hắn cũng đã đạt được.

- Ta không cần người đồng tình.

Lữ minh không chút nào bình tĩnh.

Nhìn Lữ Minh bị đánh bại, Đường Hương Hương dưới lôi đài lấy hai tay che miệng, trong lòng vui sướng cùng chấn động tột cùng.

Thiên Cơ Tử, Thiên Thần Tử, cùng với các vị trưởng lão Huyền Môn trên chủ tịch đài, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt phức tạp, ai cũng không thể ngờ kết quả sẽ là như vậy.

Trên lôi đài, khoe miệng Long Vũ chậm rãi mở ra cười thật tươi, lần này thắng lợi có ý nghĩa rất quan trọng. Nó có nghĩa Long Vũ từ nay sẽ không còn là đối tượng bị Huyền Môn cười nhạo nữa.

Nghiệt chủng, phế vật, từ ngữ này sẽ vĩnh viễn rời xa hắn.

Nhìn thấy khoe miệng Long Vũ vui mừng và nụ cười tự tin, Thiên Thần Tử, Thiên Cơ Tử cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng khẽ thở dài một hơi, cũng không nói gì thêm.

Tuy rằng Long Vũ cũng là đệ tử Huyền Môn. Nhưng Long Vũ thắng lợi không làm cho bọn họ lấy đó làm vui vẻ. Ngược lại, trong lòng của bọn họ đều không hẹn mà cùng xuất hiện một cỗ cảm giác thất bại.

Bình tĩnh mà xem xét, bản thân Long Vũ cũng không sai, hắn cũng không có đắc tội ai.

Mấu chốt vấn đề là trên dưới Huyền Môn không ai tán thành Thủy Tiên cùng Long Thiên Diệu se duyên với nhau. Nhất là Thiên Cơ Tử ... bởi vì hai mươi năm trước bọn họ đã đem Thủy Tiên trở thành con dâu của mình. Vợ của đồ đệ....

Nhưng là cuối cùng, bọn họ không ai được như ý.

Nếu như lúc trước Thủy Tiên tùy tiện chọn một người trong Huyền Môn thì cũng không sao, nhưng nàng lại cố tình chọn Long Thiên Diệu của dị năng nghiệp đoàn.

Huyền Môn cùng dị năng nghiệp đoàn lúc đó mặc dù không có gì gọi là thâm thù đại hận, nhưng hai bên lúc đó quan niệm bất đồng, mơ hồ có xu thế đối lập. Cho nên ở tình huống này hậu sinh của Thủy Tiên cùng Long Thiên Diệu kết hợp được gọi là nghiệt chủng, bị mọi người cười nhạo, là đối tượng chế giễu nhục mạ. (Biên: Có câu này mà nhắc hoài).

Điều mà mọi người u oán tất cả đều đến từ cha mẹ hắn.

Hôm nay, Long Vũ dụng quyền đầu chứng minh thực lực của chính mình.

Tại nơi này người mạnh là vua, tin tưởng từ nay về sau không còn ai đối với hắn dám nhục mạ, cười nhạo nữa.

Tuyệt Cơ tâm tình cực kỳ vui mừng, nàng vỗ vỗ tay, hướng trước chủ tịch đài đi tới, mỉm cười nhìn Thiên Cơ Tử nói:

- Sư tôn, đồ tôn của người không tệ chứ... bây giờ đến phiên người nên tuyên bố thân phận quán quân của hắn...

- Đúng vậy.

Tuy rằng trong lòng không thích, nhưng sự thật đã như thế. Hiện tại sự thật trước mặt, mặc dù là hắn cũng không thể thay đổi điều gì. Long Vũ quật khởi cùng cường thế, đối với Huyền Môn mà nói, vị tất cũng là chuyện tốt.

Mã Hiểu Mai đã nhiều lần nhìn Long Vũ trên lôi đài đầy hưng phấn, trong mắt tỏ ra vài phần thần thái. Tuy nàng biết Long Vũ có bí mật nhưng kết quả ngày hôm nay vẫn làm cho nàng cảm thấy giật mình.

Đường Hương Hương vẽ mặt sung bái cùng hưng phấn nói:

- Long Vũ sư huynh thực mạnh... Rất đẹp trai... Ta ngưỡng mộ anh ấy. (Biên: Cuối cùng cũng có người khen anh ấy đẹp trai , cuối cùng cũng có một fan rồi)

- Anh ấy đẹp trai thật không?

Mã Hiểu Mai hỏi một câu.

- đương nhiên.

Đường Hương Hương cười hắc hắc, nói:

- đương nhiên đẹp trai ... Hiểu Mai tỷ tỷ, em nói như vậy , người sẽ không ăn dấm chua chứ. Ngày hôm qua em tìm một tỷ muội, hảo hảo học hỏi... Hiện tại em đã biết, tình lữ giống như là vợ chồng, tương lai các người sẽ sinh hạ thật nhiều hài tử ... Hắc hắc, em cũng rất thích tiểu hài tử, đến lúc đó cho em một đứa nha... (Biên: Tự sinh đi em)

Lời này vừa nói ra, Mã Hiểu Mai nhất thời hết chỗ nói rồi. Nhất là Đường Hương Hương nói câu sinh rất nhiều hài tử , khiến nàng một trận xấu hổ, chính mình cũng không phải heo mẹ...

Hơn nữa, ai cùng hắn sinh hài tử?

” nữ nhân Mã gia, không có cách nào sinh hài tử ...” Trong lòng Mã Hiểu Mai một trận buồn bã.

Trên lôi đài, Thiên Cơ Tử trước mọi người tuyên bố Long Vũ là quán quân. Sắc mặt Lữ Minh tái nhợt khi nghe được Thiên Cơ Tử tuyên bố kết quả cuối cùng.

Ánh mắt phức tạp nhìn Long Vũ trên lôi đài, Lữ Minh trong lòng lẩn lộn, rất không muốn tiếp thu.

Thế sự vô thường, vô thường thế sự.

Trên thế giới này sự tình gì cũng có thể phát sinh, khóe miệng Lữ Minh hiện lên một tia tươi cười, trong tim của hắn bình thường trở lại rất nhiều.

Mặt lộ vẻ cười khổ lắc đầu, Lữ Minh rộng lượng đi tới, hướng Long Vũ nói:

- Long Vũ sư đệ, chúc mừng ngươi... Từ hôm nay trở đi, nếu trong Huyền Môn còn có người gọi ngươi là phế vật, nghiệt chủng, ta tuyệt đối không tha cho hắn...

Lời này vừa nói ra, trong lòng Long Vũ có một chút cảm động.

Thoáng gật gật đầu, Long Vũ thu hồi tâm tình của mình, thản nhiên nói:

- Đại sư huynh, cảm ơn ngươi...

- Từ hôm nay trở đi, ngươi hẳn là đã được tôn trọng... ngươi xứng đáng được như vậy.

Ánh mắt Lữ Minh chậm rãi quét xung quanh sân, phàm là ai mà tiếp xúc đến ánh mắt của hắn, đều có chút khiếp đảm. Lữ Minh tuy là người thất bại, nhưng lực lượng của hắn tại nơi này, bất kể là trên dưới Huyền Môn không một ai không kính nể hắn.

Tuyệt Cơ nhìn nhìn Lữ Minh, khóe miệng hiện lên một tia vui mừng tươi cười. Rốt cuộc thì cháu trai của sư tôn, khí độ cùng trí tuệ cũng không tệ lắm.

Ngẫm lại Uông Kiếm kia, thật kém xa.

- Không tốt, Tiểu Vũ sắp bị hôn mê.

Long Vũ sử dụng khuếch đại đạo lực, hao tổn đạo lực quá mức, lúc trước hắn còn cố gắng kiên trì, vì trước mặt mọi người bảo trì cường thế. Thế nhưng lúc này đã không được nữa. Tuyệt Cơ vừa nhìn ra vội vàng phi thân tới, mặt không biến sắc nâng cánh tay phải của hắn, âm thầm truyền vào một cỗ đạo lực âm nhu giúp hắn chống đỡ.

Long Vũ cảm kích liếc mắt nhìn Tuyệt Cơ, cố nén mỗi một, giữ vững tinh thần, chậm rãi đi xuống lôi đài.

Đường Hương Hương vội vàng tới nghênh đón, miệng nhỏ nhắn hiện lên nét cười như hoa đào mùa xuân, đôi mắt ngập nước mở to lộ vẻ hưng phấn cùng vui sướng, nàng vui vẻ nói:

- Long Vũ sư huynh.... Hôm nay biểu hiện của anh thật là lãnh khốc, thật đẹp trai ngây người, em nhờ có anh mà vẻ vang, từ nay trở đi anh tại Huyền Môn có thể mở mày mở mặt...

Long Vũ bình thản cười nói:

- Ban đầu anh từng cho là anh sẽ rất hưng phấn, nhưng giờ phút này, trong lòng của anh tựa hồ cũng không có cảm giác gì đặc biệt...

Đường Hương Hương cười khê chớp chớp đôi mắt đẹp, nói :

- Long Vũ sư huynh, anh như vậy là được rồi, không đau xót không kiêu ngạo, như vậy càng có vẻ anh lợi hại...

Long Vũ cười nói:

- Ha ha, em đừng nói nữa, anh bị em thổi phồng cũng thấy ngượng.... So với em, anh kỳ thật không tính là gì cả, em mới chân chính là thiên tài...

Long Vũ rất rõ ràng, sở dĩ có thành tựu như ngày hôm nay, hắn không phải là dựa vào thiên phú, mà là vận khí cùng cố gắng. Hơn 90% nỗ lực cùng với 1% kỳ ngộ, mới khiến cho hắn có được ngày hôm nay. Mà Đường Hương Hương, cũng dựa vào ngộ tính của mình, trong vòng sáu năm mà đạt tới cảnh giới mà người tu đạo bình thường dù có tu luyện cả đời cũng không thể đạt được, cho nên mới nói nàng mới chân chính là thiên tài.

102. Chương 17: Tuyệt Cơ Phẫn Nộ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 17: Tuyết Cơ phần nộ

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Hi hi...

Đường Hương Hương vui vẻ cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút hưng phấn cùng đắc ý, không quan tu vi của nàng cao bao nhiêu. Nói đến cùng cũng chỉ là một tiểu hài mười sáu tuổi, đối mặt sự khen ngợi của người khác, trong lòng của nàng tự nhiên là vui vẻ.

Nàng thản nhiên cười, rất động lòng người, Đường Hương Hương trong lúc vô tình lộ ra dáng vẻ yêu kiều, làm cho tâm thần Long Vũ xao động, nàng xinh đẹp đáng yêu biết đường nào.

Cách đó không xa, Ông Kiếm mắt thấy Long Vũ cùng Đường Hương Hương nói cười vui vẻ, trong lòng cảm thấy ghen tị. Hắn hận không thể xông lại giống trước kia, quyền đâm cước đá đánh Long Vũ.

Lý trí nói cho hắn biết Long Vũ đã không còn là phế vật trước kia.

- Xú tiểu tử, ngươi cứ đắc ý đi.... Sớm muộn cũng có ngày ta sẽ đem ngươi lại dẫm dưới chân, ta muốn cho mọi người đều biết phế vật thủy chung cũng vẫn là phế vật...

tay nắm chặt lại, trong mắt Ông Kiếm hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Tối hôm qua, Ông Kiếm đã muốn cầu khẩn Thiên Thần Tử cho sử dụng đan dược tăng tu vi của hắn lên, nếu như không có xảy ra sai lầm, tu vi của hắn trong thời gian ngắn sẽ có thể tăng lên rất lớn, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới tụ linh.

Đến lúc đó hắn sẽ rửa mối nhục như con trùng trọc này.

Trong lòng âm thầm tính toán, khoe miệng Ông Kiếm chậm rãi thoáng hiện nét cười, con mắt nhìn chăm chăm Đường Hương Hương, nuốt một ngụm nước miếng.

- Tiểu Vũ, em đỡ anh về nghỉ ngơi.

Một hương thơm nhẹ nhàng ập vào mũi, Mã Hiểu Mai đến bên Tuyết Cơ tiếp nhận Long Vũ.

Long Vũ nghiêng đầu nhìn nhìn Mã Hiểu Mai, thản nhiên cười:

- Có phải giờ mới nhớ tới cô là bạn gái của tôi không?

Nhìn thấy vẻ mặt chế giễu của Long Vũ. Trong lòng Mã Hiểu Mai cố kiềm hãm, khoe miệng miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vũ. Anh nói cái gì đó? Cái gì gọi là mới nhớ tới? Trong lòng người ta lúc nào cũng nhớ...

Tuy rằng Mã Hiểu Mai trong giọng nói có chút làm nũng. Nhưng vẻ mặt nàng vẫn không được tự nhiên.

.....
.....

Bóng đêm buông xuống. Đèn lên rực rỡ.

Các nhân vật trọng yếu của Huyền Môn tề tụ chung một chỗ, xem bộ dạng bọn họ tựa đang tranh luận cái gì. Về mặt Tuyết Cơ tức giận. thở phì phì nói:

- Sư tôn, người là người đứng đầu Huyền Môn nhất ngôn cửu đỉnh sao người lại lật lọng như vậy. Trước đó không phải chúng ta đã thông qua. Dem Huyền Thiên giới giao cho quán quân sao? Vì có gì bây giờ các người lại thảo luận đòi hủy bỏ phần thưởng. Còn có Huyền Môn nghi trọng người cũng muốn hủy bỏ. Có phải là hơi quá đáng?

- Tuyết Cơ, trước tiên không nên nóng giận, hãy nghe ta nói.

Mở miệng nói chuyện chính là Thiên Thần Tử, hần vuốt vuốt chồm râu, nhìn Tuyết Cơ nói:

- Tuyết Cơ, chuyện này là ý kiến của ta... Người nên suy nghĩ một chút, phần thưởng Huyền Thiên Giới cùng Huyền Môn Nghi Trọng vô cùng trọng yếu, há có thể dễ dàng đưa cho người...

- Sư thúc, người có ý tứ gì?

Tuyết Cơ nhướng mày hỏi:

- Cái gì gọi là dễ dàng cho người... Dựa theo ước định lúc trước, Long Vũ hiện tại hoàn toàn có tư cách được nhận hai thứ này...

- Không sai

Thiên Thần Tử nói:

- Dựa theo ước định trước đó chính xác là như vậy, nhưng mà Long Vũ thì không được... Thân phận của hần quá mức miễn cảm, cho dù hần hiện tại tranh được quán quân, chúng ta cũng không thể đưa Huyền Thiên Giới cho hần. Huyền Môn Nghi Trọng trọng yếu như vậy, cũng không có thể cho hần...

- Lý do?

Tuyết Cơ tức giận hỏi:

- Người cho ta một cái lý do để ta tin phục...

- Ta đã nói ...

Ánh mắt Thiên Thần Tử quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tuyết Cơ:

- Long Vũ là ác nghiệt... thân phận của hần miễn cảm...

- Hừ.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Thiên Cơ Tử, nói :

- Sư tôn, người nói làm sao? Lời lẽ này rõ ràng là sai trái, cái gì gọi là thân phận đặc thù, dù nói thế nào, hần hiện tại cũng là đệ tử Huyền Môn, nếu là đệ tử Huyền Môn, hần nên được đối xử công bằng, công chính đãi ngộ...

- Tuyết Cơ, không cần nói nữa.

Một mực yên lặng không nói gì, Thiên Cơ Tử rốt cục mở miệng:

- Chuyện này hội trưởng lão chúng ta đã thông qua ý kiến chung. Hủy bỏ phần thưởng.

- Vì cái gì? Dựa vào cái gì?

Tuyết Cơ nhất thời nổi giận. Tay nàng chỉ vào mọi người, nổi giận đùng đùng:

- Sư tôn, các vị trưởng lão, ủng hộ cho người còn tự xưng là Huyền Môn cao nhân, một chút độ lượng như vậy, một chút trí tuệ như vậy...

Lời này vừa nói ra, Thiên Cơ Tử giận tím mặt:

- Càn rỡ . Tuyết Cơ, cho tới bây giờ còn không người nào dám chỉ trích quyết định của hội trưởng lão. Trong mắt người quả thực không có tôn trưởng. Đừng tưởng rằng ý vào ta đối với người sùng ái, người là có thể vô pháp vô thiên, dám nghi ngờ hội trưởng lão. Hay là người thật cho là ta không dám phạt người sao?

- Tùy người phạt như thế nào cũng được... Sư tôn, ta muốn nhắc lại lời hai mươi năm trước. Ta đối với người, đối Huyền Môn đã muốn thất vọng rồi...

Nói xong, Tuyết Cơ chuẩn bị rời khỏi.

- Đợi một chút.

Thiên Cơ Tử gọi Tuyết Cơ lại, lập tức nói với mọi người :

- Tất cả mọi người giải tán đi, ta cùng Tuyết Cơ muốn nói chuyện một chút.

Đợi cho sau khi mọi người rời đi, Thiên Cơ Tử đứng dậy đi tới, đứng đối diện Tuyết Cơ, thản nhiên nói:

- Tuyết Cơ, làm sao ngươi lại nóng nảy như vậy, như thế này cũng không giống người thường ngày. Ngươi cũng biết, trên dưới Huyền Môn đối với thân phận Long Vũ thập phần phản cảm, Huyền Thiên Giới là một trong những Huyền Môn chí bảo, hơn nữa Nghi Trượng cũng là chức vị quan trọng. Mọi người không phục, ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ? Dưới tình huống như thế, ta chỉ có thể giữ tròn đại cục... Tuyết Cơ, để cho mọi người đồng ý Long Vũ, cần có thời gian. Cá nhân ta mà nói, kỳ thật ta rất thương thức hài tử Long Vũ này.

- Đây chính là lời nói thật lòng.

Tuyết Cơ hỏi.

- Sư tôn đối nhân xử thế ngươi còn không biết sao? Ta khi nào đã lừa gạt ngươi.

Thiên Cơ Tử nói tới đây, lời nói xoay chuyển, nói:

- Tuyết Cơ, hôm nay sư tôn còn có sự tình muốn cùng ngươi thương nghị, lần bề quan trọng nhất của Hương Hương cũng đã chấm dứt, tuổi tác cũng không nhỏ rồi, ngươi thân là sư tôn, có phải hay không cũng nên giúp nàng tìm một người bạn tình rồi chứ? Ngươi cảm thấy Lữ Minh thế nào? Hẳn thật ra tương lai là đệ tử Huyền Môn có khả năng nhất tiếp nhận vị trí của ta.

- Sư tôn... Ý của ngươi là cho Hương Hương cùng Lữ Minh cùng một chỗ?

Khóe miệng Tuyết Cơ nổi lên một tia bất mãn:

- Sư tôn, Hương Hương mới mười sáu tuổi, còn chưa tới lúc nói chuyện dựng vợ gả chồng đâu... Chuyện này sau này hãy nói đi.

- Mười sáu tuổi không còn nhỏ.

Thiên Cơ Tử cười hắc hắc, nghiêm mặt nói:

- Lúc trước khi ta mười sáu tuổi đã sinh ra phụ thân Lữ Minh.

- Không được.

Tuyết Cơ vẫn cự tuyệt:

- Sư tôn, hiện tại đã thay đổi. hôn nhân của Hương Hương ta không can thiệp, người khác cũng không thể can thiệp. Do chính nàng ta làm chủ. Nàng nếu thích Lữ Minh, ta không phản đối. Nhưng nàng nếu không thích Lữ Minh ai cũng không thể bức nàng.

- Hương Hương là đệ tử của ngươi, ngươi đã nói như vậy , ta cũng không bắt buộc. Nhưng mà Tuyết Cơ, chúng ta nên nói trước , ngươi không nên cố ý làm mối Long Vũ cùng Hương Hương. Việc này nên để cạnh tranh công bằng.

Thiên Cơ Tử vô lương cười cười:

- Nhắc tới mị lực, hay gia thế Lữ Minh đều hơn một chút.(Biên: Cái này ko thể nói trước được đâu lão già)

- Hừ.

Tuyết Cơ nhân cơ hội cười lạnh nói:

- Sư tôn, hiện tại ngươi còn biết cái gì gọi là công bình cạnh tranh sao? đối đãi với Tiểu Vũ như vậy, ngươi cảm thấy công bình sao?

103. Chương 18: Tâm Tư Của Thiên Cơ Đạo Nhân

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 4

Chương 18: Tâm tư của Thiên Cơ đạo nhân

Dịch Giả: lodcoca

Nguồn: 4vn.eu

- Khụ khụ.

Thiên Cơ Tử cười khan một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia xấu hổ:

- Tuyết Cơ, sư tôn không phải đều giải thích với ngươi sao? Chuyện này là có Thiên Thần Tử sư đệ đề nghị, hội trưởng lão cùng nhau thương nghị quyết định. Chuyện này ngươi cũng không nên trách ta... Yên tâm đi, sau này ta sẽ từ từ thay đổi cách nhìn của mọi người đối Tiểu Vũ. Kỳ thật ngươi nên nghĩ như thế này, tuy rằng Long Vũ cũng không có được thưởng, nhưng hần tối thiểu tại Huyền Môn cũng đã thể hiện được lực lượng của chính mình. Hần dùng lực lượng của chính mình mới vứt bỏ được mọi sỉ nhục từng ấy năm... Ta nghĩ đây mới là điều mà hần muốn đạt được... Tuyết Cơ, còn có một vấn đề, ngươi phải nói chi tiết với sư tôn, Tiểu Vũ làm sao mà làm được như vậy?... Hần có phải gặp được kỳ ngộ nào không ? Hiện tại mọi người đối sự tăng trưởng thực lực của hần đã tràn ngập hoài nghi?

- Chắc không có gì để hoài nghi đâu, những điều này đều là do Tiểu Vũ siêng năng cố gắng có được...

Tuyết Cơ khinh thường cười cười:

- Sư tôn, ngươi cứ chờ xem, chỉ là sớm hay muộn thôi, Tiểu Vũ sẽ đứng ở Huyền Môn đỉnh phong.

Thiên Cơ Tử nghe vậy, khoe miệng có chút giật giật, há hốc mồm, nhưng không có lên tiếng.

Trầm ngâm một lúc, Tuyết Cơ ngẩng đầu nhìn sư tôn, đột nhiên nói:

- Ta đã biết hành tung của sư tỷ...

- Cái gì? Ngươi biết Thủy Tiên ở đâu?

Thiên Cơ Tử đột nhiên trở nên kích động lên:

- Nói cho ta biết, Thủy Tiên rốt cuộc ở đâu?

- Huyền Cảnh.

Tuyết Cơ thản nhiên nói.

- Tại huyền cảnh? Lại có thể ở tại Huyền Cảnh?

Thiên Cơ Tử thì thào tự nói, một lúc lâu sau, hần giơ tay vỗ vào ót một cái rồi lại lẩm bẩm:

- Ta tại sao lại dằn độn như vậy, hai mươi năm, ta tìm khắp toàn bộ thế giới, sống không thấy người, chết không thấy xác, ta phải sớm nghĩ ra rằng nàng ở trong Huyền Cảnh chứ...

- Tuyết Cơ, tin tức đó có thể tin tưởng được không?

Thiên Cơ Tử thần sắc nghiêm túc. Việc này với hần rất quan trọng, hần một chút cũng không dám lãnh đạm. Thiên Cơ Tử luôn luôn hoài nghi việc con của mình mất tích cùng Thủy Tiên có quan hệ rất lớn. Chỉ cần tìm được Thủy Tiên, tự nhiên cũng có thể tìm tới đứa con Lữ Tâm Quân của mình.

Năm đó Lữ Tâm Quân chỉ vì việc vật trong nhà mà bỏ nhà ra đi, chỉ có Thiên Cơ Tử biết được bí mật trong đó. Lữ Tâm Quân lưu luyến si mê Thủy Tiên từ xưa đến nay, cho dù Thủy Tiên đã được gã chồng, hần vẫn cố gắng đại không thay đổi. Sau này, hần cố gắng thả thông tư tưởng cho đứa con, vì hần mà cười

vợ. Nguyên bản hẳn cho là có niềm vui mới, Lữ Tâm Quân có thể quên chuyện cũ. Nhưng là hẳn vạn lần không ngờ Lữ Tâm Quân vẫn còn chút si tình, cho dù cưới vợ sinh con, nhưng sự si tình đó vẫn không thay đổi. Sau lại bị vợ hẳn phát hiện sau, hai người lập tức xung đột cãi nhau to. Cũng bởi vì lần đó khắc khẩu, Lữ Tâm Quân quyết định bỏ nhà ra đi.

Mục đích của hẳn chỉ có một, đó là phải tìm kiếm Thủy Tiên..

Nhiều năm như vậy trôi qua, Thiên Cơ Tử biết rằng với tu vi của con mình thì tuyệt đối có năng lực tìm được Thủy Tiên. Thủy Tiên tại Huyền Cảnh, như vậy đứa con cũng rất có khả năng tại Huyền Cảnh.

- Là Long Thiên Trạch nói cho ta biết. Người cũng biết bao nhiêu năm nay, hẳn vẫn luôn luôn không bỏ cuộc việc tìm kiếm Long Thiên Diệu...

Tuyết Cơ cũng không có nói ra bí mật Long Vũ ra vào Huyền Cảnh.

- Cám ơn.

Sắc mặt Thiên Cơ Tử ngưng trọng, hướng tới Tuyết Cơ nói ra một tiếng cảm tạ chân thành.

.....

Khi Long Vũ đã biết được những phần thưởng mà chính mình chiến thắng đều đã bị hủy bỏ. Hẳn khinh thường cười cười:

- Em không quan tâm đến những thứ đó... Mục đích của em đã đạt dc rồi...

Tuyết Cơ an ủi cười cười:

- Tiểu Vũ, em yên tâm đi, chị sẽ không để cho em phải chịu ủy khuất...

- Chị Tuyết Cơ.

Trong lòng Long Vũ dâng lên một sự tự tin mãnh liệt:

- Cả Huyền Môn đối với em chất chứa oán hận rất sâu, cho dù em có biểu hiện ra thực lực cường đại, bọn hẳn cũng rất khó có thể thay đổi cách nhìn đối với em. Trước kia bọn hẳn nhục mạ em, mắng em. Hiện tại, bọn hẳn nhiều lắm là âm mưu, ghen tị. Nhưng là em có tin tưởng, tương lai bọn hẳn sẽ đối với em tâm phục khẩu phục.

- Tiểu Vũ, chị tin tưởng em, em có thể làm được.

Tuyết Cơ tựa hồ cũng bị sự tự tin của Long Vũ lây nhiễm, khóe miệng lộ ra một tia vui mừng tươi cười.

Nàng suy nghĩ, nếu sư tỷ biết con của mình có tiền đồ như vậy, thật sự sẽ rất vui vẻ.

Biết được các phần thưởng cho Long Vũ bị hủy bỏ, Uông Kiếm cùng Tư Mã Phong cả bọn âm thầm cười trộm, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý. Người lợi hại lại như thế nào? Nhưng cũng có được lấy phần thưởng của Huyền Môn cũng đâu.

Lữ Minh cùng Đường Hương Hương thì lại có vẻ mặt tức giận.

Nhất là Lữ Minh, hẳn thậm chí đã tìm đến gia gia của mình lý luận. Nhưng mà sự phẫn nộ của hẳn vẫn không cải biến được sự thật. Hội trưởng lão đã quyết định thì bất luận kẻ nào cũng không được sửa đổi.

Buổi trưa, ngoại trừ Long Vũ, còn ba sáu tân cường nhân khác đều được đi vào, chẳng phân biệt được Huyền Môn, gia tộc, toàn bộ đều có được phần thưởng của mình. Có người thì được công pháp, có người được pháp khí, còn có người được đảm nhiệm chức vị quan trọng tại Huyền Môn. Còn phần thưởng đáng nhẽ thuộc về Long Vũ thì lại được đưa cho Lữ Minh. Đối với chuyện này, mọi người cũng không có bất kỳ dị nghị nào, mà đối lại, đại bộ phận đệ tử Huyền Môn, trong lòng còn có chút vui vẻ.

Bởi vì cái đó gọi là: ta đã không chiếm được thì người cũng không thể chiếm được.

Lữ Minh mặc dù có chút thẹn không dám nhận, nhưng sự tình phát triển cho đến bây giờ đã không phải do hẳn khống chế nổi. Vả lại, sự việc quá lớn, hẳn cũng không thể nào thoái thác, đành phải kiên trì tiếp nhận cái vinh hạnh đặc biệt này dù đáng lẽ thuộc về người khác.

Vì thế, Lữ Minh thậm chí cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp Long Vũ.

Đổi lại thì Long Vũ lại tỏ thái độ rộng lượng, thậm chí tự mình đến gặp Lữ Minh nói lời cảm ơn.

Đường Hương Hương thì lại rất giận dữ, nằng nặc chặt tay, quệt miệng một cái, hằn học nói:

- Long Vũ sư huynh, anh thật sự có thể nuốt xuống cơn tức này sao? Thật sự là hơi quá đáng, cái này rõ ràng là sự kì thị trắng trợn mà. Không được, chuyện này tuyệt đối không thể buông tha dễ dàng như vậy được. Long Vũ sư huynh, chúng ta đi, chúng ta tự mình tìm Thiên Cơ đạo nhân nói chuyện. Nhất định phải phân rõ phải trái.

- Đợi một chút.

Long Vũ gọi Đường Hương Hương lại rồi nói:

- Tiểu sư muội, chuyện này coi như chấm dứt đi, đã thành ra như vậy anh cũng chẳng muốn cưỡng cầu. Lần này Huyền Môn tụ họp anh đã rửa sạch được sỉ nhục từ trước đến nay. Đối với anh mà nói, thu hoạch đó đã rất lớn rồi. Về cái gọi là phần thưởng này, anh không để trong mắt.

- Thế nhưng đây là khi dễ người quá đáng?

Đường Hương Hương vẫn không chịu buông tha:

- Chẳng lẽ anh thật sự chịu ngậm bồ hòn làm ngọt?

- Không có chuyện đó.

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia trào phúng tươi cười:

- Thông qua chuyện lần này anh đã nhận rõ một sự thật, chỉ có đem Huyền Môn dẫm nát dưới chân, bọn họ mới có thể triệt để tiếp nhận anh.

Lời này vừa nói ra, Đường Hương Hương nhất thời vỗ tay bảo hay:

- Tốt, tốt... Long Vũ sư huynh, chí hướng của anh không sai, Hương Hương ủng hộ anh.

Đường Hương Hương tiến vào Huyền Môn sáu năm, tuy rằng thời gian không ngắn, nhưng say mê tu luyện, chỉ nghe lệnh của sư tôn Tuyết Cơ, cùng người khác kết giao rất ít. Đối Huyền Môn không có bất kỳ lòng trung thành, cũng càng chưa nói tới đối Huyền Môn có bất kỳ cảm tình gì. Câu nói của Long Vũ là lời ‘đại nghịch bất đạo’, nếu là đệ tử Huyền Môn khác mà nghe được, phỏng chừng đều cũng tức sùi bọt mép, nhưng Đường Hương Hương thì lại vỗ tay khen hay.

- Xuyt!

Long Vũ nhìn thấy chân mục khả ái Đường Hương Hương, thấp giọng nói:

- Đừng để cho người khác nghe được, chuyện này cứ lẳng lặng mà làm là được rồi.

- Vâng.

Đường Hương Hương chớp mắt to, cười nói:

- Long Vũ sư huynh, anh thật sự rất lãnh khốc, rất soái (điển trai) ... Chí hướng của anh ở Huyền Môn sợ là độc nhất vô nhị.

Long Vũ buồn bực một lúc. Ngẫm lại, nói ra lời này, trừ hằn ra, người nào là đệ tử Huyền Môn cũng sẽ không sinh ra ý nghĩ như vậy.

104. Chương 19: Gặp Nạn Nơi Âm Sơn

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 19: Gặp nạn nơi âm sơn

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thời gian ba ngày trôi qua cũng thật nhanh, những buổi hội họp tiệc tùng tại Huyền Môn cũng kết thúc tốt đẹp. Các thành viên của các đại gia tộc tu giả cũng lần lượt rời đi. Ở lại trang viện tất cả đều là đệ tử Huyền Môn, Long Vũ vốn cũng muốn nhanh chóng rời đi. Tại nơi này hẳn không có bất kỳ một sự lưu luyến hay trung thành nào cả.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị rời đi thì lại xuất hiện một sự việc ngoài ý muốn. Âm sơn phát sinh dị biến, trong khoảnh khắc bị một cỗ hắc vụ bao phủ, cả người lẫn vật muốn tiến vào cũng rất khó khăn.

Theo những tin tức mới nhất thì hiện tại đã có hai tám người bị mất tích trong âm sơn. Các nhân viên cứu hộ đang tiến vào lục soát, tuy nhiên có hiện tượng lạ xảy ra, bất cứ ai tiếp xúc với tầng hắc vụ này liền trở lên điên loạn, sùi bọt mép mà chết.

Ban đầu các nhà chức trách cho rằng đây là ô nhiễm hoá học, tuy nhiên khi điều tra kỹ thì lại phát hiện đây tuyệt đối không phải là sự kiện ô nhiễm hoá học bình thường.

Nhớ lại lần trước tiêu diệt kiến hút máu tại âm sơn, chính phủ liền thông qua ngành chuyên xử lý các hiện tượng kỳ bí của quốc gia – Đặc Cần tổ để liên lạc với Huyền Môn.

Huyền Môn cũng quyết định lập tức hành động, hơn nữa còn chỉ đích danh tứ cường nhân trong đợt thi đấu vừa rồi tham gia vào việc này. Long Vũ chính là quán quân, tuy rằng không nhận được phần thưởng nhưng khi đến lúc cần thiết, hẳn vẫn phải dốc sức mà làm.

Về phần Mã Hiểu Mai, nàng cũng phải theo Mã Chính Phong (Biên: Chắc cái này tác giả nhằm nhột, lão già này hình như giờ vẫn đang ở Huyền Cảnh tán gái), cùng với các gia tộc đệ tử khác rời đi trước. Trước khi đi nàng chỉ có thể nói với Long Vũ một tiếng bảo trọng.

Biết có thể cùng với Long Vũ kề vai chiến đấu, Đường Hương Hương vui vẻ, hưng phấn ra mặt. Hơn nữa nàng cũng vừa mới có được Bích Thủy pháp kiếm, đang lúc đắc chí nên càng muốn được thể hiện tài năng của mình.

Uông Kiếm cũng là một trong tứ cường, lấy được Hoả Lân pháp kiếm. Đối với việc đi vào âm sơn lần này, hẳn thực có phần không tình nguyện. Tuy nhiên đây là mệnh lệnh đến từ chính Thiên Cơ Tử cùng hội trưởng lão, hẳn dù có to gan lớn mật đến đâu cũng không dám chống lại.

.....
.....

Đi được nửa đường, Long Vũ nhận được cảnh báo của La Lâm. Nàng kiểm tra được một luồng khí tức giống với khí tức của thông đạo Huyền Cảnh.

Nói cách khác, nguy cơ tại âm sơn lần này dùng đám hắc vụ kia để che dấu tai mắt của mọi người. Có người muốn mở thông đạo Huyền Cảnh tại âm sơn. Với cách làm kiểu này thì không còn nghi ngờ gì nữa, thủ phạm chính là hắc ám tu chân hoặc là một tu giả ác độc dâng hiến tính mạng cho hắc ám tu chân.

Vì muốn khiến cho Huyền Môn coi trọng chuyện này, dẫn đo một lúc, Long Vũ liền đem tin tức này nói cho Tuyệt Cơ để nàng nhắc nhở đệ tử Huyền Môn.

Khi đi đến gần âm sơn, đám người Huyền Môn liền cảm thấy hắc vụ ngày càng trở lên nồng đậm, cảnh sát cũng đã phong tỏa chặt chẽ tứ phía, đảm bảo không có bất kỳ kẻ nào có thể xâm nhập được vào trong.

Trong đám người này, Long Vũ cũng có quen với một phó cảnh, hẳn liền nhân cơ hội này tiến đến nói:

- Phó đội trưởng, phiền anh đừng nói chuyện này với Hàn cảnh quan.

Phó binh cũng hơi sững sờ, sau đó cười trừ đáp lại:

- Thực xin lỗi, Hàn đội trưởng đã biết. À tôi nhớ ra cậu là ai rồi, cậu là Long Vũ, là bạn tốt của Hàn đội trưởng.

Khi nói đến mấy chữ bạn tốt, trên khoé miệng của phó binh hiện lên rõ ràng một tia đen tối, chỉ là Long Vũ cũng không hơi đâu mà chú ý đến chuyện đó.

Hắn còn đang tò mò là Hàn Duyệt được thăng lên làm đội trưởng từ khi nào?

Tựa hồ nhìn ra được nghi vấn của Long Vũ, phó binh liền thấp giọng nói:

- Anh còn không biết sao, ba ngày trước Hàn Duyệt đã chính thức được bổ nhiệm làm đội trưởng đội trọng án của cục cảnh sát thành phố Thiên Hải, cùng cấp bậc đội trưởng cảnh sát hình sự.

Long Vũ đang còn muốn hỏi thêm thì Tuyết Cơ bên kia đã gọi sang thúc giục:

- Tiểu vũ, thời gian sắp tới rồi, nhanh mặc Huyền Môn chiến y vào.

Nói xong nàng cầm theo một bộ đồ màu đen đi tới, đồng thời xuất thủ giúp hắn chuẩn bị thật tốt.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tuyết Cơ, một hàng mười sáu đệ tử Huyền Môn mang theo khí thể oai phong tiến vào âm sơn.

Mấy cảnh binh phụ trách cảnh giới thấy cảnh này nhất thời há mồm tròn mắt, thầm hô thật giống thần tiên. Tuy rằng bọn hắn mỗi người đều được giáo dục theo phong cách chủ nghĩa duy vật biện chứng hiện đại, nhưng có vài lần khi tham gia làm nhiệm vụ, bọn hắn đã thấy rất nhiều điều thần kỳ.

Phó binh liền thấp giọng cảnh tỉnh:

- Nhớ kỹ phải giữ bí mật, đây là mệnh lệnh.

- Phó đội trưởng, mời qua đây, tôi có chuyện muốn bàn bạc với anh.

Sau đó một người nam tử trung niên phụ trách tiếp đãi đoàn người Tuyết Cơ đi đến phía trước, hắn xuất ra một chiếc thẻ công tác màu đen giơ trước mặt phó binh nói:

- Tôi là Lâm Phong thuộc siêu năng Đặc Cần tổ, là người đại diện của tổng bộ tại đây. Từ giờ trở đi anh mang toàn bộ chuyện ở đây chuyển giao cho tôi, Tổng bộ sẽ liên gởi công văn xuống cho anh.

Phó binh ngây người vài giây rồi vội vàng cúi chào nói:

- Tôi biết rồi.

Lâm Phong có lai lịch như thế nào? Phó binh cũng đã từng nghe nói qua, hình như người này là người tu đạo có nhiều thần thông, sau này tham gia phục vụ quốc gia, xử lý một sự kiện huyền bí sau đó thành lập ra một ngành đặc thù – siêu năng Đặc Cần tổ. Hiện tại hắn có quân hàm thiếu tướng.

Theo những tin tức có được, siêu năng Đặc Cần tổ đã có mười năm thành lập, từng xử lý đến cả trăm việc mang tính trọng đại phi thường.

Nói thật là phó binh cũng đã từng hâm mộ Đặc Cần tổ. Chỉ là bây giờ lại không ngờ là toàn bộ trung đội của mình tự nhiên bị siêu năng Đặc Cần tổ tiếp quản.

- Sau khi sự tình hôm nay kết thúc, tôi sẽ an bài nhân viên đến kiểm tra cấp dưới của anh, tiến hành kiểm tra chính trị. Phàm là những ai không đủ tư cách đều không được tiếp tục tham gia, kể cả anh, anh hiểu chứ?

Lâm Phong nghiêm túc nói.

- Đã hiểu.

Phó binh trầm giọng trả lời.

Lâm Phong điều động phó binh của trung đội hai trung đoàn cảnh sát thành phố Thiên Hải cũng là có nguyên nhân. Gần đây càng ngày càng có nhiều sự kiện kỳ bí phát sinh tại Thiên Hải, mà phó binh cùng

trung đội của hắn cũng nhiều lần đảm nhiệm cảnh giới nên cũng hiểu nhiều điều. Những sự kiện mang một chút kỳ bí như thế này đều phải giữ bí mật, tuyệt đối không để công bố ra ngoài được vì nó dễ làm cho dân chúng bị hoang mang.

Vì xuất phát từ nguyên tắc giữ bí mật nên lúc này Lâm Phong mới đến tiếp nhận Phó Binh cùng trung đội của hắn. Càng là nhân viên cũ thì lại càng khó không chế.

Càng tiến vào phía sau âm sơn, tầm mắt mọi người càng bị che khuất. Huyền Môn chiến y tuy có thể bảo vệ mọi người, chống lại sự ăn mòn của hắc vụ, nhưng không thể giải quyết được vấn đề bị hạn chế tầm nhìn.

Sau khi có được những hướng dẫn quan trọng từ La Lâm, hắn cùng Tuyết Cơ trao đổi với nhau rồi cùng đi trước dẫn đường. Đường Hương Hương theo sát phía sau.

Càng đi, nồng độ hắc vụ càng nồng đậm, mà La Lâm cũng càng thấy rõ khí tức của thông đạo Huyền Cảnh hơn. Thời gian trôi qua ngày càng gấp gáp, tính hung hiểm vượt xa những lần trước.

- Chủ nhân, chúng ta cần phải đi nhanh hơn, nếu không sẽ không kịp.

Trên thực tế khi Huyền Môn nhận được tin tức này thì cũng có chút hơi muộn, nếu không hắc vụ cũng không thể tàn phá đến mức này. Và nếu như không có Long Vũ ở đây, đệ tử Huyền Môn sợ còn đang phải đi khắp nơi mò đường.

- Mọi người nhanh lên một chút.

Long Vũ quay đầu nói một tiếng rồi bước đi nhanh hơn, Đường Hương Hương cũng đi theo sát, sau đó Tuyết Cơ tăng tốc đuổi kịp, đồng thời mọi người phía sau cũng gia tăng cước bộ. Đoàn người nhanh chóng di chuyển trong bóng đêm.

105. Chương 20: Yêu Hồ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 20: Yêu hồ

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Âm.

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên phát ra từ trong đoàn người, làm cho mọi người bị văng đi tứ phía, đồng thời có vài tiếng kêu thảm thiết từ trong đồng hồ loạn đó truyền ra. Hiển nhiên đã có người bị thương.

Trong lúc bị vụ nổ hất tung đi, Long Vũ và Đường Hương Hương ở gần hắn nhất cũng bị lực ép của vụ nổ ném đi trên mặt đất, vô tình bị bắn vào một cái vũng bên trong một đường hầm, làm bùn đất dính đầy người.

- Tiểu sư muội, em không sao chứ.

Vụ nổ mạnh xảy ra giữa đội ngũ, còn cách một đoạn mới lan đến chỗ Long Vũ cùng Đường Hương Hương, cho nên bọn hắn cũng không có bị thương tổn gì nhiều.

Trong bóng tối, Đường Hương Hương nghe được âm thanh của Long Vũ, theo bản năng, hai tay liền bám vúi, nắm chặt lấy cánh tay của nam nhân, thanh âm có chút run rẩy:

- Long Vũ sư huynh, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy? chúng ta bây giờ phải làm gì? Những người khác đâu rồi?

Long Vũ đã thông qua La Lâm nên biết được toàn bộ tình huống tại lúc đó như thế nào. Vụ nổ này chính là do địa lôi bạo phát. Do lúc trước La Lâm chỉ chú ý đến việc tìm khí tức của thông đạo Huyền Cảnh mà xem nhẹ những nguy cơ dè dặt từ mặt đất.

Trên thực tế ai cũng không thể ngờ rằng ở chỗ này lại có người mai phục bằng kíp nổ địa lôi hèn giờ. Theo tình huống hiện tại, người có ý mở ra thông đạo Huyền Cảnh này chắc chắn thuộc về thế giới này. Hơn nữa còn là một chuyên gia vũ khí đạn dược, Nếu không, người bình thường làm sao mà có thể bố trí được kíp nổ địa lôi tại khu vực này. Từ thời gian đến lộ tuyến hẳn đều lựa chọn phi thường tốt. Đương nhiên, chỉ bằng sức mạnh của những vụ nổ này thì đối với người tu đạo mà nói, cũng không phải là công kích trí mạng.

Sau một lúc bình tâm suy nghĩ, Long Vũ trầm giọng nói:

- Tiểu sư muội, chúng ta gặp địa lôi, hiện tại cùng những người khác đã bị phân tán. Thông đạo Huyền Cảnh sắp bị mở ra, hiện tại anh cũng không có thời gian đi tìm những người khác. Chúng ta phải nhanh chóng tìm kiếm để ngăn cản thông đạo Huyền Cảnh mở ra. Như vậy đi, em trước tiên trở về theo lối cũ, tình huống hiện tại, anh không có biện pháp chiếu cố em.

- Không được.

Đường Hương Hương ngay lập tức cự tuyệt hảo ý này của Long Vũ, đôi tay bé nhỏ nắm chặt cánh tay của Long Vũ, ngữ khí kiên định:

- Long Vũ sư huynh, em không thể bỏ lại anh mà chạy trốn một mình. Em muốn đi theo anh ngăn cản thông đạo Huyền Cảnh thông đạo. Sư tôn luôn luôn dạy em, thân là đệ tử Huyền Môn, nhất định phải trừ ma vệ đạo, không thể sợ chết. Hơn nữa, nhiều hơn một người cũng nhiều hơn một phần lực.

- Được rồi.

Thời gian không đợi người, sự việc lớn như vậy, nếu còn dây dưa kéo dài như vậy, sợ là không còn kịp nữa mất. Long Vũ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đường Hương Hương, dựa theo hướng dẫn điện tử của La Lâm tiếp tục chạy đi. Theo như hiển thị trên bản đồ thì lộ trình chỉ còn có ba cây số. Hắc vụ xung quanh ngày càng dày đặc hơn, tạo cho con người ta cảm giác áp lực ngày càng lớn.

- Tiểu sư muội. Tình hình hiện tại quả thật không tốt chút nào. Em cần phải trở về bằng đường cũ đi. Anh có thể ứng phó.

Tâm thần Long Vũ nhất thời chìm xuống. Lúc này, hẳn đang có một dự cảm rất xấu.

Có lẽ bây giờ đã không kịp nữa rồi.

Đường Hương Hương trả lời rất kiên quyết. Nàng kiên quyết không đồng ý rời khỏi Long Vũ.

.....
.....

Ước chừng hai mươi phút sau, hai người tới được vị trí xác định trong hướng dẫn điện tử. Trước mắt vẫn là một mảng u tối. Đường Hương Hương vẫn ôm cánh tay Long Vũ. Thân hình gầy yếu ép sát vào người Long Vũ, trong mắt hiện lên sự sợ hãi. Tuy rằng nàng là thiên tài tu đạo của Huyền Môn, nhưng trong sáu năm từ lúc nhập môn đến nay nàng đều dành thời gian để tu luyện. Chưa hề tiếp xúc qua quá trình huấn luyện thực chiến. Do vậy đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống kiểu này..

Trông nàng lúc này giống như một cô bé mười sáu tuổi ngây ngô không làm được việc gì.

Cũng may là có Long Vũ ở bên không thì sợ rằng nàng đã bị dọa đến phát khóc.

Đương nhiên, cũng không thể trách được Đường Hương Hương lại có biểu hiện như vậy. Sự trưởng thành của một con người không phải là trong một chốc mà là cả một quá trình lâu dài.

Như Long Vũ mà nói, nếu hẳn không phải ngay từ nhỏ đã gặp phải những uy hiếp tử vong, phải chịu đựng nhiều điều đen tối hơn so với đám bạn đồng trang lứa thì làm sao mà hẳn có thể mạnh mẽ như bây giờ.

Hắn không ngừng an ủi Đường Hương Hương, nhưng đột nhiên trong đường hầm tối đen như mực lại loé lên một tia tinh quang, căn cứ theo tin tức mới nhất mà La Lâm thăm dò được thì thông đạo Huyền Cảnh hình như đã được mở ra.

- Chúng ta chậm chân rồi. Tiểu sư muội, thông đạo Huyền Cảnh đã được mở ra, em phải quay lại đi.

Long Vũ buông lỏng bàn tay nhỏ bé Đường Hương Hương ra. Xuất ra thiên sư pháp kiếm, đạo lực trong cơ thể vận chuyển, kích phát ra một đạo ánh sáng, đem bốn phía chiếu sáng lên. Ngay tại trước mặt bọn họ khoảng năm thước, một cái động khẩu đen ngòm đang chậm rãi thành hình.

- Long Vũ sư huynh, nếu đến đây, em cũng không muốn trở về nữa... Anh không sợ, em cũng không sợ.

Đường Hương Hương tuy rằng sợ hãi, nhưng tuyệt đối sẽ không lùi bước.

- Vậy em phải theo sát phía sau anh, nhất định phải cẩn thận.

Tình hình trước mắt không cho phép họ có thời gian dây dưa, Long Vũ thấy tâm ý Đường Hương Hương đã quyết, cũng không miễn cưỡng ép buộc nữa.

Long Vũ vừa dứt lời, trong động khẩu chợt truyền đến âm thanh ầm ầm, theo sát là một dòng khí chí âm chí hàn từ bên trong truyền đến, đồng thời cũng toả ra hơi thở tanh hôi rất khó chịu.

- Hí...

Từng đợt tiếng rống đáng sợ của ma thú mơ hồ truyền ra, sắc mặt Đường Hương Hương nhất thời trở nên trắng bệch.

Long Vũ vội vàng vận chuyển thiên sư kiếm quyết điều động lực đạo trong cơ thể, kiếm quang của thiên sư pháp kiếm trong tay càng thêm sáng ngời, thấp giọng nói:

- Tiểu sư muội, ma thú lần này so với bọn kiến hút máu ký sinh lợi hại hơn rất nhiều... Chúng ta gặp phải phiền toái lớn rồi.

- Hả..

Nghe Long Vũ nói xong, sắc mặt Đường Hương Hương lúc này nhất thời tái nhợt.

- Chủ nhân, là yêu hồ...

La Lâm đã nhiều lần thu thập được tin tức trong Huyền Cảnh. Giờ phút này, dựa trên khí tức của ma thú, nàng đã đoán được chính xác loại ma thú.

Yêu hồ tại Huyền Cảnh không phải là loại ma thú có sức chiến đấu cường đại, nhưng nó lại có trí tuệ rất cao, thậm chí còn có chỉ số thông minh hơn cả nhân loại bình thường. Sự nguy hiểm của nó không hề thua kém so với ma thú Đại Phong.

- Chủ nhân, gần đây sau khi chỉnh sửa lại thông tin một lần, tôi có kết luận: cấp bậc của ma thú tại Huyền Cảnh cùng người tu đạo đều giống nhau. Lực lượng của chúng được chia làm cửu. Cấp bậc càng cao trí tuệ càng cao, sức chiến đấu càng mạnh. Yêu hồ thuộc loại tam đỉnh ma thú (Biên: nó được đánh giá bằng với tam đỉnh thiên sư Long Vũ), nhưng nó trời sinh tính狡 hoạt, chỉ số thông minh khá cao. Tuy rằng nó chỉ mang sức chiến đấu mức tam đỉnh, nhưng từ chỉ số thông minh mà lên phân, nó có thể được liệt vào hàng ngũ lực đỉnh, thậm chí là thất đỉnh ma thú.

Long Vũ nghe vậy, thầm hít mạnh một hơi. Nếu chỉ là tu vi tam đỉnh, và chỉ xuất hiện một con yêu hồ, hẳn cùng Đường Hương Hương còn có thể ứng phó. Nhưng nếu như là cả đàn yêu hồ thì đó lại là một phiền toái cực lớn.

- Tiểu sư muội, em phải chuẩn bị tâm lý đi.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Chúng ta sắp gặp phải một ma thú có cảnh giới tu linh rồi.

Lần này thì Đường Hương Hương đã thật sự luống cuống cả lên.

- Long Vũ sư huynh, chúng ta bây giờ nên làm gì?

Đường Hương Hương hỏi.

- Hi vọng chỉ có một con yêu hồ, nếu là một đàn thì...

Long Vũ nói.

Đường Hương Hương khẩn trương nhìn cái động khẩu tối đen kia, trong miệng không ngừng khẩn cầu thần linh phù hộ.

Đúng lúc này, trong hắc động lại truyền đến hí hô. Từ trong cửa động tối đen kia, lộ ra âm thanh cùng hơi thở tanh hôi. Rất nhanh, một đám sương trong động khẩu phiêu tán bay ra có màu đỏ giống hết với màu máu tươi.

Đường Hương Hương cảm thấy tâm thần rung động, trong làn sương đỏ kia ẩn chứa một cỗ khí tức kỳ lạ, làm cho thân thể của nàng trở nên khô nóng. (Biên: Ta chú thích thêm, làn khói này làm cho thân thể khô nóng, chân tay bủn rủn, hạ thân ẩm ướt, còn nhiều trạng thái nữa mọi người vào luận đàm mà bổ sung)

106. Chương 21: Đồng Hành Cùng Tiểu Sư Muội

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 21: Đồng hành cùng tiểu sư muội

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Là phi sắc ma vụ...

Thông qua La Lâm, Long Vũ biết được lợi hại của đám mây mù. Vật này chính là một loại độc vật của yêu hồ, có công hiệu thôi tình loạn tính.

Sau khi được nhắc nhở, Đường Hương Hương vội vàng ngừng thở. Sau khi nàng ngừng thở, cảm giác thân thể khô nóng rất nhanh bình phục. Nhưng mà khuôn mặt nàng đỏ bừng, dường như là đang suy nghĩ về vấn đề không nên suy nghĩ gì đó.

Long Vũ cũng phong bế hơi thở, để tránh bị trúng chiêu.

Đối với tu vi của bọn họ, phong bế hơi thở một hai giờ không là vấn đề gì cả.

Sắc mặt Long Vũ ngưng trọng nhìn cái hang động, trong lòng càng cảm thấy bối rối. Hắn đã dặn La Lâm thông qua vệ tinh liên lạc với Tuyết Cơ. Đáng tiếc cả âm sơn bị hắc vụ phong tỏa, ngay cả tín hiệu điện tử cũng bị che chắn, căn bản không làm được gì cả. Nếu bọn người Tuyết Cơ không thể can thiệp đúng lúc, vậy chỉ còn có hắn và Đường Hương Hương liên thủ tác chiến.

Trong động khẩu tối đen, một đôi mắt đỏ ngầu giống như đèn lồng lóe ra, tiếng bước chân chậm rãi hướng tới cửa động.

- Hí...

Sau một tiếng rống to, một bóng dáng màu trắng nhảy ra từ trong động. Xuất hiện trước mặt Long Vũ và Đường Hương Hương là một con tam vĩ hồ ly một đầu, toàn thân màu trắng, đôi mắt đỏ ngầu. Nhưng mà cơ thể của nó so với hồ ly bình thường to lớn gấp bội, thân cao lớn hơn rất nhiều. Những mùi hôi thối xung quanh chính là từ cơ thể của nó phát ra.

- Hí.

Yêu hồ nổi giận gầm lên một tiếng, mồm như cái chậu máu mở to ra, làm lộ ra hai chiếc răng nanh trông dữ tợn, đôi con ngươi màu đỏ như đèn lồng lớn hung tợn nhìn về phía Long Vũ cùng Đường Hương Hương. Ba cái đuôi xồm không ngừng đong đưa, làm cho tâm lý hai người càng lúc càng khẩn trương.

Nếu như không có đôi con ngươi màu đỏ cùng với răng nanh hung tợn, kỳ thực yêu hồ trước mặt không có gì là khủng bố. Ngược lại, toàn thân nó trắng như tuyết, giống với hồ ly tại thế giới thực, còn có một chút đáng yêu.

Thiếu nữ trời sinh thích những đồ vật đang yêu. Mặc dù Đường Hương Hương tu đạo từ nhỏ, nhưng trong nội tâm nàng vẫn tồn tại những sở thích của một cô bé.

Yêu hồ phát ra một tiếng gầm rú thê lương, bước lên phía trước vài bước. Con ngươi đỏ như máu chuyển động liên tục, dường như đang tính kế gì đó.

- Chủ nhân. Loài người thường có câu, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Chạy mau đi.

La Lâm sau khi phân tích tính toán, sau đó nghĩ ra kế này, liền tự động nhắc nhở Long Vũ.

- Khuếch đại đạo lực.

Long Vũ tuy không phải hạng người ham sống sợ chết. Nhưng hắn rất quý trọng sinh mệnh của mình. Dù sao hắn cũng đã một lần coi như là đã chết. Vì vậy đối với sinh mệnh của mình là quan trọng nhất.

Kế hoạch vĩnh viễn không thể bằng được sự cơ động.

Long Vũ vốn tính toán ngăn cản thông đạo Huyền Cảnh mở ra. Nhưng cho đến giờ phút này, hắn cũng đành vô lực. Hắn không phải là chúa cứu thế, cũng không phải là đại anh hùng.

Cố gắng hết sức là tốt rồi.

Trước mắt việc sáng suốt nhất chính là chạy trốn.

Long Vũ để cho La Lâm mở ra khuếch đại đạo lực, đem tu vi của mình tăng lên cảnh giới tụ linh. Nếu mà chạy thực mạng, không phải chiến đấu, hắn có thể duy trì được liên tục hai giờ.

- Chúng ta đi...

Đường Hương Hương chỉ cảm thấy một cánh tay mạnh mẽ, đột nhiên ôm lấy nàng đem đi.

- Long Vũ sư huynh?

Đường Hương Hương nhìn thấy mình trong ngực Long Vũ, giật mình hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Chúng ta tất phải đi, nếu còn chần chừ sẽ không kịp nữa.

Long Vũ thấp giọng giải thích một câu, lập tức ôm lấy thân thể mềm mại của Đường Hương Hương, nhẹ nhàng giống như một làn khói, hướng ra đường chính mà chạy.

- Long Vũ sư huynh, chúng ta vì sao phải chạy trốn.

Đường Hương Hương bị Long Vũ ôm vào trong ngực, sắc mặt hơi đỏ nên. Đây là lần đầu tiên nàng cùng người khác giới thân mật như thế.

Long Vũ không trả lời, triển khai tốc độ lớn nhất di chuyển.

- Chủ nhân, tôi kiểm tra đo lường phát hiện ra hơi thở của huyết bức (Con dơi đỏ như máu)... Có lượng lớn huyết bức đi ra từ Huyền Cảnh.

Cho dù âm thanh của La Lâm mang tính chất của máy móc, nhưng Long Vũ cũng có thể ý thức được tình thế nghiêm trọng. Nếu số lượng huyết bức này xuất hiện ở thế giới thực, đây quả thực là một tai nạn rất lớn.

Tuy rằng hắn không muốn làm chúa cứu thế, nhưng tình thế trước mắt chính là một cơ hội.

Đây chính là cơ hội để cho mọi người thay đổi cái nhìn đối với hắn. Nếu hắn có thể ngăn cản cơn sóng dữ, tất nhiên sẽ được người tu đạo tại thế giới thật tôn kính.

Nói như vậy, cũng có thể thay đổi sự tai tiếng của cha mẹ mình tại Huyền Môn.

Vừa chạy vừa suy nghĩ, coi như không phải vì lý do này, Long Vũ cũng không đành lòng nhìn nhân loại bình thường gặp bất trắc. Người sống trên đời dù sao cũng cần phải có một tấm lòng.

Nghĩ đến đây, Long Vũ quyết định đưa Đường Hương Hương đến một nơi an toàn, sau đó quay trở lại đường cũ. Chỉ mong yêu hồ đã đi vắng, nếu chỉ đối phó đơn thuần với huyết bức, Long Vũ vẫn còn có chút tin tưởng.

Hỏa diễm chính là vũ khí lợi hại dùng để đối phó huyết bức. Khi hắn tu luyện Ngũ Cầm Hí, hỏa hệ dị năng trong cơ thể hắn cũng tăng lên đáng kể. Nếu như theo tiêu chuẩn của công hội dị năng để phân chia, hỏa hệ dị năng hiện tại của Long Vũ ít nhất cũng đạt đến sơ cấp dị năng, cảnh giới ngũ tinh.

Trên thực tế, Ngũ Cầm Hí đối với hỏa hệ dị năng có trợ giúp lớn hơn nhiều so với đạo lực. Đạo lực so với dị năng là hoàn toàn bất đồng. Đạo lực chính là hấp thu lực lượng bên ngoài chuyển hóa vào trong cơ thể, còn dị năng chính là tiềm lực của bản thân. Ngũ Cầm Hí đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ chủ yếu cải thiện thân thể con người, rèn luyện thể chất. Điểm này tương đồng với dị năng.

Đáng tiếc là hiện tại Long Vũ không có phương pháp tu luyện dị năng hữu hiệu. Hắn hiện tại sử dụng hỏa hệ dị năng, hoàn toàn là tiềm lực bản năng.

Nói cách khác, tu luyện hỏa hệ dị năng đối với hắn chính là tu luyện Ngũ Cầm Hí.

Về phương pháp tu luyện dị năng, Long Vũ cũng đã nói với La Lâm một lần. La Lâm vốn có phương pháp tu luyện, nhưng lúc này chưa hoàn thiện hệ thống, cần phải có thời gian.

Sau nửa giờ, Long Vũ đã mang Đường Hương Hương tới một ngọn núi phía Bắc, xa hơn một cây số so với chỗ lúc này. Nơi này hắc vụ phong tỏa tương đối mờ nhạt, chỉ cần đi lên phía trước một chút, tuyệt đối an toàn.

Buông Đường Hương Hương, Long Vũ dặn dò:

- Tiểu sư muội, đi thẳng về phía trước. Với tốc độ của em, chắc chắn là an toàn...
- Long Vũ sư huynh, anh muốn làm cái gì?

Đường Hương Hương dường như nhận ra ý định của Long Vũ.

Long Vũ hít sâu một hơi nói:

- Anh phải quay lại. Ngoại trừ yêu hồ còn có một số lượng lớn huyết bức thoát ra. Anh phải quay trở lại tiêu diệt huyết bức. Nếu không thế giới này sẽ có một tai nạn khủng khiếp.
- Em đi với anh.
- Không được.

Long Vũ trầm ngâm nói:

- Tiểu sư muội, đi nhanh lên. Nếu như em quay lại, chính là làm cho cố gắng của anh đổ xuống sông, xuống biển. Nhớ kỹ, nếu em gặp chị Tuyết Cơ, hãy nói với chị ấy, không cần lo lắng cho anh, anh sẽ trở lại.

Đường Hương Hương tuy rằng tu vi cao hơn so với hắn. Nhưng Đường Hương Hương không có kinh nghiệm thực chiến. Hơn nữa tuổi nàng còn nhỏ, tâm tính không cứng rắn, căn bản không thích hợp đánh nhau. Cho nên Long Vũ kiên quyết phải bắt nàng quay về.

107. Chương 22: Ngăn Cơn Sóng Dữ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 22: Ngăn cơn sóng dữ

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đi mau. Không được do dự.

Long Vũ quát lên một tiếng, đẩy Đường Hương Hương một cái. Lập tức hần di chuyển nhanh vào trong hắc vụ.

Đường Hương Hương đột nhiên có cảm giác xấu. Nàng thấy Long Vũ biến mất trước mặt, nước mắt tràn mi.

Rất may là lúc Long Vũ quay trở lại, yêu hồ đã biến mất. Trong thông đạo truyền ra những tiếng cánh dơi, tiếng ngựa hí. Thanh âm này Long Vũ có chút quen thuộc. Lúc ở Huyền Cảnh, Long Vũ cũng mấy lần đã gặp huyết bức.

Nắm chặt thiên sư pháp kiếm trong tay, trong lòng bình ổn trở lại. Khi hần tiếp cận thông đạo Huyền Cảnh, một cỗ khí tức tanh hôi làm cho hần suýt nôn mửa.

- chíp chíp.

Đột nhiên một con huyết bức kêu lên một tiếng, giống như là nó phát hiện ra sự tồn tại của Long Vũ, vội vàng báo hiệu cho đồng bọn.

Ngay lập tức, hơn mười con huyết bức đồng thời đưa mắt về phía Long Vũ, trong miệng phun ra từng luồng khí tức tanh hôi. Chúng giương cánh đánh về phía Long Vũ.

Đối mặt với nhiều huyết bức như vậy, Long Vũ lại rất tỉnh táo. Khóe miệng hơi cười, thiên sư pháp kiếm trong tay đột nhiên rung lên, Phá Ma Thần Long lập tức được phóng ra ngoài.

Kích thước của Phá Ma Thần Long rộng chừng cánh tay, giương nanh múa vuốt, công kích đám huyết bức. Chỉ trong khoảnh khắc, bảy tám con đã bị cắn nuốt.

Đám huyết bức công kích bị thất bại, nhưng những con kế tiếp đột nhiên có tổ chức, tổ hợp lại với nhau. Chúng dường như tạo thành một con huyết bức lớn hơn tranh đấu cùng Thần Long.

Long Vũ hơi kinh hãi. Trong ký ức của hần, huyết bức dường như không có thông minh như vậy. Tình huống trước mắt này chỉ có một nguyên nhân, chính là có người thuần dưỡng đám huyết bức này.

Trong thông đạo, đàn huyết bức cùng Phá Ma Thần Long đang giằng co, có xu thế cân bằng. Nhưng Long Vũ nhìn tình huống không được lạc quan cho lắm. Thời gian tồn tại của Phá Ma Thần Long không quá dài.

Do dự một chút, hần kích phát hỏa hệ dị năng trong cơ thể. Thông qua thiên sư pháp kiếm chém tới.

Hỏa diễm luôn luôn là khắc tinh của tà ác.

Sau khi bị hỏa diễm công kích, đàn huyết bức nhất thời hỗn loạn. Phá Ma Thần Long nhân cơ hội đem đàn huyết bức tách ra, bắt đầu cắn nuốt những con riêng lẻ.

Long Vũ cũng không có nhàn rỗi, đem hỏa diễm rót vào thiên sư pháp kiếm. Vũ động thiên sư pháp kiếm, thân hình bay vút lên thành một đạo tàn ảnh. Mỗi lần hỏa diễm xẹt qua, đều có hai, ba con huyết bức bị đốt trụi.

Huyết bức không ngừng bị đánh chết. Nhưng số lượng bọn chúng không có giảm bớt. Huyết bức là một động vật sống theo đàn. Lâu thì khoảng hơn một ngàn, mới thì khoảng mấy trăm.

Trong lòng Long Vũ có chút lo lắng. Nếu cứ dây dưa thế này, đến khi nào mới kết thúc? Hiện tại hần căn bản không biết rằng, rốt cuộc có bao nhiêu huyết bức xuất hiện.

- Âm âm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, Phá Ma Thần Long đã bị tiêu tan hóa thành tro bụi.

Long Vũ đành phải cắn răng, ra lệnh cho La Lâm khuếch đại đạo lực, phóng xuất hỏa diễm theo Phá Ma Thần Long. Phá Ma Thần Long lúc này to bằng thùng nước, hơn nữa quanh thân còn có hỏa diễm bao vây.

Một cỗ tinh khiết chí cương tràn ra, dừng mãnh lay động bốn phía. Đàn huyết bức đột nhiên gào thét dữ dội, dường như có chút kiêng kỵ với Phá Ma Thần Long.

- Bởi vì đây chính là khắc tinh của chúng.

Trong lòng Long Vũ nhất thời mừng rỡ, đem lực lượng còn sót lại trong cơ thể rót vào thiên sư pháp kiếm tiếp tục chém giết, uy lực rất kinh người.

Đương nhiên, thời gian duy trì của hắn là không lâu.

Phá Ma Thần Long toàn thân được bao bọc bởi hỏa diễm, lượn vòng trên không trung, phun ra những ngọn lửa nóng rất. Số lượng huyết bức bị thiêu đốt rất nhiều, chúng chen chúc nhau lui về phía sau.

Nhưng Phá Ma Thần Long dường như cũng không muốn buông tha cho chúng. Gầm rú một tiếng, Phá Ma Thần Long trên không trung vũ động, từng ngọn lửa từ trong miệng nó phun ra. Những con không có chỗ trốn tránh, lập tức bị đốt thành tro tàn.

Đến lúc con huyết bức cuối cùng bị tiêu diệt, sắc mặt Long Vũ đã tái nhợt. Hắn bị tiêu hao rất nhiều đạo lực và dị năng, đứng thở hồng hộc. Lúc này, hắn quỳ một chân trên đất, mồm thở phì phì, tay phải nắm chặt thiên sư pháp kiếm chống trên mặt đất. Thanh kiếm ban đầu sáng chói, nhưng bây giờ nó trở nên xám xịt.

Long Vũ mệt mỏi ngồi trên đất. Xung quanh hắn, nơi nơi đều là xác của huyết bức. Có con thì bị nát bét, có con thì cháy đen thui. (Các con hàng thêm món thịt nướng cũng không được nhỏ rãi đâu nhé)

Ngắm nhìn các thi thể của huyết bức, hắn bỗng nhiên cười to. Nói thế nào đi nữa, hắn đã làm được, rốt cục cũng tiêu diệt ý đồ tiến vào thế giới thật của huyết bức.

- Chủ nhân, tôi đã tìm được cách đóng thông đạo Huyền Cảnh lại rồi.

Đúng lúc này, trải qua nhiều lần tính toán, La Lâm cũng đã tìm ra phương pháp phá nát thông đạo.

- Làm thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Lấy không gian pháp trận từ Phượng Hoàng lệnh để chống nên thông đạo, sử dụng bạo tạc không gian, phá vỡ thông đạo.

Tuy là phương pháp bạo lực, nhưng lúc này La Lâm có đủ năng lực để làm việc này.

- Được rồi, nhanh hành động đi. Tôi cũng không muốn phát sinh thêm cái gì ngoài ý muốn.

Long Vũ cảm thấy thực hối hận. Nếu tại Huyền Cảnh xin Mã Chính Phong mấy quả bom linh lực không gian, thì lúc này cũng không phải phí công phí sức. Long Vũ nhớ lần trước Mã Hiểu Mai sử dụng loại bom này hủy đi thông đạo Huyền Cảnh tại hồ Linh Trạch.

Trên thực tế có một số việc Long Vũ không biết. Thông đạo Huyền Cảnh lần này được mở ra, chính là sử dụng máu của cửu đỉnh vu sư. Bom linh lực không gian bình thường không thể phá hủy được.

- Chủ nhân, cậu phải chuẩn bị tốt tư tưởng, tôi cần sử dụng đạo lực của cậu.

Tuy rằng gần đây La Lâm hấp thu không ít đạo lực, nhưng lúc này nàng tính toán đạo lực khá nhiều. Vì vậy muốn mở ra không gian pháp trận của Phượng Hoàng lệnh, tất nhiên phải sử dụng đạo lực của Long Vũ.

- Bắt đầu đi.

Lùi về phía sau mấy bước, Long Vũ hít sâu một hơi, ra lệnh cho La Lâm trong đầu. Ngay lập tức, từ trong cơ thể Long Vũ xuất hiện một cỗ đau đớn tê tâm liệt phế. Đạo lực lúc này giống như bị cạn kiệt tột cùng.

- Âm âm...

Rất nhanh, một tiếng nổ lớn truyền ra, lúc không gian pháp trận Phượng Hoàng lệnh cùng thông đạo Huyền Cảnh chồng lên nhau, không gian bốn phía không thể thừa nhận hai tầng áp lực, xảy ra nổ mạnh. (Giống như là chập điện)

Đến lúc này, thông đạo Huyền Cảnh mạnh mẽ bị phá hủy. Nhưng mà hắc vụ xung quanh âm sơn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, việc này cần có chút thời gian.

Khóe miệng Long Vũ xuất hiện một nụ cười. Hắn dùng thiên sư pháp kiểm chống đỡ thân mình, ý muốn rời đi. Nhưng mới bước đi một hai bước, hắn có cảm giác choáng váng đầu óc.

Ngay sau đó, trước mặt tối sầm. Hắn mất đi ý thức.

Khoảng năm phút đồng hồ sau, một đạo thân ảnh màu trắng từ trong khe núi chạy ra, rõ ràng chính là hình dáng thu nhỏ của yêu hồ. Nhưng mà giờ phút này nó không có răng nanh cũng không có đôi mắt đỏ như máu.

108. Chương 23: Cô Nam Quả Nữ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 23: Cô nam quả nữ

Dịch Giả: Diệt Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thời điểm nó tới gần Long Vũ thì thân hình chậm rãi to lên, há cái miệng như bồn máu cùng ranh nanh sắc nhọn định tấp vào yết hầu đối phương. Thiên sư pháp kiểm rung lên một hồi, đáng tiếc lực đạo trong cơ thể đã cạn, không thể đối chiến.

Mà Long Vũ lúc này bất tỉnh nhân sự, không ý thức được nguy hiểm đang tiến gần đến mình.

Mắt thấy Long Vũ sắp bị chết, một tiếng thét nhẹ truyền đến, lập tức một đạo kiếm khí màu tím phá không bắn tới.

- Nghiệt súc, người không được làm thương tổn Long Vũ sư huynh của ta ...

Người tới rõ ràng chính là Đường Hương Hương. Thì ra Long Vũ đi rồi, Đường Hương Hương liền quay lại tìm kiếm. Tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng nghĩ tới tấm lòng của Long Vũ sư huynh đối với mình, nàng liền có thêm dũng khí.

Mắt thấy ma hồ muốn dả thương Long Vũ sư huynh, Đường Hương Hương trong lòng khẩn trương, Bích Thủy pháp kiếm trong tay điên cuồng múa máy, công phu lúc này bạo tăng, hơn mười đạo kiếm quang vội vàng bắn nhanh xuất ra.

Ma hồ ý thức được nguy hiểm tiến đến, buông tha cho Long Vũ sau đó vội né tránh.

Nó nhe răng nhìn Đường Hương Hương, đôi mắt đỏ ngầu thoáng hiện sát khí. Đường Hương Hương lần đầu tiên thực chiến đối địch dù gì thì cảm giác sợ hãi vẫn tồn tại trong lòng, sự khẩn trương và sợ hãi là chuyện bình thường. Chẳng qua, nhớ tới Long Vũ sư huynh đối với nàng rất tốt, nàng cắn răng, trừng mắt quát lạnh:

- Người nghiệt súc này, có ta ở đây, người mơ tưởng thương tổn Long Vũ sư huynh của ta ...

Nói xong, nàng phát động Bích Thủy pháp kiếm xuất ra vài đạo kiếm sắc bén lao tới công kích.

Ma hồ rống một tiếng, há mồm tụt thổ ra một ngụm khói độc màu đỏ... Màu đỏ khói độc rất nhanh ở trong không khí lan tỏa ra khắp nơi.

Sau đó, nó tròng lớn đôi mắt, đang muốn công kích lại Đường Hương Hương, cũng không nghĩ nơi xa xa phía rừng truyền tới tiếng địch dồn dập . Ma hồ giống như bị gọi về , nó xoay người rời đi.

Đường Hương Hương thấy thế, lúc này mới thở ra một hơi, giờ phút này, toàn thân nàng đã ướt đầm mồ hôi . Nhất là trán, lúc đầu nhau với ma hồ, mồ hôi rơi tí tách trên trán như mưa.

- Long Vũ sư huynh, anh không sao chứ...

Đường Hương Hương duỗi tay lau mồ trên trán thanh tú của mình , lập tức chạy tới.

.....

.....

Lúc Long Vũ tỉnh lại. Hắn đã nằm ở một sơn động phủ kín lá cây. . Hắn đầu tiên nhìn thấy chính là một thân ảnh mỹ lệ. rõ ràng đang hướng hắn mà đi tới.

Đường Hương Hương mở đôi mắt đẹp gất gao nhìn chăm chăm Long Vũ. Vẻ mặt vô cùng thân thiết.

Nhìn thấy Long Vũ tỉnh lại. Đường Hương Hương lộ ra một tia thần sắc hưng phấn. Vui mừng nói:

- Long Vũ sư huynh. Anh đã tỉnh... Thật sự là thật tốt quá...

- Hiện tại là lúc nào ? Anh đã bất tỉnh bao lâu? Em không phải đã đi rồi sao? Đúng rồi. Đây là địa phương nào...

Trong lòng Long Vũ có rất nhiều vấn đề.

- Anh đã ngủ vào lúc tối, hiện tại là bốn giờ sáng. Anh xem, đồng hồ trên tay anh có biểu hiện thời gian mà.

Đường Hương Hương chỉ vào bản thể của La Lâm nói.

Long vũ ngây người ngẩn ngơ, trầm mặc sau nửa ngày, nhìn Đường Hương Hương trước mắt, khóe miệng hiện lên một tia vui mừng:

- Là em đã cứu anh sao?

Tuy rằng đã biết được đáp án thông qua La Lâm, nhưng hắn cố hỏi một câu.

Đường Hương Hương gật gật đầu:

- Long vũ sư huynh, thực xin lỗi, em không nghe lời anh.

- Anh nên cảm ơn em.

Long vũ cảm kích nói:

- Nếu không phải em tới kịp lúc, anh sợ là đã bị yêu hồ ăn thịt.

- A.

Đường Hương Hương hơi kinh hãi:

- Long Vũ sư huynh, Tại sao anh biết? Lúc đó không phải là anh đang hôn mê à?

- Đây là một bí mật, sau này anh sẽ nói cho em biết.

Long vũ tựa hồ cũng ý thức được mình nói sai , vội vàng nói lời dối trá.

- Vâng.

Đường Hương Hương thấy thân thể của Long Vũ bị thương, cũng không có đi truy vấn, nàng hỏi:

- Thân thể của anh thế nào, có đỡ chút nào ko? Vốn em định mang anh rời đi , nhưng hắc vụ trong âm sơn không có tán đi, em lo lắng không mang theo anh đi được, cho nên trước hết mang anh vào một sơn động nghỉ ngơi.

Long Vũ nhìn ánh mắt thân thiết của Tiểu sư muội, trong lòng một trận cảm kích. Trong các đệ tử Huyền Môn, ngoại trừ Tuyết Cơ, chưa từng có bất luận kẻ nào quan tâm đến hắn như thế.

- Tiểu sư muội, cảm ơn em.

Long vũ nói.

- Sư huynh, anh đừng vội vàng khen em. Anh cũng không biết, em cũng sợ hết hồn. Nếu không phải nghĩ đến anh, em thật sự không dám quay lại.

Đường Hương Hương không có giấu diếm sự sợ hãi của mình, sợ hãi cùng với ý tưởng toàn bộ nói cho long Vũ.

Long Vũ suy nghĩ một chút, tiểu sư muội dù sao tuổi còn nhỏ, không có một chút tâm kế.

Đường Hương Hương nhanh cầm chặt cánh tay Long Vũ, khéo miệng mỉm cười:

- Long Vũ sư huynh, thân thể của anh khôi phục một chút , chúng ta liền rời khỏi nơi này. Em đưa anh đi bệnh viện.

Long vũ cười cười:

- Ủ, theo như lời em.

- Hương Hương... lại gần anh một chút.

Chẳng biết vì cái gì, nhìn thấy một đại mỹ nhân trước mắt, trong lòng Long Vũ nhận nhận, ý muốn thân cận với nàng một phen.

- Chủ nhân, của người hormone dục tính của cậu đang tăng lên.

La Lâm nhắc nhở một tiếng.

Tâm thần Long Vũ khẽ rung động, ý thức việc làm của mình. Nhưng rất nhanh, ý thức hắn lại hỗn độn, tim đập nhanh hơn, trong suy nghĩ muốn kéo Đường Hương Hương vào trong lòng mình.

Đường Hương Hương khẽ cười, mặt đỏ lên:

- Long Vũ sư huynh, anh làm sao vậy?

- Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, chẳng lẽ chúng ta không nên tại thân cận một chút sao?

Long Vũ có chút là lạ nhìn Đường Hương Hương, hỏi ngược lại.

Đường Hương Hương vội tránh ánh mắt dâm dục của Long Vũ, thẹn thùng nói:

- Cái gì... Long Vũ sư huynh, anh nói bậy bạ gì thế?

Long Vũ đột nhiên vươn cánh tay phải, lớn mật đem Đường Hương Hương ôm vào lòng. Đường Hương Hương vừa thẹn vừa vội, muốn đẩy đối phương ra. nhưng hai tay Long Vũ ôm thật chặt thân thể của nàng, căn bản là không có cách nào thoát ra.

Hơn nữa bị Long Vũ ôm vào, trong lòng nàng cũng giãy lên một cảm giác không thể cưỡng lại. Thân thể cũng có chút như nhũn ra. Không có một chút đạo lực, không cách nào đẩy nam nhân này ra.

- Long vũ sư huynh... Anh điên rồi? Anh muốn làm cái gì? Anh mau thả em ra.

Đường Hương Hương xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, mặt ngọc cũng đã trở nên đỏ bừng. Hơi thở dồn dập không ngừng, nhất là lúc hai bàn tay Long Vũ xoa nhẹ trên bờ hông nàng, một cổ tê dại làm cho toàn thân nàng nhũn ra.

- Tiểu sư muội... Em thật đẹp.

Trong đôi mắt Long Vũ lúc này toàn là dâm tính, hoàn toàn không giống lúc bình thường. Đôi bàn tay hắn vuốt ve những bộ vị mẫn cảm của nàng.

- Ừ.. ừ.. Dừng lại...

Đường Hương Hương vặn vẹo thân mình, vẫn đang giãy dụa. Nhưng đôi môi anh đào của nàng đã phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ không rõ ràng.

Trong lòng nàng biết là không tốt rồi nhưng không biết vì sao lại có một khát vọng. Giống như thân thể đang chờ cảm giác giống như vậy.

Long vũ bị dục hỏa thiêu đốt, trong lòng hắn trước đây không có ý niệm như bây giờ. Nhưng tâm hắn bây giờ đã bị cổ khí của yêu hồ kia xúi dục. Cổ khí kia làm cho hắn không ngừng xâm phạm Đường Hương Hương. Tay hắn đi dần xuống, vuốt ve nhũ hoa của Đường Hương Hương và biến hóa nó thành các hình dạng khác nhau. Bị xoa nắn Đường Hương Hương không ngừng thở dốc, thân thể nàng lúc này đã mềm nhũn.

109. Chương 24: Âm Dương Giao Hợp

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 24: Âm dương giao hợp

Dịch Giả: Diệt Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Sau đó tay hắn bắt đầu đi dần xuống, vuốt ve địa phương giữa hai chân nàng.

Lúc này, thân thể Đường Hương Hương run rẩy kịch liệt, hai chân kẹp chặt lấy tay hắn, không cho hắn tiến tới.

Nhưng trong nội tâm nàng lại có một tia khát vọng ngày càng mãnh liệt.

- Tiểu sư muội... trăng thanh gió mát, cô nam quả nữ, chúng mình phải chiến thôi, không được phụ ý ông trời.

Khóe miệng Long Vũ lóe lên một tia cười tà dị. Miệng hắn tiến tới lấp đầy đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi bắt đầu mút mát tìm kiếm chiếc lưỡi trong miệng thơm tho của mỹ nhân. Đường Hương Hương có chút khó chịu, có chút thẹn thùng, nhưng sau lại trở nên chủ động, đầu lưỡi Long Vũ đã kích thích dục vọng trong nội tâm của nàng. Nàng đã không còn thẹn nữa, đẩy chiếc lưỡi thơm tho đáp trả lại nam nhân này.

Dục hỏa trong cơ thể Long Vũ không ngừng được thiêu đốt. Hắn thô bạo xé rách quần áo của Đường Hương Hương, bộ ngực căng tròn, trắng không tì vết của Đường Hương Hương lộ ra trong không khí, tay hắn liền tiến tới bóp bóp xoa nắn, gầy hai hột đậu.

- Ân...

Long Vũ trước cũng đã từng sờ ngực nữ nhân khác, nhưng lúc đó cũng còn quần áo. Mà giờ phút này, cũng đang ăn đào nhưng mà không có quần áo, đương nhiên rất kích thích. Một cổ điện lưu kích thích khiến nàng run rẩy cả người. (Cường: Thông báo cho anh em là con Diệt vừa dịch chương này vừa weitei)

- Xin anh dừng lại mà...

Tính cách nữ nhân vốn rụt rè vẫn đang van xin tha thứ, nhưng rất nhanh lời nàng đã biến thành những tiếng rên rỉ thờ dốt. Cái loại cảm giác này thì vãi lúa, sướng không chịu được, làm nội tâm nàng nhộn nhạo, nước chảy như suối. Dần dần, thân thể hần ngày càng khô nóng, chút rụt rè giờ không còn lại tí nào. Trong cơ thể giờ chỉ còn lại hai chữ dục vọng. Nàng vươn hai cánh tay choàng lấy cổ nam nhân, đem hai trái đào lúc này đã căng mọng, se cứng mình dí sát vào miệng của Long Vũ, nàng hận là tại sao Long Vũ đến lúc này rồi mà vẫn chỉ có chấm mút (Diệt: ta chém tí=)). Cường: Ca cũng chém)

- Long Vũ sư huynh. Yêu em đi. Cho em sung sướng đi...

Đường Hương Hương nói những lời khiêu dâm vô cùng ý nghĩa. (Cường: Bà con làm chứng nhé, về sau Đường Hương Hương có kiện thì ae vào ủng hộ ku Long Vũ nhà ta)

Long Vũ nghe vậy dục hỏa càng tăng cao, hần liền đem y phục của nữ nhân này cởi hết. Thân thể nõn nà của Đường Hương Hương hiện lên trước mặt hần nhìn thật khiêu khích. Long Vũ đưa miệng ngậm lấy hột đậu đã sẵn cứng của nàng, một tay vuốt ve vòng eo thon mịn, tay còn lại đang vân vê đám cỏ ẩm ướt mới nhú giữa hai đùi nàng.

Hai má Đường Hương Hương đỏ ửng, da thịt giống như dương chi bạch ngọc, mắt khép hờ phát ra chút quang mang. Hơi thở càng lúc càng mãnh liệt.

Long Vũ không thể cầm lòng nữa (Diệt: Thế này ta cũng éo chịu được). Hần phóng hỏa diễm thiêu trụi quần áo mền(Diệt: đệt thể chơi xong lấy gì mặc. Cường: Lá cây để làm gì con Diệt). Hần sờ sát thân thể với chỗ ẩm ướt của nữ nhân. Hạ thân xuống tìm kiếm vào động đào ẩm ướt của nữ nhân xinh đẹp.

Hỏa nhiệt làm dương cụ của hần cương cứng. Lập tức tiến vào cơ thể của Đường Hương Hương.(Cường: Ta đọc thấy nhục bồng của thằng nv9 nào cũng vừa dài, vừa to, lại khủng bố. Sao chú Tuyết không thấy tả của thằng này thế nào nhỉ . Chắc của ku này vừa ngắn vừa bé) Đường Hương Hương đau quá trời luôn, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ nhưng may mà có chút nước dâm thủy chảy ra từ trước nên cũng đỡ đau đớn. Long Vũ không vì tiếng kêu của Đường Hương Hương mà thương tiếc. Hần cứ liên tục kéo ra rút vào phàm pháp càng lúc càng nhanh.

Đây vốn là một việc làm cho con người sung sướng. Nhưng mà giờ phút này Đường Hương Hương đau đến chết đi sống lại. Lần đầu tiên của nàng mà gặp đúng cái thằng nó chơi thô bạo, nhục huyết của nàng đau đớn không thôi.

Nhưng lúc này nàng cực kỳ sung sướng, ý loạn tình mê nên cũng không cự tuyệt Long Vũ. Cứ để hần phàm pháp. ()

Cũng may mắn là thống khổ cũng không kéo dài lắm. Hai thân thể kết hợp với nhau, dâm thủy tuôn ầm ầm. Hai người kết hợp ăn ý. Đường Hương Hương lúc này cảm thấy ngắt ngảy.

Long Vũ là cơ thể thuần dương. Mà Đường Hương Hương là cơ thể thuần âm tinh khiết. Hai người âm dương kết hợp điều hòa. Đúng là sinh long hoạt hổ

Tiếng rên rỉ của Đường Hương Hương thật kích thích, hỏa hệ dị năng trong cơ thể Long Vũ thức tỉnh, dần dần phóng ra vô hạn sinh cơ, thay đổi thể chất đặc thù của Long Vũ.

Thực ra từ xưa đến nay, Long Vũ và Tuyết Cơ cùng với mọi người Huyền Môn đều có một nhận thức sai lầm. Nói chính xác thể chất của Long Vũ, cũng không phải phế vật. Ngược lại, hần là người biến dị, hần có được hỏa hệ dị năng. Có được hỏa hệ dị năng vốn là chuyện tốt, nhưng vấn đề là , trong máu của hần không chỉ có dòng máu dị năng giả của phụ thân, mà còn có dòng máu của mẫu thân vốn là người tu đạo. Mà hiện tại hai dòng máu này lại tương khắc, hai người triệt tiêu lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau, nên mới tạo nên thân thể phế vật của Long Vũ như hiện nay.

Khi tu luyện Ngũ Cầm Hí, thân thể Long Vũ được cải thiện rất nhiều. Tiềm lực dị năng bên trong cơ thể vô hình đã được kích phát ra bên ngoài.

Hôm nay, thể chất thuần dương của hần gặp được thể chất thuần âm, thuần dương chi hỏa trong cơ thể hoàn toàn bị thuần âm khí hấp dẫn, dị năng được tiến thêm một bước lớn.

Long Vũ rõ ràng cảm ứng được, thuần dương chi hỏa trong cơ thể đang không ngừng sinh sôi nảy nở, từ chảy nhỏ giọt thì giờ nó bạo phát. thuần dương chi hỏa theo đan điền mà sinh, sau đó chảy - khắp toàn thân.

Đây đúng là một chuyện tốt.

Nhưng Long Vũ chưa học được cách kiềm chế thuần dương chi hỏa trong cơ thể. Dần dần, trong cơ thể hắn nơi nơi cũng tràn ngập thuần dương chi hỏa, kinh mạch thậm chí như kiểu muốn đốt cháy.

Bản năng hắn cảm thấy rất tốt, phải nghĩ cách đem bản thân thuần dương chi hỏa bình ổn. không thì hắn toi mất.

Phía trước Đường Hương Hương đang ngất ngây sung sướng, có thuần âm chi khí là một dòng suốt mát dập tắt lửa dục của hắn.

Hắn càng ngày càng thúc thô bạo, tiếng bạch bạch vang cả sơn động. May Đường Hương Hương là người tu đạo, nếu không phải người tu đạo thì nàng đã bị Long Vũ chơi chết bà rồi. (Biên: Để nguyên văn con Diệt, ca độc buồn cười quá nên không dám sửa)

Đương nhiên, giờ phút này Đường Hương Hương cũng thu hoạch không nhỏ.

Long Vũ là thuần dương chi hỏa nên nàng cũng được cải thiện thể chất. Âm dương điều hòa, long hổ gặp gỡ, đây là giúp đỡ lẫn nhau, song phương cùng có lợi.

Không quản là nam nhân hay nữ nhân, đều có hiệu quả.

Dần dần Long Vũ cảm giác tâm thần của mình được mở rộng. Thậm chí lúc này nó vượt qua cả sơn động.

Đường Hương Hương thống khoái mà rên rỉ , nước dâm chảy ào ạt như thác lũ.

Nàng cảm giác được nam nhân đang làm gì đó cơ thể mình và cơ thể mình như không ngừng bành trướng.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc Long Vũ làm cho Đường Hương Hương lần thứ ba lên đỉnh. Cả hai tuy còn đang ngất ngây nhưng ý thức của hai người dần dần hồi phục.

Mà thuần dương chi hỏa của Long Vũ cũng đã bình ổn trở lại.

Hai tay Đường Hương Hương giống như bạch tuộc quanh co gắt gao ôm lấy thân thể của Long Vũ. Toàn thân mềm yếu vô lực, lồng ngực phập phồng không ngừng, hơi thở dồn dập.

Long Vũ nằm đè nên cơ thể của nàng. Qu ba lần phát tiết, thằng nhỏ của hắn cũng trở nên mềm nhũn.

Đường Hương Hương nhắm mắt lại, bình tĩnh trở lại sau trận bão táp. Thân mình nằm nên trên ngực Long Vũ(chúng nó vừa đảo lại rồi), trong đầu còn hồi tưởng lại trận chiến vừa nãy. Nàng chưa từng có nghĩ đến nam nhân cùng nữ nhân lại có thể có được cảnh giới tuyệt vời đến như vậy.

Dần dần, hai người chìm vào giấc ngủ cho đến lúc trời sáng.

Bàn tay Long Vũ vuốt ve bờ hông nữ nhân. Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng trận chiến vừa xảy ra, toàn bộ đều rõ ràng trong đầu hắn.

Hắn quả thực không thể tin nổi, mình lại có thể làm ra một chuyện lớn như vậy.

Đúng lúc này, một tiếng di động quen thuộc vang lên, làm Long Vũ giật mình. Từ tiếng chuông phán đoán, chính là điện thoại của chị Tuyết Cơ.

Cùng lúc đó, Đường Hương Hương đang hưởng thụ ôn nhu cũng bừng tỉnh. Thân mình đột nhiên run lên. Sau đó nàng hét lớn, đẩy Long Vũ ra ngoài.

Lúc này, trong con người tông sáng của nàng, có phần nộ xen lẫn xấu hổ.

- Bốp.

Một tiếng kêu giòn giã. Đường Hương Hương đột nhiên cho Long Vũ một cái tát, tức giận mắg hắn:

- Anh thật vô sỉ, thật lưu manh.

Nói xong, nàng liền nhặt quần áo dưới đất lên, đem bó quanh thân thể. Trong mắt nàng thậm chí còn hiện lên một tia sát ý.

Long vũ bị đánh, hoàn toàn đã thoát ra khỏi mộng.

Chính hắn cũng không biết tại sao lại như thế? Hắn không biết tại sao mọi chuyện lại ra vậy?

Nhìn đồng lá cây thấy có vết huyết màu hồng hắn biết mình đã chiếm lấy trinh tiết của Đường Hương Hương.

Ánh mắt của Long Vũ nhìn Đường Hương Hương một cách ăn năn và nói lời xin lỗi

- Tiểu sư muội, anh xin lỗi, anh ko ngờ mình lại làm chuyện như vậy. Mong em tin tưởng anh, anh thật sự không cố ý đâu.

- Anh đã hủy đi trinh tiết của tôi, tôi hận anh.

Đường Hương Hương phần nộ nói, trong giọng nói còn lưu chút hận ý. Hững phần lúc trước bây giờ đã tan biến hết.

Chỉ một phút đồng hồ trước, nàng dâm dăng như vậy mà giờ như một người khác vậy.

Đối với sự biến hóa kinh người này, chân tay Long Vũ luống cuống. Hắn thực sự đã lấy đi trinh tiết của Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương năm nay mới mười sáu tuổi, còn chưa đến tuổi vị thành niên.

Nhưng bây giờ, nàng đã.....

Long Vũ vò đầu bứt tóc. Hắn muốn biết mình đã làm cái gì vậy? Nhưng hắn rốt cuộc không nghĩ ra, nguyên nhân tại sao lại xảy ra như vậy?

Di động vang lên không ngừng, nhưng không ai bắt máy.

Đường Hương Hương xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nàng đem quần áo rách của mình mặc tạm. Tuy có chút khó coi, nhưng mà che được suối đào và bộ ngực cong vút của cơ thể. Nàng muốn đây chỉ là một tràng ác mộng.

Nhưng hạ thể nàng sưng đỏ đau đớn, cùng với chất dịch dính dính ở trong động đào ẩm ướt đã chứng tỏ đây không phải là mộng. (Cường: Vài tháng nữa cái bụng nó lại phình lên thì buồn cười)

Sự trong sạch của nữ nhân đã bị nam nhân đáng giận này bôi nhọ.

Ngày hôm trước, nàng đối với nam nhân đáng giận này còn tràn ngập lòng nhiệt tình. Nhưng hiện tại, trong lòng nàng chỉ có những hận ý.

Nếu Long Vũ không phải là cháu của sư tôn, chỉ sợ lúc này nàng đã hạ sát thủ.

Theo Tuyết Cơ sáu năm, nàng rất rõ ràng đại vị của Long Vũ trong lòng Tuyết Cơ. Nàng là đệ tử của Tuyết Cơ, cũng cảm động và biết ơn Tuyết Cơ đã chiếu cố và dạy dỗ nàng trong vòng sáu năm. Đối với Tuyết Cơ, nàng cũng có cảm giác như là mẹ của mình. Cho nên không quản trong lòng nàng có bao nhiêu hận ý, bao nhiêu đau khổ, nàng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Long Vũ âm thầm cười khổ, Đại Ngưu từng nói với hắn, con gái trở mặt rất nhanh. Hôm nay hắn đã thực sự thấy được. Lúc trước trước mặt mình còn liêu chết triền miên, rên rỉ, kêu gào, nước dâm chảy tràn nan. Nhưng lúc này lại đối với mình thật lạnh nhạt. (Nó chưa giết là may rồi còn kêu gào gì

Trong trí nhớ của Long Vũ, hắn không sử dụng quá nhiều sức mạnh trong vụ này. Hơn nữa, cả quá trình Đường Hương Hương cũng rất là phối hợp. (Mịa thế mà con Diệt nó bảo thằng Long Vũ nháp nhô thôi rồi)

Nếu không, sự tình cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Nói thật, Long Vũ cảm thấy mình thực sự oan uổng. Ít nhất, cái tát kia thực sự oan uổng cho mình.

Hắn dù sao cũng là một nam nhân. Chuyện như vậy thì nữ nhân bị tổn thất nhiều hơn hắn một chút.

- Tiểu sư muội, trước tiên em nên bình tĩnh lại. Anh nghĩ trong chuyện này nhất định có hiểu lầm. Nhất định có chuyện gì đó mà chúng ta không biết.

Long Vũ là một nam nhân bình thường. Cho nên hẳn đối với chuyện này thường hay ước ao. Nhưng hẳn nằm mơ cũng không nghĩ rằng hôm nay mình lại đi cưỡng bạo một cô gái.

Chuyện này nhất định là tổn tại điều quý quái gì đó.

- Đồ vô sỉ, mở miệng toàn lời nói dối, dám làm không dám nhận.

Đường Hương Hương rút ra Bích Thủy pháp kiếm, giương giọng nói:

- Long Vũ, tôi hiện tại cảnh cáo anh. Chuyện này anh không được nói với bất kỳ ai, kể cả Tuyết Cơ sư tôn cũng không được. Nếu không tôi sẽ giết anh.

Nói xong câu đó, nàng cố nén đau đớn ở hạ thân, xoay người rời đi.

Long Vũ khẽ run người, muốn đuổi theo giữ nàng lại. Nhưng hẳn lập tức phát hiện mình đang lơ đãng. Nhìn kỹ, quần áo đã sớm hóa thành tro tàn rồi.

Lúc này, hẳn khóc không ra nước mắt.

Đường Hương Hương rời khỏi sơn động, hai hàng lệ rơi lã chã trên khuôn mặt.

Nàng không thể nào nghĩ rằng, mình là nữ nhân trong sạch, thuần khiết. Đột nhiên cũng làm ra chuyện như vậy. (ý nó nghĩ cùng phối hợp với Long Vũ)

Nàng cố gắng nhớ lại, nhưng trong trí nhớ của mình cũng phóng đảng, hơn nữa còn chủ động. Nàng còn nhớ lúc đó mình rất sung sướng.

Nàng đau khổ lấy tay kéo tóc của mình, thì thào:

- Vì cái gì, mình lại có bộ dạng như vậy. Tại sao mình lại dâm dăng như thế.

- Long Vũ, I hate u.

Kêu đau một tiếng, Đường Hương Hương nghiêng ngã chạy nhanh trong rừng. Đột nhiên nàng phát hiện đạo lực tinh thuần trong cơ thể rất nhiều, có dấu hiệu xung đột với cảnh giới màu tím.

Lúc này, hắc vụ bao phủ trong âm sơn đã biến mất. Long Vũ đang áy náy, La Lâm chủ động liên hệ :

- Chủ nhân, không liên quan đến cậu. Là khói độc màu đỏ vừa rời của ma hồ phóng ra kích phát bản năng nguyên thủy của hai người. Nói cách khác, cậu không xâm phạm nàng mà là hai người đều tự trao cho nhau.

Lời vừa nói ra, trong lòng Long Vũ cảm thấy thoải mái. Lúc trước vấn đề không được giải quyết, giờ phút này đã hiểu được toàn bộ. Trách không được Đường Hương Hương lúc đó lại phóng đảng như vậy. Thì ra đều là do ma hồ gây ra.

Nghĩ tới đây, long vũ nghiêng rằng tức giận

- Ta nhất định sẽ giết ma hồ người.

- Chủ nhân, cậu đừng tức giận, tôi còn phải chúc mừng cậu... Hỏa hệ dị năng của cậu đã bị cơ thể thuần âm của tiểu sư muội kích hoạt rồi.

La lâm đo lường kiểm tra cơ thể Long Vũ rồi nói:

- Chủ nhân, hỏa hệ dị năng của cậu đã kích hoạt rất mạnh.

Giờ phút này, hỏa hệ dị năng của Long Vũ đã kích hoạt đến siêu việt, đạt tới sơ cấp dị năng Thất Tinh cảnh giới.

Lời vừa nói ra, Long Vũ giật mình. Hẳn động tâm, mở tay một luồng hỏa diễm phóng lên cao. Thiếu chút nữa thiêu cháy sơn động. Long Vũ sợ quá liền thu hồi hỏa diễm.

Hắn kinh ngạc vạn phần, tựa hồ có chút ngáy dại.

Thật lâu sau, hắn mới ung dung thở dài một tiếng:

- Ta nợ Tiểu sư muối nhiều lắm...

- Chủ nhân, cậu không cần áy náy... Tiểu sư muối là thuần âm thể chất, mà cậu là thuần dương thể chất, cậu chiếm được nhiều ít chỗ tốt, nàng có thể tìm được nhiều chỗ tốt.

La Lâm giải thích.

Nghe La Lâm nói như vậy, trong lòng Long Vũ mới nhẹ nhõm một chút. Chân trời mây đen quay cuồng, mưa gió đang đến. Đã trải qua ban ngày nguy hiểm, ban đêm âm sơn tựa hồ có vẻ càng thêm sự yên lặng.

Trong đêm đen, vài thân ảnh nhân mã xuất hiện tại âm sơn, xem trang phục của họ, có đệ tử Huyền Môn, cũng có võ cảnh chiến sĩ, còn có thành viên siêu năng Đặc Cần tổ.

Bọn họ đến đúng thời điểm, mà nguy hiểm của âm sơn đã được giải trừ. Khi bọn họ phát hiện rất nhiều thi thể huyết bức, đã hiểu ra phần nào đó.

110. Chương 25: Thủ Phạm Thần Bí

Đặc Thủ Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 25: Thủ phạm thần bí

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Tuyệt Cơ cùng Mã Hiểu Mai kết luận, nguy cơ đã bị Long Vũ xóa bỏ.

Nhưng vấn đề là Long Vũ cùng Đường Hương Hương bị mất tích.

Điều đáng mừng chính là, có thể liên lạc được với Long Vũ, nhưng mà không có ai nhắc máy. Tuyệt Cơ tin chắc Long Vũ không xảy ra chuyện gì. Nàng lấy thân phận nghị trượng Huyền Môn, hạ lệnh cho từng nhóm đệ tử Huyền Môn vào sâu trong núi tìm kiếm.

Ưu khuyết điểm của Long Vũ mọi người đều rõ ràng, bọn họ phục tùng mệnh lệnh của Tuyệt Cơ vô điều kiện. Đồng thời Lâm Phong, phụ trách siêu năng Đặc Cần tổ cũng hạ lệnh thuộc hạ vào trong núi tham gia lục soát.

Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

Long Vũ không phải là không muốn trở về, chỉ là trong lòng hắn lúc này rất rối loạn. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, hắn đối với tiểu sư muối có chút áy náy. Nếu như người bị xâm phạm là Mã Hiểu Mai, hắn cũng không có bao nhiêu khó chịu. Bởi vì Đường Hương Hương vẫn còn quá nhỏ. Cho đến giờ Đường Hương Hương vẫn còn là một hài tử.

Cho đến khi bầu trời tối đen, hắn mới lộ mọ bò ra ngoài sơn động. Ai kêu hắn háo sắc, trực tiếp thiêu hủy quần áo trên người của mình.

Cười khổ một tiếng, Long Vũ từ trên cành cây gần đó hái ít lá cây, che lại những bộ vị trọng yếu của cơ thể giống như người nguyên thủy. Sau đó hắn tìm đường xuống núi.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy được khí tức tà ác giống với hắc vụ ban ngày. Đồng thời La Lâm phát ra báo động:

- Chủ nhân, có khí tức tà ác gần đây. Hướng dẫn điện tử hoàn thành.

Tâm hơi động, thủ phạm ở ngay gần đây.

Sự tình ngày hôm nay, suy đoán từ địa lời. Người này hẳn rất tinh tường thế giới này.

Long Vũ tuy rằng nhân họa đắc phúc. Kích hoạt hỏa hệ dị năng trong cơ thể. Nhưng trong lòng vẫn còn rất hận người này. Hắn hận không thể cho hắn trăm kiếm.

Tìm mấy giờ, vẫn không có một chút dấu vết gì. Một vài đệ tử Huyền Môn đối với Long Vũ, Đường Hương Hương gần như hết hi vọng.

Long Vũ cùng Đường Hương Hương là hai người thân nhất của Tuyết Cơ. Trong nội tâm nàng hình thành áp lực rất lớn. Nàng một lần nữa tự an ủi mình. Bọn họ hẳn là không có việc gì.

Trong lúc này, nàng gọi di động cho Long Vũ vài lần. Nhưng hệ thống kêu đối phương đã tắt máy. Trên mặt nàng dần xuất hiện vẻ mặt lo âu. Người đồng dạng với nàng là Lữ Minh. Long Vũ thì không sao, nhưng lại còn kéo theo cả Đường Hương Hương. Hắn hối hận lúc trước không bảo vệ tốt tiểu sư muội.

- Tuyết Cơ sư thúc, không bằng chúng ta phân nhau ra tìm. Nguy cơ âm sơn đã giải quyết. ta nghĩ chúng ta hành động riêng lẻ chắc không gặp nguy hiểm gì. Âm sơn rộng lớn như thế, nếu chúng ta luôn tụ một chỗ, có trời mới biết lúc nào mới tìm được.

Lữ Minh đề nghị nói.

- Được rồi.

Tuyết Cơ cũng đã có ý nghĩ này, nàng trầm giọng nói:

- Mọi người, cứ hai người một tổ. Nếu ai phát hiện manh mối, hãy lấy tín hiệu Huyền Môn báo cho nhau.

Uông Kiếm muốn cùng với Lữ Minh một tổ, nhưng lại bị Lữ Minh cự tuyệt. Hắn muốn tự mình đi tìm tiểu sư muội. Dùng hành động này để đền bù sai lầm của mình vì đã không bảo vệ tốt tiểu sư muội.

Về mặt Uông Kiếm phẫn nộ, hắn tìm một người có tu vi không khác mình mấy hợp tác. (Thằng này sợ chết)

Tuyết Cơ tự nhiên cũng đi một mình. Nàng sử dụng trường kiếm phi hành, tự do đi lại trong rừng cây, trong lòng lo lắng không thôi.

Từ khi nàng còn bé, đã phân tán Huyền Môn đi một mình. Khi nàng quyết định gọi điện một lần nữa, đột nhiên cảm thấy một cỗ tà khí.

- Âm, âm...

Đúng lúc này, vòm trời bùng nổ một đạo lôi điện. Bốn phía đang tối đen đột nhiên sáng ngời. Tuyết Cơ thu hồi Tuyết kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, giương mắt nhìn bầu trời, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại. Tại chỗ vừa phát ra tiếng nổ, nàng rõ ràng thấy được một đám hắc vụ cách đó không xa.

Một lát sau, tại vị trí hắc khí đột nhiên phát ra vài đạo ánh sáng mỏng manh.

Tuyết Cơ nhảy lên một cành cây, nhìn chằm chằm vào chỗ phát ra ánh sáng. Nàng hít sâu một hơi, sắc mặt trầm xuống. Không một chút chần chừ, nàng từ mặt đất nhảy mạnh lên, phi thân tới hướng đó.

Càng tiến lên phía trước, cỗ khí tức tà ác càng ngày càng dày đặc.

Trong bóng đêm, con người Tuyết Cơ lóe lên, nàng ẩn vào tán cây bên cạnh, nhìn kỹ qua bên đó. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã giật mình. Ai ya. Chính mình tìm kiếm cất lực thì Long Vũ đang nằm ở khoảng đất trống phía trước, quanh thân bố trí Cửu Trảo Thất Tinh Đẳng (Mấy cái chén có đặt nền bên trong, xếp theo hình bắc đẩu, còn hai cái chén chắc để bên trong). Một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang loay hoay gì đó. Nhìn bộ dáng của hắn hẳn là đang bố trí một trận pháp nào đó.

Nhìn kỹ một chút, Tuyết Cơ không thấy thân ảnh của Đường Hương Hương.

- Ai . Đi ra mau

Khi Tuyết Cơ vì kinh ngạc mà phân thần. Hắc ý nhân cảm nhận được khí tức của nàng, quay đầu quát một tiếng.

Tuyết Cơ vội vàng thu liễm khí tức. Nàng ngừng thở, đứng im tại chỗ.

Hắc y nhân nhìn nhìn một hồi, không phát hiện ra điều gì. Hắn quay đầu tiếp tục bố trí trận pháp.

Nhìn theo ánh sáng lơ lửng, Tuyết Cơ phát hiện Long Vũ nhắm chặt hai mắt, hơi thở đều đặn, sắc mặt xanh mét, hẳn là đang hôn mê.

Đúng lúc này, hắc y nhân từ trong ngực lấy ra một con dao nhọn, đôi mắt dừng lại trên ngực Long Vũ. Trong lòng Tuyết Cơ chợt nhảy dựng, rốt cuộc bắt chập điều gì đó, vội vàng phi thân qua, giận dữ quát lớn:

- Dừng tay.

- Ha ha.

Hắc y nhân cười có chút khàn khàn, so với tiếng khóc còn khó nghe hơn:

- Người rốt cục đã chịu xuất hiện rồi. Người muốn cứu đứa trẻ này?

Lông mày Tuyết Cơ nhíu lại, giọng giọng hỏi:

- Người là ai? Thông đạo Huyền cảnh là do người mở ra à? Buông tiểu Vũ ra, nếu không hôm nay ta thay trời hành đạo.

- Ha ha.

Hắc y nhân khinh thường cười cười:

- Người dám quản chuyện của ta à? Người là ai? Nếu ta là người, ta sẽ không bao giờ hiện thân để tìm cái chết.

- Ta Tuyết Cơ, người của Huyền Môn. Ta khuyên người hãy dừng hành động của mình lại, nếu không Huyền Môn nhất định sẽ không để cho người được an ổn đâu.

Tuyết Cơ nhận ra đạo pháp của người này không bình thường. Vì an toàn, nàng vội lấy danh tiếng của Huyền Môn nói chuyện. Hy vọng hắn ném chuột sợ vỡ bình.

Hắc y nhân nghe vậy cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Ha ha, người cho rằng Huyền Môn giỏi lắm sao. Huyền Môn đối với ta không bằng cái đỉnh, chỉ được cái đông người. Ta nói thật với người, bản tôn không sợ Huyền Môn. Người không nói Huyền Môn ra còn tốt, nhưng đã lấy Huyền Môn để dọa ta, ta sẽ giết chết người xem Huyền Môn làm gì được ta. Còn tiểu tử này, nó đã phá hủy chuyện tốt của ta, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nó.

Tuyết Cơ nghiêm mặt:

- Người suy nghĩ cho kỹ...

Phóng mắt khắp thiên hạ, không để Huyền Môn trong mắt, hoặc là đại thần thông hoặc là một kẻ điên. Tuyết Cơ không thể nhận định được đây thuộc loại người nào.

Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không thể rút lui. Nếu không tính mạng của Long Vũ khó mà giữ được.

Hắc y nhân khinh thường hừ lạnh:

- Người muốn chết..

Vừa dứt lời, âm phong bốn phía nổi lên, tà khí nồng đậm. Hắn rút ra một thanh kiếm kiếm ngăm đen. Trên thân kiếm còn có chút máu tươi, mơ hồ còn nghe được cả tiếng ma khóc quỷ gào.

- Người cứ nhiên sử dụng linh hồn để luyện kiếm...

Trên mặt Tuyết Cơ chợt hiện lên vẻ giận dữ:

- Người là kẻ tà ma ngoại đạo, ngang nhiên sử dụng phương pháp táng tận lương tâm, sử dụng âm dương tà kiếm. Hôm nay, ta nhất định phải giết người, vì dân trừ hại, thay trời hành đạo.

Tuyết Cơ có thể rõ ràng nhận ra những linh hồn đang khóc thét ở trong pháp kiếm của hắc y nhân.

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng:

- Cô bé, coi như ngươi cũng có chút kiến thức. Cũng tốt, hôm nay ta sẽ lấy linh hồn của ngươi giam cầm lại, cho ngươi làm Quỷ Vương, chắc chắn sẽ gia tăng uy lực của âm dương pháp kiếm.

Vừa rút lời, hắc y nhân vung pháp kiếm lên, bốn phía đều bốc mùi tanh hôi, tiếng quỷ gào khóc càng thêm lương, giống như những oan hồn hằng đêm gào khóc, nghe thấy tê tâm liệt phế.

- Cô bé, chịu chết đi.

Hắc y nhân gào to một tiếng. Trên thân âm dương pháp kiếm chợt hiện lên một bộ mặt quỷ dữ tợn, từ trong thân kiếm đánh về phía Tuyết Cơ.

Sắc mặt Tuyết Cơ cực kỳ giận dữ. Nàng biết uy lực của âm dương pháp kiếm càng lớn, thì quá trình tu luyện hại chết càng nhiều người. Muốn luyện thành uy thế như trước mắt, chỉ sợ dưới kiếm của hắn đã có hơn một ngàn sinh linh.

Liên tưởng đến hành vi hôm nay của hắn, không cần quản hắn đến từ nơi nào. Dù sao cũng là kẻ cực kỳ tà ác, cần phải tiêu diệt.

Mắt thấy quỷ vật đã xuất hiện trước mặt, Tuyết Cơ không một chút chủ quan, vung Tuyết kiếm nghênh chiến. Con quỷ bị hàn quang đánh tới, kêu thảm một tiếng liền hóa thành bột mịn.

- Thủy Thần đạo pháp. Nhưng mà chỉ đạt được vài thành, thực đáng tiếc. Ngươi hôm nay muốn chết, nếu không chẳng bao lâu nữa, người liền có thể tiến vào cảnh giới bất diệt.

Ngôn ngữ hắc y nhân dường như rất hiểu rõ đạo pháp của Huyền Môn.

Tuyết Cơ giận dữ mắng mỗ một tiếng:

- Ngươi là tên tà đồ vô sỉ. Chớ vội càn rỡ, người chết chính là ngươi...

- Không biết tự lượng sức.

Hắc y nhân khinh miệt:

- Cho dù là Thiên Cơ Tử cũng không dám lớn tiếng như thế. Ngươi đi chết đi.

Chợt quát một tiếng, hắc y nhân vung âm dương pháp kiếm lên. Một con ác quỷ hung mãnh xen lẫn với mùi tanh hôi tiến đến. Tốc độ rất nhanh, tựa như một tia chớp.

Tuyết Cơ bình tĩnh ứng chiến, Tuyết kiếm trong tay lập tức đâm tới.

Hàn quang của Tuyết kiếm đánh trúng con quỷ. Con quỷ hét thảm một tiếng tan biến. Nhưng lúc Tuyết Cơ tưởng thành công thì một tia hồng quang đánh tới lồng ngực nàng. Một cỗ âm hàn khí lập tức tràn khắp nửa người, trước mắt tối sầm, thân mình lung lay sắp đổ.

Nàng lùi về phía sau ba bốn bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Sắc mặt nàng lúc này đã tái nhợt.

- Ha ha...

Một trận cười cuồng tiếu trong hắc khí. Hắn cười nói:

- Thật là khờ. Quỷ vật này chính là song sinh tử. Ngươi giết chết một con, tất nhiên là vẫn còn một con..

- Đê tiện.

Tuyết Cơ tức giận quát lên một tiếng, trong lòng tức giận, yết hầu nóng lên, nhẹn không được phun ra một ngụm máu, nhuộm đỏ lồng ngực. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt đầy một trời sao, âm hàn trong cơ thể có vẻ như đã chậm rãi tiến đến gần đan điền.

Nàng cố tự trấn định tâm thần, đôi mắt đảo qua Long Vũ vẫn hôn mê trên mặt đất, từ trong lòng nàng có một dũng khí phi thường.

Bất kể thế nào, nàng cũng không thể ngã xuống.

Nàng phải bảo vệ Long Vũ.

Nàng phải thực hiện lời hứa với sư tỷ của mình.

- Trong hàng đệ tử của Huyền Môn, người như ngươi cực kỳ xuất sắc, ý thức cùng nghị lực rất lớn. Đáng tiếc, ngươi bị tà khí xâm lấn, không thể chống đỡ được bao lâu.

Hắc y nhân đắc ý:

- Âm dương kiếm pháp trong tay ta đây tuy rằng thu dụng đều là linh hồn của người bình thường, nhưng đã được ta tế luyện nhiều năm, âm tà đã được hấp thụ rất lớn. Đây chính là khắc tinh của danh môn chính phái các ngươi.

Sau đó, sắc mặt Tuyết Cơ đã trở nên xanh mét, thậm chí trên trán nàng đã xuất hiện những chấm đen, thân thể mềm mại cũng không ngừng run rẩy. Nhìn bộ dáng, có lẽ nàng không thể chống đỡ được bao lâu. Giờ phút này, nàng hoàn toàn đứng vững dựa vào ý chí, nếu không đã sớm ngã xuống.

- Buông tha cho Tiểu Vũ, ta tùy ý ngươi xử trí.

Tuyết Cơ cắn răng nói:

- Nếu ngươi dám giết tiểu Vũ, ngươi sẽ hối hận. Sư tỷ và tỷ phu của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

- Ha ha...

Hắc y nhân khinh thường nói:

- Cô bé, thu hồi lại bộ dạng uy hiếp của ngươi đi. Huyền Môn đối với người khác còn có trọng lượng, nhưng đối với ta cũng chỉ là chó má.

Tuyết Cơ cười thầm một tiếng nói:

- Ta biết đạo pháp của ngươi thần thông, ta chết không có gì đáng tiếc. Nhưng ta hi vọng ngươi có thể buông tha cho nó. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ.

- Thiếu chút nữa quên nói cho ngươi biết. Tên nhóc này có chút kỳ quái, tạm thời ta chưa giết hẳn. Ta chỉ muốn biến hắn thành tượng gỗ của ta...

Hắc y nhân thản nhiên nói:

- Ta có chút hiếu kỳ. Với tu vi của hắn lại có thể giết được nhiều huyết bức như vậy, lại còn có thể hủy được thông đạo Huyền Cảnh. Trước khi chưa biết rõ ràng việc này, ta sẽ không giết chết hắn.

- Ngươi dám...

Nghe hắc y nhân biến Long Vũ thành con rối, trong lòng Tuyết Cơ càng căng thẳng hơn. So với biến thành cái xác không hồn, chẳng thà chết đi còn thống khoái.

- Ha ha...

Hắc y nhân cười nói:

- Ngươi thật sự là buồn cười. Các ngươi đều ở trong tay của ta, ta xử trí các ngươi thế nào là tự do của ta.

Nói tới đây, hắc y nhân cười tà:

- Ngươi cũng thực là may mắn. Nếu như một năm trước, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết. Ta sẽ bắt ngươi để tu luyện, hút hết âm nguyên của ngươi, chỉ để lại một khối túi da.

- Ta liều mạng với ngươi.

Tới lúc này, Tuyết Cơ không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có cách liều mạng. Dựa vào ý chí cường đại, nàng kích thích đạo lực trong cơ thể chậm rãi áp chế tà khí.

Nhìn thấy Tuyết Cơ đem tà khí trong cơ thể áp chế xuống, hắc y nhân hơi kinh hãi. Hắn giương âm dương pháp kiếm lên, thả ra một con quỷ, tiếp tục tấn công Tuyết Cơ.

Tuyệt Cơ hét lớn một tiếng, tinh thần khá hơn rất nhiều. Nàng vung Tuyệt kiếm không ngừng phóng ra hàn khí.

Bàn tay Tuyệt Cơ giương cao, hai mắt trợn lên, quan thân mình đã ngùn ngụt hàn khí.

- Thủy Thần bạo...

Trong lời nói của hắn có vài phần ngưng trọng.

- Không nghĩ rằng ngươi lại có bản lĩnh như thế. Chỉ là cảnh giới tụ linh lại có thể thi triển đạo pháp này. Xem ra mấy năm nay Huyền Môn cũng có được một thiên tài.

111. Chương 26: Hương Hương Thống Khổ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 26: Hương Hương thống khổ

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Vừa dứt lời, hắn liền vội vàng vung âm dương pháp kiếm lên, xuất ra hai con quỷ đồng thời đánh về phía Tuyệt Cơ. Nhưng vừa tiếp xúc với hàn mang quanh người nàng, chúng lập tức hóa thành tro bụi.

Thân mình Tuyệt Cơ chuyển động, giờ phút này nàng mạnh mẽ thi triển thần thông đạo pháp. Tuy rằng lực lượng cường đại nhưng nó lại hao tổn rất nhiều đạo lực.

Nàng liếc mắt nhìn Long Vũ, chỉ hi vọng lúc này hắn có thể mau chóng tỉnh lại, rời khỏi nơi này. Cho dù nàng có chết cũng đáng giá.

Tuyệt Cơ hét nhẹ một tiếng, Tuyệt kiếm trong tay bắn ra vô số đạo hàn mang, hướng tới phía hắc y nhân.

Hắc y nhân hiển nhiên biết rõ uy lực của đạo pháp này, lập tức lùi về phía sau mấy bước, đồng thời xuất ra năm sáu quỷ vật đón đỡ. Sau vài tiếng kêu thảm thiết, mấy con quỷ vật liền tan biến, mà kiếm quang của Tuyệt Cơ cũng bị tiêu tán.

Hắc y nhân cả giận nói:

- Không tệ. Huyền Môn khó có được một người như vậy. Nhưng đáng tiếc lại gặp phải một đối thủ là ta.

Hiển nhiên, hắc y nhân đã nổi giận. Có thể thấy rõ sát khí trong đôi mắt hắn.

- Đi chết đi.

Hắc y nhân tức giận quát lên một tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu đen lên thân kiếm. Sau khi pháp kiếm hấp thu máu đen của hắn, quỷ vật bị phong ấn trong cơ thể lập tức điên cuồng, tiếng kêu khóc không ngừng phát ra, làm rung chuyển trời đất. (Sao oánh nhau dữ vậy mà không có tên nào mò đến nhỉ)

Tuyệt Cơ cắn răng lại bắn ra mấy đạo hàn mang. Khi tiếp xúc với quỷ vật, nó liền hóa thành máu loãng, vô cùng tanh hôi.

Cùng lúc đó, Tuyệt Cơ cũng phun ra một ngụm máu, thân hình nàng cũng bị rung động.

- Xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu.

Hắc y nhân âm hiểm cười cười.

- Không được thương tổn chị Tuyệt Cơ.

Đúng lúc này, Long Vũ đang hôn mê trên mặt đất bỗng nhiên mở miệng. Hắn đứng bật dậy, vội vàng đi đến bên cạnh Tuyết Cơ. Hắn rút thiên sư pháp kiếm ra, vẽ mặt cảnh giác.

- A?

Hắc y nhân dường như lần đầu tiên nhìn thấy thiên sư pháp kiếm:

- Lại là thiên sư pháp kiếm. Chẳng lẽ Huyền Môn phục hưng. Đáng tiếc, các ngươi lại gặp phải ta.

Lúc trước hắn một chiêu đã chế trụ được Long Vũ, căn bản không cho Long Vũ một cơ hội nào. Vì vậy đây là lần đầu hắn nhìn thấy thiên sư pháp kiếm trong tay Long Vũ.

Đối với thiên sư pháp kiếm, hắc y nhân cũng không xa lạ gì. Tính cả lần này, đây cũng là lần thứ hai hắn nhìn thấy.

Nhưng mà, lần trước hắn nhìn thấy là lúc hắn đang ở Huyền Cảnh.

- Chị Tuyết Cơ, chị không sao chứ.

Long Vũ mang vẻ mặt thân thiết, trong lòng luôn luôn cảnh giác.

- Chị không sao. Tiểu Vũ, gặp lại em còn sống, chị an tâm rồi. lát nữa chị quấn chặt lấy hắn, em dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ này. Nhớ kỹ, không quên em nghe được âm thanh gì, cũng không được quay đầu lại.

Lời nói của Tuyết Cơ xác định là nàng phải chết.

- Không được.

Long Vũ không một chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hắn trầm giọng nói:

- Chị Tuyết Cơ, chúng ta kẻ vai chiến đấu, cùng sinh cùng tử. Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ lại chị, tham sống sợ chết...

- Hừ. Ta ghét nhất là nghe những lời tình nghĩa như vậy. Đi chết đi.

Trong hắc khí, hắc y nhân hừ lạnh một tiếng. Cũng không thấy động tác của hắn thế nào(Lão Tuyết hết từ để tả rồi), âm dương kiếm pháp bắn ra một đạo hắc mang, hướng Long Vũ đánh tới.

Hai hàng lông mày của Tuyết Cơ dựng ngược, Tuyết kiếm đồng thời xuất thủ, đem hắc mang hóa giải.

Bên trong hắc khí, hắn nói:

- Ngươi vì sao phải liều mạng bảo vệ tên nhóc này. Hay là ngươi thương hắn... Trong thế gian này, ngoại trừ tình yêu, ta thật sự không thể nghĩ ra được có thứ gì có thể làm cho nữ nhân quên hết sinh tử.

- Nói bậy.

Không biết tại sao, hai má Tuyết Cơ hơi hơi hồng lên. Nàng khẽ cúi:

- Chớ có nói bậy...

- Ha ha...

Hắc y nhân khàn giọng nói:

- Tuyết Cơ tiên tử... Ngươi đã bị dính tà độc, bây giờ đạo lực bị tiêu hao gần như không còn. Ta xem ngươi còn kiên trì được bao lâu...

Tuyết Cơ thực sự không được, thân mình lung lay sắp đổ, dường như muốn ngã xuống đất. Long Vũ vội vàng đưa cánh tay đón lấy, âm thầm truyền đạo lực, hy vọng giúp cho nàng có thể giảm bớt một chút thống khổ.

- Dừng lại.

Tuyết Cơ biết suy nghĩ của Long Vũ, nhưng nàng không muốn hắn lãng phí đạo lực. Mạnh mẽ đẩy cánh tay của hắn ra.

Trong mắt hắc y nhân xuất hiện hung quang, lạnh lùng nói:

- Nhóc con. Người muốn cuốn lấy ta, thực sự là buồn cười. Hôm nay các người chết chắc rồi.

Nói xong. Hắc y nhân đâm ra một đạo hàn mang, hướng về phía ngực Tuyết Cơ đánh tới.

- Ta tới đây.

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng, bấm thiên sư kiếm quyết bắn ra một tia kim sắc chói lọi. Đồng thời xuất ra Phá Ma Thần Long thân to bằng thùng nước đón đỡ thế công của hắc y nhân.

- Giải lắm. Tu vi cảnh giới lam sắc lại có thể xuất ra Thần Long có thể so với cảnh giới tụ linh. Hôm nay nếu ta không bắt người, tương lai chính là một tai họa lớn.

Vừa dứt lời, hắc y nhân bấm lên kiếm quyết, Âm Dương pháp kiếm rõ ràng cũng xuất ra con Thần Long đồng dạng. Mà lúc này tà khí trên người hắc y nhân cũng hoàn toàn tiêu thất.

- Thiên sư kiếm quyết?

Sắc mặt Tuyết Cơ trở nên tái nhợt, sau đó trở nên kinh ngạc:

- Làm sao có thể. Người tại sao lại biết thiên sư kiếm quyết. Người cũng là người của Huyền Môn...

Thiên sư kiếm quyết thế nào, trong lòng Tuyết Cơ đều rõ ràng. Nếu không phải là người của Huyền Môn, thì không có khả năng thi triển được. Từ độ lớn của Thần Long, có thể thấy rõ ràng tu vi thiên sư kiếm quyết của người này, sợ rằng cảnh giới đã là trăm thiên. Thiên sư kiếm quyết chia làm tru tà, phá ma, tịnh hóa, trăm thiên, diệt thiên... Tổng cộng có bảy cảnh giới. Trăm thiên là cảnh giới thứ tư, uy lực mạnh hơn phá ma của Long Vũ rất nhiều. Nhưng mà trên thanh kiếm của hắc y nhân lúc này là chính tà đạo pháp, cùng với pháp kiếm trong tay hạn chế nên không thể phát huy công hiệu lớn nhất. Cho nên giờ phút này hai người quả thật lực lượng là ngang nhau.

Nhưng mà Long Vũ mở ra khuếch đại đạo lực, thi triển ra Thần Long, so với hắc y nhân, hắc y nhân không thể duy trì được thời gian dài.

Trong lòng Tuyết Cơ càng sốt ruột, tà khí trong cơ thể xâm lấn càng mãnh liệt. Thậm chí khóe miệng nàng cũng tràn ra máu, vệt đen từ mi tâm cũng đã kéo dài xuống đến chóp mũi.

Tình thế ác liệt...

- Chủ nhân, hiện tại chỉ có một biện pháp – kéo hắc y nhân tới Huyền Cảnh.

La Lâm nhắc nhở.

- Việc này có chắc chắn không?

Long Vũ hỏi.

Lam Lâm nói:

- Nếu có đủ đạo lực sử dụng, tôi có thể sử dụng Phượng Hoàng lệnh mở ra pháp trận không gian mang hai người đi. Nhưng mà cậu sẽ bị mất rất nhiều đạo lực, vô cùng đau đớn.

- Ta còn rất người, xem người có thể chống đỡ thế nào?

Khóe miệng hắc y nhân hiện lên một tia tò mò.

- Chị Tuyết Cơ. Chị yên tâm, em sẽ không để cho chị xảy ra việc gì đâu. La Lâm, bắt đầu đi...

Cho tới bây giờ, Long Vũ chưa bao giờ chần chờ chuyện gì. Hắc y nhân ra lệnh cho La Lâm lấy đạo lực trong cơ thể của mình để thi triển không gian pháp trận.

Cổ nén đau nhức, hắc y nhân dò Tuyết Cơ:

- Chị Tuyết Cơ, cố gắng chịu đựng, chị có thể làm được... Em đã phát ra tín hiệu cầu cứu. Đệ tử Huyền Môn rất nhanh sẽ tới đây...

- Tiểu Vũ, em muốn làm gì?

Trong lòng Tuyết Cơ căng thẳng.

- Chị Tuyết Cơ, chị yên tâm, em không việc gì đâu.

Vừa dứt lời, La Lâm đã hấp thu đủ đạo lực, mở ra không gian pháp trận từ Phượng Hoàng lệnh. Mục tiêu chính là Long Vũ cùng hắc y nhân.

- Không... Không cần...

Hắc y nhân dường như cũng minh bạch ra điều gì, hấn theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng thân thể của hấn rất nhanh bị đạo lực mạnh mẽ bao vây.

Cho dù lực lượng hấn có cường đại như ban đầu, cũng không thể khác cự lại chí bảo Phượng Hoàng lệnh.

Theo vài tiếng gào thét không cam lòng, Long Vũ cùng hắc y nhân biến mất không thấy bóng dáng. Sau một khắc, Tuyết Cơ rốt cuộc cũng hiểu rõ đầu đuôi.

Hai hàng lệ từ trên đôi mắt đẹp chảy xuống, tí tách rơi trên mặt đất. Khóe miệng nàng hiện lên một vẻ tươi cười, thì thào tự nói:

- Tiểu Vũ, em thực sự đã trưởng thành...

- Phốc...

Thân hình Tuyết Cơ hơi lay động, trong cổ ngọt lịm, lại há miệng phun ra một ngụm máu đen, hai mắt tối sầm nhất thời mất đi ý thức.

Một lát sau, vài người lần lượt đuổi tới, cầm đầu chính là sư đệ Phù Hoa. Nhìn thấy Tuyết Cơ hôn mê trên mặt đất, khóe miệng có vết máu, hấn vội vàng phi thân đến chỗ Tuyết Cơ, đỡ nàng dậy, cho vào miệng nàng viên thuốc bạch sắc.

Rất nhanh, ánh mắt Tuyết Cơ hơi mở:

- Tiểu Vũ, tiểu Vũ...

- Tuyết Cơ sư tỷ, tiểu Vũ xảy ra chuyện gì?

Phù Hoa thấy Tuyết Cơ bị trọng thương vẫn còn băn khoăn Long Vũ, vội vàng hỏi tình huống.

- Nó... Nó bị bắt đi rồi...

Tuyết Cơ cũng không nói sự thật. Nếu như chuyện Long Vũ có thể tự do ra vào Huyền Cảnh, sẽ là một rắc rối lớn, chuyện này không thể nói ra.

Ngẫm lại sự kiên quyết của Long Vũ, khóe mắt Tuyết Cơ ngấn nước, trong lòng chua xót xen lẫn sự vui mừng.

Chỉ mong hấn không có việc gì.

- Mọi người chia nhau ra đi tìm đi, cần phải tìm được Long Vũ bằng mọi giá...

Phù Hoa hạ lệnh, sau đó nâng Tuyết Cơ dậy, giúp nàng kiểm tra thân thể. Hấn trầm giọng nói:

- Sư tỷ, thương thế của tỷ rất nặng, ta phải mau chóng mang tỷ về chỗ sư tôn. Có sư tôn tự mình giúp tỷ chữa thương mới được. Tỷ yên tâm, ta sẽ lưu lại người tiếp tục tìm tiểu Vũ.

- Không cần...

Tuyết Cơ thống khổ lắc đầu:

- Chúng ta đi thôi. Không tìm được đâu... Nó bị người bắt đi rồi.

Mọi người tại nơi này, dù ai đi nữa cũng không có cách nào tiến vào Huyền Cảnh. Tìm người ở nơi này chính là lãng phí thời gian.

Phù Hoa do dự một chút, sau đó hạ lệnh đình chỉ tìm kiếm.

Sau đó, Phù Hoa nói:

- Tuyết Cơ sư tỷ, còn một tin tốt lành muốn nói với tỷ. Đệ tử của tỷ, Đường Hương Hương đã được Lữ Minh tìm thấy, có lẽ lúc này đã trở về trang viện Huyền Môn.

- A...

Phù Hoa nói đúng, đây đúng là tin tốt lành. Cùng ở chung với Hương Hương sáu năm, Tuyết Cơ đã coi nàng giống như con của mình. Tình cảm mặc dù không so sánh được với Long Vũ, nhưng cũng không tồi.

Sau nửa giờ, Tuyết Cơ đã được đưa đến trước mặt Thiên Cơ Tử.

Biết được chuyện xảy ra, trong lòng hắc ngũ vị phức tạp, không nghĩ tới lần này Long Vũ lại ngăn được cơn sóng dữ. Hắc đường như mơ hồ chứng kiến tương lai Long Vũ tiền đồ còn tiến rất xa.

Nhưng mà Long Vũ đã bị người nào bắt đi, Tuyết Cơ cũng không có đề cập tới.

- Phù Hoa, người cùng mọi người đi ra ngoài. Ta có chuyện muốn nói với sư tôn.

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ vẫn có ý định nói tình huống của hắc y nhân. Người nọ có thể thi triển thiên sư kiếm quyết thuần thực vô cùng, hơn nữa tu vi rất cao thâm, tuyệt đối không phải người bình thường. Người này sớm muộn cũng gây tai họa cho Huyền Môn.

- Tất cả ra ngoài đi.

Thiên Cơ Tử lần đầu thấy vẻ mặt Tuyết Cơ như vậy.

Mọi người nghe vậy, lập tức rút lui.

- Tuyết Cơ, có phải có chuyện quan trọng hay không? Có phải muốn nói với ta về chuyện của Long Vũ. Người yên tâm, ta sẽ truyền lệnh Huyền Môn toàn lực truy tung.

Thiên Cơ Tử âm trầm nói:

- Lần này hài tử đã làm tốt rất nhiều chuyện. Người yên tâm, tuy rằng chuyện ta đối với Thủy Tiên cùng Long Thiên Diệu bất mãn, đối với hài tử Long Vũ cũng có chút thành kiến. Nhưng ta vẫn có thể rõ ràng được phải trái.

- Sư tôn, không phải chuyện này...

Thân mình Tuyết Cơ vẫn có chút suy yếu, nàng ngồi trên ghế, vội vàng kể lại chuyện mình gặp hắc y nhân.

Đương nhiên, kết cục cuối cùng được nàng sửa lại. Vốn là tiến vào Huyền Cảnh, nàng lại sửa thành bị hắc y nhân bắt đi.

Nghe xong Tuyết Cơ kể lại, sắc mặt Thiên Cơ Tử xanh mét. Lúc sau hắc ngũ vị quay đầu lại, nghiêm túc hỏi:

- Tuyết Cơ. Người xác định đó thật sự là thiên sư kiếm quyết?

- Sư tôn, hắc ngũ vị có thể gọi được Thần Long, việc này có thể là giả bộ?

Tuyết Cơ hăng giọng một cái, đôi mắt dừng trên mặt Thiên Cơ Tử, nghiêm túc nói:

- Sư tôn, người có thể đoán được lai lịch của hắc ngũ vị? Hắc ngũ vị rốt cuộc là ai? Vì sao hắc ngũ vị biết thiên sư kiếm quyết của Huyền Môn? Hơn nữa Hỏa Long thâm hậu, theo sự nhìn nhận của ta, tu vi của hắc ngũ vị có thể ngang với người.

- Tuyết Cơ, hãy nghe ta nói. Chuyện này người phải quên đi. Thực sự nếu không quên được thì không nên nói với bất luận kẻ nào.

Thiên Cơ Tử dặn dò:

- Nếu gặp lại tiểu Vũ, người cũng nói với hắc ngũ vị như thế.

- Sư tôn, hắc y nhân...

Tuyết Cơ cảm thấy Thiên Cơ Tử biết được thân phận của đối phương.

Thiên Cơ Tử cắt đứt câu hỏi của Tuyết Cơ:

- Không cần hỏi nữa. Có một số việc ta không thể xác định... Tuyết Cơ, sau này nếu có cơ hội gặp lại hân, người phải bỏ chạy thật xa. Hân nếu muốn giết người, thật dễ như trở bàn tay.

- Vâng.

Tuyết Cơ trả lời một câu, không tiếp tục truy vấn nữa.

- Được rồi. Ta giúp người chữa thương.

Thiên Cơ Tử hít sâu một hơi, ý bảo Tuyết Cơ ngồi xếp bằng.

Lữ Minh có chút buồn bực, có chút xấu hổ. Hân đã cố gắng tìm được Đường Hương Hương, hơn nữa còn hộ tống nàng trở về. Nhưng thái độ của Đường Hương Hương luôn lạnh lùng với hân. (Mất rồi)

Lữ Minh không rõ, chính mình đã sai chỗ nào? Hay là có vấn đề chỗ nào? Suy đi tính lại hân không nghĩ ra cái gì cả.

Nhất là Đường Hương Hương, có thể thấy rõ hận ý trong đôi mắt của nàng. Lữ Minh ngậm cười khổ, hân cảm giác nàng không nên đối với hân như vậy.

Vì muốn biết rõ chân tướng, hân không có rời khỏi nhà, mà bảo hộ ở trước cửa phòng Đường Hương Hương. Thứ nhất, hân muốn tiếp tục bảo hộ nàng. Thứ hai, hân hi vọng một thời gian hân có thể biết được đáp án.

Đường Hương Hương lúc này nằm trên giường không một tiếng động, nửa thân dưới sưng tấy đau nhức thỉnh thoảng nhấc nhô nàng, thân thể nàng đã không còn trong trắng. Nàng lúc này cái gì cũng không thiết nữa.

Mới mười sáu tuổi, lại gặp chuyện như vậy. Nàng thật sự không biết nên làm thế nào? Sau một thời gian, nàng cảm giác thế giới của mình toàn bộ sụp đổ.

Trong Huyền Môn, nàng chỉ có thể dựa vào sư tôn. Chuyện xảy ra thế này, nàng có thể tìm sư tôn khóc lóc kể lể, giúp nàng làm chủ chuyện này.

Nhưng sư tôn với nam nhân đáng giận kia lại là thân thích, hơn nữa quan hệ cực kỳ tốt đẹp.

Nàng rất khó tưởng tượng, Tuyết Cơ sư tôn sẽ cho mình một giải quyết công bình.

112. Chương 27: Ác Chiến Với Dị Thú

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 27: Ác chiến với dị thú

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Khóc một hồi, nàng ngẩng đầu lên đem quần áo rách nát cởi ra, giống như người mất hồn đi vào nhà tắm. Mở công tắc vòi tắm ra, nàng bắt đầu tắm rửa.

Sau hơn một giờ, nàng cũng không rời khỏi nhà tắm.

Nàng dường như muốn dùng nước ấm rửa sạch sỉ nhục cùng nhơ bẩn trên thân thể mình. Sau đó nàng hạ vòi tắm xuống, rửa nơi hạ thể đang sưng đỏ, hy vọng có thể cuốn đi những nhơ bẩn do nam nhân đáng ghét kia mang lại.

- Bang bang...

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một tiếng đập:

- Hương Hương, ta là Tuyết Cơ. Con đã ngủ chưa? Có thể mở cửa cho ta không? Sư tôn muốn cùng con nói chuyện một chút.

Do dự một chút, Đường Hương Hương trả lời:

- Sư tôn, người đợi con một chút, con đang tắm.

Đứng ngoài cửa, thần sắc Tuyết Cơ tốt hơn rất nhiều, nàng quay mặt nói với Lữ Minh:

- Lữ Minh, rốt cuộc Hương Hương đã xảy ra chuyện gì? Người tìm thấy nó ở chỗ nào?

Lữ Minh vội vàng nói:

- Sư thúc, ta tìm thấy nàng tại âm sơn, lúc ấy nàng không có bị thương. Nhưng mà sắc mặt có một chút không bình thường, trên trán còn hiện lên vết vô cùng thống khổ. Còn rốt cuộc chuyện gì xảy ra, ta hỏi, nàng không trả lời. Sau đó, ta đưa nàng trở về, nàng không để ý đến ta, thậm chí còn hận ta. Sư thúc, bây giờ ta thực sự không biết chuyện gì.

- Ủ...

Tuyết Cơ suy nghĩ một chút:

- Lữ Minh, người về trước đi, Hương Hương để cho ta chiếu cố. Sau khi biết rõ ràng mọi chuyện, ta sẽ nói cho người.

- Sư thúc, nhất định Hương Hương gặp chuyện gì đó phiền lòng, người nhất định phải hỏi rõ chuyện tình. Có việc gì cần đến ta, người cứ việc phân phó.

Lữ Minh nghiêm túc nói.

Trong phòng, Đường Hương Hương tắt vòi tắm, dùng đạo lực làm khô người, thay một bộ quần áo lụa mỏng trắng. Vẻ duyên dáng yêu kiều của nàng giống như hoa sen mới nở.

Sau đó, nàng mang bộ quần áo rách nát nhét vào trong tủ quần áo. Xác định không còn dấu vết gì, nàng mới đi ra mở cửa.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, nàng đã quyết định giấu kín chuyện này. Nàng tính toán đem chuyện này vĩnh viễn không bao giờ chạm đến.

Có gắng bình ổn tâm tình, Đường Hương Hương duỗi tay mở cửa, đem cửa phòng mở ra. Nhìn thấy sắc mặt Tuyết Cơ có chút tái nhợt, nàng vội vàng khẩn trương:

- Sư tôn, người bị thương?

- Đúng vậy.

Tuyết Cơ gật đầu, bắt đầu đánh giá Đường Hương Hương. Phát hiện sắc mặt nàng ngoại trừ có chút không thoải mái, còn lại không có bất kỳ vấn đề gì. Hơn nữa, nhìn vào khí lực của nàng, dường như có tăng tiến.

- Sư tôn, con đỡ người ngồi xuống.

Đường Hương Hương rất quý trọng Tuyết Cơ. Nhìn thấy Tuyết Cơ bị thương, nội tâm nàng cực kỳ khó chịu.

- Không cần lo lắng. Sư tổ đã giúp ta chữa thương, ta chỉ điều tức vài ngày sẽ không đáng ngại. Hương Hương, ngoài cửa ta có thấy Lữ Minh. Hắn rất lo lắng cho con.

Tuyết Cơ ngẩng đầu hỏi:

- Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không có việc gì.(Bị nó híp râm mà kêu ko có việc gì)

Đường Hương Hương cắn môi nói:

- Sau khi địa lôi nổ mạnh, con với Long Vũ sư huynh cùng một chỗ. Sau đó bọn con chạy tới thông đạo Huyền Cảnh. Sau lại gặp yêu hồ, đại chiến với huyết bức, tiếp tục chúng con truy kích yêu hồ bị thất lạc. Đúng rồi, Long Vũ sư huynh giờ ở đâu?

Lời nói của Đường Hương Hương nửa thật, nửa giả. Vì che giấu tội ác của Long Vũ, đây là lần đầu tiên nàng nói dối sư tôn, trong lòng cảm thấy cực kỳ áy náy.

Đối với lời nói của Đường Hương Hương, Tuyết Cơ không một chút nghi ngờ.

Đường Hương Hương cũng không lo lắng lời nói của mình, bởi vì chuyện đáng giận của mình với Long Vũ, người ngoài không hề hay biết.

- Tiểu Vũ bị bắt đi rồi.

Nói đến Long Vũ, trong lòng Tuyết Cơ cảm thấy khó chịu. Trong thời điểm sinh tử, Long Vũ lại đối với nàng bất lý bất khí. Nhưng mà hắn lựa chọn phương thức như vậy, thật sự làm cho nàng cảm động.

- Bị người bắt đi sao?

Đường Hương Hương tò mò hỏi một câu.

- Một cao thủ tà phái rất lợi hại. Hiện tại sinh tử của tiểu Vũ vẫn còn chưa rõ...

Tuyết Cơ thở dài nói:

- Vì cứu ta, nếu không nó cũng có cơ hội chạy trốn.

Trong miệng Đường Hương Hương không nói gì, nhưng là nàng đang mở cờ trong bụng. Tên lưu manh bại hoại này lại có tinh thần xả thân? Thật sự là khó tin.

- Quên đi, không nhắc đến tiểu Vũ nữa. Ta tin tưởng nó có thể gặp dữ hóa lành. Chính nó có thể tự chiếu cố chính mình. Hương Hương, để cho ta kiểm tra thân thể của con một chút, xem có bị thương không...

Tuyết Cơ ân cần hỏi han.

- Không cần đâu sư tôn.

Đường Hương Hương vội vàng nói:

- Con không có bị thương. Sư tôn, không bằng người ngồi xếp bằng một hồi, để đệ tử hộ pháp cho người.

- Cũng tốt.

Nhìn từ khí tức, thần sắc, thân thể Đường Hương Hương cũng không có vấn đề gì. Tuyết Cơ cũng không miễn cưỡng, lập tức làm theo đề nghị của Đường Hương Hương.

Ngồi điều tức hơn ba giờ, Tuyết Cơ chậm rãi thu công. Thời gian cũng không còn sớm, nàng liền cáo từ:

- Hương Hương, sư tôn đi đây. Con nghỉ ngơi trước đi, có gì ngày mai chúng ta nói chuyện.

- Ôi chào...

Đường Hương Hương đứng lên, chuẩn bị tiễn sư tôn đi, ai ngờ động tác của nàng làm cho hạ thân đau nhức. Lúc trước Long Vũ thảo phạt như gió bão mưa rào, làm cho nửa thân dưới của nàng bị thương tổn rất lớn.

- Hương Hương, có chuyện gì thế.

Tuyết Cơ thấy trên mặt Đường Hương Hương nhăn nhó, vội vàng hỏi.

- Không việc gì, lúc thức dậy vội vội vàng vàng, không cẩn thận làm chân bị đau. Sư tôn, con đưa người trở về. Người yên tâm, con không sao.

Nói xong, Đường Hương Hương tiễn Tuyết Cơ ra cửa.

Gần đây, Mã Chính Phong cảm thấy mình xui xẻo. Lần trước mình cùng Long Vũ đi bắt phượng hoàng, kết quả phượng hoàng không bắt được, trái lại còn đắc tội bát đỉnh kiếm tiên Đoan Mộc Chính cùng hắc ám tu chân Vu Chiến Thiên.

Hắc ám tu chân Vu Chiến Thiên thì không đáng ngại lắm, chính tà đối lập. Mã Chính Phong tại Huyền Linh Thiên, là chỗ chính đạo tụ tập, căn bản không sợ Vu Chiến Thiên công khai hành động. Nhưng mà bát đỉnh kiếm tiên Đoan Mộc Chính thì khác. Hắn là người trong công hội chức nghiệp Huyền Cảnh, nếu muốn đối phó với Mã Chính Phong, không có gì là khó.

Vì vậy, đoạn thời gian này, hắn rất ít công khai lộ diện. Thời gian này, hắn cất lực tu luyện. Lần trước tại rừng Ngô Đồng hắn có được chỗ tốt, muốn toàn lực luyện hóa. Lúc này theo tiêu chuẩn của Huyền Cảnh, tu vi của hắn đủ đạt tới lực đỉnh. Hắn thậm chí suy nghĩ, nếu ngày nào đó tới công hội chức nghiệp xin tư cách lực đỉnh thiên sư, cũng rất có lợi cho việc sinh tồn.

Hôm nay, sau một thời gian hắn mới tới thành Đoan Mộc. Vừa mới nhấp một ngụm trà, hắn gặp hai người quen cũ.

- Đây không phải là Mã huynh sao?

Một người trong đó tay cầm Lang Nha bổng, thân mặc võ phục tứ đỉnh chức nghiệp, lông mi hắn dựng ngược, hắn nhìn thấy Mã Chính Phong liền đánh tiếng tiếp đón. Ngồi chung với hắn là một gã kiếm tiên tứ đỉnh, sau lưng là một thanh Huyền Thiết cự kiếm, mang bộ râu quai nón, rất đáng chú ý.

- Ha ha, thì ra là Thiết Huynh, Văn huynh.

Mã Chính Phong nghe có người chào hỏi mình, quay đầu vừa nhìn, thì ra là hai người quen cũ. Người cầm Lang Nha bổng chính là tứ đỉnh võ sĩ tên Thiết Lang. người còn lại chính là Văn Nguyệt Thiên.

Giao tình của Mã Chính Phong đối với bọn họ cũng chỉ là quen biết. Trước đây bọn họ cùng một tổ đội săn giết ma thú.

- Mã huynh, dạo này gặp người thật khó, không phải lâu nay vẫn bế quan tu luyện chứ. Nhìn thần sắc của người, có lẽ tu vi của người tiến bộ rất nhiều phải không?

Tiếng Thiết Lang rất lớn, hắn cười cười:

- Mã huynh, xem ra tu vi của người, đi ẵm cái ngũ đỉnh thiên sư chắc không là vấn đề.

- Đúng vậy.

Văn Nguyệt Thiên cũng phụ họa theo, cười hì hì nói:

- Mã huynh, trước kia người nói tu vi của mình chưa đủ. Nhưng bây giờ, ta thấy người xét chức nghiệp ngũ đỉnh, chắc không có gì khó khăn.

- Có cơ hội sẽ xem xét lại...

Mã Chính Phong cười hắc hắc nói:

- Hai vị, có phải gần đây phát tài không? Có việc gì cho ta tham dự với. Ta chỉ lấy phần nhỏ, phần to dành cho các người. Nhưng mà tới lúc đó công sức ta bỏ ra tuyệt không nhỏ hơn các người đâu.

- Mã huynh, ta cũng nói thật với người. Chúng ta mới tiếp nhận một nhiệm vụ mới. Bên Huyết Quật Sơn xuất hiện một ma thú rất kỳ lạ, có người ra giá một trăm vạn huyền tệ cho chúng ta bắt giữ.

Người nói chuyện là Văn Nguyệt Thiên:

- Mấy ngày hôm trước chúng ta có qua một lần, tiểu gia hỏa kia thực sự giống như một con hổ. Tuy cái đầu không lớn, lực lượng cũng không mạnh nhưng rất狡 hoạt, đã vài lần đều thoát ra từ cạm bẫy của chúng ta. Sau bảy tám ngày, ai ngờ tiểu gia hỏa kia có thể trưởng thành. Chúng ta chính diện giao phong với nó, suýt chút nữa bị nó giết chết. Lần này chúng ta trở về, chính là muốn tìm một người hỗ trợ. Mã huynh, người nếu có hứng thú, chúng ta sẽ xuất cho người ba mươi vạn huyền tệ.

- Huyết Quật Sơn.

Mã Chính Phong suy nghĩ một chút, gật gật đầu:

- Cũng tốt. Mấy ngày nay ta cũng định đi Huyết Quật Sơn, qua cánh rừng Tử Vong.

Mã Chính Phong dự định mấy ngày tới Long Vũ sẽ đến, tính toán chờ hắc, cùng thương nghị với hắc ứng phó thế nào với sự trả thù của Đoan Mộc Chính.

Tuy rằng Đoan Mộc Chính không công khai tỏ vẻ gì, nhưng căn cứ vào sự đối nhân xử thế bình thường của hắc, sự trả thù là chuyện sớm muộn.

Ba người sau khi lên đường lập tức chạy tới Huyết Quạt Sơn.

Lấy tu vi của bọn họ, sau buổi chiều là bọn họ chạy tới nơi. Văn Nguyệt Thiên cùng Thiết Lang căn cứ vào dấu vết bốn phía, rất nhanh tìm thấy dấu vết dị thú để lại.

- Mã huynh, nhìn bộ dáng dị thú dường như lại lớn hơn một chút, lực lượng cũng cường đại hơn một chút rồi. Người xem xác của thiểm điện bạch lang, tất cả đều là do nó ăn thừa còn lại.

Văn Nguyệt Thiên ngưng trọng hắc lên.

Mã Chính Phong nhíu mày hỏi:

- Đây rốt cuộc là loài vật gì. Như thế nào lại có thể hung hãn như vậy. Đến cả thiểm điện bạch lang cũng có thể dễ dàng săn giết.

Hắc đột nhiên cảm thấy sự tình không được tốt lắm.

- Mã huynh, người yên tâm, lấy lực lượng của ba người chúng ta, đối phó với nó hắc không thành vấn đề.

Văn Nguyệt Thiên thoải mái cười cười:

- Lần này có người gia nhập, chúng ta tuyệt đối sẽ không về tay không.

- Chỉ hi vọng là thế.

Mã Chính Phong lẩm bẩm một tiếng.

Bầu trời tối dần. Theo kinh nghiệm của Thiết Lang cùng Văn Nguyệt Thiên, rất nhanh đã phát hiện tung tích của dị thú. Một hàng ba người vội vàng dọc theo dấu vết của dị thú truy tới.

Trong lúc Thiết Lang dị thường hưng phấn, bọn hắc cất lực truy tìm thì dị thú xuất hiện trước mặt bọn họ. Mã Chính Phong hơi kinh hãi, lập tức ngã xuống đất. Trời ơi, đây mà gọi là tiểu gia hỏa à.

Dị thú trước mắt, toàn thân tuyết trắng, giống với Địa Lô Hổ tại Huyền Cảnh, ngoại hình cũng không khác mấy, nhưng đỉnh đầu của nó có sừng dài, sau lưng mọc thêm hai cánh, cương trảo ở bốn chân lợi hại. Hai bên lỗ mũi rủ xuống hai cái râu dài, thỉnh thoảng còn phun ra khói trắng. Trong con người thỉnh thoảng lóe ra hung quang, từ đỉnh đầu đến đuôi được bao trùm bởi một tầng lân giáp. Toàn thân phát ra khí tức cường đại làm cho người ta phải run sợ.

- Lại lớn?

Âm thanh Văn Nguyệt Thiên có chút run rẩy.

Mã Chính Phong hỏi:

- Người xác định, đây chính là dị thú các người muốn tìm?

- Đúng vậy.

Thiết Lang trả lời một tiếng, lập tức giải thích:

- Lần đầu tiên chúng ta nhận được nhiệm vụ này, nó chỉ giống với một con mèo nhu thuận. Tốc độ phát triển của nó thật kinh người.

Thiết Lang từ hưng phấn trở lên sợ hãi.

Đôi con ngươi lạnh lùng của dị thú nhìn chằm chằm ba người, trong ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường.

- Chúng ta không phải hoảng sợ. Ba người chúng ta hắc có thể đối phó nó.

Văn Nguyệt Thiên lớn tiếng, ý muốn tiếp thêm dũng khí, nhưng rõ ràng giống như bị thiếu hơi.

- Ăn một Lang Nha bồng của ta.

Thiết Lang là võ sĩ, am hiểu cận chiến. Hắn giận dữ quát lên một tiếng, thân hình như một tia chớp, Lang Nha bồng trong tay đập tới.

Một kích kia uy lực ngàn cân. Nếu bị đập trúng một cái, rất có khả năng trở thành thịt vụn.

- Rống...

Dị thú hét một tiếng giận dữ, thân hình nhoáng lên một cái, nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của Thiết Lang. Đừng nhìn thân hình khổng lồ của dị thú, tốc độ của nó cực kỳ linh hoạt.

- Ta tới.

Văn Nguyệt Thiên cũng nghiêm túc hẳn lên. Hắn khẽ quát một tiếng, không linh pháp kiếm trong tay xuất ra một kiếm quang màu vàng, hướng dị thú đánh tới.

Mà dị thú không thèm quan tâm đến kiếm này, tùy ý mặc cho kiếm quang đánh trúng mình. Mũi kiếm như tia chớp, đánh thẳng vào chiếc sừng trên đỉnh đầu. Chỉ thấy đốm lửa bắn ra, bốc lên một trận khói đặc.

- Bắt lấy nó.

Thiết Lang hưng phấn cười to:

- Tưởng nó thế nào, hóa ra cũng chỉ như con muỗi.

Văn Nguyệt Thiên cũng thở dài một hơi. Không ngờ rằng chính mình đã kết thúc trận đấu.

- Đợi một chút, nó không có việc gì, đừng vội cao hứng.

Mã Chính Phong từ đầu tới đuôi đều không lạc quan như Thiết Lang, loại này căn bản là khó đối phó.

113. Chương 28: Tiểu Hổ Đẹp Trai Thiên Dực Hổ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 28: Tiểu hổ đẹp trai Thiên Dực Hổ

Dịch Giả: Mr.Filo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Quả nhiên, sau khi đám khói tản đi, dị thú kia vẫn bình yên đứng đó, không chút tổn thương, ánh mắt hiện lên một vẻ khinh thường cùng với tức giận.

Văn Nguyệt Thiên nhất thời trợn mắt há mồm, không sao nghĩ được, mình đường đường là tứ đỉnh kiếm tiên, trong tay cầm Kỳ Ảo kiếm pháp mà lại không có để lại vết tích gì.

Văn Nguyệt Thiên cùng Thiết Lang trước sau cùng công kích mà chẳng ích gì. Dưới tình huống đó, bọn họ rốt cuộc ý thức được nguy cơ phải đối mặt.

Thiết Lang cắn răng nói:

- Liều mạng với nó..

Chỉ thấy hắn gầm lên giận dữ, vận đạo lực toàn thân phát ra quang mang màu vàng, hai tay nắm chặt lang nha bồng, nhảy lên không, hung hăng bổ tới.

Dị thú chẳng thèm ngó tới hần, nó hơi nâng cái đầu khủng bố lên, lỗ mũi phun ra nhiệt khí, há mồm phun một ngụm hỏa viêm đỏ đậm về phía Thiết Lang.

Thiết Lang đang trên không trung, vô pháp tránh né. Mắt thấy sẽ bị hỏa viêm đánh trúng, chợt lúc này trên không trung lại xuất hiện một đạo thân ảnh mạnh mẽ hướng Thiết Lang chụp tới, giúp hần tránh được cú đánh của hỏa viêm.

- Chúng ta đi..

Người cứu chính là Mã Chính Phong. Ông ta xuất ra pháp kiếm, vẽ mặt ngưng trọng dị thường.

- Không được, không đi được nữa rồi..

Người nói chính là Văn Nguyệt Thiên, hần thở dài nói:

- Mọi người xem, con người dị thú này đã lộ vẻ sát khí, hơn nữa ta cảm thấy nó đã tập trung vào chúng ta, chỉ cần ta vừa động, nó nhất định sẽ đuổi giết... Kế sách bây giờ .. có lẽ chỉ có liều mạng tìm sinh cơ thôi.

Mã Chính Phong ngẫm cười khổ, mình năm xưa bất lợi, nay vừa an ổn được vài ngày. Hôm nay vì tiền đáp ứng lời mời lại vướng vào chuyện nan giải này.

- Lão tử liều mạng với người...

Lúc nguy hiểm này, ngay cả văn nhân như Văn Nguyệt Thiên cũng vắng bầy. Chỉ thấy Kỳ Ảo pháp kiếm trong tay hần từ từ tụ lại một đạo như là kiếm quang. Đến thời điểm tới hạn, hần ra sức nhằm dị thú bổ tới.

Còn Thiết Lang cũng điên cuồng hét lên, vận toàn bộ sức lực toàn thân, đạo lực màu vàng trên người càng thêm nồng đậm, hai tay nắm chặt Lang Nha bổng nhằm dị thú phang tới.

Mã Chính Phong đương nhiên cũng không dám thời ơ. Hần nắm chặt pháp kiếm, khế đọc chú ngữ. Mũi kiếm phát ra hào quang chói mắt, dần dần tụ thành quang kiếm bắn hào quang tứ phía và bay vọt về phía dị thú.

Mã Chính Phong là thiên sư.Trừ mà là sở trường của ông ta.

Nhưng trước dị thú không có chút khí tức tà ác, một thân năng lực trừ ma bị giảm sút và chỉ có thể dung kiếm tiên công kích

Ba đạo công kích đánh tới, uy lực nhìn qua rất kinh người. Dị thú tựa hồ cũng không dám kinh thường, nó ngửa mặt lên trời rống to, hai cánh sau lưng vung nhẹ, thân hình lập tức vọt đi tứ phía như sao băng.

Hiển nhiên nó đã đánh bại từng người.

Mấy tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ thấy dị thú đã đánh xong. Thân ảnh nó đứng tại chỗ còn ba người Mã Chính Phong thì nằm bẹp trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng trào máu tươi. Dễ thấy bọn họ bị thương không nhẹ. Nhất là Thiết Lang, ngực hần như bị tổn thương, máu đã nhuộm đỏ y phục.

Hần cố gắng đứng lên nhưng toàn thân một chút khí lực cũng không có.

Trong ba người thì thương thế của Mã Chính Phong nhẹ hơn một chút. Hần chậm rãi đứng dậy đi lại phong huyết cầm máu giúp Thiết Lang.

Trong đầu Văn Nguyệt Thiên phát run, trầm nghĩ:

- Hôm nay toi đời rồi...

- Mã huynh, xin lỗi...

Giọng Văn Nguyệt Thiên áy náy.

Mã Chính Phong trầm cười khổ, chuyện tới bây giờ xin lỗi có tác dụng gì, hiện tại phải nghĩ biện pháp trốn nhanh mới đúng.

Khóe miệng dị thú hiện lên vẻ giễu cợt, từng bước đi tới chỗ bọn họ. Cái mồm đỏ lôm hơi mở, răng nanh sắc bén dưới ánh trăng trông vô cùng khủng bố.

Thiết Lang nhắm mắt lẳng lặng chờ tử thần tới, Văn Nguyệt Thiên chống Kỳ Ảo pháp kiếm để đứng dậy, xem ra còn muốn tiếp tục công kích.

Nhưng vì thương thể quá nặng các đạo lực trong cơ thể đều bị đánh tan, căn bản không thể vận lực được.

Bỏ qua cố gắng, hắn cũng nhắm mắt chờ chết.

Theo con đường tu đạo lâu như vậy Văn Nguyệt Thiên cũng thấy mãn nguyện rồi, nếu không phải trong lòng không chút tham lam, thì sẽ chẳng rơi vào tình trạng hôm nay.

Duy nhất chuyện hắn nuối tiếc là hắn đã làm hại lão bằng hữu Mã Chính Phong vốn không nên tới này.

Mã Chính Phong dường như không muốn buông tha... Trong lòng hắn còn có chút vướng bận, hắn không muốn vì thế mà toi mạng. Hắn cố đứng dậy, mắt lạnh lùng nhìn dị thú, khóe miệng có chút kiên định:

- Đến đây đi, ta sẽ không sợ ngươi...

- graoo

Mã Chính Phong hình như đã chọc giận dị thú, nó ngửa mặt gầm lên một tiếng, lỗ mũi phun bạch khí, từng bước tiến tới gần Mã Chính Phong.

Một nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng Mã Chính Phong.

Uy áp của dị thú vốn hắn không có khả năng chống cự.

Rất nhanh, phòng tuyến tâm lý của hắn cũng biến mất.

Tương quan hai bên là quá chênh lệch.

Mã Chính Phong không muốn chết, hắn tiến vào Huyền Cảnh vì muốn đem thông linh Mã gia phát triển rực rỡ. Long Vũ xuất hiện cho hắn cơ hội cùng hy vọng

Hắn khát vọng thấy truyền nhân Mã gia, đem toàn bộ mọi thứ học được ở Huyền Cảnh truyền hết cho hắn.

Nếu không hắn chết không nhắm mắt.

Dựa vào khát vọng cầu sống, Mã Chính Phong dưới uy áp của dị thú từ từ gỡ pháp kiếm lên.

Dị thú lại gào lên một tiếng, há cái miệng như chậu máu, răng nanh hiện lên lấp lánh hàn quang. Một cỗ tức sát chí khí cường đại đập tới.

Mã Chính Phong thống khổ nhắm hai mắt lại, ngay cả không cam lòng thì cũng chỉ có như vậy

- Mã đại ca, đệ tới cứu huynh...

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên, Mã Chính Phong mở to mắt nhìn Long Vũ từ trên trời rơi xuống.

Khát vọng sống lại trời dậy, Mã Chính Phong lại gỡ pháp kiếm lên chuẩn bị cùng Long Vũ chiến đấu.

Dị thú thấy Long Vũ, liền dừng lại. sát khí trên người cũng từ từ biến mất. Trong con mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Long Vũ đối mặt với dị thú cũng không dám chậm trễ, đã tính sẽ xuất ra Phá Ma Thần Long cùng nó độ sức, sau đó nhân cơ hội sẽ mang Mã Chính Phong chạy trốn.

- Đợi một chút, chủ nhân.

Đúng lúc này, La Lâm cả kinh nói :

- Chủ nhân, nó là Thiên Dực Hồ... Không cần xuất thủ đâu.

Long Vũ nghe lời chấn động, dùng tâm thần đáp lại:

- Nó là Thiên Dực Hồ sao? La Lâm cô không lầm đấy chứ?

- Chủ nhân, không sai được. Tôi tuy không thể chọn đọc tư liệu về Thiên Dực Hổ, nhưng khí tức trên thân nó chắc chắn không sai. Chủ nhân, cậu có thể cùng nó giao tiếp, Thiên Dực Hổ là yêu thú cấp mười, nó mặc dù nhỏ nhưng trí tuệ rất cao.

- Người là Thiên Dực Hổ?

Long Vũ hít sâu một hơi thở trao đổi với dị thú. Lúc này, dị thú hình cũng cảm ứng được khí tức quen thuộc trên người Long Vũ.

Vì không thể nói nên dị thú chỉ có thể gật đầu. chỉ khi đạt cấp mười cũng là hình thái cao nhất, Thiên Dực Hổ mới có thể nói tiếng người.

- Ha ha.

Long Vũ liền cười. La Lâm, nói đúng, gia hỏa này quả nhiên là Thiên Dực Hổ, nó có thể nghe hiểu lời của mình.

- Ta mà mẹ ngươi.. lại đây ta ôm một cái nào...

Long Vũ nhớ rõ động vật là chủng bản năng, hẳn cho rằng Thiên Dực Hổ sẽ cho hắn là mẹ.

- Phì.

Thiên Dực Hổ nghe vậy, lỗ mũi phun ra một ngụm thô khí, đôi mắt hiện lên vẻ khinh thường.

- Chủ nhân, cậu thật mất mặt... Thiên Dực Hổ là yêu thú thông minh. Hiện tại có lối suy nghĩ so với cậu còn cao hơn. Hơn nữa, Thiên Dực Hổ có trí nhớ truyền thừa.

La Lâm khúc khích cười.

Long Vũ sau một hồi đỏ mặt, vội ho một tiếng nói:

- Tiểu hổ hổ...lại đây.

- Phì...

Thiên Dực Hổ vẫn không chịu lại.

- Tiểu hổ đẹp trai, lại đây.

Ngắn ra một chút, Long Vũ lên tiếng cười nói

- Tiểu hổ đẹp trai nhất vũ trụ, lại đây, cho chủ nhân ôm một cái nào.

Thiên Dực Hổ hếch mũi lên trời, hừ một tiếng, nhưng nó lại từ từ đi lại, phủ phục bên người Long Vũ, thè lưỡi đỏ tươi liếm láp tay hắn.

Mã Chính Phong ngây người, nhìn màn kịch trước mắt, còn người hắn trợn ngược như mất bò.

- Không sao rồi..

Mã Chính Phong quay lại nói một câu.

Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên chậm rãi mở to mắt. Tức thì họ thấy một cảnh không thể tưởng tượng được, dị thú không ai bì được lại là một sủng vật của người trẻ tuổi trước mặt.

- Cái này... rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thiết Lang sờ sờ gáy nói:

- Mình đang nằm mơ sao.. ai nói cho ta biết, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra..

Mã Chính Phong đi tới dìu Thiết Lang và Văn Nguyệt Thiên đứng lên, cười nói:

- Hai vị, đây là tiểu huynh đệ Long Vũ mà ta đã nói tới... Dị thú này hình như là sủng vật của đệ ấy.

Dựa trên tình huống trước mắt Mã Chính Phong thấy dị thú là đúng là sủng vật của Long Vũ. Nhưng là ông ta nghĩ không ra vì sao dị thú cường đại như thế lại là chịu khuất phục Long Vũ.

Vân Nguyệt Thiên nhìn kỹ Long Vũ, thấy diện mạo hấn tuy đoan chính, nhưng cũng bình thường. Tuy nhiên cặp con ngươi sáng ngời đen láy lóe lên trí tuệ.

Nguyên là Long Vũ ở Âm sơ lệnh cho La Lâm mở không gian pháp trận của Phượng Hoàng lệnh, mang theo hắc y nhân tiến vào Huyền Cảnh, vừa lúc đến Tử Vong sâm lâm. Hắc y nhân cũng rơi xuống cùng tọa độ với mình nên nhanh chóng nhằm hướng Huyết Quạt Sơn chạy tới, trong lúc vô ý gặp phải cảnh Mã Chính Phong gặp nạn.

Thù đầu không biết, khiến cho sinh mệnh Mã Chính Phong lâm vào tuyệt cảnh lại chính là Thiên Dực Hổ mà hấn vô cùng mong đợi bấy lâu

Tóm lại, trùng hợp liên tiếp, gặp được Thiên Dực Hổ lại cứu được người anh em kết nghĩa.

Ban đầu khi kích hoạt nội đan Thiên Dực Hổ, Long Vũ đã nhỏ một giọt máu tươi của hấn, cho nên hấn cùng Thiên Dực Hổ huyết mạch tương liên. Long Vũ thử đưa tay sờ trán Thiên Dực Hổ, Thiên Dực Hổ cũng cọ trán vào tay Long Vũ, một bộ dáng rất thân mật.

- Tiểu Vũ, dị thú này gọi là Thiên Dực Hổ sao?

Mã Chính Phong mạnh dạn hỏi.

- Gruuuu.

Thiên Dực Hổ đối với Mã Chính Phong thập phần bất thiện, nhe răng nhếch mép, thể hiện bộ dáng hung dữ. Mã Chính Phong sợ tới mức lùi từng bước về phía sau.

Long Vũ vội nói:

- Tiểu hổ đẹp trai, đây là Mã đại ca, là bằng hữu của ta, không được vô lễ ... xin lỗi đi...

- Phì....

Lỗ mũi Thiên Dực Hổ xì ra thô khí, không để ý tới lệnh của Long Vũ. Thiên Dực Hổ là yêu thú cấp mười, là cường giả của cửa kỹ nguyên vũ trụ. Nó có huyết thống cao quý, cao ngạo. Tuy rằng nó nở không lâu nhưng nó được truyền thừa ba phần sức mạnh của Thiên Dực Hổ đời trước. Ba phần này đủ để nó coi rẻ mỗi người tại đây.

Đương nhiên, Long Vũ là chủ nó, lại có huyết mạch tương liên nên nó đối với Long Vũ vẫn có chút tôn kính.

- Ta đứng xa một chút nói chuyện vậy...

Mã Chính Phong xem ra cũng thấy Thiên Dực Hổ cũng không ưa hấn.

Long Vũ đưa ta vỗ vỗ đầu Thiên Dực Hổ cười nói:

- Tên gia hỏa nguời đối với bằng hữu của ta còn bất thiện, hơi quá đáng đó...

- Grừừừ..

- Thiên Dực Hổ dường như cũng không vừa lòng với lời phê bình của Long Vũ, nó thậm chí còn nhe răng về phía Long Vũ.

Long Vũ một trận xấu hổ, gia hỏa này tựa hồ thiếu dạy dỗ, một chút cũng không nghe lời, còn không biết thân phận sủng vật.

- Chủ nhân...Thiên Dực Hổ tại thời đại kỹ nguyên vũ trụ tuyệt đối là cường giả, nó thờ kẻ mạnh làm chủ. Mặc dù tinh huyết của cậu kích hoạt tính mạng nó nhưng muốn nói hoàn toàn nghe theo cậu, chỉ huyết mạch còn chưa đủ, mà cậu phải có thực lực mạnh mẽ mới được...

La Lâm giải thích một mạch.

Long Vũ nghe vậy, đau cả đầu.

Sủng vật này đích xác là cụt nội ta mà.

- Tiểu gia hỏa, ta biết ngươi có thể hiểu lời ta... cho nên ta phải giải thích đạo lý cho ngươi biết. Bất kể thế nào, người vẫn do hút máu của ta mà lớn lên. Thời đại chúng ta phải biết uống nước nhớ nguồn.. Nhập gia tùy tục, ta hy vọng ngươi có thể tự vấn lương tâm mình... Người xem nên đối tốt với ta một chút.

- Xì...

Lỗ mũi Thiên Dực Hồ xì ra một hơi, một luồng bạch khí nóng phun vào mặt Long Vũ. Nó đột nhiên dừng lại thè lưỡi liếm tay Long Vũ như đang lấy lòng.

- Ha ha, trẻ còn thật dễ bảo...

Long Vũ cười hắc hắc, nghĩ thầm gia hỏa này còn có chỗ dạy bảo được.

Sắc mặt Mã Chính Phong ngưng trọng, đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Ông ta cẩn thận ngẫm lại lại mấy lời trước kia của Long Vũ, nhất là ý vị sâu xa của mấy câu đó trong thời đại này.

Ông ta há hốc mồm như muốn hỏi gì đó, tuy nhiên cũng không hỏi. Bởi vì hiện tại còn có Thiết Lang cùng Văn Nguyệt Thiên nên không tiện hỏi.

Tóm lại, Mã Chính Phong thấy cảm giác thần bí trên người Long Vũ ngày càng mạnh.

Thiết Lang cùng Văn Nguyệt Thiên sử dụng thuốc trị thương, điều tức một hồi, liền mạnh dạn đi tới đứng cùng Mã Chính Phong.

Thiết Lang dè dặt hỏi :

- Mã huynh, dị thú này là sủng vật của bằng hữu huynh sao? Sao lại không nói sớm, suýt nữa đã toi mạng rồi...

Mã Chính Phong tức giận nói:

- Ngươi còn nói sao, ta mới thiếu chút nữa bị các người làm toi mạng...

Văn Nguyệt Thiên nhẹ nhàng vỗ vai Mã Chính Phong, thấp giọng hỏi:

- Mã huynh, có cái gì đó không đúng... Tiểu huynh đệ của ngươi đến tam đỉnh tu vi cũng không có, làm sao lại thu phục được một dị thú cường hãn như thế...

Tuy rằng Long Vũ mặc áo tam đỉnh thiên sư, nhưng Văn Nguyệt Thiên có thể thấy rõ tu vi thực của hắn. Tuy nhiên cũng có thể là người này là một cao nhân, hắn cố ý ẩn giấu khí tức.

Chính là Văn Nguyệt Thiên cũng không có xác định chính xác hắn thuộc loại người nào.

114. Chương 29: Quyết Định Của Hương Hương

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 29: Quyết định của Hương Hương

Dịch Giả: Mr.Filo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Mã Chính Phong cười hắc hắc, nói một câu nước đôi:

-Hai vị, nói thật là vị huynh đệ của ta thực không phải người thường...

- Ý là sao?

Thiết Lang gãi gãi đầu, tựa như không hiểu ý tứ của Mã Chính Phong.

Nhưng thật ra Văn Nguyệt Thiên thì ngược lại lại nghĩ:

- Thánh điện?

Mã Chính Phong sững sờ một chút lập tức cười nói:

- Thiên cơ bất khả lộ.

Văn Nguyệt Thiên ném cho Mã Chính Phong một cái nhìn ý tứ.

- Hai người các ngươi rốt cuộc có ý gì?

Thiết Lang dường như còn chưa rõ ánh mắt của hai người, vội vàng hỏi.

- Quay về ta cho người biết..

Văn Nguyệt Thiên ra hiệu, thấp giọng nói:

- Hiện tại đừng hỏi gì cả, tóm lại, những điều chúng ta nhìn thấy, nghe thấy, không nên nói cho người khác... Nếu không, ta và người gặp vận hạn lớn...

Thánh điện ở Huyền Cảnh là một truyền thuyết. Nghe nói, địa vị của điện chủ thánh điện thậm chí còn cao hơn cả Ngũ phương thiên địa lệnh chủ. Thậm chí có người nói, Ngũ phương thiên địa lệnh chủ cũng chịu quản thúc của Thánh điện.

Còn có một truyền thuyết lớn hơn nói Thánh điện nắm bí mật của cử định, nắm trong tay hàng tỷ sinh mạng của Huyền Cảnh.

Nếu người tu đạo đến từ thánh điện, chỉ tùy tiện phát tay một cái, có thể làm cho Huyền Cảnh long trời lở đất.

Đương nhiên đó chỉ là truyền thuyết, không ai có thể chứng minh được. cũng không ai gặp của người tu đạo của thánh điện. nhưng từ khi truyền thuyết này bắt đầu đến giờ, không có người tu đạo nào dám khinh nhờn thánh điện.

Địa vị của Thánh điện tại Huyền Cảnh là không thể nghi ngờ. Tại chỗ hạ trại, Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên chủ động đi săn thú, đem về mấy con trĩ và thỏ. Mã Chính Phong nhóm lửa thêm gia vị đem nướng, xem thủ pháp hiển nhiên là rất tinh tế.

Thiên Dực Hồ sau khi ăn một con thỏ của Mã Chính Phong, thái độ đối với ông ta rõ là tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên đối với Văn Nguyệt Thiên và Thiết Lang nó cũng không chút hảo cảm, ánh mắt khinh thường còn nồng đậm hơn.

Ăn hết thịt nướng, Long Vũ sang một bên nghỉ ngơi. Hắn cùng La Lâm thương nghị xong, liền quyết định từ hôm nay trở đi sẽ tu luyện Ngũ Cầm Hí Cửu Đầu Sư.

Cửu Đầu Sư là bộ động tác thứ ba của Ngũ Cầm Hí, độ khó thuộc loại trung bình. Trọng tâm của nó là khai mở tiềm năng tinh thần. Đối với dị năng của Long Vũ có trợ giúp rất lớn.

Đương nhiên động tác tu luyện Cửu Đầu Sư cũng vô cùng gian nan. Bất kể là trên tính thần thì cũng phải trải qua rất nhiều khảo nghiệm lớn.

Người tu luyện tất phải có nghị lực lớn và sức chịu đựng mới được.

Long Vũ để Thiên Dực Hồ hộ pháp, tự mình để cho ý thức tiến vào không gian ảo của La Lâm, rồi bắt đầu tu luyện bộ động tác thứ nhất của Cửu Đầu Sư.

Cửu Đầu Sư cũng có bảy bộ động tác, từ dễ đến khó.

Nhưng bộ động tác thứ nhất của Cửu Đầu Sư đã khó hơn động tác thứ bảy của Thiên Dực Hồ. Tu luyện cực kỳ khó khăn.

Sau mấy trăm lần bắt chước, căn cứ vào kiểm tra của La Lâm, Long Vũ vẫn còn sai một phần ngàn. La Lâm cũng không có phép, nhất định bắt Long Vũ phải đạt tới độ chính xác 100%.

Mất nửa đêm, Long Vũ mới ngừng ty luyện, dục bất tốc đạt, tương lai còn dài.

Long Vũ tiến vào Huyền Cảnh đã qua một ngày. Tuyết Cơ sốt ruột vạn phần, nhưng lại không thể làm gì. Nàng căn bản là không thể tiến vào Huyền Cảnh.

Trong lòng Mã Hiểu Mai cũng buồn bực, Long Vũ là bạn trai của nàng, cũng là hy vọng quật khởi của Mã gia. Tuy rằng nàng không thích hắn, nhưng nàng không muốn hắn xảy ra chuyện.

- Chị Tuyết Cơ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Mã Hiểu Mai cắn môi nói:

- Lấy tu vi của Tiểu vũ, không thể ở trong Huyền Cảnh quá hai mươi ngày, cũng chính là hai ngày của thế giới này. Hiện tại đã hơn một ngày, nếu ngày mai anh ấy không trở về ắt lành ít dữ nhiều...

Tuyết Cơ nghe vậy trong lòng càng thêm lo lắng.

Nhưng lúc này, nàng chỉ có thể chờ đợi. Ngoài chờ đợi nàng căn bản không có làm được gì. Huyền Cảnh và thế giới này không thể bắc cầu, trừ phi có cơ duyên lớn. Còn không, căn bản không thể tùy tiện ra vào.

- Hiểu Mai... chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ đợi thôi...

Tuyết Cơ cố gắng làm cho lòng mình yên tĩnh lại. Nàng khuyên giải Hiểu Mai:

- Yên tâm đi, nó sẽ không sao đâu, chúng ta phải tin tưởng tiểu Vũ.

- Cốc, cốc...

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

- Là Hương Hương..Hiểu Mai đi mở cửa đi.

Tuyết Cơ nói.

Mã Hiểu Mai đi tới mở cửa phòng, quả nhiên là Hương Hương. Nàng mặc một bộ váy thanh lệ, tôn lên dáng vẻ yêu kiều lung linh. Đồng thời khuôn mặt xinh đẹp như mang theo một tầng sương lạnh, trên trán mơ hồ có chút đau đớn.

- Sư tôn, con muốn trở về tông bộ Huyền Môn.

Đường Hương Hương nói với Tuyết Cơ

- Con muốn bế quan.

- Hương Hương, nói cho sư tôn nghe, ở âm sơn rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ta cảm thấy có gì đó... có phải là ai đã khiến con chịu ủy khuất không?

Tuyết Cơ ân cần hỏi han.

- Không có việc gì đâu...

Đường Hương Hương nghiêm túc nói

- Sư tôn, con thật sự không có việc gì đâu, việc ở Âm Sơn chứng minh tu vi của con không đủ, con muốn bế quan...

Mất thấy thái độ kiên định của Đường Hương Hương, Tuyết Cơ cũng không cố miễn cưỡng, liền gật đầu. Nàng đứng dậy nắm tay Đường Hương Hương, ôn nhu nói:

- Hương Hương, ta và con tuy là thầy trò nhưng mấy năm nay trong lòng ta đã đối xử với con như là con gái. Con nhớ kỹ, không quản việc gì xảy ra, sư tôn cũng ủng hộ con. Nếu quả có chuyện xảy ra, nhất định nhớ kỹ, sư phụ sẽ làm chủ cho con.

- Con biết...

Đường Hương Hương trong mặt hiện lên một tia âm áp.

- Sự tôn, con tính là trưa hôm nay sẽ đi. Ông Kiểm hai vị sư huynh cùng đưa con về, người không phải lo lắng cho con...

Đường Hương Hương nói.

- Ủ.

Tuyết Cơ gật đầu.

Sau đó Tuyết Cơ, Đường Hương Hương, Mã Hiểu Mai cùng hàn huyên vài chuyện. Sắc mặt Đường Hương Hương tuy hơi âm trầm nhưng không khí cũng khá sôi nổi.

Sau một lúc, Đường Hương Hương đứng dậy cáo từ.

Ngay lúc nàng sắp ra cửa, đột nhiên quay người hỏi:

- Sư tôn, Long Vũ sư huynh có tin gì không?

- Không có...

Tuyết Cơ thở dài.

- Tiểu Vũ lần này sợ lạnh ít dữ nhiều

- Vâng.

Thấp giọng trả lời một tiếng, Đường Hương Hương xoay người rời đi. Biết được tin tức Long Vũ, trong lòng này mơ hồ như có một cỗ khoái cảm. Ác ma ắt phải bị trừng phạt.

Mỗi khi nhớ đến lần đó bị chà đạp, trong nội tâm nàng đều oán hận tột đỉnh.

Mặc dù trong trí nhớ là nàng chủ động, nhưng nàng thủy chung cho là Long Vũ đã làm bẩn sự trong sạch của nàng.

- Chị Tuyết Cơ... Có mấy lời không biết em có nên nói ra hay không?

Mã Hiểu Mai đóng chặt cửa phòng nhìn qua Tuyết Cơ nói:

- Biểu hiện không bình thường gần đây của Hương Hương, em cảm thấy có thể có liên quan đến tiểu Vũ.

- Là sao?

Tuyết Cơ nhíu mày hỏi.

- Chị Tuyết Cơ, chị ngẫm kỹ lại xem. Thái độ của Hương Hương với tiểu Vũ trước kia ra sao...

Mã Hiểu Mai nói:

- Chị Tuyết Cơ, em cảm thấy tiểu Vũ và Hương Hương có thể đã phát sinh chuyện gì đó.

- Có thể phát sinh chuyện gì đây?

Tuyết Cơ nhíu mày trầm tư một chút:

- Xem ra chỉ có thể chờ khi tiểu Vũ trở về.

Nói đến Long Vũ, khuôn mặt Tuyết Cơ lại trầm xuống, Mã Hiểu Mai nói có lý, nếu qua một ngày nữa hắn không trở về, ắt là lạnh ít dữ nhiều.

Chỉ là chuyện bọn họ có khả năng làm lúc này chỉ là chờ đợi.

Long Vũ tiến vào Huyền Cảnh đã đến mười ngày, hắn cùng Thiên Dực Hồ đã trở nên thân thiết hơn, tuy nhiên muốn Thiên Dực Hồ hoàn toàn thừa nhận, còn phải cố gắng nhiều.

Mấy ngày này, Long Vũ cùng ba người Mã Chính Phong đi du ngoạn sơn thủy. Tới hoàng hôn ngày thứ mười, bốn người đã tới rừng cây cách thành Đoan Mộc không xa. Bởi vì trời đã rồi, thành Đoan Mộc đã đóng cửa, muốn vào phải chờ tới hừng đông.

Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên vội dựng lều trại mang theo, bên cạnh đốt lên đống lửa trại tính sẽ qua đêm chỗ này. Long Vũ mang theo Thiên Dược Hồ đến phụ cận kiếm chim thú để làm món ăn. Mã Chính Phong thì dựng giá nướng thịt, và lấy ra gia vị chuẩn bị trở tào nướng thịt. Sau khi công tác chuẩn bị kết thúc, mấy người vây quanh đống lửa đỏ bừng. Thiên Dược Hồ đưa tới xâu nướng mấy miếng da heo và tai thỏ đặt dưới ngọn lửa hồng. Từng giọt mỡ vàng nhỏ trên đống lửa. Dưới thủ pháp lật qua lật lại cái giá nướng thịt của Mã Chính Phong, tùy thời rải thêm gia vị, chỉ chốc lát, bốn phía mùi hương phiêu dật mê người. Ngay cả Thiên Dược Hồ cũng chảy nước miếng.

Đợi cho thịt nướng đã xong, Mã Chính Phong đem toàn bộ phần da heo cho Thiên Dược Hồ còn bốn người chưa nhau hai cái tai thỏ.

Ban ngày đi hơi mệt nên mọi người chỉ sau mấy phút ăn sạch thịt nướng, ngay cả Thiên Dược Hồ cũng trở mắt nhìn Mã Chính Phong hy vọng ông ta có thể nướng thêm một ít nữa.

Long Vũ lau mỡ bên miệng, chỉ vào Thiên Dược Hồ mắng:

- Người .. không được ăn nữa. Người xem, hiện tại người thế nào rồi, ăn nữa không biết chừng sẽ thành cái dạng gì....

- Phì.

Lỗ mũi Thiên Dược Hồ phun ra khói trắng dường như có ý kháng nghị.

Sắc trời tuy đã tối, nhưng mọi người cũng không có ý đi ngủ. Có Long Vũ khơi chuyện, mọi người bắt đầu tán gẫu chuyện Huyền Cảnh.

Long Vũ không ngừng hỏi những nghi vấn trong lòng. Trong lòng Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên bắn khoăn thân phận của Long Vũ, đối với hắn thêm phần cung kính, nên hoàn toàn chân thực không gì không nói.

Sau một phen hỏi đáp, hiểu biết của hắn tăng lên không ít.

Sau khi xong việc, Long Vũ kéo Mã Chính Phong sang một bên thấp giọng hỏi:

- Mã đại ca, chuyện của ta hỏi thăm thế nào rồi?

- Tiểu Vũ... Long Thiên Trạch cùng Thủy Tiên không có tin tức gì cả. Nhưng người yên tâm, ta đã liên hệ với nhiều tổ chức tình báo đặc biệt, còn dự định sẽ trả thù lao cao, chỉ cần họ xuất hiện tại Huyền Cảnh, ta nghĩ sẽ có tin tức. Mặt khác về Long Thiên Trạch... bản thân ta có một tin tức giá trị. Đại khái là khoảng một tháng trước ở thành Đoan Mộc có người đã gặp một người tên là Long Thiên Trạch. Có điều nghe nói hắn là người biến chủng không phải là người tu đạo.

Mã Chính Phong nói.

- Người biến chủng?

Long Vũ hơi kinh hãi :

- Huyền Cảnh có rất nhiều người biến chủng sao?

- Không nhiều lắm.

Mã Chính Phong nói :

- Tại thế giới thực, bọn họ gọi là dị năng giả, nhưng ở Huyền Cảnh, mọi người quen gọi là người biến chủng. Huyền Cảnh là một đại gia đình, không bài ngoại như thế giới thật. Ở đây người biến chủng và người tu đạo địa vị không khác nhau lớn. Lực lượng của họ đồng dạng có thể dùng Cửu đỉnh kiểm tra. Huyền Cảnh chức nghiệp công hội cũng vẫn chứng nhận cho thân phận và chức vị của họ. Đúng rồi, có người nói Long Thiên Trạch đã lấy được chứng nhận tam đỉnh thuật sĩ do công hội công bố.

- Vậy người đó xuất hiện ở đâu?

Trong lòng Long Vũ mừng thầm, cuối cùng thì cũng tìm được tung tích người thân. Tuy nhiên hắn vẫn còn chút nghi hoặc. hắn không rõ thúc thúc Long Thiên Trạch rốt cuộc sao lại tiến vào Huyền Cảnh.

- Không rõ.

Mã Chính Phong xin lỗi nói:

- Hẳn làm việc rất kín đáo, không trao đổi cùng ai. Từ khi hấn rời khỏi thành Đoan Mộc, không ai biết biết người đó ở chỗ nào nữa. Nhưng người yên tâm, chỉ cần người còn ở Huyền Cảnh, ta vẫn có thể tìm được hấn.

- Mã đại ca, cảm ơn huynh.

Long Vũ nói.

- Ha ha...

Mã Chính Phong cười cười:

- Tiểu Vũ, ta và người lúc này nói cảm ơn làm gì, hơn nữa giữa chúng ta không phải có thỏa thuận sao? Đúng rồi, sao lần này người không mang Hiếu Mai cùng vào.

- Ài.

Long Vũ thở dài nói:

- Mã đại ca, huynh không biết, đệ tiến vào Huyền Cảnh lần này có chút bất đắc dĩ.

Sau đó, Long Vũ kể chuyện mình gặp phải một lượt.

Nghe xong Mã Chính Phong kinh ngạc:

- Người nói là người mở Huyền Cảnh là cao nhân Huyền Môn.. Hấn đồng dạng thì triển thiên sư kiếm quyết sao?

- Đúng như vậy, đệ tận mắt thấy. Nếu không mắt thấy tai nghe, đệ cũng không thể tin lại có chuyện như vậy.

- Chẳng lẽ là hấn?

Mã Chính Phong dường như nghĩ tới điều gì đó.

- Là ai?

Long Vũ tò mò hỏi.

Mã Chính Phong thoáng chút do dự, trầm giọng nói:

- Tiểu Vũ, chuyện này bây giờ ta không thể nói, hơn nữa chưa thể xác định Hắc y nhân đó có phải là vị kia hay không.. Chuyện lớn như thế ta không dám nói bừa.

- Ồ

Long Vũ gật đầu. Mọi người thu hồi lều trại chuẩn bị vào thành Đoan Mộc. Bốn người vừa đi vừa tán gẫu, phút chốc đã qua cổng thành, vào đường cái.

Long Vũ mặc dù nhiều lần tiến vào Huyền Cảnh nhưng hầu như đề ở Huyết Quật sơn, Tử Vong sâm lâm nên thành Đoan Mộc lại là lần đầu tiên hấn vào.

Kiến trúc nhà cửa nơi này có chút cổ kính, hoặc có thể nói là lập lên từ cổ đại, trông rất cổ điển, huy hoàng. Nhưng mọi người đi trên đường thì không theo lối nào cả, có cổ điển, có hiện đại. Cửa hàng bên đường san sát, tiếng rao hàng không ngớt, chỗ này ngớt, chỗ kia lại rộ lên, rất náo nhiệt.

115. Chương 30: Gặp Lại Kim Phượng

Đặc Thủ Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 30: Gặp lại Kim Phượng

Dịch Giả: shinichimori

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ vừa đi vừa ngắm nhìn khắp nơi, phát hiện ra nơi này muốn mua cái gì cũng có. Từ những thứ dành cho những người tu luyện như pháp kiếm, pháp khí đến những đồ dùng hàng ngày, thậm chí cả nội đan ma thú cũng được rao bán khắp nơi.

Long Vũ vốn chỉ đi với mục đích cưỡi ngựa xem hoa nhưng cũng phải hoa cả mắt lên. Trên đường phố cũng luôn bắt gặp những người than mặc chiến y, tay cầm pháp kiếm, tiên kiếm; chỉ nhìn qua trang phục chức nghiệp thì phần lớn họ đều là tam đỉnh kiếm tiên.

- Tiểu Vũ, xem ra lại sắp có chuyện lớn xảy ra. Nếu không thì thành Đoàn Mộc không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện nhiều kiếm tiên đến như vậy...

Mã Chính Phong nói ra suy đoán của mình.

- Chẳng có nhẽ sắp có chiến tranh?

Long Vũ đoán mò.

- Không phải thế đâu.

Thiết Lang cũng tham gia bình luận.

- Theo ta thấy thì chắc là chức nghiệp công hội lại ra một nhiệm vụ nào đó. À đúng rồi, dọc đường ta thấy rất nhiều người cứ nhìn chằm chằm vào Thiên Dực Hổ của người đó Tiểu Vũ. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, ta nghĩ nó sớm muộn gì cũng mang phiền phức đến cho chúng ta thôi.

Nghe xong, Mã Chính Phong cũng tỏ vẻ đồng ý:

- Đúng đó Tiểu Vũ, Thiên Dực Hổ của đệ thật sự rất dễ gây chú ý.

- Phốc.

Thiên Dực Hổ dường như cũng hiểu những điều họ nói, nhưng nó lắc đầu khinh thường. Đột nhiên nó hướng đến một chỗ không người, thân hình chợt loé lên, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

- Không thấy Tiểu Hổ đâu cả?

Long Vũ cũng vừa lao tới nhưng cũng không kịp thấy bóng dáng của Thiên Dực Hổ ở đâu.

- Meow....!

Đúng lúc này lại có một tiếng mèo kêu làm cho Long Vũ chú ý. Hướng về phía phát ra âm thanh thì thấy phía trước không xa, có một con mèo nhỏ lông trắng đang đứng nhìn hắn, từ trong đôi mắt tựa hồ thấy chút thân thiết.

- Là người à Tiểu Hổ đẹp trai?

Long Vũ cảm ứng được từ trên người con mèo trắng khí tức của Thiên Dực Hổ.

- Meow....!

Tiểu bạch miêu phát ra một tiếng kêu nhỏ, thân hình lập tức thoáng động, rồi đột nhiên xuất hiện trên vai của Long Vũ, thè cái đầu lưỡi nho nhỏ liếm cổ hắn.

- Haha....

Long Vũ liền nở nụ cười. Lúc trước hắn còn lo lắng làm sao để mang Tiểu Hổ đi ra ngoài. Nếu lấy cái bộ dạng quá mức dễ gây chú ý của Thiên Dực Hổ mà xuất hiện ở trong thế giới thật, khi đó chắc chắn sẽ phát

sinh những phiền toái không cần thiết. Tuy nhiên hiện tại thì không cần lo lắng nữa, với bộ dáng nhỏ bé đáng yêu như thế này thì bất kể là ở trong Huyền Cảnh hay trong thế giới thật cũng ít có khả năng khiến cho người khác chú ý.

Mã Chính Phong quay đầu lại nhìn Long Vũ, cười nói:

- Tiểu Vũ, hôm nay mới phát hiện ra Thiên Dực Hồ của ngươi là một bảo bối đó.

Tại Huyền Cảnh, ma thú có thể tùy ý biến hoá chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mặt khác, Mã Chính Phong thậm chí còn hoài nghi Thiên Dực Hồ chưa chắc đã phải là sinh vật Huyền Cảnh.

Trong trí nhớ của hắn, Huyền Cảnh căn bản không có bất kỳ một loại ma thú họ Hồ nào như vậy.

Chỉ là Long Vũ cũng không có giải thích về việc này nên hắn cũng không mặt dày mà hỏi tiếp.

Nói cách khác, trên người Long Vũ còn tồn tại rất nhiều bí mật.

Sau khi Thiên Dực Hồ biến thành bộ dạng của một chú tiểu miêu ghé đầu vào vai Long Vũ, đoàn người tiếp tục di chuyển, quả nhiên việc này đã làm giảm đi ánh mắt nhìn ngó của mọi người đi đường.

Nhưng mà vẫn nó không thể thoát được tất cả sự chú ý. Lý do đơn giản là bộ dáng tiểu miêu của Thiên Dực Hồ quả thực rất đáng yêu. Nhất là khi nó làm động tác giơ chân lên vuốt mặt lại càng làm cho những đứa trẻ chú ý, đặc biệt là mấy bé gái.

- Đây, tiểu tử kia dừng lại...

Đột nhiên có một tiếng quát lớn từ phía sau Long Vũ truyền đến:

- Ta cho ngươi mười huyền tệ, người đem con mèo nhỏ đó cho ta...

Long Vũ nghe thấy có người gọi, theo bản năng cũng dừng bước.

Quay đầu nhìn lại, thấy một người trẻ tuổi mặc cẩm bào có bộ dáng công tử. Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Thiên Dực Hồ, trong đó toát ra vẻ yêu thích vô cùng.

Công tử này diện mạo rất thanh tú gần giống như nữ nhân, Long Vũ để ý thấy ngón tay hắn có bộ dáng lan hoa chỉ, thanh âm thì nhỏ nhẹ, có điểm giống mấy cô nương.

- Thật xin lỗi, ta không bán.

Long Vũ đối với công tử có nét cô nương kia không có một chút hảo cảm, xoay người rời đi.

- Đứng lại.

Công tử có bộ dáng đàn bà kia nói:

- Tiểu tử ngươi thật không biết phải trái, ở thành Đoan Mộc này, ta nhìn trúng vật của ngươi là phúc khí cho ngươi lắm rồi, ngươi lại dám cự tuyệt ta?

Long Vũ đang định trả lời thì lại nghe Mã Chính Phong nói:

- Tiểu Vũ, đây là Đoan Mộc Hoa Đoan Mộc thiếu thành chủ, phụ thân là Đoan Mộc Liệt, thúc thúc của hắn là người lúc trước chúng ta đã gặp qua: Đoan Mộc Chính, đều là bát đỉnh kiếm tiên, uy lực không phải bình thường, chúng ta tuyệt không thể trêu chọc vào.

- A.

Long Vũ đáp lại một tiếng, cũng không muốn gây chuyện với hắn.

Nhưng Đoan Mộc Hoa kia lại không buông tha, chỉ thấy hắn phát tay một cái, lập tức từ trong đám người có hơn mười danh tứ đỉnh kiếm tiên xông ra đem đám người Long Vũ vây lại.

- Tiểu tử nhà ngươi đã ngang bướng như vậy thì ngay cả mười huyền tệ cũng không có đâu. Ngươi để con mèo nhỏ lại sau đó cút đi. Nếu không ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết...

Ngữ khí của Đoan Mộc Hoa trở nên vô cùng giận dữ.

Thiên Dực Hổ tuy biến thành tiểu miêu nhưng sự nóng nảy, cao ngạo của nó thì không hề thay đổi, nó hướng về phía Đoan Mộc Hoa nhe răng, làm ra tư thế như chuẩn bị công kích.

- Để ta xử lý.

Mã Chính Phong lo rằng Thiên Dực Hổ sẽ làm cho Đoan Mộc Hoa bị thương, rồi lại trêu chọc vào Đoan Mộc Liệt và Đoan Mộc Chính thì lại gây ra phiền toái lớn.

- Đoan Mộc thiếu gia, hy vọng người đừng ép người quá đáng...

Mã Chính Phong tuy rằng không muốn đắc tội với người của Đoan Mộc gia nhưng vì chuyện đã đến bước này nên cũng không thể nhượng bộ. Vì để có thể khôi phục Mã gia, hắn phải cố gắng hết sức đảm bảo an toàn cho Long Vũ.

- Hừ.

Đoan Mộc Hoa liếc qua Mã Chính Phong, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường không chút che giấu:

- Người thì có thể làm gì, dựa vào cái gì mà có thể nói chuyện với ta. A Đại, giáo huấn hắn cho ta.

Đoan Mộc Hoa vừa dứt lời, một tứ đỉnh kiếm tiên tay cầm tử pháp kiếm từ trong đội ngũ phóng ra, hướng tới tấn công Mã Chính Phong.

- Mời.

Mã Chính Phong biết sự tình hôm nay không thể giải quyết yên ổn được, trừ khi mình phải cho người ta thấy được thực lực của mình.

Quát lạnh một tiếng, hắn xuất ra pháp kiếm hướng đến A Đại mà công kích, kiếm chiêu tung ra quá nhanh, dù lấy tốc độ của quỷ thần cũng chưa chắc đã bằng.

A Đại thấy kiếm thế của Mã Chính Phong mang theo khí thế hung mãnh nhất thời hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh để ứng chiến. Hắn chỉ là tứ đỉnh còn Mã Chính Phong kia lại có tu vi ngũ đỉnh.

Do tu vi kém hơn nên A Đại bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

- Hảo kiếm pháp.

Mắt thấy Mã Chính Phong chiếm được thế thượng phong, Long Vũ nhin không được sự vui mừng, thiếu chút nữa hô lên.

Một kích vừa xong, vẻ mặt A Đại trở nên nghiêm trọng hẳn lên. Hắn âm thầm đem khí tức đang hỗn loạn trong cơ thể áp chế xuống, sau đó lại tiếp tục xuất ra một kiếm.

Mã Chính Phong hướng lên trời kêu lên một tiếng nhỏ. Lực đạo dồn vào song chưởng, pháp kiếm trong tay giống như thiểm điện bắn ra. Tốc độ cùng uy lực của một kiếm này đều vượt xa kiếm trước đó.

Ngay sau A Đại là Đoan Mộc Hoa, nếu không có gì thay đổi thì khi một kiếm này chém xuống, chẳng những A Đại ngổm mà ngay cả Đoan Mộc Hoa cũng sẽ bị trọng thương.

- Đoan Mộc Chính đang trên đường đến đây.

Đúng lúc này thì La Lâm phát hiện ra khí tức của người quen cũ Đoan Mộc gia kia.

Long Vũ hơi kinh hãi.

- Âm âm.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên, một đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống cản lại một kiếm uy lực tuyệt luân kia của Mã Chính Phong.

Long Vũ không cảm thấy ngạc nhiên vì hắn đã sớm biết Đoan Mộc Chính đang trên đường đến. Hắn đã đến đây thì sẽ không thờ ơ khoanh tay đứng nhìn.

Sóng xung kích tại đó quá lớn, dù Mã Chính Phong đã cố né tránh nhưng vẫn không tránh khỏi được, sắc mặt trở nên tái nhợt. Trong cổ họng cảm thấy ngòn ngọt, há mồm thở ra một ngụm máu tươi. Bất định đối với ngũ đỉnh chính là một sự chênh lệch tuyệt đối.

- Mã đại ca, huynh không sao chứ?

Long Vũ tiến đến dìu Mã Chính Phong đứng dậy, đồng thời xuất ra thiên sư pháp kiếm, một cỗ sát khí cường đại từ trong kiếm phát ra.

- Nhị thúc, người tới thật đúng lúc, những tên này liên thủ khi dễ cháu.

Đoan Mộc Hoa hai tay ôm lấy cánh tay của Đoan Mộc Chính giống như một cô gái đang làm nũng.

- Sự tình ta cũng đã biết..

Đoan Mộc Chính trều miem nhìn đứa cháu một lúc, sau đó trầm giọng nói:

- Giao con tiểu miêu kia ra rồi biến đi, nếu không... đừng trách ta không khách khí.

Đoan Mộc Chính kiến thức phi phàm, hẳn có thể cảm ứng được rõ ràng khí tức lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa trên người tiểu miêu. Cho dù cháu hẳn không muốn thì hẳn cũng muốn đem con mèo đó về cẩn thận nghiên cứu một phen.

Nói cách khác, hẳn nhất định phải chiếm được con mèo đó.

Đoan Mộc Chính cố tình uy hiếp Long Vũ, đồng thời phát ra một cỗ sát ý cường đại hướng tới Long Vũ làm hẳn cảm thấy một sự sợ hãi dấy lên từ trong lòng, hít thở không có một chút thoải mái.

Long Vũ không thể kiềm chế được nỗi sợ hãi trong lòng, kiếm chưa đến nhưng sát ý của người kia đã cắm vào tim hẳn. Không hổ là bát đỉnh kiếm tiên, gặp phải một đối thủ quá cường đại như vậy thật là quá đáng sợ.

Từ lúc gặp được La Lâm đến giờ, đây là lần đầu tiên Long Vũ cảm nhận được lực lượng của mình quá mỏng manh.

Khi tâm trí đang dần trở nên mềm yếu, Long Vũ âm thầm thúc dục lực đạo trong cơ thể, đem tâm thần bảo hộ, xua tan sự xâm lấn của cỗ sát ý kia.

- Người muốn động thủ với ta sao?

Đoan Mộc Chính cười lạnh, hoàn toàn không coi Long Vũ ở trong mắt. Pháp kiếm xuất ra, thân kiếm nổi lên một tầng hào quang, kiếm quang tăng vọt ba thước, tựa như một đạo lưu tinh xẹt qua.

Long Vũ liền xuất thanh kiếm ra, mang toàn bộ lực đạo mà La Lâm cung cấp lẫn lực đạo bản thân dồn vào một kiếm chém tới.

- Âm

Một tiếng, kiếm thể của hai người va chạm làm phát những âm thanh vang vọng kinh thiên, cơ hồ khiến tất cả mọi người ở đây lâm vào khiếp sợ.

Thân hình Long Vũ như điều đứt dây, bắn ra xa.

- Tiểu Vũ.

Thiết Lang cùng Văn Nguyệt Thiên đồng thời kinh hô, rồi lao lên đỡ lấy thân hình đang lao đảo ngã xuống của Long Vũ.

Đoan Mộc Chính thì vẫn đứng vững tại chỗ, tuy nhiên mặt đất dưới chân hẳn lại bị lún xuống ba tấc, hai chân chôn chặt trong đó. Giờ phút này, sự kinh ngạc đã tràn ngập trên mặt hẳn.

Thoáng nghĩ lại, hẳn cảm thấy rung mình, trước một kiếm đó của Long Vũ, bản thân hẳn không chết cũng sẽ bị thương.

Nhưng theo tình huống hiện giờ thì hẳn tựa hồ không cần phải lo lắng nữa.

Long Vũ miễn cưỡng đứng vững, máu khế trào qua khoé miệng, gương cười ảm đạm, ánh mắt quét về hướng Đoan Mộc Chính:

- Người cảm thấy thất vọng lắm hả?... Đoan Mộc Chính, ta biết người đang muốn giết người diệt khẩu. Bởi vì ta biết lúc trước tại rừng Ngõ Đồng, người đã cấu kết cùng với hắc ám tu chân Vu Chiến Thiên, giết hại...

- Cảm ơn.

Đoan Mộc Chính đột nhiên giật mình quát lạnh, giận dữ nói:

- Là người muốn tìm chết...

Đồng thời một cỗ sát ý mãnh liệt xung quanh người hấn chợt nhằm về hướng Long Vũ mà lao tới.

- Hừ, kẻ nào dám uy hiếp tiểu đệ đệ của ta...

Đúng lúc đó, một thân ảnh xinh đẹp phi thân đến, chặn đứng thế công của Đoan Mộc Chính hướng tới Long Vũ. Chỉ cần một khắc thời gian đó, toàn bộ áp lực bao trùm lên xung quanh Long Vũ hoàn toàn tiêu thất.

- Chị Phượng.

Ánh mắt Long Vũ chợt sáng lên. Người vừa tới rõ ràng chính là Kim Phượng.

- Đoan Mộc Chính, lá gan của người cũng to quá đấy. Lần trước người cấu kết cùng Vu Chiến Thiên, ta đã định giáo huấn một phen, còn lần này thì lại dám xuất thủ với đệ đệ của ta, người thật sự quá khốn nạn.

Đôi mắt xinh đẹp của Kim Phượng nhướng lên, nhìn trừng trừng vào Đoan Mộc Chính không một chút sợ hãi.

Sắc mặt Đoan Mộc Chính đại biến, cô gái này thân phận không rõ, nhưng lần trước hấn đã lĩnh giáo qua sự cường đại của nàng. Tuy hấn là bát đỉnh kiếm tiên, có thể coi là cao nhân bậc nhất ở trong Huyền Cảnh. Nhưng đứng trước mặt cô gái này, lại có chút cảm giác lực bất tòng tâm.

Thậm chí hấn còn có cảm giác bản thân mình rất nhỏ bé.

- Chúng ta đi.

Đoan Mộc Chính coi như cũng thức thời, lập tức đưa ra lựa chọn sáng suốt. Cũng do không biết rõ ràng thân phận của cô gái kia, hấn không muốn cùng với nàng chính diện phát sinh xung đột.

Huyền Cảnh là một nơi ngoạ hổ tàng long, tại thành Đoan Mộc thì Đoan Mộc gia tộc có thể coi là đại thế lực, nhưng nhìn khắp Huyền Cảnh – nơi mà cường giả nhiều như mây thì vẫn chưa tính là cái gì to tát. Trừ phi bất đắc dĩ, nếu không hấn tuyệt đối không muốn trêu chọc vào cường địch.

- Nhị thúc, cháu muốn con mèo nhỏ kia...

Con mắt độc đáo của tên Đoan Mộc Hoa kia thật sự còn kém xa so với thức thức của hấn. Hấn từ nhỏ đã thích các loài tiểu động vật, nhất là cái loại hình đáng yêu này, lại càng thêm yêu thích không nỡ buông tay. Thiên Dực Hồ của Long Vũ trong hình dạng này hoàn toàn phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của hấn. Làm cho hấn có cảm giác không thể bỏ qua được.

- Đi.

Đoan Mộc Chính quát lạnh một tiếng rồi tự mình dẫn đầu rời đi, có chút không để ý đến đứa cháu của mình.

Đoan Mộc Hoa thấy thái độ của thúc thúc như thế, tựa hồ cũng hiểu ra vài phần, liền vội vàng quát thủ hạ nhanh chóng theo đuôi Đoan Mộc Chính rời đi.

Chỉ là trong mắt hấn vẫn hiện lên vẻ không cam lòng.

Còn bên kia, hai người Thiết Lang cùng Văn Nguyệt Thiên hoàn toàn ngây dại. Lai lịch Đoan Mộc Chính như thế nào bọn hấn rõ ràng nhất. Tại thành Đoan Mộc này, ngoại trừ thành chủ Đoan Mộc Liệt thì hấn chính là lớn nhất. Hơn nữa hấn còn có thân phận là người quản lý của chức nghiệp công hội, với địa vị như vậy tại Huyền Cảnh cũng có thể coi là một đại nhân vật. Trong trí nhớ của bọn hấn, Đoan Mộc Chính luôn

luôn là một nhân vật cao cao tại thượng. Thế mà hôm nay, chúng lại chứng kiến cảnh Đoan Mộc Chính phải cúi đầu, cấp đít bỏ đi.

Bởi vậy có thể thấy rằng nữ tử ngày tuyệt đối rất lợi hại.

Nghĩ đến đây, hai người bọn hắn lại càng không dám dị nghị gì về thân phận sứ giả thánh điện của Long Vũ nữa, mà ngược lại là thập phần tôn kính.

- Chị Phương, chị thật lợi hại. Rốt cuộc thân phận của chị là gì mà lại dọa cho loại người như Đoan Mộc Chính phải bỏ chạy như vậy?

Long Vũ đi đến gần Kim Phương thấp giọng hỏi một câu.

- Hắn không hẳn là sợ chị mà là sợ chị đem việc hắn cấu kết với Vu Chiến Thiên ra ngoài ánh sáng.

Kim Phương thản nhiên nói.

- Không phải vậy.

Long Vũ nói:

- Hắn tuyệt đối là sợ chị.

Kim Phương chỉ cười trừ, đem ngón tay thon dài lơ đãng chỉ vào trán Long Vũ:

- Tiểu Vũ, em cũng có chuyện quan trọng cơ mà, chị nghĩ chúng ta cũng cần có chút thời gian để tâm sự.

- Được rồi.

Long Vũ đối với thân phận của Kim Phương lại càng thêm tò mò.

- Nó là sủng vật của em? Xưng hô thế nào?

Ánh mắt Kim Phương đảo qua khắp lượt đám người Long Vũ, cuối cùng dừng lại trên người Thiên Dực Hồ. Với thể chất đặc thù của Kim Phương, nàng có thể cảm ứng được rõ ràng khí tức của Thiên Dực Hồ. Không cần nghĩ thêm cũng biết bản thể của nó tuyệt đối không phải là một con tiểu miêu. Theo hiểu biết của nàng thì trong Huyền Cảnh cũng chưa có loại sinh vật nào như thể này xuất hiện cả. Tuy có khí tức giống như khí tức mà nàng cảm ứng được ở trên người Long Vũ nhưng nó còn mãnh liệt hơn nhiều.

- Tiểu Hồ đẹp trai.

Long Vũ nói.

- Tiểu Hồ đẹp trai?

Kim Phương giật mình, thầm nghĩ “tám phần là loài hổ rồi, nhưng khí tức của nó so với loài hổ tại Huyền Cảnh hoàn toàn khác nhau, thật là quái lạ.

- Để chị ôm nó một cái ...

Kim Phương liền duỗi tay qua, đem con Thiên Dực Hồ ôm vào trong lòng ngực của mình (DG : sao nó lại đi vào chỗ êm ái đó chứ không phải là mình), ngoài dự liệu của mọi người, Thiên Dực Hồ không hề có chút phản kháng nào mà còn tỏ vẻ vui mừng, thậm chí còn thấy đi về hưởng thụ của nó (DG : chủ nào tốt vậy, Biên : Con này cũng râm giống mệnh vải :61 :).

Dracupi

116. Chương 31: Kim Phương Hoài Ngh.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 31: Kim Phượng hoài nghi.

Dịch Giả: shinichimori

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Tiểu Vũ, đây đều là bằng hữu của em sao? Vậy chúng ta đi tới tiểu trúc Thanh Tân phía trước tụ tập ngồi nói chuyện, nói xong thì em sẽ hội họp lại với bọn họ sau.

Tiểu trúc này chính là một sản nghiệp của Kim Phượng tại thành Đoan Mộc, nên nàng dường như không muốn cho đám người Mã Chính Phong tiến đến.

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng, rồi qua nói với Mã Chính Phong một tiếng xin lỗi:

- Mã đại ca, lần này đệ không thể ở lại Huyền Cảnh nhiều ngày cho lắm, nếu thời gian gấp gáp quá thì mong đại ca thứ lỗi đệ không đến chào tạm biệt được. Lần sau đệ nhất định mang theo cháu gái của huynh cùng đi vào... À đúng rồi, cháu gái của huynh hiện tại đang là bạn gái của đệ.

- Cái gì?

Mã Chính Phong sững sờ ngồi bệt xuống, lập tức hỏi lại:

- Ý của ngươi là ngươi đã đem Hiểu Mai thu vào tay... Tiểu Vũ à, ta phải nhắc nhở ngươi, các ngươi chỉ có thể kết giao về mặt tinh thần, chứ không được làm điều gì khác. Nữ nhân Mã gia từ thời cổ đại đã gặp nhiều nguyên rủa, một số việc không thể làm được...”

- Yên tâm đi, đệ không có nghĩ gì đến chuyện kia.

Long Vũ ai oán nói:

- Là do Hiểu Mai chủ động hướng tới đệ... Đối với quan hệ này đệ vẫn tạm thời không quan tâm.

- Khụ Khụ.

Mã Chính Phong nhất thời mất vui:

- Tiểu Vũ, xem ra ngươi không đúng rồi, Hiểu Mai nhà ta bất kể là diện mạo hay nhân phẩm đều rất tốt... Nó làm bạn gái của ngươi, ngươi cũng không phải chịu một chút thiệt thòi nào đâu. Ta nghĩ ngươi đối với loại chuyện này không đến mức chỉ biết dùng mỗi cái phần dưới chứ? như thế không khác động vật là bao.

- Dừng.

Long Vũ khinh bỉ, chỉ là ngoài miệng không dám nói chứ trong lòng thầm nghĩ: “Nhìn ngươi có vẻ cao thượng, nhưng nếu cho ngươi một mỹ nhân chỉ có thể nhìn mà ko thể phát tiết thì xem ngươi có thích thú không?”

- Chúng ta đi thôi.

Kim Phượng thản nhiên nói một tiếng, xoay người rời đi.

Long Vũ tự nhiên cũng không dây dưa với Mã Chính Phong, nhanh chóng rời đi cùng.

Nhìn theo bóng dáng Long Vũ, khoé miệng Mã Chính Phong khẽ hiện lên vẻ mỉm cười, thì thào tự nói:

- Hiểu Mai ơi là Hiểu Mai, ngươi không hồ là hy vọng mới của Mã gia...

Dù sao thì cũng phải nói là Mã Chính Phong đối với quan hệ thân mật giữa Long Vũ với hm tương đối vừa lòng, trên thực tế hẳn cũng có ý như vậy. Chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói. Còn hiện tại thì tốt rồi, việc này mấy người ở thế giới thực đã làm xong thì chính mình cũng đỡ phải lo lắng.

Dọc trên đường đi, Thiên Dực Hồ hoàn toàn co rúc người trong lòng Kim Phượng, mắt híp lại hiện vẻ hưởng thụ. Nó có vẻ rất thích khí tức trên người Kim Phượng.

- Chị Phượng. Chị nói thật với em đi, chị rốt cuộc là ai ?

Đối với một nữ tử mà tùy ý nhấc tay liền tặng một cái thiên sư kiếm pháp, lại có năng lực dọa lùi bát đỉnh kiếm tiên, trong lòng hẳn không cảm thấy kỳ lạ mới là lạ.

Đồng dạng như vậy đây cũng là cảnh giới mà hẳn theo đuổi.

- Tiểu đệ đệ, từ trong mắt của em, chị thấy một chút hoài nghi. Em rốt cuộc là hoài nghi cái gì đây?

Kim Phượng dừng bước, thân hình của nàng hướng tới Long Vũ, một cổ mùi thơm tự nhiên xông vào mũi làm cho tâm thần Long Vũ nhộn nhạo hẳn lên.

Cái này còn chưa tính là gì. Bởi vì Kim Phượng còn làm ra động tác tuyệt vời hơn. Nàng ưỡn bộ ngực của mình gần Long Vũ (DG: ak ak, thèm thế) khiến cho sắc mặt Long Vũ ửng đỏ. Đừng nhìn hẳn cùng với Đường Hương Hương đã từng phát sinh quan hệ nhưng đó chỉ là do gặp yêu hồ ám toán, tuy rằng đại để là cũng muốn như thế. Nhưng trên thực tế thì hẳn lại không hiểu sự kích thích của hai giới khi phát sinh quan hệ đó như thế nào.

Cho nên khi Kim Phượng mang theo mùi hương cùng bộ ngực đến gần như thế, Long Vũ có chút ăn không tiêu.

Kim Phượng khẽ nhú mũi thon, nhẹ nhàng hừ một tiếng:

- Nhìn em như vậy mà vẫn còn dám hoài nghi chị.

Long Vũ trầm nghĩ trong lòng: nếu không phải đang giữa ban ngày, nếu không phải trong lòng ta còn có sự cảm kích thì ta đã sớm dè ra rồi...

Kim Phượng nhìn thấy sự di chuyển của mắt hẳn cũng tựa hồ đã biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, liền duỗi tay nhằm vào ót hẳn đánh một cái:

- Tiểu đệ đệ, em đừng nên nghĩ nữa, muốn đẩy ngã chị Phượng này thì em còn phải tu luyện thêm ngàn năm nữa đã.

Nói xong cũng ôm bụng mà cười rũ rượi, Long Vũ nhìn bộ dáng cười to của nàng không khỏi nhức đầu. Càng tiếp xúc với Kim Phượng càng không thể nhìn thấu nàng. Chỉ nói về thiên đức hồ thôi, bọn Mã Chính Phong đều không dám đến gần, nhưng đối lại là Kim Phượng thì tên tiểu gia hỏa kia không ngờ lại biết điều, ngoan ngoãn đến vậy.

Thật sự là đồng nghiệp bất đồng mạng.

Kim Phượng thấy hẳn đang đứng gần người ra, ngọc thủ liền hươ hươ trước mặt nói:

- Đây, đồ ngọc kia, đi tiếp thôi...

Long Vũ biết có hỏi nàng nữa cũng không tra thêm được cái gì nên cũng buông tha, cùng Kim Phượng sống vai bực đi. Chỉ là dọc đường đi, hẳn vẫn nghĩ về việc đó.

- Đứng lại.

Đột nhiên phía trước Kim Phượng và Long Vũ hiện ra một đám người đem bọn họ bao vây lại, đầu lĩnh của hẳn là một ngũ đỉnh kiếm tiên, nhìn bộ dáng áng chừng năm mươi tuổi. Hẳn tiến lên chấp tay nói:

- Nhị vị dừng bước, ông chủ nhà ta nhìn trúng sủng vật của các vị, nguyện xuất ra năm mươi vạn huyền tệ để mua, hy vọng các vị có thể bán cho.

Long Vũ liếc xéo hẳn một cái rồi nói:

- Ông chủ có phải là cái tên có dáng đi éo lá kia phải không?

Sắc mặt của ngũ đỉnh kiếm tiên không khỏi trầm lại, nói:

- Không được vô lễ.

Long Vũ bĩu môi, không thể hiểu được mấy tên nọ, quay sang Kim Phượng cười nói:

- Chị Phượng, xem ra tên ẻo lả kia cũng không có sợ chị.

- Hồn láo.

Ngũ đỉnh kiếm tiên nghe được nhất thời nổi giận, quát lên một tiếng, hất vung tay xuất ra một cái phi kiếm. Nhất thời hơn một đạo kiếm quang như ngân xà phóng tới, khí thế thật dọa người.

Sắc mặt Long Vũ ngưng trọng, đang muốn xuất thủ thì lại nghe Kim Phượng nói:

- Không cần, để đó cho chị.

Long Vũ biết Kim Phượng có một thân tu vi thâm sâu không lường được, cũng ko còn lo lắng, để nàng tùy ý xuất đầu đối phó với tên đầu lĩnh kia. Nói thật là với tên ngũ đỉnh kia hẳn căn bản không có một chút nắm chắc.

Trong tay Kim Phượng, ngũ sắc quang mang bạo phát, lập tức hướng đến kiếm quang của ngũ đỉnh kiếm tiên kia vọt tới, trong khoảng khắc đem kiếm quang tiêu hao gần như không còn. Thậm chí một chút âm thanh va chạm cũng không có.

Kim Phượng trong nháy mắt liên tiếp tránh né những tia sáng kỳ dị, nghiêng đầu nhìn Long Vũ cười nói:

- Người này kiếm pháp không tệ chỉ là tu vi kém một chút.

Long Vũ thật không biết nói gì, đến cả ngũ đỉnh tu vi cũng không coi vào đâu, còn mình thì ngay cả tam đỉnh tu vi cũng khó mà kham nổi.

- Mọi người cùng nhau tiến lên.

Mắt đầy không thể thủ thắng, tên đầu lĩnh liền hét một tiếng, hơn mười tên hộ vệ đồng thời triển khai công kích.

- Tiểu Hồ đẹp trai, không được hành động thiếu suy nghĩ.

Long Vũ sợ Thiên Dực Hồ tức giận mà lộ ra nguyên hình hấp dẫn sự chú ý không cần thiết.

Lập tức Long Vũ vung thiên sư pháp kiếm lên, một mảnh kiếm quang tuôn ra ngoài, ngăn cản hai gã tam đỉnh kiếm tiên. Nhưng ngay lập tức lại có thêm vài tên tam đỉnh kiếm tiên tiến lên vây công. Long Vũ có chút chống đỡ không nổi. Thiên Dực Hồ bỗng chồm không chừng nhe răng, trong đôi mắt thỉnh thoảng lại hiện lên vài tia sát khí mãnh liệt.

- Tiểu đệ đệ, chúng ta đi.

Kim Phượng nhìn thấy Long Vũ bị hãm sâu trong trùng vây, nhất thời khé quát một tiếng, thu hồi lại tâm tình vui đùa, đem tên đầu lĩnh một cước đá bay. Sau đó phi thân đến giữ chặt tay Long Vũ, đạp không mà đi. Tên đầu lĩnh từ trên mặt đất lật đật đứng dậy, vội vàng đuổi theo nhưng không ngờ lại có một cỗ kinh khí vô hình cản trở.

Sau đó hẳn mới phát hiện đối thủ của hắn - nữ tử bí hiểm kia, hẳn với nàng ta không phải cùng một cấp bậc.

một lúc sau khi đã ly khai đám người kia, hai chị em Long Vũ lướt nhanh trên một con đường hướng Thanh Tân tiểu trúc ở thành Nam. Sau khi đi qua cửa, Long Vũ phát hiện ra ở đây đều là những lão làng sống lâu năm. Khung cảnh là một mảng tiên hoa nở rộ, lục thảo tươi tốt. Hơn nữa đối diện với đại môn là một cái ao với diện tích không nhỏ. Xung quanh ao là một gốc cây liễu rủ xanh biếc, cành lá rậm rạp, rung động nhẹ nhàng theo từng làn gió. Thật sự cùng với hồ Linh Trạch ở thế giới thật có chút giống nhau.

- Chị Phượng, cảnh sắc nơi này đẹp quá.

Long Vũ từ trong đáy lòng thốt ra lời khen ngợi.

Kim Phượng mỉm cười nói:

- Chị rời khỏi nhà sợ nhất là phải ở một không lạ lắm không quen trong một thời gian dài. Cũng không quen ở trong mấy cái khách điểm tửu lâu kia. Thế là đi kiếm một chút nội đan ma thú rồi mua chỗ này... Chúng ta đi vào thôi, trong đó có trà ngon mà chị mang theo ở nhà đến, nhất định em sẽ thích.

Nói xong hai người liền đi vào phòng đối diện với một cái ao.

Trong phòng vẫn lộ ra nét thanh nhã, bài trí đơn giản nhưng sáng sủa làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Chỉ mất một chút thời gian, Kim Phượng đã bưng lên hai chén trà xanh toả hương thơm ngát xông vào mũi, Long Vũ tiếp nhận chén trà rồi bưng lên để sát vào mũi, cẩn thận thưởng thức hương trà thoang thoảng, lúc tan lúc hợp, thú vị vô cùng.

Tuy rằng Long Vũ không sành về trà, nhưng mà hẳn có thể cảm nhận được trà này rất ngon, nhấp một ngụm, trên miệng phảng phất hương thơm, làm lòng người thư thái, đúng là trà ngon.

Long Vũ chắc lưỡi khen:

- Thật tuyệt, chị Phượng, đây là trà gì vậy, từ trước đến giờ em chưa có nếm qua loại nào ngon như vậy.

Kim Phượng ngồi đối diện với Long Vũ, mỉm cười nói:

- Đây là trà đặc chế của nhà chị... độc nhất vô nhị trong Huyền Cảnh. Em tất nhiên là chưa nếm qua bao giờ rồi.

- Ai za.

Long Vũ không khỏi thốt lên một tiếng, nhân cơ hội hỏi:

- Chị Phượng, nhà chị rốt cuộc là như thế nào?

- Bây giờ vẫn chưa phải lúc, trong tương lai em sẽ biết.

Kim Phượng cười nói:

- Tiểu đệ đệ à, những kẻ biết về thân phận của chị đều đã được mua cho một cái quan tài cả rồi.

- Xem ra sự tò mò trong lòng em, không có cách nào giải đáp.

Long Vũ mang nét đau khổ trên mặt nói:

- Chị Phượng, chị biết không? Trong lòng em chị thật sự rất thần bí. em dám chắc cảnh giới tu vi của chị rất cao, ngay cả những kẻ được coi là cường giả như Đoan Mộc Chính hay Vu Chiến Thiên đều bị chị làm cho sợ hãi, làm cho em thật sự rất hâm mộ.

- Hâm mộ là tốt rồi... Tiểu đệ đệ, em phải cố gắng lên.

Nói tới đây, Kim Phượng híp mắt thoáng nhìn qua Long Vũ, mang theo thâm ý khác nói:

- Tiểu Vũ, kỳ thật em ở trong lòng chị cũng trần ngập thần bí không kém đâu. Phượng Hoàng lệnh của em từ đâu mà có, lai lịch của Tiểu Hồ đẹp trai là như thế nào?... Em đồng dạng cũng không nói cho chị biết phải không?

Lời vừa thốt ra làm cho Long Vũ cảm thấy kinh hãi.

Cái khác không nói, nhưng Kim Phượng lại có thể thần nhiên nói ra được cái tên Phượng Hoàng lệnh.

Nói cách khác, Kim Phượng đã sớm nhận ra được cái ngọc bội kia là Phượng Hoàng lệnh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Vũ không khỏi dấy lên tia cảnh giác. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Hẳn hoài nghi rằng có phải Kim Phượng cố ý tiếp cận hẳn.

- Tiểu đệ đệ, không cần khẩn trương.

Kim Phượng tựa hồ nhìn ra tâm tư của Long Vũ, cười nói:

- Em yên tâm đi, nếu chị muốn lấy đi Phượng Hoàng lệnh thì đã sớm đoạt đi rồi. Phượng Hoàng lệnh vốn là phượng sào chí bảo, sớm đã có linh tính, chỉ có người có duyên mới có được. Phượng Hoàng lệnh nếu tại trên người em, vậy đại biểu người cùng nó hữu duyên. Đã hữu duyên, chị dĩ nhiên là sẽ không lấy đi Phượng Hoàng lệnh này, điểm này em không cần phải để tâm. Đương nhiên, mục đích chị tiếp cận với em, đích thật là bởi vì cái Phượng Hoàng lệnh này. Không nói gạt em, chị cùng Phượng Hoàng lệnh cũng có

một chút quan hệ sâu xa. Nhưng nội tình bên trong thế nào thì chị không thể kể cho em được. Sau này em sẽ rõ. Tiểu đệ đệ, chị phải dặn dò em, Phượng Hoàng lệnh ngàn vạn lần không được dễ dàng mang cho ai mượn, cũng không được cùng với bất kỳ kẻ nào nhắc tới chuyện này. Chị rời nhà ra ngoài tuy rằng thời gian không nhiều lắm, nhưng cũng biết lòng người hiểm ác. Chị chính mắt chứng kiến một số người vì một thứ gì đó không một chút quan trọng mà vứt vợ bỏ con, huynh đệ tương tàn, cốt nhục tương tàn... Bởi vì trong lòng mỗi người đều có một chút tham niệm. Nếu tham niệm quá nhiều nó sẽ ảnh hưởng đến tâm tính, có thể làm bất cứ chuyện gì. Nhớ kỹ, luôn phải cảnh giác với bất kỳ kẻ nào bên cạnh em.

Long Vũ tâm thần chấn động, lập tức hỏi:

- Chẳng lẽ ngay cả người thân nhất của em cũng phải cảnh giác sao? Chị Phượng, lời của chị có phải hay không có chút hơi quá?
- Không phải là hơi quá, đó là những gì mà chị cảm nhận được từ khi bước chân vào đời đến nay.

Kim Phượng nói ra những điều sâu kín trong lòng:

- Trước kia lúc chị ở nhà, thường nghe các trưởng bối giảng nhân tâm hiểm ác, khi đó chị cũng không rõ. Sau này chị mới biết được, những lời này không giả. Nhân tâm thật sự rất ...khó dò, nhân tâm thật sự là một vật khổng lồ. Chỉ cần lợi ích hiện ra trước mắt, cùng với tham niệm dục vọng chất chứa nhiều năm, thì khi đó sự bạo phát của nhân tâm thật sự rất kinh khủng.

Kim Phượng mang theo vẻ hung ác liếc nhìn Long Vũ một cái nói:

- Tiểu Vũ, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Dừng một chút, Kim Phượng lại nói:

- Thế sự không có tuyệt đối, chị không phủ nhận trên đời này có chân tình. Cho nên, chuyện của em chính em nên nắm chắc. Mà chị thì chỉ có thể cho e, nhưng lời khuyên mà thôi.
- Tiểu Vũ, Tiểu Hồ đẹp trai tuy rằng sinh ra không lâu, nhưng khí tức trên người nó cũng đã vượt qua mức của ma thú bình thường. Em có thể nói cho ta biết lai lịch của nó không?

Trong mắt đẹp của Kim Phượng tràn ngập tò mò.

Cặp mắt của Long Vũ đi dạo một vòng trên thân thể Kim Phượng, khóe miệng cố ý nổi lên một tia cười dâm nói:

- Chỉ cần chị Phượng chịu để cho em nếm thử cái lưỡi thơm tho một lần.

Kim Phượng cùng Long Vũ tiếp xúc không lâu, đã sớm phát hiện hắn có chút sắc tâm, nhưng mà thời gian đầu nàng cũng không để ý. Nhưng bây giờ nàng lại không thể ngờ rằng, hắn lại có thể quang minh chính đại đưa ra một yêu cầu đáng khinh bỉ như thế.

Sắc mặt Kim Phượng thay đổi liên tục, trên mặt hơi có chút hồng lên. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nói chuyện nhiều với nam nhân, đồng thời không thể phủ nhận, Long Vũ cùng Phượng Hoàng lệnh hữu duyên, cũng chính là cùng nàng hữu duyên. Nói không chừng thật đúng là người kia mà mẹ nói. Chỉ là trên người Long Vũ tràn ngập bí mật.

Tại vì không thể hiểu rõ được toàn bộ những điều bí mật trên người hắn, do đó nàng không thể nào cùng với hắn phát sinh bất kỳ sự tiếp xúc thân mật nào.

Long Vũ một bên vừa uống trà, một bên len lén đánh giá biểu tình của Kim Phượng. Trong lòng của hắn cũng không có ý nghĩ như vậy, chủ yếu nói như thế để cho Kim Phượng biết khó mà lui.

Lai lịch của Tiểu Hồ đẹp trai liên quan đến toàn bộ bí mật trên người hắn. Đừng nói là Kim Phượng, cho dù là Tuyệt Cơ, hắn cũng không thể có thể nói thẳng ra.

Long Vũ ngáp một cái, híp mắt, vắn eo bẻ cổ nói :

- Chị Phượng, em biết chị sẽ không đáp ứng, cho nên vấn đề này tốt nhất chị tạm thời đừng hỏi. Chờ đến khi nào chị nghĩ thông suốt rồi thì hãy hỏi lại. Đương nhiên, đến lúc đó không nhất định là em sẽ nếm thử

cái lưỡi thơm tho đó, vì chỗ hấp dẫn trên người chị Phượng rất nhiều, đổi lại là bất kỳ một nơi nào khác cũng được, em không phải là một người quá cứng nhắc.

- Đi chết đi.

Kim Phượng bỗng nhiên bị đá kích mà không thể phản kháng, vẻ mặt lạnh lùng vốn có bị cơn giận đánh tan. Đối với hồ ngôn loạn ngữ của Long Vũ, nàng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ. Sau khi đứng lên, Kim Phượng giả bộ giận dữ:

- Tiểu quỷ đầu này, em đền đáp ân nhân cứu mạng của em như vậy sao?

Dracupi

117. Chương 32: Ý Thức Của La Hậu.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 32: Ý thức của La Hậu.

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ ngẩng nhìn Kim Phượng với ánh mắt gian tà, cười âm nói :

- Chị Phượng... chính là chị dạy ta, đôi người bên cạnh luôn phải bảo trì lòng cảnh giác đấy nha...

Kim Phượng nghe vậy, nhất thời cũng hết chỗ nói rồi, đúng thật là nàng dạy như vậy.

Buổi tối, Kim Phượng làm một bàn thức ăn chay chiêu đãi Long Vũ. Trên bàn cơm, hai người không nói cái gì nữa, một lúc sau khi ăn cơm qua loa xong, Long Vũ liền nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm, Long Vũ sớm rời giường, đứng ở trong sân, hô hấp không khí trong lành, cảm giác hưởng thụ những làn gió vuốt ve nhẹ nhàng trên mặt thật là thích thú.

Lấy hai tay chống lưng, hẩn ngẩng đầu nhìn lên mặt trời màu vàng giữa không trung kia, tâm tình thật sáng khoái.

Tâm thần khẽ động, Long Vũ tinh khí ngưng thần đem ý thức thoát ra, chậm rãi tìm hiểu xung quanh. Âm thanh lá cây xào xạc trong gió, tiếng kêu của côn trùng trong bụi cỏ... Hết thấy hết thấy, tựa hồ hẩn đều cảm nhận được. Thậm chí cả mùi thơm của bùn đất, hẩn cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Kim Phượng mới vừa đi ra cửa phòng, mắt thấy Long Vũ đang đứng trong sân, đang muốn đi đến chào hỏi, lại phát hiện Long Vũ tâm thần đang dung hợp cùng với thiên nhiên trong sân. Tuy rằng dung hợp chưa đạt tới trăm phần trăm, nhưng với tu vi hiện tại của hẩn như thế đã là không tồi rồi.

Suốt một giờ, Long Vũ mới thu hồi tâm thần. Xoay người thì thấy Kim Phượng đang nhìn chằm chằm vào chính mình, khoe miệng liền hiện lên nụ cười, nói :

- Chị Phượng... ở trong khu nghỉ ngơi này của chị, thiên địa linh khí sung túc gấp mười lần so với bên ngoài, làm cho con người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, thật sự là một chỗ tu luyện tuyệt vời...

- Nếu em thích thì có thể kiến tạo một cái không gian tọa độ ở chỗ này. Sau này mỗi lần tiến vào Huyền Cảnh, em có thể vào thẳng khu tiểu trúc Thanh Tân này.

Kim Phượng đưa ra đề nghị.

/

- Có thể làm như vậy thật sao?

Long Vũ nhất thời mừng rỡ, vội vàng hỏi:

- Chị Phượng, những gì chị nói đều là sự thật à?

- Đương nhiên là thực rồi.

Kim Phượng chân thành gật đầu:

- Chị nói rồi. Chị cùng Phượng Hoàng lệnh cũng có chút quan hệ sâu xa, vì vậy chị sẽ hết sức chiếu cố đến em trong phạm vi của chị.

- Ha ha.

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia cười mờ ám. Đi phía trước đi vài bước, thân mình nghiêng về phía trước. Tầm tắc khen:

- Chị Phượng đối với em thật tốt. Mà công nhận chị hôm nay ăn mặc trông vừa xinh đẹp lại vừa gợi cảm. Chưa kể chị còn sở hữu một thân hình phải nói là không thể chê vào đâu được. Vòng eo với kiểu đồn kia thật sự lại càng hấp dẫn hơn. Đúng rồi, để cho em sờ thử xem chất liệu vải đi một chút, chỉ nhìn thôi thì không biết vải nó tốt như thế nào được.

Mồm nói tay làm, Long Vũ liền xuất long trảo thủ hướng về phía bộ ngực của Kim Phượng.

Kim Phượng thất kinh kêu lên một tiếng. Hai tay liền che chỗ lồng ngực rồi nhảy ra xa. Đôi lông mày nhíu lại nổi giận nói:

- Em muốn làm cái gì?

Long Vũ làm ra cái bộ mặt nghiêm nghị, ưỡn ngực lên nói:

- Em muốn xem ngực em có to bằng ngực chị không thôi mà.

Kim Phượng nghe vậy, giận tím mặt. Đang định xuất thủ giáo huấn Long Vũ nhưng nghĩ lại thì Long Vũ tuy có chút đùa giỡn thái quá nhưng vẫn còn chưa đến mức quá vô sỉ như vậy.

Nghĩ đến đây nàng liền nhìn kỹ vào mắt Long Vũ, liền phát hiện ra manh mối. Trong con ngươi màu đen kia có lẫn một tia màu tím.

- Tiểu đệ đệ, em có phải là đã từng bị tà linh xâm nhập?

Hai mắt Kim Phượng tròn tròn, thân hình hóa thành một đạo sao băng xuất hiện ở bên cạnh Long Vũ, xuất thủ điểm vài cái quanh thân hắn. Lập tức, khi tay nàng chạm trên trán Long Vũ, một đạo khí nhiều màu chạm rãi tiến vào trong cơ thể hắn. Chỉ trong chốc lát, đôi mắt Long Vũ đã khôi phục lại sự trong sáng tự nhiên, còn màu tím kia đã biến mất không còn dấu vết.

- Chị Phượng... thật xin lỗi, em không nên làm ra chuyện thiếu tôn trọng chị như thế.

Chuyện tình lúc trước Long Vũ cũng không có quên. Chính là khi đó, hắn đối với lời nói và việc mình làm tựa hồ có chút không thể tự mình khống chế.

- Tiểu đệ đệ, em nói cho chị biết, có phải em đã từng gặp phải tà tinh đúng không?

Kim Phượng hỏi.

- Không có.

Ngoại trừ cỗ máy tính hình người cùng thiên sư La Hậu ở thời đại kỷ nguyên vũ trụ ra, hắn cũng không có gặp qua bất cứ cái gì được gọi là tà linh cả.

Từ từ... Long Vũ dường như nghĩ tới một điều, chẳng lẽ là ý thức của La Hậu đang tác quái.

Lúc trước Long Vũ dưới sự trợ giúp của La Lâm, hấp thu ý thức của La Hậu, hơn nữa đem phong toả tại tầng ý thức hải sâu nhất.

La Hậu kia tại thời đại kỷ nguyên vũ trụ chính là đạo tặc hái hoa nổi danh.

Nghĩ đến đây, Long Vũ gần như xác định được là tâm thần hắn đang bị ý thức của La Hậu chiếm lĩnh. Nếu không mà nói, hắn là không thể nào khinh nhờn Kim Phượng.

Không thể phủ nhận, Long Vũ đang ở trong cái tuổi huyết khí phương cương, đối với sự tò mò cùng xúc động về người khác giới là không có gì đáng trách. Nhưng hắn cũng là người có nguyên tắc, Kim Phượng nhiều lần xuất thủ tương trợ, là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn cảm kích còn không kịp, há lại có thể làm ra cử chỉ bất nhã như vậy.

- Tiểu đệ đệ, có phải em nghĩ ra điều gì không?

Kim Phượng hỏi.

- Không có.

Long Vũ lắc đầu, nói :

- Chị Phượng... Chuyện mới vừa rồi thật sự là thật có lỗi, nhưng em đảm bảo với chị, chuyện kia tuyệt đối không phải là do ý của em. Khi đó đầu của em rất đau, ý thức của em giống như bị ai đó khống chế.

- Chẳng có lẽ, em có hai mặt?

Kim Phượng nhíu mày phỏng đoán :

- Mỗi người đều có hai mặt: một là thiện lương, chính nghĩa, hai là tà ác, hắc ám. Nhưng chủ yếu là nghiêng hẳn về một mặt, hoặc là tà ác hoặc là chính nghĩa. Do đó mà thế gian phân ra kẻ tốt người xấu. Nhưng còn có một bộ phận nhỏ gồm những người mà hai mặt chính nghĩa cùng tà ác không phân biệt được với nhau, lúc thì tốt lát sau lại xấu, bị gọi là người hai mặt. Tiểu đệ đệ, nếu chị đoán không lầm, em hẳn là thuộc loại tiểu số này.

Long Vũ nghe Kim Phượng nói vậy, cẩn thận nghĩ lại cũng cảm thấy có lý.

Chỉ là tình huống của hắn vẫn còn có chút đặc thù.

Tất nhiên hắn vẫn tin bản thân mình là chính nghĩa, về phần tà ác, hắc ám kia, hoàn toàn chính là La Hậu. Nhưng hắn đã hấp thu, cắn nuốt ý thức của La Hậu nên rất có thể dung hợp cả cái mặt kia. Nói cách khác, hắn hiện tại là một tên hai mặt.

- Chủ nhân, phân tích của cậu hoàn toàn chính xác.

Đúng lúc này, trong đầu Long Vũ vang lên thanh âm của La Lâm:

- Ý thức của La Hậu phi thường cường đại, may mắn cậu đem nó cắn nuốt, nếu không cậu hiện tại chính là La Hậu... Chủ nhân, trong cuộc sống tương lai, ý thức của La Hậu đối với cậu ảnh hưởng sẽ càng lúc càng lớn. Nhưng mà cậu cũng không cần lo lắng, ý thức của La Hậu đối với cậu đều không phải có hại... Hắn là tà thiên sư phi thường xuất sắc tại thời đại vũ trụ kỷ nguyên. Hắn tu vi cao, ngay cả thập cấp yêu thú cũng không phải là đối thủ. Trong quá trình tu luyện, hắn có rất nhiều cảm ngộ sâu sắc, đối với cậu mà nói, đó là một tài sản vô hình rất lớn. Chủ yếu là cậu phải nắm bắt được mặt tốt trong ý thức của hắn.

- Cô có cách nào không?

Long Vũ liền vội hỏi.

- Triệt để dung hợp.

La Lâm nói:

- Chỉ có ý thức của hai người triệt để dung hợp, cậu mới có thể lợi dụng được mặt tốt đó... Nhưng mà tôi tất phải nhắc nhở cậu. Sau khi triệt để dung hợp ý thức của La Hậu, cậu có thể sẽ trở nên háo sắc một chút... La Hậu là trời sinh người háo sắc, nói theo ngôn ngữ chuyên môn của chúng ta, trong gien hắn đều mang theo phần tử háo sắc... Cho nên, điểm này là không cách nào tránh khỏi. Nhưng mà chủ nhân cũng không

cần phải lo, căn cứ theo những gì mà tôi thu thập về người địa cầu, hảo sắc vốn là bản sắc nam nhân, tựa hồ đây cũng không phải là chuyện gì xấu.

118. Chương 33: Tiệc Vui

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 33: Tiệc vui

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Hảo sắc vốn là bản sắc nam nhân?

Long Vũ nghe xong cũng ko biết phải nói như thế nào, cái này chính là một kiểu nguy biện tự sướng.

- Chủ nhân... Có mấy lời tôi không thể không nói, kỳ thật trong lòng của cậu, cũng tồn tại tiềm thức hảo sắc...

La Lâm nói:

- Như chuyện cậu cùng Đường Hương Hương lúc trước, ý thức của cậu thật ra là một nửa thanh tỉnh. Nếu trong lòng của cậu không có bất kỳ tà niệm nào, khói mê của yêu hồ vị tất làm sao có tác dụng với cậu. Tham dục là cái có sẵn trong bản thân cậu rồi, mà khói mê yêu hồ thì là một chất xúc tác thôi.

- Nếu cứ như những gì mà cô nói, trong lòng Hương Hương cũng có **?

Long Vũ phản bác:

- Hương Hương một cô gái thuần khiết, làm sao có thể như vậy chứ?

- Cậu sai lầm rồi.

La Lâm nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ:

- Thời đại vũ trụ kỷ nguyên từng có một nhà tâm lý học, hấn một thân tận sức cho nghiên cứu. Cuối cùng cho ra một cái kết luận, trong vũ trụ vô tận này, căn bản không tồn tại cái gọi là người thuần khiết. Nhân tính vốn ác... Mỗi một thực thể chỉ cần vừa ra đời, trong lòng sẽ có tồn tại tham dục. Về sau, tham dục theo tuổi tăng trưởng dần lên. Ở trong quá trình này, có những người tiếp nhận giáo dục lành mạnh, cho nên tham dục sẽ phát triển chậm một chút, mà có người tiếp nhận sự tà ác, tham dục càng thêm mãnh liệt, chỉ muốn bị kích phát ra. Mà khói mê yêu hồ lại là chất xúc tác để có thể trong phút chốc làm cho cậu phóng thích tham dục.

- Tiểu Vũ, em đang suy nghĩ gì đấy?

Khi Long Vũ cùng La Lâm trao đổi, Kim Phượng cũng không biết. Nàng chỉ cho là Long Vũ đang trầm tư về cái gì đó.

- Em đang sảm hồi về những cử chỉ của em.

Long Vũ thản nhiên nói dối.

- Thật sao? Xem ra em đúng là trẻ con dễ dạy.

Kim Phượng hiển nhiên không tin hấn . Nhưng nàng cũng không thềm hỏi lại.

Ngừng một lúc, Kim Phượng nói:

- Bây giờ em cứ thưởng thức phong cảnh xung quanh đi, chị đi làm bữa sáng.

Mã Hiểu Mai bấm tay tính toán, thời hạn Long Vũ còn ở lại trong Huyền Cảnh còn không đến ba ngày. Dựa theo thời gian thế giới thật mà tính toán thì chỉ còn hơn bảy giờ.

Nếu hết thời gian mà Long Vũ vẫn không xuất hiện, sợ thật là lành ít dữ nhiều.

Tuyết Cơ cũng sốt ruột như vậy, nếu có biện pháp tiến vào Huyền Cảnh, nàng sẽ không chút do dự mà đi vào. Nhưng là trước mắt, nàng không có cách nào. Việc nàng có thể làm bây giờ là chỉ có chờ đợi.

Chờ đợi là một loại dày vò.

- Hiểu Mai, em nói tiểu Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Quan tâm quá tất loạn. Tuyết Cơ có lẽ cũng như vậy. Biểu hiện đầu tiên đó là sự lo lắng trên khuôn mặt không cách nào che giấu được.

- Sẽ không đâu.

Mã Hiểu Mai cũng đang cố làm cho lòng mình bình tĩnh trở lại:

- Chị Tuyết Cơ, đừng lo lắng quá, Tiểu Vũ chắc chắn sẽ an toàn trở về mà... Chẳng nhẽ chị đã quên rằng anh ấy từng khiến cho chúng ta phải nhiều phen bất ngờ về những chuyện kỳ xung quanh anh ấy sao...

- Đúng. Em nói đúng.

Tuyết Cơ nghe vậy, trong lòng cũng trấn tĩnh lại:

- Em nói đúng... Tiểu Vũ đối với thiên mệnh còn thoát được, chẳng nhẽ tránh không khỏi một cái tiểu kiếp khó khăn thế này sao. Hiểu Mai, chúng ta đi tới hồ Linh Trạch chờ... Nói không chừng Tiểu Vũ đã trở lại.

Đúng lúc này di động của Tuyết Cơ vang lên.

Nhìn thấy đèn báo, Tuyết Cơ liền bắt máy điện thoại. Trong loa truyền đến một thanh âm nam nhân :

- Cô là Tuyết Cơ thiên sư đi sao? Tôi là Hàn Hùng - chủ tịch tập đoàn Tinh Vũ. Cô có thể nói cho tôi biết làm sao để có thể liên lạc với Long Vũ thiên sư không? Thật sự không được. Cô có thể chiếu cố tới nhìn xem phong thủy cho tôi được không? Cô yên tâm đi, thù lao tuyệt đối là hậu đãi.

- Hàn tổng... Ông hãy nghe tôi nói. Tiểu Vũ gần đây thật sự là bề bộn nhiều việc. Cho nên việc xem phong thủy của ông có thể trì hoãn vài ngày mới có thể tới.

Tuyết Cơ có chút phiền lòng, Long Vũ hiện tại sinh tử chưa biết, nàng nào có tâm tình đi xem bói.

- Hàn tổng, tôi hiện tại bề bộn nhiều việc. Trước cứ như vậy đi, chờ tiểu Vũ rảnh rỗi. Tôi sẽ bảo nó chủ động liên hệ với ông.

Nói xong, Tuyết Cơ liền cúp điện thoại.

Đang ở trong Huyền Cảnh nên Long Vũ cũng không biết tâm tình của Tuyết Cơ, Mã Hiểu Mai. Hắn cũng đã có tính toán của mình, đến lúc mở ra Phượng Hoàng lệnh pháp trận là liền trở về thế giới thật.

Sau khi nếm qua điểm tâm, Kim Phượng cũng không cho hắn đi ngay, mà là đưa hắn vào phòng khách, thái độ trở lên nghiêm túc nói:

- Tiểu Vũ, phàm là người có hai mặt đều là bởi vì chính nghĩa cùng tà ác không thể dung hợp mức độ cao, hoặc là hai mặt đó cứ sần sần như nhau. Nhưng chị có biện pháp có thể thay đổi loại tình huống này. Em có dám thử một lần không?

- Đương nhiên là dám...

Long Vũ vội vàng gật đầu:

- Chị Phượng... Thời gian của em không còn nhiều lắm, chị nếu thật muốn dạy em khắc chế mặt tà ác, tốt nhất là làm luôn bây giờ đi.

- Được.

Kim Phượng gật gật đầu, nói:

- Chị dạy cho em phổ thiện thanh tâm chú, chỉ cần em thường thường tụng niệm, mặt tà ác trong tâm tự nhiên sẽ bị thanh trừ.

Nói xong, Kim Phượng đưa tay đặt tại trên trán Long Vũ, trong tay xuất hiện một đạo sáng nhiều màu. Vào thời điểm này, Long Vũ cảm giác như có một dòng nước ấm chảy vào thức hải của mình, một đoạn chú ngữ phức tạp dần hiện ra trong đầu hần.

Cả quá trình ước chừng kéo dài có ba phút.

- Được rồi.

Kim Phượng cười nói:

- Chị đã đem phổ thiện thanh tâm chú trực tiếp khắc ở trong đầu em. Sau khi trở về, em chỉ cần siêng năng tụng niệm, tinh tâm dưỡng thần, sau này dĩ nhiên là có thể làm cho mặt tà ác hoàn toàn bị thanh trừ.

- Có thật là thần kỳ như chị nói không?

Long Vũ lo lắng hỏi một câu.

- đương nhiên.

Sắc mặt Kim Phượng nghiêm túc nói:

- Tiểu đệ đệ, phổ thiện thanh tâm chú này không dễ dàng mà có được, chính là do trưởng lão trong nhà chị chỉ giáo. Nguyên bản hần dẫn dò, không thể ngoại truyền. Nhưng mà chúng ta có duyên, nên là ngoại lệ, hy vọng em có thể vận dụng thật tốt, tự thu xếp cho ổn thỏa.

- Chị Phượng, ân nghĩa tuy nhỏ cũng phải có ngày tương báo. Chị đối với em lại là đại ân đại đức, tương lai em nhất định sẽ báo đáp hết sức có thể. (Biên: Lấy thân báo đáp)

Long Vũ chân thành cảm tạ.

Một hồi lâu sau, hần quyết định cáo từ. Lần này thời gian tiến vào Huyền Cảnh đã khá lâu, bây giờ cần phải nhanh chóng ly khai.

- Chị Phượng, sau này còn gặp lại.

Long Vũ nói :

- Chị Phượng, nếu tỷ có thời gian, nói một tiếng với mấy vị bằng hữu của em, nói em có việc phải đi trước, không thể chào tạm biệt được.

- Bảo trọng.

Kim Phượng nói.

Dưới sự trợ giúp Phượng Hoàng lệnh, Long Vũ rốt cuộc cũng an toàn trở về thế giới thực. Còn hai nàng Tuyết Cơ cùng Mã Hiểu Mai vẫn một mực chờ ở hồ Linh Trạch, trong mắt đang có chút ướt ướt.

Nhất là Tuyết Cơ, nàng thật sự lo lắng Long Vũ. Những năm gần đây, nàng cùng Long Vũ tình cảm ngày càng sâu đậm, sinh tử có nhau. Mã Hiểu Mai thì không hẳn đối với Long Vũ có cảm tình sâu đậm, cái mà nàng quan tâm chính là giúp Mã gia quật khởi trong tương lai. Còn điều đó thì lại hoàn toàn phó thác trên người Long Vũ.

Sau khi trở về nhà trọ của Tuyết Cơ, hai nàng nhất thời hỏi thăm về những việc mà Long Vũ gặp được tại Huyền Cảnh. Long Vũ cũng nhanh chóng kể lại những chuyện đó. Nhưng với thân phận của Thiên Dực Hồ thì hần vẫn không nói ra.

- Meow. (Biên: Con này giả nai thật là vãi)

Thiên Dực Hồ luôn luôn co rúc ở trong lòng Long Vũ, đến tận bây giờ tiểu miêu đáng yêu này mới thêm động đậy, cặp mắt đen nháy chớp động nhìn quanh, tựa hồ đang đánh giá cùng bài trí xung quanh nhà trọ.

- Thật là một tiểu gia hỏa đáng yêu...

Nữ nhân vốn ưa thích các tiểu động vật đáng yêu, ngay cả Tuyết Cơ, Mã Hiểu Mai tuyệt nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhất là Tuyết Cơ, nàng nhanh chóng tiến tới bế con tiểu miêu đang ở trong lòng Long Vũ, rồi ôm vào trong lòng ngực của mình.

Kỳ quái chính là Thiên Dực Hổ cũng không có biểu hiện ra sự thù địch nào, ngược lại, đầu tiểu gia hỏa thỉnh thoảng cọ xát ở cái nơi mềm mại của nữ nhân kia. Một bộ dáng hưởng thụ trông rất thích thú (DG:càng ngày càng giống thằng chủ nó, Biên: Nó còn hơn thằng chủ đấy chứ).

- Cái con này bình thường nó có thể đâu nhỉ

Long Vũ cầm giân bất mãn nói. Ban đầu ở Huyền Cảnh, Thiên Dực Hổ có thái độ với bọn Mã Chính Phong như thế nào, hẳn là người hiểu rõ nhất.

- Thật là đáng yêu, Tiểu Vũ, kiếm nó ở đâu ra thế? Lần sau em dẫn chị đi vào, chị cũng muốn kiếm một con mang về nuôi...

Tuyết Cơ đưa tay vuốt ve đầu con Thiên Dực Hổ. Thiên Dực Hổ thỉnh thoảng lại phát ra tiếng mèo kêu, làm cho hai nàng sáng khoái cười vang. Một lúc sau, trong nhà đã tràn ngập tiếng cười.

- Này, mấy người thật bất công, sao không có ai thêm chú ý đến em là sao?

Mất thấy hai nàng chỉ vây quanh Thiên Dực Hổ, Long Vũ cảm thấy bất mãn trong lòng.

- Anh chẳng phải là vẫn đang sống tốt sao?

Mã Hiểu Mai không chút để ý nói một câu:

- Em xem anh cũng không có bị mất mát tay chân nào mà...

Long Vũ nghe vậy, lập tức xấu hổ.

- Tiểu Vũ. Lần sau anh dẫn em đi vào gặp ông nội được không?

Chơi đùa một lúc, Mã Hiểu Mai rốt cục nhớ lại chính sự. Giương đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm vào hắn. Trong đó ngập tràn nhu thủy, trông thật động lòng người.

- Cuối cùng cũng có người chú ý đến tôi rồi à?

Long Vũ bĩu môi bất mãn nói:

- Hiện tại cứ có việc cần tôi thì thái độ đều rất tốt. Nói chung là nữ nhân nào bây giờ cũng như nhau cả.

- Anh.

Mã Hiểu Mai có chút ủy khuất:

- Người ta cũng rất lo lắng cho anh mà. Không tin anh hỏi chị Tuyết Cơ đi.

Tuyết Cơ cười hắc hắc, mỉa mai nói:

- Tiểu Vũ, Hiểu Mai lúc trước đã rơi lệ vì em đấy. Làm người thì không thể làm ra chuyện không có lương tâm như thế được.

- A.

Long Vũ quay đầu lại, đã thấy Mã Hiểu Mai đã sớm nghiêng đầu đi. Từ bên cạnh nhìn, nàng tựa hồ có vẻ có nhiều ủy khuất. Nhưng mà Long Vũ cũng không có qua an ủi nàng. Tuy rằng ở mặt ngoài bọn họ là tình lữ, nhưng trên thực tế người nào cũng biết, việc đó chỉ là dựa trên lợi ích mà thôi.

Im lặng một hồi, Long Vũ liền đổi đề tài:

- Chị Tuyết Cơ, em đã mang chuyện hắc y nhân nói cho Mã đại ca, từ phản ứng của hắn xem ra hắn có lẽ đã đoán được thân phận người đó. Chỉ là hắn không có nói cho em biết. Chị có nghĩ rằng người kia là tiền bối trong Huyền Môn không?

- Không được nói bậy.

Tuyết Cơ trách mắng một tiếng:

- Tiểu Vũ, không có được nói như vậy nữa. Nhớ kỹ, không cần phải giải thích với bất kỳ ai cả.

- Ok.

Long Vũ gật gật đầu, lập tức nói:

- Người đó bị em cưỡng ép vào Huyền Cảnh, tạm thời hắn là không có khả năng đi ra. Hiện tại chỉ có yêu hồ kia là họa lớn đối với chúng ta. Chị Tuyết Cơ, chị nên thông báo cho Huyền Môn từ trên xuống dưới, bây giờ tốt nhất là nên tăng cường tuần tra. Theo ý kiến của em, yêu hồ trời sanh tính giảo hoạt, hơn nữa lực lượng cường đại. Mặc dù đang ở thế giới thực thì lượng của nó sẽ bị suy giảm, nhưng vẫn có thể so sánh với tu chân cảnh giới tu linh, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Đúng rồi, phải cẩn thận khói mê của nó.

Nói đến khói mê, Long Vũ nhất thời cũng nhớ tới Đường Hương Hương bị chính mình xâm phạm.

Tâm nghĩ đến đây, hắn thật cẩn thận hỏi han:

- Chị Tuyết Cơ, Hương Hương tiểu sư muội thế nào? Từ sau cuộc tiểu trừ lại âm sơn lần trước, em không có bất cứ tin tức gì của nàng.

Mã Hiểu Mai nghe được lời ấy, thần kinh miễn cảm trong lòng nhất thời rung động, nàng đi đến bên Long Vũ hỏi:

- Tiểu Vũ, anh thành thật nói cho em biết, lúc anh ở âm sơn có phải khi dễ tiểu sư muội hay không. Nàng đối với anh, tựa hồ hận thấu xương.

- Khụ khụ.

Long Vũ liền cười khan một tiếng che dấu:

- Cô nói bậy bạ gì đó... Tôi cùng tiểu sư muội xưa nay luôn luôn tốt đẹp mà, nàng như thế nào mà lại hận tôi. Hơn nữa, chúng ta tại âm sơn đã không phát sinh chuyện tình gì quá đặc biệt.

- Tiểu Vũ, em yên tâm đi, Hương Hương đã khởi hành trở lại tổng bộ Huyền Môn để bế quan tu luyện.

Tuyết Cơ thản nhiên nói một câu, không còn truy vấn thêm cái gì.

Bởi vì Tuyết Cơ thấy được một tia áy náy này của Long Vũ, tuy hắn đã che dấu rất kỹ.

Chắc chắn là khi đó Hương Hương cùng Long Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài ngày từ lúc trở về từ Huyền Cảnh, Long Vũ đã trở lại với cuộc sống bình thường, hàng ngày cấp sách đến trường, khi về nhà thì lại đắm chìm vào tu luyện.

Nhưng mà Ngũ Cầm Hí Cửu Đầu Sư tu luyện thật sự là khó khăn, đã qua mấy ngày rồi, hắn vẫn không thể thực hiện thành thực được 50% những bộ động tác thứ hai của Cửu Đầu Sư. Vì thế, Long Vũ bị La Lâm lải nhải không ít, lỗi tại hắn nghe đến phát chai cả ra. (Biên: Thằng này chắc lại bị chữ ngu)

Hôm nay là cuối tuần, dựa theo kế hoạch, Long Vũ chuẩn bị tiến vào Huyền Cảnh tu luyện. Tuy nhiên lại bị Tuyết Cơ gọi điện bảo hắn liên lạc với Hàn Hùng, để đến xem phong thủy cho ông ta.

Tuyết Cơ trong điện thoại cũng hứa hẹn lần mua bán này hoàn thành, nàng sẽ lấy Huyền Môn vô thượng đạo pháp mở ra thiên nhân cho hắn để nhằm sau này làm việc hiệu quả hơn.

Vì vậy, Long Vũ phải sửa đổi kế hoạch của mình.

Sau khi thông qua điện thoại liên hệ, đến lúc trời tối, Hàn Hùng phái xe đem Long Vũ đến một gian hội sở giải trí cao cấp nằm ở quảng trường trung tâm chợ buôn bán Thiên Hải.

Đi vào cửa hội sở, toàn bộ nhân viên mặc tây phục đứng chờ tại bãi đậu xe, có người nhanh chóng đi tới mở cửa xe, rồi vội cúi đầu chào. Sau đó lập tức có người dùng bộ đàm thông báo với bên trong chuẩn bị. Long Vũ hít vào một hơi, trầm nghĩ, con bà nó gấu, đúng là cuộc sống của người có tiền.

Sau khi xuống xe, Long Vũ ngẩng đầu liền nhìn thấy người quen cũ - Hàn Duyệt. Nhìn bộ dáng nàng cũng biết là vàng mệnh Hàn Hùng mà xuống dưới nghênh đón Long Vũ.

Khi Hàn Duyệt đi đến trước mặt Long Vũ, một mùi hương đặc biệt thơm ngát xông vào mũi. Hắn nhớ rõ Tuyết Cơ cũng có dùng loại nước hoa như thế, là một loại nhãn hiệu nổi tiếng của Pháp, cụ thể gọi là gì hắn không nhớ rõ. Tóm lại là có một cái ấn tượng như vậy. Trên mặt Hàn Duyệt trang điểm trang nhã, có vẻ thanh nhã thoát tục, môi hồng răng trắng. Tuy rằng khóe miệng mỉm cười có chút giả dối, nhưng là rất là mê người. Nàng thân mặc một bộ đồ dạ hội màu tím hổ lưng, tạo vẻ cao quý thanh lịch nhưng không kém phần gợi cảm cùng dễ thương.

- Tiểu Vũ... Chúng ta lên đi, ba ba của tôi ở trước mặt chờ chúng ta...

Hàn Duyệt thái độ hoà nhã, mặc dù không có niềm nở tươi cười nhưng cũng không có trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau.

Đi vào thang máy khách quý, hai người yên lặng không nói gì. Ngửi mùi thơm trên người của cơ thể nữ nhân, Long Vũ tâm tình có chút hưng phấn, hắn thỉnh thoảng lại liếc mắt ngấm trộm phía sau lưng Hàn Duyệt, da thịt nõn nà, nước da trắng bóc... Ánh mắt tiếp tục đi xuống, cái eo nhỏ nhắn cùng với kiêu đồn tròn trịa (DG:có đàn hồi không nhỉ)...Vừa ngắm Long Vũ vừa mơ tưởng đến cảnh yy, thật là kích thích.

- Tới rồi, ba ba đang chờ chúng ta trong phòng ăn...

Nghe thanh âm của Hàn Duyệt nhắc nhở, Long Vũ vội vàng thu liễm tâm thần, cùng ánh mắt.

- Uhm.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức cùng Hàn Duyệt đi vào. Nơi này là nhà ăn khách quý của hội sở, sau khi bước vào, Long Vũ nhất thời đã cảm thấy hai mắt tỏa sáng. Toàn bộ nhân viên nữ đứng chờ đều mặc đồng phục thuần một sắc sườn xám, dáng người thon thả, cặp giò trắng như tuyết, làm người xem hoa cả mắt. Mà toàn bộ nam nhân viên tạp vụ thì đều là quần đen, áo trong màu trắng, cổ áo màu đen nơ con bướm.

- Chưa thấy qua đùi con gái à?

Hàn Duyệt dường như cũng cảm thấy được ánh mắt Long Vũ, quay đầu, bắt mắt mĩa mai một câu:

- Cẩn thận tu dưỡng phẩm đức của cậu đi, nếu không tôi sẽ trừ một khoản trong thù lao đấy.

Long Vũ nhất thời xấu hổ, lẩm bẩm miệng nói:

- Tôi nói nè Hàn đại đội trưởng, cô bây giờ là đội trưởng đội trọng án của cục thành phố, cô còn có tâm tư tiếp tục kiêm chức tại đại học Thiên Hải. Rốt cuộc là cô muốn làm cái gì?

- Chuyện của tôi không mượn cậu xen vào...

Hàn Duyệt nhún mày lại, nói:

- Hôm nào cậu nói cho tôi một chút những chuyện xảy ra trong cuộc tiểu trừ ở âm sơn lần trước đây.

- Không nói.

Long Vũ lạnh nhạt nói:

- Đây chính là cơ mật, cho dù cô là đội trưởng đội trọng án của cục thành phố nhưng vẫn chưa phải là to. Điều lệnh giữ bí mật, tôi nghĩ cô so với tôi không phải rõ ràng hơn sao?

- Không nói thì thôi, đồ hẹp hòi.

Hàn Duyệt lẩm bẩm một câu, dẫn Long Vũ đi vào phòng vip Mẫu Đơn.

- Tiểu thiên sư, làm tôi chờ lâu quá à.

Mới vừa vừa đi vào cửa, Hàn Hùng đã đứng dậy đón chào:

- Ha ha, tiểu thiên sư, nhiều ngày không thấy, vậy mà phong thái cậu cũng không thay đổi nhiều, lại đây ngồi. Hôm nay chúng ta hảo hảo mà tâm sự.

Nói xong, Hàn Hùng nhiệt tình kéo cánh tay Long Vũ, an bài hẳn ngồi tại bên cạnh mình.

- Hàn tổng quá khen...

Long Vũ thản nhiên đáp lại một câu, lập tức cười cười:

- Hàn tổng, không phải nói nhìn phong thủy sao? Như thế nào đến nơi đây. Nói thật, cháu lần đầu đi vào nơi sang trọng như thế này.

- Ha ha.

Hàn Hùng vui vẻ cười cười. Nhìn nhìn con gái Hàn Duyệt, nói :

- Cậu nếu thích, sau này tôi bảo Hàn Duyệt đưa cậu tới đây dùng cơm. Tôi là hội viên cao cấp của nơi này nên mọi thứ đều được giảm giá.

- Không dám...

Long Vũ thấy Hàn Duyệt cau mày, biết trong nội tâm nàng tất nhiên không vui, cũng không có ý định sinh chuyện với nàng, vội vàng nói:

- Đến nơi như thế này vài lần còn được, chứ cháu không có thói quen đến những nơi như thế này..

Hàn Hùng cười cười cũng không nói cái gì nữa, lập tức kêu nữ nhân viên tạp vụ thân mặc áo xẻ tà kia đến hỏi Long Vũ muốn ăn chút gì đó không.

Long Vũ tâm tư hơn phân nửa đều ở trên hai đùi trắng nõn nữ nhân kia. Nhưng thật ra xem nhẹ câu hỏi của Hàn Hùng mà chủ yếu hẳn nhìn ra Hàn Duyệt đang rất bất mãn, vừa bị nàng đưa tay véo một cái vào eo.

- Hàn đại đội trưởng, cô véo tôi làm cái gì?

Long Vũ hồi phục tâm tình, tức giận trừng mắt liếc Hàn Duyệt, sau đó hướng Hàn Hùng nói:

- Tùy tiện chọn cái gì cũng được... Nói thật, đây là lần đầu cháu tới đây nên rất nhiều thứ cháu cũng không biết, ngài cứ chọn dùm cháu là được?

- Nếu thế thì để tôi gọi món.

Nói xong, Hàn Hùng liền nhanh chóng chọn một vào món ăn đặc sắc quen thuộc.

Gọi món ăn xong, Hàn Hùng mở ra một chai rượu đỏ gọi là rượu khai vị.

Nữ nhân viên đứng chờ có dáng người cao gầy lập tức lấy ra rượu Bordeaux đỏ, rót vào ly của ba người. Khi nàng cúi người chuyển chén sang, một nét tuyết trắng thoáng hiện trước ngực hoàn toàn hiện ra trước mặt Long Vũ. Hẳn thậm chí thấy được đường viền hoa áo trong của nữ nhân viên tạp vụ...

Hàn Duyệt lại nhú mày. Nhưng mà vì ngại có cha ở đây nên nàng cũng không nói gì thêm. Trực giác mách bảo rằng tiểu gia hỏa Long Vũ này càng ngày càng giống sắc lang.

Lớn bằng tầm này, nhưng đây là lần đầu tiên Long Vũ hưởng thụ cơm Tây chính thống phong phú như thế. Đồ ăn mùi vị không tệ. Hơn nữa bên cạnh có mỹ nữ cảnh sát, nhân viên phục vụ chân dài, có thể nói là sắc hương vị đều đủ.

Sau khi cơm nước no nê, Hàn Hùng nói về chính sự:

- Tiểu thiên sư, lần trước thời gian gấp gáp, Hàn Hùng tôi tiếp đón chậm chễ, hôm nay này xem như Hàn Hùng hướng cậu bồi tội. Hy vọng cậu có thể thứ lỗi.

Hàn Hùng trong thời gian này khổ sở chờ đợi Long Vũ là vì lúc trước chậm trễ đón tiếp hẳn mà cảm thấy có lỗi. Cho nên lúc này mới trở nên càng thêm khiêm cung (Khiêm tốn cung kính). Từ sau khi Long Vũ đến xem lần trước, tình trạng công ty đã tốt hơn nhiều. Bản năng Hàn Hùng cho rằng, đây là công lao Long Vũ.

Hơn nữa, gần đây, hắn nghe qua nhiều chuyện truyền kỳ về Tuyết Cơ trong giới kinh doanh Thiên Hải, vì thế với đúng độ tử của nàng cũng trở nên không khỏi chờ mong.

Đương nhiên, trong thời gian gần đây, Hàn Hùng cũng rất cố gắng làm việc hết mình.

Hàn Hùng cũng không phải cái loại người một mặt mê tín. Hắn biết rõ, toàn bộ sự tình đều tồn tại nhiều loại nhân tố, do vậy cũng không hề xem nhẹ chuyện gì.

Cũng có thể nói, thiên sư nhìn phong thủy, chỉ là một loại tâm hồn kỳ thác cùng an ủi.

- Hàn tổng khách khí quá rồi...

Long Vũ cười nhạt nói:

- Hàn tổng, kỳ thật ngài hiểu lắm cháu, thời gian gần đây cháu có nhiều việc gấp quá, nếu không cũng không vội đi mà ko nói với ngài một tiếng.

- Ha ha.

Hàn Hùng hào sảng cười cười:

- Không phải tức giận là tốt rồi. Tiểu thiên sư, nếu hôm nay đến đây, thì hãy theo ta đi chơi đùa một lần cho thoải thích đi. Về chuyện phong thủy, cậu chỉ cần có thời gian đi xem là tốt rồi. Tuy là nói như vậy, nhưng trong ánh mắt Hàn Hùng lại tràn ngập chờ mong.

Long Vũ cũng đáp ứng, lập tức ba người liền đứng dậy rời tiệc.

Đây là một hội sở phục vụ giải trí cấp cao liên hoàn, ăn cơm chỉ là một cái mở màn nho nhỏ, bên trong vẫn còn nhiều hạng mục vui chơi khác. Chỉ cần người có tiền, nơi này sẽ là thiên đường của nhân gian. Ở trong này, chỉ là do người không tưởng tượng được ra hết chứ không có gì là không có cả.

- Hàn tổng... Tiểu Duyệt... Thật là xảo hợp.

Mới vừa đi ra Mẫu Đơn đình, lại đụng phải một đôi nam nữ trước mặt. Nam ước chừng năm mươi tuổi, tay cầm xì gà, trên cổ đeo một cái dây chuyền vàng vừa to vừa rộng. Cả người toàn đồ hiệu, cảm giác như là một tên nhà giàu mới nổi. Khóe miệng nổi lên một tia cười gian trá, cái trán đầy nếp nhăn mọc thành bụi, nhưng mà đôi mắt kia lại có vẻ sáng ngời hữu thần.

Bên cạnh hắn là một nữ nhân hai mươi tuổi, gương mặt tròn trĩnh, ánh mắt long lanh. Nàng đã sớm đánh mất tình với Long Vũ, đôi mắt yêu mị mang theo sự hấp dẫn không lời. Cái mũi cao thẳng, da thịt trắng nõn, môi đỏ mọng khôu gợi, hơn nữa còn có vòng eo tinh tế nhỏ nhắn, dung mạo nữ nhân này thật quá động lòng. Nàng còn mặc bộ đồ dạ hội có phần cổ áo hở hơi lớn, hai trái đào tuyết mỹ gần như lộ ra gần hết.

Cô gái này có cách ăn mặc dù có chút phong tao, nhưng cử chỉ hành vi lại có vẻ ung dung đẹp đẽ quý phái. Hiển nhiên không phải nhà giàu cũng là nhà quyền quý chứ người bình thường là không thể nào có khí chất như vậy.

- Hoàng lão bản quả nhiên phong lưu, lúc trước bên cạnh ông có Kari, giờ đã thay người khác rồi, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.

Người này tên Hoàng Đạt Phát, là phú thương nổi danh trong giới kinh doanh Thiên Hải, hắn tự mình lập ra tập đoàn Phát Đạt, chủ yếu kinh doanh thực phẩm thường và thực phẩm chức năng. Hoàng Đạt Phát này rất có thiên phú buôn bán, nhất là về phương diện đầu tư, ánh mắt thập phần minh tuệ. Đáng tiếc hắn lại rất háo sắc, chỉ cần là mỹ nữ, ai đến hắn cũng đều không cự tuyệt. Nghe nói chỉ vì tật xấu này, mấy năm nay hắn đã bị đám nữ nhân lừa mất mấy triệu. Người khác đều là ngã một lần rồi biết, nhưng Hoàng Đạt Phát là bất đồng, hắn vẫn ngựa quen đường cũ, không đổi được. Mỹ nữ qua tay hắn nhiều không đếm xuể. Hàn Hùng cùng Hoàng Đạt Phát cũng hay làm việc với nhau, quan hệ của hai người mặc dù nói không phải thân thiết nhưng không tồi.

- Ha ha.

Hoàng Đạt Phát giới thiệu:

- Đây là Hồ Hồng, là nghĩa nữ của tôi, giữa chúng tôi là quan hệ thuần khiết.

Long Vũ thầm cười khẩy, ngay cả đạo sư vĩ đại Max đều từng nói, giữa nam nữ không có khả năng tồn tại cái gọi là quan hệ thuần khiết. Huống hồ, Hoàng Đạt Phát luôn luôn để bàn tay to ôm kiêu đồn nữ nhân, thừa dịp ngọn đèn hôn ám, còn bắt chợt vuốt ve, dkmn(Biên: Con lodcoca, từ này nghĩa là gì), thế này mà là thuần khiết ah?

- Vị này chính là...?

Hoàng Đạt Phát khách sáo vài câu, đưa mắt nhìn sang Long Vũ, cười nói:

- Hàn tổng, vị này không phải là rể hiền của ông đó chứ?

Lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt nhất thời nhú mày. Vốn đang định giải thích, lại nghe phụ thân Hàn Hùng nói:

- Hoàng lão bản, ông nhìn sai rồi... Vị này chính là cao đồ của Tuyệt Cơ thiên sư - Long Vũ tiểu thiên sư, tôi mời cậu ta tới đây là để nhìn phong thủy.

-Ồ.

Hoàng Đạt Phát hai mắt hướng lên trời lên tiếng. Hắn luôn luôn không tin cái gọi là phong thủy, cho nên đối với Long Vũ cũng không coi trọng.

Nhưng thật ra kia Hồ Hồng rất có lễ phép vừa cười vừa đưa tay ra, Long Vũ lập tức lễ phép hướng nàng bắt tay. Nhưng tựu trong khoảnh khắc đó, La Lâm truyện lại báo hiệu:

- Chủ nhân, trên người cô gái này có khí tức ma thú.

Long Vũ hơi kinh hãi, ngẫm cười khổ, vận khí của mình thật sự là không biết là may mắn hay xui xẻo đây. Đến cả việc chỉ ăn bữa cơm mà cũng có thể gặp được ma thú. Kiểu này có khi phải đi làm con đề quá.

- Là yêu hồ sao?

Long Vũ âm thầm đặt câu hỏi.

- Không biết.

La Lâm nói :

- Nàng che dấu quá tốt, tôi cũng chỉ phát hiện ra được khí tức ma thú chứ không phát được gì thêm.

Long Vũ thầm hít một hơi. Mẹ nó, rốt cuộc là cái thứ gì đây. Nghe La Lâm nói xong hắn liền lập tức bỏ tay ra.

- Hàn tổng, đã gặp thì có khi chúng ta cùng đi vui chơi một chút nhỉ?

Hoàng Đạt Phát chủ động mời.

- Long Vũ tiểu thiên sư, Hoàng lão bản đối nhân xử thế rất hào sảng, chúng ta cùng đi ngồi một chút đi?

Hoàng Đạt Phát đã mở lời, Hàn Hùng cũng phải cấp cho chút mặt mũi.

Đoàn người lập tức quay ra ngồi ở đại sảnh. Hồ Hồng cố ý ngồi ở bên cạnh Long Vũ, đôi mắt long lanh luôn đảo qua đảo lại trên người của hắn. Nhìn bộ dáng, nàng đối Long Vũ có vẻ có chút cảm giác hứng thú.

Hoàng Đạt Phát làm chủ mở một chai Vodka, sau vài chén, trên mặt Hồ Hồng bắt đầu ửng hồng, trông lại càng quyến rũ động lòng người.

- Hàn tổng, không phải tôi nói ông, đây là thời đại nào rồi mà ông vẫn còn mê tín đi xem phong thủy?

Hoàng Đạt Phát phun ra một ngụm nồng đậm xì gà.

Hàn Hùng khẽ cười một tiếng, nói :

- Tin thì có, không tin thì không... Hoàng lão bản, loại chuyện này nhân giả kiến nhân, doanh nhân nhờ phong thủy mà phát đạt đếm nhiều không xuể.

Long Vũ cũng thâm cười khẩy, Hoàng Đạt Phát này thực không biết điều, có một con ma thú Huyền Cảnh ngay bên cạnh mình mà hắn vẫn còn đắc chí. Không hề nghỉ ngơi, hắn sớm hay muộn cũng gặp xui xẻo.

Tuy rằng La Lâm không thể xác định. Nhưng Long Vũ lại cảm thấy được này Hồ Hồng hơn phân nửa chính là yêu hồ, nhìn bộ dáng tao mỹ kia của nàng thì không phải là hồ ly còn có thể là cái gì.

Hàn Hùng cùng Hoàng Đạt Phát hai người không ngừng nói chuyện phiếm, Hàn Duyệt cùng Hồ Hồng cũng bàn về những chủ đề của nữ nhân. Chỉ có Long Vũ bị bỏ xó.

119. Chương 34: Khiêu Vũ Cùng Hàn Duyệt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 34: Khiêu vũ cùng Hàn Duyệt

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Dù sao cũng có chỗ tốt, hắn có thể nhân cơ hội trước mắt để chiếm ngưỡng thân ảnh mỹ lệ kia. Không thể không nói, Hồ Hồng kia quả thật có chút hình bóng của hồ ly. Nhất là chỗ ngực kia, vểnh lên cao ngất, không ngừng phập phồng theo nhịp thở, làm người ta cảm thấy thêm muốn.

Xoay chuyển ánh mắt, Long Vũ nhìn kỹ Hoàng Đạt Phát một chút. Dựa theo phong thủy tướng thuật bách khoa toàn thư mà Tuyết Cơ dạy cho, giữa trán hắn tựa hồ có một mảng xám xịt, điều đó thể biểu hiện việc hắn sắp gặp đại hung. Lại cẩn thận nhìn vào hai mắt của hắn, mặc dù có thần, nhưng lại lẫn trong đó một tia huyết sắc, đây chính là đại hung trong đại hung.

Đúng lúc này, điện thoại Hoàng Đạt Phát vang lên. Bắt máy điện thoại nói vài câu, hắn cùng Hàn Hùng cáo biệt:

- Hàn tổng, thật thất lễ, tôi hẹn với bằng hữu đánh bài, đã đến giờ tôi phải qua đó.
- Được rồi, ông cứ đi trước đi.

Hàn Hùng cũng đang mong Hoàng Đạt Phát rời đi, như vậy hắn có thể an tâm chiếu cố Long Vũ tiểu thiên sư. Mục đích hôm nay của hắn chính là bồi Long Vũ tiểu thiên sư vui chơi thật tốt.

- Long Vũ thiên sư, hẹn ngày tái ngộ.

Trước lúc rời khỏi, Hồ Hồng đột nhiên quay đầu nháy mắt mang theo ý tứ sâu sắc nói một câu.

Hàn Duyệt đợi cho Hồ Hồng đi rồi, khẽ gất một tiếng:

- Đồ không biết xấu hổ.
- Ha ha.

Hàn Hùng khẽ cười một tiếng, nói :

- Tiểu Duyệt, đừng chấp nhặt với hạng người đó. Đi, chúng ta tiếp tục chơi nào.

Rất nhanh, Hàn Hùng mang theo con gái cùng Long Vũ đi tới phòng khiêu vũ. Lúc này, sân nhảy vang lên những giai điệu nhịp nhàng, Hàn Hùng cười nói:

- Tiểu Duyệt, con cùng với tiểu thiên sư nhảy một điệu đi.
- Dạ.

Mặc dù có chút không thích, nhưng đối với việc mà cha mình an bài, Hàn Duyệt không có cự tuyệt. Trước mặt người ngoài, Hàn Duyệt luôn xử sự đúng mực, nhất là sẽ không làm mất mặt cha của nàng.

Long Vũ cũng có học khiêu vũ cách đây không lâu. Vì lúc tốt nghiệp cấp ba hắn bị bọn Trương Đại Ngưu ép buộc hắn phải học, nói là khi vào đại học, sẽ có rất nhiều tiệc tùng. Khi đó khiêu vũ sẽ là một kỹ năng để tán gái.

Thấy Hàn Duyệt không cự tuyệt, Long Vũ là nam nhân tự nhiên không chịu mất mặt mũi. Hắn rất có phong độ đi đến trước mặt Hàn Duyệt đường hoàng mời nàng cùng nhảy.

Hàn Duyệt cũng giả bộ tươi cười, đưa tay đáp ứng lời mời của Long Vũ. Sau khi đi vào sàn nhảy, Long Vũ nhẹ nhàng ôm Hàn Duyệt. Hai người tiếp xúc trong cự ly gần. Hắn có thể ngửi rõ ràng cặp nhũ phong đầy đặn được che bởi cái áo cổ rộng thật sự làm cho hắn bủn rủn chân tay. Còn có hai hạt đậu mè người kia nữa. Hai hạt đậu đó lắc lư nhịp nhàng theo từng chuyển động nhảy của cô nàng.

Trong phút chốc, Long Vũ cảm giác nhiệt huyết trong người dâng trào. Còn ở dưới cũng bắt đầu căng lều dựng trại. Cũng may sàn nhảy chỉ có ánh đèn mờ ảo nên cũng không dễ gì bị phát hiện.

Hàn Duyệt khoé mắt u buồn liếc mắt nhìn Long Vũ một cái. Tiếp theo nhe răng cười. Nói:

- Tiểu Vũ. . . chúng ta có thể thương lượng một chút được không? Từ hôm nay trở đi tôi ở trường học sẽ đối xử tốt với cậu. Tôi cho cậu biết toàn bộ chương trình cũng như lịch dạy. Cậu có thể đi học muộn hay trốn học, thậm chí là có thể ngủ trong giờ học. Chỉ cần cậu tiết lộ cho tôi một chút sự tình huyền bí lúc trước. Như vậy có được không?

- Hàn đại đội trưởng à, tôi có chút khó hiểu. Chuyện tại âm sơn có quan hệ với cô sao?

Long Vũ vừa nhảy vừa nói:

- Cô là đội trưởng đội trọng án của cục công an thành phố, cô chỉ phải chịu trách nhiệm những vụ trọng án đó. Về phần về phần những chuyện kỳ án huyền bí thì đã có Huyền Môn chúng tôi lo liệu. Hơn nữa chính phủ cũng có tổ chức đặc biệt lo chuyện này rồi... Như vậy là không có bất kỳ quan hệ nào đối với cô. Có khi tính tò mò có thể giết chết con voi đấy.

- Nhưng là tôi muốn biết mà.

Khoé miệng Hàn Duyệt nổi lên một tia dễ thương kèm theo cảm giác đang làm nũng:

- Cậu đừng quên rằng chính cậu để cho tôi biết trên đời này có quỷ, có tà linh. Ta cũng đã tự mình từng gặp quỷ. Nói cách khác là chính cậu đã làm lòng hiếu kỳ của tôi trỗi dậy. Nên bây giờ chính cậu phải có trách nhiệm giải quyết nó.

Đèn trên sàn nhảy mờ dần, âm nhạc cũng đang đến khúc du dương làm cho cả khu vực đều tràn ngập sự lãng mạn. Tay trái Long Vũ to gan di chuyển đến vùng lưng do bộ quần áo làm lộ ra của nàng.

Một khắc này, thân mình Hàn Duyệt không khỏi khẽ run lên.

Nhìn vào đôi mắt đầy vẻ mỉa mai, lại từ trên người nàng ngửi thấy mùi thơm của cơ thể tỏa mát ra, tâm thần Long Vũ cảm thấy nhộn nhạo, bàn tay của hắn đã mấy lần định to gán lướt xuống, muốn khẽ vuốt một lần cái kiềng đồn đang vểnh cao kia. Cũng may mà lý trí nói cho hắn biết như vậy không đúng, nên cuối cùng hắn cũng không có làm chuyện cần rõ như vậy.

- Hàn đại đội trưởng, kỳ thật chuyện này cô có thể đi hỏi bằng hữu tốt của cô là Phó Bình. Theo tôi được biết, trung đội hắn đã gia nhập siêu năng Đặc Cần tổ của chính phủ.

Long Vũ nói.

- Không được.

Hàn Duyệt giải thích nói:

- Phó Bình không có khả năng nói cho tôi biết cái gì. Người phụ trách Siêu năng Đặc Cần tổ - Lâm Phong quản lý thuộc hạ rất nghiêm, trung đội Phó Bình đã ký tên vào điều lệnh nghiêm mật cao nhất về giữ bí

mật tại chỗ. Nếu hần dám tiết lộ bất luận một chút tin tức gì, lập tức sẽ bị gán tội phản quốc rồi chờ xét xử là vừa.

Nói tới đây, Hàn Duyệt nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Vũ này. . . . hiện tại trong trường đang đồn đại giữa chúng ta có quan hệ mờ ám. Cậu nếu chịu đáp ứng tôi, tôi liền đáp ứng làm bạn gái của cậu. Dù sao thanh danh cũng chỉ là bề ngoài. (Biên: Điều kiện này được đấy)

- Stop.

Long Vũ vội vàng nói:

- Bạn gái thì miễn, nhà của tôi đã có một vị bà cô, tôi cũng không muốn tự nhiên rước thêm một pho tượng nữ Bồ Tát về thờ đâu.

- Tiểu Vũ... cậu dùng cái gì chọc vào tôi vậy???(Biên: Cái này được đấy)

Bởi vì trong lúc khiêu vũ, thân thể hai người phải ép sát vào nhau, còn cái của Long Vũ nhất thời bị khí huyết làm cứng lên đồng thời nó ép sát vào vùng bụng dưới của Hàn Duyệt. Hàn Duyệt mặc dù là hoàng hoa khuê nữ, nhưng dù sao cũng là người trưởng thành rồi, sau khi kinh ngạc nhất thời, nàng cũng đã biết kia là vật gì.

- Lưu manh.

Hàn Duyệt dùng ánh mắt rất quái dị nhìn Long Vũ, khẽ cau một tiếng.

- Cái này cũng không thể không trách cô, ai kêu cô lại phong tình vạn chủng như thế.

Long Vũ cũng cười dâm một tiếng:

- Nói thật, tôi hiện tại rất muốn lên giường cùng cô.

Lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt nhất thời hai má đỏ ửng, nộ khí không ngừng bốc lên.

Đúng lúc này, Long Vũ đột nhiên lại to gan ưỡn thân mình hướng về bụng Hàn Duyệt mà tới, cái vật vừa cứng vừa nóng lại đụng chạm trên người Hàn Duyệt.

Hơi thở Hàn Duyệt trở nên dồn dập. Nàng lần đầu tiên trong đời cảm nhận được hùng tráng cùng nhiệt huyết của nam nhân.

- Chủ nhân, phổ thiện thanh tâm chú.

La Lâm liền phát ra lời cảnh tỉnh, nhất thời làm cho Long Vũ đôi mắt khôi phục lại sự trong sáng, dừng lại mọi động tác điên cuồng.

Hiển nhiên, tình huống vừa rồi là do ý thức tà ác của La Hậu lại bị kích phát ra. Long Vũ suýt nữa đã làm ra cái chuyện dọ người.

Ổn định lại tâm tình, hần bắt đầu âm thầm tụng niệm phổ thiện thanh tâm chú, hóa giải tà niệm vừa mới bắt đầu sinh trong lòng.

Hoàn hảo đúng lúc này, âm nhạc trên sàn nhảy kết thúc, Hàn Duyệt liền vội vàng thoát khỏi vòng tay ma quái của Long Vũ trở về khu vực nghỉ ngơi.

- Tiểu Thiên sư, cậu nhảy cũng khá phết nhỉ.

Hàn Hùng tựa hồ cũng không có chú ý tới sự sàm sỡ của Long Vũ đối con gái mình, trái lại khen hần nhảy giỏi.

- Ha ha, cũng bình thường thôi ạ.

Long Vũ nhìn Hàn Duyệt, cười nói:

- Chủ yếu là khiến Hàn cảnh quan được vui vẻ.

- Nếu đã như vậy thì sau này hai đứa nên đi chơi với nhau nhiều hơn.

Hàn Hùng đột nhiên nói:

- Tiểu Vũ thiên sư, không nói gạt cậu, đây là lần đầu tiên trong đời tiểu Duyệt nhà ta cùng khiêu vũ với người khác giới đấy. Xem ra mị lực của tiểu thiên sư cũng khá đó chứ.

120. Chương 35: Hoả Hệ Bí Pháp, Thiên Nhân Đại Khai

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 35: Hoả hệ bí pháp, thiên nhân đại khai

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Cha.

Hàn Duyệt khẽ cúi một tiếng, không muốn cho Hàn Hùng tiếp tục nói thêm.

Long Vũ âm thầm bật cười, chẳng có lẽ vị đồng chí cảnh hoa này là một cô gái e thẹn.

- Ha ha.

Hàn Hùng quay đầu cười nói:

- Chẳng nhẽ những lời cha nói là sai sao? Được rồi, con đã không thích thì cha cũng không nói nữa... Tiểu Vũ, hai đứa ở trường học viên là giáo viên và học sinh, nhưng ở bên ngoài thì không cần phải câu nệ lễ tiết gì cả. Kỳ thật tuổi của hai đứa chênh lệch cũng không lớn lắm, phải không?

- Dạ.

Long Vũ cười khan một tiếng, trả lời một câu.

Sau một hồi nói chuyện phiếm, Hàn Hùng lại quay trở về chủ đề chính:

- Tiểu thiên sư, cậu xem chừng nào thì có thể qua tới nhà của tôi để xem phong thủy?

- Như vậy đi, chỉ cần cháu rảnh là cháu liên lạc với ngài ngay. Ngài cứ yên tâm, cháu sẽ không để ngài phải đợi lâu đến mấy ngày đâu.

Long Vũ nói.

- Được rồi, mọi việc cứ như vậy đi. Đúng rồi, đây là một chút thành ý, xem như là tiền đặt cọc để coi phong thủy nhà tôi. Cậu hãy nhận lấy.

Nói xong, Hàn Hùng từ trong túi lấy ra một bao lì xì, hai tay đưa tới.

Nhìn từ bên ngoài, số lượng tiền lì xì hẳn là không ít. Long Vũ âm thầm vui sướng, cuối cùng lại có một khoản thu nhập kha khá rồi. Nhưng mà xuất phát từ lễ tiết, hẳn cũng khách sáo một câu:

- Làm thế này thật xấu hổ quá... Hàn tổng, không bằng để khi làm xong việc rồi ngài đưa cũng được... Hơn nữa, cháu nhìn chỗ này dường như không phải ít.

- Không nhiều lắm, không nhiều lắm.

Hàn Hùng cười nói:

- Tiểu thiên sư, nói thật, chút tiền nhỏ này chỉ là tôi tiện tay xuất ra thôi. Cậu yên tâm, khi xong việc tôi sẽ trả công hậu hĩnh. Còn cái này thì cậu cứ nhận đi, nếu không coi như là cậu khinh thường Hàn mõ? Tôi

biết người tu đạo các cậu khinh thường tiền tài. Nhưng giờ phút này, thứ mà tôi có thể tặng cho cậu chỉ có thể là chút tiền mọn này thôi, hy vọng cậu có thể xin vui lòng nhận cho.

Long Vũ cười thầm, Hàn Hùng quả nhiên rất biết phối hợp. Lời nói này nói đúng rất hợp ý hần.

- Hàn tổng, vậy thì cháu cung kính không bằng tuân lệnh vậy.

Long Vũ cũng phối hợp biểu hiện ra bộ dáng không thể từ chối được, miễn cưỡng tiếp nhận tiền lì xì. Còn Hàn Duyệt đứng ở một bên thì cau mày. Trong lòng thầm hô Long Vũ thật gian trá. Trên thực tế đến cả thằng ngốc cũng nhìn ra được hần rất muốn cái tiền lì xì kia.

Khi hần lần đầu tiên nhìn thấy phong bao lì xì đó, ánh mắt hần đã thoáng hiện lên sự tham lam.

Nói đến cùng, đó vẫn là bụng dạ của một đứa trẻ.

Ngồi một lúc lâu, ba người nói chuyện cũng nhạt dần. Hàn Hùng liền gọi nhân viên phục vụ tính tiền. Hần chỉ cần ghi lại danh tính của mình bên dưới hoá đơn là được, còn thẻ tín dụng cũng không cần phải lấy ra.

Long Vũ thấy thế lại thổn thức một trận.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Long Vũ lại càng được no mắt. Con người hần luôn luôn nhìn chằm chằm nhìn vào kiểu đồn đong đưa kia. Hàn Duyệt thì tức đến nổi thở ra cả mũi, thầm nghĩ Long Vũ đúng là đại sắc lang.

Khi xuống lầu thì xe cũng đã chuẩn bị xong, nhân viên bãi đậu xe cũng nhân dịp lấy lòng.

- Tiểu Duyệt, con đưa tiểu thiên sư trở về đi. Cha hiện tại có việc phải đi.

Cũng không biết tại sao, Hàn Hùng luôn không ngừng tạo cơ hội cho con gái ở cùng một chỗ với Long Vũ.

- Dạ.

Hàn Duyệt vừa lúc muốn cùng Long Vũ nói chuyện riêng vài câu cho nên cũng sảng khoái đáp ứng an bài của cha.

Xe vừa khởi động xong, Hàn Duyệt nghiêng đầu hỏi:

- Tiểu Vũ... Tôi hỏi cậu, cậu muốn tôi như thế nào thì cậu mới bằng lòng đáp ứng nói cho tôi biết tư liệu về vụ án huyền bí này? Tôi thật sự rất tò mò, mong cậu giúp tôi.

- Thực sự có thể đáp ứng mọi chuyện?

Ánh mắt Long Vũ cố ý đảo qua lồng ngực Hàn Duyệt. Hàn Duyệt mặc dù có chút không vui, nhưng cũng không nói gì.

- Uh.

Cẩn rằng, Hàn Duyệt nghiêm túc gật gật đầu:

- Tiểu Vũ, tôi nói lời giữ lời, chỉ cần cậu nói cho tôi biết chuyện này, tôi thật sự có thể làm bất cứ chuyện gì.

- Kể cả lên giường với tôi?

Long Vũ cười xấu xa hỏi.

- Vô sỉ.

Hàn Duyệt giận dữ mắng mỗ một tiếng, lông mày nhú lại, cắn giận nói:

- Cậu mới bao nhiêu tuổi? như thế nào trở nên háo sắc như vậy, đồ vô sỉ. Tôi nhớ được cậu là nhóc con đến từ nông thôn, không phải nói trẻ con nông thôn chất phác lắm sao? Làm sao cậu có thể như vậy?

- Được rồi tôi chỉ muốn đùa một chút thôi, thế mà cô lại tưởng thật, lỗi nhải hoài.

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Coi như tôi tìm người để nói chuyện một đêm thì tôi cũng sẽ đi tìm mấy em xinh đẹp, hoặc gần như thế, chứ tôi không thích mấy bà cô.

- Cậu...

Một câu bà cô nhất thời kích thích Hàn Duyệt. Hàn Duyệt ở cục cảnh sát được tôn vinh là hoa khôi, tại Thiên Hải đại học đồng dạng cũng được gọi là siêu cấp mỹ nữ lão sư. Cho tới nay, đối với dung mạo của mình, nàng luôn cực kỳ tự tin. Nhưng hôm nay, nàng lại bị đánh giá như vậy.

Sĩ có thể chết, không thể nhục.

Hàn Duyệt nổi giận, một cổ phần nộ khí đang từ từ dâng lên trong lòng.

- Bình tĩnh.

Long Vũ nghiêng đầu cười:

- Tôi có thể lộ ra một chút tin tức cho cô, nhưng cô bắt buộc phải giữ bí mật. Ngày đó chúng ta hành động tại âm sơn, là vì yêu hồ trong Huyền Cảnh, đó là một loại ma thú có trí tuệ, lực lượng của nó còn mạnh hơn nhiều so với bọn kiến hút máu ký sinh. Nó là vì bị một thần bí nhân triệu hoán đến thời giới này. Tôi đã từng giao thủ với hắn, tu vi đạo pháp của hắn vượt xa tôi, là một đối thủ cực kỳ khó đối phó. Trước mắt chỉ có vậy, chúng ta vẫn không rõ ràng lắm động cơ cùng mục đích của hắn.

Nghe Long Vũ nói như vậy, lửa giận trong lòng Hàn Duyệt nhất thời dịu xuống.

Nàng vội vàng hỏi:

- Yêu hồ đang ở chỗ nào?

- Hồ Hồng – cô gái bên cạnh Hoàng Đạt Phát, vô cùng có khả năng a chính là yêu hồ.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Lúc trước tôi từ trên người của cô ta cảm ứng được khí tức của ma thú. Chỉ là tôi hiện tại cũng vô pháp xác định. Hàn cảnh quan, nếu cô có hứng thú lời nói đó thì có thể phái người đi giám thị Hoàng Đạt Phát cùng Hồ Hồng, có lẽ sẽ có phát hiện.

- Không thành vấn đề.

Hàn Duyệt dường như đối với việc này chú ý, ngay lập tức liền đáp ứng.

- Nhưng mà Hàn cảnh quan, cô cũng phải cẩn thận làm việc, nếu Hồ Hồng thật sự là yêu hồ, người của các cô cũng có thể bại lộ bất cứ lúc nào.

Long Vũ dặn dò một tiếng.

- Ok, tới nơi rồi.

Chỗ ở Long Vũ, Hàn Duyệt đã sớm điều tra rõ ràng. Nàng dừng xe, nói :

- Cậu có thể xuống xe.

- Hàn cảnh quan, cảm ơn cô tiễn tôi, thuận tiện cho cô một lời khuyên chân thành, lần sau đi với tôi không cần ăn mặc gợi cảm như vậy, nếu không sẽ phát hỏa mất. Còn có, đừng quên lời hứa của cô, học trò của cô rất cần lịch học đó.

Long Vũ cười nói.

- Cậu không phải không đồng ý giao dịch sao?

Hàn Duyệt tức giận liếc mắt nhìn Long Vũ một cái.

- Vấn đề là, tôi đã nói cho cô biết hành động âm sơn cùng sự tình yêu hồ.

Long Vũ nói.

- Okie.

Hàn Duyệt dường như vui vẻ đáp ứng những lời này của Long Vũ. Nàng còn dặn dò:

- Nhớ kỹ, sau này có tiến triển gì mới nhất, tôi và cậu đều sẽ trao đổi với nhau.

- À, tôi thích mùi nước hoa trên người cô.

Long Vũ hít sâu một hơi, lúc này mới đóng cửa xe nghênh ngang rời đi. Vào phòng, Long Vũ vội vàng mở ra phong bao lì xì. Nhìn kỹ, ai ya, tổng cộng một vạn tám tiền đặt cọc.

Trong lòng thầm cảm ơn Hàn Hùng, ánh mắt của hắn đều cười đến híp lại .

Từ tình huống hiện tại mà nói, lần này hình như gặp được kẻ ngốc .

- Kiếm tiền nhiều như vậy, ta xài như thế nào đây.

Long Vũ cười hắc hắc, tính toán ngày mai đi xuống siêu thị phải hảo hảo mua đồ ăn một phen. Cũng lâu rồi chưa đi mua đồ như con nghiện như thế.

- Chủ nhân, tới giờ tu luyện.

Ngay lúc hắn đang hưng phấn, La Lâm liền phát ra nhắc nhở:

- Chủ nhân, tôi đã khôi phục được bộ phận hệ thống công năng về kiểm tra phương pháp tu luyện võ kỹ Hỏa Hệ dị năng, cậu có muốn xem thử qua không?

- đương nhiên là muốn.

Long Vũ hiện tại vận dụng Hỏa Hệ dị năng hoàn toàn là dựa theo đạo pháp chiêu số. Tuy rằng miễn cưỡng cũng có thể thi triển, nhưng đáng tiếc không cách nào phát huy toàn bộ uy lực trong đó. Nghe La Lâm nói có phương pháp tu luyện võ kỹ Hỏa Hệ dị năng, hắn tự nhiên là vô cùng vui vẻ.

- Chủ nhân... Trước khi cậu tu luyện tôi phải có trách nhiệm thông báo.

La Lâm nói :

- Thứ công pháp này là dựa theo chất lượng thân thể tân nhân loại - người biến chủng thời đại kỷ nguyên vũ trụ tạo ra. Nó đối với tổ chất thân thể yêu cầu phi thường cao. Với tổ chất thân thể cậu hiện tại, sợ là không thể đảm nhiệm. Nếu mạnh mẽ tu luyện , có thể sẽ xuất hiện một chút nguy hiểm.

- Thân thể của tôi khi nào thì có thể đạt tiêu chuẩn?

Long Vũ hỏi.

- Khó mà nói.

La Lâm nói :

- Theo như tôi tính ra, có thể phải đợi cậu tu luyện hoàn thành toàn bộ Ngũ Cầm Hí.

- Biết bao giờ mới được đây.

Long Vũ nhún mày nói:

- Tính theo tiến độ lúc này, cần ít nhất ba năm nữa tôi mới có thể tu luyện hoàn thành bộ Ngũ Cầm Hí. Thế chẳng phải là đợi dài cổ ra à.

- Cho nên tôi mới hỏi cậu có muốn tu luyện không?

La Lâm tiếp tục nói về chủ đề lúc trước:

- Mạo hiểm cùng kỳ ngộ cùng tồn tại, đáng tiếc động lực không đủ, tôi không thể tính ra chuẩn xác xác suất.

La Lâm làm việc luôn luôn chính xác. Hôm nay nghe nàng nói như thế, tâm tình Long Vũ có chút không yên tâm, hắn hỏi:

- Rốt cuộc tính mạo hiểm có lớn không? cái gọi là kỳ ngộ là cái gì?

- Đau đớn.

La Lâm giải thích:

- Cái gọi là mạo hiểm chính là sự đau đớn của thân thể, bởi vì khí chất của cậu còn không có đạt tới cường độ tu luyện, cho nên trong quá trình tu luyện, cậu sẽ cảm giác sự đau đớn mãnh liệt.

- Chỉ có đau đớn thôi sao?

Long Vũ trầm tính toán.

- Chủ nhân, cậu cũng không thể khinh thường đau đớn thể xác đó... Nó có khả năng cướp đi tính mạng của cậu.

Ngữ khí của La Lâm có chút nghiêm túc.

- Có thể chết?

Khuôn mặt cứng đờ, Long Vũ cười khan nói:

- Không thể nào... Cái dạng đau đớn gì mà lại có thể sẽ cướp đi tính mạng?

- Chính xác là như vậy.

La Lâm nói :

- Qua việc kiểm tra tư liệu, mặc dù là thể chất người biến chủng hoàn hảo, nhưng trong quá trình tu luyện có thể vì đau đớn mà chết. Vì vậy đau đớn chính là khảo nghiệm ý chí.

Lấy tay xoa xoa gáy, Long Vũ vẫn có chút không muốn từ bỏ. Có thể tu luyện Hỏa Hệ dị năng, làm cho công pháp này phát huy uy lực, đối với người luôn khao khát lực lượng này như hắn mà nói, thật sự là quá hấp dẫn rồi.

- La Lâm, tôi quyết định... tôi muốn tu luyện.

Long Vũ nói. La Lâm chần chờ một lát, rồi nhẹ giọng nói:

- Cậu cần phải suy nghĩ kỹ, một khi bắt đầu, sẽ không khả năng có thể dừng lại, cậu bắt buộc phải kiên trì hoàn thành tu luyện. Nếu không, cậu có thể bị hỏa diễm trong cơ thể thiêu hủy đến mức không còn sót lại một chút gì.

Hít sâu một hơi, Long Vũ nghiêm túc nói:

- Tôi xác định cùng với khẳng định. Cô nói cho tôi biết, tôi phải tu luyện như thế nào, tôi muốn bắt đầu từ bây giờ...

Thanh âm của La Lâm vẫn mang theo sự khô khan của sắt thép, không trộn lẫn chút cảm tình:

- Tại thời đại kỷ nguyên vũ trụ, loại vũ kỹ này tên là hỏa phệ. Nó kỳ thật chính là một loại kỹ xảo vận dụng hỏa diễm... Hiện tại tôi chính thức truyền thụ cho cậu pháp quyết hỏa phệ trước, cậu tất phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Khuôn mặt Long Vũ có vẻ có chút tâm tình bất định, chần chờ cùng lo lắng không ngừng đan xen. La Lâm thận trọng cố tình để cho hắn có chút bận tâm, có chút lo lắng là suy nghĩ kỹ.

- Chủ nhân, cậu quyết định rồi sao?

La Lâm lại hỏi.

Trên mặt Long Vũ thoáng hiện lên một nét thần sắc phức tạp. Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng nói:

- Tôi đã quyết định...

La Lâm nói :

- Chủ nhân, tôi có thể hiểu được khát vọng lực lượng từ trong tâm thức của cậu. Cậu đã thật sự quyết định. vậy tôi sẽ dạy cho cậu hỏa phệ... Theo mức tu luyện hàng ngày, cậu sẽ dần cảm nhận sự tăng lên của thống khổ từ trong thể xác hoặc tinh thần.

Giương mặt cương nghị lộ ra nét cười khổ, Long Vũ từ từ nhú mày lại, nhẹ thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Tôi nguyện ý nhận tất cả đau đớn.

Vì thu được lực lượng cường đại để đi tìm cha mẹ của chính mình, đem những người cười nhạo, chế giễu mình dẫm nát dưới chân. Long Vũ không tiếc bất luận phải trả giá như thế nào.

- Bắt đầu đi.

Long Vũ nói.

- Được.

La Lâm nói :

- Chủ nhân, hiện tại tôi trực tiếp đem phương pháp tu luyện hỏa phệ trực tiếp truyền vào trong đầu của cậu... Có thể sẽ có một chút đau đớn.

Long Vũ cười khanh khách. Hẳn thật ra lĩnh giáo qua cái gọi là một chút đau đớn của La Lâm.

Quả nhiên, lúc một dòng nước ấm tràn vào trong óc, một cỗ đau đớn đến xương tủy xuất hiện, Long Vũ cắn răng kiên trì. Ước chừng một phút đồng hồ sau, đau đớn biến mất. Trong đầu công pháp tu luyện hỏa phệ có thể thấy được rõ ràng.

Long Vũ lập tức thả lỏng tâm thần để tìm hiểu phương pháp tu luyện hỏa phệ.

Dựa vào ghi chép về công pháp, cái này chính là một vũ kỹ hỏa hệ, vô cùng thích hợp cho Long Vũ tu luyện. Nhưng mà hỏa hệ dị năng trong cơ thể Long Vũ không thể trực tiếp phóng thích sử dụng, phải dựa vào pháp quyết để phát động.

Cả quá trình chuyển hóa chia làm chín bước tương đương chín cấp. Chỉ cần đạt đến cấp chín thì việc sử dụng hỏa phệ pháp quyết liền thu phát tùy tâm.

Trên lý thuyết có thể đem bí quyết hỏa phệ chia làm hai phần. Phần thứ nhất chính là hướng dẫn cách chuyển hóa Hỏa Hệ dị năng. Phần thứ hai là cách vận dụng hỏa diễm vũ kỹ.

Long Vũ sau khi nắm rõ hỏa phệ bí quyết, lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện. Cấp thứ nhất Hỏa Hệ dị năng chuyển hóa sẽ không cần nhiều thời gian. Đại khái chỉ sau ba vòng luân chuyển, Long Vũ từ từ mở mắt ra. Tại một khắc này, trong mắt của hắn loé lên một đạo hỏa diễm.

Sau một lúc tu luyện hỏa phệ bí quyết, dường như Long Vũ nhìn qua có vẻ tinh thần phấn chấn hơn so với trước kia một chút, trên khuôn mặt thanh tú, hiện ra nhiều điểm như ngọc sáng bóng.

Chậm rãi thu công, Long Vũ mở to mắt hỏi:

- Sao tôi chẳng cảm thấy nó có điểm gì thống khổ nào cả?

- Bây giờ thì không có... nhưng lúc sau sẽ có...

La Lâm giải thích nói:

- Cấp thứ nhất chỉ là một quá trình thích ứng. Bắt đầu từ cấp thứ hai, cậu sẽ được hưởng thụ cảm giác thống khổ chân chính. Tóm lại, chủ nhân, cậu cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đây không phải chuyện đùa đâu.

Long Vũ nghe vậy thâm khiếp sợ trong lòng.

Vốn tưởng rằng La Lâm nói giỡn, nhưng là từ tình huống hiện tại mà xem, dường như là thật sự.

- Để tôi thử một chút xem sao đã

Long Vũ chìa bàn tay trắng nõn ra, hỏa diễm trong cơ thể bị chuyển hóa nhanh chóng lưu chuyển đi ra, lòng bàn tay nhất thời toát ra một đạo hỏa diễm.

Long Vũ phát hiện mình cùng đạo hỏa diễm kia dường như tâm thần tương thông, hỏa diễm tại lòng bàn tay của hắn trong không ngừng mà biến ảo đa dạng. Hoàn toàn có thể nói phải tùy tâm sở dục.

Giờ phút này hỏa diễm trong tay hắn có màu vàng. Đây là dấu hiệu hỏa phệ bí quyết cấp thứ nhất, hỏa phệ bí quyết cấp bậc càng cao, màu sắc hỏa diễm lại càng là gần giống với màu tím.

Nhìn hoàng quang yếu ớt này trên lòng bàn tay, trong lòng Long Vũ tràn ngập chờ mong.

Trong nháy mắt, đã qua một tháng.

Trong thời gian một tháng, Long Vũ nhiều lần tiến vào Huyền Cảnh tu luyện, Cửu Đầu Sư đã tu luyện tới bộ động tác thứ tư, phát hiện Hỏa Hệ dị năng trong cơ thể cũng theo sự cải thiện của thể chất mà dần dần đề cao. Phương diện tu vi đạo lực, tuy rằng chưa tiến triển to lớn, nhưng đạo lực lại trở nên càng ngày càng cô đọng. Đồng thời ở phương diện vận dụng đạo lực cũng có đề cao rất lớn.

Hết thấy đều tiến hành theo đúng kế hoạch của Long Vũ.

Trong thời gian này, tiến bộ lớn nhất là hỏa phệ bí quyết. Từ lúc bắt đầu tu luyện đến bây giờ, hắn đã tu luyện từ tầng thứ nhất được đến tầng thứ sáu.

Đương nhiên, hỏa phệ bí quyết tầng thứ sáu này cũng chưa tính gì là cao siêu.

Nếu muốn tu luyện phần hai Hỏa Hệ vũ kỹ, tốt nhất chính là trước hết phải hoàn thành chuyển hóa Hỏa Hệ dị năng. Chỉ cần sau khi hỏa diễm chuyển hóa đạt tới màu tím, thì lúc tu luyện phần thứ hai mới có thể dễ dàng hơn, đồng thời như vậy mới có thể phát ra uy lực cực đại.

Cũng trong thời gian một tháng này, Long Vũ ăn đủ các loại đau khổ.

121. Chương 35: Hoả Hệ Bí Pháp, Thiên Nhân Đại Khai (tt)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 35: Hoả hệ bí pháp, thiên nhân đại khai (tt)

Dịch Giả: lodcoca

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Đương nhiên, kết quả thu được cũng là thật lớn. Thân hình Long Vũ nguyên bản gầy yếu, lúc này có vẻ cao lớn. Lúc trước thì mặt mũi hắn non nớt, lúc này lại thêm phần thành thực cùng lạnh lùng.

Đêm khuya, dưới ánh trăng trong sáng, Long Vũ đứng ở đỉnh âm sơn, tay phải nắm thiên sư pháp kiếm, hai tròng mắt màu đen nhẹ nhàng híp. Ánh mắt lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

Trong con người hiện lên một đạo dị sắc, Long Vũ bỗng nhiên động, tay trái vung lên kiếm quyết, tay phải rất nhanh múa ra một kiếm. Kiếm thể tạo ra khí thể ngút trời, không khí xung quanh bị khí kinh của thiên sư pháp kiếm kéo thành từng đạo long quyền phong, bay vút lên cao, xoay tròn không ngừng, trông rất đẹp mắt.

Càng kinh người chính là kiếm thể chung quanh tản ra một cổ chích nhiệt hơi thở, trong mắt của hắn thậm chí thỉnh thoảng hiện lên một đạo hỏa diễm màu vàng nhạt. Ấn đường ở giữa Cửu Đầu Sư cũng không ngừng lóe ra lộng lẫy.

Tất cả chuyện này đều chứng tỏ, trong một tháng điên cuồng tu luyện, Long Vũ đã có những tiến bộ nhảy vọt. Đối với nhận thức về thiên sư pháp kiếm, hắn đã đạt đến một cảnh giới mới.

Hiện giờ, hắn hoàn toàn có năng lực thi triển thiên sư pháp kiếm em tam cảnh giới: tịnh hoá.

Tuy rằng cùng thần bí nhân kia còn có một chút chênh lệch. Nhưng Long Vũ có tin tưởng trong tương lai không xa sẽ vượt qua hẳn.

- Chủ nhân, tối nay là trăng tròn hàng tháng. Thiên Địa Âm khí rất nặng, thích hợp nhất tu luyện hỏa phệ bí quyết.

La Lâm lên tiếng nhắc nhở.

- Ta biết rồi.

Long Vũ hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng trên tảng đá bằng phẳng, chuẩn bị bắt đầu tu luyện. Trong lòng Long Vũ có phần rối loạn, dù đã biết phải chịu nhiều đau khổ nhưng sự thống khổ trong đó so với tưởng tượng của hắn còn ác liệt hơn. Nếu là người bình thường, có khi tới cấp thứ hai đã khó có thể chịu đựng được. Nhưng Long Vũ thì lại có thể kiên trì đến tận bây giờ.

Có thể nói, những thống khổ mà Long Vũ tiếp nhận đều là có một không hai trên thế giới này.

Tu luyện hỏa phệ bí quyết, trong quá trình chuyển hóa Hỏa Hệ dị năng, hỏa diễm vận hành ở trong người, phàm là kinh mạch cùng nội tạng khí quan đều phải trải qua bị hỏa diễm thiêu đốt.

Tuy rằng Long Vũ là người biến chủng, có được Hỏa Hệ dị năng. Nhưng nếu xem xét một cách nghiêm túc, Hỏa Hệ dị năng cùng hỏa diễm không phải là một mà là hai cái hoàn toàn khác biệt.

Đương nhiên, nói đến cùng, cỗ hỏa diễm này là Hỏa Hệ dị năng từ trong cơ thể hắn vận chuyển. Cho nên thiêu huỷ, thiêu đốt chính là đau đớn, mà không phải hủy diệt.

Dù vậy, rất nhiều lần, Long Vũ trong thời gian phải thừa nhận thống khổ, nhiều lần đã nghĩ đến việc tìm cái chết. Nhưng mà tâm tính hắn cũng kiên cường, rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh.

Long Vũ từ nhỏ đã bị số mệnh cùng bóng ma tử vong bao phủ, cũng đã gặp phải không ít xem thường cùng chế giễu. Vì vậy, tâm tính của hắn so với người bình thường kiên cường hơn nhiều. Từ tình huống làm cho hắn nhiều lần sinh ra ý niệm tìm cái chết, có thể thấy được trong thời gian tu luyện hỏa phệ bí quyết, hắn đã phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ...

Trả giá nhiều tất có hồi báo.

Sự cố gắng cùng vất vả của Long Vũ cũng không có uổng phí.

Vươn bàn tay ra, một cỗ hỏa diễm màu vàng không ngừng toát ra, khóe miệng Long Vũ thoáng hiện ra một nét mỉm cười mê người.

- Chủ nhân, bắt đầu đi.

Thanh âm của La Lâm xuất hiện trong đầu Long Vũ.

- Okie.

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu, hít sâu một hơi, lại bắt đầu chuẩn bị. Hỏa phệ bí quyết tổng cộng chín cấp. Mỗi một cấp thống khổ đều không giống nhau, càng lên cao, thống khổ càng lớn.

Hiện nay Long Vũ sắp tu luyện đến tầng thứ bảy hỏa phệ bí quyết, không hề nghi ngờ, hôm nay hắn sẽ thừa nhận thống khổ lớn hơn từ trước tới nay rất nhiều.

- Chủ nhân, cậu sợ hãi sao?

La Lâm hỏi.

- Không.

Long Vũ ngữ khí rất kiên định:

- Tôi không sợ, tôi khát vọng lực lượng.

Điều vui mừng chính là, sau mỗi lần thống khổ, thu hoạch đều rất lớn.

Chỉ cần có tiến bộ, chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ, đau đớn nhiều hơn nữa, Long Vũ cũng cam tâm thừa nhận.

Hơi hơi nhắm mắt lại, Long Vũ bắt đầu dựa theo phương thức tu luyện hỏa phệ bí quyết điều động Hỏa Hệ dị năng trong cơ thể, đem nó chậm rãi chuyển hóa.

Thoáng chốc lát, trong cơ thể liền truyền ra sự đau đớn thật lớn, hỏa diễm tàn phá, dường như muốn cắn nuốt Long Vũ hơn bình thường. Long Vũ cảm giác thân thể của chính mình như là bị treo ở trên lò lửa, hần cảm giác thân thể của mình bị nướng cháy. Thậm chí có thể cảm ứng được kinh mạch của mình bị liệt hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Long Vũ phải cố gắng chịu loại thống khổ này.

Đau quá mới có thể có thu hoạch

Hỏa phệ bí quyết là của thời đại vũ trụ kỷ nguyên, chuyên vì người biến chủng Hỏa Hệ mà nghiên cứu chế tạo, thể chất của bọn họ mạnh hơn Long Vũ rất nhiều, tính dẻo dai cùng cường độ kinh mạch trong cơ thể đều phải trội hơn Long Vũ. Cho nên, bọn hắn lúc tu luyện, cũng sẽ không thống khổ như thế. Nguyên bản La Lâm là có thể sửa chữa, ưu hoá pháp quyết tu luyện. Nhưng là bây giờ. Bởi vì xuyên qua thời không, hệ thống rối loạn, bộ phận công năng không thể truyền chuyển, sự tình sửa chữa công pháp phức tạp như thế, nó hiện tại tự nhiên là không thể làm được.

Đau đớn từng đợt truyền đến, Long Vũ đành phải cắn chặt răng kiên trì. Hơn nữa, vào lúc này, hần vẫn không thể phân tâm, càng không thể hôn mê.

Một khi đình chỉ, hoặc là bị đứt đoạn trong tu luyện, thống khổ thừa nhận sẽ càng thêm lớn.

Cũng may hôm nay là đêm trăng tròn, là lúc thiên địa âm khí nặng nhất. Giữa không trung trăng tròn không ngừng nhu hoà tản ra Thái Âm chi lực.

Thái Âm chi lực vốn là lực chí âm chí nhu trong thiên địa, cùng hỏa diễm Long Vũ tương khắc, vừa hay có thể giảm nhẹ một chút nóng rực trong thân thể của hần. Tuy vậy, hần vẫn phải thừa nhận thống khổ không giống bình thường.

Sau khoảng thời gian từ nửa đêm đến lúc sáng, Long Vũ đã tu luyện xong.

Thân thể cùng tinh thần mỗi một làm cho hần ngủ say như chết.

Đến khi một tia ánh sáng xuyên thấu qua khe hở nhánh cây chiếu vào trên người Long Vũ thì hần chậm rãi mở hai mắt ra.

- Cuối cùng thì ta cũng đã thành công.

Long Vũ thì thầm với chính mình.

Hôm nay cũng là một ngày cần phải cao hứng, bởi vì Tuyết Cơ rốt cục đáp ứng giúp Long Vũ khai thiên nhân.

Buổi chiều, Tuyết Cơ hẹn Long Vũ đến khu nhà trọ giáo viên của mình. Hơn nữa tự thân xuống bếp làm vài món tinh xảo, mở một chai rượu Bordeaux đỏ năm 82.

Sau khi cơm nước no nê, Tuyết Cơ cùng Long Vũ nhanh nhóng thu dọn. Tiếp theo vẻ mặt Tuyết Cơ trở nên ngưng trọng lên. Nàng đưa mắt nhìn sang Long Vũ, trầm giọng nói:

- Tiểu Vũ, hôm nay chị thực hiện hứa hẹn của mình, giúp em mở thiên nhân. Trước khi làm chị cần nói rõ vài việc. Cái gọi là thiên nhân chính là dưới huyết Bách Hội trong não người, giữa hai hàng lông mày. Tại nơi sâu trong mi tâm, mỗi ngày khi em tu luyện xong đem một phần khí chăm sóc cải tạo nó cẩn thận, dần dần có thể nhìn thấy khí trên thân thể con người, cuối cùng thì có thể có chức năng nhìn thấu. Có thể biết yêu tà, đoạn quỷ quái... Ở trong này chị cần nói rõ hơn là, thiên nhân vốn là Hạo Nhiên Chính Khí, nói như vậy, em không được lợi dụng nó đi làm việc hoang đường... Nói cụ thể hơn, chính là em không thể dùng thiên nhân đi nhìn trộm đàn bà con gái (DG: why not).

- Sẽ không, sẽ không...

Sẽ không mới là lạ chứ? Long Vũ trầm nghĩ:

- Xem thử một chút chắc là không có việc gì.(Biên: Thằng này được :6mặt:)
- Chị Tuyết Cơ, chị cứ yên tâm đi, nhân phẩm của em, chị còn lo lắng sao?

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Em tuyệt đối sẽ không phạm giới. Chị Tuyết Cơ, không bằng hiện tại chị giúp em mở thiên nhãn đi.
- Tiểu Vũ, phải nhớ kỹ những điều chị nói. Giờ chị sẽ giúp em mở ra thiên nhãn.

Tuyết Cơ nói :

- Hiện giờ tu vi của em đã đủ, mở ra thiên nhãn rất dễ dàng hơn. Nhưng mà thiên nhãn cần lấy khí ôn dưỡng, nhưng không phải là loại khí dơ bẩn.
- Vâng , em biết , chị Tuyết Cơ, hiện tại bắt đầu đi.

Long Vũ hiển nhiên là có chút khẩn trương.

- Nhắm mắt lại, thả lỏng ý niệm của em.

Tuyết Cơ nói :

- Nhớ kỹ, không cần kháng cự bất cứ cái gì của chị, tâm phải bình tĩnh mà thuần khiết. Từ giờ trở đi, sự tình gì em đều không cần đi quản, hết thấy hết thấy đều giao cho chị xử lý.
- Dạ.

Lại trả lời một tiếng, Long Vũ nhắm mắt lại, trong lòng đã tràn ngập chờ mong.

Tuyết Cơ mắt thấy Long Vũ đã muốn chuẩn bị kỹ càng, lập tức cũng không tái do dự, duỗi tay kết ấn, trên trán xuất hiện một đạo kim sắc bát quái đồ.

Chỉ thấy bát quái đồ kia càng ngày càng rõ ràng, nhưng trong khoảnh khắc thì nó lại trở về hình dạng bình thường.

- Bắt đầu .

Tuyết Cơ quát một tiếng, pháp ấn trong tay lại thay đổi, còn bát quái đồ trông có vẻ bình thường kia nhất thời bay về phía ấn đường Long Vũ. Sau đó, về mặt Tuyết Cơ trở nên khẩn trương lên, nàng cẩn thận dụng tâm không chế bát quái đồ kia, chậm rãi đẩy mạnh hướng tới vị trí mi tâm Long Vũ.

Nhìn kia bộ dáng, giống như là muốn làm cho bát quái đồ được khảm tại mi tâm của Long Vũ.

Quả nhiên, Tuyết Cơ cẩn thận thao túng bát quái đồ, chậm rãi tiến sát vị trí mi tâm Long Vũ. Một khắc này, Long Vũ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo. Ngay sau đó, một cỗ tê tâm liệt phế đau nhức truyền đến.

- Tiểu Vũ, kiên trì.

Tuyết Cơ vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, em nên nhớ kỹ, bất kể là làm chuyện gì, đều phải trả giá thật đắt... Nhất định phải kiên trì. Nếu không mà nói, sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Long Vũ cắn răng kiên trì. Trên thực tế điểm thống khổ ấy cùng thống khổ khi tu luyện hỏa phệ bí quyết quả thực không đáng kể. Cả thời gian duy trì thống khổ cũng chỉ có năm sáu phút.

Sau đó, hần cảm giác được một cỗ thanh lương từ ấn đường dâng lên, nhanh chóng lan tràn tới toàn thân.

- Được rồi.

Tuyết Cơ chậm rãi thu hồi đạo lực. Trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi. Trên trán thậm chí có một ít mồ hôi. Hiển nhiên, việc khai mở thiên nhãn đối với Tuyết Cơ mà nói, cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Tiểu Vũ, hiện tại ngươi thử dụng tâm không chế thiên nhãn, từ từ mở.

Sau khi bình tâm lại, Tuyết Cơ nhắc nhở nói.(Biên: Có thiên nhân rồi, nhìn Tuyết Cơ thôi :6mặt:)

- Vâng.

Sau khi đáp lại một tiếng, Long Vũ không kìm nổi kích động, hai tay run rẩy sờ soạng lên trán, bất ngờ là không cảm thấy điểm khác biệt nào.

- Tiểu Vũ, thiên nhân tức tâm nhân, vô hình mà vô sắc. Tay em làm sao mà sờ được.

Tuyết Cơ dường như hiểu được tâm tư Long Vũ, cười cười:

- Làm theo lời của chị, dùng tâm thần của em mà cảm ứng.

Long Vũ nghe vậy. Vội vàng đem tâm thần tập trung, cẩn thận dò tìm thiên nhân trên trán. Giữa lúc hoảng hốt, hần cảm giác tầm mắt của mình rộng lớn rất nhiều. Chung quanh hết thấy dường như đều có thể dùng ý niệm quan sát.

- Oanh.

Trong đầu vang lên một tiếng, Long Vũ cảm giác tại vị trí mi tâm của mình phóng xạ ra một đạo kim quang, cả nhà trọ Tuyết Cơ đều ở dưới ánh mắt của hần.

Hần theo bản năng hướng về Tuyết Cơ nhìn tới.

Nhưng là sự tình lại không giống như là hần thầm chờ mong. Thiên nhân dừng hình ảnh tại quanh thân Tuyết Cơ một lúc nhưng không có bất kỳ biến hóa. Đừng nói là quân áo của Tuyết Cơ mà ngay cả khí tức của nàng hần cũng không thấy.

Long Vũ nhất thời tựa ngầy ngẩn cả người.

Thiên nhân trong truyền thuyết dường như cũng không có bất kỳ chỗ thần kỳ nào?

- Ha ha.

Nhìn thấy vẻ mặt Long Vũ kinh ngạc. Tuyết Cơ nhất thời liền nở nụ cười:

- Tiểu Vũ, rất thất vọng phải không... Nếu chị không có đoán sai, em đang muốn thăm dò nội y của chị đúng không?(Biên: Nội y nó nhìn mà thêm vào à)

- Không có, tuyệt đối không có...

Long Vũ lập tức lắc đầu nguây nguẩy, nghiêm trang nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị không nên vu tội cho em, trong lòng của em tuyệt đối không có ý nghĩ xấu xa cùng bất kính như vậy. Em chỉ là đang nghĩ, thiên nhân này dường như cũng không có bất kỳ chỗ thần kỳ nào... Được cái là, thứ này hình như rất có phong cách.

- Hì hì.

Tuyết Cơ khẽ cười một tiếng, ý vị thâm trường nhìn Long Vũ nói:

- Tâm tư của em chị rõ ràng nhất... Em không cần chống chế. Tuy rằng chị không phải là con giun trong bụng em, nhưng chị biết suy nghĩ của em. Nhưng mà chị lúc trước quên nhắc nhở em, thiên nhân đối với người tu đạo có tu vi cao hơn thì không có bất kỳ tác dụng gì.

- Như vậy à.

Long Vũ nhất thời tựa buồn bực, nàng nói như vậy, bản thân tự nhiên cụt hứng. Tu vi hiện giờ của Mã Hiểu Mai còn cao hơn hần một bậc. Hương Hương cũng không cần phải nói. Còn về Chị Tuyết Cơ thì đó hoàn toàn chính là người ngốc nói mê. Dường như... chỉ có một người: Hàn Duyệt.

Tâm nghĩ đến đây, Long Vũ nhất thời tựa vui vẻ, cũng may là không phải toàn quân bị diệt, tốt xấu cũng có Hàn Duyệt. Còn một điều nữa, nha đầu kia vừa là cảnh hoa kiêm giảng viên đại học.

Bằng vào thân phận đó, hần đã cảm thấy hưng phấn.

- Long Vũ, với tu vi hiện tại cùng linh ngộ về thiên nhân của em thì trong một tháng em chỉ có ba lượt thấu thị.

Tuyết Cơ nói :

- Nếu muốn thành công khống chế thiên nhân, em tất phải đạt tới tụ linh cảnh giới.

Nói tới đây, Tuyết Cơ cười gian:

- Vì sắc tâm, nỗ lực lên.

- Em sẽ cố gắng.

Long Vũ nói:

- Nhưng mà em không vì cái gì là sắc tâm, em hoàn toàn là vì hàng yêu trừ ma.

Lời tuy như thế, nhưng trong lòng Long Vũ lại tính toán. Một tháng ba lượt, cơ hội đúng là khó được. Hẳn trước tiên nghĩ kỹ, rốt cuộc muốn xem ai?

Chọn lựa nhân vật đầu tiên, chính là Hàn Duyệt. Cảnh hoa kiêm chức giảng viên, thân phận có tính khiêu dâm, hấp dẫn. Hơn nữa thân hình của nàng phi thường xinh đẹp, gợi cảm, tuyệt đối đáng người ma quỷ.

Long Vũ rất muốn biết, Hàn Duyệt có hay không chấp nhận đề nghị của hắn, mặc quần lót Lace kia.

- Được rồi, quyết định, chính là Hàn Duyệt.

Long Vũ trong lòng vui lên:

- Hắc hắc, mùa xuân của ta đến rồi.

- Tiểu Vũ, lại mộng tưởng hão huyền gì đây?

Tuyết Cơ nói :

- Em thật khờ, vốn cơ hội lần đầu tiên trong tháng em đã muốn lãng phí.

Đúng lúc này, nụ cười trên mặt Long Vũ cứng đờ lại. Bởi vì hắn phát hiện thiên nhân đã biến mất, mặc cho hắn thúc dục như thế nào, cảm ứng như thế nào, cũng tìm không thấy vị trí thiên nhân.

Long Vũ dụi dụi con mắt, cho là mình xuất hiện ảo giác, thả lỏng tâm thần, hắn cẩn thận cảm nhận nhưng cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

- Tiểu Vũ, vô dụng.

Tuyết Cơ cười nói:

- Chị nói rồi, tu vi của em không đủ, hơn nữa lý giải cùng hiểu biết về thiên nhân cũng không đủ, dưới tình huống như thế, thiên nhân tuyệt đối không thể dùng lâu.

- Thực sự chỉ có cảnh giới tụ linh mới có thể tùy ý khống chế?

Long Vũ lúng ta lúng túng hỏi.

- Cảnh giới tụ linh là một điều kiện cơ bản nhất.

Tuyết Cơ giải thích nói:

- Mấu chốt nhất là em cần phải lý giải năng lực, hiểu được năng lực của thiên nhân...

- Vậy à.

Biểu tình của Long Vũ có chút uể oải. Sự thật cùng lúc trước hắn tưởng tượng chênh lệch quá xa.

- Như thế nào?

Về mặt Tuyết Cơ bốn cợt, đến gần một chút, khoe miệng nổi lên vẻ mỉm cười:

- Có phải vì nhìn không thấy quần lót của chị hay không mà cảm thấy chán nản? Tiểu Vũ, cách mạng chưa thành công, e, cần vẫn cần cố gắng... Nhưng mà nói đi thì nói lại, Tiểu Vũ, sao em lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này vậy?(Biên: Như vậy weitei mới có cảm hứng chứ)

Long Vũ đỏ mặt, dường như cảm thấy được Tuyết Cơ rất sắc xảo, hắn thẹn thùng sờ sờ đầu, cuối cùng hỏi một câu:

- Chị Tuyết Cơ, tháng này, em thực sự chỉ có hai lần cơ hội sao?

- Ừ.

Tuyết Cơ lại đến gần một chút, một cổ làn gió thơm xông vào mũi, Long Vũ nhất thời một trận tâm thần nhộn nhạo. Nhưng mà hắn cố gắng khắc chế tâm tình một lần, không đến mức làm cho mình mất mặt.

- Tiểu Vũ, em đang tính đi ngó trộm Hàn Duyệt phải không?

Tuyết Cơ hỏi.

Long Vũ sửng sốt, trong miệng không tự chủ được mà nói ra:

- Đúng vậy, vì nàng là người duy nhất em biết không phải là tu chân.

Nói được một chút, hắn dường như ý thức được bản thân mình đang nói cái gì, vội vàng ngậm miệng.

- Ha ha.

Long Vũ giác ngộ thì cũng đã muộn, Tuyết Cơ sau khi xác định được mục đích của hắn, nghiêng đầu nói:

- Không cần ngưng ngừng, chị có thể hiểu được em... Em đang thanh xuân ngây thơ như vậy, có ý nghĩ như vậy là bình thường. Nhưng mà, chị cũng phải nhắc em làm chuyện gì cũng không thể quá đà.

- Em vẫn chưa hiểu?

Long Vũ nhúc nhích đầu.

- Sau này em sẽ hiểu được.

Tuyết Cơ dường như cũng không muốn giải thích quá nhiều.

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó:

- Công năng thấu thị của Thiên nhãn vô dụng đối với người cùng giới.(Biên: Thiết thời cho đam mỹ)

- Ồ.

Long Vũ liền lên tiếng hỏi:

- Xuân ca tính là nam nhân hay nữ nhân?

Tác giả: ai tới nói cho ta biết, xuân ca là nam hay là nữ?

Dracupi

122. Chương 36: Hương Hương Muốn Luyện Vô Tình Thiên Đạo, Long Vũ Thiên Nhân Nhìn Thấu Ác Cục

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 36: Hương Hương muốn luyện vô tình thiên đạo, Long Vũ thiên nhân nhìn thấu ác cục

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Việc này... Vấn đề, dường như rất khó.

Dù là Tuyết Cơ là Huyền Môn tiên tử, cũng không dễ phân biệt Xuân ca .

- Tiểu Vũ, chẳng lẽ em còn nghĩ muốn nhìn trộm Xuân ca?

Tuyết cơ nhú mày,về mặt sùng bái:

- Em đó,thật là có.... Rất khó tưởng tượng có người sẽ sinh ý nghĩ như vậy đối với Xuân ca. Tiểu Vũ, từ giờ trở đi, em là thần tượng của chị. Đúng rồi, em lập tức nhìn trộm Tăng ca luôn đi, đến lúc đó chị đảm bảo đối với em phục sát đất.

- Một Xuân ca là đủ rồi.

Long Vũ cười hắc hắc nói:

- Chị Tuyết Cơ, kỳ thật em đúng....Ha ha, không nói.

- Em không nói, chị cũng biết em nghĩ gì.

Tuyết cơ ám muội nói:

- Muốn chị thi thố, em còn kém xa lắm đấy... Chị nhìn xem, ít nhất cần phải mười năm.

Trời cao, đất dày ơi(DG: Cái này là thuần việt)! Người giết ta đi! Mười năm a, cần phải cảm ơn các Hoa nhi.(Biên: Lại thêm cái đùa nào nữa đây)

- Chủ nhân không cần chán nản, tôi đã tiến hành tính toán đo lường tinh chuẩn. Nếu cậu hoàn thành huấn luyện Ngũ Cầm Hí Cửu Đầu Sư, đến lúc đó tu vi đạo lực của cậu sẽ được đề cao lớn.

Thanh âm La Lâm vang lên trong đầu Long Vũ:

- Chủ nhân,phải nỗ lực a...

- Đúng vậy.

Có La Lâm cổ vũ, tâm tình Long Vũ nhất thời tốt lên.

- Tiểu Vũ, em lại đang cười gian... Hay là em vừa có ý dâm sao?

Tuyết Cơ hỏi.

- Phốc.

Nghe được Tuyết Cơ nói ý dâm, Long Vũ thiếu chút nữa liền phun từng ngụm nước miếng. Hắn vạn lần không ngờ bằng tuyết tiên tử giống như Tuyết Cơ, cũng sẽ nói như vậy. (DG: Sau này thành dục tiên dục tử luôn nhớ)

- Nhìn cái gì vậy... Chưa thấy qua mỹ nữ à.

Tuyết Cơ liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, cười cười:

- Tiểu Vũ. Đừng cho chị là người tu đạo. Liền cùng thể ngoại ngăn cách. Chị cùng đám lão già Huyền Môn tổng bộ kia bất đồng. vô đạo thì tự nhiên là hữu đạo. Vô vi là hữu vi, Vô tình là hữu tình. Chớ xem thường chị. Chị bình thường hơn người. Những thứ em phải theo chị học còn rất nhiều.

Nghe Tuyết Cơ vừa nói thế, Long Vũ âm thầm suy nghĩ. Kể từ tình huống bây giờ nhìn lại. Hắn đối với Tuyết Cơ dường như vẫn còn nhiều thứ không hiểu rõ.

Tất nhiên, muốn nhìn thấu đáo, có vẻ như rất khó. Hướng về đỉnh núi chót vót, Ưông kiếm đang ngủ say, bỗng nhiên trong mơ hồ cảm giác bên người động vài cái. Mông lung mở mắt ngái ngủ, đã thấy ngoài cửa sổ hiện lên một đạo nhân ảnh.

Trong lòng Ưng Kiếm kỳ quái. Đêm khuya như vậy, như thế nào còn có nhân ảnh. Hơn nữa, hắn cảm thấy được thân ảnh kia là đại sư huynh Lữ Minh. Nhìn hắn khi đi vội vàng, tựa hồ là có việc gấp.

Tâm nghĩ đến đây, hắn vội vàng đứng dậy mặc quần áo. Hướng tới phương hướng bóng người kia phi thân tới.

Ưng Kiếm nhìn thấy phương hướng bóng người kia chạy tới, trong lòng một phen tính toán, không biết như thế nào liền nhớ tới tiểu sư muội Đường Hương Hương.

Hắn chạy một mạch, trên đường thật cẩn thận, chưa từng kinh động đến đồng môn. Đến thời điểm hắn chạy đến núi Vân Dương, lại không thấy thân ảnh đại sư huynh Lữ Minh. Chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh, bóng mây lượn lờ.

Thái Dương phong, Vân Dương phong, Ngọc Dương phong, Hành Dương phong... chính là Huyền Môn Thái Huyền Sơn tứ đại chủ phong, cũng là thủ lĩnh đạo tràng đứng đầu cùng ba vị chấp pháp trưởng lão.

Trong đó, đứng đầu Thái Dương phong là Huyền Môn Thiên Cơ đạo nhân đạo tràng, và Huyền Môn trung khu Thái Cực điện liền thiết trí ở trong này. Vân Dương phong, Ngọc Dương phong, Hành Dương phong theo thứ tự là Thiên Thần Tử, Thiên Châu Tử, Thiên Huyền Tử ba vị chấp pháp trưởng lão đạo tràng, cũng là Huyền Môn trọng địa. Đương nhiên Thái Huyền Sơn mạch liên miên nhấp nhô, địa vực rộng lớn, xa không chỉ có bốn ngọn núi như vậy. Nhưng mà Thái Dương phong, Vân Dương phong, Ngọc Dương phong, Hành Dương phong cũng là địa thế tốt nhất cả Thái Huyền sơn mạch, linh khí sung túc nhất ngọn núi.

Ưng Kiếm đứng nguyên tại chỗ bất động, cẩn thận nhìn về phía trước. Rốt cuộc, hắn đang ở chỗ sâu trong biển mây mơ hồ thấy được một thân ảnh nhỏ bé, thướt tha.

Đột nhiên tim của hắn đập nặng nề.

Ưng Kiếm ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn thân ảnh kia. Tuy cách xa, tuy mây mù che phủ, nhưng mắt hắn liền nhận ra đó là tiểu sư muội Hương Hương.

Đêm tối như vậy, nàng vì sao không có nghỉ ngơi, mà muốn hẹn đại sư huynh tới nơi này? Chẳng lẽ bọn hắn ước hẹn trước đó?

Ưng Kiếm giật mình tại chỗ, một lúc không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy tâm tư rối loạn, giống như mơ hồ đoán được cái gì đó.

Quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai người phía trước, Ưng Kiếm tàn nhẫn, lui bước, trong lòng nghĩ đến:

- Ưng Kiếm, ngươi bắt quá là tranh giành với đại sư huynh....

Ánh trăng như nước, ánh trăng thánh khiết chiếu tại trên người Ưng Kiếm. Trong lòng hắn thực chán nản. Đúng là Đại sư huynh Lữ Minh so với hắn mà nói, hoàn toàn hắn không thể vượt qua.

Tuy rằng tàn khốc.

Nhưng đây cũng là một sự thật.

Trong lúc tầm mắt rời khỏi hai nhân ảnh kia, Ưng Kiếm cuối cùng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời. Chỉ thấy một vòng Lân Nguyệt ở chân trời. Khóe miệng hắn giật giật, tựa hồ lẩm bẩm một câu gì đó.

Sau một lát rốt cục hắn xoay người đi, cắn răng mang theo mất mát thật sâu cùng không cam lòng, tiếp tục trở về. Vài phần bi sầu, vài phần u oán, rũ xuống mi, trong ánh mắt phảng phất vô tận bi thương. Nữ tử xinh đẹp đảo mắt chăm chú quan sát biển mây biến ảo trước mắt, tựa hồ có chút lạnh lùng. Một trận gió nhẹ lướt qua, nữ tử cảm giác mí mắt hơi lạnh. Sau đó, nàng mới phát hiện nước mắt nàng đã chảy xuống.

Gió núi hiu hiu, xẹt qua bên cạnh nàng, nhẹ nhàng phát động vạt áo của nàng, nữ tử thấp giọng nói:

- Đại sư huynh, sao huynh lại tới đây.

Vừa dứt lời, một thân ảnh tiêu sái đi tới, cước bộ nhẹ nhàng, giống như lo âu cho nữ tử uyển chuyển kia.

- Tiểu sư muội.

Nam tử nhẹ giọng gọi một tiếng:

- Hương Hương sư muội, muội giống như có tâm sự? Lần này trở lại Huyền Môn, ta cảm giác muội cùng trước kia bất đồng.

Nữ tử chính là đệ tử của Tuyết Cơ - Đường Hương Hương.

- Không có.

Đường Hương Hương xoay người, nhìn nam tử trước mắt thản nhiên nói:

- Lữ Minh đại sư huynh, muội không sao, làm phiền huynh lo lắng.

Lữ Minh nhìn thấy ánh mắt chua xót của tiểu sư muội, cảm thấy được nàng bi thương vô hạn. Không biết tại sao, trong lòng Lữ Minh sinh ra một cổ ôn nhu nhẹ nhàng. Nội tâm hắn có một loại cảm thụ, giống như muốn bảo hộ nàng cả đời.

Lữ Minh thẳng thắn chạy đến bên cạnh Đường Hương Hương, âm giọng nói:

- Thực xin lỗi... Ta không nên tới quấy rầy muội... Nếu quả thật không có chuyện gì cần nói, ta nghĩ ta nên đi.

Nói xong, Lữ Minh liền xoay người rời đi.

- Đợi đã.

Ngay khi Lữ Minh đi được ba bốn bước, Đường Hương Hương đột nhiên cắn môi gọi Lữ Minh lại:

- Đại sư huynh, muội muốn nói chuyện với huynh.

Lời này vừa nói ra, trong lòng khẽ động, Lữ Minh liền nhất thời vui vẻ. Buồn bực trước đó trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

- Được, được.

Lữ Minh vội vàng cười nói:

- Chỉ cần không phiền muội, ta nguyện ý cùng muội nói cả đời.

Lời vừa ra khỏi miệng, Lữ Minh thành linh cảm thấy có chút đột ngột.

Nhưng mà hắn phát hiện Đường Hương Hương tựa hồ cũng không có để ý.

Trên mặt của nàng thậm chí không có một tia dao động.

Tâm tình Lữ Minh không khỏi khẩn trương hơn. Dừng lại một chút, Đường Hương Hương nhìn áng mây trên trời, thản nhiên nói:

- Đại sư huynh, huynh có hay không rất hận một người?

- Hận?

Lữ Minh sững sờ một chút, lập tức nói:

- Hương Hương, hay là... hay là ai trêu chọc muội, hoặc là ai khi dễ muội.

Nói tới đây, sắc mặt Lữ Minh trầm xuống, hắn nghiêm túc nói:

- Tiểu sư muội, muội nói cho ta biết, có người khi dễ muội hay không? Muội nói cho ta biết, ta đi giúp muội chủ trì công đạo.

- Không có.

Đường Hương Hương cố gắng che dấu bi thương cùng phần nộ trong lòng. Có một số việc không thể nói cùng người khác.

- Tiểu sư muội, muội không nên gạt ta.

Lữ Minh đến gần một chút, trầm giọng nói:

- Từ sau khi muội trở lại Huyền Môn, ta không có thấy muội vui vẻ. Đoạn thời gian này, đến mỗi đêm khuya muội luôn đến Vân Dương phong đứng ngắm người. Lúc này cùng trước kia hoàn toàn bất đồng. Tiểu sư muội, ta đối với muội như vậy, trong lòng muội hẳn là rõ ràng. Ta hy vọng muội có thể nói cho ta biết chi tiết chân tướng, có phải hay không đã xảy ra một chút chuyện không vui xảy ra. Huyền Môn sẽ vì muội làm chủ, ta cũng sẽ đòi lại công đạo cho muội.

- Thật sự không có việc gì.

Đường Hương Hương u sầu nói:

- Đại sư huynh, nếu không còn việc gì, huynh đi về trước đi... muội muốn yên lặng một mình một chút.

Lữ Minh cau mày nói:

- Tiểu sư muội, ta có thể đi, nhưng ta nghĩ phải nói cho muội biết, trên thế giới không ai có khả năng khi dễ muội.

- Cảm ơn.

Ngữ khí của Đường Hương Hương vẫn bình thản như cũ.

- Không cần khách khí với ta.

Thần sắc Lữ Minh hơi đổi, lớn mật nói:

- Tiểu sư muội, để cho ta chiếu cố muội, được không?

Đường Hương Hương đỏ mặt lên, cúi đầu nói:

- Muội có thể chiếu cố chính mình, hơn nữa muội còn có sư tôn nữa.

Lữ Minh nhìn khuôn mặt ôn nhu xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng nói:

- Hương Hương sư muội, muội hiểu lầm ý ta, ta là muốn... ta là muốn cùng muội kết thành đạo lữ... Từ khoảnh khắc nhìn thấy muội, trong đầu ta luôn luôn có hình bóng muội, đêm không thể ngủ.....

Lữ Minh tại Huyền Môn là nhân trung chi long, là thế hệ trẻ được trông mong trong hàng đệ tử. Cũng là thủ lĩnh đứng đầu đệ tử Huyền Môn. Phóng tầm mắt khắp Huyền Môn, một bộ phận nữ sĩ tu đạo đệ tử đều hi vọng cùng Lữ Minh kết làm đạo lữ.

Nếu là nữ tử bình thường, nghe được lời thổ lộ của Lữ Minh, phỏng chừng sớm mừng rỡ như điên.

Nhưng là Đường Hương Hương lại theo bản năng cắn môi, trong lòng nàng không có chút ngọt ngào nào.

Lữ Minh nói:

- Hương Hương sư muội, ta... ta có phải hay không quá đường đột rồi?

Đường Hương Hương bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Đại sư huynh, huynh đừng nói nữa.

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên cúi đầu thấp giọng:

- Muội không muốn đạo lữ... muội nghĩ lúc này muốn tu luyện vô tình thiên đạo

Lời vừa nói ra, trong lòng Lữ Minh nhất thời căng thẳng, hẳn giống như không tin vào chính lỗ tai mình. Do dự một chút mới truy vấn:

- Thật sự sao. Hương Hương sư muội, muội thật sự quyết định nghĩ đến vô tình thiên đạo. Vì cái gì? Muội vì sao phải phong bế thất tình lục dục của mình? Vì sao phải như vậy?

Đường Hương Hương nhìn hắn một cái, ngữ khí có chút xa xăm nói:

- Muội cần thực lực cường đại. (Biên: Chiến với Long Vũ liên tục là thực lực cường đại ngay)

Đường Hương Hương cũng không lừa gạt Lữ Minh, thân thể của nàng bí hiểm, cùng Thục Trung Đường gia có liên hệ mật thiết. Đợi lúc nàng đủ thực lực, nàng phải về nhà làm một việc.

Đương nhiên, nguyên nhân tu luyện vô tình thiên đạo cũng không phải chính xác là do nguyên nhân đó.

Đường Hương Hương thiên tư thông minh, cốt cách cực cao. Với sự siêng năng cùng thiên phú của nàng, thực lực cường đại vốn cũng không phải là tham vọng quá đáng.

Sở dĩ tu luyện vô tình thiên đạo, nguyên nhân mấu chốt nhất là tao ngộ tại âm sơn.

Hành trình lên âm sơn, đối với nàng ảnh hưởng thật lớn, thậm chí là để lại ám ảnh vĩnh viễn không mất đi. Người nam nhân đáng giận kia, làm nhục sự trong sạch của nàng.

Thân thể thánh khiết của nàng, từ nay về sau đã vấy bẩn.

Nếu không phải là Long Vũ, nàng nhất định sẽ giết chết hắn đòi lại sự trong sạch cho mình.

Lữ Minh ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Đường Hương Hương, Đường Hương Hương cũng nhìn Lữ Minh. Hai người đối diện thật lâu, không ai nói gì.

- Hương Hương, Tuyết Cơ su thúc biết quyết định của muội?

Thời gian Lữ Minh biết Đường Hương Hương không phải dài, nhưng hắn đối với Đường Hương Hương hiểu biết cũng sâu. Nhìn nữ tử mảnh mai này, tâm tính cực kì kiên cường. Hắn biết rõ, hắn không thể nào khuyên nàng thay đổi chủ ý.

Hiện tại hy vọng duy nhất chính là Tuyết Cơ su thúc.

Toàn bộ Huyền Môn, Đường Hương Hương đối với lời nói Tuyết Cơ su thúc là nói gì nghe vậy.

Ánh trăng lạnh lùng chiếu vào hai người bọn họ, Đường Hương Hương lắc đầu:

- Muội chưa nói cho sư tôn... Nhưng mà chuyện này muội đã nghĩ kĩ. Không quản huynh có hay không ủng hộ muội. Muội đều dựa theo ý mình mà làm.

- Ai ya.

Lữ Minh âm thầm thở dài một tiếng, không nói gì nữa. Chỉ biết ngơ ngác đứng ở đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lữ Minh nhìn sắc trời, thấy trăng đã quá ngọn cây:

- Hương Hương, không còn sớm, nên về nghỉ ngơi một chút đi.

Đường Hương Hương suy nghĩ một chút, gật đầu:

- Muội muốn ở lại một chút. Huynh về trước đi.

- Ừ.

Lữ Minh thản nhiên lên tiếng. Liền lập tức mang thần tình cô đơn xoay người bỏ đi

Bóng đêm, lại thêm vài phần lạnh lẽo.

Nhìn thấy bóng lưng Lữ Minh, Đường Hương Hương thì thào tự nói:

- Đại sư huynh, huynh là một người tốt.

Mà giờ khắc này Lữ Minh hoàn toàn không biết mình có người đang chú ý tới hắn.

Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Đường Hương Hương lại tự hỏi:

- Sư tôn, con nên làm cái gì bây giờ?

Uông Kiềm cũng không cam tâm rời khỏi. Hắn núp ở một cái rừng cây nhỏ cách Vân Dương phong không xa. Hắn tại chỗ này chờ đợi đại sư huynh Lữ Minh. Thời điểm Lữ Minh đi tới, hắn chủ động hiện thân kêu Lữ Minh.

- Uông Kiềm, là người?

Lữ Minh hơi kinh hãi nói:

- Người tại sao lại ở chỗ này? Có chuyện gì sao?

- Đúng vậy.

Uông Kiêm gật đầu nói:

- Đại sư huynh, chúng ta tìm một chỗ nào đó... có một số việc, ta muốn tâm sự với huynh.... Là về Hương Hương sư muội.

Lữ Minh vốn không muốn cùng Uông Kiêm nói chuyện, nhưng nghe đến sự tình Đường Hương Hương, hắn liền đứng lại.

- Chúng ta qua bên kia.

Bên rừng cây kia là một cái hồ nước. Nhìn bóng trăng chiếu rọi lung linh dưới mặt nước, trong lòng Uông Kiêm giống như mặt trăng lạnh lùng kia.

- Đại sư huynh, người cùng tiểu sư muội có ước hẹn.

Uông Kiêm trực tiếp hỏi:

- Các người tốt rồi?

- Không có.

Lữ Minh tựa hồ sớm đã biết vấn đề Uông Kiêm muốn hỏi, hắn trực tiếp nói:

- Sư đệ, sự tình cũng không phải như người suy nghĩ. Ta cùng tiểu sư muội chỉ là quan hệ bình thường...

- Quên đi, không nói cũng thế.

Lữ Minh đột nhiên nhớ lại Đường Hương Hương muốn tu luyện vô tình thiên đạo.

- Đại sư huynh, người cứ nói đi.

Uông Kiêm thấy trong lời nói Lữ Minh có chuyện, vội vàng truy vấn:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người phải nói thật rõ ràng đi.

- Tiểu sư muội đã quyết định muốn tu luyện vô tình thiên đạo.

Lữ Minh nói ra chân tướng.

- Cái gì?

Uông Kiêm há hốc mồm liền nói:

- Tiểu sư muội muốn tu luyện vô tình thiên đạo.... Đại sư huynh, người không có gạt ta? Điều này sao có thể đây? Lấy tính cách Tiểu sư muội, nàng tuyệt đối không có khả năng quên thất tình lục dục bản thân. Người, nếu không có thất tình lục dục, còn là người hay không?

- Vấn đề của người, ta không cách nào trả lời. Nhưng mà ta có thể khẳng định, tiểu sư muội lần này tâm đã quyết.

Lữ Minh nói:

- Chẳng lẽ người không có phát hiện, lần này trở về, tiểu sư muội cùng trước kia bất đồng sao?

- Đúng vậy.

Đối với sự thay đổi của Đường Hương Hương, Uông Kiêm cũng cảm nhận thấy.

- Đại sư huynh, người nói Hương Hương có phải hay không bị người nào khi dễ?

Nói tới đây, Uông Kiêm nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng hung ác nói:

- Nếu để ta biết là ai khi dễ tiểu sư muội, ta tuyệt đối không tha cho hắn.

- Tiểu sư muội có tâm sự. Đáng tiếc, nàng không nói cho ta.

Lữ Minh tự giễu cười cười:

- Ta sợ là không có cơ hội.

Nói xong hắn liền tiếp tục bước về phía trước.

Uông Kiêm nghe vậy, miệng há ra càng to. Nhưng mà cuối cùng cũng không nói lời nào.

Dừng hạ xuống, hắn đuổi theo, nói:

- Đại sư huynh, bây giờ tính kế. Nếu muốn ngăn cản Hương Hương tiểu sư muội tu luyện vô tình thiên đạo, cũng chỉ có thể thông tri cho Tuyết Cơ sư thúc.

Lữ Minh bước chậm lại, nhưng mà hắn chưa có quay đầu lại, cũng không có nói.

Bây giờ, Long Vũ tự tin tăng nhiều. Lúc chiều, hắn chủ động liên hệ dê béo Hàn Hùng, bảo là muốn đi giúp hắn xem phong thủy.

Sau khi nhận được điện thoại Long Vũ, Hàn Hùng tỏ vẻ nhiệt tình cực độ. Hơn nữa trong điện thoại ước định thời gian.

Lác đác ánh đèn, màn đêm buông xuống. Hàn Hùng tự mình lái xe Bentley đem Long Vũ đến biệt thự xa hoa nằm ở ngoại ô thành phố, Điền Viên Phong Quang. Biệt thự chỗ Hàn Hùng ở, vốn là chính bản thân hắn thiết kế. Công ty mình xây dựng. Điền Viên Phong Quang này, do Hàn Duyệt tự mình đặt, thực có thi vị.

Chiếc Bentley trực tiếp chở Long Vũ tiến vào cửa đại sảnh tiếp khách. Hàn Hùng, con gái Hàn Duyệt đã muốn tiếp khách tại đây. Hàn Hùng phi thường nóng lòng, trong giọng nói đối với Long Vũ thậm chí mang theo một tia tôn kính. Mà Hàn Duyệt tuy rằng mặt mỉm cười, nhưng cười có chút giả tạo.

- Tiểu thiên sư, mời ngồi.

Hàn Hùng tự mình kéo một cái ghế, nhiệt tình tiếp đón Long Vũ ngồi xuống.

Long Vũ mỉm cười:

- Hàn tổng, ngài không nên khách khí, ngài là khách hàng của cháu.

- Tiểu thiên sư, ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Sau này Hàn mỗ trông cậy vào cậu rất nhiều.

Hàn Hùng cười nói:

- Tiểu thiên sư, cậu xem. khi nào cậu có thể bắt đầu.

- Vâng. Để cháu xem trước một chút.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt Long Vũ hướng chung quanh cẩn thận xem xét. Vị trí Hàn Hùng ngồi, phía sau là thủy tinh trong suốt, mà cửa sổ làm bằng thủy tinh trong suốt nhìn ra bên ngoài là một phiến trời xanh bao la. Nhưng mà Long Vũ mơ hồ cảm thấy được. Nơi này không khí không phải trong sáng như vậy.

Nói cách khác, không khí nơi này có chút hỗn độn.

Dracupi

123. Chương 36: Hương Hương Muốn Luyện Vô Tình Thiên Đạo, Long Vũ Thiên Nhân Nhìn Thấu Ác CỤC (tt)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 36: Hương Hương muốn luyện vô tình thiên đạo, Long Vũ thiên nhân nhìn thấu ác cục (tt)

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Khẽ nhú mào, Long Vũ hỏi:

- Hàn tống, trước kia ngài có từng mời người tới xem qua?
- Không có.

Hàn Hùng gấp gấp hỏi:

- Xảy ra chuyện gì... Có phải hay không không ổn?
- Không có việc gì.

Nhìn thấy Hàn Hùng tỏ vẻ khẩn trương, khóe miệng Long Vũ mỉm cười:

- Hàn tống, ngài không cần khẩn trương. Hôm nay cháu tới, không quản nơi này của ngài có tình huống nào, cháu đều có thể ứng phó. Toàn bộ sự tình đều giao cho cháu.
- Hừ.

Hàn Duyệt hừ lạnh một tiếng. Động tĩnh tuy nhỏ, nhưng không thoát khỏi thính lực Long Vũ.

Long Vũ hướng Hàn Duyệt liếc mắt một cái, khóe miệng nào tựa hồ có ý khinh thường.

Hàn Hùng mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng, rất nhanh liền cảm thấy được con gái đối với tiểu thiên sư không tôn kính. Hắn vội vàng hướng con gái đưa mắt ra hiệu, Hàn Duyệt hiểu ý, sắc mặt hơi đổi, rất nhanh liền đổi lại một khuôn mặt tươi cười, lễ phép đối với Long Vũ.

Long Vũ chuyển con mắt hướng về phía Hàn Duyệt, điểm mê người của nàng chính là hình dáng cùng nụ cười, đôi tuyết phong trước ngực cao thẳng đầy đặn, trơn nhẵn lại càng dụ người.

- Tiểu thiên sư.

Hàn Hùng kêu Long Vũ một tiếng.

Long Vũ như từ trong mộng tỉnh lại, khóe miệng nổi lên một nụ cười xin lỗi:

- Thật ngại quá, cháu đang trầm tư.
- Tiểu thiên sư, cậu có hay không nhìn ra cái gì?

Hàn Hùng khẩn trương hỏi.

Long Vũ nhìn ánh mắt Hàn Hùng:

- Hàn tống... cháu phải mở ra thiên nhãn, mới có thể xác định. Nhưng mà sự tình thật có chút không ổn, có người phá hư phong thủy của ngài.
- Có người phá hoại tôi?

Hàn Hùng chấn động.

- Không sai.

Long Vũ chỉ chỉ ngoài cửa sổ nói:

- Có người ở trên núi đối diện bày trận bát quái phản quang kính, đem vận khí của ngài mang đi, khiến vận khí của ngài không tốt, khó coi.
- Cái này như thế nào cho phải?

Hàn Hùng khẩn trương hỏi.

- Trước không vội, cháu có thể xử lí.

Long Vũ ném cho Hàn Hùng một ánh mắt tự tin, thản nhiên nói:

- Ngài yên tâm đi, lấy tiền của ngài, thay ngài trừ họa, cháu sẽ đem chuyện này làm ổn thỏa.

- Cám ơn.

Hàn Hùng nghiêm túc nói:

- Tiểu thiên sư, chuyện này nếu cậu làm thỏa đáng, tôi nhất định tạ ơn cậu số tiền lớn.

- Không dám, không dám.

Long Vũ nghe được số tiền tạ ơn lớn, cười híp mắt lại.

Hàn Duyệt vẫn nhớ giáo huấn trước đó, chỉ hừ lạnh một tiếng ở trong lòng. Nhưng mà điểm tâm tư này của nàng, vẫn không thể qua được ánh mắt Hàn Hùng cha nàng(DG: Cáo già vật vã, trong lòng mà cũng moi ra mà biết được)

Hàn Hùng vội vàng trừng mắt nhìn nữ nhi liếc một cái, ý bảo nàng thành tâm(DG: Mê tín pá cổ luôn, đúng là tàu khựa)

Vừa lúc đó, Long Vũ đã mở thiên nhãn, một đạo kim sắc rực rỡ nhất thời bao phủ cả căn phòng. Bất kể là Hàn Duyệt hay Hàn Hùng đều trợn mắt há hốc mồm. Bởi vì rõ ràng bọn họ chứng kiến ẩn đường Long Vũ có thêm một con mắt màu vàng. Hơn nữa, khi đạo kim sắc rực rỡ phủ trên người bọn họ, giống như có một dòng nước ấm lướt qua.

Tuy rằng Long Vũ vừa rồi tính lấy thiên nhãn thăm dò Hàn Duyệt, nhưng mà bây giờ không phải lúc. Hắn hít sâu một hơi, thu liễm tâm thần, cẩn thận hướng ra ngoài cửa sổ nhìn lại.

Chỉ thấy trên núi đối diện một cổ hắc khí lượn lờ, mơ hồ thành bộ dáng một con Hắc Long. Mà vòi Hắc Long rõ ràng hướng về cửa sổ sát đất nhà Hàn Hùng. Tại dưới kim quang thiên nhãn bao phủ, Long Vũ chứng kiến trán Hắc Long được khảm một mặt kính bát quái màu đen. Một đạo hắc sắc thẳng hướng cửa sổ sát đất tiến đến.

- Ác Long bát quái cục.

Long Vũ ngã xuống hít một hơi, âm thầm tim đập nhanh. Ác Long bát quái cục chính là ác cục trong ác cục. Chẳng những có thể phá hư phong thủy, số mệnh. Còn có thể hút lấy dương khí của con người, làm cơ thể nhanh chóng già đi.

Nếu như không có người đại cừu, tuyệt đối không có khả năng làm chuyện này.

Đột nhiên, Long Vũ cảm giác ẩn đường có chút đau đớn. Hiên nhiên, hắn vận dụng thiên nhãn không thuần thực, thời gian không thể kéo dài. Vội vàng thu hồi thiên nhãn, Long Vũ nhăn mày lại:

- Hàn tổng, thực ra ngài có đắc tội với ai không?

Hàn Hùng thấy tình thế không tốt, trong lòng không khỏi lo lắng:

- Tiểu thiên sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải có phiền toái lớn hay không?

- Thực có chút phiền phức.

Sử dụng thiên nhãn thấy được Ác Long bát quái cục, tâm tình Long Vũ trở nên trầm trọng. Ác Long bát quái cục bố trí cực kỳ khó khăn. Không phải cường giả, không có khả năng hoàn thành trận này.

Nói cách khác, Hàn Hùng rất có thể có khả năng đắc tội một nhân vật lợi hại.

Long Vũ thậm chí suy nghĩ, muốn hay không tiếp tục đấu với kẻ này.

- Cha...Tiểu Vũ có thể có chút mệt mỏi. Không bằng chúng ta ăn một chút gì, sau đó lại tiếp tục đi.

Hàn Duyệt tựa hồ cố ý giải vây cho cha:

- Cha đi ra ngoài an bài một chút đi. Con giúp cha chiếu cố Tiểu Vũ.

- Ừ.

Hàn Hùng không nghĩ nhiều, lúc trước Long Vũ mở thiên nhãn. Lúc sau thật có chút mệt mỏi.

- Hàn tổng, lại phải làm phiền ngài.

Có thể nói, khi Long Vũ đến đích xác chưa ăn cơm, hiện giờ cũng đến giờ cơm tối.

- Ha ha.

Hàn Hùng tâm tình có chút khẩn trương, hần cười to để che giấu tâm tình của mình:

- Tiểu Thiên sư, cậu thật khách khí... Là tôi sơ sót, hần là mời cậu ăn cơm trước mới đúng.

Nói xong, Hàn Hùng liền tự mình đi ra ngoài thu xếp, để tỏ rõ thành ý của mình.

Đợi cho Hàn Hùng rời đi, Hàn Duyệt lé mắt nhìn Long Vũ liếc một cái nói:

- Tiểu Vũ, lại đây ngồi, tôi có lời muốn hỏi cậu.

- Ừ.

Long Vũ đáp một tiếng liền lập tức ngồi đối diện Hàn Duyệt.

- Tiểu Vũ, nói thật cho tôi, cậu nói là thật hay giả?

Hàn Duyệt khẽ nhíu mày, ngữ khí có chút không vui:

- Nếu như cậu nói như vậy vì chút tiền, hiện tại tôi cho cậu tiền, hy vọng cậu không cần lại làm cha tôi sợ. Tim ông ấy không tốt, không chịu được đe dọa.

- Hừ.

Long Vũ nghe vậy, nhất thời liền nổi giận. Hần nghĩ thầm, lão tử thành tâm thành ý đến xem phong thủy. Vì khai thiên nhãn, biến thành tinh thần mệt mỏi. Hiện tại lại bị chế giễu, con mẹ nó con mẹ này còn nghi ngờ ta.

- Hàn lão sư... Cô đã không tin tôi, tôi đây liền cáo từ.

Long Vũ đứng lên nói:

- Nhờ cô giải thích với Hàn tổng, nói tôi đây là tên đại lừa gạt đã đi rồi.

Nói xong, Long Vũ xoay người rời khỏi.

Long Vũ đối với Ác Long bát quái cục vốn là có chút băn khoăn, giờ phút này thái độ của Hàn Duyệt cũng cho hần có thể rời đi khỏi lấy cớ.

- Đợi một chút.

Mất thấy Long Vũ tức giận như thế. Hàn Duyệt cảm giác mình tựa hồ có chút thái quá. Hơn nữa Long Vũ là khách quý của cha, cứ như vậy bỏ đi không rõ ràng, Hàn Hùng có thể bỏ qua cho nàng?

Hơn nữa, hôm nay việc này, là thật là giả, nàng còn chưa có xác định.

Nếu như là giả, thì thôi.

Nếu như là thật, để Long Vũ đi, hậu quả quả thực nghiêm trọng.

Tâm nghĩ đến đây, vội vàng cười nói:

- Tiểu Vũ, cậu xem, người ta chính là thuận miệng hỏi một chút. Cậu tức giận làm gì... Cậu ngồi xuống trước, tôi đi pha cho cậu ly trà thơm.

Long Vũ dừng bước, nhưng đứng không nhúc nhích.

Hàn Duyệt có chút sốt ruột:

- Tiểu Vũ, cậu đường đường là nam tử hán đại trượng phu, không có hẹp hòi như vậy chứ? Cậu đừng quên, chúng ta là cùng hợp tác đó. Cậu không đến nổi ngay cả chút mặt mũi cũng không cho tôi? Nếu không, tôi cho cậu mười vạn.

- Không cần.

Long Vũ hừ nói:

- Quân tử ái tài. Thủ chi có câu, xem phong thủy phải tiền. Không cần nhiều như vậy. Sáu vạn tám là đủ.

- Okie, sáu vạn tám, tuyệt đối không thiếu cậu một phân tiền.

Hàn Duyệt vội vàng nói:

- Cậu ngồi xuống trước, tôi đi châm trà.

Nói xong, Hàn Duyệt chớp mắt to, trơ mắt nhìn Long Vũ, trong hốc mắt mơ hồ có chút ươn ướt.

Long Vũ cùng tất cả đàn ông giống nhau, không muốn nhìn nữ nhân ủy khuất. Mắt thấy Hàn Duyệt giống như muốn khóc, hần vội vàng nói:

- Được rồi. Tôi lưu lại. (DG: Hic thằng này dám tổng kết tất cả đàn ông đại gái giống thằng này thì thật bố láo. Nhưng mà mình cũng giống nó nhưng mà chỉ gái đẹp thôi. Biên: Hàn Duyệt là mỹ nữ ngực bự đó con hàng)

Mẹ nó, lão tử chính là mềm lòng.

Một lần nữa ngồi xuống, Long Vũ tâm thần liên lạc với La Lâm:

- Thế nào? Có biện pháp nào phá cục không?

- Đang tính toán.

La Lâm nói:

- Nếu cậu có thể đột phá tụ linh cảnh giới, năng lực tính toán của tôi sẽ nhanh hơn.

- Ừ.

Long Vũ tâm thần đáp lại một tiếng.

- Tiểu Vũ mời dùng trà.

Đúng lúc này Hàn Duyệt đã pha xong trà thơm, cúi người xuống. Hai tay đưa tới, Long Vũ khẽ ngẩng đầu, nhất thời liền thăm dò tới phong cảnh trong cổ áo Hàn Duyệt. Áo ngực viền hoa màu tím có thể dễ dàng thấy được. Ở giữa là một cái khe rãnh thật sâu lại càng cực kì mê người. (DG: Kiểu này sớm ngày cận thị)

Đồng thời một cỗ mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể thoảng qua mũi Long Vũ.

Thời khắc này. Tà niệm trong lòng hần tác quái, hận không thể đem Hàn Duyệt ôm vào ngực, âu yếm (DG: Tinh trùng thượng não hay là Dục nhập tâm cuồng dâm nổi loạn)

Hàn Duyệt tựa hồ cũng đã nhận ra ánh mắt Long Vũ, nhưng mà sau đó nàng cũng không dám bắt mắt. Tuy rằng trong lòng có chút tức giận, nhưng khóe miệng nàng vẫn mỉm cười.

- Thơm quá.

Cũng không biết Long Vũ là đang khen thưởng hương trà hay mùi thơm cơ thể nữ nhân (DG: 99.99% là đáp án B . Biên: ca đoán nó khen trà)

Sắc mặt Hàn Duyệt đỏ lên, con người có chút né tránh.

Đợi cho Long Vũ tiếp nhận chén trà, Hàn Duyệt vội vàng bước tới ngồi đối diện, đem cổ áo sửa sang một chút. Sắc mặt vẫn còn chút hồng nhuận (DG: Híc mình tưởng con gái sau đêm tân hôn mới hồng nhuận chứ)

Tâm tình thoáng cái bình tĩnh, Hàn Duyệt gương mặt nhìn nói:

- Tiểu Vũ, nói cho tôi biết thật sự rất phiền toái sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Hàn lão sư, tôi phải nói cho cô biết, chuyện lần này thật sự rất phiền toái. Có cao nhân tại trên núi đối diện bố trí Ác Long bát quái cục.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Ác Long bát quái cục, chẳng những có thể phá hư phong thủy, số mệnh, mà lại còn có thể hút dương khí của người, khiến người sinh bệnh, thân thể mau già.

- Nghiêm trọng như vậy.

Hàn Duyệt giật mình, lập tức nhớ ra cái gì đó:

- Tiểu Vũ, xem ra thật là cậu nói đúng. Nửa tháng nay, thân thể cha tôi quả thật xuất hiện một chút tình trạng, tinh thần luôn luôn không như trước kia. Hơn nữa buổi tối ngủ còn gặp ác mộng.

- Chúng ta bây giờ nên làm gì?

Hàn Duyệt khẩn trương hỏi han.

- Yên tâm đi, nếu tôi đã quyết định lưu lại, chuyện này nhất định sẽ có trách nhiệm tới cùn.

Long Vũ vỗ ngực một cái nói:

- Lấy tiền của cô, thay cô trừ họa, tôi sẽ phụ trách.

- Okie.

Hàn Duyệt lên tiếng, lập tức liền đứng dậy, trở lại trên bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ chi phiếu, hai tay đưa tới:

- Tiểu Vũ, trong tài khoản này có tám vạn đồng, không có đặt mật mã, mời cậu nhận lấy.

Hàn Duyệt là lão sư, nhưng lại là cảnh sát. Cho nên đối với xem xét rất nhỏ phi thường đúng chỗ. Long Vũ nhiều lần nhắc tới câu nói kia, không hề nghi ngờ, hẳn là muốn đòi tiền.(DG: Vừa ngấm gái vừa có tiền.Ta thích)

- Trộm cũng có câu... Sai lầm rồi, là quân tử ái tài.Hàn Lão sư, giá chúng ta đã nói qua, tôi sẽ không hề tăng giá.

Long Vũ giả bộ nghiêm trang nói:

- Như vậy đi, tôi hiện tại không có tiền lẻ trả cô... Đây còn lại một vạn hai, tôi cho cha người một loại trừ tà khí.

Long Vũ yêu tiền không giả, ai kêu hiện tại phải gánh vác hết thấy chi tiêu trong nhà. Tiền tới tay, trong lòng kiên định, tin tưởng cũng đủ.

- Tốt,tốt.

Sự tình liên quan thân thể của cha, Hàn Duyệt tự nhiên không thờ ơ, vội vàng đáp ứng.

- Tiểu Vũ, hiện tại cậu nên nói cho tôi biết, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng Hàn Duyệt lo lắng phương pháp phá giải. Nếu là mấy tháng trước, nàng quả quyết sẽ không tin tưởng, nói đến những cái phong thủy này. Nhưng hiện giờ, nàng chứng kiến trên người Long Vũ rất nhiều thần kì, đối với tồn tại Huyền Môn, nàng cũng có chút lí giải. Dưới tình huống như thế, nàng không thể nào không tin.

Hàn Duyệt bây giờ đã đem Long Vũ trở thành cây chuối cứu người sắp chết đuối.

- Chớ khẩn trương, hiện tại phương pháp hữu hiệu nhất là giết chết người cài bố cục.

Long Vũ mới được La Lâm ám chỉ.

Trên thực tế, bài trừ Ác Long bát quái cục, cũng không phải chỉ có một cái phương pháp như vậy. Chính là La Lâm hiện tại khả năng tính toán không đủ, bộ phận công năng hệ thống không thể sử dụng, lúc này mới nghĩ ra một cái phương pháp xử lí không thực tốt.

- àn lão sư, cô cũng nghĩ đi, Hàn gia gần đây rất cuộc đặc tội người nào?

Long Vũ nói:

-Chúng ta tất phải mau chóng tìm ra người làm phép thiết lập bố cục. Nếu không, tôi cũng vô sách thức thủ. Chuyện này kéo dài càng lâu, đối với Hàn gia các người càng bất lợi.

Hàn Duyệt nghe vậy, cấp bách cúi đầu trầm tư.

Suy nghĩ kỹ, nàng mới một lần nữa ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu Vũ, cha của tôi trên thương trường luôn luôn phúc hậu, người ngoài khiêm tốn nhã nhặn, ông ấy nhất quán tuân theo nguyên tắc có tiền mọi người có lời. Cho nên, mấy năm nay, ông ấy căn bản liền không có khả năng đắc tội người nào. Về phần tôi... Tôi nhận đội trọng án thời gian không lâu, trước mắt trong tay tuy rằng độc thức mấy án lớn, nhưng đều không có bối cảnh quá lớn, hẳn là không thể nào đắc tội người thiết trí khốn cục?

- Suy nghĩ một chút.

Long Vũ nói:

- Mọi việc tất có nguyên do... Chuyện trên đời này, tuyệt đối không có loại khả năng vô duyên vô cớ.

- Thật không có.

Hàn Duyệt lắc đầu.

- Như vậy.

Long Vũ muốn hạ xuống nói:

- Hàn lão sư, không bằng như vậy đi... Cô nghĩ lại có nhà ai cùng với các người quan hệ tốt nhất.

- Ý cậu là sao?

Hàn Duyệt nhíu mày hỏi.

Long Vũ ảm đạm cười, nói:

- Hại người thường là thân thích hoặc là ghét mình nhất. Nếu không phải là người ghét mình nhất, chúng ta liền tuyển chọn một người thân nhất.

- Không cần hoài nghi lời nói của tôi, đừng nhìn lúc tôi bình thường thế này, nhưng kinh nghiệm của tôi không phải thường nhân có khả năng tưởng tượng.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Hàn lão sư, chuyện này không thể đùa. Nghe theo tôi nói đi, nếu không tôi cũng không giúp được các người.

- Cốc cốc.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa.

Hàn Duyệt đứng dậy đi mở cửa. Đã thấy đứng trước cửa là con gái đang cười ảm đạm:

- Tôi còn tưởng hai đứa đang làm cái gì.(Biên: Làm cái gì là làm cái gì)

Lời này vừa nói ra, Long Vũ đỏ mặt một trận, lời của Hàn Hùng này có ý gì? Cái gì gọi là nghĩ đến hai đứa đang làm cái gì?

- Cha, người nói nhăng gì đấy?

Hàn Duyệt trừng mắt nhìn cha một cái, tức giận nói:

- Người ta vì chuyện của cha mà lo lắng, cha lại còn có tâm tư cùng người ta nói giỡn. Đúng rồi, đồ ăn đều chuẩn bị xong chưa?

- Ha ha.

Hàn Hùng cười nói:

- Đều đã xong rồi. Chúng ta đi thôi. Tiểu thiên sư, đi thôi.

Đi vào nhà ăn, Long Vũ ngồi xuống, mắt thấy trên bàn cơm tất cả đều là đồ ăn hân yêu thích nhất. Trong lòng ăn no thỏa mãn, chuẩn bị có một bữa cơm no đủ, lại nghe La Lâm báo hiệu:

- Chủ nhân, Ác Long bát quái cục có động tính tăng cường hấp lực.

Dracupi

124. Chương 37: Phá Yêu Tà Tiểu Vũ Thụ Thương, Trong Đại Sảnh Cảnh Hoa Dụ Hoặc.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 37: Phá yêu tà Tiểu Vũ thụ thương, trong đại sảnh cảnh hoa dụ hoặc.

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ vội vàng nói:

- Hay là đối phương đêm nay động thủ?

- Trước mắt còn chưa có kiểm tra được khí tức kẻ đó.

La Lâm lại nhắc nhở:

- Chủ nhân, cậu nhất định phải đề cao cảnh giác, cẩn thận một chút.

- Ủ, tôi biết rồi, có chuyện gì thì cho tôi biết kịp thời.

Long Vũ dụng tâm đáp lại một tiếng, lập tức liền tĩnh tâm lại, chuẩn bị ăn nhiều thật nhiều. Cho dù nguy hiểm sắp tới, cũng muốn no cái bụng trước.

Trong bữa tiệc, Long Vũ không có bất kì cái gì băn khoăn, ngay cả mỹ nữ Hàn Duyệt ngồi bên cạnh, chỉ cầm đầu cầm cổ ăn thật nhiều.

Thế nhưng cách ăn hổ báo ấy, trong mắt Hàn Hùng lại thành không câu nệ tiểu tiết, không ngớt lời khen ngợi. Hàn Duyệt thầm cười khổ, cha thật sự đem Long Vũ trở thành phao cứu sinh rồi(DG: Nguyên văn cổ cứu mạng, nhầm)

Kỳ thật, chính cô ta chẳng phải cũng như vậy sao?

Cơm nước no nê xong, Long Vũ nói:

- Hàn tổng, cháu muốn đêm nay ngủ tại biệt thự của ngài, có được hay không?

Nhận ủy thác của người ta, phải việc cho người. Nếu cầm tiền của người ta, ăn cơm của người ta, người phải làm việc cho người ta. Long Vũ quyết định ở lại xem thử, đối phương rốt cục là ai? Bọn hân rất cuộc muốn cái gì?

- Tốt.

Hàn Hùng cười nói:

- Tiểu thiên sư muốn ở lại, tôi cầu còn không được nữa là. Vậy đi, tôi bây giờ sẽ đi giúp cậu bố trí phòng.

Hàn Hùng tính nóng vội, hơn nữa hắn rất coi trọng Long Vũ. Cho nên hắn liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài bố trí.

Long Vũ đem ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Hàn Duyệt nói:

- Hàn lão sư, cô không hoan nghênh tôi?

- Không có.

Hàn Duyệt nói:

- Tiểu Vũ. Nói thật, tôi hy vọng cậu có thể giúp cha ta, loại trừ tà khí trong cơ thể ông, đừng để cho ông gặp ác mộng. Đoạn thời gian này, ông không có một ngày được ngủ yên.

Từ trong mắt Hàn Duyệt, Long Vũ cảm thấy được mùi vị thân tình. Hắn nghiêm túc gật đầu nói:

- Hàn lão sư. Cô yên tâm đi. Tôi sẽ hết sức.

Thời gian đã là mười một giờ đêm. Trên núi đối diện không có động tĩnh. Long Vũ chỉ thị La Lâm một khắc cũng không được lơ đãng quan sát. Còn hắn thì nằm khoan khoái trên giường trong lòng tính toán. Nên hay không dùng thiên nhãn nhìn trộm Hàn Duyệt một lần.(DG: He he ta thích cái khoản này)

Lấy cảnh giới đạo lực hiện tại. Thiên nhãn cũng không thể sử dụng liên tục.

Cho nên hắn phải tính kế cho tốt. Không thể đem cơ hội lãng phí. Nếu không phải lúc bình thường thì thôi. Nhưng hôm nay, mưa gió nổi lên, không thể qua loa.

- Lão tử là dân thuần khiết.(Biên: Râm rai còn thuần khiết)

Long Vũ cuối cùng bỏ qua việc nhìn trộm. Hàn gia đã ngủ cả, duy chỉ có Long Vũ tư tưởng tỉnh táo, không dám có chút thờ ơ.

Bóng đêm càng đậm. Tầng mây đen lớn chậm rãi ngưng tụ dưới ánh trăng. Che đi một tia sáng cuối cùng. Một cỗ hơi lạnh Địa Âm cường đại bao phủ biệt thự Hàn gia lại. Ruồi muỗi bay qua chết sạch.

Một bóng đen từ sau núi chạy như bay mà đến, trong tay cầm một thanh huyết sắc trường kiếm. Bóng đen kia đi vào ban công đại sảnh biệt thự Hàn gia, đứng đó một lúc lâu. Xoay vặn trái phải cái cổ cứng ngắc. Cái mũi hít hít, lập tức liền mở cửa sổ bên cạnh ra, vọt vào trong.

- Tới rồi.

Long Vũ cùng La Lâm đồng thời cảm ứng được một cỗ hơi thở tà ác tới gần.

Cùng lúc đó, Long Vũ còn cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc. Hình như là Mã Hiểu Mai đến đây.

- Aaa.

Đúng lúc này, trong đêm đen truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

Long Vũ không dám chậm trễ. Tìm nơi tiếng động phi thân tới, đã thấy một cái tượng gỗ ngã xuống ở sân nhà phòng khách, bên cạnh còn có một bãi máu đen.

Mà Mã Hiểu Mai chẳng biết lúc nào đã ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon. Nhìn bộ dáng, nàng dường như đang đợi Long Vũ đến.

- Sao cô lại tới đây?

Long Vũ hiển nhiên có chút không ngờ.

- Nơi này không sạch sẽ.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai có chút âm lãnh:

- Chúng ta đi.

Nói xong, Mã Hiểu Mai liền đứng dậy từ ban công rời đi.

- Đi đi, không tiến.

Long Vũ nói một câu, lập tức đặt mông ngồi trên ghế, cũng không để ý tới Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai mắt trợn lên, lông mày nhú lại, xoay người lại nói:

- Nơi này bị người bố trí Ác Long bát quái cục, bọn hắc hôm nay vét lưới. Sau nửa đêm nay, nơi này không còn một ngọn cỏ. Hiện tại đi còn kịp.

- Có nghiêm trọng như vậy không?

Long Vũ cau mày nói:

- Đáng tiếc tôi không thể đi. Nhận tiền người ta, thay người ta trừ họa. Tôi thu tiền rồi, ăn cơm rồi, Tôi không thể rời khỏi.

- Anh đã biết cách phá giải Ác Long bát quái cục như thế nào?

Mã Hiểu Mai nói:

- Đừng nói là em và anh, cho dù là cha em và chị Tuyết Cơ cũng chưa chắc có thể nguyên vẹn mà trở về.

Thân hình chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi nhỏ. Trên tế đàn ánh nến lay động, chiếu ra một thân hình mảnh mai uyển chuyển. Trên mặt của hắc đeo mặt nạ không thấy được rõ dung nhan.

Người nọ thấp giọng mắng, lại là tiếng một phụ nữ:

- Hừ, Mã gia người nào cũng chuyên giao du với kẻ xấu... Ta muốn các người mất mặt.

Nói xong, ngón tay người nọ nhẹ nhàng bắn ra một tia huyền quang, cả bàn thờ “Bồng” một tiếng bốc cháy. Lập tức nàng duỗi tay từ bên cạnh lấy ra một hình nhân gỗ màu đỏ, trong miệng niệm vài câu chú ngữ. Lập tức nàng liền đem người rối gỗ hướng bàn thờ đang cháy quăng ra, thời cơ trong khoảnh khắc, một bóng người từ trong lửa nhảy ra.

- Đi, giết bọn họ.

Hắc y nhân tức giận trách mắng:

- Nữ nhân Mã gia cũng không tha. Giết sạch bọn hắc...

Bóng người kia nghe được, miệng phát ra một tiếng ừm ực ừm ực, lập tức liền biến mất trong bóng đêm.

Hắc y nhân cũng lập tức biến mất trong bóng đêm.

Là tà ác khôi lỗi.

Mã Hiểu Mai một lúc đã cảm ứng được hơi thở của bóng người kia, nàng nhú mày nói:

- Em xem trên diển tịch Mã gia đã từng thấy Đạo thuật liên quan. Nghe nói tà ác khôi lỗi thuật đã tuyệt tích cả trăm năm.

Long Vũ vội vàng hỏi:

- Nhưng có phương pháp nào phá giải không?

- Tà ác khôi lỗi, chỉ dùng gỗ đào ngàn năm cùng người có linh hồn tà ác lấy đạo thuật mạnh mẽ dung hợp mà ra. Căn cứ vào người thi pháp đạo pháp cao hay thấp, sinh hồn năng lượng cao hay thấp, phẩm chất gỗ đào... Mà phương pháp phá giải cũng không giống nhau.

Mã Hiểu Mai nói:

- Phía trước là tà ác khôi lỗi, dùng gỗ đào ngàn năm phẩm chất bình thường, linh hồn sinh ra cũng là thứ bình thường. Cho nên, tôi dễ dàng hủy diệt. Phỏng chừng người thi pháp cũng không dự đoán được sự xuất hiện của chúng ta. Cho nên, hắc rất có thể đã bị tổn thương một chút. Hơn nữa là thẹn quá hóa giận. Giờ phút này, hắc phải tà ác khôi lỗi tới cũng là loại cực khó đối phó.

- Tiểu Vũ, xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, Hàn Duyệt, Hàn Hùng cùng với đám bảo tiêu bộ đội đặc chủng giải ngũ mời bằng giá cao nghe tin chạy tới. Nhìn thấy máu đen dưới đất. Hàn Duyệt vội vàng nháy mắt bảo những người hộ vệ kia ra ngoài.

Long Vũ đang muốn nói chuyện nhưng không ngờ Mã Hiểu Mai giành trước:

- Hai vị, Hàn gia các người trêu chọc vào người không nên trêu chọc, các người tự cầu phúc thật nhiều đi. Tôi hy vọng các người không nên liên lụy Tiểu Vũ. Đúng rồi, quên tự giới thiệu, tôi là Mã Hiểu Mai, là truyền nhân thông linh Mã gia, cũng là bạn gái duy nhất của Tiểu Vũ. Tôi chịu trách nhiệm về an toàn của hắn. Tôi hy vọng các người có thể hiểu được ý của tôi.

- Không được.

Hàn Duyệt nhượng mảy nói:

- Tiểu Vũ đã nhận tiền của chúng ta... Cậu ta đương nhiên phải làm rồi.

- Tiền? Bao nhiêu tiền? Tôi có thể trả lại cho cô.

Trong mắt Mã Hiểu Mai có ý xem thường:

- Mã gia cho tới bây giờ không thiếu tiền, cô nói Tiểu Vũ cầm của cô bao nhiêu tiền?

- Chờ xú.

Long Vũ đi đến trước mặt hai cô gái đang đối chọi gay gắt nói:

- Các cô đừng cãi nữa, chuyện của tôi, tôi làm chủ. Bạn học Hiểu Mai, tôi hỏi cô, Mã gia thực có tiền sao? Vì cái gì cô ăn của tôi, ở chỗ tôi lâu như vậy, không thấy một tí tiền? Bởi vậy có thể thấy được, người Mã gia các người nhất định rất keo kiệt. (Biên: Thằng này ở lâu với nó ko cho nó ăn nên nó giận đó)

Lời vừa nói ra, sắc mặt Mã Hiểu Mai lập tức lúng túng:

- Anh... Anh nói nhăng cuội gì thế? Người ta là bạn gái anh, em ăn của anh, uống của anh, ở chỗ anh, chẳng lẽ không được sao? Đàn ông đàn ông như anh, dù sao cũng không nên hẹp hòi như vậy chứ?

Mã Hiểu Mai cũng khó trả lời được. Không phải nàng không muốn trả, nhưng vấn đề mấu chốt là Mã Ngọc không trả tiền. Còn nói cái gì người tu đạo, phải xem tiền như cặn bã, phải cõi mở, phải lánh xa ra. (DG: Hic thằng cha đó tâm thần, cái thứ lão dùng cặn bã để mua mà ăn chắc cũng là cặn bã luôn)

- Khụ khụ.

Hàn Hùng cười khan một tiếng nói:

- Tôi nói hai vị thiên sư, bây giờ không phải là lúc tính toán chuyện nhỏ nhặt này... Nếu cường địch đã đi, vậy thì mời hai vị đi thôi. Hàn Hùng tôi có việc muốn làm.

- Ba ba... Hắn nhận tiền...

Hàn Duyệt than thở miệng lẩm bẩm, trong lòng trầm suy nghĩ:

- Chuyện này, cũng chỉ có Long Vũ có thể giúp bọn hắn. Nếu Long Vũ đi rồi, chỉ sợ Hàn gia lần này liên khó có thể may mắn qua khỏi. Nàng đã muốn báo cục thánh phổ (DG: bó tay chả hiểu được là cục gì, có lẽ là cảnh cục, Biên: Ồ đúng rồi đó). Nhưng lại nghĩ, cho dù là cảnh sát thì chẳng qua cũng là người thường thôi, cần là là chẳng xử lí được chuyện hôm nay.

Lâm Phong siêu năng Đặc Cần tổ thực có năng lực đối phó với tình huống hôm nay. Đáng tiếc, nàng liên lạc không được.

Phó Bình ngược lại thì gọi được, chẳng qua chuyện tình siêu năng đặc cần tổ hắn không nhúng tay vào được. Chức trách Phó Bình chỉ là phụ trách khuyên giải bên ngoài.

- Hàn tổng, ngài là có ý gì, ngài cho rằng cháu là người như thế nào?

Long Vũ vỗ ngực một cái, giả bộ vẻ mặt chính nghĩa nói:

- Hàn lão sư nói đúng, cháu đã nhận tiền, chuyện này phải làm đến cùng. Nguyên tắc của cháu là nhận tiền người, thay người trừ họa.

Nói tới đây, Long Vũ đưa mắt nhìn sang Mã Hiểu Mai nói:

- Kưng à, nếu kưng sợ chết, sợ phiền, mời kưng đi trước đi. Nhớ kĩ, sáng ngày mai làm bữa sáng chờ anh, anh sẽ cố gắng chạy trở về ăn điểm tâm.

- Không cần phải vội vàng trở về, tôi giúp cậu làm.

Hàn Duyệt thấy Long Vũ chủ động ở lại, trong lòng mừng rỡ, vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, tôi sẽ đích thân làm bữa sáng cho cậu, đảm bảo cậu sẽ thích. (DG: Híc ăn sáng hay ăn nàg luôn đây?)

- Hừ.

Mã Hiểu Mai hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

- Được rồi, bây giờ chúng ta bàn bạc hết lại, tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Long Vũ không để ý Mã Hiểu Mai, quay đầu hỏi:

- Hàn tổng, ngài cẩn thận nhớ kĩ lại, rốt cuộc là ai muốn xuống tay với ngài. Còn phải nghĩ đến, ai tới nay không có khả năng xuống tay với ngài?

Hàn Hùng tinh tế suy nghĩ một chút:

- Hàn mỗ buôn bán, cho tới bây giờ đều là phụng mệnh tổ huấn nhân nghĩa Hàn gia, làm sao có thể gây thù kết oán? Chẳng qua tập đoàn Tinh Vũ của tôi mấy năm nay phát triển tương đối khá, khó trách có một số kẻ ghen ghét. Chỉ là tôi cảm thấy, dù ghen tị lớn cũng không thể làm ra chuyện như vậy. Tiểu Thiên sư, bản thân tôi cảm thấy được lối suy nghĩ của cậu tương đối có ý tứ... Trong thực tế, nhiều khi, có thể là người rất thân có thể hại mình.

- Cha, ý cha nói là Hoàng Đạt Phát?

Hàn Duyệt hình như nhớ ra cái gì đó.

- Đúng vậy.

Hàn Hùng nói:

- Gần đây lão Hoàng có theo cha một số vụ làm ăn, có thể nói cùng tiến cùng thoái. Về lí mà nói, vào lúc này, chỉ có hần không muốn cha gặp sự cố.

- Một triệu dự án, hần là không thể nào đâu?

Hàn Duyệt ngả xuống hít một hơi nói.

- Hàn lão sư, trên đời này không có chuyện gì là không thể.

Long Vũ dường như cố ý giáo huấn Hàn Duyệt, bù lại ủy khuất ở trường của mình:

- Cô làm cảnh sát, có lối suy nghĩ về hướng ngược lại rất quan trọng. Hơn nữa, cô phải lo lắng chu đáo, không thể bỏ qua bất kì manh mối nào.

Dừng một chút, Long Vũ lại nói:

- Lần trước tôi thấy Hoàng Đạt Phát kia, đã cảm thấy hần có chút cổ quái, đặc biệt là nữ nhân Hồ Hồng bên cạnh hần. Bây giờ xem ra, chuyện này có ba phần có thể có quan hệ với Hoàng Đạt Phát. Như vậy đi, giờ chúng ta chia ra hành động. Hàn tổng, ngài dẫn người đi liên hệ Hoàng Đạt Phát. Hàn lão sư, cô báo cho cảnh sát trợ giúp Hàn tổng. Tôi cùng Mã Hiểu Mai cố thủ tại Hàn gia, bản thân tôi muốn xem Hồ Hồng kia rốt cuộc có bao nhiêu bốn sự.

Lần trước Long Vũ đã hoài nghi thân phận Hồ Hồng, lần này thật ra hần muốn mở mang kiến thức.

- Tiểu Vũ, một khi đã như vậy, đành nhờ cậu.

Hàn Hùng nghiêm mặt nói:

- Đại ân không biết cảm tạ sao cho hết.
- Lúc này không còn sớm, hai người đi nhanh đi.

Long Vũ thúc giục một tiếng.

Hàn Duyệt trước khi đi ra đột nhiên xoay người. Ôn nhu dặn dò một tiếng:

- Tiểu Vũ. Bảo trọng.
- Yên tâm đi, tôi không sao đâu.

Long Vũ ném cho Hàn Duyệt một ánh mắt tự tin.

- Nàng hình như rất quan tâm tới anh nhỉ?

Mã Hiểu Mai nghiêng đầu hỏi.

- Có lẽ.

Long Vũ cười hắc hắc nói:

- Không phải cô ăn dấm chua chứ? Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên. Tuy rằng cô là bạn gái tôi, nhưng không thích tôi. Tôi cũng không thích cô, cô không nên ghen.
- Ai nói không?

Mã Hiểu Mai hừ lạnh một tiếng:

- anh không phải em làm sao biết em không ăn dấm chua. Tiểu Vũ, anh đừng quên nhớ, Hàn Duyệt hơn anh bao nhiêu tuổi. Chẳng lẽ lời đồn trong trường là thật, hai người đã từng *** trên bãi cỏ trong trung tâm hoa viên?
- Cho tôi xin.

Long Vũ buồn bực một trận nói:

- Từ khi nào cô trở nên kì quái như vậy, chuyện này cũng tin được, thực vô vị.
- Không có lửa làm sao có khói.

Mã Hiểu Mai đang muốn phân tích vài câu lại nghe bên ngoài truyền đến một âm thanh kì lạ. Hai người lập tức tâm trạng chùng xuống, đề cao cảnh giác.

- Chút chút.

Mấy tiếng đê kêu làm cho màn đêm tĩnh lặng càng thêm tĩnh mịch, trên trời mây đen càng dày, chung quanh một chút ánh sáng cũng không có.

- Hiểu Mai, đi pha giúp tôi ly trà thơm.

Long Vũ nói:

- Cô ở trước mặt người ngoài tự giới thiệu là bạn gái tôi, vậy cô nên thực hiện chức trách bạn gái?
- Đã đến lúc này rồi, anh còn có tâm tư uống trà?

Mã Hiểu Mai mặt không còn chút máu liếc Long Vũ một cái, cũng không đứng dậy châm trà.

Long Vũ chép chép miệng, liếm liếm môi nói:

- Trà của Hàn Hùng không tồi. Nếu cô còn muốn trước mặt người khác xưng là bạn gái tôi, cô liền ngoan một chút, dịu dàng một chút.

Mã Hiểu Mai có chút bất đắc dĩ đứng dậy đi pha trà. Long Vũ nói tuy rằng khó hiểu, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ. Tiến vào Huyền cảnh, còn phải dựa vào Long Vũ.

Đổi lại trước kia, Long Vũ tự nhiên không dám to mồm như thế, nhưng hôm nay đạo lực đại tiến, lại có thiên sư pháp kiếm, dị năng trong cơ thể cũng được luyện hóa. Hắn tất nhiên có thể điên cuồng.

Chỉ tiếc Thiên Dực Hồ ở chỗ Tuyết Cơ, nếu không thì có thể phát huy hơn nữa.

- Cho anh.

Mã Hiểu Mai hai tay bưng trà tới, Long Vũ nhân cơ hội ánh mắt đảo qua trước ngực nàng. Chà chà, nàng ta dường như sớm đã có chuẩn bị, cổ áo cũng không có hướng xuống.

- Quỷ hẹp hòi.

Long Vũ lẩm bẩm một câu.

Một trận gió lạnh thổi qua, đồ vật trên bàn không ngừng lay động, ngọn đèn trên trần nhà lúc sáng lúc tối, sau đó thì bừng sáng lên.

Sau đó, một cỗ khí tức âm lãnh chậm rãi lan vào trong phòng, bao phủ cả hai người. Nhiệt độ trong phòng hạ xuống nhanh lẹ giống như hầm băng. Long Vũ lơ đãng, tu một hơi cạn chén trà rồi liềm mép, nghênh ngang nói:

- cái gì thế, còn không lăn ra đây cho đại gia.

Mã Hiểu Mai đứng lên, cả giận nói:

- Nếu như đã tới, sao còn không hiện thân?

- Đối phó với các ngươi, tà ác khôi lỗi là đủ rồi.

Trong bóng đêm vang lên một giọng nữ u oán:

- Nữ nhân Mã gia, ngươi quá nhiều chuyện, vốn ta chỉ muốn đối phó tiểu tử Long Vũ đó. Ngươi xía vào thì đừng trách ta.

- Ngươi là Hồ Hồng?

Dracupi

125. Chương 37: Phá Yêu Tà Tiểu Vũ Thụ Thương, Trong Đại Sảnh Cảnh Hoa Dụ Hoặc. (tt)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 37: Phá yêu tà Tiểu Vũ thụ thương, trong đại sảnh cảnh hoa dụ hoặc. (tt)

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ nói:

- Hồ Hồng, ta biết ngươi, ngươi chính là yêu hồ. Hoàng Đạt Phát muốn đối phó Hàn Hùng, mà ngươi lại muốn hại ta, cho nên các ngươi cấu kết với nhau hại người. Chủ tử của ngươi là ai? Hắn vì sao lại biết Huyền Môn thiên sư kiếm quyết?

- Ha ha.

Giọng nữ giữa không trung càng trở nên thêm mơ hồ, hư ảo:

- Chờ lúc người chết đã, ta sẽ nói cho người biết.

Vừa dứt lời, một đạo gió tanh lập tức vọt vào. Ngay sao đó, một đạo hắc ảnh nhe nanh múa vuốt liền xông tới đánh. Mã Hiểu Mai vội vàng lấy ra một tờ phù chú, trong miệng lầm bầm, trong khoảng khắc liền hướng tới bóng đen kia ném ra, chỉ nghe một tiếng hét thảm, bóng người kia liền hóa thành một bãi máu đen. Một cái con rối tượng gỗ đổ.

- Lợi hại như vậy?

Long Vũ hơi kinh ngạc:

- Là cô lợi hại? Hay là con rối gỗ này vô dụng?

- Bó tay.

Giữa không trung truyền đến một tiếng chế giễu:

- Long Vũ, người thật sự đáng thương, ngay cả Trần Ma phù của Mã gia cũng không biết. Nữ nhân Mã gia này, Trần Ma phù này cực kì trân quý, truyền thuyết tổ tiên Mã gia cũng chỉ có sáu cái mà thôi. Người dễ dàng liền lãng phí một cái như vậy, chẳng lẽ người không thấy đáng tiếc sao?

- Ít nói nhảm đi, có nhiều bổn sự hơn, người cứ việc thi triển đi.

Mã Hiểu Mai bị người ta nói đúng nội tình, trong lòng có chút hơi hơi khấn trương.

- Hồ Hồng, chờ cùng ông người giả bộ. Người hiện thân mai không?

Long Vũ cắn răng nói:

- Coi như người không tới tìm ta, ta cũng sẽ tìm người. Người còn thiếu ta một khoản nợ lớn mà?

- Muốn gặp ta. Không khó.

Khi nói chuyện, một người áo đen xuất hiện trước cửa, người đi vào từ trong bóng đêm dáng người nổi bật không thể nghi ngờ. Uyển chuyển gợi cảm. Chỉ là không biết gương mặt kia tròn méo ra sao.

- Người là Hồ Hồng?

Long Vũ thốt ra truy vấn.

- Muốn biết thì giật khăn che mặt của ta. Chẳng qua ta tin rằng người không có bổn sự kia.

Hắc y nhân cười lạnh nói:

- Hôm nay, các người đều phải chết.

- Yêu nghiệt.

Hai tay Long Vũ cầm xuống, khoác loác hét lên:

- Thiên nhân của lão tử đã mở ra, liền biết người là yêu nghiệt Hồ Hồng kia.

- Xú tiểu tử. Ta vừa lúc luyện hồn phiên thiếu một cái chủ hồn, hôm nay thuận tiện là người.

Hắc y nhân âm hiểm cười nói:

- Ta hiện tại sẽ thu người làm chủ hồn...

Nói xong, trong tay hắc y nhân có thêm một cái cờ một mặt thêu khô lâu màu đen. Ngay lúc lá cờ này xuất hiện, hơi thở âm lãnh bốn phía đột nhiên tăng mạnh.

Toàn thân Long Vũ nổi lên một lam sắc đạo lực, gắt gao đem thân thể bao quanh, không để hơi thở âm lãnh kia một chút cơ hội. Mã Hiểu Mai thì trên người nổi lên một tầng thanh quang.

Thân hình hai người khê nhúc nhích, trong nháy mắt đã đến biệt thự sau núi, chỉ thấy sau đỉnh núi có một cái bóng đen lơ lửng ở giữa không trung, tay cầm một cây u lục bạch cốt phiến, âm phong từng trận trên lá cờ bạch cốt, hàng trăm đạo hắc khí lượn lờ, không biết hấp thu bao nhiêu hồn phách người.

Mã Hiểu Mai khẽ đọc chú ngữ, hồng tụ pháp kiếm kích khởi một đạo kiếm quang, lao đến hắc y nhân.

Ngay khi kiếm quang của Mã Hiểu Mai muốn đánh trúng hắc y nhân. Trong nháy mắt, thân hình hắc y nhân kỳ dị lắc lư hai cái, quỷ dị biến mất.

Bóng đêm lại âm u như trước.

Một tiếng cười quái dị chói tai vang lên bên tai hai người:

- Hai tiểu bối các ngươi, thật sự không biết trời cao đất dày, ai chà chịu chết đi.

Lời vừa dứt, cảnh tượng bên cạnh hai người đại biến. Long Vũ cảm thấy được cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, tiếp theo một đám oan hồn lệ quỷ, bộ mặt dữ tợn, khóc thét hướng hai người đánh tới. Long Vũ khẽ quát một tiếng, đem thiên sư kiếm pháp phóng ra tịnh hóa thân long, hóa thành một đạo kim quang hướng tới quỷ quái đánh qua. Ác quỷ kêu thảm thiết không ngừng, chỉ trong nháy mắt công phu, đã có bảy tám ác quỷ tan thành một đám khói đen, chậm rãi biến mất.

Hồng Tụ pháp kiếm của Mã Hiểu Mai cũng lần thứ hai đánh ra, thanh quang bùng lên, ác quỷ đều rú thảm mất mạng. Một thời gian, hai người đều bất chấp pháp bảo, không ngừng đánh chết lệ quỷ bốn phương tám hướng, cũng không bận tâm hắc y nhân kia.

- Ha ha, xem ra các ngươi còn có chút thủ đoạn nhỏ, đáng tiếc đạo lực các ngươi không nhiều, ta xem các ngươi có thể kiên trì bao lâu?

Hắc y nhân cười châm chọc.

Mắt thấy oan hồn lệ quỷ không ngừng đánh tới, dường dư vô tận. Long Vũ suy nghĩ, giờ phải làm thế nào cho đúng? Hắc y nhân thân phận chưa rõ, riêng những ác quỷ này đều không thể đánh chết hết.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Mã Hiểu Mai, sắc mặt nàng cũng đã trở nên tái nhợt.

Hiển nhiên lúc trước sử dụng Trấn Ma Phù cũng đã hao phí rất nhiều đạo lực của nàng.

Hai hàng lông mày Mã Hiểu Mai nhíu thật chặt:

- Tiểu Vũ, không bằng ngươi gửi thư khẩn cho đệ tử Huyền Môn đi, hai người chúng ta sợ không thể đối phó.

Vừa dứt lời, thanh âm u oán của hắc y vang lên:

- Đã muộn. Ta đã phong tỏa biệt thự Hàn gia, các ngươi không thể phát ra tín hiệu đâu.

Quả nhiên, La Lâm liên tục thử vài lần, đều không thể vượt qua được vật ngăn cản của hắc y kia để đem tín hiệu cầu cứu gửi ra ngoài.

- Không nên tiếp tục phản kháng vô dụng.

Hắc y nhân âm hiểm cười không ngớt:

- Hãy ngoan ngoãn giúp ta tế luyện Bạch Cốt phiến đi.

Nói xong, hắc y nhân ở giữa không trung múa may Bạch Cốt phiến. Bốn phía từng trận hắc khí, mây đen quay cuồng. Một cỗ hơi thở tà ác cơ hồ khiến hai người bọn họ ngạt thở. Hai người chợt cảm thấy áp lực đại tăng.

Lúc này Long Vũ đã thu hồi hoàn toàn cuồng ngạo lúc trước. Không ngừng cũng La Lâm suy nghĩ đối sách.

Mã Hiểu Mai dường như có chút đuối sức, chỉ có thể vất vả chống lại quỷ vật quấy nhiễu. Đã mất đi năng lực phản kích.

Long Vũ tâm thần khẽ động, thiên sư pháp kiếm kẹp lấy một đạo kiếm quang giết mở đường máu, bằng tốc độ nhanh nhất tiếp cận Mã Hiểu Mai:

- Hiểu Mai, có có việc gì không?

- Em không sao.

Mã Hiểu Mai cắn răng nói:

- Em không sao. Anh không nên vì em mà phân tâm.

- Tốt.

Long Vũ quát một tiếng, lập tức tâm thần tương thông với La Lâm:

- Mở ra đạo lực lớn nhất, khuếch đại đạo lực, tôi muốn đánh một phen.

- Okie.

La Lâm đáp ứng xong, lập tức nói:

- Cậu có năm mươi một phần trăm nắm chắc chiến thắng.

- Vậy là đủ rồi, bắt đầu đi.

Long Vũ nói.(DG: Hehe % là ta lại nhớ kiểm thể,toàn đập 20-30 mà lên suýt, Biên: Ta toàn 99% mới dám đập)

Mà lúc này, hắc y nhân ở trên không trung lại đem Bạch Cốt Phiến lay động vài cái, hắc khí bốn phía càng đậm, cuộn cuộn mà đến.

Long Vũ tâm thần trầm xuống, quát một tiếng, dùng toàn bộ đạo lực cùng dị năng, phóng xuất ra một con Tịnh Hóa Thần Long dài đến mấy chục thước, hướng tới hắc y nhân cầm bạch cốt phiến gào thét mà đánh tới.

- Âm âm.

Theo một tiếng nổ lớn, Tịnh Hóa Thần Long chuẩn xác đánh trúng Bạch Cốt Phiến. Hai loại lực lượng này va chạm nhau. Âm thanh nổ tung không ngừng. Chỉ trong chốc lát, Tịnh Hóa Thần Long liền tan thành mây khói.

Đồng thời, giữa không trung truyền đến một tiếng kêu rên trầm trọng.

- Xú tiểu tử. Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi...

Chỉ một câu, hắc y nhân kia liền hóa thành một đạo huyền quang, biến mất ở cuối chân trời.

- Nó đi rồi?

Mã Hiểu Mai sắc mặt tái nhợt. Về mặt khó tin:

- Anh lại có thể làm hỏng được Bạch Cốt Phiến của nàng? Tiểu Vũ, hỏa diễm vừa này là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tiềm lực dị năng trong cơ thể anh đã được khai mở?

- Phốc.

Long Vũ đang muốn nói chuyện, lại không ngờ lồng ngực một trận khó chịu, lập tức liền phun ra một ngụm máu tươi.

Trong một cái biệt thự ở nơi nào đó trong thành phố, một trung niên hơn bốn mươi tuổi sắc mặt u uất đang ở trong phòng khách không ngừng đi qua đi lại. Đang lo âu, một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thở hồng hộc chạy vào, mang vẻ hoảng sợ nói:

- Lão bản... Đã xảy ra chuyện?

- Xảy ra chuyện gì, cậu gấp cái gì?

Người trung niên trách cứ người trẻ tuổi căng thẳng, nhưng chính hắn cũng có một chút hoang mang, vừa vội vàng nhanh chóng đi qua đi lại vài bước hồi:

- Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trong ánh mắt thanh niên hiện lên một tia sợ hãi:

- Hàn Duyệt cô nương kia mang theo cảnh sát tới nơi này tìm chúng ta.

- Hàn Hùng ư?

Trung niên nhân hỏi.

- Hàn Hùng cũng ở đó.

Thanh niên nói:

- Cha con họ Hàn đều đến.

- Tiêu đời rồi. Đại sự này không xong rồi.

Người trung niên đặt mông ngã trên ghế, thì thào nói:

- Nhìn bộ dạng Hàn Hùng thì hẳn đã biết là ta”

Thanh niên nhỏ giọng lẩm bẩm nói:

- Lão bản bây giờ nên làm gì? Không bằng chúng ta trốn đi?

- Trốn như thế nào?

Người trung niên hỏi.

- Lão bản, tôi đã sớm tiến hành mua vé máy bay đi Mỹ. Không bằng bây giờ chúng ta bỏ trốn đi.

Thanh niên nói.

- Bốp.

Một tiếng, một bóng đen xuất hiện ở phòng khách, giơ tay vả vào miệng thanh niên một cái:

- Đồ ngu ngốc này, chỉ có chủ ý phá hoại.

- Hồ Hồng, cô đến rồi. Cô không có việc gì là tốt rồi.

Trung niên nhân nhìn kĩ, nhận ra bóng người kia đúng là tiểu mật Hồ Hồng:

- Tiểu Diễm Tâm thế nào? Cao nhân người mời có đắc thủ hay không?

- Không thành.

Hồ Hồng trước đó cũng không có nói chính mình xuất thủ, mà là nói dối lấy mười vạn để mời cao nhân.

- Cái này như thế nào cho phải?

Thanh niên nói:

- Lão bản, có câu là vợ chồng vốn như chim cùng rừng, ngài cùng nữ nhân này chẳng qua là vợ chồng hờ. Đã đến lúc mấu chốt, chúng ta việc gì phải lo sống chết của nàng. (DG: Lại có thằng ngu sắp chết)

Người trung niên tức giận cả người run rẩy, chỉ vào thanh niên mắng:

- Thằng ngu này. Cầm cái mồm lại. Mày chán sống rồi sao.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Hồ Hồng nhìn thanh niên như kẻ đã chết. Khóe miệng nở một nụ cười lạnh, trong đôi mắt lóe lên sát ý:

- Thằng đàn này thật liều lĩnh. Nếu không phải mày có chút tác dụng, tao sẽ lập tức giết mày.

Thanh niên thấy ánh mắt Hồ Hồng, toàn thân cứng ngắc. Sâu trong lòng một cỗ hàn khí không ngừng dâng lên.

- Tôi.. Cô... Cô muốn làm gì đó?

Thanh niên cả gan quát một tiếng.

- Bốp.

Một tiếng, thanh niên lại bị đánh. Chẳng qua lúc này người trung niên động thủ. Hẳn lớn tiếng trách mắng:

- Thằng ngu này, cầm mồm cho tao. Từ giờ trở đi, không có lệnh của tao, cầm mồm mở mồm.

Thanh niên ôm nửa bên mặt nói:

- Lão bản, tôi biết sai rồi.
- Mà nhanh chóng đi tìm một xử nữ.

Hồ Hồng nói:

- Nhất định phải còn nguyên zin, hàng vá là không được. Nhớ kỹ, nhất định phải trước hừng đông phải đưa tới, nếu không người chết.(DG: He he ta dùng vài từ chuyên môn nhưng chắc các bác cũng hiểu, ai không hiểu lên luận đàm tìm bác Cường Thuần Khiết ấy, thuần khiết nhưng mà cái đấy thì biết rõ từng micro mét, Biên: Anh Trầm Phong tha cho em)

Lời vừa nói ra, thanh niên lập tức liền bị hù cho nơm nớp lo sợ, sắc mặt tái xanh.

- Mà sợ cái gì?

Người trung niên quát lớn:

- Làm theo lời Hồ Hồng đi... Nhớ kỹ, cái này liên quan đến mạng của mày và lợi ích tập đoàn Đại Phát.
- Vâng, ta biết rồi.

Thanh niên không dám nhiều lời, nhanh chân bỏ chạy.

- Hoàng Đạt Phát. Nếu anh muốn đánh bại Tinh Vũ tập đoàn. Thì phải hợp tác cùng tôi.

Hồ Hồng bước tới ngồi trên ghế sa lon. Sắc mặt có chút tái nhợt, giống như là người chết.

- Cô yên tâm. Tôi với cô một lòng.

Người trung niên liếm liếm môi nói:

- Hồng Hồng. Cô là trái tim của tôi. Vì cô, tôi có thể làm tất cả.
- Ha ha.

Hồ Hồng cười đắc ý nói:

- Coi như anh biết nói chuyện. Hoàng Đạt Phát, đi theo tôi, đời anh nhất định sẽ phát đạt. Mà Hàn Hùng sẽ bị người dẫm nát dưới chân.
- Tôi biết.

Người trung niên cười hắc hắc, đi tới vén váy ả lên, đầu chui vào, không ngừng liếm láp.(DG: Ôi không biết ả này có bị Long Vũ đánh cho chạy té đái ra quần không nhỉ, không thì cha này ăn đủ)

- Aaa.

Hồ Hồng sướng quá rên một tiếng, lập tức liền nhắm mắt lại, người dựa vào trên ghế sa lon, bộ dáng hưởng thụ.

Sau đó, một chút mùi hôi thối từ trên người Hồ Hồng tản ra. Mà Hoàng Đạt Phát thì hoàn toàn không biết, vẫn liếm láp không ngừng.

Khi ý loạn tình mê, phía sau Hồ Hồng rõ ràng có mấy cái đuôi xù. Mà Hoàng Đạt Phát vẫn không có chút phản ứng nào.

Bởi vì mở ra mức độ đạo lực lớn nhất, khuếch đại dị năng, cho nên tâm thần Long Vũ bị thương, lẫn ra bất tỉnh. Mã Hiểu Mai không dám tùy ý di chuyển Long Vũ, liền đem hắn đặt tại ghế sa lon phòng khách Hàn gia.

Liên tục bảo hộ tới hừng đông, nhìn thấy hơi thở Long Vũ vững vàng một lần nàng mới rời khỏi. Đạo một lượt tại biệt thự Hàn gia, nàng lập tức đi tới nhà ăn.

Nhìn bộ dáng là biết được nàng muốn tự làm bữa sáng cho Long Vũ ăn.(Biên: Thăng này tỉnh một tí ăn xong là ngất tiếp)

Chỉ là nữ nhân Mã gia ngoài trừ yêu bắt ma, thật không biết còn có thể làm cái gì?

- Hâây.

Ngáp dài một cái, Long Vũ chậm rãi mở to mắt. Ngủ một đêm, tinh thần hẳn tốt hơn nhiều. Kinh mạch bị thương trong cơ thể cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần điều tức tốt vài ngày là khỏi hẳn.

- Lách cách.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Hàn Duyệt mặc bộ đồ màu trắng chân đi giày cao gót bước vào. Phong mãn làm căng lưng áo, đùi thon dài mang tất chân gợi cảm, gương mặt quyến rũ, nhìn nàng vô cùng dễ thương.

- Tiểu Vũ, cậu không sao chứ?

Tối qua Hàn Duyệt, Hàn Hùng cùng đồng chí thị cục thành phố đi tìm Hoàng Phát Đạt. Cuối cùng không công mà về. Nửa đêm trở về thấy nguy cơ giải trừ, trong lòng mừng rỡ. Vốn dựa theo ý tứ của Hàn Duyệt, phải mang Long Vũ về phòng khách, hoặc là khuê phòng của nàng nghỉ ngơi. Nhưng bị Mã Hiểu Mai ngăn lại.

Lần này mắt thấy Mã Hiểu Mai rời đi, nàng mới đi vào.

Long Vũ có chút ngẩn người, không rõ Hàn Duyệt lão sư vì cái gì mà tự nhiên không làm việc cũng ăn mặc khuê gọi như vậy.

- Tiểu Vũ,ta xinh đẹp không?(DG: He he, thiếu câu ăn ta đi nữa) Hàn Duyệt nhìn thấy vẻ mặt Long Vũ sững sờ, mùi thơm phả vào hân, thân thể mềm mại đầy đặn tiến sát tới cánh tay hân.

- Yes, đẹp quá.

Long Vũ thành thật nói.

- Thơm quá, nước hoa gì vậy?

Long Vũ hướng mũi hít một hơi thật sâu. Cánh tay cùng ngực Hàn Duyệt ma sát, tinh thần hẳn nhộn nhạo một trận, sắc mặt nhất thời cũng đỏ lên. Tà niệm trong lòng bắt đầu ngo ngoe.

- Chủ nhân, học môn kích thích của cậu tăng nhiều.

La Lâm lập tức nhắc nhở.(DG: He he có mà tinh trùng lên não nhiều thì có . Biên: Phải gọi là nòng nọc chứ)

Hàn Duyệt nhìn thấy Long Vũ đỏ mặt, nắm chặt nói:

- Đỏ mặt cái gì...

- Hàn lão sư, cô còn chưa ăn điểm tâm sao?

Long Vũ nuốt nước miếng ừng ực, cố gắng hỏi một câu, dường như muốn nói sang chuyện khác. Đồng thời đem thân mình lùi về sau, để tránh bị Hàn Duyệt làm cho nòng nọc lên não mà làm chuyện nguy hiểm.

Tay Hàn Duyệt lại càng ôm chặt cánh tay Long Vũ hơn, nàng kiều mỵ nói:

- Tiểu Vũ, cậu cũng chưa ăn mà. Đợi lát nữa Hàn lão sư làm cho cậu. Tay nghề của tôi, cậu cũng đã biết.

- Đúng rồi, tối hôm qua nghe nói cậu vì đánh lui cường địch mà bị thương. Cần thận một chút, tôi tới đỡ cậu đi lên giường nghỉ ngơi nhé?

Hàn Duyệt nói.

- Không cần đâu, để tôi tự đi.

Long Vũ thấy nói chuyện cũng có chút mệt mỏi, ngửi mùi hương từ nàng. Dưới phần bụng nóng rực, thân côn của hân dựng thẳng lên trời.

Đừng xem Long Vũ đã có kinh nghiệm hoan ái, nhưng mặt hân mỏng lắm.(DG: Hic cha này mặt mỏng thì mình chắc không có da)

Hàn Duyệt thấy bộ dáng Long Vũ xấu hổ, lại càng trêu chọc hắn, mắt lúng liếng nhìn hắn, nũng nịu nói:

- Tiểu Vũ, cậu là vì Hàn gia chúng ta mà bị thương. Làm trưởng nữ Hàn gia, tôi tự nhiên phải có trách nhiệm. Như vậy đi, không bằng cậu đến khuê phòng tôi nghỉ ngơi, tôi sẽ toàn lực chiếu cố cậu. (Biên: Câu này có ý nghĩa nè)

Long Vũ trán đầm mồ hôi lạnh, mệnh căn đã bắt đầu không muốn bị gông xiềng nữa mà ngoi lên.

Hắn cảm thấy Hàn Duyệt hôm nay có chút kì quái. Nếu là bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. Nhưng hôm nay, nàng cố ý cùng hắn nảy sinh ái muội.

“Tự dừng ân cần, không phải kẻ gian cũng là trộm cắp.” Long Vũ vội vàng niệm phổ thiện thanh tâm chú, nỗ lực hóa giải tà niệm trong lòng, không nói gì lui về phía sau.

Trong mắt Hàn Duyệt hiện lên một tia gian xảo, đôi môi đỏ mọng kiều diễm thơm tho, thanh âm ngọt ngào:

- Tiểu Vũ, cậu rất nóng sao?

- Không có.

Long Vũ vội vàng nói:

- Hàn lão sư, cô buông tôi ra trước. Ta mót lắm rồi, muốn đi WC.

- Không sao đâu, trên người cậu mang thương tích, tôi đỡ cậu đi...

Hàn Duyệt cũng không buông tay, ngược lại ôm chặt cứng. Chính là giờ phút này trên mặt nàng xuất hiện một tia ửng đỏ.

- A... Đây là cái gì?

Đột nhiên, Hàn Duyệt cảm thấy dưới bụng chạm phải một vật cứng rắn nóng như lửa. Trong lòng hoảng hốt, bụng Hàn Duyệt dâng lên một cổ cảm giác tê tê như điện giật. Hơn nữa nhanh chóng lan khắp thân thể.

Sau đó, khuôn mặt Hàn Duyệt trở nên đỏ bừng.

Một lúc, không khí trong phòng trở nên mập mờ.

126. Chương 38: Huyền Cảnh Dục Giới Hoan Lạc Các, Tiểu Vũ Nộ Khí Tát Cái Mông

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 38: Huyền cảnh dục giới hoan lạc các, Tiểu Vũ nộ khí tạt cái mông

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Dưới phong tình quyến rũ của nữ nhân, mặc dù là phổ thiện thanh tâm chú cũng có chút bất lực. Hô hấp hắn gấp gáp, có chút không khống chế được.

Hàn Duyệt dường như sớm đã biết tình huống của Long Vũ.

Cũng không biết tại sao nàng lại không tức giận, vẫn đem bụng dính chặt với cái kia của Long Vũ, trong đôi mắt lóe lên tia giao hoạt. Chẳng qua sau đó, tâm tình nàng vừa khấn trương, lại vừa lo lắng. Có nhiều lần ánh mắt nàng nhìn ra cửa sổ.

Hiển nhiên, nàng đang đợi người.

Hàn Duyệt đem đôi môi đỏ mọng khêu gợi tiến tới gần tai Long Vũ ôn nhu hỏi:

- Tiểu Vũ, cậu thật hư. Ta biết cậu đang suy nghĩ gì.

Mùi thơm cơ thể nữ nhân, hơn nữa là nàng cố ý dụ dỗ, kích thích mãnh liệt làm Long Vũ xém nữa thì sụp đổ. Là nam nhân trong thiên hạ gặp được diễm phúc như vậy cũng không cách nào chống lại được.(DG: Ngu gì mà chống? Biên: Tôi ta cam chịu)

Nếu không phải Long Vũ có phổ thiện thanh tâm chú áp chế sợ là giờ phút này đã không nhịn được.

Đương nhiên tại hình thức mê hoặc, tác dụng phổ thiện thanh tâm cũng sẽ không được lâu.

Nói cách khác, Hàn Duyệt đang đùa với lửa.

Cho tới lúc này, nàng vẫn không nhận ra nguy cơ bên cạnh mình.

Long Vũ tư tưởng không ngừng đấu tranh. Lý trí nói cho hắn biết phải kiềm chế dục vọng, ngàn vạn lần không thể để cho bị kích như Đường Hương Hương tái diễn. Nhưng dục vọng đã dần dần lấn át lý trí.

Thời gian không dài bắt đầu chiếm ưu thế. Sau đó, phổ thiện thanh tâm chú đã mất tác dụng. Trái lại, ý thức tà ác của La Hựu bắt đầu ảnh hưởng tới Long Vũ.

- Tôi muốn.

Long Vũ không áp chế được chính mình, hắn cần phát tiết. Hắn không còn ngượng ngùng nữa, một tay ôm lấy lưng áo Hàn Duyệt, dùng sức ôm vào lồng ngực mình. Giống như muốn hòa vào cùng một thể.

- Không nên.

Thân thể Hàn Duyệt run lên bần bật.(DG: Chơi ngu) Trong đôi mắt hiện lên sự hoảng loạn. Nàng thậm chí theo bản năng đẩy ra. Chỉ là sức Long Vũ lớn nên nàng không thể chống lại được.

Long Vũ đã mơ màng, hắn bây giờ chỉ có dục vọng. Hắn thêm muốn thưởng thức mùi hương tóc nàng. Long Vũ chậm rãi cúi đầu xuống. Hàn Duyệt thì tim đập loạn xạ, cổ mặt nàng không chỉ bối rối mà thậm chí còn có chút sợ hãi.

Khí nóng phả vào mặt, đôi môi cũng nhanh chóng tiếp xúc... Hàn Duyệt quay đầu giãy dụa.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, gan Hàn Duyệt lại lớn thêm. Vội vàng liền chủ động ôm Long Vũ, đôi môi đỏ mọng khêu gợi quần lấy miệng nam nhân.

Một màn này, vừa lúc Mã Hiểu Mai đẩy cửa vào nhìn thấy.

- Hai người đang làm cái gì?

Mã Hiểu Mai hét một tiếng, hai người theo bản năng buông tay, đều tự lùi ra sau từng bước. Long Vũ bị tiếng gào to kia ảnh hưởng, trong đầu ý thức lại thanh tỉnh.

Hàn Duyệt thì cúi đầu đứng ở một bên, không nói câu nào. Chỉ là mặt đỏ đến tận mang tai..

- Hừ.

Mã Hiểu Mai thờ phì phò hỏi:

- Hai người đang làm gì? Tiểu Vũ, em bảo hộ cho anh cả đêm, bây giờ đi làm diễm tâm cho anh, anh lại đối xử với em như vậy. Anh rốt cuộc có lương tâm hay không?

Long Vũ xấu hổ toát mồ hôi, hắn nhìn Hàn Duyệt, phát hiện nàng có chút đỏ mặt nhưng cũng không có gì bất ổn. Có thể nói, nàng che dấu thật tốt.

- Ha ha.

Cười khan một tiếng, Long Vũ vội vàng lắng sang chuyện khác. Dời tầm mắt đi chỗ khác:

- Hiểu Mai, không phải cô làm bữa sáng sao? Đâu rồi? Lấy cho tôi ăn.
- Hừ. Thà rằng em cho chó ăn...

Trong lòng Mã Hiểu Mai từng trận uất ức, chính mình một đêm không chợp mắt đến sáng, sáng sớm còn lon ton đi nấu cơm cho người ta. Hắn không khen mà lại còn có thể lăng nhăng với lão sư. Lúc hôn, hai người kia hôn thật nồng nàn. Lúc đó nàng cũng quan sát rất rõ ràng.

- Đợi chút.

Mới đi hai bước, Mã Hiểu Mai dường như nhận ra cái gì đó. Nàng quay đầu, đem chén đĩa trên tay đặt lên bàn, chỉ vào vật gì đó cháy khét trong mâm nói:

- Đây là em khở cực cả buổi sáng mới làm xong, anh phải ăn bằng hết... (DG: Nghe giống bé An Tâm bên DCLM rồi, ta thích nhất bé đấy . Biên: Con bé les đó mà cũng thích)

Thấy hương vị khét lẹt, Long Vũ có chút choáng váng. Tay hắn chỉ vào cái đĩa đen xì, chỉ vào vật cháy khét kia hỏi:

- Bạn học Hiểu Mai. Cái này là cái gì?
- Trứng gà chiên.

Mã Hiểu Mai mở to hai mắt nhìn nói:

- Anh có ý gì... Anh ngay cả trứng gà chiên cũng không nhận ra à?

Toát mồ hôi.

Long Vũ sao lại không biết trứng gà chiên, chỉ là vật đen thui trước mắt, thực sự so với trứng gà chiên là một trời một vực.

- Cô khẳng định là cô chiên trứng gà?

Trên mặt Long Vũ hiện lên vẻ khó tin nói:

- Nữ nhân mã gia thật là pro, lại có thể đem trứng gà làm ra như vậy. Thực sự là không giống bình thường.
- Anh... Anh có ý tứ gì?

Mã Hiểu Mai sao có thể không nhìn ra ý tứ chế giễu trong giọng Long Vũ.

- Ha ha.

Hàn Duyệt buồn cười nhìn Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên người Mã Hiểu Mai, cười nói:

- Bạn học Hiểu Mai, chẳng lẽ mẹ cô không nói qua với cô? Muốn giữ được nam nhân thì phải túm được cái dạ dày của hắn. Cô làm thứ này, cho chó nó còn lắc đầu.
- Cô... Cô nói bậy bạ cái gì đó...

Trong lòng Mã Hiểu Mai sao không hiểu mình không biết nấu ăn. Chỉ là sau đó, cũng không thể lùi bước.

Nàng mắt trợn lên, lông mày nhú lại, hừ một tiếng nói:

- Ta là làm cho anh ấy ăn, không phải cho cô. Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá vui?
- Được rồi.

Long Vũ cũng không cho Mã Hiểu Mai mặt mũi, hắn cười lạnh một tiếng nói:

- Cô cũng đừng ví von so sánh tôm với cá nữa.... Hàn lão sư nói đúng, thứ này cô làm, cho chó nó cũng không ăn.

Hàn Duyệt dường như rất biết thời cơ, nàng nhân cơ hội này, nổi lên dững khí hôn hít trên gương mặt Long Vũ, vẻ mặt ngọt ngào:

- Tiểu Vũ, tôi đi giúp cậu làm đồ ăn.... Tôi không thể bắt quỵ nhưng tôi có thể một mình làm đồ ăn ngon.

- Được, Hàn Lão sư, tôi chờ cô.

Long Vũ cười nói.

- Anh.

Mã Hiểu Mai vạn lần không nghĩ tới Long Vũ sẽ cùng người ngoài khi phụ nàng. Nàng luôn luôn quật cường, vậy mà mắt đã ướt ướt:

- Anh bắt nạt em, em đi nói cho chị Tuyết Cơ.

Nói xong, Mã Hiểu Mai xoay người rời khỏi. Ra khỏi cửa, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Long Vũ cùng Hàn Duyệt một cái.

Đội Mã Hiểu Mai đi rồi, ánh mắt Long Vũ chuyển hướng tới Hàn Duyệt, đột nhiên nói:

- Hàn lão sư, tôi cũng không biết cô còn có thiên phú làm diễn viên.

- Có ý gì đây?

Ánh mắt Hàn Duyệt có chút bối rối.

- Có ý tứ gì, trong lòng cô rõ ràng nhất.

Khóe miệng Long Vũ mỉm cười:

- Cô tốt với tôi như vậy, thậm chí còn chơi trò mập mờ với tôi. Chẳng lẽ không phải là thị uy với Mã Hiểu Mai, để nàng bực bội sao?

- Không phải cậu cũng vậy sao?

Hàn Duyệt đột nhiên cười nói:

- Tiểu Vũ. Cậu và tôi là cùng một loại người, tôi là lợi dụng cậu thị uy với Mã Hiểu Mai, cậu thì cũng vậy. Tôi cảm thấy các người không phải là người yêu.

- Vấn đề là chúng tôi đúng là người yêu.

Long Vũ nói.

- Được rồi, chỉ mong các người có thể đến cùng nhau.

Hàn Duyệt thâm ý nói một câu, lập tức liền lắc mông ưỡn ngực đi ra đại sảnh.

Long Vũ thoải mái thở một hơi, vươn vai cho tỉnh người, âm thầm bật cười. Nữ nhân thật sự là phiền toái. Chẳng qua nói đi thì nói lại, chuyện lần này cuối cùng đã qua một đoạn thời gian.

Giữa trưa, Long Vũ dùng bí pháp Huyền Môn giúp Hàn Hùng đem tà khí trong cơ thể loại trừ. Thần sắc Hàn Hùng nhất thời tốt hơn rất nhiều.

Tảng đá trong lòng Hàn Duyệt rốt cục đã rơi xuống.

Đền đuốc nhuộm hồng một vùng trời, rất nhiều nữ tử quần áo tung bay(DG: váy thì hay), các nàng bước nhanh đi vào trong đại sảnh. Trên tay nâng rượu ngon món ngọt, hoa quả bắt mắt. Tiếng cười không ngớt. Một đám nữ tử khuôn mặt thanh tú nhảy múa ở đại sảnh.

Hơn mười thanh ngọc dài đặt ở thảm trên sàn chính tề làm thành một hình vuông, mỗi chỗ hai ba người. Mỗi người đều nâng chén rượu lên cao, hoan hô chèn chén, hương rượu lên tận trời xanh.

Vũ cơ như có như không lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, làm cho người xem bốn phía khí huyết nhộn nhạo, cả đám mắt đỏ lên. Trong đại sảnh, duy nhất có một hắc y nhân gầy, ánh mắt âm trầm. Chỉ lo cúi đầu uống rượu, hoàn toàn không xem múa hát. Nhìn bộ dáng, hẳn là hẳn có tâm sự.

Dần dần, lạc thú tăng cao. Đám vũ cơ này động tác càng lúc càng lớn mật, càng ngày càng quá mức. Các nàng thậm chí từ giữa sân đi tới trên bàn dài bên cạnh. Một vài kẻ lớn mật thậm chí ngồi trên đùi khách.

- Đủ rồi... Các người có thôi đi hay không...

Hắc y nhân dường như có chút tức giận, hần đột ngột đứng lên nói:

- Chúng ta đến thương nghị đại sự không phải đến hưởng thụ.

- Vị đại gia này, cần gì phải tức giận như thế... Chẳng lẽ cô nương nơi này không hợp với anh.

Hắc y nhân tức giận, một phu nhân phong tình vạn chủng lay động chúng sinh, mang hài thủy tinh, đi tới chỗ hắc y nhân kia.

- Các cô nương, lại đây tiếp đón vị đại gia này.

Fu nhân nói một tiếng, cửa đại sảnh liền mở ra bốn năm nữ tử không tề liền bước ra.

Những cô gái kia nhanh chóng vây quanh, hoặc là khẽ vuốt, hoặc là khiêu khích. Hắc y nhân cả người dính ở chỗ kia, sắc mặt không hề biến đổi.

- Té ngay.

Tức giận mắng một tiếng, lúc này Hắc y nhân đem mấy mỹ nhân đá văng ra ngoài.

Lập tức một hồi hỗn loạn, hắc y nhân bất đắc dĩ nhìn thoáng qua hiện trường lộn xộn, tức giận nói:

- Phế vật, một đám phế vật.. Bọn phế vật các người còn có thể làm đại sự. Muốn độc chiếm Ngũ Phương Thiên, thật sự là buồn cười, thực quá buồn cười. Lũ ranh con toét mắt còn chưa đủ mưu.

Vừa dứt lời, hắc y nhân liền xoay người chuẩn bị rời đi.

- Đợi một chút.

Đúng lúc này, một nam tử mặt sẹo ngồi ngay ngắn phía trên gọi hắc y nhân lại nói:

- Hắc Minh. người cần gì phải tức giận như vậy. Người đừng có quên, chúng ta là tinh anh dục giới Ngũ Phương Thiên. Rồi xa nhóm ra, một mình người sao có thể làm được việc.

Nam tử mặt sẹo toàn thân mặc kim giáp, đôi mắt thâm thúy mà âm trầm, trên trán bao phủ một cỗ khí tức tiêu điều xơ xác mãnh liệt. Chẳng qua ánh mắt hần lúc nhìn hắc y nhân, cũng không có gì không ổn.

- Hừ.

Hắc y nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng nói:

- Phách Vương... Người cảm thấy nhóm người đều là tinh anh. Nhưng trong mắt ta, các người là một đám phế vật không hơn không kém, là một đạo quân ô hợp.

- Láo toét.

Hắc y nhân vừa dứt lời, một nam tử đầu trọc thủ hạ của Phách Vương liền lập tức nổi giận. Hần đứng dậy, ngón tay chỉ hắc y nhân nói:

- Hắc Minh, người thật cần rõ... Bá Vương đại ca là hội trưởng cửu đỉnh mới nhất chúng ta đề cử, người tính làm gì, người không muốn sống chẳng.

- Đồ không biết sống chết.

Hắc y nhân giận quát một tiếng, lấy ra pháp kiếm trong tay. Quát khê:

- Trảm Thiên Thần Long.

Lời vừa dứt, một con Ngũ Trảo Kim Long lập tức liền gào thét hướng người nọ bay lướt mà đánh tới.

- A.

Tiếng kêu thảm vang lên, tên đầu trọc lập tức liền bị Kim Long thôn phệ biến thành tro bụi.

Nếu Long Vũ ở đây thì hẳn là không khó nhận ra hắc y nhân kia, trong tay hẳn là Âm Dương pháp kiếm, còn có thể tự do phóng thích thiên sư kiếm quyết.

Hắn rõ ràng chính là hắc y nhân thần bí gặp được ở Âm sơn.

- Ha ha.

Thuộc hạ bị giết, Phách Vương lại không tức giận. Ngược lại, hắn cười to vài tiếng. Khóe miệng cười tán dương:

- Hắc Minh... Lâu ngày không gặp, không nghĩ tới thiên sư kiếm quyết của người phát ra càng tinh thuần. Thăng nhải đầu trọc này chính là vô lễ, ta đã sớm muốn giết hắn. Hôm nay người ra tay, ta phải cảm ơn người.

- Hừ.

Thanh âm Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Phách Vương. Xem ra ta phải chúc mừng người mới đúng. Không nghĩ tới, hiện giờ người đã trở thành dục giới hắc bang đệ nhất hội trưởng cửu đỉnh hội.

- Ha ha, đều là nhờ phúc của người.

Phách Vương ôm một cô gái chưa đến mười lăm tuổi, mạnh mẽ dùng linh tê nhất chỉ hướng về hạ thể của nàng, làm nàng đau kêu không ngớt. Nhưng bản thân hắn thì cười to, bộ dáng rất thỏa mãn.

- Hắc Minh, người cứ ngồi xuống trước. Có gì từ từ nói.

Phách Vương mặt mỉm cười:

- Phong tục dục giới chúng ta người cũng rõ. Khoái hoạt buông thả dục vọng, bình thường lúc thương nghị đại sự. Chúng ta đều ở hoan lạc các nhập gia tùy tục. Người cứ như vậy mà đi sao.

- Hừ.

Bị tên hắc y nhân Hắc Minh hừ lạnh một tiếng, chẳng qua hắn cũng không có kiên trì mà rời đi. Một lần nữa trở lại chỗ của mình. Chỉ là sau đó, hắn nhận ra chung quanh vắng như chùa bà đanh. Khi kẻ đó một chiêu giết thăng trọc, đã làm toàn trường náo động, mọi người đối với hắn vừa tức vừa giận, lại vừa kính vừa sợ. Cả trời đất Huyền Cảnh, bất kể ra làm sao, cường giả vi tôn, nguyên tắc là cá lớn nuốt cá bé. Dục giới cũng không ngoại lệ.

- Phách Vương, người hiện tại đã nắm giữ cửu đỉnh hội, chúng ta nên bàn bạc kĩ hơn, thương nghị thật tốt một phen.

Hắc Minh trầm giọng nói:

- Nhất định phải nhanh xây dựng thông đạo Huyền Cảnh... Nếu muốn đối phó lệnh chủ Ngũ Phương Thiên, tất cả chúng ta phải mượn đến lực lượng của thế giới thật mới được. Hiện tại thế giới thực đã tràn ngập ngạo mạn, lừa dối, tham lam, ăn uống quá độ cùng thất tông tội. Những điều này là do nguồn gốc nhân loại, **. Chính là nảy sinh nguồn suối hắc ám nguyên lực.

- Cái này ta biết.

Phách Vương gật gật đầu nói:

- Hắc Minh, xây dựng thông đạo Huyền Cảnh, người phải trợ chúng ta. Người là người duy nhất trong chúng ta quyên thuộc thế giới thực. Đúng rồi, yêu hồ của người, đại bộ đội huyết bức có phải hay không đã thành công tiến nhập thế giới thực, cửu đỉnh hội cần bọn họ trợ giúp.

- Ta thất bại.

Ngũ khí Hắc Minh có chút chán nản:

- Lần này hành động chỉ có một con yêu hồ thành công tiến nhập thế giới thực, ma thú còn lại bị giết toàn bộ.

- Lão cừu nhân của người, địa nhân Huyền Môn?

Khóe miệng Phách Vương nổi lên một tia cười đùa.

- Đúng vậy.

Hắc Minh gật gật đầu, nghiêm túc nói:

- Là Huyền Môn làm. Lão gia hỏa Huyền Linh thiên địa này khẳng định có tư thông cùng Huyền Môn, nếu không thì Huyền Môn tại thế giới thực như thế nào có thể đối kháng được đại quân mà thú Phách Vương. Người buộc phải tiếp tục thuyết phục thế lực dục giới, cho cửu đỉnh hội của người không ngừng lớn mạnh. Nếu không, cho dù là lực lượng thế giới thực, chúng ta cũng rất khó thủ thắng.

Hắc Minh cũng không có nói thật. Bại trận Âm Sơn, kỳ thật cùng Long Vũ có liên hệ rất lớn. Chẳng qua Hắc Minh có lo nghĩ cho mình. Sự tình lần trước hẳn có một phát hiện trọng đại. Tiểu tử tên Long Vũ kia dường như có thể tự do ra vào giữa Huyền Cảnh và thế giới thực. Nói cách khác, trên người hẳn cất dấu khối thiên địa lệnh.

Mà thiên địa lệnh đúng là thứ Hắc Minh ham muốn.

Hắn muốn hoàn thành đại nghiệp, buộc phải tìm đủ năm khối thiên địa lệnh. Nhưng hiện giờ, một cái Hắc Minh cũng không có được. Trước đây, hẳn thậm chí không biết Ngũ Phương Thiên lệnh ở đâu. Lần này, rốt cục hắn tìm kiếm được một khối trong đó.

Khi chưa có được thiên địa lệnh, hẳn chắc là sẽ không nói cho bất kì kẻ nào bí mật về Long Vũ.

Truyền thuyết trong Ngũ Phương Thiên lệnh có cất dấu một cái bí mật động trời. Nếu tụ tập đủ Ngũ Thiên Địa lệnh, có thể thăm dò ảo diệu cuối cùng của thiên đạo.

- Việc này ta biết.

Phách Vương gật đầu nói:

- Người nói cái này thì ta biết... Chẳng qua hiện tại dục giới có chút hỗn loạn. Lệnh chủ Hắc Thiên Ma Thần của chúng ta đã biến mất cả trăm năm. Dục giới hiện tại là bang phái như rừng, thế lực chia cách. Hết thấy đều lấy thực lực nói chuyện.

Nói tới đây, Phách Vương cường điệu nói:

- Trong những bang phái này, chỉ có cửu đỉnh hội chúng ta có hùng tâm tráng chí, có ý quân lâm thiên hạ. Nắm trong tay Ngũ Phương Thiên. Còn những bang phái còn lại kia, chẳng qua chỉ là thỏa mãn chút dục vọng tí teo.

- Việc này người không cần phải nói, ta tự nhiên hiểu được.

Hắc Minh nhíu mày nói:

- Nhớ kỹ, muốn xây dựng thông đạo Huyền Cảnh nhanh hơn, cần ta hỗ trợ gì, ta sẽ không từ chối.

- Ha ha.

Phách Vương sáng khoái cười:

- Hắc Minh, có lời này của người, ta ân tâm.

Dừng một chút. Phách Vương vuốt ve chén rượu tinh xảo vài cái, cười hắc hắc:

- Hắc Minh. Sự tình đã nói xong, ta xem người cũng nên thả lỏng, thả lỏng.... Ngồi bên cạnh ta. Huynh đệ ta sáng khoái uống mấy chén, ta đem tuyệt sắc mỹ nữ của ta cho người.

Hắc Minh cười lạnh vài tiếng:

- Phách Vương người cần gì phải giả dối như thế... Người biết rõ ta và các người khác nhau... Dục giới là một thế giới sa đọa, các người đều là người sa đọa. Mà ta thì không có sa đọa. Ta chỉ là không quen nhìn về đạo mạo của đạo sĩ chính đạo. Không hơn.

Phách Vương liếc mắt cười nói:

- Người a... Đúng rồi, xem nữa thì quên. Hắc Minh người là tuyệt thế của Huyền Môn. Thân mang công pháp chính tà.

- Biết là tốt.

Hắc Minh nhìn chung quanh một vòng. Nói:

- Ta đi trước, có việc thì phi kiếm truyền thư (DG: Hic đến giờ vẫn thấy buồn cười, ai đời lại có thằng Fuck Vương)

Nói xong. Hắc Minh liền hóa thành một đạo huyền quanh biến mất.

Đợi cho Hắc Minh rời đi, một nam tử nho nhã ngồi bên trái Phách Vương đứng dậy hỏi:

- Hội trưởng. Chúng ta đường đường là cửu đỉnh hội vì sao phải khiêm cung với tên Hắc Minh như thế... Còn thằng trọc chết, không thể cứ như vậy là xong? Có muốn ta dẫn người đuổi theo đem hắc giết trên đường hay không.

- Thằng nào thúì.

Phách Vương giận quát một tiếng:

- Gia Cát, người là quân sư cửu đỉnh hội, chẳng lẽ người không nhìn ra cái gì.... Hắc Minh kia thân kiêm công pháp chính tà, một thân thần thông đạo pháp không lường được. Cho dù là ta tự tay xuất thủ cũng không có chút nắm chắc. Đối với hắc, Cửu Đỉnh hội chúng ta chỉ có thể là bạn chứ không thể là thù.

- Hội trưởng dạy phải,ta đã hiểu.

Nam tử nho nhã tên Gia Cát gật đầu, vẻ mặt hổ thẹn, một lần nữa ngồi xuống.(Biên: Ta lại thấy buồn cười, sao thằng này ko tên Gia Cát Lượng cho rồi)

- Gia Cát, hiện giờ huynh đệ chúng ta mấy người chấp chưởng Cửu Đỉnh hội, hết thấy đều không giống trước kia. Chúng ta phải suy nghĩ cho kĩ, mưu đồ thật tốt, làm một phen đại sự kinh thiên động địa.

Ánh mắt Phách Vương thâm trầm:

- Tình huống trước mắt như vậy, chúng ta nhất định bằng mọi giá quan hệ tốt với Hắc Minh. Về phần thù thằng trọc tương lai tính sau.

- Hội trưởng, người yên tâm đi, ta sẽ mau chóng đặt ra một cái phương án chi tiết.

Gia Cát nghiêm túc nói.

Từ sau khi khai thông thiên nhãn, Long Vũ càng cố gắng không ngừng, hy vọng có thể mau chóng vận dụng thành thực thiên nhãn. Buổi chiều trở về từ trường học, hắc liền hung hăng xông về phòng mình, đóng cửa, ngồi xếp bằng, cẩn thận tìm hiểu hết thấy thiên nhãn(DG: Hic tưởng tìm phim AV xếp bằng coi).

Thiên nhãn lấy khí ân cần chăm sóc cùng thâm thần tương thông.

Đây là một quá trình thông thả.

Long Vũ vội vàng hỏi:

- La Lâm, cô có phương pháp nào học thiên nhãn thật nhanh không, tôi đợi không được... Tốt nhất là có thể một ngày luyện thành.

- Một ngày... Thừa bố, đây là thiên nhãn chứ có phải mắt gà chọi đâu.

La Lâm tức giận nói:

- Tu luyện thiên nhãn phải tiến hành theo trình tự, một ngày cũng không thể lơ là.

Ngừng một chút, La Lâm lại dặn dò:

- Chủ nhân, con đường tu luyện, cần kiên trì bền bỉ, không tiến thì lui. Thiên nhân vốn là một trong sáu thần thông của thiên đạo. Nghe nói luyện tới cực điểm có thể biết tương lai. Con đường cậu phải đi còn dài.

Long Vũ buồn bực lắc đầu, thở dài một hơi:

- Thiên nhân chưa thành công, tôi còn phải nỗ lực.

Vừa nghĩ đến đây, Long Vũ lại tĩnh tâm, bắt đầu cẩn thận tìm hiểu cách vận dụng thiên nhân. Đại khái hơn nửa giờ, khoe miệng Long Vũ nhếch lên cười, hẳn đã hiểu chút chút.

- Loảng xoảng.

Một tiếng, lập tức cửa phòng bị người ta thô bạo đá văng ra.

Đôi chân thon dài khêu gợi bước tới, mang giày cao gót đi vào phòng, ánh mắt Mã Hiểu Mai nhìn quanh một vòng, sau đó nhìn Long Vũ bị quấy nhiễu, hừ lạnh nói:

- Bạn trai, còn phải mời anh ra ăn cơm... Em đã làm cơm chiều. Chúng ta ra ăn cơm đi chứ.

Long Vũ sững sờ nhìn Mã Hiểu Mai đứng trong phòng, cười khổ từng cơn, chính mình vất vả mới hiểu được, tự dưng đang tự sướng lại giết cả mình.

- Ai bảo cô vào.

Long Vũ nhìn ánh mắt Mã Hiểu Mai, từ từ nổi giận.

Khoe miệng co quắp lại, Long Vũ chậm rãi hít một hơi lãnh khí, sắc mặt phát lạnh:

- Cô, nữ nhân ngu ngốc này, cô có gia giáo hay không. Đây là phòng ngủ của tôi, cô dựa vào cái gì mà tùy tiện đi vào. Nữ nhân Mã gia chẳng lẽ không có đức hạnh sao? Tức điên rồi.

Mắt thấy bộ dáng Long Vũ hỗn hển. Mã Hiểu Mai nhất thời có chút không rõ nín cười mặt xanh lét. Cẩn môi, nàng liền vọt tới người Long Vũ:

- Anh... anh động kinh à. Người ta vì anh. Trong một ngày học nấu ăn bởi vì bữa cơm hôm nay, buổi chiều em không có đến trường. Làm sao anh có thể đối xử với em như vậy... Em... Em liều mạng với anh.

Trong lòng Mã Hiểu Mai thực sự ủy khuất.

Từ sau khi bị Hàn Duyệt chế giễu, nàng thề sẽ trở thành đầu bếp. Muốn nấu nướng ra mỹ vị khắp thiên hạ.

Trải qua một tuần huấn luyện, thầy dạy nấu ăn ra một cái kết luận:

- Học sinh này, em thực sự không hợp với việc nấu cơm.

Lời như vậy nhưng trong một tuần huấn luyện. Mã Hiểu Mai đã làm ra một bàn đồ ăn.

Nhưng giờ phút này, nàng lại bị đối xử như vậy.

Nhìn Mã Hiểu Mai hai hàm răng trắng ngà cắn chặt như muốn xông vào liều mạng với mình. Mặt Long Vũ tái mét, âm thanh lạnh lùng nói:

- Cô nhìn trộm lão tử tu luyện... Tôi còn muốn thu thập cô đấy.

Nói xong, Long Vũ đánh phủ đầu, thân mình liền chạy như bay tới. Một tay ôm lấy Mã Hiểu Mai, không đợi nàng kịp phản ứng. Long Vũ đã đem nữ nhân đè dưới thân.

- Buông ra đồ lưu manh.

Mã Hiểu Mai cùng Long Vũ không phải là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, chẳng qua giờ phút này, tim nàng như hươu chạy loạn.

- Cô, nữ nhân ngu ngốc này, cô có biết cô phá hủy đại sự của tôi hay không?

Long Vũ thở phì phò nói:

- Cô hủy đi tâm huyết cả buổi của tôi.

Nói xong, cơ thể Long Vũ mạnh mẽ đem đôi chân dài gợi cảm của Mã Hiểu Mai kẹp lấy, để ngăn nàng giãy dụa đứng dậy. Đồng thời hắn đem hai tay Mã Hiểu Mai ấn chặt, trong ánh mắt chứa sự tức giận:

- Nhìn xem hôm nay tôi thu thập cô như thế nào.

Bị Long Vũ ép dưới thân thể, Mã Hiểu Mai có chút choáng váng, nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt đỏ hồng mê người. Kịch liệt từ chối, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà nói:

- Đồ lưu manh, cút ngay... Buông, nếu không tôi giết anh.

Mã Hiểu Mai có tu vi đạo lực mạnh hơn Long Vũ một chút, nhưng thực lực tổng thể thì lại kém hơn. Hơn nữa, giờ phút này tâm tư rối loạn, chỉ là dây giũa theo bản năng(DG: không có bản năng thì không giãy)

Dù rằng như thế, Mã Hiểu Mai thoát ra cũng làm cho Long Vũ có chút khó khăn.

Lại giằng co một lúc, Mã Hiểu Mai đem Long Vũ đẩy ra. Đang muốn xoay người, lại không nghĩ bị Long Vũ từ phía sau ấn chặt.

Nhìn thấy quần áo gắt gao bó chặt vòng ba, Long Vũ xòe tay giơ lên, không chút do dự tàn nhẫn vỗ lên kiêu đồn cao vênh kia.

- Bốp.

Một tiếng, âm thanh trong trẻo vang lên mang theo chút mập mờ. Mã Hiểu Mai vừa thẹn vừa giận không nhận được, nhưng mà cái vỗ kia lại làm nàng cảm thấy tê dại.

- Nữ nhân ngu ngốc, giờ tôi cảnh cáo cô. Từ hôm nay trở đi, nếu không có lệnh của, không cho cô bước vào phòng tôi.(DG: Hic cứ làm như nó tình nguyện lắm) Long Vũ dường như còn chưa hết giận, lại tiếp tục vỗ mạnh vào mông nàng. Tuy rằng cách lớp quần áo, tiếp xúc ngắn ngủi nhưng tay Long Vũ vẫn cảm nhận được sự ôn nhu cùng co dãn của kiêu đồn nữ nhân.

- Lưu manh, buông ra.

Mã Hiểu Mai bị nam nhân đánh mông, cảm giác tê dại này càng mãnh liệt, thân thể thậm chí nhũn ra.

Giờ phút này, nàng giống như không có lực phản kháng (DG: Híc mình vừa làm hai bộ vậy mà gặp luôn hai em SM,ôi my buddha)

- Tên lưu manh nhà anh... Tôi sẽ không bỏ qua cho anh.

Mã Hiểu Mai nghiêng răng nghiêng lợi.

- Hừ.

Long Vũ thở phì phì nói:

- Nữ nhân ngu ngốc, cô đã không chịu cúi đầu. Vậy đừng trách anh.

Nói xong, Long Vũ lại giơ bàn tay lên không chút thương hoa tiếc ngọc. Bốp bốp vài cái, bàn tay hắn lại chụp lên mông nàng. Bắt tay vào dùng sờ mông thần chưởng(^)

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

Long Vũ xuống tay rất mạnh, Mã Hiểu Mai quên dùng đạo lực chống lại, mông cảm thấy nóng rát. Đồng thời cảm giác tê dại này càng ngày càng mãnh liệt.

- Nói cô đã sai.

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia cười ác ý, con mắt chăm chăm nhìn vào mông đầy đặn của nàng.Nói:

- Nếu cô chịu nhận sai, hôm nay tôi bỏ qua cho cô. Nếu không, ha ha, thủ đoạn của tôi còn rất nhiều.

- Em em sai rồi.

Mã Hiểu Mai vốn là một người quật cường. Chẳng qua tình huống như vậy, nàng không thể không cúi đầu.

- Ha ha.

Nghe được Mã Hiểu Mai nhận sai, t âm tình Long Vũ nhẹ đi rất nhiều.

Đem nạng buông ra, hấn gác chéo nhân ngồi trên ghế salon. Thản nhiên nói:

- Cô ngồi xuống cho tôi, tôi muốn nói chuyện với cô.

- Hừ.

Mã Hiểu Mai giờ phút này mặt đỏ như xôi gấc. Nàng đưa tay sờ mông mình. Thở phì phò nói:

- Sự tình hôm nay, tôi sẽ nhớ kĩ.

- Thôi đi.

Long Vũ khinh thường nói:

- Nghe khẩu khí của cô, cô còn muốn nữa? Cô cũng đã biết, cô hôm nay không nói không rằng vào trong, thiếu chút nữa làm tôi tẩu hỏa nhập ma.

- Là sao?

Mã Hiểu Mai sững sờ:

- Anh nói là sự thực?

- Đúng vậy.

Long Vũ trắng mắt nhìn Mã Hiểu Mai một cái nói:

- Đây chính là nguyên nhân hôm nay tôi tức giận. Cô nhớ kĩ cho tôi, từ hôm nay trở đi, cô phải tuân theo tất cả quy củ của tôi. Nếu không, chúng ta đường ai nấy đi. Đừng tưởng chị Tuyết Cơ làm mai mà tôi không dám chia tay với cô.

- A.

Mã Hiểu Mai cắn răng trả lời một tiếng. Tuy rằng trong lòng vừa tức vừa ức, nhưng nàng lại không dám nói gì. Thứ nhất, sự tình hôm nay là nàng không đúng trước. Tiếp nữa, chọc giận Long Vũ, đối với nàng, đối với Mã gia không có chỗ tốt nào.

Nàng còn trông cậy vào Long Vũ mang nàng đi vào Huyền Cảnh nữa.

- Ngoại trừ cơm có thể ăn ở ngoài, cô cảm thấy những thức ăn này, người nào có thể ăn?

Cơm trên bàn, Long Vũ nhìn liếc qua Mã Hiểu Mai đối diện. Không chút lưu tình phê phán đồ ăn nói:

- Cô nhìn xem, thịt kho tàu đều biến thành đen sì, thật không biết trong đầu cô là cái gì... Có thể ăn sao? Cô ăn một miếng tôi xem nào?

- Vâng, không muộn.

Mã Hiểu Mai mắt thấy Long Vũ đưa đĩa rau của mình qua. Thấy kiệt tác của mình, nàng liền buồn nôn, vội vàng quay đầu chạy đi.

- Ngày mai em lại học, còn không được sao?

Mã Hiểu Mai vẻ mặt ủy khuất.

- Quên đi, đường đường là đại tiểu thư Mã gia, có thể ăn cơm cùng là không tởi rồi.

Long Vũ thở dài một tiếng nói:

- Có làm hay không là vấn đề thái độ, làm tốt là liên quan đến năng lực. Như vậy đi, từ hôm nay trở đi, cô đem chi phí ăn ở... Hết thấy tiền chi tiêu đều thanh toán, sau này tôi tự nấu cơm là được rồi.

- A.

Mã Hiểu Mai nói:

- Em sẽ cố gắng kiếm tiền.

- Tốt, có lòng cầu tiến là tốt rồi.

Long Vũ cười hắc hắc, khinh bỉ nói:

- Thật không biết Mã gia các cô nghĩ gì, lại có thể không cấp tiền cho cô.

Bữa ăn liên hoan trong không khí không hài hòa chậm rãi kết thúc.

Miễn cưỡng ăn vài miếng xong, Long Vũ đứng dậy không quay đầu lại mà đi thẳng về phòng mình.

Khi Long Vũ đi không lâu, Mã Hiểu Mai cắn răng căm giận nói:

- Hồn dân, sắc lang... Tôi sớm muộn sẽ cho anh đẹp mặt.

Mã Hiểu Mai vừa nói, một bên gấp một miếng cá chép dầm đường (DG: món gì nhỉ, cày đêm đói quá mà nó lại trên mình). Vừa vào đến miệng liền đã phun ra, nhú mầy hô:

- Khó nuốt, khó nuốt.

- Ai za.

Thở dài ai oán một tiếng, Mã Hiểu Mai cười khổ:

- Chẳng lẽ nữ nhân Mã Gia, chỉ có thể hàng yêu trừ ma?

Về phòng, Long Vũ lập tức ghi mấy chữ trên cửa:

- Không được tôi cho phép, cấm vào, nếu không nhớ đến cái mông.

Sau đó, hắn đóng chặt cửa, hơn nữa còn khóa trái.

Làm xong, Long Vũ quyết định tu luyện.

- Chủ nhân, kỳ thật cậu có thể ở trong không gian ảo của tôi tu luyện.

Thanh âm La Lâm vang trong đầu Long Vũ.

- Đưa tôi vào đi.

Long Vũ trả lời.

Lập tức, một cỗ lực lượng cường đại bao phủ thân thể Long Vũ. Ngay sau đó, một dòng nước ấm chảy qua thân thể, lập tức liền chia lìa thân thể cùng ý thức hắn ra.

Trong lúc hốt hoảng, Long Vũ đi tới một chỗ có đại thụ chọc trời, một vùng đất kỳ ảo.

- Chủ nhân, tôi ở chỗ này.

Đột nhiên thanh âm La Lâm vang lên.

Long Vũ theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy phía trước một cái cây mây kết thành xích đu. La Lâm mặc sa y màu trắng đang thích chí ngồi đung đưa trên xích đu.

Cách đó không xa, một con suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi. Tiếng nước chảy cùng với tiếng chim hót thanh thúy trong rừng trúc bên suối vô cùng thú vị.

- La Lâm, đây là không gian cô mới xây dựng, giống như tiên cảnh vậy.

Long Vũ bước nhanh tới, nhìn La Lâm như tiên tử nhẹ giọng hỏi.

- Đúng vậy.

La Lâm khẽ gật đầu, cười nói:

- Chủ nhân, cậu thích cảnh vật nơi này sao? Đây là tôi chuẩn bị đặc biệt cho cậu. Chủ nhân, tôi muốn nói cho cậu một tin tốt. Từ hôm nay trở đi, tôi có thể trực tiếp đốc thúc cậu tu luyện. Việc này không nên chậm trễ, c húng ta liền bắt đầu đi. Bí quyết hỏa phệ của cậu có một bộ phận đã đến cuối cùng của một giai. Hiện tại cậu phóng xuất ra hỏa diễm chuyển hóa cho tôi xem một chút.

- Okie.

Long Vũ gật đầu, bàn tay mở ra, một cổ hỏa diễm màu xanh, chậm rãi từ lòng bàn tay dâng lên.

La Lâm nhìn màu hỏa diễm kia, thoáng chần chờ, nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần chuyển hóa toàn bộ thành màu tím, cậu có thể tu luyện bộ phận vũ kỹ hỏa phệ bí quyết.

Long Vũ trợn mắt, thu hồi hỏa diễm nói:

- La Lâm, cô nói thực cho tôi biết, chuyển hóa cuối một giai rất khó có phải không. Thân thể tôi nhận thêm thống khổ hẳn là càng thêm nhiều phải không?

- Đúng vậy.

La Lâm nói:

- Đúng là như vậy. Cuối cùng một giai, nhận nhiệm vụ loại bỏ tạp chất Hỏa Hệ dị năng. Cho nên, cả thời gian và thống khổ đều mãnh liệt thêm một chút.

- Được rồi, cô tận lực giúp tôi tu luyện đi. Tại không gian ảo của cô, nỗi thống khổ của tôi sẽ ít một chút đúng không?

Long Vũ hỏi.

- Chính là.

Gật gật đầu, La Lâm nói:

- Chủ nhân... Tôi phải nói rõ với cậu. Sự tình cũng không đơn giản như cậu tưởng tượng. Mặc dù đang ở trong không gian ảo tu luyện, thống khổ sẽ ít một chút. Nhưng tổng thể mà nói, cậu phải thừa nhận thống khổ thật lớn. Cho nên, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

127. Chương 39: Tiểu Vũ Luyện Thành Thần Uy Tử Hỏa, Tuyệt Cơ Về Núi Khuyên Nhũ Hương Hương

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 39: Tiểu Vũ luyện thành thần uy tử hỏa, Tuyệt cơ về núi khuyên nhũ Hương Hương

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Okie. Ta biết rồi.

Long Vũ liếm mép, mắt nhìn chăm chăm vào La Lâm nghiêm túc nói:

- Vì muốn thực lực cường đạo, không cần biết giá nào, ta phải kiên trì.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu.

Long Vũ mỉm cười, không chút chần chừ, khuôn mặt bình tĩnh, hơi thở vững vàng, dị năng hỏa hệ trong cơ thể theo tâm mà động. Dưới tác dụng của hỏa phệ bí quyết tiến hành một lần chuyển hóa cuối cùng.

Nhiệt độ trong phòng lập tức liền cao lên.

Hỏa hệ dị năng không ngừng bị áp súc chuyển hóa, lúc này chuyển hóa thành hỏa diễm càng thêm nóng bỏng. Độ tinh khiết càng thêm cao, lúc chảy qua kinh mạch, ý thức Long Vũ vẫn có thể cảm thấy thống khổ mãnh liệt.

Cắn chặt môi, kinh mạch Long Vũ không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn co giật. Chẳng qua cũng may kinh mạch hần cứng cõi hơn người thường nhiều, hơn nữa còn tu luyện hỏa phệ bí quyết đã lâu, đối với đau đớn này sớm đã có tâm lý chuẩn bị.

Trong cơ thể, Hỏa hệ dị năng dưới tác dụng của hỏa phệ bí quyết điên cuồng luyện hóa, không ngừng có hỏa hệ dị năng đồng hóa thành ngọn lửa màu tím. Trong cơ thể Long Vũ chuyển hóa thành hỏa diễm màu tím, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ bành trướng không ngừng.

Thời gian không dài, hỏa diễm màu tím trong cơ thể Long Vũ đã dần đầy trong kinh mạch. Luyện hóa vẫn tiếp tục, đau đớn kịch liệt xong, chìm đắm trong cảm giác lực lượng tăng nhanh Long Vũ bỗng nhiên phát hiện, hỏa diễm màu tím trong cơ thể đã muốn bành trướng tới giới hạn không thể tăng thêm.

Hỏa diễm màu tím không ngừng bành trướng làm cho kinh mạch Long Vũ nhẹ nhàng co rút lại, từng cơn đau đớn kịch liệt, làm cho khoe miệng Long Vũ nứt ra.

- Kiên trì. Ngàn vạn lần không thể buông tay.

La Lâm quát. Giống như sấm sét, vang dội trong đầu Long Vũ.

Hít thật sâu một hơi lãnh khí. Long Vũ vội vàng bảo trì tâm linh trong sáng. Mười ngón tay kết một cái thủ ấn kì dị. Theo Long Vũ thay đổi thủ ấn, hỏa diễm màu tím trong cơ thể tiếp tục bành trướng.

Hỏa diễm màu tím này từ đan điền tràn ngập ra, bắt đầu không ngừng tuần hoàn trong kinh mạch. Mỗi lần tuần hoàn một chu thiên, thống khổ mà Long Vũ nhận được càng kịch liệt hơn.

Thân thể hần không ngừng run rẩy, thậm chí có chút lung lay. Dựa vào bản năng, hần cắn chặt môi, khoe miệng tóe máu.

Hiển nhiên, hần đang gặp thống khổ trước nay chưa từng có.

- Chủ nhân. Nén tử hỏa!

La Lâm quát. Âm thanh lại vang lên trong đầu Long Vũ.

Long Vũ ngưng quyết tâm thần, bắt đầu điên cuồng áp súc.... Rất nhanh tử hỏa đã bị nén thành một đoàn hỏa diễm thực chất thể rắn. Bày ra một phiến màu tử kim.

- Dừng ngừng lại.

La Lâm quát.

Cắn chặt răng, mắt Long Vũ nhắm chặt, tâm cảm nhận đoàn hỏa diễm kia bị áp súc. Dem hỏa phệ bí quyết pháp môn cấp chín vận dụng đến cực hạn, hung hăng nén.

Bởi vì đau đớn kịch liệt, thân thể Long Vũ đã ướt đầm mồ hôi. Nhất là trán, mồ hôi hột không ngừng rơi xuống.

Cả quá trình nén liên tục hai giờ. Trong lúc đó, vài lần Long Vũ có ý niệm buông tha trong đầu nhưng đều bị La Lâm ngăn cản.

- Được rồi.

Trước mặt La Lâm bày một cái máy tính giả định. Trên màn ảnh hiển thị hết thấy số liệu của Long Vũ. Trải qua phân tích tính toán, hỏa phệ bí quyết cấp chín đã thành công.

Nói cách khác, trong cơ thể Long Vũ hỏa hệ dị năng đã hoàn toàn trực tiếp chuyển hóa thành tử hỏa để dùng. Tiếp đó, hần liền có thể tu luyện bộ phận thứ hai của hỏa phệ bí quyết - Huấn luyện vũ kỹ.

Chỉ có dem hỏa phệ bí quyết tầng hai tu luyện xong, dị năng trong cơ thể mới có thể so sánh với đạo lực. Trở thành lực lượng lớn thứ hai của hần.

Nặng nề thở phào nhẹ nhõm, toàn thân Long Vũ vô lực té xuống, ngực hô hấp kịch liệt phập phồng. Nằm ở trên giường, Long Vũ cảm thấy tử hỏa trong cơ thể không ngừng nhảy múa, khóe miệng mỉm cười. Sau một lát, cười ngoác cả mồm. Chẳng qua hắn cũng không cười ra tiếng.

Hắn không muốn kinh động nữ nhân ngu ngốc Mã Hiểu Mai kia.

Hơn nữa, có một số việc hắn không muốn cho nữ nhân ngu ngốc biết.

Một lúc sau, Long Vũ mới chậm rãi thu khí, trên mặt vui sướng hiện rõ, hai chân giật giật có chút hơi ê ẩm tê dại, lại bắt đầu tư thế tu luyện.

Thở khẽ một hơi, Long Vũ mắt khép hờ, tâm thần chìm vào trong thể nội. Hắn muốn cẩn thận xem xét một phen, nhìn xem tu luyện hỏa phệ bí quyết, rốt cuộc mang tới cho hắn cái gì.

Tâm thần chìm vào trong đan điền, tử hỏa nhỏ như lòng bàn tay đang chậm rãi xoay tròn, chung quanh tỏa ra một cỗ khí tức cường đại.

Tâm thần chăm chú nhìn đoàn hỏa diễm, Long Vũ thỏa mãn gật đầu, tuy rằng hiện tại tử hỏa thể tích nhỏ, chẳng qua trong đó ẩn chứa năng lượng cường đại.

Hơn nữa, theo hỏa hệ dị năng trong cơ thể hắn không tách rời, thể tích đoàn tử hỏa diễm này, uy lực sẽ còn gia tăng.

Tâm thần khống chế tử hỏa, trong lòng Long Vũ hơi động, một luồng tử sắc hỏa diễm liền nhanh chóng theo tâm thần điều khiển mà đi. Từ đan điền đến kì kinh bát mạch, rồi đến mười hai chính kinh, đi qua mười hai kinh mạch... Một chu thiên xong, tử hỏa lại trở về đan điền.

Cả quá trình, ngoại trừ cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua, cũng không có gì cản trở cả.

Thân thể Long Vũ, kinh mạch dường như đã thích ứng với tử hỏa.

Tâm thần không ngừng khống chế được tử hỏa xuất nhập. Đợi đến lúc tu luyện thuần thục, lúc đó Long Vũ mới thỏa mãn dừng lại, tâm thần chậm rãi rời khỏi cơ thể.

Hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong đồng tử tối đen lóe lên một ánh mắt tự tin.

- Chủ nhân, chúc mừng cậu.

La Lâm nói:

- Cậu đã thành công ngưng tụ tử hỏa. Kế tiếp, cậu có thể tu luyện tử hỏa vũ kĩ. Nói như vậy, cậu liền có thể phát huy uy lực lớn nhất của hỏa hệ dị năng.

- La Lâm, cảm ơn cô.

Long Vũ nói:

- Nếu không có cô, tôi nghĩ tôi không thể nào có thành tựu như hôm nay.

- Chủ nhân, đây là nhiệm vụ của tôi.

La Lâm nghiêm túc nói:

- Chủ nhân, tôi là máy tính hình người của cậu. Tôi sinh ra là để phục vụ cho cậu.

Long Vũ nhếch miệng cười. Ngẩng đầu, nhìn La Lâm giống như tiên tử, cười sáng lạng nói:

- Có cô làm bạn thật tốt... Đáng tiếc, cô không có tình cảm. Nếu không bản thân tôi có thể tâm sự với cô.

- Chủ nhân, tôi... tôi không hiểu tình cảm.

Ánh mắt La Lâm dường như hơi biến đổi. Chỉ là Long Vũ cũng không biết(DG: hic cái này sao giống chiếc điện thoại thần kì thế? Biên: Ta cũng không thấy vậy)

- Chủ nhân, thực xin lỗi, tôi không thể trợ giúp cậu về mặt tình cảm... Tình cảm là thứ phức tạp nhất của con người, ngay cả chính bản thân còn không hiểu. Tôi do con người tạo ra, cho nên tôi cũng không thể hiểu được thứ này.

La Lâm nói.

Nhún vai, Long Vũ thản nhiên nói:

- Cô không có thần kì như vậy, là tôi kỳ vọng cô qua cao... La Lâm, tôi không biết hệ thống của cô, của kẻ sáng tạo ra cô rồi cuộc là xử lí nhận thức về tình cảm như thế nào. Tóm lại, tôi cảm ơn cô.

Trên mặt La Lâm hiện lên một tia nghi hoặc, nàng đi đến trước mặt Long Vũ chậm rãi ngồi xuống, trầm tư một chút. Mở miệng nói:

- Chủ nhân, có lẽ tôi có thể biết... Tôi nói tương lai... Tương lai tôi có thể sẽ biết.

Long Vũ gãi đầu. Ngượng ngùng nói:

- Là sao

Nghe Long Vũ nói vậy, trên khuôn mặt La Lâm thoáng hiện lên một chút cảm xúc khó hiểu. Cũng bất ngờ trầm mặc:

- Ta cũng không biết.(DG: Hic nghe giống như hai đứa hâm đi hẹn hò ấy)

Nhìn vẻ mặt La Lâm như thế, Long Vũ hơi động tâm:

- Cô có biết hình thái thái tiến hóa cuối cùng của cô không?

- Tôi không biết.

La Lâm nhẹ giọng nói.

- Chủ nhân, tôi nghĩ cậu cần phải trở về... Thể chất của cậu hiện tại, ý thức không thể tách rời lâu được.

La Lâm lại trầm mặc, một lúc sau mới nói.

- Ừ.

Long Vũ trả lời:

- Được rồi, cô đưa tôi trở về.

Tuyết Cơ nhận được phi kiếm truyền tin của Lữ Minh, trong lòng kinh hãi, sắc mặt liền trầm xuống. Do dự mãi, nàng liên hệ Long Vũ, để cho hắn tìm đến nhà trọ của nàng một chuyến.

Trong điện thoại, Tuyết Cơ không có nói tình hình thực tế, chỉ nói có chuyện gấp.

Long Vũ nhận được điện thoại xong, không hai lời trực tiếp chạy đến. Bởi vì từ trong điện thoại của Tuyết Cơ hắn nghe được một tia lo âu.

Trong kí ức hắn, chị Tuyết Cơ cho tới bây giờ không có thất thố quá như thế.

- Chết tiệt, rốt cuộc Tiểu Vũ làm gì Hương Hương.

Trong lúc chờ đợi, Tuyết Cơ không ngừng đi tới đi lui trong phòng khách, trên mặt vẻ lo lắng không thể che dấu

- Rầm rầm.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Tuyết Cơ liền đi mở cửa, quả nhiên là Long Vũ. Mắt thấy sắc mặt Tuyết Cơ ngưng trọng, Long Vũ vội vàng đóng cửa nói:

- Chị Tuyết Cơ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Hừ.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, cả giận nói:

- Em ngồi đi đã. Em nói cho chị biết, trong lúc em ở cùng Hương Hương rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Không có gì?

Long Vũ vỗ trán nói:

- Chị Tuyết Cơ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chị nói cho em biết đi?

- Tiểu Vũ, em cũng đã biết Hương Hương xảy ra chuyện?

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Chị phải biết hai đứa ở Âm Sơn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Thật không có.

Chuyện tình ở Âm sơn tuy rằng đã rất lâu, nhưng nay nghĩ đến, Long Vũ cảm thấy có chút hoang đường.

- Ài.

Tuyết Cơ thở dài một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, chị nhận được tin tức của Lữ Minh nói Hương Hương muốn tu luyện vô tình thiên đạo.

- Cái gì là vô tình thiên đạo?

Long Vũ vội vàng hỏi.

- Cái gọi là vô tình thiên đạo, chính là cắt đứt tất tình lục dục.

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Thiên đạo vô tình, vô tình thiên đạo, chính là đạo lí này.

- Tiểu sư muội, vì sao lại như vậy?

Long Vũ hỏi.

- Chị đang muốn hỏi em đấy?

Tuyết Cơ nói:

- Tiểu Vũ, đứa nhỏ Hương Hương này rất quật cường. Chị biết tính tình nó, nếu đã quyết thì sẽ làm bằng được. Cho dù là chị, đôi khi cũng rất khó giải quyết. Cho nên chị rất muốn biết, hai đứa tại Âm Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bởi lẽ Hương Hương làm như vậy, nhất định có nguyên nhân.

Long Vũ toát mồ hôi.

Cẩn thận nghĩ lại, chuyện này đúng là liên quan đến hắn. Chỉ là chuyện hắn xâm phạm Hương Hương đánh chết cũng không thể nói. Thứ nhất, Hương Hương bên kia sẽ không đáp ứng. Tiếp theo, chuyện hoang đường như vậy, hắn cũng không dám nói với Tuyết Cơ.

- Tiểu Vũ, em cùng Hương Hương thực không có phát sinh sự tình gì sao?

Tuyết Cơ lại truy vấn.

- Không có.

Long Vũ kiên quyết nói.

- Xem ra là Hương Hương muốn mau chóng gia tăng công lực. Hải tử này hận thù trong lòng còn chưa dứt.

Tuyết Cơ u oán thở dài nói:

- Thiên đạo vô tình, người vô tình thì con đường thênh thang. Nếu Hương Hương thật muốn tu luyện vô tình thiên đạo. Tu vi ngày sau sẽ tiến lên thần tốc, tương lai thành tựu vượt xa chị. Chẳng qua... Tu luyện vô tình thiên đạo nguy hiểm dị thường, nhất là trong quá trình chặt đứt tất tình lục dục. Rất dễ dàng bị tâm ma quấy nhiễu mà bị tẩu hỏa nhập ma. Theo điển tịch Huyền Môn ghi lại, tại năm trăm năm trở lại đây, từng có mười người tu luyện vô tình thiên đạo, nhưng cuối cùng đều thất bại buông xuôi, hồi phi yên diệt, ngay cả cơ hội luân hồi đối kiếp cũng không còn.

Long Vũ càng thêm kì quái nói:

- Chị Tuyết Cơ, Hương Hương rốt cục có cừu hận gì? Nếu nàng muốn tu luyện hẳn nàng đã biết vô tình thiên đạo kia nguy hiểm. Bởi vậy có thể thấy, nàng có bao nhiêu quyết tâm.

Long Vũ nói đến đây, đuối hơi, hơi có chút chột dạ.

- Ân oán Thực Trung Đường Môn chị cũng không rõ ràng lắm... Đúng rồi, việc này em không cần quản, chỉ cần cố gắng tu luyện tốt là được rồi.

Tuyết Cơ dường như không muốn nói rõ.

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ lại nói:

- Tiểu Vũ, quên nói với em. Con hổ nhỏ dễ thương của em từ đêm qua không thấy bóng dáng, không phải là trốn mất đấy chứ?

- Không thể nào... Chị Tuyết Cơ. Sao chị không nói sớm cho em biết.

Long Vũ buồn bực:

- Không phải em nói gia hỏa kia rất ngoan sao?

- Mấy ngày nay chẳng thấy đâu, như rồng thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Có đôi khi, cả khí tức chị cũng không cảm ứng được.

Tuyết Cơ nghiêm mặt nói:

- Tiểu Vũ, chị có một loại dự cảm, em mang tiểu gia hỏa từ Huyền Cảnh này về, thực không đơn giản.

Đương nhiên không đơn giản, gia hỏa này là thập cấp yêu thú của thời đại kỷ nguyên vũ trụ. Long Vũ cười khan một tiếng nói:

- Có lẽ vậy, từ sau lần chết hụt, vận khí của em cũng trở nên tốt hơn.

Nghe lời ấy, sắc mặt Tuyết Cơ liền nghiêm nghị, cứng rắn:

- Tiểu Vũ, nhân sinh trên đời, đương nhiên kỳ ngộ rất trọng yếu. Nhưng em đừng quên, nỗ lực bản thân quan trọng hơn. Em ngàn vạn lần không được coi nhẹ mình. Hiểu chưa?

- Vâng.

Long Vũ gật đầu nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị yên tâm đi, em biết nên làm thế nào. Đúng rồi, chuyện tiểu sư muội chị định làm như thế nào?

- Ài, còn có thể làm sao?

Tuyết Cơ nói:

- Kể bây giờ, chị cũng chỉ có thể tự mình đi xem. Chỉ mong chị tới có thể làm nó thay đổi chủ ý.

Nói tới đây, Tuyết Cơ hỏi:

- Tiểu Vũ, không bằng em theo chị cùng trở về tổng bộ Huyền Môn một chuyến đi?

- Được rồi.

Long Vũ đáp ứng ngay. Đối với Đường Hương Hương, trong lòng hẳn có chút áy náy.

Cả Thái Huyền Sơn đều yên lặng dưới ánh trăng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Trong giây lát trên đỉnh Vân Dương xuất hiện một thân ảnh hắc sắc, trong hoàn cảnh u ám, nếu không nhìn kĩ thật khó phát hiện.

Trên vách đá sâu trong biển mây, một thân ảnh đẹp đẽ vẫn đứng ở đó, bóng lưng cô tịch lộ ra vẻ uyển chuyển gợi cảm.

Hắc sắc thân ảnh rất nhanh hướng tới gần đạo thân ảnh đẹp đẽ kia.

- Sư tôn à sư tôn, con rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Đứng ở vách đá sâu trong biển mây, thân ảnh đẹp đẽ kia không ai khác chính là Đường Hương Hương.

- Hương Hương.

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc từ sau lưng truyền đến. Thân mình Đường Hương Hương khẽ run lên, vội vàng quay người lại. Đã thấy cách xa nàng là một nữ tử mặc quần áo màu đen. Màn đêm và y phục làm nàng tựa như U Linh.

Đường Hương Hương định thần lại, trong mũi mơ hồ cảm thấy được một cỗ u hương.

Hắc sắc nhân ảnh gọi Đường Hương Hương một tiếng, sau đó không gọi nữa, chỉ lẳng lặng đứng đó, chăm chú nhìn nàng.

- Vân di, sao người tới đây?

Tuy rằng hắc sắc nhân ảnh kia che mặt, nhưng Đường Hương Hương vẫn nhận ra nàng.

Bóng đen kia bị gọi là Vân di nhìn Đường Hương Hương liếc mắt, khăn che mặt khẽ động, gật đầu nói:

- Hương Hương, vì sao phải tu luyện vô tình thiên đạo? Vân di không phải đã nói cho con sao? Chỉ cần một ngày ta còn sống, ta sẽ chống đỡ cho con. Con cần gì phải gấp gáp như vậy.

- Đợi chút.

Vân di dường như nhớ ra cái gì đó, nói:

- Con không phải người làm ấu, con đã đáp ứng ta, ta tin tưởng con sẽ không nuốt lời... Đường Hương Hương, ta hỏi con, có phải con bị suy sụp về mặt tình cảm hay không?

Đường Hương Hương mỉm cười nói:

- Vân di, người cứ yên tâm đi, con không sao... Con chỉ muốn mau chóng thành công, Con không muốn bắt Vân di phải gánh vác mọi việc.

Vân di nhìn nàng một cái, thản nhiên nói:

- Hương Hương, bây giờ còn chưa đến phiên con gánh vác.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Đường Hương Hương lộ ra nụ cười tươi nói:

- Vân di, con lớn rồi... Cho dù tìm khắp Huyền Môn, trong hàng đệ tử trẻ, con cũng không kém ai. Vân di, người đừng quá cố sức. Chuyện Đường gia, con sớm hay muộn cũng sẽ tham gia.

- Đứa nhỏ này.

Thanh âm Vân di có chút nghẹn ngào:

- Hương Hương nghe con nói như vậy ta cũng thấy vui vẻ, con thực đã lớn rồi.

- Vân di, chuyện tình vô tình thiên đạo tâm lý con đã nắm chắc. Người đừng quan tâm quá, tin con đi. Hương Hương đã lớn.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói.

- Ân.

Vân di u oán nói:

- Hương Hương, một khi đã như vậy, Vân di đi trước. Ta chờ ngày con quay về Đường Môn.

- Vâng.

Đường Hương Hương nhận lời Vân di. Trong lòng vẫn còn oán hận Long Vũ.

Do ngày đó bởi vì hảo tâm không thành, Long Vũ liền trở nên khó chịu vô cùng, thấy nàng là la lối om sòm, lời lẽ châm chọc không ngớt.

Nhiều khi, Mã Hiểu Mai đã muốn bỏ đi.

Nhưng vì đại nghiệp của Mã gia, nàng luôn chịu đựng.

Nhưng hôm nay, nàng thật sự không chịu nổi. Nàng càng nhịn, thì Long Vũ càng lấn tới. Nhiều khi, Long Vũ còn sàm sỡ nàng.

- Cha, con chịu đủ rồi. Con muốn chia tay Long Vũ.

Trong lúc trầm mặc nỗi điên, ngay cả sắp chết cũng vậy. Hôm nay rốt cục Mã Hiểu Mai đã điên rồi. Nàng tức giận:

- Cha. Con thực không chịu nổi, xin tha thứ cho con, con không thể tiếp tục ở bên cạnh Long Vũ.

- Không được.

Mã Ngọc nghiêm mặt nói:

- Hiểu Mai, cha nghĩ trong lúc này con cùng Long Vũ có thể xảy ra hiểu lầm. Như vậy đi, cha đi giúp con nói chuyện. Sự tình có lẽ cũng không đơn giản như vậy.

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Mã Hiểu Mai chua xót:

- Cha, Long Vũ chẳng qua là muốn đuổi con đi. Con tiếp tục ở lại như vậy, cũng vô tích sự thôi.

- Con nói, là Tiểu Vũ cố ý?

Mã Ngọc hỏi.

- Đúng vậy.

Mã Hiểu Mai nói:

- Trên người Long Vũ dường như cất giấu một vài bí mật không muốn cho người khác biết, ý thức tự bảo vệ của anh ta rất mạnh. Anh ta luôn luôn đề phòng con. Con cảm thấy dù chúng ta cố gắng như thế nào, anh ta đều khó có thể tiếp tục để con ở lại.

- Việc này.

Mã Ngọc khẽ nhíu mày:

- Quả là như vậy, vấn đề cũng có chút khó khăn. Mã Hiểu Mai, bất kể thế nào, con cũng không thể bỏ cuộc. Con đừng quên nhớ chức trách nữ nhân Mã gia. Cho dù chết cũng không lùi bước. Con không nhớ mẹ người năm đó làm như thế nào à?

- Con biết.

Mã Hiểu Mai dường như đang hồi tưởng chuyện thương tâm cũ, thần sắc liền nhất thời ảm đạm đứng lên:

- Cha, con biết phải làm gì.

Dừng một chút, Mã Hiểu Mai lại nói:

- Cha, chuyện này cha không cần lo, con sẽ tự xử lí. Đúng rồi cha, vì cái gì nữ nhân Mã gia chúng ta ngoại trừ hàng yêu trừ ma, cái khác đều không tốt.

Nhớ tới tài nấu nướng của mình, Mã Hiểu Mai có chút thẹn thùng.

- Khụ khụ.

Mã Ngọc cười khan một tiếng:

- Hiểu Mai, chuyện này... Con nghe cha. Nữ nhân Mã gia ngoài hàng yêu trừ ma, không thể làm thứ gì khác. Cho dù làm cũng chẳng tốt đẹp.

- Con muốn biết vì sao?

Mã Hiểu Mai gặng hỏi:

- Là bởi vì lời nguyên rửa kia sao?

- Đúng vậy.

Mã Ngọc thở dài một tiếng gật đầu:

- Hiểu Mai, chuyện này tương lai sẽ giải quyết. Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là nghĩ biện pháp vào Huyền Cảnh. Cha nghĩ ông nội của con mấy năm nay ở Huyền Cảnh sợ là đã tìm được phương pháp giải trừ nguyên rửa.

- Oh.

Lời vừa nói ra, đôi mắt Mã Hiểu Mai hiện lên chút kỳ vọng. Từ trước tới nay, nàng cảm thấy được nữ nhân Mã gia không thể bình thường được.

Lúc trước, nàng thấy nữ nhân Mã gia vẻ vang.

Nhưng bây giờ, làm một nữ nhân, nàng lại chỉ có thể hàng yêu trừ ma. Việc nữ nhân bình thường làm được nàng lại không thể.

- Cha, con đi trước. Chuyện này cha không được nói với chị Tuyết Cơ, tự con sẽ xử lý tốt.

Mã Hiểu Mai nói:

- Không quản việc gì, con sẽ kiên trì. Vì Mã gia, dù có chết cũng cam lòng.

- Con ngoan... kỳ thật cha cảm thấy được Long Vũ cũng không phải khó gần. Để làm thân thiện hơn, có lẽ con nên thử dịu dàng một chút.

Mã Ngọc nói.

- Cha.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai có chút thẹn thùng:

- Điều này nữ nhân Mã gia không thể. Cha nói con làm sao bây giờ?

- Được rồi, không nói nữa. Việc này, con nắm chắc chứ?

Mã Ngọc nói:

- Hiểu Mai, cha tin con. Con có thể giải quyết tốt.

Việc Tuyết Cơ đến, Đường Hương Hương sớm đã đoán trước.

Chẳng qua tu luyện vô tình thiên đạo, nàng hạ quyết tâm. Ngay cả là sư tôn Tuyết Cơ tự mình đến khuyên nàng cũng không có ý định đổi ý.

Trời đã về chiều, đổ rực một góc chân trời. Một cơn gió hiu hiu thổi đến làm người ta thoải mái phong cảnh sơn thủy đẹp đẽ. Thái Dương phong, trong phòng Tuyết Cơ, thầy trò hai người trầm mặc, ai cũng không nói. Người nhìn ta ta nhìn người. Cứ như vậy nhìn nhau.

Rất lâu sau, Tuyết Cơ phá vỡ sự yên lặng:

- Vì cái gì... Hương Hương. Ta biết tính con nóng nảy, ta sẽ không ép con. Nhưng con phải cho ta một lý do ổn thỏa.

Ý Tuyết Cơ rõ ràng. Người có thể tu luyện vô tình thiên đạo. Nhưng phải thuyết phục được ta.

- Sư tôn. Người để con làm chủ một lần được không?

Đường Hương Hương nói.

- Không thể.

Tuyết Cơ nhún mày, đứng dậy, đi đến ngồi bên cạnh Hương Hương, nắm lấy tay nàng, hỏi:

- Hương Hương, nói cho ta, con ở Âm Sơn với Tiểu Vũ xảy ra chuyện gì không vui. Sư tôn sẽ làm chủ cho con.

- Không có.

Đường Hương Hương quả quyết phủ nhận:

- Sư tôn, con cùng Tiểu Vũ sư huynh lúc đó tốt lắm, con tu luyện vô tình thiên đạo không liên quan đến Tiểu Vũ sư huynh. Con chỉ muốn mạnh hơn.

- Hương Hương, vô tình thiên đạo hung hiểm, con đã biết.

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Hơi có sơ sẩy, sẽ biến thành tro bụi, vạn kiếp bất phục. Con phải cẩn thận.

- Con biết.

Đường Hương Hương nghiêng đầu nhìn sư tôn mình kính yêu nhất:

- Sư tôn, không cần quan tâm, Hương Hương đã lớn, con có thể tự chăm sóc mình. Sư tôn, hãy tin tưởng con, con nhất định sẽ thành công.

- Từ xưa đến nay, bao nhiêu thiên tài Huyền Môn từng thử qua con đường tắt ma quỷ này, tuy nhiên chẳng ai thành công

Tuyết Cơ nhẹ nhàng nói:

- Hương Hương, con nói sư tôn có thể nào không lo lắng?

Nói tới đây, Tuyết Cơ đột nhiên hỏi:

- Con nói cho Vân di chưa?

Nghe Tuyết Cơ nhắc tới Vân di, sắc mặt Đường Hương Hương liền đại biến, vẻ mặt bối rối. Nàng liền đứng dậy, quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt xin lỗi:

- Sư tôn... Người cũng biết sao? Xin người trừng phạt Hương Hương, mấy năm nay Hương Hương luôn giấu diếm.

- Đứa nhỏ ngốc, đứng lên.

Tuyết Cơ mỉm cười nói:

- Đứng dậy, không cần lo lắng. Kỳ thật lúc con lần đầu tiên gặp Vân di ta cũng biết. Qua điều tra ta mới biết quan hệ con cùng Vân di. Đồng thời ta cũng nhận định Vân di không gây bất kì uy hiếp gì với Huyền Môn. Từ đó, ta đặc biệt chăm sóc đệ tử tuần núi. Nếu không, con gặp mặt Vân di sớm đã bị người Huyền Môn phát hiện.

- Sư tôn.

Nghe được lời Tuyết Cơ, Đường Hương Hương liền cảm động. Thanh âm nàng nghẹn ngào nước mắt như mưa. Nàng nghiêm túc dập đầu trước Tuyết Cơ một cái.

- Sư tôn, đại ân đại đức của người, con khắc sâu trong lòng.

Đường Hương Hương là người có ân tât báo, hướng hồ mấy năm nay, Tuyết Cơ yêu thương nàng như vậy.

- Hương Hương, đứng lên.

Tuyết Cơ nói:

- Con là đệ tử của ta, ta tốt với con là bình thường. Đứng lên đi.

- Sư tôn, người để con quỳ một lúc.

Nói xong Đường Hương Hương lại dập đầu.

Lúc này Tuyết Cơ không ngăn cản nàng, tùy ý để nàng cúi lạy.

Xét cho cùng mà nói, những cái lạy này đáng để nàng nhận.

- Được rồi, Hương Hương, đứng dậy.

Tuyết Cơ đứng dậy tự mình nâng Hương Hương lên:

- Hương Hương, sau này đừng như vậy, sư tôn ngươi thân là khuê nữ.

- Vâng, con biết.

Đường Hương Hương nói.

Tuyết Cơ lại nói:

- Hương Hương, ta nói câu này. Ta không ép con nhưng con nhất định phải nghĩ kĩ mới được quyết định.

- Một bước sa chân ngàn năm ô nhục. Quay đầu nhìn lại hối hận cả đời.

- Sư tôn, xin người yên tâm, con biết nên làm thế nào.

Đường Hương Hương cho Tuyết Cơ thấy ánh mắt tự tin.

Long Vũ đặt chân tại Thái Huyền Sơn, cảnh sắc vẫn thế nhưng người lại khác xưa.

Huyền Môn tụ hội đoạt giải nhất. Long Vũ dùng hành động thực tế chứng minh nắm tay mình to nhất. Ngày xưa người ta chế giễu, cười nhạo hắn, bây giờ đều nói năng thận trọng, hoặc tự giác câm mồm.

Chẳng qua trong lòng vẫn không tôn kính, chỉ là có chút e ngại cùng lạnh lùng.

Cảm giác như thế. Rất đáng ghét.

Nhưng so với trước kia, đã xem như không tồi rồi.

Đóng băng ba thước. Một ngày lạnh giá.

Long Vũ rất rõ ràng trên dưới Huyền Môn có thành kiến với mình. Hắn cũng không tham vọng quá lớn đoạt giải nhất trong Huyền Môn tụ hội một lần đã có thể thay đổi cách nhìn của họ với bản thân.

Con đường của hắn, còn rất dài.

Long Vũ thầm tuyên thệ, một ngày nào đó, hắn sẽ đem Huyền Môn chà đạp dưới chân.

- Tiểu Vũ sư đệ.

Ngay lúc Long Vũ trầm tư, phía sau truyền đến tiếng Lữ Minh. Quay đầu nhìn, chỉ thấy Lữ Minh tao nhã. Một thân ăn mặc trang nhã, phối hợp dáng người cao ngất quả là rồng trong loài người.

Nhưng dựa vào tướng mạo, Long Vũ dường như chẳng thể so bì, thậm chí thua thối. Chẳng qua Long Vũ cũng có chỗ để kiêu ngạo.

Bởi vì hắn từng đánh bại Lữ Minh.

- Đại sư huynh.

Ngoại trừ Đường Hương Hương, trên dưới Huyền Môn cũng chỉ có Lữ Minh không làm Long Vũ chán ghét. Hắn mỉm cười nói:

- Đại sư huynh, lâu mới gặp, phong thái người không giảm.

- Ha ha.

Lữ Minh cười khẽ vài tiếng, đi tới, thoáng do dự nói:

- Tiểu Vũ sư đệ, kỳ thực người không tồi đâu... Tại Huyền Môn tụ hội, biểu hiện của người thực sự ngoài dự đoán. Không quản người khác, ta rất bội phục. Đúng rồi, Tuyết Cơ sư thúc có làm Hương Hương thay đổi chủ ý hay không?

Hiển nhiên, câu nói sau cùng mới là trọng điểm.

- Ta không biết.

Nhắc tới chuyện này, tâm tình Long Vũ cũng khổ sở. Tuy rằng chưa gặp Đường Hương Hương, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy chuyện Đường Hương Hương tu luyện vô tình thiên đạo hắn là có chút quan hệ cùng hắn.

Chẳng qua đầu đuôi chuyện này không thể nói với người ngoài.

- Ài.

Lữ Minh trầm thờ dài u oán, vẻ mặt lo lắng:

- Cũng không biết rốt cuộc Hương Hương bị tổn thương gì mà phải làm ra như thế... Nếu ta tìm được kẻ làm tổn thương tiểu sư muội, ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Long Vũ nghe vậy chột dạ.

Hắn dường như theo bản năng thoáng nhìn qua Lữ Minh, chỉ thấy trong mắt hắn tràn đầy sát khí.

- Tiểu Vũ sư đệ, ta thấy ngươi thân với tiểu sư muội. Ta muốn nhờ ngươi một việc, đi khuyên nhủ tiểu sư muội, để nàng buông tha vô tình thiên đạo đi.

Lữ Minh ngữ khí vô cùng lo lắng:

- Từ xưa đến nay, chưa có người Huyền Môn nào có thể luyện thành vô tình thiên đạo. Ta cẩn thận xem điển tịch, phát hiện tu luyện vô tình thiên đạo có hai hậu quả. Một là tan thành tro bụi, không thể luân hồi, hai là tẩu hỏa nhập ma, trở thành Thiên Ma, làm hại thương sinh.

- Hai loại khả năng này chúng ta đều không muốn thấy. Tiểu Vũ sư đệ, nhờ ngươi.

Lữ Minh thành khẩn nói.

- Ta... ta sẽ cố hết sức.

Đối mặt với Lữ Minh thành thật, hắn không thể từ chối.

Thực tế, cho tới hôm nay, Long Vũ không biết nên đối mặt như thế nào với Đường Hương Hương. Tuy rằng sự tình âm sơn là có nguyên nhân, yêu hồ làm loạn. Nhưng dù sao hắn cũng là đương sự.

Hắn trót phá hủy sự trong trắng của người ta.

- Đại sư huynh, việc này không nên chậm trễ, ta đi xem đã.

Long Vũ nói.

- Ủ.

Lữ Minh tràn ngập chờ mong:

- Tất cả nhờ ngươi.

- Được rồi.

Long Vũ nói xong lập tức xoay người đi. Nhìn ra đại sư huynh Lữ Minh cũng thích Hương Hương. Nếu không hắn cũng không sốt ruột như thế.

Nhìn bóng lưng Long Vũ, Lữ Minh thấp giọng cầu khẩn:

- Sư đệ, mong rằng ngươi thành công.

- Đại sư huynh.

Đột nhiên Ưng Kiếm cũng không biết từ đâu đi ra, nhanh chóng bước tới:

- Đại sư huynh, ngươi vừa mới nói cho Long Vũ tên nghiệt...

- Khép cái mồm lại.

Uông kiếm muốn gọi Long Vũ là nghiệt chủng, nhưng là nghiệt... kia còn chưa thốt ra, đã bị Lữ Minh phán đoán chính xác quát ngang cắt đứt lời hắn.

Lữ Minh nghiêm mặt, ánh mắt sáng rực nhìn Uông kiếm nói:

- Sư đệ... Người còn muốn gọi Tiểu Vũ sư đệ là nghiệt chủng sao? Chẳng lẽ người không nhớ chuyện Huyền Môn tụ hội, chẳng lẽ ngươi không nhớ lời thề của ta. Tiểu Vũ dùng hành động chứng minh thực lực bản thân, hiện giờ hắn là hy vọng trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Huyền Môn chúng ta. Đừng nói là người, cho dù là ta cũng phải tôn trọng Tiểu Vũ sư đệ. Hôm nay xem như cảnh cáo, lần sau ta sẽ không tha đâu.

Uông Kiếm bị Lữ Minh giáo huấn một chút, trong lòng xem thường, nhưng ngoài mặt vẫn không dám.

- Đại sư huynh dạy phải.

Uông kiếm cúi đầu nhận sai, lập tức nói:

- Đại sư huynh, Tuyết Cơ sư thúc đến đây, tình huống thế nào?

- Ta không rõ.

Lữ Minh lắc đầu:

- Ta vừa hỏi qua Tiểu Vũ sư đệ, hắn cũng không biết. Tiểu sư muội cá tính quật cường, tu luyện vô tình thiên đạo lại là đại sư, ta thấy nàng rất khó quay đầu lại.

- Vậy phải làm thế nào?

Uông kiếm lập tức nóng nảy:

- Đại sư huynh, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản tiểu sư muội luyện vô tình thiên đạo. Dù bỏ qua, coi như tiểu sư muội thiên tư thông minh, thành công tu luyện vô tình thiên đạo, đối với hai ta cũng không có chút tốt gì.

- Có ý gì?

Lữ Minh hỏi.

- Đây không phải rõ ràng sao?

Uông Kiếm nói:

- Vô tình thiên đạo phải cắt đứt thất tình lục dục. Tương lai coi như tiểu sư muội luyện thành vô tình thiên đạo, cũng chỉ là máu lạnh vô tình, không phải là người trần mắt thịt, không phải là tiểu sư muội xinh xắn nữa.

- Người không nói cái này ta cũng biết.

Lữ Minh thở dài nói:

- Ta và người căn bản không có biện pháp, cũng không có tư cách ngăn cản. Hiện giờ duy nhất chỉ có thể dựa vào Tuyết Cơ sư thúc và Tiểu Vũ sư đệ.

128. Chương 40: Vách Đá Cheo Leo Tìm Vô Tình Thiên Đạo

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 40: Vách đá cheo leo tìm vô tình thiên đạo

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuận Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Long Vũ kẻ phé... Thực xin lỗi Đại sư huynh ta quen mồm rồi.

Uông kiếm vội vàng xin lỗi, lập tức nói thêm:

- Đại sư huynh, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp, đem toàn bộ hi vọng kí thác trên người khác thì không được. Người xem như vậy được không? Làm cho Thiên Cơ sư bá ra mặt can thiệp đi? Thiên Cơ sư bá đứng đầu Huyền Môn, hẳn ra mặt hẳn có thể ngăn cản Tiểu sư muội.

- Không thể.

Lữ Minh sáng suốt bỏ qua đề nghị của Uông kiếm:

- Quy củ Huyền Môn người cũng biết, ngoại trừ chuyện bắt buộc trong Huyền Môn ra, còn tu luyện đều cho mình làm chủ. Hương Hương là đệ tử Huyền Môn, nàng có quyền tự lựa chọn. Ngay cả đứng đầu Huyền Môn cũng không thể can thiệp.

- Ta biết, nhưng người muốn trở mặt nhìn tiểu sư muội luyện vô tình thiên đạo, không còn là người trần mắt thịt nữa sao?

Uông kiếm nói:

- Cái này tốt thôi... Vạn nhất nàng thất bại tan thành tro bụi.

- Phó mặc cho trời thôi.

Lữ Minh thản nhiên nói:

- Sư đệ, chúng ta chờ đi.

Tuyệt Cơ đi rồi, Đường Hương Hương vẫn cứng đầu. Thần sắc nàng vẫn tràn ngập lo âu. Tuy rằng nàng vẫn tỏ vẻ sẽ tôn trọng lựa chọn của Hương Hương. Nhưng sâu trong lòng thì không tán thành Hương Hương luyện vô tình thiên đạo.

- Chị Tuyệt Cơ, tiểu sư muội thế nào?

Cắm đầu cắm cổ đi tới, Long Vũ vội hỏi.

- Ài.

Tuyệt Cơ u oán thở dài, lắc đầu:

- Tiểu Vũ, chị bất lực, dường như Hương Hương đã hạ quyết tâm.

Tuyệt Cơ dùng uy nghi sư tôn, mãnh mẽ ngăn cản, Đường Hương Hương tự nhiên không dám không nghe. Chỉ là Tuyệt Cơ không muốn như vậy.

Bởi vì nàng biết việc này không thể miễn cưỡng.

Dưa xanh không ngọt, miễn cưỡng thì càng rắc rối.

- Chị Tuyệt Cơ, để em vào xem tiểu sư muội thế nào?

Dù sao cũng phải đối mặt. Lấy dùng khí, Long Vũ quyết định đi gặp Hương Hương. Chính là theo lời hứa với Lữ Minh. Cố hết sức.

- Được rồi.

Tuyệt Cơ gật đầu, nói:

- Em vào đi. Hương Hương chưa nghỉ ngơi. Tiểu Vũ, chị hy vọng em làm cho chị bất ngờ.

Chuyện tới đây. Cũng chỉ có thể là cứu ngựa chết thành ngựa sống. Tuy rằng không tin Long Vũ thành công nhưng Tuyệt Cơ vẫn hy vọng vào kỳ tích.

Hơn nữa, Tuyết Cơ cảm thấy Tiểu Vũ và Hương Hương trong lúc đó hẳn là xảy ra gì đó. Nếu không đi Âm Sơn xong. Đường Hương Hương cũng không vội vã về tổng bộ Huyền Môn như thế.

Đường Hương Hương vốn là đã hạ quyết tâm. Nhưng khi gặp Vân di, Tuyết Cơ xong, tâm nàng lại lung lay.

Tuy rằng Vân di cùng Tuyết Cơ sư tôn không mạnh mẽ ngăn cản. Nhưng nàng hiểu, hai người này đều không hi vọng nàng luyện vô tình thiên đạo.

Thiên đạo vô tình. Vô tình thiên đạo.

Đường Hương Hương trong lòng rất mâu thuẫn.

Lúc này, nàng không hy vọng người thân lo lắng vì mình. Còn mặt khác, trong nội tâm thống khổ muốn cắt đứt tất tình lục dục, dùng cái này để trốn tránh chuyện tình đáng ghét kia. Vả lại, vô tình thiên đạo là con đường dễ nhất tiếp cận vô vi pháp môn. Là một loại pháp quyết tu luyện cấp tốc.

Đối với khát vọng lực lượng như Đường Hương Hương mà nói, hấp dẫn cực lớn.

- Rầm rầm.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa truyền đến.

Đường Hương Hương nghĩ sư tôn quay lại, vội bình tĩnh đi tới mở cửa. Lại không nghĩ, đứng đó là nam nhân mình oán hận nhất.

- Là anh?

Đường Hương Hương liếc Long Vũ một cái, tức giận nói:

- Anh tới làm gì? Chỗ tôi không tiếp anh, té đi.

Nói xong nàng liền muốn đóng cửa.

- Đợi đã.

Long Vũ dùng sức đẩy mạnh mà vào phòng nói:

- Tiểu sư muội, vì cái gì mà không cho anh cơ hội giải thích. Chuyện này có ẩn tình. Hãy nghe anh, phải bình tĩnh. Không nên vì vậy mà giày vò bản thân. Không nên tu luyện vô tình thiên đạo, đó là tử lộ.

- Chuyện của tôi không cần anh quan tâm.

Trong mắt Đường Hương Hương vẫn duy trì địch ý:

- Tôi với anh không có gì để nói, mời anh đi đi. Nếu không tôi hét lên đấy.

- Kêu đi?

Long Vũ hừ một tiếng, ngồi xuống ghế, khoe miệng tươi cười:

- Tiểu sư muội, anh nói anh tới giải thích... Em cứ không cho anh cơ hội giải thích. Anh không muốn bị oan.

Tuy rằng Long Vũ lấy đi lần đầu của nàng. Nhưng chuyện đó có nguyên nhân. Chủ quan mà nói, không phải Long Vũ cố tình, cũng không phải hấn chủ động.

Hết thấy là họa do yêu hồ.

- Giải thích?

Đường Hương Hương khinh bỉ nhìn Long Vũ nói:

- Anh giải thích cái gì? Anh không bằng cảm thú. Anh cút đi, nếu không tôi kêu người đấy.

- Vô tư đi...

Long Vũ cũng cảm thấy ủy khuất. Ngày đó hai người bị yêu hồ ám toán, phát sinh quan hệ là do ý thức không khống chế được bản thân. Dù là hấn hay Đường Hương Hương, đều là trong mơ hồ làm ra sự tình đó.

Về lí mà nói, hai người như nhau. Nàng là nữ nhân trong trắng thì hắn cũng thuần khiết đồng nam. Dựa vào cái gì mà chỉ hắn chịu trách nhiệm.(Biên: Cái này hay đó)

- Kêu đi, em có thể nói cho toàn bộ đệ tử Huyền Môn, anh cường gian em.

Long Vũ nói.

- Anh... Đồ vô sỉ.

Đường Hương Hương tức đến nóng mặt, tức giận quát:

- Anh đứt dây thần kinh xấu hổ à... Anh tin hay không tôi sẽ liều mạng với anh?

- Chả tin.

Long Vũ nói:

- Em sẽ không tự sát. Tuy rằng anh không biết thân thể người, nhưng anh biết, trên vai em gánh vác sứ mệnh nhất định.

- Anh khôn nạn, lưu manh.

Đường Hương Hương hoàn toàn bó tay.

Chỉ có thể nói, người này vô sỉ vô địch thiên hạ.

Lúc này Long Vũ cứ như thế.

- Tiểu sư muội, anh nói rồi, anh không muốn tiếp tục quýt làm cam chịu. Anh phải giải thích, nghe hay không, tin hay không tùy em. Nhưng anh phải giải thích.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Ngày đó chúng ta đều bị yêu hồ ám toán. Ý loạn tình mê, chúng ta mới làm ra như vậy.

- Hừ.

Đường Hương Hương khinh bỉ cười lạnh:

- Anh cho là anh nói lung tung là tôi sẽ tin... Tôi không ngu như thế.. Long Vũ, cút đi, tôi không muốn gặp lại anh.

- Anh nói thật.

Long Vũ thành khẩn nói:

- Ngày đó, anh và em đều gặp yêu hồ. Đương nhiên là đàn ông ta sẽ chịu trách nhiệm.(DG: nghe giống mấy thằng ở bệnh viện Hà Nội, bảo chịu trách nhiệm xong móc tiền bảo phá. Vãi hàng Biên: Bệnh viện ở đâu chẳng thế, riêng gì HN)

- hịu trách nhiệm?

Đường Hương Hương khinh miệt nhìn Long Vũ. hóc miệng khinh thường nói:

- àm sao phụ trách.. Anh làm được gì. Anh trả lại thân thể thanh bạch cho tôi sao?

- Không thể.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Tiểu sư muội, em trong sạch thì anh cũng đồng nam. Trước kia anh chưa từng chạm tay nữ sinh.

- Im miệng.

Đường Hương Hương quát lớn:

- Tôi không muốn nghe anh nói nữa, cút đi... Không được xuất hiện trước mặt tôi, tôi không muốn thấy anh.

Nói xong, Đường Hương Hương cắn môi hung tợn nói:

- Nếu không phải sư tôn quan tâm nhất, tôi thực sẽ giết anh.

- Hừ.

Long Vũ cười khỏ một tiếng:

- Tiểu sư muội, anh đột nhiên cảm thấy em rất đáng thương. Bởi vì chính thủ phạm em mà không biết. Nếu là anh thì anh sẽ tỉnh táo lại. Cẩn thận nghĩ lại chuyện ngày đó. Không phải xúc động như thế.

Dùng một chút, Long Vũ hỏi tiếp:

- Anh hỏi câu cuối. Em thực muốn luyện vô tình thiên đạo sao? Một chút cũng không nghĩ lại sao?

- Ta nói rồi, chuyện của tôi không cần anh quan tâm.

Đường Hương Hương không chịu khuất phục.

- Một khi đã như vậy, anh cũng không nhiều lời, hy vọng tương lai em không hối hận.

Đối mặt với Đường Hương Hương cực lực bài xích, Long Vũ cũng bất lực.

Hắn dĩ nhiên quyết định buông tha.

Lúc này, hắn đã chẳng thể cho Tuyết Cơ thấy kì tích. Thiên Cơ Tử đứng đầu Huyền Môn tự mình mở ra thông đạo đến Vô Tình phong, thông đạo Tuyết Bích Nhai. Chỉ có nơi này, Đường Hương Hương mới có thể lấy được pháp quyết tu luyện vô tình thiên đạo.

- Hương Hương, người thực sự quyết định?

Thiên Cơ đạo nhân thờ đại một tiếng nói:

- Người là kỳ tài tu đạo, bốn tọa thực không muốn người đi vào tử lộ đâu?

- Thiên Cơ sư bá.

Đường Hương Hương hành lễ nói:

- Cám ơn người quan tâm. Con đã nghĩ kĩ, sẽ không đổi ý. Dù là tử lộ hay sinh lộ, con đều kiên trì.

- Tiểu sư muội, không nên đi.

Uông kiếm lòng như lửa đốt chạy lại, cản trước mặt Hương Hương nói:

- Tiểu sư muội, vì cái gì mà phải như vậy. Đi nào, muội quay đầu lại thôi. Nói cho ta biết, đến cùng là việc khó gì, ta giúp muội, ta sẽ không tiếc giá nào giúp muội. Ta chỉ muốn muội không luyện vô tình thiên đạo.

- Cảm tạ sư huynh yêu mến.

Đường Hương Hương mỉm cười nói:

- Chuyện của muội, muội tự xử lí... Mời huynh tránh ra.

- Tránh ra.

Lữ Minh đi tới, nói với Uông Kiếm:

- Tiểu sư muội lớn rồi, nàng có quyền quyết định tương lai của mình.

- Đại sư huynh người... Người chẳng lẽ muốn quên đi?

Uông kiếm không chịu nhường đường. Hắn thích Đường Hương Hương. Tuy rằng nàng không thích hắn. Chỉ cần người còn ở lại, tương lai sẽ có cơ hội. Nhưng nàng muốn tu luyện vô tình thiên đạo, vậy thì vĩnh viễn mất đi cơ hội.

- Tránh ra.

Lữ Minh sáng suốt quát một tiếng nói:

- Ông kiếm sư đệ, đây là việc của Hương Hương. Dù là Huyền Môn hay là chúng ta cũng không thể can thiệp.

- Đại sư huynh, người không thích Hương Hương sao? Người không phải muốn Hương Hương làm đạo lữ sao? Vì sao người buông tha? Nếu tiểu sư muội đi vào Vô Tình phong, vậy thì hết rồi. Người cũng biết mà?

Ông Kiếm nói.

- Cảm ơn.

Lữ Minh nói:

- Chuyện của ta không cần người quan tâm.

- Ông Kiếm tránh ra.

Thiên Cơ Tử cũng đã tới, đem Ông Kiếm kéo qua một bên, thấp giọng nói;

- Sao người hồ đồ như thế? Sư tôn người ta cũng không ngăn cản, người ngăn cản cái gì? Nếu người thích nữ đệ tử xinh đẹp, ta tìm cho người, làm gì phải treo cổ trên một thân cây.

- Đây là bản đồ.

Thiên Cơ Đạo nhân chậm rãi bay tới. Hắn đuổi tay đưa cho Hương Hương một cái bản đồ nói:

- Vô Tình phong là cấm địa Thái Huyền sơn, chỉ nguyện ý tu luyện vô tình thiên đạo mới có thể vào. Mấy chục năm qua, dù là ta cũng chưa đặt chân vào nửa bước, bên trong hung hiểm dị thường. Người mang bản đồ thì sẽ dễ dàng một chút.

- Tạ ơn sư bá.

Đường Hương Hương nhận lấy, vội vàng cảm ơn.

- Không cần cảm tạ. Đây là sư bá đưa người tới đường cùng.

Thiên Cơ đạo nhân thở dài, vẻ mặt tiếc hận, xoay người đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói:

- Người tự thu xếp ổn thỏa đi.... Tại Vô Tình phong, không thể ngự kiếm phi hành cho nên người phải cẩn thận...

- Hương Hương, bảo trọng.

Tuyệt Cơ luôn không nói gì, đến lúc Hương Hương bước đi, nàng mới mở miệng nói một câu.

- Sư tôn, Hương Hương bất hiếu.

Đường Hương Hương liền quỳ rạp xuống đất. Lại hướng Tuyệt Cơ quỳ lạy.

Lạy xong, nàng đứng dậy quay đầu, sắc mặt kiên định.

- Đợi đã.

Long Vũ vội vàng chạy đến, sau lưng mang túi du lịch. Nhìn bộ dáng chuẩn bị cẩn thận, hắn đi tới nói với Đường Hương Hương:

- Anh đi vào với em.

- Không cần.

Ngữ khí Đường Hương Hương vẫn lạnh băng như cũ:

- Đây là chuyện của tôi. Không cần anh quan tâm. Tôi không muốn người khác nhúng tay.

- Vô Tình phong nguy hiểm dị thường, nguy cơ trùng trùng. Minh em đi vào có thể còn không tìm được vô tình thiên đạo mà đã mất mạng.

Long Vũ trước đó đã cho La Lâm phân tích tình hình Vô Tình phong, Tuyệt Bích nhai, cho ra kết luận, bên trong nguy hiểm đủ để cho Đường Hương Hương toi mạng.

- Tiểu Vũ...

Tuyết Cơ há hốc miệng, vốn muốn hỏi gì đó. Thấy mắt Long Vũ tràn ngập tự tin, nàng liền bình thường trở lại.

- Hương Hương, không bằng cho Tiểu Vũ đi cùng với con đi.

Tuyết Cơ đề nghị nói.

- Đi thôi.

Long Vũ không đợi Đường Hương Hương tỏ thái độ, bản thân đã bước vào Vô Tình Phong.

Đường Hương Hương bắt đầu đi, đành phải theo sau.

Lữ Minh tán dương nói:

- Tiểu Vũ sư đệ quả không tệ, Vô Tình Phong này không phải bình thường, người dám can đảm đi vào?

Tuy rằng cùng ở Thái Huyền Sơn, nhưng tiến vào phạm vi Vô Tình Phong, cảnh sắc lại bất đồng. Nơi này sương khói lượn lờ, làm lòng người bất ổn. Trong mơ hồ, thậm chí có một cổ tiếng vang nhẹ nhẹ nhiếp nhân tâm phách. Hơn nữa chung quanh không khí cũng âm trầm đáng sợ.

- Sợ sao?

Long Vũ hỏi.

- Hừ!

Đường Hương Hương hừ một tiếng, không thèm trả lời.

- Anh đã nói rõ ràng, em vì sao còn thù hằn anh?

Long Vũ nói:

- Tiểu sư muội, làm người phải có lương tâm. Anh tuy rằng chưa phải đại anh hùng, nhưng vẫn biết thiện ác. Sự tình Âm sơn, không oán anh được... Em không có lý do gì mà trừng mắt với anh, đó là do anh bị hại mà.

- Cảm ơn.

Đường Hương Hương nói:

- Chuyện tình Âm Sơn đã là quá khứ, tôi không muốn nhắc lại.

Nói xong nàng liền bước nhanh hơn.

- Chậm đã.. Cẩn thận lạc đường.

Long Vũ nói một tiếng, cũng vội vã chạy theo.

- Chủ nhân, cẩn thận một chút, nơi này cổ quái.

La Lâm nhắc nhở:

- Từ khi tiến vào vô tình phong, tôi tìm ra một cổ khí tức kì quái. Không thể nói là chính hay tà, phi thường không tốt. Cậu phải luôn bảo trì cảnh giác.

La Lâm báo hiệu xong, Long Vũ vội vàng nói:

- Tiểu sư muội, chú ý một chút, không khí nơi này cổ quái.

Đường Hương Hương nghe vậy cũng không nói gì. Cũng không làm gì.

Nàng bước nhanh hơn một chút.

Nơi này nguy hiểm, Long Vũ sợ hai người lạc nhau, vội bước nhanh theo.

Đường Hương Hương muốn bỏ xa Long Vũ, nhưng không làm được. Long Vũ sớm đã cho La Lâm tập trung khi tức của nàng, không cần biết nàng đi đâu, La Lâm đều có thể tìm ra.

Đường Hương Hương không ngừng xem trứ địa đồ, hướng Tuyệt Bích nhai đi tới. Dọc đường, hai người không nói gì, tốc độ càng lúc càng nhanh, dường như đang chạy.

Đáng tiếc nơi này không thể ngự kiếm, nếu không tốc độ còn nhanh hơn.

Đại khái hơn một giờ, La Lâm đột nhiên lại báo hiệu:

- Chủ nhân, chúng ta luôn đi lòng vòng chung quanh. Trong gần nửa giờ căn bản không có đi tới trước một bước.

- A?

Long Vũ kinh hãi vội dụng tâm hỏi:

- Cô nói thực sự? Chúng ta đi quanh một chỗ, vì cái gì mà tôi không cảm giác được?

- Thật sự.

La Lâm giải thích nói:

- Nơi này hẳn là có trận pháp nào đó... Chủ nhân, thực xin lỗi, tôi không thể phá giải trận pháp này, các người cẩn thận một chút... Tôi sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp.

- Dừng.

Long Vũ thu tâm, vội nói với Đường Hương Hương phía trước:

- Tiểu sư muội, dừng đã, dừng đã. Chúng ta đi quanh một chỗ, nơi này co huyễn trận.

- Anh nói nhầm cái gì đó?

Đường Hương Hương dường như không tin Long Vũ.

- Em nhìn kỹ cảnh vật đi, có phải rất quen hay không? Em xem khối nham thạch lớn, có phái rất giống không, không phải thấy nhiều lần sao?

Long Vũ hỏi.

- Nói nhầm.

Đường Hương Hương nói:

- Chẳng lẽ không có tảng đá giống nhau.

- Em không tin anh phải không?

Long Vũ đi tới lấy thiên sư pháp kiếm khắc lên mấy chữ to trên hòn đá nói:

- Chúng ta đi tiếp đi. Đợi tẹo nữa thì biết.

Long Vũ nắm chắc mười phần, bởi vì La Lâm không rồi hơi. Nàng làm việc cẩn thận tỉ mỉ, một chút sai sót cũng không có.

Quả nhiên, hai người đi chừng hai mươi phút, hai người lại thấy khối nham thạch kia. Chữ Long Vũ khắc vẫn còn nguyên.

Đường Hương Hương bất đắc dĩ, đành phải dừng lại. Hung hăng liếc nhìn Long Vũ một cái, trong lòng khó tin. Chẳng lẽ mình đi nhầm sao?

Nhìn bản đồ, Đường Hương Hương cũng không cảm thấy mình sai đường.

- Tiếp tục đi.

Cẩn rằng, Đường Hương Hương không tin, lại muốn thử.

Hơn một giờ sau, Đường Hương Hương rút cục cam chịu số phận, thực sự là bọn hắc lâm vào trong huyền trận.

Một giờ sau, Long Vũ ngồi dưới đất cau mày, mà Đường Hương Hương thì đi qua đi lại, tận lực suy tư, hy vọng có thể mau chóng phá giải huyền trận. Nhưng mà cảm thấy vô lực.

Nhìn nhìn, Long Vũ đột nhiên cảm thấy trong bụng có tiếng óc ách, đói bụng rồi. Hắc với ra sau lưng, muốn lấy ra vài thứ ăn đỡ đói, không ngờ chẳng thấy gì, nghĩ đến lúc trước hắc chạy vội vàng, chẳng qua là đeo túi du lịch phía sau mà quên bỏ mấy cái kia vào.

- Anh đói bụng?

Đường Hương Hương cười lạnh nhìn Long Vũ nói:

- Một khi đã như vậy, anh hà tất phải đi theo.

- Tiểu sư muội, cần gì phải cay nghiệt thế. Anh và em hiện tại nên là đồng tâm hiệp lực, nếu không chết bị vây chết ở đây.

Long Vũ nói.

- Tôi tuyệt đối sẽ không chết cùng chỗ với anh.

Nói xong nàng tiếp tục nghĩ biện pháp. Chỉ là hai giờ trôi qua, nàng vẫn bó tay.

Cảm giác đói bụng của Long Vũ càng tăng, càng ngày càng khó chịu. Cũng may sơn đạo bên cạnh có một dòng suối.

Hắc cho La Lâm kiểm tra đo lường chất nước, sau đó mới dùng tay vốc vài ngụm lên uống.

Mới đầu uống nước còn có tác dụng. Nhưng lâu sau, thì cũng hết cách. Hắc thở dài ngao ngán, chỉ sợ phải chết đói ở đây.

Đường Hương Hương hoàn toàn không thấy đói, tâm tư nàng hoàn toàn ở vô tình thiên đạo. Chẳng qua chuyện như vậy cũng là ngoài ý muốn, nàng biết, Long Vũ đúng. Nếu không phá giải huyền trận, bọn hắc sẽ chết ở đây.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng chẳng có gì, chán nản ngồi xuống. Đường Hương Hương nhìn thấy mấy chữ to Long Vũ khắc trên nham thạch nghĩ xuất thần.

Long Vũ nhìn bộ dáng nàng, không nhịn được nhắc nhở:

- Em xem cái kia có tác dụng gì? Chúng ta nếu không nghĩ cách đi ra ngoài, chỉ sợ là chết đói ở đây... Bản đồ đâu, đưa anh xem nào.

Đường Hương Hương chuyển động, xoay đầu nhìn hắc một cái, do dự một chút rồi cũng đưa bản đồ cho Long Vũ.

Nhận lấy bản đồ, Long Vũ vội cho La Lâm phân tích.

Mấy phút sau, La Lâm tỏ dấu hiệu khó khăn. Bởi vì hệ thống công năng không đầy đủ, cho nên không thể từ bản đồ nhìn ra pháp môn phá trận. Chẳng qua nàng tỏ vẻ muốn tiếp tục cố gắng.

- Ọc ọc, ọc ọc.

Lúc này bụng Long Vũ lại réo.

- Anh đói sao?

Đường Hương Hương nói:

- Không ăn điểm tâm sao?

- Đúng vậy.

Long Vũ gật đầu nói:

- Anh chỉ biết Vô Tình phong hung hiểm vạn phần, cho nên sáng sớm rời giường liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, đem chút vật tư chuẩn bị tốt. Ai biết sốt ruột trước sau lại quên vài thứ...

- Vì cái gì gấp như vậy?

Đường Hương Hương hỏi.

- Bởi vì anh lo cho em.

Long Vũ nói.

- Óc óc óc..

Bụng Long Vũ réo không ngừng.

- Xem ra anh đói thực sự...

Đường Hương Hương nhin không được bật cười, Long Vũ then đỏ mặt, chỉ muốn kiếm cái lỗ nào mà chui xuống. Đường Hương Hương cười hai tiếng, lại mặt lạnh băng nói:

- Ngồi nhẫn nại đi, tôi sẽ nghĩ cách.

Cứ như vậy hai người tiếp tục vắt óc suy nghĩ.

Nhưng là đến khi mặt trời xuống núi, bọn hắn vẫn không nghĩ ra được gì. Trong lúc Long Vũ không biết uống bao nhiêu nước. Đáng tiếc càng nốc vào càng đói.

Người tu đạo nếu không có thành tựu lớn, thì không có khả năng rời khỏi thức ăn phàm trần. Đường nhiên người tu đạo trên cảnh giới tụ linh, mỗi ngày ăn rất ít, có thể vài ngày không ăn.

Đến hơn nửa đêm, Đường Hương Hương luôn trầm tư đột nhiên nghĩ ra gì đó, trong đôi mắt của nàng hiện ra tinh quang:

- Tôi nghĩ tôi đã hiểu chút xiu...

Nói xong nàng đứng lên hướng tầng nham thạch lớn nói:

- Không quản như thế nào, tôi đều phải thử một chút.

- Đợi đã.

Long Vũ gọi nàng nói:

- Để anh tới... Anh nghĩ anh cũng hiểu một chút... Em đứng sau anh, nếu có gì ngoài ý muốn thì em tránh ra sau.

Nghe Long Vũ nói vậy, Đường Hương Hương thoáng chốc nhớ lại hành trình lên Âm Sơn. Mới vừa lúc bắt đầu, dường như chính là Long Vũ bảo hộ nàng.

Nếu không có sự tình sau đó, Đường Hương Hương nghĩ thầm, chính mình sẽ có hảo cảm với hắn.

- Ài!

Sự tình đã phát sinh, Đường Hương Hương nỗ lực bình tâm, lạnh giọng nói:

- Chuyện của tôi không cần anh quan tâm. Tránh ra, tự tôi làm.

Long Vũ đành đi trước dựa theo bát quái chỉ số trên tảng đá ẩn vài cái, chỉ trong khoảnh khắc, tầng nham thạch quả nhiên có phản ứng.

Một bộ đồ án bát quái màu vàng rõ ràng có thể thấy được.

- Là bản đồ.

La Lâm nhắc nhở một tiếng.

Mà lúc này, Đường Hương Hương cùng Long Vũ cũng phát hiện điểm này, vội vàng ghi nhớ bản đồ kia.

- Xuống nước.

Đường Hương Hương nói một tiếng, Bích Thủy pháp kiếm trong tay hiện một đạo kiếm quang, lập tức hướng dòng suối bắn tới.

- Âm.

Dòng suối bị đánh vào, bọt nước rơi xuống hai người. Đồng thời một dòng lũ hướng hai người đánh tới. Hai người vội tránh đi. Đợi cơn lũ qua đi nước trong máng vốn khô cạn nhất thời liền đầy nước trong veo. Hai người đạp trong nước, dọc theo dòng suối nhỏ đi tới.

- Cẩn thận một chút.

Long Vũ nhắc nhở một tiếng, lập tức đem ánh mắt nhìn nữ nhân, bọt nước trong suốt từ lọn tóc đen nhánh chảy xuống, váy trắng bị ướt. Một phần trở nên trong suốt. Có thể thấy được hình dáng lả lướt uyển chuyển, duyên dáng yêu kiều, giống như đóa hoa mới nở.

Long Vũ bỗng ngây ngốc.

- Đi nhanh lên, còn chần chờ cái gì.

Đường Hương Hương nghiêng đầu nói, vẻ mặt ngưng lại, ánh mắt nàng cùng Long Vũ giao nhau giây lát rồi lại quay lại.

- Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, Hương Hương bước nhanh hơn. Đồng thời đạo lực trong cơ thể nàng nhanh quay trở lại trong cơ thể, đem nước bốc hơi, để tránh sắc lang tiếp tục dòm ngó.

Long Vũ ngẫm cười khổ, niệm phổ thiện thanh tâm chú.

Dựa theo Kim Phượng nói, cách này có thể đem tà niệm gạt bỏ, khiến cho hai nhân cách dung hợp. Chẳng qua lúc này chẳng có tí hiệu quả(DG: Trái tim không mạnh bằng trái tim rym)

Đương nhiên cũng trách Long Vũ hấp tấp.

Loại chuyện này hiển nhiên cần thời gian chán chê.

Đi thật nhanh, hai người không nói gì, không khí yên tĩnh vắng lặng. Long Vũ luôn dặn dò La Lâm để nàng thu thập tin tức nơi này, để báo động trước.

Đồng thời hắn nắm chặt thiên sư pháp kiếm, không dám một chút lơ là.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, hai người mới dọc theo con suối đi lên bờ. Nhìn quanh, xa xa phía trước là Bích Tuyền phong.

Long Vũ tâm hơi động, trên bản đồ đánh dấu, chỗ kia là Bích Tuyền phong cất dấu vô tình thiên đạo. Đường Hương Hương chậm rãi lên bờ, tự nhủ:

- Cuối cùng đã tới...

- Chúc mừng.

Long Vũ bất động thanh sắc nói.

Đường Hương Hương giật mình, nhưng nhìn hàn ý trong mắt không giảm, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Anh thực sự hy vọng tôi quên thất tình lục dục. Nói như vậy là có thể che dấu tội ác của anh?

Long Vũ bó tay. Thực khổ tâm, trên mặt có chút mất tự nhiên. Bước tới bên cạnh, hắn cố ý cách xa Hương Hương một chút:

- Em bây giờ hối hận cũng không sao.

Đường Hương Hương nhìn hắn, bỗng nhiên cười:

- Người cảm thấy bây giờ tôi còn có thể quay đầu sao?

- Anh không biết.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Quyết định là ở em, không phải người khác... Tiểu sư muội, anh lại nhấn mạnh, địch nhân của chúng ta là ma hồ không phải hai ta. Em vì cái gì mà oán hận anh? Chẳng lẽ trong trí nhớ của em, chỉ có chuyện kia, anh đối với em không tốt sao?

Đường Hương Hương nhìn hắn thật lâu. Gật đầu nhưng hàn ý chưa giảm nói:

- Long Vũ, anh không phải nữ nhân. Anh căn bản không thể lý giải, trình tiết với nữ nhi quan trọng như thế nào.

- Xã hội bây giờ, coi trọng vật chất, anh thật sự không biết còn có nữ nhân nào đem trình tiết coi như sinh mệnh.

Long Vũ hỏi.

Đường Hương Hương hừ một tiếng nói:

- Nữ nhân Thực trung Đường Môn.

Long Vũ ngây người, gãi đầu nói:

- Coi như em nói đúng đi... Quên đi, hiện tại không phải lúc nói mấy cái này, chúng ta đi đến Tuyệt Bích phong đã. Dù sao anh cũng cảm thấy có chút không tốt.

- Nếu sợ thì về đi, dù sao cũng không phải tôi mời tới...

Đường Hương Hương hừ một tiếng, lập tức bước nhanh tới trước.

Long Vũ cũng theo sát.

Đại khái nửa giờ, hai người tới chân Tuyệt Bích phong, ngẩng đầu nhìn lại, ngọn của Tuyệt Bích phong kia dường như chạm vào mây, không thấy biên giới.

Trước mặt họ là một cái sơn đạo không biết là tự nhiên hay con người tạo ra. Đường Hương Hương không chút do dự, cất bước đi tới, Long Vũ chần chờ nhưng cuối cùng cũng đi theo.

Đây là một cái sơn đạo vô cùng nguy hiểm, chỉ có thể một người qua. Đi qua sơn đạo, nhánh cây hai bên núi cũng đã che ánh nắng mặt trời, ánh sáng mờ mờ. Đường Hương Hương lấy ra hỏa linh phù chiếu sáng. Trên đường đi, an bình, cũng không phát sinh gì ngoài ý muốn. Chỉ là không thấy cuối đường, cũng không biết khi nào mới đến nơi.

Thái Huyền sơn Thái Dương Phong, Thiên Cơ đạo nhân đứng đầu Huyền Môn cùng ba vị trưởng lão Vân Dương phong, Hành Dương phong, Ngọc Dương phong, cùng Tuyệt Cơ, Uông Kiếm, Lữ Minh,... Đám người đội đều ngồi xếp bằng. Bọn họ dựng lên một tế đàn cao mười thước, tế đàn có hai ngọn đèn bát quái. Đèn đuốc lập lòe, không mấy sáng sủa.

- Sư tôn, Hương Hương cùng Tiểu Vũ không sao chứ?

Tuyệt Cơ đưa mắt nhìn sang sư tôn Thiên Cơ đạo nhân. (DG: bó tay, lão này là sư tôn Tuyệt Cơ, Hương Hương là đệ tử Tuyệt Cơ, vậy mà lão lại là sư bá của Hương Hương, loạn. Biên: Lúc trên ta thấy vậy, định sửa. Nhưng thôi)

- Không cần lo lắng.

Thiên Cơ đạo nhân nhìn đèn bát quái trên tế đàn, cười nói:

- Hai ngọn đèn bát quái này gắn ngày sinh của Hương Hương cùng Tiểu Vũ, đại biểu cho sinh mạng của bọn chúng. Chỉ cần đèn chưa tắt thì người vô sự. Đèn càng sáng thì bọn hắn càng an toàn.

Tuyệt Cơ nghe vậy, nhìn kĩ hai ngọn đèn, khóe miệng lộ ra tia cười.

Cả đàn tràng, lòng nàng lúc nào cũng như lửa đốt.

Bởi vì hai người kia dù là Long Vũ hay Hương Hương, đều là người quan trọng nhất trong đời nàng.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Tuyết Cơ hỏi:

- Ý của ta là chúng ta có thể giúp gì cho chúng?

- Không thể.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ... Đợi bọn họ trở về, Tuyết Tình phong là cấm địa Huyền Môn, là trường bối thì lại càng không thể đặt chân. Tuyết Cơ, ta biết Hương Hương và Long Vũ đều là người người quan tâm nhất. Nhưng việc hôm nay, chỉ có thể dựa vào số mệnh của họ.

- Sư tôn, ta hiểu.

Tuyết Cơ gật đầu.

- Được rồi, giải tán hết đi, ta ở lại canh cái đèn...

Thiên Cơ đạo nhân nói.

Tuyết Cơ, Lữ Minh, Ôn Kiếm dường như không muốn đi. Chẳng qua lời Thiên Cơ đạo nhân, bọn hần không thể không nghe.

Nửa đêm, Hương Hương cùng Long Vũ hái một ít hoa quả hai bên núi ăn cho đỡ đói. Căn cứ vào địa đồ, bọn hần đã tới giữa sườn núi.

Long Vũ liền yêu cầu, hai người nghỉ tại chỗ hai giờ.

Thời gian nghỉ ngắn ngủi, bọn hần lại lên đường. Mặt trời ló ra khỏi chân trời, thời gian đã là năm giờ sáng, bốn phía trống trải yên tĩnh. Thậm chí yên tĩnh đến phát sợ.

- Đi.

Hương Hương cất bản đồ, khoe miệng mỉm cười thắng lợi:

- Cuối cùng cũng tới..

Long Vũ đang muốn thả lỏng, không ngờ La Lâm báo hiệu, Tuyết Bích phong dường như truyền đến một cỗ tà khí. Long Vũ không dám lơ là, vội đem tin tức báo cho Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương nhìn kĩ, thật khó tin, Tuyết Bích phong đối diện trong rừng Loạn Thạch có một cỗ hắc khí nhàn nhạt chậm rãi tản ra.

Long Vũ dùng sức ném một tảng đá, hướng tới bên kia bay tới, rất lâu sau mới nghe tiếng, sơn cốc trống trải vang lên từng âm thanh vọng lại, mãi không dứt.

- Anh làm gì thế?

Hương Hương khẽ nhú mày:

- Chẳng lẽ anh muốn chúng ta bị lộ?

- Không cần lo.

Long Vũ cười giải thích:

- Nơi này là cấm địa Huyền Môn, ngày thường không có vết chân. Cũng bởi vì vậy, động vật nhỏ không ít, khe núi có tiếng đá vụn rơi xuống là bình thường, không bị nghi đâu.

- A.

Hương Hương nghe vậy, cảm thấy được Long Vũ nói có lý, lập tức không nói nữa.

Ánh mắt nàng nhìn quanh, tìm một chỗ có công sự che chắn. Lập tức đi qua, thò đầu ra, cẩn thận quan sát phản ứng bên kia.

Long Vũ thấy vật áo Đường Hương Hương hơi xộc xệch, mông hơi vênh, thân thể mềm mại chưa phát dục thành thực tạo thành một đường cong tuyệt diệu, tâm thần mỉm cười lay động.

- Chúng ta giờ nên làm gì?

Hương Hương quay đầu hỏi. Nàng liền thấy ánh mắt Long Vũ nhìn vào mông nàng. Đỏ mặt thẹn thùng. Giọng nói nàng cảm hận:

- Đồ vô sỉ, đang muốn có chủ ý đồi bại gì ?(DG: Hic đã làm giai đoạn Z rồi mà bây giờ chỉ có B với C mà đã nóng)

129. Chương 41: Vô Tình Gặp Phải Hắc Y Nhân, Hương Hương Trúng Tà Giết Tiểu Vũ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 41: Vô tình gặp phải hắc y nhân, Hương Hương trúng tà giết Tiểu Vũ

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ đuối lý, vội vàng thu hồi ánh mắt, cười khan:

- Khụ khụ... Cuối cùng đã nhớ tới anh. Em thành tâm thành ý hỏi, anh cũng từ bi mà trả lời em... Anh cảm thấy chỉ cần đối phương không trêu chọc chúng ta, chúng ta cũng đừng dây vào hấn. Mục đích chúng ta là vô tình thiên đạo.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương gật đầu nói:

- Chúng ta tiếp tục đi nào... Trên bản đồ có một đoạn đánh dấu, chẳng qua không có tên. Trên lí luận, vô tình thiên đạo ở Tuyệt Bích Phong phía trước.

Nhưng vừa lúc đó, rừng Loạn Thạch đối diện đột nhiên truyền đến một trận cuồng tiếu, tiếng cười kia không lạ gì với Long Vũ. La Lam nhắc nhở, hấn xác định chủ nhân tiếng cười kia. Hắc y nhân thần bí từng sử dụng thiên sư kiếm quyết.

- Là hấn...

Long Vũ đến gần một chút, đem chuyện tình thần bí hắc y nhân nói cho Đường Hương Hương:

- Xem ra chúng ta phải cẩn thận. Người nọ là tiền bối Huyền Môn, nếu không sao có thể đi vào cấm địa Huyền Môn. Tiểu sư muội, từ giờ trở đi, em phải bỏ thành kiến với anh. Chúng ta đồng tâm hiệp lực đối phó địch nhân này.

Đường Hương Hương không nói gì, chẳng qua là tỏ vẻ đồng ý.

- Chúng ta nhìn kĩ hấn rồi nói!.

Tuyệt Bích phong đối diện rừng Loạn Thạch cao sừng sững. Đường Hương Hương vẫn ở chỗ ẩn núp nhìn lên kẻ bên kia.

- Tiểu sư muội, em thấy cái gì sao?

Long Vũ kề bên nàng, nhìn vành tai trắng sữa, trong lòng ngứa ngáy, xém chút nữa thì ghé vào hôn lên vành tai nàng.

Hắn biết đây là ý thức tà ác La Hậu tạo thành(DG: hic thằng nào chả có một cái ý thức La Hậu nhể , có thái giám thì mới mất)

Tĩnh tâm, hắn lại niệm phổ thiện thanh tâm chú.

Thân thể Đường Hương run lên. Hai gò má đỏ rực xoay đầu cảm tức nhìn hắn liếc mắt:

- Anh té ra xa đi...

- Tiểu sư muội, không phải anh không muốn mà là công sự này có một thôi. Đối với tiền bối Huyền Môn, thực lực vượt xa hai ta. Hơi chút sơ ý là bị lộ.

Trên mặt hắn phảng phất một nụ cười gian.

Nàng hừ lạnh một tiếng lười nói. Ánh mắt dừng ở rừng Loạn Thạch đối diện, không dám lơ là.

Chỉ chốc lát hắc khí trong rừng Loạn Thạch càng đậm. Từ xa nhìn tới, cả rừng Loạn Thạch bị cổ hắc khí bao phủ.

- Chủ nhân, là người kia. Tôi có thể khẳng định.

La Lâm nói.

Long Vũ trầm kinh hãi. Thực sự đúng câu kia. Không phải cừu nhân không đụng đầu. Mình chẳng qua vì bù đắp cho Hương Hương tiểu sư muội mới đi cùng nàng. Vậy mà còn có thể gặp gỡ tiền bối Huyền Môn kia.

- Là người lần trước đánh cho anh gần chết?

Hương Hương nhú mày, dường như nhớ ra cái gì đó.

Long Vũ cười hắc hắc. Mắt thấy thái độ của nàng với mình dần thay đổi, khoe miệng lại mỉm cười. Thân mình hướng tới gần một chút. Ưỡn ngực nói:

- Tiểu sư muội. Xem ra em vẫn còn quan tâm đến anh. Đúng vậy, lần trước chính là hắn. Thiên sư kiểm quyết của hắn trên anh xa.

- Hừ.

Hương Hương hừ lạnh một tiếng, lại nhú mày, nói:

- Chúng ta đi xem, là đệ tử Huyền Môn. Nhiệm vụ đầu tiên là hàng yêu trừ ma, người nọ hẳn là phản đồ Huyền Môn. Tôi và anh là đệ tử, nên tiến đến thanh lý môn hộ.

- Thần kinh à?

Nghư nàng nói. Long Vũ khinh thường nói:

- Anh cũng nói với em, người này tu vi đạo thực cực kỳ ngu. Ngay cả chị Tuyết Cơ cũng không phải đối thủ, chúng ta liên thủ cũng bó tay. Ý anh là, nhanh chóng tìm vô tình thiên đạo, còn sự tình này nói sau. Nếu em xem vào chuyện người khác, sợ là hai ta bỏ luôn cái mạng đấy...

- Hèn nhất.

Đường Hương Hương ném cho Long Vũ ánh mắt xem thường, lập tức liền không nói thêm. Hai người nhanh như mèo vọt tới trước. Khoảng nửa giờ thì phía trước cụt đường.

- Ai za, không thể ngự kiếm phi hành, ngắn chút xíu như vậy cũng không qua được?

Long Vũ nhìn xuống, khe núi này khoảng chừng hai mươi thước.

- Là hai mươi ba thước.

La Lâm sửa.

- Tôi có thể qua.

Hương Hương thản nhiên nói.

- Nhưng anh không được.

Long Vũ nói:

- Em cũng không thể bỏ anh lại một mình... Vì an toàn của em, tốt nhất nên nghĩ biện pháp đưa anh qua. Nếu là gặp phản đồ Huyền Môn kia, mình em chắc chắn không phải đối thủ.

Đừng thấy tu vi Long Vũ tăng nhiều, nhưng khinh công thì lại không ra sao. Có thể ứng phó bảy tám thước, dài hơn thì bó tay.

- Đàn ông vô dụng.

Đường Hương Hương chế giễu một tiếng, lập tức đưa tay:

- Tôi sẽ đem anh qua...

Long Vũ thoáng do dự chút, duỗi tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng theo sau. Sau đó Đường Hương Hương hít một hơi thật sâu, chân vừa đạp, thân hình nhảy lên giống như chim bay lượn, vọt tới phía trước.

Ở giữa hai sườn núi là cái khe sâu không thấy đáy, ngọn núi lạnh thấu xương, thổi trúng quần áo hai người. Đường Hương Hương không chạm đất, bay trên không nhảy tới sườn núi bên kia, khó khăn lắm mới đáp xuống sườn núi đối diện.

Thân hình nàng lả lướt, thân nhẹ như chim yến, khinh công gần như là thiên phú. Nếu không phải có Long Vũ, khoảng cách như vậy nàng chả cần mấy lần lấy hơi. Chỉ nhún cái là tới.(DG: Tự nhiên nhân vật chính thành của nợ)

Long Vũ cúi đầu nhìn, lập tức sợ tới hồn vía lên mây, thiếu chút nữa hai người rơi xuống vực thẳm.

Đợi cho tĩnh tâm lại, Long Vũ tập trung nhìn, phía trước không xa có một sơn động, hiện lên ba chữ to:

- Vô Tình động.

- Chính là chỗ này..

Hương Hương mỉm cười, vội vàng đi tới, Long Vũ theo sát phía sau. Vào cửa sơn động, phía trước là một thông đạo sâu thẳm.

Hương Hương cầm lấy hỏa linh phù chiếu sáng đường đi vào trong thông đạo. Được chốc lát liền thấy thấy có một cái thạch thất âm u lóe lên ánh đèn.

Đường Hương Hương bay nhanh hơn, Long Vũ thấp giọng quát:

- Cẩn thận, chậm chút đi...

Đường Hương Hương không nói một tiếng, hơn nữa còn chạy nhanh hơn. Vừa tới cửa thạch thất liền nghe một tiếng cuồng tiếu:

- Ha ha, ta chờ các ngươi lâu rồi.

- Không tốt.

Long Vũ kinh hãi, phi thân chạy tới. Thanh âm này không lạ gì, đúng là Hắc y nhân thần bí phản đồ Huyền Môn.

- Hai đứa nhóc, các ngươi không làm cho ta thất vọng... Các ngươi có thể nhanh như vậy tới Vô Tình động. Cũng thật không dễ dàng.

Hắc y nhân vẫn che mặt, toàn thân chỉ lộ ra hai con mắt.

- Đồ con chuột.

Hương Hương dừng bước khinh thường hừ một tiếng:

- Người là phản đồ Huyền Môn mà còn mặt mũi xuất hiện ở đây. Nếu ta là người sớm đã xấu hổ mà tự sát tạ tội. Huyền Môn khổ cực đào tạo người, không những không báo ân, không giữ gìn chính nghĩa, ngược lại sa đoạ làm phản, lạc vào ma đạo. Làm hại thương sinh, thực là tội không thể tha. Hôm nay ta thay trời hành đạo. Gìn giữ chính nghĩa.

Vừa dứt lời, hắc y nhân thần bí nở nụ cười:

- Ha ha, đồ con lừa Thiên Cơ Tử kia làm bộ đức hạnh, dạy cho các người thực vô dụng. Nếu không... như vậy đi. Nếu người chịu đi theo ta, ta có thể dạy cho người chút đạo thuật cao thâm Huyền Môn. Người cũng không cần tu luyện vô tình thiên đạo...

- Làm sao người biết?

Đường Hương Hương mỉm cười.

- Ha ha.

Hắc y nhân thần bí khinh thường cười lạnh:

- Trên dưới Huyền Môn. Cho tới bây giờ chưa có người biết sự tình của ta... Long Vũ, ra đi, ta chờ người đã lâu.

- Lão tặc, người rốt cuộc là ai?

Long Vũ từ phía sau Đường Hương Hương bước ra, đi tới chắn trước mặt Đường Hương Hương, cảm tức nhìn Hắc y nhân nói:

- Người muốn làm gì? Người vì sao phải cho ma thú Huyền Cảnh tới thế giới thực? Người vì sao phải phá hư sự cân bằng của Huyền Cảnh vào thế giới thực, người rốt cuộc sắp tâm làm gì?

- Hối xong chưa? Hối xong rồi thì ta hỏi người.

Trong mắt hắc y nhân hiện lên vẻ xem thường:

- Thăng nhóc nhà người bốn sự thật lớn, nhưng không nói cái này. Những cái kia hôm nay ta không hứng thú trả lời người. Long Vũ, ta hỏi người, người có cách để tự do ra vào Huyền Cảnh?

Nghe Hắc y nhân nói vậy, trong lòng Long Vũ căng thẳng. Phượng Hoàng lệnh cùng La Lâm đều là bí mật lớn nhất cả đời hắn. Cho tới nay, hắn đều cất lực giấu diếm hai bí mật này. Nhưng không nghĩ tới cuộc chiến tại Âm Sơn lại làm bí mật Phượng Hoàng lệnh bị lộ.

Đương nhiên, Hắc y nhân chắc gì đã biết trên người hắn có Phượng Hoàng lệnh.

Sự tình này, suy nghĩ cẩn thận, lại không có cách này tránh khỏi.

Nếu hắn không nhanh trí, đem hắc y nhân đưa đến Huyền Cảnh, chị Tuyết Cơ cùng hắn có lẽ đã bị giết.

- Thế nào? Thật bất ngờ sao?

Hắc y nhân khẽ cười một tiếng nói:

- Tiểu tử người cho tới nay đều bị Huyền Môn sỉ nhục. Nhưng lại không nghĩ rằng cơ duyên thâm hậu lại có thể chiếm được Ngũ Phương Thiên lệnh. Nói cho ta biết, trong tay người rốt cuộc làm sao có một khối thiên địa lệnh.

Cơ thể Long Vũ khẽ run lên, tình huống này, hắc y nhân đã đoán được mười phần.

Nghĩ đến đây, Long Vũ nói:

- Người đang nói nhảm gì thế, ta không biết người đang nói cái gì...

- Ha ha.

Hắc y nhân khinh thường cười:

- Người rất thông minh, nhưng khôn vặt thì không nên dùng với ta. Nếu không có Ngũ Phương Thiên lệnh thì làm sao có thể đưa ta vào Huyền Cảnh.

Đường Hương Hương bên cạnh biển sắc, Ngũ Phương Thiên lệnh là cái gì nàng cũng chưa nghe qua. Nhưng có thể tự do ra vào Huyền Cảnh cũng không phải thường.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Long Vũ, trong lòng Đường Hương Hương ngổn ngang trăm mối.

- Lấy ra.

Hắc y nhân đi tới vài bước, thản nhiên cười:

- Cho ta Ngũ Phương Thiên lệnh, ta có thể cho các người tự do lấy vô tình thiên đạo, hơn nữa còn an toàn rời đi.

- Mơ hão.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Đồ yêu tà người, Ngũ Phương Thiên lệnh là thánh vật như vậy sao người có thể có được. Người đừng có mơ...

Đối phương dĩ nhiên biết rõ, hắn cũng không chống chế nữa.

- Phàm là thánh vật đều là người có đức mới có thể có...

Long Vũ cảm thấy nể mình quá:

- Giống như người yêu tà vậy làm sao mà xứng với thánh vật kia.

Dù nói thế nào, Phương Hoàng Lệnh không thể rời vào tay hắc y nhân. Nếu không thế giới sẽ gặp tai ương.

- Long Vũ chạy đi.

Hương Hương tuy rằng không biết đầu đuôi sự tình. Chẳng qua nàng rất rõ ràng, giờ phút này phải bảo hộ Long Vũ, nếu không thánh vật bị yêu tà lấy được thì rõ ràng là nổi giáo cho giặc.

- Không được.

Long Vũ đứng ra nói:

- Tiểu sư muội, em đi trước, anh ứng phó với yêu tà. Sự tình Âm sơn, đầu sỏ gây ra chính là hắn.

- Tôi lại càng không thể đi.

Hương Hương quát một tiếng, tiên hạ thủ vi cường. Bích Thủy pháp kiếm thần tốc bắn ra giống như một đạo lôi đình thiểm điện, nhắm tới ngực hắc y nhân.

Long Vũ vọt lên không ngờ tiểu sư muội lại tàn nhẫn như thế.

Hắc y nhân không kịp phòng bị trúng chiêu. Lại không nghĩ hắc y nhân cuồng tiểu vài tiếng, vẻ mặt khinh thường:

- Hai nhóc tí các người muốn đả thương ta. Đó là chuyện không thể.

- Người chết đi.

Hương Hương nhanh như thiểm điện, tay cầm Bích Thủy pháp kiếm phóng ra. Lúc này rõ ràng uy lực mạnh hơn trước.

- Liều mạng.

Hắc y nhân dường như cũng không còn nóng nảy, hắn cười lạnh một tiếng, Âm Dương pháp kiếm trong tay liền bắn nhanh mà ra. Theo một tiếng vang lớn, hai binh khí giao nhau ngấn ngủi, Đường Hương Hương cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ theo Bích Thủy pháp kiếm truyền đến. Nàng vội lui về sau, lại không nghĩ chậm một bước, tay phải run bần bật, cổ tay đau nhức, thiếu chút nữa đánh rơi Bích Thủy pháp kiếm.

- Hừ.

Hắc y nhân cười lạnh liên tục, thân hình nhanh chóng tới gần, dường như không có ý buông tha Đường Hương Hương. Hương Hương cực lực lui về sau. Lại không nghĩ vẫn bị đánh trúng vai, thân mình ngã về sau.

Long Vũ vội phóng tới, từ phía sau đỡ lấy Hương Hương sắp ngã xuống đất. Thân hình mềm mại dường như truyền đến một cỗ hương thơm(DG: sắp chết còn xoắn)

Chẳng qua trước mắt không phải lúc. Hít sâu một hơi, Long Vũ tĩnh tâm, đỡ Hương Hương dậy, ân cần hỏi:

- Không sao chứ?

Trong lúc hỏi, Long Vũ âm thầm vận chuyển đạo lực trong cơ thể chậm rãi đưa vào trong cơ thể nàng

Được Long Vũ hỗ trợ, Hương Hương dường như đã khôi phục vài phần đạo lực, tinh thần lại nhanh nhẹn, thần nhiên nói:

- Tôi không sao. Trên người anh mang chí bảo, không thể để kẻ xấu lấy được. Đợi lát nữa tôi quần lấy hắc, anh tìm cơ hội rời khỏi Vô Tình phong.

- Không thể.

Long Vũ quả quyết bác bỏ:

- Long Vũ ta là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể để em lại một mình mà trốn. Chúng ta cùng đi thì phải bảo vệ em chu đáo. Hôm nay chúng ta đồng sinh cộng tử cùng tiến cùng thoái.

Nói xong Long Vũ tiếp tục hướng đạo lực chuyển vào trong cơ thể Đường Hương Hương, hy vọng có thể mau chóng giúp nàng khôi phục nội thương.

Đường Hương Hương thuần âm mà Long Vũ thuần dương.

Hai người lại đã có kinh nghiệm khăng khít. Giờ khắc này, đạo lực Long Vũ có trợ giúp cực lớn với Đường Hương Hương. Đạo lực hắc lớn đến trình độ kích hoạt đạo lực âm tính của Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương cảm giác rất rõ ràng đạo lực hai người hòa vào nhau.

Một lát sau, chớp mũi xinh xắn của nàng mồ hôi lấm tấm, trên mặt thoáng ửng hồng mờ mờ. Giờ phút này nàng không hề lạnh như băng giá mà khôi phục vẻ thanh tú động lòng người, làm cho người ta cảm giác thân thiết.

Long Vũ hơi động tâm:

- Tiểu sư muội, bộ dáng em bây giờ thật tốt.

Sắc mặt nàng lập tức thay đổi, hai mắt khép chặt. Khi mở ra thì lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng, trong mắt không một chút lay động.

Lại biến thành cừu nhân. Long Vũ chỉ biết lắc đầu cười khổ, ánh mắt đảo qua đã thấy hắc y nhân đang chậm rãi đi tới:

- Sống hoặc chết, các ngươi chọn đi.

- Chọn cái gì ?

Đường Hương Hương được Long Vũ truyền đạo lực, thương thế đã tốt hơn, cả giận nói:

- Chúng ta sống, ngươi chết... Từ xưa đến nay, tà không áp chính, ngươi nhất định diệt vong.

Lời vừa nói ra, hắc y nhân lập tức nở nụ cười:

- Buồn cười... Chà chà, hạt giống tốt lại bị con lừa Thiên Cơ Tử làm cho nát toét. Nếu ngươi không chết, báỉ làm môn hạ của ta, thì nghiệp lớn sẽ thành.

- Long Vũ, tìm cơ hội chạy...

Đường Hương Hương khẽ quát một tiếng, lập tức phát động công kích, mỗi lần xuất thủ đều đánh đến lưỡng bại câu thương.

Hơn nữa nàng dường như cố ý đem hắc y nhân hướng ra ngoài động.

Quả nhiên, mấy phút sau, Đường Hương Hương vừa đánh vừa lui, dẫn hắc y nhân đi ra sơn động. Long Vũ lo cho an nguy của nàng, không dám lơ là mà theo sát đi ra.

- Anh chạy đi.

Mắt thấy Long Vũ cũng đi ra, Đường Hương Hương đột nhiên nắm cổ tay hắn, dùng hết khí lực ném ra. Ném hắn bay ra ngoài tới mười thước.

Cùng lúc đó, đôi mắt nàng hiện lên tia kiên quyết:

- Long Vũ, nếu anh may mắn còn sống, đi tìm Vân đi.

- Vân đi?

Long Vũ giật mình, đang muốn hỏi gì đó. Đã thấy nàng tụ tập toàn đạo lực, thân như thiểm điện, bắn tới trước mặt hắc y nhân.

Mà giờ khắc này, vừa lúc phía sau hắc y nhân là vực sâu vạn trượng.

Long Vũ dường như đã hiểu cái gì đó.

- Tiểu sư muội, không được.

Long Vũ kêu thảm một tiếng. Hai mắt đỏ au, nổi điên đuổi theo Đường Hương Hương, hy vọng nàng không làm chuyện rồ dại.

Nhưng hắn đã chậm một bước.

Ngay lúc hắn còn cách sườn đồi năm sáu thước, Đường Hương Hương đã theo đạo kiếm quang đem hắc y nhân thôn phệ. Hai người cùng nhau ngã xuống vực sâu vạn trượng.

- Không...

Nhìn thân ảnh tiểu sư muội biến mất, Long Vũ hai tay bám vào nham thạch, máu từ đầu ngón tay chảy ra. Một tiếng quá to vỡ nát tim gan vang vọng sơn mạch.

Dưới sườn đồi vân vụ lượn lờ, chỉ trong chớp mắt. Thân ảnh Đường Hương Hương cùng hắc y nhân đã không thấy đâu.

Long Vũ ngây ngốc ngồi đó, như người mất hồn. Thời gian hắn quen Đường Hương Hương không dài, nhưng với nàng rất có hảo cảm. Khi bị yêu hồ kích thích, hai người xảy ra quan hệ xác thịt. Tuy rằng hai người trở thành cừu nhân, nhưng sâu trong nội tâm thì hảo cảm với nàng nhiều hơn. Nhất là hôm nay, vì đại nghĩa mà nàng dứt khoát chọn hy sinh bản thân.

Một cô nương thật tốt.

Long Vũ có chút hối hận, sớm biết rằng tâm tính nàng như thế. Chẳng thà sớm xuất đầu, cũng không để nàng trở thành ngọc nát hương tan.

Từ sau khi Long Vũ giúp Hàn Hùng phá giải Ác Long bát quái cục, trong lòng hắn liền kính Long Vũ như thần thánh. Hơn nữa Long Vũ còn giúp hắn khu trừ tà khí, trong lòng lại càng cảm kích.

Hắn muốn chính thức tổ chức linh đình để cảm tạ Long Vũ. Tuy nhiên liên tiếp mấy ngày không có tin tức Long Vũ, điều này làm cho trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

- Tiểu Duyệt, không phải là con đắc tội tiểu thiên sư, tiểu thiên sư cố ý trốn tránh không đấy?

Hàn Hùng nhớ tới thái độ con gái với tiểu thiên sư, sắc mặt liền lập tức âm trầm.

- Cha à, con đã giải thích bao nhiêu lần, thật sự không liên quan đến con.

Hàn Duyệt nhẫn nại, giải thích nói:

- Con nghĩ Tiểu Vũ nhất định có việc rời khỏi Thiên Hải. Mấy ngày nay con tìm kiếm, phát hiện Tuyết Cơ lão sư cũng không có ở đây. Con phỏng chừng bọn họ rời khỏi Thiên Hải.

- Vậy con nhờ người ở cục thành phố điều tra một chút?

Hàn Hùng hỏi.

- Không được.

Hàn Duyệt nói:

- Con đã sớm tra đường thủy, đường sắt, hàng không dân dụng... Hầu như các phương pháp đều đã tra qua nhưng chẳng tìm ra. Hiện tại chỉ có một khả năng bọn họ dùng thần thông rời đi. Cha à, người hãy nhẫn nại đợi thêm vài ngày đi. Bọn họ sẽ trở lại.

- Được rồi.

Hàn Hùng vẽ giãn tiêu tan một ít:

- Tiểu Duyệt, chuyện tình tiểu thiên sư tạm thời gác lại. Hiện giờ cha muốn nói với con một chuyện.

Hàn Duyệt dường như biết trước Hàn Hùng muốn nói gì, vội vàng nói:

- Cha à, con có việc... Phải đi đã...

- Đợi đã.

Hàn Hùng gọi con gái lại nói:

- Không được đi... Tiểu Duyệt, con đã lớn. Vấn đề cá nhân đã đưa lên, tuyệt đối không thể lại kéo xuống.

- Cha...

Khóe miệng Hàn Duyệt nổi lên chút thẹn thùng nói:

- Cha luôn mong con lập gia đình... Mẹ mất, trong nhà có hai cha con sống với nhau. Nếu gả con đi, sau này cha sống làm sao? Ai chiếu cố cho cha.

- Cha có thể thuê.

Hàn Hùng nói.

- Không thể.

Hàn Duyệt nói:

- Thuê người con không yên tâm.

- Tiểu Duyệt, ngồi xuống đã.

Hàn Hùng chỉ vào ghế sofa đối diện nói:

- Hôm nay cha phải nói rõ với con. Hôm nay không thể tiếp tục đưa đẩy.

Hàn Duyệt bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống.

Dừng một chút, Hàn Hùng nói:

- Tiểu Duyệt, nói thật cho cha, trong lòng con rốt cục có ý trung nhân không... Bây giờ là thời đại hôn nhân tự do, cha hy vọng con tìm được vị hôn phu đủ tư cách. Đương nhiên, nếu con không có thì cha sẽ giúp, trước mắt đã có mấy mống... Không bằng con xem qua đi.

- Cha... Con không muốn sớm lập gia đình... Con còn muốn tiếp tục chiếu cố cha.

Hàn Duyệt đi tới bên Hàn Hùng làm nũng:

- Ba à. Con thực không muốn lấy chồng.

- Đừng hồ đồ...

Hàn Hùng nghiêm mặt nói:

- Chẳng lẽ con muốn thành bà cô già... Con là khuê nữ của cha, tự nhiên phải lập gia đình. Cha cũng muốn có rể hiền.

Dừng một chút. Hàn Hùng lại nói:

- Đại công tử Vu Thế Long của kinh ủy chủ nhiệm thành phố không tệ... Vóc người anh tuấn, hơn nữa lại vừa là có hai bằng tiến sĩ đại học Da Lỗ (DG: Dạy về da ở cái lỗ). Tập đoàn Hoàn Viên của hắn cũng rất có tương lai, cha cảm thấy không tồi.

- Không thích.

Hàn Duyệt bác bỏ hết:

- Hậu Thế Long kia con biết. Đối nhân xử thế nói năng tùy tiện, không cầu tiến, là một công tử nhà giàu không hơn không kém. Hơn nữa con từ tay hình cảnh quốc tế có tư liệu văn bằng đại học Da Lỗ của hắn là dùng tiền mua. Cha à, người đã nhìn sai rồi.

- What? Có ca chuyện này nữa hả?

Hàn Hùng nhướn mày:

- Vậy là cha không biết. Tiểu Duyệt, con nói đều là sự thực.

- Làm sao mà giả được.

Hàn Duyệt nói:

- Cha, người đừng quên con là gì... Con nói những điều này là do con dùng thủ đoạn điều tra ra. Như vậy đi, chờ con đi làm về, con lấy cho cha một phần tư liệu.

- Tổng tài Hàn Tuấn của tập đoàn Phi thiên thì con thấy sao?

Hàn Hùng nói:

- Hàn Tuấn này cha nhìn to lớn, tiểu tử này nhân phẩm, học thức cũng không có vấn đề. Hơn nữa tuổi xấp xỉ với con. Tương lai cha yên nghỉ, có Hàn Tuấn kia là thiên tài buôn bán thì áp lực của con sẽ nhẹ đi một chút.

- Không được.

Hàn Duyệt nói:

- Cha à. Con phải nói cho cha biết, cha lại nhìn nhầm nữa. Hàn Tuấn so với Hậu Thế Long hơn một chút. Đương nhiên hắn có chút bản lãnh thật sự. Nếu không hắn không thể tuổi trẻ tiếp nhận tập đoàn Phi Thiên. Nhưng cuộc sống riêng tư của hắn tình nhân như rận, tổ chức hoạt động tập thể không lành mạnh. Người như vậy con thấy ghê tởm. Để cho con cùng hắn thì thà giết luôn cho rảnh nợ.

Hàn Hùng nghe vậy, cúi đầu trầm tư. Lại tìm kỹ nhân tuyển trong lòng. Nhưng không nghĩ tới lại bị Hàn Duyệt nói cho te tua xơ mướp.

- Tiểu Duyệt.. Nếu con nói là thật thì cha cũng chả biết làm sao.

Hàn Hùng âm thầm thở dài:

- Như vậy đi, chính con đi tìm, chẳng qua cha chỉ cho con một tháng thôi.

- Cha à, chậm hơn vài năm có thể được chứ?

Hàn Duyệt nói:

- Người xem con vừa mới thăng lên đội trưởng đội trọng án, thuộc hạ tương đối nhiều. Con căn bản không có tinh lực đi làm việc. Cha à, người tin tưởng con, con có thể xử lý tốt mặt tình cảm.

- Không thể.

Hàn Hùng trầm giọng nói:

- Cha không quản con bận ra sao, vấn đề cá nhân không thể không quan tâm.

Nói tới đây, trong đầu Hàn Hùng chợt lóe lên, đột nhiên nghĩ ra một thằng rể thật tốt.

Vừa nghĩ đến, hắn ngẩng đầu nhìn con gái, trầm giọng hỏi:

- Tiểu Duyệt, con cảm thấy Tiểu thiên sư đối nhân xử thế như thế nào?

- Tiểu Vũ?

Hàn Duyệt sững sờ, lập tức đỏ khóc đỏ cười:

- Cha, người không phải là muốn con gặp gỡ Tiểu Vũ chứ? Tiểu Vũ vẫn còn là trẻ con, điều này sao có thể?(DG: hic, đàn ông muốn biết lớn bé mạnh yếu chỉ có lên trần bốn giường thôi)

- Có cái gì không được.

Hàn Hùng dứt khoát nói thẳng:

- Thời gian trước cha nghe trong trường đại học có chút tin đồn, đều là con cùng Tiểu Vũ. Không có lửa làm sao có khói, cha xem trong lòng tiểu thiên sư tám phần là thích con.

- Cha, người lại nói lung tung.

Mặt Hàn Duyệt đỏ bừng:

- Làm sao cja cũng giống như tục nhân vậy, luôn đùa giỡn trên chộc... Con cùng Tiểu Vũ trong lúc đó không có chút quan hệ mờ ám gì.

- Ha ha.

Hàn Hùng thấy bộ dáng con gái thẹn thùng nói:

- Tiểu Duyệt. Nói thật, tiểu thiên sư không thể chê. Tuy rằng bối cảnh gia đình không tốt, nhưng hắn một thân một mình muốn phát tài cực dễ. Hơn nữa nhân phẩm không thành vấn đề.

- Cha, đừng nói bây nữa, tuổi chúng con chênh lệch quá lớn mà?

Hàn Duyệt nói:

- Cha, con thực sự bận. Việc này, chúng ta nói sau đi.

- Nếu thực yêu nhau, tuổi không xi nê. Con là con gái ta, bằng vào nhân phẩm, năng lực, diện mạo rất xứng với cậu ấy.

Hàn Hùng nói.

- Cha à, con phải đi.

Hàn Duyệt đứng dậy, không để ý Hàn Hùng, mang giày cao gót đi ra ngoài, trên mặt vẫn chưa hết đỏ.

- Ha ha.

Hàn Hùng phát ra một tiếng cười sang sảng, làm như tự nói:

- Tiểu thiên sư nếu là rể hiền của ta, vậy cũng là một chuyện tốt.

Long Vũ ngồi ở bên sườn núi. Thở dài một tiếng:

- Ngàn tính vạn tính, sự tình lại thành thế này. Sớm biết vậy ta nên mạnh mẽ ngăn cản tiểu sư muội tu luyện vô tình thiên đạo.

- A

Long Vũ ngẩng đầu lên diên cuồng hét một tiếng, thanh âm vọng tới tận mây xanh.

Chỉ là tất cả chẳng thấm vào đâu. Không quản hắn làm cái gì, đều khó có khả năng cứu sống Đường Hương.

Thái Huyền Sơn, Thái Dương phong, thủ lĩnh Huyền Môn, trên té đàn ngọn đèn bát quái biểu hiện tính mạng Đường Hương Hương vẫn chưa tắt. Hiển nhiên nàng vẫn còn sống.

- Chủ nhân. Bớt đau thương đi.

La Lâm năng lực học tập rất mạnh. Nàng đã học được lời an ủi người khác của địa cầu.

Chẳng qua nàng không thể cảm thụ cảm xúc lúc này của Long Vũ.

Hoặc là nói cảm nhận được nhưng không hiểu.

- Chủ nhân, bây giờ chúng ta làm gì?

La Lâm hỏi.

- Về đi.

Chuyện cho tới bây giờ, Long Vũ cũng chỉ có thể trở về. Đường Hương Hương đã mất, cái gọi là vô tình thiên đạo cũng tự nhiên không còn ý nghĩa.

- Đợi đã.

Đi được vài bước đột nhiên Long Vũ hỏi:

- La Lâm. Có tìm được thi thể tiểu sư muội không.

Long Vũ cảm thấy Đường Hương Hương chết đi thực sự lớn lao. Cũng phải tìm được thi thể của nàng an táng. Để anh ủi linh hồn nàng.

- Tôi có thể thử nhưng không nhất định thành công.

La Lâm nói.

- Tất cả nhờ cô.

Long Vũ nói.

Thời gian kế tiếp, La Lâm liền khởi động điều tra, công năng tìm tòi bắt đầu tiến hành chung quanh mười dặm. Chẳng qua không phát hiện gì.

Long Vũ thất vọng:

- Có phải hay không phạm vi rộng quá. Không thể tìm kĩ. Không bằng tôi đi xuống...

Long Vũ nhìn sườn núi, phát hiện nhiều nham thạch chìa ra. Nếu dựa vào thủ đoạn leo núi bình thường, hẳn là có thể đi xuống

- Được rồi.

La Lâm vội vàng chế định phương án leo núi, hơn nữa là lộ tuyến tốt nhất.

Long Vũ hít sâu một hơi, ổn định thân thể, chân dẫm lên trên tảng đá, hai tay nắm chặt mấu nham thạch, thông thả đi xuống.

Đại khái hai giờ, Long Vũ đã đi xuống dưới cả cây số. Dù vậy dưới chân vẫn mông lung sâu hun hút. Tâm Long Vũ cảm thấy nguội lạnh.

Từ tình huống hiện tại, sợ là thi thể cũng không còn.

Đúng lúc này, thanh âm La Lâm vang lên:

- Chủ nhân, tìm được rồi, tôi tìm được tiểu sư muội của cậu.

- Thi thể của nàng ở đâu?

Long Vũ hỏi.

- Không phải thi thể.

La Lâm trả lời.

Long Vũ bị La Lâm làm cho khó hiểu:

- La Lâm, không phải hệ thống của cô rối loạn chứ? Cô nói gì thế? Tôi bị cô làm hồ đồ rồi.

- Chủ nhân, ý tôi là tìm được tiểu sư muội còn sống.

La Lâm nói:

- Ta vừa kiểm tra khí tức sinh mạng của nàng.

- Cái gì?

Long Vũ vội hỏi:

- Cô nói, Tiểu sư muội còn sống?

- Đúng vậy.

La Lâm nói:

- Từ kiểm tra đo lường khí tức, nàng vẫn còn sống, hơn nữa cách chúng ta trăm thước, ở dưới sơn động.

Trong lúc nói La Lâm đã tiến hành xác định vị trí chính xác.

- Thực sự tốt quá, thực tốt quá, hiện tại chúng ta đi xuống.

Long Vũ kiềm chế vui sướng, hít sâu một hơi, lấy tốc độ nhanh nhất mà tiến.

Ba phút sau, La Lâm nhắc nhở:

- Tới rồi, chính là sơn động bên phải kia...

Long Vũ ngẩng đầu nhìn, phát hiện động khẩu kia có một cây tùng ngàn năm, khe rừng mình, hai chân đột ngột nhảy lên. Lúc bay trong không trung, hần như thiểm điện đuổi tay bắt lấy nhánh cây tùng. Lắc lư vài cái, hần đã thành công vào sơn động.

- ABCXYX....

Vào sơn động xong, Long Vũ khẩn cấp nhìn quanh tìm chỗ Hương Hương.

- Ta còn sống, có phải ngươi thất vọng lắm không?

Thanh âm Đường Hương Hương lạnh băng vang lên phía sau Long Vũ.

- Tiểu sư muội, thật tốt quá, em không sao là tốt rồi.

Long Vũ dường như không chú ý thái độ của nàng. Bước nhanh tới cười nói:

- Tiểu sư muội, phản đồ Huyền Môn kia, hần chết hay chưa?

- Ngươi cứ muốn hần chết. Hay là có nhược điểm gì trong tay hần?

Đường Hương Hương lạnh lùng hỏi.

Long Vũ cũng cảm thấy ngữ khí của nàng, sững sờ, hần hỏi:

- Tiểu sư muội, em có ý tứ gì? Có phải hắc y nhân kia nói với em cái gì? Hần là phản đồ Huyền Môn. Hần đáng chết, nếu không phải hần, chúng ta ở Âm Sơn cũng không thành ra như vậy.

- Câm mồm.

Đường Hương Hương cười lạnh nói:

- Long Vũ, đừng cho là ta không biết, mê được của yêu hồ chỉ là một nguyên nhân, chân chính làm việc ác cũng là mình. Nếu trong lòng không có tạp niệm, mê được yêu hồ cũng không có tác dụng với ngươi.

Long Vũ nghe vậy, âm thầm suy nghĩ: “Nghe cơn tức này, phản đồ Huyền Môn hiển nhiên không chết, hần còn thành công châm ngòi quan hệ bọn ta.”

Chẳng qua nói đi thì nói lại, lời nàng nói cũng không sai.

Chính là Long Vũ nhớ tới lúc đó, Đường Hương Hương chủ động cũng không kém hẳn.

Chính như thánh nhân sở vân, thực sắc tính dã.(DG: tạm dịch bề ngoài đạo mạo mà trong là sắc ma)

Cho dù Đường Hương Hương là tiên tử thuần khiết, cũng không ngoại lệ.

Long Vũ rất muốn nói cho Đường Hương Hương tình hình ngày đó của nàng, chẳng quá chưa ra khỏi miệng đã nuốt xuống. Dù sao da mặt con gái cũng mỏng, hay là thôi đi.

- Ta muốn giết người...

Trong mắt Đường Hương Hương hiện lên một đạo sát ý.

- Em trúng tà sao?

Long Vũ phát hiện, ánh mắt nàng có chút cổ quái. Hắn dựng cả tóc gáy, tám phần là phản đồ Huyền Môn làm trò quỷ. Chỉ là không biết hiện tại hắn ở đâu.

- Chủ nhân, chạy mau.

La Lâm giục.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng lui ra sau.

- Người còn chạy sao?

Đường Hương Hương hừ lạnh, bàn tay trắng nõn khé gió lên, một luồng kiếm quang bắn nhanh ra. Long Vũ tránh không kịp, đùi phải trúng chiêu, đứng không vững thân thể ngã xuống mặt đất.

Long Vũ buồn bực, sớm biết thì đừng chạy, có lẽ còn có thể nghĩ biện pháp đem Hương Hương bị trúng tà chế trụ. Hiện tại thì phiền rồi, đùi phải bị thương, sức chiến đấu giảm hẳn.

Mặt mày Đường Hương Hương âm lãnh, Bích Thủy pháp kiếm trong tay lóe lên hàn quang đi tới gần Long Vũ. Sát khí trên mặt dày đặc, làm như đại cừu đại hận vậy.

Giờ phút này, Long Vũ chỉ có thể cười khổ. Nhìn bộ dáng, hôm nay lành ít dữ nhiều. Thế sự khó lường, hơn hai giờ trước hắn vẫn vì nàng chết mà bị thương.

130. Chương 42: Huyền Môn Tiền Tiên Bối

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 42: Huyền Môn tiền tiên bối

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Giờ phút này, hắn phải đối mặt với tử vong.

Nói thật, cho tới bây giờ Long Vũ đều không nghĩ rằng chết trong tay Đường Hương Hương.

Bích thủy pháp kiếm chĩa vào ngực hắn, thanh âm Đường Hương Hương lạnh lẽo, trong đôi mắt sát ý không giảm:

- Người làm nhơ bẩn sự trong sạch của ta, ta muốn giết người, người còn gì muốn nói?

- Tiểu sư muội, em trúng tà sao?

Long Vũ thở dài, vẻ mặt hiện lên tầng lớp bi thương, ánh mắt hướng chung quanh tìm hắc y nhân.

- Tiểu sư muội, nếu em thực muốn giết anh, anh cũng sẽ không oán giận em. Chẳng qua anh hi vọng anh chết đi, em nên đem anh an táng. Anh nợ em kiếp sau sẽ trả.

Long Vũ nói.

- Trả lại?

Đường Hương Hương cười lạnh nói:

- Ta muốn ngươi tan tành tro bụi...

- Em thật độc ác.

Long Vũ đột nhiên cả giận:

- Tiểu sư muội, mạng của anh là do em cứu. Em muốn giết anh, anh cũng không nhú mảy. Anh chỉ hi vọng cái chết của anh sẽ làm ý thức em thanh tỉnh.

Đường Hương Hương hừ một tiếng:

- Chết đến nơi còn nói ngon nói ngọt..

Nàng thản nhiên thở dài:

- Nếu ta giết ngươi, Tuyệt Cơ sư tôn nhất định thương tâm, sẽ oán hận ta. Sau khi ta giết ngươi, ta sẽ nói với Tuyệt Cơ sư tôn là ngươi ngã xuống khe núi mà chết.

Nói tới đây, nàng cắn răng, Bích Thủy pháp kiếm dòn dập, có vẻ muốn động thủ.

Long Vũ bình thản thở dài:

- Tiểu sư muội, anh nói rồi. Mạng anh là do em cứu. Mạng này là của em, muốn giết thì cứ làm. Đến đây đi...Sống có gì vui? Chết thì đã sao? Nếu anh chết mà phần nợ cùng cừu hận trong lòng em không còn là anh mãn nguyện. Động thủ đi.

Thấy Long Vũ thản nhiên, Hương Hương lấy làm lạ.

Trầm mặc một lúc. Mũi kiếm của nàng run nhẹ:

- Đừng tưởng ngươi nói màu mè ta sẽ không giết ngươi...

Long Vũ cất tiếng cười thê lương:

- Tiểu sư muội, nói nhảm làm gì, động thủ đi...

Lời là thế nhưng trong lòng không muốn chết. Không phải sợ chết mà lòng hấn không đành. Cho đến tận giờ, Long Vũ đáng thương ngay cả cha mẹ cũng chưa biết mặt.

Chỉ là lúc đó, ngoại trừ hi vọng vào La Lâm, hấn không còn biện pháp nào cả.

- Chủ nhân. Phổ thiện thanh tâm chú...

La Lâm nhắc nhở.

Long Vũ nao nao. Lập tức mở miệng tụng niệm phổ thiện thanh tâm chú. Một hồi kinh văn êm tai vang lên, vẻ mặt Đường Hương Hương có chút thống khổ. Bích Thủy pháp kiếm của nàng rơi loảng xoảng trên đất, hai tay bịt tai. Hiển nhiên phổ thiện thanh tâm chú kích động nàng rất lớn.

Nói cách khác là nàng trúng tà.

Long Vũ thấy phổ thiện thanh tâm chú có hiệu quả, liền không ngừng tụng niệm, tốc độ càng lúc càng nhanh, thanh âm càng ngày càng lớn. Đường Hương Hương thậm chí duỗi tay giằng xé tóc mình, hết sức thống khổ.

Có nhiều lần, hần muốn ngừng lại.
Chẳng qua rốt cục hần vẫn kiên trì.

- A.

Hết thắm một tiếng, Đường Hương Hương hôn mê.

Long Vũ ngừng tụng kinh, đi tới kiểm tra Đường Hương Hương. Thân thể thỉnh thoảng co giật, hai gò má méo mó.

Long Vũ cười lạnh:

- Ác tặc. Ta biết ngươi đang ở gần đây, ta đã phá giải tà thuật của ngươi. Xem ngươi còn bền sự gì...

- Khả khả.

Một tiếng cười nhạo từ bốn phương tám hướng truyền đến:

- Xú tiểu tử, ngươi thực nghĩ ngươi phá giải thủ đoạn của ta. Nói cho ngươi biết, nữ oa nhi trước mặt không lâu nữa sẽ chết.

Vừa nghe xong, Long Vũ liền nóng nảy.

- Tiểu sư muội, Hương Hương... Em rốt cục sao rồi?

Long Vũ duỗi tay đỡ hai vai Đường Hương Hương, vẻ mặt sốt ruột ân cần hỏi:

- Hần rốt cuộc làm gì em... Anh làm thế nào mới cứu được em?

- Chủ nhân, khí tức của nàng yếu nhược, cơ hội sống rất ít.

La Lâm đề nghị:

- Cậu tiến hành hô hấp nhân tạo... Truyền khí cho nàng.

- Cần phải làm như vậy không?

Long Vũ nhú mày.

- Rất cần thiết.

La Lâm giải thích:

- Tình huống này, hô hấp nhân tạo là tốt nhất, cậu mau chóng quyết định. Nếu không thì sẽ vô phương cứu chữa.

Vừa nghe vậy, Long Vũ tự nhiên không dám do dự. Hần vội vàng quỳ xuống, hôn lên đôi môi anh đào, hít sâu một hơi rồi thổi vào miệng nàng.

- Khụ khụ.

Sau mấy hơi thổi, cổ họng Đường Hương Hương truyền đến một cổ thanh âm nhè nhẹ. Ngay sau đó nàng ưm một tiếng, chậm rãi mở mắt.

- Bốp.

Nàng phát hiện Long Vũ đang tiến hành cưỡng hiếp nàng thì nổi giận, không nói hai lời vung tay vả một cái.

- Đồ lưu manh, anh lại nhân cơ hội vô lễ tôi, tôi liều mạng với anh.

Mặt Đường Hương Hương tái nhợt, dưới cơn thịnh nộ, một tay đẩy Long Vũ, lợi kiếm như gió, mang theo một trận bén nhọn gào rít, nhắm ngực Long Vũ phóng tới.

Long Vũ nhếch miệng, vốn định nói gì đó, đã thấy Đường Hương Hương giơ kiếm đâm tới. Đường Hương Hương tiến đến, Bích Thủy pháp kiếm hung hăng đâm vào ngực hần.

Long Vũ cười khổ thắm thở dài:

- Vạn lần không ngờ mình lại bị oan...

- Oan uống sao?

Pháp kiếm của Đường Hương Hương cách yết hầu Long Vũ ba tấc, hừ nói:

- Sắc lang, liên tiếp vũ nhục tôi, tôi lại có thể tha anh.

Trong lòng nàng hỗn loạn, cắn răng nói:

- Chuyện âm sơn coi như xong. Nhưng lần này anh lại khinh bạc tôi, thực khó có thể tha.

- Oan mà muối muối.

Long Vũ không sợ hãi, hồn nhiên cười nói:

- Nếu em không cho anh giải thích, anh chết thật oan uống. Anh không khinh bạc em, là anh hô hấp nhân tạo cho em.

Đường Hương Hương cắn răng, đột nhiên cả kinh nói:

- Cái gì hô hấp nhân tạo, rõ ràng là anh mưu đồ bất chính...

Long Vũ nhếch miệng cười, da mặt căng cứng:

“- Tiểu sư muội. Em bị kẻ kia ám toán, bị hấn không chế tâm trí. Anh dùng phổ thiện thanh tâm chú hóa giải. Sau đó khí tức em tiêu tụy, anh mới giúp hô hấp nhân tạo, khôi phục sự sống. Nếu không em đã là ngọc nát hương tan.

Đường Hương Hương tức giận, vẻ mặt u ám:

- Ai tin chuyện ma quỷ của anh?

Long Vũ khẽ lắc đầu, tươi cười nói:

- Có tin hay không thì tùy. Việc do anh làm, nếu chưa hết giận em giết anh đi. Có lẽ anh sẽ tự sát chứng minh sự trong sạch của anh.

Nói xong, Long Vũ lấy ra thiên sư pháp kiếm, nhắm ngay cổ mình.

Đường Hương Hương kinh hãi, vội la lên:

- Anh, anh muốn làm gì?

- Tự sát.

Long Vũ thần nhiên nói:

- Tiểu sư muội, trước khi em gặp nạn từng nhờ anh. Đi tìm một người tên Vân di. Hiện tại anh cũng nhờ em, hy vọng có thể tìm cha mẹ anh. Em nói cho họ biết anh không thể báo hiếu, khiếp sau anh sẽ làm trâu ngựa báo đáp công ơn sinh thành. Còn hỏi thăm chị Tuyết Cơ, em cứ nói cho chị ấy là anh ngã xuống vách núi mà chết.

Nói xong Long Vũ hướng kiếm vào cổ dùng sức. Nụ cười càng thần bí:

- Hương Hương, theo ý của em, anh đáng tội. Em không cần lo cho anh.

Nói xong, hai mắt Long Vũ nhắm lại, pháp kiếm đi tới một chút, trong đôi mắt xinh đẹp của Đường Hương Hương chớp động. Vừa thống hận vừa lo lắng, trăm vị lẫn lộn, nhất thời không biết làm gì cho tốt.

Long Vũ bình tĩnh dị thường, tay phải nắm thiên sư pháp kiếm tiếp tục đâm tới.

Mắt thấy mũi kiếm đã chạm cổ họng, Đường Hương Hương mắt bình tĩnh, tim đập rộn, ngọc thủ nắm chặt bích thủy pháp kiếm, cắn môi, đang lựa chọn làm hay không.

Công bằng mà nói, Đường Hương Hương thực có chút hi vọng Long Vũ chết đi.

Nhưng nghĩ tới Tuyết Cơ sư tôn đối tốt với nàng, lòng nàng liền mềm nhũn ra.

Nghiến răng ken két, Đường Hương Hương không chút nghĩ ngợi cầm kiếm, đánh lên cổ tay Long Vũ. Long Vũ kêu đau một tiếng, pháp kiếm rơi xuống đất.

Đường Hương Hương nghiến răng nghiến lợi:

- Tôi không cho phép anh chết... Chết cũng phải rời Vô Tình Phong.. Từ giờ trở đi, mạng anh là của tôi.

Long Vũ nghe thầm buồn cười, đứng nhìn nàng ngoài mặt hung ác, nhưng thực tế rất yếu lòng.

Long Vũ quay đầu cười với nàng, có một loại hương vị tiêu sái không nên lời:

- Việc trên đời, thật thật giả giả, làm cho người khó nắm bắt... Tiểu sư muội, như chuyện của chúng ta, trong mắt anh là oan uổng. Nhưng theo ý em thì anh đáng giận. Sự thật thường bị che mắt.

Đường Hương Hương thì thào, âm thanh lí nhí không biết là nói gì.

Gió núi lạnh lẽo, hai người không nói gì, không khí dần lâm vào bế tắc. Nhìn lên sắc mặt Đường Hương Hương, mặt mày nàng thâm trầm, trên mặt không chút hỉ nộ ái ố, thực lạnh lùng. Long Vũ nhanh trí nên vừa diễn tuồng thành công lừa gạt sự đồng tình của Hương Hương yếu lòng.

Nhìn tình huống này, Đường Hương Hương dường như cũng chưa buông tha cừu hận với hắn.

Trải qua cố gắng không ngừng, Hương Hương cuối cùng đã tin giải thích của Long Vũ, hành vi trước đó nàng cho rằng phi lễ, là hô hấp nhân tạo.

Chỉ là nguy cơ vẫn chưa giải trừ.

Long Vũ cảm giác phản đồ Huyền Môn kia ở ngay sát chỗ này. Có hắn thì hai người dĩ nhiên không có thực sự an toàn.

Long Vũ mạnh dạn đoán, phản đồ Huyền Môn kia có thể bị thương. Nếu không thì hắn sớm đã động thủ. Làm gì dùng tà thuật mê hoặc Đường Hương Hương.

- Tiểu sư muội, có thể nói tình hình lúc em rớt xuống núi không?

Long Vũ hỏi.

- Tình hình cụ thể tôi không biết.

Đường Hương Hương không cùng Long Vũ tranh cãi, mà cẩn thận nhớ lại. Chẳng qua nàng không có nhớ rõ. Nàng chỉ nhớ mình cùng hắc y nhân đồng quy vu tận lao xuống núi. Sau đó thấy Long Vũ cường hôn...

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt lạnh lùng ẩn hiện một chút đỏ hồng.

- Xem ra chỉ tên phản đồ Huyền Môn kia mới biết chân tướng sự tình.

Long Vũ thấy sắc mặt Hương Hương có chút dao động thì thầm vui sướng.

- Hừ.

Đường Hương Hương hừ lạnh một tiếng, không quan tâm tới Long Vũ.

Một lát sau, Đường Hương Hương đột nhiên hỏi:

- Chúng ta lên như thế nào?

- Cây mây.

Long Vũ nói.

- Anh nhìn xem giờ còn có cây mây sao?

Đường Hương Hương chỉ cửa động:

- Cây mây đã không thấy... Có lẽ là phản đồ Huyền Môn kia cầm đi. Với khinh công của tôi, nếu không có cây mây cũng rất khó lên leo lên từ cửa động. Về phần anh thì cũng chẳng khá hơn gì.

Long Vũ nghe vậy xấu hổ vô cùng.

Cái này gọi là bình thường không cố gắng, đến lúc không có mà dùng.

- Chỉ cần tinh thần không lung lay thì không lo khốn khó.

Long Vũ nói một câu tự an ủi.

- Hừ.

Đường Hương Hương hừ một tiếng nói:

- Đừng nói nhảm, nhanh nghĩ đi. Bằng không đợi phản đồ kia xuất hiện thì phiền.

- Anh nghĩ, anh nghĩ, anh muốn.

Long Vũ cố ý đùa giỡn, muốn Đường Hương Hương bật cười. Từ khi phát sinh chuyện Âm Sơn, hắn luôn sợ đối mặt với nàng. Lần này, đã đối mặt, hắn hy vọng có thể có cơ hội làm tiêu tan hiềm khích của Hương Hương. Giấy không bọc được lửa, hắn lo nàng cứ như vậy, sớm muộn chuyện cũng bị Tuyết Cơ, thậm chí đệ tử Huyền Môn biết được.

Đến lúc đó thì đẹp mặt.

- Từ giờ trở đi, anh không nghĩ ra biện pháp thì nín giùm cái mồm.

Đường Hương Hương lạnh lùng nói.

- A.

Long Vũ đáp một tiếng, cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng. Dứt khoát trao đổi cùng La Lâm, hắn hận không thể mọc luôn hai cái cánh sau lưng để ôm Hương Hương bay lên sườn đồi.

- La Lâm. Nghĩ biện pháp xem tôi có thể học khinh công cấp tốc hay không?

Long Vũ buồn bực nói:

- Sớm biết rằng ngự kiếm phi hành cũng có lúc thế này. Lúc trước tôi đã luyện tốt khinh công rồi.

- Chủ nhân, ý của cậu tôi hiểu. Chẳng qua lúc này không thể điều động khinh công...

La Lâm nói.

Long Vũ chán nản:

- Có phải hệ thống không đủ năng lượng?

- Đúng vậy

La Lâm nhân cơ hội nói:

- Vì vậy chủ nhân càng phải nỗ lực tu luyện thêm.

- Tôi biết.

Trên thực tế Long Vũ đã rất cố gắng. Hắn luôn trả giá gian khổ gấp mấy lần người khác. Chẳng qua nếu không gặp La Lâm, thu hoạch của hắn vẫn chỉ là số 0 to tướng.

Hiện giờ khác, dưới sự trợ giúp của La Lâm, cố gắng của hắn đã có thu hoạch.

Cái này gọi là bỏ công cày cuốc thì có thu hoạch.

Bất tri bất giác, thời gian đã về khuya, sương đêm dày đặc, một tầng hơi nước mỏng ngưng kết chung quanh sơn động. Ánh trăng từ cửa động chiếu vào, hạt sương trong suốt loé ra lên chói lọi.

- Tiểu sư muội, thực xin lỗi, tạm thời anh không nghĩ ra cách gì tốt...

Long Vũ xin lỗi nói.

Sắc mặt nàng dần lạnh lùng, thanh âm mang theo một cỗ hàn ý:

- Hừ, sớm đã biết anh không có biện pháp... Vẫn phải dựa vào chính mình.

Long Vũ xấu hổ:

- Xin hỏi tiểu sư muội, thời gian lâu như vậy, em làm gì?
- Tại sao phải nói cho anh biết?

Thanh âm Đường Hương Hương lạnh lẽo.

Long Vũ cười nhạt nói:

- Xem ra căn bản em không muốn tìm biện pháp đi xử lý.
- Thì sao, anh là nam nhân, sẽ không mơ tưởng chứ?

Đường Hương Hương hừ lạnh nói:

- Không biết ai cứng đầu muốn theo vào, nếu không phải anh, phản đồ Huyền Môn kia không thể tìm tới tôi.
- Ý tứ tiểu sư muội anh hiểu, anh làm liên lụy đến em.

Long Vũ mỉm cười hỏi.

Long Vũ thở dài, cảm khái vô cùng nói:

- Nói thật lúc trước theo em vào Vô Tình Phong, anh hoàn toàn là lo cho an toàn của em. Em không nhận thì thôi, còn nói như thế. Tiểu sư muội, nói khách khí thì, chúng ta cũng không có chút thua thiệt gì. Anh đã nói nhiều lần, chuyện tình âm sơn là ma hồ tác quái, đầu sỏ là phản đồ Huyền Môn ka, anh cũng bị hại... Anh sợ dĩ như vậy với em là vì mặt mũi chị Tuyết Cơ. Em là đệ tử duy nhất của chị ấy, yêu thương giống như con gái chị ấy sinh ra. Nếu không thì anh căn bản không như thế với em. Cho nên anh hy vọng em có thể thay đổi thái độ, không nên làm ra sự tình gì với, thiệt thòi vẫn là em.

- Anh.

Tu vi cảnh giới đạo lực Hương Hương cao, nhưng mềm mại thì thua xa Long Vũ. Nghe hấn ba xạo liền trốn tránh hết trách nhiệm, ngược lại làm như mình không phải thì điên lên. Dưới cơn thịnh nộ nàng nhắc chân đá Long Vũ một cái, Long Vũ không kịp đề phòng, bị một cước đá trúng, thân mình ngã ngửa ra sau, lảo lảo trên mặt đất.

- Toàn bộ đều là do anh làm mà chối bay chối biến.

Đường Hương Hương cười lạnh cầm kiếm:

- Anh tin tôi thịt anh hay không? (Biên: Thịt đi, thịt đi)

Long Vũ cười cợt không chút sợ hãi:

- Anh không muốn giằng co với con gái. Suy nghĩ cẩn thận một chút sẽ phát hiện sự tình không như em nghĩ. Đúng rồi, hiện tại ý thức của em đã thanh tỉnh, anh không cần đóng kịch nữa. Em muốn giết anh, anh tự nhiên sẽ trả đòn. Bởi vì bây giờ anh không thể chết được, anh còn rất nhiều chuyện phải làm.

- Hừ.

Đường Hương Hương do dự, muốn giết chết hấn nhưng lại thấy không ổn.

- Ai za.

Thở dài một tiếng, Đường Hương Hương thu hồi Bích Thủy pháp kiếm xoay người đi ra.

Một đêm im lặng. Hai người nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên hai người, có vẻ trang nghiêm.

Lúc hừng đông, bên ngoài truyền đến tiếng động, Long Vũ vội nhìn ra, đã thấy động khẩu có nhiều thêm một cây mây to bằng cánh tay.

- Mau nhìn. Cây mây.

Đường Hương Hương dường như cũng thấy hô to, liền giành tới trước.

- Không phải là cảm bầy sao?

Long Vũ cảm thấy cây mây này rất lạ.

- Không quản là cảm bầy, chúng ta đều phải thử, dù sao không thể ở đây chờ chết.

Đường Hương Hương dường như có chút khẩn cấp, duỗi chân nhảy ra, thân nhẹ như yến. Rất thuận lợi bắt lấy cây mây kia, lập tức nhẹ nhàng theo cây mây leo lên trên vách đá dựng đứng.

- Tiểu sư muội. Chờ anh một chút.

Long Vũ hít sâu một hơi, không ngờ La Lâm báo hiệu:

- Chủ nhân. Khoảng cách cây mây đến vách đá nằm ngoài khả năng của cậu. Hệ số nguy hiểm rất lớn, đề nghị không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Long Vũ nghe vậy thì chán nản.

- Còn không đi?

Đường Hương Hương bật cười, Long Vũ không theo sát mà trở lại, nghiêng đầu thúc giục:

- Anh còn đứng đó làm gì? Chờ chết sao?

- Không phải..

Long Vũ ngượng ngùng không biết nên giải thích với nàng thế nào.

- Đàn ông bất lực.

Đường Hương Hương rất nhanh liền biết tình huống Long Vũ, từ trên vách đá nhảy tới bắt lấy cây mây, đi vào sơn động.

- Tôi mang anh qua.

Mặt như phủ băng, nhưng vẫn chủ động duỗi tay nắm lưng áo Long Vũ. Sau đó hít một hơi thật sâu, mang theo Long Vũ nhảy ra ngoài.

Nhảy ra, bám vào, ổn định... Toàn bộ động tác liên tục hoàn mỹ. Có thể thấy được trình độ khinh công của Đường Hương Hương.

- Tiểu sư muội, em giỏi quá.

Giờ phút này, Đường Hương Hương một tay nắm cây mây, một tay xách Long Vũ lác lác trên khe núi.

Hai gò má ôn nhu của nàng gần ngay trước mắt, cái miệng đỏ thắm nhanh chóng khép lại. Long Vũ cười toét miệng, trong mắt vừa có chút cảm động, vừa có chút xấu hổ cùng giận dữ.

Bình thường đều là anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng hôm nay...

- Con bà nó, lần này còn mạng trở về, nhất định khổ luyện khinh công.

Long Vũ thầm nghĩ.

- Té ra xa một chút.

Thân thể hai người quá gần, Đường Hương Hương thậm chí có thể cảm thấy hơi nóng từ mũi Long Vũ. Hơi thở nam nhân của Long Vũ đối với nàng quen thuộc như vậy. Trong đầu nàng có chút mê man, hô hấp gấp rút, bàn tay nắm Long Vũ càng thêm chặt.

Thực nếu buông tay sợ Long Vũ tiêu luôn.

Tuy rằng trong lòng nàng tức giận, nhưng lúc này, người nàng có khả năng dựa vào chỉ có mình Long Vũ. Như lời Long Vũ nói, tại Vô Tình Phong này, bọn hắn cùng hơi thở, cùng vận mệnh.

- Hắc hắc.

Long Vũ mỉm cười, ngửi hương thơm trên cơ thể nữ nhân, nghiêm mặt nói:

- Là em ôm anh chứ anh không có cách nào lui về sau.

- Anh.

Đường Hương Hương không biết nói gì. Tuy rằng Long Vũ nói đúng thực tế nhưng trong lòng nàng vẫn khó chịu.

Mãnh liệt ngẩng đầu, thân hình Long Vũ hơi dịch một chút, hai người lại gần hơn một chút. Trong lúc lơ đãng, Long Vũ mỉm cười hôn lên cái miệng nhỏ nhắn gần trong gang tấc:

- Tiểu sư muội, em giỏi quá.(DG: Hic đang ở vách núi mà vẫn còn xoán xít, giỏi cho lão Xích Tuyết. Biên: Ta thề, ngoài mà như thế này thì cả 2 đứa đều rơi ngổm xuống dưới)

- Anh.

Đường Hương Hương bị Long Vũ hôn trộm, sắc mặt đại biến, thân hình run lên, nhất thời nới lỏng tay bám cây mây. Thân thể hai người nhất thời rơi xuống. Đường Hương Hương đột nhiên bình tĩnh, khẽ quát một tiếng, cước bộ đạp giữa không trung, ra sức bắt lấy cây mây.

Long Vũ cúi đầu nhìn, tim đập nhộn nhạo, nếu thực ngã xuống thì hai người phơi xương trong hẻm núi.

Đường Hương Hương tái mặt, cắn chặt răng, nước mắt như mưa:

- Đồ lưu manh, vô lại, dám tặc... Anh nhân cơ hội khinh bạc tôi.. Tôi muốn giết chết anh.

- Đừng... Đừng xúc động.

Long Vũ âm thầm hối hận, sớm biết thế sẽ không làm. Vạn nhất chọc giận tiểu sư muội, nàng buông lỏng tay thì lên hắc bàn thờ.

Tuy nói chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu.

Nhưng Long Vũ cảm thấy không đáng. Mình chẳng qua chỉ hôn một lần thôi.

- Tiểu sư muội, anh đối nhân xử thế em cũng biết, anh luôn luôn là một người tử tế. Vừa rồi anh hôn em, chỉ là không kìm nổi... Không phải là kìm lòng không nổi mà là anh bảo vệ em. Anh là một người thuần khiết, một chút tâm tư khác đều không có. Thực sự từ nhỏ anh là một người rất thuần khiết, giống như bác Cường ở 4vn ấy...

Long Vũ tiếp tục biện hộ:

- Anh từ tiểu học lên đại học, ngay cả tay con gái anh cũng không biết nó như thế nào. Nói thật, anh chính là một nam sinh thuần khiết. Hiện giờ toàn thế giới này, người như anh chắc cũng có tình trạng giống với khủng long.(Biên: Bị tuyết chủng)

- Hừ.

Đôi mắt đẹp khẽ nhắm, nước mắt ràn rụa:

- Mặc kệ lời ngon tiếng ngọt của anh, tôi sẽ không tha cho anh.

Sắc mặt Đường Hương Hương tái mét, khóe miệng ẩn hiện tơ máu, bộ ngực sữa thở gấp. Hiển nhiên nàng giận thật sự.

Nỗ lực bình tâm lại, nàng hít thở sâu một hơi, hướng về phía mỏm đá nhảy tới. Giữa không trung gót sen điểm tới tựa như chim én lượn. Nhanh nhẹn vòng ra phía trước. Thành công đem Long Vũ lên sườn đồi.

Long Vũ thở một hơi thật dài, trên mặt lộ vẻ tươi cười:

- Cám ơn tiểu sư muội.

Đường Hương Hương cắn răng, hừ một tiếng nói:

- Bớt nói nhảm, nhanh đi lên...

Nói xong không thèm để ý Long Vũ, hai tay nhanh chóng đi lên.

Thời gian không dài, hai người giống như thần lữ leo tường bám trên sườn đồi. (Biên: Công pháp bích hồ du tường của Kim Dung)

- Tiểu sư muội, chuyện hôm qua phải cảm ơn em. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tiến vào Vô Tình động tìm vô tình thiên đạo chứ?

Long Vũ đề nghị.

Đường Hương Hương thắm chút mồ hôi, lộ ra vẻ xinh đẹp cứng cỏi. Nhìn Long Vũ liếc mắt một cái, gật đầu:

- Chúng ta đi.

Hai người lập tức tiến vào sơn động.

Mới vừa vào đã nghe người nói chuyện:

- Các người đã tới...

Đường Hương Hương và Long Vũ căng thẳng, còn kẻ kia là phản đồ Huyền Môn hắc y nhân. Nhìn kĩ thì không phải, ngồi khoanh chân trên khối đá lớn là một gã bạch mi đạo nhân, nhìn qua thấy mặt mũi hiền lành.

- Không cần căng thẳng, ta không phải là địch nhân của các người, đây đây kia là ta thả xuống.

Bạch mi đạo nhân dùng một loại ánh mắt bình thản nhìn Long Vũ cùng Đường Hương Hương.

Long Vũ theo bản năng nhìn lão hỏi:

- Xin hỏi tiền bối là ai, tại sao lại cứu chúng tôi?

Đường Hương Hương vội vàng dựng lỗ tai, vì nàng cũng muốn biết vấn đề này.

- Ta là người canh gác.

Bạch mi đạo nhân cười nói:

- Chuẩn xác thì ta là người canh Vô Tình Phong. Các người cùng ta có duyên, ta mới hiện thân mà gặp.

- Vậy là người trong Huyền Môn sao?

Đường Hương Hương hỏi.

- Đúng vậy.

Bạch mi đạo nhân nghiêm túc gật đầu nói:

- Bốn tọa là đệ tử Huyền Môn. Chính xác, ta còn là đồng môn của các người đấy.

Đường Hương Hương nhìn bạch mi đạo nhân, ước chừng sáu mươi tuổi, thân thể khô đét, ánh mắt âm đạo, sắc mặt vàng vọt. Thấy thế nào cũng là lão nhân bình thường.

Đường Hương Hương nhìn quanh đều không thấy hắc giống cao nhân Huyền Môn. Chẳng qua cẩn thận tưởng tượng, có thể sinh tồn ở Vô Tình Phong, thì không phải là người đơn giản.

- Vị này là sư bá.

Từ lễ tiết, Đường Hương Hương xưng hô đối phương là sư bá. Tuổi hắc cũng đáng như vậy.

Bạch mi đạo nhân biến sắc, đôi mắt vốn âm đạm vô sắc bỗng nhiên lóe lên một đạo tinh quang, một cỗ khí thế cường đại từ quanh thân hắc tỏa ra.

- Nữ oa oa, người là môn hạ? Người gọi ta là sư bá sợ không thích hợp lắm đâu?

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Chẳng lẽ người là môn đệ Phổ Ách?

Đường Hương Hương nghe vậy thì mơ hồ:

- Phổ Ách là ai? Huyền Môn dường như không có ai tên như vậy?
- Vậy ngươi là môn hạ Thực Vũ.

Bạch Mi đạo nhân lại hỏi:

Đường Hương Hương lại lắc đầu:

- Lão nhân gia, tôi thấy người căn bản không phải là người trong Huyền Môn, những người kia đều không có trong Huyền Môn.

Long Vũ tiếp tục hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, người có biết Thiên Cơ đạo nhân?
- Thiên Cơ đạo nhân?

Bạch Mi đạo nhân ngăn người, lập tức hỏi:

- Ngươi nói là đứa nhóc Thiên Cơ kia?
- Đứa nhóc?

Long Vũ toát mồ hôi hột:

- Vị tiền bối này, Thiên Cơ đạo nhân đứng đầu Huyền Môn, đức cao vọng trọng, người sao có thể khinh khi như thế... Xem ra người không phải là người của Huyền Môn.

Tâm vừa nghĩ, Long Vũ liền đề cao cảnh giác.

- Ha ha.

Bạch Mi đạo nhân thấy hai đứa nhỏ trước mắt không tin mình là đồng môn, hơn nữa bộ dáng như gặp đại địch thì nở nụ cười:

- Không cần khẩn trương. Ta hiểu, nhất định là lão đạo bệ quân lâu nên quên luôn ngày tháng. Đúng rồi, các ngươi nói Thiên Cơ là đương kim thủ lĩnh Huyền Môn? Vậy Phổ Ách, Thực Vũ đâu? Chết rồi sao? Hay là tọa hóa? Hoặc là đi Huyền Cảnh?
- Không biết.

Long Vũ nghe vậy. Thấy đồng môn vai vế cực cao, trong mắt hấn, Thiên Cơ chỉ là tiểu oa nhi.

- Tiền bối.. Người nói chúng ta chúng ta chẳng biết gì, trừ phi người tự đi hỏi Thiên Cơ đạo nhân.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Xin hỏi, Tiền bối xưng hô như thế nào.

Bạch Mi đạo nhân khẽ lắc đầu:

- Ta và các ngươi khác nhau, đời này ta không thể rời đi... Quên đi, không nói những thứ này. Hai đứa trẻ các ngươi lần này tới Vô Tình Phong vì vô tình thiên đạo?
- Đúng vậy.

Đường Hương Hương vội vã gật đầu:

- Xin hỏi tiền bối, làm sao để tìm được vô tình thiên đạo.
- Ngươi muốn tu luyện vô tình thiên đạo?

Bạch Mi đạo nhân hơi kinh hãi.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương nghiêm túc gật đầu nói:

- Tiền bối giúp đỡ.

- Người sai lầm rồi.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Chuyện này ta không thể giúp người, về công, ta là người canh giữ vô tình thiên đạo. Phương pháp này người có duyên mới được. Có thể có vô tình thiên đạo phải xem duyên phận của người. Về tư, ta không hy vọng người luyện vô tình thiên đạo. Từ khi ta tiến vào vô tình phong làm người canh gác, người là đệ tử Huyền Môn thứ ba ta thấy muốn luyện vô tình thiên đạo. Kết quả người ta không biết, nhưng những người trước đều là đệ tử ưu tú nhất của Huyền Môn, nhưng cuối cùng đều là tan thành tro bụi.

Nói tới đây, Bạch Mi đạo nhân nhìn Đường Hương Hương nói:

- Đứa nhỏ, người cũng là người có tình. Cần gì phải tu luyện vô tình thiên đạo.

- Ta nhất định phải tu luyện vô tình thiên đạo.

Đường Hương Hương cắn môi nói.

- Ha ha.

Bạch Mi đạo nhân gật đầu tán thành:

- Đứa nhỏ, thấy tâm tình người cứng cỏi, chẳng qua ta phải nói cho người biết, thế gian có một số việc không thể miễn cưỡng.

- Miễn cưỡng chắc gì đã có.

Vừa dứt lời, Bạch Mi đạo nhân đưa mắt nhìn sang Long Vũ thản nhiên nói:

- Oa nhi người cũng không tầm thường, lại có thể quy tụ dị năng cùng đạo pháp làm một. Nếu ta đoán không lầm thì cha mẹ người hẳn là đệ tử Huyền Môn, và người dị năng đúng không?

Thân thể Long Vũ khẽ run lên nói:

- Tiền bối quả nhiên tinh tường. Người là tiền bối Huyền Môn, Huyền Môn xưa đến nay có phải cấm dị năng công hội kết hôn?

Bạch Mi đạo nhân nghe vậy, sững sờ, lập tức nghĩ tới nguyên nhân trong đó hỏi:

- Đứa nhỏ, nhìn bộ dáng người, cha mẹ người gặp phải bất công ở Huyền Môn? Là như thế nào?

- Đúng là thế.

Long Vũ oán hận nói:

- Tiền bối, xin trả lời câu hỏi của ta.

- Ha ha.

Bạch Mi đạo nhân cười một tiếng nói:

- Đứa nhỏ, bốn tọa từ khi tiến vào Vô Tình Phong, đã không nhúng tay vào công việc Huyền Môn, đối với cha mẹ người gặp phải, ta không có gì để nói.

- Người.

Đường Hương Hương sợ Long Vũ chọc giận người này, vội cướp lời nói:

- Tiền bối, xin ban cho ta vô tình thiên đạo.. cũng là chỉ điểm sai lầm cho ta.

Bạch Mi đạo nhân ngẩn người nhìn thoáng qua Đường Hương Hương, lại nhìn Long Vũ, khóe miệng mỉm cười:

- Cô bé, xin lỗi ta nói thẳng, người thực sự không thích hợp tu luyện vô tình thiên đạo. Trong lòng người có hận, cừu lại có yêu... Trần duyên của người quá sâu. Rất khó cắt đứt thất tình lục dục, nếu người cố tu luyện, chỉ sợ chết rất khó coi.

- Hừ.

Đường Hương Hương quật cường nói:

- Tóm lại, ta sẽ không từ bỏ.

- Bồn tọa không miễn cưỡng, người đã quyết.. Ta liền chỉ điểm một chút, về phần tương lai, thì phải xem vận khí của người.

Bạch Mi đạo nhân thầm thở dài một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn sang Long Vũ nói:

- Trên người người có thánh vật?

Lời vừa nói ra, Long Vũ giật mình đánh thót một cái, theo bản năng đem thiên sư kiếm pháp ra, nắm chặt trong tay, sẵn sàng đại chiến.

- Thiên sư pháp kiếm?

Bạch Mi đạo nhân hơi nhắm mắt, lập tức nói:

- Xem ra người đã vào Huyền Cảnh? Trên người người khẳng định có kiện thánh vật kia?

Hoài bích có tội, Đường Hương Hương nhất thời nhớ tới hành vi phản đồ Huyền Môn kia, nàng cân nhắc, lão nhân trước mắt này sợ cũng muốn xơ mũi Ngũ Phương Thiên lệnh.

Vừa nghĩ đến, nàng cũng vội xuất kiếm muốn bảo hộ Long Vũ.

Đương nhiên Hương Hương cũng không phải vì Long Vũ xuất thủ mà là không để thánh vật lọt vào tay yêu tà.

- Ha ha.

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười, từ trên tảng đá đứng lên, nhảy xuống đất, hướng hai người đi tới.

Sắc mặt Long Vũ đại biến, muốn làm thì phát hiện đã không nhúc nhích được, đạo lực cùng tử hỏa trong cơ thể cũng bị Bạch Mi đạo nhân này khóa cứng.

- Người muốn làm gì.

Đường Hương Hương cũng không động đậy được.

- Yên tâm, bồn tọa sẽ không hại các người. Ta chỉ là có chút hứng thú với đứa trẻ này.

Bạch Mi đạo nhân hì hì cười, song thủ khô đét đặt lên vai Long Vũ.

- Người không có pê đê chứ?

Long Vũ kinh ngạc.

- Phi!

Bạch Mi đạo nhân gắt lên, tức giận nhìn Long Vũ nói:

- Nhóc con, chớ nói bậy, nếu không ta cho người cầm miệng cả đời.

Người ta là dao, mình là thịt cá. Bị cưỡng bức Long Vũ chỉ có thể ngậm mồm không nói nhảm nữa.

Bạch Mi đạo nhân kích thích một cỗ đạo lực trên bàn tay, lập tức thẩm thấu vào trong cơ thể Long Vũ, hóa thành một dòng nước ấm, bắt đầu chạy trong kinh mạch toàn thân hắn.

Một chu thiên, đạo lực này lại lần nữa trở về cơ thể Bạch Mi đạo nhân.

- Kỳ quái.

Bạch Mi đạo nhân khẽ nhíu mày, tự lẩm bẩm:

- Pháp môn tu luyện của Huyền Môn cùng dị năng công hội xưa nay đều là tương khắc, không lí do gì người lại kiêm hai loại pháp môn, còn có thể tu luyện tới bậc này. Thật sự là khác thường...

- Đúng rồi, sao ta lại quên, trên người người có được thánh vật.

Bạch Mi đạo nhân vẫn lẩm bẩm:

- Bản thân ta hồ đồ, Đứa nhỏ người cả Huyền Cảnh Ngũ Phương Thiên lệnh cũng có, thể chất khác thường cũng đáng ngạc nhiên. Đúng rồi, người là đệ tử của ai?

- Tuyết Cơ.

Long Vũ nói:

- Ta cùng tiểu sư muội đều là do chị Tuyết Cơ truyền thụ đạo pháp.

131. Chương 43: Vãng Sự Của Hương Hương

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 43: Vãng sự của Hương Hương

Dịch Giả: Trầm Phong

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ?

Bạch Mi đạo nhân cau mày nói:

- Xem ra là tiểu bối nào đó. Nhưng trong ký ức của ta thì Huyền Môn không có người nào như vậy. . . Có điều cũng chẳng sao, việc này nào liên quan đến ta. Đúng rồi, các người có tính toán gì không?

- Tiếp tục tìm kiếm vô tình thiên đạo. Hương Hương nói rất nghiêm túc:

- Cho dù là tiền bối không giúp, chúng ta cũng không từ bỏ

Đúng! Long Vũ cũng nói: Ta cùng tiểu sư muội đi tìm vô tình thiên đạo cho được mới thôi.

- Cũng được. . . Xem ra các người đã quyết tâm, ta chỉ điểm một chút.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Cuối sơn động, còn lại thuận theo thiên địa, có thể tìm vô tình thiên đạo. Chẳng qua ta báo cho các người, vào dễ nhưng ra thì khó.

- Ta không sợ! Đường Hương Hương nói xong liền bước đi.

- Đợi đã!

Long Vũ nhớ ra gì đó nói: - Người còn không cho chúng ta biết nên xưng hô thế nào?

- Bạch Mi đạo nhân!

Bạch Mi đạo nhân? Long Vũ lẩm nhẩm một câu nói: - Vậy không tốt sao? Người hẳn là tiền bối Huyền Môn. . . Trực tiếp xưng hô danh tự như vậy thì. . .

Không sao! Bạch Mi đạo nhân nói: - Danh tự chẳng qua là để gọi. Ta không để ý. Người chấp nhất làm gì chứ?

-Ồ!

Long Vũ đáp một tiếng rồi lập tức hỏi: - Bạch Mi tiền bối. Người cũng biết rõ phản đồ Huyền Môn kia. Kẻ đó ở Vô Tình Phong dùng Thiên Sư kiếm quyết. . .

-Ừm!

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Từ khi hấn vào Vô Tình Phong thì ta đã biết. Tiểu oa nhi. Ta biết tâm tư của ngươi nhưng sự tình không tiện nói. Ta không tiện nhúng tay mà cũng không chỉ chỗ của hấn cho các người. Đương nhiên, ta sẽ tận lực cứu những kẻ mà hấn làm hại.

Đây là thế nào? Long Vũ to gan đoán: - Hay là các người có giao tình. . .

- Đáp án thì tự người đi tìm.

Vừa dứt lời, thân ảnh Bạch Mi đạo nhân liền biến mất.

Ra vẻ thần bí, nói không chừng thì cùng hắc y nhân kia là. . . Long Vũ lẩm bẩm.

Ân tâm chạy đi! Đường Hương Hương lẩm bẩm một câu liền bước nhanh hơn. Long Vũ cũng không thèm nói nữa mà chạy lên trước.

Về phần thân phận Bạch Mi đạo nhân, hấn quyết định khi trở về phải hỏi Tuyết Cơ tỷ tỷ một lần.

Hai người đi theo đường Bạch Mi đạo nhân chỉ dẫn, rất nhanh đã thấy một cái cửa. Đường Hương Hương bước nhanh qua. Đi ra ngoài quả nhiên thuận theo thiên địa. Nơi này chim ca hoa nở, nước chảy êm đềm, bóng chiều ngả về tây. Giống như thế ngoại đào nguyên.

Đương nhiên hai người nào có tâm tình thưởng thức cảnh vật. Đôi mắt Đường Hương Hương xem xét chung quanh, cách đó không xa trên một tảng đá thấy bốn chữ.

Vô tình thiên đạo!

- Chúng ta tới đó!

Đường Hương Hương nói xong lập tức bước tới, để tỏ thành ý của mình, nàng quỳ rạp xuống đất lạy ba lạy:

- Hương Hương thành tâm tu luyện vô tình thiên đạo, mong thành toàn cho.

- Đứng lên đi. Cô lạy cái gì, nơi này có ai đâu.

Long Vũ đã sớm cho La Lâm kiểm tra. Bốn phía căn bản không có ai.

Đường Hương Hương đứng lên phủi bụi nơi đầu gối rồi liếc Long Vũ một cái, thấy vẻ mặt hài hước của hấn thì nhứ mày nhưng không nói gì.

- Chúng ta cẩn thận tìm. Hấn sẽ có thu hoạch. Long Vũ nói.

- Khởi cần!

Đường Hương Hương nhìn một vòng, cuối cùng dừng trên bốn chữ to đùng. Cũng không biết tại sao nàng cảm thấy chúng là máu chốt. Chỉ là nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Ngươi đứng cách xa ta một chút. . . Ta muốn yên tĩnh. Khóe miệng Đường Hương Hương thoáng hiện chút lạnh lùng nói: - Trong một canh giờ, đừng quấy rầy ta.

Long Vũ nghe vậy không nói nữa mà xoay người rời đi.

Vô tình thiên đạo! Đường Hương Hương ngồi trên tảng đá, không chớp mắt nhìn bốn chữ kia. Thể bút cứng cáp mạnh mẽ giống như long xà cuồng vũ.

Ban đầu không thấy gì nhưng quan sát kỹ, bốn chữ kia đột nhiên có chút biến hóa, xuất hiện một chút lốm đốm.

Đường Hương Hương hít sâu một hơi, vội vàng tập trung tinh thần.

Cơ duyên rõ ràng trước mắt.

Phải xem nàng nắm lấy thể nào.

Một lát sau, trong mắt Đường Hương Hương nhìn thấy một màn thần kì, bốn chữ vô tình thiên đạo to kia hóa thành vô số vết sáng.

Lập tức những vết sáng không ngừng biến ảo rồi tụ lại. Hình thành vài chữ mới cùng phù chú. Nàng dụng tâm ghi nhớ.

Đại khái qua một khắc, Đường Hương Hương đột nhiên cảm giác đầu óc choáng váng, tình thần rã rời như lao lực quá độ. Nàng cố gắng dời ánh mắt đi.

Trong phút chốc đau đớn trong óc biến mất.

Đảo mắt qua, Đường Hương Hương phát hiện bốn chữ trên tảng đá vẫn như cũ, không có chút biến đổi.

Cách đó không xa, Long Vũ phát hiện mấy bộ xương hình dạng ngay ngắn nằm ở đó. Nhưng khi hắn mới nhẹ chạm vào thì liền hóa thành tro bụi.

Hiển nhiên bộ xương đã lâu lắm rồi.

Đường Hương Hương thu hồi tâm thần, điều tức một hồi thì lộ vẻ vui mừng, lại nhịn không được hoan hô lên: - Ta hiểu được vô tình thiên đạo. . .

Thân thể Long Vũ chấn động vội đi tới.

Mắt thấy sắc mặt nàng tái nhợt cùng vẻ mặt u ám. Trông giống như bộ xương kia thì vội vàng nói: - Tiểu sư muội, không thể quá lưu luyện lao lực quá độ mà chết. . .

Đường Hương Hương trừng mắt liếc hắn một cái nói: - Không cần người quan tâm. .

Long Vũ quay đầu đi nhìn chằm chằm lên bốn chữ trên tảng đá. Một lúc sau thấp giọng nói: - Vì cái gì ta nhìn không ra. . . Không phải là ảo giác sao?

Sắc mặt Đường Hương Hương trầm xuống nói: - Vô tình thiên đạo dành cho người hữu duyên. Long Vũ, người không cần khuyên ta, ta vất vả tiến vào Vô Tình Phong chính là tìm kiếm vô tình thiên đạo. Hôm nay thấy trước mắt sao có thể bỏ qua.

Long Vũ dường như không nghe thấy. Mắt nhìn chằm chằm vào chữ vô tình thiên đạo nhưng vẫn không thấy biến hóa gì.

Cho dù La Lâm phân tích cũng không có thu hoạch.

Long Vũ trầm suy nghĩ, xem ra hắn vô duyên với vô tình thiên đạo (Tất nhiên, râm đạo làm sao mà vô tình được ^^)

- Tiểu sư muội. . Ta. . ta cảm giác, chuyện này không ổn. Chi bằng chúng ta trở về đi. Long Vũ không hy vọng Đường Hương Hương tu luyện vô tình thiên đạo.

Dừng một chút hắn lại nói: - Tiểu sư muội. Nếu cô tu luyện vô tình thiên đạo, tương lai thành kẻ máu lạnh vô tình. Đến lúc đó cả tình thân, tình yêu đều không cảm thụ được. Cô thấy sống như vậy có ý nghĩa sao? Cái khác không nói, chẳng lẽ cô muốn quên tình thầy trò với Tuyết Cơ tỷ tỷ? Đúng rồi, còn dì Vân. . Cô quên sao?

Long Vũ nói tiếp: - Ta biết trên người cô gánh vác đại hận, nhưng cô có nghĩ tới, chỉ cần tu luyện vô tình thiên đạo thì cừu hận trong lòng cô cũng tự biến mất. Vậy còn tu luyện làm gì. Cho dù may mắn luyện thành vô tình thiên đạo, vô địch thiên hạ thì thế nào?

Lời vừa nói ra khiến sắc mặt Đường Hương Hương thay đổi. Nàng hừ một tiếng như đang tức giận nhưng nghĩ lại rồi không nói gì. Bình tĩnh xem xét, Long Vũ nói cũng có lí.

Quay đầu nhìn Long Vũ, nàng nhớ tới chuyện Âm Sơn, tâm tình lại căm hận đứng lên: - Chuyện của ta không cần ai xen vào. Mời người đi xa một chút, ta muốn tiếp tục tham ngộ vô tình thiên đạo. . .

Tiểu sư muội. . . Ai! Long Vũ trầm khê dài một tiếng, xoay người rời đi.

Đường Hương Hương lại ngồi xuống, tập trung toàn bộ tinh thần, đôi mắt xinh đẹp lại nhìn chăm chăm vào bốn chữ kia.

Cũng như trước, bốn chữ kia chậm rãi diễn biến pháp môn vô tình thiên đạo. Đường Hương Hương vừa nhớ kĩ vừa nỗ lực tìm hiểu.

Từ đoạn pháp môn này nàng lại đột nhiên phát hiện, cái gọi là vô tình thiên đạo cùng Huyền Môn đạo gia cùng theo đuổi đại đạo.

Huyền Môn đạo gia đoạn tuyệt thất tình lục dục là thành. Chỉ là gian nguy trong chuyện này vượt xa người ta nghĩ. Dựa theo lẽ thường, đoạn tu đạo tình cũng là một cảnh giới. Cần tu luyện rất lâu khiến tâm tính phát sinh biến hóa.

Đây là một quá trình biến đổi từ từ chậm chạp.

Mà vô tình thiên đạo thì khác hẳn, nó là dụng một loại công pháp riêng mạnh mẽ cắt đứt thất tình lục dục. Làm như vậy có thể vứt bỏ tạp niệm chuyên tâm tu luyện nhưng có nhược điểm trí mạng, con người sinh ra đã có thất tình lục dục, là một bộ phận không thể tách rời. Mạnh mẽ cắt đứt thì ý thức tâm trí sẽ bị ảnh hưởng. Mà quá trình dứt bỏ thất tình lục dục nếu có chút sai lầm sẽ tẩu hỏa nhập ma, lâm vào vạn kiếp bất phục.

Không ngừng tìm hiểu, sắc mặt Đường Hương Hương dần tái nhợt.

Bất kể tinh thần hay thân thể đều trở nên mỏi mệt. Nhất là pháp môn vô tình thiên đạo làm nàng run sợ.

Một ý niệm chưa bao giờ có nhưng không thể xua tan được quẩn quanh trong đầu nàng.

Cuối cùng nên làm gì mới phải?

Tâm thần Đường Hương Hương xuất hiện một tia buông lỏng.

Không thể buông tha! Đường Hương Hương cắn môi, tâm trạng xao động, lòng dần xuất hiện một chút điên cuồng.

Long Vũ đứng xa thấy thân hình nàng không ngừng run rẩy thì lo lắng liền bước tới. Nhìn nửa ngày hẳn thấy nàng vẫn nhìn vào bốn chữ kia, bộ dáng cổ quái giống như tiến vào cảnh giới vong ngã.

Vốn định đánh thức nhưng sợ quấy rầy nàng.

Cứ như vậy, qua hơn một giờ, Đường Hương Hương mới tỉnh lại, Giờ phút này trán nàng đầm mồ hôi, vẻ mặt mệt mỏi cực độ.

Hai người ở đây đã mấy ngày.

Đường Hương Hương đều tìm hiểu vô tình thiên đạo. Long Vũ khuyên nhủ không được, cũng bắt đầu tu luyện. Hiện là giai đoạn tu luyện cửu đầu sư, hẳn đã hoàn thành động tác thứ tư. Càng về sau lại càng cật lực, hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Tu luyện đạo pháp Huyền Môn mặc dù có thể lên trời xuống biển nhưng cuối cùng vẫn là người phàm, cảnh giới Long Vũ cùng Hương Hương chưa tới ích cốc. Ăn uống vẫn không thể thiếu. Liên tục vài ngày, bọn họ đều dùng quả đại lấp bụng, dù không chết đói nhưng cũng chẳng được lâu.

Theo ý Hương Hương, nhất định phải nhớ kĩ pháp môn vô tình thiên đạo kia mới rời đi.

Như vậy không biết bao lâu, tinh thần hai người ngày một kém. Nhất là Hương Hương, da thịt trắng ngọc giờ này đã có chút vàng vọt, khô nẻ.

Mà Long Vũ cũng tiêu tụy hơn trước nhiều.

Một ngày nọ, hai người hẹn nhau tìm hái quả đại ăn. Đường Hương Hương đi trước, Long Vũ đi sau.

Long Vũ ngắm đôi mông nàng thì thở dài một tiếng, ăn uống không tốt cùng tinh thần kém, ngay cả vẻ đáng yêu cũng đâu mất.

Đang suy nghĩ biện pháp để có thể ngăn cản Hương Hương tu luyện vô tình thiên đạo đến xuất thân. Không ngờ Hương Hương quay lại thấy Long Vũ ngơ ngác nhìn phía dưới của nàng từ lúc nào. Trên mặt đỏ ửng sáng giọng: - Người nhìn cái gì. . .

Long Vũ hoảng sợ vội thu mắt nhìn nói: - Không phải thế. . Ta suy nghĩ. Phản đồ Huyền Môn kia có còn đối phó chúng ta hay không.

Hừ!

Đường Hương Hương đáp một tiếng nhưng không nói nữa.

Nàng vẫn đi trước, yên lặng thật lâu rồi thở dài nói: - Lần sau phản đồ Huyền Môn kia còn cướp đoạt Ngũ Phương Thiên lệnh, người cứ đi trước, ta sẽ nghĩ biện pháp giữ hân lại.

Long Vũ cũng sờ nói: - Tiểu sư muội, đa tạ.

- Không phải cảm ơn ta! Đường Hương Hương xoay người lại, gò má gầy gò nhưng vẫn xinh đẹp nói:

- Ta không vì người mà vì chính nghĩa. Ngũ Phương Thiên lệnh là chuyện lớn, ngộ nhỡ rơi vào tay phản đồ, thế giới sẽ gặp nạn, chỉ bằng điểm này ta sẽ cố sức bảo vệ người. Vì thế hãy nhớ cho kĩ, không phải vì người.

Long Vũ giật mình lắc đầu thấp giọng nói: - Dù thế nào cũng cảm ơn cô. . .

Đường Hương Hương nhìn hân thản nhiên nói: - Người hận ta sao?

Hận?

Long Vũ cười: - Ta hận cô vì cái gì. Là do cô tỏ thái độ với ta? Cái này có thể hiểu được, tuy rằng hai ta cùng gặp chuyện, nhưng cô vẫn là phận nhi nữ.

Sắc mặt Hương Hương bình thản nói:- Chuyện của chúng ta, sớm muộn cũng sẽ giải quyết. . . Rồi Vô Tình Phong, ta cùng người sẽ đồng tâm hiệp lực.

Oa!Long Vũ thầm vui sướng, dù thế nào thái độ của nàng cũng đã hòa hoãn.

Sau đó hai người không nói nữa.

Trên đường chừng mười mấy phút, phía trước xuất hiện mấy cây quả dại. Hai người nhanh chóng hái xuống rồi ngồi trên thảm cỏ bắt đầu ăn.

Hương vị thật ngọt ngào.

Long Vũ hy vọng Đường Hương Hương có thể ăn một miếng thật lớn.

Hai người ăn xong, Long Vũ quay sang nói: - Tiểu sư muội. . . Nếu ta chết. . . Nhờ cô chuyển lời đến Tuyết Cơ tỷ tỷ, mong nàng tìm cha mẹ ta. Mong nàng thay ta nói câu xin lỗi. . . Đời này, ta không thể báo hiếu, kiếp sau xin làm trâu ngựa đền ơn sinh thành. Còn nữa, nhờ Tuyết Cơ tỷ tỷ nói với thúc thúc Long Thiên Trạch rằng ta cảm ơn người, cảm ơn công dưỡng dục. . . Đúng rồi, cô giúp ta cảm ơn Tuyết Cơ tỷ tỷ. . .

- Người phát khùng à? Đường Hương Hương cau mày nói: - Đang nói hậu sự hả. . .

Ấn!

Long Vũ nói: Ta nói rõ hậu sự, vì ta cảm thấy điềm xấu. . . Phản đồ Huyền Môn kia có thể ở ngoài động chờ chúng ta. . .

- Người sợ? Đường Hương Hương hỏi.

- Ta sợ gì?

Long Vũ cười khổ nói: - Tiểu sư muội, ta từ sáu tuổi đã biết mình chết lúc mười tám. . . Qua những năm tháng, mỗi lần sống với chết chóc. Hiện giờ ta đã quên mất sống chết. Quên đi, không nói cái này, cô không thể hiểu được. . .

- Ai nói ta không thể hiểu. . .

Sắc mặt Đường Hương Hương biến đổi, dường như đang nhớ lại. Trên mặt Long Vũ hiện ra một vẻ mặt mà nàng chưa bao giờ thấy.

Cái đó không phải sợ hãi hay hốt hoảng. . . Tóm lại, đó là một vẻ mặt thống khổ.

- Long Vũ, tư vị chết đi, ta cũng đã thử nghiệm. . . Đường Hương Hương thấp giọng nói: - Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi từ nhỏ đã thống khổ, ta nhận được cũng không ít hơn ngươi. Nói xong, sắc mặt nàng có chút bi thương.

Long Vũ giật mình, mơ hồ phát hiện dường như nàng có ẩn tình khác. Hắn hiểu kì nói: - Tiểu sư muội, có thể nói cho ta chuyện của cô chăng?

Khóe mắt Đường Hương Hương co giật, không biết tại sao, đột nhiên trong lòng nàng không cảm thấy chán ghét Long Vũ như vậy.

Thở dài một hơi, Đường Hương Hương ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn nói: - Hiện giờ sống chết chưa biết, nói cũng không sao. . . Năm ta sáu tuổi, ông ta sống thọ và ra đi, đáng lẽ vị trí gia chủ Đường Môn phải là phụ thân ta đảm nhiệm, nhưng Tam thúc công cùng nhị thúc không phục. Bọn họ âm thầm bày kế, hãm hại cha ta. Mẫu thân mang ta trốn vào mật thất. Nhưng bọn họ vẫn tìm ra. Vì cứu ta, chiến đấu cùng Tam thúc công cùng nhị thúc. . . Cuối cùng chết thảm dưới độc công của Tam thúc công. . . Sai khi mẫu thân ta chết. Ta. . .

Thân mình Long Vũ bỗng rũ rẩy, lập tức trong lòng nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

Đường Hương Hương đã hoàn toàn chìm trong hồi ức thống khổ. Ánh mắt nhìn thẳng phía trước có chút trống rỗng: - Tam thúc công vốn muốn giết ta nhưng nhị thúc nói giữ ta lại còn hữu dụng. Cuộc sống sau đó. Ta bị Nhị thúc hạ Cổ độc. . . Dưới uy hiếp của hắn, ta phải làm theo mọi việc. Cuối cùng hắn có cơ đường hoàng lên vị trí gia chủ

Nói tới đây, thanh âm nàng đột nhiên nức nở: - Ta vốn tưởng rằng. Nhị thúc làm gia chủ sẽ thỏa mãn. . . Nhưng không ngờ, ta mất đi giá trị lợi dụng thì hắn cũng động sát tâm

Long Vũ hỏi: - Hắn đối xử với cô như thế nào. . .

Hừ!

Đường Hương Hương khẽ cười: - Nhị thúc am hiểu tâm kế, không trực tiếp giết ta. Hắn lập ra một kế sách, để ta mạo phạm gia quy. Sau đó hắn lấy thân phận giám hộ sau người đem ta tới Độc Uyên nhận trừng phạt nghiêm khắc nhất của Đường gia. . .

Long Vũ hỏi theo bản năng: - Độc Uyên là cái gì?

- Độc uyên. . . Đó là một cái địa ngục nhân gian! Đường Hương Hương nói: - Độc uyên là tổ tiên Đường gia tạo nên, bên trong tập hợp sinh vật độc nhất thế gian, lại có địa linh thi ăn thịt người. Chỉ có đệ tử tội ác tày trời mới bị trừng phạt. Mà khi đó ta chỉ tám tuổi mà thôi. . . Thử nghĩ một hải nhi tám tuổi tới địa phương khủng bố như vậy, ta làm sao tới được. . .

- Đúng vậy, cô vượt qua thế nào. Trong giọng nói của Long Vũ có chút tò mò, cũng có chút thân thiết.

Ta. . . Ta ở trong nơi tăm tối đó khóc ròng một hồi. . . Thậm chí nghĩ sắp chết rồi. . . Đường Hương Hương yếu ớt nói: - Khi đó ta đã chuẩn bị để chết. Ta đã sớm giấu độc dược, tính tự sát. Nhưng rất nhanh liền phát hiện, độc vật chung quanh không có đi tới phía ta. Chúng dường như kính sợ ta, thậm chí có điểm quy phục. . .

Nghe đến đây, sắc mặt Long Vũ trở nên khá một chút: - Tiểu sư muội, đây không phải là tốt sao?

Tốt?

Sắc mặt nàng âm trầm dị thường: - Ngươi không phải ta, ngươi làm sao biết là tốt. . . Vận rủi của ta còn phía sau. Nói ra lời này, sắc mặt Đường Hương Hương lại hiện lên vẻ sợ hãi.

Long Vũ nín thở tập trung, lắng nghe.

- Nhị thức nhanh chóng phát hiện Độc Uyên có điểm khác thường.

Đường Hương Hương nhìn Long Vũ nói: - Hẳn khiến đám linh thi không có nhân tính dẫn ta ra. Cẩn thận kiểm tra, hẳn phát hiện thân thể ta đủ độc căn, lập tức muốn đem ta đưa vào độc lô, luyện chế độc nhân xưa nay chưa từng có. . .

Nói tới đây sắc mặt Đường Hương Hương dần trở nên trắng bệch, hiển nhiên là do đoạn quá khứ khủng bố. Chẳng qua nàng cũng không ngừng lại, thanh âm run rẩy:

- Ta bắt đầu cầu xin hắc, ta tình nguyện để hắc giết ta cũng không muốn thành độc nhân gì đó. . . nhưng. . .

Đường như lúc Đường Hương Hương nói, Long Vũ thấy thân thể nàng run rẩy.

- Nhị thức tàn nhẫn. Cuối cùng đem ta đưa vào độc lô. . . Nàng chậm rãi quay đầu, nhìn Long Vũ, biểu tình bi thương, oán hận làm trái tim Long Vũ rét lạnh:

- Long Vũ. Ta nghĩ cả đời người cũng không thể nghĩ đến cảm giác toàn thân bị chìm trong lò độc. Phẫn nộ, sợ hãi, bị thương. . Nhân gian ngũ vị, nhân tình âm lạnh, tàn nhẫn thô bạo. . . Ta dường như đã biết hết toàn bộ thảm kịch nhân gian.

- Vậy cuối cùng cô làm sao chịu được đến giờ? Long Vũ đoán rằng, Đường Hương Hương nhất định là hữu kinh vô hiểm. Nếu không thì nàng không thể ở đây nói chuyện với mình.

Nghe Long Vũ hỏi, Đường Hương Hương trầm mặc nhưng ánh mắt hốt hoảng: - Ta cũng không rõ làm thế nào. . Khi đó ta đã đợi chết. Nhưng độc hỏa không làm sao luyện hóa được ta. Ba ngày sau, độc căn của ta bị luyện ra. Thì Vân di cũng xuất hiện. .

- Ta biết. Là di Vân cứu cô. Long Vũ nói

Ừm!

Đường Hương Hương gật đầu nói: - là Vân di đã cứu ta, nếu, độc căn bị luyện hóa xong thì ta không còn cơ hội nào

- Nguy hiểm quá! Long Vũ nói.

- Độc căn là cái gì? Lúc trước những độc vật kia thuần phục cô, có phải là do độc căn?

Ừm !Đường Hương Hương yếu ớt nói: Mới đầu ta không biết, nhưng gặp Vân di thì biết. Độc căn là khi ta còn trong bụng mẹ, cha ta dùng linh dược trân quý đào tạo. Ai biết. . . Đúng rồi, nếu thân ta vẫn còn độc căn thì lần đó tại Âm Sơn, anh đã sớm hóa thành vũng máu.

Lão tử tốt phúc a! Long Vũ hít một hơi, may nhờ mạng tốt nếu không thì toi.

- Đúng rồi, tiểu sư muội. Cô làm sao gặp Tuyết Cơ tỷ tỷ. Long Vũ hỏi.

Thanh âm Đường Hương Hương đột nhiên trầm mặc, Long Vũ kinh hãi nhìn nàng, đã thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cả người ngã xuống ngất xỉu. Theo bản năng Long Vũ xông tới đỡ nàng, cẩn thận kiểm tra một phen thì do nhớ lại chuyện cũ, tâm lao lực quá độ mới ngất đi.

Nhìn thấy mặt Đường Hương Hương tái nhợt, Long Vũ thở dài, thầm nghĩ thật sự là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Nói đến Đường Hương Hương, nàng còn đáng thương hơn cả hắc.

Cha mẹ hắc sống chết chưa rõ, ít nhất còn có hy vọng.

Nhưng cha mẹ Đường Hương Hương bị hạ độc thủ.

Trong nàng nàng sợ rằng chỉ có oán cừu cùng bi thương.

Đường Hương Hương đang hôn mê không ngừng gọi to cha mẹ, trán đầm mồ hôi lạnh. Lúc vô ý, cánh tay ôm lấy Long Vũ. Thời khắc này, nàng giống như có nơi dựa vào, mới dần yên lặng mà ngủ. Nhưng đôi tay này vẫn gát gao ôm lấy tay Long Vũ. Dùng nhiều sức thậm chí làm cho Long Vũ có chút đau đớn.

Chẳng qua hắn cũng không kêu ca.

Không biết bao lâu, Long Vũ đột nhiên cảm giác trên mặt tê rần nóng rát. Mở mắt ra, đã thấy Đường Hương Hương đang trợn mắt hung tợn nhìn mình

Sững sờ, Long Vũ liền hiểu xảy ra chuyện gì.

- Tiểu sư muội, nghe ta nói, không phải là ta thừa cơ hội chiếm tiện nghi, thực sự là cô ngất nên ta. . .
Long Vũ nói: - Cánh tay của ta cũng là cô chủ động ôm. . .

- Im miệng!

Đường Hương Hương trợn mắt, cả giận nói: Còn không buông ra. . . Ngươi là đồ vô. . . Đường Hương Hương vốn định mắng chửi nhưng lại do dự, nàng đang nhớ lại chuyện hôm qua.

Không hiểu sao, trong lòng nàng lại không nở.

Long Vũ buông nàng ra, đi tới trước vài bước ánh mắt nhìn chăm chú. Vừa cảm giác tỉnh ngủ, tinh thần tỉnh táo, hắn lại nhớ tới những gì hôm qua nàng nói. Một cô gái đáng thương!

Thở dài, Long Vũ quay đầu đã không thấy bóng dáng Đường Hương Hương.

Hắn nhú mày, liền bắt đầu đi tìm.

Nghe được tiếng khóc. Tuy thanh âm nhỏ nhưng thính lực rất tốt, hắn vẫn nghe được.

Long Vũ vội đi tới. Chỉ thấy Đường Hương Hương đứng nhìn vách đá thẳng đứng. Đầu vai run rẩy, tuy cực lực áp chế nhưng vẫn cúi đầu nghẹn ngào.

Long Vũ thừa ra nhất thời không biết làm gì, chậm rãi đi tới thấp giọng hỏi: - Tiểu sư muội, xảy ra chuyện gì. . .

Đường Hương Hương nghe vậy, không quay lại, không nói gì. Vẫn đứng đó run rẩy, khóc.

- Tiểu sư muội, trong lòng có gì nên nói ra, như vậy tốt hơn, giống như hôm qua nói hết với ta vậy. Long Vũ nói.

Lời vừa nói ra, ứa khuất bi thương cố nén trong lòng của Đường Hương Hương đột ngột bạo phát, tiếng khóc thảm thiết lớn hơn, gương mặt tràn ngập lệ châu.

Long Vũ sao hiểu được tâm tư nữ nhi, luống cuống tay chân mà không biết an ủi thế nào.

- Tiểu sư muội, có phải ta nói sai không? Long Vũ khẽ hỏi.

Hai mắt Đường Hương Hương đầm lệ xoay người lại, nàng thấy bộ dáng hắn thân thiết. Cắn chặt răng, nước mắt không ngừng chảy.

- Ta không nên nói những lời này cho ngươi.

Thanh âm nàng mang theo vài phần thống khổ, ai oán.

Long Vũ giật mình, giờ phút này, nhìn nàng mỏng manh không chỗ nương tựa. Trong lòng hốt hoảng nói: - Hương Hương, thực xin lỗi, là ta tò mò.

Nói xong hắn bước tới, giọng ôn nhu trầm thấp nói: - Tiểu sư muội, mắng ta, đánh ta đi, chỉ cần trong lòng cô dễ chịu một chút, làm gì cũng được. Ta không oán một câu

Đường Hương Hương nức nở nói: Tâm sự này, ngay cả sư tôn ta cũng chưa nói, nhưng lại nói cho ngươi, ta thực sự hối hận. . .

Long Vũ thấp giọng: - Tiểu sư muội, cô giết ta đi. . .

Thân mình nàng run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Long Vũ thật lâu không nói gì. Một lúc lâu sau, nàng ư oán oán nói: - Vì sao ta phải giết ngươi?

Long Vũ mỉm cười: - Giết ta, kẻ biết tâm sự của cô sẽ không còn. . .

Đường Hương Hương dần ngừng khóc, lau nước mắt thở dài: Nếu ta giết người. . . Tuyết Cơ sư tôn sẽ thương tâm.

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên nhớ tới gì đó, nói: - Người nghe kĩ, ta đã nói với người chuyện này, vạn lần không được nói với bất kì ai. Nếu không ta sẽ không tha cho người. . .

Ừm !Long Vũ nghiêm túc gật đầu.

Dừng một chút hần còn nói thêm: - Tiểu sư muội, cô dẫn thân vào Huyền Môn vì báo thù?

Vừa nghe thì sắc mặt Đường Hương Hương trầm xuống nói: - Hừ, chuyện của ta không khiến người quan tâm. . . Ta hy vọng người hãy quên những lời hôm qua đi

Thái độ Đường Hương Hương không tốt nhưng Long Vũ cũng không để ý. Hần nhìn nàng liếc mắt một cái, thở dài nói: - Tiểu sư muội, ta biết trong lòng cô hận ta. Chẳng qua ta hy vọng có thể giúp cô.

Sắc mặt Đường Hương Hương âm trầm, nhìn hần, im lặng thật lâu đột nhiên nói: Người thương hại ta?

Không phải!

Long Vũ u oán nói: - Muốn nói đáng thương, ta cũng không khá hơn cô

Đường Hương Hương dờ đi nói: - Ít nhất, người còn có hy vọng, còn ta. . .

- Tiểu sư muội, trong lòng ta chưa hần đã dễ chịu hơn cô . Long Vũ nói: Chờ đợi cũng là một loại dày vò. . . Vừa nói đến đây, Long Vũ thở dài, kiềm chế đau khổ xoay người đi ra.

Nhìn bóng lưng hần, Đường Hương Hương suy nghĩ xuất thần.

Một lúc lâu sau, nàng chậm rãi quay đầu lẩm bẩm: - Đều là người đáng thương. . .

Rất nhanh đã qua mấy ngày.

Đường Hương Hương gần như đem toàn bộ thời gian đặt trên tảng đá khắc vô tình thiên đạo, mà Long Vũ cũng nhân cơ hội siêng năng tu luyện.

Cho tới giờ nguy cơ vẫn chưa thấy. Có trời mới biết phản đồ Huyền Môn lúc nào xuất hiện.

Long Vũ muốn mau rời đi, tính toán cho tốt.

- Tiểu sư muội, pháp môn vô tình thiên đạo cô hiểu hết chưa? Chúng ta mau rời khỏi đây. . . Long Vũ nói: - Ở càng lâu thì chúng ta càng nguy hiểm

Ta biết!

Từ hôm qua Đường Hương Hương đã hoàn toàn hiểu vô tình thiên đạo. Đương nhiên tìm hiểu chính là pháp môn từ bốn chữ trên tảng đá.

Muốn hoàn thành vô tình thiên đạo còn phải trải qua nỗ lực cùng gian khổ.

Là phúc hay họa còn chưa biết.

- Chúng ta đi thôi, nhớ kỹ, trở về không nhắc tới chuyện của ta với ai. Trước khi đi Đường Hương Hương lại dặn lần nữa.

Ân!

Long Vũ đáp, liền yên lặng bước đi.

Mới vài bước, hần cảm nhận một cỗ khí tức âm hàn, ngay sau đó một trận cười quái dị truyền đến: - Khả khả, hai oa nhi các người chạy đâu?

- Không xong!

Lòng Long Vũ căng thẳng, vội lên tiếng: - Là Hắc y nhân. . . Chúng ta phải cẩn thận, tiểu sư muội, nghe ta nói, nếu tình huống không tốt, ta giữ chân hần, cô nhân cơ hội rời đi. Nhớ kĩ chuyện ta đã nhờ.

Đường Hương Hương nghe vậy đang muốn nói gì thì phản đồ kia đã đến trước mặt, hắc y nhân mặc đồ đen. Chỉ là hôm nay hắc y nhân không lừa gạt nữa. Một lão già gầy nhom, bộ dáng đáng khinh có chút âm hiểm, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

- Phản đồ Huyền Môn, đây là địa bàn Huyền Môn, lá gan ngươi cũng lớn quá đó. Long Vũ cả gan kêu.

Hắc y nhân khinh thường cười lạnh: - Oa đầu, ngươi nói cũng vô dụng. . . Hơn nữa phế vật Huyền Môn này, ngươi tưởng ta sợ sao. . .

Hừ!

Đường Hương Hương nhướng mày, lạnh lùng nói: - Yêu đạo, bản thân ta muốn xem ngươi có bao nhiêu bản sự. . . - Ta hỏi ngươi, ngươi tính làm gì chúng ta?

Ha ha!

Hắc y nhân nheo mắt lại cười: - Ngươi muốn biết ta cũng không muốn nói. . . Chẳng qua chờ lúc ngươi chết, có lẽ ta sẽ có lòng từ bi

- Tiểu sư muội, đừng quên lời ta vừa nói. Long Vũ nhìn nàng, nói một câu thâm ý.

Nói xong, Long Vũ xoay người đối mặt Hắc y nhân, sắc mặt bình tĩnh: - Phản đồ Huyền Môn, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ. . .

- Không biết lượng sức! Sát khí hắc y nhân nồng đậm.

- Ít nói nhảm, đánh đi rồi biết. . . Nhiều lời vô ích. Đường Hương Hương rõ ràng có chút nóng nảy.

- Tốt lắm, như ngươi muốn. . . Hắc y nhân nói xong, thân ảnh như điện đánh tới Đường Hương Hương. Thoáng chốc, sát khí đã ngút trời.

Cảm nhận cỗ khí tức cường đại kia, Long Vũ toát mồ hôi lạnh. Không biết hóa giải sát chiêu cường đại này thế nào.

Đường Hương Hương thì không dám chậm trễ, khê quát, đôi mắt hiện lên vẻ tự tin cuồng nhiệt.

Theo một tiếng chói tai, công kích hai người va chạm, khí kình tán ra bốn phía. Chỉ một chút công phu, hắc y nhân vẫn đứng yên, dường như chưa từng xuất thủ.

Hắc y nhân đối mặt Đường Hương Hương, dường như xem xét kỹ nàng.

Không tồi, một cái lô đỉnh không tệ! Hắc y nhân tự cười nói, nhưng sắc mặt trở nên ngưng trọng hơn: - Ngươi là người Thục trung Đường Môn, ta hy vọng ngươi có thể nói cho ta biết Độc Kinh pháp môn Đường Môn

codon.tra

132. Chương 44: Nguyên Lai Là Quen Biết Đã Lâu.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 44: Nguyên lai là quen biết đã lâu.

Dịch Biên: nxhaibk

Nguồn: 2T

Mơ tưởng ——!” Đường Hương Hương sắc mặt phát lạnh:

“Ngươi đồ vô sỉ kia. Mơ tưởng từ chỗ này của ta đến Đường Môn độc kinh. Hôm nay ta muốn ngươi chết.....”

Hắc y nhân cười cười. Thản nhiên nói: “Các người hai tiểu oa nhi trên người đều có thứ ta nghĩ . Xem ra vận khí của ta không tồi.”

Hắc y nhân sắc mặt biến đổi. Hai vai rung lên, tiếng các đốt ngón tay vang lên. Hắc nhéo xoay cổ tay, tiếng kêu càng phát ra giòn như chẻ tre.

Ngay sau đó, trên mặt hắc y nhân lộ ra một tia cười trông thật quý dị khó lường, nhìn Long Vũ hít vào một hơi rồi nói:

-“Đáng tiếc tiểu tử này trông tướng mạo bình thường quá. Nếu không ta liền thu cả hai người làm Kim Đồng Ngọc Nữ bên cạnh ta.....ha ha”

Long Vũ tự nhiên cảm thấy một trận buồn bực. “Tuy rằng tướng mạo ta đích thật là không phong độ, nhưng mà cũng không thể nào để cái lão già này khinh khi a”. Nghĩ xong điều này. Long Vũ liền nói:

-“ê này lão đầu tử! Người trước tiên thử soi mình vào bãi nước tiểu rồi tự tìm hiểu mình một chút đi. Cái bản mặt người như vậy mà còn có tư cách đi châm chọc người khác sao?”

Hắc y nhân giận dữ ,cười lạnh nói:

-“tiểu tử thật to gan. Nhưng mà ta nhìn ra người mồm mép còn lợi hại hơn bản lĩnh đến mấy phần đó.”

Trên mặt Long Vũ biểu hiện một vẻ khinh thường . Hơn nữa còn bước lên trước hai thước... Lúc này chỉ đứng đối mặt cách với tên hắc y nhân ba bốn bước chân.

Hắc y nhân cũng chịu đựng không nổi lửa giận trong lòng. Bị Long Vũ coi thường như vậy hắc cũng không nén nổi trấn tĩnh .

Long Vũ trong lòng lại thấy buồn cười. Vốn Long vũ muốn chọc tức Hắc y nhân để hắc bị rối loạn tâm thần. Mà biểu hiện của hắc thể này thì Long Vũ cũng đã thành công một chút

Càng tức giận càng dễ dàng xuất hiện sơ hở. Cao thủ tranh chấp. Tâm lý cực kì quan trọng. Chỉ cần đối phương xuất hiện sơ hở. Long Vũ sẽ xuất hiện một đường sinh cơ.

“Đến đây đi. Chịu chết đi.....” Long Vũ khê quát một tiếng.

“Muốn chết —!”

Hắc y nhân như một trận gió đánh tới Long Vũ phí trước. Ngay lập tức Long Vũ cũng không có thi triển ra thiên sư kiếm mà là dùng tay không tiến hành công kích.

Ngay lúc hắc y nhân sắp chạm đến thân thể, Long Vũ âm thầm thông tri cho La Lâm lập tức tăng cường đạo lực. Tay không đưa ra nghênh đón.

“Bịch —!”

Một âm thanh vang lên. Long Vũ thân thể thoáng lung lay một cái, còn Hắc y nhân lại bị thảm thụt lùi sáu bước. Trên trán lại chảy ra mồ hôi hột.

Mà ống tay áo trên cánh tay phải Long Vũ cũng bị chấn vỡ. Hiển nhiên là kết quả của chưởng vừa rồi.

Đường Hương Hương không khỏi kinh ngạc kinh hô. Nàng tựa hồ thật không ngờ Long Vũ lại có thể chiếm thể thượng phong.

Long Vũ thân thủ nhẹ nhàng vượt vượt bên cánh tay phải.Vừa rồi hắc y nhân ra tay với lực công kích không nhỏ, nhưng là hắc vẫn còn đang khinh địch . Thêm nữa, chưởng vừa rồi Long Vũ trực tiếp gia tăng đạo lực. Cho nên một kích kia Long Vũ chiếm cứ thượng phong. Mặc dù cánh tay phải có chút đau đớn. Bất quá hắc cũng không có bị thương.

Long Vũ lộ ra một cái bản mặt tươi cười chói lọi như ánh mặt trời vậy - vô cùng tự tin nói:

-“Lão tặc! Người bắt quá cũng chỉ như thế “—!:

Nhìn Khuôn mặt Long Vũ tươi cười, tràn ngập sự tự tin - Đường Hương Hương thoáng ngẩn ngơ. Ánh mắt của nàng đột nhiên ôn nhu :

“Long Vũ. Cẩn thận một chút.....”

Hắc y nhân sắc mặt xanh mét. Đột công kích vừa rồi ra tay không nhẹ. Hắc y nhân lần không ngờ Long Vũ còn có thể chiếm cứ thượng phong. Hắc y nhân có chút không chắc Long Vũ rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh. Xem ra. Long Vũ đạo lực cảnh giới bất quá chỉ ở cảnh giới màu lam. Thế mà kích vừa rồi lại thể hiện vượt khỏi dự đoán

Hắc y nhân cho rằng chắc hẳn Long Vũ có lực công kích mạnh mẽ như vậy là bởi vì Ngũ Phương Thiên.

Tâm niệm điều này. Trong lòng hắc y nhân càng khao khát Ngũ Phương Thiên trên người Long Vũ.

Hắc y nhân phát giác tên Long Vũ đúng là khó có thể phỏng đoán - trong lòng liền sinh nghi. Trong mắt tự nhiên hội toát ra một tia dị thường.

Điều này không thoát khỏi ánh mắt của Long Vũ. Trong lòng mừng thầm - biết hắc y nhân trong lòng sinh nghi. Long Vũ cười một tiếng dài. Liên tục ép sát ba bước. Giả bộ một bộ dáng vô cùng tự tin nói:

-“Lão tặc. Không muốn chết. Bây giờ liền rút cho ta.....”

“Hừ!”

Mặc dù Long Vũ thể hiện ra khí thế cường đại. Nhưng hắc y nhân tuyệt đối không phải một kẻ yếu. Lại càng không là một kẻ sợ chết

Hắn lần nữa ra tay .

Long Vũ hừ lạnh một tiếng. Cũng không ra tay công kích hắc y nhân. Đối phó loại cao thủ này. Tuyệt đối không thể lấy cứng đối cứng. Chỉ có thể lấy mưu sách mà đối phó. Việc có thể tăng cường đạo lực cũng phải nắm chắc thời điểm xuất ra mới có hi vọng chiến thắng.

Long Vũ nguyên bản kế sách của Long Vũ là giành chiến thắng ở khí thế cùng tâm lý như vậy mới có thể đem cả thế cục hoàn toàn nắm giữ ở trong tay mình.

Dù vậy, đối mặt với hiện tại. Mặc dù nắm giữ tiên cơ. Cũng không cách nào đạt tới hiệu quả như mong muốn. Hắc y nhân dù sao cũng là cường giả. Khí thế cao hơn nhưng thực lực lại bày ra trước mắt a.

Đột Nhiên, Hắc y nhân chuyển thân hóa ra vô số thân ảnh hư ảo. Sử dụng bộ pháp kỳ ảo bao vây Long Vũ. Đường Hương Hương không nhịn được kinh hô một tiếng - Bởi vì hắc y nhân thân hình tốc độ rất nhanh. Khoảng cách với Long Vũ không còn tới một thước. Tại khoảng cách này Long Vũ tuyệt đối tránh không thoát.

Nhớ tới Long Vũ nói vừa nãy. Nàng do dự, không biết là nhân cơ hội lén trốn đi hay là xông vào cùng nhau liều mạng.

Long Vũ đích xác tránh không thoát. Nhưng hắc y nhân vẫn muốn tránh. Ưỡn người về phía trước -rất nhanh nằm sấp xuống. Hắc y nhân cười thầm nói:“Lần này ngươi nhất định phải chết.....”

“Bang bang —!”Đột nhiên, một đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống ngăn cản hắc y nhân .

Hắc y nhân còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần thì thân thể đã chấn lui về phía sau vài bước. Mà ngay thời điểm đó đạo nhân ảnh kia đã mang theo Long Vũ đi tới bên cạnh Đường Hương Hương.

“Là người.....” Long Vũ ổn định thân hình, mỉm cười nói:

-“Lão tiền bối..... Bạch Mi đạo nhân. Sao người lại tới đây.....”

“Ha ha —!”

Người tới chính là thủ hộ giả Vô Tình Phong -Bạch Mi đạo nhân. Hắn vẫn như cũ, một bộ thân thể gầy, cùng với ánh mắt âm đạm không nhân thần. Chỉ là khóe miệng nổi lên một nụ cười mỉm.

- “Là người?”

Hắc y nhân tựa hồ nhận ra Bạch Mi đạo nhân. Sắc mặt phát lạnh. Cả giận nói:

-“Bạch Mi. Người dựa vào cái gì can thiệp vào sự tình của ta. Người đừng quên người và ta lúc đó đã có ước định. Người bây giờ lập tức tránh ra.”

-“Ta có thể đi. Nhưng ta phải mang hai đứa trẻ này rời khỏi nơi này.”-Bạch Mi đạo nhân nghiêm mặt nói:

-Hai đứa trẻ này đến Vô Tình Phong là vì Vô tình thiên đạo. Hôm nay bọn họ đã muốn rời Vô tình thiên đạo. Làm Vô Tình Phong thủ hộ giả. Ta tự nhiên có nghĩa vụ đưa bọn họ an toàn ly khai. Hắc Minh, cho ta một cái mặt mũi. Để cho bọn họ rời đi. Nếu không ta sẽ không dừng tay

“Hắc Minh? Người không thể ngờ cũng gọi ta là Hắc minh..... Tốt lắm.....” Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, nói:

-Bạch Mi. Xem ra trong lòng của người - ta trước kia đã chết rồi.”

-“Chẳng lẽ không đúng sao?” Bạch Mi đạo nhân hỏi.

-“Là do các người bức ta.” Hắc y nhân trong đôi mắt hiện lên một tia oán hận:

-“Ta sở dĩ có hôm nay. Hoàn toàn đều là do lũ ngụy quân tử các người ban tặng. Năm đó ta từng thề nỗ lực cho các người chết hết.....Ta suốt đời không thay đổi lời thề.”

-“Ta biết —!Bạch Mi đạo nhân thần sắc tựa hồ lộ vẻ có chút bình tĩnh:

-“Hắc minh. Người luôn oán trời, oán người khác. Trên thực tế. Người sở dĩ có ngày hôm nay tất cả đều là người tự làm bậy.....là ông trời trừng phạt người. Giờ vẫn còn đáng thương như vậy - làm chuyện độc ác thì sẽ bị báo ứng, không thể sống sót, chỉ là bây giờ vẫn chưa tới thời điểm đó thôi”

“Hừ —!”

Hắc y nhân khinh thường nói:

-Bạch Mi. Người thôi nói kiểu trống rỗng mạnh miệng đó đi. Người còn có thể làm cái gì. Bạch mi - ta cũng không muốn dấu diếm người. Không bao lâu nữa cuộc sống các người sẽ biến thành địa ngục. Đến lúc đó – Lũ tự cho mình là siêu phàm - ngụy quân tử các người ngày đó đều biến thành người hầu của ta.....”

“Ha ha —!”

Bạch Mi đạo nhân cười nói:

-“Hắc Minh. Người vẫn không thể giác ngộ. Từ lúc Bàn Cổ đại thần khai Thiên đến nay cho tới bây giờ đều là tà bất thắng chính. Người vốn là Huyền môn thiên tài - ngộ tính cực cao. Mấy trăm năm qua người là đệ tử duy nhất của Huyền Môn có thể thành tiên. Đáng tiếc người lại đi lên một cái đường không có lối về. Thật sự là đáng tiếc

-“Được rồi. Ít ở đây ra về đại từ đại bi đi.” Hắc y nhân cười lạnh nói:

-“Thu hồi cái bộ mặt nhà phật của người lại. Ta cảm thấy ta bây giờ rất tốt. Thân kiêm chính tà công pháp. Tu vi như mặt trời ban trưa. Huyền cảnh giới lão đại đối với ta cũng cung kính có thừa. Còn người – Bạch Mi. Nhớ năm đó người cũng là nhân vật lẫy lừng, sao hôm nay lại suy bại như vậy - trở một thủ hộ nhân. Thật là vô giá trị. Không bằng người theo ta. Ta và người liên thủ. Cùng nhau làm đại sự a.”

-“Im miệng —!”

Lông mi trắng đạo nhân hừ nói:

-“Hắc minh. Cho dù người uốn nắn cả ba tắc miệng lưỡi. Cũng đừng mơ tưởng dụ dỗ ta nhập ma đạo.”

“Khắc khắc —!”

Hắc y nhân cười lạnh nói

-:“Người như thế cũng chẳng thu được lợi ích gì đâu. Tương lai nhất định kẻ hối hận sẽ là người. Tốt lắm. Nhiều lời vô ích. Người bây giờ lập tức rút cho ta. Nếu không đừng trách ta không niệm tình xưa.”

-“Hai cháu – mau đi thôi —!” Bạch Mi đạo nhân quay đầu nói:

-“Nơi này giao cho ta ứng phó. Các người lập tức rời đi. Đối với thân phận của Hắc Minh - hai đứa nhỏ không được để lộ với bất kì ai.”

-“ vì sao vậy?” Long Vũ hiểu kỳ hỏi.

“Không cần hỏi nhiều, cứ làm theo lời ta —!” Bạch Mi đạo nhân nói xong. Nghiêng đầu nhìn Đường Hương Hương một chút . Nói:

-“Nữ oa nhi. Người duyên trần sâu nặng. Căn bản là không thích hợp tu luyện vô tình thiên đạo. Bần đạo hy vọng người sau khi trở về có thể cẩn thận suy nghĩ một chút. Để tránh trở thành sai lầm lớn. Tương lai sẽ hối hận cả đời.”

-“Ta đã quyết tâm rồi —!” Đường Hương Hương cắn môi nói.

“Người hãy lo bản thân cho tốt (nguyên văn “ Hảo tự vi chi ba – không rõ lắm -biên) —Bạch Mi đạo nhân có chút thở dài.

-“hai đứa trẻ. Các người mau đi thôi. Đừng lãng phí thời gian .” Bạch Mi đạo nhân thúc giục nói.

-“Một đứa cũng đừng mong chạy thoát —!” Hắc y nhân gào to một tiếng.

-“Hắc minh. Cho dù người thân kiêm chính tà công pháp. Cũng không phải đối thủ của ta. Trước kia người là thủ hạ bại tướng của ta. Bây giờ cũng là như vậy. Tương lai cũng không thay đổi.” Bạch Mi đạo nhân vô cùng tự tin nói.

Hắc y nhân trong lòng cực giận dữ. Căm tức nhìn Bạch Mi đạo nhân. Trước kia hắn cùng Bạch Mi đạo nhân giao thủ đích thật là thắng ít thua nhiều. Nhưng là hắn nói như vậy không chịu nổi Bạch mi nói như vậy.

Hắc minh luôn luôn đều là nói như rồng leo, làm như mèo mửa (câu này buồn cười vãi ^^). Cuồng ngạo cực kỳ. Trước kia như vậy. nhưng bây giờ hắn thân kiêm chính tà công pháp. Cho dù tại huyền cảnh cũng là cao thủ không ai dám trêu vào.

Vậy mà hôm nay lại bị kẻ khác chế nhạo, châm biếm.

“Bạch Mi. Xem ra cuộc chiến muốn tránh cũng không tránh được” Hắc minh bước ra ba bước. Cùng Bạch Mi đạo nhân - ở hai bên cách xa nhau năm thước . Hắn lạnh lùng nhìn Bạch Mi nói:

-“Người tới Vô Tình Phong là vì tránh xa trần thế. Việc gì phải nhúng tay vào việc này, người cũng đã biết. Hôm nay người một khi nhúng tay vào là không thể quay đầu”

“Ta vô oán vô hối —!” Long mi trắng đạo nhân nói.

“Hừ —!”

Hắc minh cười lạnh một tiếng. Nói:

-“Bạch Mi. Người muốn tìm chết đừng trách ta”

Long mi trắng đạo nhân sắc mặt vẫn tươi cười. Hai mắt hí lại. Từ trong khoeo mắt lưỡng đạo ánh mắt phóng ra như đầu ngọn phong đao cắt vỡ hư không. Cùng hắc minh đối chọi.

Hắc minh chấn động một chút. Thần sắc trên mặt nổi loạn. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua một đối thủ có ánh mắt sắc bén như thế.

Long Vũ cùng Đường Hương Hương cũng hơi kinh hãi. Bọn họ có thể cảm giác hơi thở Bạch Mi đạo nhân thật sự cường đại. Ước chừng hơn hắn lần đầu tiên gặp mặt rất nhiều.

“Tu vi của người lại tinh tiến —!” Hắc minh nói:

-“Bản thân ta là nhìn lầm rồi người. Người tới Vô Tình Phong thoát ly khỏi quấy nhiễu thế tục . Tu vi lại có tiến bộ lớn như thế.”

Bạch Mi đạo nhân trong con ngươi lộ ra lưỡng đạo quang mang vô cùng khí thế. Hắc minh không nhìn được thân hình khẽ động một chút. Lập tức rút kiếm .

-“Chỉ với chừng đây bản lãnh. Ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta.....” Hắc minh hướng Bạch Mi đạo nhân khiêu khích.

Bạch Mi đạo nhân ánh mắt vẫn như vậy. Không có động tác nào, chỉ là sát ý nồng đậm đã từ từ tỏa ra khắp cơ thể. Ngay cả không khí cũng trở nên trầm trọng.

Hắc minh quát lạnh một tiếng. Thân thủ phóng ra Âm Dương kiếm pháp. Mũi kiếm nhắm ngay vào Bạch Mi đạo nhân. Cước bộ từng bước tiếp cận. Sát ý cũng tăng lên ngàn ngút.

Hắc minh ánh mắt bên trong lóe ra một trận quang mang điên cuồng.

Bạch Mi đạo nhân vẫn không có động tĩnh. Ngay cả một ngón tay cũng không có nhúc nhích. Cũng chính bởi vì lông mi trắng đạo nhân vẫn không nhúc nhích. Cho nên hào khí mới có thể lộ vẻ có chút khác thường. Mới có thể càng ngày càng khẩn trương.

Hắc minh lại càng không dám khinh thường lão đối thủ này.

Hắc minh âm thầm kinh hãi. Mặc dù khí thế vẫn hướng tới Bạch Mi đạo nhân. Nhưng hắn không cách nào cảm giác được hơi thở đối phương

Lúc Hắc Minh chỉ còn cách hai thước, Bạch Mi đạo nhân bắt đầu động . Cũng không biết khi nào lên. Trong tay xuất hiện một thanh pháp kiếm toàn thân trắng muốt. Y như lông mi của ông ta vậy.

-“Chúng ta đi thôi —!” Long Vũ nói:

-“Ta nghĩ Bạch Mi tiền bối nhất định có thể ứng phó huyền môn phản đồ Hắc Minh. Chúng ta lưu lại cũng không có tác dụng gì.”

Đường Hương Hương sợ run một chút. Lập tức nói:“Được rồi. Đã như vậy. Chúng ta đây trước hết rời khỏi nơi này.”

-“Bạch Mi tiền bối. Đa tạ —!”

Nói một tiếng. Hai người lập tức liền chuẩn bị rời khỏi nơi này.

-“Đứng lại —!”

Không nghĩ, mới đi hai bước đã bị Hắc Minh ngăn cản đường đi:

-“Các ngươi hai người hôm nay phải ở lại . Các ngươi còn muốn chạy. Không dễ dàng như vậy đâu.”

-“Hắc Minh. Đối thủ của ngươi là ta?”- Lông mi trắng đạo nhân thân hình thoáng một cái. Cũng đã xuất hiện ở trước Hắc Minh. Một đôi con ngươi gắt gao nhìn thẳng Hắc Minh. Ánh mắt bên trong hiện lên một tia lạnh lùng. Trên mặt vẻ mặt tự tin dị thường.

Hắc minh không dám chậm trễ. Vội vàng lấy khí thế đáp lại.

Lập tức. Hai người bắt đầu phóng xuất khí thế đại chiến.

Chỉ là sau một hồi công phu. Hắc minh trên trán lại bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Loại kết quả này Hắc Minh tựa hồ đã sớm ngờ tới. Bởi vì khí thế không phải là sở trường của hắn.

Hắn chỉ mạnh ở chiến đấu trực tiếp mà thôi.

“Hắc minh. Tâm tính của ngươi càng ngày càng kém” trán Hắc Minh bắt đầu tái nhợt. Mồ hôi hột túa ra càng ngày càng nhiều . Bất quá trong đôi mắt hắn sát khí càng ngày càng hung mãnh.

Bạch Mi đạo nhân nhẹ nhàng bước ra một bước nhỏ. Khí thế lại như chứa đầy cơn lốc cấp bách dũng mãnh mà đến. Cường thịnh vô cùng, ý chí chiến đấu vô cùng tự tin. Đã đem Hắc Minh vây quanh.

Hắc minh sát khí đột nhiên thu liễm. Chỉ là bởi vì Bạch Mi đạo nhân khí thế rất thịnh.

codon.traí

133. Chương 45: Vạn Kiếm Quyết, Quỷ Ảnh Bộ.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 45: Vạn kiếm quyết, Quỷ ảnh bộ.

Dịch Biên: nxhaibk

Nguồn: 2T

“Tranh —!”

Hắc minh xuất kiếm . Hắc Không thể không xuất kiếm. Cũng bởi vì Bạch Mi đạo nhân khí thế càng ngày càng mạnh. Hiển nhiên vừa rồi giao tranh khí thế. Hắc đã muốn thua.

Hắc nghĩ nếu tiếp tục thì chắc chắn thất bại. Biện pháp duy nhất chính là nhanh thoát khỏi khí thế chiến. Tiến hành chiến đấu trực tiếp

“Nhân cơ hội này. Chúng ta đi —!” -Đường Hương Hương lên tiếng. Lập tức liền đi nhanh rồi đi. Long Vũ theo sát sau đó. Lúc gần đi còn nhìn Bạch Mi đạo nhân liếc mắt một cái.Từ sau phóng ra sự tự tin, mỉm cười. Hắc minh cước bộ phóng nhanh về phía trước. Trong tay xuất ra âm dương kiếm pháp kèm theo một đạo quang mang hoa mỹ.

Bạch Mi đạo nhân vẫn không có động một ngón tay đầu. Ngay cả ánh mắt cũng chưa từng chớp một chút. Nhưng là hắc minh kiếm đã đến gần.

Hắc minh tâm thoảng cảm giác gấp gáp. Không biết tại sao trong lòng của hắc cảm thấy khẩn trương. Cảm giác này từ trước đến nay trong lòng nàng chưa từng trải (éc, là bà già hay sao mà lại gọi là “nàng” hể)

Quả nhiên. Ngay tại lúc cảm thấy kiếm của mình vô cùng chuẩn xác đã đâm trúng bụng Bạch Mi đạo nhân. Hóa ra Âm dương pháp kiếm không thể ngờ lại là đánh vào không khí

Chiêu trí mạng này thất bại, điều này làm cho Hắc Minh có chút không thể tin. Cũng không dám tin tưởng. Nhưng đây chỉ là một khoảng không, dù không tin cũng phải tin a.

Bạch Mi đạo nhân thân thể chỉ là thoảng vừa động. Có chút sải bước. Hắc đem chiêu kiếm của Hắc Minh nắm giữ cực kỳ rõ ràng. Vì vậy trong chiêu kiếm tinh diệu vừa rồi nhìn ra khe hở. Mà cái khe hở đó cũng chính là vị trí Bạch Mi đạo nhân né tránh. Bạch Mi đạo đột nhiên bước tới. Lấy tốc độ nhanh đến khó xuất ra chiêu kiếm, đánh tới Hắc Minh.

Hắc Minh đánh hụt. Ngay lập tức cảm thấy một cỗ lực đạo trầm trọng từ trên thân kiếm truyền đến. Hắc muốn lui về phía sau né tránh chiêu thức nhưng không ngờ chính là pháp kiếm kiếm phong đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh liền. Hắc nghĩ động cũng ngay lập tức thôi động công lực .

“Thương —!” một tiếng.

Pháp kiếm của Bạch Mi đạo nhân phát ra một tiếng run rẩy. tia sáng chợt lóe lên. Ngay lập tức kiếm trong tay Bạch Mi đạo nhân hiện lên một luồng quang mỹ.

Chói lòa! Nhất thời cái gì cũng thấy không rõ .

“Lui —!” Bạch Mi đạo nhân khê quát một tiếng. Hắc minh bị một cỗ lực mạnh mẽ chấn lùi năm bước. Từ ánh mắt hiện lên từng đợt đau đớn.

Làm hắc minh càng lo lắng là hắc phát hiện ánh mắt Bạc Mi đạo nhân một lần nữa phóng xuất quang mang kèm theo đó là một luồng sáng chỉ còn cách khuôn mặt hắc chừng hơn một thước. Hiển nhiên là kiếm quang tới gần, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi – không cách nào hình dung . Nguyên bốn hắc cho là mình

nhất định có thể đánh bại Bạch Mi đạo nhân nhưng mà từ tình huống hiện tại. Xem ra sự tình tựa hồ cũng không phải đơn giản như hần suy nghĩ hần suy nghĩ .

Hắc minh thân thể chấn lui lần nữa. Trong tâm không khỏi hiện lên một cảm giác lực bất tòng tâm.

Hần sở dĩ xuất hiện cảm giác này đó là bởi vì từ Bạch Mi đạo nhân phát ra khí thể không gì sánh kịp, giống như trường giang đại hải, ào ào không ngừng.

-Hắc Minh lui. Lòng mi trắng đạo nhân tiến tới.

-“Đi tìm chết —!”

Hắc minh tựa hồ muốn quát lớn một tiếng để thu hồi can đảm của bản thân, Vì hần cảm giác mình đã không cách nào tiếp tục chống đỡ thêm được nữa.

Không biết tại sao. Đối mặt lòng mi trắng đạo nhân. Hần luôn có chút lực bất tòng tâm.

Hắc Minh chỉ có thể toàn lực chống trả, đến một chiêu tấn công cũng không thực hiện nổi, tất nhiên hần đâu muốn hay cố tính như vậy, mà là thể cục đã định sẵn ngay từ đầu.

Một đạo thân ảnh mềm mại xuất hiện. Nhưng kèm theo đó là cánh tay phải của Bạch Mi đang thi triển sát chiêu.

Hắc minh trong lòng căng thẳng. Vội vàng lui về phía sau. Lui được khoảng năm bước, Hắc Minh giương mắt nhìn vào thân ảnh của Bạch Mi, nhưng lại không thấy bóng dáng ông ta.

Qua một lúc. Hắc minh đột nhiên cảm thấy một trận băng hàn xuất hiện sau gáy, kiếm khí lạnh ngắt đường như đã đông cứng hết tất cả kinh mạch của hần.

“Người đã thua —!” Không biết từ khi nào lưỡi kiếm Bạch Mi đạo nhân đã kề lên cổ - Hắc minh sắc mặt xanh mét. Nhưng không nói gì. Cho dù là nói. Cũng không biết nên nói cái gì. Hần có thể nói cái gì? Thần sắc Hắc minh so với xác chết còn khó coi hơn. Sa sút tinh thần đến cực điểm. Bởi vì hần thất bại.

Hần tuyệt đối thật không ngờ.- Chính mình không thể ngờ lại là thua cuộc tại thế giới thật.

Lòng mi trắng đạo nhân vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh. Nhìn không ra buồn vui cũng không hiện ra bất cứ cái gì khác thường. Chỉ là ánh mắt bên trong nhiều hơn một tia thần nhiên vui mừng.

Lòng mi trắng đạo nhân chậm rãi thu hồi thanh kiếm gác trên cổ Hắc Minh. Dem pháp kiếm thu hồi. Nói:

-“Người đi đi.....”

-“Người không giết ta?” Hắc minh hỏi.

-“Ta tại sao muốn giết người?” -Lòng mi trắng đạo nhân nói:

-“Hắc minh. Ta và người trong lúc đó hận thù sâu xa. Có một số việc tin tưởng rằng ta không nói thì chính người tâm lý cũng rõ ràng. Hôm nay cho dù là người thắng hần cũng sẽ không giết ta?”

“Người nói một câu rất thật“ -Hắc Minh nói.

Ngừng một chút, sắc mặt hần như tro tàn. Hần đích xác bại thực bì thảm. Nhưng Không thể không thừa nhận Bạch Mi đạo nhân kia tuyệt đối chiếm ưu thế, không hề nghi ngờ. Bạch Mi dường như là đối thủ đáng sợ nhất trong đám người kia. (đang nói đến quá khứ giữa Hắc Minh và Bạch Mi cùng đám người nào đó-biên)

-“Người tu luyện Vạn Kiếm Quyết, Quỷ ảnh bộ.....” Hắc minh ngữ khí có chút phát run hỏi:

-“Huyền môn cao nhất tuyệt học này không phải đã sớm thất truyền sao?”

Lòng mi trắng đạo nhân thần nhiên cười. Nhưng chưa đáp lại.

-“Ta biết rồi. Huyền cơ này nhất định xuất hiện tại Vô Tình Phong.....” Hắc minh cười lạnh một tiếng nói:

-“Trách không được, mấy năm nay người cam nguyện tại Vô Tình Phong thủ hộ lại là vì hai thứ tuyệt học này.”

-“ý nghĩ của tiểu nhân —!” Long mi trắng đạo nhân thần nhiên nói:

-“Sư đệ. Người đi đi. Đừng chờ ta thay đổi tâm tư. Đến lúc đó....

“Sư đệ?” Hắc minh nghe vậy. Rõ ràng lặng đi một chút, mấp máy môi rồi lại không nói gì.

Một lúc lâu. Hắc minh hướng phía Bạch Mi đạo nhân xá một cái, nói:

-“Đại trưởng phu ân oán rõ ràng. Ta và người chính tà bất lưỡng lập. Mà mặc kệ người là xuất phát từ cái gì mà có tâm tư buông tha của ta. Ta đều cảm tạ người. Bất quá ta phải nói rõ. Hôm nay người buông tha ta, tương lai người sẽ hối hận”

“Chuyện tương lai thì để tương lai rồi nói sau.” Long mi trắng đạo nhân u u thở dài một tiếng. Thân hình thoảng một cái. Trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Nói đến Long Vũ, vì tránh để Hắc Minh truy kích Long Vũ cùng Đường Hương Hương dung tốc độ nhanh nhất chạy trốn khỏi Vô Tình động.

Chạy một mạch xuống như thế lúc sau có chút không thở nổi.

Một hồi lâu. Long Vũ tâm tình mới chậm rãi thả lỏng xuống. Ngẩng đầu lên hướng bên cạnh nhìn lại. Chỉ thấy Đường Hương Hương ở ngay bên cạnh mình, trên khuôn mặt trắng nõn lại vương chút tro bụi.

Đường Hương Hương môi khẽ run run. Đôi mắt sáng bên trong phảng phất có dòng nước hơi lưu động. Giữa móng lung mang theo cảm giác tinh khiết, trong suốt:

-“Chúng ta nghỉ ngơi một hồi đi.....”

-“Ân —!” Long Vũ trả lời một tiếng. Âm thầm dặn dò La Lâm kiểm tra đo lường hơi thở của Hắc Minh. Tùy thời có thể cảnh báo.

Nghỉ ngơi một chút. Hai người lần nữa đi nhanh. Tục ngữ nói thật là đúng a. “Lên núi dễ dàng, xuống núi khó khăn” – Lúc này không thể ngự kiếm phi hành, tình hình bây giờ tốc độ đi xuống là còn quá chậm so với lúc đi lên a.

Thẳng đến bầu trời tối đen. Hai người vẫn chưa ra khỏi miệng Vô Tình Phong. Lúc này, hai ai người đã quá mệt mỏi, không thể nào cố gắng thêm được nữa. Uể oải tới cực điểm.

“Tiểu sư muội, chúng ta nghỉ tạm một hồi đi. Ta sẽ làm vài món ăn thôn quê. Trước cứ lấp đầy cái bụng rỗng này đã rồi nói tiếp.” Long Vũ đưa ra đề nghị .

codon.tra

134. Chương 46: Girls On The War- Mỹ Nữ Trong Chiến Tranh. (1 2)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 46: Girls on the war- Mỹ nữ trong chiến tranh. (1 2)

Dịch Biên: nxhaibk

Nguồn: 2T

- “Ân —!” Dọc theo đường đi. Đường Hương Hương bụng đã sớm reo lên rùi. Có cái gì ăn tự nhiên là chuyện tốt. (để anh Vũ cho em được no bụng suốt 9 tháng lun nè ^^)

Đường Hương Hương trả lời một tiếng. Hai người lập tức nhìn quanh bốn phía tìm kiếm một chỗ kín đáo để ẩn thân.

-“Tiểu sư muội. Muội đi nhặt một vài thanh củi đốt. Ta đi chuẩn bị món ăn thôn quê. Chúng ta ngay tại chỗ nấu cơm dã ngoại nha, Cứ ở đây ăn no, dưỡng sức, phục hồi đủ tinh thần rồi chúng ta lại hăng hái rời khỏi Vô Tình Phong này.” Long Vũ nói.

-“Ân -!” Đường Hương Hương nhu thuận gật đầu. Lập tức liền rút ra Bích Thủy pháp kiếm đi chặt củi.

Hoàn cảnh này nếu bị Thiên Cơ đạo nhân nhìn thấy(ông sư tổ Huyền Môn đó các ae) - Tám phần mười sẽ tức chết. Nghĩ coi Bích Thủy kiếm tại thế giới thật là thanh kiếm đứng vào top hàng khủng, lẽ ra là vũ khí diệt trừ yêu ma cực kì lợi hại. Thế mà hôm nay lại bị dùng để đốt củi. Thật sự là phí của trời.

Đường Hương Hương đốt củi. Long Vũ sẵn thú. Chỉ là dùng chút sức. Đống củi cũng đã được đốt lên, bốc lên trập trập khói nhẹ. Đường Hương Hương ngồi ở bên cạnh đống lửa vừa nhìn Long Vũ đang dùng một nhánh cây thô to, cứng nhất xiên vào con thỏ hoang vừa mới tóm được. Cầm Xiên thịt đặt lên trên ngọn lửa bắt đầu nướng. Thịt thỏ dần dần biến thành màu vàng ruộm mà một mảng dầu trơn cũng ngưng tụ thành giọt rớt xuống đống củi phát ra tiếng vang xèo xèo.

Rất nhanh mùi thơm liền tỏa ra bốn phía.

Đường Hương Hương không nhịn được nuốt nước miếng một cái (mẹ kíp, anh cũng đang nhỏ hết dải ra cả bàn phím đây, chạy ra làm vài cái cánh gà nướng dã, chẹp...chẹp).

Xem bộ dáng kia sợ là đói bụng lắm rồi, bất quá nàng thủy chung cũng không có mở miệng với Long Vũ. Long Vũ thì cẩn thận xem xét miếng thịt, không để bị cháy. Thỉnh thoảng nhắm nháp chút thịt thỏ để thử. Oai, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là Long Vũ cũng không có mang theo đồ gia vị bên người a. (bao nhiêu lần rồi mà vẫn thế, thằng ngu này, lâu ngày không ăn muối iot coi chừng dần dần đó)

Động vật thế giới thật so ra kém Huyền cảnh ma thú. Không có đồ gia vị thì không được .

-“Cho Người nè -!”-Đột nhiên, Đường Hương Hương đưa ra một cái bình nhỏ bằng hai đầu ngón tay, Long Vũ tự nhiên đưa tay nhận lấy, nhìn kỹ hóa ra là muối tinh cùng các đồ gia vị.

-“Tiểu sư muội, tốt quá?”- Long Vũ ha hả cười. Cực kỳ thuần thục mở cái bình nhỏ ra rải muối tinh cùng đồ gia vị lên, sau đó tiếp tục quay tay (quay thịt đó mấy cha ^^)

Đường Hương Hương thản nhiên nói:

-“ta vào núi chuẩn bị trước”

-“Nga -!”

Long Vũ thản nhiên trả lời một tiếng. Lập tức mà bắt đầu chuyên tâm nhiệm vụ chính. Qua thời gian ước chừng đã đủ. Long Vũ rút ra để sát vào ngắm nghía. Sắc mặt lộ ra vẻ mỉm cười, nói:

-“Tốt lắm. Bây giờ có thể ăn rồi.....”

Đường Hương Hương ở một bên sớm đã chờ không được, tính kiên nhẫn không lớn a. Không biết là đói bụng hay là Long Vũ kỹ thuật cao siêu. Tóm lại, mùi thơm bay ra nhẹ nhàng, thật sự là món ngon trên đời.

“Tiểu sư muội. Đói lắm chưa?” Long Vũ đem thịt thỏ từ ngọn lửa bắt đầu gỡ ra. Vừa cười vừa nói:

-“Phần muối là nửa con phía dưới này . Nơi này thịt rất ngon.” (ý nó là em đuôi phao câu, anh ức với cổ cánh. kaka cho em nó ăn đuôi là bít ừ, ăn gì bổ nấy - *** cái thằng thiệt khôn hết cỡ)

Đường Hương Hương ứng phó một tiếng. Lập tức liền thò tay qua còn có chút vôi vàng, nhưng lại quên thịt thỏ vừa mới lấy ra còn đang nóng. Bàn tay nhỏ bé của Đường Hương Hương bị đau liền kêu lên một tiếng. Vôi vàng liền rớt trở về, hóa ra là bị bỏng. Long Vũ mỉm cười, một tay cầm nhánh cây, một tay cẩn thận đưa xiên vào chân sau con thỏ rồi đưa cho Đường Hương Hương. Cười nói:

-“Của muội nè. Ăn đi.....”

Đường Hương Hương cẩn thận tiếp nhận thịt thỏ. Quay đầu đi, đưa lưng lại với Long Vũ, lúc này mới ăn .

Long Vũ lặng đi một chút. Bất quá cũng không để ý nữa. Mình cũng sớm đói gần chết rồi a. Cầm một nhánh cây khác chọc vào miếng thịt rồi cũng bắt đầu cắn một miếng lớn.

Ăn được một nửa, hắn bỗng nhiên nhìn thấy Đường Hương Hương xoay người lại nhìn hắn. Trong tay miếng thịt thỏ chỉ còn sót lại cái cùi xương. Khóe miệng dính mỡ bóng nhẫy.

–“Muội ăn xong rồi?” Long Vũ hơi kinh hãi.(bác nào cứ quen em thế này đi là hiểu)

–“Ăn –!” Đường Hương Hương trên mặt có chút đỏ ửng. Từ xa xa thổi tới một luồng gió núi, nhẹ nhàng lướt trên mái tóc dài mềm mại của nàng. Hơi lảng bệ mặt xấu hổ. Xem ra nàng thật đói bụng lắm. Nếu không, một cô gái sao lại có thể ăn nhanh như vậy được.

“Không sao, của huynh vẫn còn, chia cho muội ít nữa nha?” Long Vũ vội vàng đem chân trước con thỏ xé rách xuống rồi đưa tới. Đường Hương Hương không nói gì nhiều liền đưa cả hai tay ra nhận luôn.

Mà lúc này nàng lại quên xoay người. Làm cho Long Vũ được chiêm ngưỡng khuôn mặt đang ăn rất mang phong cách của Trư Bát Giới. Quả nhiên là hiếm thấy.

“Người xem cái gì mà xem?” Tựa hồ là nhận ra ánh mắt Long Vũ, Đường Hương Hương khẽ ngẩng đầu, cúi một tiếng. Khuôn mặt lại mang vẻ thần nhiên ngượng ngùng, phong tình vạn chủng. Dĩ nhiên Long Vũ lại có chút ngây đại.

“Huynh xem mỹ nữ nà –!” Long Vũ cợt nhả nói. Uầy, gương mặt kia tựa hồ càng thêm ửng đỏ.

Dừng lại có một chút, Đường Hương Hương lại tiếp tục quay lưng lại ăn thịt thỏ. Vốn dĩ nàng luôn luôn nhã nhặn. Hôm nay gặp hoàn cảnh như vậy tựa hồ cũng không để ý nhiều như vậy.

–“Còn muốn nữa àh?” -thấy Đường Hương Hương quay mặt lại, đoán rằng nàng cũng đã ăn hết chỗ thịt kia rồi, Long Vũ dứt khoát đem cái chân thỏ còn lại đưa cho nàng.

Đường Hương Hương hỏi:

–“Người không đói bụng sao? Lại đưa hết cho ta như vậy?”

–“Huynh không đói bụng..... Hơn nữa, ăn nốt cái này có sao?” Long Vũ chỉ chỉ vào cái chân. Trên thực tế, bốn chân thỏ nàng ăn ba cái rồi, ăn luôn cái này cho nó đủ bộ hộp số lun.

–“Nga –!”

Nhẹ giọng một câu. Đường Hương Hương ánh mắt đột nhiên liền trở nên ôn nhu. Trên mặt lại có chút nói không nên lời, mềm mại đáng yêu, lại dễ thương. Mang theo một chút thần nhiên, nàng mỉm cười nói:

–“Cám ơn.”

Ăn hết cả một con thỏ, hai người xem như ăn đủ rồi.

Bất quá muốn khôi phục tinh thần thì lại còn phải cần một thời gian ngắn nữa.

–“Chủ nhân. Không bằng các người nghỉ ngơi một hồi đi. Phương viên trăm dặm quanh đây cũng không nhận thấy hơi thở của Hắc Minh. Ta cho rằng Bạch Mi đạo nhân đã chế trụ được Hắc Minh.” La Lâm phát ra đề nghị.

– “Được rồi. Người phụ trách cảnh giới.” Long Vũ phân phó.

Theo sau, Đường Hương Hương thật có chút mệt nhọc. Nàng chỉ chỉ phía trước một khối tảng đá to nói:

–“Chúng ta dựa lưng vào nhau. Như vậy có thể phòng ngự tốt hơn.”

Gật đầu. Long Vũ làm theo đề nghị của tiểu sư muội. Hai người liền lưng tựa lưng ngồi xuống nhắm mắt lại vứt bỏ tạp niệm. Bắt đầu ngủ.

Lát sau. Xem hai người thần sắc hẳn như là đã ngủ say. Đột nhiên, Đường Hương Hương giật mình. Tay phải của nàng vô thức duỗi ra ôm lấy cánh tay Long Vũ.

Thời khắc này, khuôn mặt nàng thật là yên bình.

Gió núi thổi qua, nhẹ nhàng mơn man trên khuôn mặt hai người trẻ tuổi.

Một khung cảnh còn tuyệt vời hơn tranh vẽ.

Một nơi khác...

Hàn Duyệt tìm khắp không thấy Long Vũ, cũng tìm không được Tuyết Cơ đã cảm thấy nóng lòng. Dứt khoát liền thông qua mấy thủ đoạn tìm được nhà Long Vũ trong.

Mà lúc này. Trong nhà Long Vũ chỉ có Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai cũng giống Hàn Duyệt đều có chút phiền não. Mấy ngày nay, nàng cũng đã tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Long Vũ. Cho dù đã hỏi cả Huyền Môn đệ tử mà cũng không ai biết.

–“Long Vũ chết tiết, Long Vũ thối, tốt xấu gì người ta cũng là bạn gái của người, người rời nhà, cũng không nói với ta một tiếng.....” Mã Hiểu Mai chỉ còn biết ôm cái gối bị, tạm thời cho nó trở thành Long Vũ. Trái một quyền, phải một quyền đâm đánh không ngừng.

Đang lúc này. Ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ cửa.

Mã Hiểu Mai cơ hồ bật dậy từ trên ghế salon nhảy ra. Nàng mong rằng là Long Vũ cùng Tuyết Cơ đã trở về. Hết sức phấn khởi đi mở cửa.

Cửa mở ra. Nàng nhìn người tới mặc một bộ đồ vàng nhạt biểu hiện nghề nghiệp của nữ tử. Nhìn kỹ lại, hóa ra là người quen của Long Vũ – cô nàng Hàn Duyệt.

“Hàn lão sư. Sao người lại tới đây?” Mã Hiểu Mai hơi kinh hãi.

“Mã bạn học. Người tại sao lại ở chỗ này?” Hàn Duyệt tựa hồ cũng có chút giật mình: “Chẳng lẽ ta tìm lầm chỗ, nơi này không phải phòng ở Long Vũ sao?”

“Đúng vậy –!” Mã Hiểu Mai không hề làm bộ rành rọt nói:

–“Ta là bạn gái Tiểu Vũ. Ta tự nhiên phải ở chỗ này.....”

–“Các người không kết hôn sao?” Hàn Duyệt nói:

–“Bây giờ thanh niên trẻ tuổi thật sự là lớn mật a. Mới bao nhiêu tuổi không thể ngờ lại là đi học lại cùng người ta ở chung.....”

–“Được rồi. Người không có ý định mời ta đi vào sao?” .

–“Tiểu Vũ không có ở đây –!” Cũng không biết tại sao, Mã Hiểu Mai lại cảm giác được ở thần sắc Hàn Duyệt tồn tại một tia địch ý. Cái gọi là “lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”(người tốt thì không đến, đã đến thì không tốt lành gì), Mã Hiểu Mai tự nhiên sẽ không chịu yếu thế.

–“Ta muốn vào xem –!” Vừa nói, không đợi Mã Hiểu Mai nói gì nữa. Hàn Duyệt cũng đã lách mình đi vào. Sau khi cẩn thận đánh giá một phen. Hàn Duyệt nói:

–“Tiểu Vũ đi đâu ? Người đã là bạn gái của hắn, vậy người nên biết hắn đi đâu chứ?..”

–“Xin lỗi. Ta không biết –!”- Lời này đúng là nói thật.

–“Mấy ngày nay vì việc này ta cung rất phiền...”

–“Ngay cả mình bạn trai đi đâu cũng không biết. Người đúng là một cô gái thất bại”. Hàn Duyệt thâm ý nói:

“Muốn làm bạn gái Tiểu Vũ. Ta cảm giác được người hẳn là càng cần có thêm ôn nhu”

– “Đây là chuyện tình của ta. Không cần người quan tâm.” Mã Hiểu Mai nói:

–“Hàn lão sư. Nơi này không phải trường học. Ta cũng không phải đệ tử của người, người không quyền lợi ở chỗ này giáo huấn ta.”

Hàn Duyệt thấy sắc mặt Mã Hiểu Mai khó coi, không khỏi trừng mắt nhìn. Cười nói:

–“Làm sao vậy? Người tức giận.....”

Mã Hiểu Mai hừ nói:

“Ta việc gì phải tức giận. Hàn lão sư, trong trường học có tin đồn hai người có quan hệ mập mờ, Không phải là thật sao?”

Hàn Duyệt nín cười nói:

–“Không phải đâu? Chẳng lẽ người tin? Như thế nào? Có phải là ghen hay không?”

Hàn Duyệt vừa mới nói xong cũng cất tiếng cười to. Không chút nào câu thúc, không chút nào làm bộ:

“Mã bạn học. chỉ là đồn thổi thôi mà.....”

Hàn Duyệt thôi cười ngồi trở lại ghế salon, ra vẻ thâm ý liếc mắt nhìn Mã Hiểu Mai một cái nói:

–“Mã bạn học. Ta đến là muốn biết Tiểu Vũ bây giờ ở chỗ nào. Ngoài chuyện này ra, ta thật sự là không có thời gian đi để ý tới mấy chuyện lật vật khác.”

Hàn Duyệt nhăn nhó cái mũi xinh, sờ sờ trán suy nghĩ một chút. Sau đó mắt ngọc lóe lên. Giao hoạt nói:

–“Người không phải là bạn gái thật của Tiểu Vũ? Ta xem người với Tiểu Vũ quan hệ trong đó chỉ là trên danh nghĩa?”

–“Ai cần người lo. Chúng ta trong lúc đó cũng rất tốt”.

Hàn Duyệt đối nàng cười mà như không cười nói:

–“Ha ha. Ta xem không hẳn vậy. Nếu không, Người tại sao ngay cả bạn trai mình đi chỗ nào cũng không biết.”

Mã Hiểu Mai nhẹ nhàng nhún nhún mày nói:

–“Hàn lão sư. Ta biết người khiêu khích ta. Nhưng ta phải nói cho cô biết. Chỗ này của ta, mời người trở về đi.....”

Hàn Duyệt đứng thẳng lên, nhìn thoáng qua Mã Hiểu Mai nói:

–“Ta tin tưởng người. Bởi vì ta biết Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không nói cho người biết là mình đi đến nơi nào.....”

“Hừ –!”

Mã Hiểu Mai nói:

“Người chẳng phải cũng không biết sao, có khác gì ta?”

Hàn Duyệt gật đầu. Nói:

“Ta không biết. Nhưng ta không phải là bạn gái hẳn.”

Mã Hiểu Mai bực mình nhún nhún mày, có chút buồn bực nói:

–“Điều này có thể trách ta sao? Phải trách hẳn không có tỷ phong độ đàn ông con trai gì hết.....”

Hàn Duyệt khẽ cười một tiếng nói:

–“Mã bạn học. Các người trong đó đích xác có chút ý tứ..... Quên đi. Nếu Tiểu Vũ không có ở đây, người cũng không cách nào cho ta biết tin tức hữu dụng. Bất quá ta phải nhờ người một việc, nếu như Tiểu Vũ đã trở về nhờ người nhớ báo lại cho ta biết một tiếng a. Đây là card visit của ta”

Hàn Duyệt cũng không có đưa qua đi mà là nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Nhìn bóng lưng Hàn Duyệt, chân mày Mã Hiểu Mai lần nữa nhăn lại. Nàng trong lòng âm thầm suy nghĩ. “vậy cái cảnh Hàn sư phụ cùng Tiểu Vũ trong lúc đó rốt cuộc là ntn?”

Chẳng lẽ nàng cũng thích Long Vũ?

Tâm niệm điều này, Mã Hiểu Mai trong lòng có chút xúc động.

Tại nơi khác.....

Ở Vô Tình Phong đánh nhau một trận, hiện tại trong lòng Hắc Minh có chút cô đơn. Tính tình trở nên dị thường. Thông qua một ít thủ đoạn đặc thù, hắn lần nữa về tới Huyền cảnh.

Hắc Minh chính tà lẫn lộn, hắn muốn tự do hành tẩu. Đồng thời tại Huyền Linh thiên tự xây dựng sào huyệt cho chính mình.

Lần trước Hắc Minh cùng hội trưởng bá vương của Cửu Đỉnh đạt thành hiệp nghị, hơn nữa còn nhậm chức hội trưởng danh dự của Cửu Đỉnh hội, giờ trong tay cũng đã có hơn trăm tên thủ hạ.

Hắc Minh tựa hồ rất đam mê quyền lực, nhìn mấy trăm thuộc hạ, tâm tình của hắn dần dần tốt lên .

Hôm nay hắn ý định buông lỏng tâm tình, thuận tiện sắp xếp một chút ý định sau này. Đối với Long Vũ hắn không có ý định buông tha, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, hắn giấu kín Ngũ Phương Thiên trên người.

Vì thế, Long Vũ trăm phần trăm là phải truy sát, đoạt bảo.

Đang khi nói chuyện, hắn đồng thời cởi áo choàng tiến nhập vào ôn tuyền (suối nước nóng). Lúc này, một bóng người màu đen từ trên đỉnh một ngọn núi nhỏ phía bên trái nhanh chóng bay xuống. Thân hình trên không trung liên tục xoay vòng ba cái đã đáp xuống trước Hắc Minh.

Sắc mặt Hắc Minh lập tức trở nên lạnh như băng, nhìn bóng người trước mắt hỏi:

-“Chuyện gì vội vàng như thế? Người không muốn sống ư? Trước ta cho người biết, nếu không phải là chuyện gì đại sự, tuyệt đối không được tới quấy nhiễu ta.”

Người tới vóc người khô ngô cao lớn, trong đôi mắt tinh quang lóe ra. Vừa nhìn là biết ngay cũng thuộc hàng phi thường. chỉ là Khi hắn nghe Hắc Minh hỏi liền vội vàng khom người xuống hành lễ. Thần sắc thậm chí có chút sợ hãi. Sau khi hành lễ, hắn trầm thấp hồi bẩm:

-“Chủ nhân! Có người thỉnh giáo.....”

Hắc Minh chân mày có chút động:

-“Kỳ quái! Ta tại thế giới này (thế giới ảo-Huyền cảnh, không phải ở thế giới thực) có rất ít bằng hữu, người ở Cửu Đỉnh hội ta cũng đâu có giao tiếp nhiều?”

Người kia khoe miệng hé ra một nụ cười tươi, nhẹ giọng nói:

-“Chủ nhân. Người đến là mỹ nữ.....”

Hắc Minh nhìn người nọ trên mặt thần sắc không chút thay đổi, vẫn thực bình thản hỏi hắn:

-“Mềm mại. Người có thể nhìn ra thân phận cùng lai lịch nàng ta không?”(không có nguyên văn nên mình không tìm được từ nào thích hợp- ý nó nói thẳng đến là bê đê)

Bị gọi là mềm mại nam nhân nhú mày thấp giọng nói:

-“Thuộc hạ không nhận ra.....”

Hắc Minh kinh ngạc nói:“

-đến người cũng không thể nhìn ra lai lịch, có thể thấy được có chút môn đạo.”

Mềm mại trầm giọng nói:

-“Chủ nhân. Người ra xem có nhận ra không?.....”

Hắc Minh trên mặt lộ ra một tia thần sắc lãnh khốc, lạnh lùng nói:

“Trước hết để cho nàng ta chờ đi, để ta ngẫm mình xong đã.....”

Mềm mại khom người, cực kì nghiêm túc đáp:

“Chủ nhân. Ta hiểu rồi” –

Một bóng người từ đằng xa trong rừng cây xuất hiện, mái tóc tung bay đang tiến lại đây. Xa xa, chỉ nghe đến một âm thanh của nữ tử vang lại:

-“Chủ nhân. Hồ Hồng cầu kiến.....”

Hắc minh nhíu chân mày, một tầng thần hắc khí tự nhiên toát ra bao phủ toàn thân. Sắc mặt có chút âm trầm, đáng sợ:

-“Hồ Hồng. Người còn có mặt mũi trở về gặp ta.....”

Hắc minh rít gào nói:

“Người đứng là vô dụng! không hoàn thành nhiệm vụ, ta đã không truy cứu chức trách của người thì thôi, không ngờ người lại còn dám vác mặt tới đây gặp ta..... Quyển trục không gian trận pháp cuối cùng cũng dùng nốt, sau này nếu có sự tình cực kì nguy hiểm, người làm sao có thể trở về...?”

Vừa nói, Hắc Minh liền dương tay đánh ra một đạo sấm sét. Cực nhanh phóng tới Hồ Hồng. Hồ Hồng thất kinh nhưng tuyệt nhiên không dám né tránh.

“Oanh –!” -một tiếng!

Hồ hồng bị tia sét giáng trúng, gương mặt vốn dĩ rất thanh tú giờ phút này đã trở nên cháy đen. Bất quá nàng cũng không có bị tổn thương gì thật sự.

Mắt thấy Hồ Hồng không có tránh né, hỏa khí của Hắc Minh tựa hồ cũng hơi hơi giảm, Nhìn Hồ Hồng đang chật vật bò dưới đất nói:

-“Hồ hồng. Người làm việc Tại sao lâu như vậy sao một chút hiệu quả cũng không có.....?”

”

Hồ Hồng trong lòng từng đợt rét run. Tại thế giới thật, trong khoảng thời gian này, nàng tựa hồ đã hình thành thói quen phát hỏa, hành hạ với người khác, cảm thấy bản thân thật sự cao cao tại thượng. Nhưng hôm nay, nàng lại giống một con chó bị người tùy ý mạt sát. Chỉ là đối mặt trước tình thế này, nàng phải tỏ ra tư thế cung khiêm đến cùng .

Nàng nghiêng người đứng lên, vô cùng cung kính hướng phía Hắc Minh hành lễ nói:

-“Là do Hồ Hồng vô dụng, xin chủ nhân thứ lỗi. Nhưng Hồ Hồng đích xác là có chút khó xử, tên Long Vũ kia quả nhiên là lợi hại, huống hồ Huyền môn ở Thế giới thật cũng không phải dễ chọc”

Hắc minh gắt gao địa nhìn chằm chằm hồ hồng hỏi:

-“Vậy người là có ý gì.....”

Hồ hồng trên mặt đã khôi phục chút bình tĩnh:

-“Chủ nhân. Hồ hồng không có ý tứ gì khác, chỉ là hy vọng người cho ta được sống, thêm chút thời gian Hồ Hồng tin tưởng sẽ làm tốt chuyện này.”

-“Đồ hỗn trướng–!” Hắc minh cả giận nói:

“Hồ Hồng, lá gan người cũng lớn lắm. Người tại Thế giới thật mới lưu lại không bao lâu, không thể ngờ lại là cũng học xong món cò kè mặc cả.....”

Cố mạnh mẽ, lấy hết dũng khí hướng về phía chủ nhân đang tràn ngập sát khí Hồ Hồng lấy gan nói:

-“Chủ nhân nếu như người muốn trách phạt xin cứ tùy ý, Hồ Hồng không có nửa điểm oán hận.....”

Sát khí mạnh mẽ trong mắt Hắc Minh thu nhỏ lại. Khuôn mặt lưỡi biếng, giọng khàn khàn nói:

-“Hồ Hồng, coi như người thức thời, biết cách ăn nói. Như vậy đi, ta cho người thêm một ít thời gian. Bất quá người cần phải nhớ kỹ, kiên nhẫn của ta là có hạn, Lần tới nếu còn như vậy....Hừ! Ta tuyệt đối sẽ không nương tay như vừa rồi đâu!”

-“Nhớ kỹ, tên Long Vũ kia trên người nhất định có Ngũ Phương Thiên. Người phải mang nó đến cho ta.”

-Hắc minh nói.

-“Thuộc hạ đã rõ –!” Hồ hồng quỳ xuống trả lời..

Hắc minh hài lòng gật đầu, từ trong tay áo xuất ra hai đồ vật bộ dáng gì đó. Ném qua nói:

-“Cho người! đây là hai quyển trục không gian pháp trận. Chờ người khi người lấy được Ngũ Phương Thiên hỷ lại dùng nó tiến vào huyền cảnh. Nhớ kỹ, nếu không phải là lấy được Ngũ Phương Thiên, người không thể dễ dàng sử dụng Quyển trục không gian. Thứ này trân quý đến nhường nào người biết không? Dùng máu tươi của một ngàn đứa trẻ con mới có thể luyện chế thành công ra một cái như vậy hử”

Long Vũ tỉnh lại, bầu trời đãập tối. Chỉ sợ ít nhất đã ngủ đến năm sáu giờ rồi. Nhưng Đường Hương Hương vẫn còn chưa tỉnh - một đôi tay nắm chặt cánh tay phải của hắn

Nhìn vào cứ y như một hài tử đang ngủ vậy.(đoạn này chắc tác giả bị lú: lúc này nướng thịt, ăn uống trời đang tối. Ngủ 5,6h thì phải sáng bảnh mắt ra rồi ý chứ, thôi kệ, cứ theo sát nội dung nhé, ae đừng thắc mắc)

Long Vũ âm thầm bật cười, tiểu sư muội gần mười sáu tuổi. Nói trắng ra , kỳ thật vẫn còn đang là một nữ hài tử. Trước đó, hắn cũng không biết tiểu sư muội gặp tao ngộ bi như vậy, nhưng hôm nay - xem ra, tiểu sư muội kia bề ngoài tỏ vẻ kiên cường bề nhưng bên trong lại đang cất giấu một khối nội tâm thật yếu ớt.

Long Vũ ánh mắt nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nghĩ tới Tuyết Cơ tỷ tỷ, nghĩ tới thúc thúc rồi ghi tới từ trước kia đến nay chưa từng gặp mặt cha mẹ.

-“Những ngày qua, ta cùng tiểu sư muội bị nhốt tại Vô Tình Động, không biết là chị Tuyết Cơ đã lo lắng thành bộ dáng gì nữa ? Còn có cả Mã Hiểu Mai kia nữa, không biết có thể hay không cũng lo lắng cho mình a?”

Ngay khi đang trầm tư, Long Vũ không để ý đến, ở bên cạnh - một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn chăm chú vào mình.

Một vành trăng tròn tinh lệ chậm rãi nhô cao lên phía trên đầu. Ánh trăng tỏa xuống bốn phía - cảnh vật có thể nhìn thấy rõ ràng.

Long Vũ bỗng cảm giác cánh tay phải mình hơi giật. Nhìn lại, là Đường Hương Hương thức tỉnh, nàng bằng tốc độ nhanh nhất rút hai tay của mình ra, đứng dậy rời đi.

Đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh, nàng vun hai tay lại, nhẹ nhàng khoát một làn nước xanh biếc lên khuôn mặt. Cảm giác lành lạnh như thấu vào đáy lòng.

Lúc này, Long Vũ cũng đi tới, ngồi xổm xuống rửa mặt.

Đường Hương Hương dùng tay áo nhẹ nhàng lau bọt nước, nhẹ giọng nói:

-“Rửa mặt một chút, chúng ta liền xuất phát đi, không để Tuyết Cơ sư tôn lo lắng.....”

-“Ân –!” Long Vũ thuận miệng lên tiếng. Lập tức nhìn về phía Đường Hương Hương. Do dự một chút mới nói:

-“Tiểu sư muội, lần này chúng ta cùng nhau đã trải qua sinh tử, tâm tình lại gần nhau hơn, uhhmm....huynh hy vọng chuyện trước kia muội đừng để trong lòng nữa.....”. Không đứng dậy, nhưng thân thể phảng phất run lên một chút. Long Vũ cũng không thấy ánh mắt của nàng. Một lát sau. Mới nghe được âm thanh trầm thấp của nàng vang lên:

-“Có một số việc không thể nói buông là sẽ buông được”

-“Nga –!”

Long Vũ nghĩ một chút, gật đầu nói:

-“Quên đi, chuyện này huynh cũng không thể miễn cưỡng. Tóm lại, muội cũng nên biết rằng, Huynh cũng không có gì sai.

Đường Hương Hương kinh ngạc địa nhìn bóng ảnh trong suốt, mông lung hiện lên dưới làn nước kia - thật lâu không nói gì.

Long Vũ nói tiếp:

“Nếu muội hận huynh, là do muội không để ý đến đạo lý đúng sai”

(*** cái thằng! chơi con nhà người ta xong rồi kêu mình không sai, mặt dày như cái thớt chặt thịt)

Đường Hương Hương bỗng nhiên đứng lên, xoay đầu lại nói:

-“Từ hôm nay trở đi - không cần nhắc lại chuyện kia. Ta sẽ cố gắng quên”

Long Vũ trên mặt nhất thời liền hiện ra sắc mặt vui mừng:

-“Như vậy thật là tốt quá.....”

Đường Hương Hương khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh, lời nói cũng chanh chua lạnh lùng:

-“Long Vũ, sư tôn đã bắt đầu hoài nghi, ta hy vọng ngươi có thể mãi giữ kín chuyện này.(nguyên văn: Động khẩu như chai: miệng kín như cái chai.—ui xời, đến cái kia anh Vũ còn khai ra được, chai bia chai nước ngọt anh bật cái thì sủi bọt ngay đó mà. Hê hê)

-“Ân -!” Long Vũ nghiêm túc trả lời.

Lo liệu thỏa đáng xong hai người lần nữa chạy đi. Đến lúc bình minh, âm thanh La Lâm đột nhiên vang lên trong đầu óc Long Vũ:

-“Chủ nhân. Lộ tuyến không đúng, các ngươi lạc đường!”

Nge thấy nhắc nhở., Long Vũ nhìn kỹ. Sao lại không đúng? Trước mắt là cây tùng lúc trước, còn có dấu vết hằn đã để lại nữa kia. Chẳng lẽ bọn họ lại rơi vào mê trận.

-“Tiểu sư muội, nhìn xem cây tùng kia.” Long Vũ nói.. Nhất thời liền nhìn thấu mảnh khoe trong đó nói:

-“Chúng ta lạc đường Chẳng lẽ lại là ảo trận.....”.

135. Chương 47: Hai Bên Hỗ Trợ Lẫn Nhau, Tu Vi Đột Phá

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 47: Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, tu vi đột phá

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Rất có khả năng.

Long Vũ nói:

- Trước tiên chúng ta không nên đi, phải biết rõ tình huống mới được. Nếu như cứ tiếp tục thế này, cho đến chết chúng ta cũng không thoát ra được.

Hai người lập tức tìm chỗ an thân.

Dưới sự trợ giúp của La Lâm, Long Vũ mang theo tiểu sư muội tìm được chỗ phong cảnh hữu tình, cách cây tùng nhìn đến phát chán vài thước. Nơi này có một hang động, diện tích tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ chỗ ăn, ở, ngủ. Du hí ở đây thì quả thực tuyệt vời.

Hai người khoanh chân trong hang động trầm tư suy nghĩ, cho đến lúc này cũng không có chút phương pháp thoát thân. Thời gian cứ trôi đi như chó chạy ngoài đồng, càng nghĩ càng bế tắc.

Mặt trời ngả về tây, ánh bình minh bao phủ. (Dịch: Trong động mà cũng có cái này) Ánh mặt trời in bóng trên mặt hồ, gió hây hây thổi từng gợn sóng nhỏ, quả thực đẹp mắt.

Đường Hương Hương lập tức vui mừng, quyết định nhảy xuống hồ tắm. Nàng nghĩ muốn xuống hồ thả lỏng tâm tình, biết đâu có thể nghĩ được biện pháp khả thi.

Nghĩ vậy, nàng nói với Long Vũ:

- Tôi nghĩ phải đi tắm một chút, anh ở lại đây cho đến lúc tôi lên bờ mới thôi.

- Okie.

Long Vũ gật gật đầu, vỗ vỗ ngực thề son sắt:

- Tiểu sư muội, em yên tâm. Nhân phẩm của anh thế nào em cũng đã biết.

- Hừ.

Đường Hương Hương hừ lạnh một tiếng:

- Anh mà dám rình trộm, nọc không mọc ở mắt thì tôi tự sát.

Long Vũ cười khan:

- Em yên tâm. Khi em rời khỏi chỗ này anh sẽ thả tẩu tu luyện. Không chừng lúc em tắm xong, anh vẫn còn tu luyện.

Đường Hương Hương rời đi, Long Vũ lập tức tu luyện. Cửu Đầu Sư Ngưu Cầm Hí ở thế giới thật dường như rất khó hoàn thành, vì vậy hắn tu luyện Thiên Sư kiếm quyết.

Thiên Sư kiếm quyết chia làm Tru Tà, Phá Ma, Tịnh Hóa, Trảm Thiên, Diệt Thiên. Tính cả hai cảnh giới thất truyền tổng cộng cả bảy cảnh giới. Tu vi của Long Vũ hiện giờ là Tịnh Hóa, còn cách khá xa Trảm Thiên. Nghe nói trong lịch sử Huyền Môn, Có thể luyện tới sáu tầng là rất ít. Trong vòng mấy trăm năm, Thiên Sư kiếm quyết đã sớm bị thất truyền. Long Vũ tu luyện tới cảnh giới này có thể nói là rất tốt.

Vì rất khó khăn nên Long Vũ cũng không tiến bộ được bao nhiêu.

Long Vũ ngồi xếp bằng, mặt hướng về phía Đông, bế khí nhập thể. Đạo lực bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể, vận hành theo mười hai kinh mạch chính. Tu luyện Thiên Sư kiếm quyết chủ yếu lấy mười hai kinh mạch chính. Mọi chuyển hóa đạo lực trong cơ thể đều kích thích mười hai kinh mạch chính.

Nghe nói cảnh giới cuối cùng của Thiên Sư kiếm quyết có thể chuyển hóa hoàn toàn đạo lực trong mười hai kinh mạch chính. Khi đó, hắn có thể lấy nguyên thần ngự kiếm, triệu hồi Thần Long với lực công kích tối đa. Tuy nhiên, cảnh giới của Long Vũ hiện tại còn cách rất xa.

Long Vũ hiện giờ luyện tới Tịnh Hóa kiếm quyết, kỳ thực đã là một thiên tài. Ít nhất, đạo lực trong cơ thể đã dục dịch đạt tới cảnh giới Trảm Thiên kiếm quyết.

Một đạo lực màu lam nhàn nhạt đã bắt đầu xuất hiện vận hành trong mười hai kinh mạch, chậm rãi tác động vào kinh mạch. Nếu như có thể đột phá cửa ải này, đạo lực màu lam chuyển hóa thành màu xanh, như vậy hắn liền tiến nhập Thiên Sư kiếm quyết cảnh giới thứ tư. Chỉ là, đạo lực màu lam trong cơ thể hắn không thể thuận lợi chuyển hóa thành màu lam kiếm khí. (Mấy cái màu cảnh giới này có lam sắc, lục sắc với thanh sắc. Ta chuyển màu xanh là thanh sắc, còn hai cái màu kia thì để nguyên)

Kỳ thực trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, muốn đột phá ít nhất cũng phải nửa năm thời gian. Ngày hôm nay tự đứng nổi hững, muốn thử một chút, nhưng vận khí của hắn có vẻ không được tốt lắm.

Suy nghĩ như vậy, hắn lập tức bỏ qua. Chỉ là đạo lực màu lam trong cơ thể vẫn không ngừng vận chuyển, cần phải chờ thêm một chu thiên mới có thể đình chỉ.

Bởi vậy, hắn liền tĩnh tâm lại thúc dục đạo lực. Lập tức ở phía sau, một bàn tay áp lên đỉnh đầu, một cổ khí tức lạnh buốt xâm lấn vào trong cơ thể.

Khí tức lạnh buốt bắt đầu đập vào kinh mạch của hắn, cùng với dương cương đạo lực trong cơ thể hội tụ cùng một chỗ. Sau đó nổ mạnh một tiếng, Long Vũ cảm giác đan điền mạnh mẽ run lên.

“Đạo lực thăng cấp...”

Trong lòng Long Vũ vui sướng. Hắc thực không có nghĩ tới, tu vi của mình lại đột phá lúc này.

Không kịp suy nghĩ, đạo lực trong cơ thể bắt đầu chuyển hóa thành màu xanh, cả quá trình không hề xuất hiện thống khổ như những lần trước.

Ngược lại, khí tức lạnh lẽo một mực lưu chuyển trong cơ thể, làm cho hắn cực kỳ thoải mái. Từ ngày bắt đầu tu luyện cho tới ngày hôm nay, hắn mới thấy tu luyện có cảm giác thoải mái như vậy.

Cái gọi là âm dương giao hội là ý tứ như vậy.

Cơ thể Long Vũ thuần dương, mà Đường Hương Hương thuần âm. Tuy rằng đã thất thân, nhưng lực đạo vẫn còn. Đạo lực của bọn họ, bổ sung cho nhau là tốt nhất.

Đợi cho đạo lực trong cơ thể hoàn toàn chuyển sang màu xanh, Long Vũ chậm rãi mở mắt. Sau đó bên ngoài đã bị bao vây bởi một lớp dơ bẩn, dính dính màu đen, còn mang theo hương vị tanh hôi.

Đây là những độc tố cùng tạp chất tiết ra.

Mỗi lần đột phá cảnh giới, những tạp chất trong cơ thể đều bị tiết ra.

Cho đến khi tiến vào cảnh giới Tụ Linh, tạp chất trong cơ thể mới có thể hoàn toàn bị bài trừ.

Tu vi đạo lực đột phá, linh giác của Long Vũ cũng tăng lên mấy lần. Trong khoảng phạm vi vài dặm, mọi con trùng tung tăng bay lượn, chim cá hôn nhau đều không thoát khỏi đôi tai của Long Vũ.

Sự biến hóa này làm cho Long Vũ không kịp thích ứng.

Lặng đi một chút, hắn mới nhớ tới người tương trợ vừa rồi.

Quay đầu lại, hắn thấy Đường Hương Hương không ngừng đổ mồ hôi, sắc mặt tái nhợt. Hiển nhiên, người vừa rồi trợ giúp hắn chính là tiểu sư muội của mình.

- Tiểu sư muội, cảm ơn.

Hắn ôm lấy nàng ngọt ngào mỉm cười.

- Không cần phải cảm ơn.

Đường Hương Hương nói:

- Tôi vừa dưới hồ lên, thấy tu vi của anh có dấu hiệu đột phá, mới ra tay tương trợ. Tôi giúp anh là vì thể diện của Tuyết Cơ sư tôn. Đồng thời tôi hi vọng tu vi của anh cao một chút, như vậy nguy hiểm của chúng ta cũng sẽ ít đi.

- Nói cách khác, tôi chỉ lợi dụng anh.

Đường Hương Hương nói.

- Dù thế nào đi nữa, anh cũng cảm ơn em.

Đối với lý do của Đường Hương Hương, Long Vũ cũng không cho là đúng. Dùng đạo lực bản thân trợ giúp người khác tu luyện là việc cực kỳ nguy hiểm, đồng thời cũng cực kỳ hao tổn đạo lực. Bình thường, có rất ít người làm như thế.

Ngày hôm nay Đường Hương Hương ra tay giúp đỡ, đủ thấy trong lòng nàng không hề oán hận Long Vũ.

- Tiếp tục điều tức, sau đó nghĩ biện pháp thoát ra khỏi đây đi.

Đường Hương Hương nhú mày:

- Ở mãi chỗ này cũng không phải là biện pháp tốt. Nếu không sư tôn sẽ lo lắng.

Long Vũ trả lời một tiếng, bắt đầu liên hệ với La Lâm. Làm hắn thất vọng chính là La Lâm cũng bó tay, không thể phá giải Huyền trận.

Vì thế, hắn chỉ có vắt óc ra suy nghĩ biện pháp.

Ba ngày trôi qua, Long Vũ và Đường Hương Hương đều không nghĩ ra biện pháp nào hết.

Khi hai người thử cắm đầu chạy, nửa ngày sau lại gặp cây tùng thân yêu.

Liên tiếp vài ngày sau, hai người tạm thời ngồi một chỗ nghỉ ngơi, tĩnh tâm nghĩ biện pháp khác.

Trời tối, ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, xung quang bắt đầu yên tĩnh. Ngoài tiếng côn trùng, không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Đường Hương Hương tu luyện trong sơn động. Long Vũ giúp nàng hộ pháp, tiện đường ở bên ngoài luyện kiếm.

Lúc này, được Đường Hương Hương tương trợ, tu vi của hắn tăng tiến rất nhanh. Hắn tính toán lúc này luyện thành Trảm Thiên kiếm quyết. Thực sự, Thiên Sư kiếm quyết cũng không phải là do Huyền Môn sáng tạo ra.

Nghe nói, Thiên Sư kiếm quyết là do người sáng lập Huyền Môn nhất được. Không thể không nói, lão già sáng lập Huyền Môn có vận khí cực kỳ tốt.

Thiên Sư kiếm quyết chẳng những có thể gọi về Thần Long hàng yêu trừ ma, lại có thể cùng kẻ địch phòng ngự cùng công kích. Nghe nói bảy thành kiếm quyết ẩn chứa biến hóa vô cùng vô tận. Chỉ một cái tùy tiện nhắc tay, cũng có thể phát ra uy lực vô cùng lớn.

Đương nhiên, lấy cảnh giới hiện tại của Long Vũ, để đạt tới trình độ đó còn phải tu luyện dài dài.

Long Vũ dẫn La Lâm cảnh giới, bắt đầu luyện kiếm. Sau khi ngưng thần vận khí, đạo lực trong cơ thể lưu chuyển một vòng, hắn liền bắt đầu múa kiếm.

Thiên Sư kiếm quyết chia làm hai bộ phận: Đối Dịch kiếm quyết và Phá Ma Thần Long. Lúc này, Long Vũ đang thi triển Đối Dịch pháp kiếm, đường kiếm rất mượt mà, vô cùng hoàn hảo.

Tu luyện giống như chèo thuyền ngược dòng, cần phải khắc khổ tu luyện mỗi ngày.

Long Vũ là một người siêng năng. Mặc kệ là mất bao nhiêu thời gian, hắn đều dành phần lớn thời gian để tu luyện.

Liên tiếp tập luyện ba lần, đường kiếm càng lúc càng mượt mà. Mỗi một lần luyện, càng thấy khó có thể ngộ kiếm ý. Lãnh ngộ được kiếm ý chính là cảnh giới cao nhất của người luyện kiếm, tùy thời có thể phát ra kiếm chiêu với uy lực rất lớn.

Mà phương pháp làm cho uy lực cao lên, đó là không ngừng luyện tập cùng đột phá.

Long Vũ nhất thời cao hứng, không biết thời gian luyện kiếm bao nhiêu lần. Cho đến lúc này, chiêu kiếm giống như nước chảy mây trôi, lưu loát sinh động.

Kiểm thế giống như nước chảy mây trôi gần như đạt được kiếm ý hoàn mỹ, tùy thời phát ra kiếm chiêu, chậm rãi hình thành trong đầu của hắn.

Đạo lực trong cơ thể đã theo chiêu kiếm bắt đầu tự động lưu động, chậm rãi rót vào bên trong Thiên Sư pháp kiếm trong tay.

Dần dần, màu xanh trên pháp kiếm bắt đầu lóe lên, một tiếng nổ vang lên được tạo ra từ kiếm quang.

Mà Long Vũ lúc này hoàn toàn chìm đắm trong thế kiếm.

Ánh mắt Long Vũ chợt lóe lên, hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi.

Lại Một lần nữa hoàn thành tầng ba kiếm quyết. Long Vũ ngừng lại, thở phào một hơi, chậm rãi thu thế, khóe miệng mỉm cười.

- Đường như lãnh ngộ được cái gì đó...

Long Vũ nhắm mắt, nhớ lại cảm giác múa kiếm vừa rồi lưu loát như nước chảy mây trôi, khóe miệng kéo đến gần mang tai.

Một lúc lâu, con người hắn lại mở:

- Ha ha. Ta đã hiểu được cách đột phá Tịnh Hóa kiếm quyết.

Sau khi hẩn thu hồi pháp kiếm mới phát hiện, toàn thân ướt đầm, chân tay mỗi mệ, giống như anh cửu vạn phải làm việc cả ngày.

- Xem ra mình phải nghỉ ngơi một chút.

Long Vũ cười khỏ một tiếng, đến cây gốc cây tùng ngồi xuống.

Một cơn gió núi thổi đến, Long Vũ hơi rùng mình.

Ngẩng đầu nhìn phía chân trời, cũng không biết từ lúc nào, mây đen dày đặc, ngay cả ánh trăng sáng ngời cũng bị che đi.

- Trời sắp mưa.

Đột nhiên, trong đôi mắt Long Vũ hiện lên sự vui mừng:

- Mình đã hiểu thêm ra về kiếm đạo, kiếm ý thì càng không cần phải nói.

Hít sâu một hơi, hẩn bắt đầu tuần hoàn ngọn lửa màu tím trong cơ thể. Nháy mắt, mồ hôi liền tan biến, quần áo cũng được hong khô.

Long Vũ chớp mắt, ánh mắt lúc này đã khôi phục sự trong sáng.

Lập tức Long Vũ ngồi xếp bằng, bắt đầu khôi phục thể lực cùng tinh thần. Đạo lực trong cơ thể bắt đầu cấp tốc tuần hoàn, không ngừng xua tan mệt mỏi trong cơ thể.

Nửa giờ sau, tinh thần Long Vũ đã khôi phục hoàn toàn. Thể lực mặc dù chưa đạt trạng thái tốt nhất, nhưng hẩn cũng khỏe như trâu. Tay chậm rãi vừa nhấc lên, Thiên Sư Pháp kiếm lại xuất hiện trên tay hẩn. Pháp kiếm vũ động, kiếm quang chậm rãi xuất ra.

Hẩn lại bắt đầu một lần luyện tập Thiên Sư pháp kiếm cấp ba. Mỗi lần hoàn thành hẩn lại tiếp tục tập luyện.

Lúc này, tốc độ so với trước chậm đi rất nhiều, có đều là mũi kiếm càng thêm sáng ngời.

Có đôi khi, kiếm pháp không nhất thiết cần tốc độ phải nhanh.

Trước đây, Long Vũ luôn cảm thấy chỉ cần kiếm pháp nhanh nhẹn, là có thể tạo ra được uy lực lớn. Nhưng xem ra, uy lực kiếm pháp không chỉ thể hiện ở tốc độ, mà còn có góc độ xuất kiếm cùng quý tích. Góc độ xuất kiếm cùng quý tích làm cho kiếm pháp càng thêm hoàn mỹ, không có sơ hở.

Kiếm pháp không có sơ hở mới có thể hoàn mỹ.

Mỗi lần tập luyện, Long Vũ đều thực hiện lĩnh ngộ của mình trên đường kiếm. Uy lực của Thiên Sư kiếm quyết chậm rãi được đề thăng.

Mà đó cũng là chân lý rất nhiều kiếm khách cả đời không thể lĩnh ngộ được.

Thiên tài là chín chín phần trăm khổ luyện cùng vận khí mới có thể thành tài. Cho tới bây giờ, Long Vũ đã cực kỳ cố gắng. Trước khi gặp được La Lâm, cái hẩn thiếu là vận khí. Thường thường vận khí còn lớn hơn chín chín phần trăm sự cố gắng.

Sau khi gặp được La Lâm, vận khí của hẩn cũng đã tới.

Tuy rằng La Lâm xuất hiện không thể biến hẩn thành thiên tài, nhưng cũng để cho hẩn đi trên con đường quật khởi.

Mà hôm nay có thể lĩnh ngộ, mặc dù sự xuất hiện của La Lâm không phải là trọng yếu, nhưng cũng mở ra cho hẩn con đường luyện kiếm. Đương nhiên, muốn tiến thẳng trên con đường phía trước, còn cần phải đổ rất nhiều mồ hôi.

Đợi cho hoàn thành bảy bảy bốn chín lần tập luyện, trong đầu Long Vũ linh quang chợt lóe, hẩn khê quát một tiếng:

- Trảm Thiên.

Theo tiếng quát nhẹ hô lên, một con Cự Long từ trong thân kiếm xuất ra, không ngừng kêu hí trên bầu trời. Khóe miệng Long Vũ hiện lên một nụ cười mãn nguyện. Lúc này hắn đã thành công xuất ra Trảm Thiên Thần Long.

- Ha ha...

Khẽ cười một tiếng, Long Vũ ngã xuống đất ngất xỉu. Lần luyện kiếm này hắn đã lao lực quá độ, có thể chống đỡ đến lúc này là không tồi.

Sau khi hắn tỉnh lại, đã không biết mình nằm bao lâu. Dù sao khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy bụng đói kêu vang, toàn thân tê dại đau đớn.

Nhìn xung quanh, chính là cái sơn động cũ, chỉ có điều không thấy bóng dáng Đường Hương Hương đâu. Hắn dựa vào tường, chân tay người ngờm lúc này đều mỏi mệt.

- Anh đã tỉnh.

Vừa lúc đó, một hương thơm truyền đến. Ngay sau đó Đường Hương Hương tiến vào, trên tay cầm một con thỏ nướng.

- Anh hôn mê ba ngày, bởi vì hao tổn sức lực quá mức. Đây là thịt thỏ hoang tôi vừa mới nướng, anh ăn một ít, bổ sung chút thể lực.

Đường Hương Hương đem thỏ nướng đưa qua, nhẹ giọng than một câu:

- Lần đầu tiên nấu nướng, hương vị không được tốt lắm. Anh cố ăn một chút đi.

- Ừ.

Long Vũ nhận lấy thịt thỏ, lập tức ngậm ngẫn cả người. Nhìn miếng thịt thỏ trước mắt, chỗ thì cháy đen chỗ thì còn sống nguyên.

Huống hồ, da lông đều còn nguyên. Nếu có muốn ăn, không biết là gặm ở chỗ nào.

- Sao thế? Không thể ăn sao?

Đường Hương Hương chớp chớp mắt hỏi:

- Đây chính là lần đầu tiên vì người khác tôi nấu ăn, hơn nữa là thực tình cố gắng.

- Không phải... Vừa nhìn đã thấy rất ngon.

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Đường Hương Hương, Long Vũ không nói hai lời, há miệng cắn một miếng lớn.

Đương nhiên, hắn cố gắng tìm kiếm chỗ nào không còn lông mà giải quyết.

- Ô... ô..

Long Vũ thực sự rất muốn khóc lớn. Ngoại trừ có mùi thịt ra không còn có chút mùi vị gì khác. Trước kia Long Vũ chỉ nghĩ đến con gái Mã gia không biết làm con.

Hiện tại hắn đã rõ ràng, không có việc gì là không thể xảy ra. Trừ Mã Hiểu Mai, còn một cô gái có đẳng cấp hơn hắn. Thực sự, Long Vũ có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu nổi, tại sao lại có người có khả năng biến thịt thỏ ra cái dạng này.

Thực là sai lầm...

- Thật sự khó ăn sao?

Về mặt Đường Hương Hương có chút khấn trương.

- Không phải.

Vì để khẳng định lời của mình, Long Vũ lại há miệng cắn một miếng thịt lớn vẫn còn nguyên cả máu. Trời đất chứng giám, đây là lần đầu tiên Long Vũ có điểm phúc ăn miếng thịt nướng có hương vị đặc biệt như thế.

- Thôi, không phải cố đâu. Hay là anh tự mình nướng đi. Tại sao lại phải hành hạ mình như thế?

Đường Hương Hương không phải người ngu. Thức ăn nàng làm thế nào, trong lòng nàng rõ ràng nhất.

Nhìn thấy hành động của Long Vũ, trong lòng nàng hiện lên một chút âm áp.

- Tiểu sư muội, kỳ thực em làm cũng không tệ. Ít nhất... ít nhất em có thể bắt được thỏ hoang, còn biết nó đặt lên lò nướng. Làm như thế là rất tốt rồi... (Hài, nói thế mà không bị vỡ mồm nhỉ).

Long Vũ nói.

Đường Hương Hương nghe vậy, nàng thẹn đỏ mặt.

Cũng không biết Long Vũ nói như vậy là khen hay là chê nữa.

Đường đường là tiên tử tu chân, một con thỏ hoang đều bắt không được, chẳng phải bẽ mặt?

Còn đặt thỏ lên lửa, đứa ngốc cũng biết.

- Hừ.

Đường Hương Hương hừ lạnh một tiếng, không quan tâm đến Long Vũ thế nào, đi ra khỏi động.

Long Vũ ngẫm nghĩ một chút, vỗ mạnh vào ót:

- Là do mình ăn nói thiếu suy nghĩ...

Cười khổ một tiếng, Long Vũ cũng tha cái thân mệt mỏi nhảy xuống hồ nước. Vừa rửa sạch dơ bẩn, vừa điều tức xua tan mệt mỏi.

Một giờ sau, Long Vũ lên bờ, sắc mặt hồng nhuận, trên mặt đã không còn chút mệt mỏi. Hắn đi bắt thỏ hoang, châm lửa bắt đầu nướng. Lúc này, hắn tăng thêm ngọn lửa màu tím trong trong cơ thể vào đồng lửa, khiến cho quá trình nướng thịt nhanh hơn. Một con thỏ nướng thơm ngon đã được giải quyết.

Đường Hương Hương tất nhiên không cự tuyệt, đưa tay tiếp nhận thịt thỏ, điên cuồng bắt đầu ăn. Hiển nhiên nàng cũng rất đói bụng. Long Vũ hôn mê ba ngày, có trời mới biết được nàng đã dùng cái gì để an ủi cái bụng của mình.

Sau khi ăn xong, Đường Hương Hương vô cùng lo lắng nói:

- Anh phải nghĩ biện pháp gì đi. Chúng ta không thể cả đời ở chỗ này được.

- Tiểu sư muội, em yên tâm, dù thế nào anh cũng sẽ cố gắng.

Long Vũ nói.

Ở bên ngoài, đèn Bát Quái mang dấu hiệu sinh mệnh của Đường Hương Hương và Long Vũ vẫn hừng hực cháy. Theo lý thuyết, bọn họ hẳn vẫn rất an toàn.

Chỉ là từ khi tiến vào động Vô Tình, thời gian đã hơn nửa tháng.

Trong thời gian này, toàn bộ người Huyền Môn đều ngắm Đường Hương Hương cùng Long Vũ. Nhất là Tuyết Cơ, mỗi ngày nàng đều đến cửa động chờ đợi.

Mỗi một ngày chờ đợi là một ngày thất vọng.

Chỉ cần hai ngọn đèn Bát Quái còn chưa tắt, là còn hi vọng.

- Bang bang...

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Không chút nghi ngờ, người gõ cửa chính là Tuyết Cơ. Thiên Cơ đạo nhân có thể đoán ra được tâm tư của đệ tử.

- Tuyết Cơ, vào đi.

Thiên Cơ đạo nhân thấp giọng nói.

Quả nhiên, người đi vào chính là Tuyết Cơ. Hơn nửa tháng chờ đợi đã làm cho nàng lao lực quá độ. Hai bên má hồng nhuận cũng trở nên tái nhợt.

- Tuyết Cơ, con coi hai ngọn đèn Bát Quái vẫn còn rất lớn. Con không cần phải lo lắng nhiều.

Thiên Cơ đạo nhân thần nhiên an ủi:

- Hai đứa nhỏ không có việc gì đâu.

Tuyết Cơ nhìn qua hai ngọn đèn Bát Quái, nặng nề nói:

- Đèn vẫn rất tốt, sao không thấy hai đứa đi ra. Sư tôn, con nên làm cái gì bây giờ? Nếu không người cho phép con đi vào trong động Vô Tình tìm tiểu Vũ cùng Đường Hương Hương. Dù sao hai đứa cũng là người thân nhất của con.

- Tâm tình của con ta có thể hiểu được. Nhưng ta tuyệt đối không cho phép con đi vào trong động Vô Tình.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Thế này đi. Con cố đợi thêm mười ngày. Nếu mười ngày không thấy hai đứa đi ra, ta sẽ nghĩ biện pháp.

- Được rồi.

Tuyết Cơ gật gật đầu, xoay người rời đi.

Hình bóng của nàng có chút buồn bã.

Ba ngày trôi qua, Long Vũ cùng Đường Hương Hương không nghĩ ra được biện pháp nào tốt cả, hai người chỉ có biện pháp lưu lại.

Hương vị thỏ hoang tuy rằng ngon, nhưng không thể ăn mãi được.

Hiện giờ Đường Hương Hương chỉ cần ngửi thấy mùi thỏ hoang là nàng liền chạy xuống hồ đả tọa tu luyện. Đường Hương Hương cùng Long Vũ bất đồng. Nàng chính là một thiên tài. Nếu không, chỉ trong vòng sáu năm ngắn ngủi, nàng đã đạt tới thành quả mà người khác tu luyện mấy chục năm cũng không được.

Nhất là mấy ngày gần đây, nàng có một loại cảm giác.

Dù sao nàng cảm thấy mình cần phải đột phá. Với tình hình trước mắt, tu vi cao một chút không phải là chuyện gì xấu.

- Âm âm.

Đột nhiên trên bầu trời mây đen bao phủ. Rất nhanh sẽ có trận mưa to.

Cho dù tiếng sấm sét bên tai, Đường Hương Hương vẫn giữ nguyên trạng thái. Tóm lại, lúc này đạo lực trong cơ thể nàng bắt đầu dao động. Đạo lực trong cơ thể tựa hồ cũng dần không thể khống chế.

- Rào rào.

Mưa lớn đã bắt đầu rót xuống.

Long Vũ lo lắng Đường Hương Hương bị ảnh hưởng dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, vội vàng chạy tới giúp nàng hộ pháp. Nhưng lúc này sắc mặt Đường Hương Hương có chút tái nhợt.

Hơn nửa đạo lực màu tím bao phủ xung quanh nàng cũng bất ổn, lúc sáng lúc mờ nhạt.

Từng hạt mưa rơi xuống quanh thân Đường Hương Hương, nhất thời bị đạo lực màu tím làm thành hơi sương mờ ảo, phiêu tán xung quanh người nàng.

Trời mưa vô cùng lớn, nhưng thủy chung không làm ướt áo nàng.

Long Vũ cúi đầu cẩn thận xem xét, nhất thời cảm thấy Đường Hương Hương có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

- Không tốt.

Ngay lúc Long Vũ thở dài, trên người Đường Hương Hương phát sinh biến hóa. Chẳng biết từ lúc nào, trên người nàng bị một tầng hơi nước bao phủ kín mít.

Hơn nữa, hơi nước này cấp tốc biến thành khối băng.

Thấy vậy, Long Vũ có thể khẳng định nàng bị tẩu hỏa nhập ma.

Nghĩ đến đây, Long Vũ không dám thờ ơ.

Dù xảy ra chuyện gì, Long Vũ cũng phải toàn lực trợ giúp Đường Hương Hương.

Muốn giúp nàng trước tiên phải tiếp cận nàng, dùng đạo lực trong cơ thể, giúp nàng thu liễm nội khí, củng cố nguyên thần.

Đáng tiếc, lúc Đường Hương Hương bắt đầu tu luyện, nàng đã mở ra tầng phòng ngự, làm cho Long Vũ rất khó tiếp cận nàng.

- Tiểu sư muội, anh muốn giúp đỡ em, hi vọng em có thể thu hồi phòng ngự.

Long Vũ nói như vậy, hoàn toàn là ôm một tia ảo tưởng, hi vọng Đường Hương Hương có thể nghe được lời hắn.

Trời thương người tốt, Đường Hương Hương có thể hiểu rõ tâm tư của Long Vũ, trong ánh mắt đã có chút lo lắng, huyết sắc trên mặt cũng dần dần giảm đi.

Long Vũ hiểu rõ, nguyên nhân là do đạo lực của nàng bị tiêu hao.

- Phốc.

Rất nhanh, Đường Hương Hương thu hồi phòng ngự bên ngoài cơ thể. Mà lúc này, bên ngoài cơ thể nàng đã chuẩn bị kết thành một tầng băng mỏng, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

- Tiểu sư muội, anh tới giúp em.

Long Vũ để đôi bàn tay sau lưng nàng, bắt đầu đem đạo lực dương cương chậm rãi đưa vào.

Trong nháy mắt, một cỗ đạo lực ấm áp tràn ngập trong cơ thể Đường Hương Hương. Kinh mạch của nàng sắp đóng băng cũng bắt đầu có chút tích cực.

Long Vũ thấy sắc mặt Đường Hương Hương tốt hơn một chút, vội vàng gia tăng tốc độ, bắt đầu đưa đạo lực dương cương vào bên trong.

Rất nhanh, đạo lực của hắn đã vận hành một chu thiên trong cơ thể Đường Hương Hương. Sau đó, nội lực trong cơ thể Đường Hương Hương hoàn toàn được kích hoạt.

Hai bên đạo lực thân nhiên kết hợp lại với nhau.

Sau khi hai cỗ đạo lực kết hợp, Long Vũ thấy tu vi của mình có chút biến hóa. Cảm giác này thập phần kỳ diệu. Mà hắn tin rằng Đường Hương Hương cũng có cảm giác như vậy.

Hai cỗ đạo lực đan xen nhau, vận hành liên tục trong cơ thể hai người.

Long Vũ có thể cảm giác được lộ tuyến chuyển động của đạo lực trong cơ thể Đường Hương Hương. Đồng dạng, Đường Hương Hương cũng có thể thấy rõ đạo lực vận hành trong cơ thể Long Vũ.

Nếu ở tình huống bình thường, Long Vũ sẽ cố gắng nghiên cứu. Nhưng tình huống hiện tại, sự việc vô cùng khẩn cấp. Tuy rằng Đường Hương Hương được trợ giúp, tình huống có chuyển biến tốt đẹp, nhưng để hoàn toàn giải trừ nguy cơ, như vậy là chưa đủ.

Ít nhất, nội lực trong cơ thể Đường Hương Hương vẫn còn dấu hiệu tán loạn.

Việc làm lúc này của Long Vũ là tập trung đạo lực của nàng. Đây là một việc hết sức nguy hiểm.

Một giờ trôi qua, hai người vẫn duy trì tư thế như vậy. Long Vũ hai tay để sau lưng Đường Hương Hương(Thăng ngư này sao không để trước ngực). Đạo lực giữa hai người không ngừng xoay vòng.

Cho tới nửa ngày, lúc mưa gió dừng lại, hai người cùng nhau thu công. Mà khuôn mặt trắng bệch ban đầu của Đường Hương Hương dần hồng nhuận trở lại. Không rõ là thẹn thùng hay là sắc mặt vốn có của nàng.

Mà sau lưng nàng, khuôn mặt Long Vũ vẫn rất hồng hào.

Khóe miệng của hắn có chút mỉm cười.

Lần này tương trợ, so với suy nghĩ của hắn thuận lợi hơn nhiều lắm. Chẳng những là hữu kinh vô hiểm, lại còn chiếm được không ít chỗ tốt. Đạo lực hai người bổ trợ cho nhau, lại từng lần một hòa trộn với nhau. Sau khi đạo lực âm dương dung hợp, sinh ra một cỗ lực lượng mới.

Đường Hương Hương hơi nhắm mắt lại, cẩn thận kiểm tra đạo lực trong cơ thể mình. Mặc dù không có tiến vào cảnh giới Tụ Linh, nhưng đạo lực bên trong đan điền vô cùng tinh thuần.

Đột phá dường như chỉ là vấn đề thời gian.

- Tiểu sư muội, lần này anh có thu hoạch cũng không ít.

Long Vũ nói:

- Thì ra anh giúp em, cũng được tiện nghi khá nhiều. Đạo lực trong cơ thể anh được em tương trợ, càng thêm vững chắc.

Ngừng một chút, Long Vũ nói:

- Tiểu sư muội, không bằng sau này chúng ta cùng một chỗ tu luyện được không?

Đường Hương Hương đột nhiên mở to mắt:

- Nghĩ hay quá nhỉ.

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Tiểu sư muội, đạo lực chúng ta bổ trợ cho nhau, lại có thể cùng dung hợp. Cơ duyên như vậy, cực kỳ hiếm thấy.

- Sau này sẽ không bao giờ có chuyện đó.

Đường Hương Hương thở phì phì nói:

- Nếu chúng ta làm một đôi đạo侶...

Long Vũ cuồng tiếu:

- Chúng ta cùng nhau tu luyện, tu vi của em tăng trưởng sẽ rất nhanh. Đến lúc đó em không cần phải tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Đúng rồi, chẳng mấy mà em sẽ đột phá cảnh giới màu tím, tiến vào cảnh giới Tụ Linh.

Lần dung hợp vừa rồi, cả hai người đều có nhận thức về tu vi của đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, Đường Hương Hương ngơ ngác một chút rồi nhanh chóng rời ánh mắt của mình đi, tiến về phía trước vài bước:

- Tôi không muốn nói nhiều với đồ khốn. Anh là anh, tôi là tôi...

Trong khi nói chuyện, nàng nâng tay trái của mình lên, một đạo lực màu tím từ từ xuất ra. Bích Thủy kiếm pháp trong tay kêu vang một tiếng, lập tức bay múa trong không trung.

Sau một lúc, đạo lực cũng cố càng ngày càng mạnh.

- Tiểu sư muội, cần gì phải như vậy...

Long Vũ đi đến bên cạnh Đường Hương Hương nói:

- Lời của anh, em có thể cẩn thận suy nghĩ lại...

Đường Hương Hương thản nhiên nói:

- Chúng ta không có gì để nói.

Long Vũ hơi nhúu mày:

- em...

Đường Hương Hương lắc đầu nói:

- Sự việc ngày hôm nay tôi sẽ không cảm kích, tôi cũng từng giúp anh...

Long Vũ múa máy lung tung nói:

- Quên đi, không nói chuyện đó nữa. Chúng ta bây giờ phải tề tâm hiệp lực, tìm lối ra khỏi Huyền trận.

Đột nhiên, Đường Hương Hương ngã trên mặt đất, Long Vũ kinh hãi, vội vàng tiến qua nâng đỡ nàng.

- Tiểu sư muội, có chuyện gì thế?

Long Vũ vẻ mặt thân thiết hỏi.

- Tôi không biết, chỉ có cảm giác trong lòng rất đau.

Đường Hương Hương nói:

- Lúc trước nhị thúc đã hạ một cấm chế trên cơ thể tôi. Sau khi bái nhập Huyền Môn, Tuyệt Cơ sư tôn cầu khẩn, Thiên Cơ đạo trưởng tự mình loại trừ. Tưởng rằng không có việc gì, không ngờ lần này lại phát tác.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Long Vũ tò mò hỏi.

Là Đường Môn Ngũ Thái Tầm Cổ.

Đường Hương Hương nói:

Nhị thúc đem Ngũ Thái Tầm Cổ gieo trên tâm mạch của tôi. Mặc dù ở ngàn dặm, ông ta cũng có thể thúc dục Tầm Cổ thương tổn thân thể. Năm đó lúc tôi rời đi, ông ta đang bế quan. Hiện giờ sợ rằng ông ta đã hoàn thành xong độc công. Chính là ông ta thúc dục Tầm Cổ, muốn kiểm tra sinh tử của tôi.

Long Vũ quát một tiếng:

- Long Vũ này xin thề, nếu có may mắn trở về, nhất định sẽ không bỏ qua Thục Trung Đường Môn. Tiểu sư muội, chẳng lẽ tu vi bây giờ của em, không có cách nào tiêu diệt Cổ trùng.

- Không có.

Đường Hương Hương đau khổ lắc đầu:

- Ngũ Thái Tầm Cổ trực tiếp gieo trên tâm mạch của tôi. Nếu như dùng đạo lực tiêu trừ Tầm Cổ, cũng làm thương tổn đến tâm mạch. Năm đó Thiên Cơ đạo nhân vì lo lắng như vậy mới không có loại trừ hoàn toàn.

- Còn biện pháp nào khác không?

Long Vũ lo lắng hỏi.

- Có.

Đường Hương Hương nói:

- Chỉ có người hạ cổ mới có thể giải trừ cổ... Trừ cách đó ra, không ai có thể không thương tổn tâm mạch mà diệt cổ. Thái Huyền Sơn cách Thục Trung rất xa. Nhị thúc công lực cũng chưa được thâm hậu, nên lúc này mới chỉ làm cho tôi hộc máu. Nếu không, Cổ trùng đã sớm cắn nát tâm mạch của tôi.

Lời vừa dứt, Long Vũ oán hận nói:

- Tiểu sư muội, em yên tâm. Bất kể thế nào anh cũng không vất bỏ em. Chỉ cần ra được ngoài, tương lai nhất định anh sẽ báo thù cho em.

- Phốc.

Nhưng lúc này, Đường Hương Hương lại học máu. Hai má đã trở lên tái nhợt, thực dọa người...

136. Chương 48: Bắt Đầu Sinh Tình

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 4

Chương 48: Bắt đầu sinh tình

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Tiểu sư muội, anh phải làm cái gì bây giờ?

Lần đầu tiên trong đời Long Vũ khẩn trương như thế.

- Máu...

Đường Hương Hương hai lần học máu có vẻ suy yếu:

-Trong máu của anh có chứa ngọn lửa màu tím. Cổ trùng có thể sợ ngọn lửa này... Có lẽ có thể áp chế được một chút.

Khi này đạo lực của hai người cùng dung hợp, Đường Hương Hương biết trong cơ thể của Long Vũ có chứa ngọn lửa màu tím. Nhưng tồn tại của La Lâm, vẫn là một bí mật.

Nghe Đường Hương Hương nói vậy, Long Vũ liền lập tức cắn ngón tay của mình, đem bỏ vào đôi môi anh đào của Đường Hương Hương:

- Em mút vào đi...

Đường Hương Hương thấy vậy, ánh mắt trở nên ướt át.

Thoảng do dự một chút, cuối cùng nàng cũng ngậm vào. (Mình lại tưởng tượng)

Chính xác đây là thứ nàng đang cần.

Long Vũ cố gắng chịu đựng đau đớn, trong đôi mắt hiện lên sự dịu dàng:

- Tiểu sư muội, em yên tâm, anh có thể chịu được, em không cần phải suy nghĩ gì cả.

Sống chết trước mắt, Đường Hương Hương cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Huống hồ, Long Vũ thực sự chân thành. Trong đôi mắt nàng chảy xuống vài giọt lệ. Thanh âm ngọt ngào của nàng nhẹ nhàng mút đầu ngón tay của Long Vũ, đem từng giọt máu nuốt vào trong bụng của mình.

Mấy phút sau, Máu chứa ngọn lửa màu tím của Long Vũ đem Ngũ Thái Tầm Cổ áp chế xuống, sắc mặt Đường Hương Hương cũng tốt hơn rất nhiều. Mặc dù không được hồng nhuận như trước, nhưng cũng không còn tái nhợt. Nhưng bởi vì mất rất nhiều máu, sắc mặt Long Vũ trở nên tái nhợt.

- Tốt rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Long Vũ, trong lòng Đường Hương Hương cảm thấy vô cùng ảm áp. Nàng định nói gì đó, nhưng rốt cuộc không thốt ra lời.

Chỉ cảm thấy hai má lúc này có chút nóng ran.

Tuy Long Vũ đau ở đầu ngón tay nhưng trong lòng vô cùng ảm áp. Bởi vì hắn phát hiện trong con người Đường Hương Hương xuất hiện sự ôn nhu. Đối với hắn như vậy thực sự là không tồi rồi.

Ít nhất, sự chán ghét và oán hận đã không còn nữa.

Lúc này hắn mới thấy yêu quý giọt máu trong cơ thể của hắn.

Rút ngón tay, Long Vũ vội vàng cầm máu. Khóe miệng tái nhợt hơi run rẩy một chút:

- Tiểu sư muội, thế nào? Nếu không đủ, cứ tiếp tục đi. Anh không sao hết.

- Anh thật khỏe...

Đường Hương Hương nói:

- Chẳng lẽ anh không biết, nội lực của người tu đạo đều chứa đựng trong máu. Anh mất máu nhiều như thế, sẽ tổn hại đến tu vi đạo lực của anh.

- Anh biết.

Long Vũ cười cười:

- Chỉ cần em không còn chút đau khổ nào, anh lưu lại chút máu có ích gì.

- Vì cái gì?

Đường Hương Hương tự hỏi, tự đáp:

- Bởi vì anh ấy nảy với lương tâm.

Long Vũ lắc đầu nói:

- Tiểu sư muội, anh đã nói rồi. Chuyện xảy ra ở Âm Sơn cả hai chúng ta đều là người bị hại. Đương nhiên, lúc đầu anh thực sự có chút áy náy, bởi vì anh không biết rõ ràng tình hình. Hiện tại anh đã nghĩ thông. Hồ tinh cùng Hắc Minh mới là người đứng sau chuyện này. Cả hai chúng ta đều là người bị hại.

- Ngày hôm nay anh làm như vậy, không có nguyên nhân gì khác là bởi vì em là tiểu sư muội của anh.

Long Vũ nói:

- Em yên tâm, cho dù em hận anh, hoặc là muốn anh chết, anh đều giúp em giải trừ Ngũ Thái Tàm Cổ. Anh còn sẽ đi Thục Trung Đường Môn giúp em đòi một công đạo. Đây là lời thề của Long Vũ anh.

- Hừ.

Đường Hương Hương nói:

- Con trai miệng lưỡi cá bơn...

- Nếu em không tin, anh cũng không có biệt pháp.

Long Vũ chỉ tay lên trời, vẻ mặt vô đối nói:

- Tầm lòng anh, trời đất chứng giám.

Nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Long Vũ, Đường Hương Hương ngơ ngác một chút, nước mắt từ đôi mắt xinh đẹp chảy ra. (Em bé này lại sắp xong rồi)

- Tiểu sư muội, hãy buông thành kiến đối với anh. Sau đó chúng ta cùng nhau phù trợ.

Long Vũ nói:

- Cũng như em giúp anh tu luyện thông thường...

Ngừng một chút, Long Vũ nói tiếp:

- Tiểu sư muội, hút thêm chút máu của anh đi. Như vậy tâm trạng của em mới dễ chịu hơn một chút.

- Không.

Đường Hương Hương vuốt vuốt ngực, Ngũ Thái Tàm Cổ đã tạm thời bị áp chế. Trong thời gian ngắn, trong tâm mạch của nàng không có vấn đề gì. Nếu tiếp tục lấy máu, Long Vũ chắc chắn không thể chịu đựng được.

- Chỗ này của anh còn một cái túi kín. Anh sẽ lấy ra ít máu, vạn nhất anh lúc anh không bên cạnh, em có thể được cứu trợ...

Nói xong, Long Vũ liền cắt cổ tay mình, cho nó chảy vào trong túi.

Đường Hương Hương thấy vậy vội vàng túm lấy túi, giúp Long Vũ cầm máu. Tiếp theo nàng vùi đầu vào trong ngực hắn, khóc to:

- Sao anh lại ngốc như thế. Em đối với anh như vậy, vì sao anh vẫn đối tốt với em thế. Anh mất nhiều máu như vậy, anh sẽ chết đây...

(Dịch: Chắc từ đây là đến giai đoạn ngọt ngào rồi đây)

Đường Hương Hương nhào vào trong lòng Long Vũ khóc to, bộ dáng rất bi thương. Lúc này nàng không còn bộ giáng tiên tử Yên Hỏa, Rõ ràng là một đứa nhỏ.

- Tiểu sư muội.

Đối mặt với hành động đầy bất ngờ của tiểu sư muội, Long Vũ nhất thời có chút lúng túng. Cũng may anh chẳng xem vài phim tình cảm Việt Nam, cũng biết một tay đặt lên vòng eo, một tay vuốt vuốt lưng. Hắn hôn nhẹ bên tai nàng, ôn nhu nói:

- Tiểu sư muội, đừng khóc. Lau khô nước mắt đi, chúng ta còn rất nhiều chuyện trước mắt cần giải quyết. Chúng ta đều là người kiên cường, chút khó khăn nhỏ nhỏ này không thể làm khó được chúng ta. Tiểu sư muội, nếu chẳng may anh chết đi, lúc đó em khóc cũng không muộn.

- Anh lại lải nhải cái gì thế?

Nước mắt Đường Hương Hương rơi như mưa, đôi bàn tay trắng mịn đầm trên ngực hắn, giận dữ nói:

- Anh là người xấu, đến nước này anh còn nói như vậy. Nếu như anh chết, em phải làm sao bây giờ...

- Em không muốn anh chết?

Long Vũ giả bộ nghi ngờ.

Đường Hương Hương gật gật đầu, hai tay không tự chủ ôm lấy Long Vũ. Cũng không biết tại sao, mỗi khi ôm lấy Long Vũ, trong lòng nàng thập phần an tâm.

Cũng không biết qua bao lâu, Đường Hương Hương ngừng khóc, ngẩng đầu ôn nhu nói:

- Người xấu, em không cho phép anh chết. Nếu không cả đời em sẽ không tha thứ cho anh.

- Tiểu sư muội, anh nghe lời em...

Hai người sát lại gần nhau. Ngửi mùi thơm trên người Đường Hương Hương, chân tay Long Vũ lại bủn rủn, trong đầu hắn bắt đầu suy nghĩ những thứ...(Mọi người nghĩ cái gì, thằng này nó nghĩ cái đấy)

- Tiểu sư muội...

Hơi thở của Long Vũ có chút dồn dập, hắn ngơ ngẩn nhìn đôi mắt xinh đẹp của Đường Hương Hương. Nhìn đôi môi anh đào của nàng, hắn không tự chủ được cúi người xuống trao cho nàng nụ hôn say đắm.

Sự thân mật này cảm giác có chút quen thuộc.

Trong lòng Đường Hương Hương nhảy loạn, có một cảm giác vô cùng khó tả. Cũng không biết tại sao, trong lòng nàng có một cảm giác lâng lâng, sung sướng.

Hai người tuy rằng đã từng có quan hệ với nhau.

Nhưng lần đó ý thức của cả hai người đều không trong trạng thái trấn tĩnh. Cho nên cũng không có bao nhiêu cảm thụ.

Lúc này cảm giác thực sự mãnh liệt, Đường Hương Hương khép hờ đôi mắt, lông mi thật dài hơi chớp động. Nước mắt trong con ngươi dâng lên, đôi bàn tay hưng phấn của nàng không ngừng đánh vào ngực Long Vũ,

có ý muốn thoát khỏi đôi môi Long Vũ. Nhưng lúc này hẳn sao có thể để nàng như ý. Hai tay hắn giữ chặt hai vai, không cho nàng có chút giây dựa.

Dần dần, thân thể nàng bắt đầu nóng lên, hơi thở không ngừng gấp gáp. Cũng không biết từ lúc nào, nàng không chút kháng cự, tùy ý đôi tay Long Vũ như con lươn mò mẫm cơ thể nàng.

Một lát sau, Đường Hương Hương thậm chí chủ động quấn lấy đầu lưỡi Long Vũ, tận tình hưởng thụ sự sung sướng vô bờ bến.

Giờ phút này, Đường Hương Hương có cảm giác không còn chút sức lực, cơ thể không ngừng run lên, đôi má đỏ ửng.

Sau một lúc, đôi mi Đường Hương Hương dãn lên một cổ nhu tình, sắc mặt ửng đỏ. Một tay nàng khẽ đẩy Long Vũ ra, giọng yêu kiều:

- Người xấu.

Long Vũ cũng ha ha cười:

- Tiểu sư muội, đôi môi của em thật tuyệt...

Đường Hương Hương đỏ mặt:

- Thực chưa thấy người nào như anh, không biết xấu hổ. Nếu như anh không vì em mất quá nhiều máu, em cũng không cần phải quan tâm đến anh.

Long Vũ vênh mặt phất tay:

- Hình như anh thấy cũng có lúc em chủ động...

- Người xấu.

Đường Hương Hương liếc hắn một cái, đôi mắt lại tràn ngập nước mắt.

- Tiểu sư muội, em khóc à. Anh xin lỗi. Là anh nhất thời kìm lòng không được, là anh vô tâm. Anh sai rồi.

Long Vũ áy náy nói.

Đôi vai Đường Hương Hương khẽ rung, nàng cũng không trả lời.

Long Vũ ngơ ngác một chút, đánh liều ôm Đường Hương Hương vào lòng. Đường Hương Hương cũng không kháng cự, tùy ý hắn ôm mình. Vẫn là cảm giác này, trong lòng hắn thực sự an tâm. Nàng hơi nhắm hai mắt lại, đột nhiên chìm vào giấc ngủ.

Nước mắt vẫn dính trên hàng mi dài, long lanh dưới ánh mắt trời. Long Vũ ngơ ngẩn, không kìm lòng được khẽ hôn lên đôi môi nàng:

- Tiểu sư muội, kỳ thực chúng ta rất có duyên...

Hai mắt nàng đã nhắm nghiền, hai hàng lệ dần tan biến.

Long Vũ há hốc mồm nhưng không nói gì.

Sau một lát, tâm tình hắn cũng bình tĩnh trở lại.

Cho đến khi mặt trời lặn, hai người vẫn duy trì tư thế như cũ. Mà lúc này, Đường Hương Hương đã ngủ một giấc. Mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên nàng có được giấc ngủ yên bình như thế.

- Tiểu sư muội, chúng ta vào trong thôi, bên ngoài có gió lạnh.

Long Vũ nhẹ nhàng nói.

Đường Hương Hương gật gật đầu, khuôn mặt đỏ bừng đứng dậy. Nàng tùy ý để Long Vũ nắm tay dắt nàng vào trong hang núi.

Lúc này, trong sơn động có chút tối tăm. Long Vũ nâng tay trái lên, một ngọn lửa màu tím xuất ra, châm một đồng lửa trong động.

Nhất thời trong sơn động sáng hẳn lên.

“Nhân họa đắc phúc...” Lúc Đường Hương Hương quay đầu, Gương mặt đỏ bừng, nhìn mê người không từ nào có thể diễn tả. Nàng lập tức ngồi lên một tảng đá trong động.

Long Vũ tất nhiên hiểu được ý nàng, mỉm cười:

- Tiểu sư muội. Anh rất muốn chứng minh rằng lý lẽ năm xưa của Huyền Môn cùng Dị Năng nghiệp đoàn thực sự là mắc cù.

(Dịch: Chắc bọn chúng cho rằng con trai của Long Thiên Diệu cùng Thủy Tiên chỉ là một thằng phế vật của phế vật :220:)

Đường Hương Hương chăm chú nhìn hắn, đôi tay thon mượt nhẹ nhàng vung lên:

- Lại đây ngồi đi... Em hi vọng anh có thể sớm tìm thấy cha mẹ.

Long Vũ sửng sốt một chút, bước sát lại ngồi bên cạnh nàng. Đường Hương Hương đỏ mặt, ôn nhu nói:

- Anh nghĩ chúng ta có thể ra ngoài sao?

- đương nhiên.

Long Vũ tự tin trả lời.

- Em tin tưởng anh.

Đường Hương Hương vô lực áp mặt vào trong ngực Long Vũ. Bộ ngực sữa của thiếu nữ mười sáu tuổi áp sát vào ngực hắn.

- Tiểu sư muội, nói thật cho anh biết, em còn hận anh không?

Trong khi nói chuyện, đôi bàn tay Long Vũ không tự chủ được vuốt nhẹ bờ eo nàng.

- Người xấu.

Đường Hương Hương đỏ mặt, thân thể mềm mại tựa vào ngực hắn. Tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Long Vũ đục nước béo cò, tay hắn dần dần xích xuống xoa nhẹ cặp mông nàng. Theo bản năng, Đường Hương Hương nhúc nhích thân mình, tim đập mạnh hơn, đôi mắt trở nên mông lung.

- Người xấu, dừng tay.

Ngay khi ngón tay Long Vũ còn cách khe hẹp giữa hai chân một xíu, Đường Hương Hương nhanh chóng giữ chặt lấy bàn tay sói.

- Anh lại khi dễ em.

Hai hàng nước mắt lại chảy ra như suối, rơi xuống tay trái Long Vũ.(Gặp ngay hàng khó nhai)

Đường Hương Hương cắn chặt môi, nước mắt không ngừng chảy xuống, bộ dạng làm rung động lòng người.

Long Vũ ngơ ngẩn, trong lòng hắn cảm thấy áy náy.

- Chủ nhân, không trách cậu. Là tà niệm của La Hậu.

La Lâm cảm nhận được tâm tình của Long Vũ, vội vàng giải thích.

- Ai.

Long Vũ âm thầm thở dài:

- Xem ra nửa dưới của mình đúng là động vật.

- Chủ nhân, kỳ thực tôi thấy hai người rất xứng đôi.

La Lâm nói.

- Cô hiểu được tình yêu?

Long Vũ hỏi.

- Không hiểu.

La Lâm nói:

- Tôi không biết cái gì là yêu, nhưng tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu. Khi cậu cùng Hương Hương công chúa một chỗ, tâm tình của cậu thực vui vẻ.

- Ồ.

Long Vũ thản nhiên đáp.

- Anh đang suy nghĩ cái gì đấy?

Đường Hương Hương thấy Long Vũ ngẩn người, đôi tay dấm nhẹ lên ngực hấn, khẽ cau:

- Nhất định là đang nghĩ chuyện xấu.

Long Vũ thu hồi tâm trạng, nghiêm mặt nói:

- Tiểu sư muội, em coi anh là loại người đó sao? Anh thực ra là một người thuần khiết, có chăng chỉ thua anh Cường Thuần Khiết của 4vn thôi.

Đường Hương Hương ngẩng đầu, trên mặt dính đầy nước mắt, nhìn Long Vũ thâm tình cười:

- Anh là người xấu, chính là một con sói đội lốt cừu.

- Tiểu sư muội, tin tưởng anh, anh là người thuần khiết. Chuyện lần trước thực sự không liên quan gì đến anh.

Long Vũ nói.

- Haiz...

Đường Hương Hương thở dài một tiếng, áp mặt vào ngực hấn, chậm rãi nói:

- Anh nói em có phải là một cô gái vô sỉ hay không...

- Tại sao em lại hỏi như thế?

Long Vũ hỏi.

- Anh làm chuyện xấu đối với em, lúc đó trong lòng em rất hận anh, căm ghét anh. Em từng thề đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Nhưng hôm nay em lại thân mật ôm hôn anh. Anh nói xem, em có phải là một cô gái vô sỉ, thấp hèn hay không?

Đường Hương Hương thẩn thờ hỏi.

biglove

137. Chương 49: Dừng Lòng Chân Thành, Kiên Định Giải Hòa

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 49: Dừng lòng chân thành, kiên định giải hòa

Dịch: chuotet2306

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Không phải....

Long Vũ ngẩng đầu, nhìn Đường Hương Hương mỉm cười, thành khẩn nói

- Tiểu sư muội, em sao có thể nghĩ như vậy được.... Em

Khuôn mặt Đường Hương Hương bỗng nhiên ửng đỏ, thanh âm có chút cô đơn:

- Nhưng em cảm thấy mình rất vô sỉ.... Bởi vì em đã không thể nào hận được anh nữa.

Long Vũ hì hì cười nói:

- Tiểu sư muội, như thế mới là tốt nhất. Em với anh kỳ thật cũng không có thâm thù đại hận gì cả, em không nên hận anh.

- Nhưng mà....

Khuôn mặt Đường Hương Hương đỏ ửng có chút tái nhợt, bỗng nhiên nước mắt như mưa, thanh âm nhỏ như muỗi kêu:

- Nhưng anh đã hủy đi sự trong sạch của em, em sẽ không tha thứ cho anh....

Long Vũ nghe vậy nhất thời có chút buồn bực. Nói cả nửa ngày trời, hình như hận ý trong lòng nàng vẫn còn.

Chẳng phải đã có câu phụ nữ là khẩu thị tâm phi sao. Lại nói hiện tại, Đường Hương Hương tuy ngoài miệng vẫn còn nói oán hận mình, nhưng trên thực tế cũng không có kháng cự vẫn để cho hắn ôm.

Thế này xem như là đã có tiến triển rất lớn rồi.

Đường Hương Hương đột nhiên đẩy Long Vũ ra, chun cái mũi vào nách ngực vài lần, cau mày nói:

- Sao trên người của em hình như có mùi lạ, nhất định là sau khi tu luyện lưu lại. Anh là người xấu, cũng không có nhắc nhở em một tiếng, làm cho em xấu mặt.

Long Vũ có chút ủy khuất.

Hắn căn bản là không có ngửi thấy mùi gì trên người của Đường Hương Hương cả. Đường Hương Hương sở dĩ như vậy phỏng chừng là thiên tính của phụ nữ. Con gái đứa nào mà chẳng thích làm đẹp.

- Từ lúc này trở đi, không cho anh rời khỏi hang núi, em muốn đi ngâm nước nóng.

Đường Hương Hương dùng ngón tay chỉ Long Vũ nói:

- Nếu anh dám nhìn trộm, em sẽ móc mắt của anh.

Long Vũ vỗ ngực nói

- Hãy đi đi, em phải tin nhân phẩm của anh chứ.

Đường Hương Hương sau khi rời khỏi sơn động, Long Vũ liền vội vàng liên hệ với La Lâm.

- La Lâm, cái ảo trận này rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể phá giải. Chúng ta cứ ngồi ở đây cũng không phải là biện pháp.

Long Vũ nói.

- Thật xin lỗi...

La Lâm nói:

- Chủ nhân, hiện tại muốn phá ảo trận chỉ dựa vào năng lượng bây giờ của tôi là không được ... Tôi cần

Long Vũ cắt ngang lời La Lâm nói:

- Tôi biết cô cần nguồn năng lượng cực lớn mới có thể khôi phục lại các chức năng trước kia. Tôi cần phải gia tăng tu luyện....

- Đúng vậy. Ý của tôi đúng là như thế.

La Lâm nói

- Ai...

Long Vũ thở dài một tiếng:

- Xem ra lúc này đành phải dựa vào chính bản thân mình để giải quyết ...

- Chủ nhân , tôi có một cách

La Lâm dường như chợt nghĩ ra cái gì:

- Chủ nhân nếu có thể gọi Thiên Dực Hồ tới đây, thì có thể phá được ảo trận. Thiên Dực Hồ có một năng lực trời sinh để phá ảo trận, nó có khả năng nhìn rõ ràng mọi việc.

- Chỉ có điều ai biết được con mèo chết tiệt kia hiện đang ở đâu.

Long Vũ phì phì nói:

- Vốn nó theo chị Tuyết Cơ. Nhưng là thời gian trước, chị Tuyết Cơ cũng không biết rõ nó đi đâu cả.

- Từ Từ...

Long Vũ vỗ ót .Khóe miệng mỉm cười nói

- Tại sao tôi lại quên mất, chính tôi cũng có thiên nhãn ...

Nói xong Long vũ liền vui vẻ tiến lên.

- Tiểu sư muội chúng ta có biện pháp rồi ...

Long vũ hưng phấn la lên một tiếng .Nhất thời chạy khỏi hang núi hướng suối nước nóng chạy đến hô to:

- Tiểu sư muội. Anh có thiên nhãn, có lẽ anh có thể phá được ảo trận....

Nghe thấy tiếng hét của Long Vũ ở ngay phía sau, Đường Hương Hương bỗng giật mình hô lên:

- Không được tới, không được tới...

Long vũ thoáng chút sửng sốt liền suy nghĩ “Hay là trong nước nóng có cá sấu”

Suy nghĩ vừa hiện ,Long Vũ trong lòng căng thẳng, kêu to một tiếng

- Tiểu sư muội chớ có sợ, anh đến cứu em đây ...

Nói xong, hần vội vàng lấy ra vũ khí, đến khi gần đến sát suối nước nóng, hần nhất thời ngây dại. Chỉ thấy trong suối nước nóng kia mờ mờ ảo ảo sương khói mênh mông, hiện lên bóng dáng Đường Hương Hương đang tắm rửa, mái tóc thật dài nổi trên mặt nước, vai mềm nhẵn như tơ lụa, bộ ngực hơn phân nửa không chìm trong nước có thể thấy được khe rãnh

Nhìn thấy Long Vũ xuất hiện, khuôn mặt Đường Hương Hương đỏ bừng vì xấu hổ,tức giận lên tiếng quát:

- Anh... Người xấu, còn chưa cút.

Long Vũ bị tiểu sư muội mắng lúc này mới hồi phục tinh thần nói:

- Xin lỗi, không phải là anh cố ý, anh tưởng em bị cá sấu tấn công.

- Vô sỉ...

Đường Hương Hương bĩu môi mắng:

- Đây là suối nước nóng thì lấy đâu ra cá sấu...

- A...

Long Vũ kêu lên một tiếng, lập tức như nhớ đến cái gì, vội vàng nói

- Tiểu sư muội, em có phải nên tránh đi một chút.

- Người xấu, nhắm đôi mắt của anh lại ...

Đường Hương Hương hét lên một tiếng, vội vàng chìm vào trong nước, chỉ để lại cái đầu ở trên, Đường Hương Hương nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Long Vũ nói

- Người xấu, anh hôm nay lại một lần nữa hủy đi sự trong sạch của em, em sẽ không để anh yên... Anh còn không nhắm mắt lại.

- A....

Long Vũ lên tiếng, dựa theo yêu cầu của Đường Hương Hương nhắm đôi mắt lại, chẳng qua là đã quá muộn rồi. Bóng dáng thiên kiều yểu mị của nàng đã sớm khắc sâu trong đầu của hắn.

- Tiểu sư muội, kỳ thật đáng người của em rất đẹp....

Có lẽ là thật tâm khen ngợi cũng có thể là bị tà niệm của La Hậu, tóm lại gương mặt Long Vũ thì mỉm cười còn trong miệng thì không ngừng ca ngợi Đường Hương Hương.

Nghe Long Vũ nói như vậy, Đường Hương Hương then quá hóa giận, không suy nghĩ đến vấn đề khác, vẫy tay lấy ra thanh thủy kiếm, sử dụng đạo pháp của sư phụ Tuyết Cơ truyền cho nàng là Thủy Thần đạo pháp nhưng tự ra một quả cầu thủy lôi, hướng tới Long Vũ.

Long Vũ không dám chậm trễ, vội vàng lấy Thiên Sư pháp kiếm chặn trước mặt múa lên một đường kiếm ngăn chặn đạo thủy lôi kia, tránh không lâm vào kết cục thành kẻ bị ướm sùng.

- Tiểu sư muội, kỳ thật là anh muốn nói cho em biết anh đã nghĩ ra biện pháp để rời khỏi nơi này.

Gương mặt Long Vũ toát nên một tia tự tin nói:

- Em có thể còn chưa biết, hiện tại anh đã mở được thiên nhãn, anh có thể dùng thiên nhãn để đi ra khỏi ảo trận.

Nghe Long Vũ nói như vậy, Đường Hương Hương trong lòng nhất thời tràn ngập vui sướng, giận dữ lúc trước nhất thời tan thành mây khói.

Ngưng một lúc, nàng nói:

- Anh tránh một chút, em muốn lên bờ.

- Ừ.

Long Vũ trả lời một tiếng rồi vội vàng xoay người rời khỏi.

Sau khi Đường Hương Hương lên bờ liền khẩn trương thúc giục Long Vũ dùng thiên nhãn phá trận. Long Vũ bày ra một bộ dạng trâu bò. Quyết định thi thử tài năng.

Nhưng lại không được như mong đợi, nửa giờ sau, mặc dù thiên nhãn đã mở, nhưng làm cách nào đi nữa Long Vũ cũng không thể đem Đường Hương Hương rời khỏi ảo trận. Di chuyển cả nửa ngày, bọn họ lại quay về chỗ cũ.

- Hừ...

Đường Hương Hương hờn giận hừ lạnh một tiếng nói:

- Chỉ biết ba hoa chích chòe...

Long Vũ có chút buồn bực, không phải tại hắn ba hoa. Vấn đề chủ yếu là hắn tự tin quá mức. Hoặc cũng có thể nói chỗ này quá mức bí hiểm.

Chẳng qua lời đã nói ra không thể rút trở về được nữa, không kể vì lý do gì, tóm lại hắn đã thất bại.

Mùi vị bị nữ nhân khinh bỉ thật sự là khó chịu, Long Vũ thở phì phì phát tay nói:

- Tiểu sư muội, không cần lo lắng, anh sẽ dẫn em trở về được...

- Hừ...

Đường Hương Hương dường như đã mất lòng tin vào Long Vũ. Trong lòng bực tức xoay người bước đi vào sơn động. Mãi cho đến khi trời tối nàng cũng không cùng Long Vũ nói một câu nào.

Trời tối dần, sơn động lạnh lẽo, Đường Hương Hương đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, tâm trạng không bình yên một chút nào. Mà phía sau Long Vũ cũng không có ở trong sơn động.

Chẳng biết vì cái gì, Đường Hương Hương cũng không hi vọng thấy Long Vũ ở trong này, nói như vậy trong lòng nàng lại có chút dễ chịu.

- Tiểu sư muội, anh đã về...

Long Vũ đến gần sơn động nghiêm túc nói:

- Em yên tâm đi, anh đã dùng phương thức đặc biệt để thông báo cho Tiểu Hồ đẹp trai của anh, chỉ cần nó tới động Vô Tình thì chúng ta có hi vọng rồi.

Thì ra ban ngày sau khi thất bại Long Vũ đã rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định nghĩ biện pháp. Nhưng đến khi bầu trời tối đen hắc cũng không nghĩ ra được biện pháp gì. Cuối cùng vẫn nhờ có La Lâm đề nghị, Long Vũ dùng tâm thần cảm ứng hướng tới Thiên Dực Hồ phát tín hiệu cầu cứu. Nếu may mắn Thiên Dực Hồ sẽ nhận được tín hiệu cầu cứu mà tới phá trận.

- Hừ...

Đường Hương Hương xoa xoa mũi lại phát ra một tiếng hừ:

- Lời nói của anh liệu có thể tin được nữa không?

Long Vũ đột nhiên kéo bàn tay bé nhỏ của Đường Hương Hương nhẹ nhàng nói:

- Tiểu sư muội, em yên tâm, bất kể thế nào anh cũng đều nghĩ biện pháp mang em rời khỏi chỗ này. Đây là Long Vũ anh có lời thề với em. (Biên: Lại hứa)

Đường Hương Hương trong lòng khẽ run lên, vội vàng kéo bàn tay về hừ một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Chờ sau khi ra được khỏi nơi đây, anh hãy mạnh miệng cũng không muộn...

Ngưng một lúc, Đường Hương Hương dường như nhớ tới cái gì tức giận nói:

- Tới đây, để em móc một con mắt của anh...

Long Vũ vội vàng nói:

- Thật oan uổng cho anh, kỳ thật anh cái gì cũng không thấy... Hơn nữa khi anh nghe được tiếng em hét lên thực sự là tưởng có cá sấu xuất hiện...

Long Vũ trợn mắt nói dối nhưng trên mặt lại thể hiện thần sắc vô cùng chính trực.

Đường Hương Hương bộ dạng tức giận, khuôn mặt nhuộm một màu đỏ , nhớ lại nửa thân trên của mình bị con người xấu xa này nhìn trộm, trong lòng không thể không tức giận.

Nếu không phải niệm tình hắc đã giúp nàng, thì nàng đã thực sự có ý nghĩ muốn rút kiếm giết người.

Đường Hương Hương nổi giận gương mặt ửng đỏ, nhìn càng xinh đẹp, cực kỳ mê hồn. Long vũ môi khô khốc đột nhiên lá gan to lên nói:

- Tiểu sư muội, không bằng chúng ta kết hợp làm một đôi đạo侶 đi... Em với anh may mắn mấy lần cùng chung sống chết, hơn nữa đạo lực của chúng ta có thể bổ sung và kết hợp được với nhau...

Đường Hương Hương nghe vậy, hô hấp nhất thời dồn dập.

- Anh nói bậy bạ gì đấy?

Đường Hương Hương vẻ mặt bối rối, bộ ngực sữa phập phồng. Không biết nói cái gì cho tốt.

- Tiểu sư muội, anh thích em...

Long Vũ hai mắt nhìn chăm chăm vào Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Tiểu sư muội, anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh phải có trách nhiệm đối với em.

Đường Hương Hương đứng bật dậy, đem bàn tay nhỏ bé từ trong tay Long Vũ rút trở về cả giận nói:

- Em không cần anh có trách nhiệm, em cũng không cần sự cảm thông của anh.

- Tiểu sư muội, vì em và anh đã có quan hệ thân mật, rõ ràng cũng giống như một đôi thần tiên đạo lữ.

Long Vũ nói:

- Em hiện tại đã là người của anh.

- Im miệng...

Đường Hương Hương nước mắt lưng tròng, quát một tiếng, thanh Bích Thủy pháp kiếm truyền thuyết nhất thời đã đặt ngay trên cổ của Long Vũ, nàng tức giận quát lớn:

- Anh lải nhải ít thôi, nếu anh còn nói bậy, hiện tại em giết chết anh...

Long Vũ không kiêu ngạo, không siểm nịnh cười lạnh một tiếng nói:

- Giết đi, nếu em cảm thấy giết chết anh rồi lòng em mới có thể yên ổn vậy em hãy động thủ đi.

- Người...Người xấu...

Đường Hương Hương thu hồi pháp kiếm, giơ nắm tay lên liền hướng trước ngực Long Vũ mà đánh tới. Lúc này nàng thật sự rất tức giận. Một quyền đánh đến Long Vũ cũng không có phòng bị, lập tức thụ thương phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy Long Vũ hộc máu, Đường Hương Hương trong lòng đau đớn không nói nên lời, nghiêng rằng cả giận nói:

- Anh tại sao lại không né tránh?

Long Vũ sau khi phun một ngụm máu khòe miệng vẫn còn dính máu, trong mắt đỏ ngầu, tức giận nói:

- Tiểu sư muội, lý do làm như vậy, tất cả đều bởi vì em là tiểu sư muội của anh, cũng là người mà anh thích, chứ không phải bởi vì anh xin lỗi em.

Đường Hương Hương trong lòng run lên, sửng sốt một chút, nàng nhẹ giọng nói:

- Anh còn nói cái gì...

- Đánh tiếp đi, đánh chết anh rồi mà lòng em có anh là tốt rồi.

Ánh mắt Long Vũ dịu dàng nói.

Đường Hương Hương vốn cá tính quật cường, từ nhỏ đã không biết cúi đầu. Long Vũ dùng những lời nói đó cũng đã kích thích lửa giận của nàng, cơn giận bốc lên không thềm quản đến việc gì khác. Đường Hương Hương tay cầm Bích Thủy pháp kiếm trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Đối diện với sinh tử trước mắt Long Vũ chỉ mỉm cười, rồi chậm chậm nhắm hai mắt lại.

- Người xấu...

Mắng một tiếng, Đường Hương Hương cũng từ từ thu lại Bích Thủy pháp kiếm, trong đôi mắt nước mắt giàn dụa.

Thừa dịp nàng còn đang xao động, Long Vũ đột nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Miệng khẽ hôn nhẹ vành tai nàng nói:

- Tiểu sư muội, em không nỡ giết anh.

Nói xong, Long Vũ dùng lưỡi lại liếm quanh vòng tai nàng một lần.

- Ư...

Đường Hương Hương đang còn kinh hãi thân mình run lên. Đang muốn mở miệng mắng to cũng không nghĩ đến Long Vũ đã dùng miệng đem đôi môi nàng khóa chặt lại.

Đây là lần thứ hai, hai người hôn môi, Đường Hương Hương trong đầu trống rỗng, trống ngực đập nhanh hơn vô số lần.

- Ô ô...

Lý trí thúc đẩy nàng phản kháng, nàng liều mạng giãy dụa, đôi bàn tay trắng như phấn không ngừng hướng đến phía lưng Long Vũ mà đánh tới. Đối với Long Vũ mà nói đánh như thế khác nào gãi ngứa.

Sau một hồi hôn môi, Đường Hương Hương vừa buồn bực vừa sáng khoái.

- Vô sỉ...

Mắng to một tiếng, Đường Hương Hương chạy khỏi sơn động, lập tức hướng suối nước nóng mà bước đến, tìm được một tảng đá ngồi xuống. Long Vũ quyết định rèn sắt khi còn nóng, theo sát ngay bên nàng ngồi cách Đường Hương Hương không đến một thước.

- Áo ào...

Đường Hương Hương dùng chân đá vào suối nước nóng, một đá này làm bọt nước văng tung tóe, bắn hết vào quần áo của Long Vũ.

Long Vũ có chút bất mãn, khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Đường Hương Hương nhưng thấy nàng bộ dáng vừa tức giận lại có vẻ đắc ý trông rất đáng yêu nên không thể phát tác.

Xoay chuyển ánh mắt, hẩn cẩn thận nhìn nàng, đôi chân thon thả trắng như ngọc bích, tâm trí nhịn không được lại có chút xao động.

- Em hận anh...

Đường Hương Hương thở hổn hển nói.

- Hận cùng yêu chẳng qua chỉ là một khái niệm, không hẳn là yêu hay là hận. Tóm lại trong lòng em có anh.

Long Vũ nói.

Đường Hương Hương phản bác:

- Anh nói sai rồi, trong lòng em khi nào có anh?

Long Vũ vẫn như trước không tức cũng không nổi nóng hỏi:

- Anh hỏi em, trong lòng em có phải là rất hận anh... giận anh. Mấy điểm này có thể chứng minh, trong lòng em có anh. Hơn nữa lúc hôn môi, em cũng có chút chủ động....

- Em... Anh... anh nói bậy...

Đường Hương Hương dường như bị ủy khuất thật lớn, nước mắt tràn ra cùng sự tức giận nói:

- Em chủ động thì làm sao, em thích hôn môi thì làm sao, mấy cái này cũng không ngăn được em hận anh. Em nói cho anh biết, muốn cùng em làm đạo lữ, đời này anh đừng mơ....

- Em...

Long Vũ có chút tức giận:

- Tiểu sư muội, tấm thân trong trắng của em là bị anh lấy mất, ngoại trừ anh, em cảm thấy còn có người khác chấp nhận em sao?

- Anh...

Đường Hương Hương tức giận không nói nên lời.

Long Vũ khinh thường nói:

- Tiểu sư muội, đừng cho là anh cần em, thương yêu em mà em có thể không coi anh ra gì.... Nhấn nại của anh cũng chỉ có giới hạn thôi.

- Anh... Con người xấu xa, anh chiếm tiện nghi của em, xong lại còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ mắng chửi em. Anh là loại người gì vậy?

Đường Hương Hương rất cục nạnh không được mắng to, lại còn chửi đổng rất giống như những người đàn bà chanh chua bán cá ở chợ.

- Không phải là nhìn có một lần thoáng qua thôi sao?

Long Vũ lại tiếp:

- Nửa người dưới của em, anh lại không có nhìn...

Nói thật lúc trước tại suối nước nóng đúng là nhìn trộm nhưng ngoại trừ chứng kiến được dáng người rất đẹp ra cũng không có nhìn thấy một cái gì khác.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt của Đường Hương Hương lại một lần nữa ửng đỏ, nàng cúi đầu không dám trực tiếp nhìn vào mắt của Long Vũ, hơi thở cũng hỗn loạn.

- Nhìn em vài lần không thể khiến em thiếu hai lạng thịt.

Long Vũ hít vào một hơi nhàn nhạt nói

- Tiểu sư muội, anh đối với em có chút thất vọng, hy vọng em sau này không kiếm chuyện mà gây sự với anh. Tình hình trước mắt không thích hợp cho chúng ta bắt hòa...

- Anh.... Anh lại giáo huấn em.

Đường Hương Hương có chút bối rối nhẹ giọng hỏi:

- Anh chẳng lẽ không có một chút phong độ của con trai sao? Anh không nhường em một chút được sao?

Nói tới đây, nước mắt Đường Hương Hương lại tuôn ra.

- Hừ...

Vì không muốn cho Long Vũ giễu cợt, Đường Hương Hương xoay người sang chỗ khác.

Nhìn đôi vai run lên vì kích động của nàng, Long Vũ thầm thở dài một tiếng, đi qua một chút, khẽ xin lỗi rồi nhẹ nhàng duỗi tay khoát lên đôi vai của Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương có chút rung động, xoay người lại, đang muốn mượn đề tài để nói chuyện, thì thấy con người bên trong của Long Vũ lộ ra vẻ mặt thương cảm tràn ngập áy náy.

Không có suy nghĩ gì, Đường Hương Hương thấy trong lòng mình có một chút lay động.

- Tiểu sư muội, xin lỗi, anh không nên tức giận với em. Em nói đúng, anh nên rộng lượng một chút, anh dù sao cũng là sư huynh của em mà...

Long Vũ tận lực đem thanh âm của mình trở nên bình tĩnh nói:

- Em yên tâm, kể từ hôm nay anh sẽ nỗ lực khống chế tình cảm của mình...

Tựa như cảm nhận được sự chân thành trong lời nói, Đường Hương Hương trong lòng nổi lên một trận ngọt ngào, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng chớp chớp, lông mi dài nhìn rất xinh đẹp.

- Long Vũ sư huynh ...

Đường Hương Hương nhẹ giọng gọi.

- Ừ.

Long Vũ rút cuộc lộ ra một nụ cười chua xót, quả thật khoong dễ dàng từ chuyện ở Âm Sơn đến giờ, tiểu sư muội bây giờ mới là lần đầu tiên gọi hắn một tiếng Long Vũ sư huynh.

- Tiểu sư muội, có phải là em đã tha thứ cho anh.

Long Vũ hỏi.

Đường Hương Hương ngượng ngùng cười nhẹ giọng nói:

- Long Vũ sư huynh, chính theo như lời anh nói thì anh không có gì sai cả, tại sao lại nhắc đến chuyện tha thứ. Chính em đã nghĩ thông suốt, mấy ngày nay thật sự đã để anh chịu nhiều ủy khuất... Điều này em sẽ ghi tạc trong lòng.

Nói tới đây, Đường Hương Hương lại giải thích:

- Long Vũ sư huynh, hy vọng anh không để ý... Từ hôm nay trở đi anh vẫn sẽ là Long Vũ sư huynh của em được không.

- Ừ.

Long Vũ nhìn Đường Hương Hương cảm thấy nàng thật khờ dại lại quyến rũ, ánh mắt pha chút phức tạp.

codon.traí

138. Chương 50: Lần Thứ Hai Hoan Ái, An Toàn Trở Ra

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 4

Chương 50: Lần thứ hai hoan ái, an toàn trở ra

Dịch: chuotct2306

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Tiểu sư muội.

Long Vũ há hốc mồm gọi một tiếng, sau đó cũng không biết nói gì nữa.

Đường Hương Hương dường như cảm giác được biến hóa của Long Vũ, nhưng không có nửa điểm kinh hoảng, nàng ôn nhu nói:

- Long Vũ sư huynh, em biết anh muốn nói cái gì. Nhưng mà... Em sẽ không từ bỏ Vô Tình Thiên Đạo.

- Vì sao?

Long Vũ có chút gấp gáp.

- Không vì sao hết... Đây là sự lựa chọn của em.

Ánh mắt Đường Hương Hương tràn ngập dịu dàng, nhưng ngữ khí vô cùng cương quyết:

- Long Vũ sư huynh, em thực sự đã quyết định, em muốn tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Hành trình trong động Vô Tình lần này, em cảm thấy mình thực sự nhỏ bé. Long Vũ sư huynh, cho dù là nhị thúc hay là Hắc Minh, lấy thực lực của chúng ta bây giờ đối kháng với bọn họ chẳng khác nào muối đốt inox. Em muốn có thực lực cường đại.

Cánh tay Long Vũ khoát trên vai Đường Hương Hương đột nhiên khẽ động. Đường Hương Hương còn chưa kịp phản ứng, đã bị Long Vũ kéo sát vào lòng.

Đang muốn phản kháng theo bản năng, đôi môi nàng đã bị chặn lại. Kinh ngạc một chút, Đường Hương Hương đột nhiên chủ động ôm cổ Long Vũ, lưỡi của nàng đồng thời đáp trả...

Động tác của Long Vũ có chút điên cuồng, muốn dùng phương thức này ngăn cản nàng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

Hai người dốc sức ôm hôn nhau, lúc này cả hai người đang trong trạng thái ngây ngất.

Giờ khắc này, Đường Hương Hương quên hết cừ hận, quên hết đau xót, thậm chí quên luôn cả những gì đã trải qua ở động Vô Tình.

Đường Hương Hương căn bản là sẽ không chủ động như thế. Nhưng nghĩ rằng mình sắp tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, nàng lấy hành động lần này là lần phát tiết cuối cùng.

Rất nhanh, tình yêu của Đường Hương Hương đã bị khiêu khích. Đôi bàn tay ngọc không ngừng mà vuốt ve sau lưng Long Vũ. Cặp ngực của thiếu nữ mới lớn không ngừng chà xát bộ ngực của hắn.

Đôi tay Long Vũ cũng bắt đầu hành động, không ngừng xoa nắn. Đường Hương Hương lúc này điên cuồng hôn môi. Hưởng thụ từng đợt khoái cảm từ Long Vũ truyền lại, thân mình cũng không khỏi vận vẹo.

- Tiểu sư muội, anh muốn có em.

Long Vũ rốt cuộc không chịu đựng nổi, từ từ cởi bỏ quần áo của Đường Hương Hương. Đồng thời ôm lấy thân thể đang nóng dần lên của nàng, đôi tay từ bầu ngực nàng nhẹ nhàng trượt xuống dưới.

Hai người nằm trên phiến đá trong hang núi. Long Vũ dịu dàng đặt thân thể tiểu sư muội xuống dưới, miệng không ngừng hôn lên đôi môi anh đào. Long Vũ tham lam mút lấy đầu lưỡi thơm tho, mà nàng cũng vụng về đáp trả.

Đường Hương Hương dưới sự xâm lấn mãnh liệt của Long Vũ, thân thể mềm mại không ngừng run lên. Nàng đỏ mặt khép hờ hai mắt để cho Long Vũ tùy ý hưởng thụ.

Đôi môi Long Vũ cũng từ từ đi xuống. Từ miệng xuống đến cổ, cuối cùng ngậm trên đầu nhũ hoa đang cương cứng cánh một lớp áo mỏng.

- Ừm...

Đường Hương Hương thở nhẹ một tiếng, rốt cuộc không thể đè nén được dục hỏa ngày càng lớn. Thân thể khẽ vận vẹo theo đôi tay Long Vũ.

Mà lúc này Long Vũ cũng không thể chịu nổi, thấp giọng rên một tiếng, nhanh chóng đem quần áo của hai người cởi bỏ. Hắn cầm lấy côn bồng cương cứng, không một chút ôn nhu, cắm mạnh vào hang động huyền bí lúc này đã ướt át của nàng.

- A...

Đường Hương Hương đau đớn lớn tiếng kêu lên. Sắc mặt trắng bệch, nước mắt lại tuôn rơi.

Long Vũ có chút giật mình, lập tức thanh tỉnh lại một chút.

- Tiểu sư muội, rất đau sao?

Long Vũ cẩn thận hỏi.

- Sư huynh, em...

Đau đớn của Đường Hương Hương cũng dần giảm bớt, hai tay không tự chủ ôm chặt lấy Long Vũ. Thanh âm nhu nhược có chút lạc đi:

- Anh chậm một chút...

Đường Hương Hương tuy rằng đã sớm bị phá thân, nhưng lần đó hai người đều bị dính khói mê của yêu hồ. Mặc dù là đêm đầu tiên, nhưng cũng không có cảm giác gì.

Giờ khắc này, không thể cùng lần trước đánh đồng.

Tính cả lần này mới là lần thứ hai Đường Hương Hương hoan ái. Nhưng lúc này Long Vũ lại quá thô bạo, khiến cho nàng cực kỳ đau đớn.

- Xin lỗi tiểu sư muội...

Long Vũ dường như nhận ra, lập tức dừng lại.

- Không đau...

Đường Hương Hương nhẹ nhàng hôn Long Vũ, dùng đầu lưỡi của mình quăn lấy lưỡi của Long Vũ, hơi thở nàng dồn dập:

- Long Vũ sư huynh, tiếp tục đi...

Trong lòng Đường Hương Hương, đây sẽ là lần phóng dăng cuối cùng của nàng.

Thấy nàng chủ động, Long Vũ một tay xoa nắn bầu ngực trắng bóng, cương cứng, tay còn lại khẽ vuốt ve đám cỏ mới nhú, tiếp tục nhấp nhô.

Đường Hương Hương cố gắng chịu đau, tùy ý Long Vũ hành động.

Chỉ một lúc, dịch thể liên tục tiết ra, đau đớn dần dần biến mất.

Thay vào đó, từng đợt khoái cảm thay thế.

- Sư huynh, nhanh lên một chút...

Đường Hương Hương vừa rên rỉ vừa nói, thần trí Long Vũ vừa thở gấp, vừa lao động không biết mệt mỏi.

Lúc này tốc độ của hắn dần dần tăng lên. Rất nhanh, hai người đều đạt tới cao trào, ôm hôn nhau một chỗ.

Chờ phát tiết đi qua, tà niệm trong lòng Long Vũ dần tiêu tán, thần trí cũng thanh tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn Đường Hương Hương bên dưới, chỉ thấy khuôn mặt đỏ hồng, nước mắt chậm rãi chảy ra, không phân biệt được đây là nước mắt hạnh phúc hay là thống khổ.

Nhìn thấy bộ dạng đau đớn của nàng, Long Vũ xoay người xuống, nằm nghiêng bên cạnh nàng nhẹ nhàng hôn nước mắt nàng, thấp giọng nói:

- Tiểu sư muội, em có đau lắm không?

Đường Hương Hương nhẹ nhàng run lên, lập tức cuộn tròn trong lòng Long Vũ. Một lúc lâu nàng mới chậm rãi lắc đầu:

- Long Vũ sư huynh, em không sao, em rất hài lòng...

- Ủ...

Long Vũ đem thân thể ngọc ngà của nàng vuốt ve nói:

- Tiểu sư muội, đáp ứng với anh, đừng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Như chúng ta bây giờ chẳng phải rất tốt sao?

- Không.

Đường Hương Hương nhẹ nhàng tựa trên người Long Vũ, đôi bàn tay nàng khẽ vuốt ve nòng ngực hắn, nhẹ nhàng nói:

- Long Vũ sư huynh, thực xin lỗi, em không thể đáp ứng anh. Nhưng em có thể cam đoan với anh, cho dù em luyện Vô Tình Thiên Đạo, em cũng sẽ không quên anh.

Long Vũ xoa nắn núm hồng trên hai bầu ngực, khóe miệng mỉm cười.

- Tiểu sư muội, tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, sẽ đoạn tuyệt thất tình lục dục. Đến lúc đó, em sẽ không quên anh, nhưng em sẽ quên tình ý của chúng ta.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Em sẽ cố gắng.

Đường Hương Hương đáp.

Long Vũ u ám thở dài:

- Có lẽ cả mối thù hằn của em cũng sẽ quên...
- Không bao giờ.

Đường Hương Hương dứt khoát nói:

- Long Vũ sư huynh, em cũng không có ý định giấu diếm anh. Lúc đầu em tu luyện Vô Tình Thiên Đạo là bởi vì chuyện tình ở Âm Sơn. Nhưng sau em lại nghĩ thông. Em tu luyện Vô Tình Thiên Đạo bởi vì muốn có lực lượng cường đại. Cho nên, dù thế nào em cũng sẽ không quên cừu hận.
- Long Vũ sư huynh. Xin anh tin tưởng em. Em sẽ cố gắng.

Về mặt Đường Hương Hương vẫn ửng đỏ, theo bản năng nàng ôm chặt Long Vũ.

- Tiểu sư muội, anh xin em không cần phải lo lắng...

Long Vũ nói.

Không để Long Vũ nói dứt câu, Đường Hương Hương lại hôn hần, nàng dùng đầu lưỡi thơm tho tham lam tiến vào trong miệng hần.

Long Vũ theo bản năng lặng đi một chút, lập tức bắt đầu đáp trả.

Một lúc lâu, hai người mới dừng lại.

- Long Vũ sư huynh, em đáp ứng anh, em sẽ suy nghĩ lại...

Đường Hương Hương khẽ cười:

- Long Vũ sư huynh, em suýt chút nữa quê, là anh có bạn gái rồi. Chúng ta làm thế này, có phải là yêu đương vùng trộm.

Lời vừa nói ra, Long Vũ lập tức đỏ mặt.

Một lúc sau, hần mới lí nhí:

- Tiểu sư muội, em nói nhăng cuội gì thế. Như chúng ta mới gọi là yêu thương nhau. Như Mã Hiểu Mai chỉ là yêu đương trên giấy tờ thôi...

Đường Hương Hương giả bộ giận dữ:

- Ai yêu thương với anh. Nếu không phải anh vô lại cùng với người ta... quên đi, không nói. Tóm lại, sau này em sẽ không cùng chị Hiểu Mai tranh giành anh...

Long Vũ cười cười nhéo mũi nàng:

- Cái gì cùng cái gì... Tiểu sư muội, anh nói thật với em, anh không chỉ thích em... Không bằng, chúng ta tiếp tục một lần nữa đi?

Đường Hương Hương bị Long Vũ làm cho xấu hổ đỏ bừng mặt, chui chặt vào trong ngực hần, hừ hừ nói:

- Đại sắc quỷ, anh lúc nào chỉ có chuyện đó. Người ta mới không cần, chỗ đó vẫn còn rất đau.

Long Vũ hắc hắc cười gian, nâng cằm nàng lên. Ánh mắt hần bắt đầu dò xét từng bộ vị của nàng:

- Tiểu sư muội, trước kia anh còn không biết. Em tuy rằng không bao nhiêu tuổi, nhưng thân hình thực gọi là cảm.

Đường Hương Hương nghe vậy, trổng ngực đập liên hồi. Hồi tưởng lại lúc này vừa đau vừa sung sướng, trong lòng có chút chờ mong cùng sợ hãi.

- Long Vũ sư huynh, chúng ta lại tiếp tục...

Đường Hương Hương nhắm nhẹ hai tròng mắt lại.

Nghe lời ngon ngọt, Long Vũ hái lại có thể cự tuyệt. Đôi bàn tay của hắn bắt đầu xoa nắn từng bộ phận trên người Đường Hương Hương.

Trong hang động, từng tiếng kêu nguyên thủy lại vang lên.

Hôm nay là ngày cuối cùng Thiên Cơ đạo nhân ưng thuận với Tuyết Cơ. Nếu sau khi mặt trời lặn, Long Vũ cùng Đường Hương Hương không xuất hiện, Thiên Cơ đạo nhân sẽ đem ba đại trưởng lão vào bên trong tìm người. Một trong ba đại trưởng lão Thiên Thần Tử, Thiên Châu Tử, Thiên Huyền Tử, dường như Thiên Huyền Tử không được tình nguyện cho lắm.

Nhưng pháp lệnh của Thiên Cơ đạo nhân, hắn không thể không tuân.

Tuyết Cơ cùng Lữ Minh cũng muốn đi theo, nhưng bị Thiên Cơ đạo nhân cự tuyệt.

Tuyết Cơ cũng chưa từng từ bỏ ý định, nhiều lần cầu xin.

- Sư tôn, người có thể cho con vào bên trong được không. Nếu cứ phải chờ ở bên ngoài, con cũng thực không yên tâm.

Về mặt Tuyết Cơ lo lắng vạn phần.

- Không được.

Thiên Cơ đạo nhân nghiêm mặt nói:

- Động Vô Tình là cấm địa của bản môn, không phải là nơi ai cũng có thể vào. Tuyết Cơ, con phải ở lại, hay cả sư phụ con cũng không tin tưởng.

- Đệ tử không dám.

Tuyết Cơ vội cúi đầu.

- Cái gì vậy...

Đúng lúc này, Thiên Thần Tử kinh hô một tiếng, ngón tay chỉ vào một đạo bạch quang cách đó không xa.

- Thiên Cơ sư huynh, huynh xem, kia là vật gì...

Thiên Cơ đạo nhân cùng mọi người nghe vậy, vội vàng đem ánh mắt hướng về phía đó. Nhìn kỹ tốc độ của đạo bạch quang như tia chớp hướng tới.

- Mọi người cẩn thận...

Thiên Cơ đạo nhân quát một tiếng dặn dò:

- Mau tạo thành kiếm trận. Người tới không biết là bạn hay địch, không thể khinh thường...

Nghe vậy, các đệ tử vội vàng rút kiếm tạo thành kiếm trận.

Mà lúc này, đạo bạch quang càng ngày càng gần. Thiên Cơ đạo nhân có thể rõ ràng cảm ứng được lực lượng ẩn chứa từ đạo bạch quang.

Tuyết Cơ dường như cũng suy nghĩ gì đó. Nàng cảm giác được đạo bạch quang này có khí tức quen thuộc.

- Đợi một chút.

Tuyết Cơ vội vàng nói:

- Sư tôn, đạo bạch quang kia có thể là sủng vật của Long Vũ.

- Cái gì?

Thiên Cơ đạo nhân hơi kinh hãi:

- Điều này sao có thể?

Thiên Thần tử vội vàng nói:

- Mọi người cẩn thận, khi chưa biết rõ thân phận người tới, không thể chủ quan... Rút kiếm tạo kiếm trận, chuẩn bị ngăn địch.

Tuyết Cơ vốn định nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở miệng. Đạo bạch quang va chạm với kiếm trận, lập tức phát ra tiếng nổ lớn.

- Rống.

Đạo bạch quang phát ra tiếng gầm rữ, một con mèo trắng nhỏ xuất hiện giữa không trung. Lúc này Tuyết Cơ đã thấy rõ ràng, con mèo trắng đáng yêu chính là Thiên Dực Hồ.

- Tiểu hồ đẹp trai.

Tuyết Cơ khẽ quát một tiếng, Thiên Dực Hồ dường như nghe thấy tiếng gọi của Tuyết Cơ, giống như tia chớp, lập tức chui gọn vào trong lòng của Tuyết Cơ.

Thiên Dực Hồ ở trong lòng Tuyết Cơ giờ hai chân lên không ngừng múa máy. Đáng tiếc, Tuyết Cơ không hiểu nó đang nói cái gì.

Chứng kiến như thế, mọi người không thể không tin tưởng lời Tuyết Cơ. Con mèo nhỏ đáng yêu này chính xác là sủng vật của Long Vũ. Chỉ là mọi người thực sự không hiểu, Long Vũ tại sao lại có một sủng vật khủng bố như thế.

Thiên Dực Hồ thấy mình không thể trao đổi cùng Tuyết Cơ, có chút lo lắng. Cuối cùng nó cũng muốn thoát khỏi bộ ngực mềm mại thơm tho của nàng, lập tức phi nhanh vào trong động Vô Tình.

Thiên Thần tử vội nói:

- Ngăn nó lại.

Đệ tử Huyền Môn nghe vậy, lại gác kiếm trận, ngăn cản Thiên Dực Hồ.

Thiên Dực Hồ lập tức tức giận, rống lên một tiếng, như một ngôi sao băng phóng tới. Sau một tiếng vang lớn, hơn mười đệ tử bị đánh bay, thậm chí có vài người bị thương học máu.

- Thiên Thần Tử, ngươi thực làm càn..

Thiên Cơ đạo nhân thấy đệ tử bị thương, lập tức gầm lên:

- Tuân sơn đệ tử chỉ nghe lệnh của ta, ngươi khi nào lại có quyền lực đối với bọn họ như thế. Hơn nữa đây là sủng vật của Long Vũ, ngươi vì sao còn muốn hạ sát thủ.

- Sư huynh minh giám, động Vô Tình chính là cấm địa của Huyền Môn. Ngoại nhân, ngoại vật sao có thể tự do đi vào. Sự việc diễn ra quá bất ngờ, ta lo lắng con vật này phá hủy quy củ của Huyền Môn mới làm như vậy. Xin sư huynh thứ tội.

Thiên Thần Tử nói.

- Hừ...

Thiên Cơ đạo nhân lạnh lùng quát một tiếng:

- Chuyện ngày hôm nay cứ để đó, ngày sau ta sẽ cùng ngươi giải quyết.

Ngừng một chút, Thiên Cơ đạo nhân nghiêng đầu hỏi:

- Tuyết Cơ, con vật đó là gì. Ta có cảm giác trong cơ thể nó ẩn chứa lực lượng rất lớn, cho dù là ta cũng không phải là đối thủ của nó.

- Việc này... Lai lịch của nó con cũng không biết.

Tuyết Cơ nói:

- Việc này chỉ có thể hỏi tiểu Vũ. Sư tôn, tuy rằng con không hiểu nó muốn nói gì, nhưng mà con đoán, nó muốn vào trong động Vô Tình có thể vì tiểu Vũ. Có lẽ tiểu Vũ thực sự gặp phải nguy hiểm...

- Như vậy đi... chúng ta chờ một chút.

Thiên Cơ đạo nhân nghĩ nghĩ nói:

- Có con vật kia tiến vào, ta nghĩ nó có thể ứng phó được nguy cơ bên trong...
- Nhưng thưa sư tôn...

Tuyết Cơ còn muốn nói cái gì đó.

- Không cần phải lo lắng.

Thiên Cơ đạo nhân xua tay nói:

- Như vậy đi, chúng ta ước định... sau khi mặt trời xuống núi, nếu không có tin tức, chúng ta vào trong tìm người.
- Đa tạ sư tôn.

Tuyết Cơ cúi đầu hành lễ.

.....

- Hiểu Mai, cha vừa mới nhận được tin tức. Tiểu Vũ cùng Tuyết Cơ tiên tử ở tổng bộ Huyền Môn. Chuyển đi này của bọn họ có thể là vì Đường Hương Hương. Nhưng mà nguyên nhân cụ thể cha cũng không biết, cha cũng không có phương pháp điều tra. Hiểu Mai, cha tới là muốn nói rõ cho con biết. Khi tiểu Vũ trở về, con phải đối với cậu ta tốt hơn một chút. Hai đứa bây giờ là người yêu của nhau, hơn nữa được Mã gia cùng Huyền Môn ủng hộ. Cho nên, lúc cần thiết con phải thực hiện nghĩa vụ của một bạn gái. Ý của cha là, con không chỉ làm một bạn gái trên danh nghĩa. Tiểu Vũ đối với Mã gia có ý nghĩa rất lớn. Điểm này trong lòng con còn rõ ràng hơn cha.

Nói tới đây, Mã Ngọc uống một ngụm trà thơm, xoay ánh mắt rời đi, nói:

- Cha lo lắng việc Đường Hương Hương...

Mã Hiểu Mai khẽ nhún mày nói:

- Cha, ý của cha là, tiểu Vũ sẽ phát sinh quan hệ cùng Đường Hương Hương... Do đó uy hiếp địa vị của con.(Sắp sửa có em thứ hai bị ăn)
- Đúng vậy.

Mã Ngọc gật đầu.

- Con nên làm gì bây giờ?

Mã Hiểu Mai là con gái. Ở phương diện này, cảm giác của nàng tốt hơn Mã Ngọc. Trên thực tế, cho dù Mã Ngọc không nói, nàng cũng hiểu được Long Vũ cùng Đường Hương Hương phát sinh quan hệ thế nào. Có thể điều đó cũng đã xảy ra. (Xong rồi, ngồi đây mà đoán già đoán non)

Về mặt cảm tình, Mã Hiểu Mai đối với Long Vũ cũng không có cái gì gọi là tình yêu.

Nhưng vì lợi ích của Mã gia, nàng phải bắt buộc làm người yêu của Long Vũ.

- Cha đã nói rồi, con phải thực hiện nghĩa vụ cùng trách nhiệm của một cô bạn gái.

Mã Ngọc nói.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai trả lời một tiếng:

- Con sẽ cố hết sức. Nhưng mà thưa cha, cha cũng biết, con gái Mã gia gặp phải nguyên rủa...
- Cha biết.

Mã Ngọc nói:

- Hiểu Mai, lấy lòng một người đàn ông, đôi khi không nhất thiết phải dùng thân thể. Coi như dùng đến thân thể, cũng phải có mức độ cụ thể. Những việc này cha cũng không có biện pháp, con cần phải tìm người để học tập, thí dụ như giải quyết vấn đề cái bụng...

- Cha, cha có thể hiểu rõ những việc này sao?

Mã Hiểu Mia đột nhiên hỏi.

- Khụ khụ.

Mã Ngọc cười gượng vài tiếng:

- Nghe nói, cha cũng chỉ nghe nói mà thôi. Giờ cũng không còn sớm, con tự giải quyết đi, cha về trước.

Sự tình không xấu như Tuyết Cơ tưởng tượng. Long Vũ cùng Đường Hương Hương thuận lợi rời khỏi động trước khi mặt trời xuống núi. Mà cả Thiên Dực Hồ hóa thân thành chú mèo trắng đáng yêu đang thích ý cuộn tròn trong lòng Đường Hương Hương, nhắm nửa con mắt, bộ dạng rất hưởng thụ.

Thiên Thần Tử hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Thiên Dực Hồ.

Thiên Dực Hồ không thèm để ý, có lẽ là nó khinh thường.

- Hương Hương, tiểu Vũ, hai đứa không sao chứ.

Tuyết Cơ là người đầu tiên ôm chặt hai người vào lòng. Trong đôi mắt bắt đầu có chút ướt át.

- Sư tôn, Hương Hương không sao. Xin lỗi đã làm cho người phải lo lắng.

Đường Hương Hương hai tay ôm lấy Tuyết Cơ, nhưng ủy khuất trong lòng của nàng tuôn ra theo dòng nước mắt.

Long Vũ lại nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị lo lắng cái gì. Có em ở bên cạnh, chị sao phải lo lắng... Chị xem, chúng em không phải đã ra ngoài thành công rồi sao? Đúng rồi, tiểu sư muội đã lấy được pháp môn tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

Vừa dứt lời, thân mình Tuyết Cơ khẽ run lên:

- Hương Hương, là sự thật?

Đường Hương Hương gật đầu:

- Sư tôn, con cùng Vô Tình Thiên Đạo có duyên. Nhưng mà xin người yên tâm, trước khi tu luyện, con muốn suy nghĩ một chút... Khi chưa có tâm lý chuẩn bị, con sẽ không dễ dàng tu luyện, xin người không cần phải lo lắng cho con.

- Đứa nhỏ ngoan, con có thể nghĩ được như vậy, ta có thể an tâm.

Khóe miệng Tuyết Cơ mỉm cười.

Sau khi thầy trò ôm nhau một lúc, Lữ Minh, Ônng Kiếm cùng một vài đệ tử tiến lên ân cần hỏi thăm. Bàn tay Lữ Minh nắm chặt tay Long Vũ, cảm kích nói:

- Cám ơn đệ mang tiểu sư muội trở về.

- Đại sư huynh, huynh quá khách khí.

Long Vũ có thâm ý khác nói:

- Tiểu sư muội là người đệ phải che chở cả đời, tất nhiên đệ sẽ không để cho nàng phải chịu chút thương tổn nào.

Ôngng Kiếm nghe thấy thế, đôi mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Từ sau hành trình ở Âm Sơn, thẳng ngu cũng có thể nhìn ra được sự chán ghét cùng oán hận của Đường Hương Hương.

Trong lòng Lữ Minh căng thẳng. Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn giữ chặt tay Long Vũ, cũng không nói thêm gì nữa.

Sau đó, Lữ Minh cùng Ôn Kiếm đi đến bên cạnh Đường Hương Hương.

Ôn Kiếm mở miệng trước:

- Tiểu sư muội, muội không có việc gì thì thật tốt. Muội không biết mấy ngày nay huynh rất lo lắng. Nếu không phải trưởng môn không cho huynh đi vào, huynh đã sớm vào bên trong cứu muội.

- Đa tạ sư huynh.

Giọng nói Đường Hương Hương rất lạnh nhạt. Tuy là câu nói lễ phép, nhưng ai cũng có thể nhận ra Đường Hương Hương không coi hắn ra cái hệ thống cống rãnh gì.

Ôn Kiếm cảm thấy chút khó chịu, liếc lui sang một bên.

- Tiểu sư muội, muội có thể bình yên ra bên ngoài, huynh an tâm rồi. Còn về chuyện tương lai, huynh ủng hộ quyết định của muội.

Lữ Minh nói:

- Tiểu sư muội, nếu cần gì ở huynh, muội cứ nói, không cần phải ngượng ngùng. Muội phải nhớ kỹ, tất cả những gì muội muốn làm, huynh đều ủng hộ.

- Cảm ơn Lữ Minh sư huynh.

Đường Hương Hương mỉm cười:

- Đại sư huynh. Có lời nói này của huynh, tâm lý muội kiên định hơn rất nhiều.

Sau một phen ôn chuyện, Tuyết Cơ kéo Đường Hương Hương về phòng của mình hỏi chuyện.

Còn Long Vũ bị Thiên Cơ đạo nhân mang vào đạo tràng Thái Huyền Sơn.

- Tiểu Vũ, người cùng Đường Hương Hương đã song tu?

Bên trong chỉ còn Thiên Cơ đạo nhân và Long Vũ, hắn đột nhiên hỏi.

Về chuyện tình cùng Đường Hương Hương, Long Vũ muốn giấu diếm.

Tuy nhiên, không như hắn dự liệu, Thiên Cơ đạo nhân lại hiểu rõ sự tình của hắn.

- Ách, sư tổ, chúng con không có. Người nhất định là nhìn lầm rồi.

Long Vũ không thừa nhận:

- Sư tổ, người nói như vậy, sẽ phá hủy thanh danh của tiểu sư muội.

- Thanh danh?

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Cho dù là phá hủy thanh danh, cũng là do người làm.

- Ý tứ của người là...?

Long Vũ hỏi.

- Hừ.

Thiên Cơ đạo nhân cười nói:

- Người muốn giấu diếm ta? Người phải biết rằng, muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Nếu đã làm, không thể giấu diếm được người khác.

- Tiểu Vũ, đạo lực của hai đứa đều dung hòa cùng nhau. Không nghi ngờ gì, đây chính là chứng cứ song tu.

Nói xong, Thiên Cơ đạo nhân lạnh lùng:

- Hương Hương là nữ đệ tử mấy trăm năm khó gặp của Huyền Môn. Người cũng biết, bao nhiêu nam đệ tử trong Huyền Môn đều trông ngóng muốn cùng nàng kết thành đạo侶. Lúc trước, ta muốn Đường Hương Hương cùng Lữ Minh một chỗ. Bọn họ kết hợp mới là một đôi trời sinh, giống như là Kim Đồng – Ngọc Lữ. Nhưng thực sự không nghĩ rằng, lại bị người đoạt trước.

- Người nói cho ta biết, các người song tu từ lúc ở Âm Sơn, hay là trong động Vô Tình.

Thiên Cơ đạo nhân hỏi:

- Là người dùng sức mạnh, nếu không Hương Hương sẽ không nguyện ý.

Một chút xem thường, Long Vũ nói:

- Sư tổ, đây là chuyện riêng của chúng con, con nghĩ con không có lý do để nói rõ ràng với người.

- Trên thực tế, đây cũng không phải việc riêng...

Thiên Cơ đạo nhân tiêu sái cười cười đến trước mặt Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, chuyện này thực khó giải quyết...

Long Vũ dừng lại, theo suy nghĩ của hắn, chuyện này là việc riêng của hắn cùng Đường Hương Hương. Cùng với người khác không có nửa xu quan hệ.

- Haiz...

Thiên Cơ đạo nhân thở dài, vỗ vỗ bả vai Long Vũ:

- Tiểu Vũ, trong khoảng thời gian gần đây, người có biến hóa kinh người. Thậm chí đôi khi ta nghĩ, người không phải là người.

Long Vũ có chút kinh ngạc nhìn về mặt Thiên Cơ đạo nhân. Chỉ một lúc, trong lòng có cảm giác nhẹ nhàng hơn hẳn.

Thiên Cơ đạo nhân đứng đầu Huyền Môn, là một trong bốn đại trưởng lão của Huyền Môn. Là nhân vật đứng đầu trong giới người tu đạo, uy chấn thiên hạ hơn trăm năm. Mấy năm nay chưa từng thấy hắn có chút biểu cảm nào. Lúc này, thấy sắc mặt của hắn giống như một oán phụ.

- Sư tổ, rốt cuộc người tức giận cái gì?

Long Vũ nhún mày hỏi:

- Người đang nuôi tiếc, hay là đang oán trời trách đất.

- Cũng không phải.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Ta chỉ cảm khái vận mệnh của người.

- Vận mệnh?

Long Vũ khinh thường nở nụ cười:

- Sư tổ, người cảm thấy vận mệnh của con tốt lắm sao? Lúc trước con được xác định chỉ có thể sống đến năm mười tám tuổi. Sao lúc đó người không cảm khái với vận mệnh của con? Khi con bị các đệ tử Huyền Môn chế giễu, châm chọc, tại sao người không cảm khái đi...

Nói đến đây, Long Vũ ngừng một chút, thản nhiên nói:

- Sư tổ, con có ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào sự cố gắng cùng lòng tin của mình.

- Ta biết.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Tiểu Vũ, vận mệnh trước kia của người thực sự là không tốt, nhưng hiện tại người đã đổi vận. À đúng rồi, con mèo kia là từ chỗ nào tới?

- Từ trên trời rơi xuống.

Thực sự Long Vũ không có nói dối. Nội đan của Thiên Dực Hổ chính xác từ trên trời rơi xuống. Nhưng mà hẳn cũng rõ ràng, lời nói thật của mình, Thiên Cơ đạo nhân không một chút tin tưởng.

- Quên đi. Người không muốn nói ra, ta cũng không hỏi nhiều.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Dù sao nó cũng là sủng vật của người. Cho dù là là người đứng đầu Huyền Môn, cũng không có quyền ép bách người.

- Cảm ơn.

Long Vũ nói.

Ngừng một chút, Thiên Cơ đạo nhân nói thêm:

- Tiểu Vũ, nếu ván đã đóng thuyền, không bằng ta đứng ra làm chủ, cho người cùng Đường Hương Hương thành hôn.

- Thành hôn?

Long Vũ chấn động.

- Đúng vậy.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Tin tưởng người cũng không muốn Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Ta nghĩ mượn cơ hội này để ngăn cản Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

- Nhưng mà...

Long Vũ nói:

- Việc này dường như không thể nào. Đường Hương Hương mang trong mình huyết hải thâm cừ. Nàng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo là vì mục đích báo thù. Con nghĩ nàng sẽ không đồng ý.

Thiên Cơ đạo nhân vỗ bả vai Long Vũ, tiến đến trước mặt:

- Đứa nhỏ. Ta cấp cho danh phận, nhưng người phải chính mình tranh đấu.

Nhìn vẻ mặt khó khăn của Long Vũ, Thiên Cơ đạo nhân không đành nói:

- Người thật không có tiền đồ, việc gì người cũng đã làm rồi, còn ngây ngô không biết làm thế nào nữa. Chỉ cần người đồ ngon đồ ngọt, hơn nữa hai đứa cũng có cảm tình, hẳn là có thể ngăn cản được Đường Hương Hương...

- Nhưng mà...

Long Vũ mang vẻ mặt u ám như cũ:

- Sư tổ, nói thật, con cũng đã khuyên nàng, nhưng con cảm thấy khả năng là không lớn...

- Đứa ngốc này... Ta hỏi người. Lúc người cùng Hương Hương hoan ái, là tự nguyện hay bắt buộc.

Thiên Cơ đạo nhân hỏi.

Long Vũ cẩn thận suy nghĩ. Lần đầu tiên bị yêu hồ tính kế, tất cả đều là tự nguyện.

Lần thứ hai, lần thứ ba... không cần phải nói

- Là tự nguyện.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Vậy là được rồi.

Thiên Cơ đạo nhân như là rất có kinh nghiệm:

- Hương Hương cùng người tự nguyện phát sinh quan hệ, như vậy chứng minh trong lòng nàng có người. Một người phụ nữ khi phát sinh tình cảm, thì luôn luôn ghi nhớ trong tim. Ta nói như vậy, người đã hiểu chưa?

- Cái hiểu cái không.

Long Vũ thật thà nói.

- Thực bụng mình...

Thiên Cơ đạo nhân tức giận nói:

- Thằng nhóc, thật thà nói cho ta biết, trước kia hai đứa nói chuyện yêu thương thế nào? Đã từng quan hệ với ai chưa?

- Chưa có.

Long Vũ thành thật trả lời.

Thiên Cơ đạo nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn Long Vũ một cái. Thực là trẻ con khó dạy, gỗ mục thì làm củi cũng không ra gì.

- Thằng nhỏ này, không hiểu khi người đi học được học những cái gì. Hỏi ta bằng tuổi người... Thôi quên đi không nói.

Không biết tại sao, sắc mặt Thiên Cơ đạo nhân hơi đỏ.

Long Vũ cảm thấy nhứt đầu, vội vàng hỏi:

- Hồi đó thế nào? Sư tổ, chẳng lẽ người...?

- Khụ khụ...

Thiên Cơ đạo nhân vội vàng nói:

- Không được nói bậy.

Sau đó, Thiên Cơ đạo nhân khôi phục lại uy nghiêm của trưởng môn, dịu dàng nhìn Long Vũ:

- Tiểu Vũ, cái gì cần nói ta cũng nói rồi. Ta mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, phải nghĩ biện pháp ngăn cản Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng.

Thiên Cơ đạo nhân cười cười:

- Tiểu Vũ, ta còn phải dặn người một câu. Chuyện tình giữa người cùng Đường Hương Hương, tạm thời đừng nói cho ai biết. Nếu không người sẽ gặp phiền toái.

- Người không phải đã nói, sẽ tổ chức hôn lễ cho chúng con sao?

Long Vũ ngạc nhiên.

- Đúng vậy. Nhưng ta sẽ đem trường hợp khổng chế đến mức thấp nhất.

Thiên Cơ đạo nhân vuốt ve chòm râu, xin lỗi nói:

- Tiểu Vũ, thực có lỗi với người. Tại Huyền Môn đều cho rằng Lữ Minh sẽ cùng với Đường Hương Hương trở thành đôi đạo侶. Cho nên, chuyện của người phải giữ kín. Trừ khi một ngày nào đó người chiếm được sự tôn trọng của mọi đệ tử Huyền Môn.

Về mặt Long Vũ bất đắc dĩ, có cả phần hận. Hắn từng thề, một ngày nào đó, hắn sẽ đem Huyền Môn dẫm nát dưới chân.

- Tiểu Vũ, như vậy đi, ta sẽ đích thân truyền một chút kinh nghiệm cho người, miễn cho người đem sự tình phá hư.

Thiên Cơ đạo nhân cũng thực sự không yên tâm về Long Vũ. Nói liên hồi nam nữ là phải thế này, thế kia. Hắn làm như mình là một tay già đời, sát gái.

Giảng mỗi môm, hắn hỏi Long Vũ một câu:

- Tiểu Vũ, các người có gặp người canh gác động Vô Tình.

- Người canh gác?

Long Vũ nghĩ một chút, vỗ ót nói:

- Người không nói con cũng cũng mất. Con có gặp Bạch Mi đạo nhân. Cũng gặp một người là phản đồ Huyền Môn, từng xuất hiện tại Âm Sơn, Hắc Minh.

- Hắc Minh?

Thiên Cơ đạo nhân lặng đi một chút hỏi:

- Tại sao người biết hắn là Hắc Minh?

- Bạch Mi đạo nhân nói như vậy.

Long Vũ đáp.

Thiên Cơ đạo nhân xoay chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn Long Vũ hỏi:

- Bạch Mi sư tổ còn nói qua những cái gì?

- Sư tổ?

Long Vũ hít sâu một hơi, không biết rằng vai vế của Bạch Mi đạo nhân lại lớn như thế. Toàn bộ đệ tử Huyền Môn, trong đó có cả Thiên Cơ đạo nhân phải hô một tiếng sư tổ.

- Đúng vậy.

Thiên Cơ đạo nhân do dự một chút, thấp giọng giải thích:

- Tiểu Vũ, người đã may mắn gặp Bạch Mi sư tổ, ta cũng sẽ nói cho người một ít tình huống. Kỳ thực người gọi là phản đồ Huyền Môn, cũng là thủy tổ của ta, sư đệ của Bạch Mi đạo nhân. Ta cũng chỉ nói tới đây, chuyện thế nào ta cũng không thể nói nhiều, có cơ hội người cũng sẽ biết. Nhưng mà pháp danh của phản đồ Huyền Môn năm đó, cũng không phải gọi là Hắc Minh...

-Ồ.

Long Vũ biết mình không nên hỏi nhiều, vì thế hắn không nói gì.

Dừng một chút, Long Vũ nhớ ra cái gì đó, nói:

- Sư tổ, trong cơ thể Đường Hương Hương bị nhị thức của nàng gieo vào Ngũ Thủ Tầm Cổ, từng phát tác qua một lần. Người có biện pháp nào giải quyết không?

codon.tra

139. Chương 51: Hương Hương Có Được Hộ Tâm Liên, Hàn Duyệt Bị Yêu Hồ Phụ Thân

Đặc Thủ Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 51: Hương Hương có được Hộ Tâm Liên, Hàn Duyệt bị yêu hồ phụ thân

Dịch: Xích Tuyết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Cái gì? Ngũ Sắc Tầm Cổ lại phát tác?

Thiên Cơ đạo nhân nhú mày, thở dài nói:

- Năm đó Hương Hương lần đầu lên núi, ta cũng đã giúp nàng hóa giải một lần. Nhưng mà Ngũ Thái Tầm Cổ lại ở trong tâm mạch, ta không dám tùy ý. Vì vậy, còn một ít Ngũ Thái Tầm Cổ trong cơ thể nàng, ta không thể hóa giải.

- Sư tổ, ngài chắc chắn có biện pháp?

Long Vũ nói:

- Là người đứng đầu Huyền Môn, là người thống lĩnh người tu đạo trong thiên hạ, không gì có thể làm khó người.

Thiên Cơ đạo nhân cười khỏ một tiếng:

- Tiểu Vũ, thật ra ngươi quá đề cao ta. Tuy rằng ta là người đứng đầu Huyền Môn, nhưng ta cũng không phải là vạn năng. Ít nhất, độc dịch của Thực Trung Đường gia, ta không thể giải trừ. Tiểu Vũ, ta sẽ thu xếp thời gian tự mình đi Thực Trung Đường gia một chuyến. Ta nghĩ nhị thúc của Hương Hương sẽ nể mặt ta, giải trừ Ngũ Thái Tầm Cổ.

- Nếu như vậy, con sẽ thay mặt tiểu sư muội Hương Hương, cảm ơn sư tổ.

Long Vũ vội vàng bái tạ.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Rất tốt... Xem hai đứa tương thân tương ái, là một chuyện tốt. Được rồi, người trở về đi.

Long Vũ sau khi hành lễ, cung kính rời khỏi.

Đi ra tới cửa, Long Vũ đột nhiên quay đầu hỏi:

- Sư tổ, nếu như con giống như trước kia, người có thẳng thắn đáp ứng chuyện của con với tiểu sư muội?

Thiên Cơ đạo nhân thản nhiên nói:

- Tiểu Vũ, một đường tu luyện, là chuyện nghịch thiên, vừa gian nan vừa hung hiểm. Hương Hương có thể đạt tới cảnh giới này, mặc dù dựa vào thiên phú, cũng là một thân cố gắng. Nếu người giống như trước kia, chỉ là đệ tử Huyền Môn cảnh giới màu đỏ, ta sẽ không đồng ý. Bởi vì người sẽ hủy đi mọi nỗ lực của Hương Hương...

- Vâng.

Long Vũ ngậm cười khỏ, sự thật của Huyền Môn là như vậy.

- Đứa nhỏ, không cần hận ta. Tại Huyền Môn chính là như vậy

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Trên con đường tu đạo, cường giả vi tôn, nắm tay ai lớn là người có quyền quyết định, đó là chân lý.

- Con xin ghi nhớ.

Long Vũ xoay người rời đi.

Ở Thái Huyền Sơn ba ngày, Long Vũ luôn tìm cơ hội khuyên nhủ Đường Hương Hương. Thế nhưng trong thời gian ba ngày, hắn không có gặp qua nàng.

Vì thế, Long Vũ cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Cuối cùng, hắn quyết định tìm Tuyết Cơ, thông qua nàng để gặp Đường Hương Hương.

Tuyết Cơ u ám nói:

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi, lần này chị cũng bất lực. Hương Hương không muốn gặp em. Như vậy đi, trước tiên em về Thiên Hải, chị sẽ lưu lại, khuyên bảo Hương Hương từ bỏ tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Đương nhiên, nếu không thể khuyên bảo, cũng đành mặc cho số phận.

- Ôi.

Long Vũ biết mình rất khó để gặp Hương Hương. Rõ ràng, nàng cố ý tránh hắn. Cho dù muốn gặp nàng, hắn cũng không muốn miễn cưỡng.

- Chị Tuyết Cơ, ngày mai em quay về.

Vẻ mặt Long Vũ có chút hiu quạnh.

- Ừ.

Tuyết Cơ nói:

- Sau khi trở về phải chăm chỉ học hành. Đúng rồi, Hàn Duyệt lão sư có tìm em, cô ấy có thể giúp em giải thích nguyên nhân tại sao em lại nghỉ nhiều ngày như vậy.

- Vâng, em biết rồi.

Long Vũ gật đầu nói:

- Chị Tuyết Cơ, hi vọng chị ráng hết sức.

- Chị biết.

Tuyết Cơ nghiêm túc nói:

- Chị so với em càng hi vọng Hương Hương từ bỏ tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

Ngày thứ hai, Tuyết Cơ đưa Long Vũ rời núi.

Trước khi rời núi, Lữ Minh tới đây. Dường như hắn cũng không muốn Long Vũ xuống núi sớm như thế.

- Sư đệ, đệ đi rồi, tiểu sư muội biết phải làm sao đây.

Lữ Minh không phải thẳng ngu, lần này từ động Vô Tình trở về, Long Vũ cùng Đường Hương Hương không có quá mức thân mật. Nhưng theo ánh mắt của Lữ Minh, hắn biết Đường Hương Hương thích Long Vũ.

Trong tình huống này, Lữ Minh cảm thấy chỉ có Long Vũ mới có thể ngăn cản Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

Nếu như Long Vũ đi rồi, thật sự là hết hi vọng.

- Thực xin lỗi.

Long Vũ xin lỗi nói.

Kỳ thật trong lòng Long Vũ cũng rõ ràng, Đường Hương Hương có thể buông bỏ tâm tư cùng hắn hoan ái, hoàn toàn bởi vì nàng đã quyết định tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Với cá tính của nàng, không bao giờ nàng làm ra chuyện như vậy.

Dưa hái xanh không ngọt, Long Vũ không có ý định cưỡng cầu.

Giống như lời của Tuyết Cơ, tất cả dựa theo ý trời.

Cũng phải chờ sự quyết định của Đường Hương Hương.

- Nhưng mà... Sư đệ nếu đi rồi, chúng ta...

Lữ Minh tựa hồ có chút không cam lòng.

- Lữ Minh, để cho hắn đi đi. Đây là ý của Hương Hương.

Tuyết Cơ nói:

- Hương Hương nói tiểu Vũ đi rồi, tâm tình nàng có thể bình tĩnh một chút.

Đến nước này, Lữ Minh cũng chỉ lắc đầu thở dài.

Cách đó không xa, Ônng Kiếm đang nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Long Vũ. Cũng không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì.

Sau khi Long Vũ rời đi, Tuyết Cơ quay trở lại phòng. Đường Hương Hương quay mặt nhìn qua cửa sổ, chăm chú nhìn theo từng bước chân Long Vũ.

- Hương Hương... Nếu con nguyện ý, ta có thể gọi tiểu Vũ trở lại.

Tuyết cơ đi qua, thản nhiên nói.

- Không cần.

Đường Hương Hương quay đầu, trong đôi mắt tràn đầy nước:

- Sư tôn, như vậy cũng tốt... Long Vũ sư huynh đi vắng, tâm tình con mới yên tĩnh lại. Nói như vậy, con mới có quyết định chính xác.

- Hương Hương, kỳ thật hai đứa chính là một đôi.

Tuyết Cơ tiếp tục khuyên bảo:

- Lấy tuổi hiện tại của con, sư tôn cảm thấy con thực sự quá xuất sắc. Sư tôn nghĩ con không cần phải mạo hiểm tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Toàn bộ Huyền Môn, cả Vân di của con, không một ai muốn con tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

- Sư tôn, con sẽ cẩn thận suy nghĩ lại.

Đường Hương Hương nói:

- Con rất rõ ràng, con phải đối mặt với lựa chọn trọng yếu nhất trong đời. Cho nên con không thể qua loa. Đúng rồi sư tôn, quan hệ giữa con và Long Vũ, xin sư tôn giữ bí mật.

Tuyết Cơ gật đầu nói:

- Hương Hương. Không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi thôi.

Cũng may Hàn Duyệt đã giúp Long Vũ giải quyết chuyện trường học, Hơn nữa còn thu xếp một ít thời gian nghỉ ngơi để cho hắn yên tĩnh một chút.

Nhìn đồng hồ báo thức, đã là mười hai giờ đêm, nhưng Long Vũ cũng không buồn ngủ. Lúc này trên TV đang trình chiếu một bộ phim nhảm chán.

Lúc này, ngay cả âm thanh của TV Long Vũ cũng không nghe thấy.

Bên cạnh phòng ngủ im ắng, Long Vũ nghĩ Mã Hiểu Mai cũng đã chìm vào giấc ngủ.

- Lóc cóc.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ vang lên một âm thanh rất nhẹ nhưng Long Vũ rõ ràng nghe thấy. Hắn khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Mã Hiểu Mai mặc áo ngủ màu đỏ, nhẹ nhàng tới gần sofa. Long Vũ có thể ngửi được mùi thơm say lòng phát ra từ cơ thể nàng.

- Bạn học Mã, cô muốn làm gì thế?

Long Vũ khẽ nói một tiếng.

- Tiểu Vũ... Anh còn chưa ngủ sao?

Mã Hiểu Mai can đảm đặt mông ngồi bên cạnh Long Vũ, mặt có chút hồng hồng:

- Anh có tâm sự sao?

- Không liên quan đến chuyện của cô.

Long Vũ còn phiền lòng chuyện Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, không có hứng thú cùng Mã Hiểu Mai đây đưa.

- Tại sao lại không liên quan đến chuyện của em.

Mã Hiểu Mai hạ quyết tâm thật lớn:

- Anh là bạn trai của em, huống hồ bây giờ chúng ta ở chung với nhau, chuyện của anh chính là chuyện của em. Anh có thể cho em biết, rốt cuộc anh gặp chuyện buồn gì thế?

- Có nói cho cô, cô cũng không hiểu.

Long Vũ nói.

- Quên đi.

Mã Hiểu Mai chu miệng nói:

- Anh đã không muốn nói, em cũng không miễn cưỡng. Kỳ thật, em cũng không ngủ được, không bằng chúng ta thức thâu đêm cùng nói chuyện phiếm. Anh chừa cho em một ít chỗ, em nằm cạnh bên anh. (Cái này là dụ dỗ trắng trợn a :48:)

Nói đến câu đó, âm thanh Mã Hiểu Mai nhỏ như muỗi kêu, khuôn mặt nàng đã đỏ bừng. Long Vũ há miệng như thằn lằn, một lúc máu mới lên não, nhúc nhích thân mình:

- Tùy tiện.

Hai người từ từ nằm xuống, chỗ nằm cũng tính là có chút dễ chịu.

- Cô là Mã Hiểu Mai sao?

Đợi cho cô gái nằm bên cạnh mình, Long Vũ có chút kỳ quái, đây là cô bạn gái chỉ để nhìn của mình đây sao.

Nguyên tắc của nàng dường như là có chém đầu, nam nữ cũng phải thụ thủ bất thân.

Nghĩ đến đây, Long Vũ cố ý dang tay ôm người đẹp vào lòng.

Mã Hiểu Mai hơi run lên, vẻ mặt nàng căng thẳng. Long Vũ cười hắc hắc, liền nghiêng đầu hôn vào đôi môi nàng.

Mã Hiểu Mai hơi rên nhẹ, thân thể mềm mại ép chặt vào thân thể hắc, nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng.

Cảm nhận được sự chủ động của nàng, Long Vũ càng cả kinh.

Hắn thậm chí hoài nghi cô gái bên cạnh không phải là Mã Hiểu Mai.

Mùi thơm say lòng người, đặc biệt là bộ ngực mềm mại áp vào ngực hắn, làm cho Long Vũ rất kích thích. Lập tức sinh lý của hắn có chút biến hóa.

Trong lòng Mã Hiểu Mai cũng có chút mâu thuẫn.

Nhưng mà sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, vẫn là dựa theo kế hoạch tiến hành. Hít sau một hơi, nàng đem đầu mình khoắc lên đầu Long Vũ.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy cơ thể dần nóng lên.

Long Vũ dần dần lúi vào bên trong sô pha, hi vọng có thể tránh sự tấn công của Mã Hiểu Mai. Đáng tiếc, bên trong sô pha, không còn chỗ cho hắn tránh.

Thân mình Mã Hiểu Mai nhẹ nhàng run lên, nàng vô ý động vào miếng xúc xích cương cứng dài thườn thượt của Long Vũ, nàng cảm giác thân mình như nhũn ra, khuôn mặt nóng bừng.

- Ngao...

Đột nhiên, một bóng trắng từ cửa sổ nhảy vào, sau đó kêu lên một tiếng đánh thức đôi nam nữ đang ý loạn tình mê. Mã Hiểu Mai lập tức giật mình ngồi dậy, không nói hai lời, lập tức chui vào trong phong ngủ.

Đóng chặt cửa phòng, Mã Hiểu Mai tay xoa xoa ngực, tim đập mạnh dường như có thể đem bàn tay nhỏ của mình văng ra.

- Nguy hiểm thật.

Ngày hôm nay Mã Hiểu Mai có hành động như vậy, hoàn toàn là mấy hôm trước nàng nói chuyện với cha nàng. Ngay hôm sau, Mã Hiểu Mai liền tìm một cô bạn học, học một ít thủ thuật câu dẫn con trai.

Nhưng mà thật không ngờ, việc này lại thẹn thùng như vậy.

Hơn nữa Mã Hiểu Mai cảm giác được lòng mình hỗn loạn. Nhất là lúc Long Vũ hôn mình, tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một lúc lâu sau, tâm tình nàng mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Trong phòng khách, khoe miệng Long Vũ hơi nhếch lên cười thâm:

- Hiểu Mai xinh đẹp, cô sử dụng mỹ nhân kế với anh à. Kỳ thực chỉ là uống công vô ích.

Cũng không quản Mã Hiểu Mai có nghe được hay không, ánh mắt Long Vũ chuyển tới vị khách không mời mà đến nói:

- Chú em từ chỗ nào tới, tiểu sư muội Hương Hương tình huống ra sao?

Trong miệng phát ra tiếng mèo kêu.

La Lâm phiên dịch:

- Chỉ nhân, ý tứ của Thiên Dực Hồ là Hương Hương không có từ bỏ tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

Lời vừa nói ra, Long Vũ vừa đứng dậy lại trực tiếp ngã xuống, cả người dường như không có tinh thần, bộ dạng phờ phạc.

- Ngao...

Thiên Dực Hồ muốn an ủi Long Vũ, chui vào trong ngực hắn, lè lưỡi liếm tay hắn vài cái. Long Vũ cười khổ:

- Xem ra chỉ có thể mặc cho số phận.

Tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, ít nhất phải bế quan ba năm.

Dưới tình huống khuyên nhủ không có kết quả, Tuyệt Cơ tự mình làm công việc bế quan cho Đường Hương Hương.

Lữ Minh cùng Ônng Kiếm gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Nhiều lần tiến đến khuyên nhủ đều bị Tuyệt Cơ khéo léo từ chối. Vì thế Lữ Minh cùng Ônng Kiếm quyết định cùng nhau đến tìm Thiên Cơ đạo nhân.

Thiên Cơ đạo nhân tự nhiên sẽ hiểu ý hai người:

- Đi đi, chuyện này, ta cũng bất lực.

- Sư tổ.

Ônng Kiếm tựa hồ không cam lòng.

- Ônng Kiếm, người đi ra ngoài trước, ta có vài lời nói với Lữ Minh.

Thiên Cơ đạo nhân nói.

Ônng Kiếm do dự một lát, cuối cùng cũng lui xuống.

Đợi khi Ônng Kiếm rời đi, Thiên Cơ đạo nhân trầm giọng nói:

- Đứa nhỏ, từ bỏ đi. Hương Hương không có khả năng làm đạo lữ của con.

- Con biết.

Lữ Minh cười khỏ một tiếng nói:

- Tiểu sư muội đem lòng yêu thích Long Vũ sư đệ. Lúc trở về từ Âm Sơn, con đã biết không có hi vọng. Nhưng con không muốn tiểu sư muội tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Mặc dù chỉ là đồng môn, con cũng không muốn như vậy.

Thiên Cơ đạo nhân nghe thấy như vậy, liền cười to một tiếng:

- Không hổ là cháu của ta, quả nhiên đủ trí tuệ và khí độ. Ta thực vui mừng. Được rồi, người ra ngoài đi, hiện tại chúng ta chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Lữ Minh nghe vậy, thần sắc ảm đạm rồi đi. Phía sau truyền tới tiếng thở dài của Thiên Cơ đạo nhân.

Mặt trời đã xuống núi, ánh mắt xa xăm nhìn vào trăng sáng, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên một đạo thân ảnh xuất hiện phía sau lưng Đường Hương Hương.

Theo bản năng quay đầu lại, Đường Hương Hương nhận ra người xuất hiện:

- Vân di... Thực xin lỗi, con đã lựa chọn tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Khi con ở trong động Vô Tình, con cảm thấy thực lực của mình quá nhỏ bé. Con cần có thực lực cường đại, nên không còn lựa chọn nào khác. Điều này Vân di cũng biết.

Hắc y nhân bước nhẹ đến gần Đường Hương Hương nói:

- Hương Hương, ta tới tìm con, không phải vì khuyên con.

Trong suy nghĩ của Đường Hương Hương, Vân di tới là để khuyên ngăn nàng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Cho nên lời nói của Vân di, làm cho nàng có chút kinh ngạc.

- Không cần hoài nghi.

Vân di cười nói:

- Hương Hương, thực sự Vân di không phải tới khuyên con. Ta có việc muốn nói với con.

Nói xong, Vân di vươn tay phải, bên trong một đóa hoa sen bảy màu nhẹ nhàng rủ xuống. Lúc này, trong vòng mười thước đều bị thất thải bao phủ.

- Đây là vật gì?

Đường Hương Hương có thể cảm ứng được cổ lực lượng thập phần ôn hòa trong đó.

- Hộ Tâm Liên.

Vân di nói:

- Hương Hương, đây là cho con. Có nó, cho dù con tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, có thể đảm bảo chắc chắn không quên tình cảm cùng trí nhớ trước kia.

- Thật sự?

Đường Hương Hương nghe vậy, tâm tình thập phần kích động. Tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, lại không bị quên đi thất tình lục dục. Đối với nàng, đây là một hấp dẫn rất lớn.

- Đúng vậy.

Vân di nói:

- Đây là do một tiền bối Huyền Môn cho Vân di, ông ta để cho ta đưa cho con. Con trần duyên vướng bận quá nhiều, muốn đoạn tuyệt thất tình lục dục là không thể nào. Nếu con khẳng khái tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, sử dụng Hộ Tâm Liên để bảo vệ tâm mạch. Như vậy, con có thể bình an vô sự.

- Thực sự quá tốt.

Đường Hương Hương vội hỏi:

- Là vị tiền bối nào thế? Thiên Cơ đạo nhân?

- Không phải, là Bạch Mi đạo nhân.

Vân di nói:

- Theo như Bạch Mi đạo nhân nói, Hộ Tâm Liên là chí bảo của Huyền Môn. Vật này vô cùng trân quý, có thể kéo dài tuổi thọ, có công hiệu bảo trì dung nhan, còn có thể hỗ trợ tăng lên tu vi. Tóm lại có được Hộ Tâm Liên không dễ. Bạch Mi đạo nhân dặn ta, không được tiết lộ Hộ Tâm Liên. Ngay cả tiểu Vũ cũng không ngoại lệ.

- Nhưng mà con...

Đường Hương Hương nhú mày hỏi:

- Vì sao phải như vậy?

- Cụ thể ta cũng không biết. Nhưng mà ta biết Bạch Mi đạo nhân nhất định có đạo lý của người.

Vân di cẩn thận dặn dò:

- Nhớ kỹ, con phải làm bộ như không có Hộ Tâm Liên.

Trong lòng Đường Hương Hương căng thẳng hỏi:

- Vân di, ý của người là, con phải giả vờ quên đi vương mắc cùng Long Vũ... Còn có cừu hận của cha mẹ con?

Vân di gật đầu nói:

- Hương Hương. Ta cảm thấy Bạch Mi đạo nhân không có hại con. Trước hết, con cứ đáp ứng, người nói đợi đến thời cơ chín mùi, sẽ làm rõ ràng chân tướng.

- Được rồi, con đáp ứng.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói.

- Đáp ứng là tốt rồi. Từ bây giờ, chí bảo Huyền Môn Hộ Tâm Liên liền thuộc về con.

Ngay khi Đường Hương Hương dứt lời, thanh âm của Bạch Mi đột nhiên xuất hiện bên tai nàng:

- Người không cần kinh ngạc. Hộ Tâm Liên là vật ta mang bên mình, bên trong có chứa thần thức của ta. Cho nên ta có thể dùng thiên lý truyền âm nói chuyện với người. Nhớ kỹ, người đã đáp ứng điều kiện của ta. Hiện tại, người chỉ cần nhỏ một giọt máu lên trên Hộ Tâm Liên, từ nay về sau, nó sẽ thuộc về người.

- Đại ân của tiền bối, Hương Hương vô cùng cảm ơn. Kế tiếp, Hương Hương xin làm trâu ngựa để báo đáp đại ân của tiền bối.

Đường Hương Hương nói.

Bạch Mi đạo nhân cười nói:

- Đứa nhỏ, người có tâm như vậy, ta rất vui vẻ. Nhưng mà ta tặng cho người Hộ Tâm Liên không phải là trồng cây vào người báo đáp. Chỉ cần ngày sau người có thể đem Huyền Môn phát dương quang đại, ta đã thỏa mãn rồi.

- Hương Hương sẽ không phụ kỳ vọng của tiền bối.

Đường Hương Hương lập lời thề.

- Được rồi. Nhanh lấy máu đi...

Bạch Mi đạo nhân thúc giục.

Đường Hương Hương nghe vậy, chìa ngón giữa cắn một cái, đem máu tươi nhỏ xuống. Máu tươi nhỏ lên Hộ Tâm Liên lập tức bị nó hấp thu, sau đó sản sinh ra sự liên hệ vi diệu.

Đường Hương Hương lấy tâm niệm chỉ huy Hộ Tâm Liên chậm rãi tiến lên trước mặt mình. Lập tức nàng vươn tay ra nâng Hộ Tâm Liên lên, chỉ cảm thấy cổ lực lượng tường hòa càng sâu sắc.

- Tiến vào.

Đường Hương Hương buông tay khe quắt, Hộ Tâm Liên liền lập tức tiến vào tâm mạch nàng. Lúc này nàng dùng tâm thần dò xét bên trong, phát hiện tâm mạch xuất hiện thêm hào quan bảy màu.

Lúc Long Vũ trở lại Thiên Hải, đêm hôm đó, hắn nhận được lời mời từ Hàn Duyệt. Chính xác là lời mời của Hàn Hùng. Nguyên nhân chính là Hàn Hùng muốn mở tiệc chiêu đãi, trịnh trọng đáp tạ. Thời gian gần đây, ông ta luôn tìm Long Vũ nhưng không thấy bóng dáng.

Lần này từ miệng con gái biết được tin tức Long Vũ, không nói hai lời liền nhờ con gái mời Long Vũ tới khách sạn Shangri – La, muốn gặp mặt để hậu tạ.

Để tỏ lòng tôn trọng với Long Vũ, thậm chí Hàn Hùng còn sai lái xe riêng tới đón Long Vũ.

Chỗ ở của Long Vũ rất gần khách sạn Shangri – La. Chỉ một lúc đã tới nơi.

Theo sau bồi bàn, Long Vũ đi tới nhà ăn Shangri – La. Nơi này vô cùng xa hoa, xung quanh mấy cô bồi bàn xinh đẹp đứng vô số. Trừ bỏ nhân viên bên ngoài, bồi bàn chỉ toàn là những cô gái xinh đẹp, được lựa chọn kỹ càng. Các cô mặc áo màu đỏ thẫm, bộ ngực ẩn ẩn hiện hiện, mông vểnh cao. Đặc biệt trang phục xẻ tà rất cao, không khỏi làm cho người nhìn nhỏ rãi.

- Tiểu thiên sư, cuối cùng cháu cũng đã trở lại.

Hàn Hùng thấy Long Vũ theo bồi bàn đi vào, vội vàng đứng dậy chào đón, tương đối nhiệt tình.

Bất ngờ là, Hàn Duyệt không có ở đây.

- Lại đây ngồi.

Hàn Hùng hiểu rõ tâm từ Long Vũ. Cười nói:

- Tiểu Duyệt có chút việc, có thể sẽ đến muộn.

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng. Một cô bồi bàn cao gầy pha trà cho Long Vũ. Lúc nàng cúi xuống, đôi nhũ phong hoàn mỹ hiện ra trong tầm mắt hắn. Khá lớn nhưng lại rất cao nhọn.

- Tiểu thiên sư...

Hàn Hùng dường như cũng chú ý tới ánh mắt của Long Vũ, cười cười:

- Nếu cháu thích, chú có thể giúp cháu an bài.

Long Vũ lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn thấy Hàn Hùng đang cười cười. Hắn nghĩ thầm, con bà nó, kẻ có tiền thực biết hưởng thụ.

- Hàn tổng, cháu nghĩ chú hiểu lầm, cháu rất thuần khiết.

Long Vũ giả đồ làm bộ dạng thanh cao, cười nói:

- Đúng rồi, chú tìm cháu có việc gì thế?

- Tiểu thiên sư, chú tìm cháu, hoàn toàn muốn đáp tạ việc lần trước.

Hàn Hùng cười to:

- Từ sau khi cháu phá Ác Long Bát Quái, trong khoảng thời gian gần đây, tập đoàn phát triển không ngừng...Đây toàn bộ là công lao của cháu.

Long Vũ cười khan một tiếng, khách khí nói:

- Hàn tổng quá khen. Tiền tài chỉ là thứ thay người mang tai họa. Cháu chỉ làm chuyện cháu nên làm...

Nghe Long Vũ nói vậy, Hàn Hùng không nói hai lời, từ trong túi tiền lấy ra thẻ vàng ngân hàng, đứng dậy hai tay đưa tới, cung kính nói:

- Tiểu thiên sư, tuy rằng chú biết cháu không là một người yêu tiền. Tuy rằng chú cũng biết, tiền tài không có biểu đạt tối đa thành ý cảm tạ của chú. Nhưng lúc này, chú muốn cháu vui lòng nhận lấy lòng chân thành này.

Nhìn thấy cái ví thật dày, trong lòng Long Vũ đã sướng rên lên. Nhưng mà hắn vẫn giả bộ thanh cao, có chút miễn cưỡng:

- Hàn tổng. Chú thật quá khách khí, cháu cùng Hàn lão sư là chỗ quen, mọi người đều là quen biết. Đây là một chút chuyện nhỏ, chú không nên quá khách khí. Đúng rồi, đây là bao nhiêu? (Hay nhất câu cuối :61:)

Hàn Hùng nghe vậy, lập tức sửng sốt.

Nhưng mà hắn vốn là người khéo léo, sắc mặt ngẩn ra một chút, rồi khôi phục lại bình thường:

- Ha ha. Tiểu thiên sư quả thật là một người phi thường. Ha ha, đây là tám vạn tám. Đúng rồi, nếu tiểu thiên sư cảm thấy không đủ, chú có thể ký thêm chi phiếu.

Tám vạn tám đối với một sinh viên chính xác là không ít. Nhưng mà Long Vũ chỉ là một sinh viên bình thường. Trừ việc học tập và chi tiêu bên ngoài, hắn còn nợ tiền bùa chú của Tuyệt Cơ. Cho nên, tám vạn tám cũng không tiêu được mấy tháng.

- Đủ rồi, đủ rồi.

Long Vũ đồng ý.

Nhưng mà cuối cùng hắn lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Hàn tổng, chú xem cháu là người thế nào... Cháu chỉ lấy cái nên lấy. Không phải của cháu, tuyệt đối không cưỡng cầu.

- Ha ha...

Hàn Hùng nghe vậy, khen ngợi nói:

- Tiểu thiên sư quả thật bất phàm, coi tiền tài như thứ cặn bã. Chú thật là hổ thẹn.

Hàn Hùng kỳ thực không hiểu Long Vũ. Hắn làm như vậy, hoàn toàn để lại ấn tượng tốt đẹp với Hàn Hùng. Cái mỏ vàng này còn đào được dài dài.

Một lần mà tham lam sẽ làm cho con mèo chạy mất.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, bồi bạn đã đặt lên đầy mỹ vị trên bàn. Cái này Long Vũ không hề cự tuyệt, ứng phó vài câu lấy lệ, lập tức vui đùa vào chiến đấu. Bồi bạn thấy hắn giống như hổ đói lâu ngày, liền khanh khách cười. Hàn Hùng tức giận, gọi quản lý muốn đến thay bồi bạn. Long Vũ lại xua tay:

- Không có việc gì, cháu cảm thấy mấy chị này rất thú vị.

Cơm nước no nê, Hàn Hùng nhìn đồng hồ trên tay một chút, đang muốn nói gì đó, đã thấy con gái Hàn Duyệt đẩy cửa tiến vào:

- Thực xin lỗi, con đến muộn, con sẽ tự phạt rượu.

Hàn Duyệt là nữ trung hào kiệt, cứ thế tiến đến bàn xách chai rượu liền một hơi uống sạch.

Long Vũ vội vàng nói:

- Hàn lão sư, chị cần gì phải như thế. Chúng ta có ai tức giận đâu.

- Cậu là khách quý của cha tôi, hơn nữa ngày hôm nay lại là tôi mời cậu. Tôi đến muộn, dĩ nhiên là phải làm như thế.

Hàn Duyệt nói xong, lại đem bình rượu còn lại một hơi uống sạch.

Long Vũ âm thầm chắc lưỡi. Đây quả là một cô gái hổ báo.

Hàn Hùng bên cạnh cười to, làm một lãnh đạo, không có tử lượng thì không được. Thấy con gái có tử lượng kinh người, trong lòng hẳn cũng cảm thấy vui mừng.

Long Vũ nhìn nhìn, cẩn thận đánh giá bộ đồ dạ hội của nàng. Bộ ngực cao vút, eo thon, hông vênh cao. Da thịt trắng ngần được bộ đồ màu đen tôn lên, càng thêm trắng nõn, xinh đẹp tuyệt trần.

- Hàn lão sư, chị thật xinh đẹp.

Long Vũ tự đáy lòng khen ngợi.

- Ha ha.

Hàn Duyệt không che dấu được hưng phấn trong lòng, nói:

- Tiểu Vũ, cậu nói vậy...

Hàn Hùng thoáng do dự, nói:

- Tiểu thiên sư, chú còn có chút việc, chú phải đi trước. Để tiểu Duyệt bồi tiếp cháu được không?

- Cha, cha yên tâm, con sẽ bồi tiếp tiểu Vũ.

Hàn Duyệt vui vẻ trả lời.

Đợi cho Hàn Hùng rời đi, Hàn Duyệt nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Long Vũ, một cỗ mùi hương tiến vào mũi Long Vũ. Tâm thần Long Vũ có cảm giác nhộn nhạo.

- Tiểu Vũ, cậu có thấy tôi ăn mặc đẹp không?

Hàn Duyệt hơi ưỡn ngực. So với trước kia thì ngày hôm nay có vẻ bất đồng.

Long Vũ không có để ý điểm này.

Rượu có thể loạn tính, cũng có thể tăng thêm can đảm.

Mặc cho tử lượng của Hàn Duyệt lớn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn tu hai bình rượu, không lao đao mới lạ.

Dáng người của Hàn Duyệt thì khôi ngô, cùng với khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập cực kỳ mê người. Hàn Duyệt khẽ nhíu mày, tay phải khẽ vuốt trán, thân hình hơi lắc lư, dường như có chút choáng váng.

Long Vũ vội vàng đưa tay đỡ lấy, mang nàng đặt vào ghế sa lon. Sau đó, hắn ngồi đối diện trên ghế sa lon ngắm nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt khẽ dựa vào ghế, hai chân mở ra, hơi nhắm tròng mắt:

- Tôi say...

Tầm mắt Long Vũ soi thẳng vào giữa háng nàng. Hắn có thể thấy rõ ràng cảnh xuân dưới váy Hàn Duyệt. Giữa hai cặp đùi trắng mịn là một cái quần lót Lace màu đen.

Nhiều lúc một thằng con trai nhìn thấy một con đàn bà cởi trống trơn, ngược lại cảm thấy nhàm chán.

Dưới tình huống kín kín hở hở, tạo cho con người ta một loại hưng phấn khó có thể tả. Đáng tiếc quần lót của Cảnh Hàn lại là màu đen, không phân biệt rõ ràng mấy cộng lông thừa ra ngoài của nàng.

Lúc này, trong cơ thể Long Vũ có chút rạo rực, cổ họng khô không khóc.

- Tiểu Vũ, lại đây...

Hàn Duyệt đỏ mặt e dè:

- Tôi nghĩ muốn dựa vào cậu một chút.

“Rượu thật ra có thể làm cho người ta loạn trí?” Long Vũ nghĩ nghĩ.

Do dự một chút, Long Vũ tiến gần, Hàn Duyệt gắt gao kéo tay hắn:

- Tiểu Vũ, cậu biết không? Mấy hôm nay cậu đi vắng, trong lòng tôi có chút nhớ nhung...

Nói xong, Hàn Duyệt dựa vào ngực Long Vũ. Nàng cầm lấy bàn tay hắn đặt lên trên ngực mình, cố gắng uốn éo để cho bộ ngực nửa kín nửa hở đặt vào trong tầm mắt Long Vũ. Cặp vú trắng ngần hở đến gần nửa thật sự mê người.

Toàn thân Long Vũ dần dần nóng lên.

Đôi mắt Hàn Duyệt đột nhiên có chút gian xảo, sau đó một cỗ sát khí thoáng ẩn thoáng hiện.

Trong đêm đen, đôi mắt nàng giống như sao băng xẹt qua cuối chân trời.

- Tiểu Vũ, em thật khó chịu, giúp em...

Hàn Duyệt bỗng nhúc nhích thân mình, đưa tay kéo Long Vũ ép vào ngực mình, thuận thế cầm bàn tay hắn cho vào bên trong quần lót. Long Vũ dúi dúi mặt vào ngực nàng, tay không ngừng vuốt ve đám cỏ mượt mà bên trong.

- Thật nhiều nước.

Đây là cảm thụ lúc này của Long Vũ.

Khóe miệng Hàn Duyệt hiện lên nụ cười âm hiểm, đầu ngón tay lặng yên không một tiếng động biến thành lợi trảo, đôi môi hồng nhuận cũng trở thành màu tím. Mà lúc này, Long Vũ đang bị tà niệm không chế, hai tay liên tục chà xát nơi thâm cung đang cực kỳ ẩm ướt.

Đột nhiên, Hàn Duyệt giơ tay phải lên, nhắm ngay sau lưng Long Vũ cắm xuống.

Còn Long Vũ không có một chút phát hiện.

- Ngao...

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng mèo kêu phá vỡ hiện trường. Trong đầu Long Vũ chợt giật mình, lập tức thanh tỉnh.

Cùng lúc đó, La Lâm bắt đầu cảnh báo:

- Tôi kiểm tra đo lường phát hiện khí tức yêu hồ.

- Ngao.

Tiếng mèo kêu lại vang lên, một đoàn bạch quang như gió bay điện chớp đánh về phía Hàn Duyệt, ngăn cản lợi trảo của nàng đâm vào.

- Yêu hồ lớn mật, dám biến thành bộ dạng của Hàn Duyệt đến hại ta, ngày hôm nay ta sẽ không để cho người trốn thoát...

Có Thiên Dực Hổ một bên trợ oai, dũng khí của Long Vũ tràn đầy.

- Tiểu Vũ, cậu làm cái gì thế?

Thấy Long Vũ thô bạo đẩy mình ra, móng vuốt trên đầu ngón tay lập tức biến mất.

- Hừ.

Long Vũ bây giờ đã tỉnh táo, nhất là sau khi được La Lâm cảnh báo, biết được nàng chính là yêu hồ, lạnh lùng cười cười:

- Yêu hồ, dừng ngay màn xiếc rẻ tiền đáng thương này đi. Còn không mau hiện ra chân thân...

Hàn Duyệt nghe vậy, sắc mặt hơi đổi:

- Hừ, không nghĩ rằng người lại phát hiện. Nhưng mà không sao, ngày hôm nay chỉ có một mình người, ta thừa sức giết chết người.

- Vậy người thử xem.

Khi ở động Vô Tình trên Thái Huyền Sơn, Long Vũ được tiểu sư muội tương trợ, tu vi đã đạt tới cảnh giới màu xanh, Thiên Sư kiếm quyết cũng tu luyện tới Trảm Thiên. Hiện giờ, gặp được yêu hồ, hẳn tiện thể kiểm tra xem thân thủ của mình thế nào.

Long Vũ nhẹ nhàng khẽ nhích đầu ngón chân, tiến lên công kích Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt không muốn tạo lên nhiều khí thế, như vậy đối với nàng mà nói không có chỗ tốt nào. Đồng thời nàng cũng không muốn chậm trễ, phải tốc chiến tốc thắng.

Lúc Long Vũ không tiếng động nhích đầu ngón chân, chuẩn bị xuất thủ là lúc khí thế càng mạnh, chiến ý không ngừng tăng lên. Nhưng yêu hồ đối với hắn cũng rất rõ ràng, không để cho hắn bất cứ một cơ hội nào.

- Thiên Hồ đao.

Một tia sát khí xuất hiện, chẳng biết lúc nào trong tay nàng xuất hiện Ma Đao tỏa ra mùi khai nồng nặc. Chỉ thấy hai tay nàng nhẹ nhàng chuyển động, trước mắt xẹt qua một đạo huyền bí có quỹ tích quỷ dị.

Một đao vô cùng đơn giản, nhưng uy lực thì không tưởng tượng được. Long Vũ có thể cảm giác được sát khí lạnh thấu xương.

Trong con ngươi Long Vũ hiện lên thần thái khác thường. Một đao này có thể thấy rõ ràng uy lực của yêu hồ, tuyệt đối không thể khinh thường.

Long Vũ có chút rung mình, vội vàng xuất kiếm

Thiên Sư pháp kiếm hướng tới Hàn Duyệt đâm tới. Theo một tiếng vang lớn, dĩ nhiên là tiếng va chạm của đao kiếm. Long Vũ lui từng bước, còn Hàn Duyệt vẫn đứng im bất động.

codon.traí

140. Chương 52: Hàn Duyệt Trở Thành Người Thực Vật

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 4

Chương 52: Hàn Duyệt trở thành người thực vật

Dịch: Xích Tuyết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Tu vi của ngươi lại tiến bộ, đáng tiếc không phải là đối thủ của ta.

Khóe miệng Hàn Duyệt khinh thường:

- Không nên phản kháng vô nghĩa. Nếu ngươi theo ta, chủ nhân sẽ không giết ngươi. Ông ta chỉ muốn lấy vật gì đó ở trên người của ngươi.

- Hừ.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm trong tay bốc lên ngọn lửa màu tím. Ngọn lửa từ trong cơ thể liên tục rót vào trong thân kiếm, uy lực không ngừng gia tăng.

- Không tệ.

Hàn Duyệt cười lạnh một tiếng:

- Ta biết người suy nghĩ cái gì. Nhưng mà phải nói rõ ràng với người, ta chính là Hàn Duyệt, Hàn Duyệt chính là ta. Ta trực tiếp sử dụng nguyên thần phong ấn tâm linh của nàng. Nếu người giết ta, cũng chính là giết Hàn Duyệt.

Dưới tình thế này, yêu hồ đã sớm tính kế tương đối vẹn toàn.

Như vậy, thân thể của Hàn Duyệt là không thể thương tổn. Nếu không, coi như nguyên thần của nàng được giải khai, nàng cũng vô pháp phục hồi. Nghĩ đến đây, Long Vũ thu hồi ngọn lửa màu tím, quyết định nghĩ biện pháp khác.

Mà lúc này, Thiên Dực Hồ nằm dài trên bàn, hai chân trước ôm bình rượu nhỏ, từ từ thưởng thức rượu ngon. Trận chiến trước mắt, tựa hồ không có chút quan hệ với nó.

- Nay, tiểu hồ đẹp trai, hỗ trợ anh mày một tay đi.

Long Vũ hô nhẹ một tiếng.

- Ngao!!!

Thiên Dực Hồ kêu lên một tiếng, giống như là cự tuyệt, không những vậy nó còn cười nhạo. Nó liếc mắt nhìn qua, rồi tiếp tục uống rượu.

- Uống cái đầu nhà mày.

Long Vũ thấy Thiên Dực Hồ ôm bình rượu, trên mặt vừa bực mình vừa buồn cười.

Hàn Duyệt lập tức nở nụ cười:

- Ta nghĩ người không nên gửi hi vọng vào con mèo con này. Nhưng mà nó nhìn rất đáng yêu. Loại này xào sả ớt thì không tệ.

Nói xong, Hàn Duyệt liếm liếm môi.

- Ghê tởm.

Long Vũ có chút khó chịu nói:

- Cho dù là bị phụ thân, người không còn chút tâm tính thiện lương sao? Đừng làm ghê tởm thân thể của Hàn lão sư.

Nói chuyện, Long Vũ quát một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm bay lượn tấn công, nháy mắt tới gần Hàn Duyệt:

- Yêu hồ, còn không ly khai Hàn Duyệt lão sư...

Hàn Duyệt nhất thời bị khí thế của Long Vũ áp bức, vội vàng lui về phía sau.

Hàn Duyệt lui, Long Vũ tiến, từng bước áp sát. Hành động của hắn tuyệt đối không cho nàng chút cơ hội. Hắn lập tức vung kiếm, gạt thanh đao của yêu hồ, thuận tay đặt trên cổ nàng.

Hàn Duyệt một thân mồ hôi lạnh, nhưng rất nhanh liền cười cười:

- Tiến bộ của người rất nhanh, đáng tiếc là vẫn không đấu lại ta. Người động thủ đi. Người người giết là Hàn Duyệt, không phải là ta.

- Đề tiên.

Long Vũ chấn động, thu hồi pháp kiếm.

Hàn Duyệt cười cười một tiếng:

- Hóa ra người cũng biết thương hương tiếc ngọc. Đây chính là nhược điểm trí mạng của người.

Hàn Duyệt biết Long Vũ không dám xuống tay với mình, liền dốc toàn lực đánh tới.

- Ngao.

Thiên Dực Hồ cuối cùng cũng xuất thủ, nó không thể trở mắt nhìn chủ nhân bị thương.

Thiên Dực Hồ phi tới ngăn cản Thiên Hồ Dao của Hàn Duyệt. Hai cổ lực lượng va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang lớn, động thời cũng triệt tiêu lẫn nhau.

- A..

Nhưng công kích của Thiên Dực Hồ có tác dụng trực tiếp tới nguyên thần yêu hồ, nhưng không hề thương tổn thân thể của Hàn Duyệt.

- Ha ha...

Long Vũ lập tức nở nụ cười:

- Yêu nghiệt, ta không dám tổn thương ngươi, nhưng tiểu hồ đẹp trai của ta có biện pháp đối phó với ngươi.

Hắn nhìn thấy hành động của Thiên Dực Hồ, trong lòng vô cùng tự tin.

Trên tay Hàn Duyệt chảy đầy mồ hôi lạnh, nhìn ánh mắt khinh thường của Long Vũ, trong lòng vừa giận vừa sợ, sát ý càng dâng cao.

- Yêu hồ, ta xem ngươi còn thủ đoạn nào nữa không?

Long Vũ khinh thường cười nói.

Sắc mặt Hàn Duyệt liên tục biến đổi, có vẻ cực kỳ phẫn nộ. Nhưng nháy mắt khôi phục lại, thản nhiên cười nói:

- Cho ngươi đắc ý, nhưng ta sẽ cùng với Hàn Duyệt đồng quy.

- Có tiểu hồ đẹp trai của ta ở đây, người đừng hòng.

Vẻ mặt Long Vũ trào phúng.

Yêu hồ dường như không quan tâm, thản nhiên cười:

- Long Vũ, thật sự đáng tiếc. Trừ khi ta tự nguyện, không ai có thể làm cho ta tách khỏi thân thể Hàn Duyệt. Ta chết cô ta sẽ chết. Cô ta chết, ta chưa chắc đã chết. Tóm lại, hiện tại cô ta chính là kẻ thế thân cho ta.

Yêu hồ không nhận được đắc ý nở nụ cười.

Sắc mặt Long Vũ hết sức khó coi, hắn biết yêu hồ không phải là mạnh miệng. Nếu đảm bảo thân thể Hàn Duyệt không bị thương tổn, thực sự là rất khó.

Thấy sắc mặt Long Vũ đột nhiên thay đổi, trong lòng yêu hồ vô cùng đắc ý. Hắn biết lời mình nói đã đả kích Long Vũ, thậm chí gây lên áp lực tâm lý.

- Ngao.

Trong khi Long Vũ đang suy nghĩ đối sách, Thiên Dực Hồ đột nhiên kêu một tiếng, đồng thời trong mắt phát ra một đạo bạch quang. Ánh mắt Hàn Duyệt vô tình đảo qua bắt gặp được, cảm giác lạnh cả người.

“Đây rốt cuộc là con vật gì?”

Yêu hồ cảm giác rõ ràng uy áp từ Thiên Dực Hồ. Mà loại uy áp này, chỉ có hoàng giả của Long tộc cùng Phượng tộc mới có.

Nghĩ đến đây, yêu hồ cảm thấy sự việc hôm nay dường như không thuận lợi.

- Ngao.

Thiên Dực Hồ lại phát ra tiếng kêu, thân hình như tia chớp, mạnh mẽ tấn công Hàn Duyệt. Hàn Duyệt vội vàng lui về sau, tuy nhiên khó tránh khỏi thế công của Thiên Dực Hồ.

Long vũ tận mắt thấy Thiên Dực Hồ nhanh như tia chớp đánh về phía Hàn Duyệt.

- A.

Cùng thời khắc đó, Hàn Duyệt hét thảm một tiếng, vẻ mệt mỏi trên mặt nói lên nàng vô cùng thống khổ.

- Tiểu hổ đẹp trai, tốt lắm.

Có quan hệ với Thiên Dực Hổ lâu như vậy, đây là lần thứ hai Long Vũ mới mặt dày khen ngợi.

Hàn Duyệt phát ra tiếng kêu thảm thiết, một bóng đen từ trong cơ thể Hàn Duyệt thoát ra. Bóng đen ẩn ẩn hiện hóa thành bộ dáng Hồ Mân.

Còn Hàn Duyệt hôn mê té trên mặt đất.

Long Vũ vội vàng đi qua nâng Hàn Duyệt lên, sau đó kiểm tra tình huống thân thể của nàng. Kinh mạch bình thường, tim đập cũng bình thường, nhưng ý thức bị hôn mê.

- Hàn Duyệt, chị Hàn, Hàn lão sư...

Long Vũ không ngừng lay lay gọi Hàn Duyệt, nhưng Hàn Duyệt vẫn bất động như cũ.

- Ngao.

Một tiếng mèo kêu làm Long Vũ giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy yêu hồ cùng Thiên Dực Hổ giằng co. Sắc mặt Hồ Mân giận dữ, hung hăng nhìn Thiên Dực Hổ.

Lúc này, trong nội tâm nàng vô cùng kinh ngạc.

Nàng thực sự nhìn không ra lai lịch của con mèo này.

Đương nhiên, thân là ma thú, nàng có thể cảm nhận được khí tức ma thú trên người Thiên Dực Hổ.

Nhưng ma thú thể này, là lần đầu tiên gặp được.

Trong trí nhớ của yêu hồ, ma thú họ mèo, không thể mạnh hơn nàng.

- Ngao.

Thiên Dực Hổ lại trở lại trên bàn ăn, tiếp tục ôm lấy chai rượu ngâm nghe. Ý nó, những chuyện nhảm chán thế này nó không thêm quan tâm.

- Tiểu hổ đẹp trai, mày phải có chút đạo đức chứ.

Long Vũ nói:

- Đưa Phật phải đưa đến phương Tây, cứu người thì làm cho chết.

Nghe Long Vũ nói, con mèo trắng ngẩng đầu nhìn Long Vũ, kêu meo meo. La Lâm vội vàng phiên dịch.:

- Chủ nhân, ý của Thiên Dực Hổ là để cho cậu thu phục yêu hồ. Nó nói không trải qua cơn mưa, không thể nhìn thấy cầu vồng.

Long Vũ một hồi xấu hổ.

Sau đó, trong mắt yêu hồ Hồ Mân đã lộ ra hung quang, đôi mắt nhìn chăm chú vào Long Vũ, giọng cảm hận nói:

- Không có con mèo kia trợ giúp, ta xem ngươi có bao nhiêu bốn sự.

- Yêu nghiệt, cùng với ta vui đùa chút.

Long Vũ có chút rung mình, hết sức chăm chú, cầm thanh kiếm trong tay, chuẩn bị đại chiến.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Hồ Mân khinh thường hừ lạnh một tiếng, thân ảnh lập tức di động. Trong tình huống Long Vũ chưa thực sự phòng bị, định cho một quyền vào mũi hăn. Long Vũ hít sâu một hơi vội vàng lui về phía sau, cuối cùng không kịp tránh né. Tuy không thể cho một đấm vào mũi kiếm mấy cái răng rụng, nhưng cũng cho cánh tay hăn đau điếng, thiếu chút nữa gãy xương.

Thân mình Long Vũ mượn lực bay về phía sau. Bởi vì phải vội vàng đánh trả, hăn căn bản không thể ngưng tụ toàn lực. Cùng với tay trái bị thương, ảnh hưởng tới đạo lực tuần hoàn. Hồ Mân cũng toàn lực tấn công, nhân cơ hội giải quyết cho xong, tình huống thập phần nguy hiểm.

Chân Long Vũ vừa chạm đất, Hồ mân liền lập tức tấn công.

- Rầm.

Long Vũ không ngẫm nghĩ gì nữa, trên vai lại bị trúng một trảo, nhưng cũng phản kích trúng sống lưng yêu hồ, làm cho xương sống muốn nứt ra.

- Đi chết đi.

Hồ Mân gầm lên giận dữ, tiếp tục hướng Long Vũ tấn công.

Long Vũ không có tránh né như trước, đầu vai lại bị thêm một đòn. Hấn đau đớn nhất thời rú lên, lão đảo lùi lại năm bước, trong miệng phun ra một ngụm máu.

- Ngao.

Thiên Dực Hổ nhìn qua, ném bình rượu về phía Hồ Mân nhe răng. Hồ Mân chấn động, Long Vũ nhân cơ hội để cho La Lâm mở ra tầng trường đạo lực, hét lớn một tiếng, thi triển Trảm Thiên Kiếm Quyết, xuất ra Trảm Thiên Thần Long.

Phát ra tiếng gầm giận dữ, Trảm Thiên Thần Long giương nanh múa vuốt hướng tới Hồ Mân. Hồ Mân trong lòng hoảng hốt, lui lại phía sau, đồng thời vung Thiên Hồ Dao hướng Trảm Long chém qua. Thần Long bị đánh bung ra ngoài, nó rít gào một tiếng, lại tiếp tục tấn công.

Hồ Mân thấy mình lâm vào nguy hiểm, khẽ quát một tiếng, lập tức hóa thành một đạo huyết vụ biến mất.

Mất đi mục tiêu, Trảm Thiên Thần Long phần nộ không thôi, đang muốn truy đuổi thì Long Vũ lập tức thu lại.

Long Vũ biết đạo pháp của Hồ Mân, đó là huyết độn. là một trong những độn pháp có tốc độ nhanh nhất. Một khi thi triển, khó có thể đuổi theo. Nhưng mà phương pháp này cũng có di chứng, lực lượng tiêu hao tương đối lớn. Đối với tu vi của thân thể cũng tiêu hao rất lớn. Trong hoàn cảnh bình thường, rất ít người làm như vậy.

Sau khi thu hồi Thần Long, Long Vũ vội vàng nâng Hàn Duyệt lên sô pha, cùng với La Lâm cẩn thận, đưa cho Long Vũ một kết luận.

Hàn Duyệt có thể trở thành người thực vật.

Chính xác mà nói, đây là một kết luận chính xác.

Do dự một chút, Long Vũ vội vàng điện thoại báo cho Hàn Hùng.

Sau khi nhận được điện thoại, Hàn Hùng vội vàng chạy về khách sạn Shangri – La. Khi nhìn thấy con gái hôn mê trên ghế, sắc mặt trở nên xanh lét.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, hấn vội vàng hỏi:

- Tiểu thiên sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Long Vũ vội vàng đóng chặt cửa phòng, thấp giọng nói:

- Hàn tổng, trước tiên chú phải bình tĩnh một chút, không được quá khẩn trương. Chuyện này vô cùng phức tạp, không nên để cho ai biết.

Trận đánh nhau kịch liệt vừa rồi, hiện trường toàn bộ bị yêu hồ phong tỏa, nên nhân viên khách sạn không một ai biết. Long Vũ cũng không muốn chuyện này làm cho dư luận xôn xao.

- Hàn tổng, cháu nói ngắn gọn. Hàn Duyệt lão sư bị yêu hồ phụ thân muốn hạ sát thủ đối với nhau. Đúng lúc cháu phát hiện, còn đánh trọng thương.

Long Vũ nói:

- Tình huống hiện tại, nguyên thần của Hàn lão sư bị phong ấn biến thành người thực vật. Lấy tu vi của cháu là không thể giải khai.

- Người thực vật?

Nghe con gái biến thành người thực vật, Hàn Hùng lập tức nóng nảy:

- Tiểu thiên sư, cháu phải giúp chú. Chú chỉ có duy nhất người con gái này. Nếu nó có chuyện gì xảy ra, chú cũng không sống nổi.

- Hàn tổng an tâm, chớ vội nóng nảy.

Long Vũ đưa tay vỗ vỗ bả vai Hàn Hùng:

- Hàn tổng, chú trước tiên không cần lo lắng. Cháu không có biện pháp, nhưng không có nghĩa Huyền Môn không có biện pháp. Như vậy đi, chú lợi dụng quan hệ với ông chủ khách sạn, đem nơi này dọn dẹp cùng phong tỏa tin tức, đừng để truyền ra ngoài. Cháu sẽ liên lạc với chị Tuyết Cơ, chị ấy sẽ có biện pháp.

- Ngao.

Sau đó, Thiên Dực Hổ đưa ra vài cử chỉ, liếc mắt nhìn Long Vũ. La Lâm vội vàng phiên dịch:

- Chủ nhân, Thiên Dực Hổ nói tại thế giới thật không có pháp môn giải trừ phong ấn, trừ khi tới Huyền Cảnh.

- Nói bậy.

Long Vũ hừ nói:

- Không phải chỉ là nguyên thần bị phong ấn thôi sao? Cũng không phải chuyện lớn gì...

Long Vũ đối với ý kiến của Thiên Dực Hổ, không cho là đúng.

- Meo meo.

Thiên Dực Hổ phát ra vài tiếng kêu khinh thường.

Long Vũ đơn giản không hiểu Thiên Dực Hổ.

- Tiểu thiên sư, nhờ cậy vào cháu.

Hàn Hùng đối với Long Vũ tràn ngập chờ mong.

- Yên tâm đi.

Sau đó, Hàn Hùng mang vẻ mặt nặng nề ly khai, theo ý tứ của Long Vũ bàn bạc với người quản lý khách sạn.

Mà Long Vũ bấm số điện thoại của Tuyết Cơ, đơn giản nói tình huống nơi này.

Mười phút sau, Tuyết Cơ và Mã Hiểu Mai cùng nhau tới.

Cẩn thận nhìn tình huống của Hàn Duyệt, Tuyết Cơ nhíu mày:

- Tiểu Vũ, chuyện này thực không đơn giản. Tuy rằng phong ấn nguyên thần không phải là chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng phong ấn của yêu hồ rất đặc thù, chị cũng bất lực. Như vậy đi, sư tôn đã xuống núi mấy hôm, chị sẽ liên lạc với người.

Nghe Tuyết Cơ nói vậy, Long Vũ thật sự đầu. Nhớ tới lời nói phiên dịch của La Lâm, không khỏi xem lại ý tứ của Thiên Dực Hổ.

Một lúc sau, Thiên Cơ đạo nhân đến nơi, xem qua tình huống thở dài lắc đầu nói:

- Tuy rằng vấn đề không quá nghiêm trọng, nhưng phong ấn nguyên thần là thủ pháp đặc thù, ta sợ mình cũng lực bất tòng tâm.

Long Vũ nghe vậy, nhất thời nóng nảy:

- Sư tổ, là người đứng đầu Huyền Môn, tại sao lại không có cách nào sao?

codon.tra

141. Chương 1: Cùng Nhau Tiến Vào Huyền Cảnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 1: Cùng nhau tiến vào Huyền Cảnh

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Biện pháp không phải là không có, chỉ là mười phần không nắm chắc.

Thiên Cơ đạo nhân giải thích:

- Loại chuyện này không thể làm qua loa. Nếu không mười phần nắm chắc, ta sẽ không dễ dàng động thủ. Nếu không sẽ làm bị thương nguyên thần của cô ta, hại tính mạng cô ấy.

Tuyết Cơ hỏi:

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thiên Cơ đạo nhân đề nghị:

- Tốt nhất là đi tìm yêu hồ kia bắt lại, bức hấn cách giải trừ phong ấn.

- Yêu hồ bị con đánh trọng thương, không biết giờ đang trốn tại chỗ nào.

Long Vũ suy nghĩ một chút hỏi:

- Sư tổ, nguyên thần của Hàn lão sư bị phong ấn, để một thời gian lâu có việc gì xảy ra không?

- Việc này.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Nếu để một thời gian dài, nguyên thần của cô ấy sẽ bị hao tổn. Nhẹ thì mất trí nhớ, nặng thì tử vong. Như vậy đi, ta sẽ hạ cho cô ta một đạo tinh thần phù, trong một tháng nguyên thần của cô ấy sẽ được bảo vệ. Nhưng mà trong vòng một tháng ngươi nhất định phải tìm ra giải pháp, còn có chuyện gì xảy ra ta không thể cam đoan.

- Đa tạ sư tổ.

Long Vũ nói.

Ngừng một chút, Thiên Cơ đạo nhân nói với Tuyết Cơ:

- Tuyết Cơ, lần này con không cần phải quay về Thái Huyền Sơn. Hương Hương ta sẽ chiêu cố. Con lưu lại trợ giúp tiểu Vũ, vì sư muốn đi Thực Trung Đường Môn một chuyến.

- Sư tôn, người đi lần này vì Hương Hương.

Tuyết Cơ cũng không biết chuyện trong người Đường Hương Hương có Ngũ Thái Tầm Cổ.

Thiên Cơ đạo nhân nói:

- Việc này con không cần phải quan tâm, ta đã có tính toán.

Nói xong, Thiên Cơ đạo nhân liền rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn Tuyết Cơ và Long Vũ.

Long Vũ nhìn Hàn Duyệt hôn mê, lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Chị Tuyết Cơ, chị lần này trở về có thể nói cho em tình hình của tiểu sư muội. Cô ấy quyết định thế nào? Thực sự cần phải tu luyện Vô Tình Thiên Đạo?

Tuyết Cơ gật đầu nói:

- Đúng vậy. Ý của Hương Hương đã quyết, chúng ta không thể ngăn cản. Nhưng mà tiểu Vũ, em không cần phải lo lắng. Hương Hương nhờ chị nhắc cho em, nàng sẽ cố gắng nhớ kỹ em.

- Vâng.

Trong lòng Long Vũ vẫn khó có thể tiếp nhận.

Cùng Đường Hương Hương gặp gỡ tuy không lâu, nhưng hai người đã trải qua nhiều đau khổ, vui sướng, thậm chí cả sinh tử. Cuối cùng, còn đi đến cả giai đoạn cuối của tình yêu.

Long Vũ không biết cái gì gọi là yêu.

Nhưng hẳn biết trong lòng mình không bao giờ phai nhạt hình bóng tiểu sư muội.

Nghĩ tới sau này nàng sẽ quên chính mình, quên mất tình cảm của hai người lúc trước, Long Vũ thực sự quá khó tiếp nhận.

- Tiểu Vũ... Trước kia chị thực sự không nhìn thấu, bổn sự của em thực sự không nhỏ.

Khóe miệng Tuyết Cơ hơi nhếch lên:

- Em cũng biết trong Huyền Môn có bao nhiêu đệ tử muốn cùng Hương Hương kết thành song tu đạo侶. Thiên Cơ sư tôn cũng nhiều lần có ý định kết hợp Lữ Minh với Đường Hương Hương. Nhưng cuối cùng, Hương Hương lại thuộc về thằng nhóc em. Vốn chị không hi vọng em cùng Hương Hương nảy sinh quan hệ như vậy. Nhưng hiện tại, gạo cũng đã nấu thành cơm, chị tất nhiên sẽ vì hai đứa đứng ra làm chủ. Tiểu Vũ, em không cần phải lo lắng quá mức. Chị cảm thấy Hương Hương rất tự tin tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Có lẽ sẽ có kỳ tích.

Nói tới đây, Tuyết Cơ cười nói:

- Điểm này hai đứa thật có chỗ tương tự, luôn cho mọi người ngạc nhiên không ít.

- Em tin tưởng cô ấy.

Long Vũ nói.

Ngừng một chút, Tuyết Cơ đề nghị:

- Tiểu Vũ, chị nghĩ thế này, không phải em có thể tự do tiến vào Huyền Cảnh sao? Không bằng chúng ta đi vào Huyền Cảnh tìm kiếm pháp môn phong ấn của yêu hồ.

- Đúng vậy.

Long Vũ vỗ ót nói:

- Đúng vậy, sao em lại không nghĩ ra nhỉ. Loại ma hồ ở trong Huyền Cảnh không phải chỉ có một con. Em nghĩ Mã Chính Phong nhất định có biện pháp.

- Tiểu Vũ, như vậy đi. Chị sẽ nhờ Phù Hoa đem Hàn Duyệt. Chúng ta cần chuẩn bị một chút, đêm nay liền xuất phát.

Đối với hành trình Huyền Cảnh, Tuyết Cơ cũng thập phần chờ mong.

- Vâng.

Long Vũ nghĩ một chút:

- Đưa cả Mã Hiểu Mai đi cùng, để cho cô ấy gặp mặt ông nội.

Mã Hiểu Mai vì tiến vào Huyền Cảnh đã tính trăm phương ngàn kế. Mấy hôm trước còn liều mạng chơi trò may mắn kế. Nhưng do da mặt nàng quá mỏng nên kế hoạch bất thành.

Long Vũ là một người phúc hậu.

Tuy rằng Mã Hiểu Mai dụng tâm ở cùng với hắn, nhưng hắn cũng không tính toán, mang theo nàng tiến vào Huyền Cảnh. Tương lai, hắn cũng sẽ có chỗ tốt từ Mã gia.

Tóm lại, đây cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Lúc chiều, Long Vũ hẹn gặp Hàn Hùng. Hàn Hùng vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Tiểu thiên sư, tình huống của tiểu Duyệt thế nào?
- Không có gì đáng ngại.

Long Vũ không dám ăn ngay nói thật. Hắn lo lắng Hàn Hùng vì con gái yêu mà sốt ruột.

- Vậy tiểu Duyệt khi nào có thể tỉnh lại?

Hàn Hùng hỏi.

- Việc này.... Hàn tổng, chú không cần phải lo lắng. Trưởng môn Huyền Môn đã tự mình xuống núi xem bệnh Hàn lão sư. Vấn đề không quá lớn. Nhưng mà yêu hồ kia cũng có chút thủ đoạn. Vì vậy Hàn lão sư phải qua hơn mười ngày mới có thể tỉnh lại.

Long Vũ thành thật nói:

- Hàn tổng. Chuyện này Huyền Môn sẽ chịu trách nhiệm giải quyết. Chú chỉ cần chờ đợi là được.
- Tiểu thiên sư. Chú tin tưởng cháu.

Hàn Hùng gật gật đầu.

- Hàn tổng, sau này gọi cháu là tiểu Vũ đi.

Long Vũ nói:

- Trải qua nhiều chuyện như vậy, quan hệ giữa chúng ta không còn là hợp tác làm việc nữa. Nếu Hàn tổng tôn trọng cháu, cháu cũng muốn cùng Hàn tổng kết thành bằng hữu. Không biết ý Hàn tổng thế nào?
- Muốn cầu còn không được.

Hàn tổng vội vàng nói:

- Lão Hàn đã sớm có suy nghĩ như vậy, chỉ là lo lắng sợ mình trèo cao. Lần này tiểu thiên... tiểu Vũ cháu tự đưa ra ý kiến. Chú tất nhiên là cầu còn không được.
- Hàn tổng thật sự quá khách khí. Chúng ta đã là bằng hữu, sau này chú muốn xem phong thủy, cứ gọi cho cháu...
- Ha ha...

Lời của Long Vũ khiến cho tâm tình của Hàn Hùng có chút thả lỏng.

Ngừng một chút, Long Vũ nói:

- Hàn tổng, Hàn lão sư mấy ngày này sẽ do người của Huyền Môn chăm sóc, chú không cần phải quá lo lắng. Mấy ngày tới cháu sẽ rời khỏi Thiên Hải, tìm biện pháp cứu Hàn lão sư. Chậm thì ba ngày, lâu thì mười ngày, nhất định cháu sẽ trở lại.
- Tiểu vũ, có cháu đứng ra lo liệu, chú rất an tâm.

Lời nói của Hàn Hùng là rất tín nhiệm Long Vũ.

Sau khi giải quyết thỏa đáng, mười hai giờ đêm, Tuyết Cơ, Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc xuất hiện trong phòng Long Vũ. Long Vũ nhìn nhìn Mã Ngọc nói:

- Chú Mã, chú cũng định đi vào Huyền Cảnh sao?

Về mặt Mã Ngọc khẩn trương:

- Có phải là không thể mang theo nhiều người đi cùng?

- Không phải vấn đề này.

Long Vũ nói:

- Chỉ cần chú muốn tới, cháu không có vấn đề gì.

Nghe Long Vũ nói như vậy, tâm tình Mã Ngọc lập tức thoải mái. Lúc đầu hẳn nghĩ rằng Long Vũ sẽ không đồng ý.

Suy nghĩ của Long Vũ cực kỳ đơn giản. Một con dê cũng là đuổi, hai con dê cũng là đuổi. Nhiều người đối với hắn không có vấn đề.

Nhưng mà La Lâm đưa ra cảnh cáo:

- Chủ nhân. Lấy năng lượng hiện tại của tôi kích thích không gian pháp trận của Phượng Hoàng lệnh. Duy nhất chỉ có thể bảo vệ an toàn cho năm người. Nhiều hơn nữa sẽ không thể đảm bảo chắc chắn.

- Ừ. Tôi biết rồi.

Long Vũ tính toán một chút. Tính cả mình tổng cộng có bốn người. Hoàn toàn ở trong phạm vi cho phép. Có lẽ bởi vì chuyện mờ ám tối hôm đó, đứng đối diện với Long Vũ, khuôn mặt Mã Hiểu Mai luôn luôn đỏ ửng.

Bởi vì Mã Ngọc bên cạnh, Long Vũ cũng không trêu chọc nàng. Nhưng mà ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn nàng liên tục.

- Chú Mã, Hiểu Mai. Nửa giờ sau chúng ta tập hợp ở hồ Linh Trạch.

Long Vũ nói với Tuyết Cơ:

- Chị Tuyết Cơ, chị lưu lại một chút. Em có một số việc muốn nói với chị.

- Ừ.

Tuyết Cơ trả lời một tiếng.

Mã Ngọc biết Long Vũ muốn cha con họ tránh đi, lập tức liền cáo từ rời đi.

Đợi khi phòng ngủ chỉ còn Tuyết Cơ, Long Vũ mở miệng:

- Chị Tuyết Cơ, chị đã biết chuyện xảy ra giữa em và tiểu sư muội. Em muốn chị có thể giải quyết dứt điểm hôn sự giữa em với Mã Hiểu Mai. Chị cũng biết, phụ nữ Mã gia chỉ có thể hàng yêu trừ ma, mà không thể....

- Em đó.

Tuyết Cơ tức giận dí ngón tay lên trán Long Vũ:

- Em có ý gì?

- Chỉ có thể nhìn mà không thể ngoạm..

Long Vũ nói:

- Chị có cảm thấy có một bạn gái như vậy, em có hài lòng không?

Long Vũ ý kiến:

- Ngay cả nấu cơm, rửa bát cô ấy không làm được, chỉ phí hàng ngày thì em phải lo. Em muốn có một cô bạn gái thực sự, chứ không phải một nữ thiên sư.

- Chuyện này chẳng có gì thương lượng.

Tuyết Cơ nói:

- Tương lai em còn phải có quan hệ với Mã gia. Tiểu Vũ, có một số việc bây giờ chị không tiện nói cho em. Tóm lại, em phải biết chị làm như thế là tốt cho em. Còn về việc Mã Hiểu Mai, em có thể từ từ đào tạo.

- Đào tạo?

Về mặt Long Vũ buồn bực:

- Em làm sao có thể đào tạo được cô ấy. Phụ nữ Mã gia bị lời nguyên, ngoài việc hàng yêu trừ ma, chẳng làm được cái gì hết. Như nấu ăn, người khác học một tuần là có thể xuất sư. Còn nàng thì ngược lại, giáo viên trực tiếp nhận xét, cô ta không thể nấu ăn...

Tuyết Cơ lập tức nở nụ cười:

- Tiểu Vũ, nếu như vậy, em cứ coi Hiểu Mai là bình hoa đi.

Thông qua không gian pháp trận trong Phương Hoàng lệnh, đoàn người Long Vũ đi tới Huyền Cảnh. Mà điểm xuất hiện là nơi Long Vũ đã quá quen thuộc – Huyết Quật Sơn.

Vốn tưởng rằng sẽ gặp được Mã Chính Phong, nhưng thực sự làm cho Long Vũ thất vọng. Lúc này, Mã Chính Phong cũng không có ở trong Huyết Quật Sơn.

- Sao lại như vậy? Tiểu Vũ, xảy ra chuyện gì?

Tuyết Cơ lần đầu tiên vào Huyền Cảnh, có chút tò mò. Thấy Long Vũ nhú mày, nàng nghĩ xảy ra đại sự gì, vội vàng hỏi.

- Không có việc gì.

Long Vũ cười cười nhìn Mã Hiểu Mai cùng Mã Ngọc nói:

- Những lần trước cháu tiến vào Huyền Cảnh, hơn phân nửa đều gặp Mã Chính Phong đại ca ở đây. Vốn tưởng rằng mọi người sẽ được sum họp.

Mã Ngọc tiếp nhận đề tài:

- Tiểu Vũ, cháu tương đối quen thuộc Huyền Cảnh. Từ bây giờ, cháu sẽ là người lãnh đạo mọi người.

Mã Hiểu Mai chu chu cái miệng. Thấy Long Vũ gọi ông nội mình là đại ca, trong lòng có chút tức giận.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, ông nội quả thật nguyện ý kết nghĩa anh em với Long Vũ, nàng cũng không có biện pháp nào.

- Lên đường thôi. Đầu tiên chúng ta tiến đến thành Đoan Mộc.

Long Vũ cố ý nói lớn:

- Ở đó, có thể chúng ta sẽ gặp Mã Chính Phong đại ca, ông ta có thể có biện pháp giải quyết phong ấn của yêu hồ.

- Hừ.

Mã Hiểu Mai hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu đi trước. Nàng lần thứ hai tiến vào Huyền Cảnh, đối với đường tới thành Đoan Mộc, nàng còn lơ mơ nhớ một ít.

- Ngao.

Đột nhiên, một đạo màu trắng từ không trung hạ xuống trên vai Long Vũ.

- Chú em từ khi nào đã tiến vào đây rồi. Anh mày tại sao không có phát hiện ra chú em?

Long Vũ nhớ rõ lúc trước ở hồ Thiên Trạch, không có nhìn thấy Thiên Dực Hồ.

Con mèo này luôn luôn xuất quỷ nhập thần.

- Meo meo.

Thiên Dực Hồ ngẩng đầu nhìn Long Vũ phát ra tiếng mèo kêu, La Lâm phiên dịch:

- Chủ nhân, Thiên Dực Hồ muốn nói nó có thể tự do hoạt động. Nếu anh gặp nguy hiểm, trong suy nghĩ gọi cho nó. Giống như lần ở động Vô Tình, nó sẽ trở lại cứu anh. (Từ giờ chuyển đổi xưng hô giữa em này với Long Vũ nhé. Anh em làm quen đi là vừa :88:, sau này đỡ phải tìm thời điểm đổi lại xưng hô :61:)

Long Vũ nghe vậy, có chút buồn bực. Bị sủng vật nghĩ cách cứu mình, hẳn thực sự khó chịu.

- Hỏi nó một chút xem nó muốn làm cái gì? Chớ có gây ra đại sự gì.

Huyền Cảnh là nơi ngọa hổ tàng long, Long Vũ không muốn Thiên Dực Hồ gây phiền phức.

Lấy thực lực cùng thể lực của hắn tại Huyền Cảnh, rất nhiều người hổ báo mà hắn không thể trêu vào.

- Chủ nhân, Thiên Dực Hồ nói nó muốn ăn cái gì đó. Không, phải nói là nó muốn ăn ma thú.

La Lâm căn cứ ý tứ của Thiên Dực Hồ, sửa lại lời nàng phiền dịch.

Long Vũ hít một hơi, đúng là cường giả từ vũ trụ kỷ nguyên, cọi ma thú là thức ăn.

Nghĩ đến đây, Long Vũ nói:

- Nói cho nó biết, đừng trêu chọc Long tộc, Phượng tộc.

- Nó nói nó biết rồi.

La Lâm nói.

Lập tức, Thiên Dực Hồ hóa thành một đạo bạch quang, bay thẳng vào khu rừng Tử Vong.

- Cho mày tự lo liệu cho mình.

Long Vũ nhìn hướng đi của Thiên Dực Hồ, thì thào nói.

Bây giờ là lúc sáng sớm tại Huyền Cảnh, cho nên đường tới thành Đoan Mộc không mấy nguy hiểm. Huống hồ, Long Vũ đã quá quen thuộc đoạn đường này.

Dọc theo đường đi, Long Vũ không ngại phiền toái, giới thiệu Huyền Cảnh cùng thành Đoan Mộc với Tuyết Cơ, Mã Ngọc, Mã Hiểu Mai.

Biết được Long Vũ trêu chọc một bát đỉnh kiếm tiên. Sắc mặt Tuyết Cơ cùng Mã Ngọc đại biến. Mã Hiểu Mai khinh thường nói:

- Anh thật to gan, em xem anh sẽ giải quyết như thế nào.

- Đừng nói với tôi như vậy. Ông nội của cô cũng có phân.

Long Vũ bất mãn.

Mã Hiểu Mai hừ nói:

- Nói vậy, ông nội của em tại sao lại không biết nặng nhẹ.

- Không tin lúc cô gặp ông nội, cô tự hỏi là biết.

Long Vũ mặc kệ Mã Hiểu Mai, bước nhanh hơn lên phía trước. Mã Ngọc, Tuyết Cơ vội vàng theo sau.

Trên đường mặc dù không có nguy hiểm, nhưng đoàn người đi đến khi mặt trời xuống núi mới thì rừng cây nhỏ bên ngoài thành Đoan Mộc. Lúc này, thời tiết vô cùng oi bức, toàn thân Mã Hiểu Mai ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, tình huống có vẻ không ổn.

- Tiểu Vũ, chuyện gì xảy ra thế?

Tuyết Cơ hỏi.

- Em không biết.

Long Vũ nói:

- Trước kia không phải như thế, phỏng chừng nhất định xảy ra chuyện gì. Như vậy đi, em vào trong thành một chút, mọi người nghỉ ngơi ở chỗ này.

Nói xong, Long Vũ vội vàng tiến vào trong thành.

Tuyết Cơ vội vàng thi triển Thủy Thần đạo pháp, giúp cha con Mã Ngọc hạ nhiệt.

Nhưng mà đây không phải là kế lâu dài. Xung quanh quá oi bức, kể cả là Tuyết Cơ cũng khó chống đỡ.

Mọi người lúc này chỉ hi vọng Long Vũ mau chóng trở lại.

- Đại ca, thành Đoan Mộc tại sao lại nóng như vậy?

Long Vũ hỏi.

Thủ thành là hai gã chức nghiệp tứ đỉnh kiếm tiên, bọn hắn nhìn Long Vũ không nói tiếng nào.

- Chủ nhân, hối lộ bọn họ.

La Lâm nhắc nhở.

Long Vũ vỗ vỗ ót, âm thầm hổ thẹn. Mấy ngày hôm nay đầu óc mình không đủ dùng, nhiều lúc máu lên não hơi chậm.

- Hai vị đại ca, đây là nội đan của Thiểm Điện bạch lang. Tuy rằng không đáng giá, nhưng cầm trong tay thưởng thức cũng không tệ.

Nói xong, Long Vũ đưa tới mười mấy viên nội đan của Thiểm Điện bạch lang.

Tứ đỉnh kiếm tiên thủ thành tiếp nhận Thiểm Điện bạch lang, khoe miệng lập tức tươi cười, một người nói:

- Người anh em, nói thật với cậu, đầu năm nay thành Đoan Mộc xảy ra chuyện lớn, từ Hoang Man xuất hiện một con Hạng Bạt, ở đây liền hút nham thạch nóng chảy dưới nền đất. Thành chủ Đoan Mộc đã mời các hảo thủ Huyền Linh Thiên cùng nhau thương nghị đối sách. Nhưng mà nghe nói Hạng Bạt mấy ngàn năm tu vi, một thân truy càn Phượng tộc, Long tộc. Thành chủ Đoan Mộc cũng sợ hữu tâm vô lực. Người anh em, nhìn dáng vẻ của cậu, cũng không phải là dân bản địa. Tôi khuyên cậu nên sớm rời khỏi chỗ này.

- Hạng Bạt là vật gì?

Long Vũ tò mò hỏi.

Một gã từ đầu không nói gì, lúc này trả lời:

- Hạng Bạt là một loại quái vật nửa người nửa yêu. Nghe nói thân phận của nó là nữ nhân, mà lần Hạng Bạt lần này thân phận là nam nhân. Nghe nói đây là Hạng Bạt vương từ Hoang Man. Haiz, ai bảo dưới lòng đất của thành Đoan Mộc có ẩn chứa Bát Cực Thiên Hỏa. Bát Cực Thiên Hỏa là đồ ăn yêu thích của Hạng Bạt.

- Chờ nó ăn xong rồi nó té, không phải vô sự sao?

Long Vũ ngu ngơ nói.

- Hừ.

Tứ đỉnh kiếm tiên ban đầu nói chuyện lên tiếng:

- Nào có dễ dàng như vậy. Nghe nói Hạng Bạt Vương đi rồi, dung nham dưới đất bắt đầu bùng nổ. Đến lúc đó, nơi này sẽ sa vào biển lửa.

Nói tới đây, hắn thở dài:

- Haiz. Thành Đoan Mộc to như vậy sắp bị phá hủy. Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Long Vũ tò mò hỏi:

- Thì đi chỗ khác xây thành.

- Cậu nói nghe có vẻ dễ dàng quá nhỉ.

Tứ đỉnh kiếm tiên nói:

- Huyền Linh Thiên tắc đất tắc vàng, là chỗ ở thích hợp của người tu đạo, cũng đã bị chia cắt cho nhau hết rồi. Ly khai thành Đoan Mộc, chúng ta dường như rất khó tìm được một mảnh đất thế này. Thôi quên đi, cái gì nói tôi cũng nói rồi. Người anh em, coi như cậu biết phân lượng, chúng tôi hảo tâm khuyên cậu một câu. Nếu cậu không phải là người thành Đoan Mộc, liền mau chóng rời đi.

- Cảm ơn hai vị đại ca, nhưng mà tôi chưa có ý định rời đi.

Long Vũ nói một tiếng cảm ơn, vội vàng quay đầu hướng rừng cây.

codon.traí

142. Chương 2: Nguy Cơ Từ Hạng Bạt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 2: Nguy cơ từ Hạng Bạt

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Tình huống thành Đoan Mộc tuy rằng nguy cơ, nhưng bây giờ hắn không thể rời đi. Hắn muốn tiến vào xem có thể gặp được mã Chính Phong hay Kim Phương hay không.

Cụ thể Mã Chính Phong ở chỗ nào hắn cũng không biết.

Nhưng Kim Phương ở Thanh Tân Tiểu Trúc ở chỗ nào, Long Vũ rất rõ ràng.

Dưới sự trợ giúp của Tuyết Cơ, Mã Ngọc, Mã Hiểu tốt hơn rất nhiều. Long Vũ đem tình huống thông báo một chút, làm cho ba người cực kỳ hoảng sợ.

Đối với cái tên Hạng Bạt, Mã Ngọc cùng Tuyết Cơ cũng đã nghe qua. Nhưng mà hàng này chỉ có tồn tại trong thần thoại.

- Tiểu Vũ, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Mã Ngọc lo lắng chủ động hỏi:

- Không bằng chúng ta cũng tiến vào bên trong. Có lẽ có thể tìm được đại ca.

Mã Hiểu Mai cũng có chút gấp gáp.:

- Tiểu Vũ, không bằng chúng ta lập tức đi vào xem sao.

- Yên tâm đi, tôi quay lại đây là để nói chuyện này với mọi người.

Long Vũ nói:

- Cứ đi theo tôi. Ở trong này tôi còn có một người bạn, chúng ta đi tìm chị ấy trước. Tìm được chị ấy, mọi việc có thể dễ dàng giải quyết.

Đối với Kim Phương, trong lòng Long Vũ luôn có cảm giác thần bí khó lường. Nhất là tu vi của nàng, lại càng khó tưởng tượng. Ban đầu ở rừng Ngô Đồng, Vu Chiến Thiên, Đoan Mộc Chính nghe tên của nàng đã sợ mất mật. Bởi vậy có thể thấy được sự lợi hại của nàng.

Lập tức Long Vũ dẫn mọi người đi vào bên trong thành Đoan Mộc.

Sức nóng bên trong thành không hề giảm so với ở rừng cây bên ngoài. Người đi trên đường cũng dự cảm được điều chẳng lành sắp xảy ra, ai nấy đều ỉu rù. Nhất là dân bản xứ, bọn họ rất khó có thể đi thành khác

sinh sống. Sinh tử của bọn họ cùng với thành Đoan Mộc cùng tồn vong. Nếu như muốn rời đi, cũng sẽ bị các thành khác không tiếp nhận.

Kiên kỵ nhất của Huyền Linh Thiên là vứt bỏ thành thị của mình.

Rất nhanh đoàn người tiến vào Thanh Tân Tiểu Trúc của Kim Phượng.

Sau một lúc gõ cửa, không thấy Kim Phượng đi ra. Nhưng mà có một thư đồng khoảng mười tuổi tiếp đãi Long Vũ. Đường như cậu ta nhận biết Long Vũ, cung kính nói:

- Anh là Long công tử? Tiểu thư đã có thông báo, chỉ cần anh tới, lúc nào cũng có thể tiến vào.
- Chị Tuyết Cơ, chú Mã. Mời.

Long Vũ nhiệt tình tiếp đón, nhưng hần quên mất Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai liếc mắt Long Vũ, dẫn đầu tiến vào.

Đợi cho mọi người đi vào, thư đồng liền đóng chặt cửa lại. Khác biệt chính là ở bên ngoài vô cùng nóng bức, nhưng bên trong thì mát mẻ lạ kỳ.

- Tiểu Vũ, bạn của cháu là ai. Nơi này dường như có một tầng cấm chế thủ hộ. Trong này không có một chút nóng nực nào.

Mã Ngọc khen không dứt miệng.

Tuyết Cơ cũng tiếp tục đề tài:

- Thăng nhóc này quan hệ cũng khá rộng.

Về mặt Long Vũ có chút tiểu nhân:

- Việc này tính là cái gì...

Nói xong, hần ghé miệng vào lỗ tai Tuyết Cơ, thấp giọng:

- Chị Tuyết Cơ, em nói thật với chị, chủ nhân của Thanh Tân Tiểu Trúc này là một cô gái.
- Chị biết.

Tuyết Cơ tức giận nói:

- Đứa nhỏ đã nói rồi.
- Hic.

Long Vũ một trận buồn bực.

Mã Hiểu Mai âm thầm suy nghĩ, thật sự kỳ quái. Tên này rốt cuộc có chỗ tốt nào, diện mạo thì bình thường. Tại sao lại hết quen nhiều gái tơ đến như vậy.

- Công tử, tôi tên là Hoa An. Cả Thanh Tân Tiểu Trúc đều do tôi xử lý. Phòng khách cũng đã chuẩn bị xong. Không bằng lúc này mang bằng hữu của anh đi xem qua. Nếu có gì cần, anh có thể nói với tôi, tôi sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của anh.

Cậu bé cung kính nói.

Long Vũ mỉm cười, nói với Mã Hiểu Mai bên cạnh:

- Cũng sắp tối rồi, chúng ta qua đêm ở chỗ này, ngày mai đi hỏi thăm tin tức Mã đại ca.

Khuôn mặt Mã Hiểu Mai lạnh lùng, không một chút tình cảm nào, chỉ thản nhiên gật đầu. Trong lòng nàng vô cùng tức giận, cứ mở miệng ra là gọi một tiếng Mã đại ca.

- Trước tiên chúng ta đi coi phòng.

Long Vũ nói, để cho thăng bé dẫn đường.

Đi vài bước, Long Vũ đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, xin hỏi, tên cậu là gì?

- Hoa An.

Dứa nhỏ cười cười:

- Công tử, tôi đã giới thiệu qua rồi.

Về mặt Long Vũ u ám, vỗ vỗ cái ót, thăm nghĩ mình đúng là óc lợn.

- Cậu là Hoa An. Là do chị Phượng đặt?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Cậu bé đắc ý nói:

- Trước kia tôi không có tên, sau tiểu thư đặt tên cho tôi. Tiểu thư nói, Hoa An là một thư đồng rất nổi danh.

- Cậu thích không?

Long Vũ vừa đi vừa hỏi.

- Thích.

Cậu bé nói:

- Lý tưởng của tôi chính là trở thành một thư đồng siêu việt sản xuất kim bài.

- Siêu cấp thư đồng.

Mã Hiểu Mai xen vào một câu.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Cậu bé nhìn thoáng qua Mã Hiểu Mai, hưng phấn nói:

- Tôi chính là có suy nghĩ như vậy. Chị gái, chị cũng thực sự là có học vấn. Chỉ cần bốn chữ chị đã có thể nói được trong lòng tôi. Tôi rất sùng bái chị...(Tự kỷ vô đối :61:)

- Khụ khụ...

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Hoa An, dẫn đường đi, đừng quên công việc của cậu.

Thanh Tân Tiểu Trúc còn lại bốn phòng trống, vừa vắn cho bốn người Long Vũ. Trong phòng bố trí hết sức đơn giản, nhưng tất cả đều phi thường sạch sẽ, làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Tóm lại bốn người đều rất hài lòng.

Đợi sau khi thu dọn xong hành lý, Hoa An lại xuất hiện trước mặt Long Vũ:

- Công tử, tôi đã chuẩn bị xong đồ ăn, mời mọi người qua dùng cơm.

- Được.

Long Vũ mỉm cười, sau đó cùng ba người Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc, Tuyết Cơ đi tới phòng ăn. Ở trong phòng ăn bố trí vô cùng tráng lệ, điêu long họa phượng, xà ngang bằng gỗ lim, màu sắc bài trí theo phong cách cổ xưa, làm cho người ta cảm giác cao quý, xa hoa.

Bốn người được Hoa An đón tiếp ngồi trên bàn ăn xa hoa. Tuyết Cơ nhìn bố trí trong phòng ăn, hỏi Long Vũ:

- Bạn của em rốt cuộc là người thế nào?

Long Vũ mỉm cười nói:

- Em chỉ biết chị ấy đối với em không có ác ý. Thân phận và lai lịch của chị ấy, em cũng không rõ.

- Ừ.

Tuyết Cơ trả lời một tiếng.

Một lát sau, Hoa An liền bưng đồ ăn sáng lên bàn. Có thịt, có cá, có cả đồ ăn chay. Hương thơm lan tỏa khắp phòng, làm cho người ta không chủ động được mà ngón tay luôn muốn cử động.

Long Vũ đối với đồ ăn luôn có hứng thú. Hắn hít sâu một hơi, lập tức động đũa:

- Chị Tuyết Cơ, chú Mã, Hiểu Mai, chúng ta ăn thôi.

Ngừng một chút, Long Vũ quay đầu hỏi:

- Hoa An, đồ ăn này không phải do cậu làm đấy chứ.

Hoa An cười một tiếng nói:

- Đúng vậy, là do tôi làm. Công tử, cậu còn chưa có biết. Để học nấu ăn, tôi đã ba ngày ba đêm không ngủ. Nhưng mà, trù nghệ của tôi đã thông qua tiểu thư khảo nghiệm. Không nói nhiều nữa, mọi người cùng ăn cho nóng.

Long Vũ nuốt nước miếng, gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào trong miệng, nhắm mắt gặm đầu không thôi:

- Rất ngon, tay nghề rất tuyệt. Hoa an, thực sự cảm ơn cậu.

Hoa An mỉm cười, không hề nói gì, chỉ cung kính đứng một bên, tùy thời phục vụ đám người Long Vũ.

- Hoa An, sau khi ăn cơm, tôi có việc cần nhờ cậu.

Long Vũ dặn giở một tiếng.

- Công tử, Hoa An nghe lời.

Ngay khi Long Vũ ra cửa vài bước, Hoa An cũng lập tức theo đến.

- Hoa An, cậu có rõ ràng tình huống thành Đoan Mộc không?

Long Vũ hỏi.

- Không biết.

Hoa An nói:

- Từ lúc tôi vào thành Đoan Mộc, không có rời Thanh Tân Tiểu Trúc. Hơn nữa, tôi cũng không muốn ra ngoài.

- Vậy cuộc sống hàng ngày như thế nào, thức ăn cậu mua sắm kiểu gì.

Long Vũ hỏi.

- Tiểu thư đã sắp xếp ổn thỏa. Cách vài ngày lại có người mang đồ đến. Đúng rồi công tử, anh có chuyện muốn nhờ tôi ra ngoài lo liệu à?

Hoa An tương đối thông minh.

- Thôi vậy. Để tôi tự mình đi làm.

Long Vũ nghe vậy, cảm thấy Hoa An không đáng tin cậy. Đứa nhóc hơn mười tuổi, suốt ngày không ra bên ngoài thì có thể làm được cái gì.

- Công tử, nếu anh có việc gì cứ phân phó. Tôi tuy ít khi ra khỏi cửa, nhưng quản gia Thanh Tân Tiểu Trúc chẳng bao lâu nữa sẽ tới nhận chức. Ông ta thực ra là một người già đời ở thành Đoan Mộc.

Hoa An đưa mấy ngón tay lên đếm, nói:

- Thực xin lỗi, tôi cũng không biết thành Đoan Mộc đã tồn tại được bao lâu rồi.

- Người ở đâu?

Long Vũ tuy rằng ngạc nhiên, không có thời gian mà hỏi loạn lên. Việc khẩn cấp trước mắt là tìm xem Mã Chính Phong đang ở đâu.

- Nửa đêm ông ấy sẽ tới. Khi tôi chuyển giao một số công việc cho ông ấy, có lẽ cũng gần sáng.

Hoa An trả lời.

Long Vũ nghĩ một chút nói:

- Nhưng vậy đi, sau khi hai người giải quyết xong xuôi, thì dẫn ông ấy đến gặp tôi.

- Vâng.

Hoa An trả lời.

Vô tình đi đến vườn hoa nhỏ, Long Vũ thấy vài bông hoa tươi đong đưa trước gió. Những giọt sương trong suốt bám trên cánh hoa, tinh xảo đẹp dịu dàng, làm cho người ta không tự chủ mà dùng chân thường thức.

Đột nhiên một mùi thơm quen thuộc truyền đến. Đột nhiên một bóng người uyển chuyển đi đến. Người tới là Mã Hiểu mai, nàng chậm rãi nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, em nghĩ muốn đi tìm ông nội.

- Không được.

Long Vũ nói:

- Bên ngoài rất oi bức, với tu vi cùng thể chất của cô tuyệt đối không thể kiên trì. Có thể chưa tìm được ông nội của cô, cô đã gục xuống. Chuyện này cứ giao cho tôi. Tôi đã nói với Hoa An, đến khi trời sáng, sẽ đi ra bên ngoài hỏi thăm tin tức.

- Thực sự?

Mã Hiểu Mai có chút vui sướng.

- Đương nhiên là thật.

Long Vũ nói:

- Chuyện lớn như vậy, tôi có thể nói đùa sao? Yên tâm đi, ông nội của cô là anh em tốt của tôi. Bất kể thế nào tôi cũng không để cho lão ta xảy ra sự cố.

- Cảm ơn.

Giọng Mã Hiểu mai rất nhỏ, nhưng là thật lòng.

- Cảm ơn cái gì. Cô quên rồi sao, cô là bạn gái của tôi.

Khóe miệng Long Vũ hơi mỉm cười:

- Chúng ta còn phải nói những lời khách sáo thế này sao?

Mã Hiểu Mai do dự một chút, cần môi nói:

- Phụ nữ Mã gia chỉ có thể trừ yêu, diệt ma nhưng không thể làm việc mà phụ nữ bình thường như nấu cơm, giặt quần áo, sinh con. Quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ vì lợi ích hai bên. Không biết quan hệ giữa chúng ta có thể bảo trì được bao lâu.

- Lời nguyện rửa sẽ được giải trừ.

Long Vũ đột nhiên nói.

- Không có khả năng.

Mã Hiểu Mai hơi run rẩy:

- Quên đi, không nói việc này nữa. Em phải về trước nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi tìm ông nội.

Mã Hiểu Mai rời đi, Hoa An dẫn một ông lão quần gia mới tới. Long Vũ há hốc mồm, không nói được lời nào. Đầu trọc, làn da khô quắt, nếp nhăn trên mặt nhiều vô số, chỉ có đôi mắt sáng ngời là bề ngoài của lão.

Bởi vì lưng còng, hần đường như phải cố hết sức:

- Ra mắt công tử, tôi tên là Phúc Bá, quần gia của Thân Tân Tiểu Trúc. Từ hôm nay, tôi sẽ giúp Hoa An quản lý nơi này. Đúng rồi, tôi nghe Hoa An nói cậu có việc muốn tôi đi làm, mời cậu phân phó.

- Kỳ thực không phải là chuyện lớn gì. Tôi muốn các người hỏi tin tức một người.

Long Vũ trực tiếp nói:

- Ông ta tên là Mã Chính Phong, là người của thành Đoan Mộc này.

- Mã Chính Phong?

Phúc Bá nghe vậy, sắc mặt liên tục thay đổi:

- Tôi có biết người này, ông ta là một thiên sư. Thật không khéo, ông ta không ở thành Đoan Mộc. Mấy ngày hôm trước tôi có gặp qua ông ta. Ông ta cùng hai người bạn tại công hội chức nghiệp nhận một nhiệm vụ. Có thể đã đi tới rừng Tử Vong.

- Bọn họ chưa trở về sao?

Long Vũ hỏi.

- Hẳn là không có.

Phúc Bá tự tin cười:

- Chuyện ở thành Đoan Mộc, có rất ít chuyện tôi không biết. Hơn nữa tôi đã cùng Mã Chính Phong uống rượu, ấn tượng với ông ta cũng khá tốt. Vì vậy, hẳn là không nhầm. Công tử, thành Đoan Mộc hiện tại đang phải đối mặt với nguy cơ. Không bằng cậu mang mọi người đi tới rừng Tử Vong. Có lẽ khi mọi người trở về, nguy cơ của thành Đoan Mộc có thể giải quyết.

- Có thể không?

Long Vũ nói:

- Ở đó có Hạng Bạt đó.

Phúc Bá cười nói:

- Công tử, tôi cũng không gạt cậu. Chuyện thành Đoan Mộc tiểu thư đã nhúng tay. Chỉ cần tiểu thư xen vào, không chuyện gì là không có phương pháp giải quyết.

- Một khi đã như vậy, chúng tôi sau khi ăn điểm tâm sẽ đi tới rừng Tử Vong.

Long Vũ suy nghĩ một chút liền quyết định.

Sau khi ăn qua điểm tâm, Long Vũ đem chuyện của Phúc Bá nói với mọi người. Sau đó hắn nói:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền xuất phát tới rừng Tử Vong.

Nghe nói ông nội đi vào chỗ nguy hiểm, trong lòng Mã Hiểu Mai khẩn cấp nhất, không cần suy nghĩ nàng liền đồng ý.

Mã Ngọc cùng Tuyết Cơ tất nhiên không có ý kiến.

Sau khi thu thập xong, Phúc Bá cùng Hoa An tiễn mọi người ra cửa. Đứng ở cửa bị hơi nóng xả vào, Phúc Bá vội vàng nói:

- Công tử, tôi có bốn mảnh băng phù, mọi người cầm lấy bên mình, sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nói xong, Phúc Bá hai tay dâng lên.

Long Vũ vội vàng phát cho bốn người.

Nói ra cũng thực kỳ quái, sau khi cầm bằng phù trong tay không khí oi bức không còn ảnh hưởng. Ngược lại, một cảm giác mát mẻ chảy dài toàn thân, cực kỳ khoan khoái.

Đám người Tuyết Cơ vô cùng ngạc nhiên.

Ra bên ngoài thành Đoan Mộc, Tuyết Cơ hỏi:

- Tiểu Vũ, Phúc Bá kia là ai, chị cần bản không thể nhìn thấu tu vi đạo lực của ông ta.

Mã Ngọc cũng nói:

- Người này đích xác không đơn giản, tu vi của ông ta có thể đạt đến tu vi trong truyền thuyết. Ngoài ra, Hoa An kia cũng không phải là người bình thường. Tiểu Vũ, nói thật, đối với người bạn của cháu, chú rất tò mò. Chú thật sự rất muốn gặp cô ấy.

- Sẽ có cơ hội.

Long Vũ cười nói.

Rừng Tử Vong cùng Huyết Quạt Sơn kỳ thực nằm rất gần nhau, so với thành Đoan Mộc cũng không cách bao nhiêu. Dựa vào tốc độ của mọi người, không dùng đến nửa ngày đã tới nơi.

Trên đường, Mã Hiểu Mai đề nghị:

- Cha, không bằng chúng ta phóng ra mấy con Linh Tê Chỉ Hạc, có thể giúp chúng ta càng thêm dễ dàng một chút.

- Đúng vậy.

Mã Ngọc liền đồng ý với ý kiến của con gái. Tinh Tê Chỉ Hạc của Mã gia là tổ truyền, dùng để tìm người, vô cùng linh nghiệm.

Nhớ lần đầu tiên không may tiến vào Huyền Cảnh, Mã Hiểu Mai từng dùng Linh Tê Chỉ Hạc liên lạc với Mã Chính Phong, tránh khỏi nguy cơ vây công của bảy Huyết Bức.

Ngay lập tức, Mã Ngọc, Mã Hiểu Mai liền thả ra bốn con Linh Tê Chỉ Hạc, lần lượt theo bốn phương bay đi.

Nửa giờ sau, Linh Tê Chỉ Hạc mang tin tức trở về, hơn nữa còn mang theo tin tức của Mã Chính Phong.

- Cha xem tin tức này, ông nội hướng chúng ta cầu cứu.

Lông mày Mã Hiểu Mai nhíu lại:

- Ông nội cùng với hai người Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang bị bao vây ở đỉnh núi cách nơi này khoảng mười dặm, tình thế vô cùng nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng đến đó.

Mã Hiểu Mai đọc tin tức trên con Chỉ Hạc.

- Chúng ta đi.

Long Vũ tất nhiên không chậm trễ, quát một tiếng dẫn dò:

- Để cho Linh Tê Chỉ Hạc dẫn đường, chúng ta toàn lực chạy theo.

Mười đoàn đường, đoàn người chỉ dùng mười phút chạy qua.

Đôi mắt Mã Hiểu Mai sáng lên, rất nhanh sẽ gặp ông nội, nhưng sự tình không có thuận lợi. Từ xa nhìn lại, ba người Mã Chính Phong đang phải đối phó với đám Huyết Bức.

Vì giảm bớt áp lực của bọn họ, Mã Hiểu Mai liền cắt đầu ngón tay của mình, cố ý đem đám Huyết Bức dẫn qua. Quả nhiên, ngửi thấy mùi máu tươi, một phần Huyết Bức liền chú ý tới đoàn người Long Vũ.

Ngay sau đó, một đoàn Huyết Bức tấn công bốn người.

Đoàn Huyết Bức bay tới, bốn phía nhất thời xám xịt.

Một cỗ mùi hôi thối nồng nặc xông vào, Tuyết Cơ cùng Mã Hiểu Mai nhú mày. Mã Ngọc nhìn đàn Huyết Bức, từ trong túi áo lấy tấm linh phù tung lên không trung, trong miệng đọc vài câu chú văn. Linh phù từ ban đầu ảm đạm bỗng phát sáng. Một lúc dừng lại trên đỉnh đầu, tạo thành hình dạng Bắc Đẩu Thất Tinh.

Mã Ngọc khẽ quát một tiếng, linh phù Bắc Đẩu Thất Tinh lập tức phóng ra tia sáng màu vàng, bao phủ lấy bốn người. Cùng lúc, mùi hôi thối lập tức bị ngăn cản.

Hơn nữa, đàn Huyết Bức giữa không trung gặp ánh sáng màu vàng cũng có phần sợ hãi.

Mã Ngọc một lúc lên tiếng:

- Đây là Thất Tinh ma trận. Huyền Cảnh có linh khí dồi dào có thể chống đỡ được nửa giờ, còn nửa giờ sau thì khó nói...

codon.tra

143. Chương 3: Huyết Chiến

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 3: Huyết chiến

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Long Vũ nhìn linh phù trên không trung, hơi có chút hâm mộ:

- Chị Tuyết Cơ, sao chị chưa dạy em pháp chú?

Tuyết Cơ tức giận nói:

- Pháp chú cơ bản nhất em còn chưa học, còn muốn học pháp chú cao thâm Thất Tinh Phục Ma.

Ngừng một chút, Tuyết Cơ lại hỏi:

- Tiểu Vũ, em hay tới Huyền Cảnh, đối phó với Huyết Bức chắc em có kinh nghiệm. Em nói xem, chúng ta phải làm cái gì bây giờ?

Đầu đầu.

Long Vũ tuy thường xuyên tới Huyền Cảnh, nhưng Huyết Bức có quy mô khủng bố như vậy, là lần đầu tiên thấy.

Nói thật, lúc này hắn cũng không biết phải làm thế nào.

Trong lúc hắn đang do dự, số lượng Huyết Bức ngày càng nhiều, dường như không e ngại Thất Tinh Phục Ma.

Ánh sáng màu vàng cùng Huyết Bức đụng vào nhau, phát ra tiếng vang chói tai, Huyết Bức lập tức nổ tan.

Như vậy cũng là chuyện tốt.

Chính là số lượng Huyết Bức cực lớn, giống như ruồi bọ ở thế giới sự thật, căn bản là không thể đánh cho hết được. Dần dần sau nhiều lần va chạm, vầng sáng của Thất Tinh Phục Ma càng lúc càng mờ nhạt.

Mã Ngọc nheo đôi mắt nhìn nhìn, đàn Huyết Bức đông nghịt, nhìn mà không thấy giới hạn, thực sự kinh khủng.

- Sao rồi? có phải Thất Tinh Phục Ma không thể khống chế?

Tuyết Cơ nhú mảy hỏi.

- Không phải chú nói có thể kiên trì nữa giờ sao?

Long Vũ cũng hỏi.

Mã Ngọc cười khổ:

- Lúc trước tôi nghĩ là vậy, nhưng không thể tưởng tượng được đàn Huyết Bức lại có số lượng nhiều như vậy. Mọi người nhìn xem chúng nó lần lượt kéo tới, Thất Tinh Phục Ma có lẽ không thể chống đỡ. Mọi người chuẩn bị tinh thần thôi.

Long Vũ cũng có chút sốt ruột, nhìn đám Huyết Bức chết trên mặt đất, nhưng so với đám đang bay trên trời thì không thể so sánh.

Mã Hiểu Mai có chút run run. Trong đời nàng chưa từng gặp qua con vật hung ác như vậy. Cho tới khắc này, cũng thật sự sợ hãi. Nàng thở hổn hển thu hồi ánh mắt. Nhìn thấy mọi người xung quanh không loạn, trong lòng có chút áy náy.

Sau đó, Mã Hiểu Mai cảm ứng được ánh mắt Long Vũ nhìn sang bên nàng. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, nàng bỗng quay đầu, khuôn mặt tái nhợt có chút xấu hổ.

Nàng tin rằng lúc mình sợ hãi, Long Vũ đã chứng kiến thấy.

- Không có việc gì, có tôi ở đây không cần lo lắng.

Vốn tưởng rằng Long Vũ có chút chế giễu. Không biết từ bao giờ, hắn đi tới bên cạnh Mã Hiểu Mai, nói một câu thực ấm áp.

- Ai lo lắng?

Khóe miệng Mã Hiểu Mai xuất hiện một nụ cười lạnh lùng:

- Em sao phải sợ? Em hận không thể giết chết đám Huyết Bức này.

Nói xong, Mã Hiểu Mai mặc lên người bộ chiến y Mã gia, bộ dạng nóng lòng xông lên.

Long Vũ dở khóc dở cười, thầm nghĩ, bà cô này cũng rất quật cường.

Chẳng qua, mọi phụ nữ Mã gia đều như vậy.

Lúc này, toàn bộ Huyết Bức bay lên trên cao, đột nhiên xoay người, từ trên không trung lao xuống dưới, trong mắt cả đám đều đỏ như máu.

Đám Huyết Bức không ngừng va chạm với ánh sáng của trận đồ, do đó càng lúc Huyết Bức bị chết càng nhiều.

Nhưng nhìn đàn Huyết Bức từ trên không trung lao xuống, xem bộ dáng thà chết không chịu lùi bước.

Sắc mặt bốn người tái nhợt. Trên thế gian này hiếm thấy dị vật hung tàn như vậy. Trong lòng đã chuẩn bị sẵn tinh thần trận đồ Thất Tinh Phục Ma bị phá.

Long Vũ chợt phát hiện, mồ hôi đã làm ướt quần áo.

Cả bốn người đều như vậy.

Trên thực tế, trừ ma vệ đạo là chức trách của bọn họ. Nhưng số lượng Huyết Bức nhiều như vậy, bọn họ là lần đầu nhìn thấy.

Hơn nữa, dường như đám Huyết Bức này đã phát điên, hoàn toàn không muốn sống.

- Chủ nhân, có một cỗ lực lượng thần bí sử dụng Huyết Bức này.

La Lâm sau một hồi tính toán, đưa ra một kết luận. Chính nàng cũng không biết ai ở phía sau điều khiển đàn Huyết Bức này.

- Là Hắc Minh sao?

Long Vũ dùng tâm thần đáp lại.

- Không phải.

La Lâm nói:

- Cho dù là Hắc Minh, cũng không có năng lực điều khiển nhiều Huyết Bức như vậy.

Long Vũ thầm kêu khổ, tám chín phần là đám người Mã Chính Phong trêu chọc phải đối thu cường đại hơn Hắc Minh rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Long Vũ biết chuyện ngày hôm nay chẳng lành, khoác bộ trang phục nghề nghiệp tam đỉnh thiên sư lên người, chuẩn bị con mẹ nó đại chiến một hồi.

Dưới công kích không ngừng của Huyết Bức, Thất Tinh Phục Ma trận cũng đã phát ra ánh sáng ảm đạm.

Huyết Bức đầy trời, bốn người vô cùng tập trung, nắm chặt pháp kiếm trong tay.

- Mọi người chuẩn bị, Thất Tinh Phục Ma trận sắp bị phá hủy.

Mã Ngọc hét lên một tiếng, trong tay lấy ra một tờ linh hỏa phù, nháy mắt tung lên hóa thành biển lửa.

- Rít rít...

Những Huyết Bức táng thân trong biển lửa trước khi chết phát ra tiếng thét chói tai. Long Vũ lúc này dựng hết tóc gáy, trái tim đập mạnh, ngực phập phồng.

Cùng lúc đó, hắn nghe thấy một tiếng thét chói tai bên cạnh. Một bàn tay thon dài trắng mịn nắm chặt tay hắn. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của một cô gái. Sắc mặt nàng tái nhợt làm cho lòng người tự dưng đau xót.

Hắn bước lên từng bước, chắn trước người nàng.

Tiếng thở dốc của Mã Hiểu Mai dần bình tĩnh lại, nàng khẽ ngẩng đầu, cắn bờ môi, thìn thoáng qua khuôn mặt của Long Vũ, bông lỏng tay ra.

- Cảm ơn.

Mã Hiểu Mai thản nhiên.

- Không cần khách sáo như thế. Tôi là bạn trai cô, bảo vệ cô là trách nhiệm của tôi.

Long Vũ dụ dằng nói.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, đôi mắt hiện lên một đạo dị sắc, chu cái mỏ lên nhưng không biết nói gì.

- Trảm Thiên Thần Long.

Linh phù của Mã Ngọc dường như kích thích Huyết Bức, đàn Huyết Bức thét chói tai xông tới. Long Vũ không chút thờ ơ, vội vàng phóng xuất Trảm Thiên Thần Long.

Nhưng mà hắn không có để cho La Lâm tăng trưởng đạo lực.

Đó là vũ khí bí mật của hắn, chưa phải tới lúc sống chết, hắn chưa muốn sử dụng.

Trảm Thiên Thần Long rít gào một tiếng, một đầu chui vào giữa đàn Huyết Bức. Lập tức, Huyết Bức kín trời như những bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

Trảm Thiên Thần Long toàn thân phát ra ánh sáng màu vàng chói lọi. Nhìn từ xa trong bóng tối là một dải ánh sáng màu vàng lung linh uốn lượn.

- Tiểu Vũ, tốt lắm.

Tuyết Cơ nhin không được khen ngợi một tiếng. Tuy rằng đang ở trong hiểm cảnh, nhưng trong lòng lại dị thường vui vẻ. Đứa nhỏ này càng ngày càng có tiền đồ.

Trong mắt Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc cũng có suy nghĩ như thế.

Sau khi Tuyết Cơ khẳng định. Trong lòng Long Vũ vô cùng vui mừng. Lúc này đem ngọn lửa màu tím rót vào trong pháp kiếm, bay vào trong đàn Huyết Bức trên không trung chém điên loạn.

Uy lực của ngọn lửa màu tím mạnh hơn nhiều so với ngọn lửa của linh hỏa phù, bầy Huyết Bức bị thiêu thành tro tàn. Nhưng mà những Huyết Bức còn lại cũng không có bị hù dọa, vẫn như trước nhào qua.

- Có người âm thầm khống chế đám Huyết Bức này.

Long Vũ nói.

- Làm sao em biết?

Tuyết Cơ hỏi.

Long Vũ giải thích:

- Huyết Bức này tuy rằng hung ác, nhưng nó cũng có trí tuệ. Mặc kệ là loài vật hung tàn ra sao, nhưng đều có sự sợ hãi trong lòng. Chúng ta vài lần ra sức hủy diệt một lượng lớn Huyết Bức, theo lý luận bọn chúng đã sớm bị chúng ta uy hiếp. Có thể mọi người thấy bọn chúng có một chút sợ hãi. Nhưng hoàn toàn không có bộ dạng sợ chết. Còn có, mọi người có chú ý tới hay không, mắt của bọn chúng là một màu đỏ rực.

Nghe Long Vũ nói vậy, mọi người lập tức minh bạch.

Tuyết Cơ hít sâu một hơi, nhìn Huyết Bức đầy trời nói:

- Có thể khống chế số lượng Huyết Bức như vậy, người này năng lực là thể nào đây?

- Chưa quan tâm đến vấn đề này vội. Chị Tuyết Cơ, chú Mã, Hiểu mai, chúng ta bốn người phòng ngự tạo thành một đường máu, cùng tới chỗ Mã đại ca. Sau đó hỏi tình huống...

Long Vũ đề nghị.

- Được.

Mọi người đồng ý, lập tức kẻ vai chiến đấu. Mã Ngọc cùng Tuyết Cơ một tổ. Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai một tổ. Hai tổ tựa lưng vào nhau, đứng chung một chỗ, chậm rãi tiến chỗ đám người Mã Chính Phong.

Hai nhóm người cách nhau không xa. Nếu là bình thường chỉ cần hai phút là tới nơi.

Chỉ là lúc này bị huyết bức ngăn cản, nửa giờ cũng không tiến đến được.

Không đến hai mươi phút, Long Vũ đã ba lần phóng ra Trảm Thiên Thần Long. Đạo lực trong cơ thể bị tiêu hao rất nhiều.

Nhưng mà nhờ có Trảm Thiên Thần Long, bốn người đã tiếp cận gần đến ba người Mã Chính Phong.

- Mã đại ca, các người rốt cuộc trêu chọc phải người nào thế? Tại sao lại có nhiều Huyết Bức như thế?

Long Vũ vội vàng đặt câu hỏi. Một câu Mã đại ca lập tức bị Mã Hiểu Mai liếc mắt.

Mã Chính Phong vội vàng nói:

- Là Huyết Bức Vương. Chúng ta từ công hội chức nghiệp nhận một nhiệm vụ, lấy nội đan Huyết Bức Vương. Huyết Bức Vương là ma thú lục đỉnh. Lúc đầu chúng ta cảm thấy nhiệm vụ này không coi là khó khăn. Nhưng không ngờ Huyết Bức Vương đã đạt tới bất đĩnh, hơn nữa còn đàn cháu đồng.

Long Vũ toát mồ hôi. Đòi đi cắt tiết Huyết Bức Vương, bảo sao Huyết Bức nhiều như thế.

- La Lâm, mau thu thập tin tức, coi Huyết Bức Vương có nhược điểm nào không.

Long Vũ âm thầm dặn dò.

- Mã đại ca, đệ mang con, cháu của huynh tới đây.

Bị đàn Huyết Bức bao vây, nên không nhìn thấy người thân của mình.

Nghe Long Vũ nói như vậy, Mã Chính Phong lập tức vui sướng, thúc dục Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang tạo thành phòng ngự, tiến tới nhóm người Long Vũ.

Sau năm phút, dưới sự cố gắng của mọi người, hai nhóm nhập lại thành một.

Mã Chính Phong vội vàng hướng tới Mã Ngọc, Mã Hiểu Mai. Thấy máu đen đầy người bọn họ, lập tức vui vẻ:

- Mã Ngọc, Hiểu Mai... Không ngờ đời này còn gặp được các con.

Mã Ngọc nhìn nhìn, sau khi tung ra một đạo linh phù, vội vàng chào:

- Ra mắt cha.

Mã Chính Phong cười lớn nói:

- Con ngoan, không cần đa lễ. Hôm nay ba đời Mã gia tề tụ, chúng ta lên ra tay giết sáng khoái.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai khẽ quát một tiếng.

Mã Ngọc thì không phải nói.

Lúc này, dưới sự khích lệ của tình thân, ba người Mã gia bắt đầu sinh ra chiến ý mãnh liệt.

- Đồng Tâm quyết.

Mã Chính Phong quát to:

- Tiểu Vũ, hộ pháp cho chúng ta.

Long Vũ nghe vậy, lại phóng ra Trảm Thiên Thần Long, bao quanh lấy ba người Mã gia, phòng ngừa Huyết Bức quấy nhiễu. Thủy kiếm trong tay Tuyệt Cơ không ngừng phóng xuất ra khí tức rét lạnh, Thủy kiếm tung bay, rất nhiều Huyết Bức bị đóng băng, liên tục rơi trên mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh.

Giờ phút này, Mã Chính Phong, Mã Ngọc không ngừng truyền đạo lực qua cho Mã Hiểu Mai.

- Keng.

Giữa bóng tối truyền ra một tiếng vang. Mã Hiểu Mai sắc mặt lạnh lùng, chắn trước người Long Vũ rút kiếm. Hồng Tụ kiếm pháp phát ra ánh sáng màu tím, bao phủ xung quanh.

Sát ý cường đại trên người Mã Hiểu Mai tỏa ra khắp nơi. Mặc dù là Long Vũ, cũng phải hơi thay đổi sắc mặt. Tuy vậy, Huyết Bức khắp nơi dường như không biết sợ, từ bốn phương tám hướng vẫn như cũ thi nhau vọt tới.

Mã Hiểu Mai khẽ quát, vẻ mặt cực kỳ kiên định. Dưới sự thúc giục của chủ nhân, Hồng Tụ pháp kiếm phát ra hào quang vạn trượng, quét ngang qua đàn Huyết Bức.

Chỉ thấy kiếm quang đi qua đàn Huyết Bức, mấy trăm con lập tức hóa thành tro bụi.

Trước khi chết, tiếng kêu đau đớn vang lên, làm cho người khác dựng tóc gáy.

Uy lực một kiếm này của Mã Hiểu Mai vô cùng cường đại, nhưng không thể dọa lui đàn Huyết Bức.

- Lũ súc vật, còn không lui đi.

Mã Hiểu Mai quát một tiếng, thân hình trôi nổi giữa không trung, hướng đàn Huyết Bức ra sức chém giết. Một đạo ánh sáng màu tím tiếp tục vung lên, lấy mạng ngàn con Huyết Bức.

Thế nhưng số lượng Huyết Bức xung quanh quá lớn, giết không nổi. Mã Hiểu Mai tuy được ông nội và cha nàng tương trợ, đạo lực tăng lên mấy lần nhưng không khỏi đổ mồ hôi, thở gấp gấp.

Sau đó, ánh sáng màu tím Hồng Tụ pháp kiếm trong tay Mã Hiểu Mai dần yếu đi, trên mặt nàng không còn chút huyết sắc, nhưng nàng như cũ không dừng tay, mấy trăm con Huyết Bức lại hóa thành hư ảo.

Đồng dạng, mọi người chém giết, hơn ngàn con Huyết Bức chết đi.

Thế nhưng chết chóc như vậy, căn bản chẳng thấm vào đâu.

Căn cứ tính toán của La Lâm, số lượng Huyết Bức còn hơn một vạn con.

Số lượng như vậy, cho dù chúng bất động, có thể giết được hết cũng là cho mọi người kiệt sức.

Khuôn mặt Mã Hiểu Mai trắng như tờ giấy, nhìn thấy Huyết Bức vẫn nhào qua, trong lòng bắt đầu sinh ra cảm giác chán nản, giống như là người thường chui đầu vào hầm băng.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy Long Vũ nói:

- Không cần phải lo lắng, tôi đã gọi tiểu hổ đẹp trai tới.

Tình thế cấp bách, Long Vũ lại nhớ tới con mèo tham ăn kia.

Tuy rằng hắn biết Thiên Dực Hổ qua đây cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng hắn vẫn thông tri cho Thiên Dực Hổ.

Mã Hiểu Mai quay đầu, trong giây lát nghe được âm thanh của hắn, trong lòng vui mừng đỏ ửng mặt.

codon.traí

144. Chương 4: Huyết Bức Vương Chết, Gặp Lại Kim Phượng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 4: Huyết Bức Vương chết, gặp lại Kim Phượng

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Sau một hồi chiến đấu ác liệt, lúc đầu là một đám người tụ lại, bây giờ lại tách ra. Mã Chính Phong, Tuyết Cơ, Mã Ngọc một tổ. Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang một tổ, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai một tổ.

Mã Hiểu Mai là người giết được Huyết Bức nhiều nhất. Lúc này, chung quanh hai người số lượng Huyết Bức cũng là nhiều nhất.

Dần dần, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai bị dồn tới một cửa động. Dưới tình huống bất đắc dĩ, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai lui vào trong động.

- Chủ nhân, sự việc có chút không ổn, trong động có thể có Huyết Bức Vương.

Đúng lúc này, thanh âm La Lâm liên báo hiệu.

Long Vũ nhíu mày, dùng tâm thần đáp lại:

- Tại sao lại không nói sớm.

- Xin lỗi chủ nhân, ở giai đoạn này, em chỉ có khả năng tính toán được như vậy.

La Lâm trả lời.

Long Vũ không chút oán giận.

Nếu tiếp tục truy vấn, La Lâm nhất định lại nói nguyên nhân là do tu vi của hắn.

- Ngao.

Đột nhiên, trong động truyền đến một âm thanh chói tai. Từ nơi này có thể đoán được, sinh vật phát ra tiếng gầm rú, vô cùng thống khổ. (Em lại tưởng là con mèo của đại ka Long Vũ :61:)

- Là Huyết Bức Vương.

La Lâm dường như từ âm thanh dự đoán chính xác, vội vàng nói:

- Huyết Bức Vương bị thương. Dường như nó rất thống khổ cùng nóng nảy.

Nói tới đây, La Lâm đề nghị nói:

- Chủ nhân, tiếp tục xâm nhập vào bên trong, thừa dịp nó bị thương, chúng ta đem nó đánh chết. Chỉ cần nó chết, Huyết Bức bên ngoài sẽ không hung tàn như vậy. Đây là cơ hội duy nhất giữ lấy tính mạng. Tỷ lệ thành công là bảy mươi phần trăm. Nó bị thương chúng ta hãy qua giết nó.

Đối với lời nói của La Lâm, Long Vũ chưa bao giờ nghi ngờ.

Nếu như trên đời này, duy nhất Long Vũ không đề phòng, chỉ có thể là La Lâm.

- Làm sao anh biết?

Mã Hiểu Mai ngạc nhiên hỏi.

- Sau này tôi sẽ từ từ giải thích cho cô. Hiện tại, cô theo tôi đến đó.

Long Vũ nói một tiếng, dẫn đường. Nhưng vừa đi được mười bước, thấy vô số Bức Huyết bay ra.

Mã Hiểu Mai cùng Long Vũ ra sức chém giết, không ngừng tiến về phía trước. Nhưng sau đó, dù là Mã Hiểu Mai hay Long Vũ cũng là lực bất tòng tâm.

Đột nhiên, một con Bức Huyết từ phía sau đánh tới Mã Hiểu Mai. Long Vũ đảm nhiệm phòng ngự sau lưng Long Vũ, không kịp xuất kiếm, hấn đành phải dùng thân thể ngăn cản.

- Phốc.

Ngực Long Vũ bị lợi trảo Huyết Bức xé rách, một cổ hàn khí nhập vào trong cơ thể, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Mã Hiểu Mai vội vàng quay người, một kiếm giết chết con Huyết Bức kia.

Khóe miệng Long Vũ chảy ra một vết máu đỏ tươi, nửa thân bên trái bị máu đen của Huyết Bức kia nhuộm đỏ, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Long Vũ giờ phút này phải dựa lưng vào Mã Hiểu Mai mới có thể đứng được. Nhưng Thiên Sư pháp kiếm trong tay tiếp tục phát sáng, một đạo ánh sáng màu tím quấn quanh thanh kiếm.

- Anh Vũ, cảm ơn anh.

Tất nhiên Mã Hiểu Mai biết Long Vũ vì sao bị thương.

Long Vũ đưa tay lau đi vết máu trên miệng, nói:

- Cảm tạ làm cái gì? Cô có tín nhiệm tôi mới để cho tôi phòng ngự phía sau. Tôi có chết cũng phải bảo vệ cho cô.

Đôi mắt xinh đẹp của Mã Hiểu Mai đột nhiên ngấn nước.

Một nam một nữ trẻ tuổi trong động, dựa lưng vào nhau chiến đấu.

Mã Hiểu Mai nhìn thấy Huyết Bức bay múa đầy trời, bỗng nhiên cảm giác vô lực.

Nhưng mà tuy trong hiểm cảnh, có người kề vai chiến đấu, thực sự làm cho nàng hài lòng.

- Ngao, ngao...

Lúc này bên trong động lại truyền ra tiếng gào thét.

Theo tiếng gào thét không ngừng, Huyết Bức xung quanh đột nhiên bay hết vào trong. Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai thấy vậy, tự nhiên không buông tha cơ hội tốt, vội vàng tiến vào bên trong.

Ước chừng mười năm phút, hai người thấy thấy được con Huyết Bức Vương to lớn, đồng thời mùi hôi thối phát ra vô cùng mãnh liệt.

Huyết Bức Vương nhìn qua cũng cao hơn mười thước, tương đồng với những con Huyết Bức khác. Nhưng mà toàn bộ cơ thể của nó màu vàng, trên trán có một cái sừng nhọn. Đôi cặp mắt to trong bóng đêm hiện ra đỏ như máu. Dường như đã tràn ngập sự thống khổ.

Hơi thở của Huyết Bức Vương nặng nề. Long Vũ nhìn kỹ, trong bụng nó không ngừng chảy ra chất mủ, mùi hôi thối cũng là từ đó phát ra.

Huyết Bức bay múa trên không trung, không quan tâm đến Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai đang suy nghĩ cái gì.

- Rống.

Huyết Bức Vương đột nhiên phát ra tiếng kêu giận dữ, lập tức há to miệng, những Huyết Bức xung quanh lập tức bay vào trong miệng của nó.

Cho đến khi con Huyết Bức cuối cùng bay vào trong, Huyết Bức Vương ngậm miệng lại, trong miệng phát ra tiếng nhai bẹ bẹ. Long Vũ lập tức minh bạch, nó muốn những con Huyết Bức này làm thức ăn.

Từng dòng máu đen từ trong miệng nó chảy ra.

Long Vũ và Mã Hiểu Mai đều cảm thấy ghê tởm, có cảm giác buồn nôn.

Mã Hiểu Mai cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hơn nữa lại có cảm giác ghê tởm, lúc này chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi. Nhưng mà lúc này nàng vẫn phải cố kiên trì, nàng nói với Long Vũ:

- Anh Vũ, chúng ta hợp lực công kích miệng vết thương của nó.

Long Vũ trả lời một tiếng, tích tụ ngọn lửa màu tím trong cơ thể, rót vào trên Thiên Sư pháp kiếm. Hắn hai tay nắm chặt chuôi kiếm, hướng tới miệng vết thương ở bụng chém tới.

Huyết Bức Vương dường như cảm ứng được nguy hiểm, nhưng do thân thể cồng kềnh không cách nào di động, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn ngọn lửa đánh vào người.

- Phốc

Ngọn lửa màu tím lập tức xâm nhập vào, vết thương kia mới khép lại một nửa lập tức vỡ tung ra, máu đen từ miệng vết thương phun mạnh ra ngoài giống như ngọn suối.

Huyết tinh bốn phía, mùi hôi thối càng lúc càng tăng.

- Rống.

Trong miệng Huyết Bức Vương phát ra một tiếng gầm rú mang đầy sát khí. Huyết Bức xung quanh lập tức bay tới miệng vết thương, lấy thân thể ngăn chặn vết thương, tránh cho nó không tiếp tục đổ máu.

Sau đó, hai mắt Huyết Bức Vương trừng mắt nhìn Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai. Trong lòng nó đối với Long Vũ có một chút kiêng sợ.

Trên người Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai vốn có vết thương. Lúc này bên trong huyết động u ám, hôi thối, lại liên tục chiến đấu, sớm một chút không chịu nổi.

Tuy nhiên, lúc này đánh trúng Huyết Bức Vương, hai người tinh thần có chút hưng phấn.

Bởi vì vui sướng cùng với hi vọng, trong cơ thể hai người bắt đầu nảy sinh thêm chiến ý.

- Rống.

Lại một tiếng gầm rú vang lên, Huyết Bức trong động dường như nhận được chỉ thị mới, bắt đầu hướng tới Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai tấn công. Dưới tình thế cấp bách, ngọn lửa màu tím trong cơ thể Long Vũ toàn bộ bức ra ngoài, biến thành một tầng ngăn cách trước mặt Mã Hiểu Mai. Huyết Bức tất nhiên e ngại ngọn lửa, những con nào đến gần hoàn toàn bị thiêu chết.

- Anh Vũ, không cần lo lắng cho em, anh đi đối phó với Huyết Bức Vương.

Đối với ngọn lửa thần kỳ trên người Long Vũ, lúc này Mã Hiểu Mai cũng không phải lúc quan tâm.

Nàng chỉ hi vọng Long Vũ có thể nhanh chóng tiêu diệt Huyết Bức Vương, nguy cơ lúc sau có thể xoay chuyển.

- Nhưng mà cô...

Long Vũ có chút quan tâm.

- Không có việc gì.

Khóe miệng Mã Hiểu Mai miễn cưỡng nở nụ cười:

- Chỗ này của em còn có bảy tấm linh phù. Sau khi anh rời khỏi, em sẽ tạo thành Thất Tinh Phục Ma trận, em có thể kiên trì đến lúc anh giết chết Huyết Bức Vương.

- Okie.

Long Vũ gật đầu nói:

- Nhưng mà cô phải cẩn thận một chút.

Nói xong, Long Vũ liền tách ra khỏi chỗ Mã Hiểu Mai, hướng tới chỗ Huyết Bức Vương. Mà lúc này, Mã Hiểu Mai đã phát động Thất Tinh Phục Ma trận, ngăn cản Huyết Bức tấn công.

Huyết Bức trong động ít hơn rất nhiều so với bên ngoài. Dưới tình huống như vậy, ít nhất có thể kiên trì được hơn hai mươi phút.

Long Vũ vô cùng nóng vội, lo lắng cho Mã Hiểu Mai, rống to một tiếng. Toàn bộ lực lượng trong cơ thể dồn lại, như tên rời cung, phóng nhanh tới Huyết Bức Vương. Huyết Bức Vương thấy Long Vũ vọt tới, chân trước vung lên, ý đồ đem tên nhân loại ghê tởm giết chết.

Thân hình Long Vũ linh hoạt, tránh được một trảo của Huyết Bức Vương, lập tức liên hệ với La Lâm mở ra đạo lực tăng trưởng. Cơ hội ngay trước mắt, lập tức phải thành công.

- Trảm Thiên Thần Long.

Khẽ quát một tiếng, Trảm Thiên Thần Long xuất ra, giương nanh múa vuốt hướng tới cơ thể Huyết Bức Vương. Mục tiêu rõ ràng là miệng vết thương của Huyết Bức Vương.

Huyết Bức Vương hiểu rõ ý đồ, ý thức được nguy hiểm, vội vã rống to ra lệnh cho Huyết Bức tiến đến vòng vây. Nhưng mà uy lực của Thần Long, mấy trăm con Huyết Bức thực giống như muối bỏ bể.

- Âm, âm.

Một tiếng vang rất lớn, Trảm Thiên Thần Long đã đi vào miệng vết thương của Huyết Bức Vương.

- Ngao.

Huyết Bức Vương điên cuồng rống to, thân thể đỏ sộ lung lay một chút, nặng nề ngã xuống mặt đất, máu đen trên miệng vết thương không ngừng phun mạnh. Nhưng trong lúc này, một thân màu vàng của Huyết Bức Vương chậm rãi tiêu thất. Thân thể nó nằm trên mặt đất, run rẩy vài cái rồi bất động.

Sau đó, Long Vũ cũng bởi vì hao tổn hết đạo lực, lập tức hôn mê ngã trên mặt đất.

Sau khi Huyết Bức Vương chết, Huyết Bức liền mất đi sự khống chế.

Bản năng hung tàn nên chúng tiếp tục hướng tới công kích Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai. Long Vũ lúc này hôn mê, tình thế vô cùng nguy hiểm. Sắc mặt Mã Hiểu Mai đại biến, vội vàng thao tác Thất Tinh Phục Ma trận, hướng tới phía Long Vũ.

Mã Hiểu Mai đi tới bên cạnh Long Vũ, toàn thân lạnh lẽo ngắt đi.

Trong lòng Mã Hiểu Mai nóng như lửa. Huyết Bức Vương tuy đã chết, nhưng bản thân mình cũng bị trọng thương, dường như rất khó đối phó với tình huống xung quanh.

- Ngao.

Ngay lúc này, phát ra một tiếng mèo kêu truyền tới. Mã Hiểu Mai xoay người, không ngờ lúc này Huyết Bức chẳng biết lúc nào, đã dần dần chuồn sạch.

Mã Hiểu Mai cực kỳ kinh ngạc, nhưng đây cũng là việc tốt. Nàng không nghĩ nhiều, vội vàng tới bên cạnh chăm sóc Long Vũ.

- Anh Vũ, tỉnh lại, nguy cơ đã được giải trừ.

Mã Hiểu Mai lay nhẹ Long Vũ, vẻ mặt vô cùng long lắng.

Lúc này trong bóng đêm, nhẹ nhàng vang lên một tiếng bước chân, nhưng trong tai Mã Hiểu Mai, lại giống như sấm sét giữa trời quang. Trong lòng nàng căng thẳng, quay đầu nhìn về phía tiếng bước chân, đồng thời nắm chặt Hồng Tụ pháp kiếm trong tay, chắn trước Long Vũ. Long Vũ lúc này đang hôn mê, nàng không cho phép ai làm tổn thương đến hắn.

- Ngao.

Tiếng mèo kêu lại truyền đến.

- Là tiểu hổ đẹp trai à?

Mã Hiểu Mai đột nhiên nhớ lại sủng vật của Long Vũ.

- Xoạt.

Trong bóng tối, một đạo bạch quang lao vút vào trong ngực Mã Hiểu Mai, rõ ràng chính là Thiên Dực Hổ.

Đồng thời, một bóng người xuất hiện. Một thân trang phục màu trắng, đôi mắt thanh tú, làn da trắng mịn, xung quanh nàng phát ra ánh sáng màu vàng.

Mã Hiểu Mai trợn mắt há miệng, vẻ mặt cảnh giác.

Khóe miệng cô gái tươi cười, nhìn Mã Hiểu Mai cùng Long Vũ:

- Hai người cũng rất có năng lực, thân thể bị trọng thương mà vẫn có thể giết chết Huyết Bức Vương.

Nói xong, cô gái tiếp tục hướng lên phía trước.

- Đứng lại.

Mã Hiểu Mai cầm Hồng Tụ pháp kiếm trong tay, lớn tiếng nói:

- Cô là ai, tôi không cho phép ai làm tổn thương anh Vũ. Cô nếu dám tiến lên phía trước, cẩn thận tôi giết cô.

- Ha ha.

Cô gái cười một tiếng:

- Cô gái này thật hung dữ, người thanh niên cô ôm trong lòng, là tình lang của cô à?

Nghe thấy hai chữ tình lang, sắc mặt Mã Hiểu Mai lập tức ửng đỏ.

Ngẩng đầu nhìn cô gái, Mã Hiểu Mai lạnh lùng thét lớn:

- Cô nói cái gì thế? Cô rốt cuộc là ai? Nếu cô còn tiến lên, tôi sẽ liều mạng với cô.

- Ngao.

Thiên Dực Hổ kêu một tiếng, đột nhiên nhảy vào trong lòng cô gái, dùng cái lưỡi liếm liếm ngón tay, có vẻ cực kỳ thân mật.

- Tôi là chị Phụng của tiểu Vũ, tôi tới cứu tiểu Vũ.

Cô gái cười nói:

- Thấy cô vì tiểu Vũ khản trương như vậy, tôi thấy rất vui vẻ. Vì cậu ấy có một cô gái liều mình bảo vệ nàng.

- Chị chính là chủ nhân của Thanh Tân Tiểu Trúc?

Mã Hiểu Mai dường như hiểu ra cái gì đó, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm. Được cứu rồi :2.

- Chị Phượng, vừa nãy có chút đắc tội, mong chị không để ý.

Trong giọng nói của Mã Hiểu Mai lộ ra một chút xin lỗi:

- Em không biết chị là chị Phượng. Tiểu Vũ lúc này đang hôn mê, chị có thể tới đây coi qua một chút.

Nàng sau khi giải quyết xong việc liền đi qua Tử Vong Sâm Lâm, ngoài ý muốn đụng phải Thiên Dực Hồ đang vun vút chạy tới giải cứu Long Vũ. Nàng liền đi cùng tới đây.

- Để chị coi...

Kim Phượng một bước đi tới, bàn tay cẩn thận nâng cổ tay Long Vũ lên, cười nói:

- Không có việc gì, chỉ là hao tổn đạo lực quá mức. Chị lập tức có thể làm cho cậu ấy tỉnh lại.

Nói xong, Kim Phượng kích thích đạo lực trong cơ thể, chậm rãi tiến vào trong cơ thể Long Vũ.

Chỉ một lát, Long Vũ liền tỉnh lại.

- Chị Phượng.

Long Vũ thấy cô gái trước mặt, chút ngạc nhiên, sau đó mỉm cười:

- Chị Phượng, sao chị lại ở đây?

Kim Phượng nhìn hấn mỉm cười:

- Tiểu Vũ, chỉ có mấy ngày mà em tiến bộ rất nhiều. Ngay cả chị cũng giật mình.

Long Vũ ngẩn người:

- Chị Phượng, không phải chị đang giải quyết chuyện về Hạng Bạt sao?

Kim Phượng cười nói:

- Yên tâm, chị đã có phương pháp giải quyết. Chị rời nhà đi rèn luyện, đối với thành Đoàn Mộc cũng có ấn tượng. Chị tuyệt đối không cho phép thành Đoàn Mộc bị hủy.

- Chị Phượng, anh Vũ, hai người trước tán gẫu, em ra ngoài trợ giúp ông nội cùng mọi người.

Mã Hiểu Mai chợt nhớ mọi người còn đang chiến đấu bên ngoài.

- Không cần vội.

Kim Phượng đi tới phía Mã Hiểu Mai nói:

- Ăn viên đan dược này, thương thế của em sẽ được cải thiện.

codon.tra

145. Chương 5: Đoàn Mộc Gia Tộc Coi Trọng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 5: Đoàn Mộc gia tộc coi trọng

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Mã Hiểu Mai tiếp lấy viên đan dược màu xanh đậm, không chút do dự nuốt vào. Sau khi vào trong miệng, đan dược kia liền hóa thành một luồng khí mát rượi, tràn vào trong lục phủ ngũ tạng của nàng. Một lúc, toàn bộ ngũ tạng của nàng thư thái hơn rất nhiều.

- Phốc.

Chậm rãi phun ra một ngụm khí độc, khuôn mặt tái nhợt của Mã Hiểu Mai có chút huyết sắc, lúc này nội thương trong cơ thể đã tốt hơn rất nhiều.

- Em không cần phải gấp rút ra ngoài, Huyết Bức Vương đã chết, toàn bộ Huyết Bức bên ngoài đã bị hù dọa. Mọi người bên ngoài đang chữa thương, không xảy ra chuyện gì nữa.

Kim Phượng chậm rãi nói.

Nghe Kim Phượng nói vậy, vẻ mặt lo lắng của nàng không còn.

- Chị mang hai người ra ngoài.

Kim Phượng dịu Long Vũ đứng lên.

- Meo.

Thiên Dực Hồ nhảy lên đầu vai Long Vũ, lè lưỡi, ý đồ lấy lòng hắn.

- Cút đi.

Long Vũ tức giận Thiên Dực Hồ tới muộn, xua tay nói:

- Con mèo hôi lông, trong mắt mày còn có chủ nhân như tao không?

- Meo.

Thiên Dực Hồ nhảy lên trên vai Kim Phượng, ủy khuất kêu một tiếng.

Kim Phượng nhẹ nhàng cười:

- Tiểu Vũ, thực là oan uổng cho tiểu hổ. Sở dĩ Huyết Bức Vương bị thương, cũng là do nó gây ra. Nhận được thư cầu cứu của em, nó cũng từ ngàn dặm vội vã tiến tới.

Long Vũ kinh hãi, mang toàn bộ hoài nghi nhìn Thiên Dực Hồ:

- Chú em ở cách đây ngàn dặm? Anh mày tin sao nổi? Huống hồ, chú em lại có thể đấu lại được Huyết Bức Vương?

- Tiểu Vũ, em thật là.

Kim Phượng cười nói:

- Tuy rằng em là chủ nhân của tiểu hổ, lại không biết chút gì bổn sự của nó. Tương lai khi nó trưởng thành, có lẽ nó thực sự càng thêm lợi hại.

Nói tới đây, Kim Phượng sâu xa nói:

- Chỉ là chị nhìn không ra nó từ chỗ nào chui ra...

- Vâng.

Long Vũ cười hắc hắc:

- Kỳ thực em cũng không biết.

- Ngao.

Thiên Dực Hồ hiển nhiên có thể nghe hiểu Kim Phượng đang thổi phồng nó, đắc ý kêu lên một tiếng, lại nhảy lên đầu vai Long Vũ. Lúc này hắn không còn đuổi nó đi. Trong lòng hắn có chút cân nhắc, muốn tìm chút cơ hội để nói chuyện chút với nó.

- Tiểu Vũ, suýt chút chị quên không nói với em. Em có một cô bạn gái thật tuyệt vời.

Kim Phượng cười nói:

- Lúc trước cô ấy hiểu làm chị là địch nhân, liều chết bảo vệ em, thậm chí còn cùng chị liều mạng.
- Vậy à.

Long Vũ nhẹ nhàng đáp lại.

Trong bóng đêm, sắc mặt Mã Hiểu Mai hơi đỏ lên.

Dọc đường đi, mọi người yên lặng không nói gì.

Hai tròng mắt Mã Hiểu Mai nhìn nhìn hần, chợt phát ra chút nhu tình, thản nhiên nói:

- Không sao... Anh chẳng phải cũng liều chết bảo vệ em sao?

Đi ra ngoài động, đã thấy Mã Chính Phong, Mã Ngọc, Tuyết Cơ, Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang chữa thương xong, nhìn cái động chờ người đi ra.

- Tiểu Vũ, em không sao chứ?

Tuyết Cơ vội vã tiến tới, hai tay nâng bả vai Long Vũ, vẻ mặt lo lắng. Trong lòng Long Vũ ấm áp nói:

- Chị Tuyết Cơ, em không sao. Huyết Bức Vương đã chết rồi.
- Ủ, mọi người đều biết Huyết Bức Vương là do em giết.

Trên mặt Tuyết cơ hiện lên vẻ kêu ngạo:

- Tiểu Vũ, em là niềm kêu hãnh của chị. Nếu sư tử hiện tại biết tình huống, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Nghe Tuyết Cơ nói như vậy, Long Vũ vội vàng nhìn sang phía Mã Chính Phong:

- Mã đại ca, đệ nhờ huynh tìm người, có tin tức gì không?
- Mấy hôm trước, huynh nhận được tin tức, Long Thiên Trạch xuất hiện ở trong thành Hoành Thủy.

Mã Chính Phong trầm giọng nói.

Long Vũ định mở miệng hỏi, Kim Phượng đột nhiên nói:

- Chỗ này không phải là chỗ nói chuyện. Chúng ta trước tiên nên về thành Đoan Mộc.

Sau khi đoàn người thu dọn thỏa đáng, lập tức chuẩn bị trở về.

- Meo.

Đúng lúc này, Thiên Dực Hồ từ đầu vai Long Vũ nhảy dựng lên, hóa thành một đạo bạch quang, lọt vào trong sơn động Huyết Bức Vương.

- Đây.

Long Vũ buồn bực:

- Tại sao lại chuồn thế?

Kim Phượng cười nói:

- Kệ nó đi. Tiểu hồ nhất định là đi lấy nội đan của Huyết Bức Vương.

Quả nhiên, sau hai phút, hai chân Thiên Dực Hồ ôm một nội đan màu vàng xuất hiện trước mặt mọi người.

- Meo.

Thiên Dực Hồ đem nội đan đưa cho Long Vũ. Nhưng mà không ít đôi mắt nhìn vào nội đan của Huyết Bức Vương, khóe miệng còn nhỏ dãi.

- Thực sự cho tao?

Long Vũ cười cười, lập tức vuốt vuốt đầu nó nói:

- Chú em ăn đi, loại này không hữu dụng với tao.

- Ngao.

Thiên Dực Hồ kêu một tiếng, đem nội đan Huyết Bức Vương nuốt vào bụng. Ngay lập tức, quanh thân nó xuất hiện một màu vàng chói lọi.

- Tiểu Vũ, em còn không có biết. Tiểu hổ của em mấy ngày này ăn quá nhiều nội đan ma thú, tốc độ phát triển cực kỳ nhanh.

Kim Phượng nói.

Long Vũ buồn bực. Chính mình thực sự cũng không thể hiểu rõ Thiên Dực Hồ.

Người làm chủ như hắn, thực không làm tròn bốn phận.

Trở lại thành Đoan Mộc, mọi người cảm thấy hơi nóng quả nhiên không còn. Nhưng trong không khí cũng vẫn còn có chút không dễ chịu. Kim Phượng cười nói:

- Hạng Bạt Vương không có rời đi, nhưng mà chúng tôi đã thỏa thuận với hắn. Ba ngày sau sẽ rời khỏi thành Đoan Mộc.

Long Vũ cùng mọi người nghe thấy như vậy, âm thầm suy nghĩ. Không biết ai đi đàm phán, người này thực lợi hại.

Ngay lúc này, xuất hiện đoàn người nghênh đón đám người Kim Phượng. Với đôi mắt tinh đời của Thiết Lang, nhận ra người cầm đầu là bát đỉnh kiếm tiên Đoan Mộc Chính.

Long Vũ đề phòng, nghĩ thầm Đoan Mộc Chính này không phải là tới trả thù mình chứ?

Mã Chính Phong cùng Long Vũ lập tức đề phòng, không một chút thờ ơ.

- Không cần lo lắng.

Kim Phượng dường như nhìn ra tâm tư của hai người, cười nói:

- Người này chắc là tới tìm chị.

Quả nhiên, Đoan Mộc Chính xua tay bảo đại đội nhân mã dừng lại, một mình đi lên phía trước. Ánh mắt hắn nhìn qua Long Vũ, sau đó lập tức hướng về phía Kim Phượng, cung kính nói:

- Kim Phượng tiểu thư, gia huynh thành chủ Đoan Mộc cho tôi tới nghênh đón cô, mời cô tiến đến phủ đệ, bàn chuyện đại sự.

Đoan Mộc Chính cũng không phải lần đầu nhìn thấy Kim Phượng. Đối với cô gái thần bí này, hắn vừa kính vừa sợ.

- Chuyện Hạng Bạt Vương, tôi sẽ hết sức, bởi vì tôi cũng là thành viên của thành Đoan Mộc. Nhưng mà ngày hôm nay ở chỗ tôi, còn có vài người bạn.

Kim Phượng chỉ chỉ Long Vũ:

- Ông hắn là đã biết.

Đoan Mộc Chính không hiểu Kim Phượng có ý gì, ánh mắt hơi chuyển một chút, nhướn miệng cười:

- Đoan Mộc Chính cùng vị tiểu anh hùng này gặp qua một lần, chỉ là không biết tước danh của vị tiểu anh hùng này.

Kim Phượng cười nói:

- Hôm nay ông nhớ cho kỹ. Đây là Long Vũ tiểu đệ đệ của tôi. Còn có vài vị bên cạnh, đều là khách quý của tôi. Sau này khi tôi không có ở đây, làm phiền Đoan Mộc gia tộc chiếu cố một chút. Không biết Đoan Mộc gia tộc có cho tôi chút mặt mũi này hay không?

- Kim Phượng tiểu thư quá lời.

Đoan Mộc Chính vội vàng cung kính:

- Kim Phượng tiểu thư đã có lời như vậy, Đoan Mộc gia tộc tất nhiên hết sức làm việc. Hôm nay tôi thay mặt thành chủ Đoan Mộc hứa. Từ nay trở đi mấy vị bằng hữu của Kim Phượng tiểu thư, chính là khách quý của gia tộc Đoan Mộc.

Lời này vừa nói ra, đám người Mã Chính Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhất là Mã Chính Phong, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

- Được rồi.

Kim Phượng dường như rất hài lòng với thái độ của Đoan Mộc chính nói:

- Phần nhân tình này của gia tộc Đoan Mộc, tôi sẽ ghi nhớ.

- Kim Phượng tiểu thư khách khí rồi.

Âm thanh Đoan Mộc Chính khách khí:

- Ai ai cũng biết, cô là đại ân nhân của thành Đoan Mộc. Cũng chính một mình cô xâm nhập xuống dưới lòng đất đàm phán cùng Hạng Bạt Vương, cũng thuyết phục hắn sớm rời khỏi thành Đoan Mộc, toàn bộ mọi người sẽ ghi nhớ trong lòng. So với chuyện của chúng tôi vô cùng bé nhỏ, không đáng được so sánh. Kim Phượng tiểu thư, nếu cô không tiện đến phủ đệ gia huynh, tôi đây xin bẩm báo, sau đó cùng gia huynh tiến tới Thanh Tân Tiểu Trúc. Ý tiểu thư thế nào?

- Tùy tiện.

Kim Phượng trả lời một tiếng, không quan tâm đến Đoan Mộc Chính, mang theo đám người Long Vũ tới Thanh Tân Tiểu Trúc.

Trên đường, mọi người đưa mắt nhìn, theo như lời nói của Đoan Mộc Chính, đại anh hùng kia chính là Kim Phượng.

Điều này làm cho mọi người đối với Kim Phượng lại càng sinh ra tò mò.

Tuyệt Cơ, Mã Ngọc là lần đầu tiên vào Huyền Cảnh. Liên tiếp trải qua những chuyện vừa rồi, làm cho thần kinh hai người có chút khó tiếp nhận. Còn so với Huyền Cảnh, cái gọi là cao thủ, đại thần thông ở thế giới sự thực, là một chuyện quá buồn cười.

Hạng Bạt?

Một sinh vật tồn tại trong huyền thoại.

Kim Phượng, một cô gái mảnh mai.

Ai có thể tượng tượng được đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng tình huống này, Kim Phượng một mình xuống dưới lòng đất đàm phán với Hạng Bạt Vương, hơn nữa còn đạt được kết quả như thế, công lao như vậy lấy cái gì có thể so sánh được?

Không nghi ngờ gì, có thể làm được chuyện như vậy, trừ bỏ dũng khí lớn còn phải có thực lực khủng bố. Nếu không, Hạng Bạt không thềm liếc mắt chứ đừng nói đến đàm phán.

Sau khi đoàn người đi vào Thanh Tân Tiểu Trúc, Hoa An, quân gia Phúc Bá đã sớm chờ đợi. Sau khi dàn xếp một hồi, Long Vũ tới bên Mã Chính Phong hỏi tin tức Long Thiên Trạch.

- Mã đại ca, huynh nói chú Long Thiên Trạch xuất hiện ở thành Hoành Thủy? Thành Hoành Thủy kia nằm ở chỗ nào? Huynh nói cho đệ biết đường tới đó, em muốn tới thành Hoành Thủy.

Long Vũ sốt ruột nói.

- Cái này...

Mã Chính Phong nói:

- Tiểu Vũ, thành Hoành Thủy cách thành Đoan Mộc ít nhất mấy vạn dặm, ở giữa còn có một cái hồ Linh Uyên. Linh Uyên sâu không thể lường được, được đồn đãi là ác thủy đệ nhất Huyền Linh Thiên. Bên trong sóng dữ cuộn cuộn ngập trời, mùi hôi hung thiên, căn bản không thể xuyên qua.

- Ngự kiếm phi hành cũng không thể sao?

Tuyết Cơ xen vào.

- Không được.

Nói chuyện chính là Văn Nguyệt Thiên:

- Bên trên Linh Uyên bao phủ một cỗ chương khí. Ngay cả người có tu vi bát đỉnh chỉ cần hít vào một chút, hoặc để làn da chạm phải cũng sẽ hóa thành đồng máu.

Long Vũ hít sâu một hơi:

- Theo như lời của các người, tòa thành thị này là không thể lui tới.

- Cũng không phải như thế.

Mã Chính Phong vuốt râu nói:

- Ngày mười lăm mỗi tháng, sóng hồ Linh Uyên sẽ yên lặng, chương khí cũng bị gió lốc thổi bay. Sau đó có thể đi dò qua. Nhưng mà, mấy tháng gần đây, đi dò trên hồ Linh Uyên cũng không còn an toàn. Tháng trước nghe nói trong ngàn người đưa đồ, đã chết một trăm người, bọn họ đều bị ma thú đánh nghiêng thuyền sau đó rơi xuống hồ bị ma thú xé xác.

Long Vũ nghe vậy, không chút sợ hãi, hần nghiêm túc nói:

- Đệ không sợ, nhất định đệ phải qua. Đúng rồi, bây giờ tại Huyền Cảnh đang là ngày bao nhiêu?

- Ngày mười sáu tháng chín.

Thiết Lang nói:

- Cậu ít nhất phải đợi thêm một tháng.

- Ồ.

Long Vũ nói:

- Cũng chỉ là ba ngày ở thế giới sự thật.

- Đúng như vậy.

Mã Chính Phong hỏi:

- Tiểu Vũ, ta nghe Hiểu Mai nói, đệ lần này tiến vào Huyền Cảnh là vì phong ấn của yêu hồ?

Long Vũ vội vàng nói:

- Đúng vậy. Mã đại ca, huynh có phương pháp giải trừ phong ấn của yêu hồ chứ? Đệ còn phải khẩn cấp cứu người.

- Giải trừ phong ấn của yêu hồ không khó, chỉ cần có Huyền Linh Thảo, Vô Căn Thủy, Luân Hồi quả hợp thành đan là được. Trong đó Huyền Linh Thảo, Vô Căn Thủy căn bản rất dễ tìm kiếm, chỗ nào cũng có, nhưng mà quả Luân Hồi, phải có cơ duyên mới có thể gặp.

Mã Chính Phong nói.

- Không cần thiết phải phiền toái như vậy.

Chẳng biết khi nào, Kim Phượng đẩy cửa tiến vào cười nói:

- Tiểu Vũ, chị có một tấm linh phù. Chỉ cần em cầm tấm linh phù này tiến vào là có thể giải trừ được phong ấn của yêu hồ. Đúng rồi, Đoan Mộc Liệt cùng Đoan Mộc Chính sắp tới, em có muốn cùng chị gặp bọn họ.

Qua một thời gian ngắn, có lẽ chị phải trở về gia tộc, đến lúc đó nếu em tới thành Đoan Mộc, có thể trực tiếp gặp bọn họ hỗ trợ.

- Nếu như vậy, em cùng chị gặp bọn họ.

Long Vũ gật gật đầu.

- Đúng rồi... Em không phải là muốn tìm người sao?

Kim Phượng nói:

- Đợi lát nữa em đem tin tức nói cho Đoan Mộc Liệt, để cho hắn phải người đi hỏi thăm, như vậy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Tốt, tốt.

Nói chuyện chính là Tuyết Cơ:

- Tiểu Vũ, đợi lát nữa em đem chuyện tình nói với thành chủ thành Đoan Mộc, như vậy có thể sớm một chút tìm thấy tin tức của cha mẹ...

- Chúng ta đi thôi.

Kim Phượng mỉm cười.

Kim Phượng đi rồi, Hoa An liền gõ cửa tiến vào:

- Các vị khách quý, đây là đan dược tiểu thư đặc chế, có bốn viên bồi bổ nguyên lực. Các vị ăn nó đi, tôi sẽ vì các hộ pháp. Sau khi các vị ăn xong, hãy vận công hấp thu.

- Đa tạ.

Tuy rằng không biết lai lịch của Kim Phượng, nhưng nàng là bằng hữu của tiểu Vũ. Mọi người không chút do dự, vội vàng ăn đan dược, yên tâm vận công.

Trong con người Đoan Mộc Liệt sáng ngời có thần, hơi thở nhẹ nhàng, căn bản không giống một cường giả, nhưng mà nghe nói hắn có tu vi trên cả bát đỉnh kiếm tiên, lực lượng vượt qua cả Đoan Mộc Chính. Nhưng là hơn mười năm qua, chưa ai từng thấy Đoan Mộc Liệt rút kiếm.

- Hai vị, hữu lễ.

Kim Phượng đi vào phòng khách, mỉm cười hướng tới chào hỏi hai người. Đoan Mộc Liệt cùng Đoan Mộc Chính vội vàng đứng dậy. Đoan Mộc Liệt cười nói:

- Ha ha. Kim Phượng tiểu thư thực rực rỡ. Vị này có phải là Long Vũ tiểu huynh đệ.

Long Vũ vội vàng nói:

- Tại hạ chính là Long Vũ, ra mắt hai vị tiền bối.

- Ha ha...

Đoan Mộc Liệt cười cười đi tới:

- Tiểu huynh đệ khách khí, cậu là đệ đệ của tiểu thư Kim Phượng, chính là bằng hữu của Đoan Mộc gia. Nói cái gì tiền bối, thực quá khách khí. Cậu nếu không chê, có thể xưng hô là Mộc đại ca đi. Mặc khác tôi không dám nói, nhưng chỉ cần cậu ở thành Đoan Mộc, chúng tôi sẽ đối đãi hết sức, không để cho cậu gặp chút ủy khuất nào.

- Đã như vậy, xin đa tạ Mộc đại ca.

Long Vũ liền vui vẻ lĩnh mệnh.

Sau một lúc chào hỏi, bốn người cùng ngồi xuống.

Quản gia Phúc Bá tự mình dâng trà, hương thơm lan ra bốn phía. Long Vũ là người đầu tiên nhấp một ngụm:

- Chị Phượng, trà ngon, trà ngon...

Đoan Mộc Liệt, Đoan Mộc Chính cũng đồng thời nâng chén trà lên nhấp một ngụm. Vừa vào trong miệng, hương thơm trực tiếp chạy thẳng vào trong tim gan, thực sự là trà ngon hiếm có.

Sau khi đặt chén trà xuống, Đoan Mộc Chính lắp tức đứng dậy nói:

- Tiểu thư Kim Phượng, đây là bảy tấm ngọc bội dành cho thượng khách, trên bề mặt có chữ ký của gia huy, tặng cho bằng hữu của cô.

- Tiểu Vũ, nếu Đoan Mộc gia tộc khăng khải như vậy, em liền thay mặt mọi người nhận lấy đi.

Kim Phượng nói.

- Vâng.

Long Vũ gật gật đầu thu bảy mảnh ngọc bội, trong lòng âm thầm cảm kích Kim Phượng. Trên thực tế, Long Vũ cũng chẳng cần đến ngọc bội này, chủ yếu là đám người Mã Chính Phong, Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang. Bọn họ là người dân thành Đoan Mộc. Giờ đối với bọn họ, mảnh ngọc bội này vô cùng có ý nghĩa.

Ngừng lại một chút, ánh mắt Đoan Mộc Liệt chuyển hướng tới Kim Phượng cẩn thận hỏi:

- Tiểu thư Kim Phượng, cô xem chúng ta có phải chuẩn bị một ít lễ vật tặng cho Hạng Bạt, chỉ cần hần tuân thủ lời hứa rời khỏi thành Đoan Mộc.

- Không cần.

Kim Phượng cười lạnh:

- Tôi cùng Hạng Bạt đã thương lượng, hần tuyệt đối không nuốt lời, các người cứ yên tâm đi. Thành chủ Đoan Mộc, tôi nghĩ ông cần phải đặt hết tinh thần trên đám người hắc ám tu chân. Không biết các người có chú ý đến hay không, lúc này hắc ám tu chân xuất hiện càng ngày càng nhiều ở trên Huyền Linh Thiên.

- Việc này... Lão phu cũng có từng nhận được tình báo. Nhưng vì chuyện tình Hạng Bạt gần đây, nhất thời không đủ thời gian để giải quyết.

Đoan Mộc Liệt nghĩ một chút nói:

- Tiểu thư Kim Phượng. Chuyện về Hạng Bạt liên quan đến sự tồn vong của thành Đoan Mộc, vì thế nên tôi hi vọng phải cản trở một chút.

- Không có gì đáng ngại.

Kim Phượng nghiêm túc nói:

- Chuyện này xem như đã được giải quyết. Ba ngày sau, Hạng Bạt phải rời khỏi thành Đoan Mộc.

Đoan Mộc định nói gì đó, nhưng sau suy nghĩ một chút lại thôi. Tuy rằng không rõ lai lịch của Kim Phượng, nhưng sau khi nàng xâm nhập xuống lòng đất, Hạng Bạt cũng đem ngọn lửa bên ngoài cơ thể thu hồi lại, thành Đoan Mộc không còn nóng lực như trước nữa.

Chỉ đơn giản như vậy, có thể tin tưởng được lời nàng nói.

codon.tra

146. Chương 6: Đột Phá Cảnh Giới Màu Tím

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 6: Đột phá cảnh giới màu tím

Dịch: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Nhưng sự việc lớn như vậy, Đoan Mộc Liệt cũng không dám thờ ơ.

- Hai vị, tôi hiểu suy nghĩ của hai vị.

Kim Phượng trầm giọng nói:

- Các người cố gắng đợi đến ba ngày, trong vòng ba ngày sẽ có thay đổi rõ ràng. Cho dù các người hoài nghi năng lực của tôi, nhưng chỉ ba ngày thành Đoan Mộc cũng không thể bị hủy diệt. Trong vòng ba ngày, nếu Hạng Bạt không có rời đi, như vậy các người dựa theo phương thức của mình đi giải quyết cũng không muộn.

Giọng nói của Kim Phượng có chút bất mãn.

Đoan Mộc Liệt chủ động xin lỗi nói:

- Thực sự xin lỗi, tiểu thư Kim Phượng. Không phải chúng tôi hoài nghi cô, cũng không phải không tin năng lực của cô. Nhưng sự việc này quá quan trọng, tôi không dám thờ ơ.

- Tôi có thể hiểu được tâm tình của các người.

Kim Phượng nói:

- Trở về đi, ba ngày sau sẽ rõ ràng.

- Nếu đã là như vậy, chúng tôi xin cáo từ.

Đoan Mộc Liệt nói.

- Đợi một chút.

Ngay khi Đoan Mộc Liệt, Đoan Mộc Chính chuẩn bị rời đi, Kim Phượng gọi bọn họ lại:

- Tôi chút nữa quên, có một số việc cần hai người hỗ trợ.

- Có việc gì cứ phân phó là được.

Đoan Mộc Liệt vội vàng dừng bước.

Kim Phượng nhìn về phía Long Vũ, ý bảo hắn nói. Long Vũ hiểu ý, vội vàng nói:

- Hai vị đại ca, tôi cần các người hỗ trợ hỏi thăm tin tức của ba người tại Huyền Cảnh.

- Xin lắng nghe.

Đoan Mộc Liệt nói:

- Là những ai? Cậu đem tính danh bọn họ nói cho tôi biết, anh em chúng tôi sẽ sai người đi tìm.

- Bọn họ tên là Long Thiên Diệu, Long Thiên Trạch, Thủy Tiên.

Trong ánh mắt tràn ngập chờ mong:

- Hai vị đại ca, xin nhờ. Bọn họ đều là thân nhân của tôi.

- Yên tâm đi.

Đoan Mộc Liệt nói:

- Người anh em. Chuyện của cậu cũng là chuyện của chúng tôi. Chúng tôi sau khi trở về, liền an bài chuyện này. Chỉ cần có tin tức của những người này, chúng tôi sẽ đưa tin về Thanh Tân Tiểu Trúc. Cậu nghĩ vậy được không.

Long Vũ nói thêm:

- Hai vị đại ca. Nghe nói Long Thiên Trạch một mình xuất hiện tại thành Hoành Thủy cách đây mấy vạn dặm. Nhờ hai vị chú ý một chút.

- Vậy à.

Khuôn mặt Đoan Mộc Liệt nhăn nhó:

- Tiến đến thành Hoành Thủy, bắt buộc phải đi qua Linh Uyên. Chỉ là Linh Uyên không còn dễ đi như trong suy nghĩ của mọi người ngày trước nữa. Ngay cả ngày mười lăm, đều không nắm chắc mười phần an toàn khi đi qua.

- Đại ca.

Đoan Mộc Chính im lặng từ đầu xen vào:

- Đệ có thể sử dụng mạng lưới của chức nghiệp công hội liên hiệp cùng với thành Hoành Thủy liên hệ. Hẳn là không có vấn đề.

- Ha ha.

Đoan Mộc Liệt cười:

- Đúng vậy. Sao ta lại quên đệ là người chức nghiệp công hội liên hiệp. Được, cứ vậy đi.

- Đoan Mộc thành chủ, ông trước tiên quay về. Tôi còn có vài lời nói với đệ đệ của ông.

Kim Phượng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

- Được.

Đoan Mộc Liệt nghe vậy, có thâm ý nhìn qua đệ đệ mình, sau đó lập tức ra ngoài. Long Vũ cũng biết thân biết phận lui ra.

Khi trong phòng chỉ còn Đoan Mộc Chính cùng Kim Phượng, Kim Phượng mở miệng nói:

- Đoan Mộc Chính, lần trước ông cùng hắc ám tu chân Vu Chiến Thiên thông đồng làm bậy, dường như muốn giết cả tiểu Vũ. Việc này đại ca của ông có biết không?

Lời vừa nói ra, trên trán Đoan Mộc Chính ứa đẫm mồ hôi, hắc vội vàng nói:

- Tiểu thư Kim Phượng nguôi giận, lần đó tôi bị ma quỷ ám ảnh. Vả lại tôi cũng không biết tiểu huynh đệ là người của cô. Sau này tôi cũng không làm tổn thương cậu ấy đến một sợi lông. Còn chuyện liên thủ với Vu Chiến Thiên, xin tiểu thư đừng nói với gia huynh. Đoan Mộc Chính xin chấp nhận lời dạy, tuyệt đối không cùng hắc ám tu chân có bất kỳ dây dưa gì nữa.

- Hừ.

Kim Phượng hừ lạnh một tiếng:

- Việc tôi quản rất nhiều. Nếu ông có can đảm làm thương tổn tiểu Vũ, tôi sẽ cho ông cùng cả Đoan Mộc ta tộc toàn bộ diệt vong. Đừng hoài nghi năng lực của tôi, tôi có thể làm cho Đoan Mộc gia tộc các người vạn kiếp bất phục...

Lúc này, trực giác toàn thân Đoan Mộc Chính giống như tiến vào hầm băng. Hắc âm thâm hời hện, lần đó không nên sinh ra tà niệm cùng Vu Chiến Thiên liên thủ.

- Kim Phượng tiểu thư, xin cô yên tâm, tôi sẽ ghi nhớ lời chỉ dạy.

Đoan Mộc Chính không dám có chút lãnh đạm, cố nén sợ hãi trong lòng.

- Hừ.

Kim Phượng nói:

- Tôi không tin nhân phẩm của ông. Nhưng mà khi làm việc, ông nên suy nghĩ một chút.

- Đoan Mộc Chính hiểu được.

- Hiểu được là tốt rồi. Nếu không, hậu quả tuyệt đối không phải ông có đủ khả năng thừa nhận. Tốt rồi, ông đi đi.

Kim Phụng không kiên nhẫn xua tay.

Đoàn người Mã Chính Phong cầm ngọc bội trên tay, nét mặt hồ hởi cùng cảm kích.

Mã Hiểu Mai không cho là đúng:

- Hừ, chỉ là một miếng ngọc bội, ông nội, ông cũng không cần phải mang ơn như vậy.

- Đứa nhỏ ngốc.

Mã Chính Phong giận tím mặt, lạnh giọng nói:

- Đứa nhỏ này không được nói bậy, đây là ngọc bội dành cho khách quý của gia tộc Đoan Mộc. Đối với chúng ta mà nói, cháu có biết nó quan trọng thế nào không? Nói cho cháu biết, với mảnh ngọc bội này, từ hôm nay trở đi, chúng ta ở trong thành Đoan Mộc giống như từ địa ngục lên thiên đường. Tiểu Vũ, thật sự cảm ơn đệ, huynh từ khi gặp đệ, vận khí thực sự quá tốt.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Mã đại ca, đều là huynh đệ, khách khí như vậy làm gì.

Trên thực tế, Long Vũ phải cảm ơn Mã Chính Phong. Không có ông ta, Long Vũ sao có được lệnh bài Phụng Hoàng. Nếu không có lệnh bài Phụng Hoàng, Long Vũ cũng không có khả năng tùy ý từ thế giới thực tới Huyền Cảnh. Tu vi cũng không có khả năng tăng tiến như thế.

Hiện giờ, Mã Chính Phong nhờ có Long Vũ lấy được ngọc bội khách quý của gia tộc Đoan Mộc. Coi như có chút báo đáp.

- Ha ha, nói rất có lý.

Mã Chính Phong phát ra tiếng cười sảng khoái.

Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang cũng nói lời cảm ơn.

Nhưng mà Tuyết Cơ, Mã Ngọc không có cảm giác như thế. Nhưng mà tác dụng của mảnh ngọc bội này cũng không phải là đồ bỏ. Hơn nữa, Tuyết Cơ thấy nó làm vật trang sức đeo trên cổ cũng rất đẹp.

Sau một lúc hàn huyên, Mã Hiểu Mai hẹn ông nội một mình nói chuyện.

- Ông nội, cháu muốn biết lời nguyện của phụ nữ Mã gia.

Mã Hiểu Mai hỏi.

Mã Chính Phong lặng người một chút, lập tức nở nụ cười:

- Hiểu Mai, cháu hỏi chuyện này, là vì tiểu Vũ?

Vừa dứt lời, Mã Hiểu Mai đỏ ửng hai má:

- Ông nội, ông đùa gì vậy. Cái gì là vì anh Vũ. Mấy trăm năm qua, phụ nữ Mã gia luôn có kết cục bi kịch. Ông nội, ông không biết là phụ nữ Mã gia thực bị thảm sao? Sao ông trời lại đối xử bất công với chúng ta như vậy? Cháu muốn biết, lời nguyện kia là từ đâu mà có?

- Thực xin lỗi, ông cũng không biết.

Mã Chính Phong lắc đầu nói:

- Ông sở dĩ muốn tiến vào Huyền Cảnh, chính là tìm điều ảo diệu trong này, hơn nữa đem Mã gia phát dương quang đại. Nhưng mà chuyện này ông thực sự không rõ ràng. Ít nhất ông cũng không có cách nào giải quyết.

- Hiểu Mai, trước tiên cháu không cần phải gấp.

Mã Chính Phong cười nói:

- Trước kia, ông tìm đủ mọi cách làm cho Mã gia phát triển, nhưng năng lực của có hạn. Nhưng hiện giờ, tiểu Vũ xuất hiện, ông có thể bớt phải suy nghĩ nhiều hơn. Như vậy đi, cháu cho ông thêm thời gian mười năm. Đúng rồi, tại thế giới sự thực, chỉ là một năm. Ông có thể khẳng định, đến lúc đó, lời nguyện của cháu có thể được giải trừ.

Nói tới đây, Mã Chính Phòng cười nói:

- Kỳ thực, ông cũng rất coi trọng tương lai của cháu với tiểu Vũ. Tốt nhất là các cháu sinh cho ông một đứa chất.

- Ông nội, ông lại nói nhảm.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai đỏ ửng, khé càu một tiếng liền xoay người rời đi.

Thời gian ở Huyền Cảnh bằng mười lần tại thế giới sự thật. Mười ngày ở thế giới sự thực là một trăm ngày ở Huyền Cảnh, hơn ba tháng. Vì vậy đoàn người Long Vũ có đầy đủ thời gian.

Theo đề nghị của Kim Phượng, bọn họ quyết định ở lại Huyền Cảnh thêm một tháng.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ tiếp tục ở Thanh Tân Tiểu Trúc. Ban ngày ra ngoài, trai thì ngắm gái, gái thì shopping, buổi tối tu luyện.

Kim Phượng có ấn tượng rất tốt với Tuyết Cơ và Mã Hiểu Mai, nhiều lần nàng chỉ điểm, đối với tu vi của các nàng có trợ giúp rất lớn. Tuyết Cơ hiện tại đang ở cảnh giới Tụ Linh, chỉ qua mười ngày ngắn ngủi có dấu hiệu đột phá.

Nói cách khác, nếu thuận lợi, nàng có thể tiến vào cảnh giới Bất Diệt. Đây là chuyện nằm mơ nàng cũng không nghĩ ra được.

Dựa theo bình thường, lấy sự cần cù cùng tư chất của Tuyết Cơ, ít nhất cũng cần năm đến tám năm.

Đồng thời Mã Hiểu Mai cũng có dấu hiệu tiến vào cảnh giới màu tím.

Vì thế, Mã Chính Phong tự mình làm hộ pháp cho cháu gái, hi vọng nàng có thể thuận lợi đột phá. Còn Tuyết Cơ có Thiên Dực Hổ hộ pháp.

Trở ngại lớn nhất của Mã Ngọc là tư chất, tạm thời không thể thăng cấp. Nhưng mười ngày qua, tu vi của hắn tiến bộ không thể tưởng được. Tóm lại, tại Thanh Tân Tiểu Trúc, mọi người đều có được ưu đãi.

Tất cả mọi người đều cố gắng, Long Vũ tất nhiên cũng không có lười biếng.

Mấy ngày này, Kim Phượng đều bên cạnh Long Vũ giám sát hắn tu luyện. Mà Đoàn Mộc Liệt cùng Đoàn Mộc Chính thì đã chờ bên ngoài Thanh Tân Tiểu Trúc năm ngày.

- Hoa An, cho Đoàn Mộc Liệt, Đoàn Mộc Chính vào đi.

Kim Phượng hoàn toàn là cố ý mặc kệ anh em nhà họ. Nguyên do trước kia hai người không có tin tưởng nàng.

Sau khi đi vào phòng khách, hai anh em nhà Đoàn Mộc hiểu được nguyên nhân nhưng không một chút oán hận.

Ngược lại, trong lòng bọn họ còn tràn đầy cảm kích.

Sáu ngày trước, Hạng Bạt dưới nền đất thành Đoàn Mộc điên cuồng hấp thu Bát Cực Thiên Hỏa dựa theo ước định không một tiếng động lặng lẽ rời đi.

Sau một ngày, cả thành Đoàn Mộc đã khôi phục lại như trước.

Đến lúc này, anh em nhà họ mới thực sự an tâm.

Sau khi thành Đoàn Mộc khôi phục lại, hai anh em vội vàng đến chỗ Kim Phượng xin trách tội. Sau sáu ngày mới được phép tiến vào trong Thanh Tân Tiểu Trúc.

- Thành chủ Đoàn Mộc... Để cho các người đợi lâu, các người không giận tôi chứ?

Kim Phượng nhìn thấy hai người, liên tiếng nói.

- Không dám, không dám.

Đoan Mộc Liệt cung kính nói:

- Tiểu thư Kim Phượng, đừng nói là sáu ngày, cho dù là sáu tháng, chúng tôi cũng phải chờ đợi không một câu oán hận. Hạng Bạt rời đi, khiến cho hơn mười vạn cư dân thành Đoan Mộc có cuộc sống an bình. Công đức của tiểu thư không gì có thể so sánh được. Đối với chúng tôi phải đợi sáu ngày, thực sự không tính là gì. Tiểu thư Kim Phượng, ngày hôm nay anh em chúng tôi đến đây là để cảm ơn, hai là xin trị tội.

- Việc này hai người vốn là phải cảm ơn.

Kim Phượng nói:

- Còn trị tội, tại sao?

- Ngày trước chúng ta từng hoài nghi tiểu thư, trong lòng vô cùng áy náy.

- Không sao.

Kim Mộc nói:

- Tôi cũng hiểu được suy nghĩ của hai người. Nếu như cảm kích tôi, thì xin đừng lãnh đạm với tiểu Vũ là được.

- Nhất định, nhất định.

Đoan Mộc Liệt vỗ vai Đoan Mộc Chính:

- Tiểu thư Kim Phượng, tôi sẽ làm chủ chuyện này. Thứ nhất là về tiểu huynh đệ, thứ hai là hắc ám tu chân. Việc như vậy ta tuyệt đối sẽ không thờ ơ.

- Như vậy là được rồi.

Kim Phượng nói:

- Nếu đã nói rõ ràng, hai người có thể trở về.

Nói xong, nàng tiếp tục giám sát mọi người tu luyện.

Phương pháp tu luyện của Kim Phượng chính là vừa tu luyện cùng thực hành, vì vậy không chỉ có đơn thuần là dẫn tọa, còn phải chiến đấu thực tế. Kim Phượng một lần nữa cường điệu, chỉ có thực chiến mới có thể nhanh chóng lĩnh ngộ lực lượng thực tế.

Giờ phút này, sắc mặt Long Vũ đang ngưng trọng tránh né công kích từ Phong Nhận. Tránh thoát một kích của Phong Nhận, biểu hiện của Long Vũ vô cùng linh hoạt cùng bình tĩnh.

Nhưng mà, chỉ một chút sai lầm, trên người của hắn cũng có một vết thương nhỏ do Phong Nhận gây lên.

Phong Nhận là do Kim Phượng ở bên cạnh không chế.

Nàng luôn dựa theo phản ứng của Long Vũ không ngừng điều tiết tốc độ mạnh yếu của Phong Nhận, đạt tới hiệu quả huấn luyện tốt nhất. Mấy ngày nay, Long Vũ không ngừng huấn luyện như vậy.

Vì thế, trên người Long Vũ chẳng chịt vết thương do Phong Nhận gây ra.

Đương nhiên, có trả giá cũng có rất nhiều hiệu quả. Hiện tại, thân pháp Long Vũ linh hoạt hơn trước rất nhiều. Hơn nữa, lực lượng của hắn cũng đã tiến đến một giai đoạn mới.

Kim Phượng hí hóp mắt lại, nhìn thiếu niên linh hoạt không ngừng né tránh. Nàng gật đầu, khẽ vung tay lên, Phong Nhận hung hăng gào thét tấn công Long Vũ.

Bị tấn công bất ngờ, làm cho Long Vũ lâm vào thế bị động. Khuôn mặt của hắn hơi hơi ngưng trọng, ánh mắt tập trung vào tiếng gào thét của Phong Nhận, không có chút nào coi thường.

Thở dài một hơi, đạo lực trong cơ thể Long Vũ không ngừng tuôn ra, thân hình thoáng di động, đem hai luồng tấn công của Phong Nhận né tránh.

Thân hình còn chưa đứng vững, Phong Nhận lại tiếp tục tấn công. Long Vũ mỉm cười hơi nghiêng người, tránh qua thêm một đòn tấn công của Phong Nhận.

Trải qua hai mươi ngày huấn luyện, tốc độ né tránh của Long Vũ đã tăng tiến lên rất nhiều. Tuy mỗi lần tấn công đều vô cùng nguy hiểm, nhưng thủy chung hắn vẫn tránh né được.

- Xoạt.

Một kích của Phong Nhận vừa xẹt qua, Long Vũ hít sâu một hơi, toàn bộ thân hình nghiêng hành vòng cung quỹ dị. Sắc mặt Long Vũ chợt biến đổi, phía sau một kinh khí càng hung hiểm bắn tới.

Trong lòng Long Vũ chậm rãi thở ra một hơi, không ngờ thời khắc này hắn nhắm đôi mắt lại.

Sau khi nhắm mắt, Long Vũ mơ hồ thấy dấu vết của Phong Nhận tấn công tới.

Nhìn thấy Long Vũ nhắm mắt, Kim Phượng hơi mỉm cười, có chút kinh ngạc:

- Tốt tốt, đã đạt tới tâm cảnh mới.

Đúng lúc này, thân thể Long Vũ lắc mình tránh né thành công công kích cực kỳ sắc bén của Phong Nhận.

Mạo hiểm tránh thoát công kích của Phong Nhận, đầu ngón chân Long Vũ nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, thân hình phóng nhanh sau đó đứng vững trước mặt Kim Phượng.

Sau khi thở ra một hơi, Long Vũ không kịp nói chuyện với Kim Phượng, liền đặt mông ngồi xếp bằng, lập tức đả tọa. Quá trình tránh né vừa rồi, đã hao phí rất nhiều đạo lực trong người hắn.

- Chủ nhân, em đã hoàn toàn ghi lại công kích vừa rồi của Phong Nhận, còn cả những động tác tránh né của anh. Em sẽ nhanh chóng phân tích. Nếu thuận lợi, em sẽ đưa ra một loại bộ pháp cho anh.

Thanh âm La Lâm vang lên.

- Cảm ơn.

Long Vũ dùng tâm thần đáp lại một câu, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Kim Phượng đã nói với hắn, sau khi đạo lực bị cạn kiệt, đó là thời điểm tu luyện tốt nhất. Sau đó, kinh mạch trong cơ thể, đan điền đều khát vọng với lực lượng tiến vào, thời gian tiếp thu càng thêm lợi hại.

Linh khí ở Huyền Cảnh vô cùng nồng đậm. Sau khi Long Vũ tiến vào trạng thái tu luyện, linh khí xung quanh tụ tập lại, không ngừng tiến vào thân thể của hắn.

Kim Phượng nheo lông mày lại, chậm rãi đi tới Long Vũ. Nàng cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu vào mi tâm Long Vũ.

Đúng lúc này, một lực lượng kháng cự đem giọt máu này đánh bay. Kim Phượng vội vàng chớp lấy giọt máu lại. Sau đó, nàng nhìn kỹ, thấy chỗ mi tâm Long Vũ phát ra ấn ký Cửu Đầu Sư.

Không hề nghi ngờ, chính ấn ký Cửu Đầu Sư đánh bay giọt máu của nàng.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Kim Phượng không thể nào lý giải.

Do dự một chút, nàng đem giọt máu nuốt vào trong bụng.

Theo thuộc tính năng lượng ấn ký của Cửu Đầu Sư, hắn là một ma thú nào đó. Nhưng Kim Phượng thực sự không biết, một con hổ nhỏ nhỏ này, hiện tại lại là sư tử.

Kim Phượng cảm thấy Long Vũ càng ngày càng thần bí.

- Trên người cậu ta rốt cuộc cất dấu bí mật gì?

Kim Phượng thì thào nói.

Nhưng lúc này, ngón tay Kim Phượng dừng lại, nhẹ giọng cười:

- Không ngờ, tu vi của em lại đột phá.

Đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào Long Vũ, Kim Phượng nhìn ra có chút không thích hợp, cau mày nói:

- Xem ra vẫn cần phải có máu tươi của mình tương trợ.

Suy nghĩ một chút, Kim Phượng lại cắn ngón tay của mình, lập tức đem ngón tay cho vào trong miệng Long Vũ, một giọt máu tươi lập tức tiến vào trong cơ thể Long Vũ.

Được máu Kim Phượng tương trợ, Long Vũ cảm giác trong cơ thể có một luồng đạo lực chạy xuôi, tràn đầy cảm giác năng lượng trên toàn thân Long Vũ.

Lại cảm giác được dường như da thịt thay đổi, toàn bộ lỗ chân lông Long Vũ đều tản ra một cảm giác sung sướng không nói lên lời.

- Đã đột phá.

Khóe miệng Kim Phượng mang theo nụ cười vui mừng.

Quả nhiên, Long Vũ phun ra một ngụm khí bấn, trong đôi mắt phát ra quang mang màu tím, sắc mặt còn lưu lại một chút thống khổ, đồng thời chất lỏng màu đen chậm rãi chảy ra bên ngoài cơ thể.

147. Chương 7: Hàn Duyệt Khôi Phục, Hồ Mân Tính Kế

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 7: Hàn Duyệt khôi phục, Hồ Mân tính kế

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Kim Phượng nhú mày, lấy tay bịt mũi lùi về phía sau, khóe miệng càng lúc cười càng tươi.

Cả quá trình mất một giờ, trong đôi mắt hoàn toàn biến thành màu tím, là lúc tu luyện hoàn thành. Hắn chậm rãi mở mắt, trong lòng vô cùng vui sướng.

Sau khi đứng dậy, đầu ngón chân điểm nhẹ trên mặt đất, cảm giác nhẹ nhàng lập tức lơ lửng trên không trung. Hắn nhoẻn miệng cười, giơ tay về phía Kim Phượng cười nói:

- Chị Phượng, chúng ta đánh nhau một chút.

Nhìn vẻ tự tin của Long Vũ, Kim Phượng cười cười, tay áo vung lên, hơn mười luồng gió lớn từ Phong Nhận hướng tới Long Vũ tấn công.

Nhìn thể công của Phong Nhận, Long Vũ hơi cười, không ngờ hắn chủ động nghênh đón.

Tu vi đột phá, làm cho tốc độ của hắn tăng gấp đôi. Thân hình như tia chớp rời đi, giống như hòa cùng với thiên nhiên, cả quá trình không lúc nào dừng lại.

Phong Nhận ở giữa không trung, thân ảnh Long Vũ như ẩn như hiện, hơn mười đạo thể công luân phiên của Long Nhận, hắn hoàn toàn tránh thoát.

Đứng ở giữa sân nhìn Long Vũ, Kim Phượng khẽ gật đầu, trong đôi mắt xinh đẹp khẽ tán thưởng. Thể chất của Long Vũ tuy rằng bình thường, nhưng sự tiến bộ cùng sự cố gắng của Long Vũ, Kim Phượng không thể lường trước được.

Trực giác nói cho nàng biết, người đàn ông này, tiền đồ trong tương lai là vô hạn.

Chậm rãi thở ra một hơi, Long Vũ lại ngồi xếp bằng, bắt đầu bổ sung đạo lực vừa tiêu hao. Sau một lúc lâu, hai mắt đột nhiên mở ra, trong đôi con ngươi màu đen, vô tình bắn ra ánh sáng màu tím.

Long Vũ quay đầu đi, trên khuôn mặt lúc này tươi cười sáng lạng:

- Chị Phương, quả không thể tin được. Một thời gian ngắn như vậy, tu vi của em lại đột phá.

Kim Phương mỉm cười gật đầu, trong ánh mắt lộ ra chút ít vui mừng.

Ngừng một chút, Kim Phương đột nhiên nói:

- Thối quá. Em mau đi tắm rửa đi.

- Hắc hắc.

Long Vũ cười khan một tiếng, thân mình hơi chuyển, lập tức biến mất.

Hôm nay là ngày thứ ba đoàn người rời khỏi Thiên Hải. Hàn Hùng tuy tin tưởng Long Vũ, nhưng con gái biến thành người thực vật, nên tâm tình không thể nào bình tĩnh được. Công việc của tập đoàn, hần cần bản không có tâm tư đi hỏi. Do dự mãi, hần cuối cùng cũng liên hệ cho bí thư thành phố Lưu Tử Kỳ.

Lưu Tử Kỳ cùng Hàn Hùng là bạn từ thời còn cưỡi chuồng, tình cảm đôi bên như anh em ruột thịt.

Hàn Duyệt sở dĩ đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội phá án, ngoài biểu hiện xuất sắc, cùng với sự sắp xếp của Lưu Tử Kỳ. Sau sự kiện của Tần Trung Tắc, cục trưởng thị cục bị cắt chức, Lưu Tử Kỳ kiêm nhiệm luôn chức vụ này.

Đương nhiên, việc này chính Hàn Duyệt cũng không biết.

Trên thực tế, quan hệ giữa cha nàng cùng Lưu Tử Kỳ, nàng thực sự cũng không biết.

Hai người hẹn tại lô ghế cà phê ở khách sạn Shangri-La. Sau khi đóng kín cửa phòng, Hàn Hùng liền nói hoàn cảnh của con gái với Lưu Tử Kỳ.

Sắc mặt Lưu Tử Kỳ tối sầm, nói:

- Hàn Hùng, lời ông nói đều là sự thật?

Nếu là trước kia, Lưu Tử Kỳ nghe mấy lời này, chắc chắn hần sẽ vô cùng giận dữ.

Nhưng bây giờ bất đồng. Một khoảng thời gian trước, hần cùng với người phụ trách siêu năng Đặc Cần – Lâm Phong từng có tiếp xúc. Đối với sự kiện như này, cũng có một chút giải thích.

- Thực sự.

Hàn Hùng nghiêm túc nói:

- Tử Kỳ, tình cảm của chúng ta như vậy, việc như này tôi sẽ không nói dối ông. Nhưng mà ông cũng không được nói ra ngoài.

- Ông cần tôi giúp cái gì?

Lưu Tử Kỳ hỏi.

- Bắt lấy Hoàng Đạt Phát, tổng giám đốc tập đoàn Đạt Phát, cùng với Hồ Mân bên cạnh.

Hàn Hùng nói:

- Hồ Mân kia chính là yêu nghiệt. Còn Hoàng Đạt Phát, căn bản cũng bị yêu nghiệt điều khiển.

- Tập đoàn Đạt Phát tại Thiên Hải cũng có chút lực ảnh hưởng. Ngoài ra, Hoàng Đạt Phát là ủy viên dự khuyết hội nghị hiệp thương chính trị. Nếu như không có chứng cứ, rất khó động thủ.

Lưu Tử Kỳ đưa ra chỗ khó của mình.

- Vậy bắt giữ lấy Hồ Mân.

Hàn Hùng nói:

- Hồ Mân chính là yêu nghiệt, không thể nghi ngờ. Đúng rồi, bên người tiểu Duyệt có cao nhân của Huyền Môn. Nếu ông không tin, có thể đi hỏi bọn họ.

- Không cần.

Lưu Tử Kỳ nói:

- Tôi tin lời của ông. Như vậy đi, tôi trở về sẽ an bài, trong phạm vi toàn bộ thành phố vây bắt Hồ Mân. Có tin tức, tôi sẽ thông báo cho ông. Mặt khác, nếu tiểu Duyệt tỉnh lại, ông nói tới tìm tôi.

Lúc này Long Vũ muốn đi dò qua hồ Linh Uyên tìm ông chú già của mình.

Nhưng mà tình huống này, việc này cứ giao cho gia tộc Đoan Mộc là hợp lý nhất.

Hắn muốn buổi tối dẫn tất cả mọi người trở về thế giới sự thật. Sau đó giải quyết chuyện Hàn Duyệt bị phong ấn.

Tuy rằng thời gian còn dài, nhưng đêm dài lắm mộng, chuẩn là thượng sách.

Trước khi đi, Long Vũ hẹn Kim Phượng đi tới hoa viên, Long Vũ bắt ngờ hỏi:

- Chị Phượng, chị rốt cuộc là ai, em rất tò mò.

- Vậy sao?

Sắc mặt Kim Phượng lạnh lùng:

- Tiểu Vũ, em đã từng nghe người ta nói một câu, lòng hiếu kỳ của sẽ hại chết một con mèo.

Không biết tại sao, trên khuôn mặt Kim Phượng hiện lên một tia lạnh lùng.

Long Vũ thấy vẻ mặt của nàng có chút hoảng sợ, đồng thời hít một ngụm khí lạnh. Hiểu được nàng cũng không thích người ta hỏi ra thân phận của mình. Suy nghĩ một chút, Long Vũ mang vẻ mặt cợt nhả hỏi:

- Chị Phượng, chị xem chúng ta đã quen biết nhau lâu như vậy, không bằng thẳng thắn một chút. Em là từ thế giới sự thật đến, là một sinh viên của đại học Thiên Hai, chưa kết hôn nhưng đã có bạn gái...

- Ngoài ra, em cũng rất muốn làm thật cô bạn gái của mình.

Kim Phượng tặng thêm cho hắn một câu.

Long Vũ nghe vậy, hơi có chút xấu hổ:

- Tại sao chị biết?

Kim Phượng đột nhiên nở nụ cười:

- Chị sao lại không biết. Chuyện của em chị còn biết nhiều hơn so với tưởng tượng của em đấy...

- Chị Phượng, thực ra là chị có ý đồ gì với em?

Long Vũ cố ý hỏi.

Trong mắt Kim Phượng có chút kỳ dị, trán hơi nghiêng nghiêng, làm ra bộ dạng tử hỏi:

- Ý đồ, đúng vậy, nếu em không nói, chị suýt chút nữa quên, chị đúng là có ý đồ với em...

Long Vũ nghe vậy, âm thầm suy nghĩ, hay là nàng khổ tâm chuẩn bị tiếp cận mình, chính là vì lệnh bài Phượng Hoàng kia.

Suy nghĩ như vậy, Long Vũ có chút giật mình, suy nghĩ rằng mình phải làm sao.

- Hừ.

Kim Phượng dường như hiểu được suy nghĩ của Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

- Em coi thường chị như vậy. Nếu vì lệnh bài Phượng Hoàng, em còn mạng sống đến bây giờ không?

Long Vũ bị nói trúng tâm tư, khẽ cười khan một tiếng, giống như vui đùa nói:

- Chị Phượng, hay là chị yêu em rồi.

Kim Phượng buột miệng cười:

- Em tưởng em anh tuấn đến nỗi ai nhìn cũng mê áy à. Nhưng mà chị có thể suy nghĩ chút, đó là em làm tình nhân của chị. Vạ nhất khi nào chị cảm thấy tịch mịch cô đơn, em có thể đi cùng chị ra ngoài shopping, làm người xách đồ. Hoặc là, chị sẽ mang theo em về nhà, ra mắt anh chị em trong nhà của chị.

Long Vũ lập tức lú lút, hấn nằm mơ cũng không nghĩ chị Phượng sẽ nói như vậy, run run một hồi nói:

- Chị Phượng, chị nói giỡn à?

Kim Phượng che miệng cười:

- Đó là tùy suy nghĩ của em. Nếu em coi là thực sự, thì đó là sự thực. Còn em coi là nói giỡn, thì đó chính là nói giỡn. Nhưng mà, em luôn biết thân phận của chị. Cho nên, bắt buộc em phải là bồ nhí của chị. Nếu không, chị không thể nào nói cho em được. Hoặc là, em có thể lấy thân phận người yêu theo chị về nhà. Nhưng mà em phải suy nghĩ thông suốt, một khi đã chấp nhận, em không thể dứt ra được.

- Nghĩa là sao?

Về mặt Long Vũ mờ mịt.

- Tương lai em sẽ biết.

Kim Phượng cười hì hì.

Long Vũ không khỏi ai thán nói:

- Chị Phượng, nói thật, em cảm giác chị vô cùng thần bí.

Kim Phượng nhìn hấn, cười lớn:

- Cũng giống nhau thôi. Tuy em từ thế giới sự thật đến đây, nhưng trên người em cũng có không ít bí mật. Ngay cả chị cũng không nhìn ra được.

Long Vũ tự nhiên hiểu được ý của Kim Phượng.

Hấn ra vẻ nghi vấn nói:

- Không phải như vậy. Những người giống như em, đều có bị mật cả sao?

Kim Phượng hít hít mũi nói:

- Em có thể lừa gạt được người khác, nhưng sao có thể gạt được chị. Tiểu Vũ, nếu chị đoán không sai, trên người của em còn tồn tại một loại năng lượng cường đại.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Long Vũ ngẩn lại, sững sờ một lúc. Long Vũ cười ha ha:

- Chị Phượng thật biết nói đùa, em không hiểu chị đang nói cái gì?

- Nếu em dám cùng chị về nhà, chị tất nhiên có biện pháp chứng thật lời của chị.

Nói tới đây, Kim Phượng đi tới, khoác cánh tay của Long Vũ, như con chim nhỏ nép vào ngực hấn nói:

- Tình nhân nhỏ bé, chúng ta xuất phát thôi.

Long Vũ ngửi ngửi mùi thơm, bàn tay còn chạm vào da thịt mềm mại, tâm thần có chút nhộn nhạo. Ngay lập tức hấn âm thầm niệm Phổ Thiện Thanh Tâm chú để nén dục vọng xuống. Sau đó hấn nói:

- Chị Phượng, xin lỗi chị, em còn phải cứu người. Chuyện này chị cũng đã biết, để lần sau vậy...

- Chị biết, dù sao trong lòng em cũng không muốn.

Kim Phượng nói.

Long Vũ xấu hổ, há miệng nhưng không biết nói gì.

Ngừng một chút, Kim Phượng buông Long Vũ ra cười nói:

- Long Vũ, từ giờ trở đi, em là tiểu tình nhân của chị. Nhớ kỹ, lần sau tới Huyền Cảnh, chị sẽ dẫn em về nhà.

Đêm thứ ba ở thế giới sự thật, đoàn người Long Vũ phản hồi hồ Linh Trạch. Nhưng cũng không có thời gian nghỉ ngơi, mọi người vội vàng tới trang viện Huyền Môn tại Thiên Hải.

Khi nhóm người đi trên đường cũng đã thông tri cho Phù Hoa. Phù Hoa đã dẫn người đợi sẵn. Sau khi đi vào phòng Hàn Duyệt đang nằm đó, Long Vũ lấy ra linh phù dán vào ấn đường của nàng.

Một lát sau, linh phù phát ra ánh sáng màu vàng, chui vào trong cơ thể của nàng.

Ngay sau đó, Hàn Duyệt liền mở mắt.

Hết thấy đều vô cùng đơn giản.

Mọi người không khỏi trầm hô, thủ đoạn của Kim Phượng vô cùng cao minh.

Chậm rãi mở mắt, thấy trước mặt nhiều người, vẻ mặt Hàn Duyệt nghi hoặc:

- Tiểu Vũ, Tuyết Cơ lão sư... Tại sao mọi người lại ở đây. Đúng rồi, đây là chỗ nào.

- Để tôi nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuyết Cơ cười cười đi lên phía trước, chậm rãi nói ra quá trình xảy ra trên người nàng.

Xong việc, Tuyết Cơ an ủi:

- Đã không còn việc gì nữa rồi.

- Thực như vậy sao? Tiểu Vũ?

Những người trước mắt, người nàng quen thuộc nhất là Long Vũ. Theo bản năng nàng nhìn Long Vũ, hi vọng được đáp án đúng.

- Đúng vậy.

Long Vũ gật gật đầu, lập tức bấm điện thoại gọi cho Hàn Hùng. Mặc dù là mười hai giờ đêm, nhưng Hàn Hùng rất nhanh bắt máy. Hiển nhiên, mấy hôm nay lúc nào hắn cũng chờ điện thoại. Có lẽ, lúc này hắn đang ngồi nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

Nghe tin con gái đã khôi phục, Hàn Hùng nói sẽ lập tức chạy tới, hơn nữa trong điện thoại không ngừng cảm ơn.

Sau khi cúp điện thoại, Long Vũ mỉm cười:

- Hàn lão sư. Hàn tổng đang vội vã tới chỗ này. Đến lúc đó chị có thể về nhà.

- Ừ.

Hàn Duyệt cảm giác tất cả giống như trong mơ.

Bình ổn tâm tình một chút, Hàn Duyệt cẩn thận suy nghĩ. Nàng nhớ lúc mình tới khách sạn Shangri - La tiếp đãi Long Vũ. Đang trên đường đi, nàng cảm thấy hơi đau đầu.

Lập tức, nàng không biết gì nữa.

Nói cách khác, nàng chỉ nhớ được đến lúc đó.

Nhìn thấy Hàn Duyệt không có việc gì, Mã Ngọc, Mã Hiểu Mai lên tiếng chào rồi đi.

Hành trình tới Huyền Cảnh lần này, hai cha con có lợi ích không nhỏ. Ở Thanh Tân Tiểu Trúc hai mươi ngày, bọn họ chẳng những được Kim Phượng chỉ điểm, tu vi tăng mạnh, hơn nữa từ Mã Chính Phong lấy được nhiều pháp khí cùng linh phù. Vài thứ này ở Huyền Cảnh là rác rưởi, nhưng tại thế giới sự thật không phải là đồ vật tầm thường. Nhất là đối với việc trừ ma, có trợ giúp rất lớn. Trong lòng hai cha con chỉ muốn mau chóng về nhà, đem vài thứ kia cùng chia cho người trong gia tộc.

Tuyết Cơ hiểu được suy nghĩ của bọn họ, vui vẻ nhận lời.

Nửa giờ sau, Hàn Hùng vội vã chạy tới đây, nhìn thấy con gái đã khôi phục bình thường. Tuy là người kiên cường nhưng trông mắt ông đã ẩm ướt.

- Tiểu Duyệt... Con không có việc gì, tốt rồi.

Hàn Hùng đi qua, cẩn thận nhìn con gái. Nhìn thấy nàng tất cả đều bình thường, trong lòng liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ngừng một chút, hắn hướng tới Long Vũ bái thật sâu nói:

- Tiểu Vũ, cảm ơn cháu.

- Hàn tổng, chú làm cái gì vậy.

Long Vũ cố ý nói:

- Hàn tổng, chú làm cái gì thế? Nguyên tắc của cháu là lấy tiền tài, thay người tiêu trừ tai họa. Cháu lấy tiền của chú, dĩ nhiên phải vì chú làm việc. Huống hồ, yêu hồ vì cháu mà gây ra, Hàn lão sư cũng vì cháu mà gặp rắc rối. Chuyện này vẫn chưa hết, cháu sẽ đem yêu hồ tiêu diệt hoàn toàn.

Hàn Hùng cười nói:

- Tiểu Vũ, tốt lắm. Chú cho tới bây giờ chưa bao giờ bội phục người khác. Nhưng đối với cháu, chú từ đáy lòng bội phục.

Lúc này, Hồ Mân cùng Hoàng Đạt Phát ngồi trên ghế salon, đang thương nghị cái gì đó.

Chỉ thấy Hồ Mân nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Long Vũ đáng giận, nhất định phải băm thây vạn đoạn. Tôi muốn hắn vĩnh viễn không siêu sinh.

Hoàng Đạt Phát nghe vậy, tiến lên ôm thân thể mềm mại của Hồ Mân, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn mê người của nàng. Hai chiếc lưỡi không ngừng hòa quyện vào nhau.

Hồ Mân dưới tình hình tác động của Hoàng Đạt Phát dần dần động tình. Hai tay bắt đầu vuốt ve sau lưng hắn, khuôn mặt nóng bừng, hơi thở dồn dập.

Hai tay của Hoàng Đạt Phát bắt đầu vuốt ve thân thể nàng, thuần thực vuốt ve bầu ngực căng tròn, đầy đà của nàng, cảm nhận được đầu nhũ hoa đã cương cứng.

Tiếng rên rỉ không tự giác của Hồ Mân vang lên không ngừng, thân hình vặn vẹo. Lúc này hai thân thể không mảnh vải ấm áp trà sát lên nhau. Rất nhanh, cây súng mang đầy đạn của Hoàng Đạt Phát không chịu nổi kích thích, trở nên vô cùng cứng rắn.

Cảm giác được vật thể cứng rắn liên tục chọc vào bụng mình, cả người Hồ Mân run rẩy. Nhẹ nhàng nhấc mông lên, liền ngồi trên đùi hắn không ngừng uốn éo.

Ngay lập tức, trong phòng tràn ngập tiếng vang hoan ái.

Nếu bên ngoài lúc này có người ngoài bắt gặp có thể phát hiện. Theo sự hoan ái của đôi nam nữ, chỗ nửa dưới của hai người có một cổ hắc khí, không ngừng tiến vào trong người Hoàng Đạt Phát.

Sau một lúc, hai người tê liệt nằm xuống ôm nhau một chỗ. Ánh mắt Hồ Mân nhìn chăm chăm vào Hoàng Đạt Phát, thở hổn hển:

- Giúp tôi tìm kiếm mười người đàn ông khỏe mạnh đến đây.

Đối với Hồ Mân, một mình lão già Hoàng Đạt Phát cơ bản không thể thỏa mãn. Huống hồ nàng bị Thiên Sư kiểm quyết của Long Vũ làm bị thương, hiện giờ thuốc chữa thương, chỉ có đàn ông.

Hoàng Đạt Phát nghe vậy, không hề cự tuyệt, lập tức mặc quần áo đi ra ngoài phân phó. Hội giải trí này là sản nghiệp của hắn, tìm kiếm vài người cần bản là không khó.

Rất nhanh, mười tên bảo vệ cường tráng bị mang vào.

Theo yêu cầu của Hồ Mân, Hoàng Đạt Phát ra lệnh cho bọn họ cởi hết quần áo, chỉ còn lại chiếc quần lót màu trắng.

Nhìn thấy mười người đàn ông cường tráng, Hồ Mân theo bản năng liếm liếm môi, thân thể bắt đầu khô nóng.

- Ông đi ra ngoài đi.

Hồ Mân nói một tiếng, sau đó tỏa ra làn khói màu hồng bao phủ toàn bộ gian phòng. Đây là khói mê của yêu hồ. Dù là người tu đạo giống như Long Vũ cũng không thể chống lại được, huống chi đây là những người bình thường.

Rất nhanh, những người này liền ý loạn tình mê.

Sau đó, toàn thân Hồ Mân xuất hiện, lần thứ hai trong phòng phát ra những tiếng hoan ái say đắm lòng người.

Một giờ sau, Hoàng Đạt Phát đi vào, trong phòng chỉ còn mười người khô quắt. Nếu như bình thường, Hoàng Đạt Phát thấy cảnh này chắc chắn sợ tới mức đứng không vững. Nhưng hôm nay, hắn không coi nó ra gì.

- Mân Mân, còn có yêu cầu gì không?

Hoàng Đạt Phát giống như một thuộc hạ.

- Ông lại đây...

Hồ Mân ngồi trên ghế đang rộng hai chân ra:

- Lại đây liếm...(Các bọn cứ tưởng tượng đi)

- Cảm ơn Mân Mân đã ban thưởng.

Hoàng Đạt Phát mỉm cười, quỳ rạp xuống đất bắt đầu làm việc của mình. Hồ Mân khẽ vắn vẹo thân thể, khóe miệng nổi lên một nụ cười đắc ý.

- Tìm mấy hảo thủ, tại khách sạn Shangri – La làm một vụ bắt cóc, sau đó gọi điện thoại cho Hàn Duyệt... Nói với cô ta dẫn Long Vũ tới.

Hai tay Hồ Mân xoa đầu Hoàng Đạt Phát nói:

- Giết hắn cho tôi... Nhớ kỹ, gài thêm cả bom.

- Tôi hiểu.

codon.tra

148. Chương 8: Cửu Đỉnh Hội Đàm Phán Cùng Hắc Minh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 8: Cửu Đỉnh hội đàm phán cùng Hắc Minh

Dịch Giả: Hiệp Khách

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Hoàng Đạt Phát ngẩng đầu nói :

- Tôi sẽ không làm cô thất vọng.

- Đi đi.

Hồ Mân một cước đá Hoàng Đạt Phát văng ra.

Phía sau cái bàn có hai người một nam một nữ sánh vai cùng ngồi. Nam uy vũ, nữ diễm lệ, trên bàn bày đầy kỳ trân dị quả mùi thơm ngát xộc vào mũi.

Ở thềm màu đỏ cuối cùng là một nam tử mặt thọc, đầu đội tử kim hoa quan, người mặc kim giáp, ánh mắt ngạo mạn ngồi một mình một bàn. Hắn là hội trưởng Cửu Đỉnh Hội – Phách Vương, người có mưu đồ bí mật đàm phán với Hắc Minh.

- Các vị cứ tận tình nâng chén.

Phách Vương cười nói:

- Người sống trên đời thoải mái nhất chính là uống rượu lớn, ăn miếng thịt to...

Nói xong hắn tùy tay nâng lên một chén lớn trên bàn ngọc trắng, uống một hơi cạn sạch. Bên cạnh hai vị mỹ nữ mặc trang phục trong suốt lập tức tiến lên, vuốt ve phía dưới của hắn. Không khí rất là thối nát.

Khoảng cách gần nhất Phách Vương phía bên phải chính là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái đang ngồi ngay ngắn, bên cạnh hắn không có nữ nhân, ngay cả rượu cũng không uống.

Từ đầu tới giờ, hắn vẫn một mực duy trì vẻ bình tĩnh.

- Gia Cát Vô Song, cạn chén đi... Đừng tưởng rằng người bộ dáng đẹp trai lại tự cho mình thành một ả đàn bà.

Phách Vương nói một tiếng, dùng cả hai tay cầm lấy thức ăn đưa vào miệng, tướng ăn quả thật là Trư Bát Giới tái sinh. Bên cạnh hai vị nữ tử, chẳng những đối với hắn âu yếm, mà còn lau sạch vết dầu mỡ dính lên quần áo hắn.

Gia Cát Vô Song là quân sư mới của Cửu Đỉnh hội. Là một gã bát đỉnh vu sư, đừng nhìn diện mạo thanh tú. Nhưng đối nhân xử thế cũng thập phần âm hiểm, mưu kế độc ác, tâm quan thủ lật. Hắn vốn là Cửu Đỉnh hội ngoại đường chủ. Nhưng mà thời gian gần đây hắn liên tục hoàn thành một số đại sự cho hội, được Phách Vương để ý đề bạt thành quân sư Cửu Đỉnh hội, địa vị tôn quý có thể nói là dưới một người mà trên vạn người.

Sắc mặt Gia Cát Vô Song ngưng trọng, trong tay đang cầm một quả màu tím, cũng không đưa lên miệng, mà ánh mắt đáng liếc về phía trước nơi đám đông mỹ nữ đang biểu diễn vũ đạo thoát ý.

- Vô Song, ý người là thế nào? Tiệc này bày ra là để ăn mừng người là quân sư Cửu Đỉnh hội. Nhưng người bây giờ ăn cũng không ăn, chơi cũng không chơi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Giọng nói Phách Vương mang theo chút bất mãn.

Gia Cát Vô Song hơi nhíu mày. Nhẹ nhàng đứng dậy. Ôm quyền nói:

- Hội trưởng đại nhân. Gia Cát thật sự là không thích hợp với tiệc tùng kiểu này. Hay là mọi người cứ từ từ chơi, ta tạm thời thôi lui. Nếu đại nhân có chuyện thì cứ kêu người gọi ta là được.

Phách Vương duỗi tay dùng sức vỗ lên mặt bàn. Lớn tiếng nói:

- Vô Song. Người ... hay là không vừa ý với an bài của bốn tọa.

Mọi người có mặt vừa nghe, toàn bộ cả người đã run rẩy. Thầm nghĩ Phách Vương thật sự là tức giận rồi.

Người Cửu Đỉnh hội đều biết. Phách Vương nếu mà tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Mọi người đều cảm thấy vị quân sư mới này quả thật là sắp gặp xui xẻo rồi

Nhưng đúng lúc đó, một bóng đen xuất hiện giữa những mỹ nữ đang ca múa nói:

- Khởi bẩm hội trưởng đại nhân. Chủ công nhà ta sắp ra rồi... Mong đại nhân nhanh chóng dẹp bỏ ca múa.

- Người là ai?

Phách Vương giận quát một tiếng

- Người là ai? thật to gan, lại dám ở trước mặt ta khua tay múa chân.

- Chủ nhân của ta chính là Hắc Minh.

Người vừa xuất hiện nói :

- Tại hạ là Kinh Hồng, là thuốc hạ duy nhất của chủ nhân.

- Hắc Minh?

Phách Vương cười lạnh một tiếng nói:

- Tên nô tài chết tiệt, ngay cả Hắc Minh cũng không dám đối với ta như thế, người tính là cái gì, cút cho ta... Chủ nhân người Hắc Minh đến rồi nói sau.

- Ca múa cứ tiếp tục!

Phách Vương trước kia kiêng kị Hắc Minh, đó là bởi vì lúc đó hắn vừa mới tiếp quản Cửu Đỉnh hội vẫn còn chưa vững vàng. Hiện tại cùng lúc đó không giống nhau, trải qua giai đoạn diệt trừ những tên chống đối, hắn đã mang Cửu Đỉnh hội nắm trong lòng bàn tay. Tuy rằng tương lai vẫn còn nhiều chuyện phải dựa vào Hắc Minh. Nhưng ít ra hiện nay hắn đã có thực lực để nói chuyện.

Kinh Hồng vốn định nói tiếp gì đó, đã thấy Phách Vương không thềm để ý tới hắn.

Hung hăng trừng mắt nhìn Phách Vương liếc một cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Âm nhạc tiếp tục vang lên, chừng trăm vũ nữ lại nối nhau ra, eo nhỏ rón rở, cuồng nhiệt nhảy múa, làm ra đủ loại tư thế uốn éo.

-Tiếp tục vui vẻ!

Phách Vương lớn tiếng kêu lên.

Theo tiếng quát to của Phách Vương, không khí bữa tiệc nhất thời sôi nổi hẳn lên, mọi người điên cuồng kêu hô lên, tiếp tục cùng nữ nhân bên cạnh vuốt ve.

Phách Vương cười nói:

-Các vị cạn.

Tiếp đó, Phách Vương đưa mắt nhìn sang Gia Cát Vô Song thản nhiên nói:

- Vô Song nhân sư, làm người phải tiêu sái một chút, cần gì phải như thế, nào uống rượu!

Nói xong, hội trưởng đại nhân uống cạn một hơi, ánh mắt lại hơi có thâm ý.

Gia Cát Vô Song đành phải bưng chén rượu lên cũng một hơi cạn sạch.

Một vị đầu trọc ngồi bên trái, hạ giọng nói:

- Hội trưởng đại nhân, từ sau khi Bách Hoa hội trưởng Hoa Vô Danh ở Huyền Linh Thiên bị giết, Bách Hoa hội đã muốn loạn, mấy họ hàng Hoa Vô Danh mâu thuẫn vô cùng gay gắt, tất cả đều muốn tranh giành lợi ích, chúng ta tại sao không...

Người nói chính là Cửu Đỉnh Hội Hình đường chủ Cửu Vân Long, cái tên này là tên giả, nghe nói lúc hắn ba tuổi, phía sau lưng có chín con rồng bay. Sau đó gặp ai cũng tự xưng là Cửu Vân Long. Dần dần tên thật của hắn cũng dần dần bị quên lãng. Người này là một vị võ sĩ tu vi bát đỉnh, tại Cửu Đỉnh hội cũng được xếp vào hạng nhất nhì. Hắn có cái đầu bóng loáng, bộ mặt tròn xoe béo phì, không có lông mày, trên tai đeo cái vòng vàng lớn, bộ dáng vô cùng hung hãn.

Phách Vương vung tay lên, chỉ nói:

- Cửu Vân Long, không cần phải gấp gáp, người nên biết đạo lý dục tốc bất đạt. Cơ hội thâm tóm Bách Hoa hội còn chưa tới, các người không cần gấp gáp làm gì... Đợi tới lúc thời cơ chín mùi ta tự nhiên sẽ hành động.

Phách Vương sau khi tiếp nhận Cửu Đỉnh Hội, tiến hành chinh đồn rất quyết đoán, Cửu Đỉnh Hội từ đó phát triển rất mạnh, ngăn ngui chỉ trong vòng nửa năm, liền trở thành một bang phái nổi danh Dục Giới. Từ đó cũng có thể thấy được Phách Vương không phải chỉ là dạng hữu dũng vô mưu mà còn là kẻ có tài trí cao hơn rất nhiều người.

Nhưng mà, Cửu Đỉnh hội tuy rằng thế lực khổng lồ, nhưng phương diện tiền vốn có chút thiếu thốn.

Nhất là gần đây bọn hắn khuếch trương quá nhanh, vấn đề tài chính lại càng trở nên nghiêm trọng. Lúc này, tại Dục Giới có ba bang phái lớn nhất chính là Huyết Sát, U Minh và Cửu Đỉnh hội.

Trong đó Cửu Đỉnh hội đứng vị trí thứ ba.

Nhưng mà Huyết Sát và U Minh hai đại bang phái nghe nói rất ít khi công khai xuất hiện. Dù vậy cho tới bây giờ cũng không có người nào dám nghi ngờ thực lực và uy vọng của hai đại thế lực này.

Nghe nói Huyết Sát, U Minh cơ hồ nắm trong tay một phần ba khoáng sản, tài nguyên của Dục Giới.

Nói tóm lại là bọn hắn rất có tiền.

Tiền tuy không phải là vạn năng.

Nhưng không có tiền thì việc gì cũng khó thành.

Bất kể là tại thế giới hiện tại hay Huyền Cảnh, tiền bạc của cải đều rất quan trọng.

Bách Hoa hội chính là làm ăn buôn bán, tuy rằng nói về sức mạnh không bì kịp Cửu Đỉnh hội, nhưng vấn đề tiền bạc lại khác. Vì thế Cửu Đỉnh Hội đã sớm nhìn Bách Hoa hội với con mắt thèm thuồng.

Vấn đề là hội chủ Bách Hoa chính là Hoa Vô Danh, một vị cửu đỉnh kiếm tiên, cho nên Phách Vương dù thèm cũng phải nuốt nước miếng trở lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Gần đây lại truyền ra một tin, Hoa Vô Danh ở Huyền Linh Thiên bị người giết.

Vì vậy, hiện tại Bách Hoa hội đã như rồng mất đầu.

Đương nhiên, những thế lực thềm nhỏ dải bang phái này từ lâu cũng không chỉ có một mình Cửu Đỉnh hội. Cho nên, Phách Vương bảo là phải nắm chắc cơ hội, không thể nóng lòng.

Phách Vương vừa nói vừa đưa miếng thịt lên gặm một miếng:

- Chỉ cần sau này tiếp quản được Bách Hoa hội. Các huynh đệ mỗi lúc trời tối sẽ được ôm ba cô nương, đảm bảo các người sẽ được tận hưởng.

Ngay tại lúc này. Tại chỗ liền vang lên một trận cười lạnh:

- Phách Vương, ta xem người ngày càng không còn dùng được. Sống gian khổ, chết yên vui... Cửu Đỉnh hội của người vừa mới có chút thế lực, bên trên còn có Huyết Sát, U Minh hai đại cự đầu. Người thân là hội trưởng không nghĩ cách phát triển, ngược lại tổ chức ăn chơi đàn điểm, đúng là ngu xuẩn tới cực điểm.

Khi nói chuyện, Hắc Minh đã mang theo Kinh Hồng xuất hiện ở gần chỗ Phách Vương.

Cửu Vân Long mắt lộ hung quang, cười lạnh nói:

- Ha ha, Hắc Minh, chúng ta Cửu Đỉnh hội nay không như xưa, nếu người dám làm mất mặt bọn ta...

Hắc Minh như mãnh hổ ngẩng đầu, hai mắt lộ ra uy vũ cất cao giọng nói:

- Trong mắt ta, Cửu Đỉnh hội các người bất quá chỉ là một đám người ô hợp.

Phách Vương thoả mái cường nói:

- Hắc Minh, ông bạn già, cần gì phải nóng tính thế.. Ta hy vọng người có thể nhớ rõ, giữa chúng ta là quan hệ hợp tác, không không phải là ai lãnh đạo ai. Huống hồ, Cửu Đỉnh hội của ta tới mấy nhìn người, mà người

bất quá chỉ có hai người, người nói chuyện như vậy với ta, không khỏi có chút quá mức cuồng vọng chứ. Coi như ta có thể nhẫn, thì thủ hạ của ta, các huynh đệ trong bang hà tất có thể nhẫn.

Hắc Minh chau mày nói:

- Ta cũng không có ý gì khác, chỉ nhắc người nhớ kỹ lời của ta, sống gian khổ, chết yên vui. Quên đi, người hồ đồ thể nào ta mặc kệ, chỉ cần người không làm lỡ chính sự của chúng ta là được. Phách Vương hiện tại ta cần năm trăm xử nữ.

- Nhiều như vậy?

Phách Vương hỏi:

- Người muốn đem về xxx? hay là làm gì?

- Người không cần biết nhiều.

Hắc Minh nói:

- Tóm lại, ta làm hết thủy cũng chỉ vì kế hoạch của chúng ta, và nghiệp lớn của người.

- Tốt!

Phách Vương nói:

- Ta sẽ mau chóng chuẩn bị ổn thỏa.

- Mấy ngày nữa, ta sẽ cho Kinh Hồng tới dẫn người.

Nói xong, Hắc Minh liền dẫn theo Kinh Hồng rời khỏi.

Đợi cho Hắc Minh rời đi, Gia Cát Vô Song về mặt đầy lo lắng nói:

- Hội trưởng đại nhân, ta cảm thấy người cùng Hắc Minh cần ngồi lại bàn bảo, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, chúng ta không thể việc gì cũng làm theo ý hắc được. Ta xem hắc cũng không phải một lòng cùng chúng ta.

- Yên tâm đi, ta đã có chủ ý.

Phách Vương cười nói.

Tiếp đó, Phách Vương nói thêm:

- Vô Song từ hôm nay trở đi người cùng Cửu Vân Long cứ tập trung sự tình Bách Hoa là được, hy vọng người không để cho ta thất vọng.

Thiên Dực Hồ vẫn bộ dáng như cũ, luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Có đôi khi lúc nào cũng thấy mặt, có khi vài ngày mới thấy xuất hiện một lần.

Vì thế, Long Vũ rất là bất mãn. Chính là sau khi trải qua nhiều lần câu thông, Thiên Hồ Dực cũng biểu đạt sự bất mãn của mình.

Sự bất mãn của nó làm cho Long Vũ rất xấu hổ.

Nó chỉ thốt ra một câu đó là thực lực của chủ nhân chỉ so sánh với phế vật, đi bên cạnh nó, đúng là làm nó mất mặt.

Lời này quả thật rất đả thương người. Làm cho Long Vũ sinh ra kích thích rất lớn, hắc lập chí siêng năng tu luyện, một ngày nào đó sẽ làm cho con mèo chết kia biết mình lợi hại thế nào.

Bất quá nói thì nói vậy thôi, sau khi suy nghĩ lại Long Vũ đối với lời của Thiên Dực Hồ đánh giá mình cũng không tức giận. Quả thật là con mèo đó nói đúng, tu vi của Long Vũ quả thật chẳng ra gì.

Đương nhiên chẳng ra gì là so với tu vi thập cấp yêu thú của Thiên Dực Hồ mà thôi.

Lời của Thiên Dực Hồ với hắc cũng là một loại khích lệ.

Mấy ngày này, Long Vũ đều chạy hai phía, thời gian cuối tuần, chỉ cần không có đại sự gì, hẳn đều ở Huyền Cảnh tu luyện. Hiện giờ tu luyện Cửu Đầu Sư đã đến chiều thứ sáu.

Nhưng mà muốn hoàn thành động tác chính xác trăm phần trăm, ngoại trừ kiên cường còn phải không ngừng cố gắng.

Hôm nay, Long Vũ cùng La Lâm đã đề nghị tiến hành tu luyện Hỏa Phệ bí quyết bộ thứ hai. Cũng chính là vũ kỹ.

Hỏa hệ dị năng tuy rằng có thể dựa vào pháp môn sử dụng. Nhưng làm như vậy, thật sự có chút lãng phí, cũng không thể phát huy tối đa uy lực của nó.

Dưới tình huống như thế, tu luyện Hỏa Phệ bí quyết là rất cần thiết.

Con đường tương lai Long Vũ rất gấp ghe. Hẳn phải mau chóng mạnh hơn nữa.

Bây giờ là mười giờ tối, Long Vũ tính toán khi chưa muốn tiến vào Huyền Cảnh. Cùng thế giới sự thật bất đồng, tại Huyền Cảnh tu luyện, chẳng những không có người quấy rầy, hơn nữa linh khí còn rất dồi dào, tiết kiệm rất nhiều công sức.

- Chủ nhân, em có một tin tức tốt lành muốn nói cho anh biết. Sau khi anh tiến vào cảnh giới màu tím. Năng lượng cấp bậc của em cũng sẽ được nâng cao. Em lại có thể khôi phục thêm được công năng hệ thống. Nếu anh có thể tiến vào cảnh giới Tụ Linh, em đoán hẳn là có thể giúp anh sửa chữa đầy đủ Thiên Sư kiếm quyết.

La Lâm nói.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ nhất thời vui sướng vạn phần:

- Là thật ư... La Lâm, em yên tâm, anh sẽ cố gắng.

Ngay tại lúc này, tiếng di động của Long Vũ vang lên. Nhìn thông tin hiển thị hẳn phát hiện là Hàn Hùng gọi tới. Thoáng do dự một chút liền bắt máy, hẳn có một cảm giác không tốt.

Quả nhiên trong loa truyền đến âm thanh lo lắng của Hàn Hùng:

- Tiểu Vũ, cháu ở đâu? Tiểu Duyệt đã xảy ra chuyện ... Cháu mau chóng đến giúp nó. Chú cầu xin cháu...
- Hàn tổng, chú đừng gấp. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Long Vũ nhú mày hỏi.

Hàn Hùng tựa hồ cố gắng giữ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn có chút dồn dập:

- Tiểu Vũ, hai giờ trước tại lầu khách Vip tại khách sạn Shangri – La đã xảy ra tiếng nổ mạnh, một lúc sau có mấy nhân sĩ thương giới có sức ảnh hưởng bị bắt cóc. Sau đó liền có tin nhắn đòi tiểu Duyệt đến trao đổi con tin.. Cục trưởng thành phố Lưu Tử Kỳ không đồng ý cho tiểu Duyệt đi mạo hiểm, lập tức phải đặc công, nhưng sau đó tám gã đặc công cũng bị bọn bắt cóc tàn sát dã man. Hiện tại tiểu Duyệt đang chuẩn bị đi đàm phán cùng bọn bắt cóc, cháu mau tới đây nhanh lên....

Long Vũ nghe vậy âm thầm nhú mày, thầm nghĩ chuyện này là do chính phủ quản, mình tự hồ....

- Tiểu Vũ, chú xin cháu đấy. Chú biết bản lĩnh của cháu rất lớn, cháu tới giúp đỡ tiểu Duyệt có được không?

Trong lúc Long Vũ đang do dự, âm thanh cầu xin của Hàn Hùng trong loa truyền đến.

Long Vũ một chút do dự, thầm nghĩ, tuần này tu luyện tại Huyền Cảnh e rằng phải dừng lại

- Tiểu Vũ, chú hi vọng cháu có thể giúp chú. Đây là một lời thỉnh cầu của người cha...

Hàn Hùng nói..

- Hàn tổng, cháu lập tức tới ngay.

Long Vũ nói xong liền cúp máy.

Cái gì có thể cự tuyệt chứ, thỉnh cầu của người cha thì không thể cự tuyệt.

Long Vũ từ nhỏ chưa từng thấy qua cha mẹ, tuy rằng Long Thiên Trạch đối với hắn rất tốt, nhưng vẫn là thiếu khuyết tình thương của người cha. Cảm nhận được Hàn Hùng cùng Hàn Duyệt loại tình cảm này, trong lòng hắn hơi có chút cảm động.

Không vì cái gì khác, đơn giản là một lời thỉnh cầu của người cha.

Từ Long Vũ tới khách sạn Shangri - La cũng không xa, Long Vũ sau khi ra cửa liền chạy như điên, chỉ dùng sáu phút thời gian đã tới đó. Chung quanh đều bị phong tỏa, khắp nơi đều là tuần cảnh, vũ cảnh và đặc nhiệm.

Long Vũ mạnh mẽ xông qua giới tuyến phong tỏa đang có mấy người mặc đồ cảnh sát vây quanh.

- Cho tôi qua.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Cho tôi qua, tôi đến gặp Hàn Hùng.

- Lùi lại, nếu không chúng ta sẽ nổ súng.

Bọn cướp tại khách sạn Shangri - La không hề tầm thường, trước sau đã có mười cảnh sát hi sinh vì nhiệm vụ. Bên trên đã là nghiêm lệnh, phạm vi 2 km bên trong đều bị giới nghiêm. Không có giấy thông hành đều không thể tới gần, người trái lệnh sẽ bị hạ gục.

- Dừng tay!

Long Vũ đang tức giận, thì Hàn Hùng cùng một người trung niên tướng mạo uy nghiêm đã đi tới.

- Để cậu ta vào đi.

Người trung niên diện mạo uy nghiêm đi tới, đánh giá cẩn thận Long Vũ sau đó liếc mắt một cái nói:

- Cậu chính là Long Vũ tiểu Thiên Sư.

- Đúng vậy, tôi là Long Vũ.

Hàn Hùng vội vàng nói:

- Lão Lưu đừng chậm trễ nữa, chúng ta mau chóng nói rõ tình huống với tiểu Vũ, xem cậu ấy có biện pháp gì không.

- Tình huống hiện tại thế nào?

Long Vũ cùng hai người đi tới lập tức hỏi. Về mặt của hắn trầm tĩnh mà rất lão luyện.

- Đúng rồi tiểu Vũ, đây là cục trưởng thành phố Lưu Tử Kỳ, là thủ trưởng của Hàn Duyệt đồng thời là anh em nối khố với chú.

Hàn Hùng vội tranh thủ thời gian giới thiệu một câu.

- Lưu cục trưởng có thể cho cháu biết toàn bộ tình huống được không.

Long Vũ nói.

- Tiểu Trương, lại đây nói rõ đi.

Lưu Tử Kỳ nói.

Một vị cảnh sát đầu đầy mồ hôi tên là Trương Tiểu Cao trả lời:

- Bọn bắt cóc ở tại tầng khách VIP lầu thứ ba, tầng một cùng phía dưới đều có cài bom hẹn giờ, Hơn nữa đối phương nhân số rất đông, tất cả đều là bọn chuyên nghiệp, xuống tay rất tàn nhẫn. Chúng đã cùng bên xây dựng lấy được kết cấu toàn bộ tòa nhà, hiện đang tiến hành nghiên cứu. Từ tình huống hiện tại, chúng ta cơ bản sẽ không có cách nào phá vỡ tiến vào. Biện pháp duy nhất chính là.....

- Nói tiếp đi, Tiểu Trương sao cậu lại ngưng?

Hàn Hùng hỏi

Tiểu Trưng thần sắc xin lỗi:

- Cục trưởng thật xin lỗi, chúng ta không có cách nào ngăn cảnh Hàn đội trưởng, cô ấy đã đánh ngã mấy người anh em xông vào rồi.

- Đồ khốn..

Lưu Tử Kỳ nhất thời nổi giận:

- Các anh làm ăn kiểu gì vậy, đợi xem tôi làm sao xử lý các anh..

- Cho tôi sơ đồ tòa nhà.

Long Vũ cắt ngang lời nói Lưu Tử Kỳ, nói:

- Tôi sẽ đi vào mang Hàn lão sư ra, nhưng mà súng đạn không phải là sở trường của tôi. Lưu cục trưởng đợi lát nữa tôi sẽ gọi người tới giúp, chị ấy sẽ đem bom đóng băng, hơn nữa bọn bắt cóc ở tầng trên, mọi người chuẩn bị tiến vào.

codon.traí

149. Chương 9: Sinh Tử Giải Cứu Con Tin

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 9: Sinh tử giải cứu con tin

Dịch Giả: Hiệp Khách

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Được không?

Lưu Tử kỳ có chút hoài nghi.

- Lão Lưu, cứ tin tưởng tiểu Vũ, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hàn Hùng nói.

- Việc này...

Là bí thư pháp ủy, cục trưởng cục công an thành phố Thiên Hải, hẳn tất phải đảm bảo an toàn cho nhân dân thành phố. Hẳn tuyệt đối không để cho nhân dân phải mạo hiểm.

- Không còn thời gian, cháu phải coi bản vẽ một chút, hai người chuẩn bị đi.

Long Vũ không đợi Lưu Tử Kỳ đồng ý, liền hành động. Hắn nhìn cẩn thận bản vẽ mấy lần, lập tức bấm điện thoại cho Tuyết Cơ, đem tình huống đơn giản nói qua một lần, hơn nữa còn gọi nàng tới hỗ trợ.

Tuyết Cơ lập tức cho biết sẽ rất nhanh chạy tới.

Tuyết Cơ với Thủy Thần đạo pháp có thể đóng băng. Chỉ cần đóng băng quả bom này, có thể làm cho nó bị vô hiệu.

Thần sắc Hàn Hùng nhìn vào con gái trên lầu lớn vô cùng lo âu, không có chút nào che giấu. Hắn âm thầm thở dài, con gái mình bị làm sao vậy? Luôn luôn có tình huống xấu xuất hiện bên mình.

- Lão Hàn, ông yên tâm... Tiểu Duyệt sẽ không xảy ra chuyện.

Lưu Tử Kỳ nói:

- Lão Hàn, không bằng tôi điều tiểu Duyệt xuống

ban hộ tịch cũng được...

Đôi lông mày Hàn Hùng hơi động, cắt đứt lời hấn, trầm giọng:

- Tiểu Duyệt tính tình nóng nảy ông cũng biết. Nó luôn yêu thích cái nghề này, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng. Nếu chúng ta miễn cưỡng nó chuyển công tác, nó nhất định sẽ không vui vẻ. Lão Lưu, tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ là có nhiệm vụ nguy hiểm cố gắng đừng cho nó biết là được.

- Được rồi.

Trên trán Lưu Tử Kỳ nhăn lại, nhưng trên mặt hấn lộ ra thần sắc kiên định.

- Lưu cục trưởng, có tín hiệu của Hàn đội trưởng...

Về mặt Tiểu Trương hưng phấn, cầm bộ đàm trong tay đi tới. Đang muốn đưa cho Lưu Tử Kỳ, lại bị chặn lại.

- Hàn lão sư, tôi là Long Vũ, chị nghe cho tôi. Nếu chị không gặp được bọn bắt cóc hoặc là chị còn an toàn, tôi hi vọng chị phải quay trở lại. Sự tình này chị để cho tôi xử lý.

Người tiếp lấy bộ đàm là Long Vũ, hấn lớn tiếng nói:

- Đám người bắt cóc tuyệt đối không phải là người bình thường, chị không phải là đối thủ của bọn họ.

Đã có mấy đặc công bị chết, nhưng bộ dáng của bọn bắt cóc đều không nhìn thấy, đủ để chứng minh bản lĩnh của bọn chúng.

- Tiểu Vũ. Chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm. Tôi là cảnh sát nhân dân, tôi đang thực hiện nghĩa vụ của mình, tôi tuyệt đối không lùi bước.

Hàn Duyệt trả lời.

Long Vũ thật sự muốn đập tan bộ đàm, mặc kệ nàng sống chết thế nào.

Nhưng nghĩ tới lời nhắc nhở của Hàn Hùng, hấn lập tức mềm lòng. Huống hồ, hấn cũng có hảo cảm với Hàn Duyệt.

Nếu nàng luôn bảo trì khuôn mặt tươi cười, Long Vũ cũng rất muốn ôm nàng vào lòng thơm cho một cái.

Bình tĩnh một chút, Long Vũ tiếp tục nhắc nhở:

- Chị Hàn, tôi không muốn xảy ra chuyện gì với chị. Hàn tổng đã ở hiện trường, tim của ông ấy đang đặt trên cổ họng. Nếu chị là một cô con gái ngoan, chị nên trở về nhà. Chuyện bọn cù bấp này giao cho tôi. Tôi đảm bảo không làm chậm trễ chuyện của chị.

- Không được.

Hàn Duyệt hạ thấp âm thanh nói:

- Tiểu Vũ, cậu hãy nghe tôi nói. Nếu cậu muốn giúp tôi, hãy mang cha tôi rời khỏi hiện trường. Chậm nhất sáng sớm mai, tôi sẽ trở về.

- Nói vậy...

Long Vũ quát:

- Bọn bắt cóc yêu cầu chị đi lên, đoán chừng là kẻ thù của chị. Ngay cả đặc công còn không thể đối phó với đám người đó, chị lên rồi, sẽ không thể quay đầu trở lại. Nghe lời tôi, quay lại đi.

- Không được.

Hàn Duyệt lại cự tuyệt:

- Bọn chúng yêu cầu tôi đi lên. Nếu tôi không lên, những con tin sẽ bị giết. Tôi là cảnh sát, sao có thể tro mắt nhìn con tin bị giết. Tiểu Vũ, cậu không phải là cảnh sát, không thể hiểu được sứ mệnh của cảnh sát. Nếu tôi mà quay lại, từ nay về sau, tôi sẽ sống trong áy náy...

Âm thanh Long Vũ âm trầm:

- Chị Hàn...Nếu chị không quay lại, tôi cũng không có biện pháp. Nhưng tôi hi vọng chị không nên quá xúc động, tôi sẽ nhanh chóng đuổi theo chị...

- Không cần. Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.

Hàn Duyệt nói:

- Bất cóc này vô cùng hung tàn, cậu tốt nhất là không cần đi. Mục tiêu của bọn chúng là tôi, tôi sẽ giải quyết.

- Cô câm miệng lại cho tôi.

Long Vũ để điện thoại trước miệng quát lớn:

- Cô nghe kỹ cho tôi, đứng tại chỗ đợi tôi, tôi lập tức sẽ tới... Nếu cô có chuyện gì xảy ra, tôi phải làm sao bây giờ?

- Cậu có ý gì?

Hàn Duyệt sững sờ một chút, lập tức suy nghĩ miên man.

- Cô đứng đó một chút, rất nhanh tôi sẽ tới...

Long Vũ nói xong nhét bộ đàm vào trong tay Lưu Tử Kỳ:

- Nói với cô ta, đừng để cô ta tiếp xúc với bọn chúng.

- Tiểu Duyệt. Tôi là Lưu cục trưởng. Tôi hiện tại ra lệnh cho cô, đứng tại chỗ nghe lệnh.

Lưu Tử Kỳ nói:

- Cô hiện tại đứng nguyên tại chỗ báo cáo tình huống cho tôi.

- Vâng.

Hàn Duyệt trả lời một tiếng, vội vàng đứng tại chỗ báo cáo tình huống cho Lưu Tử Kỳ.

Lưu Tử Kỳ liên tiếp hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác, mục đích để kéo dài thời gian.

- Lưu cục trưởng, tình huống nói chung chính là như vậy...

Hàn Duyệt dường như cũng nhận ra điều gì, vội vàng nói:

- Lưu cục trưởng, tôi phải nhanh chóng đi lên, nếu như tiếp tục chậm trễ, bọn chúng sẽ giết chết một con tin.

- Chờ một chút.

Hàn Hùng tiếp nhận bộ đàm:

- Tiểu Duyệt, con chờ chút, cha muốn nói với con mấy câu... Tiểu Duyệt, trước tiên không cần phải vội vàng, tiểu Vũ đã chạy đi, rất nhanh sẽ gặp con. Coi như cha tin con. Được rồi.

- Cha...

Hàn Duyệt trầm giọng nói:

- Cha. Con gái cha là một cảnh sát hình sự, con không thể có lỗi với quốc huy trên đầu. Con phải có trách nhiệm với những người đó. Xin lỗi cha.

- Tiểu Duyệt, tiểu Vũ thích con.

Hàn Hùng có chút căng thẳng, há mồm liền nói bậy:

- Tiểu Duyệt, tiểu Vũ lúc trước nói với cha, là cậu ấy thích con. Nếu con có chuyện gì xảy ra, cậu ấy phải làm sao bây giờ? Tiểu Duyệt, mẹ con đã mất sớm. Cha lại phải đảm đương trách nhiệm của cả cha và mẹ. Cha hiện tại chỉ mong con không xảy ra chuyện gì. Còn nhớ lần trước con nói gì với cha không? Cha đã giới thiệu cho con nhiều thiếu gia, công tử nhưng con đều cự tuyệt. Long Vũ là một chàng trai không tệ...

- Cha.

Hàn Duyệt nói:

- Con lớn hơn Long Vũ mấy tuổi đấy.

- Chỉ cần yêu nhau, tuổi tác không thành vấn đề.

Hàn Hùng thấy con gái nói như thế, tiếp tục mượn đề tài này nói chuyện, hi vọng có thể kéo dài thời gian.

Sau khi Long Vũ tiến vào phòng khách quý, đi đường khác với Hàn Duyệt. Hắn liên tiếp gặp ba đám người ngăn trở. Sau một hồi kịch chiến, nhóm gồm sáu người toàn bộ bị Long Vũ giết chết.

Long Vũ cẩn thận phát hiện, trên án đường những người này biến thành một màu đen, dường như có ma khí xâm nhập.

Vì thế hắn liền mở Thiên Nhân dò xét. Quả nhiên trên người bọn họ có tầng hắc khí bao quanh, hơn nữa khí tức giống như của yêu hồ.

Sau khi có tin tức này, Long Vũ bắt đầu hiểu toàn bộ câu chuyện.

Hiển nhiên, toàn bộ chuyện này bị yêu hồ đằng sau thao túng. Hơn nữa mục tiêu là hắn, Hàn Duyệt chỉ là một cái mồi.

Nghĩ đến đây, đối với nguy cơ của Hàn Duyệt càng thêm lo lắng. Hắn đẩy nhanh hơn tốc độ, đồng thời dặn dò La Lâm:

- Theo dõi toàn bộ tình huống trên lầu, lập tức liên lạc với bộ đàm của Hàn Duyệt.

- Chủ nhân, tòa nhà đã bị điện từ quấy nhiễu. Em rất khó liên lạc được với bộ đàm của Hàn Duyệt.

La Lâm nói:

- Tình huống ở trên lầu đang dò xét...

Hàn Duyệt cùng cha nàng đang nói chuyện về Long Vũ, đột nhiên nàng có cảm giác lạnh lạnh phía sau. Nàng quay người lại, thấy một hòng súng đen tuyền hướng về phía nàng.

- Ném bộ đàm xuống.

Người nọ nói xong liền tháo chốt an toàn.

Hàn Duyệt do dự một chút, sau đó ném bộ đàm xuống đất.

- Đi theo tao.

Người này mang mặt nạ Tu La, thanh âm có chút âm trầm, toàn bộ đều cố ý che giấu.

- Đừng nổ súng. Tôi sẽ đi theo anh.

Hàn Duyệt làm ra bộ dáng hết sức lo lắng, đi lên phía trước. Người nọ khẽ quát một tiếng:

- Mày đừng có hành động thiếu suy nghĩ, cũng đừng trách tao không thương hương tiếc ngọc. Đại ca của chúng tao muốn gặp mày. Chỉ cần mày đến, mọi con tin đều được thả hết.

- Tôi biết.

Hàn Duyệt trả lời một tiếng, chậm rãi tiến lên phía trước. Ngay khi bước lên cầu thang, nàng đột nhiên khẽ quát một tiếng, một cước đá lên nút cảnh báo cứu hỏa.

Lập tức tiếng chuông kêu to làm giật mình người đeo mặt nạ. Hàn Duyệt nhân cơ hội chạy đi.

Người đeo mặt nạ vội vàng đuổi theo, ngón trở bóp vào cò súng.

- Pằng.

Một tiếng súng vang lên, nhưng Hàn Duyệt đã kịp thời chạy lên tầng trên, một viên đạn vì vậy không có bắn trúng.

Hàn Duyệt tuy rằng làm cảnh sát chưa lâu, nhưng công phu cũng không tệ lắm. Sau khi tránh thoát viên đạn, lập tức móng súng, bóp cò về phía người này.

Thân hình người này cũng rất linh hoạt, lập tức di chuyển tránh đạn. Trong khoảnh khắc này, Hàn Duyệt cũng chỉ kịp nổ hai phát súng.

- Hắc hắc, cô nàng này có thân thủ không tệ.

Đợi cho tiếng súng dừng lại, người nọ rẽ vào một góc cười quái dị:

- Lão đại sẽ rất thích một cô em như vậy.

Hàn Duyệt linh hoạt nhổm người lên, theo chỗ phát ra âm thanh bắn một phát súng. Góc tường bị viên đạn bắn bung một mảng lớn, rơi xuống bên dưới.

Người này đã sớm rút đầu lại, thân hình lắc lắc nhanh chóng né tránh.

- Xảy ra chuyện gì?

Bên trong bộ đàm truyền đến tiếng của Hàn Hùng, hiển nhiên chưa bị mất tín hiệu. Hàn Hùng nghe thấy tiếng súng, thanh âm vô cùng khẩn trương.

Sắc mặt Hàn Duyệt tái nhợt, thần sắc có chút hoảng sợ nói:

- Con không có việc gì.

Lời vừa dứt, bên hành lang cách vách phát ra tiếng cười âm hiểm.

Hàn Duyệt cắn răng, cầm chặt súng đuổi theo. Tại hành lang lúc này, vì tiết kiệm thời gian, nàng đạp bên vách tường trái, cả thân thể mềm mại nhảy lên phía trên.

- Pằng.

Vừa lúc nhảy lên, Hàn Duyệt hướng bóng người buông phát súng. Đáng tiếc không có bắn trúng người nọ.

Đợi khi Hàn Duyệt không đuổi kịp, trên lầu vang lên tiếng cười âm hiểm của người nọ.

- Chị Hàn. Tôi là Long Vũ, chị không cần đuổi theo, rất nhanh tôi sẽ tới chỗ chị.

Thông qua La Lâm, Long Vũ đã liên lạc được với Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt vốn muốn nói cái gì đó, lại không nghĩ người nọ một súng bắn trúng bộ đàm:

- Con ranh. Mười phút sau còn không xuất hiện trước mặt lão đại của chúng tao, chúng tao sẽ bắt đầu giết người.

Lời vừa nói ra, Hàn Duyệt lập tức cảm thấy sự việc khó giải quyết.

Do dự một chút, nàng cắn răng đi qua. Lúc này nàng không có lựa chọn.

Nếu không, người vô tội sẽ bị giết.

- Các người không được làm ẩu... Nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho các người.

Hàn Duyệt nói lời uy hiếp, sau đó rất nhanh chạy lên ba, bốn tầng.

Mấy phút sau, Hàn Duyệt cùng tên bắt cóc kia đã đi lên hơn mười tầng.

- Con ranh, vào đi. Lão đại chúng tao đợi mày đã lâu.

Bên trong cánh cửa vang lên âm thanh lạnh nhạt. Hàn Duyệt không chút do dự đạp tung cánh cửa vọt vào. Lập tức hai viên đạn xẹt qua mặt nàng. Mặc dù không bị thương, nhưng cũng làm cho nàng căng thẳng.

- Đi chết đi.

Lập tức, khi nàng còn chưa hoàn hồn, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt, một cước đạp thẳng vào bụng. Hàn Duyệt không kịp phòng bị, thân hình nặng nề bay đập vào cánh cửa. Cổ họng nàng hơi ngọt, một ngụm máu từ miệng phun ra. Nhưng lúc này nàng không quan tâm thân thể mình thế nào, ba người mang mặt nạ Tu La đã vây quanh nàng.

Hàn Duyệt thấy ba gã bắt cóc cũng không có cảm xúc, lập tức thả lỏng, nàng liền nhấc chân đá vào một người.

Người nọ thân hình chợt động, chút bóng dáng cũng không thấy.

- Khà khà.

Sau đó, một người nhìn nhìn Hàn Duyệt cười cười:

- Quả nhiên thân thủ không tệ. Chỉ tiếc là mày cũng chỉ là một phàm nhân.

- Phàm nhân?

Hàn Duyệt lau vết máu trên khóe miệng, hận ý trong mắt nàng không giảm chút nào, lạnh giọng nói:

- Các người rốt cuộc là ai? Vì sao phải để cho tôi tới đây?

- Ha ha.

Một tên bắt cóc âm hiểm cười cười:

- Chúng tao là ai, cũng không quan trọng. Quan trọng là Long Vũ sẽ rất nhanh tới đây.

Hàn Duyệt nghe vậy, dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng hỏi:

- Mục tiêu của các người là tiểu Vũ, không phải là tôi đúng không?

Tên bắt cóc cười nói:

- Không sai, không hổ là một cảnh sát. Nhưng mà đến lúc này mày mới hiểu được, thực quá muộn. Con ranh, mục tiêu của chúng tao là bắt sống Long Vũ, nhưng tao cũng muốn lên giường với mày. Đương nhiên, đầu tiên tao muốn hoàn thành nhiệm vụ của mình.

- Các người rốt cuộc là ai?

Hàn Duyệt âm trầm hỏi:

- Các người vì sao phải trăm phương ngàn kế tính kế với tiểu Vũ. Tôi đã biết, các người không phải là người. Các người chỉ là thuộc hạ của yêu nghiệt hồ ly Hồ Mân.

Cho tới lúc này, Hàn Duyệt đã minh bạch rồi.

Đám bắt cóc bỏ đi mặt nạ, tháo ra khuôn mặt cười nói:

- Cháu gái ngoan, cháu có nhận ra chú không? Chú là chú Hoàng Đạt Phát của cháu đây.

- Hoàng Đạt Phát, thì ra là ông. Ông lại có thể trở thành tay sai của yêu nghiệt.

Sắc mặt Hàn Duyệt cả kinh nói:

- Ông nên dừng lại ngay việc mình đang làm, nếu không ông tuyệt đối không có kết cục tốt.

codon.traí

150. Chương 10: Ai Là Thằng Ngốc?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 10: Ai là thằng ngốc?

Dịch Giả: thình1a30

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Hoàng Đạt Phát khinh thường cười:

- Cháu gái ngoan của chú, chẳng lẽ cháu còn không có giác ngộ sao? Lúc này đây, Long Vũ chết chắc rồi. Đem cháu làm chiến lợi phẩm của chú, cho chú ấm giường. Cháu gái, cháu cũng đã biết, chú kỳ thật đã sớm muốn âu yếm. Hôm nay lại là cơ hội của chú. Nếu chú là cháu, chú sẽ ko chống cự... Thúc thủ chịu trời, nhắm mắt mà hưởng thụ...

- Hừ.

Hàn Duyệt hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói:

- Ông. đồ vô sỉ kia, nếu tôi là ông, đã sớm kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm ... Ông cũng đã biết, ngay cả con hồ ly kia cũng không phải đối thủ của tiểu Vũ. Chỉ bằng ông, căn bản chính là không tự lượng sức mình. Hoàng Đạt Phát, nể tình ngày xưa, tôi khuyên ông một câu, thu tay lại đi, thanh tỉnh một chút đi... Tôi sẽ ở trước mặt tiểu Vũ nói tốt cho ông. Sau này, ông cho dù không thể có được phong quang như trước kia, nhưng cũng không phải mất mạng.

- Ha ha.

Hoàng Đạt Phát khinh miệt tươi cười, nói:

- Ngay thơ... Hiện tại tao sẽ cho mày có biết biết sự lợi hại của tao.

- Đương nhiên, ý của tao là nửa mình dưới lợi hại.

Hoàng Đạt Phát mặc một bộ âu phục tao nhã màu trắng, tư thế nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon, hần có chút dâm dăng nhìn Hàn Duyệt, khóe miệng nổi lên nụ cười âm hiểm:

- Hàn Duyệt... Mày có tin tao hiện tại sẽ cho các anh em lột sạch quần áo của mày ra không?

Hoàng Đạt Phát cười dâm tà làm cho Hàn Duyệt rùng mình một cái. Đồng thời, trong lồng ngực nàng lửa giận bùng nổ thiêu đốt.

Nàng liếc mắt đánh giá bốn phía một lần, bảy tám người bị bắt cóc đều bị cột lại. Trong đó có mấy người nàng đều biết, tất cả đều là những nhân vật có ảnh hưởng rất lớn đến thương giới Thiên Hải.

Những người đó bị dây thừng trói lại tốp ba tốp năm, bộ dáng nhìn qua có chút chật vật, trong đó hai cô gái quá đã bị dọa tới mức hôn mê.

Hoàng Đạt Phát khinh thường cười:

- Như thế nào? Nhóc con, trong lòng mày không phải còn muốn nghĩ cách cứu những người này đi sao? Mày thật đúng là cảnh quan tốt. Đáng tiếc. Hiện tại tự thân mày lo cũng không xong.

Hàn Duyệt cắn răng, trầm giọng chất vấn:

- Hoàng Đạt Phát, ông uống chút nước đá đi, ông còn đang xuân thu đại mộng ư. Tất cả những người ở đây đã hoàn toàn bị bao vây. Ông còn ở nơi này cuồng vọng cái gì... Nếu tôi nhớ không lầm, Con hồ ly của ông, bản thân đã bị trọng thương. Rời khỏi cô ả, ông căn bản là con chó cũng không bằng.

Hoàng Đạt Phát làm như không có việc gì giờ giờ điều khiển từ xa trong tay lên. Cười khê không ngừng:

- Mày có thấy điều khiển từ xa trong tay tao hay ko? Chỉ cần tao nguyện ý, cả căn nhà này sẽ sụp đổ ngay tức khắc. Tao và mày. Còn có những người ở nơi này toàn bộ đều không thể may mắn thoát khỏi.

- Ông không sợ chết?

Hàn Duyệt trong lòng chợt lạnh. Trong ánh mắt phun ra một cổ lửa giận.

Hoàng Đạt Phát cười nói:

- Tao tự nhiên không sợ chết. Chúng tao đều nguyện ý vì Mân Mân mà trả giá bằng sinh mệnh. Nếu trước khi chết, tao với mày có thể phát sinh quan hệ một lần. Thật cũng đáng.

- Bần thủ.

Hàn Duyệt mắng.

- Tôi khuyên ông tiết kiệm khí lực đi.

Khóe miệng Hoàng Đạt Phát lộ ra một tia dâm đảng nói:

- Tiết kiệm khí lực. Đợi lát nữa để cho tao bò lên bụng.

Hàn Duyệt không thèm để ý tới lời nói của Hoàng Đạt Phát, trầm giọng nói:

- Tôi hy vọng có thể cùng ông đàm phán. Mục tiêu của ông là tôi cùng tiểu Vũ. Ông thả những người này...

Chuyện cho tới bây giờ, tâm tình Hàn Duyệt càng bình tĩnh.

Giờ phút này, trong lòng của nàng chỉ là muốn giải cứu những người này, đây là nhiệm vụ và cũng là sứ mệnh của nàng.

Hoàng Đạt Phát xua tay nói:

- Nghĩ hay quá nhỉ...

Dừng lại một chút, Hoàng Đạt Phát cười nói:

- Tiểu Duyệt. Mày cũng đã biết tao vì sao mà chọn lựa đêm nay động thủ? Quên đi, mày nhất định là không biết. Để tao nói cho mày biết, những tên gia hỏa đó mỗi người đều từng có quan hệ với tao. Trước kia, bọn nó hoặc nhiều hoặc ít đều có lỗi với tao. Lần này có cơ hội như vậy, tao há lại có thể buông tha. Chúng nó là mồi câu. Hiện tại cá đã muốn mắc câu rồi, thì tự nhiên cũng mất đi giá trị lợi dụng. Chờ tao bắt sống Long Vũ, chúng nó phải chết.

- Kỳ thật. Dựa theo ý của tao, căn lầu lớn này cũng phải biến thành đám đất bằng phẳng.

Hoàng Đạt Phát cười to:

- Tao muốn nghe xem thanh âm nổ mạnh của nó...

- Tên điên.

Hàn Duyệt cắn răng nói:

- Ông đã thay đổi. Ông thay đổi hoàn toàn rồi, ông đã không còn là Hoàng Đạt Phát trước kia, ông đã triệt để biến thành nô bộc của yêu hồ kia rồi.

- Hừ.

Hoàng Đạt Phát khinh thường nói:

- Mày biết cái gì. Thời gian trước kia, tao cẩn thận làm việc, nhưng luôn không thành công. Hiện giờ, tao có cảm giác toàn thân đều đã tràn ngập lực lượng. Tao... tao cảm giác đã không còn là một người bình thường. Mày biết không? Tao có thể dễ dàng đánh chết rất nhiều đặc công... Tao có thể đem thân thể của bọn họ bóp thành phần vụn...

- Ghê tởm.

Hàn Duyệt xem như đã nhìn ra, Hoàng Đạt Phát đã sớm mất đi nhân tính. Người ở trước mắt, bất quá chỉ là một con chó điên, một con súc sinh.

Hoàng Đạt Phát đột nhiên cười tao nhã:

- Tiểu Duyệt, mày không phải muốn cứu người sao? Như vậy đi, chúng ta làm giao dịch, mày cởi một mảnh y phục, tao thả một người. Như thế nào?

- Ông.

Hàn Duyệt thiếu chút nữa nổi điên.

Nhưng mà khi suy xét cẩn thận, nàng hay gạt đầu đồng ý:

- Tôi đáp ứng ông, nhưng mà ông nhất định phải hết lòng tuân thủ lời hứa, nếu không tôi chết thành quỷ cũng sẽ không tha cho ông.

Nói xong, Hàn Duyệt liền cởi bỏ áo khoác ngoài, để lộ áo trong.

Nhìn thấy cánh tay trơn bóng của nàng, Hoàng Đạt Phát hơi thở trầm ổn, cũng là bắt đầu dồn dập lên. Tựa hồ là rất lâu không có gần nữ sắc, trong ánh mắt của hắn tràn ngập hưng phấn.

- Tiếp tục đi.

Hoàng Đạt Phát khê liếm môi, cười đều nói:

- Mày nhất định suy nghĩ, lúc ra cửa vì sao không mặc thêm nhiều quần áo. Đáng tiếc, hiện tại hối hận đã muộn không kịp rồi, tiếp tục cởi đi, trên người mày ít nhất vẫn còn hai mảnh quần áo.

- Ông trước tiên thả một người, tôi sẽ làm như ông mong muốn...

Hàn Duyệt nói.

- Thả người.

Hoàng Đạt Phát ra hiệu cho một tên mặt mày hung dữ đem cô gái gần nhất thả ra. Hắn hung hăng cho một vủ thật đau vào mặt nàng làm nàng tỉnh lại, nàng ta còn ngây người chớp mắt, Hàn Duyệt thúc giục một tiếng:

- Cô được tự do rồi, nhanh chóng chạy...

Cô gái kia sững sờ một chút rồi lập tức liền bỏ chạy.

- Ha ha, mày thật vĩ đại...

Hoàng Đạt Phát cười không ngừng:

- Thực chưa thấy đùa nào ngu như vậy. Xem ra thật sự đúng với câu nói kia. Ngực to óc trái nhỏ.

- Hãy bớt nói nhảm đi, chúng ta tiếp tục...

Hàn Duyệt cố nén phần nộ trong lòng, làm bộ muốn bỏ đi áo trong. Nếu bỏ đi áo trong, Hàn Duyệt trên thân thể sẽ chỉ còn lại có màu trắng đường viền hoa quần ngực, Hoàng Đạt Phát liếm liếm môi khô khốc, trong đôi mắt hiện lên hai chữ dâm dăng.

- Ha ha...

Khóe miệng Hoàng Đạt Phát xuất hiện một nụ cười.

Trong đôi mắt Hàn Duyệt hiện lên một tia giao hoạt. Nàng duỗi tay định cởi áo ngực, thỉnh thoảng nhìn quanh đánh giá tình huống bốn phía. Chỉ thấy một đám cướp đều nhìn nàng chằm chằm, Toàn bộ ánh mắt đều nằm trên người nàng

- Chết hết đi.

Thời điểm Hàn Duyệt lột áo ngực, toàn bộ cơ thể của cô nghiêng về phía trước, điên cuồng hướng tới Hoàng Đạt Phát. Hai hàm răng trắng nghiền chặt vào nhau, sát ý nồng đậm cùng phần nộ ko che giấu chút nào. Nàng hận không thể bắt người giết sạch những tên cận bã, súc sinh này.

- Đùng.

Một gã cướp nổ súng đối với nàng. Hàn Duyệt nhanh chóng xoay người né kịp. Dù vậy, Hàn Duyệt cũng không dám chần chờ, thân hình linh hoạt như Nê Thu (Dịch giả: Tên một loại cá nhỏ, Biên: Lão này giỏi thật, biết được đây là một loài cá :61:.. Chính xác nó là con cá trạch. Có bọn nào nghe thấy con cá trạch gọi là con Nê Thu chưa :60:), vừa chạy vừa nhanh nhẹn né tránh.

Trong chớp mắt, nàng đã nhảy vào chỗ trú ẩn và nhanh chóng rút ra một khẩu súng lục. Đồng thời, nàng đã đem áo ngực mặc vào che đi xuân quang trên cơ thể.

Vài tiếng súng vang lên, Hàn Duyệt đối với bọn cướp, có thể do tâm tình khẩn trương, hay mấy cây súng này chính xác khá kém cho nên cũng không có làm cho bọn cướp có thương vong.

Hoàng Đạt Phát âm hiểm cười tiếng truyền đến:

- Tiểu Duyệt. Mày quả không tệ, chỉ là một cảnh sát, khả năng và nghiệp vụ rất tốt đấy. Chỉ tiếc. Trước mắt hết thấy đều ở trong khống chế của tao. Giống như là Tôn Ngộ Không không trốn thoát khỏi bàn tay Phật tổ, mày nên cam chịu đi.

Dừng một lần Hoàng Đạt Phát lại nói:

- Tiểu Duyệt. Tao cho mày ba mươi giây suy nghĩ, nếu không ra và buông vũ khí, tao cứ mười giây giết một người. Không cần hoài nghi lời của tao, mày cũng biết, tao đã không còn là Hoàng Đạt Phát trước kia rồi, việc gì tao cũng đều có thể làm được, không nên ép tao. Cũng không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của tao, tao nhẫn nại có hạn...

Lời vừa nói xong, Hàn Duyệt thở dài một tiếng, đành phải đi ra. Nàng căn bản là không có lựa chọn khác.

Ai kêu nàng muốn làm một cảnh sát tốt. Nửa mình dưới mặc quần đen bó sát người, nửa trên đồi núi vương cao, nhìn qua gợi cảm cực kỳ. Ánh mắt Hoàng Đạt Phát khẽ liếc qua, nhất thời có một tên mang mặt nạ Tu La đi lên trước, nhắc chân đá về phía Hàn Duyệt, Hàn Duyệt căn bản không khả năng tránh né, nàng bị người nọ hung hăng đá trúng bụng, ngã ở trên sàn nhà.

Hàn Duyệt giãy dụa ôm bụng đứng lên, ánh mắt căm phẫn không có giảm bớt chút nào, không ngờ như ẩn như hiện hồng sắc quang mang. Hiển nhiên, phần nộ trong lòng nàng đã là bốc cháy lên tột đỉnh.

- Tao muốn giết sạch đám cặn bã chúng mày.

Hàn Duyệt căm tức nói.

- Ha ha.

Hoàng Đạt Phát khinh thường cười:

- Đây là chuyện buồn cười nhất tao từng nghe qua. Tiểu Duyệt, lại đây đi, thần phục đi, làm nô lệ của tao, tao sẽ cho mày hưởng thụ sự sung sướng.

- Ghê tởm!

Hàn Duyệt cắn răng nói:

- Hoàng Đạt Phát, ông làm hết mọi chuyện xấu, chẳng lẽ không sợ báo ứng sao? Coi như tôi không làm gì được ông, nhưng sẽ có người giết chết ông.

- Giết tao?

Hoàng Đạt Phát khinh miệt cười cười:

- Ai có thể giết tao?

- Tao.

Ngay khi Hoàng Đạt Phát vừa nói xong, một đạo nhân ảnh xuất hiện ở bên cạnh Hàn Duyệt, miệng của hắn nổi lên một tia khinh thường tươi cười, nói:

- Hoàng Đạt Phát, thằng khốn nạn như mày cũng chỉ hấp thu một chút yêu khí của yêu hồ, mày thật cho mình là một đại nhân vật sao, tự gây nghiệt không thể sống, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của mày.

- Long Vũ.

Ngây người chốc lát, thần sắc Hàn Duyệt xuất hiện một chút vui mừng ngoài ý muốn. Giờ khắc này, trong lòng nàng vừa cực kỳ khẩn trương cùng sợ hãi. cô đã nhận thức được tội giết người và cướp tài sản hôm nay. Khả năng của Long Vũ, tuy nàng ko biết rõ nhưng nàng nhận thức được Long vũ có thể thu thập sạch sẽ bọn cướp này.

Những nỗ lực và căng thẳng trước đó đã làm cho áo Hàn Duyệt ướt đẫm , dính cả vào da thịt làm cái áo ngực đen trắng hiện lên một cách rõ ràng. Giống như một vưu vật gợi cảm.

Hoàng Đạt Phát nhú mày, lập tức thoải mái cười nói:

- Tốt. Chính chủ rốt cuộc đã tới... Nhóc con, tao đang đợi mày. Đầu hàng đi, nếu không tao đem những người này giết sạch hết.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ nhất thời cười vũ mị đi phía trước đi vài bước, vừa buồn cười, vừa tức giận nói:

- Mày dùng những người này uy hiếp tao, đầu mày bị con lừa đá à?

Nghe Long Vũ vừa nói như thế, Hoàng Đạt Phát nhất thời ngây ngẩn cả người.

Hắn tựa hồ không có lý giải về Long Vũ . Tuy nhiên, Hàn Duyệt hiểu ý tứ của Long Vũ

Rõ ràng, hắn không quan tâm về số phận của các con tin.

- Tiểu Vũ... Chúng ta nhất định phải bảo đảm chắc chắn những người này an toàn, không nên làm ẩu...

Hàn Duyệt lo lắng nói.

Long Vũ không để ý Hàn Duyệt, nhẹ nhàng héch mắt lên nhìn những người đó. Khóe miệng khinh thường nói:

- Hoàng Đạt Phát, mày cũng rất hài hước, lại có thể sẽ nghĩ tới dùng những phế vật này để uy hiếp tao.

Lời vừa nói hắn đem một cước đá vào tên cướp gần chỗ mình nhất.

Một cước liền hướng lại người nọ, đem tên cướp nặng nề mà đánh bay vào tường. Người nọ tại góc tường co rút lại vài cái, dần dần bất động. Long Vũ trong đôi mắt bắn ra hàn ý nhẹ nhẹ, nói:

- Hắn đá chị Hàn, tao chỉ trả lại hắn một cước. Thật không may. Chỉ là một cước nhẹ nhàng mà hắn lại chết.

Vừa dứt lời, Long Vũ lẳng không bay lên. Đùi phải đột ngột lại hướng lên đầu Hoàng Đạt Phát quét tới. Tốc độ cực nhanh, hiện trường cơ hồ không có người có thể thấy rõ.

Hoàng Đạt Phát giờ phút này căn bản là vô lực tránh né, hắn cùng Long Vũ thực lực khác biệt quá lớn. Đối với người thường, Hoàng Đạt Phát cùng đám người kia đã là bất khả chiến bại. Nhưng với Long Vũ trước mặt này là người tu chân có cảnh giới màu tím, hắn căn bản chỉ là một con kiến trước mặt những người bình thường.

Một cước này nếu là đá trúng, phỏng chừng cái mạng nhỏ của y cũng sẽ ko còn.

Trong thời gian nghìn cân treo sợi tóc, bọn cướp đang trông giữ con tin nhất bổ nhào về phía Long Vũ. Ý đồ ngăn cản hắn đối phó Hoàng Đạt Phát

Vang lên vài tiếng tiếng đánh đấm, hai người đầu tiên xông lên đã bị Long Vũ đá chết tại chỗ. Lập tức hắn rút ra Thiên Sư pháp kiếm, đối với Hoàng Đạt Phát chém tới một kiếm, mang theo một tiếng thét chói tai, Hoàng Đạt Phát thân mình bị đánh trúng, thân hình dài rộng của y bị quăng ra ngoài, nặng nề đập vào cái bàn ăn làm vụn gỗ bay tán loạn. Sắc mặt y rốt cuộc cũng phát sinh biến hóa, thanh âm Hoàng Đạt Phát có chút run rẩy:

- Nhóc con, mày thực sự rất mạnh, nhưng mà tao phải nói cho mày biết, hôm nay người thắng sẽ là tao. Mày không cần những người này phải không? Không sao... Tao còn có đòn sát thủ, cả đại lâu đều bị cài bom. Nếu mày không chịu thúc thủ chịu trời , tao sẽ kích nổ bom, cả tao và mày sẽ cùng đồng quy vu tận.

Nói xong, Hoàng Đạt Phát từ trong túi áo xuất ra một cái điều khiển từ xa, về mặt dữ tợn.

- Tùy ý.

Về mặt Long Vũ thờ ơ, không một chút khấn trương.

Không biết tại sao, trong lòng Hoàng Đạt Phát bắt đầu sinh ra một cảm giác sợ hãi mà từ lâu không có xuất hiện.

Về mặt Hàn Duyệt lo lắng nhìn Long Vũ. Đương nhiên, cũng không phải nói Hàn Duyệt sợ. Chính là nàng thật sự là không hy vọng chứng kiến thảm kịch này phát sinh.

- Bấm đi nào, ai nếu sợ thì người đó là cháu trai...

Long Vũ cố ý kích thích Hoàng Đạt Phát.

- Tiểu Vũ, cậu điên rồi...

Hàn Duyệt rốt cục cũng không hề trầm mặc, nàng đi lên trước, căm tức nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, làm sao cậu có thể như vậy. Cậu cũng đã biết, nếu căn nhà thật sự nổ tung, sẽ có ít nhiều người vô tội tử vong. Cậu có biết, việc này gây ảnh hưởng bao nhiêu cho xã hội hay không?

- Những người chị nói cùng tôi có quan hệ sao?

Long Vũ khinh thường nói:

- Chị Hàn, tôi hôm nay đến chỉ có một mục đích, đó là phải cứu chị. Vì sao cứu chị, đó là bởi vì cha của chị thỉnh cầu, những việc còn lại là chuyện không liên quan gì tới tôi.

Nói tới đây, Long Vũ khinh miệt nhìn Hoàng Đạt Phát liếc mắt một cái:

- Kỳ thật mày hần là dụ chị Hàn đến để uy hiếp tao. Cho nên nói, mày căn bản chính là không có đầu óc, đồ con lợn. Bấm đi nào...

- Mày... Là mày bức tao...

Hoàng Đạt Phát sớm đã bị mất đi bản tính, hần căn bản là không sợ chết. Long Vũ càng lạnh lùng lại càng kích thích hần.

- Toàn bộ chết đi.

Trong miệng Hoàng Đạt Phát phát ra một tiếng cười điên cuồng ấn nút. Thời khắc này, cơ hồ tất cả con tin cũng đã bị sợ tới mức đái ra quần.

Hàn Duyệt thì vô vọng. Tuy rằng trong lòng đối Long Vũ có chút bất mãn, bất quá cẩn thận nghĩ lại, người ta có lập trường của người ta. Đúng ở trên lập trường của hần, hần chắc gì đã là sai.

Đối với tử vong, nàng cũng không có bất kỳ sợ hãi. Bởi vì nàng rất rõ ràng, Long Vũ chắc là sẽ ko để nàng chết. Bị Long Vũ một cước đá bay đi ra ngoài. Hoàng Đạt Phát lau lau đi máu tươi bên khóe miệng, thân hình run rẩy, thanh âm cũng run rẩy. Hần nhìn điều khiển từ xa trong tay, trong ánh mắt rất là nghi hoặc, hần lại bấm vài lần, nhưng là vẫn không có chút phản ứng nào.

Long Vũ thần nhiên quay đầu lại nhìn Hàn Duyệt liếc mắt một cái, nói:

- Tôi nói rồi, tôi sẽ bảo đảm chắc chắn an toàn của chị. Yên tâm đi, toàn bộ bom cũng đã bị chị Tuyết Cơ làm cho thành cục đá sau đó đập vỡ vụn rồi.

Nghe Long Vũ nói như thế, trong lòng Hàn Duyệt lập tức thở dài phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn về phía Long Vũ, ánh mắt đã dịu dàng hơn vài phần.

- Hoàng Đạt Phát, tội ác của mày chồng chất, hôm nay, báo ứng của mày đã đến.

Long Vũ lạnh giọng nói.

Nhìn thấy trong ánh mắt Long Vũ xuất hiện sát ý, Hàn Duyệt vội vàng hô:

- Long Vũ, để ông ta sống...

- Tôi biết.

Long Vũ nói.

- Thằng nhóc, mà thật sự không quản sống chết của những người này sao?

Hoàng Đạt Phát giờ phút này duy nhất có thể dựa vào là hai gã thuộc hạ thân cận cùng những người đó .

- Mà hử cũng biết những người này tại Thiên Hải đều là quyền cao chức trọng, bọn họ nếu chết, tình nhân cảnh sát của mà hử là không có cách nào trả lời với cấp trên.

Hoàng Đạt Phát hung tợn nói:

- Mà tự mình trối lại, tao sẽ thả những người này cùng tình nhân cảnh sát của mà hử.

151. Chương 11: Vũ Hội Giáo Viên, Học Sinh Đại Học Thiên Hải

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 11: Vũ hội giáo viên, học sinh đại học Thiên Hải

Dịch Giả: thình1a30

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Hoàng Đạt Phát luôn miệng nói tình nhân cảnh sát, Long Vũ thật cũng không có để ý. Chỉ là vẻ mặt Hàn Duyệt then thừng, khuôn mặt đỏ bừng.

Nhưng đối với lời nói của Hoàng Đạt Phát, nàng lại là có chút lo lắng. Những người này không thể chết được. Bọn họ nếu chết, cục cảnh sát thành phố Thiên Hải sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức.

- Tiểu Vũ, xin cậu...

Hàn Duyệt nói.

- Thực xin lỗi

Long Vũ uyển chuyển cự tuyệt.

- Cảnh sát, cô phải cứu chúng tôi, nếu không nhà của chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cô cùng cục cảnh sát.

Trong con tin, một người đàn ông trung niên lớn gan kêu gọi đầu hàng:

- Cảnh sát nhân dân vì nhân dân, nếu cô không cứu chúng tôi, cô làm thế nào có thể đối diện với quốc huy trên đỉnh đầu...

- Câm mồm.

Long Vũ khinh thường nói:

- Lão tử đi chuyến này hoàn toàn là vì đáp ứng một thỉnh cầu của một người cha. Về phần các người, chết do mệnh, sống do vận khí. Tôi không có nghĩa vụ tới cứu các người... Vị này cảnh sát này, có thể làm được tới như vậy, đã xem như không tồi rồi, tin tưởng không ai sẽ chê trách.

Long Vũ từ nhỏ đã bị số mệnh tử vong uy hiếp, đối với sinh tử, hử so với người khác hiểu hơn rất nhiều. Sống hay chết cũng chính là một đường. Có đôi khi rất khó phân biệt. Có đôi khi, sống hay chết, thường

thường là do vận khí trong lúc đó. Cũng như hắc dùng kinh nghiệm bình thường của mình. Nếu không phải do hoàng cảnh lúc bấy giờ, hắc sợ là đã sớm tức giận không thôi, mở miệng công kích Long Vũ.

- Câm miệng hết cho tôi.

Long Vũ quát một tiếng, trong tiếng quát có một ít đạo lực, uy hiếp tinh thần những người này. Lập tức, bọn họ đều bịt chặt miệng lại.

Long Vũ nói:

- Tóm lại, hôm nay tao tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Nói điều kiện với tao, mày còn không có tư cách. Nếu mày có thể nói cho tao biết yêu hồ kia ở địa phương nào, bản thân tao có thể cho mày một cái chết thống khoái, nếu không, sống không bằng chết...

- Giết cho tao.

Hoàng Đạt Phát run rẩy đứng lên hạ lệnh. Nhưng không phải nhằm vào những người đó, mà là Long Vũ. Từ biểu hiện của Long Vũ này giờ. Hắc căn bản là không cần những người đó. Ở dưới dạng tình huống này. Coi như giết chết những người đó cũng là chẳng thấm vào đâu. Cho nên. Hoàng Đạt Phát dùng ánh mắt ý bảo cho thuộc hạ của mình hướng tới Long Vũ công kích. Mà chính hắc thì tính toán thừa cơ chạy trốn. Tuy rằng kế hoạch thất bại. Nhưng chỉ cần có thể giữ được tánh mạng. Cơ hội còn sẽ có.

- Còn muốn chạy?

Kế hoạch của Hoàng Đạt Phát, Long Vũ hiển nhiên đã rõ. Đối với hai tên lâu la kia Long Vũ hoàn toàn không để ý tới. Thân hình chớp lên. Hắc đã thành công chế trụ bọn chúng.

Cần phải lưu lại mấy nhân chứng sống để Hàn Duyệt dễ bề ăn nói với cấp trên.

Long Vũ xuất ra Thiên Sư pháp kiếm, phóng xuất ra Trảm Thiên Thần Long hướng về phía cửa sổ chặn đứng Hoàng Đạt Phát. Lập tức phi người tới, dùng ngón tay điểm vào huyệt Khí Hải trên người Hoàng Đạt Phát. Nhất thời ma khí tiết ra ngoài. Hoàng Đạt Phát cả người như hư thoát. Đã không có ma khí địa chi chống đỡ, sắc mặt hắc tái nhợt, cả người vô lực, hốc mắt biến thành màu đen. Nhìn kia bộ dáng đó, cho dù Long Vũ không giết hắc. Hắc cũng sống không được bao lâu. Nhìn Hoàng Đạt Phát trên mặt đất. Nói:

- Người này giao cho chị, chị cần phải hỏi ra nơi yêu hồ trú ẩn, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Lúc này, chúng ta tuyệt đối không thể lại bỏ qua cho yêu hồ. Nếu không tôi và chị đều khó có thể sống an lành.

- Tôi biết.

Hàn Duyệt gật đầu.

Dừng một lúc, Long Vũ cười nói:

- Tôi đã hoàn thành xong lời hứa với cha của chị, tôi phải đi, chuyện còn lại tôi nghĩ cảnh sát các cô mới có thể xử lý.

Nói xong, Long Vũ liền hướng về phía cửa sổ.

Hành động này, chắc chắn hắc sẽ sử dụng biện pháp không bình thường để rời khỏi.

- Đợi một chút.

Hàn Duyệt đuổi theo vài bước, nói :

- Tôi nghĩ tôi với cậu cùng đi...

- Còn chúng ta phải làm sao bây giờ?

Có người trong đám con tin tỏ vẻ kháng nghị.

- Làm sao bây giờ? Mấy người bị điếc à?

Long Vũ nhún vai, tỏ vẻ cùng mình không quan hệ:

- Nhớ kỹ câu nói kia của tôi, đã chết là mệnh, còn sống là vận khí.

Hàn Duyệt cũng quay đầu nhìn nhìn những người đó, nói:

- Không cần kinh hoàng, các người sẽ được cứu, các người cần kiên nhẫn chờ đợi, dù sao bọn cướp đều đã chết hết rồi.

Mái tóc Hàn Duyệt đã sớm đã tán loạn, một trận gió nhẹ thổi qua, làm cho nó trôi bồng bềnh theo gió. Tâm thần Long Vũ khẽ động, cười nói:

- Chị Hàn, chị thật đẹp...

Hàn Duyệt sững sờ một chút, đột nhiên nói:

- Cậu từ bao giờ kêu là chị Hàn? Đúng rồi, hồi lúc trước cậu nói trong bộ đàm nghĩa là sao?

- Chẳng sao cả.

Long Vũ hai tay cầm ở trong túi quần, nở nụ cười:

- Kỳ thật chuyện này không trọng yếu, quan trọng là... Chị hiện tại không có việc gì, con tin ở đây cũng không còn việc gì. Không phải sao?

Trả lời một tiếng, Hàn Duyệt dường như không cam tâm. Hàm răng nàng cắn chặt môi không còn chút máu, đối diện Long Vũ nói:

- Cậu đang cố ý lảng tránh.

- Lảng tránh?

Long Vũ đột nhiên nở nụ cười:

- Tôi tránh cái gì... Chị Hàn, chị không phải là hiểu lầm cái gì chứ... Chị cũng biết, tôi với chị tuổi tác chênh lệch rất lớn, tôi làm sao có thể đối với chị sinh ra ý niệm gì chứ...

- Cậu... Cậu mới hiểu lầm đấy. Tất cả mọi người đều hiểu lầm...

Hàn Duyệt quay đầu, hai dòng ghen ngào theo hai má trắng bệch chảy xuống, rơi xuống trong chiếc cổ thon dài, không rõ là mồ hôi hay nước mắt.

Long Vũ chậm rãi thu hồi nụ cười, khẽ nói :

- Đi thôi, tôi biết chị tâm tình khó chịu, tôi mang chị từ trong cửa sổ lúc này rời đi...

Nói xong, Long Vũ đi qua tới do dự một chút, liền ôm chặt eo thon của nàng, ngón tay thành kiếm, đánh nát thủy tinh trước mắt, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

- A.

Hàn Duyệt nằm trong vòng tay Long Vũ cũng không có... chút nào kháng cự. Chỉ là hơi bất ngờ, theo bản năng phát ra một tiếng quát nhẹ. Xong nàng hai tay ôm chặt lấy Long Vũ.

Long Vũ giờ phút này còn chưa thể ngự phong phi hành, hắn vội vàng đem Thiên Sư pháp kiếm bay ra dẫm dưới chân ngự kiếm phi hành. Trên cao nhìn xuống, hắn lựa chọn một chỗ không người từ từ hạ xuống(Dịch: dụng ý gì đây)

Giờ phút này, Hàn Duyệt vẫn nằm ở trong lòng của hắn. Mang theo những giọt lệ ,nàng chậm rãi ngẩng đầu lên , rất chăm chú nhìn Long Vũ:

- Tiểu Vũ, cảm ơn cậu...

- Người chị cảm ơn phải là cha của chị.

Long Vũ đem nàng buông ra, ôn nhu vỗ về nàng nói:

- Chị Hàn, hiện tại chị đã an toàn. Tôi nghĩ tôi cũng nên đi. Nhớ kỹ, nếu có tin tức yêu hồ, nhất định không nên quên nói cho tôi biết.

Thoáng một cái là qua mấy ngày, cảnh sát chặt chẽ phong tỏa tin tức, vụ án tại khách sạn Shangri - La cũng không náo động quá lớn.

Những con tin được cứu cũng nói năng thận trọng, ai cũng không muốn để lộ trong đó một chuyện gì.

Mà Hàn Duyệt cũng bởi vì biểu hiện xuất sắc, đã được thưởng cấp biểu dương vô cùng khen ngợi. Hàn Hùng tuy rằng không muốn con gái lại lâm vào hiểm cảnh. Nhưng mà hắn lại không thể khuyên bảo con gái bỏ nghề được.

Dưới tình huống như thế, hắn là thật tâm hi vọng con gái có thể cùng Long Vũ đi cùng một chỗ. Sự thật chứng minh, chỉ có hắn mới có thể bảo vệ con gái của mình. Ngày đó tại hiện trường, hắn là chính tai nghe được Long Vũ nói một câu như vậy nói, nếu có chút không hay xảy ra, ta nên làm cái gì bây giờ? Những lời này làm người ta phải suy nghĩ cẩn thận.

Đứng ở góc độ một nam nhân xem xét thì Hàn Hùng cảm thấy được Long Vũ đối con gái có chút ý tứ.

Đương nhiên, hắn trước tiên phải khai thông suy nghĩ của con gái mới được.

Liền tại lúc này, điện thoại vang lên.

Nhìn nhìn điện thoại, là Lưu Tử Kỳ gọi. Hàn Hùng vội vàng bắt máy, tiếng Lưu Tử Kỳ thâm trầm truyền đến:

- Lão Hàn, hiện tại ông có rảnh không? Tôi nghĩ gặp mặt với ông, ngay tại văn phòng cục thành phố của tôi đi... Ông thấy thế nào?

- Được rồi.

Hàn Hùng không hề nghĩ ngợi đáp ứng.

Nửa giờ sau, Hàn Hùng đã tới gặp Lưu Tử Kỳ tại văn phòng cục thành phố. Bất ngờ chính là, con gái Hàn Duyệt đã ở bên cạnh. Hàn Duyệt lúc này cũng vậy, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn bộ dáng, nàng cũng không ngờ rằng cha mình sẽ đến. Lưu Tử Kỳ cười nói:

- Lão Hàn, tiểu Duyệt. Tôi hôm nay gọi các người lại đây, là muốn nói với các người sự tình của tiểu Vũ. Cậu bé kia, vẫn tốt chứ. Thân thủ cũng không tệ.

Nói tới đây, Lưu Tử Kỳ đưa mắt nhìn sang Hàn Duyệt. hỏi:

- Tiểu Duyệt, các người tính khi nào thì đính hôn...

Nói xong, hắn lại hướng tới Hàn Hùng nói:

- Lão Hàn, ông cũng thật là, chúng ta quen biết đã lâu, ông có một con rể xuất sắc như thế nào cũng không nói với tôi một tiếng. Tôi hiện tại có một cái ý tưởng. Chàng trai kia tôi cực kỳ xem trọng, ý của tôi là, chờ hai đứa chính thức đính hôn, tôi sẽ đối với cậu ta tiến hành một cái thẩm tra một chút. Nếu thẩm tra không có vấn đề quá lớn, tôi nghĩ cách chiêu mộ cậu ta làm cảnh sát, vì nhân dân, vì quốc gia đóng góp một phần lực...

- Con rể, đính hôn?

Hàn Hùng nghe xong đều bị dựng lên, thần tình nghi hoặc khó hiểu, Long Vũ khi nào thì thành con rể, bọn hắn khi nào thì muốn đính hôn?

Liền tại lúc này, lời nói của Lưu Tử Kỳ thành khẩn, tình ý sâu xa:

- Tiểu Duyệt, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, cháu cũng đừng ngượng ngùng. Mới đầu, cha của cháu còn nhờ vả chú tìm giúp cháu một ý trung nhân. Nhưng hiện tại chú mới biết được, cháu gái của chú ánh mắt thật sắc bén, chàng trai Long Vũ kia, chú đồng ý trăm phần trăm. Về phần, thời gian chiêu mộ hắn nhập cảnh đội, đều xem cháu, tìm thời gian nói với cậu ta, chú đảm bảo sẽ không chậm trễ việc cậu học việc, cũng sẽ không chậm trễ hai đứa tự tình...

- Ha ha...

Hàn Hùng bỗng nhiên dừng một chút, nhìn nhìn con gái, cười nói:

- Lão Lưu, ý tứ của ông cũng là ý của tôi, tôi đối Tiểu Vũ cũng thập phần vừa lòng...

Hàn Hùng đang còn định tìm cơ hội cùng con gái khai thông chuyện này, Nhưng không ngờ lão Lưu so với mình còn gấp hơn, rõ ràng nói mở những thứ gì đây? Hàn Duyệt tuy rằng chuyện tình cảm còn giữ trong lòng, nhưng hai vị lão già này đã nói toẹt cả ra rồi .

Nàng nhất thời cũng có chút mặt đỏ tới mang tai...

- Không phải đâu.

Lưu Tử Kỳ nói:

- Ngày hôm đó cậu ấy đó đối với cháu thực sự là có chuyện muốn thổ lộ, chú đều nghe thấy tất cả... Tiểu Duyệt, đều là người một nhà, cháu còn nhân nhó cái gì. Đây không phải là phong cách làm việc của mà.

- Sự tình không như chú nghĩ đâu...

Sắc mặt Hàn Duyệt đỏ bừng, nói:

- Quên đi, không nói nữa, cháu còn có công việc đang vội, đi trước...

Phía sau truyền đến một trận tiếng cười.

Hàn Duyệt vừa đi vừa mắng:

- Đáng chết, rốt cuộc tiểu Vũ ở trước mặt bọn họ nói những thứ gì?

Hiện tại, trong cục cứ là việc khó giải quyết ,tất cả đều chuyển cho nàng. Vì thế, nàng nói với Lưu Tử Kỳ điều động nhân viên toàn cục, thành lập đại đội thi hành án. Đối với việc này, Lưu Tử Kỳ hoàng toàn ủng hộ.

Đối với đại đội, ai dc nhận vào đều là nòng cốt xuất sắc, lương thưởng cũng cao hơn.Nhưng có một yêu cầu đó chính là phải linh hoạt phá mọi vụ án.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Duyệt dựa theo kế hoạch của chính mình thành lập một đội ngũ sinh long hoạt hổ.

Đầy đủ các loại nhân tài và mọi thứ cần thiết.

Đặc biệt là Tiểu Vương trợ thủ của nàng, gồm hai mươi bảy hai mươi tám chàng trai, mới từ cảnh sát hình sự quốc tế điều động trở về, chẳng những thông minh, có lối suy nghĩ linh hoạt, hơn nữa thân thủ không tồi.

Ngoại trừ xử lý án bình thường, Ưu tiên hàng đầu nàng của nàng là sự tình Hoàng Đạt Phát. Hy vọng có thể mau chóng từ trong miệng của hắn biết được nơi yêu hồ hạ lạc.

Chính như Long Vũ nói được như vậy, làm một mẻ, khoẻ suốt đời, diệt cỏ tận gốc là chính đạo. Tất phải đem yêu hồ triệt để tiêu diệt.

Chỉ tiếc là Hoàng Đạt Phát cũng không biết như thế nào, không hề mở miệng nói chuyện. Uy bức lợi dụ, trong đó có thủ đoạn. Chỉ cần là không trái pháp luật, có thể sử dụng cơ hồ đều dùng. Nhưng mà là không có hiệu quả.

Thậm chí Hàn Duyệt xin từ bộ lý mời tới chuyên gia thẩm vấn, cũng không có bất luận hiệu quả gì.

Dưới tình huống như thế, Hàn Duyệt cực độ buồn bực.

- Cốc cốc.

Trong lúc Hàn Duyệt đang trầm tư suy nghĩ, có người gõ cửa. Không cần hỏi, người gõ cửa nhất định là trợ thủ của nàng Tiểu bình thường Vương.

- Vào đi.

Hàn Duyệt nói.

Quả nhiên, đẩy cửa vào rõ ràng chính là trụ thủ của nàng Tiểu Vương. Tiểu Vương hiển nhiên cũng biết thủ trưởng buồn rầu, hần thấp giọng khuyên bảo:

- Hàn đội trưởng, chị cũng đừng quá để ý ... Tôi xem Hoàng Đạt Phát chống đỡ không được bao lâu đâu . Đúng rồi, tôi nhận được điện thoại từ trường học Thiên Hải. Là đội văn nghệ gọi tới, bọn họ nói đêm nay tại đại học Thiên Hải có vũ hội của giáo viên và học sinh. Bọn hần hỏi người muốn tham gia hay không...”

- Không đi.

Hàn Duyệtphiền lòng nói.

- Kỳ thật...

Tiểu Vương do dự ngồi xuống, nói:

- Hàn đội trưởng, kỳ thật tôi cảm thấy chị hần là nên tới. Mấy ngày nay, chị quá vất vả rồi, chị nên đi giải phóng đầu óc, có thể sẽ có ý nghĩ mới...

- Đúng vậy.

Hàn Duyệt nghĩ nghĩ một chút hỏi:

- Cậu xác định là vũ hội của giáo viên và học sinh?

- Đúng vậy.

Tiểu Vương gật đầu nói

- Được rồi, tôi đi.

Hàn Duyệt đột nhiên nghĩ đến nếu là giáo viên và học sinh quan hệ hữu nghị vũ hội, Long Vũ tự nhiên cũng sẽ đi. Nàng muốn tìm một cơ hội hỏi một chút. Ngày đó hần rất cuộc còn nói những thứ gì, làm cho cha cùng Lưu cục trưởng tất cả đều hiểu lầm.

Long Vũ gặp mặt Trương Đại Ngưu, tại bên cạnh bọn hần, một đám nam sinh lớn tiếng hò hét xôn xao, tựa hồ đang đàm luận một thứ gì.

- Đại Ngưu, chúng ta qua đó nói chuyện đi nào...

Đã lâu không cùng Trương Đại Ngưu tâm sự , Long Vũ vỗ vỗ bả vai của hần, mang theo hần đi ra đám người náo nhiệt.

- Đại Ngưu, dạo này thế nào?

Hai người tới trung tâm văn nghệ phía trước vườn hoa nhỏ tìm một nơi cùng ngồi xuống.

- Còn có thể thế nào? Bao nhiêu công sức mà chẳng có thu hoạch gì.

Trương Đại Ngưu đột nhiên thở dài một tiếng, nói:

- Niệm mười mấy năm đèn sách, khá hơn đám trẻ mẫu giáo một chút.

Long Vũ nghiêng đầu hỏi:

- Lại gặp chuyện gì à?

- Không phải.

Về mặt Trương Đại Ngưu buồn bực:

- Tiểu Vũ, trước kia , ý của tao là thời trung học ấy, khi đó anh em mình có phong quang như thế nào, cái đẹp này nối tiếp cái đẹp kia. Nhưng hiện giờ, giáo viên đại học như ác lang giữa đường, cao thủ nhiều như mây, không gian để phát triển của chúng ta đã càng ngày càng ít.

Long Vũ nghe vậy, tức giận nói:

- Đại Ngưu, không phải tao nói mày, làm người không nên giống như mày vậy. Lên đại học , cũng không thể giống như trước kia , hoa tâm nhiều như vậy. Nếu quả thật muốn tìm đối tượng, vậy tìm đúng một người, hảo hảo cùng một chỗ...(Biên: À nói đang nói chuyện tán gái)

Trương Đại Ngưu cười khở một tiếng:

- Tao năm đó cũng là cái mầm móng si tình, kết quả trời hạ trận mưa... Chết đuối...

- Được rồi, đừng ba hoa.

Long Vũ xoay người Đại Ngưu lại vỗ mạnh lên vai và nói :

- Đại Ngưu, nếu có chuyện khó khăn gì, cứ việc nói với tao, tao sẽ giúp mày.

- Việc khó thật cũng không có, chủ yếu chỉ là cảm thấy nhàm chán luôn phờ phạc mà thôi.

Trương Đại Ngưu nói.

- Vậy mày cuối tuần định làm cái gì?

Long Vũ hỏi.

- Còn có thể làm cái gì

Trương Đại Ngưu nói:

- Tỉnh dậy, lại những ngày đen đui.

Long Vũ một trận toát mồ hôi.

Dừng một chút, Trương Đại Ngưu đột nhiên nói:

- Tiểu Vũ, mày có cảm thấy tao là người ngoại trừ hoa tâm thì không có gì cả , có phải hay không là loại người đặc biệt vô dụng. Ngay cả mày dạy của tao vài món công phu, tao cũng không thể lĩnh ngộ được, đến bây giờ, tao chỉ biết khoa chân múa tay, mấy ngày hôm trước tao mang theo mấy anh em đi thách đấu quyền đạo quán, kết quả...

- Thua?

Long Vũ nói:

- Đại Ngưu, cho dù là thua, mày cũng không cần thở dài, chăm chỉ luyện công. Cần biết trên đời không có việc gì khó, chỉ cần mày cố gắng, chày sắt, gậy sắt cũng có thể mài thành châm.

- Chày sắt, gậy sắt có thể mài thành châm, nhưng khúc củi thì chỉ có thể mài thành cây tăm, tài liệu không đúng, cố gắng nữa cũng vô dụng... Tiểu Vũ, tao cảm giác tao chính là một khúc củi mục.

Trương Đại Ngưu nói.

- Củi mục?

Đối với hai chữ này, Long Vũ luôn có vẻ rất là miễn cảm. Cần thận ngẫm lại, xưng hô củi mục thế này, hẳn đã mang trên lưng ước chừng hơn mười năm.

Trương Đại Ngưu là người hiểu biết, chỉ cần nghiêm khắc dạy dỗ là được, tuy rằng không phải là thiên tài, nhưng cũng không trở thành là củi mục.

Long Vũ nghĩ thâm, hẳn nhất định là gặp việc khó gì. Lúc này mới trở nên như thế nản chí ngã lòng.

- Đại Ngưu tại sao mày lại trở nên chán nản.

Long Vũ hỏi.

- Là sao?

Trương Đại Ngưu nói:

- Tao đã cho rằng tao rất chán nản, hôm nay tao mới biết được, tao thật sự là một tên vô dụng ... Tiểu Vũ, nói thật với mày, nói cho mày hay, bao nhiêu khát vọng, bao nhiêu lý tưởng cao cả trước kia, toàn bộ đã mất hết rồi ... Tao hiện tại tính toán được ngày nào hay ngày ấy... Lăn lộn bốn năm, cầm trên tay bằng tốt nghiệp đại học thì được gì nào?

biglove

152. Chương 12: Khiêu Vũ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 12: Khiêu vũ

Dịch Giả: thinh1a30

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Tiểu Vũ, mấy ngày hôm trước, tao đi làm công cho một công ty, tính làm việc ngoài giờ, nhưng lại không thành công. Đi làm ngày đầu tiên, công ty phá sản đóng cửa, làm mất năm trăm đồng tiền thế chấp của tao.

Trương Đại Ngưu thở phì phì nói:

- Cuộc sống quá phức tạp, mày vĩnh viễn cũng không biết ai sẽ là người xui xẻo.

Long Vũ đột nhiên hỏi:

- Thất tình à?

Đối diện với hảo huynh đệ, Trương Đại Ngưu không dấu diếm nữa:

- Tiểu Vũ, tao cho rằng tao thật sự đang yêu, nhưng tao lại đang thất tình ... Cô ấy nói tao rất hoa tâm...

- Mày đúng là có chút hoa tâm, mày không biết sửa à?

Long Vũ nói:

- Có lỗi biết sửa, còn gì tốt hơn được nữa...

Trương Đại Ngưu cười khở một tiếng, nói:

- Thế sự thay đổi khó lường, muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi, cho dù tao chịu sửa, người ta cũng chắc gì đã đợi tao... Thanh danh của tao ở bên ngoài, cho dù tao có thay đổi thế nào, cũng chỉ tổn công vô ích.

Long Vũ cổ vũ một tiếng, lập tức còn nói thêm:

- Hôm nay là ngày tốt, đừng nói chuyện này nữa, mày không có ý định tại vũ hội thi thố tài năng à? Tao nhớ mày từng khổ luyện bước nhảy huyền thoại của Michel Jackson mà, tao nghĩ, chỉ cần mày cố gắng, nhất định sẽ có chuyện tốt chờ mày.

Hai người đi đến cửa trung tâm văn nghệ, chỉ thấy mấy người kia đến tương đối sớm, nam nữ đã đã chọn được bạn nhảy, tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ líu riu bàn luận.

- Chúng ta vào xem một chút đi. . . .

Long Vũ đề nghị nói.

Lập tức, hai người đi vào trung tâm của vũ hội, Trương Đại Ngưu ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh dò xét, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Mà lúc này đây, các sinh viên, giáo viên đều ở nhanh chóng đi tới.

Tuy rằng hiện tại sinh viên đã rất cởi mở. Nhưng là hôm nay vũ hội là dành cho giáo viên và sinh viên, không thể thật náo nhiệt như mong muốn.

Nói cách khác. Bởi vì quan hệ giữa giáo viên và sinh viên. Tất cả mọi người đều không được tự nhiên.

Giáo viên phải giữ hình tượng trước mặt sinh viên. Mà sinh viên tự nhiên cũng không muốn lộ ra bộ mặt thật sự trước mặt giáo viên

- Có phải mày đang tìm tình nhân trong mộng?

Long Vũ xô đẩy Trương Đại Ngưu hỏi.

- Không phải.

hoàng tử buồn Trương Đại Ngưu nói.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nhanh chóng tìm được chỗ trống ngồi xuống. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn phía. Kỳ thật hôm nay hắn vốn không muốn lại đây. Nếu không phải Trương Đại Ngưu mời mãi, cũng như muốn gặp Trương Đại Ngưu. Hắn là tuyệt đối sẽ không đến đây...

Đương nhiên. Cho dù đã tới. Hắn cũng không có ý định đi khiêu vũ.

Trên thực tế, bản thân Long Vũ cũng không có bạn nhảy.

Nói thật, cả đại học Thiên Hải, ngoại trừ lúc trước cùng Hàn Duyệt đến một chỗ đặc biệt lần trước...

Thì chẳng có nữ sinh nào để mắt tới hắn

Ai kêu Long Vũ diện mạo bình thường, đối nhân xử thế lại khiêm tốn. Nói hôm nay đi, vốn là vũ hội long trọng, tất cả mọi người sẽ ăn mặc tươm tất. Ngay cả hoàng tử buồn Trương Đại Ngưu cũng đầu tóc đánh bóng. Mặc một bộ âu phục màu trắng. Cổ áo đeo một cái nơ con bướm.

Nhưng Long Vũ thì mặc một bộ âu phục màu xám cũ, không có cà- vạt, cũng không có nơ con bướm, hơn nữa quần áo còn không thơm ỏi. Tuy nhiên, nhìn kỹ thì âu phục Long Vũ vẫn tương đối sạch sẽ.

- Tiểu Vũ. Sao không tham gia?

Trương Đại Ngưu nhìn bốn phía hình như không có phát hiện mục tiêu của mình, buồn tẻ đi tới ngồi ở bên cạnh Long Vũ.

- Tao không có thời gian.

Long Vũ nói một câu thật lòng. Hiện tại hắn thiếu thốn nhất chính là thời gian. Thời gian chính là sinh mệnh, lời này đối với Long Vũ mà nói. Phi thường thích hợp.

Thời gian mỗi ngày của Long Vũ chỉ thực hiện có hai việc, không tu luyện thì học tập. Học tập xong lại tu luyện. Hắn căn bản không có khả năng bớt thời gian để chạy theo người đẹp, đến một nơi thơ mộng mà tình chàng ý thiếp. (Biên: Đoạn này chắc t/g viết vội nên quên mất anh này còn dành vài tiếng để đi ngủ)

- Vất cái lý thuyết cùn của chú đi.

Miệng Trương Đại Ngưu lẩm bẩm, nói:

- Sinh viên nhiều nhất chính là thời gian, Tiểu Vũ... Tao nghĩ chỉ là mày không có tự tin? Người khác không biết mày, kỳ thật tao rất rõ ràng. Mày là một nhân tài, tuy rằng tướng mạo của mày bình thường, nhưng tao biết rõ thực sự mày chắc chắn không phải là một thằng vô năng.

- Đừng nói nữa, kỳ thật là tao đã có bạn gái.

Long Vũ đang suy nghĩ mông lung, nhớ lại Đường Hương Hương. Trước là hữu danh vô thực, sau lại là hữu thực vô danh.

Tóm lại, chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước.

.

- Là sao?

Trương Đại Ngưu cũng không có ý định buông tha, hần cười hỏi:

- Nói với tao, là con cái nhà ai có tuệ nhãn biết anh tài... Đã phát hiện ra khối ngọc bích trong bùn thối.

- Sau này sẽ nói cho mày biết.

Long Vũ cố ý đánh trống lảng, nói:

- Hôm nay tao tới tham gia vũ hội, chủ yếu là vì gặp mày. Đại Ngưu, mày nói đi, rốt cuộc mày gặp cái gì khó xử, nói ra có lẽ tao có thể giúp đỡ mày.

Nghe Long Vũ như vậy, Trương Đại Ngưu cũng có chút cảm động.

- Mẹ nó, tất cả chỉ là hư ảo, chỉ có tình cảm huynh đệ chúng ta mới là thật...

Trương Đại Ngưu vỗ vai Long Vũ, nói :

- Tiểu Vũ, lần này tao thật sự có chút ủy khuất. Ba tháng trước, ta bị hút hồn bởi một cô gái, cô em tên là Vương Nguyệt. Học cùng năm nhất với chúng ta, là người Thiên Hải, trong nhà buôn bán, có chút ít tiền. Đương nhiên, tao coi trọng là không là điều này. (Dịch: ta cũng vậy . Biên: Ca nói thật chứ, đa phần nhà nó có tiền nuôi nó từ bé, nhớn lên nó mới đập . Chứ nó sinh ra nhà nó đi biển suốt ngày lợi biển bắt ốc, nhớn lên nó đen như cục than thì sao mà đẹp được), tao coi trọng chính là con người của cô em. Hình dáng cô em này cũng không xấu, hơn nữa tao vẫn cảm thấy cô ấy là người thiện lương. Nhưng sau đó, tao nghĩ nát óc cũng không ngờ, cô ấy cùng Vương Quốc Duy Hơn nữa, cô ấy còn dùng một lý do cực tuyệt tao làm tao rất đau đớn. Nói tao rất lằng nhằng.... Mày biết không? Khi tao lần đầu tiên nghe được lý do này, tao cho là mình là đáng đời. Nhưng sự thật là mãi cho đến sau này tao mới biết đó không phải lý do thật sự, mà là bởi vì nhà thằng chó Vương Quốc Duy kia có quá nhiều tiền. cha của Vương Quốc Duy là Vương Cương, chủ tịch tập đoàn Thiên Hải Bách Thánh.

Nói tới đây, Trương Đại Ngưu thở phào nói:

- Nhưng mà Vương Quốc Duy cũng chỉ là hưởng phúc từ cha của hần, hần căn bản chẳng có gì. Hơn nữa, tao đi tìm Vương Nguyệt, hi vọng cô ấy có thể quay về với tao. Nhưng là cô ấy chẳng những không nghe tao, mà lại đem chuyện tao gặp cô ấy nói cho Vương Quốc Duy biết. Vương Quốc Duy bỏ tiền mướn vài tên xã hội đen đến tìm tao. Lần đầu tới năm người bị tao đánh cho mặt mũi bầm dập bỏ chạy, Lần sau bọn hần lại đem đến hai mươi người. Mày cũng biết, song quyền nan địch tứ thủ, tao đánh không lại, bị bọn chúng hung hăng đánh một trận...

- Thật nhục nhã.

Trương Đại Ngưu nói.

- Tại sao mày không nói sớm với tao.

Long Vũ lập tức nổi giận:

- Đại Ngưu, mày bị người khi dễ, tại sao lại không nói với tao.

- Tao gọi điện thoại cho mày , nhưng số điện thoại không liên lạc được.

Trương Đại Ngưu nói.

Long Vũ cẩn thận nhớ lại, lập tức liền minh bạch. Theo tình huống hiện tại mà xem. Vào lúc Trương Đại Ngưu tìm hần, có thể là hần đang ở vài ngày trên Thái Huyền Sơn.

- Đúng rồi, mày bị đánh, trường học xử lý Vương Quốc Duy không?

Long Vũ hỏi.

- Đương nhiên không.

Trương Đại Ngưu tự giễu cười cười:

- Vương Quốc Duy là người có bối cảnh, mà tao cũng chỉ có bối ảnh... Bối cảnh, bối ảnh chỉ khác có một chữ, nhưng cách xa ngàn dặm...

Long Vũ lông mày nhíu lại, nói:

- Mày yên tâm, cơn tức này tao giúp mày ra tay.

- Không cần.

Trương Đại Ngưu khoát tay nói:

- Tiểu Vũ, sự tình đã thành quá khứ. Tao cũng đã nghĩ thông suốt, hay là thôi đi... Biết rõ con người Vương Nguyệt chỉ là một kẻ hám lợi hám danh mà thôi. Lúc trước tao còn nín kén. Từ lúc bị đánh, đánh đáng lắm... Xem như được một bài học. . . . Đàn bà là quần áo, huynh đệ là tay chân. Tao hiện tại mới hiểu được những lời này. Vào thời khác mấu chốt này, huynh đệ tốt của tao. Tiểu Vũ. Mày có tấm lòng này, tao thật rất vui. Quên đi. Không nói việc này nữa, chúng ta đi khiêu vũ đi. Cùng điên cuồng một phen nào...

- Được rồi, tao nghe lời mày.

Long Vũ vốn định muốn tìm Vương Quốc Duy tính sổ. Nhưng mà nghe Trương Đại Ngưu nói như thế, cũng đã bỏ qua ý niệm gây chuyện trong đầu.

- Đại Ngưu, biểu diễn bước nhảy huyền thoại của Michel Jackson cho tao xem nào.

Long Vũ đẩy một cái.

- Xem anh biểu diễn.

Trương Đại Ngưu cười cười:

- Làm cho bọn cháu trai giàu có kia xem, lão tử cũng là có bốn sự...

Trương Đại Ngưu bắt đầu trở tài, càng lúc bước nhảy càng trở nên phiêu dật.

Rất nhanh, vũ hội đang lộn xộn bỗng nhiên hiện ra một chỗ trống, chính là nơi Trương Đại Ngưu đang nhảy.

Trông theo bước nhảy của Trương Đại Ngưu, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Hơn nữa không khí tại chỗ này cũng sinh động hơn, nhiều người sôi nổi gia nhập đi vào cùng khiêu vũ với Trương Đại Ngưu.

Đại học Thiên Hải có giáo viên và sinh viên tổng cộng năm vạn người, có thể nói là ngọa hổ tàng long. Vũ sư nhiều không đếm xuể, tập hợp đủ mọi kỹ thuật breakdance, perfect cho tới vũ điệu đường phố hiphop cũng đều được đưa ra.

Dần dần, người tham dự vũ hội đều từ từ thoát khỏi ràng buộc, âm nhạc sôi động đốt cháy cả sân khấu, rất nhiều người cũng đã quên thân phận của mình.

Chẳng cần phải biết là sinh viên hay giáo viên gì cả, hôm nay ở đây tất cả đều là vũ công.

- Các bạn, khiêu vũ tập thể sắp bắt đầu... Xin mọi người lựa chọn bạn nhảy cho chính mình...

Trên đài chủ tịch, người chủ trì cầm lấy microphone nhắc nhở mọi người, nhanh chóng ghép thành đôi.

Giờ phút này, không khí dường như muốn nổ tung. Mọi người được người chủ trì nhắc nhở, bắt đầu sôi nổi tìm kiếm bạn nhảy trong lòng mình.

Chỉ một lúc, tiếng ồn ào tại hiện trường vang lên không dứt.

- Mẹ nó... Nhìn cái ấy của các muội muội kia, ước gì...

- Đậu xanh rao má..... Nhỏ đó là của tao.

- Tao lại chậm một bước rồi.

- Bạn gái của tao ở kia kia.

Hiện trường tuy rằng nhìn như hỗn loạn, nhưng loạn mà không tạp. Một lúc sau, dường như toàn bộ người cũng đã tìm được bạn nhảy thuộc về mình .

Tuy nhiều khi bạn nhảy trước mặt mình không tốt cho lắm. Nhưng trước mắt cũng không dễ dàng buông tay.

Trương Đại Ngưu vẫn ở vũ hội, bên cạnh hắn đã phát ra không ít tiếng hét chói tai của các nữ sinh. Hiển nhiên, các cô nàng đã bị bước nhảy của Trương Đại Ngưu làm mê mẩn tâm hồn, muốn cùng Trương Đại Ngưu nhảy múa.

Nhưng mà là thật nhiều hơn sỏi.

Phong chừng Trương Đại Ngưu sẽ chống đỡ đến chết.

Đợi cho Trương Đại Ngưu dừng lại bước nhảy, năm sáu nữ sinh đã bu quanh, sôi nổi nói mời Trương Đại Ngưu.

Trương Đại Ngưu thờ ơ lạnh nhạt, thản nhiên nói:

- Mấy vị mỹ nữ, cứ từ từ, đợi lát nữa ai cũng có phần mà.

Cứ mặc kệ xấu đẹp, cũng không cần phải thích hay không, Trương Đại Ngưu cứ đáp ứng tất cả.

Chuyện gì hắn cũng không từ chối, cho dù có dắt ra khánh sạn qua đêm, hắn cũng sẽ không có ý kiến.

Thật đúng như những gì hắn nói với Long Vũ , hắn chính là một cây si chính hiệu, có điều mưa lớn làm chết mất rồi...

- Đúng rồi các, anh chút nữa quên giới thiệu với các cô em, bước nhảy vừa rồi là một người bạn dạy cho anh. Các em nhìn đi, cậu ta ở chỗ này. Các cô em qua đó mời cậu ấy đi.

Dù thế nào Trương Đại Ngưu vẫn cảm giác mình vì Long Vũ làm một chút gì đó, hiện tại cuối cùng nghĩ tới, thì phải là giới thiệu mấy cô em cho hắn.

Rất nhanh, ánh mắt của các cô gái chuyển về phía Long Vũ.

Từ sắc mặt của bọn họ có thể thấy được, đối với diện mạo Long Vũ, các nàng có chút thất vọng.

Nhưng mà mấy tất cả các nữ sinh này đều là vũ si, các nàng để ý chính là bước nhảy mê hồn kia. Ngẩn ngẩn người trong chốc lát, Có hai nữ sinh đi tới.

- Có thể khiêu vũ với anh không?

Người có dáng cao gầy nói trước.

Long Vũ nghe vậy, nhìn chung quanh bốn phía ,hắn mới phát hiện. Có vẻ như chỉ có hắn là độc thân đang ngồi ở đây mà thôi.

Ánh mắt đảo qua, hắn đột nhiên thấy được vẻ mặt mỉm cười của Trương Đại Ngưu.

Long Vũ lập tức liền minh bạch chuyện gì. Nhất định là Trương Đại Ngưu đối với các nữ sinh nói gì đó. Nếu không , các nàng làm sao lại có thể chủ động đến đây.

Nói thật, Long Vũ thật sự là không muốn khiêu vũ.

Ngắc đầu, hắn nhìn nhìn cô gái cao gầy kia nói:

- Kỳ thật. . . . Kỳ thật tôi chỉ tới lấy xì dầu mà thôi...

- Lấy xì dầu ư?

Hiển nhiên, cô gái ngực to óc bằng trái nho cũng không óc hài hước, nàng xì mặt xuống. Sau đó quẳng xuống một câu:

- Bệnh thần kinh.

Rồi xoay người bỏ đi . Còn nhỏ kia không nói gì nhưng chắc ai cũng hiểu Chính là nàng cũng đã nhìn ra, nhỏ kia bị từ chối thẳng thừng rồi.

Cho nên, nàng cũng xoay người rời đi .

Trương Đại Ngưu đi tới, vẻ mặt buồn bực:

- Tại sao lại chọc tức hai cô em này vậy, Nhất dáng nhì da, cái mặt không phải xinh lắm nhưng tán chơi cũng được mà.

- Tao không có hứng thú.

Long Vũ nói.

Ngay lúc này, một thanh âm ôn nhu thổi đến:

- Tiểu Vũ, nếu như là tôi mời cậu khiêu vũ, cậu có hứng thú hay không?

Long Vũ theo bản năng lắc đầu lờ đi. Nhìn kỹ, thì ra là người quen biết cũ Hàn Duyệt. Nghĩ lại mới nhớ tới, Hàn Duyệt là giáo viên đại học Thiên Hải, tới tham gia vũ hội cũng là bình thường.

Đưa con mắt nhìn trên nhìn dưới, Long Vũ phát hiện cách ăn mặc ngày hôm nay của Hàn Duyệt rất nữ tính, gợi cảm mà dễ thương, thậm chí còn có chút sexy.

Một thân lễ phục dạ hội màu đen, nằm trên dáng người kia lồi có lõm, trên lưng mảnh khảnh trắng mịn có khoét một lỗ rất tròn, rất to làm cho người ta mê mẩn.

Đồng dạng là giày cao gót màu đen, tôn lên dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, có vẻ hết sức gợi cảm. Mái tóc dài đen tuyền xinh đẹp đã uốn cao khéo léo, cao quý thanh lịch và không mất đi vẻ hào phóng.

Điểm chết người ở nàng chính là lễ phục dạ hội, bả vai để trần lộ làn da trắng như tuyết , hơn cổ khoét sâu để lộ hai bầu ngực đang phập phồng theo nhịp thở, Nói thì hơi khoa trương nhưng mà thấy thì chỉ loáng thoáng mà thôi.

Cách ăn mặc này của Hàn Duyệt trước mặt mọi người có thể gọi là của ngon vật lạ.

Long Vũ ngây người một lát , Hàn Duyệt chạy tới bên cạnh hần khê mở môi anh đào, nói:

- Tiểu Vũ, thế nào, không hoang ghênh tôi sao?

- Nếu là chị Hàn mời, tôi nào dám chối từ.

Long Vũ biết, trước mặt mọi người cự tuyệt Hàn Duyệt, chuyện này đối với Hàn Duyệt mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện không nên chọc vào. Huống hồ, có người sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ không chừng sẽ biến thành một vụ tai tiếng tình dục.

Chuyện cho tới bây giờ, Long Vũ có thể thà nhăn nhó nhí nhí mà nhận lấy còn hơn, thuận theo tự nhiên.

- Chị Hàn, mời.

Đối với Long Vũ, kỹ thuật xả giao của hần rất thành thạo, gấp người, duỗi tay, chủ động mời.

Hàn Duyệt đưa tay đặt lên trong lòng bàn tay của Long Vũ, cười nói:

- Tôi nhảy không tốt, xin cậu chỉ giáo nhiều hơn...

Long Vũ trong lòng run lên, nhịn không được thoáng dùng điểm khí lực để ổn định... Nói thật, tuy rằng hai người sớm đã có những cử chỉ tiếp xúc, nhưng cùng một chỗ nhảy qua thì chưa từng.

Nhưng bầu không khí hôm nay so với lúc trước không giống nhau , tâm tình tự nhiên cũng bất đồng.

Thân thể không xương Hàn Duyệt mềm mại, chạm vào cảm giác thật thoải mái, Long Vũ thần nhiên nói:

- Chị Hàn, tôi không nghĩ rằng chị lại có thời gian đến đây...

Hàn Duyệt đi theo Long Vũ vào trong sàn nhảy, ý vị thâm thúy nói:

- Tôi cũng tưởng rằng cậu sẽ không đến đây... Được rồi, cậu đang suy nghĩ gì sao? Sự xuất hiện của tôi, làm đảo lộn kế hoạch của cậu à?

- đương nhiên không phải thế.

Long Vũ cười nói:

- Có chị Hàn như hoa như ngọc ở bên cạnh, tôi còn có gì chưa thỏa mãn... Chị Hàn, chị nhìn kỹ chung quanh chị xem, sẽ phát hiện có không ít ánh mắt cừu hận đang ở gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi đấy.

Lời Long Vũ cũng không phải là nói chơi

Vừa lúc đó, đã có rất nhiều lang sói tru lên , cái gì trâu ăn hoa mẫu đơn cái gì hoa nhài cắm trên bãi út trâu...(Biên: Bỏ đi chữ c.. không post lên nó thành ***)

Tóm lại, cứ thứ nào khó nghe, thì bọn chó này nói ra tất.

Nghĩ lại, chẳng qua là do bọn nó vừa hâm mộ vừa ghen tị mà thôi

Đương nhiên, cục diện như thế Long Vũ cũng có một phần trách nhiệm, nếu hấn anh tuần đẹp trai một chút, dẻo mồm một chút phỏng chừng sẽ chẳng có ai ghen tị.

Có điều nói là cô bé lọ lem thì chắc sẽ gặp được hoàng tử.

Còn đảng này, hoàn toàn là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga mà....

Long Vũ quần áo quê mùa, hợp với dáng vẻ hai lúa của hấn, nói hấn là cóc ghẻ quả không sai mà. Ai kêu Long Vũ luôn khiêm tốn thu liễm nội thể làm gì.

Giờ này khắc này, nếu hấn chịu tỏ ra một ít khí tức của người tu đạo hiệu quả nhất định sẽ không tệ.

Phụ nữ không xinh đẹp thì chí ít cũng phải dễ thương. Đồng dạng, đàn ông không anh tuấn thì cũng phải có khí thế, hình thể đẹp. Long Vũ có điều kiện này, chỉ là hấn không thích khoe ra mà thôi.

Việc này chẳng trách người khác được.

Đương nhiên, cái sàn nhảy to như vậy, mà toàn bộ dâm nhãn của bọn sắc lang đều trên người Hàn Duyệt, , Quả là bọn yêu râu xanh mà.

Hầu hết bọn chúng đều nhảy rất là sung.

Nhưng mà nhân vật chính Long Vũ, không phải là vui vẻ hạnh phúc như người ta tưởng tượng. Khiêu vũ là loại công việc không dễ dàng chút nào.Yêu cầu kỹ thuật và thể lực rất cao.

Chính là chỉ trong chớp lát, Long Vũ đã hiểu được là nó chẳng có gì là thú vị.

:wow:

codon.tra

153. Chương 13: Khóc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 13: Khóc

Dịch Giả: thình1a30

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Có mấy lần Long Vũ đề nghị nghỉ một chút, nhưng Hàn Duyệt không chịu dừng lại. Cũng không biết xuất phát từ mục đích gì, nàng gắt gao quần lấy Long Vũ, căn bản là không cho hắn có cơ rời khỏi.

Lúc này Long Vũ vô tình cúi đầu nhìn xuống, ặc ặc, cái khe núi mê hồn kia đập thẳng vào mắt hắn (Dịch giả: Núi đề bà con ơi....chạy mau). Điều nhảy vẫn cứ tiếp tục, hai bầu vú vẫn cứ dao động theo thời gian. Nếu vận khí tốt một chút thì khỏi nói, đằng này Long Vũ cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai điểm hồng hồng như hạt lựu ở trên đỉnh núi mà thôi.

Đương nhiên, cái khoảnh khắc đó rất nhanh trôi qua.

Nhưng mà chỉ trong thời gian như vậy đối với cao thủ Long Vũ mà nói thì đã là không tồi rồi.

-Như vậy dường như không có đạo đức...

Long Vũ nhìn không được nuốt ngụm nước bọt, nỗ lực không để cho mình nhìn vào chỗ đó nữa, nhưng cũng nhìn không được liếc mắt nhìn qua.

- Chị Hàn, qua chỗ sáng một chút...

Long Vũ cảm giác mình làm thế sẽ tốt hơn. Làm người mà, không nên thiếu đạo đức như vậy... . Đang định chuyển bước thì Long Vũ bắt gặp một ánh mắt hung hăng nhìn hắn mấy lần.

Chấm dứt một khúc nhạc, mọi người sôi nổi dừng lại nghỉ ngơi.

Trước sau bất đồng, khi những cặp nam nữ đều đã không còn cái gì gọi là ngại ngùng nữa, một vài đôi nam nữ ngồi cùng với nhau, hai tay cũng khá bận rộn.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ nằm giới hạn của nó mà thôi.

Giáo viên cùng sinh viên lúc đó, ngoại trừ khiêu vũ ra, thì tựa hồ còn rất là thuần khiết.

Long Vũ ra cửa lấy hai chai nước khoáng, đưa cho Hàn Duyệt một chai, còn một chai cho mình. Thật lâu sau mới thấy nàng mở nắp chai. Long Vũ nói:

- Tôi không biết chị thích uống cái gì, tôi tiện tay mua đại thôi...

Hiển nhiên, Long Vũ không hề có chút lãng mạn nào. Thậm chí còn vô tư đến nỗi phá hư cái không khí gần như là lãng mạn này.

Nhưng mà Hàn Duyệt cũng không có để ý. Nàng hôm nay là cố ý đến tìm Long Vũ. Bởi vì có một số việc nàng muốn hỏi rõ ràng một chút. Nhưng mà tình huống bây giờ, ở đây nhiều người như vậy, có chút không thích hợp.

- Chà chà.... Tiểu Vũ. Mà giỏi thật...

Đột nhiên, Trương Đại Ngưu một mình đi tới, trong mắt hắn chỉ có hai từ hâm mộ. Rồi biến mất mang theo từ ghen tị.

Cho đến khi Long Vũ cùng Hàn Duyệt đang nhảy múa nháy nháy mắt. Hắn mới nhớ tới Long Vũ từng nói. Tao thật ra đã có bạn gái.

Nói cách khác, Trương Đại Ngưu cũng nghĩ Hàn Duyệt là bạn gái Long Vũ.

Tuy rằng một người là giáo viên, một người là sinh viên Nhưng cái này cũng không gây trở ngại bọn họ yêu nhau. Nam chưa vợ, nữ chưa chồng, hơn nữa cũng không phải họ hàng gần. Căn cứ luật hôn nhân, bọn họ hoàn toàn có thể đến với nhau

Về phần giáo viên và sinh viên?

Vắt vào sọt rác, hiện tại là năm nào rồi, ai còn để ý mấy thứ này.

Có câu là lương tình tương duyệt, cần gì hắn phải nhúng tay vô làm mọi chuyện lộn xộn thêm kia chứ.

Bọn sắc lang ở phía xa kia cứ chỉ trỏ Long Vũ cùng Hàn Duyệt có một chút không cam tâm, Đúng là bọn tiểu nhân, ăn không được nên ghen ghét đây mà.

Long Vũ khẽ nhú mày, sắc mặt có chút không vui.

Hàn Duyệt thì ngược lại, không có một chút gì gọi là làm bộ, nàng chỉ tập trung chú ý vào Long Vũ. Khắp chung quanh mọi người xì xào bàn luận. Nàng hoàn toàn không để mắt đến.

- Đại Ngưu, bạn nhảy của mày đâu?

Long Vũ tò mò hỏi.

Trương Đại Ngưu rút hộp quẹt ra châm một điếu thuốc. Hút một hơi, phun ra một cái vòng khói, rất kỹ thuật nói:

- Đời tôi cô đơn nên hôm nay vẫn cô đơn:119:...

Hàn Duyệt ánh mắt chuyển hướng Trương Đại Ngưu, rồi lập tức hướng Long Vũ nói:

- Bạn của cậu rất hài hước... Đúng rồi, cậu chính người nhảy Mai cò rắc sơn kia sao?

Hiển nhiên, Hàn Duyệt đến vũ hội không phải muộn.

- Đúng vậy

Trương Đại Ngưu mỉm cười, nhân cơ hội khen Long Vũ:

- Hàn lão sư... Người đó chính là tôi. Kỳ thật cái này không tính là gì, kỹ năng này, tất cả đều là Tiểu Vũ dạy.

Nói tới đây, Trương Đại Ngưu cả gan hỏi:

- Hàn lão sư, mạo muội hỏi một câu, cô cùng tiểu Vũ kết giao đã bao lâu, tôi và tiểu Vũ là anh em sống chết có nhau... Thằng này lại giấu tôi lâu như vậy.

-Nói bậy bạ gì đó?

Hàn Duyệt khẽ cau một tiếng, nói :

- Cậu nói bậy bạ gì đó ?

Biết Hàn Duyệt da mặt mỏng, hấn đành phải hạ giọng, vẻ mặt mập mờ:

- Hàn lão sư, người ngay thẳng không bao giờ nói dối. Tiểu Vũ đã nói với tôi, cô là bạn gái của cậu ta...

- Phụt...

Long Vũ đang uống nước, thình lình nghe được một câu như vậy nói, phun toàn bộ nước trong mồm vào người Trương Đại Ngưu.

Trương Đại Ngưu cho rằng Long Vũ là cố ý, hiểu ý cười cười:

- Tao biết rồi, ko làm kỳ đà nữa... Hai cô trò cứ thoải mái tâm sự đi.

Hàn Duyệt âm thầm nhú mày suy nghĩ, đích xác là ngày đó Long Vũ đã nói với cha mình cùng Lưu cục trưởng những lời không nên nói...

Suy nghĩ đến đây, Hàn Duyệt nghi hoặc tự hỏi: “Cậu ta thực sự yêu thích mình sao? Nếu như là thật sự thích, mình nên làm sao bây giờ? Tuổi tác chênh lệch như vậy, làm sao đây?”

Liên tiếp nhiều vấn đề làm cho Hàn Duyệt nhức đầu.

Long Vũ cũng âm thầm buồn bực, hấn đang nghĩ chính mình cũng chưa từng cùng Đại Ngưu nói qua, tại sao hấn lại cho rằng Hàn Duyệt là bạn gái của mình?

Đồng dạng trong lòng Trương Đại Ngưu cũng có nghi vấn, hấn đang nghĩ thầy trò yêu nhau tại đại học Thiên Hải, rốt cuộc sẽ náo động như thế nào... . Ba người ngồi một bàn, đều đang suy nghĩ các vấn đề khác nhau.

- Bây bạn ơi, xin bạn nhường một chút.

Thanh âm của cắt đứt dòng suy nghĩ của ba người. Long Vũ theo bản năng ngẩng đầu nhìn, trước mặt xuất hiện một sinh viên anh tuấn, tươi cười ngơ ngẩn nhìn Hàn Duyệt.

Cậu sinh viên kia tỏ vẻ rất lễ phép nói :

- Thực xin lỗi, bạn này, có thể mời bạn nhường một chút, tôi muốn mời Cô Hàn đi khiêu vũ.

Ngữ khí coi như cũng tạm tạm, nhưng ánh mắt kia có chút không tốt.

Làm cho người ta một loại cảm giác lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.(Đại ý là: kẻ đến là kẻ không lương thiện, kẻ lương thiện thì không đến).

Đáng ghét. Đây là ấn tượng đầu tiên của Long Vũ.

- Là mày, Vương Quốc Duy? Sau đó, Trương Đại Ngưu cũng nhận ra khuôn mặt mà hắn ghét nhìn thấy nhất. Chính là bạch mã hoàng tử đã vác chiến đao đoạt đi người yêu của hắn, cố nhân Vương Quốc Duy.

Sau khi nghe được ba chữ Vương Quốc Duy, trong lòng Long Vũ xuất hiện một ý nghĩ trong đầu:

- Không phải kẻ địch không tụ hợp...

Mà Vương Quốc Duy cũng nhận ra Trương Đại Ngưu.

Cái gọi là cừu nhân gặp mặt căng đỏ mắt

Hai người này liếc mắt nhìn nhau, Vương Quốc Duy nói trước:

- Thì ra là Đại Ngưu, ha ha, thật sự là hiếm thấy. Đúng rồi, tao đang định nói cho mày một tiếng . Con đàn bà đề tiện Vương Nguyệt kia, bị tao đá đá rồi, từ giờ trở đi, mày liền có thể gương vỡ lại lành... . Còn nữa, tao phải nói với mày một câu , con đàn bà kia kia là một vật chưa thỏa mãn dục vọng...

- Mày...

Trương Đại Ngưu vốn đã nghĩ thông suốt , hiện tại bị Vương Quốc Duy đâm vào vết thương kích thích cho một trận. Hắn tức giận quát một tiếng, nói :

- Thăng hồn đản này...

-Như thế nào?

Dường như Vương Quốc Duy cố ý trước mặt Hàn Duyệt khoe khoang chính mình là nam tử hán khí thế, hắn khinh thường cười lạnh nói:

- Muốn đánh nhau phải không? Ra cửa trường, rồi mày sẽ biết chiến thắng sẽ mỉm cười với tao...

-Biến ——!

Im lặng này giờ Long Vũ rốt cục cũng ko nhịn nữa quát.

- Mày lại tính là cái chó gì...

Vương Quốc Duy liếc mắt đánh giá từ đầu đến chân Long Vũ một cái, khinh miệt cười:

- Chuyện tình hoàng tử cùng cô bé lọ lem tao nghe rồi. Nhưng đây là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga tao cũng chưa từng nghe qua. Mày ngoan ngoãn mà cầm cái mồm lại... Đúng rồi, từ hôm nay trở đi, tao không muốn tại Thiên Hải nhìn thấy mặt mày. Nếu không gặp một lần, đánh một lần...

- Trên người cậu nồng nặc mùi nước hoa, nhưng tôi vẫn có thể ngửi được một chút mùi thối...

Nói chuyện chính là Hàn Duyệt, nàng cười lạnh một tiếng, nói :

- Mời cậu đi cho.

Nói xong, Hàn Duyệt nhìn Long Vũ lộ ra vẻ mặt có lỗi tươi cười, sau đó ôn nhu nói:

- Tôi không biết loại cận bã sẽ xuất hiện ở trong này quấy rầy tôi và cậu vui vẻ...

- Vương Quốc Duy, tôi thật sự thay cậu cảm thấy xấu hổ. Chẳng lẽ cậu thực sự không biết rằng, cả Thiên Hải ,giáo viên và sinh viên đều xem cậu là một người cặn bã...

Hàn Duyệt ra vẻ thương hại nói :

- Cậu thực bi ai.

Vương Quốc Duy bị một câu tức nghẹn mặt giận đỏ bừng, nhưng mà hấn tu dưỡng cũng không tệ lắm, nỗ lực hít sâu một hơi mới nhìn Hàn Duyệt nói:

- Hàn lão sư, cô có thể cự tuyệt của tôi, nhưng cô không nên vũ nhục tôi.

-Vũ nhục?

Hàn Duyệt nhất thời tịt nử cười:

- Cậu quá đề cao chính mình rồi đó.

Cái này Vương Quốc Duy thật sự bị tức nổ phổi. Chỉ thấy hấn cắn răng, hung hăng nhìn Hàn Duyệt. Dáng vẻ oai phong khi nãy, giờ phút này đã sớm không còn sót lại chút gì .

Trên mặt Vương Quốc Duy lúc xanh lúc đỏ. Liên tục biến ảo vài lần, cuối cùng hấn nghiến chặt răng nói với Hàn Duyệt:

- Hàn lão sư, tôi đối với cô là thật tâm...

Mọi người nghe vậy, nhất thời đã cảm thấy mất hết thú vị.

Nguyên bản, bọn hấn nghĩ đến Vương Quốc Duy sẽ đối phó như đối phó những cô gái kia, đối với Hàn Duyệt cho vài cái bạt tai. Nhưng hôm nay, không hiểu thế nào hấn lại chịu thua .

- Bạn hiền, mày trở về tắm rửa đi ngủ đi... Xong việc tao sẽ tới tìm mày.

Long Vũ không muốn làm lớn chuyện, cũng không phải là hấn sợ phiền phức, chính là hấn không muốn phá hư nguyên tắc của mình.

Ánh mắt Vương Quốc Duy đỏ rực trừng mắt nhìn Long Vũ một cái, quát:

- Mày cảm mến cho tao, mày tính là cái thá gì. . . . Chuyện của tao không cần mày quan tâm.

Hiển nhiên, trong mắt hấn, Long Vũ là tình địch.

- Tôi nói lại cho cậu một câu... Lập tức biến, đừng để tôi nổi nóng.

Hàn Duyệt không chỉ là giáo viên, còn là đội trưởng đội đại án cục thành phố, nổi tiếng là nữ Bạo Long. Nàng tính tình nóng nảy một khi phát tác, thì cục trưởng cục thành phố Lưu Tử Kỳ cũng có chút đau đầu.

Vương Quốc Duy tốt xấu coi như là tầng lớp thượng lưu tại Thiên Hải. Nhìn thấy Hàn Duyệt tức giận , hấn liền vội vàng bứt ra. Tục ngữ có câu hảo hán ko chấp nhất việc nhỏ.

Chuyện ngày hôm nay không thể để yên. Ra tới cửa hấn còn hung tợn không cam lòng trừng mắt nhìn Long Vũ một cái.

- Tiểu Vũ, phải thế chứ.

Mắt thấy Vương Quốc Duy bộ dạng như thế, Đại Ngưu trong lòng thật sáng khoái a. Giống như trời rất nóng ăn một miếng dưa hấu ướp lạnh .

- Đại Ngưu.

Long Vũ đang muốn nói gì đó, thì thấy một dáng vẻ yếu điệu thực nữ chậm rãi đi tới, theo ánh mắt của nàng, Long Vũ lại nhìn Trương Đại Ngưu. Cảm giác cho Long Vũ biết, con đàn bà này đã đá Trương Đại Ngưu, theo Vương Quốc Duy.

Quả nhiên, Trương Đại Ngưu ôm lấy ánh mắt cừu hận:

- Hừ, tên Đại Ngưu xứng cho vô gọi hay sao, tránh xa tôi ra....

- Đại Ngưu, đừng tuyệt tình như vậy. Em hối hận..

Cô gái kia làm một bộ dáng diễm đạm đáng yêu, Người ko biết còn tưởng rằng Đại Ngưu là Trần Thế Mỹ, nàng là Tần Hương Liên. Nhưng thực tế thì Vương Nguyệt là điển hình của Phan Kim Liên(DG: Hot girl được toàn thể nam nhân hâm mộ:2:). Biên: Không xem Kim Bình Mai thì cũng không quan tâm đến ả này :61:), còn Đại Ngưu ắt hẳn là Võ Đại Lang rồi.

- Biển.

Không chút mềm lòng Đại Ngưu trừng mắt lên quát:

- Cô còn không biết xấu hổ à? Lúc trước tôi đã nói qua, cô chỉ là món đồ chơi của Vương Quốc Duy, chơi chán, tất nhiên thằng đó sẽ đá đi thôi.....Hiện tại quả nhiên.....Như thế gọi là quả báo....

- Đại Ngưu, anh đã nói anh rất yêu em, anh yêu em đến sẽ sông cạn đá mòn mà.

- Đúng vậy. Đúng là tôi nói thế đấy.

Là nam nhân, Trương Đại Ngưu dám nghĩ dám làm. Hắn trầm giọng nói:

- Tôi từng cho là trái tim của tôi đã mất, nhưng thực sự thì không, nó chỉ trốn trong bóng tối, đau đớn như một kim đâm vào. Nhưng với tôi, nỗi đau đó không tính là gì, nó chỉ làm cho tôi thêm mạnh mẽ, thêm kiên cường mà thôi... Cô ko phải gió, tôi ko phải cát, ko thể triền miên ko dứt như ở cõi Thiên Thai. Lau khô nước mắt đi, mai chúng ta còn đi học. Bạn Vương à, về nhà tắm rửa đi ngủ đi.

Nước đổ thì ko hốt lại được, nàng ko ngờ rằng Đại Ngưu cao lớn thô kệch lại nói những câu triết lý như vậy.

- Đại Ngưu a, văn chương ko tệ nha.

Long Vũ giơ ngón tay cái lên.

Đại Ngưu mở miệng cười nói:

—

- Ha ha, thất tình thật ra cũng ko tệ, ít nhất nó làm tao tài hoa lên ko ít...

Vũ hội sau khi kết thúc, Long Vũ tự mình đưa Đại Ngưu quay về ký túc xá. Hai người ước hẹn qua vài ngày sẽ đối rượu đương ca.

Tiếp đến, Long Vũ dự định trở về phòng tu luyện.

Nhưng là vừa ra tới cổng trường liền bị Hàn Duyệt ngăn cản:

-Tiểu Vũ. Chạy đi đâu? Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Nếu không phải việc trọng yếu, hôm khác được không?

Long Vũ trong lòng muốn tu luyện nên không muốn dây dưa cùng Hàn Duyệt.

- Không được.

Hàn Duyệt trừng mắt, đỏ mặt nghiêm nghị nói:

- Tiểu Vũ. Tại sao cậu luôn nói với người khác tôi là bạn gái của cậu hả? Cậu rốt cuộc là có ý gì?

- Cái này...

Long Vũ sờ ót có chút mê hoặc nói:

- Tôi đã từng nói vậy sao? Không đúng, tôi chưa bao giờ nói như vậy.

- Nói bậy.

Hàn Duyệt thở phì phì nói:

- Ngay tại vũ hội, cậu còn nói với Đại Ngưu. Nòn nữa, cậu nói với cha tôi, còn có Lưu cục trưởng... Hôm nay, cậu phải cho tôi một câu trả lời.

- Thật tình thì tôi chưa nói gì cả—.

Ngày hôm đó trên bộ đàm, hấn có cố ý biểu lộ một chút ý tứ như thế.

Nhưng đó hoàn toàn chỉ là lời nói dối thiện ý.

Lúc ấy sự tình khẩn cấp, hấn sợ dĩ nói như vậy, hoàn toàn chính là vì ổn định Hàn Duyệt.

Nói đi thì nói lại, câu nói kia cũng không phải rất rõ ràng.

- Cậu nói, rốt cuộc cậu có ý gì?

Hàn Duyệt truy vấn.

Long Vũ cảm thấy đau đầu:

- Chị Hàn, tôi mệt muốn chết rồi. . . . Không phải, tôi đang bị bệnh, tôi phải nhanh chóng về nghỉ ngơi

Long Vũ trực tiếp tìm cái lấy cớ, đi thẳng về phía trước.

- Long Vũ, cậu đứng lại

Hàn Duyệt dậm chân đuổi thẳng theo. Long Vũ đi rất nhanh, nhưng mà Hàn Duyệt cũng ko chậm. Được vài bước nàng liền chặn phía trước hấn, sắc mặt có chút âm trầm nói

- Long Vũ, cậu không thể trốn tránh, cậu phải đem chuyện này nói rõ ràng với tôi. Nếu không nói, tôi sẽ không cho cậu đi.

Long Vũ không phải là không muốn giải thích.

Mấu chốt của vấn đề là hấn đã giải thích rồi, hơn nữa đều nói đúng sự thật. Nhưng là Hàn Duyệt không tin.

Long Vũ cũng không thể kiên trì, thôi đành gánh cục nợ trên lưng vậy...

Long Vũ xoay chuyển ánh mắt, trầm giọng nói

- Chị Hàn, cái gì cần nói tôi cũng nói rồi, nếu chị tính toán cố gắng muốn tôi phải thừa nhận chị là bạn gái của tôi, tôi cũng không ngại.

- Dù gì, tôi cũng đã có một bạn gái hữu danh vô thực, thêm nữa cũng không sao cả.

- Nói vậy.

Hàn Duyệt nhất thời nóng nảy:

— Ai nói là tôi muốn thế? Cậu rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

Nói xong câu đó, Hàn Duyệt mặt đỏ như quả gấc chín.

Hàn Duyệt vì sao đỏ mặt, nguyên nhân này sợ là chỉ có chính cô ta mới biết được.

Long Vũ rất muốn đoán đại ra một lý do.

Nhưng là nghĩ lại, không phải có câu tâm tư con gái thường khó đoán, mà đoán cũng không hiểu.

- Hàn lão sư xinh đẹp, tôi nghĩ tôi cần phải đi. Tôi cảm thấy nói chuyện với cô thật vô vị, cô nên để sức đi điều tra Hoàng Đạt Phát. Tôi hy vọng có thể mau chóng biết yêu hồ trốn ở đâu.

Long Vũ nghiêm nghị nói:

- Yêu hồ lần trước bị tôi đánh cho bị thương, thời gian này khẳng định trốn ở nơi nào đó chữa thương. Chúng ta càng nhanh biết chỗ trốn, tình thế đối với chúng ta càng có lợi. Nếu kéo dài tới lúc nó phục hồi, vấn đề sợ sẽ không được tốt lắm.

- Tôi biết.

Hàn Duyệt gật gật đầu, nói:

- Đêm nay sau khi trở về, tôi nhất định suốt đêm thăm vấn. Nhưng mà trước khi đi, tôi muốn biết rõ ràng ý tứ của cậu.

- Ý của tôi chính là không có gì cả...

Long Vũ nói.

- Long Vũ, tôi phát hiện cậu càng ngày càng thần bí, càng ngày càng đáng giận....

Thần sắc Hàn Duyệt hết sức phức tạp nhìn hần, hơi phân vân,sau một hồi đấu tranh tư tưởng nói:

- Lần đầu tiên gặp cậu, tôi còn tưởng rằng cậu là một bọn bịp bợm giang hồ, nhưng là không nghĩ tới, cậu thật sự là cao nhân Huyền Môn. Cậu cũng biết, trước kia tôi không tin mê tín , nhưng từ khi tiếp xúc với cậu, tôi càng ngày càng thấy nhiều sự việc huyền bí... Cũng bởi vì vậy, cậu ở trong lòng tôi càng ngày càng thần bí. . .

Long Vũ thản nhiên liếc mắt ngắm nàng một cái, nữ nhân này cái gì cũng tốt. Duy nhất một chỗ, đó chính là quá mức cố chấp.

- Tiểu Vũ, hãy trả lời tôi, cậu thật sự yêu thích tôi sao?

Hàn Duyệt đột nhiên lấy hết can đảm trực tiếp hỏi.

- Chuyện này. . . .

Long Vũ có chút ngoài ý muốn. Hiển nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, hần cũng không biết nên nói như thế nào. Nói không thích? Phỏng chừng sẽ làm người ta bị tổn thương? Nói là thích, có điểm trái lương tâm, phỏng chừng còn có thể hại người.

Hơn nữa vấn đề mấu chốt ở đây là Long Vũ không biết Hàn Duyệt trong lòng nghĩ như thế nào.

- Không biết.

Long Vũ trả lời chung chung.

- Tôi cũng không biết.

Hàn Duyệt cũng không biết như thế nào, đột nhiên cả người can đảm nhào vào ngực Long Vũ, thống khổ khóc lên:

- Tiểu Vũ, cậu có biết tôi vì sao phải đến tìm cậu để hỏi đáp án không? Đó là bởi vì chính tôi cũng không biết... Cha thích cậu, Lưu cục trưởng cũng thích cậu. Trong mắt bọn họ, cậu là người thích hợp làm chồng của tôi nhất. Nhưng mà tôi. . . . Tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần yêu đương, càng không có tính toán lập gia đình. Nhưng trong lòng tôi một chút cũng không ghét cậu. Tuy rằng tôi đối với cậu luôn trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nhưng thực tế, trong lòng tôi không hề chán ghét cậu. Từ lúc cậu tại hồ Linh Trạch cứu tôi, từ đó không bao giờ tôi bài xích cậu. Sau này, cậu còn cứu cha tôi, lại cứu tôi. Tính đến giờ, cậu đã cứu tôi hai lần... Trong lòng tôi rất cảm kích, rất biết ơn. Nhưng mà tôi không biết cậu nghĩ gì... Tôi lại không thể xác định mình cảm kích mà thích, hay yêu mà thích.(Biên: Em này nhớ mỗi lần ở hồ Linh Trạch với bọn cướp vừa rồi. Nó quên quả phong ấn của yêu hồ. Chắc nó mà nhớ lần đó là nó yêu rồi đấy :88:)

:wow:

biglove

154. Chương 14: Gậy Ông Đập Lưng Ông, Đóng Cửa Đánh Chó

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 14: Gậy ông đập lưng ông, đóng cửa đánh chó

Dịch Giả: thình1a30

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Long Vũ, lòng tôi thật thật sự rất khó chịu, rất mâu thuẫn.

Hàn Duyệt nói xong, đôi mắt xinh đẹp lưu lại một giọt lệ trong suốt lặn dài xuống má.

Long Vũ lẳng lẳng nhìn nàng vừa khóc vừa trút bầu tâm sự.

Hắn tựa hồ minh bạch nội tâm của nàng đang đấu tranh kịch liệt, khe thở dài một tiếng, ánh mắt vừa luống cuống vừa hoảng sợ nhìn về phía nàng nói:

- Chị Hàn, khóc đi, khóc lên trong lòng sẽ dễ chịu một chút...

Khóc một hồi, Hàn Duyệt ngẩng đầu nhìn Long Vũ, ôn nhu nói:

- Nói cho tôi biết, tôi nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn đôi môi kiều diễm đỏ mọng ướt át, giọt lệ hoa lặn dài hai bên má, Long Vũ tâm thần khẽ run, hắn cúi đầu khẽ hôn lên.

Mềm mại cắn đầy và co dãn. (DG: Thèm quá đi. Biên: Bầu má mà ta cứ tưởng là bầu v...)

Đôi mắt Hàn Duyệt lập tức tròn tròn, lóe lên một tia hoảng sợ, vẻ mặt hoảng hốt. Sau đó khuôn mặt thanh tú cũng thoáng đỏ lên.

Nụ hôn đầu, cứ như vậy đột nhiên bị Long Vũ đoạt mất.

Trong tức tắc, trong đầu Hàn Duyệt hình như trống rỗng. Đồng thời một cảm giác ấm áp từ đáy lòng chậm rãi dâng lên. Giống như lập tức xua tan phiền não trong lòng.

Thân thể Hàn Duyệt mềm mại căng mọng, cũng không nhúc nhích. Trong đầu không ngừng nhớ lại những nụ hôn trên truyền hình. Nữ diễn viên cố đẩy ra, sau đó vả cho nam nhân một cái vào miệng, có người chấp nhận hưởng ứng, cũng có người thậm chí trên giường... Nghĩ đến đây, Hàn Duyệt dừng lại. Bởi vì một nụ hôn mà lên giường thì chỉ có trên màn ảnh, có lẽ chỉ có một vài quốc gia nhỏ mới có mà thôi, Nữ diễn viên chính hình như là Maria Ozawa thì phải...

- Đáng chết. Mình làm sao lại nghĩ đến chuyện đó chứ. . . .

Không biết nụ hôn đầu tiên thần kỳ ra sao. Nhưng hiện tại trong lòng trống rỗng. Cả người Hàn Duyệt bủn rủn, rất khó diễn tả.

Thật lâu sau. Long Vũ mới nhẹ nhàng rời khỏi môi nàng.

Khóe miệng vểnh lên một nét tươi cười thản nhiên. Long Vũ cười nói:

- Chị Hàn. Chị đừng nói với em đây là nụ hôn đầu tiên?

Hàn Duyệt nắm chặt tay đưa lên. Suy nghĩ xem có cho hắn một bạt tay vào mõm hay không. Tên vô sỉ phá gia chi tử vừa mới đột nhiên tập kích cướp đi nụ hôn đầu tiên của mình. Lại nói ra câu coi khinh người như vậy.

Thoáng do dự xuống. Hàn Duyệt tùy tiện nói:

- Cảm ơn. Cậu mới là nụ hôn đầu. Người ta nụ hôn đầu tiên vài chục năm về trước đã không còn rồi. Tôi ba tuổi tại nhà trẻ là tiểu công chúa ai gặp đều thích hết nhá....

- Thế à.

Long Vũ thấy được đôi mắt Hàn Duyệt muốn trốn tránh. Lấy kinh nghiệm suy đoán Hàn Duyệt tám phần là lần đầu tiên.

Đương nhiên, đó cũng không phải điều quan trọng.

Quan trọng nhất lúc này là Long Vũ muốn trở về sớm một chút

Rất nhiều tác phẩm văn học trong sách đều nói nọ hôn đầu tiên luôn là những thứ tốt đẹp nhất. Nhưng thực tế, Long Vũ cũng không ủng hộ cho lắm. Trục trục kỹ thuật khi hôn, khoái cảm sẽ mất đi không ít.

Đương nhiên, ngoại trừ lưỡng tình tương duyệt.(cả hai đều yêu nhau)

Nhưng tình huống trước mắt thì bất kể nam hay nữ đều không quá vui vẻ cùng đối phương. Dù sao thì....Có lẽ khi nhận lấy nọ hôn đầu làm kích thích lá gan Hàn Duyệt to lên, nàng ngắc đầu nói:

- Tiểu Vũ, Lưu cục trưởng rất xem trọng cậu, cha tôi cũng rất thích cậu..... Lưu cục trưởng hy vọng cậu có thể gia nhập cục cảnh sát, cha tôi cũng hy vọng cậu có thể trở thành một người thành đạt...

Cái này thế này?

Long Vũ nghe vậy, xấu hổ không thôi. Lời của Hàn Duyệt giống như là đang Hàn Hùng đang chiều con rể...

- Tiểu Vũ, chẳng lẽ...

Trong đôi mắt Hàn Duyệt đã tràn ngập chờ mong. Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, đã bị Long Vũ chặn miệng

Đương nhiên. Lúc này đây Long Vũ không dùng miệng, mà dùng tay.

- Chị Hàn. Tôi không thể nào làm cảnh sát, hơn nữa tôi cũng không có hứng thú

Sau đó Long Vũ nghiêm túc nói:

- Tôi là một người tu đạo. Mục tiêu của tôi không ngừng theo đuổi là lực lượng... Tiếp đó là tìm cha mẹ của tôi... Về phần chuyện này, tôi không có hứng thú. Chị Hàn, cảm ơn nọ hôn đầu của chị. Trong cuộc đời này, chắc chắn sẽ là một kỷ niệm đẹp của tôi... Đúng rồi, có tin tức của yêu hồ, nhớ kỹ cho tôi biết.

Nói xong, Long Vũ liền xoay người tránh ra.

Hàn Duyệt lần này không tiếp tục ngăn cản Long Vũ bỏ đi, mà là trở mắt nhìn hẩn trực tiếp biến mất trước mắt mình.

Thật lâu sau, Hàn Duyệt tựa hồ mới có phản ứng. Nàng nắm chặt tay nhìn theo hướng Long Vũ rời đi, giờ đôi bàn tay trắng như tuyết lên, cắn giận nói:

- Tôi sẽ không để mất nọ hôn đầu tiên như vậy...

Nỗ lực bình tĩnh lại một chút, Hàn Duyệt đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Cha mẹ Long Vũ cuối cùng là ai?

Sau đêm hôm đó mười ngày, Long Vũ cùng Hàn Duyệt lại gặp mặt.

Lúc đó, bọn họ cũng không đàm luận về chuyện tình nọ hôn đầu, mà là có chuyện quan trọng. Hàn Duyệt theo đề nghị của Tiểu Vương, đem tên cúng đầu Hoàng Đạt Phát thả ra với lý do không đủ chứng cứ. Dùng chuyện này làm mồi thả câu.

Trong lúc phóng thích, âm thầm cài trên người Hoàng Đạt Phát một thiết bị Nano cameras tiên tiến nhất thế giới. Hôm qua cameras đã ghi hình lại một tin tức trọng yếu.

Yêu hồ đang ở tìm kiếm chỗ ở của Long Vũ.

Vì thế, Hàn Duyệt trong điện thoại cùng Long Vũ thương nghị ra một kế gây ông đập lưng ông. Cố tình để lộ nơi Long Vũ ở, làm cho yêu hồ tiến đến trả thù.

Hoàng Đạt Phát rất là trung thành, liên tiếp vài ngày mai phục tại chỗ cư xá của Long Vũ cẩn thận quan sát cuộc sống sinh hoạt thường ngày của hẩn. Xác định không sơ hở, sau đó hẩn đem tin tức nhắn truyền về cho yêu hồ.

Yêu hồ trả lời là khuya đêm nay sẽ động thủ.

Hàn Duyệt đi xe tới nhà Long Vũ thì đã gần chín giờ tối, xe dừng lại sau đó Hàn Duyệt hỏi Long Vũ:

- Một mình cậu thật sự nắm chắc đối phó yêu hồ sao?
- Không thành vấn đề.

Long Vũ xuống xe tự tin nói.

- Thật sự không cần tôi đi theo?

Hàn Duyệt buột miệng hỏi.

- Bỏ đi, chị theo cũng chẳng giúp được gì ,tôi đi một mình được rồi.

Long Vũ nói tiếp :

- Chị ở đây chờ tin tốt của tôi.
- Tôi ở dưới lầu chờ cậu, vạn nhất có chuyện gì thì cho tôi biết.

Hàn Duyệt lo lắng nói.

Long Vũ gật đầu, lập tức đi vào thang máy. Bước vào phòng của mình, Long Vũ đem phòng khách tập trung ý niệm nhìn quét một lần.

- Chủ nhân, công năng mới vừa được điều chỉnh xong, từ giờ trở đi có thể tùy ý sửa dụng. Em có thể cho anh hoàn thiện Thiên Sư kiếm quyết.

Đột nhiên thanh âm của La Lâm vang lên.

Long Vũ mỉm cười vui mừng nói :

- Ha ha, anh vừa nghĩ đến emi, không ngờ nhanh như vậy em đã xong rồi... Nhưng mà trước mắt việc Thiên Sư kiếm quyết không vội.... La Lâm, yêu hồ đêm nay có thể sẽ đến đây.... Em giúp anh lên kế hoạch đối phó. Mặt khác em để ý xem trong phòng có gì khác thường hay không?
- La Lâm đã hiểu.

La Lâm là thiên sư trợ thủ, theo Long Vũ tu vi không ngừng tăng cao, khi công năng càng cao thì khả năng phát ra càng cường đại.

Giúp đỡ chủ nhân giải quyết sự tình như vậy vốn là chuyện cơ bản. Ở tình huống bình thường kỳ thật không cần Long vũ phải thông báo.

Cẩn thận quét từng chỗ, một lúc sau, La Lâm cho ra một kết luận:

- Hết thấy cũng không có vấn đề...

Long Vũ lúc này mới yên lòng lại, từ trong tủ lạnh lấy ra cái bánh bao, một tay cầm bánh, một tay lấy từ trong túi áo một vài phù chú quý giá , dựa theo Cửu Cung chi số, bắt quái chi vị, bắt đầu dán ở trên cửa sổ.

- Ẩn

Đợi cho toàn bộ phù chú đều dán xong, Long Vũ hai tay kết ấn, trong miệng thở nhẹ một tiếng. Trong nháy mắt đó, màu vàng của phù chú nhất thời liền biến mất không thấy. Trong phòng đã khôi phục lại bình thường

- Thiên Cơ trận ——!

La Lâm như đã nhìn ra manh mối trong đó.

Long Vũ gật gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, anh không nghĩ tới, em có thể nhìn ra trận pháp ảo diệu này. Nhưng mà trận pháp này chỉ có thể vây yêu hồ, nhưng không thể đem tiêu diệt. Đúng rồi, em có cái gì ... làm trận pháp tăng thêm sức mạnh hay không.
- Trận pháp thì thật ra có một cái, nhưng tu vi hiện tại của chủ nhân sợ là rất khó khống chế.

La Lâm đề nghị:

- Hay chờ anh đạt tới cảnh giới Tụ Linh hãy sử dụng.

Long Vũ cầm trong tay ổ bánh bao cuối cùng nuốt vào bụng. Khóe miệng nổi lên một tia cười âm hiểm, làm như bình thường nói :

- Yêu hồ ơi yêu hồ. Hôm nay là ngày tận thế của mày.

Nhìn thời gian bây giờ đã là mười giờ rưỡi tối. Khoảng cách yêu hồ cùng Hoàng Đạt Phát ước định đã không còn bao lâu. Long Vũ đóng cửa phòng ngủ tắt đèn, nằm xuống.

Đêm nay không trăng, Giữa không trung mây đen áp đỉnh đưa tay không thấy được năm ngón. Bóng tối bao trùm lấy Long Vũ. Nhưng với thị lực của Long Vũ thì có thể thấy rõ như ban ngày.

Nói đến cùng, Long Vũ cũng là tu vi cảnh giới màu tím.

Trên thực tế, hần nhắm mắt lại, tâm thần cảm ứng, cũng có thể thấy rõ ràng cảnh vật bốn phía.

Đêm đã khuya, Long Vũ cũng không hề buồn ngủ, trong bóng đêm một đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn quanh.

Dưới lầu, ngồi trong trong xe, Hàn Duyệt liên tục đập muỗi, nàng thật sự là quá mệt mỏi. Vì an bài sự tình hôm nay, có lẽ nàng đã là hai ngày hai đêm không có chợp mắt .

Hàn Duyệt mặc dù thể chất rất tốt, nhưng nói đến cùng vẫn là người thường. Bốn mươi tám giờ không nghỉ không ngủ, thân thể cùng tinh thần đã mỗi một đến cực điểm.

Đêm khuya mười hai giờ, trong tiểu khu hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có cư xá phòng trực ban cùng đèn đường tản ra ánh sáng xuyên qua màn đêm.

Trong đêm tối yên tĩnh, một cái bóng lặng lẽ đi tới, mục tiêu rõ ràng chính là nhà Long Vũ. Nằm ở giữa phòng ngủ, ý niệm Long Vũ chợt động. Cùng lúc đó, La Lâm cũng phát ra báo hiệu:

- Chủ nhân, yêu hồ đến đây...

Trong lòng Long Vũ mỉm cười, tiếp tục nằm ở trên giường cũng không có bất kỳ hành động. Nhưng giờ phút này, đạo lực trong cơ thể hần, còn có dị năng tử hỏa đều đã bắt đầu ngưng tụ.

Trong bóng đêm, đạo ảnh tử giống như một đoàn hắc vụ bình thường từ từ bay tới cửa chống trộm. Đối với nó mà nói, hàng rào tiền này dường như không có tác dụng.

Đồng dạng, cửa chống trộm nhà Long Vũ cũng không thể ngăn trở nó

- Kết.

Tiến vào phòng Long Vũ, trong nháy mắt, bóng đen trong phòng bắt đầu vặn vẹo biến thành hình dáng của Hồ Mân. Trong miệng phát ra một âm thanh sồn tọc gáy.

- Hoan nghênh.

Ngay lập tức, Long Vũ dụng điều khiển từ xa bật đèn treo giữa phòng khách, mở cửa phòng ngủ chậm rãi đi ra. Ánh mắt Hồ Mân đảo qua trên người Long Vũ .Hần khẽ cười lên:

- Ta đã chờ ngươi lâu rồi, như thế nào? Muốn tìm ta báo thù, không biết lần trước thương thế có sao hay không?

Hồ Mân sững sờ phục xuống.

- Là ta.

Long Vũ khẽ cười một tiếng. Động tác tao nhã đi tới trước sofa ngồi xuống. Hần thích chí đem thân mình tựa vào trên ghế sofa, chậm chạp nói:

- Ngươi có thể còn không biết hay sao. Hoàng Đạt Phát là người của chúng ta, hần trợ giúp chúng ta diễn xuất vở diễn này...

- Không có khả năng.

Trong mắt Hồ Mân hiện lên sát ý:

- Hắn không có khả năng phản bội ta...

- Tùy ngươi, dù sao đây là sự thật.

Long Vũ khinh thường nói:

- Yêu hồ, ngươi đã tới tìm chết, ta tự nhiên sẽ thành toàn cho ngươi..

Mắt thấy vẻ mặt Long Vũ thản nhiên, yêu hồ nhất thời cũng có chút sợ. Nàng cảnh giác xem bốn phía, nhìn xem có phải hay không cao thủ Huyền Môn mai phục xung quanh.

- Không cần nhìn, nơi này chỉ có ta.

Long Vũ tự tin cười:

- Đối phó với phế vật như ngươi, ta một người là đủ. Huống hồ, thương thế lần trước của ngươi còn chưa phục hồi

Trong đôi mắt của Hồ Mân hiện lên một vẻ xem thường:

- Uổng công các ngươi tự xưng là Huyền Môn chính tông, cũng biết xài loại thủ đoạn hạ lưu này à?

- Khinh bỉ à, ngươi là cái thá gì?

Long Vũ chợt đột nhiên cũng nhớ tới Đại Ngưu lời nói.

- Đi tìm chết.

Đôi mắt Hồ Mân xoay động, hai tay biến thành trảo, hướng tới Long Vũ phóng ra mười đạo kinh phong, theo sau thân thể nàng hóa thành một đạo hắc vụ, tính từ ban công rút lui.

Giải cho hồ ly không chịu thiệt trước mắt.

Tương lai còn dài.

- Lên.

Long Vũ thân hình khẽ động, tránh thoát công kích của Hồ Mân, đồng thời hai tay kết ấn, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Lời còn chưa dứt. Trong phòng nhất thời kim quang sáng lên. Phía trước ẩn giấu phù chú, lúc này toàn bộ xuất hiện. bốn phía quanh gian phòng, hoàn toàn bị kim quang bao phủ.

Hồ Mân hóa thành bóng đen phi tới cửa sổ trong tức tắc. Một đạo kim quang lóe lên bắn ngược thân ảnh của hồ ly trở lại.

Tiếp đó, Hồ Mân không cam lòng lại thử vài lần. Bất kể là cửa sổ hay cửa chính, cho tới vách tường. Chỉ cần là có kim sắc quang tồn tại, nàng liền không thể thoát thân.

- Đừng lãng phí tinh lực nữa

Long Vũ cười gian:

- Lão Tử hôm nay là đóng cửa đánh chó.

Mắt thấy không thể chạy trốn. Hồ Mân lập tức biến ảo thành người, nàng nhìn Long Vũ miệng ra phát ra một tiếng thở dài lạnh ngắt:

- Long Vũ. Ta bản tính không xấu, trời có đức hiếu sinh, không bằng ngươi thả ta, từ nay về sau ta quay Huyền Cảnh, không bước vào thế giới này nữa bước.

Khóe miệng Long Vũ mỉm cười, nói:

- Ngươi gốc hay ta khờ...

Hồ Mân thấy Long Vũ dầu muối không thấm, đôi mắt hiện lên một vẻ giảo hoạt, thay một bộ mặt tươi cười, ôn nhu nói:

- Nếu ngươi thả ta, ta có thể làm đầy tớ cho ngươi. Từ nay về sau, không quản ngươi để cho ta làm cái gì, ta đều nguyện ý. Chúng ta bộ tộc yêu hồ, trời sinh mị thái, thể chất thuần âm, có thể làm địa lô hỗ trợ tu luyện cho ngươi.

Nói tới đây, Hồ Mân duỗi tay đem váy dài kia trên người bỏ đi, khoe miệng nổi lên một tia ám muội, nói:

-Ta có thể cho ngươi hưởng thụ hoan ái chân chính...

Nói chuyện đồng thời, Hồ Mân trong miệng nhẹ nhàng phun ra một ngụm sương mù màu đỏ.

- Là khói mê.

La Lâm vội la lên. Đồng thời hấn cắn nát một viên Thanh Tân Hoàn trong miệng. Viên Thanh Tân Hoàn này là Long Vũ tốn một vạn nguyên mua được từ chỗ Tuyết Cơ. Viên thuốc trôi xuống bụng, một cảm giác đau đớn khẽ thoáng qua, nhưng cũng có chút hiệu quả. Một cỗ thanh khí chạy toàn thân làm cả người hấn tỉnh táo. Trong lòng vui sướng nhìn xuống dưới đất chỉ còn một bộ áo màu tím viền hoa, theo trí nhớ thì đó chính là của Hàn Duyệt.

Nhưng mà Long Vũ rất rõ ràng, đây chính là thuật che mắt của hồ ly, đồ súc sinh.

- Được rồi hồ ly, ta biết ý đồ của ngươi, chỉ là việc này đối với ta vô dụng.

Long Vũ thốt ra kích thích yêu hồ:

- Đừng cho rằng ngươi biến ảo bộ dáng mê người như vậy, nhưng chỉ cần ta nghĩ ngươi là một con hồ ly, một con súc sinh, ta liền mất đi hứng thú... Ngươi hiện tại lựa chọn duy nhất chính là thúc thủ chịu trời...

- Hừ.

Sắc dụ bất thành, Hồ Mân cũng đành phải liều mạng.

Ngày hôm nay rất rõ ràng, không phải người chết chính là hồ vong

- Ta muốn ngươi chết.

Hồ Mân đứng dậy, quanh thân bao phủ một cỗ hắc khí, trong khoảnh khắc, xung quanh nàng mọc lên đầy lông màu đen. Đồng thời, mông phía sau cũng lộ ra một cái cái đuôi màu đen.

Thời khắc này, Long Vũ cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt từ người Hồ Mân phát ra, toàn thân Long Vũ cảm thấy có chút không thoải mái.

Trong lòng phát lạnh, lập tức ngưng thần tĩnh khí, Thiên Sư pháp kiếm nhất thời đâm ra một đạo kiếm quang trắng hướng Hồ Mân.

Dưới thế công sắc bén của Long Vũ, Hồ Mân liên tục tránh né. Kiếm quang bay lướt qua thân, phù chú xung quanh cũng lóe lên nhưng cũng không có bất kỳ thương tổn nào đối với yêu hồ.

- Ngươi đã không biết điều, ta đây liều mạng với ngươi...

Yêu hồ hiện tại tính toán xấu nhất là đồng quy vu tận.

Giờ phút này trên tay nàng đã muốn lộ ra Thiên Hồ đao, ánh đao chợt lóe, nàng đã chế trụ trụ Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ, hai cỗ lực lượng đụng nhau, bên trong gian phòng nhất thời phát ra một tiếng vang lớn. Thân sắc Long Vũ ngưng trọng nhanh nhìn chăm chăm Hồ Mân, trong lòng không dám có chút khinh thường.

- Tu vi của ngươi lại tiến bộ.

Sắc mặt Hồ Mân phát lạnh, Thiên Hồ Đao trong tay lặng yên không một tiếng động bắn nhanh ra một đạo đao khí vô hình, hướng đúng ngay vào mặt Long Vũ.

Sát chiêu của Hồ Mân chưa tới, sát khí vô hình đã làm đau da mặt Long Vũ.

Long Vũ phát giác chính mình vốn không kịp thi triển pháp kiếm đối kháng, hắn chỉ là bản năng nhảy hướng qua bên cạnh. Sau đó Hồ Mân dùng Thiên Hồ Dao phát ra kinh khí vô hình đánh xuống, cắt đứt một ít tóc của hắn. Nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thấy Long Vũ tránh né thành công, Hồ Mân phát ra một tiếng than sợ hãi, dưới tay không để cho kẻ địch nghỉ ngơi liên tục chém ra đợt công kích thứ hai.

Sát chiêu sắc bén vô cùng hướng vào đầu Long Vũ đánh xuống, Long Vũ thấy thế lập tức phóng xuất ra Trảm Thiên Thần Long nghênh hướng công kích.

- Thần Long?

Lần trước đã bị chính Thần Long đánh cho bị thương. Về mặt Hồ Mân hững hờ liền trở nên nghiêm túc. Hiển nhiên nội tâm nàng lúc này đã xuất hiện một chút sợ hãi.

Thần sắc Hồ Mân thần thờ một vài giây, Long Vũ lại chớp lấy thời cơ này âm thầm dặn dò La Lâm mở ra tầng trường đạo lực, dị năng.

:wow:

codon.traí

155. Chương 15: Tin Tức Long Thiên Trạch

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 15: Tin tức Long Thiên Trạch

Dịch Giả: tsaichen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Thần Long xuất hiện, hướng phía Hồ Mân đánh tới.

Hồ Mân hét lên một tiếng, vội vàng lui về phía sau tránh né, nhưng khi thân thể tiếp xúc với vầng sáng phù chú phía sau lập tức bị bức quay trở lại. Mà ngay lúc đó, Trảm Thiên Thần Long đã mạnh mẽ xuất hiện trước mắt nàng.

Lúc này, nàng hoàn toàn không có khả năng tránh né.

Dưới tình huống đó, Yêu Hồ hai tay nắm chặt Thiên Hồ đao, theo bản năng cố gắng ngạnh kháng lần cuối cùng, nhưng với lực lượng của nàng thì không có khả năng đối kháng với thể công mạnh mẽ của Trảm Thiên Thần Long.

Một tiếng hét thảm vang lên, thân thể của Hồ Mân đã bị Trảm Thiên Thần Long xuyên thủng, lập tức, trên người nàng một đạo hỏa diễm tức khắc bùng lên, tốc độ thiêu đốt cực nhanh, cảnh tượng đó trong cuộc đời của Long Vũ cũng ít khi thấy được.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của Hồ Mân đã tan thành tro bụi.

Nhìn thấy trên sàn nhà lưu lại một vệt cháy đen cùng tro tàn, Long Vũ rút cuộc cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đối với hắn mà nói, lực đạo vừa xuất ra đã là giới hạn lớn nhất hắn có thể chịu đựng được, Long Vũ cảm thấy lực đạo cùng tử hỏa trong cơ thể thiếu chút nữa đã bị vắt cạn kiệt.

Giờ phút này, hắn có vẻ thập phần suy yếu.

Lê lết thân hình vô lực, Long Vũ ngã người ngồi trên ghế salon, miệng không ngừng thở gấp.

Trên thực tế, một kích trước đó của hắn cũng giống như canh bạc tất tay.

Nếu hắn không thể một kích thành công, thì hắn chỉ có thể để cho mặc người chém giết, đương nhiên nếu như Thiên Dực Hồ có thể xuất hiện chỗ này, vậy thì cũng không cần phải tốn sức như thế.

Trước mắt, hắn tựa hồ cũng không có ý muốn giết chết Yêu Hồ.

Hàn Duyệt bị tiếng chuông điện thoại di động làm tỉnh giấc.

Khi bị đánh thức, nàng đang mơ mình cùng với một nam nhân đang ôm hôn thắm thiết.

Nàng mơ mơ màng màng nên không thấy rõ bộ dáng của nam nhân đó, bất quá, trong tiềm thức của nàng cho rằng đó chính là Long Vũ.

Nhìn lên màn hình di động hiển thị cuộc gọi, là Long Vũ gọi tới, nghĩ đến cảnh trong giấc mơ vừa rồi, Hàn Duyệt bất giác đỏ mặt, nhưng mà trong nháy mắt khi nàng đi xuống xe, sắc mặt nàng đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, tĩnh lặng như nước.

Chân nàng đi giày cao gót, một cước đá văng cửa phòng Long Vũ, lúc sau, nàng phát hiện Long Vũ đang nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ, khuôn mặt một mảnh tái xanh, nhìn bộ dạng đó, giống như ai đang thiếu hắn năm trăm vạn mà không chịu trả vậy.

- Đã xảy ra chuyện gì? Yêu Hồ đâu?

Hàn Duyệt tưởng rằng Long Vũ bị thương, vẻ mặt ân cần lo lắng đi tới.

Long Vũ vốn định phát hỏa, nhưng lại thấy vẻ mặt lo lắng cùng quan tâm của Hàn Duyệt, trong lòng bỗng chốc mềm ra, những lời định nói lại nuốt trở lại, thoáng dừng lại, hắn chỉ tay về phía vệt cháy trên sàn nhà :

- Nó ở đây.

Hàn Duyệt nghe vậy, liền chạy tới, nhìn kỹ một chút, ngoại trừ một mảnh cháy đen và tro bụi ra thì không có bất cứ thứ gì, Hàn Duyệt cũng không phải ngốc, lắc đầu hỏi :

- Chết cháy rồi à?

- Sắc mặt cậu sao khó coi như vậy? có phải là đã bị thương? Cậu có cần tôi đưa cậu tới bệnh viện kiểm tra không?

Mắt thấy họa lớn trong lòng đã được giải trừ, trong lòng Hàn Duyệt mừng rỡ, khóe miệng cong lên mỉm cười. Long Vũ mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần điều tức vài ngày thì sẽ không có vấn đề gì nữa, mà hiện tại điều đáng nói chính là cửa phòng của hắn, rõ ràng là cửa chống trộm, vậy mà Hàn Duyệt một cước xuất ra lập tức đá văng, nhìn qua cũng quá mất mặt.

Hàn Duyệt có thể làm được đội trưởng đội trọng án, đủ thấy được tâm tư của nàng rất tinh tế.

Đi tới nhìn kỹ một chút, nàng liền cười cười xin lỗi nói:

- Yên tâm, tôi sẽ tìm người tới sửa, nếu mà không được, tôi giúp cậu đổi một cái khác cao cấp hơn, tất cả chi phí, đều do công quỹ thanh toán.

- Một lời đã định.

Lúc này sắc mặt Long Vũ mới tốt lên một chút.

Hàn Duyệt âm thầm kỳ quái, càng ngày nàng càng không thể nhìn thấu con người trước mặt này.

Có đôi khi, nàng cảm thấy được trên người Long Vũ thoát ra phong phạm của một đại hiệp, có gan đảm đương, nhưng mà có đôi khi hắn lại trở lên nhỏ mọn, tính toán như vậy. Đáng giận.....

Chỉ nói cánh cửa này sao?

Hàn Duyệt cảm thấy so sánh với thắng lợi hôm nay giành được, thì cái cánh cửa đó hoàn toàn không đáng vào đâu.

Ít nhất nàng là nghĩ như vậy.

- Không lo gia đình, không biết chủ nhà vất vả.

Long Vũ hiển nhiên nhận ra trong ánh mắt của Hàn Duyệt nhìn ra một điểm gì đó, trong miệng bất mãn lẩm bẩm một câu.

Tiền, không phải vạn năng.

Nhưng mà không có tiền thì cũng không thể sống được.

Long Vũ thân là đệ tử Huyền Môn, là người tu đạo, bề ngoài có vẻ tài trí hơn người. Nhưng thật sự mà nói, hắn cũng chỉ là một con người, một thân huyết nhục, đi vệ sinh thì cũng cần dùng giấy, cũng không phải là không cần ăn mặc, ngủ nghỉ mà cũng có thể sống được. Hơn nữa, mỗi lần trừ ma diệt quái, những phù chú xuất ra cũng đều là do hắn dùng tiền của bản thân mình mà mua. Cũng giống như ngày hôm nay, Long Vũ trước sau phải chi ra hơn hai vạn đồng. Cho nên, tiền tài đối với Long Vũ mà nói, kỳ thật cũng rất là quan trọng.

- Con nữa.

Ánh mắt Hàn Duyệt thay đổi, cẩn thận hỏi:

- Hay là tôi cùng Lưu cục trưởng xin chỉ thị, khen thưởng cậu về mặt vật chất.

- Tốt, tốt.

Long Vũ nghe vậy liền chấp nhận.

Hàn Duyệt trong lòng thở dài một tiếng, Vốn dĩ nàng nghĩ hắn sẽ cự tuyệt, ai ngờ hắn lại đồng ý nhanh đến vậy.

Xem ra, hắn có ngạo khí, nhưng ngạo cốt thì không có.

- Giá cả thịt heo lại vừa tăng.....

Long Vũ nói:

- Chị Hàn, chị sinh ra đã là bảo bối, là lá ngọc cành vàng, chị căn bản không biết rằng cuộc sống rất là gian khổ..... Tôi là thiên sư, nhưng tôi cũng là người, cuộc sống sinh hoạt thường ngày của tôi không thể không có tiền. Cho nên tôi không quản chị nghĩ tôi là người như thế nào. Thô bỉ cũng tốt, keo kiệt cũng được, khi tôi cần tiền, tôi hy vọng một phần nhỏ cũng không thiếu.

- Được rồi.

Hàn Duyệt đáp lời một tiếng.

Thoáng dừng lại, nàng nói:

- Cậu còn yêu cầu gì? Cứ việc nói ra.

- Diệt cỏ diệt tận gốc, Hồ Mân tuy rằng đã chết, nhưng không biết rõ Thiên Hải có còn bị ả ma hóa hay không.... .Đúng rồi, về việc Hoàng Đạt Phát, tôi có một yêu cầu, các người không cần luật trình tự thẩm vấn và pháp quyết, kéo dài dài lắm mệt.

Long Vũ khai báo một câu.

- Cậu có ý gì?

Hàn Duyệt nhíu mày hỏi.

- Giết.

Long Vũ thản nhiên nói. Hàn Duyệt trả lời:

- Sự việc của Hoàng Đạt Phát đã lập án, nếu tôi tự động hành hình bỏ qua pháp viện, viện kiểm soát của là trái với kỷ luật.

- Lưu cục trưởng không phải công - kiểm - pháp rõ ràng hợp lý sao?

Long Vũ nói :

- Chị cùng Lưu Tử Kỳ nói rõ quan hệ lợi hại trong đó ra, để cho ông ta chấp nhận phối hợp. Tốt nhất là cố gắng trước khi trời sáng phải làm cho Hoàng Đạt Phát hóa thành tro bụi, giết một người mà cứu được trăm người, ngàn người, chẳng lẽ ngay cả điều đó chị cũng không thấy thỏa đáng sao?

Mắt thấy Hàn Duyệt vẫn còn do dự, Long Vũ nói :

- Những điều nên nói tôi cũng đã nói rồi, nếu chị không nghe lời khuyên của tôi, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, thì chị tốt nhất đừng nên tới tìm tôi.

- Được rồi.

Hàn Duyệt cắn răng đáp ứng, đây là chuyện lớn, nàng cũng không dám coi nhẹ, sự kiện đặc biệt, thủ đoạn xử lý đặc biệt, thật sự cũng không có gì là sai lầm lớn.

Dừng lại một chút, Long Vũ như nhớ tới điều gì :

- Chị Hàn, có một việc riêng cần chị trợ giúp, Đại Ngưu cùng Vương Quốc Dục chị có còn nhớ không ? Việc kia tôi sợ Vương Quốc Dục sinh lòng trả thù, hẳn tìm không thấy tôi, chỉ sợ sẽ xuống tay với Đại Ngưu. Lúc tôi không ở trường học, tôi phiền chị giúp tôi để mắt tới Đại Ngưu một chút. Nếu cần thiết, sau này áp dụng một chút thủ đoạn làm cho Vương Quốc Dục ngoan ngoãn một chút.

- Không thành vấn đề.

Hàn Duyệt sáng khoái đáp ứng một tiếng, rồi nói :

- Tôi sẽ dùng thân phận cảnh sát đi tìm Vương Quốc Dục nói chuyện.

- Đúng rồi, cậu có phải là muốn đi xa nhà một chuyến?

Hàn Duyệt nhú mày nói :

- Xem ra cậu là sinh viên cũng có chút không đúng, bộ dáng luôn luôn bận rộn.

- Đúng vậy, tôi muốn hàng yêu trừ ma.....

Long Vũ nghiêm trang nói :

- Hàng yêu trừ ma là nhiệm vụ của tôi.... Chị Hàn, tôi thật muốn chị giúp tôi giải quyết chút chuyện đau đầu này. Nghe nói, chị cùng với hiệu trưởng có quan hệ cũng không tồi.

- Nghe nói?.

Hàn Duyệt nói :

- Cậu hẳn là nghe chị Tuyết Cơ nói phải không?

- Ha ha.

Long Vũ cười nói:

- Chị Hàn, xin giúp...

- Vấn đề này kể ra cũng không lớn, nhưng cậu cũng cần phải đáp ứng tôi, nếu sau này tại Thiên Hải phát sinh cái chuyện tình kỳ dị gì đó thì cậu nhất định phải nói cho tôi biết.

Hàn Duyệt cười nói :

- Từ sau sự kiện nữ quỷ ở hồ Linh Trạch, tôi cũng cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Long Vũ cười trêu chọc :

- Chị Hàn, không bằng chị xin vào Lâm Phong tổ đi.

- Đúng vậy, tôi sao lại không nghĩ tới điều này nhỉ .

Hàn Duyệt cười nói:

- Tiểu Vũ, việc này không nên chậm trễ, tôi phải nhanh chóng đi tìm Lâm Phong thương lượng.

- Đợi một chút.

Ánh mắt Long Vũ nhìn về phía hạ thân của Hàn Duyệt, một lúc sau đột nhiên thấy được quần lót hình chữ T màu đỏ của nàng, sau vài giây kinh ngạc, Long Vũ mới phát hiện Thiên Nhân đã tự động được mở ra. (Biên: Sao không xuyên qua luôn đi :48:)

- Chuyện gì?

Hàn Duyệt thấy hấn cả kinh, bất chợt vội vàng hỏi.

- Không có việc gì... Chị Hàn, kỳ thật tôi cảm thấy quần lót tam giác khá phù hợp với chị.....

Không biết người khác thích loại như thế nào, nhưng cá nhân Long Vũ, hấn không biết là hấn thích nhìn quần lót hình tam giác hay chiếc quần lót nhỏ như sợi dây tách hai bờ mông ra. (Biên: Cái này khó tả :88: . Anh em ngồi tưởng tượng đi :113: Định post mấy cái hình tượng trưng lên nhưng nghĩ không cần thiết :113:).

Hàn Duyệt sững sờ một chút, lập tức nhìn Long Vũ bằng ánh mắt bất mãn, sau đó nói :

- Lưu manh.

- Nhớ kỹ cánh cửa của tôi, còn cả thù lao của tôi nữa.

Long Vũ vội vàng hướng tới bóng lưng của Hàn Duyệt lớn tiếng nói.

Ngồi vào xe, lồng ngực Hàn Duyệt phập phồng bất định, nàng cẩn thận kiểm tra quần của mình lại một lần nữa, nàng có chút không thể lý giải, chính mình ăn mặc kín như vậy, nhưng tại sao hấn lại biết?

- Sắc lang.

Hàn Duyệt ngẩng đầu, nhìn Long Vũ bên ngoài cửa sổ xe hầm hừ mắng một câu, sau đó nhấn ga phóng đi.

Trời vừa bình minh, một khắc tĩnh giãc.

Long Vũ bị tiếng chuông di động đánh thức, nhìn kỹ thì thấy là Hàn Duyệt gọi điện tới. Trong điện thoại Long Vũ và Hàn Duyệt bàn về hai chuyện.

Thứ nhất, Lưu Tử Kỳ hết sức ủng hộ kế hoạch của họ, Hoàng Đạt Phát đã bị xử lý, nghe nói là bị rơi tại một hoa viên hẻo lánh của thành phố, biến thành phân bón.

Đối với lần này, Long Vũ rất hài lòng, Hoàng Đạt Phát còn lưu lại trên đời cũng không phải là việc tốt, đã chết lại bị đưa đi làm phân bón, coi như đó là một phần báo ứng đi.

Thứ hai, trải qua một hồi thương lượng, cục thành phố cùng chính pháp ủy chuẩn bị trích ra hai vạn làm tiền thưởng cho hấn, tổng cộng là bốn vạn đồng tiền mặt trưa này sẽ được Hàn Duyệt trao tận tay Long Vũ.

So với tin thứ nhất còn tốt hơn, Long Vũ trong lòng vô cùng cao hứng với tin thứ hai mà Hàn Duyệt thông báo cho hấn, lần chi tiêu tối qua, lần này trừ đi phí tổn vẫn còn dư được hai vạn.

Hai vạn đồng đối với một sinh viên bình thường mà nói, đó tuyệt đối không phải là một số tiền nhỏ. Nhưng mà đối với Long Vũ thì chừng đó cũng chưa được tính là cái gì.

Chi tiêu của hấn thật rất lớn.

Ai kêu hấn có một bà chị giống như quỷ hút máu là Tuyết Cơ.

Sau khi cảm ơn, Long Vũ và Hàn Duyệt ước định thời gian cụ thể giao tiền, sau đó hấn cúp điện thoại, rồi lại bấm số gọi cho Tuyết Cơ.

Gọi điện thoại cho Tuyết Cơ, ý tứ rất rõ ràng, Long Vũ thật là muốn thông báo tin tức Yêu Hồ đã bị giết cho tiểu sư muội Đường Hương Hương. Bất kể là nói như thế nào, thì cũng coi như là cấp cho nàng một cái công đạo.

Ban đầu ở Âm Sơn. Bởi vì yêu hồ, hai người đều đã được làm chuyện người lớn.

Hiện tại Yêu Hồ đã bị giết, tốt xấu gì thì cũng coi như có thể thở được một hơi nhẹ nhàng.

Tuyết Cơ sau khi hiểu được tâm tư của Long Vũ, nói :

- Tiểu Vũ, thật ngại quá, Hương Hương hiện giờ đang bế quan tu luyện, nội trong vòng một năm, thì bất cứ ai cũng không thể quấy nhiễu. Cho dù là chị, thân là sư tôn nhưng cũng không có biện pháp gặp được cô bé này. Như vậy đi, chờ sau khi Hương Hương xuất quan, em tự mình đi nói với nàng được không?

- Vâng.

Long Vũ lên tiếng trả lời, nhưng trong lòng thì một trận buồn bực, chính mình đi nói với nàng đương nhiên là tốt hơn, nhưng ai biết được một năm sau, thái độ của Đường Hương Hương đối với hắn sẽ như thế nào.

Từ sau khi rời khỏi tổng bộ của Huyền Môn tại Thái Huyền Sơn, Long Vũ cảm thấy tâm tình của mình có chút cảm giác khó chịu, càng bực mình hơn là nguyên nhân dẫn đến cảm giác đó hết sức mơ hồ, không rõ, sáng tỏ, thông suốt.

Không thể nghi ngờ, trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, đều là bởi vì tiểu sư muội Đường Hương Hương.

Long Vũ từ nhỏ đến lớn, đều không có biết gì là yêu đương, nhưng sự kiện Âm Sơn lần trước phát sinh, hắn thuần khiết đến nỗi còn chưa cầm tay con gái. Sau khi sự kiện Âm Sơn, hắn cùng tiểu sư muội lại phát sinh quan hệ, thậm chí là song tu.

Cũng chính bởi vì lần song tu đó, trong tâm hồn ngây thơ của hắn, trong lòng tình cảm âm thầm phát sinh, tuy rằng chưa đến mức biển cuộn sóng cồn, nhưng trong tim của hắn thì đã có bóng dáng của vị tiểu sư muội này rồi.

Nói một cách chính xác hơn, là trong lòng Long Vũ có vướng bận.

Mặc dù chưa đến mức nóng ruột, nóng gan nhưng cũng có chút tưởng niệm.

Long Vũ không dám tưởng tượng, một năm sau khi gặp mặt Đường Hương Hương, khi đó, hắn nên xử lý như thế nào? Nỗ lực khôi phục thất tình lục dục trong con người nàng, hay là là trở mặt nhìn chính mình cùng với nàng trở thành người xa lạ.

- Tiểu Vũ, Tại sao em không nói gì vậy?

Ở đầu dãy bên kia Tuyết Cơ cười nói:

- Tiểu Vũ, chị biết tâm trạng của em lúc này, chẳng qua....sự tình có lẽ không đến mức xấu như em suy nghĩ đâu. Đúng rồi, em hãy nói thật cho chị biết, thật lòng em thích Hương Hương à?

- Em không biết.

Long Vũ thật sự không biết chuyện tình là thế nào, nếu không, hắn nhất định không có khả năng bị Tuyết Cơ an bài chuyện tình cảm.

Tuy rằng trong lòng có một chút vướng bận, nhưng hắn thật sự không cách nào khẳng định được, trong lòng hắn là thích hay là không thích.

Tuyết Cơ nghe vậy, trầm mặc một lát nói :

- Em còn nhỏ, hiện tại em cũng không nên suy nghĩ, lo lắng về chuyện này quá nhiều. Nhớ kỹ, nhiệm vụ bây giờ của em là học tập cùng tu luyện. Cũng không nên quên, sinh tử của cha mẹ em hiện giờ còn chưa rõ...nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản.

Tuyết Cơ lại bổ sung một câu.

- Ta biết.

Long Vũ nghiêm túc nói. Kỳ thật, cứ năm ngày thì Long Vũ nhiều lần đi học ba ngày.

Như vậy, thời gian đi tới huyền cảnh tu luyện của Long Vũ nhiều hơn.

Trải qua những cố gắng không ngừng của hắn, hiện giờ hắn đã luyện tới bộ động tác thứ năm Ngũ Cầm Hí Thiểm Điện Thú. Hơn nữa, vũ kỹ hỏa hệ bí quyết cũng đã tu luyện hoàn thành.

Sau khi thi triển hỏa hệ bí quyết, hắn có thể dễ dàng phóng xuất ra lực lượng của hỏa hệ dị năng.

Về phương diện lực đạo và tu vi, tuy rằng vẫn dừng lại tại cảnh giới màu tím, nhưng hiện tại lực đạo phát ra cũng cô đọng hơn trước rất nhiều. Hơn nữa, ngày đó La Lâm cấp cho hắn Thiên Sư kiếm quyết hoàn thiện.

Hiện tại, thiên sư kiếm quyết mà Long Vũ đang giữ được chia thành năm cảnh giới Tru Tà, Phá Ma, Tịnh Hóa, Trảm Thiên, Diệt Thiên. Mà nghe nói, Thiên Sư kiếm quyết đầy đủ có bảy cảnh giới, sau khi tính toán cùng nghiên cứu tỉ mỉ La Lâm rốt cuộc hoàn thiện ra hai cảnh giới cuối cùng: Diệt Thần, Thiên Phạt.

Nghe nói cảnh giới cuối cùng của Thiên Sư kiếm quyết có thể triệu hồi ra bản thể của Thần Long, cho dù đối mặt với Thiên Thần cũng không tỏ ra yếu thế, nhưng muốn đạt tới cảnh giới đó cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Dựa theo giải thích của La Lâm, nguyên nhân hai cảnh giới cuối cùng của Thiên Sư kiếm quyết bị thất truyền chính là tu luyện hai cảnh giới đó quá mức khó khăn.

Tương lai Long Vũ có thể luyện thành hay không thì cũng không thể biết trước.

Hôm nay là thứ tư, nhưng mà hôm nay chỉ có một tiết thể dục.

Đối với Long Vũ, cũng như người tu đạo mà nói, cái gọi là môn thể dục hoàn toàn vô nghĩa. Cho nên hắn không có lên lớp, mà tiến vào Huyền Cảnh.

Chẳng qua lúc này, hắn một mình đi trước.

Ba tháng trước, dưới sự trợ giúp của Kim Phượng, Long Vũ đã đem tọa độ không gian pháp trận đến Thanh Tân Tiểu Trúc. So với trước kia, không biết thoải mái hơn bao nhiêu lần.

Nhưng mà, không phải lần nào tới Huyền Cảnh cũng có thể gặp Kim Phượng.

Kim Phượng luôn thần bí khó lường, để gặp được nàng tựa hồ rất khó. Long Vũ đi vào Thanh Tân Tiểu Trúc này mười lần thì có tới tám lần là không thấy được bóng dáng nàng.

- Tiểu Vũ, em đã đến rồi.

Ngoài dự đoán của hắn chính là Kim Phượng đang đứng tại cửa của không gian pháp trận đợi hắn đi tới, hàn huyền vài câu, Long Vũ mỉm cười nói :

- Chị Phượng, tại sao hôm nay chị lại rảnh rỗi vậy?

- Ha ha.

Kim Phượng thần nhiên cười, nói :

- Chị đặc biệt tại ở chỗ này đợi em.....Thành chủ thành Đoan Mộc đưa tới tin tức của Long Thiên Trạch.

- Cái gì?

Long Vũ trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi:

- Chị nói nhanh lên một chút xem, chú của em rốt cuộc ở chỗ nào? Thành Hoành Thủy à? Tình hình nhưng người khác bây giờ như thế nào?

- Đừng có gấp như vậy.

Kim Phượng cười cười nói:

- Chúng ta đi vào phòng khách, vừa uống trà vừa nói chuyện.

Sau khi đi vào phong khách, đồng tử Hoa An dâng trà lên, Kim Phượng khẽ nhấp một ngụm, nhuận nhuận giọng rồi mới lên tiếng :

- Tiểu Vũ, dựa theo lịch trong Huyền Cảnh, Đoan Mộc thành chủ vì chuyện tình của Long Thiên Trạch đã nghe ngóng suốt sáu, bảy năm rồi, cuối cùng hiện giờ mới có được một tin tức xác thực.

- Vậy à.

Long Vũ trong lòng rất là cảm kích.

Nhưng mà hắn càng muốn biết, tình hình ông chú Long Thiên Trạch của hắn giờ đây như thế nào?

- Long Thiên Trạch bị người khác bắt giữ, đối phương là người của dục giới Bách Hoa Hội.

Kim Phượng nói :

- Em đừng vội, hãy nghe chị nói hết đã....Người, chúng ta nhất định phải cứu, nhưng em cũng không thể xúc động. Chị hi vọng em bộc lộ hết tài năng, trong vòng một tháng dốc sức tu luyện tại Thanh Tân Tiểu Trúc này. Một tháng sau chị sẽ cùng em tiến vào thành Hoàng Thủy.

Long Vũ cảm thấy rất là khó xử, theo ý của hắn, hắn hận không thể sinh ra đôi cánh, lập tức tới thành Hoàng Thủy cứu ông chú Long Thiên Trạch của hắn ra.

Nhưng mà tính cách của Kim Phượng hắn cũng vô cùng rõ ràng, nếu nàng đã quyết định chuyện gì thì dường như không thể thay đổi.

- Tiểu Vũ, tâm tình của em, chị có thể hiểu được. Nhưng mà chị hy vọng em nên bình tĩnh suy nghĩ...

Kim Phượng nói:

- Bên trong thành Hoàng Thủy, đó là nơi hỗn loạn nhất Huyền Linh Thiên. Có người gọi nơi đó là Luyện Ngục, nhưng có người lại gọi nơi đó là Thiên Đường,

Ở nơi này, tùy tiện có thể thấy được thế lực của Ngũ Phương Thiên, có thể nói là long xà hỗn tạp, có người tốt, có kẻ xấu, có chi sĩ chính nghĩa, cũng có hạng người tà ác. Bách Hoa Hội là một thế lực không hề đơn giản, tuy rằng hội trưởng của bọn họ Hoa Vô Danh sáu năm trước đã bị giết chết. Nhưng lạc đà gầy còn to hơn con ngựa, ít nhất là lấy lực lượng của em là không có khả năng đối kháng cùng với Bách Hoa Hội.

- Không phải có chị giúp em sao?

Long Vũ hỏi.

:wow:

codon.tra

156. Chương 16: Khổ Luyện Tại Huyền Cảnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 16: Khổ luyện tại Huyền Cảnh

Dịch Giả: Xích Tuyết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

- Chị sẽ giúp em, nhưng quan trọng chuyện này phải dựa vào em.

Kim Phượng nhíu mày:

- Có thể chị có người quen ở thành Hoàn Thủy. Nhiều khi, có nhiều chuyện chị không thể tự mình xuất thủ.

Dừng một chút, Kim Phượng tiếp tục nói:

- Do thể chất của em không hoàn toàn được cải thiện, tu vi của em sẽ bị đình trệ. Nói các khác, với thể chất lúc này của em, cảnh giới màu tím đã là cực hạn. Nhưng mà em cũng không nên coi nhẹ mình. Chị đã kiểm tra thân thể của em, dường như có một lực lượng thần bí không ngừng cải tạo thể chất của em. Tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng chị tin tưởng em sẽ sớm được khôi phục bình thường, thậm chí còn mạnh hơn người khác. Đến lúc đó sẽ không ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của em. Tiểu Vũ, trong vòng một tháng này, chị muốn huấn luyện em bằng cách tiến hành chiến đấu.

- Vâng. Em nghe lời chị.

Long Vũ biết Kim Phượng vì muốn tốt cho mình, gật đầu đáp ứng.

.....
.....

Hơn mười cơn gió giống như sao băng hướng tới tập kích Long Vũ. Ngay lập tức, ngọn lửa màu tím từ bàn tay Long Vũ mạnh mẽ bắn ra.

Những công kích này lập tức biến mất.

Nhưng mà chiến đấu không có dừng lại, mấy đạo công kích khác càng thêm mãnh liệt hướng tới Long Vũ. Tốc độ, lực đạo đều cao hơn trước rất nhiều.

Long Vũ hít sâu một hơi, không một chút coi thường. Hắn điểm nhẹ đầu ngón chân, thân hình khẽ động, ngọn lửa màu tím trong bàn tay ngưng tụ thành quả cầu lớn, bắn ra đường cong hoàn mỹ chống lại.

Chỉ nghe vài tiếng vang lên, Long Vũ đã hóa giải luồng gió công kích.

- Tiểu Vũ, tốt lắm.

Thấy thủ pháp Long Vũ khống chế ngọn lửa càng ngày càng thuần thực, khóe miệng Kim Phượng nở nụ cười.

- Chị Phượng, tiếp tục.

Ý chí của Long Vũ dường như bị kích thích, hắn khí phách nhìn Kim Phượng.

Hôm nay là ngày thứ mười lăm Long Vũ được Kim Phượng huấn luyện.

Trong những ngày này, trên người Long Vũ dính hơn mười vết sẹo, mấy ngày bị cơn đau hành hạ. Nhưng đối với Long Vũ không có nửa điểm oán trách, càng ra sức tu luyện.

Trời không phụ lòng người.

Cố gắng của Long Vũ cũng đạt nhiều hiệu quả. Đối với việc khống chế đạo lực hoặc là ngọn lửa đều vô cùng thuần thực. Ngay cả Kim Phượng cũng vô cùng hài lòng.

- Lần này, chị sẽ không khách khí.

Bàn tay Kim Phượng nhanh chóng lập thành một cái thủ ấn, một cơn lốc xoáy sinh ra trước người nàng.

Long Vũ có chút giật mình.

Nhưng cái này cũng chưa tính là gì, bởi vì gió xoáy cũng không chỉ có một đạo. Không đến một phút, trước người Kim Phượng hình thành mười đạo gió xoáy. Xung quanh cát, đá bay bụi mù. Một viên đá bằng nắm tay bị gió xoáy cuốn phi nhanh về phía Long Vũ.

Long Vũ không chậm trễ, lạnh giọng quát:

- Hỏa Long Quyền.

Theo tiếng quát lớn vang lên, một ngọn lửa trên tay nhanh chóng bắn ra, hóa thành con rồng lửa trước mặt Long Vũ.

- Âm, âm.

Hòn đá gặp phải phòng ngự của con rồng lửa, phát ra tiếng nổ lập tức vỡ vụn.

Trong con mắt Kim Phượng hiện lên vẻ vui mừng.

Nhưng nàng cảm thấy tiềm lực trong cơ thể Long Vũ còn chưa đạt đến giới hạn, có thể tiếp tục phát triển vì vậy huấn luyện vẫn phải tiếp tục, không thể lơ lửng.

- Gió, tới....

Kim Phượng khẽ quát một tiếng, mười đạo gió xoáy hướng tới Long Vũ, tốc độ tuy chậm nhưng uy lực không hề nhỏ. Hơn nữa, Long Vũ phát hiện mười đạo gió xoáy kia dường như hình thành một trận pháp.

Đối mặt với tình cảnh như thế, Long Vũ cũng không mất bình tĩnh.

- Tới đây.

Hắn quát một tiếng, không phòng ngự mà tấn công. Tấn công là biện pháp phòng ngự tốt nhất. Giờ phút này Long Vũ dùng hành động chứng minh câu nói này.

Trải qua giai đoạn huấn luyện này, tốc độ phản ứng của Long Vũ ngày càng nhanh, càng ngày càng linh hoạt. Tuy rằng mười đạo gió xoáy tạo thành một trận pháp nhưng thân hình của hắn vẫn linh hoạt xuyên qua.

Sự thật chứng minh, sau khi Long Vũ xông pha vào trong, bởi vì sau khi thân thể hắn tiếp cận gần với gió xoáy, Kim Phượng lại có chút lúng túng.

Bởi vì khi hai đạo gió xoáy gần nhau tiếp cận nhau, bọn chúng liền đối chọi với nhau, như vậy tiện nghi cho Long Vũ.

Đương nhiên, thực ra Kim Phượng cũng không phải hết cách. Khống chế gió là bản năng của nàng, chỉ cần nguyện ý, từng cơn gió có thể nay đổi theo ý niệm của nàng.

Rất nhanh, mười đạo gió xoáy hợp lại thành một cơn lốc lớn cường đại hơn rất nhiều. Đứng trên mặt đất, Long Vũ cảm giác thân thể của mình cũng chịu không được phải lắc lư.

Mà đất đã xung quanh giống như những viên đạn của súng máy hướng tới Long Vũ. Long Vũ không dám coi thường, vội vàng rút ra Thiên Sư pháp kiếm, phóng ra Trảm Thiên Thần Long cùng giao đấu với gió lốc.

Lúc bắt đầu, Trảm Thiên Thần Long còn có thể ứng phó với lốc xoáy. Nhưng theo tốc độ quay tròn nhanh hơn của cơn lốc, Trảm Thiên Thần Long bị cuốn vào trong, sau đó hóa thành tro bụi.

Long Vũ há mồm kinh ngạc, không ngờ Trảm Thiên Thần Long của mình cứ như vậy bị đánh bại. Từ khi thi triển Thiên Sư kiếm quyết đến nay, lần đầu thấy Thần Long của mình dễ dàng bị đánh bại như thế.

Bởi vậy có thể thấy được lực lượng của Kim Phượng khủng bố ra sao.

Thần Long tuy rằng bị đánh bại nhưng trong lòng Long Vũ cũng không hề e ngại. Thân mình hắn khẽ động, thân hình giống như một viên đạn hướng tới cơn gió xoáy.

Về mặt Kim Phượng kinh ngạc.

Nàng cũng rất tò mò, không biết Long Vũ muốn làm cái gì.

Đương nhiên Kim Phượng cũng có chút cẩn thận. Nàng khống chế tốt đạo lực, phòng ngừa làm Long Vũ bị thương.

- Hả, anh ta có thể chui vào bên trong gió lốc.

Hoa An đứng ở một bên há miệng tròn mắt.

Ngay cả Kim Phượng cũng sửng sốt.

- Âm âm...

Trước khi Kim Phượng quyết định tấn công, một tiếng nổ lớn vang lên. Một con rồng lửa quan thân Long Vũ phóng vút lên cao, cơn lốc này mạnh mẽ bị xé rách.

Hoa An nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt kinh ngạc nhìn Long Vũ. Hắn thực sự không nghĩ tới, Long Vũ lại trâu bò như vậy.

Mặc dù cơn lốc này, cũng không tính là lớn, tuy hắn cũng có thể xé rách. Nhưng dũng khí cùng sức mạnh của hắn không thể so được với Long Vũ.

- Tiểu Vũ. Tốt lắm. Chúng ta tiếp tục.

Kim Phượng vui mừng nhìn Long Vũ, nhưng mà huấn luyện cũng không có chấm dứt. Đợt huấn luyện này chính là rèn luyện năng lực phản ứng, khống chế thân thể, khống chế đạo lực cùng ngọn lửa của Long Vũ.

Thực sự, huấn luyện chính xác không phải là những thứ này.

Cùng người đối chiến mới là điểm mấu chốt.

Trong tay Kim Phượng cầm Kim Sắc Trường Tiên(Cái roi dài), hướng Long Vũ đánh tới. Long Vũ hít sau một hơi, cố hết sức mới tránh thoát.

Nhưng khi thanh Kim Sắc Trường Tiên đập xuống đất, nó đập tức uốn lượn như con độc xà, quấn quanh Long Vũ.

Long Vũ đánh xuống đất một chưởng, thân hình lập tức bay lên cao, tranh thoát.

Long Vũ nhú mày, trường tiên giống như linh xà thực sự rất khó đối phó. Nhưng hắn tự tin chỉ cần đủ tốc độ, có thể tránh né.

- Xoạt, xoạt.

Ngay lập tức, trường tiên đã tiếp tục đánh đến người hắn. Long Vũ lại lắc mình tránh thoát, mỗi một lần Long Vũ cũng cố hết sức mới tránh thoát trong trường hợp ngàn cân treo sợi tóc.

Không kịp cho hắn thở, công kích tiếp theo lại chọt đến.

Liên tục phải dốc sức tránh né, thể lực của hắn đã dần dần cạn kiệt.

Bởi vì hắn biết mình đã phải tránh né mất bao nhiêu thời gian, vội vàng tranh thủ nhìn thoáng qua chân trời, mặt trời đã dần xuống núi.

Long Vũ âm thầm suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngoại trừ rèn luyện thân pháp, dường như không có quá nhiều hiệu quả khác. Do dự một chút, hắn liều mạng chịu chút nguy hiểm, quay thân mình lại, vụt tới bên người Kim Phượng.

Sắc mặt Long Vũ nghiêm túc, khủy tay như tia chớp dừng mãnh tung ra, bắt đầu công kích Kim Phượng. Nhưng mỗi lần công kích đều bị Kim Phượng dễ dàng hóa giải.

Thiên Sư kiếm quyết, Hỏa Phệ bí quyết, Hỏa Long Quyền... thật vất vả mới có cơ hội công kích, Long Vũ đem toàn bộ võ học hắn có đều thi triển ra nhưng không có chút hiệu quả gì.

Trong cảm giác lúc này của Long Vũ, Kim Phượng là không thể chiến thắng.

Bất kể là năng lượng ứng đối hay khí thể quanh thân đều ép cho hắn phải thở hổn hển.

- Tiểu Vũ, cố gắng một chút.

Kim Phượng nhắc nhở.

Ánh mắt vừa nhìn vào đôi mắt Kim Phượng, thân thể hắn hơi hơi chấn động. Hắn rõ ràng thấy bên trong đôi mắt nàng, hiện rõ vẻ khích tướng.

Bị khiêu khích, đồng tử Long Vũ co rút lại, khoe miệng hơi nhếch, hần yêu cầu La Lâm tăng trưởng đạo lực, hai tay cầm kiếm, đạo lực cùng ngọn lửa màu tím trong cơ thể cùng kích thích, phóng ra Trảm Thiên Thần Long .

Nhìn thấy uy lực của Trảm Thiên Thần Long, Kim Phượng có chút kinh ngạc, hai tay vung lên, một đạo ánh sáng nhiều màu cùng với Trảm Thiên Thần Long va chạm với nhau.

- Âm âm...

Một âm thanh như sấm rền vang lên, Hoa An đứng bên cạnh mở to con mắt.

Hai cỗ lực lượng va chạm với nhau, Kim Phượng lui lại vài bước, vẻ mặt nàng tươi như hoa nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, ngay nháy mắt bạo phát ra lực lượng cường đại, thực làm cho người khác kinh ngạc. Nhưng mà một chiêu này của em không thể tùy ý sử dụng. Nếu không, khi đối mặt với người có thực lực cao hơn em rất nhiều, em sẽ không có cơ hội để thoát thân.

Thân thể kịch liệt run rẩy, sắc mặt Long Vũ trắng bệch đứng không vững.

- Hơn hết, nó quá nguy hiểm...

Kim Phượng nói.

.....

.....

Nửa năm trước, Hàn Duyệt gọi điện cho Vương Quốc Duy cảnh cáo hần không được đụng vào Trương Đại Ngưu. Lúc ấy Vương Quốc Duy cũng đã đáp ứng. Nhưng nửa năm qua, Vương Quốc Duy dường như không coi chuyện này ra gì. Nhất là vài lần gặp Trương Đại Ngưu ở vũ hội đại học, thấy hần điều võ dương oai, Vương Quốc Duy càng lúc càng tức giận.

Sau một thời gian, thù cũ hận mới làm cho hần không thể chịu đựng nổi.

Liên tiếp vài ngày, hần phái một nhóm người đi gây gỗ với Trương Đại Ngưu, lấy cái cớ để giáo huấn hần. Nhưng Trương Đại Ngưu là một người vô cùng gian xảo, thế nào cũng không mắc mưu.

Sau đó, Trương Đại Ngưu đem tình huống nói cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt đã đáp ứng với Long Vũ, thay hần chiêu cố Trương Đại Ngưu.

Cho nên, sau khi rảnh rỗi, nàng đi tìm Vương Quốc Duy.

Vương Quốc Duy coi đây là một cơ hội gặp mặt Hàn Duyệt, chuẩn bị quần áo đẹp đẽ, rửa mặt, ngoáy tai, chuốt tóc. Sau khi gặp, Hàn Duyệt lạnh lùng nói:

- Tôi tới đây thông báo cho cậu một tiếng, từ hôm nay trở đi, Trương Đại Ngưu được đội đại án bảo vệ. Nếu cậu dám động thủ với cậu ta, đừng trách tôi không chút nể mặt. Đến lúc đó cho dù cha cậu có táng gia bại sản cũng không thể mang cậu ra ngoài được.

- Nhớ kỹ lời của tôi. Hẹn gặp lại.

Trong lúc Vương Quốc Duy còn trợn mắt há mồm, Hàn Duyệt đã lắt mông rời đi.

- Khốn nạn, tao vác súng đục khoét mẹ con nhà mày...

Đợi cho Hàn Duyệt không còn bóng dáng, hần há miệng phun ra một câu thối không thể tả.

Tuy trong lòng rất bức mình, nhưng hần không dám nói gì.

Hàn gia muốn bảo vệ một người, Vương gia nhà hần thực bất lực. Tuy thực lực kinh tế của hai nhà ngang nhau.

Nhưng quan hệ trên thương trường và chính trị của Hàn gia thực quá khủng bố.

Sau khi ly khai với Vương Quốc Duy, Hàn Duyệt vào trường đại học Thiên Hải tìm Trương Đại Ngưu. Hàn Duyệt là một cô gái có tâm tư tỉ mỉ.

Nàng muốn hiểu rõ bí mật trên người Long Vũ. Khoảng thời gian ngắn không cách nào tìm hiểu được, vì vậy nàng nghĩ tới quan hệ với Trương Đại Ngưu.

- Rời giường.

Hàn Duyệt cùng Trương Đại Ngưu càng ngày càng quen thuộc, hơn nữa là giảng viên, nàng dễ dàng tiến nhập vào ký túc xá dành cho nam sinh.

- Hàn lão sư, là cô à?

Đôi mắt Trương Đại Ngưu lơ đãng, mơ mơ màng màng nói:

- Mấy ngày nay tiểu Vũ không ở trường học. Hơn nữa tôi cũng không liên hệ được với cậu ta, thật sự là có lỗi...

- Tôi không phải tới chỗ này tìm tiểu Vũ. Tôi tới là tìm cậu. Rời giường, khi còn sống không nên ngủ nhiều, đến lúc chết tha hồ mà ngủ.

Hàn Duyệt dong dài một câu, lập tức nói:

.- Tôi chờ cậu tại hồ Linh Trạch.

Đối với sự quan tâm của Hàn Duyệt, Đại Ngưu rất vui mừng. Hàn Duyệt tự tìm hẩn, hẩn tất nhiên là cầu còn không được. Mấy phút sau, hẩn ra hồ Linh Trạch gặp Hàn Duyệt.

- Đại Ngưu... Trông bộ dạng của cậu rất chán nản, nhìn cậu không có chút phấn chấn của người trẻ tuổi.

Hàn Duyệt nhíu mày nói:

- Gần đây không thấy cậu đi tới đi lui với các sinh viên khác. Cậu một thân một mình, không thấy buồn sao?

Trương Đại Ngưu thở dài nói:

- Đối với tiền tài danh vọng trong xã hội, tôi đã không quan tâm. Giờ đây bộ mặt giả dối trong xã hội quả thật quá nhiều. Nói tiền tài là tội ác, mỹ nữ là kẻ gây tai họa thực không quá. Quan niệm chính thẳng tà, ông trời có mắt quăng đi cho chó gặm. Lòng người quá khó đoán, xung quanh ai ai cũng giả dối. Tôi không thích người dối trá, cho nên tôi không muốn quan hệ quá nhiều.

Hàn Duyệt nghe vậy mỉm cười:

- Ý của cậu cũng không sai, nhưng mà quá cực đoan. Kỳ thực ở thế giới này, không phải ai cũng như cậu nghĩ. Đúng rồi, cậu có bạn gái không?

- Không có.

Trương Đại Ngưu trả lời dứt khoát.

Hàn Duyệt sững sờ:

- Thực sự?

Trương Đại Ngưu nghiêm túc:

- Thật sự không có.

- Ừ.

Dừng một chút, Hàn Duyệt hỏi:

- Có muốn tôi giới thiệu một người cho cậu không.

- Không cần.

Trương Đại Ngưu nhếch miệng cười:

- Hàn lão sư, đừng vòng vo, kỳ thực tôi hiểu suy nghĩ của cô. Cô muốn dựa vào tôi để tìm hiểu tình huống của tiểu Vũ. Thực tế là tôi cũng không rõ lắm.

- Cậu cũng không rõ?

- Thực sự không biết.

Trương Đại Ngưu cười nói:

- Tôi chỉ biết tiểu Vũ từ nhỏ không có cha mẹ, ở cùng với ông chú và dì. Đúng rồi, dì của cậu ta chính là Tuyết Cơ lão sư. Nhưng mà hiện giờ dường như là chị em. Hàn lão sư, muốn biết rõ tiểu Vũ, có thể hỏi Tuyết Cơ lão sư.

- Ừ.

Thấy vẻ mặt Trương Đại Ngưu thành thật, trong lòng Hàn Duyệt suy nghĩ, có lẽ hẳn thực sự không biết.

Trương Đại Ngưu cười ngượng ngùng:

- Làm cô thất vọng, thực xin lỗi.

- Không sao.

Hàn Duyệt nhẹ nhàng cười nói:

- Đại Ngưu, tiểu Vũ rất coi trọng cậu, có lẽ thời gian gần đây cậu ta bề bộn công việc, nên không có thời gian liên lạc với cậu. Tôi hi vọng trong lòng cậu không có trách móc cậu ta. Tôi hi vọng cậu có thể tích cực một chút, đừng cứ mãi tiêu cực thế này. Cậu có thể thử kết giao cùng với một số sinh viên khác, mọi người cùng vui vẻ, có lẽ cậu sẽ cảm thấy dễ sống hơn.

- Hàn lão sư, cô đơn là một người cuồng hoan, cuồng hoan là một đám người cô đơn.

Trương Đại Ngưu lắc đầu nói:

- Tôi cảm thấy cô là một người rất đẹp.

Hàn Duyệt sững sờ một chút, đột nhiên hỏi:

- Cậu có lý tưởng gì sao?

Trương Đại Ngưu lắc đầu:

- Có lý tưởng, chẳng qua chỉ là lý tưởng của một thằng sinh viên. Nhưng thời đại hiện tại bất đồng, trong lòng sinh viên nào cũng có lý tưởng.

- Thời đại bất đồng?

Hàn Duyệt hỏi:

- Bất đồng thế nào?

- Tôi nói cho cô hay. Ngày trước một bà hàng xóm dạy cho cháu gái, nói cô ấy phải chăm chỉ học tập, sau này lớn lên sẽ gả cho lão Vương bán thịt heo. Nhưng hiện tại, bà ta lại dạy cháu mình, cô ấy phải chăm chỉ học tập, sau khi lớn lên mới có thể gả cho lão Vương bán thịt heo...

Trương Đại Ngưu nói:

- Đây cũng là thời đại thay đổi suy nghĩ của con người.

- Rất thô tục, nhưng mà cũng có chí lý.

Hàn Duyệt cười nói.

Dừng một chút, Hàn Duyệt nói thêm:

- Bất kể thế nào, ai cũng có một lý tưởng, có một lý do để phấn đấu, nếu không linh hồn của cậu sẽ là hư vô.

Hàn Duyệt nói xong câu đó xoay người rời đi.

Trương Đại Ngưu vỗ vỗ ót, cố gắng suy nghĩ, có lẽ mình phải thay đổi.

.....
.....
Kỳ hạn huấn luyện một tháng tại Huyền Cảnh đã chấm dứt. Kết quả cũng khiến cho Kim Phượng hết sức hài lòng. Nhưng mà nàng đưa yêu cầu rất cao cho Long Vũ, để cho hắn dần tăng áp lực, siêng năng tập luyện.

Kỳ thực, Long Vũ đúng là khóc không ra nước mắt.

Sau khi xong việc, Kim Phượng dặn dò:

- Tiểu Vũ, chị biết tại thế giới sự thật em còn có chút việc. Như thế này, em về đi. Hôm nay là ngày mười sáu, tới ngày mười lăm tháng sau còn một tháng, cũng chính là ba ngày tại thế giới sự thật. Em về trước xử lý mọi chuyện, ba ngày sau chúng ta gặp ở Thanh Tân Tiểu Trúc, lúc đó chị sẽ cùng em đến thành Hoàng Thủy.

- Vâng.

Long Vũ tuy rằng rất muốn đi ngay lúc này, nhưng mà hắn biết không thể thay đổi được Kim Phượng, đành phải nhẫn nại. Kỳ thực như vậy cũng tốt, không biết phải tới thành Hoàng Thủy mất bao lâu thời gian, cũng cần phải thu xếp.

:wow:

biglove

157. Chương 17: Thành Hoàng Thủy, Thiên Đường Hay Địa Ngục

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 17: Thành Hoàng Thủy, thiên đường hay địa ngục

Dịch Giả: Xích Tuyết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn

Trở lại thế giới sự thật, đầu tiên Long Vũ gọi điện cho Hàn Duyệt, nhờ nàng giúp mình xin nghỉ học nửa tháng, cũng chính là năm tháng ở Huyền Cảnh.

Theo suy nghĩ của Long Vũ, năm tháng là đủ giải quyết công việc.

Hàn Duyệt cũng không hỏi nhiều, gật đầu đồng ý.

Nhưng Hàn Duyệt cũng có yêu cầu nhỏ, đó là trước khi hắn rời đi, muốn gặp mặt một lần. Long Vũ tất nhiên đáp ứng, trước khi đi sẽ liên lạc với nàng.

Sau đó, Long Vũ gọi điện cho Tuyết Cơ.

Trước mặt Tuyết Cơ, hắn không chút giấu diếm, nói rõ sự việc. Tuyết Cơ nghe vậy, cũng tỏ ý mình muốn đi cùng. Long Vũ không có lý do cự tuyệt, gật đầu đáp ứng.

Buổi tối, hắn trở lại phòng ngủ, ngoài ý muốn gặp được “bạn gái” Mã Hiểu Mai đã lâu không thấy bóng dáng. Cũng gần nửa năm hắn không gặp Mã Hiểu Mai.

Từ lần hắn đưa cha con nàng tới Huyền Cảnh, lão già Mã Chính Phong đưa cho hai người chút chỗ tốt, liền trở về Mã gia bế quan tu luyện.

Bởi vậy, Long Vũ trong hơn nửa năm một mình một thế giới, tha hồ bật sách weitei mà không sợ bị bắt quả tang.

Nguyên bản Long Vũ đang có cảm giác vô cùng thoải mái, nhưng bây giờ thành linh gặp người đẹp, hẳn cũng có chút bất ngờ.

- Ồ. Cô gái này, nửa năm rồi mà không có lớn hơn tẹo nào sao?

Khóe miệng Long Vũ tủm tỉm cười, giọng nói rất mỉa mai.

- Anh Vũ, em vẫn tốt. Nửa năm không gặp, anh có nhớ em không?

Mã Hiểu Mai không tức giận lời nói đùa của Long Vũ, ngược lại ôn nhu trả lời.

Long Vũ có chút sững sờ, cảm giác Mã Hiểu Mai có chút thay đổi, dường như ôn nhu hơn một chút, dịu dàng một chút, nữ tính hơn rất nhiều.

Tóm lại, so với trước kia khác xa một trời một vực.

- Mọi sự việc ở gia tộc đã giải quyết xong hết rồi?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Gật gật đầu, nàng uống nước không quên người đào giếng. Mã Hiểu Mai cười nói:

- Anh Vũ. Em có lời muốn cảm ơn anh. Hành trình Huyền Cảnh vừa rồi đối với Mã gia có trợ giúp rất lớn. Không tới năm năm, Mã gia có thể trở thành gia tộc tu đạo đứng đầu.

- Chúc mừng, chúc mừng.

Đối với khuôn mặt tươi cười của Mã Hiểu Mai, Long Vũ cũng tạo khuôn mặt tươi cười đáp lại.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, bỏ bớt mấy vấn đề cảm ơn linh tinh rẻ tiền, hai người bắt đầu chuyển chủ đề sang tu đạo.

Nhắc đến tu đạo, trong đôi mắt Mã Hiểu Mai hiện ra một niềm hưng phấn. Long Vũ tuy không biết Mã Chính Phong cho bọn họ bảo bối gì, nhưng nhìn đôi mắt hưng phấn của Mã Hiểu Mai, hẳn đoán chắc đó là đồ tốt.

Sau khi kết thúc vấn đề tu đạo, hai người chuyển sang vấn đề chuyện học hành.

Đối với vấn đề này, Mã Hiểu Mai liền phản đối. Như lời nàng nói, kỳ thực nàng đang tự học hướng tới tiến sĩ.

Long Vũ cảm thấy xấu hổ, bởi vì hẳn lúc này đang hì hục học chương trình khóa học năm hai.

Đương nhiên, hẳn cũng không vì vậy mà cảm thấy có gì hổ thẹn cho lắm. Vạn Lý Trường Thành không phải ngày một ngày hai là xây xong, mập mập không phải ăn một bát cơm mà thành. Việc làm gì cũng phải từ từ.

Hai người tán gẫu đến hơn một giờ đêm, sau đó hai người tạm biệt về phòng ngủ của mình. Hắn nằm trên giường lẩn qua lẩn lại, thế nào cũng không ngủ được.

Không hiểu sao, nửa năm không gặp, hẳn cảm thấy Mã Hiểu Mai lại có chút thân thiết.

Đương nhiên, đó chỉ là cảm giác mà thôi.

Thực tế, Long Vũ cũng không có ý tưởng nào khác.

Cho nên, cảm giác đó là một loại rất kỳ diệu.

.....
.....

Trần trọc đến hai giờ đêm, Long Vũ mở hai mắt. Theo như lời La Lâm, hôm nay hắn có chút phấn chấn.(Có lẽ nó cho thằng này bản full Thiên Sư kiểm quyết)

- Phù.

Thở ra một hơi, Long Vũ đứng dậy bật đèn, chuẩn bị đi ra phòng vệ sinh.

Nhưng khi hắn ngó qua cửa kính phòng vệ sinh, có chút ngoài ý muốn. Bởi vì trước bàn trang điểm trong đó có người.

Hiển nhiên, là một cô gái. Cô gái mặc một bộ váy ngủ hồng nhạt, nhìn qua thấy thoang thoáng bờ mông nàng.

Váy ngủ rất mỏng, có thể dùng từ hơi mờ để hình dung.

Ở vị trí của Long Vũ, có thể thấy rõ nàng mặc áo ngực màu đen, quần lót tam giác cũng màu đen nhãn hiệu Lace.

Nhìn thấy tấm lưng mảnh khảnh, mông rất tròn, đùi gầy thon trắng mịn, trong đầu Long Vũ có chút mơ hồ, máu mũi chực dâng lên, bàn tay bắt đầu ngứa ngáy.

Từ sau khi tu vi tiến vào cảnh giới màu tím, Long Vũ luôn suy nghĩ thử sử dụng Thiên Nhân nhìn trộm Mã Hiểu Mai một lần. Nhưng hôm nay, hắn lại tự nhiên nhìn thấy cảnh tượng bên trong kín kín hờ hờ của cô gái này.

Cùng thấy cảnh tượng này, cái đồ vật mà không bao giờ to nhỏ theo ý chủ nhân đã bắt đầu rục rịch, nhanh trong muốn tung quần hắn tìm tự do, nhô cao trong quần... cảm giác vô cùng khó chịu.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Mã Hiểu Mai phát hiện Long Vũ đang đứng bên ngoài.

Theo bản năng, nàng quay người lại. Kết quả là, Long Vũ thấy hơn nửa bộ ngực to tròn trắng mịn của nàng.

Trước cảnh tượng hiếm có này, Long Vũ tiện mắt nhìn xuống dưới, ngoại trừ quần lót tam giác màu đen bên ngoài, hắn còn thấy được đám lông đen quăn tít.

Hắn cũng từng nghe mấy thằng bạn đầu đường xó chợ nói, lông rậm, đen, quăn biểu tượng cho vấn đề gì.

Nhìn một màn trước mắt này, Mã Hiểu Mai hiển nhiên là dâm vô đối.

Mà phụ nữ Mã gia chỉ có thể hàng yêu trừ ma. Nếu như vậy, Long Vũ đang ngẫm nghĩ, bình thường nàng phải giải quyết sinh lý như thế nào?

Long Vũ trợn mắt nhỏ dãi. Mã Hiểu Mai cũng quên quát to, trừng mắt nhìn Long Vũ đối diện.

Ước chừng hơn mười giây, Mã Hiểu Mai mới kịp phản ứng, hô to:

- Anh nhìn cái gì vậy... Lưu manh...

- Tôi muốn đi cầu.

Biểu hiện của Long Vũ coi như trấn tĩnh, ánh mắt liếc qua liếc lại hai cặp đùi lấy vốn sau đó mới rời đi.

- Kỳ thực, tôi không nhìn thấy cái gì hết.

Đi một đoạn xa xa có thể né được gạch rồi, hắn phun ra một câu thối hoác.

Lúc hắn xoay người, Mã Hiểu Mai cũng nhìn thấy dưới đũng quần hắn có một túp lều nhỏ.

Vì thế, trên hai má của nàng đỏ ửng.

.....
.....

Trở lại phòng ngủ của mình, nhìn cái ngọn núi dưới đũng quần, Long Vũ cảm thấy vô cùng khó chịu. Trong đầu hắn vừa suy nghĩ, định mở cửa quay lại phòng vệ sinh, hành quyết Mã Hiểu Mai tại chỗ.

Nhưng mà hắn cũng chưa phải thú vật hoàn toàn, vội vàng mặc niệm Phổ Thiện Thanh Tâm Chú ngăn chặn ý đồ yêu râu xanh của mình.

- Phù.

Thở ra một hơi, Long Vũ bình tĩnh suy nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, cảm thấy cũng có chút tiếc nuối.

- Bang bang.

Mười phút sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Sau khi mở cửa, hắn thấy Mã Ngọc cùng Mã Hiểu Mai.

- Bác trai, làm sao bác tới đây?

Long Vũ xưng huynh gọi đệ cùng Mã Chính Phong, nhưng cùng Mã Ngọc cũng không dám xưng loạn. Theo như lời Mã Chính Phong, mỗi người một khác, không có gì đáng ngại.

- Tiểu Vũ, cháu ra ngoài này một chút, bác có việc muốn nói cùng với cháu.

Sắc mặt Mã Ngọc có chút không tốt. Không hề nghi ngờ, sự tình có quan hệ tới chuyện này.

Đi vào phòng khách, Long Vũ ngồi xuống nghiêng đầu nhìn. Mã Hiểu Mai đã sớm chuẩn bị, trong phòng khách lúc này chỉ còn có hai người đàn ông.

Trên khuôn mặt Mã Ngọc giống như cha chết, trong lòng Long Vũ càng phức tạp. Ánh mắt hắn tuy thần nhiên nhưng trong lòng có chút khó chịu.

Bởi vì hắn không biết cuối cùng là xảy ra chuyện gì.

- Anh Vũ, anh phải chịu trách nhiệm. (Mới có nhìn qua thôi mà đã ăn vạ rồi)

Mã Hiểu Mai đột nhiên từ trong phòng ngủ đi ra, trên má đỏ hồng. Không biết là ngượng ngùng hay phẫn nộ.

Nhưng mà Long Vũ thấy nàng đã thay đổi quần áo. Nhưng mà hắn khẳng định, quần áo lót của nàng không thay đổi.

Đương nhiên, trong phòng khách không có ai để cá cược với hắn.

Long Vũ có chút nghi hoặc. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Mã Ngọc. Tại sao nửa đêm, ông ta tự đứng tới nơi này. Chẳng lẽ hai cha con nhà này lại đưa mình vào tròng?

Nghĩ vậy, Long Vũ lập tức cảnh giác.

Mã Ngọc làm bộ ho khan một tiếng:

- Hiểu Mai, chuyện này con để cho chúng ta giải quyết. Con tạm thời tránh đi một chút...

Mã Hiểu Mai nghe vậy, uốn éo cái miệng đi vào phòng ngủ.

Long Vũ nghiêng đầu hỏi:

- Bác trai, vất vả cho bác. Cháu cùng Mã Hiểu Mai trong lúc đó....

- Chờ một chút.

Mã Ngọc xoa tay cắt đứt lời nói của Long Vũ:

- Tiểu Vũ, bác nghĩ cháu hiểu lầm bác. Bác vội vã tới đây không phải để trách tội cháu. Bác muốn cùng cháu bàn bạc một chút, các cháu khi nào thì đăng ký kết hôn đây?

- Kết hôn?

Long Vũ có chút mơ hồ.

- Đúng vậy.

Mã Ngọc cười nói:

- Tuy rằng hai đứa đều là sinh viên, tuổi của cháu không tính là lớn. Nhưng mà hai đứa ở chung với nhau cũng khá lâu rồi, bác muốn hai đứa có cái gì cần làm thì làm luôn...

- Chờ một chút.

Lần này đến lượt Long Vũ kêu ngừng, hần dờ khóc dờ cười nhìn Mã Ngọc:

- Bác trai, bác đang đùa phải không?

- Tiểu Vũ, bác nói nghiêm túc.

Mã Ngọc nói.

- Cháu cũng nghiêm túc.

Long Vũ nói:

- Bác trai, coi như cháu không nói, bác cũng rõ chuyện của cháu cùng Hiểu Mai, hoàn toàn là bị động yêu đương. Hơn nữa, phụ nữ Mã gia cũng không thích hợp làm vợ. Cái khác cháu không quan tâm, nhưng phụ nữ Mã gia thực sự không thể làm tròn bổn phận của người vợ. Làm bạn gái đã là cố hết sức rồi.

Vác Mã Hiểu Mai làm vợ á, chẳng khác gì khói trong gương, trăng rằm trong nước.

Hoàn toàn là vác nợ về nhà.

Khóe miệng Mã Ngọc lạnh lùng cười:

- Tiểu Vũ, nói như cháu nghĩa là việc cháu vừa làm cháu không để trong lòng, hiện tại cháu...

- Chờ một chút.

Long Vũ lại vác đá chặn vào họng Mã Ngọc, nghi hoặc hỏi:

- Ý bác muốn nói cháu đã làm cái gì à? Không đối gạt bác, cháu cùng Hiểu Mai thuần khiết như tờ giấy trắng. Đương nhiên, tính cả chuyện đêm nay, cháu chỉ nói, toàn bộ là cô ấy đưa vào mắt cháu thôi...

Nghe Long Vũ nói vậy, Mã Ngọc lập tức ngậy người.

Dừng một chút, hần mở miệng:

- Như thế này, cháu trước tiên ngồi xuống, bác đi hỏi Hiểu Mai...

Nói xong, Mã Ngọc liền đẩy cửa đi vào phòng con gái.

Đóng chặt cửa phòng lại, Mã Ngọc lập tức chất vấn:

- Hiểu Mai, nói thật cho cha biết, hai đứa đã làm những gì? Nhìn bộ dạng của tiểu Vũ, giữa hai đứa dường như cái gì cũng...

- Cha...

Mã Hiểu Mai cắn môi thở phì phì:

- Nhiệm vụ của cha cùng các trưởng lão con làm không nổi. Huống hồ con cũng không muốn mất đi đạo lực, biến thành một cô vợ bình thường. Con xin lỗi.

- Ai

Mã Ngọc thở dài một tiếng:

- Quên đi, cha cũng không bắt buộc con, lựa chọn là của con. Tóm lại, con nhớ kỹ cho cha, không được tách rời tiểu Vũ. Cậu ta chính là hi vọng quật khởi của Mã gia. Hiểu chưa?

- Con biết.

Mã Hiểu Mai lau nước mắt, phụ nữ Mã gia thường không dễ rơi lệ.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ của Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc chỉ nói một tiếng xin lỗi, liền vội vàng rời đi. Mà lúc này, Long Vũ cũng đã hiểu ra một vài vấn đề.

Thở dài một tiếng, Long Vũ đứng ở cửa phòng Mã Hiểu Mai nói:

- Có chút khó khăn sao?

- Em thích anh.

Trong phòng thốt ra một câu làm cho Long Vũ có chút sững sờ.

.....
.....

Ngày hôm sau, Long Vũ dậy rất sớm, ít nhất là hơn Mã Hiểu Mai.

Sáng sớm, khi mặt trời vừa mọc, ngay tại dưới vườn hoa nhà hắn đã thấy Hàn Duyệt đã đứng chờ ở đó. Nàng mặc một bộ thường phục, nhưng vẫn không thể che được khí chất anh hùng trên người nàng.

Hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, chính là phong thái lúc này của nàng.

- Tiểu Vũ. Cậu lại chuẩn bị đi đâu à?

Vừa thấy mặt, Hàn Duyệt đi thẳng vào vấn đề, hơn nữa nàng rất thích đánh đòn phủ đầu.

Long Vũ thấy đây chính là bệnh nghề nghiệp của nàng.

- Bí mật.

Long Vũ cũng không muốn cho Hàn Duyệt biết quá nhiều, hắn vội vã xoay đổi đề tài:

- Nói đi, chị muốn tôi giúp việc gì?

- Làm sao cậu biết tôi có việc cần cậu giúp đỡ?

Hàn Duyệt hỏi.

- Cái này còn cần phải hỏi tại sao à?

Long Vũ nói:

- Chị thông minh như vậy. Chị giúp tôi, tất nhiên là chị cũng muốn có chút chỗ tốt.

- Hừ.

Hàn Duyệt trừng mắt nhìn Long Vũ, có ý khác nói:

- Chỗ tốt của tôi, cậu còn không chiếm được bao nhiêu. Quên đi, không nhắc lại những thứ này. Tôi hỏi cậu, cậu có quen biết cùng Lâm Phong hay không. Cậu nói giúp tôi một tiếng, để tôi xin gia nhập vào tổ của cậu ta.

- Chị đã đi tìm anh ta? Anh ta nói thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Tôi chưa gặp. Nhưng mà tôi nghe người khác nói, không có cửa gia nhập vào đó.

Hàn Duyệt thở phì phì nói:

- Nhưng tôi không cam lòng. Hơn nửa năm qua, có quá nhiều sự việc kỳ dị xảy ra. Tôi cũng không tham gia, anh ta dựa vào cái gì khinh thường tôi. Tiểu Vũ, chuyện này thực sự nhờ cậu. Nếu cậu giúp tôi giải quyết chuyện này, sau này cậu muốn gì từ chỗ tôi, tôi đều không hai lời đáp ứng.

- Để tôi suy nghĩ chút...

Long Vũ do dự một chút nói:

- Như vậy đi, tôi lấy danh nghĩa Huyền Môn liên lạc, xem có thể giúp chị được hay không. Nhưng mà tôi nói trước, tôi chỉ cố hết sức, được hay không tôi không thể đảm bảo.

- Tốt.

Long Vũ chịu giúp đỡ, Hàn Duyệt vô cùng cảm kích.

- Chỉ có việc này thôi à?

Long Vũ nói:

- Chị Hàn, nói thật, mấy ngày này tôi có rất nhiều việc. Nếu không có chuyện gì, tôi phải đi ngay. Đúng rồi, Trương Đại Ngưu còn phiền chị chiếu cố.

- Việc này cậu yên tâm.

Hàn Duyệt liếc mắt nhìn Long Vũ, đột nhiên nhắc lại:

Chuyện lần trước tôi nói với cậu, cậu suy nghĩ thế nào?

- Chuyện gì?

Long Vũ cũng không biết là hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ.

- Chính là...

Hàn Duyệt đang khó khăn mở miệng, lại không nghĩ di động của Long Vũ vang lên, hần vội vàng nói:

- Thực xin lỗi, tôi có việc phải đi ngay. Có thời gian chúng ta tán gẫu.

Nói xong, không đợi Hàn Duyệt nói gì, Long Vũ vội vàng xoay người rời đi.

.....
.....

Thời gian buổi tối, Hàn Duyệt cố gắng lấy dũng khí bấm điện thoại, nhưng mấy lần đều không cách nào liên lạc được.

Trên thực tế, Long Vũ đã mang theo Mã Hiểu Mai tiến nhập Huyền Cảnh.

Sau khi chính đồn vài ngày tại Thanh Tân Tiểu Trúc, ba người Kim Phượng, Long Vũ, Mã Hiểu Mai vào ngày mười lăm thành công vượt qua hồ Linh Uyên.

Sau khi vượt qua hồ Linh Uyên, sau ba bốn ngày mọi người đã dừng tại một ngã tư đường trong thành Hoành Thủy. Đi đường thuận lợi như vậy, hoàn toàn là công lao của Kim Phượng.

Nếu không có Kim Phượng, hai người Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai chỉ đi dò qua hồ Linh Uyên cũng rất khó khăn.

Kim Phượng dường như sợ có người nhận ra mình, cố ý đội một cái mũ rơm trên đầu, chung quanh còn mang hắc sa che mặt, trông rất thần bí. Tuy nàng làm thế nhưng Long Vũ cũng không quan tâm, vì cả ngày đa số thời gian hần chỉ có nhìn bộ ngực phập phồng của nàng là chính.

Hiện giờ tại Huyền Cảnh đang là mùa đông, nhưng mà nhiệt độ trong không khí cũng không thấp, ngược lại còn có chút nóng. Long Vũ không biết Huyền Cảnh có bị ảnh hưởng hiệu ứng nhà kính giống thế giới sự thật hay không.

Dọc đường đi, Long Vũ cuối cùng cũng biết nguyên nhân vì sao thành Hoành Thủy được người ta gọi là nơi hỗn tạp. Riêng trên đường, có rất nhiều chủng tộc đi lại, vượt qua thành Đoan Mộc rất nhiều.

Thậm chí hần có thể chứng kiến một hắc ám tu chân cùng với người tu đạo lục đỉnh thiên sư kề vai bên nhau tại một sông bạc.

Làm cho hần kinh ngạc chính là, cách vài bước về phía trước, là một thanh lâu phong cách giống hệt thời cổ đại hần coi trên ti vi. Ở ban công tầng hai, là một cô gái trang điểm xinh đẹp, hướng xuống dưới chào mời.

- Chủ nhân ở thanh lâu là người từ thế giới sự thật sao?

Long Vũ bản năng cho rằng cái này chỉ có ở thế giới sự thật mới có.

- Em đoán sai rồi.

Kim Phượng cười cười nói:

- Toàn bộ người tồn tại đều có suy nghĩ giống nhau. Toàn bộ nhân loại, không phân biệt chủng tộc đều có sinh hoạt giống hệt nhau.

- Vâng.

Long Vũ đột nhiên cảm giác được Huyền Cảnh cũng giống như thế giới sự thật.

Nó cũng có những nơi giải trí tương tự như nhau.

Dọc đường đi, Mã Hiểu Mai đều không nói gì, chỉ tò mò đánh giá xung quanh. Từ vẻ mặt nàng biểu hiện ra, chỗ này làm cho nàng rung động tuyệt đối không nhỏ.

Chỉ chốc lát, ba người đi tới một ngã ba, Kim Phượng chỉ chỉ con đường hướng phía Bắc nói:

- Dọc theo con đường này, tới lúc buổi tối, chúng ta có thể tới được Hoan Hỉ lâu.

- Hoan Hỉ lâu?

Cả ba từ này khi nghe đều giống như tới một cái kỹ viện, đến cả Mã Hiểu Mai cũng phải đỏ mặt.

Kim Phượng trầm giọng nói:

- Đó là trang trí bên ngoài của Bách Hoa hội. Theo thông tin tình báo, Long Thiên Trạch có thể bị nhốt trong đó.

:wow:

biglove

158. Chương 18: Phục Vụ Tại Hoan Hỉ Lâu

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 18: Phục vụ tại Hoan Hỉ lâu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Nghe Kim Phượng nói thế, Long Vũ nhất thời thu lại tâm tư vui đùa, khẩn trương hỏi:

- Chị Phượng, tình báo của chị không có sai chứ? Chú của em hiện tại thế nào? Ông ấy có phải chịu khổ gì không?

- Khó mà nói.

Kim Phượng nói:

- Tiểu Vũ, có một số việc chị vốn không có ý định nói cho em biết sớm như vậy, nhưng mà chị nghĩ em sớm hay muộn cũng sẽ biết. Không bằng hiện tại nói cho em biết luôn. Chú của em, Long Thiên Trạch bị Bách Hoa hội cầm tù sáu năm. Trong đoạn thời gian này, ông ta bị phó hội trưởng Cửu Vĩ Thiên Hồ của Bách Hoa hội đem tu luyện.

Tu luyện? Tu luyện cái gì? Tại sao lại bị đem đi tu luyện?

Hơn nữa đối phương còn là hồ ly chín đuôi.

Long Vũ nhớ đến mỹ nữ Đắc Kỷ họa quốc, hại dân trong Phong Thần bảng cũng chính là hồ ly chín đuôi.

Chỉ cần không chết, bị “tu luyện” kỳ thật cũng là một loại hạnh phúc.

Không cần biết có khỏe không? Thực ra “tu luyện” thế này thì mệt cũng là một loại khoái hoạt...

Kim Phượng thấy Long Vũ nhân cầu xoay chuyển, mơ hồ lộ ra quang mang hèn mọn, khinh bỉ nghĩ thầm tên này chắc chắn đã hiểu sai.

- Nhóc, đừng có đoán mò...

Kim Phượng trầm giọng nói:

- Cửu Vĩ Thiên Hồ tu luyện cần có hỏa diễm trong cơ thể của ông ấy. Mỗi đêm giờ tỵ, ả sẽ mạnh mẽ hấp thu hỏa diễm trong cơ thể ông ta. Giằng co như thế nhiều năm, chú của em cũng chỉ còn nửa cái mạng. Nhưng em cũng đừng gấp, chỉ cần ông ấy không chết, chị có biện pháp để cho ông ấy phục hồi.

Trái tim Long Vũ vốn đã nhảy lên tới cổ, giờ nghe Kim Phượng nói như vậy, tâm tình hẳn mới bình thường trở lại.

Trước phải đem tâm tình ổn định đã, chuyện khác nói sau.

“Chú à, tiểu Vũ thật xin lỗi chú. Vốn tưởng rằng chú đang ở đây hưởng phúc. Ai nghĩ đến chú ở đây lại bị giày vò.” Trong lòng Long Vũ sấm hối.

Hoan Hỉ lâu nằm gần con sông ngoại ô phía bắc, là nơi xa xôi, hoang vắng. Tường đỏ, ngói xám che kín một mảnh rừng cổ mộc xanh um. Người ra vào nơi đây không tính là nhiều. Nhưng mỗi người đều là kẻ không tầm thường. Có thể nhìn ra được điều này từ ma thú tọa kỵ của bọn họ. Khoa trương nhất là một thần bí nhân cười bất định ma thú Đại Phong ở ngay trước mắt kia.

Long Vũ nghĩ thầm, người nọ phải chăng đã đạt đến cảnh giới Cửu Đỉnh trong truyền thuyết.

Nghiêng đầu hỏi Kim Phượng. Nhưng nàng lúc này lại không để ý hẳn.

Mãi cho đến khi tới cửa Hoan Hỉ lâu, Kim Phượng mới thấp giọng nói:

- Đã tới.

Long Vũ vội vàng hỏi:

- Phía trước hình như là người quen? Cái kẻ cười Đại Phong kia kìa?

- Đúng vậy

Kim Phượng gật gật đầu, cũng không hề giải thích gì.

Hoan Hỉ lâu, nghe tên tưởng là một tòa lầu các, thực tế thì lại không phải vậy, Hoan Hỉ lâu là một trang viện cỡ lớn. Long Vũ nhìn hết tầm mắt cũng không thấy giới hạn.

Ở cửa lâu là hai thị vệ mặc trang phục thất đỉnh kiếm tiên, bọn hắn dáng người cao lớn, ước chừng cao hơn Long Vũ nửa cái đầu, trong tay bọn hắn cầm cự kiếm, nhìn chằm chằm những khách nhân ra vào.

Đột nhiên, Long Vũ chứng kiến thấy mấy hắc ám tu chân là nữ nhân đi ra, vẻ mặt hồng hồng, nhìn bộ dáng như vừa mới làm vận động kịch liệt gì đó.

Kim Phượng tựa hồ không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, thản nhiên nói:

- Nam nữ đều có nhu cầu... Huyền Cảnh dù sao cũng không phải tiên cảnh, cùng thế giới thật chẳng khác mấy đâu...

- Tiên cảnh?

Long Vũ hơi kinh hãi, hẳn vẫn là lần đầu tiên từ trong miệng Kim Phượng nghe được từ này. Hẳn vốn tưởng rằng Huyền Cảnh đã là mục tiêu cuối cùng của người tu đạo.

- Chị hiểu nghi vấn của em, sau này có cơ hội chị sẽ chậm rãi kể cho em.

Kim Phượng nói.

Sự tình trọng đại liên quan đến chuyện cứu người, Long Vũ tự nhiên có thể phân rõ nặng nhẹ, hấn vội vàng ngăn chặn sự tò mò trong lòng, bước nhanh đuổi theo Kim Phượng.

Mã Hiểu Mai dọc đường đi không có mở miệng nói chuyện, nhưng ánh mắt luôn lộ vẻ tò mò.

- Đứng lại.

Ngay khi Long Vũ sắp bước vào Hoan Hỉ lâu, hai tên thất đỉnh kiếm tiên đem cự kiếm chặn đường không cho Long Vũ vào.

- Có hẹn trước hay không?

Một người trong đó nói:

- Báo tên của cậu xem...

Long Vũ nhất thời buồn bực, con bà nó chứ, không phải là một cái thanh lâu sao, được lão tử đến chơi còn lăm chuyen? Còn hẹn trước cái con mẹ mày, mày cho là bên trong có Lý Sư Sư hay Đồng Tiểu Uyển... sao. (Dịch giả: Lý Sư Sư là một danh kỹ thời Bắc Tống, nổi tiếng dịu dàng phong nhã, từng khiến cho Chu Bàng Ngạn, Triệu Xung Chi cả hoàng đế Tống Huy Tông cũng phải nghe danh mà đến. Đồng Tiểu Uyển là một mỹ nữ xinh đẹp thông minh sống cuối thời Minh đầu thời Thanh. Nàng nằm trong “Kim Lăng bát diễm” thời Minh.)

- Này, cầm đi mà uống rượu.

Long Vũ rất hào sảng lấy ra một viên nội đan Thiểm Điện Bạch Lang, vênh mặt ném qua.

Nếu Huyền Cảnh cùng thế giới thật là giống nhau, vậy thì chứng minh có tiền là có thể sai quỹ hết ma.

Nhưng Long Vũ lại quên một việc, cho dù tại thế giới thật, tiền tài cũng không phải là vạn năng.

Hơn nữa, Long Vũ cũng không chứng kiến bên cạnh có mấy người tu đạo đang kín đáo cười lạnh, trong ánh mắt bọn họ không chút nào che dấu sự trào phúng.

Không hề nghi ngờ, bọn họ đều đang đứng xem cuộc vui.

Người nào không biết Hoan Hỉ lâu là đường khẩu của Bách Hoa hội, muốn tới nơi này mua vui, sung sướng, là tự chuốc lấy phiền toái. Chỉ có tiền mà không có thế, đừng hòng bước chân qua ngưỡng cửa kia.

Đương nhiên, cũng có người cảm thấy mấy người Long Vũ hấn là sẽ không ngu xuẩn như thế. Bọn họ phỏng đoán, dám có hành vi lớn mật như vậy, nhất định là có địa vị lớn.

- Coong...

Một tiếng vang lên, nội đan Long Vũ ném tới trước mặt hai tên kiếm tiên kia bị đánh rơi trên mặt đất. Cùng lúc đó, trong đôi mắt hai người kia hiện lên một đạo sát khí.

- Dừng tay.

Liền vào lúc này, Mã Hiểu Mai cầm trong tay một huyền thiết đoản kiếm đi lên trước, khẽ quát một tiếng, nói :

- Chúng ta là người của Nhị gia, các người còn không mau mau lui ra...

Nhắc tới cũng kỳ, hai tên thất đỉnh kiếm tiên mắt thấy huyền thiết đoản kiếm kia, thái độ nhất thời thay đổi, trở thành kính nể, cúi đầu khom lưng, cung kính nói:

- Công tử chó trách, chúng tôi không biết ngài là người của Nhị gia, nếu ngài sớm xuất ra Nhị gia huyền thiết lệnh đoản kiếm, cũng sẽ không phát sinh sự hiểu lầm này... Chúng ta không dám chậm trễ thời gian của ngài nữa, mời ngài vào...

Mang theo một luồng nghi hoặc, Long Vũ bước vào Hoan Hỉ lâu.

Lũ người phía trước vừa khinh bỉ Long Vũ đã bắt đầu thay đổi thái độ trở nên khách sáo hơn.

Bọn họ âm thầm tự trách, không nên quên câu nói:

- Nhìn người không nhìn tướng mạo, nước biển không thể dùng thước đo.

Đi vào đại môn, Long Vũ thấp giọng hỏi:

- Huyền thiết đoản kiếm? Cô cùng Nhị gia có quan hệ như thế nào?

Lải nhải mấy câu, thuận ngón tay chỉ chỉ người bên cạnh, ý tứ rất rõ ràng, nhưng nàng là theo sự an bài của Kim Phượng mà thôi.

Nghe vậy, Long Vũ cũng không hề ngạc nhiên. Dù sao Kim Phượng gây cho hắn sự thần bí so với sự thần bí hắn gây cho Kim Phượng còn nhiều hơn nhiều...

.....

.....

Sau cánh cửa của lầu các, còn có một cánh cửa son, nhìn bộ dáng hắn làm từ gỗ, chẳng những mỹ lệ, còn thập phần cứng rắn. Cho dù là cửu đỉnh kiếm tiên cũng chưa chắc có thể chọc thủng.

- Hiện tại phải làm như thế nào?

Long Vũ thấp giọng hỏi Kim Phượng. Vào cửa bất kể là nam hay nữ, đều là đến tầm hoan tác nhạc, mà bọn hắn lại là tìm người mà đến.

Ở trong này trên người thì dễ chứ tìm người thì có chút khó khăn.

Căn cứ theo phân tích của La Lâm, từ khi tiến vào sau đại môn, bọn hắn cũng đã tiến nhập phạm vi giám thị của đối phương.

Long Vũ tin tưởng, chỉ cần bọn hắn có chút hành động lạ nào, liền sẽ đưa tới tai họa ngập đầu.

- Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Kim Phượng nói.

- La Lâm, nhờ vả em.

Long Vũ âm thầm dặn dò, hy vọng La Lâm có thể tìm được hơi thở của Long Thiên Trạch. La Lâm tuân lệnh, lập tức bắt đầu công việc của mình.

Chuyện cho tới bây giờ, Long Vũ đã đem toàn bộ hi vọng ký thác trên người La Lâm, chỉ mong nàng thật sự đúng với đẳng cấp siêu máy tính tương lai không gì không làm được.

- Các vị, mời.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên chạy đến trước mặt ba người. Hắn cúi người thật sâu với ba người, khiêm tốn nói:

- Công tử, hiểu lầm ở đại môn tôi đã biết, ông chủ chúng tôi đã phân phó xuống, sẽ đem hai tên không biết sống chết kia đi làm mồi cho ma thú. Hiện tại tôi sẽ tự mình phục vụ cho các người... Đi theo tôi, chúng tôi cũng đã sắp xếp xong xuôi. Bảo đảm các người sẽ vừa lòng...

Long Vũ đầy bụng sự nghi ngờ, nhìn Kim Phượng, muốn hỏi một chút nên làm cái gì bây giờ? Nhưng Kim Phượng cũng âm thầm cúi đầu, rõ ràng là để cho hắn quyết định.

Long Vũ có chút do dự, Hoan Hỉ lâu chỉ cung cấp phục vụ nam nữ, chính mình thật sự là không có tâm tư này. Hơn nữa, hắn cũng không thể để hai mỹ nữ bên cạnh bị tên tiểu bạch kiếm nào đó cung cấp cái loại phục vụ ghê tởm này.

- Công tử, mời.

Lúc này, người trung niên kia lại mời lần nữa.

Long Vũ thoáng do dự hạ rồi hạ quyết tâm, đi vào trước nhìn một cái đã, có gì nói sau.

Rất nhanh, người đàn ông kia mang theo một hàng ba người tới một phòng khách. Phòng khách trang trí có vẻ thập phần xa hoa, thảm tơ tằm, cầu thang bạch ngọc, cửa phòng đồng thú thom nức, bốn phía đều

là dạ mình châu chiếu sáng, một cỗ quang mang dịu dàng đem cả phòng khách bao phủ vào trong, làm cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng.

- Các vị, mờ ngồi tạm, tôi đi một chút sẽ trở lại.

Người đàn ông mỉm cười, lưu lại một ánh mắt ám muội, sau đó liền xoay người đi.

Nhân cơ hội này, Long Vũ thấp giọng hỏi:

- Chị Phượng, vào đây là chủ ý của chị đó, không phải chúng ta thật sự tầm hoan tác nhạc chứ...

Long Vũ trong lòng bỏ thêm một câu, ca thì không có ý kiến gì, mấu chốt là hai người các người thì tuyệt đối không được.

- Chuyện tới đâu hay tới đó.

Kim Phượng thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, chúng ta nếu đến đây, phải nghĩ biện pháp lưu lại Hoan Hỉ lâu. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có cơ hội tìm kiếm ông chú Long Thiên Trạch em, không phải sao?

- Đúng vậy.

Long Vũ vỗ ót, nói:

- Em làm sao lại không nghĩ tới chứ...

- Vấn đề là do tâm trạng lo lắng của em đã ảnh hưởng tới suy nghĩ...

Kim Phượng mỉm cười nói.

Rất nhanh, người đàn ông trung niên mang theo hai nam một nữ đi vào. Nam vừa nhìn cũng biết là tiểu bạch kiểm, loè loẹt. Nữ thì dung mạo thanh tú, động lòng người, nhưng cũng có vẻ phong tao dễ thương.

Thật sự là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến.

Long Vũ lo nhất đúng là đối phương an bài việc này. Nữ nhân kia phong tao, hần sa ngã chơi bởi một lần cũng không vấn đề.

Nhưng mấu chốt là, hần hơi nóng mắt với tên tiểu bạch kiểm hầu hạ chị Phượng với Mã Hiểu Mai.

Trong lòng hần còn đang bận suy nghĩ, thì cô gái kia đã đi tới, cực kỳ phong tao ngã vào lòng Long Vũ, eo lưng như linh xà uốn éo vặn vẹo khiến cho người ta phải ngứa ngáy.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai trở nên âm trầm khó coi.

Lúc này, hai tên tiểu bạch kiểm kia cũng phân biệt hướng Mã Hiểu Mai cùng Kim Phượng đi đến.

Vừa lúc đó, Long Vũ thấy được trong ánh mắt Mã Hiểu Mai một tia sát khí.

Đúng vậy, thật sự là sát khí.

Nhìn bộ dáng này, Long Vũ biết Hồng Tụ pháp kiếm có nguy cơ sắp ra khỏi vỏ.

- Biến.

Mã Hiểu Mai chưa kịp phát hỏa, Kim Phượng cũng đã nổi giận, nàng cho tên tiểu bạch kiểm một bạt tai ngã sấp trên mặt đất, đôi mắt đẹp lấp lánh hàn quang, lập tức đối với người đàn ông trung niên nói :

- Giúp chúng tôi an bài hai thiếu nữ...

Người đàn ông trung niên vốn là ngẩn ngơ, nhưng mà hần rốt cuộc là một kẻ lười đời, hơn nữa chức nghiệp hần cũng không có tội.

Ngẩn ngừ ngây người ra vài giây, khóe miệng của hần cũng lộ ra tia mỉm cười hiểu ý.

- Bành bạch...

Người đàn ông trung niên đứng bất động tại chỗ, hai tay nhẹ nhàng vỗ, trong nháy mắt, hai cô nương nhỏ xinh động lòng người liền đi vào.

Long Vũ nhất thời hiểu ra.

Một cái tát kia của Kim Phượng làm cho người đàn ông trung niên nghĩ lầm hai người Kim Phượng là less.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, từ phản ứng của người đàn ông trung niên cho thấy, hai cô nương này hẳn là hẳn đã chuẩn bị từ trước. Có thể thấy được người này tố chất nghề nghiệp quả là khác người.

Rất thận trọng.

Long Vũ đột nhiên nghĩ, người đàn ông này có hay không giúp mình an bài sẵn một gã tiểu bạch kiếm để dự khuyết?

Nghĩ đến đây, toàn thân Long Vũ nhất thời nổi một tầng da gà.

Mắt thấy người thay vào là nữ nhân, trong lòng Mã Hiểu Mai liền bình tĩnh lại rất nhiều. Chỉ cần không phải kẻ khác giới, sẽ dễ dàng tiếp nhận thôi. Mã Hiểu Mai đã nghĩ kỹ đối sách, sau khi vào phòng, nàng sẽ cùng nữ nhân này nói chuyện phiếm, không làm cái gì khác.

Trên thực tế, Kim Phượng cũng nghĩ như vậy.

Có điều. người đàn ông trung niên lại không nghĩ như vậy. Hắn còn đang cân nhắc, có nên gọi tên tiểu bạch kiếm dự khuyết kia vào luôn hay không.

- Được rồi, chúng tôi hơi mệt. Mau mang bọn tôi đi nghỉ ngơi đi...

Kim Phượng lão luyện nói.

- Phòng đều đã chuẩn bị tốt, đảm bảo các người sẽ vừa lòng.

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Gần đây luyện khí sư của Hoan Hỉ lâu chúng tôi vừa mới phát minh một số công cụ kiểu mới, ba vị là người của Nhị gia, thì cũng là khách quý của Hoan Hỉ lâu chúng tôi.

- Đêm nay các người liền có thể ưu tiên được sử dụng công cụ này.

Trong đầu Long Vũ nhất thời hiểu ra đó là dụng cụ tình thú.

Bất quá đối với tác phẩm của luyện khí đại sư Huyền Cảnh, Long Vũ vẫn còn vô cùng chờ mong. Coi như không dùng, tùy tiện nhìn một chút cũng tốt, gọi là thêm kiến thức.

Mấy phút đồng hồ sau, dưới sự dẫn dắt của người đàn ông này, ba người đi tới phòng thuộc về mình. Vừa khéo, ba phòng đều là gần sát nhau.

Vấn đề mới xuất hiện, Long Vũ suy nghĩ, phòng này liệu có hiệu quả cách âm không? Vạn nhất, chính mình buổi tối cầm giữ không được, làm ra một chút động tĩnh cầm thú, Kim Phượng, Mã Hiểu Mai chẳng phải đều có thể nghe thấy sao?

- Công tử yên tâm, phòng của bốn lâu, bên trong có kết giới đặc biệt, coi như trong đó có đánh giết người, bên ngoài cũng không nghe được.

Chỉ có đàn ông mới hiểu nhau, liếc qua ánh mắt của Long Vũ, người đàn ông trung niên kia liền hiểu rõ tâm tư của hắn, vội vàng lại ghé sát lỗ tai giải thích.

Long Vũ trong lòng nóng lên, lại có chút rục rịch.

.....
.....

Vì không làm cho Hoan Hỉ lâu hoài nghi, sau khi tiến vào phòng, ba người không có tiếp tục liên hệ. Trên thực tế cũng là không tiện liên hệ. Nhưng La Lâm lại đưa ra một đề nghị, nàng sẽ tại phụ cận xây dựng một cái mạng lưới khu vực. Long Vũ, Mã Hiểu Mai chỉ cần dùng điện thoại di động là có thể tiến hành liên lạc.

Long Vũ nghe vậy tự nhiên là mừng rỡ.

La Lâm nói cả quá trình này có lẽ được một đêm.

Đồng thời, La Lâm cảm thấy bên trong Hoan Hỉ lâu có một cỗ khí tức rất đặc biệt, nó tựa hồ che dấu toàn bộ hơi thở trong lâu, như vậy chuyện tìm Long Thiên Trạch trở nên rất phiền toái.

Long Vũ dặn dò nàng phải không ngừng cố gắng.

- Bang bang...

Đột nhiên, bên ngoài cửa truyền tới một vài tiếng đập cửa. Cô gái đi theo Long Vũ cung kính hỏi:

- Công tử có muốn mở cửa không ạ?

- Đúng rồi, cô xưng hô như thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Tiện tỳ tên gọi Tiểu Thúy.

Nàng nghiêm túc trả lời.

- Tiểu Thúy, đi mở cửa đi.

Long Vũ hỏi tên người ta xong lại quay về với chủ đề mở cửa trên. Thật đúng là có điểm cởi quần đánh rắm.

Cửa phòng vừa mở ra, Tiểu Thúy mắt thấy người này, thân thể rõ ràng hơi run rẩy. Người kia hơi liếc mắt, tiểu Thúy vội vàng đem những lời định nói nuốt xuống.

- Công tử, ta là chấp sự của Hoan Hỉ lâu, các người là người của Nhị gia, cũng chính là khách quý của Hoan Hỉ lâu chúng tôi, cho nên tôi tự mình đến xem, hỏi một chút anh đối với phục vụ của chúng tôi có hài lòng không?

Lúc này, Long Vũ mới nhìn rõ người tới, một mỹ phụ xinh đẹp, đôi mắt đào hoa ngập nước, eo nhỏ vạm vỡ mang theo vô hạn phong tình.

Mỹ phụ nhìn Long Vũ mỉm cười:

- Công tử, tôi gọi là Mỹ Diễm, nếu anh không để ý, cũng xưng hô với tôi như vậy đi... Đúng rồi, nếu anh không hài lòng với sự phục vụ của Tiểu Thúy, tôi có thể tự mình đến hầu hạ anh.

(Dịch giả: Thực ra ta cũng không “hài lòng”... Biên: Chú không hài lòng cái gì)

Long Vũ ngẩn ngơ, Hoan Hỉ lâu này thật đúng là kỳ quái. Có quản lý nào lại tự mình đi tiếp khách thể này không.

- Công tử, kỳ thật tôi nhận biết anh.

Mỹ Diễm đột nhiên nói.

- Là sao?

Long Vũ có vất hết óc cũng không nhớ ra mình cùng nữ nhân này gặp nhau lúc nào.

Mỹ diễm lắc lắc tay áo, thân hình nhẹ nhàng đi tới, một làn gió thơm xông vào mũi:

- Anh chẳng những là khách quý của Nhị gia, hơn nữa còn là thượng khách của Đoan Mộc Gia tộc, tôi nói có đúng không?

Long Vũ nhú mày, thâm nghĩ, hay là nàng tại Đoan Mộc thành gặp qua mình?

Nghĩ đến đây, Long Vũ lập tức bình thường trở lại. Hoan Hỉ lâu là tổng đường Bách Hoa hội, mà Bách Hoa hội am hiểu nhất đó là vợ vệt của cải cùng tình báo.

Hai thứ này đều là thông qua cái gọi là hoan hỉ mà thực hiện.

Lấy tình báo của bọn chúng có thể nhận biết mình cũng là có lý.

Nhưng mà trong suy nghĩ của Long Vũ, các nàng có biết mình tới đây là để cứu người hay không?

Nghĩ đến đây, Long Vũ liền âm thầm cảnh giác.

Long Vũ cười ha ha, nói:

- Mỹ Diễm, cô thật sự là quá khách khí rồi, kỳ thật tôi đối với tiểu Thúy rất hài lòng. Như vậy đi, cô cứ đi làm việc của cô đi, nơi này có tiểu Thúy hầu hạ tôi là được rồi.

Tiểu Thúy nghe vậy, trong đôi mắt hiện lên một chút vui mừng.

Đồng thời, Long Vũ cũng tại trong ánh mắt Mỹ Diễm thấy được một tia mất mát, không cam lòng.

Quả nhiên, sóng mắt Mỹ Diễm giống như dòng nước lưu chuyển, môi hơi hơi đóng mở, gờ tay nhắc chân liền phóng xuất ra một loại phong tình.

Bất tri bất giác, ánh mắt Long Vũ đã gắt gao nhìn chăm chăm nàng, Mỹ Diễm che miệng cười nói:

- Công tử vì sao lại xem tôi như vậy, chẳng lẽ là nhìn trúng tôi rồi...

Nói xong, nàng hữu ý vô tình liếc tiểu Thúy một cái.

Thân hình tiểu Thúy chấn động, lặng yên rời khỏi phòng.

Long Vũ cũng không lên tiếng, vận chuyển Thiên Nhân xem thử, tại dưới khuôn mặt xinh đẹp của Mỹ Diễm, hắn thấy được một gương mặt oán hận của một con hổ ly.

Nói cách khác, nàng là một con yêu hồ.

Thậm chí có thể chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ đã nô dịch ông chú Long Thiên Trạch của hắn.

Nghĩ vậy, trong lòng Long Vũ vừa khẩn trương, vừa tức giận. Nhưng hắn phải kiệt lực khống chế tâm tình của mình. Chính là hắn không rõ địa vị Cửu Vĩ Thiên Hồ tại Hoan Hỉ lâu, Bách Hoa hội cao cao tại thượng, tại sao lại tự mình đến phòng một khách nhân là hắn mà nói chuyện phiếm, thậm chí còn tỏ ra hảo cảm.

Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

Trong đầu Long Vũ không ngừng hiện lên sự nghi ngờ.

Sự tình hình như càng ngày càng phức tạp.

Lặng lẽ đóng Thiên Nhân, Long Vũ âm thầm thở ra một hơi, nói:

- Mỹ Diễm, cô gọi Tiểu Thúy vào đi, tôi muốn sớm nghỉ ngơi một chút... Tôi hy vọng mấy ngày nay cô đừng tới quấy rầy tôi. Nói thật, tôi rất hài lòng với sự phục vụ của tiểu Thúy.

:wow:

biglove

159. Chương 19: Hắc Minh Cùng Cửu Vĩ Thiên Hồ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 19: Hắc Minh cùng Cửu Vĩ Thiên Hồ

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Mỹ Diễm nghe vậy, sửng sốt một chút. Nàng khó có thể tưởng tượng được có người muốn tiểu Thúy lại không cần nàng.

Thân thể Mỹ Diễm khẽ lắc lư, thoáng do dự một chút nói:

- Tiểu Thúy không phải là xử nữ, tôi sợ tiếp đón không chu toàn, tương lai sẽ bị Nhị gia cùng gia tộc Đoàn Mộc trách tội.

Nói xong những lời này, trong đôi mắt cô gái hiện nên vẻ giảo hoạt cùng buồn bực.

Hiển nhiên, nàng buồn bực bởi vì Long Vũ không biết xem hàng.

Giảo hoạt của cô gái không tránh được ánh mắt của Long Vũ, hần cười nói:

- Không sao, dù sao tôi cũng đã lựa chọn.

- Ha ha...

Mỹ Diễm bị lời nói của Long Vũ chọc cười:

- Công tử, kỳ thực tôi cũng hơn cô ta, nhưng kinh nghiệm của em vô cùng phong phú. Đêm nay, tôi đảm bảo cho công tử hưởng thụ tư vị hoan ái chân chính.

Đúng là thanh lâu, chuyện như vậy cũng có thể nói rõ ràng.

Chung quy Long Vũ cảm thấy cô gái này cũng không có ý tốt. Tóm lại, tiểu Thúy vẫn là số một:

- Mỹ Diễm, đêm nay tôi chỉ muốn tiểu Thúy. Tôi cảm thấy cô ấy thích hợp với tôi hơn.

Khóe mắt Mỹ Diễm hiện lên chút dị sắc, trên khuôn mặt vẫn tươi cười:

- Một khi đã như vậy, em cũng không miễn cưỡng.

Mỹ Diễm cũng không dây dưa nhiều, chuẩn bị rời đi.

Một lúc sau, Mỹ Diễm thở dài:

- Công tử, đêm nay nếu anh không hài lòng tiểu Thúy, đêm mai tôi sẽ đem thân đền bù tổn thất.

- Cũng được.

Long Vũ nhàn nhạt trả lời.

Sau đó hần tự mở cửa phòng đưa Mỹ Diễm ra ngoài. Ở trong phòng đóng cửa lại, hần nghe tiếng Mỹ Diễm truyền đến:

- Nơi này tuy rằng vui vẻ, nhưng không phải là tất cả. Công tử nên hãy cẩn thận.

Long Vũ mở cửa phòng, nhưng không thấy bóng dáng Mỹ Diễm. Trong lúc hần đang suy nghĩ mấy câu nói vừa rồi, tự nhiên tiểu Thúy đã xuất hiện bên người hần.

.....
.....

Buổi chiều muộn, một bóng người xuyên qua Hoan Hỉ lâu, xem ra nàng đối với nơi này rất quen thuộc. Vài phút sau, thân ảnh người nọ liền đi sâu vào U Viên bên trong Hoan Hỉ lâu.

U Viên chính là cấm địa của Hoan Hỉ lâu, nghe nói từng có năm trăm đệ tử Hoan Hỉ lâu chết thảm trong đó, sau khi chết âm hồn các đệ tử không tiêu tan. Sau đó Hoa Vô Danh hội trưởng Bách Hoa Hội thi triển thần thông tạo ra một U Viên cách biệt với bên ngoài, làm cho các âm hồn không tiêu tan có nơi cư trú.

Chẳng qua U Viên trước nay chỉ có hội trưởng có thể tiến vào, người ngoài căn bản không có khả năng. Cho dù thực lực mạnh mẽ thế nào, nếu tiến vào cũng bị năm trăm âm hồn cắn xé.

Nhưng mà người này tiến vào không có một chút trở ngại.

- Tới đây.

Bóng người vừa tiến vào U Viên, liền nghe một giọng nói của người đàn ông vang lên:

- Mỹ Diễm phụ nhân, cô thật thủ tín. Lúc này mới là buổi trưa, vật của tôi muốn cô đã mang tới chưa?
- Không có.

Bóng người lên tiếng, là giọng nói của phụ nữ:

- Tiểu tử kia rất cảnh giác, hẳn kiên trì không cho tôi hầu hạ, vì vậy tôi không có cơ hội xuống tay.
- Hừ.

Giọng nam có chút khinh thường:

- Là do cô cố ý sao? Với thủ đoạn của cô, không có lý do không đối phó được với một người chỉ có cảnh giới màu tím. Một người ngay cả tu vi tam đỉnh cũng không đạt tới.
- Bên người cậu ta có cao nhân, hơn nữa là khách quý của Nhị gia, gia tộc Đoan Mộc. Chẳng lẽ ông muốn tôi công khai ra tay sao?

Bóng người chậm rãi đi tới, tháo áo choàng trên đầu nói:

- Hắc Minh, đủ rồi, đừng dùng cái giọng đó nói chuyện với tôi. Tôi với ông chỉ là quan hệ hợp tác, dựa vào cái gì mà dùng giọng đó nói chuyện với tôi. Ông phải biết rằng quan hệ của tôi với hội trưởng Bách Hoa Hội là gì. Tuy rằng ông ta đã chết, nhưng thế lực của tôi vẫn không thể khinh thường. Hơn nữa tôi là người nắm giữ tình báo và thu nhập của Bách Hoa hội. Không bao lâu nữa tôi có thể trở thành hội trưởng mới của Bách Hoa hội.
- Đó là chuyện của cô, tôi không quan tâm, vào bên trong nói chuyện...

Mỹ Diễm nghe vậy, chậm rãi tiến vào bên trong đại sảnh.

Bên trong đại sảnh là một người mang vẻ mặt lạnh lẽo, một người đàn ông khuôn mặt tái nhợt nhìn chằm chằm Mỹ Diễm. Nếu Long Vũ ở đây, nhất định có thể nhận ra, người này chính là Hắc Minh, phản đồ của Huyền Môn.

Sau khi ngồi xuống, Mỹ Diễm nhíu mày nói:

- Hắc Minh, ông phải giúp tôi ngồi lên vị trí hội trưởng. Nếu không, tôi rất khó có thể tiếp tục giúp ông.
- Cô đang uy hiếp tôi?

Khóe miệng Hắc Minh lạnh lùng cười:

- Mỹ Diễm, gan cô cũng thật lớn. Cô cũng biết, cho dù là Phách Vương hội trưởng Cửu Đỉnh hội cũng không dám nói với tôi như thế.
- Thế thì sao?

Mỹ Diễm không chút e ngại:

- Tôi và ông có quan hệ hợp tác ngang hàng. Ông lớn tiếng với tôi, tôi cũng có thể làm như vậy. Hắc Minh, đừng tưởng rằng phụ nữ thì dễ khi dễ. Nếu làm cho tôi tức giận, hồ tộc cũng sẽ không thờ ơ...
- Tốt lắm.

Hắc Minh cười nói:

- Tôi rất thích phong cách làm việc của cô, so với Phách Vương kia thì cô hơn xa. Nếu cô chính thức nắm giữ Bách Hoa hội từ đầu năm, tôi nghĩ cũng không đến nỗi thế này.
- Hiện tại cũng không trễ.

Sắc mặt Mỹ Diễm dịu đi một chút nói:

- Chỉ cần ông hỗ trợ tôi, Bách Hoa hội không những bị tiêu diệt, ngược lại còn có thể phát dương quang đại. Đến lúc đó, tôi và ông vĩnh viễn là minh hữu.

- Phải không?

Hắc Minh đột nhiên nói:

- Lời nói của phụ nữ không đáng tin, nhất là hồ tặc các cô, nói dối hết lần này tới lần khác. Chẳng qua tôi cũng không sợ. Nếu cô muốn lợi dụng tôi, mà không làm việc cho tôi, tôi cũng có biện pháp thu thập cô. Không cần hoài nghi lời tôi nói, tôi tuyệt đối có năng lực như vậy.

Trong lúc nói chuyện, đôi con ngươi Hắc Minh chợt lạnh lẽo. Mỹ Diễm hơi kinh hãi.

Tình huống như vậy chưa từng xảy ra trong quá khứ.

Đương nhiên, việc này chứng minh một vấn đề, tu vi của Hắc Minh sâu không tả được.

- Mỹ Diễm, cô còn có yêu cầu gì?

- Nói đi.

Hắc Minh thu hồi khí thế, chủ động hỏi.

- Tôi muốn ông làm cho Phách Vương từ bỏ thân tóm Bách Hoa hội của tôi.

Mỹ Diễm nói.

- Việc này không vấn đề. Chẳng qua trước tiên cô phải giúp ta một việc.

Hắc Minh trầm giọng nói:

- Đầu tiên phải tìm cho tôi thằng nhóc kia.

- Ông có hứng thú với cậu ta?

Mỹ Diễm quả nhiên thông minh.

- Không sai.

Hắc Minh bất động thanh sắc nói:

- Tại thế giới sự thật, hắn làm hỏng chuyện tốt của tôi, ngay cả trợ thủ ma hồ ta phái đi cũng chết thảm dưới tay của hắn. Cừu bất động đái thiên này, tôi phải tự tay đâm chết thằng nhóc đó, giải quyết mối hận trong lòng của tôi.

- Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mỹ Diễm không chút khách khí nói:

- Tôi không tin lời của ông, ông tìm cậu ta không phải chỉ đơn giản như vậy. Nếu tôi đoán không sai, ông muốn lấy vật gì đó trên người cậu ta, đúng không?

- Tùy cô nghĩ. Việc này cô cũng không cần biết.

Hắc Minh nói:

- Đây là một giao dịch, tôi hi vọng cô không nên chậm trễ.

- Tại sao ông không tự tay thực hiện.

Mỹ Diễm hỏi.

- Óc cô là đậu phụ à? Biết rồi còn hỏi.

Hắc Minh nói:

Cô cũng quên rồi à? Bên người cậu ta có cao nhân. Cô gái đó lai lịch không rõ, thân phận thần bí, tu vi ra sao tôi cũng không thể đoán được. Nhưng mỗi khi tôi tiếp cận cậu ta đều bị cảnh cáo. Rốt cuộc tôi cũng không biết cô ta là ai.

- Có lẽ cô ta cũng giống như ông, muốn lấy cái gì đó từ trên người cậu ta.

Mỹ Diễm đoán mò.

- Tôi không biết.

Hắc Minh nói:

- Nếu cô ta muốn lấy vật đó, đã sớm động thủ, cần gì phải chờ tới bây giờ. Tóm lại cô phải cẩn thận.

- Ha ha. Ông cũng có lúc quan tâm đến người khác.

Mỹ Diễm phong tình vạn chủng khẽ nói.

Hắc Minh nhú mày nói:

- Đừng ở trước mặt tôi phong tao. Đối với tôi chẳng có gì thú vị.

- Ha ha, ông sợ không kiềm chế nổi sao? Hay là sợ bị tôi hút sạch....

Mỹ Diễm không ngừng cười duyên.

- Thật không?

Khóe miệng Hắc Minh cười cười:

- Bồn tọa đang tu luyện Âm Dương Hư Không Đạo, nếu cô muốn hoan ái với tôi, tôi sẽ không cự tuyệt.

- Âm Dương Hư Không Đạo?

Mỹ Diễm biến sắc:

- Là công pháp đứng thứ ba trong thập đại tà ác công pháp tại Huyền Cảnh. Hắc Minh, rốt cuộc ông là ai, vì sao ông có thể tu luyện công pháp như thế?

- Lai lịch của tôi cô không cần quan tâm. Chỉ biết tương lai trên trời dưới đất, duy ngô độc tôn.

Khi nói chuyện, quanh thân Hắc Minh phát ra một khí thế cường đại.

Trong lòng Mỹ Diễm cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, chẳng qua nàng cũng không phải người bình thường, hung tợn nói:

- Hắc Minh, ông chú ý đến thái độ một chút. Ít nhất bây giờ ông chưa hẳn là quân lâm thiên hạ. Hơn nữa tôi thiện ý nhắc lại ông một câu. Tại Huyền Cảnh này, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa mới là chúa tể chân chính. Ông chẳng qua cũng chỉ là....

- Tự coi nhẹ mình.

Hắc Minh cười lạnh một tiếng:

- Mỹ Diễm, uống công cô là Cửu Vĩ Thiên Hồ có trí tuệ siêu đỉnh, chẳng lẽ cô không cảm cảm nhận chút gì sao? Cô cho là năm lệnh chủ Phương Thiên Địa còn tồn tại sao?

Lời vừa nói ra, sắc mặt Mỹ Diễm đột nhiên biến sắc:

- Ý của ông là, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đã không còn tồn tại. Việc này sao có thể. Theo truyền thuyết, mấy trăm vạn năm nay, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đều quản hạt Huyền Cảnh. Nếu bọn họ không còn tồn tại, Huyền Cảnh tại sao còn tồn tại?

- Đúng vậy, đây mới là vấn đề.

Hắc Minh lạnh lùng cười:

- Cô cẩn thận ngẫm lại, mấy trăm năm qua, có xuất hiện tin tức nào của năm lệnh chủ Phương Thiên Địa. Hơn nữa, trật tự tại Huyền Cảnh cũng thay đổi thất thường, không thể so với trước kia. Mưa bão thất thường, đại loạn triền miên. Nếu cô thực sự là một người thông minh, phải nắm chắc cơ hội này, hoàn thành nghiệp lớn.

Mỹ Diễm nghe vậy, không đáp lại, chỉ lặng yên suy ngẫm.

Không thể phủ nhận, lời của Hắc Minh cũng rất có đạo lý. Mấy trăm năm nay trật tự tại Huyền Cảnh không thể so với trước kia, có cảm giác đại loạn sắp bùng xuống. Hơn nữa, trong vòng hơn trăm năm nay, không hề có tin tức của năm lệnh chủ Phương Thiên Địa.

Mỹ Diễm tuy chỉ là một phụ nữ, nhưng thủ đoạn cũng không kém so với nam nhân. Thậm chí còn vượt xa. Đồng thời, dã tâm của nàng cũng không nhỏ.

Ban đầu, nàng chẳng qua cũng chỉ là tình nhân của Hoa Vô Danh.

Bây giờ, Hoa Vô Danh đã chết, nàng liền thi triển thủ đoạn thâm độc Bách Hoa Hội vào trong tay.

Tất nhiên, lựa chọn của nàng là hội trưởng Bách Hoa Hội.

Theo nàng, đây đã là một lý tưởng rất lớn.

Hôm nay nghe Hắc Minh nói, dã tâm của nàng không thể kiềm chế tiếp tục bành trướng lớn hơn.

Đương nhiên, tất cả việc này nàng phải kết hợp với Hắc Minh.

Nói cách khác, không có Hắc Minh, nàng không thể sinh ra dã tâm lớn như vậy.

- Thế nào? Động tâm?

Hắc Minh hỏi một câu đúng thời điểm.

- Tôi hỏi trước ông một câu, ông cũng đã nói với Phách Vương như vậy?

Mỹ Diễm lạnh lùng cười một tiếng:

- Chưa biết chừng, ông cũng nói lời như vậy hợp tác với hắc phục vụ cho mình?

- Cô sai lầm rồi.

Hắc Minh nói:

- Cho dù Hắc Minh tôi là một tiểu nhân, nhưng cũng muốn nói sự thật với cô. Tôi đã nói với Phách Vương như vậy, đáng tiếc tên đó cả ngày chỉ có ăn chơi hưởng thụ, căn bản không có chút tiến thủ. Người như vậy làm sao có thể làm được đại sự.

- Ý của ông là, ông thực sự thất vọng với Phách Vương?

Mỹ Diễm tiếp tục đề dài.

- Đúng vậy...

Hắc Minh cười nói:

- Tôi quan sát cô cũng đã lâu rồi. Tuy thực lực của cô không bằng một nửa Phách Vương, nhưng cô có tiềm lực hơn hẳn. Chính là người Hắc Minh này cần dùng làm đại sự. Không cần thời gian bao lâu, chỉ cần cô cố gắng, tương lai Bách Hoa Hội đoạt lấy Cửu Định Hội, cùng Huyết Sách, U Minh nổi danh. Đương nhiên, đối với tôi cái đó không tính là cái gì. Trong tương lai, ít nhất cô có thể trở thành bá chủ mới của dục giới.

Mỹ Diễm dường như bị khí thế của Hắc Minh làm cho mê mẩn.

Trong lúc đó, ánh mắt nàng cũng nổi lên một tia khí phách:

- Hắc Minh, không quản lời nói của ông có thực sự hay không. Tóm lại Mỹ Diễm tôi sẽ cố gắng hết sức...

- Vận mệnh của mình phải tự tay mình nắm giữ.

Mỹ Diễm nói:

- Tôi muốn nói với ông rằng, tôi với ông là hợp tác, chứ không phải là hạ nhân của ông. Chúng ta ngang hàng hợp tác, ông có đáp ứng hay không?

- Không vấn đề gì.

Hắc Minh cười nói:

- Tôi thích hợp tác cùng với một người thông minh. Chỉ cần cô đủ thông minh, cho dù cô là chủ nhân của tôi, tôi cũng không có ý kiến.

Lời vừa nói ra, Mỹ Diễm gật đầu:

- Tôi thích thái độ của ông như vậy.

- Việc này không nên chậm trễ... Mỹ Diễm, cô trước tiên tóm gọn cho tôi thẳng nhóc kia, tôi chờ cô ba ngày. Nếu trong vòng ba ngày, cô không giải quyết được việc này. Nếu ngay cả việc này cô làm cũng không xong, tôi cần phải xem lại quan hệ hợp tác của chúng ta.

Hắc Minh không kiên nhẫn phát tay.

- Hừ...

Mỹ Diễm hừ lạnh một tiếng, lắc mông rời đi.

Ra đến cửa, nàng quay đầu lại hỏi:

- Ông nghĩ năm lệnh chủ Phương Thiên Địa tốt cùng xảy ra chuyện gì?

- Tiên cảnh.

Hắc Minh nhàn nhạt trả lời một câu.

.....
.....

- Chủ nhân, mạng lưới internet đã được tạo thành, hiện tại anh có thể nói chuyện cùng Mã Hiểu Mai. Chẳng qua, việc trước tiên anh phải giải quyết vấn đề của tiểu Thúy.

La Lâm nói.

- Cảm ơn em.

Long Vũ nhếch miệng cười nói:

- Tiểu Thúy, lên trên giường, nằm úp sấp xuống...

Tiểu Thúy nghe vậy, đôi mắt hiện lên sự vui mừng. Trong đầu nàng nghĩ, khách nhân yêu cầu như vậy, hoàn toàn là vì hoan ái. Mà việc này, đúng là mục đích của nàng.

Khóe miệng Long Vũ hiện lên một nụ cười xấu xa, lập tức hướng tới phía tiểu Thúy.

- Á.

Một tiếng kêu đau đớn, Long Vũ đã chế trụ tiểu Thúy, đánh lên huyết đạo của nàng. Sau hai mươi bốn giờ, nàng sẽ không tỉnh lại được, ngoại trừ việc Long Vũ giải khai huyết đạo cho nàng.

Tại phòng Mã Hiểu Mai, cô gái đang hầu hạ nàng tên là tiểu Hồng, bản thể là một con báo, năng lực siêu cường. Ngay khi vừa tiến vào trong phòng, cô nàng đã muốn cùng Mã Hiểu Mai hoan ái. Sau khi bị Mã Hiểu Mai một đạp đánh bay, nàng cảm thấy cô khách này cũng không biết phải chiều thế nào.

Suy nghĩ một lúc, nàng từ trong ngăn tủ lấy ra một ít dụng cụ tình thú.

Vừa này người đàn ông tiếp khách nói, mấy thứ này đều là hàng mới. Thiên kỳ bách quái, vừa nhìn đã làm cho người ta đỏ mặt.

- Tiểu nương tử, cô thích đàn ông hay là đàn bà?

Tiểu Hồng liếm liếm đầu lưỡi màu đỏ tươi, ánh mắt mê ly hỏi.

- Ghê tởm.

Mã Hiểu Mai nổi da gà.

- Cút ngay...

Vừa lúc tiểu Hồng cởi bỏ quần lụa mỏng, bỏ cái vật nhìn giống như thật tới lưng áo, Mã Hiểu Mai cuối cùng cũng không chịu được nữa. Nàng phẫn nộ, vung tay tung ra một trận phù chú, vây quanh tiểu Hồng.

Tiểu Hồng ảnh hưởng của phù chú, lập tức hôn mê.

Ngay lúc này, bé Iphone 5 mới mua vài ngày của Mã Hiểu Mai reo lên.

- Sao lại thế này?

Mã Hiểu Mai rất ngạc nhiên, nàng thật sự không thể tưởng tượng được tại sao điện thoại lại có thể dùng được tại Huyền Cảnh, thật sự là quá trâu bò.

Sau khi xem ai gọi đến, Mã Hiểu Mai không hề do dự, lập tức trả lời:

- Anh Vũ, là anh sao? Thực sự là anh à? Làm cách nào anh có thể đánh thông được điện thoại?

- Bên cạnh cô có người khác không?

Long Vũ hạ giọng nói:

- Giải quyết hết đi rồi chúng ta nói chuyện.

- Tiện nhân kia đã bị em phong ấn.

Mã Hiểu Mai vội vàng nói:

- Chúng ta phải làm cái gì bây giờ?

- Cô giả bộ người đó, đi tới phòng chị Phượng, tôi muốn nói chuyện với hai người.

Long Vũ nói:

- Tôi phát hiện ra một sự việc trọng đại.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, liền tắt di động, hít sâu một hơi, lột đồ tiểu Hồng mặc vào. Sau đó nàng phát tay làm cho tiểu Hồng biến mất. Sau đó đi qua tiến vào phòng Kim Phượng.

- Hề hề.

Kim Phượng thấy Mã Hiểu Mai như vậy, ôm bụng cười:

- Là chủ ý của tiểu Vũ à?

- Tại sao chị biết?

Mã Hiểu Mai có chút kinh ngạc.

- Ha ha, vừa thấy là biết đây là phong cách của tiểu Vũ. Đúng rồi, cô gái đi cùng chị....

Kim Phượng nghiêng ngả vừa cười vừa nói:

- Tên là tiểu Lục, đã bị chị phong ấn...

- Của em cũng vậy.

Ngừng một chút, Kim Phượng hỏi:

- Tiểu Vũ làm thế nào có thể liên lạc được với em?

- Hạnh phúc một ngày sẽ đến anh vững tin vào điều ấy, vì bên em rất ấm áp đôi vòng tay này...(Nhạc chuông điện thoại)

Mã Hiểu Mai đang chuẩn bị giải thích, chợt nghe điện thoại vang lên. Không nghi ngờ, tín hiệu tại Huyền Cảnh này chỉ có Long Vũ. Sau khi bấm loa ngoài điện thoại, tiếng Long Vũ vang lên:

- Chị Phượng, Hiểu Mai, hai người cùng một chỗ sao?

- Đúng vậy.

Hai nàng đồng thời trả lời. Nhưng trong đôi mắt Kim Phượng vô cùng ngạc nhiên. Trên thực tế, Hiểu Mai cũng có nghi vấn như vậy.

- Tôi thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Long Vũ đem sự tình gặp Mỹ Diễm kể cho hai người.

Sau đó, Long Vũ hỏi:

- Chị Phượng, em cảm thấy sự việc có chút không thích hợp. Em cảm thấy Mỹ Diễm dường như biết em là ai. Chị xem Mỹ Diễm có phải là người của Hắc Minh hay không?

:wow:

biglove

160. Chương 20: Ghen

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 20: Ghen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Về chuyện Hắc Minh, Long Vũ cũng đã nói qua với Kim Phượng. Đối với Hắc Minh, nàng đã coi hấn là địch nhân. Bởi vì những người nào có ước mơ sở hữu lệnh bài Phượng Hoàng, đều là địch nhân của nàng.

- Không có khả năng.

Kim Phượng trầm tư nói:

- Cửu Vĩ Thiên Hồ chính là nữ vương của hồ tộc. Lấy cá tính cùng thủ đoạn, tu vi của nàng, tuyệt đối không có khả năng làm hạ nhân của người khác. Tiểu Vũ, nếu suy đoán của em là đúng, thì chị nghĩ Cửu Vĩ Thiên Hồ cùng Hắc Minh có quan hệ hợp tác...

Mã Hiểu Mai nhíu mày nói:

- Nói như vậy, việc cứu người của chúng ta càng phiền toái.

- Đúng là như thế.

Kim Phượng nói:

- Tiểu Vũ, nếu gặp lại Cửu Vĩ Thiên Hồ, em nhất định phải bình tĩnh đối phó. Em có thể từ trên người cô ta điều tra ra chú Long Thiên Trạch của em đang ở chỗ nào.

- Em biết... Nhưng bây giờ em phải làm cái gì?

Long Vũ có chút khó xử. Ở cái nơi hoan lạc này, lo cho thân mình cũng là rất khó rồi.

- Hiểu Mai là bạn gái của em... Vấn đề này em có thể hỏi cô ấy.

Kim Phượng cười nói.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, đỏ mặt, lạnh lùng nói vào điện thoại:

- Anh muốn làm gì thì mặc xác anh. Cho dù anh có bị hít khô em cũng không quản.

- Ha ha...

Kim Phụng cười nói:

- Tiểu Vũ, em nghe rõ chưa. Hiểu Mai đang ghen tị đó, em cần phải kiềm chế một chút. Đúng rồi, chị muốn biết, tại sao em lại có thể làm được như vậy?

- Cái gì?

Long Vũ hỏi.

- Em cũng biết chị đang hỏi cái gì?

Kim Phụng nói:

- Chị rất ngạc nhiên, ở hoàn cảnh như vậy, em có thể chuyển được mạng lưới di động. Theo chị được biết, chỗ này cũng không có thiết bị phát sóng.

- Chị Phụng. Tại sao cả mấy vấn đề thế này chị cũng muốn biết?

Long Vũ tò mò hỏi.

Kim Phụng thần nhiên nói:

- Việc này có gì lạ đâu. Vì để hiểu rõ về em hơn, chị cũng muốn tới thế giới sự thật.

Nói tới đây, Kim Phụng đột nhiên hỏi:

- Tiểu Vũ, sau khi cứu được chú Long Thiên Trạch của em. Em có thể dẫn chị tới thế giới sự thật nhìn xem một chút được không?

- Đương nhiên có thể.

Đối với yêu cầu này của Kim Phụng, Long Vũ không có lý do gì để cự tuyệt. Cẩn thận suy nghĩ một chút, từ khi tiến vào Huyền Cảnh, Kim Phụng trợ giúp hắn rất nhiều. Ngay cả lúc này, người ta cũng vô tư trợ giúp mình. Đừng nói là cái việc con con này, cho dù là đỡ xuống một cánh tay, tháo một cái chân hắn cũng tuyệt đối không nhú mảy.

Đương nhiên, mấy cái yêu cầu đó, Kim Phụng sẽ không bao giờ đưa ra.

- Một lời đã định.

Kim Phụng nói.

Ngừng một chút, Kim Phụng dặn dò:

- Tiểu Vũ, mấy ngày nay em phải cẩn thận nếu muốn gần gũi gái gú, còn việc khác em không cần lo lắng. Có chị bên cạnh, không ai dám trực tiếp động thủ. Hơn nữa, trong tay chúng ta còn có Huyền Thiết Kiếm của Nhị gia.

- Vâng, em đã biết. Nhưng Nhị gia kia làm cái gì?

Long Vũ tò mò hỏi.

- Kỳ thực chị cũng không biết Nhị gia làm cái gì. Nhưng mà chị biết ông ta từng báỉ kiến qua năm lệnh chủ Phương Thiên Địa. Nghe nói cả Huyền Cảnh cũng chỉ có ông ta có được vinh dự như vậy.

Kim Phụng nói.

- Ông ta lợi hại như vậy? Hay là cáo mượn oai hùm?

Long Vũ hỏi.

- Không biết.

Kim Phụng suy nghĩ một chút nói:

- Có một truyền thuyết tại vực giới, ngàn năm trước, mười đại sát thủ đạt tu vi cửu đỉnh của hắc đạo vực giới cùng nhau vây công. Cuối cùng chỉ có Nhị gia còn sống, mà mười cửu đỉnh sát thủ kia không thấy bóng

dáng. Đúng rồi, tại chỗ luận võ của bọn họ, bỏ lại một thanh Huyền Thiết Kiếm, lại có một phong thư nói rõ đây là tín vật của ông ta. Từ thời điểm đó, truyền thuyết về Nhị gia tại Huyền Cảnh đã hóa thần.

Long Vũ nghe vậy, hít sâu một hơi. Thực lực của Nhị gia quả nhiên rất mạnh, mười sát thủ tu vi cửu đỉnh là thực lực mạnh mẽ cỡ nào.

Hắn từng nói chuyện phiếm với Mã Chính Phong.

Nghe nói Mã Chính Phong ở Huyền Cảnh mấy chục năm cũng đã từng gặp qua cao thủ tu vi cửu đỉnh.

Nói cách khác, cao thủ tu vi cửu đỉnh tại Huyền Cảnh giống như lông phượng sừng lân.

Điều này có nghĩa là cao thủ tu vi cửu đỉnh cường đại thế nào.

Nhưng mà Nhị gia một mình đấu với mười đại sát thủ cửu đỉnh.

Chỉ có ba từ để hình dung. Quá biến thái.

Long Vũ cảm khái một tiếng nói:

- Chị Phượng, có chị làm hậu thuẫn của em, em không có gì phải lo lắng. Em sẽ tùy cơ ứng biến.
 - Đúng rồi, em cũng chưa nói cho chị biết, làm thế nào em có thể liên lạc được với Hiểu Mai qua điện thoại?
- Kim Phượng nhắc lại.

- Hắc hắc...

Long Vũ cười một tiếng nói:

- Chị Phượng, sau này em sẽ chậm rãi giải thích cho chị...
- Ừ...

Tuy Kim Phượng tò mò, nhưng không có quá cưỡng cầu. Thực tế, trên người Long Vũ có quá nhiều bí mật. Còn nhiều thời gian.

Kim Phượng trầm tư một chút nói:

- Tiểu Vũ, lần trước em nói Hắc Minh chính là đệ tử của Huyền Môn tại thế giới sự thật? Nhưng chị cảm thấy việc này không có khả năng. Tuy chị không hiểu quá rõ về Huyền Môn, nhưng chị không biết rằng Huyền Môn lại có một cao thủ giống như Hắc Minh. Chị từng âm thầm theo dõi hắn ta một lần, thấy hắn cùng Cửu Đỉnh Hội có qua lại. Hơn nữa, tân hội trưởng Phách Vương của Cửu Đỉnh Hội đối với hắn rất cung kính.
- Chị Phượng.

Ý tứ của Long Vũ Kim Phượng hiểu rõ. Nói khó nghe hơn một chút, đó nàng nàng khinh thường người tu đạo tại thế giới sự thật. Tuy rằng tu vi của Kim Phượng sau không lường được, nhưng Long Vũ không cho rằng tại thế giới sự thật không có người như vậy. Tạm thời không nhắc đến Hắc Minh, thân phận lão già này còn không rõ ràng. Nhưng mà Bạch Mi đạo nhân chính là đệ tử của Huyền Môn, tu vi của ông ta thì khỏi bàn.

Bạch Mi đạo nhân chính là tiền bối của Huyền Môn, điểm này không chút nghi ngờ.

Mặc dù thời điểm ở động Vô Tình trên Thái Huyền Sơn, Long Vũ không có tận mắt thấy Bạch Mi đạo nhân cùng Hắc Minh giao đấu. Nhưng có thể suy đoán, Bạch Mi không thể yếu hơn Hắc Minh.

Bởi vậy có thể thấy được, thế giới sự thật cũng có người mạnh.

Suy nghĩ vậy, Long Vũ nói:

- Chị Phượng, chị nên biết không có cái gì là tuyệt đối. Thế giới thật sự cũng là tàng long ngọa hổ, ít nhất Bạch Mi đạo nhân của Huyền Môn có thể đánh bại được với Hắc Minh.
- Vậy à?

Kim Phụng đột nhiên nhớ tới một câu, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Có thể lời Long Vũ nói là sự thật.

- Gió thổi mưa giông, trước cơn bão....

Sau khi tắt điện thoại, Kim Phụng chậm rãi nhìn ra cửa sổ, thấy từng cơn gió thổi rung rinh cành cây. Giữa bầu trời tối tăm, trong đầu nàng hiện lên câu nói.

.....

.....

Ban đêm, lại một bóng đen xuất hiện tại U Viên.

- Chủ nhân, người gọi tôi đến đây, là có chuyện gì phân phó?

Thanh âm người này trầm thấp, vô cùng tôn kính đối với Hắc Minh.

Trong đại sảnh, Hắc Minh thấp giọng nói:

- Vào bên trong nói chuyện.

Đợi cho thân ảnh vào bên trong, Hắc Minh nói:

- Kinh Hồng, người cũng đã biết, ma hồ đã chết.

- Thuộc hạ đã biết.

Kinh Hồng cắn môi nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ xin vì ma hồ báo thù. Ma hồ cùng thuộc hạ có tam thế chi ước. Hôm nay nàng đã chết, thuộc hạ vốn nên đi theo nàng. Nhưng mà ân huệ của chủ nhân, thuộc hạ vẫn chưa báo đáp, nên chưa thể chết. Nhưng Kinh Hồng không thể không báo thù, cho dù còn chút hơi tàn cũng phải cố hết sức, mong chủ nhân thanh toán.

- Ha ha...

Hắc Minh cười nói:

- Có tình có nghĩa, quả nhiên không uống công ta bồi dưỡng. Kinh Hồng, lần này gọi người đến chính là muốn người đi báo thù.

- Cảm ơn chủ nhân.

Về mặt Kinh Hồng cảm kích, quỳ xuống tạ ơn.

- Đứng lên đi.

Hắc Minh nói:

- Sự việc cũng không giống như người suy nghĩ. Cái mà ta gọi là báo thù không phải là để cho người rút đao giết người. Ta chỉ muốn người thay thế công việc của ma hồ, kế thừa việc dang dở của nàng, làm việc cho ta tại thế giới sự thật. Người có bằng lòng hay không?

- Theo ý chủ nhân.

Kinh Hồng không chút do dự, gật đầu đáp ứng.

- Tốt lắm.

Hắc Minh hiển nhiên rất vừa lòng thái độ của Kinh Hồng, hẳn dừng một chút nói:

- Người lại gần đây, ta có chuyện muốn nói với người.

Kinh Hồng nghe vậy, vội vàng tới gần khom người nghe chủ nhân dạy bảo.

Ước chừng một giờ, Hắc Minh mới đem sự việc giao phó xong.

Cả quá trình, lòng mày Kinh Hồng không ngừng nhú lại, hẳn cố gắng nhớ kỹ những lời Hắc Minh chỉ đạo.

Mà trong lúc đó, tư thế của hắn không chút thay đổi, cả thân hình luôn luôn giữ nguyên tư thế.

Sau khi xong việc, Hắc Minh nói:

- Đây là hai quyển trục xuyên qua không gian, đủ cho người sử dụng. Nhớ kỹ, nếu ta không gọi về, người không được chủ động phản hồi Huyền Cảnh.

- Chủ nhân yên tâm.

Kinh Hồng quỳ xuống đất, nghiêm mặt thề:

- Nhiệm vụ chủ nhân giao phó, thuộc hạ đã nhớ kỹ. Tại thế giới sự thật tôi nhất định phải tạo một sự nghiệp lớn mạnh, tôi cũng sẽ lưu tâm thăng nhóc Long Vũ kia.

- Được rồi, chỗ này tai vách mạch rừng, chuyện này người cần nhớ kỹ là được.

Không đợi Kinh Hồng nói hết lời, Hắc Minh cắt ngang lời nói của hắn.

Kinh Hồng lập tức không nói gì nữa.

- Được rồi, người đi đi.

Hắc Minh nói.

.....
.....

Buổi sáng sớm, tại cửa phòng Long Vũ nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân. Sau khi Long Vũ mở cửa phòng, chỉ thấy một cô gái yếu điệu chậm rãi đi tới, đôi mắt chăm chú nhìn Long Vũ. Người còn chưa tới, một mùi hương hoa hồng đã bay tới trước mũi Long Vũ.

Không phải ai xa lạ, chính là Mỹ Diễm đã gặp ngày hôm qua.

Đương nhiên, Mỹ Diễm còn chưa biết Long Vũ đã phát hiện ra bản thể của nàng là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Trên thực tế, với tu vi của Mỹ Diễm, Thiên Nhân gà mờ của Long Vũ không thể nhìn thấu được. Nhưng bởi vì nàng khinh địch, quên thu liễm khí tức của mình.

Có câu nói, khôn ba năm dại một giờ.

Ngựa cũng có lúc bị mất móng.

Tóm lại một câu, tất cả những thứ rất ít khi xảy ra, đã ngồi trên đầu Mỹ Diễm.

Mỹ Diễm chậm rãi đi tới chỗ Long Vũ, thi lễ mỉm cười:

- Công tử tới qua nghỉ ngơi vui vẻ chứ?

- Rất tốt.

Long Vũ thấy thân hình Mỹ Diễm vô cùng mềm mại, mảnh khảnh, vô cùng hoàn mỹ. Làn da nàng trắng mịn trơn bóng, mặc váy dài màu trắng, trên cổ đeo trân châu trong suốt sáng loáng tất cả hòa quyện vào với nhau làm say đắm lòng người.

- Ha ha. Công tử, đừng trách tôi lắm miệng, anh là khách quý của Nhị gia, chúng tôi thế nào cũng không thể làm cho anh phật ý. Như vậy đi... Buổi tối hôm nay tôi sẽ đến hầu hạ công tử. Trước mặt công tử tôi không chút nói láo, công tử là người đầu tiên tôi hầu hạ....

Mỹ Diễm cười nói.

Trong lòng Long Vũ vội vàng mặc niệm Phổ Thiện Thanh Tâm Chú, trực tiếp loại bỏ câu dẫn của Mỹ Diễm.

- Công tử, đi thôi, ăn cơm cùng với tôi. Cơm nước xong xuôi tôi dẫn công tử đi tới sông bạc Hoan Hỉ lâu, bồi bổ thêm chút kiến thức.

Mỹ Diễm không có thi triển mị công, nhưng nàng phát huy nhuần nhuyễn phong tình vạn chủng của mình.

Mị lực của thiên hồ, người thường không thể so sánh.

Đáng tiếc, nàng không biết Long Vũ có Phổ Thiện Thanh Tâm Chú, hoàn toàn không chút ảnh hưởng.

- Xin lỗi, tôi chỉ muốn tiểu Thúy hầu hạ, tôi không có thói quen thay đổi người.

Long Vũ hắc hắc cười, ánh mắt liên tục đảo qua bộ ngực của Mỹ Diễm, hoàn toàn phơi bày cái vẻ mặt háu gái. Nhưng dù vậy, hắn vẫn trực tiếp cự tuyệt Mỹ Diễm. Mỹ Diễm nhú mày, sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

Ngây người một chút, Mỹ Diễm mỉm cười nói:

- Công tử nói giỡn với tôi sao? Mỹ Diễm thật không thể tượng tượng, trên đời lại có một nam nhân như vậy. Rõ ràng châu ngọc trước mặt, lại cố tình lựa chọn tảng đá nát vụn.

Người như vậy không phải là thằng ngốc, chột mắt mà là cố ý.

Với hiểu biết của Mỹ Diễm về Long Vũ, hắn tuyệt đối không phải là một thằng ngốc.

Vì vậy chỉ có trường hợp thứ hai, đó là hắn cố ý.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mỹ Diễm có chút thay đổi, trầm suy nghĩ:

- Hay là hắn ta đã biết.

Nhưng nghĩ lại một chút, Mỹ Diễm cảm giác khả năng không lớn.

Hợp tác giữa nàng cùng Hắc Minh hoàn toàn bí mật. Ngoại trừ nàng và Hắc Minh, cho dù tỷ muội hồ tộc, hoặc là người Bách Hoa Hội cũng không hề hay biết.

Như vậy, Mỹ Diễm liền loại bỏ suy nghĩ này.

Vì vậy trong lòng nàng nghĩ, đối với người này phải vô cùng cẩn thận.

- Ha ha...

Long Vũ đến gần một chút, ánh mắt từ trên cổ áo Mỹ Diễm nhìn xuống. Hai bầu vú quả thực rất tròn trịa, nhìn vào khe rãnh vô cùng mê người. Đặc biệt ở vị trí này, lúc nào cũng có thể lấy tay thò vào trong.

Đương nhiên, lúc này, Long Vũ không quên Phổ Thiện Thanh Tâm Chú.

Mỹ Diễm thực sự không thể lý giải. Theo như Hắc Minh nói về Long Vũ, tu vi của hắn chỉ có cảnh giới màu tím, tại Huyền Cảnh không đủ tam đỉnh.

Nhưng hiện tại, từ biểu hiện bên ngoài, người có tu vi ngũ đỉnh, lục đỉnh cũng không thể so sánh.

Nói cách khác, Long Vũ tạo cho Mỹ Diễm áp lực tâm lý.

- Mỹ Diễm, phiền cô tránh đi, tôi muốn tắm rửa, để cho tiểu Thúy hầu hạ tôi là được rồi.

Long Vũ thẳng thắn nói.

- Được.

Mỹ Diễm đáp lời, trong lòng nàng vô cùng hận tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vốn là một yêu thú trên núi, sau khi bị Mỹ Diễm bắt được dạy dỗ, sau này trở thành nha đầu của Hoan Hỉ Lâu. Cho đến bây giờ, nàng từng có kinh nghiệm mười năm tiếp khách. Ngoài ra với kinh nghiệm phong phú của nàng, Mỹ Diễm mới phải nàng tới hầu hạ Long Vũ. Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ, tiểu Thúy cư nhiên có thể mê hoặc được Long Vũ. Đúng vậy, đó chính là suy nghĩ của nàng lúc này.

.....
.....

Sau năm phút, Mỹ Diễm thu xếp cho Long Vũ một cái phòng tắm rộng lớn. Long Vũ xem qua, ít nhất gian phòng này có thể chứa được bốn đến năm người.

Nước ấm vừa phải, trên mặt nước trôi nổi hoa tươi, hương thơm tràn ngập. Thấy vậy, Long Vũ vô cùng vừa lòng.

- Mỹ Diễm, cô có thể tránh đi một chút được không?

Long Vũ cười cười:

- Nơi này có tiểu Thúy hầu hạ là được rồi.

Mỹ Diễm trừng mắt nhìn tiểu Thúy, xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, biến hóa trên khuôn mặt của Mỹ Diễm đều bị La Lâm ghi lại. Long Vũ dùng tinh thần liên hệ với La Lâm:

- Có phải là thẹn quá hóa giận?

- Không có.

La Lâm phân tích:

- Chủ nhân, theo phân tích của em, người Mỹ Diễm hận là tiểu Thúy, đồng thời càng tăng thêm hứng thú với anh.

- Ha ha.

Long Vũ đắc ý nở nụ cười:

- Đây chính là cái anh muốn.

- Công tử.

Tiểu Thúy nhẹ nhàng thở ra, đem cái ý nghĩ vớ vẩn của Long Vũ kéo về thực tại, thấp giọng nói:

- Công tử, để em giúp anh cởi áo.

Long Vũ sửng sốt một hồi, cười hắc hắc, sau đó duỗi tay để nàng cởi áo, cứ thế mặc quần chui vào trong thùng tắm.

Nước ấm bao quanh thân mình, thư giãn từng lỗ chân lông, từng đợt sóng khoái truyền đến. Long Vũ thở một hơi, đem thân mình tựa vào thành thùng, gối đầu trên một cái gối gỗ, vẻ mặt thập phần hưởng thụ.

Tiểu Thúy muốn xuống dưới nước để quần lấy Long Vũ. Nhưng do Long Vũ chưa phân phó, nàng cũng không dám xuống nước. Vì thế, nàng ở bên cạnh lấy khăn lau cho Long Vũ.

- Đứng lâu vậy, lấy tay đấm lưng cho tôi.

Long Vũ nhàn nhạt nói một tiếng.

- Vâng.

Tiểu Thúy đáp lời, vội vàng để khăn mặt xuống, lấy bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn xoa bóp cho hắn.

- Tiểu Thúy, bình thường một ngày cô thường hoan ái mấy lần?

Long Vũ mở miệng hỏi.

Tiểu Thúy có chút sửng sốt, dường như không biết nên trả lời ra sao. Long Vũ cười hắc hắc nói:

- Không có gì, tôi cũng không thích xử nữ.

Nghe Long Vũ nói thế, tiểu Thúy vui vẻ đáp:

- Công tử, thể chất của tiện tì rất tốt. Có thời điểm sinh ý tốt, một ngày có thể tiếp mười lượt khách.

Long Vũ nghe vậy, thầm nghĩ ghê tởm. Đang muốn cho nàng cút đi, không nghĩ tới cửa phòng đột nhiên bị một đá văng ra. Một âm thanh giống như sứ tử rống vang lên:

- Cô, cút ra ngoài cho tôi.

Người đi vào chính là Mã Hiểu Mai, nàng quát một tiếng, ngón tay chỉ vào tiểu Thúy nói:

- Lập tức cút ngay cho tôi.

Tiểu Thúy nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ. Nàng ở Hoan Hỉ Lâu bao năm nay, dường như chưa từng có ai cùng mình tranh cướp khách.

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai lớn tiếng, trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý tưởng.

- Tiểu Thúy, tiếp tục... Cô làm cho bản công tử thư thái, đêm nay tôi vác súng chọc cô mười một lần...

Long Vũ cố ý nói.

- Vô sỉ.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, ngón tay chỉ vào Long Vũ mắng:

- Anh tại sao lại vô sỉ, hạ lưu như vậy. Anh làm sao có thể cùng với lại này...

Lúc trước Long Vũ chăm chú ngó qua ngó lại bộ ngực của Mỹ Diễm, Mã Hiểu Mai từ cánh cửa đi ra đã nhìn thấy. Từ lúc đó, nàng đã thấy không thoải mái. Sau đó lại nghe hắn nói với tiểu Thúy, nhin không được đập cửa xông vào.

Long Vũ cũng quên tạo kết giới cách âm trong phòng.

- Có sao không?

Long Vũ khẽ cười nói:

- Cô em xinh đẹp, nơi này là Hoan Hỉ Lâu, là địa phương mua vui. Tại sao cô lại nói những người tới đây là vô sỉ. Đúng rồi, dựa vào cái gì mà cô lại đánh giá tôi, cô là vợ tôi à? Tôi phải nhắc nhở cô, giữa chúng ta chỉ là hữu danh vô thực. Tôi với cô cùng một chỗ, chỉ là diễn trò. Xem ra cô cũng là một diễn viên giỏi, diễn đạt quá giống thật...

:wow:

biglove

161. Chương 21: Miệng Vết Thương Đáng Chết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 21: Miệng vết thương đáng chết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đi đi... Tìm thằng mặt trắng nào đó từ từ mà hưởng thụ...

Hiển nhiên Long Vũ đang khích bác.

Mã Hiểu Mai nổi giận nói:

- Đừng có nói bậy. Anh là người vô sỉ, anh quên anh tới chỗ này có mục đích là gì...

Lời vừa nói ra, đôi mắt Long Vũ hiện lên một tia tức giận, thậm chí Mã Hiểu Mai ngực to óc bằng trái nho, lời như thế này mà cũng nói ra được. Hắn sợ Mã Hiểu Mai nói cái gì đó, vội vàng nói:

- Cô nhanh đi đi, chỗ này không chào đón cô...

Nói xong, hần nhẹ nhàng ôm tiểu Thúy vào lòng, hôn nên đôi môi anh đào của nàng.

- Dừng tay... Câm miệng...

Mã Hiểu Mai chợt quát một tiếng, làm Long Vũ giật mình vội vàng rời đôi môi tiểu Thúy.

Đợi cho hơi bình tĩnh một chút, Mã Hiểu Mai đột nhiên cảm thấy hành vi của mình có chút không đúng. Nàng không hiểu vì sao mình lại có hành động như vậy với Long Vũ.

Long Vũ sững sốt một chút, nhìn nàng cười hì hì nói:

- Cô thực sự là Mã Hiểu Mai sao? Cô bị sốt cao hay ám đầu thế?

Chuyện đã tới nước này, Mã Hiểu Mai không thể không kiên trì nói:

- Em, em không có bị sốt...

Mã Hiểu Mai hít sâu một hơi, cố gắng nói. Sau đó tâm tình bình tĩnh một chút, nói tiếp:

- Nếu anh muốn chơi đùa với phụ nữ, cũng phải tìm mấy người sạch sẽ một chút. Còn cô ta, anh cũng đã hỏi qua, một ngày mười lần đó, người như vậy anh cũng muốn quan hệ sao?

Càng nói càng luống cuống, Mã Hiểu Mai cũng không biết nói thế nào cho phải.

Long Vũ thực sự bực mình.

Nếu không phải khích bác Mã Hiểu Mai, thực thể hần cũng không phải lâm vào tình huống dở khóc dở cười này.

Kỳ thực ban đầu, hần chỉ muốn đả kích Mỹ Diễm.

- Được rồi, đây là chuyện riêng của tôi... Không cần cô phải quản.

Khóe miệng Long Vũ gian tà cười, cố ý nói:

- Tôi muốn nói rõ với cô, dù hôm nay có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không quan tâm.

- Phi.

Mã Hiểu Mai khẽ gắt một tiếng, trong lòng cảm thấy bực mình. Không hiểu sao Long Vũ lại biến thành thế này. Trước kia, anh ta đâu có như vậy.

- Tiểu Thúy, giúp tôi cởi áo ra.

Long Vũ nói,

- Vâng.

Tiểu Thúy nghe vậy, dắc ý liếc mắt nhìn Mã Hiểu Mai. Thậm chí trong ánh mắt có chút khiêu khích. Tuy rằng nàng là yêu nữ, nhưng cuối cùng cũng là một sinh vật sống.

Sinh vật nào cũng thế, luôn có bản năng tranh giành tình nhân.

- Cô, rút ngay ra ngoài.

Mã Hiểu Mai đúng là người háo thắng. Vốn nàng nghĩ nhắc nhở một lần, Long Vũ sẽ không quên chức trách của mình.

Nhưng mà giờ phút này, nàng lại bị một tiện tì qua mặt, trong lòng vô cùng tức giận. Tay nàng chỉ vào tiểu Thúy nói:

- Cô rút ra ngoài cho tôi. Đây là người đàn ông của tôi, tôi tự mình hầu hạ...

Lời vừa nói ra, không chỉ có Long Vũ ngây ngẩn cả người, ngay cả Kim Phượng ở phòng bên dùng Huyền Quang Kính đang xem kịch hay cũng ngây ngẩn cả người.

Từ lúc Mã Hiểu Mai rời khỏi phòng, Kim Phượng đều biết. Sở dĩ nàng không ngăn cản bởi vì cửa phòng của cả ba người đều mở. Tuy nhiên kết giới cách âm chưa mở, tất cả đều nằm trong tầm khống chế của nàng.

Nhưng hành động lúc này của Mã Hiểu Mai, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Mối quan hệ giữa Long Vũ và Mã Hiểu Mai nàng cũng biết được một chút.

Dùng từ hữu danh vô thực, cũng không có ngoa.

Nhưng mà chuyện ngày hôm nay...

Trong đầu Kim Phượng thực không thể hiểu nổi đến cùng là như thế nào.

.....
.....

Giờ phút này, bởi vì xúc động, Mã Hiểu Mai đã đánh mất đi lý trí của mình, nàng nhìn Long Vũ quát to:

- Anh cho con tiện nhân này đi ra ngoài, để em hầu hạ cho anh...

Long Vũ há miệng như thăng ngổ một lúc, sau đó trong lòng buồn cười. Phụ nữ Mã gia đúng là không chịu nổi khích bác.

Nghĩ đến đây, hần liếc qua tiểu Thúy, thấy nàng có chút sợ hãi. Long Vũ vốn là một người thương hương tiếc ngọc, chẳng qua đối với hạng người như tiểu Thúy, không đáng để hần hành động theo nguyên tắc của mình.

- Nằm xuống.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, một đạo kim sắc đánh trúng tiểu Thúy. Sau đó cô ả này ngã xuống, liền mất đi tri giác.

Long Vũ cười dài nói:

- Tôi nói nè Hiểu Mai, cô thực sự muốn thay nàng ta hầu hạ cho tôi? Cô không phải là đám lưng cũng không làm được chứ? Nếu quả thực như vậy, phụ nữ Mã gia không bằng một tiện tì...

- Ai nói không biết.

Long Vũ đem một tiện tì so sánh với phụ nữ Mã gia, làm cho Mã Hiểu Mai xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, chút nữa nàng cho hần một cước mắt giống. Chẳng qua đã đến nước này, nàng cũng không thể đâm lao không theo lao.

Nghĩ nghĩ một chút, nàng nhẹ nhàng bước tới.

- Ha ha, đúng đúng, làm tốt lắm...

Khi bàn tay nhỏ nhắn của Mã Hiểu Mai bắt đầu bóp lưng cho mình, Long Vũ nở nụ cười hưởng thụ. Khuôn mặt Mã Hiểu Mai ửng đỏ, nàng cắn chặt môi, cố gắng cưỡng chế ý muốn giết người.

- Chưa ăn cơm à? Đấm mạnh lên một chút...

Yêu cầu của Long Vũ dường như rất cao, liên tục yêu cầu làm cho nàng chóng mặt.

Bàn tay trắng nõn của Mã Hiểu Mai run rẩy. Trong đầu nàng đang miên man suy nghĩ, do đó phân tán chú ý. Nếu không thì Long Vũ đã ăn đủ.

- Đúng vậy, tốt tốt. Thoải mái lắm.

Long Vũ thích chí nhắm hai mắt lại.

- Anh có thể ngậm cái miệng lại hay không?

Long Vũ nói luyên thuyên làm cho nàng tâm phiền ý loạn, đến lúc này không chịu nổi nữa phải nổi giận.

- Câm miệng chính là cô, cô có ý gì? Cô phải rõ ràng cô hiện tại đang là người phục vụ, dựa vào cái gì cô lớn tiếng với tôi. So với tiểu Thúy cô còn thua xa.

Long Vũ bắt mồm nói.

Nghe Long Vũ nói như vậy, trong lòng Mã Hiểu Mai chua xót. Nàng ủy khuất ngừng động tác lại, hai hàng lệ tuôn rơi trên má, nức nở nói:

- Long Vũ. Tại sao anh lại đối xử với em như thế. Phụ nữ Mã gia có rất nhiều chuyện không thể làm được, nhưng em đã rất cố gắng. Em biết trong lòng anh tức giận vì quan hệ giữa chúng ta là hữu danh vô thực, nhưng anh bảo em phải làm như thế nào? Em có năng lực làm được những cái gì đây? Hôm nay em biết anh cố ý kích thích em, em biết rõ là âm mưu nhưng em vẫn chui đầu vào rọ. Dù vậy, một câu em cũng không oán hận. Nhưng mà anh cũng không buông tha cho em. Cuối cùng là anh muốn gì ở em. Hay là trong lòng anh chỉ muốn hành hạ em....

Nói xong, Mã Hiểu Mai khóc nức nở.

Long Vũ xấu hổ, hóa ra cô nàng này cũng không ngốc.

Tất cả mọi việc đều đã biết.

Chuyện xảy ra đột nhiên như vậy, Long Vũ cảm thấy có chút choáng váng.

Nghĩ đến đây, hiện tại xem ra cũng chẳng có ai là người ngốc, ngoại trừ mình.

Long Vũ thấy nàng bắt đầu khóc, cũng có chút áy náy. Chẳng qua nghĩ lại, có thằng nào có một cô bạn gái chỉ có thể nhìn, muốn ăn cũng nuốt không trôi mà có thể chịu đựng được.

Như vậy thật là phí của trời.

Nghĩ vậy, trong lòng Long Vũ không còn chút áy náy.

- Phù.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng Long Vũ cũng nghĩ mình nên cư xử như một người đàn ông chân chính. Hắn đứng dậy, dùng hai tay lau nước mắt trên má nàng, ôn nhu nói:

- Đừng khóc nữa. Phụ nữ Mã gia chẳng phải là chỉ đổ máu không đổ lệ sao?

Quen nhau đã rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy Long Vũ ôn nhu với mình.

Long Vũ đứng dậy, đem miệng sát lại gần.

Mã Hiểu Mai cảm giác được chuyện gì sắp phát sinh. Nàng nhìn khuôn mặt Long Vũ rất gần mình, hơi thở dồn dập. Nếu là ngày trước, nàng đã vội vàng đẩy hắn ra. Nhưng mà hôm nay, không biết tại sao, nàng lại có chút do dự. Bởi vì trong lúc nàng ngẩn ngơ, đã bị Long Vũ tặng cho một nụ hôn.

Chẳng qua, vì trên khuôn mặt nàng còn đầm nước mắt, Long Vũ cũng không làm gì quá phận.

Tuy chỉ là một nụ hôn, nhưng Mã Hiểu Mai cảm giác cơ thể giống như bị điện giật, toàn thân tê dại.

Chỉ là trong lòng nàng lúc này chỉ có kinh hoàng.

Long Vũ nhận ra được ánh mắt hoảng loạn của nàng, cảm thấy chẳng có gì thú vị, tùy tiện lùi lại nhẹ giọng nói:

- Kỳ thực tôi chỉ là đùa cô một chút, không cần để ý. Cô trở về phòng đi, ở lâu chỗ này, tôi sợ Mỹ Diễm nghi ngờ.

Mã Hiểu Mai chột ngây ngẩn.

Nàng tuyệt đối không ngờ Long Vũ lại dễ dàng dừng lại như vậy.

Lúc này, trong lòng Mã Hiểu Mai ngoại trừ kinh hoàng, không ngờ lại còn thêm chút mất mát.

Thở ra một hơi, trên khuôn mặt Mã Hiểu Mai có chút bất đắc dĩ nói:

- Cứ như vậy là được rồi. Chẳng lẽ anh không có chút gì đối với em...

Long Vũ ra vẻ đứng đắn nở nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Hiểu Mai, cô hãy nghe cho kỹ. Vừa rồi chỉ là tôi trêu đùa cô. Tuy rằng đôi khi tôi cũng muốn cô giúp tôi giải quyết sinh lý, nhưng mà tôi không muốn cô cứ như vậy trở thành một cô vợ vụng về trong nhà. Kỳ thực, cô thích hợp làm một nữ thiên sư hơn.

Nghe Long Vũ nói như vậy, thần sắc Mã Hiểu Mai như trút được một gánh nặng, nhưng cũng có chút mất mát.

Một lúc lâu sau, Mã Hiểu Mai nói:

- Cảm ơn!

.....

.....

Kim Phượng ở cách vách phòng nhìn thấy toàn bộ phát sinh giữa hai người. Sự tình ngày hôm nay nàng càng thêm hiểu biết Long Vũ một chút.

Có đôi khi thấy hần cũng là một nam nhân có đảm lượng.

Sau khi trở về phòng, tâm tình Mã Hiểu Mai có đôi chút hỗn loạn. Đối với Long Vũ, vừa cảm kích lại vừa tức giận. Lúc này, nàng cũng không biết mình suy nghĩ cái gì.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, tiểu Hồng chợt tỉnh lại. Nha đầu đáng thương còn không biết mình bị phù chú nằm im cả đêm. Nàng đối với Mã Hiểu Mai cúi đầu nói:

- Tiểu thư, tôi giúp cô truyền lệnh...

Kim Phượng bên kia cũng phải làm cho tiểu Lục tỉnh lại.

Nha đầu này sau khi tỉnh lại, việc làm đầu tiên cũng là đi truyền lệnh.

Sau khi ăn qua điểm tâm, Mỹ Diễm cũng không xuất hiện. Vào giữa trưa, Mã Hiểu Mai, Kim Phượng, Long Vũ được một hạ nhân dẫn ra hoa viên phụ cận thư giãn.

Mã Hiểu Mai mấy lần định mở miệng muốn nói chuyện với Long Vũ, nhưng cuối cùng cũng không biết nói cái gì.

Thật ra, Long Vũ cũng vài lần mỉm cười với nàng.

Sau khi ăn cơm chiều, mọi người tự mình về phòng. Rất nhanh, ba nha đầu đáng thương lại bị phong ấn, ba người tiếp tục thông qua điện thoại, bàn bạc mưu đồ bí mật.

Đáng tiếc chính là, vẫn chưa phát hiện dấu vết.

Vốn Long Vũ muốn cùng ăn một bữa với Mỹ Diễm, từ miệng nàng cố gắng moi ra một ít tin tức. Nhưng ngày hôm nay, không thấy bóng dáng của nàng đâu.

Biết sớm như vậy, ngày hôm qua đã đồng ý với yêu cầu của nàng.

Còn La Lâm cũng không có phát hiện gì mới. Tóm lại, công việc cứu viện đã lâm vào ngõ cụt. Trong khoảng thời gian ngắn, Kim Phượng cũng không có chủ ý nào.

Mãi đến hai giờ đêm, Long Vũ mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, âm thanh La Lâm xuất hiện trong đầu Long Vũ:

- Chủ nhân, có sát khí.

Long Vũ vội vàng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là mở cửa phòng. Giữa bầu trời hần thấy vài bóng người đánh nhau trên nóc nhà. Vì khoảng cách hơi xa, có thêm mây đen cùng với là ngày đầu tháng không trăng nên Long Vũ cũng không thấy hình dáng những người này.

Đột nhiên, hần nhớ tới điều gì, vội vã nhìn lại hai phòng bên cạnh.

Giờ phút này, cửa hai gian phòng đều mở toang, rõ ràng bên trong không có ai. Long Vũ thầm kêu không tốt, nghĩ đến người đánh nhau ở chỗ xa xa kia, hơn phân nửa là có Mã Hiểu Mai cùng Kim Phượng.

Nhưng hắn không biết tại sao, phòng mình lại không có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên, trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc.

Hắn khẽ quát một tiếng, lắc mình tới chỗ mấy người đang đánh nhau.

- Hiểu Mai.

Chạy như bay tới phụ cận, hắn rốt cuộc nhìn thấy Mã Hiểu mai. Giờ phút này, có hai gã hắc y nhân vây công nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, thân hình không vững, xem ra nàng đã bị thương.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Mã Hiểu Mai có chút giật mình, sau đó vui mừng:

- Anh Vũ, anh đã tới rồi. Anh nên tới trợ giúp chị Phượng. Bên cạnh chị ấy có hai cao thủ đang bao vây.

Mã Hiểu Mai không nói, hắn cũng đã nhận ra.

Chẳng qua hắn cảm thấy lúc này, người cần trợ giúp chính là Mã Hiểu Mai, không phải Kim Phượng. Mặc dù xung quanh Kim Phượng có hai cao thủ vây công, nhưng nàng vẫn đang chiếm thượng phong.

- Tôi đến hỗ trợ cô.

Long Vũ khẽ động, Thiên Sư pháp kiếm trong tay lập tức bắn ra đạo kiếm quang. Đồng thời phát động kiếm quyết, phóng ra Trảm Thiên Thần Long, lập tức đánh bay hai hắc y nhân đang vây quanh Mã Hiểu Mai.

Hai hắc y nhân tựa hồ giống như âm tà, Trảm Thiên Thần Long chính là khắc tinh của bọn chúng. Hai người không chút do dự, lấy tốc độ cực nhanh biến mất trong bóng đêm.

- Tiểu Vũ, chiều cổ tốt tiểu Mai, không cần lo lắng cho chị.

Kim Phượng quả nhiên là người tài cao gan lớn. Tuy rằng đang phải chiến đấu kịch liệt, vẫn có thể đối thoại được với Long Vũ.

Long Vũ biết Kim Phượng vô sự, trong lòng cũng yên tâm.

Giờ phút này Mã Hiểu Mai ngồi dưới đất, trên mặt không có một chút huyết sắc.

Xem ra nàng bị thương không nhẹ. Long Vũ không chút do dự, ôm lấy Mã Hiểu Mai, nhanh chóng tiến về phòng mình.

Sau khi đặt nàng lên giường, Long Vũ lo lắng hỏi:

- Cô không sao chứ? Bị thương ở chỗ nào, có thể cho tôi xem được không?

Mã Hiểu Mai trả lời:

- Anh không phải lo lắng, chỉ bị chút ngoài da. Anh Vũ, không bằng anh trợ giúp chị Phượng. Tuy rằng tu vi chị ấy lợi hại, nhưng một địch hai cũng có chút khó khăn. Em lo lắng cho chị ấy gặp nguy hiểm...

Long Vũ nói:

- Không sao. Với bản lĩnh của chị Phượng, đối phương có thêm người cũng không phải đối thủ. Cứ để cho tôi xem vết thương của cô...

Dứt lời, Long Vũ duỗi tay nắm lấy cổ tay Mã Hiểu mai. Thân thể nàng có chút run rẩy, trong lòng vừa vui mừng xen lẫn xấu hổ. Long Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, nắm cổ tay nàng, ngưng thần kiểm tra. Đôi mắt Mã Hiểu Mai có chút ngây dại. Chỗ cổ tay giống như có điện giật truyền lại. Khuôn mặt dần ửng đỏ, chỗ phân cổ cũng bắt đầu bị nhuộm thành màu hồng.

- Cô cảm thấy thế nào? Cảm thấy chỗ nào không thoải mái?

Long Vũ có chút kỳ quái. Theo thần thức của hắn kiểm tra kinh mạch, chỉ phát giác Mã Hiểu Mai bị thoát lực. Tuy có chút nội thương, nhưng cũng không tính là nghiêm trọng.

- Phốc.

Ngay lúc này, Mã Hiểu Mai đột nhiên phun ra một ngụm máu.

Long Vũ kinh hãi, nhìn kỹ lại mới phát hiện nòng ngực nàng bị đánh một chưởng. Có thể nhìn xuyên qua lớp áo mỏng, mơ hồ thấy một dấu tay màu đỏ.

Long Vũ cảm thấy khó xử. Vết thương của nàng lại nằm ở lồng ngực.

- Tiểu Mai, để tôi xem miệng vết thương của cô...

Long Vũ khấn trương hỏi.

- Không có việc gì...

Sắc mặt Mã Hiểu Mai ngượng ngùng, tâm tình vô cùng khấn trương, hơi thở dồn dập. Do đó vết thương ở nòng ngực càng đau đớn.

- Đó là độc chưởng, để tôi giúp cô vận công trừ độc. Nếu để lâu, độc tố sẽ không dễ dàng thanh trừ.

Long Vũ nói.

Đôi mi thanh tú của Mã Hiểu Mai nhắm chặt, dường như có cái gì cố kỵ. Nàng do dự một lúc mới nói:

- Anh Vũ, hay là thôi đi, để cho em tự giải quyết.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai trắng bệch, nhìn ánh mắt nàng có thể cảm nhận càng lúc càng đau đớn, xem ra độc tố khuếch tán rất nhanh.

Đôi mắt nàng đã nhắm nghiền, thỉnh thoảng cúi đầu phát ra tiếng rên nhỏ.

Tuy rằng nàng đã ráng nhịn, nhưng đáng tiếc cũng không thể chịu nổi.

Long Vũ hoảng sợ, vội vàng thay nàng kiểm tra. Sau một lúc, hai hàng lông mày Long Vũ nhăn lại, cực kỳ chấn động. Độc tố trong cơ thể Mã Hiểu Mai khuếch trương rất nhanh. Chỉ vài phút đồng hồ, đã xâm lấn vào trong kỳ kinh bát mạch. Mạch đập của nàng vô cùng hỗn loạn, lúc nhanh lúc chậm. Tình thế thập phần hung hiểm.

Nếu để độc tố lan đến tâm mạch, vấn đề vô cùng phiền toái.

Chẳng qua Long Vũ muốn động thủ chỗ trúng độc cũng không tiện. Độc chưởng tại lồng ngực, là một trong những bộ phận mẫn cảm nhất của phụ nữ. Tuy hai người là tình lữ, đáng tiếc chỉ là hữu danh vô thực.

Trong lòng Mã Hiểu Mai cũng vô cùng hoảng loạn.

Sắc mặt nàng cũng dần u ám, trên cánh tay đã xuất hiện màu đỏ.

Long Vũ biết sự việc rất nguy cấp, bắt đầu mặc niệm Phổ Thiện Thanh Tâm Chú, loại bỏ tạp niệm trong lòng, bắt đầu tìm chỗ cời áo Mã Hiểu Mai:

- Tiểu Mai, tình hình khẩn cấp, không nên bất chấp quá nhiều. Cô muốn mắng chửi tôi thì cứ lên tiếng... Đắc tội...

- Xoạc.

Một tiếng vải bị xé rách vang lên. Một bầu vú bên phải của Mã Hiểu Mai hiện ra trước mặt Long Vũ, do bị va chạm run run. Cảnh tượng trước mắt làm cho tâm thần Long Vũ xao động.

Cũng may uy lực của Phổ Thiện Thanh Tâm chú không phải là nhỏ.

Long Vũ liếc mắt nhìn Mã Hiểu Mai, xấu hổ nói:

- Hiểu Mai, này... Cô đừng khấn trương như thế, thả lỏng ra một chút, coi như tôi là bác sĩ là được...

Khuôn mặt Mã Hiểu Mai ửng đỏ, cố gắng nhịn đau đớn, hơi nhìn Long Vũ, thấp giọng nói:

- Em biết... Anh cứ yên tâm...

Nói xong, nàng nhắm chặt hai mắt lại.

Ngay lúc này, trong đầu Long Vũ có chút hỗn loạn. Ý thức của La Hậu thừa cơ làm bậy.

Long Vũ ngưng thần tĩnh khí, âm thầm dặn La Lâm hỗ trợ mình.

La Lâm hóa thành năng lượng bảo hộ tâm mạch Long Vũ. Hắn nhân cơ hội mặc niệm Phổ Thiện Thanh Tâm Chú. Chỉ một lát, toàn bộ tạp niệm nhất thời tiêu tán.

:wow:

biglove

162. Chương 22: Thăm Cảnh Tại Hoa Viên Nhã Các

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 22: Thăm cảnh tại hoa viên Nhã Các

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Sắc mặt Long Vũ điềm tĩnh, hai mắt nhìn vào thương thể trên ngực Mã Hiểu Mai. Lúc này máu độc đã tràn vào trong cơ thể của nàng, chỗ bị thương cũng dần dần chuyển sang màu đen, đồng thời một mùi tanh tưởi truyền ra khắp nơi.

- Thực quá đáng.

Trong lòng Long Vũ tức giận, không biết đối phương rốt cuộc là ai. Vốn đang là một cô gái ngọt ngào, quyến rũ, giờ đang dần thôi rửa, thực sự là tội không thể tha thứ.

Long Vũ không dám chậm trễ, duỗi tay để trên lồng ngực người đẹp, đạo lực từ bàn tay tiến vào cơ thể Mã Hiểu Mai. Thông qua nội thị, Mã Hiểu Mai rõ ràng thấy đạo lực màu tím đang vận chuyển trong kỳ kinh bát mạch, đạo lực đến chỗ nào, đều có hắc khí bao quanh. Hai mắt Long Vũ trợn lên, âm thầm tăng đạo lực, cuộn cuộn tràn vào cơ thể nàng.

Một lúc sau, hắc khí cùng đạo lực trong cơ thể Mã Hiểu Mai đang bão hòa, chúng không ngừng triệt tiêu lẫn nhau.

Có thể thấy, sắc mặt Mã Hiểu Mai có chút thống khổ. Chẳng qua chỗ vết thương trên nòng ngực đã có chuyển biến. Hiển nhiên, cứu trị của Long Vũ đã dần có hiệu quả.

- Chủ nhân, dùng ngọn lửa màu tím.

La Lâm nhắc nhở.

- Đúng vậy.

Long Vũ gấp quá hóa ngu. Tại sao lại quên rằng mình không phải là người bình thường. Hắn là người vừa tu luyện đạo lực và dị năng.

Nhưng mà lại có một vấn đề, không biết ngọn lửa này tiến vào trong cơ thể Mã Hiểu mai có đem tâm mạch của nàng đốt cháy không. Đến lúc đó người không cứu được lại đem người nướng chín thì ăn đủ.

- Chủ nhân, kỳ thực anh có thể khống chế được ngọn lửa này. Dùng tâm thần không chế, sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy.

La Lâm hiểu được Long Vũ đang nghĩ cái gì, lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn thấy khuôn mặt Mã Hiểu Mai càng lúc càng thống khổ, Long Vũ cũng không có thời gian do dự, vội vàng thúc dục ngọn lửa màu tím, dùng thần thức điều khiển nó chậm rãi tiến vào bên trong cơ thể Mã Hiểu Mai.

Cùng lúc, Mã Hiểu Mai cảm giác có dòng nước ấm tiến vào trong cơ thể, thoải mái hơn rất nhiều.

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai không có việc gì, liền bạo dạn bắt đầu điều khiển ngọn lửa màu tím chạy dọc theo kinh mạch nàng. Lúc này, cảm giác của Mã Hiểu Mai vô cùng thư sướng.

Cuối cùng ngọn lửa của Long Vũ tụ hợp thành một lực lượng cường đại, giằng co cùng hắc khí. Thời điểm bắt đầu, hắc khí còn mạnh hơn, sau đó dần dần hai cổ lực lượng cân bằng. Nhưng mà tình huống như vậy cũng không kéo dài bao lâu, đạo lực cùng ngọn lửa màu tím liên tục được Long Vũ rót vào, không bao lâu, hắc khí dần bại lui.

Nhìn thấy hiệu quả này, tinh thần Long Vũ hăng hái hơn nhiều, tăng thêm lực đạo trong cơ thể, tiến hành đại công kích cuối cùng. Trong vòng nửa giờ, hắc khí hoàn toàn biến mất.

Long Vũ thu công dừng tay, nửa ngực Mã Hiểu Mai lộ ra lúc này đã trắng nõn, giống như ngọc. Vết thương trước ngực đã khép lại, dấu vân tay cũng không còn.

Đồng thời, khuôn mặt tái nhợt của Mã Hiểu Mai ửng đỏ, nhưng nàng cảm giác thấy thoải mái hơn rất nhiều. Hơi thở đều đặn, hiển nhiên thương thể chuyển biến tốt đẹp.

Long Vũ thở phào một hơi, lúc này hần bình tĩnh ngó nghiêng. Thấy vú của nàng vẫn đứng ngạo nghễ, đầu đỏ tươi ướt át. Tim hần đập thình thịch. Nhưng cuối cùng hần làm một việc trái với lương tâm, đó là quay mặt đi.

Mã Hiểu Mai chậm rãi mở mắt, nhưng cũng không dám nhìn Long Vũ, thấp giọng nói:

- Cảm ơn.

Trong con mắt xinh đẹp có pha lẫn chút hỗn loạn, đôi lông mày khẽ nhíu, không hiểu ý tứ của nàng là gì.

- Ha ha...

Ánh mắt hần lại lưu luyến nhìn qua ngực nàng một lần nữa:

- Cảm tạ cái gì. Chúng ta là quan hệ thế nào? Đều là người một nhà cả.

Nói tới đây, Long Vũ đứng dậy nói:

- Hiểu Mai, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đối phương là ai, tại sao lại đánh các người. Tại sao một chút động tĩnh tôi cũng không nghe thấy. Đúng rồi, trước chuẩn bị quần áo cho gọn gàng. Không người khác nhìn thấy, lại còn tưởng tôi và cô vừa chiến đấu xong...

Mã Hiểu Mai nghe Long Vũ nói nửa câu đầu còn được, nửa câu sau chỉ muốn đâm vào mồm hần.

Nhưng mà hần nói cũng không sai, thật sự nàng cần chỉnh lại quần áo của mình, nếu không thật quá ngượng ngùng.

- Anh tránh đi một chút, em muốn thay quần áo.

Mã Hiểu Mai đứng dậy nói.

- Không được.

Long Vũ đưa lưng về phía Mã Hiểu Mai nói:

- Hiểu Mai, tôi không thể rời khỏi cô. Vạn nhất những người đó quay lại phải làm thế nào? Như vậy đi, tôi lấy nhân phẩm của mình hứa, cứ quay lưng về phía cô. Trong lúc cô thay quần áo, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, không quay lại, cũng không có suy nghĩ dâm tà...

- Được rồi.

Đương nhiên, lời nói của Long Vũ cũng không quá đứng đắn, chẳng qua Mã Hiểu Mai biết tranh cãi cùng hần cũng không có ích gì. Hôm nay, nàng cũng ít nhiều tiếp nhận hần.

Mã Hiểu Mai u u nói:

- Anh Vũ, hi vọng anh giữ lời nói. Nếu như anh quay lại, em sẽ chết trước mặt cho anh coi...

Mấy lời cuối cùng nhỏ như muỗi kêu, không chú ý cẩn bản không nghe thấy.

Long Vũ mặc niệm Phổ Thiện Thanh Tâm Chú, vứt bỏ tất cả tạp niệm, quả nhiên không có nhìn trộm.

Sau hai phút, Mã Hiểu Mai mới cho hấn quay đầu.

Long Vũ quay người, Mã Hiểu Mai đã thay đổi bộ quần áo mới, một bộ váy dài màu tím bó sát người, đem bộ dáng hoàn mỹ biểu hiện ra ngoài. Hơn nữa, màu tím tôn lên vẻ đẹp cao quý mà thanh lịch.

- Rất đẹp. Là bộ quần áo tùy thân mang theo của cô à?

Long Vũ hỏi.

- Không phải.

Mã Hiểu Mai nói:

- Là từ trong tủ quần áo. Anh Vũ, không bằng lúc này chúng ta đi tìm chị Phượng, không biết tình hình chị ấy hiện giờ thế nào? Hai người vây công chị ấy tu vi sâu không lường trước được. Em có cảm giác không an tâm...

- Yên tâm đi, tu vi của chị Phượng cũng sâu không lường trước được.

Đối với Kim Phượng, Long Vũ không chút lo lắng. Chỉ là cấp bậc chiến đấu của bọn họ, Mã Hiểu Mai cùng Long Vũ không thể chen vào được.

Mã Hiểu Mai thở dài nói:

- Anh Vũ, trên người anh có thứ bọn họ muốn sao?

Đôi mắt khê động, thấp giọng nói:

- Nó có quan hệ với việc tự do đi vào Huyền Cảnh?

Long Vũ nhìn Mã Hiểu Mai không nói gì.

Mã Hiểu Mai thấy vậy, cũng không tiếp tục hỏi.

.....
.....

Tại hoa viên Nhã Các, một nơi xa hoa ở thành Phố Thiên Hải.

Chỗ này vốn là một khu cực kỳ yên tĩnh, diện tích rất lớn, trong đó một phần ba là những căn biệt thự. Khi tiểu khu bắt đầu quy hoạch làm hoa viên, toàn bộ đã được cây xanh hóa, rất sạch sẽ, xanh mát. Đứng ở chỗ này hít sâu một hơi, tuyệt đối thoải mái.

Hoa viên Nhã Các đều do tập đoàn Tinh Vũ của Hàn Hùng đầu tư. Nghe nói khi tu kiến chỗ này, ông ta tìm người tài trợ mười năm triệu, còn lại do Hàn Hùng tự bỏ vốn, ước chừng hơn năm mươi triệu. Hiện tại, hai công trình Nhất Kỳ, Nhị Kỳ đã hoàn thành. Công trình Tam Kỳ đang khởi công, tiến triển thuận lợi.

Tinh hướng tiêu thụ của hoa viên Nhã Các vô cùng mau lẹ, trong đó công trình Nhất Kỳ đã đạt chín chín phần trăm. Công trình Nhị Kỳ cũng đã tiêu thụ đạt tám mươi phần trăm. Với tình hình kinh tế đình trệ như hiện tại, tình huống như vậy thực sự là một kỳ tích.

Mấy ngày nay, sau khi thống kê tình huống, Hàn Hùng ngày nào cũng vui như mở hội, trong lòng thầm cảm kích Long Vũ. Theo suy nghĩ của hấn, hoa viên Nhã Các có thành tích như vậy, có công rất lớn của tiểu thiên sư Long Vũ.

Đương nhiên, hấn không nghĩ rằng, phần lớn đều là do cố gắng của hấn.

Ban đêm, ánh trăng sáng bao phủ toàn bộ hoa viên, xung quanh rất yên tĩnh. Những người sống ở đây đều là nhân tài, thấp nhất cũng là thành phần trí thức. Cho nên tiểu khu không một tiếng ồn ào, nhất là ban đêm...

- A...

Đột nhiên một tiếng thét vang lên, phá vỡ sự yên lặng của tiểu khu. Phó đội trưởng đội bảo an, nghe thấy động tĩnh, vội vàng mang theo ba người, đi tới chỗ phát ra âm thanh.

Một đường vừa đi, bốn người đã tới công trình Tam Kỳ của hoa viên Nhã Các. Vốn cửa lớn của công trình đã đóng chặt, giờ phút này lại rộng mở.

Chẳng biết vì nguyên nhân gì, bốn người nhìn công trường tối như mực, trong lòng dâng lên sự sợ hãi, luôn luôn có một cảm giác không tốt.

- A...

Tiếp đó, lại một tiếng hét thảm vang lên.

Lúc này cả bốn người đều nghe tiếng thét, đội phó đội bảo an liền liên tưởng tới một thảm án giết người.

- Báo cảnh sát.

Tên đội phó dẫn dò một tiếng:

- Tiểu Hàn, cậu đi báo cảnh sát. Tiểu Lý, tiểu Trương, hai người theo tôi vào bên trong. Trước khi cảnh sát tới nơi này, tốt nhất là chúng ta làm ổn định thế cục.

- Đội phó, các người cẩn thận một chút.

Tiểu Hàn lo lắng dẫn dò một tiếng, sau đó quay người bước đi.

Chúng ta đi vào.

Phó đội trưởng xuất ra chiếc côn điện, bật đèn pin, mang theo hai người đi vào bên trong công trường tam kỳ.

- Anh ta, anh ta....

Dường như tiểu Trương nhìn thấy ba gã khổng lồ trước mặt, thanh âm run rẩy không ngừng.

- Không tốt, là quái vật.

Phó đội trưởng ở phía sau cũng phát hiện ra cái gì đó. Hắn lấy đèn pin chiếu tới một chỗ khoảng cách không tới hai thước, thấy một bộ mặt dữ tợn, đầy người là máu, trong con ngươi lấp lóe tia sáng, đang chậm rãi tiến tới chỗ ba người.

- Chạy đi.

Phó đội trưởng hét lớn một tiếng, vội vàng bỏ chạy. Tiểu Trương, tiểu Lý cũng hô lớn, mau chóng chạy ra ngoài cửa.

- Rầm.

Tiểu Trương vừa chạy vài bước, đột nhiên vướng vào cái gì đó dưới chân, trọng tâm không vững, lập tức té lảo đảo trên mặt đất. Phó đội trưởng cùng tiểu Lý trong lúc đang luống cuống không có phát hiện đồng đội gặp nạn, chỉ lo chạy trốn.

Bàn chân tiểu Trương bị cái gì đó đâm bị thương. Đau đớn dưới bàn chân truyền đến, làm cho trong lòng hắn càng thêm sợ hãi. Có thể là bị dọa, cũng có thể là thương thế quá nặng. Tóm lại, sau khi bị ngã hắn không đứng lên nổi.

Mấy thứ chậm rãi tiến đến phía tiểu Trương, đột nhiên mở miệng cắn về phía hắn. Ngay lập tức, viên bảo an trẻ tuổi bị cắn toạc một mảng trên đầu.

Lúc này, chỉ có tên phó đội trưởng quay đầu phát hiện. Một màn thảm thiết này làm cho hắn thiếu chút nữa hôn mê.

Sững sốt một chút, hắn nhớ tới điều gì, vội hô to:

- Đóng cửa.

Tiểu Lý không có chứng kiến đồng đội chết thảm, nên trong hai người, tâm lý hắn trấn định hơn. Hai người lập tức hợp lực đóng cửa khóa lại.

Một lúc sau, tiểu Lý mới phản ứng:

- Tiểu Trương đâu?

- Đã chết.

Khuôn mặt phó đội trưởng không một chút thay đổi nói.

- Đã chết?

Thân thể tiểu Lý run run, toàn thân phát lạnh.

- Ô oa, ô oa...

Ngay lúc này, một tiếng còi cảnh sát vang lên. Sau đó, có năm xe cảnh sát lần lượt xuất hiện xung quanh hai người. Người tới chính là trợ thủ của Hàn Duyệt, tiểu Vương. Hắn mang theo hơn hai mươi người cảnh sát vây quanh trước cửa lớn.

Dũng khí của phó bảo an mới dần tốt hơn, hắn vội vàng đem tình huống nói qua, lập tức khóc không thành tiếng:

- Tiểu Trương bị quái vật hại chết...

Tiểu Vương là một người theo chủ nghĩa duy vật, đối với quái vật, thực sự hắn không thể tin.

Chẳng qua thấy phó đội trưởng cũng không giống người mê tín, biết rõ hắn không có nói láo.

Có hai xe cảnh sát đứng song song trước cửa, đèn đèn mở to, chiếu sáng giống như ban ngày.

Sau khi cửa được mở ra, hai người toàn thân đầy máu đang gập nhám chân tay còn lại của tiểu Trương. Tình cảnh như vậy thực sự quá ghê tởm.

Tiểu Vương thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh, hắn thấy quái vật, biết rõ người phó đội trưởng không phải là nói bậy.

- Bảo vệ ở cửa, ngăn vạn lần không cho hai quái vật này đi ra bên ngoài...

Tiểu Vương vội vàng dặn dò một tiếng, sau đó điện thoại cho Hàn Duyệt thông báo tình huống.

Hàn Duyệt nhận được điện thoại, vội vàng dẫn người đến hỗ trợ.

Tiểu Vương bắt đầu đi cùng với vài người cảnh sát nổ súng với hai quái vật này, nhưng đạn bắn vào trên người bọn chúng, dường như không có chút phản ứng.

Bọn chúng vẫn mặc kệ ăn những thứ chúng muốn.

Một lát sau, Hàn Duyệt cùng với Lâm Phong cưỡi xe cảnh sát đi tới hoa viên Nhã Các. Phía sau bọn họ còn có hơn một trăm người.

Hai người từ trên xe nhảy xuống, sau đó sai một người phó binh chia người phong tỏa hoa viên Nhã Các, sau đó mang theo hơn sáu mươi người hướng tới công trường Tam Kỳ.

Hàn Duyệt, Lâm Phong mang theo võ cảnh nhanh chóng đi tới. Đột nhiên phía trước nghe thấy tiếng súng nổ, hai người lập tức chạy như bay tới chỗ phát ra tiếng súng.

Qua mấy tòa biệt thự, đoàn người thấy được nhóm người tiểu Vương đang nổ súng.

Dưới ánh đèn ô tô, Lâm Phong cùng Hàn Duyệt thấy một màn ghê rợn bên trong. Phía sau mấy quái vật ăn thịt người đã lên tới mười tên.

Toàn bộ quái vật đều máu me be bét. Một số còn phát ra những tiếng cười ghê rợn, phát ra trong bầu trời đêm, làm cho người ta nghe thấy không rét mà run.

Hàn Duyệt thấy vậy, toàn thân nổi da gà.

Lâm Phong sắc mặt căng thẳng nói:

- Hàn đội trưởng, cô cho mấy cảnh viên rời khỏi chỗ này. Nhỡ kỹ, chuyện đêm nay phải giữ bí mật. Như vậy đi, cô dẫn bọn họ ra bên ngoài cảnh giới.

- Tiểu Vương, mang mọi người tản ra cảnh giới.

Hàn Duyệt hạ mệnh lệnh.

Tiểu Vương không hỏi nhiều, hét lên một tiếng, mang thuộc hạ rời đi.

Nhìn thấy Hàn Duyệt còn đứng chỗ này, Lâm Phong nhú mày nói:

- Hàn đội trưởng, cô cũng nên rời đi. Sự việc hôm nay không thuộc phạm vi của cảnh sát bình thường. Từ bây giờ, tôi là chỉ huy, tổ viên của tôi rất nhanh sẽ tới chỗ này. Đồng thời, tôi cũng muốn dặn dò cô, sự việc cô nhìn thấy ngày hôm nay, tuyệt không thể nói ra ngoài.

- Tôi không đi.

Hôm nay Hàn Duyệt được cùng Lâm Phong một chỗ, đây là cơ hội nếu nàng muốn gia nhập tổ của Lâm Phong.

Nói ra câu này, trong lòng Hàn Duyệt thật tức giận Long Vũ.

Nàng đã nhờ Long Vũ dựa vào quan hệ của Huyền Môn, hi vọng tiến vào tổ Lâm Phong. Không biết tên này đã làm cái gì.

Cho đến ngày hôm nay, Hàn Duyệt thấy đây là một cơ hội. Nếu làm tốt lần này, có lẽ Lâm Phong sẽ đồng ý.

Nói cách khác, Hàn Duyệt cảm thấy mình nên cẩn thận lời nói, sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

- Xin lỗi, Lâm tổ trưởng, tôi không rời đi.

Hàn Duyệt nói:

- Anh đừng quên, án tử này là người của tôi tiếp nhận đầu tiên. Thân là đội trưởng đội đại án, tôi sẽ không làm đào binh. Không quân đối phương là ma, là yêu, là quỷ, tóm lại là tôi cũng không rời khỏi chỗ này. Lâm đội trưởng, những việc như vậy, tôi đã từng cùng Tuyết Cơ, tiểu Vũ sống vai chiến đấu.

Hàn Duyệt có chút lớn giọng.

Nàng nhận biết Tuyết Cơ, Long Vũ không giả, nhưng sống vai chiến đấu thì chưa từng.

Đương nhiên, những lời nàng nói là dát vàng lên mặt.

- Vậy được. Hành động đêm nay cô có thể tham gia. Nhưng nếu có ý muốn gia nhập tổ của tôi, đó là không thể.

Lâm Phong gần từng chữ nói.

- A.

Lời của Lâm Phong làm cho nàng có chút thất vọng, chẳng qua nàng cũng không vội.

Cơ hội ở trước mắt, chỉ cần nắm chắc tốt, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Kinh nghiệm chiến đấu của Hàn Duyệt không ít, nhưng so sánh với thiên sư, nàng còn kém xa. Nhưng nghĩ mình muốn vào tổ Lâm Phong, trong lòng nàng kiên định hơn rất nhiều.

- Hàn đội trưởng, canh giữ mấy con cương thi này, tôi đi an bài một chút.

Trong lúc các thành viên tổ Lâm Phong còn chưa tới, Lâm Phong nghĩ cần phải làm cái gì đó. Tối thiểu, mời mấy đồng chí võ cảnh phối hợp.

Hàn Duyệt nghe vậy, trả lời đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Nó vậy, nhưng nàng quay ra nhìn mấy quái vật này, cũng vô cùng ghê tởm.

- Pằng pằng...

Một lát sau, Hàn Duyệt nghe thấy tiếng súng vang dội. Nghiêng đầu một chút, nàng thấy các võ cảnh đã chiếm cứ mấy chỗ cao, bắt đầu nhả đạn.

Sau khi Lâm Phong chỉ đạo, mấy chiến sĩ võ cảnh bắt đầu nhắm vào đầu cương thi bắn. Nhưng ngoài ý muốn chính là, tưởng rằng đây là phương pháp hoàn mỹ, nhưng tuy những cương thi bị bắn nát đầu, vẫn có thể đứng vững đi từng bước.

Hơn nữa, những viên đạn làm cho bọn chúng phần nộ, càng lúc càng nhiều cương thi đi tới cổng công trình. Xem ra bọn chúng muốn hợp lực đánh đổ cửa lao ra.

- Rầm, rầm...

Một tiếng nổ vang lên, cổng công trình kiên cố đã bị đẩy đổ. Từng đoàn cương thi lũ lượt kéo ra ngoài, mấy võ cảnh đang cầm súng ngắm gần cổng liền gặp phải bất trắc.

:wow:

biglove

163. Chương 23: Chiến Đấu Với Cửu Vĩ Thiên Hồ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 23: Chiến đấu với Cửu Vĩ Thiên Hồ

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Lui lại.

Lâm Phong làm ra một quyết định sáng suốt. Nếu chiến đấu với những cương thi này, các chiến sĩ võ cảnh sẽ hoàn toàn không có lực hoàn thủ. Nếu so sánh với bị giết, chẳng thà bảo tồn thực lực.

Nhìn thấy mấy vũ cảnh lui lại, cương thi cũng đuổi theo không từ bỏ.

- Không được để cho bọn chúng chạy vào chỗ dân cư.

Hàn Duyệt có chút nóng nảy.

- Tôi biết.

Lâm Phong cau mày nói:

- Nhưng chúng ta cũng không thể làm gì được bọn chúng. Những cương thi này hoàn toàn bất đồng so với nhận biết của chúng ta.

Những cương thi không có đầu vẫn hoạt động, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

- A....

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm vang lên. Hàn Duyệt, Lâm Phong quay đầu nhìn lại, thấy một cương thi bị một viên đạn bắn trúng. Sau khi hét thảm một tiếng, sau đó hóa thành vũng máu, biến mất không thấy gì nữa.

- Người của tôi đã đến. Đó là đạn diệt ma do Mã gia cung cấp.

Lâm Phong nhất thời thở dài một hơi, trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Quả nhiên, một đội quân mặc quần áo đen từ bốn phương tám hướng ập tới. Từng loạt đạn diệt ma bắn ra giống như sao băng trông rất đẹp mắt.

Mỗi phát đạn bắn trúng, đều là một cương thi bị chết. Chiến đấu lúc này đã nghiêng về một phía, toàn bộ cương thi bên này đã không còn chút phản kháng nào.

Sau lưng Hàn Duyệt vang lên những tiếng còi xe cảnh sát đinh tai nhức óc.

- Có thể là cục trưởng của chúng tôi đã đến.

Hàn Duyệt nói.

- Là tôi thông báo.

Lâm Phong nhú mày nói:

- Toàn bộ công nhân công trình Tam Kỳ đều bị giết chết, chuyện này rất khó giải quyết. Cho dù ngày hôm nay chúng ta tiêu diệt toàn bộ cương thi, cũng phải đối mặt với phiền toái cực lớn. Cương thi bị trúng đạn diệt ma đều hóa thành hư ảo. Ngày mai, sẽ xuất hiện nhiều dư luận về sự mất tích của công nhân.

- Anh muốn cho cục thành phố chùi dít?

Hàn Duyệt bình tĩnh nói.

- Cũng có thể coi là như vậy. Nhưng mà cô cũng không nên có lời nói thô tục như thế.

Lâm Phong nói:

- Tôi còn thông tri cho người của Huyện Môn. Tin tưởng bọn họ sẽ cho chúng ta một lời giải thích hợp lý.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Từ lúc người của Lâm Phong tiến vào, trận đấu đã dồn vào đến bên trong công trình Tam Kỳ, ép cho tác hại xuống đến mức thấp nhất. Cũng may công trình Tam Kỳ còn cách khá xa công trình Nhị Kỳ, cho nên cũng không gây ra náo động quá lớn. Ít nhất, trong lúc công nhân ngủ mê không có bị đánh thức nhiều. Còn những người giật mình thức giấc cũng cho là đùa mất dạy nào nửa đêm đốt pháo.

- Tình huống thế nào?

Một xe cảnh sát dừng trước mặt Hàn Duyệt và Lâm Phong. Người xuống xe chính là Lưu Tử Kỳ.

- Thế cục đã được khống chế. Nhưng tình huống cụ thể phải để cho người Huyện Môn kiểm tra lại. Lưu cục trưởng, tình huống cụ thể tôi không thể nào báo cáo rõ ràng lúc này được. Chúng tôi cần sự trợ giúp của ông. Sau khi chiến đấu kết thúc, nhờ cục thành phố điều tra thân phận của các cương thi này. Nếu bọn họ đều là công nhân của công trường này, vậy phiền cục thành phố ra mặt giải quyết.

Lâm Phong nói một hồi.

Lưu Tử Kỳ cảm thấy được mình vác mặt tới đây chẳng khác gì đồ võ ốc cho người khác.

- Tôi đã biết, tóm lại là giúp các người chùi dít...

Lưu Tử Kỳ cuối cùng cũng thốt ra một câu.

Lâm Phong nghe vậy, theo bản năng liếc mắt nhìn Hàn Duyệt một cái.

Hàn Duyệt cười thâm.

- Lâm tổ trưởng, việc này sợ không dễ làm. Nhiều người bị mất tích như vậy, hơn nữa tại cùng một công trường...

Lưu Tử Kỳ có chút khó xử.

- Tôi biết rất khó, vì vậy tôi đã phải trực tiếp liên hệ với Lưu cục trưởng...

Lâm Phong dằn dò:

- Nếu như sự kiện lần này bị truyền ra ngoài, ảnh hưởng quá lớn, tuyệt đối tôi và ông không thể gánh vác. Vì vậy, Lưu cục trưởng, tôi không quản ông làm thế nào, tóm lại, phải hoàn toàn bảo đảm bí mật vụ việc này.

- Được rồi.

Lưu Tử Kỳ tất nhiên cũng biết sự việc nghiêm trọng thế nào, gật đầu đáp ứng.

Dừng lại một chút, Lưu Tử Kỳ đột nhiên đưa mắt sang nhìn Hàn Duyệt:

- Tiểu Duyệt, hoa viên Nhã Các này không phải là tài sản của nhà cô sao?

- Đúng vậy.

Hàn Duyệt nghe vậy, tay vỗ vỗ ót, làm ra bộ dạng tỉnh ngộ:

- Vâng, hoa viên Nhã Các là tâm huyết của cha tôi.

Nói tới đây, sắc mặt Hàn Duyệt đột nhiên tái nhợt:

- Nhưng mà Lưu cục trưởng, chuyện này không có bất kỳ quan hệ nào với gia đình tôi. Ông phải làm chứng cho chúng tôi.

- Yên tâm đi, tôi sẽ tận lực làm cho ảnh hưởng hạ xuống mức thấp nhất. Nhưng mà tiểu Duyệt, cô phải nói rõ chuyện này với cha cô một lần để còn có tâm lý chuẩn bị.

Lưu Tử Kỳ quay sang nhìn Lâm Phong nói:

- Hàn Hùng là bạn bè tốt của tôi. Ông ta cũng trải qua không ít chuyện, tuyệt đối cũng không nhỏ hơn chuyện này là bao nhiêu. Tôi nghĩ nói cho ông ấy cũng không có việc gì.

- Được rồi.

Lâm Phong lên tiếng, liếc nhìn Hàn Duyệt:

- Cô thực sự muốn gia nhập tổ của tôi sao?

- Không được.

Lâm Phong vừa mới hỏi, Hàn Duyệt chưa kịp trả lời, Lưu Tử Kỳ đã mở miệng cự tuyệt:

- Lâm tổ trưởng, anh có thể không nên ép tôi vào chân tường. Tiểu Duyệt là do một tay tôi bồi dưỡng.

Lời vừa nói ra, không chỉ có Lâm Phong, mà ngay cả Hàn Duyệt cũng chấn động. Lưu Tử Kỳ vừa nói như vậy, chẳng phải nàng là người được chọn làm cục trưởng thành phố sau này hay sao?

Mà Lâm Phong hơi kinh hãi, ánh mắt có chút mập mờ.

Dừng một chút, hần ngẩng đầu nhìn Lưu Tử Kỳ nói:

- Lưu cục trưởng, cô ấy cực lực yêu cầu tham gia. Không tin ông có thể hỏi?

Lưu Tử Kỳ nghiêm mặt hỏi:

- Là thật sao?

- Vâng.

Hàn Duyệt cẩn thận gật đầu, giọng nói có chút ngập ngừng:

- Thực xin lỗi, Lưu cục trưởng. Tôi biết là ngài tốt với tôi, nhưng tôi vô cùng hứng thú với việc điều tra và giải quyết những chuyện tương tự như thế này.

Lưu Tử Kỳ nghe vậy, cũng không nói gì nữa, chỉ ngẩng mặt lên nhìn trời thở dài.

- Sao bằng.

Lưu Tử Kỳ hô.

- Không phải sao bằng, mà là người.

Lưu Tử Kỳ còn chưa nói xong, ngay tại chỗ hần vang lên một giọng nói. Người này thân mặc một bộ quần áo trắng, thắt cà vạt màu đỏ. Áo mũ chỉnh tề giống như một nhân sĩ thành công.

Người này không phải ai khác, chính là người phụ trách liên lạc giữa Huyền Môn cùng với chính phủ, đệ tử liên lạc Phù Hoa. Hần cùng Lâm Phong, Hàn Duyệt chào hỏi. Sau đó Phù Hoa nhíu mày nói:

- Phải để lại một nhân chứng còn sống, nếu không tôi cũng rất khó tìm ra nguyên nhân trong đó.

- Yên tâm đi, tôi đã phân phó.

Lâm Phong trả lời.

Lưu Tử Kỳ sớm nghe nói đại danh Huyền Môn, nhưng cũng chưa từng tiếp xúc qua đệ tử Huyền Môn. Thấy Phù Hoa trước mắt ăn mặc thế này, hần như thế nào cũng không nghĩ đây là một cao nhân đặc đạo.

Phù Hoa dường như nhận ra nghi hoặc của Lưu Tử Kỳ, cười nói:

- Tôi sống ở bên ngoài nên tôi phải ăn mặc cho phù hợp...

Ngay lúc này, bốn thành viên trong Lâm Phong tổ áp giải một cương thi đi tới.

Ánh mắt Phù Hoa lóe sáng, vội vàng đi tới. Cương thi tuy bị bốn người khống chế, nhưng thân thể không ngừng dấy dục, ánh mắt vô cùng hung ác.

- Nghiệp chướng, còn không ngoan ngoãn.

Phù Hoa quát một tiếng, duỗi tay tung ra một tấm linh phù, phong ấn lại. Sau đó, hần lấy ra một chiếc gương nhỏ, chiếu lên cương thi. Chỉ nghe xoạt một tiếng, trên người cương thi thoát ra một làn khói trắng.

- Là tà pháp gây ra.

Phù Hoa rất nhanh đưa ra một kết luận:

- Hần vốn là một người bình thường. Chỉ là ba hồn bảy vía bị rút lấy ba hồn, chỉ còn lại khí phách. Người nếu không còn ba hồn, liền mất đi ý thức, biến thành bộ dáng như thế này...

Trong số mọi người ở đây, chỉ có Lâm Phong là hiểu được.

Hần dò hỏi:

- Phù Hoa đạo trưởng, ngài có biết là người phương nào gây lên?

- Không biết.

Phù Hoa chau mày nói:

- Chuyện lớn như thế này, tôi cũng không dám vội vàng kết luận. Như vậy đi, để cương thi này giao cho tôi, tôi mang về tổng bộ Huyền Môn, sau đó các trưởng lão sẽ đưa ra kết luận. Mặc khác, trong thời gian này, cậu phải luôn luôn liên lạc với tôi. Nếu thành Phố Thiên Hải còn có tình huống tương tự, các người nhất định phải cho tôi biết...

- Làm phiền rồi.

Lâm Phong nói.

- Các người cẩn thận một chút, tôi đi trước. Sau khi có các kết luận của trưởng lão, tôi sẽ thông báo cho anh.

Phù Hoa nói xong, một tay nhấc cương thi lên, sau đó ngự kiếm phi hành, lập tức biến mất.

Lưu Tử Kỳ có chút mộng lung. Hôm nay ông ta tận mắt chứng kiến một màn huyền bí.

.....

.....

Sau khi về nhà, Hàn Duyệt đánh thức cha nàng, đem toàn bộ chuyện tại hoa viên Nhã Các nói cho ông ta.

Sau khi nghe con gái kể toàn bộ sự việc, vẻ mặt Hàn Hùng vô cùng lo lắng. Hoa viên Nhã Các là tâm huyết của ông ta.

Hiện giờ xuất hiện sự kiện cương thi. Nếu chuyện này bị đồn đãi ra ngoài, hoa viên Nhã Các coi như xong đời. Vài chục tỷ đầu tư thành dã tràng xe cát.

Việc này có quan hệ đến đại sự của bản thân và gia đình.

- Cha, không cần quá lo lắng, chuyện này đã có con cùng Lưu cục trưởng xử lý. Chỉ cần không phải trách nhiệm của Hàn gia chúng ta, chúng ta sẽ không có việc gì. Hơn nữa, Lưu cục trưởng cùng quốc gia đã có quyết định, đem chuyện này cực lực giấu kín, tuyệt đối không truyền ra ngoài...

Hàn Duyệt nói.

- Con nói như vậy, cha cũng an tâm.

Hàn Hùng cuối cũng thở một hơi nhẹ nhõm.

- Chờ một chút.

Hàn Hùng nhớ ra cái gì, nói với con gái:

- Tiểu Duyệt, con xem việc này không phải là do yêu hồ gây ra chứ?

- Không có chuyện đó.

Trong lòng Hàn Duyệt chấn động, lập tức tự trấn định:

- Cha, yêu hồ đã tan thành mây khói, không thể là do ả ta. Con xem chuyện này chỉ là trùng hợp. Chuyện này cha cũng không cần quản, con sẽ xử lý. Cha tạm thời điều tra rõ sự tình gia đình của các công nhân tại công trình Tam Kỳ, phong tỏa tin tức. Đợi tiểu Vũ trở về, để cho cậu ấy giúp chúng ta. Cha nghĩ có được không?

- Ủ. Trước tiên cứ vậy đi.

Hàn Hùng nói:

- Đúng rồi, con định xử lý những người mất tích thế nào? Nếu cần tiền, con cứ nói với cha một tiếng. Nếu cần gánh vác trách nhiệm, cha sẽ tự đứng ra. Những công nhân kia cũng là không may, họ vô tội...

- Yên tâm đi, con sẽ xử lý thích đáng. Cha, sự việc là như vậy. Cũng không còn sớm nữa, cha đi ngủ thôi. Con cũng cần phải nghỉ ngơi, ngày mai còn phải làm việc.

Hàn Duyệt rời khỏi phòng khách, đi lên lầu hai, vào phòng ngủ của mình.

Sau khi nằm trên giường, Hàn Duyệt cũng không thể nào ngủ được.

Câu nói của Hàn Hùng cha nàng làm cho nàng phải suy nghĩ.

Trước mặt Hàn Hùng, nàng cũng không hoàn toàn nói thật. Tuy rằng yêu hồ đã chết, nhưng người sau lưng cũng không có sa lưới. Chuyện lần này, cũng có thể là do hấn làm.

Nghĩ đến đây, tâm tư Hàn Duyệt bỗng nhiên khẩn trương.

Theo bản năng, nàng bấm điện thoại cho Long Vũ.

- Tút... Tút.

Hệ thống phát ra âm thanh không truyền được tín hiệu. Sau đó Hàn Duyệt mới nhớ, Long Vũ đã rời khỏi Thiên Hải.

Thở dài một tiếng, Hàn Duyệt nhú mày. Không biết từ lúc nào, nàng đã có chút ỷ lại vào Long Vũ.

Suy nghĩ một chút, Hàn Duyệt đột nhiên phát hiện. Từ khi nàng quen biết Long Vũ, hàng loạt sự việc kỳ bí phát sinh.

.....

.....

.

Hoan Hỉ lâu, thành Hoành Thủy, Huyền Cảnh.

Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai chuẩn bị đi tới chỗ Kim Phượng, bỗng đứng bên ngoài truyền đến một giọng giễu cợt:

- Hai vị, muốn đi sao? Không bằng tôi tiến hai vị một đoạn đường.

Giọng nói này là của Mỹ Diễm.

Long Vũ khẽ nhú mày:

- Mỹ Diễm. Cô là chấp sự của Hoan Hỉ lâu đúng không? Công tác bảo vệ của Hoan Hỉ lâu các người quá kém, chúng tôi bị tập kích, cô phải bồi thường chúng tôi.

- Tôi biết.

Mỹ Diễm thản nhiên cười:

- Cho nên tôi muốn mời hai người tới một địa phương...

- Quên đi, không cần.

Long Vũ thấy ánh mắt Mã Hiểu Mai lạnh đi, trong lòng biết có chút quỷ dị, liền lập tức cự tuyệt Mỹ Diễm.

Đồng thời, La Lâm truyền đến một cảnh báo:

- Chủ nhân, khí tức của cô ta rất giống với một trong những người vây công chị Phượng, có thể chính là cô ta...

Long Vũ nghe vậy, lập tức sinh ra cảnh giác.

Mỹ Diễm nở nụ cười:

- Tốt tốt. Các người nhận ra ta. Nhưng không sao. Cao thủ bên cạnh các người đã bị ta dụ dỗ ra xa chỗ này. Hai tiểu bối các người tốt nhất nên ngoan ngoãn theo ta. Nói thật với các người, ta là...

- Người là Cửu Vĩ Thiên Hồ..

Long Vũ cắt lời Mỹ Diễm:

- Loại hồ ly như ngươi cũng đừng tự cho mình là giỏi. Lần đầu gặp mặt, lão tử đã biết rõ thân phận của ngươi. Nếu ta đoán không sai, người đang lôi kéo chị Phượng chính là Hắc Minh. Ta thấy đồng phân cùng với súc vật hợp tác với nhau, quả thật có ý tứ.

Nghe Long Vũ nói như vậy, sắc mặt Mỹ Diễm hơi đổi.

Trên thực tế, nàng thực không ngờ, ngay cả chuyện giữa mình với Hắc Minh hắn cũng biết. Chẳng lẽ người này cái gì cũng biết?

Mỹ Diễm giờ phút này cũng hiểu vì sao hắn không cần nàng mà một mực chọn tiểu Thúy. Thì ra hắn đã sớm đề phòng mình.

- Ha ha...

Mỹ Diễm khinh miệt cười:

- Bản lĩnh của tiểu tử người cũng không tệ, nhưng mà Kim Phượng không có ở chỗ này, xem hai đứa nhóc các người có thể làm được cái gì. Thúc thời nhất là thúc thủ chịu trời đi. Tiểu tử, tuy rằng bộ dáng của người không ra gì, nhưng ta cần năng lượng ẩn chứa trong cơ thể người để làm lô đỉnh.. Tính cả người nữa đến giờ ta đã có hai lô đỉnh.

- Long Thiên Trạch quả nhiên ở trong tay người.

Sắc mặt Long Vũ phát lạnh truy vấn.

- Đúng vậy:

Dù sao chuyện gì cũng đã xảy ra, Mỹ Diễm dứt khoát không dấu diếm:

Long Thiên Trạch quả nhiên là một lô đỉnh tốt, nhưng mà hắn chỉ có thể kiên trì được mười năm nữa, sau đó hắn sẽ chết. Vừa lúc người xuất hiện, ông trời thật sự đối với ta cũng không tệ. Nhóc con là gì của Long Thiên Trạch, chẳng lẽ các người...

- Ha ha...

Mỹ Diễm dường như minh bạch điều gì, cười nói:

- Ta đã biết, người là con trai của Long Thiên Trạch. Người từ chỗ nào nghe được tin tức, lập tức nghĩ cách tới đây cứu lão già đó. Ha ha, hai cha con người ta đều tiếp nhận. Nếu có thời gian, chúng ta chơi trò 3P rất thú vị...

- Con ** vô sỉ.

Nếu là trước kia, Mã Hiểu Mai không biết cái gì gọi là 3P. Nhưng trong nửa năm gần đây, được Mã Ngọc an bài, nàng nghiên cứu trên internet hoặc hỏi bạn bè. Thậm chí các chị em trong tộc cũng giảng giải cho nàng.

Cho nên với cái loại 3P, nàng rất rõ ràng.

- Ha ha...

Mỹ Diễm xoay chuyển ánh mắt, nói:

- Cô gái này trông cũng không tệ. Không bằng chúng ta chơi 4P đi...

Long Vũ đem đạo lực tăng lên cực hạn, Thiên Sư pháp kiếm chỉ thẳng vào Mỹ Diễm.

- Con hồ ly này, xem ta thu thập người thế nào...

Long Vũ biết rõ không địch lại, cũng không lùi bước.

Tình huống trước mắt, Cửu Vĩ Thiên Hồ sẽ không buông tha cho bọn hắn. Cho nên chống cự cũng là chết, không chống cự cũng là chết. Chẳng bằng liều mạng một phen.

Có lẽ, có thể kiên trì đến lúc Kim Phượng quay lại.

Cho tới lúc này, trong lòng Long Vũ chỉ có thể hi vọng Kim Phượng trở về sớm một chút.

Tuy nói bọn hắn bây giờ có hai người, nhưng mà năng lực của Mã Hiểu Mai không đáng kể. Bởi vì nàng mới bị trọng thương. Đừng nói là đánh nhau với Cửu Vĩ Thiên Hồ, cho dù là người bình thường cũng có chút khó khăn.

Mã Hiểu Mai lúc này đứng dậy, căm tức nhìn Mỹ Diễm, như vậy đã là không tồi rồi.

Mỹ Diễm hiển nhiên là đối thủ cường đại nhất mà Long Vũ đã từng gặp, cho nên hắn không chút coi thường. Hắn giơ Thiên Sư pháp kiếm trong tay, đạo lực mệnh môn trong cơ thể phát ra, một mũi nhọn kiếm khí bắn ra dài chừng bốn thước.

- Tiểu tử thôi, có dũng khí. Nhưng người có thể đấu với ta sao?

Mỹ Diễm khinh thường nói.

Long Vũ không trả lời, hàn quang trong mắt lóe ra, cuối cùng huy kiếm trảm về phía trước. Kiếm quang từng trận bén nhọn xé gió đánh về phía Mỹ Diễm.

- Ha ha...

Mỹ Diễm lạnh lùng cười, thân hình hơi lắc, tại chỗ chỉ lưu lại một tàn ảnh. Nháy mắt nàng xuất hiện cách đó năm thước, tránh thoát công kích của Long Vũ.

Kiếm quang sau khi trượt mục tiêu, nổ mạnh trên mặt đất, cát đá bay mịt mù, sương khói tràn ngập. Cùng lúc này, Mỹ Diễm cũng hành động. Không biết từ lúc nào, trên tay nàng cầm một thanh đoản kiếm. Trên thân kiếm khắc một đầu hồ ly dữ tợn. Trên lưỡi kiếm xuất hiện quang mang, hóa thành sao băng, chém tới Long Vũ.

Trong lòng Long Vũ kêu to không tốt, nghiêng người né tránh. Nhưng mới tránh vài bước đã bị đối phương chặn đứng. Mỹ Diễm giống như thuận di, chắn trước người hắn. Đoản kiếm trong tay tạo nên một cổ huyết sắc đáng sợ, hướng tới Long Vũ công kích.

Long Vũ biết Cửu Vĩ Thiên Hồ trước mặt, hắn không có nửa phần thắng. Vì thế hắn nhanh chóng tránh né, đem thân pháp phát huy cực hạn.

Thời gian trước đây, Long Vũ được Kim Phượng huấn luyện, tốc độ đã tăng mấy chục lần. Dù vậy, giờ phút này, cũng có chút chật vật.

Lực lượng của Cửu Vĩ Thiên Hồ quá cường đại, làm cho huyết mạch toàn thân nhộn nhạo, da thịt giống như bị dao cắt, vô cùng khó chịu.

Dưới tình huống như thế, La Lâm chủ động mở tăng trưởng đạo lực, lực lượng trong cơ thể mạnh hơn rất nhiều. Nhưng mà đối mặt với cao thủ như Cửu Vĩ Thiên Hồ, vẫn quá khó khăn. Cho dù hắn chạy thoát khỏi kiếm quang bao phủ không gian, nhưng cũng bị lực lượng mãnh liệt đánh bay ra ngoài.

:wow:

biglove

164. Chương 24: Vương Quốc Duy Thay Đổi

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 24: Vương Quốc Duy thay đổi

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Lực lượng cường đại đánh bay Long Vũ chừng hơn mười thước. Sau khi rơi xuống, hắn há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

Mã Hiểu Mai thất kinh, tuy nhiên nàng cũng bắt lực.

Giờ phút này, nàng căn bản không thể giúp gì được Long Vũ.

- Trảm Thiên Thần Long.

Ban đầu, hắn muốn để Thiên Long làm chiêu tất sát. Nhưng tình thế trước mắt nguy cấp, Long Vũ cũng không bắt chặp nhiều như vậy.

La Lâm mở ra biên độ tăng trưởng cực hạn đạo lực, ngọn lửa màu tím hắn có thể thừa nhận được.

Ngay lập tức, một con cự long màu vàng dài trăm thước xuất hiện, quanh thân có ngọn lửa màu tím bao quanh. Không thể nghi ngờ, đây chính là Thần Long cường đại nhất mà Long Vũ triệu hồi từ trước tới nay.

Long Vũ lau máu tươi trên miệng, lưng lay đứng lên, hân hân lạnh lùng quát Mỹ Diễm:

- Hồ ly, xem ngươi làm thế nào có thể đấu được Thần Long.

Khuôn mặt Mỹ Diễm lạnh lùng, quanh thân phát ra một sát khí lạnh thấu xương. Nàng lạnh lùng:

- Thiên Sư kiếm quyết của ngươi làm kẻ khác giật mình. Đáng tiếc, tu vi của ngươi vẫn còn quá thấp. Nếu ngươi tu vi thất đỉnh thì triển chiêu này, ta cũng rất e ngại. Nhưng hiện tại ngươi thi triển ra chỉ đạt tu vi ngũ đỉnh. Lực lượng này ở Huyền Cảnh cũng là không tồi, nhưng muốn đối phó với ta, còn kém xa lắm.

- Rống.

Trảm Thiên Thần Long rít gào, hướng tới Mỹ Diễm. Sau đó, một cỗ khí thể cường đại từ trên người Thần Long tản ra xung quanh.

Mỹ Diễm hơi biến sắc, nàng biết tình hình không giống như nàng nghĩ.

Sắc mặt Mỹ Diễm biến thành trắng bệnh, khóe miệng tràn ra vết máu:

- Thực không ngờ. Xem ra ta đã đánh giá quá thấp ngươi.

Dứt lời, Mỹ Diễm lập tức biến thân, phía sau mọc ra chín cái đuôi.

- Ngu dốt. Mới có chút sợ hãi đã vội biến hình.

Long Vũ bữu môi khinh bỉ nói.

- Không phải là sợ hãi.

Mã Hiểu Mai nhắc nhở:

- Sau khi biến thành chân thân, lực lượng chân chính mới có thể phát huy. Anh Vũ, anh nhất định phải cẩn thận.

Quả nhiên, lời Mã Hiểu Mai vừa dứt, lúc này Cửu Vĩ Thiên Hồ tỏa ra cỗ khí thể mạnh hơn Trảm Thiên Thần Long. Nói cách khác, nhìn từ khí thể, Trảm Thiên Thần Long dường như đã thua.

- Rống.

Trảm Thiên Thần Long nổi giận gầm lên một tiếng, mở miệng phun ra ngọn lửa màu tím bắt đầu công kích. Chân thân Cửu Vĩ Thiên Hồ hiện tại cũng không e ngại, thân hình giống như sao băng lao vọt tới.

Lập tức, một con hồ ly và con rồng giao phong với nhau.

Chúng như thiểm điện quần lấy nhau trên không trung. Những tiếng oanh kích đinh tai nhức óc xen lẫn những luồng ánh sáng lóa mắt liên tục phát ra.

Toàn thân Trảm Thiên Thần Long bao phủ ngọn lửa màu tím, đem bầu trời chiếu sáng ngời. Hành động vô cùng nhanh nhẹn, trên không trung chỉ lưu lại một tàn ảnh.

Cửu Vĩ Thiên Hồ liên tục phát ra tiếng gầm gừ. Nếu không phải con rồng này có ngọn lửa màu tím bao quanh làm cho nàng sợ hãi, nàng đã đem Trảm Thiên Thần Long xé thành mảnh nhỏ.

- Không tốt, Trảm Thiên Thần Long sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Long Vũ cùng Trảm Thiên Thần Long tồn tại một liên hệ vi diệu. Trong lòng hắn đã biết Trảm Thiên Thần Long lực bất tòng tâm.

Trảm Thiên Thần Long chính là lấy bí pháp triệu hồi ra phân thân của Long Thần. Lực lượng người triệu hồi ra phân thân càng cao, thời gian càng kéo dài.

Giờ phút này, một con rồng một con hồ ly quần lấy nhau giữa không trung cả nửa ngày. Tuy rằng chưa chính diện giao phong, nhưng Trảm Thiên Thần Long yếu dần theo thời gian, vì vậy khí thể của nó cũng dần yếu xuống.

- Đi tìm chết.

Cửu Vĩ Thiên Hồ có thể cảm ứng được khí thể của Trảm Thiên Thần Long càng lúc càng yếu, thân hình như tia chớp phóng qua, lợi trảo giơ lên, mười đạo huyết huyết sắc nhất thời đem Trảm Thiên Thần Long dập nát.

- Khè khè...

Mỹ Diễm hóa thân yêu hồ giữa không trung đắc ý cười lớn. Thanh âm càng lúc càng lớn, tuyên cáo thắng lợi của nàng.

Lập tức, yêu hồ thu hồi chín cái đuôi, biến ảo thành Mỹ Diễm.

Đi tới trước mặt Long Vũ, nàng khinh thường cười:

- Nhóc con. Xem ngươi còn có bản lĩnh gì. Ngươi hiện tại chỉ là nỏ mạnh hết đà, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi. Hắc Minh muốn có thứ trên người của ngươi, mà ta lại muốn thân thể ngươi. Vì vậy, ngươi cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chết.

- Đáng tiếc, ta lại muốn ngươi chết.

Long Vũ điên cuồng hét một tiếng, thân hình lưu loát giống như nước chảy mây bay, vài bước vượt tới trước mặt Mỹ Diễm.

Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm hơi ngậy ngậy người, sau đó lui về phía sau. Tốc độ của nàng cũng cực nhanh, vô cùng huyền ảo, nhưng nàng không hề động thủ. Việc làm này nằm ngoài ý liệu của Long Vũ. Nhưng hắn không có tâm tư suy nghĩ tất cả chuyện này. Bởi vì toàn bộ tâm tư của hắn chỉ có hai từ công kích.

Đạo lực trong cơ thể Long Vũ dĩ nhiên đã khô kiệt, nhưng mà ngọn lửa màu tím trong cơ thể của hắn vẫn dư thừa một chút. Không ngẫm nghĩ nhiều, hắn bắt đầu công kích Mỹ Diễm.

Nếu như có thể kiên trì đến lúc Kim Phượng quay lại, đó là kết quả tốt nhất.

Mã Hiểu Mai lúc này cảm thấy có chút hi vọng. Nàng nhìn không được có chút kích động, thậm chí hô to:

- Anh Vũ cố lên, anh Vũ cố lên...

Long Vũ cũng có nỗi khổ trong lòng. Công kích này của hắn chính là dựa vào ngọn lửa màu tím còn sót lại trong cơ thể, căn bản là không thể kiên trì được bao lâu. Chờ khi cạn kiệt, không cần Mỹ Diễm phải động thủ, hắn cũng sẽ gục ngã trên đầu hàng.

Hiển nhiên, giữa Long Vũ cùng Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn còn có một khoảng cách rất xa.

Long Vũ chỉ mũi kiếm vào Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm ở chỗ xa xanh, lạnh lùng nhìn Mỹ Diễm:

- Con hồ ly kia, có bản lĩnh thì đi đánh nhau với chị Phượng. Đánh nhau với ta có gì tài giỏi...

- Không phải là ta ức hiếp ngươi, mà là ngươi tự dâng mình tới.

Khóe miệng Mỹ Diễm nổi lên một nụ cười khinh thường:

- Nhóc con, trò chơi tới đây kết thúc, bà cô không có tâm tư đùa bỡn với ngươi.

Đương nhiên, những lời này nàng nói ra chính là lo sợ đêm dài lắm mộng.

Tuy rằng nàng biết Hắc Minh thần thông quảng đại, tu vi sâu không lường được. Nhưng nàng cho rằng Kim Phượng cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Nói thật, Mỹ Diễm cũng không thích cục diện như vậy. Nhưng mà Hắc Minh liên tục thúc dục, Long Vũ lại quá nguy hiểm.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, bọn hắn triệu khai công kích.

Đối với hậu quả, Mỹ Diễm cũng lo lắng, nhưng Hắc Minh tiếp tục đảm bảo, Nhị gia cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Có lẽ hắn cũng giống như năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, đều đã biến mất khỏi Huyền Cảnh.

Tại đây, nàng có thể an tâm, bắt đầu thi triển kế hoạch ngày hôm nay.

Mới không bao lâu, toàn bộ tình huống đã nằm trong kế hoạch khổng chế của bọn chúng.

- Hồ ly thối, mày đừng ép. Nếu không ông mày cùng mày đồng quy vu tận.

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia tàn nhẫn:

- Mẹ nó, đừng nghĩ rằng ông mày sợ chết.

Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm cười cười, trong đôi mắt hiện lên quang mang tà dị.

Long Vũ chấn động, trong đầu ông lên một tiếng, giống như bị một côn đánh trúng, trong đầu lập tức trống rỗng.

Sau đó, quang mang trong mắt Mỹ Diễm ngày càng tà dị. Lúc này Long Vũ đã mê mang, không có hành động gì.

Khóe miệng Mỹ Diễm nổi lên một nụ cười âm lãnh đặc ý, chậm rãi từng bước đi về phía Long Vũ. Giờ khắc này, Long Vũ dường như choáng váng, thanh kiếm trong tay hần rủ xuống. Hắn giống như mất đi linh hồn, hai mắt vô thần...

Mỹ Diễm thấy thế, trong miệng mơ hồ cùi đầu nói:

- Lại đây nào, nghe lời, đến trước mặt chị. Ngoan, gì chị cũng cho kưng. Tiểu bảo bối của chị...

Long Vũ nghe vậy, chậm rãi bước lên phía trước.

- Ha ha, không có cái gì vui bằng thế này.

Khóe miệng Mỹ Diễm cười tươi. Cái loại đặc ý này không cần nói cũng biết.

- Không được qua.

Trong lòng Mã Hiểu Mai lo lắng, vội vàng hô to, nhưng Long Vũ không chút phản ứng, mắt điếc tai ngơ.

- Yêu nghiệt, lớn mật.

Ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, một âm thanh quen thuộc vang lên. Long Vũ lập tức bình thường trở lại, trong ánh mắt hiện lên sát khí.

Đồng thời, thân hình Kim Phượng từ trên trời giáng xuống.

Mỹ Diễm kinh hãi, thân ảnh nhoáng một cái, vội vàng hướng tới Long Vũ bắt người. Nhưng có người còn nhanh hơn nàng một chút, đã giành ở trước mặt Long Vũ.

- Đồ không biết sống chết.

Kim Phượng quát một tiếng, trong tay nổi nên một đạo Ngũ Thái Hà Quang, giống như sao băng, hướng tới Mỹ Diễm.

Mỹ Diễm nhận ra uy lực của ánh sáng này, vội vàng lui về phía sau, Sau đó vẩy ra một cái đuôi, giống như roi đập trúng ngực Long Vũ.

- Tiểu Vũ.

Kim Phượng vội vàng kêu không tốt, lập tức bỏ quên xinh đẹp.

Chiêu này của Mỹ Diễm giống như diễn cổ vậy Ngụy cứu Triệu. Thừa dịp Kim Phượng lui về sau, người nàng giống như một con gió xoáy, biến mất không thấy bóng dáng.

- Đáng chết.

Kim Phượng hiển nhiên đánh giá thấp gian kế của Cửu Vĩ Thiên Hồ. Lập tức không kịp phản ứng, mới để cho Mỹ Diễm đắc thủ.

Hiện tại hối hận cũng vô dụng, vấn đề mấu chốt là làm thế nào cứu được Long Vũ, đương nhiên còn có Long Thiên Trạch.

.....
.....
Tối nay không trăng, ngay cả sao cũng bị mây đen che phủ, nếu không phải toàn bộ gia đình sống ở thành phố bật đèn, cả thành phố không chừng đều chìm trong bóng tối.

Ở trên một đường phố, một quán bar không phải rất nổi danh, nhìn qua kính thủy tinh chỉ thấy một vài ánh sáng ảm đạm.

Đương nhiên, nhìn bề ngoài như vậy không ảnh hưởng đến sinh ý của quán bar.

Âm nhạc DJ không ngừng truyền ra. Trên sân khấu hình chữ T, nam nữ muôn hình muôn vẻ đang nhảy loạn theo âm nhạc.

Một cô gái cần thuốc, đem toàn bộ quần áo cởi toang ra, chỉ còn quần áo lót và mảnh vải mỏng làm quần, không ngừng hắt đầu lắc mông, bộ dạng điên cuồng của cô ta dường như không thể điên cuồng hơn.

Dựa vào thành ghế trong góc khuất quán bar, một người thanh niên anh tuấn mặc âu phục màu trắng, bộ dạng vui sướng uống rượu. Đôi mắt hắn lúc này đang nhìn chằm chằm vào Hàn Duyệt cách hắn không đến một thước.

- Vương Quốc Duy, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì với tôi.

Hàn Duyệt thở phì phì nói:

- Nếu cậu không nói, tôi cũng không có thời gian ngồi đây uống rượu với cậu. Đồng thời còn có thể bắt cậu vì tội báo án giả, truy cứu trách nhiệm hình sự.

Người thanh niên này là Vương Quốc Duy.

Một giờ trước, hắn đánh điện thoại tới đội đại án cục thành phố, tự mình muốn gặp đội trưởng Hàn Duyệt, hội báo một tình huống án kiện quan trọng.

Người nghe điện thoại là trợ thủ Tiểu Vương của Hàn Duyệt.

Vương Quốc Duy mới nói được hai ba câu, điện thoại đã rơi vào tay Hàn Duyệt. Lập tức, Vương Quốc Duy hẹn Hàn Duyệt tới quán bar xấu xí này đưa văn kiện.

Từ lúc vào bên trong đến giờ, cũng đã hơn một giờ. Trong một giờ này, Vương Quốc Duy không vội tổ giấc, mà ngồi uống rượu hưởng thụ.

- Hàn lão sư, tôi hôm nay là làm tròn trách nhiệm của một công dân tốt, nghe nói thành phố Thiên Hải chúng ta có xuất hiện cương thi...

Ánh mắt Vương Quốc Duy đắm chiêu nói.

Lúc đánh điện thoại, hắn có nhắc đến hai chữ cương thi, mới làm kinh động đến Hàn Duyệt. Giờ phút này, hắn lại nhắc lại, làm cho Hàn Duyệt giật mình.

Hít sâu một hơi, Hàn Duyệt nghiêm mặt nói:

- Cậu im miệng cho tôi. Cậu nói bấy bọ cái gì đó? Cái gì cương thi? Cậu xem phim kinh dị nhiều quá à? Nếu cậu còn dám nói bấy, tôi có thể lấy tội danh mê tín phong kiến đến bắt cậu...

- Mê tín?

Vương Quốc Duy nhấn giọng:

- Hàn lão sư, con người tôi tuy rằng có chút khốn nạn, nhưng trước mặt cô tôi chưa bao giờ nói láo. Nói thật cho cô, chuyện tình tại hoa viên Nhã Các tôi cũng biết một chút. Hôm nay tôi tới là cung cấp manh mối cho cô, để cô mau chóng phá án. Thái độ của cô như thế, trong lòng tôi cảm thấy rất thất vọng...

Trên mặt Hàn Duyệt không có biểu tình gì, lạnh lùng đem chén rượu đặt trên bàn, nghiêng đầu qua. Lúc này, trong ánh mắt nàng hiện lên chút lo âu.

Vương Quốc Duy phần nộ, bưng chén rượu ừng ực uống. Thấy vẻ lạnh lùng của Hàn Duyệt làm cho hắn vô cùng tức giận. Nhưng không biết tại sao, trước mặt Hàn Duyệt, hắn cũng không phát hỏa mà đứng dậy.

- Hàn lão sư, tôi không lừa cô, tôi biết một chút tình huống... Tin tưởng sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với cô...

Vương Quốc Duy há miệng nói, nhưng Hàn Duyệt mặc kệ hắn không đáp lại.

Vương Quốc Duy buồn bực, do dự một chút nói:

- Tôi biết ở chỗ nào có cương thi.

Lời vừa nói ra, Hàn Duyệt lập tức quay người lại:

- Vương Quốc Duy, tôi hi vọng cậu có trách nhiệm đối với lời nói của mình...

- Hàn lão sư, đừng nói tôi phụ trách đối với lời nói của mình. Cho dù đối với cô phụ trách, tôi cũng không có bất kỳ ý kiến gì...

Vương Quốc Duy cười hắc hắc nói.

Hàn Duyệt đang muốn nói gì đó, đã thấy có người đẩy cửa đi vào. Vương Quốc Duy cảnh giác quay người lại, hắn thấy Lâm Phong.

- Vương công tử, chúng tôi là tổ điều tra đặc biệt. Cậu nghi ngờ dính vào trọng án mưu sát. Chúng tôi nhận lệnh bắt giữ cậu, hi vọng cậu có thể phối hợp.

Lâm Phong chậm rãi đi tới, xuất ra giấy chứng nhận.

Khuôn mặt Vương Quốc Duy âm hiểm cười cười, trong khe răng rít lên một câu nói:

- Tổ đặc biệt điều tra là cái gì, cái gì là án mưu sát? Tôi xem các người lấy cớ để mang tôi đi.

Nói xong, Vương Quốc Duy đưa mắt nhìn Hàn Duyệt:

- Trên thân của cô nhất định có gắn máy nghe trộm. Các người muốn bắt tôi đến cục cảnh sát, sau đó tìm hiểu chuyện tình về cương thi đúng không? Nói thật cho các người biết, tôi thức sự tới đây báo nguy. Hiện tại các người đối xử với tôi thế này, tôi xin trả lời thẳng, cái gì tôi cũng không biết.

Ánh mắt Lâm Phong lạnh lùng, gần từng chữ một:

- Vương công tử, tôi không biết cậu đang nói gì. Nhưng mà tôi khuyên cậu, nên hợp tác với chúng tôi, đó là lối thoát duy nhất cho cậu...

Hàn Duyệt cũng âm thầm kinh ngạc.

Nói thật, Vương Quốc Duy đoán cũng không sai khác mấy. Lâm Phong nghe được lời nói giữa hai người, lấy cớ tổ điều tra đặc biệt, đem Vương Quốc Duy về cục cảnh sát.

Từ sau sự kiện cương thi tại hoa viên Nhã Các, toàn thành phố Thiên Hải luôn kiểm soát hai tư tiếng một ngày. Khả năng hiện tại của cảnh sát chính là tiêu diệt cương thi, xóa bỏ tin tức, làm cho việc này có ảnh hưởng ít nhất. Mà đối với loại sự kiện này, bất kể là cảnh sát hay người Huyền Môn, đều không có mục tiêu chính xác.

Dưới tình huống như vậy, Vương Quốc Duy xuất hiện có vẻ rất quan trọng.

Hàn Duyệt cũng có chút không rõ, tên công tử quần áo lạ là Vương Quốc Duy, làm sao lại biết được chuyện này.

- Thật có lỗi, tôi cũng không biết anh đang nói cái gì...

Khóe miệng Vương Quốc Duy cười lạnh:

- Tôi chính là một công dân mẫu mực. Các người muốn đày tôi mang đi cục cảnh sát, vậy các người làm một việc sai lầm rồi. Các người tin hay không, chỉ cần một ánh mắt của tôi, các người liền không thể rời khỏi đây. Đương nhiên, các người là người của quốc gia, mạnh mẽ mang tôi rời đi, tôi cũng đành chấp nhận.

Nhưng các người có nghĩ tới, làm như vậy có hậu quả thế nào không? Nói thật, hôm nay tôi tới chỗ này, chứng minh tôi đã chuẩn bị chu đáo. Kết quả thế này, tôi cũng đã dự tính qua...

- Lâm tổ trưởng...

Hàn Duyệt rút cuộc nói một câu.

Lâm Phong cười cười, nhìn về phía Hàn Duyệt nói:

- Cô có đề nghị gì sao?

Sắc mặt Hàn Duyệt tái nhợt, lấy khí lực rất lớn thốt ra một câu:

- Ý của tôi là...

- Tôi biết ý tứ của cô, nhưng thế nào hôm nay tôi cũng mang Vương Quốc Duy rời đi...

Lâm Phong lạnh lùng cắt đứt lời Hàn Duyệt.

Vương Quốc Duy lạnh lùng hỏi:

- Vị tổ trưởng này, xem ra anh không thực sự đem mình làm đầy tớ của nhân dân rồi...

- Muốn cưỡng chế thì động thủ đi. Nhưng mà tôi nói trước, cái gì tôi cũng không biết... Tôi chỉ là một công dân bình thường.

Vương Quốc Duy nhắm mắt đáp lại.

- Rất cuộc cậu muốn như thế?

Giọng nói Lâm Phong lạnh lùng chất vấn Vương Quốc Duy.

- Rất đơn giản.

Vương Quốc Duy nhìn thoáng qua Hàn Duyệt nói:

- Tôi chỉ muốn nói chuyện cùng Hàn lão sư... Với anh cái gì tôi cũng không nói. Tôi không hi vọng các người theo dõi tôi...

Sắc mặt Lâm Phong xanh mét, chậm rãi giơ tay phải lên...

- Ha ha...

Lâm Phong khinh thường cười một tiếng:

- Hàn đội trưởng, chỗ này giao cho cô. Cô cẩn thận một chút, thằng nhóc này cũng không có gì tốt.

- Hừ.

Vương Quốc Duy nhìn bóng lưng Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, lập tức từ túi áo lấy ra một trang giấy, trên đó viết một địa chỉ:

- Tôi viết địa chỉ của cương thi ghi tại tờ giấy này.... Cô đi lập công đi, gặp lại...

Bỏ lại tờ giấy, Vương Quốc Duy xoay người đứng dậy.

Hàn Duyệt có chút sững sờ, nàng không nghĩ tới Vương Quốc Duy ban đầu có ngữ khí cường ngạnh, bây giờ lại làm như vậy. Sau đó bấm điện thoại cho Lâm Phong.

:wow:

biglove

165. Chương 25: Người Không Thể Nhìn Qua Tướng Mạo, Đều Là Cao Thủ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 25: Người không thể nhìn qua tướng mạo, đều là cao thủ

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Nửa giờ sau, theo địa chỉ Vương Quốc Duy cung cấp, Hàn Duyệt, Lâm Phong cùng đệ tử Huyền Môn bắt giết mười tên cường thi.

Sau đó, Hàn Duyệt chủ động liên hệ điện thoại cho Vương Quốc Duy.

Điện thoại chuyển tới, Vương Quốc Duy cười nói:

- Tôi biết cô sẽ gọi điện thoại cho tôi.
- Vì sao?
- Bởi vì tình báo của tôi, chẳng lẽ cô không cảm tạ tôi một câu sao?

Hàn Duyệt nghe vậy, thoáng trầm mặc một hồi nói:

- Có thể cho tôi một lời giải thích không?
- Trong vài ngày sau, tôi vẫn có thể vì cô cung cấp tình báo, nhưng cô không thể hỏi tình báo từ đâu mà ra, cũng không được hoài nghi tôi. Nếu không chúng ta sẽ ngưng hợp tác. Đến lúc đó hậu quả chắc cô cũng sẽ không muốn....

Vương Quốc Duy nói:

- Cô Hàn, tôi thích cô, cho nên tôi mới cam tâm tình nguyện làm việc này.
- Thật sự không nói sao?

Hàn Duyệt hỏi

- Thực xin lỗi, không phải không nói, mà là tôi cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Vương Quốc Duy trầm giọng nói:

- Kỳ thật như vậy không phải rất tốt sao? Cô có thể thông qua tôi mà nắm được tình hình sớm nhất. Nói như vậy, ít nhất có thể tránh được thương vong... Được rồi, cứ như vậy đi, tôi sẽ lại liên hệ với cô sau. .

Nói xong, Vương Quốc Duy liền cúp điện thoại.

Còn tại chỗ này, Hàn Duyệt cùng Lâm Phong sóng vai đứng chung một chỗ tua lại phần ghi âm lúc này. Giờ phút này, trong điện thoại đã muốn phát ra âm thanh ầm ầm giống như động đất vang lên.

- Hắn đã cúp.

Hàn Duyệt thu hồi điện thoại. Quay đầu hỏi:

- Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ý của tôi là tạm thời trước không cần theo dõi Vương Quốc Duy. Tôi cảm giác hắn cái gì cũng biết. Nếu chúng ta tùy tiện hành động. Sẽ rất dễ dàng khiến cho hắn gai mắt. Đến lúc đó. Những tình báo như hôm nay sẽ không có...

- Trên nguyên tắc tôi đồng ý đề nghị của cô.

Khuôn mặt Lâm Phong âm trầm, thở phò phò nói:

- Con mẹ nó. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dừng một chút. Hấn nói:

- Cứ xem như chúng ta có thể đến chỗ địa chấn đó đúng lúc đi thì sẽ được gì nào. Thiên Hải là đô thị quốc tế dân cư ngàn vạn người. Thiên Hải không thể chấp nhận nhiều vụ án mất tích như vậy được....Tính trung bình các vụ án mất tích trong thời gian qua thì Thiên Hải trong hai ngày này đã mất tích hơn sáu mươi người, hiện đã vượt qua đỉnh điểm của các năm trước rồi. Hơn nữa chúng ta cũng không biết rằng tương lai những vụ án tương tự có còn xuất hiện nữa hay không?

-Đúng vậy.

Hàn Duyệt cắn răng nói:

- Chúng ta nên phải biết rõ ràng nguyên nhân căn bản.

- Đúng rồi. Hàn đội trưởng. Có chuyện này tôi thiếu chút nữa quên nói cho cô biết.

Lâm Phong nghiêng đầu nhìn Hàn Duyệt nói:

- Tôi cùng Lưu cục trưởng đã thương lượng. Từ hôm nay trở đi, cô được phép gia nhập tổ hành động siêu năng của tôi. Đồng thời cô tiếp tục đảm nhiệm đội trưởng đội đại án thành phố Thiên Hải. Nhưng mà sau này công việc chủ yếu là hợp tác theo chúng tôi. Hiệp trợ chúng tôi xử lý một số kỳ án. Đại án hình sự bình thường, hình cảnh chi đội bên kia sẽ giúp đỡ một chút. Còn lại thì Tiểu Vương sẽ xử lý. Sau này công việc của cô sẽ nhều hơn nhưng mà bớt nguy hiểm hơn. Không biết ý cô như thế nào?

- Tốt, tốt.

Kết quả như vậy đã xem như không tồi rồi, Hàn Duyệt tự nhiên nhanh miệng đáp ứng.

.....

.....

Từ khi Cửu Vĩ Thiên Hồ bị Kim Phượng dọa chuồn mất, từ Hoan Hỉ Lâu suốt đêm chạy về Bách Hoa Hội, quay trở về tổng bộ.

Trong hoảng loạn, Bách Hoa Hội vứt bỏ rất nhiều thứ, trong đó có ông chú của Long Vũ Long Thiên Trạch.

Đương nhiên Kim Phượng mang theo Mã Hiểu Mai tìm kìm một lúc thì thấy Long Thiên Trạch. Sững sờ một lúc, Long Thiên Trạch so với tình huống Kim Phượng dự liệu còn nghiêm trọng hơn.

Những người khác bị Cửu Vĩ Thiên Hồ hãm hại cơ hồ đều giống nhau, tay chân đều bị xích lại, ngay cả xương bả vai cũng không may mắn thoát khỏi.

Dương khí bị rút lấy quá nhiều.

Lúc trước Long Trạch Thiên đang ở tuổi trung niên nhưng giờ thì nhìn y như lão già sáu mươi tuổi. Đầu tóc bạc trắng, da toàn thân đều nhăn nhúm hết cả.

Vả lại giờ hấn chỉ còn có nửa mạng.

Lúc tìm được hấn, Kim Phượng vội vàng cho hấn ăn vào Hộ Tâm Đan, đồng thời nhả vào miệng hấn một giọt máu tươi của mình, bảo trì tính mạng của hấn.

Về phần phục hồi thì chờ sau này hãy tính.

Nhưng mà so với Long Vũ, tình hình của Long Thiên Trạch cũng không phải vấn đề trọng yếu.

Hiện tại khó biết nhất là thương thế Long Vũ.

Long Vũ độc đầu Cửu Vĩ Thiên Hồ. khiến cho đạo lực trong cơ thể, tử hỏa tiêu hao hầu như không còn. Bởi vậy, hấn bị nội thương rất nặng.

Hơn nữa Cửu Vĩ Thiên Hồ dùng kế vây Ngụy cứu Triệu đánh cho đan điền của Long Vũ vỡ nát.

Trên lý thuyết, đan điền bị vỡ thì người này sẽ trở thành phế nhân. Cũng may Long Vũ được Kim Phượng đúng lúc bảo vệ tâm mạch cùng sinh mệnh khí tức của Long Vũ. Trước hết dùng thần thông đóng băng hẳn lại sau đó đem về Thanh Tân Thanh Tân Tiểu Trúc ở thành Đoan Mộc.

Ngày mười lăm, Kim Phượng, Mã Hiểu Mai mang theo Long Thiên Trạch, Long Vũ vượt qua Linh Uyên an toàn đi tới Thanh Tân Tiểu Trúc thành Đoan Mộc.

Đoan Mộc Gia tộc nhận được tin, vội vàng phái Đoan Mộc Chính đi trước tới thăm, hơn nữa mang đến một lượng lớn linh dược, linh đan, nhưng đều bị Hoa An từ chối khéo .

Trước mắt, Thanh Tân Tiểu Trúc cần có nhất chính là yên tĩnh , người khác tuyệt đối không thể đi vào.

Long Thiên Trạch được Kim Phượng an bài trong ôn tuyền tại một phòng ở Thanh Tân Tiểu Trúc . Trong ôn tuyền đã bỏ thêm các loại dược vật quý hiếm lúc bình thường tuyệt đối không thấy. Còn Đoan Mộc Gia tộc đưa tới thì cũng không ít kỳ trân dược bảo trân quý.

Những dược liệu này có công hiệu kích hoạt sinh khí tiềm tàng trong cơ thể, tẩm bổ thân thể Long Trạch Thiên. Đây là bước đầu trong phương pháp chữa trị.

Còn bước tiếp theo thì cực kỳ phức tạp.

Nói thật, ngoài Kim Phượng ra thì người khác chỉ có khiến Long Trạch Thiên không chết mà thôi, còn hồi phục lại như xưa thì đừng mơ tới nữa. Không chết ở đây chính là nói hẳn trở thành người thực vật.

Đương nhiên, cho dù thần thông như Kim Phượng thì Long Trạch Thiên cũng phải cần có thời gian để hồi phục. Chứ không phải chuyện một sớm một chiều.

Hơn nữa, hiện giờ Kim Phượng đều đặt toàn bộ tâm tư trên người Long Vũ. Đan điền bị vỡ đối với người tu đạo mà nói cái này đồng nghĩa với việc chấm dứt sự sống của họ trong thế giới này.

Hiện tại Kim Phượng có thể nắm chắc trăm phần trăm là bảo trì tính mạng Long Vũ.

Nhưng mà... Nàng không muốn Long Vũ từ bỏ cuộc sống tu đạo.

Về Long Vũ, Kim Phượng còn có nhiều điều không rõ ràng. Trong mắt nàng Long Vũ luôn là một dấu hỏi lớn.

Từ lúc Kim Phượng xác định Long Vũ trên người có Phượng Hoàng Lệnh. Thì cả đời này của nàng đã thề sẽ bảo vệ hẳn tới cùng. Đó chính là trách nhiệm và nghĩa vụ của nàng.

- Chị Phượng, thế nào rồi?

Nhìn thấy Kim Phượng nhau mày, trong lòng Mã Hiểu Mai cảm thấy bất an. Tuy rằng hai người chỉ có danh nghĩa là đang yêu nhau nhưng mà ở chung với nhau lâu như vậy, Mã Hiểu Mai đối với Long Vũ ít nhiều gì cũng có chút tình cảm. Huống hồ Mã gia muốn quật khởi còn phải dựa vào Long Vũ.

Chuyện công chuyện tư, Mã Hiểu Mai đều không hi vọng Long Vũ xảy ra sự cố.

- Chị có thể đảm bảo cậu ta không chết.

Kim Phượng nói.

-Tốt tốt....

Nghe thế, nét mặt Mã Hiểu Mai đã bớt đi một phần lo lắng, thậm chí có chút hưng phấn nữa.

- Ai.

Kim Phượng yếu ớt thở dài một tiếng nói:

- Đan điền bị vỡ, cho dù không chết cũng sẽ thành phế nhân mà thôi.

Lời này vừa nói ra, Mã Hiểu Mai chau mày, vẻ lo lắng trên mặt lại xuất hiện. Nàng tự hồ không thể tin rằng Long Vũ sẽ thực sự trở thành phế nhân.

Trên thực tế, Long Vũ cũng không cách nào chấp nhận.

Việc này không thể nghi ngờ.

-Chị Phượng, chuyện đó có thể xảy ra à?

Trong đôi mắt Mã Hiểu Mai đã dâng lên một đạo hơi nước. Trong đầu nàng , hình ảnh Long Vũ trị thương cho chính mình hiện lên.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình.

Mã Hiểu Mai mặc dù đã mang lời nguyện của Mã gia, nhưng bản chất của nàng vẫn là một nữ nhân chân chính. Lần này hành trình đến Hoan Hỉ Lâu, nàng đã bị Long Vũ làm cho hoàn toàn cảm động.

-Chẳng lẽ sự thật là không có biện pháp nào hay sao?

Mã Hiểu Mai không cam lòng hỏi.

- Chị cũng đang cố gắng nghĩ biện pháp...

Mã Hiểu Mai không hi vọng Long Vũ sẽ thành Phế nhân, còn Kim Phượng chẳng lẽ lại hi vọng thế. Từ ý tứ nào đó mà suy nghĩ, Long Vũ trên người kỳ thật chở đầy hi vọng của Kim Phượng. Cho nên không buông tha cho hẳn chính là nàng.

-Như vậy đi.... Chị đi tìm người giúp.

Kim Phượng dường như nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt hiện lên một đạo tinh quang.

.....

.....

.

Nửa giờ sau, Phúc Bá lưng gù đã bị Kim Phượng kéo tới đây.

Mã Hiểu Mai sững sờ một chút, trong lòng vừa dâng lên một tia hi vọng thì bỗng tan biến mất. Vốn tưởng rằng Kim Phượng đã nghĩ ra biện pháp gì. Kết quả nàng lại mang quần gia tới chiếu có cho Long Vũ

Nàng rất muốn nói cho Kim Phượng, không cần tới Phúc Bá, nàng có thể không quần cực khổ chăm sóc cho Long Vũ, cho đến khi hẳn khôi phục mới thôi.

Nhưng mà nàng hiện giờ là khách, có mấy lời thật tình là khó mà nói ra.

Phúc Bá, cực cho người rồi.

Mã Hiểu Mai ngạc nhiên phát hiện, làm chủ như Kim Phượng lại có thể đối Phúc Bá cung kính như thế.

Phúc Bá gật gật đầu, đi qua nắm chặt cổ tay Long Vũ, trầm ngâm một lát sau, thận trọng xem xét.

Sau một lúc, Phúc Bá rồi hướng Mã Hiểu Mai nói:

- Vị cô nương này, tôi muốn làm chẩn đoán bệnh Tiểu Vũ, thỉnh cầu người tránh xuống.

Mã Hiểu Mai nghiêng đầu nhìn Kim Phượng, thấy nàng cũng có ý tứ này, lập tức liền đi ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa, Mã Hiểu Mai mới minh bạch là Phúc Bá tới đây là cứu người.

- Chân nhân bất lộ tướng.

Mã Hiểu Mai không khỏi cảm khái, Thanh Tân Tiểu Trúc này thật không bình thường. Mỗi người đều là cao nhân thâm tàng bất lộ.

Liền tại lúc này, đồng tử Hoa An nhẹ nhàng bước tới, mời nàng đi nghỉ ngơi.

Trên thực tế, Mã Hiểu Mai đúng là nên nghỉ ngơi. Dù sao, nàng cũng là trọng thương mới khỏi.

Nhìn đứa bé tên Hoa An trước mắt này, Mã Hiểu Mai âm thầm đoán rằng vị này chắc cũng là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

- Phúc Bá, toàn bộ nhờ vào ông.

Kim Phượng nhẹ nói. Sau khi nói xong liền đi tới cửa, tay ngọc thon thon nhẹ nhàng vung lên, một đạo kết giới nhiều màu đã xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng liền đứng ở cửa thủ hộ.

Có thể nói như vậy, có Kim Phượng cùng đạo kết giới, tại Huyền Cảnh này cơ hồ không ai có thể xông vào phá hư được.

Phúc Bá hai mắt chăm chú nhìn Long Vũ, ánh mắt dịu dàng chậm rãi nhìn qua nhìn lại. Một lát sau cái thể xác già nua kia tự hồ trở nên trẻ lại một chút. Cái dáng lưng còng lúc trước tựa hồ cũng thẳng lên rất nhiều. Một khắc này hẳn so với trước đó hoàn toàn bất đồng.

Vì muốn cẩn thận kiểm tra thương thế, Phúc Bá đem quần áo nửa người trên hóa thành tro bụi, trong tay áo một đạo kim sắc xuất hiện đem thân thể hắn hoàn toàn bao phủ

Tiếp đó, thân thể Long Vũ chậm rãi bay lên. Phúc Bá đuổi tay lại, thân thể Long Vũ khẽ giật giật vài cái rồi trở lại bình thường, sau đó hai má hắn không ngừng co giật vụn vụn...tự hồ đang chịu một nỗi thống khổ đang giày vò.

Ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm thân thể Long Vũ. Trên trán hiện lên một tầng u ám. Trải qua bước đầu chuẩn đoán bệnh, Long Vũ này thương thế cũng không đến nỗi tệ.

Thoáng một chút do dự, Phúc Bá tâm tình trầm xuống, đưa bàn tay đặt trên đan điền của Long Vũ, một đạo lực màu vàng chậm rãi tiến vào.

Tiếp đó Phúc Bá lại thúc giục đạo lực màu vàng đó chạy khắp cơ thể Long Vũ, Tình huống trong cơ thể Long Vũ hiện lên rõ ràng trong đầu của lão.

Nói cách khác, đạo lực này đang thăm dò cơ thể.

Tóm lại, rõ ràng đang xem xét kỹ lưỡng tình huống trong cơ thể Long Vũ.

Quá trình chuẩn đoán liên tục kéo dài hai canh giờ.

- Ai.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Phúc Bá lưng lại còng xuống , biến thành một lão già xấu xí.

Kim Phượng luôn luôn chú ý tình huống bên trong. nghe được tiếng thở dài Phúc Bá. , nàng vội vàng triệt hồi kết giới đẩy cửa vào đi, lo lắng hỏi:

- Phúc Bá, tình huống thế nào?

- Không được tốt!

Phúc Bá thở dài một tiếng nói:

- Bị thương quá nặng, nhất là đan điền, hoàn toàn nghiền nát... Nhưng mà tiểu thư xin yên tâm, đều không phải là thật sự không có biện pháp.

- Nói như vậy, người có thể làm cậu ta phục hồi?

Ánh mắt Kim Phượng hiện lên một chút vui mừng.

- Từ lý thuyết mà nói thì có thể. Hơn nữa tôi càng có thể làm cho hắn mạnh hơn một chút. Nhưng mà.... chuyện này tôi không thể làm một mình.

Phúc Bá nói.

-Tôi có thể giúp người hay không?

Kim Phượng hỏi.

- Như vậy đi, người trước tiên chiếu cố Tiểu Vũ, tôi đi tìm chút ít đồ, khi quay lại hãy tính tới chuyện ngày tới giúp ai...Mà....

Phúc Bá muốn nói lại thôi.

Kim Phượng vội vàng truy vấn:

- Phúc Bá, rốt cuộc có chuyện gì làm cho ông khó xử thế?

- Tôi sẽ nói với cô sau....

Lưu lại một câu thân ảnh Phúc Bá liền tiêu thất tại chỗ để lại Kim Phượng ngu ngơ đứng đó.

”Đến tột cùng là gì chuyện gì, ngay cả hắn đều cảm thấy khó xử?” Kim Phượng có chút khó hiểu. Nhưng mà Phúc Bá nói có thể cứu, Kim Phượng cũng cảm thấy an tâm hơn.

- Chuyện này đến tột cùng là như thế nào vậy?

Kim Phượng trầm ngâm một lát, nhưng mà cũng không có kết quả gì.

Quên đi ,Phúc Bá nói có thể cứu là được rồi.

Kim Phượng không phải loại người thích để tâm đến mấy chuyện vụn vặt, rất nhanh liền không lý đến nó nữa. Hơi nghiêng đầu ra sau, nàng thấy được nửa còn lại trên người Long Vũ(DG: khúc trên hay khúc dưới nhỉ)

Xấu hổ la lên một tiếng, Kim Phượng khẩn trương nhắm chặt mắt lại....(DG: à thì ra là khúc dưới)

Thật ra thì nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nam nhân, tuy rằng nửa người trên nhưng vẫn là lần đầu tiên(DG: hehe mình nhắm thì ra là phía trên , Biên: Ca cũng biết chú nhầm)

Một cảm giác kỳ dị xuất hiện từ từ tản ra khắp cơ thể, gây người một lát, sau đó khẽ mỉm cười lắc đầu lắc bả:

-Ta lại làm sao vậy?

Kim Phượng nhẹ giọng hỏi, khuôn mặt nghiêng thùng đổ nước kia khẽ đỏ ửng lên.

-Hắn chỉ là một hài tử... Hơn nữa lại là con người....

Hít sâu một hơi, tâm tình Kim Phượng dần bình tĩnh lại chậm rãi mở to mắt ra.

Do dự một hồi, Kim Phượng rốt cục nghiêm mặt lại, bàn tay trong suốt kia thoăn thoắt lướt qua trên người Long Vũ..... thay cho hắn một bộ quần áo khác.

.....
.....

- Hoa An, theo tôi lại đây.

Sau khi Phúc Bá rời khỏi cửa bước về phòng thì gặp được đồng tử Hoa An, Nhưng mà lúc đó Hoa An đang làm vài việc cá nhân. Mục đích tìm Hoa An là để cho hắn làm Hộ Pháp.

Đừng cho rằng Hoa An chỉ là một hài tử, nhưng khả năng của hắn thì Phúc Bá hiểu hơn ai hết. Tuy rằng không bằng Kim Phượng, nhưng nhìn quanh thì cũng chả có ai hơn được hắn.

Hoa An đối với Phúc Bá luôn luôn tôn kính, hơn nữa hai người sống với nhau một thời gian rồi, quan hệ cũng không tồi. Vả lại Kim Phượng từng dặn dò hắn, để cho hắn ở tại Thanh Tân Tiểu Trúc nghe theo an bài của Phúc Bá.

Phúc Bá tùy tay xuất thủ xuất ra một cỗ lực lượng màu vàng, đem Hoa An cùng thân thể của mình bao phủ lại, tiếp sau đó hai người liền biến mất vô ảnh vô tung.

- Ông là?

Hoa An và Phúc Bá cùng xuất hiện tại một dãy núi thì hắn tựa hồ cảm giác được gì đó. Trên khuôn mặt non nớt đầy vẻ nghi hoặc, thậm chí còn có chút e ngại.

-Yên tâm đi, thân phận của tiểu thư tôi cũng biết...

Phúc Bá mỉm cười hiền lành khi nhìn thấy thần tình kinh ngạc của Hoa An, thậm chí còn vuốt trán của hắn xuống

- Thân phận của cậu tôi cũng biết.... Cậu yên tâm đi, tôi và cậu sẽ không có bất luận chuyện gì, chuyện của cậu và bọn họ cũng vậy.

-Oh!!!

Hoa An bình tĩnh lại hơn nhiều, hẳn tin tưởng tiểu thư sẽ không hồ đồ như thế. Đưa kẻ địch tới để làm quân gia..

-Làm hộ pháp cho tôi, tôi muốn triệu hồi Sinh Mệnh Chi Long...

Phúc Bá thản nhiên nói.

Hoa An nghe vậy thân hình khẽ run lên:

- Phúc Bà, ngài.....Ngài có thể triệu hồi Sinh mệnh Chi Long..... Điều này sao lại có thể? Chẳng lẽ ngài là.....

- Được rồi, bây giờ không nói chuyện này, thời gian đang gấp, thêm một giây chờ đợi thì bệnh tình của Tiểu Vũ sẽ thêm chuyển biến xấu, thời gian sẽ không chờ chúng ta đâu.

Phúc Bá thét ra một tiếng, hai tay kết ấn, bắt đầu một nghi thức đầy huyền bí.

Hoa An tuy rằng trong lòng có rất nhiều nghi hoặc. Nhưng giờ phút này chỉ hạo hạo im lặng làm hộ pháp, đôi mắt nhìn chăm chú vào bốn phía.

Một lát sau, một cảm giác bất an trở dậy trong lòng Hoa An, sau đó một con Tam Đầu Hoàng Kim Cự Long dài vài trăm thước xuất hiện uốn éo giữa không trung.

- Hài tử, không cần lo lắng....!

Phúc Bá bây giờ đã hoàn thành xong nghi thức, đỡ lấy Hoa An phát tay phóng ra một đạo kim quang, Hoa An tâm thần nhất thời liền an tĩnh lại.

-Là ai....Dùng Quang Chi Tâm gọi ta về?

Tam Đầu Hoàng Kim Cự Long ở giữa không trung , cái đầu lớn nhất há miệng nói. Hiển nhiên không phải ngôn ngữ nhân loại.(DG: Cũng may ta có lùm được một quyển sách cổ nói về ngôn ngữ của rồng nên mới dịch được đoạn này không thì bó chầu rồi)

Nhưng mà Hoa An cùng Phúc Bá nghe đều hiểu.

Phúc Bá dùng ngôn ngữ tương tự đối thoại cùng hắn:

- Là ta gọi ngươi tới, ta cần hai chén tiết canh của ngươi.... Ta muốn cứu người....

-Grừ....!

Tam Đầu Hoàng Kim Cự Long phát ra một tiếng, trong giọng nói tựa hồ mang theo một chút đùa cợt:

- Nhân loại hèn mọn, ta không quản ngươi dùng biện pháp gì gọi ta về, ta tuyệt đối sẽ không thần phục. Còn máu của ta một giọt cũng không cho....

:wow:

biglove

166. Chương 26: Mã Hiểu Mai Vĩ Đại

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 26: Mã Hiểu Mai vĩ đại

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Cái gì?

Phúc Bá cười lạnh một tiếng, quanh thân nhất thời hiện lên một đạo kim quang, khí thế cường thịnh nhanh chóng tràn ngập bốn phía, trong con mắt Hoàng Kim Cự Long hiện lên một chút kinh ngạc cùng khinh hoảng.

- Vèo!

Một tiếng phát ra, thân hình Cự Long nhất thời thua nhỏ lại, Kim quang quanh thân cũng từ từ thay đổi, rồi từ từ hạ xuống đất biến thành một người khoảng ba mươi tuổi.

Hoa An thấy đầu của hắn rất lớn, không biết có phải ba cái đầu Cự Long nhập lại hay không.

- Ra mặt đại nhân.

Cự Long quỳ một chân trên đất, hành thân sĩ lễ, trên mặt tỏ vẻ tôn kính nói:

- Không biết đại nhân gọi về, Tiểu tam hồ ngôn loạn ngữ mong đại nhân đừng trách. Đúng rồi, đại nhân muốn máu của ta để cứu người nào?

-Không phải chuyện của người, không cần xen vào.

Phúc Bá đưa tay ra nói:

- Lấy ra....

Cự Long nghe vậy cũng không do dự, há miệng cắn đứt đầu ngón tay, Phúc Bá đưa tay hứng lấy hai giọt máu màu hoàng kim. Khóe miệng Phúc Bá mỉm cười nói:

- Được rồi, người có thể trở về...

- Vâng...!

Tam đầu Hoàng Kim Cự Long còn muốn nói gì đó, thấy Phúc Bá bộ dạng không còn kiên nhẫn nữa thì lập tức hóa ra chân thân, ở giữa không trung bay đi.

- Này nhóc. Ở bên cạnh một đại nhân vật như vậy. Người thật là đầy phúc khí...

Những lời này hiển nhiên là nhằm vào Hoa An.

-Ha ha. Ta hâm mộ người quá.

Hoa An hướng về phía Cự Long làm mặt quỷ.

Giữa không trung truyền tới một trận cười.

.....

.....

Trên đường trở về, Hoa An cẩn thận hỏi:

-P húc Bá..... Hoàng Kim Cự Long trong truyền thuyết cũng cung kính với người, Người rốt cuộc là.....

- Không cần hỏi nhiều...!

Phúc Bá nghiêng đầu nói:

- Hoa An, sự tình hôm nay người coi như không biết gì, tốt nhất chôn thật sâu trong lòng. Không quản ta và người trước kia là cái gì. Hiện tại, ở Thanh Tân Tiểu Trúc này ta là quản gia, người là đồng tử, không hơn không kém. Hiểu chưa?

- Vâng!

Nhìn Hoa An tuy tuổi còn nhỏ nhưng kỳ thật đã muốn hơn một trăm tuổi rồi, là một kẻ đặt biệt tinh ranh.

Trở về hậu viên Thanh Tân Tiểu Trúc, Phúc Bá kêu Hoa An dẫn Mã Hiểu Mai lại đây, Lý do là cần sự hỗ trợ của nàng cứu Long Vũ.

- Thật sự muốn tôi hỗ trợ sao?

Trên mặt Mã Hiểu Mai lộ ra tia nghi hoặc. Thật sự không thể tưởng tượng được mình có khả năng làm cái việc khó này.

Kim Phượng cũng đến xem, nhưng hiện tại đã giao mọi chuyện cho Phúc Bá nên nàng cũng không ở lại lâu, nhanh chóng ly khai.

Mã Hiểu Mai chỉ nghĩ đến cho có hình thức thôi chứ nàng không nghĩ ra mình có thể giúp được gì.

Đương nhiên là vì có khả năng cứu được Long Vũ , nên nàng sẵn sàng tự nguyện làm gì cũng được.(Biên: Cái này mới chết nè)

-Không sai, chính là cần sự hỗ trợ của cô, hơn nữa cô rất có khả năng làm được. Hiện tại vấn đề là cô có chịu làm hay không?

Phúc Bá hỏi.

- Nguyên ý, quần gia gia cứ nói đi, chỉ cần làm được thì tôi nhất định không chối từ.

Mã Hiểu Mai phát thệ.

- Việc này....

Phúc Bá trầm ngâm hạ giọng nói:

- Như vậy đi, cô trước tiên nghe tôi nói xong đã, rồi sau đó hãy quyết định sau.

Nghe Phúc Bá nói thế, trong lòng Mã Hiểu Mai nghĩ thầm, nhìn lão ta úp úp mở mở như thế tám phần là không phải chuyện tốt lành gì.

Nhưng mà Mã Hiểu Mai cảm thấy chỉ cần có thể cứu được Long Vũ thì làm cái gì cũng đều đáng giá.

- Cô bé, Cho cô biết , tôi đã lấy máu của Sinh Mệnh Chi Long. Cứu sống hay thậm chí là khôi phục đan điền đang bị tổn thương đều không thành vấn đề. Nhưng mà thể chất của Long Vũ còn rất yếu, hơn nữa tu vi lại kém. Hiện tại rất khó để dùng máu của Sinh Mệnh Chi Long. Mà máu đó thì phi thường bá đạo. Nếu làm không tốt thì chẳng những không cứu cậu ta mà còn hại thêm. Cho nên tôi cần cô giúp cậu ta giải tỏa bớt máu của Sinh Mệnh Chi Long này....

Nói tới đây, Phúc Bá mới nhìn Mã Hiểu Mai nói:

- Thân thể Tiểu Vũ thuần dương, thân thể cô lại thuần âm, hơn nữa cô lại còn là tẩm thân xử nữ, cô có nguyện ý...., lấy tinh khiết lực trong cơ thể của cô là có thể giúp cậu phá giải bá khí bá đạo trong cơ thể

- Tôi phải làm như thế nào?

Phúc Bá nói nửa ngày, nhưng không có nói đến trọng tâm.

- Kỳ thật rất đơn giản, hợp thể.....

Phúc Bá thần nhiên nói.

- Hợp thể?

Mã Hiểu Mai nhất thời ngây dại, thật sự là sợ đến ngây dại.

Nếu như phương pháp khác, nàng căn bản không do dự chút nào. Thế nhưng hợp thể thì.....thứ nhất là xấu hổ, thứ hai là nàng không muốn như thế biến thành đàn bà thật sự.

- Phụ nữ Mã gia đều bị nguyên rửa, cho nên cùng nam nhân hợp thể thì liền mất đi một phần đạo lực, biết thành thường nhân

Phúc Bá cười nói:

- Trong lòng cô băn khoăn là như vậy phải không?

Mã Hiểu Mai sắc mặt hơi kinh hãi:

- Đúng vậy, làm sao mà ông biết được?

- Tôi làm sao mà biết không quan trọng. Quan trọng là tôi có thể bảo vệ cô vô sự.

Phúc Bá thản nhiên nói:

- Cùng Long Vũ hợp thể, cô chỉ mất đi trình tiết, còn về tu vi tôi có thể bảo đảm chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu. Ngoài ra còn có được máu của Sinh Mệnh Chi Long hỗ trợ, tương lai tu luyện đều có được trợ giúp thật lớn.

-Thật sự?

Mã Hiểu Mai có chút do dự.

-Đương nhiên là thật.

Phúc Bá nói:

- Các người đều là bằng hữu tốt, tôi làm sao có thể đi lừa đứa trẻ như cô. Thời gian của Tiểu Vũ không nhiều lắm. Hiện tại ở đây chỉ có cô. Nếu cô kiên trì không chịu, hiện tại tôi chỉ còn cách tìm người khác.

- Không cần phải tìm.

Mã Hiểu Mai cắn răng nói:

- Tuổi của ông có khi còn lớn hơn ông nội của tôi. Tôi tin tưởng ông sẽ không gạt người... Tôi nguyện ý giúp anh Vũ....

- Được rồi, một khi cô đã quyết định, vậy tôi sẽ truyền cho cô công pháp giải máu huyết Phách Pháp môn, cô lại đây...

Phúc Bá ý bảo Mã Hiểu Mai bước tới.

Mã Hiểu Mai theo lời đi tới, Phúc Bá duỗi tay tại ót của này khẽ vuốt xuống, trực giác của Mã Hiểu Mai cảm thấy có một cỗ nước ấm tiến vào trong não. Ngay sau đó hiện lên một bộ công pháp rõ ràng.

Cùng với đó là một đoạn khẩu quyết xuất hiện ở đầu.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai lạnh như băng ngẫu nhiên ửng đỏ lên ngượng ngùng.

- Cô bé, tôi hỏi thật một lần nữa, cô thật sự không hối hận chứ?

Phúc Bá hỏi.

Mã Hiểu Mai kiên định trả lời:

- Tôi nguyện ý....

- Hoa An, đi báo cho tiểu thư, để cô ta chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta lập tức sẽ tiến hành.....

Phúc Bá khoát tay, ý bảo Hoa An rời khỏi.

Dừng một chút, ánh mắt Phúc Bá hiền lành nhìn Mã Hiểu Mai nói:

- Cô bé, tôi biết cô một lòng muốn giải trừ nguyên nhân của Mã gia. Chỉ cần cô theo Long Vũ, sớm muộn gì cũng có cách hóa giải....

-Thật sự?

Mã Hiểu Mai sững sờ dừng lại.

- Đúng vậy...

Phúc Bá nghiêm túc nói.

.....
.....
Kim Phượng đã từ miệng của Hoa An biết được một chút tình huống. Trên thực tế nàng tính đi tìm Phúc Bá, nhưng đã liệu trước Phúc Bá phải làm như vậy.

Đối với thân phận, lai lịch Phúc Bá, nàng rất là rõ ràng.

Nhưng mà còn có chuyện ngoài ý muốn, nàng cứ nghĩ là Phúc Bá sẽ đến khuyên mình đi lấy máu của huyết Sinh Mệnh Chi Long.

Dù gì thì nàng cũng là lựa chọn tốt nhất.

-Phúc Bá....

Lúc này, Phúc Bá cùng Mã Hiểu Mai đã cùng nhau bước vào.

Phúc Bá mời Mã Hiểu Mai vào trước, Vào cửa hắc bảo Mã Hiểu Mai há mồm ra xong đem giọt máu đó bỏ vào trong miệng của nàng. Sau đó hắc hướng về Kim Phượng nói:

- Tiểu thư, tôi biết cô muốn hỏi gì. Cô cùng cậu ta không thích hợp....

- Địa vị khác nhau sao?

Kim Phượng hỏi.

- Không phải.....!

Phúc Bá cười nói:

- Hai người không thể thành vợ chồng được.

- Ai nói tôi cùng cậu ta không thể làm vợ chồng được?

Kim Phượng cau mày nói:

- Tôi thủy chung cảm thấy được tôi thích hợp hơn cho việc cứu cậu ta... Điểm này tin tưởng ông cũng là biết.

- Tôi biết. Nhưng mà tôi vẫn không thể cho cô làm việc này. Tôi với cha cô là mạc nghịch chi giao (Bạn bè rất tốt), cho nên tôi mới đến Thanh Tân Tiểu Trúc giúp cô. Tôi có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ xem trọng cô... Tiểu thư, xin cô tin tưởng tôi, tôi chắc chắn sẽ làm được.

Phúc Bá nghiêm túc nói.

Kim Phượng nghe vậy, cuối cùng vẫn gật đầu.

Dừng một chút, , Kim Phượng lại hỏi:

- Phúc Bá, cô ấy tự nguyện sao?

- Cô nói xem, loại chuyện này nếu không phải tự nguyện ai còn có thể đáp ứng...

Phúc Bá ném cho Kim Phượng một cái ánh mắt yên tâm, lập tức cười nói:

- Chỉ cần ba ngày ba đêm Tiểu Vũ nhất định sẽ khôi phục. Máu huyết Sinh Mệnh Chi Long thần kỳ đến cỡ nào, cô hẳn là phải biết . .

Ba ngày ba đêm?

Kim Phượng nhất thời ngây ngẩn cả người, Long Vũ cũng tốt, Mã Hiểu Mai cũng tốt, tất cả đều là nhân loại, nhân loại tinh lực đều rất lớn đó sao....

- Ý của tôi là, sau ba ngày ba đêm Tiểu Vũ sẽ khôi phục, về phần chuyện này, chỉ cần vài lần là được . .

Phúc Bá giải thích.

- Vâng.

Dừng một chút, Kim Phượng lập tức lại nói:

- Phúc Bá, cảm ơn ông. Trong thiên hạ, có thể lấy được máu huyết Sinh Mệnh Chi Long, ngoại trừ ông là Long Hoàng, không ai có thể lấy được. Đại ân của ông, tôi nhất định sẽ báo đáp.

- Ha ha.

Phúc Bá cười nói:

- Tiểu thư, lời này của cô nói ra có phải là không xem tôi là người nhà ... Hơn nữa, cho dù là báo đáp, cũng là đứa nhỏ Long Vũ đó... Cậu ta phải báo đáp mọi người chúng ta trong Thanh Tân Tiểu Trúc.

- Vâng!!!

Kim Phượng gật đầu cười nói.

.....

.....

Tâm tình Mã Hiểu Mai có chút phức tạp, đẩy phiến cửa gỗ kia ra, tiến nhập vào trong nhà. Vừa mắt liền thấy được Long Vũ lẳng lặng nằm ở trên giường.

Thoáng do dự, Mã Hiểu Mai chậm rãi đi tới giường, dừng trước mặt Long Vũ. Ước chừng nhìn mấy phút đồng hồ, nàng cắn môi, cởi áo khoác trên người ra.

Lúc này, ở ngoài truyền lại thanh âm của Phúc Bá:

- Cô bé , nhớ kỹ một chuyện, vứt bỏ tạp niệm..... Đừng quên pháp môn tôi truyền thụ cho cô.

Giờ phút này, quanh thân Mã Hiểu Mai chỉ còn lại có một thân áo lót màu trắng trong suốt, trên khuôn mặt nhất thời một phần ngưng ngùng, một phần dễ thương.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Mã Hiểu Mai bắt đầu cẩn thận nhớ lại pháp môn Phúc Bá truyền thụ cho. Từng phần đều làm cho kẻ khác mặt đỏ tim đập. Tư thế tại trong đầu của nàng giống như một cuốn phim bình thường xẹt qua.

Mấy phút đồng hồ sau, Mã Hiểu Mai đem bàn tay nhỏ bé mềm mại lạnh như băng, nhẹ nhàng lướt trên người Long Vũ, chậm rãi cởi y phục hần ra.

Trong lúc tay nhỏ bé nàng chạm đến lưng quần Long Vũ thì nàng do dự, sắc mặt ửng đỏ đã muốn lan tới cổ.

- Cô bé , thời gian không đợi cô đâu.

Phúc Bá tựa hồ biết nàng do dự, đứng tại môn ngoại truyền âm

- Bắt đầu đi... Cô do dự một giây, sinh mệnh của cậu ta thì càng thêm nguy hiểm một chút.

- Tôi biết!!!

Mã Hiểu Mai đáp lại một tiếng, lập tức ôm hôn lấy Long Vũ, máu huyết Sinh Mệnh Chi Long từ miệng nàng tiến nhập vào trong miệng Long Vũ.

Giọt máu huyết tiến vào trong miệng Long Vũ nhất thời hóa thành một dòng nước ấm chạy khắp kinh mạch của hắn, lan tới đan điền. Hiệu quả tức thời, sắc mặt Long Vũ tái nhợt trong khoảnh khắc liền hồng nhuận hơn.

Dòng nước ấm rất nhanh tựu biến thành nhiệt lưu.

Tại trong cơ thể Long Vũ chạy một chu thiên, cổ nhiệt lưu chậm rãi hướng đan điền hội tụ.

Giờ phút này, mặc dù là đứng ở bên người Long Vũ, Mã Hiểu Mai cũng có thể cảm ứng được thân thể lửa nóng của hắn.

Không kịp do dự, Mã Hiểu Mai duỗi tay đem quần Long Vũ cởi ra. Có lẽ giọt máu huyết chính là nguyên nhân, Long Vũ mặc dù đang ở hôn mê, nhưng là vật cứng giữa háng cũng hùng tráng vênh cao.

Hàm răng Mã Hiểu Mai hơi lộ ra, há hốc mồm, thấp giọng than vài câu, chính là thanh âm kia nhỏ như muỗi kêu phì. Ngoại trừ nàng, phỏng chừng người khác ai cũng nghe không được.

- Anh Vũ.

Cuối cùng Mã Hiểu Mai khẽ gọi một tiếng, sau đó, toàn thân nàng đã không còn gì.

Thân thể Long Vũ càng ngày càng nóng, như là bị bàn ủi đốt đỏ.

Mã Hiểu Mai không dám lãnh đạm, tim đập nhanh, cắn răng một cái, hai chân quỳ xuống kẹp thân thể Long Vũ ở giữa, đem phần kiều đồn co dãn đang ngồi lên trên cái xúc xích cứng nóng. (Dịch Giả: Kỵ sỹ thể....Cưỡi cái bàn ủi chắc cảm giác không dễ chịu đâu)

Gương mặt của nữ nhân đỏ rùng rục rất là mê người, nhất là thanh âm của hơi hơi thở gấp, thân thể lại như một vưu vật trời sinh thì cho dù liệt dương mười năm cũng có chút cương cứng. Đáng tiếc, Long Vũ của chúng ta giờ phút này còn là một người thực vật, nghe không được, cũng nhìn không thấy. Cũng không biết có hay không có thể cảm giác được.

Bàn tọa chậm rãi pháp phòng, Mã Hiểu Mai vẫn còn có chút sợ hãi.

Nhưng mà nàng rất nhanh điều chỉnh tâm tính, trong lòng yên lặng vận khởi pháp môn mà Phúc Bá truyền thụ cho, một thời gian da thịt trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng.

- Ừ.. ừ.. phù.. ừ..

Một vài tiếng rên đủ để đảo lộn chúng sinh từ đôi môi mê người của Mã Hiểu Mai phát ra, tình yêu đã đến với nàng, ngập tràn trên khuôn mặt.

-Phụt!!!....(DG: Không biết âm thanh chính xác có như thế này không. Biên: Ta cũng chưa nghe thấy bao giờ :220:)

Đã không còn tăng ngăn trở, tinh khiết lực trong cơ thể Mã Hiểu Mai nhanh chóng tiến vào cơ thể Long Vũ, bắt đầu cùng máu huyết trung hòa với nhau.

Càng thêm ngạc nhiên chính là vết máu ở phía dưới cũng bị Long Vũ hấp thu. Một khắc này, tinh khiết lực Mã Hiểu Mai trào ra càng lúc càng nhiều.

Mặt đầy nét xuân, dưới sự hỗ trợ của bí pháp, Mã Hiểu Mai mặc dù là lần đầu như vẫn không có cảm giác đau.

Trái lại, cái cảm giác dục tử dục tiên càng lúc càng mạnh mẽ.

Đúng như Phúc Bá nói, máu trinh, cùng tinh khiết lực, hai cỗ lực lượng kết hợp cùng một chỗ, mới có thể trung hoà kia cỗ nhiệt lưu cùng khí bá đạo.

Suốt một đêm, Mã Hiểu Mai không ngừng đổi mới hơn mười tư thế. Hưởng hết sung sướng của thể gian

Mã Hiểu Mai làm tất cả chuyện này, hoàn toàn là vì trung hoà này khí phách. Chữa trị sinh cơ cùng đạo cơ cho Long Vũ.

Đêm hôm đó, hảo một phen Vu Sơn.

.....

.....

Dường như sau lần thứ năm tiết thân, ý thức của Mã Hiểu Mai dần dần bình tĩnh, lý trí cũng mạnh bạo hơn. Do dự kia kịch liệt vận động, mồ hôi đã muốn thấm ướt thân thể nữ nhân. Giờ phút này, nàng vẫn dạng chân ngồi ở trên người Long Vũ, cái mông trắng tinh vênh cao vẫn cùng Long Vũ chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ.

Nữ nhân duỗi tay đem kia mái tóc hỗn độn nhẹ nhàng mà phiệt tại sau tai, trên mặt má hồng đã bớt, kiều diễm ướt át... Trên trán ba phần ngưng ngừng, bảy phần lo lắng.

Thật lâu sau, nàng cẩn thận từ trên thân người Long Vũ, nhẹ nhàng mà đi xuống mặc vào y phục của mình.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Mã Hiểu Mai xuống giường, đứng ở trên mép giường, lẳng lặng nhìn chăm chăm Long Vũ xem ra vẫn ngủ say trước mặt.

Đôi môi Mã Hiểu Mai nhỏ nhắn khê nhếch, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng là cuối cùng một câu cũng không nói, một hàng thanh lệ từ trong đôi mắt chảy xuống, một giọt, hai giọt...

Thoáng do dự, nàng lại giúp Long Vũ mặc quần áo. Trong lúc mặc quần tay nhỏ bé của nàng cùng vật cứng Long Vũ từng có vài lần tiếp xúc thân mật. Nhưng mà tại đã trải qua năm lần, tâm tính của nàng đã muốn trở nên càng thêm kiên cường. (Biên: Vẫn còn cứng)

Ngồi ở trên giường sững sờ một đoạn thời gian sau, Mã Hiểu Mai mang một loại tâm tình phức tạp mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

- Hiểu Mai, khổ cực cho em.

Mở cửa phòng, Kim Phượng mở lời an ủi.

- Em không sao, mọi người đi coi anh Vũ đi.

Cũng không biết tại sao, trên mặt Mã Hiểu Mai không có... chút cảm tình nào.

- Hoa An, mang Hiểu Mai đi nghỉ ngơi.

Kim Phượng dặn dò một tiếng.

- Đợi một chút, cô bé.

Phúc Bá gọi Mã Hiểu Mai lại, nói:

- Cho cô viên thuốc này ... Dùng nước uống vào, lấy đạo lực hóa giải, cô sẽ không có việc gì...

Mã Hiểu Mai tiếp nhận viên này đan dược, sau đó mới phát hiện mình dĩ nhiên mất đi đạo lực.

Trong lòng căng thẳng, nàng theo bản năng nhìn một chút đan dược trong tay, bàn tay vốn đã nắm chặt càng chặt hơn.

Kim Phượng, Phúc Bá vào nhà, sau cẩn thận kiểm tra Long Vũ một lần tình huống thân thể. Tuy rằng hẳn vẫn hôn mê, nhưng thần sắc cũng đã đã khôi phục rất nhiều, kinh mạch trong cơ thể, thậm chí cả kia đan điền phá vỡ cũng đã được chữa trị.

Máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long chính là thần kỳ như vậy.

- Ha ha, không có việc gì.

Phúc Bá cười hì hì nói:

- Khi thăng nhóc này tỉnh ngủ, thì sẽ bình thường lại thôi ... Tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài đi, tên suýt chết vẫn được hưởng phúc này còn phải ngủ hai ngày nữa mới tỉnh.

-Vâng.

Kim Phượng gật gù đầu, lập tức liền đi theo Phúc Bá rời khỏi phòng.

.....

.....

Ngày thứ ba, Kim Phượng, Phúc Bá ước hẹn trước đến xem tình hình của Long Vũ. Trên nửa đường, Phúc Bá đột nhiên giật mình. Ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt.

- Phúc Bá, xảy ra chuyện gì?

Kim Phượng dừng bước hỏi một câu, nhưng vừa dứt lời, nàng đồng dạng sững sờ.

Một cổ hơi thở cường đại đang cái phòng kia tỏa nơi khắp nơi.

Khí tức kỳ quái, chủ thể tựa hồ là hơi thở Phượng Hoàng lệnh, cổ hơi thở này Kim Phượng tự nhiên là phi thường quen thuộc. Nhưng là tại cổ hơi thở này còn có một cổ hơi thở khác.

Cổ hơi thở kia tựa hồ là một kiếm khí nào đó.

Hai cổ hơi thở trộn lẫn cùng một chỗ, lúc sau có vẻ thập phần cường đại.

Long Vũ lúc này đang ngồi xếp bằng trên giường, hai tay tự nhiên rủ xuống, trên mặt lộ ra một ít nghi hoặc. Tựa hồ đang suy tư cái gì.

Lúc này, trong đầu của hắn đang ở tính toán theo công thức Thiên Sư kiếm quyết. Mà ở trước mặt của hắn, Thiên Sư pháp kiếm đang trôi nổi giữa không trung, kiếm thể không ngừng run rẩy, tựa hồ có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Tru Tà, Phá Ma, Tịnh Hóa, Trảm Thiên, Diệt Thiên... Thiên sư kiếm quyết từng chiêu thức đều ở trong đầu Long Vũ hiện lên. Vốn là rất nhanh, theo sau càng lúc càng nhanh. Hắc không phát hiện đạo lực trong cơ thể đang chậm rãi vận chuyển.

:wow:

biglove

167. Chương 27: Thiên Sư Pháp Kiếm Chân Chính

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 27: Thiên Sư pháp kiếm chân chính

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ dường như lâm vào cử chỉ điên rồ, mày nhíu lại, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc. Kiếm quyết trong đầu cũng trở nên càng lúc càng nhanh, thẳng đến cuối cùng, hoàn toàn hóa thành một cái bóng. Nhưng hắn cố tình còn có thể rõ ràng cảm ứng được kiếm quyết này.

- Âm.

Một tiếng nổ to, trong đầu Long Vũ dường như bị nổ, từng đợt đau nhức kéo đến. Đau đớn này làm cho hắn chết đi sống lại, giống như là muốn chết cho xong.

Nhưng sau khi trải qua cơn đau nhức, trong đầu Long Vũ liền sáng tỏ rất nhiều. Chút bất tri bất giác, trong đầu của hắn lại bắt đầu hiện lên công thức Thiên Sư pháp kiếm.

Tuy rằng đa số là chiêu thức cũ, nhưng sâu ảo hơn rất nhiều. Đạo lực ở trong người tuần hoàn cũng là so với trước càng thêm khó hiểu.

Nếu có người ở đây sẽ phát hiện, Long Vũ hoàn toàn hóa đá, thân thể cũng không nhúc nhích.

Sau đó, Kim Phượng cùng Phúc Bá đã đứng ở cửa.

Khóe miệng Kim Phượng hơi động, nói:

- Tiểu Vũ tu luyện Thiên Sư kiếm quyết... Thế nhưng kiếm ý tựa hồ quá mức cường đại rồi... Đứa nhỏ này luôn sẽ mang lại kỳ tích cho người.

Phúc Bá âm thầm gật đầu, nói :

- Tiểu oa nhi này xác thực có chút ý tứ, nhưng mà tôi vẫn còn có chút lo lắng, thân thể của cậu ta mới khỏi, rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

- Không bằng tôi cũng ở nơi đây chờ đợi một chút.

Kim Phượng tự nhiên cũng rất lo lắng Long Vũ.

Mà lúc này, trong phòng Long Vũ có vẻ có chút mờ mịt, ánh mắt dần dần hồi phục thần thái. Nhưng mà đối với hai người cửa ở đứng, hần vẫn nhìn mà không thấy.

Hiển nhiên, tình lực của hần còn đang tập trung vào Thiên Sư kiếm quyết.

Đột nhiên, lần này Thiên Sư kiếm quyết diễn biến đến kiếm quyết. Kiếm quyết diễn biến cũng không có đình chỉ. Mà là đang tiếp tục...

Một đoạn Địa Kiếm quyết Long Vũ cũng không quen thuộc bắt đầu xuất hiện ở trong đầu hần. Hơn nữa hần chắc hần phải biết chiêu kiếm quyết là chiêu thức thứ sáu của Thiên Sư kiếm quyết "Thí Thần".

Nghĩ đến đây, Long Vũ không khỏi có chút mơ hồ. Lúc trước kia La Lâm đã giúp hần hoàn thiện Thiên Sư kiếm quyết. Thiên Sư kiếm quyết giờ phút này diễn biến căn bản là không giống nhau.

Có chút giống nhau, nhưng hoàn toàn bất đồng

Trong nháy mắt, Thiên Sư kiếm quyết thức thứ sáu hoàn thành, diễn biến quá trình vẫn tiếp tục.

- Vấn Thiên.

Long Vũ rất tự nhiên sẽ biết đây là Thiên Sư kiếm quyết chiêu thức thứ bảy Thiên Kiếm Quyết. Đồng dạng, kiếm quyết một thức này cùng phía trước La Lâm diễn tính ra cũng chỉ có chút giống nhau, mà trên bản chất cũng không hoàn toàn giống nhau.

Long Vũ cẩn thận so sánh, phát hiện giờ phút này Thiên Sư kiếm quyết đang diễn ra trong đầu so với La Lâm tính ra càng thêm tự nhiên một chút, hơn nữa so với ngũ thức tiếp theo cũng càng hoàn hảo một chút.

Long Vũ tập trung thu liễm tâm thần, lực chú ý hoàn toàn tập trung ở trong đầu. Cuối cùng đem bảy thức Thiên Sư kiếm quyết diễn biến một lần, dụng tâm nhớ kỹ ảo diệu bên trong.

Một khắc này, hần chậm rãi mở hai mắt, trôi nổi ở trước mặt hần chính là Thiên Sư pháp kiếm phát ra một loại chiến âm vui tai, chui vào trong tay Long Vũ.

Long Vũ sau đó cũng thấy được Kim Phượng cùng Phúc Bá. Nhưng mà hần lại không có thời gian cùng hai vị chào hỏi, hần còn vội vàng muốn lại hiện trường diễn luyện Thiên Sư kiếm quyết.

Hần biết rõ, trong đầu sở dĩ xuất hiện hai thức kiếm quyết, hoàn toàn là bởi vì ngộ đạo. Ngộ đạo gì đó muốn đúng lúc cảm thụ. Nếu không, không chừng khi nào cảm thụ được cũng ko biết.

Thân thể chợt động, Long Vũ tay nắm lấy Thiên Sư pháp kiếm, trong miệng phát ra một tiếng ngâm dài, lao ra sân bắt đầu luyện kiếm.

Kiểm khí mãnh liệt cùng kiếm ý nhất thời tràn ngập bốn phía, ngay cả Kim Phượng cùng Phúc Bá cũng nhìn không được âm thầm gạt đầu. Thiên Sư kiếm quyết đầy đủ uy lực thật là không phải bình thường. Quơ kiếm vô cùng uy vũ, duy nhất khiếm khuyết chính là tu vi Long Vũ không đủ. Nếu không, chỉ riêng uy lực kiếm khí của Thiên Sư kiếm quyết đầy đủ cũng đủ kinh động Huyền Cảnh được mệnh danh kiếm tiên.

- Thiên Sư kiếm quyết.

Phúc Bá thở dài một tiếng, trong ánh mắt bắn ra cảm xúc cực kì phức tạp:

- Đã sống từng tuổi này rồi mà chưa từng gặp qua Thiên Sư kiếm quyết đầy đủ...

Nói tới đây lúc sau, Phúc Bá quay đầu nhìn Kim Phượng, cười nói:

- Tiểu thư, xem ra Phượng Hoàng lệnh nhận thức cậu ta cũng ko sai, cũng không tính là một chuyện gì xấu hổ.

- Tôi cho tới bây giờ cũng ko cảm giác được đây là một việc chuyện xấu...

Kim Phượng tự tin cười cười:

- Phượng Hoàng lệnh có thể nhận thức cậu ta là việc chính, tôi liền biết hẳn không phải người bình thường...
- Đúng rồi Phúc Bá, ông cảm thấy được tôi đi theo Tiểu Vũ, tương lai có thể nhìn thấy được cái gì không?
- Thuận theo tự nhiên.

Phúc Bá cười khổ lắc lắc đầu, quay đầu lại chậm rãi đi đến. Đi vài bước rồi lại đứng chấp tay, nhìn thấy trên bầu trời Long Vũ tùy ý bay múa, khoe miệng mỉm cười, dụng một loại thanh âm mà Kim Phượng nghe cũng mơ hồ:

- Kỳ thật tôi cũng rất muốn biết.

Trước kia sao, Phúc Bá cũng không xem trọng Long Vũ.

Nhưng là hôm nay, thái độ của hắn chuyển biến. Không chỉ là hôm nay Thiên Sư kiếm quyết có chút vấn đề, mà chính là hắn ba ngày trước trong thời gian chẩn đoán bệnh cho giúp Long Vũ, thấy trong cơ thể hắn có một cỗ lực lượng thập phần kỳ dị.

Cỗ lực lượng kia tuy rằng không phải rất cường đại, nhưng là một loại lực lượng lớn dần theo thời gian.

Cỗ lực lượng kia là tiềm lực vô hạn.

Nói cách khác, tiền đồ cùng tương lai của Long Vũ cũng là vô hạn.

Chính là Phúc Bá thật sự nghĩ mãi mà không rõ, tại Huyền Cảnh này, lực lượng này hắn còn chưa thấy qua.

Kỳ thật Phúc Bá không thể do thám biết được cỗ lực lượng kia tựu là đến từ vũ trụ kỷ nguyên La Lâm. Ngay cả hắn Phúc Bá thần thông quảng đại, kiến thức phi phàm, kia cũng không thể nhận biết được thế giới tương lai.

Cho nên, Phúc Bá tự hỏi, không biết có phải là một bi kịch hay không.

- Phúc Bá, cảm ơn ông.

Đợi khi ngẩng đầu, Phúc Bá mới phát hiện Long Vũ đã thu hồi pháp kiếm cùng Kim Phượng sóng vai đã đi tới.

Phúc Bá bị tiếng gọi này từ trong trầm tư tỉnh lại.

Ngẩng đầu, lưng Phúc Bá tựa hồ thoáng đứng thẳng lên.

Một cỗ khí thế sắc bén nhất thời tựu hướng tới Long Vũ thổi qua.

Long Vũ hơi kinh hãi, vội vàng vận khởi đạo lực chống cự, nhưng mà hắn cùng Phúc Bá so sánh, chênh lệch thật sự quá lớn.

Dưới trọng áp, nếu không chịu nổi, Long Vũ sẽ bị thương.

Sắc mặt Kim Phượng luôn thay đổi liên tục, thủy chung vẫn là hơi cười.

Cảm giác đến cực hạn, Phúc Bá thu liễm khí thế, cười nói:

- Tiểu Vũ, cảm giác như thế nào?

Long Vũ vội vàng nói:

- Nguyên lai tiên bối thâm tàng bất lộ... Đúng rồi, vừa nãy tôi sắp không kiên trì nổi, trong cơ thể Thiên Sư kiếm quyết đột nhiên lại vận chuyển...

- Chúc mừng cậu.

Phúc Bá cười nói:

- Tuy rằng đạo lực của cậu không đủ, nhưng ở dưới cơ duyên xảo hợp, thăm dò tới thức thứ bảy kiếm quyết, kiếm ý trong cơ thể đã thành. Đợi thêm một thời gian, tu luyện đến đại thành, thì khả năng sẽ ko đo đếm được.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng có chút vui sướng.

Dừng một chút, hắc nhân cơ hội thỉnh giáo:

- Tiền bối, vì cái gì tôi cảm giác Thiên Sư kiếm quyết thức thứ bảy và Thiên Kiếm Quyết lúc sau còn có một chút linh ngộ gì đó chưa từng có. Hay là đó ko phải là Thiên Sư kiếm quyết thức thứ bảy?

- Ủ, không sai, trẻ con là dễ dạy.

Phúc Bá mỉm cười, nói:

- Đó là Thiên Sư kiếm quyết thức thứ bảy, nhưng mà cậu nếu có thể đem bảy thức kiếm quyết sử dụng liền mạch lưu loát như lời nói, hiệu quả sẽ không tưởng được đâu. Mà chân chính ảo diệu trong Thiên Sư kiếm quyết... Đương nhiên, toàn bộ phải liền mạch lưu loát tuyệt đối không phải như cậu diễn luyện lúc này. Lúc này cậu đánh ra bảy thức Thiên Sư kiếm quyết, đây chẳng qua là liền mạch lưu loát giống nhau, mà không phải chân văn liền mạch lưu loát. Cái gọi là liền mạch lưu loát, là đem bảy thức kiếm quyết đem kết hợp thành một thức thức...

Long Vũ sững sờ hỏi:

- Bảy thức hợp nhất, uy lực sẽ như thế nào?

- Tự nhiên là bảy thức kiếm quyết uy lực chất chồng... Nhưng mà bảy thức hợp nhất lúc sau sinh ra uy lực tuyệt đối không phải đơn giản theo phép cộng tính toán, mà là gia tăng gấp bội.

- Lão! Lão cũng biết bao nhiêu lần?

Long Vũ cảm thấy được có chút mới mẻ

- Ha ha.

Phúc Bá ý vị thâm trường nói:

- Thế giới của cậu, tôi từng ở đó một thời gian, nhưng mà nơi đó con người dục niệm quá nặng, tôi không thích...

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng, lại hỏi:

- Tiền bối, dựa theo ý tứ của ông, có phải hay không chỉ có hợp nhất bảy thức mới có thể triệu hồi ra Thần Long chân chính...

- Từ ý nào đó, là có thể lý giải như vậy. Hiện tại tuy rằng cậu học xong bảy thức kiếm quyết. Nhưng cậu nên hiểu, cậu chỉ là mới nhập môn vào con đường kiếm đạo. Bảy thức hợp nhất cũng không đơn giản, cậu phải siêng năng thêm, cũng phải nhìn cơ duyên cùng nhận thức của cậu nữa. Ba điều này thiếu một thứ cũng không được. Cho nên, tôi hy vọng cậu không ngừng cố gắng, tuyệt không được dễ dàng thỏa mãn. Hiểu chưa?

- Vâng.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu.

- Tiểu Vũ, cậu cứ gọi tôi Phúc Bá đi, cậu với tiểu thư là chị em kết nghĩa, cũng nên gọi giống tiểu thư.

Phúc Bá đột nhiên nói.

-Cái này thích hợp sao?

Long Vũ nhìn nhìn Kim Phượng.

-Cứ kêu như vậy đi.

Kim Phượng mỉm cười.

- Đúng rồi chú của tôi có sao ko?

Long Vũ sở dĩ lúc này mới hỏi tình huống Long Thiên Trạch, cũng không phải nói, trong lòng hẳn không quan tâm Long Thiên Trạch.

Chẳng qua là bởi vì hẳn từ lúc thức tỉnh một khắc này dưới cơ duyên xảo hợp linh ngộ được kiểm ý, làm cho hẳn lâm vào trạng thái tu luyện cuồng nhiệt.

-Yên tâm đi, đã không còn đáng ngại, nhưng mà qua chút ngày , ông ấy sẽ thức tỉnh, đến lúc đó chị mang em đi gặp ông ấy.

Kim Phượng nói.

- Cảm ơn chị Phượng.

Trong đôi mắt của Long Vũ tràn ngập cảm kích.

- Giữa chị và em không cần phải nói lời khách khí thế này.

- Đúng rồi, Hiểu Mai đâu?

Long Vũ lần này tu luyện, đích thật là có chút cử chỉ điên rồ , nhưng hẳn không có tỉnh táo để hưởng thụ.

-Yên tâm đi, Hiểu Mai cũng không có gì đáng ngại . Kỳ thật...

Kim Phượng vốn định nói cho Long Vũ, hẳn sở dĩ nhanh như vậy phục hồi, hoàn toàn là công lao của Mã Hiểu Mai. Nhưng mà lời nói chưa kịp thốt ra, đã bị Phúc Bá cắt đứt.

- Tiểu Vũ, đi theo tôi, ngày xưa tôi đối kiếm đạo cũng có chút trình độ. Chúng ta cùng nhau tâm sự đi?

Phúc Bá nói xong hướng về phía Kim Phượng đưa cho nàng một ánh mắt.

Kim Phượng hiểu ý, sau đó không nói cái gì nữa.

.....

.....

Vào phòng, Long Vũ trước hết để cho Phúc Bán gỏi xuống, chính mình lại đi thu xếp nước trà.

Phúc Bá nhìn thấy Long Vũ tay chân lạnh lẽo pha trà, khóe miệng nổi lên vẻ mỉm cười.

- Phúc Bá, mời uống trà.

Long Vũ cung kính hai tay đưa qua một ly trà thơm.

Nhẹ nhàng nhận trà của Long Vũ, Phúc Bá nhận lấy nhấp một miếng, sau đó buông cái chén xuống, nhìn chăm chăm Long Vũ, qua hồi lâu cho đến khi vẻ mặt Long Vũ đều có chút không được tự nhiên , Phúc Bá mới mở miệng:

- Tiểu Vũ, cậu có phát hiện thể chất của cậu cùng trước kia bất đồng không?

Long Vũ nghe vậy, lúc này liền thu liễm tâm thần nội thị.

Nhìn kỹ, nhất thời kinh hãi, kinh mạch tựa hồ so với trước càng thêm rộng lớn. Hơn nữa tính dai cũng cường hãn rất nhiều. Điều trọng yếu hơn là dung lượng đan điền đã gia tăng lên rất nhiều.

Đối với biến hóa như thế, Long Vũ có chút nghi hoặc.

-Tiểu thư tìm được máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long, cứu sống cậu. Đồng thời cũng triệt để cải biến thể chất của cậu...

Phúc Bá đem tình huống Long Vũ sau khi bị thương nói đơn giản nói qua, nhưng mà chuyện Mã Hiểu Mai kia thì bỏ qua mất .

- Chẳng thể trách...

Long Vũ mang theo ngữ khí vô cùng cảm kích nói:

- Chị Phượng Tỷ đối với tôi thật sự là quá tốt...

- Cậu biết là tốt rồi.

Phúc Bá nói:

- Không nói gạt cậu, cho tới bây giờ tôi còn chưa thấy qua tiểu thư đối với ai tốt như vậy... Tiểu Vũ, tuy rằng thời gian tôi tới Thanh Tân Tiểu Trúc không lâu, nhưng tôi cùng tiểu thư lại nhận biết đã lâu rồi... Tiểu thư người này tôi hiểu rõ nhất, nàng có thể như vậy, bất kể báo thù giúp cậu, thật sự là rất khó mà có được. Tôi hy vọng tương lai cậu có năng lực rồi, giúp tôi chiếu cố tốt cho tiểu thư, cậu đáp ứng không?

- ?

Long Vũ giật mình hạ xuống, nói:

- Phúc Bá, cũng không phải tôi không muốn đáp ứng ông, chính là ông cũng biết, tôi cùng tu vi của chị Phượng là trên trời dưới đất, để cho tôi đi chiếu cố chị ấy, đây không phải nói nhảm sao?

- Tôi nói cậu tiền đồ bất khả hạn lượng, cậu chưa tin sao?

Phúc Bá nói.

- Tin!

Long Vũ gật gật đầu, nói:

- Tiền bối, tôi hiểu được tâm tư của ông, ông yên tâm, tôi đáp ứng ông. Kỳ thật coi như ông không nói, trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy. Chị Phượng dù lợi hại thế nào, nói đến cùng cũng chỉ là nữ hài tử, tôi là một đại nam nhân, bảo hộ chị ấy, chiếu cố chị ấy, là chuyện thường tình.

- Ủ, tốt lắm.

Phúc Bá mỉm cười, nói:

- Hiện tại chúng ta đi thảo luận kiếm đạo đi... Tiểu Vũ, cậu cảm thấy được kiếm quyết nào là lợi hại nhất ?

- Không biết.

Long Vũ lắc đầu.

- Phúc Bá, ông nói cho tôi một chút đi...

Long Vũ hắc hắc nở nụ cười hai tiếng. Cúi đầu, tạo một bộ dáng thành tâm thụ giáo

- Chuyện này không thể nói, cậu phải tự mình tìm hiểu.

Phúc Bá giải thích nói:

- Một ngàn cái kiếm chiêu, liền có một ngàn cái đáp án... Cho nên tôi không thể nói.

- Lão trước kia là kiếm tiên?

Long Vũ một bộ dáng tỉnh ngộ.

- Ha ha.

Phúc Bá khẽ cười một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Trên thực tế, Phúc Bá một thân sở học pha tạp, bất kể là phù chú, kiếm đạo, võ kỹ, thậm chí là luyện đan, luyện khí... Cơ hồ là mọi thứ sở trường.

Đương nhiên, đây đều là sự tình trước kia.

Hiện giờ Phúc Bá, chỉ muốn làm một cái chức trách quản gia.

- Tiểu Vũ, kỳ thật cậu trong thời gian ngắn hiểu được bảy thức kiếm quyết cũng không phải là chuyện tốt. Ít nhất, tu vi của cậu căn bản là không thể khống chế hai thức sau. Hơn nữa Thất kiếm hợp nhất cần có đạo lực tu vi cao... Dứt khoát theo như cậu nói, dựa theo Huyền Cảnh tính toán phương pháp, cậu ít nhất cũng phải có được tu vi bát đỉnh.

Phúc Bá nói.

Nói đến đây, hắn nhìn nhìn Long Vũ:

- Nhưng mà sự thật cũng không có tuyệt đối, cậu có thể có cơ duyên như thế này, đã không phải là người bình thường có được... Cho nên, đối với tương lai của cậu, tôi cũng nhìn không thấu...

Mồ hôi lạnh từ trên trán chậm rãi chảy ra, Long Vũ nói:

- Phúc Bá, ý tứ của lão, tương lai của tôi là hung là cát, bây giờ còn không thể xác định?
- Có thể lý giải như vậy.

Phúc Bá nói :

-Đương nhiên cậu cũng không cần phải lo lắng, hết thấy đều phải nhìn chính mình.
- Tôi có thể lý giải như vậy sao?

Long Vũ hỏi:

- Vương hầu tương đương trừ hữu chủng hồ? (Câu này có ý Vương hầu cũng vậy, trời sinh không phải đã là địa vị cao quý, là người bình thường nhưng nếu nỗ lực cũng có thể thành đại nghiệp). Mạng của tôi là do tôi không phải trời?

- Ha ha.

Phúc Bá cười nói:

- Đúng vậy, thật sự là ý tứ này, tương lai cậu là long là trùng, hoàn toàn phải xem chính bản thân cậu.
-Đúng rồi, cái này cho cậu. Xem như quà gặp mặt tôi đưa cho cậu.

Phúc Bá nói xong, đưa cho Long Vũ một tập quyển ó vàng:

- Có thời gian nhìn kỹ thì nhìn, đối tu vi của cậu có hỗ trợ.
- Nhớ kỹ, thứ này chờ cậu ra khỏi Huyền Cảnh hãy coi, nếu không có thể sẽ mang đến cho cậu phiền toái. Còn có, cậu chỉ có một tháng thời gian. Một tháng sau, nó sẽ tự động biến mất...

Nói xong, cũng không chờ đợi Long Vũ đứng dậy đưa tiễn, liền đi ra khỏi phòng.

Đợi cho Long Vũ kịp phản ứng, còn muốn hỏi chút gì đó thời gian, Phúc Bá cũng đã đi không thấy bóng dáng.

.....

.....

Ngay tại lúc Long Vũ cùng Phúc Bá nghiên cứu thảo luận kiếm đạo, Mã Hiểu Mai cùng Kim Phượng ở một chỗ nói chuyện.

Kim Phượng nhú mày, nói :

- Hiểu mai, em thật sự không có ý định đem chân tướng nói cho Tiểu Vũ sao? Đối với em, như vậy là quá thiệt thòi ...
- Không có chuyện gì

Mã Hiểu Mai cố giả bộ tươi cười, nói:

- Chị Phượng, kỳ thật việc này cũng coi như không có cái gì, chị xem tu vi hiện tại của em cũng không có mất đi, em căn bản sẽ không có một chút tổn thất. Hơn nữa, anh Vũ cũng nhiều lần cứu em, em cứu anh ấy một lần, thật sự tính không có cái gì...
- Nhưng em lại là một cô gái, chuyện đó phải minh bạch...

Kim Phượng muốn nói lại thôi.

- Ha ha!

Mã Hiểu Mai cười nói:

- Điều là nữ nhân giang hồ, làm gì để ý chuyện này... Chị Phượng, chị yên tâm đi, em thật sự không có việc gì. Lần này có khả năng giúp đỡ cho anh Vũ, từ trong lòng em đều rất vui vẻ.(DG: và sung sướng)

- Cho nên chị nói, em càng hẳn là nên cho Tiểu Vũ biết...

Kim Phượng nói :

- Hiểu Mai, tuy rằng chị biết em cùng Tiểu Vũ chỉ là giả vờ yêu . Nhưng mấy ngày này chị đã phát hiện, Tiểu Vũ rất quan tâm em, em cũng rất quan tâm Tiểu Vũ. Hiện giờ đã xảy ra việc này, quan hệ của hai đứa cũng nên xác thực, em cần gì phải cố ý lừa gạt... Chị cũng là nữ nhân, tâm tư của phụ nữ chị hiểu được... Đừng nhìn vẻ mặt của em không cần, nhưng chị biết trong lòng em nhất định rất thống khổ. . . Đúng không?

- Chị Phượng.

Mã Hiểu Mai sâu kín thở dài một tiếng, nói:

- Chị Phượng, chị đã nói đến nước này , em... em cũng không gạt chị... Trong lòng em thật có chút thống khổ, khó chịu... Lúc trước, sở dĩ lựa chọn trợ giúp anh Vũ, hoàn toàn là bởi vì em tất nhiên phải cứu anh ấy, mà không phải bởi vì quan hệ của chúng ta... Hiện giờ sự tình đã xảy ra, em cũng không hy vọng vì chuyện này mà đem chúng em cùng nhau buộc cùng một chỗ. Tình yêu là việc cái rất kỳ diệu... Đến nay, em cũng không biết cái gì là yêu... Huống hồ, nữ nhân Mã gia cũng không có tư cách đi yêu. Trừ phi em cam tâm tình nguyện đi làm một người bình thường. Nhưng đây không phải điều em muốn. em chỉ muốn làm một nữ thiên sư trăm yêu trừ ma... Có lẽ chờ cho đến lúc em có một ngày một mối, em chọn buông tha cho cái nghề nghiệp thiên sư này. Nhưng mà hiện tại em không thể.

Nói tới đây ,Mã Hiểu Mai nghiêng đầu nhìn thấy Kim Phượng nói:

- Chị Phượng, em hy vọng chị có thể đáp ứng em... Giữa chúng em không thể phát sinh tình yêu chân chính, xin chị không nên đem chuyện lần này nói cho anh Vũ. Được không?

- Em cần gì phải tự làm khổ mình như vậy?

Kim Phượng sâu kín nói.

:wow:

biglove

168. Chương 28: Ông Nội Của Long Vũ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 28: Ông nội của Long Vũ

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Xin chị đáp ứng em.

Mã Hiểu Mai nói:

- Tương lai, nếu em cùng anh Vũ thực sự yêu thương nhau, em sẽ nói cho anh ấy biết chuyện này. Hiện tại em chỉ muốn như trước ở chung cùng với anh ấy.

- Hiểu Mai, em thực sự có thể đổi mặt với Tiểu Vũ như trước kia sao?

Kim Phượng đột nhiên hỏi.

- Em không biết, nhưng em sẽ cố gắng.

Mã Hiểu Mai nói:

- Phụ nữ Mã gia ngay cả điểm này làm không được, còn có thể làm được việc gì?

- Được rồi, chị đáp ứng với em giấu chuyện này.

Kim Phượng gật đầu nói.

- Cảm ơn.

Mã Hiểu Mai nói.

- Người nói cảm ơn phải là chị.

Kim Phượng nói:

- Em vì Tiểu Vũ hi sinh lớn như vậy, nhưng lại tiếp tục chịu ủy khuất, thực thiệt thòi cho em.

.....

Mười ngày sau, được Kim Phượng chữa trị, Long Thiên Trạch đã dần hồi phục. Tuy rằng để hấn hoàn toàn khôi phục như trước, cần phải có thêm chút thời gian. Nhưng những vấn đề nghiêm trọng đã triệt để giải quyết.

Kỳ thực thương thế của Long Thiên Trạch còn có thể khôi phục nhanh hơn, bởi vì trong tay Phúc Bá có một giọt máu của Sinh Mệnh Chi Long. Nhưng mà thương thế của hấn không nghiêm trọng như của Long Vũ. Nếu để hấn sử dụng, sẽ mang đến chút tác dụng phụ.

Biện pháp tốt nhất là làm giống như Long Vũ cùng với Mã Hiểu Mai.

Nhưng trước mắt, kiếm đâu một phụ nữ chịu hi sinh vì Long Thiên Trạch?

Điều này hiển nhiên là một vấn đề.

Cho nên, trong tình huống này, Phúc Bá sử dụng cách khác. Hấn đem máu huyết chia làm nghìn phần nhỏ, hòa trộn với dược thảo, khai lò luyện đan.

Một ngàn viên đan dược, mỗi ngày sử dụng ba viên. Khoảng một năm ở Huyền Cảnh, thân thể của Long Thiên Trạch có thể phục hồi.

Nhưng dùng máu của Sinh Mệnh Chi Long, có chút thống khổ, hiệu quả cũng không được như Long Vũ.

Nhưng biện pháp trước mắt cũng chỉ có như vậy.

Sau khi an bài thỏa đáng, Phúc Bá cùng Kim Phượng đem tình huống của Long Thiên Trạch nói cho Long Vũ. Hơn nữa đảm bảo tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Long Vũ muốn gặp mặt Long Thiên Trạch.

Phúc Bá cùng Kim Phượng tất nhiên nhận lời, mang Long Vũ gặp Long Thiên Trạch.

Bởi vì mới sử dụng đan dược có chứa máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long, cho nên dung mạo của Long Thiên Trạch còn chưa được chữa trị. Giờ phút này, nhìn qua hấn chừng năm sáu chục tuổi, trên mặt nhiều nếp nhăn, tóc hoa râm. Từ khi Long Thiên Trạch rời khỏi Long Vũ tìm cha mẹ của hấn, đây là lần đầu hấn nhìn thấy ông chú của mình.

Long Vũ dường như cũng không nhận ra được ông chú này đã nuôi mình từ bé đến lớn.

- Chú.

Long Vũ đau xót, chút nữa khóc ra thành tiếng.

- Tiểu Vũ, là cháu sao? Thực sự là cháu?

Nghe được âm thanh quen thuộc, đôi mắt Long Thiên Trạch chậm rãi mở ra. Hắn cố hết sức đưa tay dụi dụi đôi mắt, trong lòng tràn ngập vui mừng cùng kinh ngạc.

- Chú đang nằm mơ sao?

Long Thiên Trạch lẩm bẩm.

- Không phải, đây là sự thật. Chú đã được cứu thoát.

Long Vũ vội vàng chạy tới, nắm chặt lấy đôi tay héo quắt của Long Thiên Trạch, thanh âm nghẹn ngào:

- Chú phải chịu khổ, là Long Vũ không tốt. Long Vũ đã sớm nên cứu chú ra ngoài.

- Đứa nhỏ ngoan.

Long Thiên Trạch lệ tràn mi, nhưng đôi mắt dị thường vui vẻ. Hắn vạn lần không ngờ được cứu bởi cháu trai của mình. Càng không ngờ hơn là Long Vũ có thể tiến vào Huyền Cảnh.

Long Thiên Trạch mới tỉnh lại vài ngày, nhưng hắn vẫn khẳng định nơi này là Huyền Cảnh.

- Chú. Đây là chị Phượng, chủ nhân của Thanh Tân Tiểu Trúc. Chính chị ấy mang theo cháu tới Hoan Hỉ lâu cứu chú. Đây là Phúc Bá, quản gia của Thanh Tân Tiểu Trúc, cũng là ân nhân của chúng ta.

Long Vũ vội vàng giới thiệu Kim Phượng, cùng Phúc Bá.

- Đa tạ hai vị.

Long Thiên Trạch nhìn sang hai người nói:

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết. Ngày sau Long mỗ có thể khôi phục, nhất định làm trâu ngựa cho hai vị.

- Khách khí.

Kim Phượng cười nói:

- Kỳ thật, lần này nghĩ cách cứu ngài, công lao lớn nhất thuộc về tiểu Vũ. Đúng rồi, nói cho ngài biết, trong vòng một năm, thương thế của ngài hoàn toàn chữa trị, hỏa hệ dị năng trong cơ thể cũng phục hồi, thậm chí còn mạnh hơn trước. Trong vòng một năm tới, chúng tôi hoàn toàn có thể chiếu cố cho ngài, đến lúc khôi phục mới thôi. Như vậy đi, hai chú cháu gặp nhau chắc chắn có rất nhiều lời để nói. Tôi cùng Phúc Bá đi ra ngoài, có việc cứ gọi...

Nói xong, Kim Phượng cùng Phúc Bá đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai chú cháu, Long Thiên Trạch vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, chú đã có tin tức của đại ca...

Lời vừa nói ra, thân thể Long Vũ chấn kinh, hắn vội vàng hỏi:

- Chú, điều này là sự thật. Vậy chú mau nói cho cháu biết, bọn họ giờ ở chỗ nào? Cháu muốn tìm bọn họ.

- Tiểu Vũ, trước tiên cháu không nên kích động, nghe chú nói hết.

Long Thiên Trạch nói:

- Chú chỉ nghe nói đại ca xuất hiện tại Dục Giới. Phần tin tức của đại tẩu, chú còn chưa tìm được.

- Ý của chú là, cha mẹ cháu không ở cùng nhau?

Trong lòng Long Vũ căng thẳng hỏi.

- Trước mắt, chú chỉ biết có như thế.

Long Thiên Trạch nói:

- Vốn chú muốn từ Hoan Hỉ Lâu lên vào Dục Giới, sau đó tìm tin tức của đại ca. Đáng tiếc lại bị yêu hồ bắt được. Nếu không phải các cháu nghĩ cách cứu viện, qua vài ngày nữa chắc chú xong đời.

Nói tới đây, Long Thiên Trạch hỏi:

- Tiểu Vũ, cháu nói thật cho chú. Chú có thể phục hồi sao? Giống như trước kia?

- Dương nhiên.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Chú. Lời của chị Phượng chú cũng đã nghe rõ. Sau một năm, chú chẳng những khôi phục, mà hỏa hệ dị năng còn có thể nâng cao. Đúng rồi, chú có biết, tu vi hiện tại của cháu đã là màu tím, cảnh giới thứ bảy. Hơn nữa, còn nắm giữ vũ kỹ của hỏa hệ dị năng. Chú xem, hỏa hệ bí quyết của cháu hiện giờ đã là tử hỏa.

Nói xong, Long Vũ vươn lòng bàn tay ra, bên trong xuất hiện một ngọn lửa màu tím.

- Ha ha...

Long Thiên Trạch cười như đười ươi. Tuy bản thân đang bị trọng thương, nhưng vì quá vui mừng không thể kiềm chế. Nhìn thấy tử hỏa trong bàn tay của Long Vũ, khóe miệng tươi cười:

- Tiểu Vũ, xem ra cháu là một thiên tài, tuy phát triển hơi muộn nhưng cũng không sao. Hện giờ cháu cũng đã cho Long gia chúng ta mặt mũi. Đúng rồi, tại thế giới sự thật đang là năm nào. Cháu tốt nghiệp đại học chưa? Tuyệt Cơ đối với cháu ra sao? Có ngược đãi cháu không?

- Chú yên tâm. Chị Tuyệt Cơ đối với cháu rất tốt.

Long Vũ nói:

- Chú ở Huyền Cảnh này, ở thế giới sự thật chưa tới một năm, hiện tại cháu đang học năm thứ hai.

Vì để cho Long Thiên Trạch an tâm, Long Vũ đem toàn bộ chuyện một năm qua tỉ mỉ kể cho Long Thiên Trạch. Từ chuyện tụ họp tại Huyền Môn, chuyện tình Âm Sơn, thậm chí cả ở động Vô Tình, hần đều nói ra hết...

Nhưng tồn tại của La Lâm, hần vẫn cẩn thận không nói.

Không phải hần không tin chú của mình.

Mấu chốt là sự tồn tại của La Lâm thực sự không thể tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn hần không có lời nào để giải thích. Hơn nữa, La Lâm chính là vũ khí bí mật của hần, càng ít người biết, hần càng an toàn.

Sau khi nghe hết toàn bộ, Long Thiên Trạch thở dài:

- Tiểu Vũ, toàn bộ mọi chuyện cháu thực hiện quá tuyệt vời... Đứa nhỏ này, cháu thật sự đã trưởng thành.

- Chú. Tiểu Vũ có ngày hôm nay, đều là công lao của chú.

Long Vũ nói.

- Ha ha...

Long Thiên Trạch lại cười to:

- Tiền đồ của thằng nhóc này, sau này gặp đại ca, chú có thể vênh mặt khai báo. Đúng rồi, nếu cháu không còn việc gì, tốt nhất là trở về. Tuy rằng tu vi hiện tại của cháu tiến nhanh, nhưng cháu tối thiểu phải học hết đại học. Ở Huyền Cảnh vài năm, rốt cuộc chú cũng nhận ra, phải học thêm thật nhiều tri thức. Chú lấy ví dụ một chút, nếu một sinh viên cùng một anh hai lúa tu đạo, sinh viên kiến thức rộng rãi, tất nhiên là con đường tu luyện nhanh hơn rất nhiều. Việc tu đạo ngoại trừ siêng năng, quan trọng nhất vẫn là hiểu biết. Kiến thức ngoại trừ thiên phú, vẫn là từ học tập mà có. Cho nên, cháu không thể không để mắt đến việc học tập, hiểu chưa?

- Vâng, cháu biết.

Long Vũ gật đầu nói:

- Chú, lời của chú, cháu xin ghi nhớ.

- Đứa nhỏ ngoan.

Long Thiên Trạch nói:

- Được rồi, cháu trở về đi, còn về phần chú không cần phải lo lắng. Đúng rồi, tại sao cháu có thể đi vào Huyền Cảnh?

Nói chuyện với Long Vũ nửa ngày, cuối cùng hắn mới nhớ ra việc này.

- Chú, cháu có thể tự do đi vào Huyền Cảnh.

Long Vũ cẩn thận nói:

- Trong lúc vô tình, cháu có được Phương Hoàng lệnh, lợi dụng không gian pháp trận trong đó, cháu có thể tự do tiến vào.

- Ha ha... Là ý trời...

Long Thiên Trạch cười nói:

- Rất tốt. Tiểu Vũ, nói như vậy, chú không cần phải lo lắng, chờ cho thân thể của chú bình phục, hai chú cháu ta cùng nhau đi tìm cha mẹ cháu.

- Vâng.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu.

- Đúng rồi... Thiếu chút nữa chú có chuyện trọng yếu quên mất...

Long Thiên Trạch do dự một chút:

- Tiểu Vũ, hiện tại hỏa hệ dị năng trong người cháu đã được kích phát, chú đề nghị cháu đi tổng bộ nghiệp đoàn dị năng, gặp ông ngoại Long Phi của cháu. Còn có hội trưởng nghiệp đoàn dị năng của chúng ta Yến Nam Thiên... Lúc trước, người bức bách cha mẹ cháu chính là Yến Nam Thiên...

- Chú, ý của chú là để cho cháu báo thù?

Long Vũ hỏi.

- đương nhiên không phải.

Long Thiên Trạch nói:

- Tiểu Vũ, với tu vi hiện tại của cháu, báo thù không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, việc khẩn cấp trước mắt là tìm cha mẹ cháu. Về những chuyện khác, chúng ta nói sau.

- Vâng, cháu nghe lời chú.

Cái nhìn đại cục của Long Vũ thật cũng không tệ.

- Lại đây, chú nói cho cháu biết nghiệp đoàn dị năng thế nào...

Long Vũ vội vàng bước tới, Long Thiên Vũ thì thào vào tai Long Vũ vài câu. Sau khi xong việc, Long Thiên Trạch nói:

- Tiểu Vũ, cháu nhớ kỹ lời của chú, đến lúc đó nhất định phải vững vàng. Hơn nữa, cháu phải đối với ông nội tốt một chút, không nên hận ông nội. Chuyện năm đó ông nội cũng không có phản ứng, nhưng mà tình huống như thế, ông ấy cũng lực bất tòng tâm.

- Cháu biết. Việc này cháu sẽ xử lý tốt, chú cứ an tâm dưỡng bệnh, cháu sẽ quay lại thăm chú. Mặt khác, cháu sẽ nhờ những người quen tại Huyền Cảnh tìm chỗ cha mẹ cháu hạ lạc.

Long Vũ nói.

.....

.....

Bóng đêm càng lúc càng đậm.

Bên trong công trường Tam Kỳ của hoa viên Nhã Các chỉ có thừa thớt vài ngọn đèn pha, tản ra ánh sáng mờ nhạt. Bỗng nhiên những ngọn đèn này bỗng dưng dập tắt, khiến cho công trường vốn đã yên tĩnh, có vẻ càng thêm âm u.

Bầu trời không có trăng sáng, chỉ có vài vì sao lẻ loi, ánh sáng yếu ớt. Những ánh sáng này cố gắng chiếu cho bầu trời đêm nhỏ bé vô cùng.

Mấy bóng đen bỗng nhiên từ trên bầu trời, xuất hiện tại công trường Tam Kỳ. Một mùi máu tanh xuất hiện tràn ngập trong không khí, làm cho người ta có cảm giác xấu.

Một con chó săn của công trường chạy tới, sủa ầm ỹ đối với khách không mời mà tới trong bóng đêm. Một bóng đen đưa ánh mắt lạnh băng nhìn con chó, bỗng dưng chìa ra tay trái, bắn ra năm đạo kinh khí hắc sắc, đánh lên người con chó.

Con chó lập tức dập nát, máu tươi tung tóe thành một vũng.

Bóng đen hé miệng, hít sâu một hơi, đoàn máu đen lưu động lập tức bị hút vào trong miệng.

Bóng đen chắc lưỡi, khinh thường nói:

- Phì, máu của súc sinh này không ra gì. Máu tươi của nhân loại mới có mỹ vị, nhất là xử nữ đang ở thời kỳ động dục.

- Ha ha...

Mấy bóng đen bên cạnh đồng ý cười ra tiếng. Trong ban đêm yên tĩnh, tiếng cười của bọn chúng càng thêm khủng bố.

- Lão đại, công trường này không có người, vì sao chúng ta lại tới đây?

- Đúng vậy.

Một bóng đen khác nói:

- Ta cảm thấy chúng ta hẳn tới quảng trường Thời Đại. Chỉ có chỗ đó mới có chỗ tốt.

- Cảm miệng.

Bóng đen vừa hút máu chó giận dữ mắng một tiếng, đôi mắt lóe ra hồng mang hung ác:

- Mấy tên gia hỏa các ngươi, chỉ biết hồ đồ. Ông chủ bảo chúng ta làm gì, thì chúng ta làm cái đó, làm sao các ngươi toàn nói những lời vô nghĩa. Các ngươi nghe kỹ cho ta, hôm nay, ông chủ muốn chúng ta ở đây ẩn núp xem tình huống. Nhiệm vụ của chúng ta ẩn núp trong bóng tối. Nếu có người tới, bắt hẳn là được.

- Kiệt kiệt... Chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, ông chủ sẽ ban thưởng cho chúng ta mỗi người ba người gái trinh. Đến lúc đó... Tha hồ hưởng thụ.

Nói xong, hắn thè lưỡi màu đỏ tươi, trong ánh mắt hiện ra quang mang đói khát.

- Có người đến...

Đột nhiên, bốn đạo nhân ảnh lập tức biến mất. Khi xuất hiện, một bóng đen dừng lại trên ngọn một cần câu. Ba bóng đen còn lại ẩn núp xung quanh. Phối hợp với đêm tối đen như mực, căn bản không thấy được bóng dáng bọn chúng.

.....
.....

Tại bên trong công trình Nhị Kỳ hoa viên Nhã Các, Hàn Duyệt cùng Long Vũ đang cùng một chỗ chuyện trò.

Hôm nay là ngày thứ hai Long Vũ trở lại thế giới sự thật, hắn còn chưa kịp đến trường đưa tin, liền bị Hàn Duyệt gọi điện mang tới nơi này.

Nghe Hàn Duyệt nói xong, Long Vũ âm thầm nhú mày.

Theo như Hàn Duyệt nói, sự kiện cương thi mấy ngày hôm nay tại thành phố Thiên Hải, hẳn là có liên quan đến Hắc Minh. Nếu không, không có cách nào giải thích.

Tại thế giới sự thật mà nói, tuy rằng cũng có một vài người tu đạo tà ác, nhưng bây giờ, Huyền Môn đứng đầu, người tu đạo tà ác, căn bản không dám công khai lộ diện.

Giống như sự kiện cương thi lớn như thế này, bọn hắn không có khả năng sắp đặt.

Trầm ngâm một lúc, Long Vũ nói:

- Chị Hàn, như vậy đi, chị ở chỗ này, tôi đi ra công trường nhìn một chút, có thể tìm được một vài manh mối giá trị.

- Không được, tôi phải đi cùng cậu.

Hàn Duyệt cự tuyệt đề nghị của Long Vũ, duỗi cánh tay nắm lấy bàn tay hắn:

- Hoa viên Nhã Các chính là của chúng tôi, hơn nữa tôi là nhân viên cảnh vụ. Chuyện này cho dù công hay tư, tôi cũng không thể lùi bước. Cậu nhất định phải mang tôi đi cùng.

- Được rồi.

Long Vũ gật gật đầu nói:

- Vậy chị cũng phải cẩn thận... Như vậy đi, tôi có tấm linh phù linh khí, nếu như gặp phải cương thi bình thường, có thể bảo vệ chị vô sự.

Nói xong, Long Vũ từ trong túi lấy ra một tấm linh phù đưa cho Hàn Duyệt.

Sau đó, hắn thấp giọng lẩm bẩm:

- Một ngàn đồng đó...

“Một ngàn đồng?”

Bởi vì là ban đêm, bốn phía rất yên tĩnh, cho nên Hàn Duyệt nghe Long Vũ nói rõ ràng, nàng ngây người một lúc, sau đó nhớ lại cảnh tượng tại hồ Linh Trạch.

Nghĩ đến đây, nàng hỏi:

- Linh phù này giá một ngàn đồng phải không?

Long Vũ giả vờ chấn động:

- Chị làm sao biết... Yên tâm đi, tôi không đòi tiền chị. Tôi và chị là bạn bè, tôi đến đây chỉ là hỗ trợ.

- Trước kia không phải là năm trăm sao?

Hàn Duyệt nhú mày hỏi.

Trước thịt heo mới là sáu đồng, bây giờ chẳng phải mười đồng sao? (Cái này ta biết, xăng lại tăng)

Long Vũ hỏi ngược lại.

- À, thì ra giá cả tăng.

Hàn Duyệt lên tiếng, lập tức nói:

- Như vậy đi, mặc dù là bạn hữu, những tôi không để cho cậu làm không công. Mọi chuyện phải rõ ràng, tập đoàn Tinh Vũ cùng cục thành phố sẽ dựa theo giá thị trường trả lại cho cậu.

- Chị xem chị... Quên đi, chị đã nói như vậy, tôi cũng không thể cứ chối từ. Tám vạn tám, cứ thế nhé...

Long Vũ sử dụng công phu sư tử ngọam.

- Cậu...

Hàn Duyệt căn bản cũng không nghĩ ra, ai biết thằng suốt ngày trốn học này được đà, há miệng ra là tám vạn tám. Nhưng mà nghĩ lại, so với hậu quả đang trải qua, chút tiền này không đáng là bao nhiêu.

- Tuy rằng tám vạn tám hơi ít, nhưng chúng ta là bằng hữu, tôi cũng không quá so đo...

Long Vũ thấy Hàn Duyệt sững sờ, vội vàng nói.

Hàn Duyệt nghe vậy lập tức hết chỗ nói.

.....

.....

Mấy phút sau, hai người đi tới cửa công trình Tam Kỳ. Ngay lập tức, Long Vũ cảm nhận được có sát khí.

Long Vũ vội vàng thả ra tâm thần, cẩn thận cảm giác tình huống xung quanh.

Hiển nhiên, xung quanh công trường có ẩn dấu bốn cỗ sát khí như ẩn như hiện. Nói thật, nếu là trước kia, Long Vũ nhất định không thể cảm giác được có sát khí.

Nhưng hiện giờ bất đồng, sau khi chiếm được máu huyết của Sinh Mệnh Chì Long, tinh thần lực của hắn tăng cường rất nhiều.

Nhưng lúc trước, loại chuyện nguy hiểm cùng sát khí như thế này, hắn hoàn toàn là do La Lâm nhắc nhở. Nhưng Long Vũ hiện tại căn bản là không liên hệ với La Lâm.

Cũng không biết nó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

- Có phải có chuyện gì xảy ra hay không?

Thấy Long Vũ nhíu mày, Hàn Duyệt cẩn thận hỏi.

:wow:

codon.traí

169. Chương 29: Bị Tập Kích Tại Công Trường, Phân Tích Vụ Án

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 29: Bị tập kích tại công trường, phân tích vụ án

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đúng vậy.

Long Vũ lập tức gạt đầu, quát:

- Xuất hiện đi, tổng cộng có bốn người, không cần phải trốn tránh...

Trong lúc đang nói, Long Vũ rõ ràng khí tức của bốn người dao động.

- Yêu nghiệt, nếu không hiện thân, cũng đừng trách ta không khách khí...

Long Vũ quát một tiếng, rút ra Thiên Sư pháp kiếm, phóng xuất Trảm Thiên Thần Long, lập tức hướng vào phía trong công trường.

Đối với khí tức tà ác, Trảm Thiên Thần Long càng thêm mãnh mẽ.

Bốn người thấy không thể đánh nén, phải trực tiếp hiện thân.

Bốn người hợp lực đánh ra một quyền, cùng với lực lượng của Thần Long ngang nhau. Long Vũ vốn muốn tăng thực lực, một tiếng huy diệt bốn người này. Nhưng Hàn Duyệt bên cạnh nói:

- Tiểu Vũ, cậu kiềm chế một chút, đừng phá hủy chỗ này. Nếu không tập đoàn Tinh Vũ sẽ bị thiệt hại nặng nề.

Long Vũ do dự một chút, vội vàng thu hồi Trảm Thiên Thần Long.

Diệt trừ yêu ma tại thế giới này phải kiên kỳ quá nhiều.

- Các người rốt cuộc là ai? Là thuộc hạ của Hắc Minh? Thành thật khai báo, ta có thể tha cho các người không chết...

- Anh em, xông lên.

Dứt lời, bốn người xếp thành một hàng, giống như trường hợp đối phó với Thần Long ra quyền. Long Vũ cũng không dám khinh địch, lấy Hỏa Long Quyền đối phó.

Cùng lúc, hắn tản ra một chút lực lượng bảo vệ kiến trúc xung quanh.

Long Vũ lấy một địch bốn, chặn đả công kích của bốn người. Ngoài ra, hắn còn phân ra một lực lượng nhỏ bảo vệ kiến trúc. Tuy có chút khó khăn, nhưng hắn có thể nắm giữ cục diện.

Hàn Duyệt nắm chặt súng trong tay, vài lần muốn nổ súng, nhưng rốt cuộc cũng nhịn được. Nhìn vào thế cục lúc này, Long Vũ rõ ràng vẫn nhỉnh hơn.

Bốn người kinh hoàng lùi lại hơn năm thước, kinh hãi nhìn Long Vũ. Mục tiêu trước mắt dường như cường hãn hơn so với bọn chúng dự đoán.

Hiển nhiên, lấy lực lượng của bốn người cộng lại, cho dù đánh đến mất mạng, cũng không thể thủ thắng.

Bốn người cùng thét lên một tiếng, nhanh chóng thoái lui. Bọn hắn nhất định trở về báo cáo với ông chủ, tình hình không như dự tính ban đầu.

- Các vị đã đến đây, tại sao lại vội vã rời đi?

Long Vũ sao có thể cho phép bọn chúng rời đi. Lực lượng bốn người này chỉ tương đương với tu vi cảnh giới lam sắc.

Cảnh giới hôm nay của Long Vũ là màu tím, hơn nữa trong thân thể còn có hỏa hệ dị năng.

Dưới tình huống như thế, hắn tuyệt đối không để cho bọn chúng có thể chạy trốn.

- Đều lưu lại cho ta.

Long Vũ liên tục bốn lần thi triển Tru Tà kiếm quyết, trong khoảnh khắc triệu hồi ra bốn Tru Tà Thần Long truy đuổi bốn người tại bốn phía khác nhau.

Tu vi hiện tại của Long Vũ có thể triệu hồi ra Trảm Thiên Thần Long. Nhưng với Tru Tà kiếm quyết, theo tu vi của hắn, một hơi có thể thi triển mười lần.

Đương nhiên, mười Tru Tà Thần Long cũng không bằng uy lực của một Trảm Thiên Thần Long. Nhưng tình huống trước mắt, thi triển ra Tru Tà Thần Long thực tế hơn một chút.

Đồng thời, thanh âm lạnh như băng của Long Vũ vang bên tai bốn người, giống như sấm sét giữa trời quang, nổ tan trái tim bọn hắn, hồn phi phách tán.

Nhìn thấy bốn con Tru Tà Thần Long giương nanh múa vuốt, trong lòng bốn người dâng lên một trận sợ hãi mãnh liệt. Biết rõ đêm khuya hôm nay, nhất định là lạnh ít dữ nhiều.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, ánh mắt Hàn Duyệt có chút ngây dại.

Đây rốt cuộc là người hay thần?

- Âm, âm...

Theo vài tiếng nổ, bốn người bị Tru Tà Thần Long xuyên qua cơ thể, đã thành nửa người chết, mạnh mẽ rơi trên mặt đất, dĩ nhiên là hôn mê.

.....

.....

Sau mười giây, Long Vũ cùng Hàn Duyệt tìm ống nước trên công trường, phun vào bốn người. Sau khi một lần nước lạnh như băng phun vào người, người đầu tiên tỉnh lại là người hút máu chó.

Sắc mặt người này tái nhợt, thân hình gầy yếu, giống như ma quỷ. Trên trán có dấu ấn một khô lâu. Trên người hắn, Long Vũ không cảm thụ bất kỳ một chút sinh khí nào.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Cho người một cơ hội, nói ra lai lịch cùng thân phận của các người, với mục đích đến nơi này cho ta biết. Nếu như làm ta vừa lòng, có thể thả cho các người trở về... Nhắc nhở các người, người chỉ có một cơ hội, nếu không tận dụng được, thì cơ hội này để cho ba người kia...

Long Vũ sinh ra ở xã hội hiện đại, đối với giết người hắn cũng không mấy hứng thú. Nhưng mà giết ma quỷ, hắn tuyệt không nương tay.

Ánh mắt Long Vũ lạnh như băng, trên người tản ra một cỗ khí thế cường đại.

Tại cỗ khí thế uy áp này, từ sâu trong đáy lòng bắt đầu sinh ra một cỗ cảm giác vô lực cùng sợ hãi.

Hắn đang do dự, trong tư tưởng kịch liệt tranh đấu.

Long Vũ không có tính kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

- Ta cũng không đủ kiên nhẫn...

Nói xong, Long Vũ thi triển Trảm Thiên kiếm quyết, triệu hồi Trảm Thiên Thần Long, trực tiếp hướng vào hắn, thân hình cụ diệt.

- Tới phiên người... Nếu câu trả lời của người không làm ta thỏa mãn, kết cục cũng giống nhau.

Khóe miệng Long Vũ nổi lên ý tứ uy hiếp.

Hàn Duyệt đứng bên cạnh không nói gì.

Nhưng mà trong lòng lại thầm khen ngợi Long Vũ ý chí kiên cường, làm việc quyết đoán.

Nói thật, lúc này nàng nhìn Long Vũ khác xa so với lần nàng nhìn hắn tại trường. Dù là phong cách làm việc, hay khí chất đều có chút bất đồng.

Việc này chính là Long Vũ mang chức nghiệp sinh viên được rèn luyện hàng ngày.

Thời gian ở trường học, thân phận hắn là sinh viên, cho nên biểu hiện có chút tùy tiện.

Hiện giờ, hắn là thiên sư đối diện với mấy yêu nghiệt này, tất nhiên phải hung ác một chút, lợi hại một chút. Như vậy mới thể hiện ra được bản chất của thiên sư hàng đầu.

Long Vũ không vì giết người mà dao động, bình thản nói:

- Nói đi...

Người nọ Trương mắt nhìn lão đại bên cạnh mình vô thanh vô tức biến mất, thân hình cụ diệt. Một cỗ sợ hãi mãnh liệt lan tràn, hắn thực sự rất muốn nói.

Nhưng nghĩ lại hậu quả việc phản bội chủ nhân, hắn rùng mình, rốt cuộc muốn mở lời lại nuốt trở lại.

- Tốt lắm, người không sợ chết.

Long Vũ lạnh lùng nói, không khác gì tuyên án tử hình.

Rất nhanh, hắn cũng tan thành tro bụi.

Hàn Duyệt định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Còn hai người trơ mắt nhìn lão đại, lão nhị thân hình cụ diệt, trong mắt bắn ra hận ý.

- Ta biết các ngươi không sợ chết. Nhưng ta muốn nói chính là, ta sẽ làm cho các ngươi thân hình cụ diệt...

Long Vũ hung tợn nói.

- Ta nói.. Ta... nói...

Lời của Long Vũ, xác thực là bọn này không sợ chết, vì chúng đã là người chết. Người chết thì không cách nào chết lại, nhưng Long Vũ lại làm cho bọn chúng thân hình cụ diệt.

Nói cách khác, Long Vũ có thể làm cho bọn chúng vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này.

Đây là trừng phạt so với chết càng kinh khủng.

Long Vũ cười cười, thấy uy hiếp của mình có hiệu quả:

- Nói đi. Người là lão tam à? Lão tứ người tách ra. Sau khi ta nghe lão tam của người nói, sau đó tới lượt người. Nếu như hai người các ngươi nói không khớp nhau, thì chuẩn bị được ban thưởng thân hình cụ diệt.

- Ta nói, ta nhất định nói thật.

Lão tam vội vàng nói.

- Được rồi, chính sách của chúng ta mạng sống là quan trọng, kháng cự sẽ tan thành bụi phấn...

Long Vũ nói.

- Bá đạo.

Hàn Duyệt thì thầm một tiếng.

Long Vũ lập tức phong ấn lão tứ, để cho hắn với bên ngoài không còn liên hệ.

Sắc mặt lão tam không ngừng biến ảo, cắn răng nói:

- Chúng ta là tứ đại sát thủ khô lâu. Chúng ta phụng mệnh đến bắt sống người. Những việc còn lại, ta thực sự không biết.

Long Vũ nhú mày:

- Chỉ có như vậy? Người cần phải nghe cho kỹ. Nếu người dám nói dối, hiện tại người cùng lão tứ đều xong đời... Bây giờ ta giải phong ấn cho hắn.

- Chờ một chút.

Lão tam nghĩ tới điều gì, vội vàng nói:

- Vị công tử này, ta còn một lời muốn... Nhưng ta thực sự không biết chủ nhân là ai...

- Thối lắm.

Luôn luôn không nói một lời, Hàn Duyệt lập tức cười lạnh:

- Nào có người làm công nào không biết lão bản của mình là ai. Người mà không thanh thật khai báo, cần thận súng của ta không có mắt.

Lời này vừa nói, trong lòng tên kia vô cùng vui vẻ. Hắn thà ăn súng cũng không muốn bị Trảm Thiên Thần Long của Long Vũ làm thịt.

- Đừng có mà mơ.

Long Vũ trừng mắt:

- Người nhất định là được ăn, nhưng muốn ăn súng thì người còn chưa đến lượt.

Quay đầu, Long Vũ nói với Hàn Duyệt:

- Chị Hàn, viên đạn này vô dụng với hắn.

- Tại sao?

Khuôn mặt Hàn Duyệt hơi đổi, có điểm không nhìn được. Uổng công nàng nghĩ mãi mới ra được câu hồ báo cáo chồn, không ngờ tên này lại nghĩ đem làm đồ ăn.

Hàn Duyệt có chút đả kích.

- Đúng vậy, hắn vốn không phải là người.

Long Vũ quay người lại nhìn tên kia nói:

- Nói thật, người để cho ta rất thất vọng.

Nói xong, Long Vũ giải trừ phong ấn của lão tứ.

Nhưng mà lão tứ cũng nói y hệt như vậy.

Long Vũ nhất thời nổi giận:

- Các người nói hưu nói vượn. Các người... ta thật sự chưa từng gặp qua bọn nào ngu như các người... Ta nói mấy cái xác các người, đều là mấy xác ngu không thể tả được...

- Đừng giết chúng ta, chúng ta đều nói sự thật.

Lão tam hiển nhiên không muốn thân hình cụ diệt, thân thể không ngừng run rẩy.

- Đi chết đi.

Long Vũ nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, Hàn Duyệt biến sắc, dường như nhìn ra cái gì, vội vàng nói:

- Lưu lại cho tôi...

Nói xong Hàn Duyệt chậm rãi bước được một bước, muốn đến gần hai người này, nhưng lại có chút sợ hãi.

- Không có việc gì. Đứa trẻ ba tuổi bọn này cũng không làm gì được. Chị muốn nhìn một chút sao, tôi biết là chị muốn một lần thử nghiệm cuộc sống.

Long Vũ cổ vũ nói.

- Tôi không sợ.

Sắc mặt Hàn Duyệt thư giãn rất nhiều, giả vờ bộ dáng trâu bò đi tới. Nhưng mà từ trong ánh mắt của nàng có thể nhìn ra, vẫn là sợ hãi. Đừng tưởng nàng là đội trưởng đội đại án cục thành phố, hay là thành viên tổ Lâm Phong. Dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái chưa bị thăng nào xả súng.

Phụ nữ đối với mấy thứ này, trời sinh có chút sợ hãi. (Đến ta gặp mấy thứ này cũng... Mà không biết nói thế nào, vì chưa gặp :10:)

Cho dù là nữ thiên sư Mã Hiểu Mai cũng không ngoại lệ.

Về phần Kim Phượng... Không biết nên không bình loạn...

Nàng so với người khác, căn bản là không cùng một loại.

- Vì sao các người mặc đồng phục của tập đoàn Bách Thánh?

Hàn Duyệt liếc nhìn Long Vũ một cái, lá gan to hơn rất nhiều. Hồ báo tóm lấy áo lão tam hỏi:

- Cái này từ chỗ nào có được?

- Ông chủ cấp cho.

Lão tam ăn ngay nói thật.

- Phát hiện ra cái gì à?

Long Vũ tò mò đưa cái đầu bu lại.

- Nhìn kỹ, trên cổ áo người này có thêu bốn chữ nhỏ, Thiên Hải Bách Thánh.

Long Vũ nhíu mày hỏi:

- Cái này có ý gì?

- Thiên Hải Bách Thánh chính là tập đoàn Bách Thánh tại thành phố Thiên Hải... Tuần vừa rồi, tôi từng xử lý vụ công nhân nhảy lầu tự tử của tập đoàn này. Vì thế tôi có tiếp xúc với một vài quy củ của Bách Thánh. Toàn bộ công nhân của tập đoàn đều được thống nhất một bộ đồng phục.

Hàn Duyệt giải thích.

Long Vũ âm thầm khen ngợi, rốt cuộc là cảnh sát, tâm tư so với người khác tinh tường hơn rất nhiều.

Dùng một chút, Long Vũ quát lão tam:

- Các ngươi là từ tập đoàn Bách Thánh?

- Không biết...

Lão tam mờ mịt lắc đầu:

- Công tử, những gì chúng tôi biết đều nói cho công tử. Kỳ thật... Kỳ thật chúng tôi cũng là người bị hại, ban đầu chỉ là quỷ lang thang, bị cưỡng chế luyện ép thành bộ dáng cương thi như thế này. Kỳ thật chúng tôi cũng không muốn hại người.

- Cương thi?

Long Vũ nhướng mày, trong mắt hiện lên một đạo tàn khốc:

- Người trước tiên thoát ra ngoài, ta muốn nghiên cứu cương thi một chút...

- Không được, không có biện pháp thoát ra...

Về mặt lão tam biệt khuất:

- Chúng tôi nếu có thể đi ra, làm sao phải nghe lời nói của ông chủ...

- Phá.

Long vũ từ trong túi áo lấy ra một linh phù, thuận tay đánh vào trán lão tam, nhất thời tỏa ra một vầng ánh sáng màu vàng. Thân thể lão tam giật mình, hắc khí thoát ra, thân thể liền ngã trên mặt đất.

Long Vũ thấy hắc khí muốn chạy, Thiên Sư pháp kiếm chợt động, một đạo kiếm quang trực tiếp đem nó tiêu diệt thành bột phấn, biến mất không thấy.

- Lại một ngàn đồng.

Long Vũ đau lòng một chút, nhìn Hàn Duyệt than vãn.

- Khẩu trừ từ tám vạn tám.

Hàn Duyệt tức giận nói:

- Xin cậu, cậu không có rèn luyện bản thân à. Cậu là thiên sư đó, hàng yêu trừ mà chính là chức trách của cậu, động một chút là tiền...

- Thiên sư cũng là người.

Long Vũ trả lời một câu, lập tức nhìn cương thi nằm trên mặt đất, tức giận nói:

- Thủ pháp quá tàn nhẫn, có người rút tam hồn của bọn họ, làm cho bọn họ mất đi ý thức, hóa thành cương thi. Thủ đoạn tà ác như vậy, thật là làm cho người, thân tức giận.

- Đúng vậy, đây mới là thái độ của một thiên sư...

Hàn Duyệt thấy bộ dáng chánh nghĩa của Long Vũ, vì vậy có chút vui mừng.

- Ôi một ngàn đồng của mình.

Vừa mới khen một cậu, Long Vũ lại lẩm bẩm, lấy ra tờ linh phù dán trên mặt cương thi tiểu tam:

- Đã giải quyết xong, chúng ta trước bảo toàn cương thi này, quay đầu tìm Bách Thánh kia tính sổ.

- Người anh em, người còn cơ hội cuối cùng. Ta hỏi người, người đã thấy qua chủ nhân của người chưa? Ý của ta là, nếu chủ nhân của người đứng trước mặt người, người có nhận ra không?

Long Vũ tận lực điều tiết ngữ khí của mình, bình tĩnh hỏi.

- Không thể.

Lão tứ vẽ mặt uể oải, kiêm sợ hãi:

- Chúng ta chỉ nhớ rõ âm thanh của hắn cùng khí tức.

- Thật xin lỗi, người không còn tư cách để sống.

Long Vũ thực không có kiên nhẫn, một kiếm đâm trúng trái tim của hắn, lập tức một ngọn lửa màu tím bao vây hắn, trong khoảnh khắc đốt hắn thành tro bụi.

- Hôm nay tôi mới biết được, cậu giết người không một chút nháy mắt.

Hàn Duyệt nói.

- Chị sai rồi.

Long Vũ cải chính:

- Đây không thể tính là giết người không chớp mắt. Nói với chị, tôi làm như vậy, chính là hành vi chức nghiệp mà thiên sư từng làm hàng ngày. Đối với yêu ma quỷ quái tuyệt đối không nương tay. Còn giết người, tôi không dám. Coi như dám, cũng không tiêu sái như vậy. Nhưng nếu như dùng thân phận thiêu sư đi giết người, tôi cũng không có lựa chọn khác. Giết người mà cứu một trăm người, tôi cũng không luống cuống...

- Coi như cậu có lương tâm, nhưng chúng ta bây giờ nên làm gì?

Bình tĩnh xem xét, Hàn Duyệt cũng biết lời Long Vũ hoàn toàn là thật.

- Tôi và chị đều phân công ra hành động. Chị tới điều tra tập đoàn Bách Thánh, sau đó tôi đi tra xét...

Long Vũ nói.

- Khỏi phải điều tra.

Hàn Duyệt nói:

- Tôi có tư liệu của tập đoàn Bách Thánh. Giám đốc là Vương Cương, cha của Vương Quốc Duy.

- Oan gia ngõ hẹp...

Long Vũ cảm khái một tiếng, nói:

- Tôi nghĩ chị cũng khá quen Vương Quốc Duy, hắn có chút nào đáng ngờ không?

- Có.

Hàn Duyệt vội vàng đem chuyện Vương Quốc Duy đưa tin tức cương thi cho Long Vũ nói một lần.

Sau khi xong việc, nàng nói:

- Tổ trưởng Lâm Phong có gỡ chút thủ đoạn với hắn. Nhưng qua hai ngày, cũng không có phát hiện gì.

- Thủ đoạn của Lâm Phong, là cái thủ đoạn vất đi...

Long Vũ bĩu môi:

- Thằng kia nếu không có vấn đề, hắn làm sao có thể nói chỗ nào có cương thi. Còn nữa, y phục này cũng là chứng cứ.

- Ý tứ của cậu, tôi biết. Nhưng chỉ từ bộ quần áo này, chúng ta cũng không thể vu oan giá họa.

Hàn Duyệt nhú mày nói.

- chưa hẳn là thế.

Long Vũ nói:

- Nếu như chỉ có từ quần áo, chúng ta cũng không thể lý giải như vậy. Nhưng vấn đề hiện tại là, hẳn làm thế nào biết được tình hình cương thi.

- Vấn đề này chúng tôi đã nghĩ qua, nhưng nếu cương thi là do Vương Quốc Duy làm, hẳn tại sao phải cho chúng ta biết?

Hàn Duyệt nói:

- Trước mắt, ngoại trừ ngày hôm nay, cương thi cũng không có ảnh hưởng gì tới hoa viên Nhã Các. Cái này đều do công của Vương Quốc Duy...

- Chị Hàn, chị có nghĩ vì sao Vương Quốc Duy phải cung cấp tin này cho chị hay không?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Tinh thần trọng nghĩa...

Tuy nói như vậy, nhưng Hàn Duyệt không cách nào tin tưởng.

- Vương Quốc Duy là loại người gì, trong lòng chị rõ ràng hơn tôi. Chị cảm thấy hẳn có tin thần trọng nghĩa sao?

Long Vũ cười nói:

- Kỳ thật, chuyện này rất dễ lý giải. Vương Quốc Duy làm ra nhiều chuyện như vậy, chỉ là để cho chị nhìn hẳn với con mắt thiện cảm hơn, mượn cơ hội tiếp xúc với chị, tranh thủ kiếm chút hảo cảm. Không hơn...

Hàn Duyệt nghe vậy, hơi kinh hãi.

Sự tình nếu quả thật như Long Vũ suy đoán, chẳng phải nàng trở thành tội nhân?

- Nhưng Vương Quốc Duy là một người bình thường, lúc trước chúng tôi đã điều tra tổ tông tám đời, căn bản không có bối cảnh tu đạo.

Hàn Duyệt tranh luận.

- Việc này cũng dễ lý giải.

Long Vũ hỏi:

- Chị còn nhớ rõ Nạp Lan Thục Thanh chứ.

codon.trai

170. Chương 30: Muốn Long Vũ Làm Ngựa Đực

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 30: Muốn Long Vũ làm ngựa đực

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Ý của cậu là Vương Quốc Duy bị ma thú phụ thân?

Hàn Duyệt nhíu mày hỏi.

- Tôi cũng chỉ đoán mò như vậy. Nhưng tình huống cụ thể còn phải chờ cô và tôi tiếp xúc với hắn mới biết được.

Long Vũ nói:

- Người ta thường nói, không điều tra không có quyền lên tiếng. Chị Hàn, như vậy đi, chị giúp tôi mang cái xác này tới cục cảnh sát, sau đó điều tra Vương Quốc Duy. Nếu có tin tức, chị liên hệ với tôi...

- Được.

Dừng một chút, Hàn Duyệt đột nhiên nhớ ra cái gì đó:

- Tiểu Vũ, lần trước nói chuyện đó với cậu, cậu tính sao?

- Gặp lại sau.

Cũng không biết Long Vũ có nghe rõ hay không, không nói hai lời cấp đít chuồn thẳng.

Quay đầu nhìn xác chết, Hàn Duyệt đang bực mình, nâng giày cao gót đạp thẳng vào mặt. Nhưng đây cũng chỉ là một cỗ thi thể.

Gọi một cuộc điện thoại, Hàn Duyệt dặn Tiểu Vương cho pháp y tới đây nhặt xác.

Bầu trời lác đác một vài vì sao, không biết từ lúc nào mây đen dần che phủ, đã tối càng thêm tối. Cuồng phong nổi lên, thổi tung bụi mù mịt quanh công trường.

- Rào rào.

Một tiếng sét nổ vang, mưa to như trút nước. Từng hạt mưa lớn rơi trên miếng sắt tại công trường, phát ra tiếng vang lớn.

Sấm sét không ngừng xuất hiện, tia chớp giống như long xà xé rách trời đêm.

Hàn Duyệt cũng không có trú mưa, mà thuần túy để mưa to thấm ướt thân thể mình. Nhìn nhìn công trình trước mắt, sâu kín thở dài:

- Chỉ mong nơi này sớm yên bình trở lại.

.....

.....

Sau khi Mã Hiểu Mai trở lại thế giới sự thật, cũng không về nhà Long Vũ, mà trực tiếp trở về Mã gia. Đối với lần này, Mã Ngọc rất khó hiểu. Ban đầu, hắn chỉ nghĩ con gái cùng Long Vũ có chút mâu thuẫn. Nhưng sau nhiều ngày quan sát, hắn cảm thấy sự tình không đơn giản như mình nghĩ.

Vì thế, hắn cùng con gái nói chuyện.

- Hiểu Mai, nói cho cha biết, có phải lại có mâu thuẫn với Tiểu Vũ hay không? Tại sao lại quay về nhà?

Mã Ngọc cẩn thận hỏi.

- Cha, con không sao. Con chỉ muốn về nhà ở thêm vài ngày. Cha yên tâm, mấy ngày nữa con sẽ đi.

Mã Hiểu Mai miễn cưỡng cười cười:

- Con với anh Vũ không có chuyện gì hết. Đúng rồi, lần này đi Huyền Cảnh, Long Vũ tìm được chú Long Thiên Trạch, con cũng góp không ít sức.

Lời này không giả, Mã Hiểu Mai vì Long Vũ đến cả bản thân còn mang ra phục vụ hắn. đương nhiên nàng cũng nhận được không ít chỗ tốt. Ngoại trừ được sung sướng lúc cùng Long Vũ kết hợp, nàng còn nhận được máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long. Tuy rằng rất ít, nhưng không tồi. Người tu đạo bình thường cho dù mười đời, trăm đời cũng không có được cơ duyên như vậy.

- Tốt.

Mã Ngọc cười nói:

- Long Thiên Trạch là một hán tử. Trước kia tại nghiệp đoàn dĩ năng được coi là một nhân vật lớn. Mấy năm nay vì Tiểu Vũ, anh ta cũng vô cùng khổ cực. Đúng rồi tình huống của anh ta thế nào?

- Không được tốt.

Mã Hiểu Mai nói:

- Chú ấy hiện tại chỉ có nửa cái mạng. Nhưng mà chị Phượng có thể khôi phục, chú ấy hiện tại vẫn còn đang ở Huyền Cảnh. Dựa theo thời gian ở thế giới này, chỉ mất hơn một tháng. Cha, lúc này không còn sớm, con muốn nghỉ ngơi... Có việc gì chúng ta nói sau.

- Được rồi.

Suy nghĩ của Mã Ngọc có lẽ đã bị Mã Hiểu Mai đánh lạc hướng. Hắn đứng dậy, thậm chí quên cả mục đích của mình.

Mã Hiểu Mai thấy cha mình rời đi, rốt cuộc thở dài một hơi.

Nói thật, nàng không thể đem chuyện của mình nói cho cha.

Sở dĩ nàng về chỗ này, cùng chuyện đó có quan hệ rất lớn. Nói toạc ra, nàng không biết làm thế nào để đối mặt với Long Vũ.

Nhưng tình huống hiện tại, nàng biết mà Long Vũ không biết.

Cũng không biết Long Vũ có biết chuyện này hay không?

- Đợi một chút.

Ngay khi Mã Ngọc ra cửa, hắn đột nhiên đứng lại. Nghiêng đầu nhìn con gái, thấy nàng không vui, sắc mặt dần chìm xuống.

- Đưa cho cha xem Thủ Cung Sa. (Cái chấm màu đỏ trên tay ấy :88:)

Mã Ngọc dường như nghĩ thông suốt, thân hình nhoáng một cái, làm bộ muốn giữ chặt cánh tay phải của con gái.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, sắc mặt xanh mét, vội vàng tránh né.

Nhưng tu vi của nàng sao so với cha nàng, cuối cùng cũng không thể nào tránh né.

Vì không cho Mã Hiểu Mai phản kháng, Mã Ngọc phong trụ huyết đạo của nàng, lập tức vén tay áo lên, muốn nhìn Thủ Cung Sa của Mã Hiểu Mai trên tay phải.

Quả nhiên không thấy.

Sắc mặt Mã Ngọc kinh hãi, vội vàng giải khai huyết vị cho con gái hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Con nói cho cha biết, đến tột cùng là sao? Vì sao Thủ Cung Sa không thấy?

Mã Hiểu Mai thấy tình trạng như vậy, cũng không giấu diếm, vội vàng nói:

- Là anh Vũ...

- Con cùng với Tiểu Vũ hợp thể sao?

Mã Ngọc nghe vậy, không biết là cao hứng hay không. Tất nhiên, hắn hi vọng Long Vũ cùng con gái gặt gao một chỗ, tương lai Mã gia cũng có lợi không ít. Ít nhất, bọn họ có thể thường xuyên tới Huyền Cảnh gặp Mã Chính Phong. Nhưng về phương diện khác, hắn không muốn con gái mình trở thành bà nội trợ trong gia đình sớm như vậy. Nói thật, Mã Hiểu Mai chính là thiên tài mấy trăm năm của Mã gia. Hắn còn trông cậy Mã Hiểu Mai có thể đem Mã gia phát dương quang đại.

Nhiều thế hệ Mã gia đều hi vọng có thể sánh ngang với Huyền Môn.

Hiện giờ, Mã gia đã trở thành niềm ước ao của nhiều gia tộc tu đạo, hi vọng ở ngay trước mắt.

Hắn cũng không hi vọng hùng tâm của mình tan vỡ.

- Làm sao con ngu như vậy? Chuyện này chỉ là diễn kịch thôi. Tại sao con lại cùng với cậu ta?

Mã Ngọc thở dài:

- Đứa con gái này... Hai, cha đi tìm Tiểu Vũ. Hai đứa đã trở thành vợ chồng, không bằng cha dự tính tổ chức hôn lễ.

- Cha.

Mã Hiểu Mai vội vàng nói:

- Cha gặp cái gì? Con gái cha vẫn còn một thân tu vi, hơn nữa còn mạnh hơn trước...

- Đúng vậy.

Mã Ngọc kỳ thực là quá khắt khe, thành ra hồ đồ. Lúc trước con gái hắn chơi trò mèo đuổi chuột, hiển nhiên một thân tu vi vẫn còn tồn tại.

- Không đúng.

Mã Ngọc có chút nghi hoặc:

- Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nguyên rửa của Mã gia đã mất đi hiệu lực? Ha ha, tốt... Tốt. Như vậy phụ nữ Mã gia có thể tiêu dao như người bình thường rồi.

- Cha. Không phải như vậy.

Mã Hiểu Mai vội vàng giải thích:

- Con thực sự không có mất đi tu vi, nhưng cũng không phải là giải trừ nguyên rửa của Mã gia... Sự tình là thế này...

Mã Hiểu Mai lập tức đem cụ thể đầu đuôi giải thích.

Sau khi xong câu chuyện, nàng nói:

- Lần này xem như con may mắn. Vì vậy cha đừng để mọi người trong tộc làm chuyện điên rồ...

- Là như vậy à?

Mã Ngọc khẽ nhíu mày:

- Xem ra bằng hữu của Long Vũ cũng không hề đơn giản... Hiểu Mai, con xem thế này được không? Cha tuyển chọn vài cô gái trong tộc, đưa tới bên cạnh Long Vũ. Con nghĩ thế nào?

- Không được.

Mã Hiểu Mai lập tức nóng nảy:

- Cha, làm sao con có thể làm như vậy... Nếu cha làm như thế, con làm sao bây giờ?

- Con...

Mã Ngọc ý vị thâm trường:

- Nhìn con kìa... Con không nhớ sao? Con cùng Long Vũ chỉ là một đám hỏa chính trị. Hay là con thực sự ghen rồi?

- Cha, cha nói nhăng cuội gì đấy?

Sắc mặt Mã Hiểu Mai nhất thời đỏ bừng.

- Hiểu Mai, con hãy nghe cha nói... Chuyện này con nhất định phải nghe cha, nhưng phải hỗ trợ cha.

Mã Ngọc trầm thía nói:

- Nguyên vọng của các tổ tiên Mã gia là gì? Chính là kẻ vai cùng Huyền Môn. Vì nguyên vọng này, con cháu từng thời đại đều nỗ lực phấn đấu, thậm chí hi sinh tính mạng đều không tiếc. Hiện giờ, cơ hội của chúng ta đến đến... Chính là Tiểu Vũ. Con ngẫm lại, nếu phụ nữ Mã gia chúng ta khi sinh con mà tu vi vẫn còn tồn tại thì thế lực kiên cố thế nào? Hiểu Mai, lời này con tuy không thích nghe, nhưng thân là phụ nữ Mã gia, con phải giác ngộ hi sinh. Tình yêu của con, sự nghiệp, thậm chí cả tính mạng...

- Cha, con có thể hi sinh.

Mã Hiểu Mai trầm giọng nói:

- Chính như lời cha nói, con là phụ nữ Mã gia, cho nên con không có lựa chọn nào khác. Nhưng cha có nghĩ tới, anh Vũ vì sao phải nhận sự an bài của cha?

- Ha ha...

Mã Ngọc nhất thời nở nụ cười:

- Hiểu Mai, xem ra con đối với đàn ông không quá hiểu biết. Cha nghĩ ở thiên hạ này không có thằng nào chủ động cự tuyệt mỹ nữ đưa đến miệng. Mục đích của chúng ta chỉ là để các cô ấy mang thai, mà không phải là cái khác. Sống ở cái xã hội này, cha nghĩ Tiểu Vũ cũng không cự tuyệt. Hiểu Mai, hiện tại cha cần trợ giúp của con, con cần dẫn lấy Tiểu Vũ, cho cậu ta sửa sang lại tính nết của mình. Sau đó cha mang các cô nàng kia đưa tới trước mặt cậu ta, tin tưởng các cô nàng này sẽ hoàn thành nhiệm vụ...

- Cha... Cha tỉnh táo một chút, cha có biết cha đang làm cái gì không?

Mã Hiểu Mai giận tái mặt, không chút khách khí:

- Cha làm như vậy, chỉ có thể làm cho Tiểu Vũ giữ khoảng cách với Mã gia.

- Con có ý gì?

Mã Ngọc nhíu mày hỏi.

- Cha, anh Vũ không giống với tưởng tượng, anh ấy không phải là loại đàn ông như thế.

Mã Hiểu Mai nói:

- Đối với quan hệ của chúng con, anh ấy cũng có chút mâu thuẫn. Nói cụ thể một chút, anh ấy không thích loại hôn nhân chính trị này. Nếu anh ấy biết cha đem anh ấy trở thành ngựa giống, tin tưởng nhất định không tha thứ cho Mã gia chúng ta.

- Con nói cũng đúng...

Mã Ngọc đồng ý gật đầu:

- Hiểu Mai, không bằng như vậy, con nghĩ biện pháp lấy ... cái đó của cậu ta. Chúng ta có thể tại bệnh viện thụ thai. Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế này, cha không nghĩ cậu ta cần thiết phải trở thành ngựa giống mới có thể mang thai.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, trực tiếp hết chỗ nói.

- Cứ quyết định như thế, cha cho con thời gian ba ngày.

Mã Ngọc dường như bị lợi ích của gia tộc làm cho ùng ngả. Không từ bất kể thủ đoạn nào.

- Không được.

Mã Hiểu Mai một mực cự tuyệt:

- Cha, cha không thấy như vậy quá hoang đường sao? Nếu như cha làm như thế, đối với anh Vũ, với mọi người trong tộc đều không công bằng. Hơn nữa, các nàng trong tộc chưa chắc đồng ý đề nghị của cha...

- Hừ.

Mã Ngọc khinh thường nói:

- Cha là gia chủ, chỉ cần cha đồng ý là được rồi, các cô ấy căn bản không có quyền lựa chọn. Còn về phần Tiểu Vũ, chúng ta có thể gạt cậu ta, đừng cho cậu ta biết là okie.

- Tốt nhất là bỏ đi.

Mã Hiểu Mai lại cự tuyệt:

- Con không muốn làm chuyện thế này... Cha, cha đã thay đổi. So với mấy năm trước, cha ngày càng vì hiệu quả và lợi ích.

- Câm mồm.

Mã Ngọc nghe con gái cự tuyệt, lập tức nổi giận:

- Con biết cái gì? Dựa vào cái gì mà con cự tuyệt? Đây là cha muốn phục hưng Mã gia. Nếu con còn là con gái của cha, con nhất định phải nghe lời cha. Cơ hội ngay trước mắt, cha cũng không muốn cứ như thế mất đi. Hiểu Mai, sao con lại làm cho cha hết hi vọng. Vài cái chuyện cha làm này tính là cái gì. Con chưa từng nghe qua sao? Muốn thành công phải trả giá một chút. Đối với việc cha làm, một chút cũng không quá phận...

- Tóm lại, con sẽ không làm chuyện này.

Mã Hiểu Mai nói:

- Nếu muốn người không biết, tốt nhất là không làm. Coi như anh Vũ sớm muộn cũng phát hiện ra sự thật như vậy. Đến lúc đó, ngộ nhỡ anh ấy phản nộ, hậu quả thế nào, cha có nghĩ tới hay không?

Nói tới đây, Mã Hiểu Mai nghiêm túc nói:

- Cha, cha căn bản không biết anh Vũ. Anh ấy không giống như cha tưởng tượng. Con hi vọng cha có thể bình tĩnh mà suy xét. Nếu cha tin tưởng con gái, con sẽ luôn luôn bên cạnh anh ấy vì Mã gia mưu lợi. Nếu cha muốn con làm việc không nên làm này, con đây cũng không thể nói gì. Bởi vì con dù sao cũng là con gái của cha, dù sao cũng là phụ nữ Mã gia. Nhưng con muốn nói cho cha rõ ràng. Đi làm loại chuyện này, có thành công hay không vẫn đề ở chỗ năng lực. Năng lực của con gái không quá mạnh, cha cũng đừng trách con.

- Con... Con đang uy hiếp cha?

Sắc mặt Mã Ngọc xanh mét.

- Con gái cha không thẹn với lương tâm.

Mã Hiểu Mai nói:

- Con làm như thế, chỉ là giúp Mã gia...

- Haiz...

Mã Ngọc thở dài nói:

- Quên đi, cha cũng không ép con. Nếu con không muốn làm như vậy, cha cũng không miễn cưỡng ép buộc con. Nhưng về Long Vũ, con nhất định không được buông tay. Như vậy đi, sau ba ngày nữa con phải trở về đó. Lần sau đi vào Huyền Cảnh, phải tìm ông nội con, hỏi ông ấy về phù chú Thất Tinh Phục Ma Trận, xem làm thế nào có thể tăng uy lực. Thế giới sự thật gần đây cũng không còn thái bình. Trước mắt, chính là thời điểm thông linh Mã gia thi thố tài năng...

- Vâng, con biết!

Lúc này Mã Hiểu Mai cũng không nói gì nhiều.

Trên thực tế, Mã Hiểu Mai vô cùng tôn kính Mã Ngọc.

Hơn nữa, Mã Ngọc còn là thần tượng nàng sùng bái.

Hiện tại, có một số việc trong lòng Mã Hiểu Mai cũng rõ ràng. Cha làm như vậy, kỳ thực hoàn toàn vì lợi ích gia tộc.

Toàn bộ gánh nặng gia tộc, lúc này đều do cha nàng phụ trách.

Trong lòng Mã Hiểu Mai cũng rõ ràng, mấy năm nay Mã Ngọc vô cùng vất vả.

Hiện tại, địa vị của Mã gia tại giới tu đạo có chút khởi sắc, trong lòng ông ta hiển nhiên là càng sốt ruột.

Việc này kỳ thực cũng dễ lý giải, giống như phát tiền lương vào ngày mùng mười. Thời gian cuối tháng mọi người không vội, nhưng còn khoảng năm ba ngày, đa số mọi người là đứng ngồi không yên, ngày nào cũng lang thang qua mấy cái cột rút tiền kiểm tra.

Đồng dạng như vậy, trước kia Mã gia còn chưa có tiếng nói. Nhưng hiện giờ có chút thần sắc, tất nhiên hẳn đứng ngồi không yên.

Đây là tính chung của mọi người.

.....

.....

Sau khi Tuyết Cơ biết tin tức Long Thiên Trạch được cứu ra, nàng tương đối vui vẻ. Đứng nhìn ngày thường nàng cùng Long Thiên Trạch đấu võ miệng, nhưng xảy ra chuyện đó trong lòng nàng lúc nào cũng vô cùng lo lắng.

Nếu Long Vũ không nói tình hình Long Thiên Trạch, không chừng Tuyết Cơ sẽ cật lực yêu cầu Long Vũ cho nàng tới Huyền Cảnh thăm người.

Đương nhiên, sợ Long Vũ mệt mỏi nên nàng đành cố gắng nén nhịn.

Mấy ngày này giống như đã khôi phục bình thường, Long Vũ lại bắt đầu thực hiện ba công việc trong một ngày. Học tập, tu luyện, ngủ... (Ăn cơm không tính nhá, chẳng này ăn nhanh lắm, 15' một bữa, bát thì khỏi rửa, Mã Hiểu Mai đập hộ hấn rồi :88:)

Đối với tình huống trước mắt, Long Vũ tương đối thỏa mãn. Tu vi cao, tiền thì rủng rỉnh, tinh thần sáng khoái. Duy nhất có một điều làm hấn buồn bực, là con súc sinh Thiên Dực Hổ kia.

Cũng không biết nó chết toi chỗ nào rồi, lâu lắm cũng không thấy bóng dáng của nó.

Long Vũ quyết định lần sau gặp nó, cho nó biểu diễn một chút. Lão hổ không phát uy, còn tưởng là mèo bệnh.

- Tiểu súc sinh, lần sau anh mày bắt được, sẽ cột mày vào chân giường cho bắt chuột.

Long Vũ hằm hừ lải nhải.

Buổi trưa, hấn nhận được điện thoại của Hàn Duyệt.

Theo lời Hàn Duyệt, hiện tại tổ Lâm Phong đã sớm theo dõi Vương Quốc Duy cùng tập đoàn Bách Thánh. Nhưng cho tới bây giờ không phát hiện chút tình huống nào.

Ý tứ của Long Vũ rất rõ ràng, tiếp tục theo dõi.

Buổi chiều, hấn gọi cho Tuyết Cơ một cuộc điện thoại. Trước tiên báo cho nàng một chuyện, trong tháng này mang nàng đi Huyền Cảnh. Tuyết Cơ vui vẻ nhận lời.

Buổi tối trở về, Long Vũ vẫn không gặp Mã Hiểu Mai.

Đối với lần này, hấn thập phần vui vẻ.

Không có Mã Hiểu Mai, hấn cảm giác thoải mái. Tỷ như lúc tu luyện không ai quấy rầy, tỷ như lúc ngủ có thể cởi trần, lúc xem tivi ở phòng khách có thể mặc quần lót.

Tóm lại, toàn bộ đều vô cùng thuận tiện.

Nắm qua cơm chiều, xem tin tức nửa tiếng, Long Vũ đóng chặt cửa phòng, đi vào phòng ngủ của mình. Xác định bốn phía không có gì dị thường, hấn cẩn thận lấy quyển sách ổ vàng mà Phúc Bá đưa cho hấn.

Khi hần mở quyển sách ra, nhất thời từ quyển sách phóng ra màu vàng chói lọi, đem phòng ngủ của Long Vũ bao bọc.

- Đây rốt cuộc là vật gì?

Ánh mắt Long Vũ đảo qua, nhìn kỹ, đem con người dừng lại trên mặt quyển sách. Từng chữ nhỏ giống như ánh sao lưu chuyển.

- Là tu luyện Thể Ngộ Tâm Đắc.

Long Vũ nhìn một hồi lập tức minh bạch. Nguyên lai Phúc bá đem Thể Ngộ Tâm Đắc của hần viết thành sách, làm lễ vật đưa cho Long Vũ.

Lúc đầu, Long Vũ thực sự không hề biết.

Bởi vì tại Huyền Cảnh Phúc Bá trở hết tài năng cứu hần, hần còn hôn mê. Cho nên hần không biết Phúc Bá là một cao thủ ẩn dấu.

codon.tra

171. Chương 31: Kỳ Tích? Cảnh Giới Hóa Thần

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 31: Kỳ tích? Cảnh giới Hóa Thần

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Nhưng lúc hần không ngừng đọc, trong đầu cảm thấy choáng váng, trực giác nói cho hần biết không thể tiếp tục. Nhưng có một cỗ lực lượng vô hình giữ chặt hần, để cho hần không ngừng đọc, giải thích văn tự này.

Dần dần, tâm thần Long Vũ hoàn toàn đắm chìm bên trong quyển sách đó.

Sau đó, từ trên quyển sách này xuất hiện một chùm ánh sáng màu vàng bao vây lấy Long Vũ, lập tức tràn vào trong cơ thể hần.

Long Vũ thoáng giật mình, cảm thấy sự việc không ổn, vội vàng thúc dục đạo lực, tử hỏa trong cơ thể chống cự lại nhưng không có một chút tác dụng.

Rất nhanh, đạo lực, tử hỏa trong cơ thể hần đã bị đạo ánh sáng này đánh lui, liên tục tiến thẳng vào trong đan điền. Đồng thời cỗ lực lượng này không ngừng tuần hoàn lập đi lập lại trong cơ thể Long Vũ. Thời gian không bao lâu, rốt cuộc thân thể cùng kinh mạch của Long Vũ không chịu được áp lực này.

Một cỗ huyết vụ lơ lửng từ chân lông thấm ra ngoài.

Lúc này ý thức của Long Vũ vô cùng bình tĩnh. Đau đớn thấu xương kia, hần đã sớm thường xuyên trải qua nên hần có thể chịu đựng được.

Tình huống trước mắt, hần không chút rõ ràng. Muốn hỏi La Lâm nhưng vẫn không liên lạc được với nàng.

Thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất mất linh.

Long Vũ vô cùng buồn bực, không biết bị cái gì xâm lấn trong cơ thể. Không những cực nóng, mà bên trong kinh mạch còn cảm thấy rất đau đớn.

Bất kể là đạo lực hay tử hỏa đều bị đánh lui. Hần không có biện pháp nào.

Lúc này, hần chỉ biết cắn răng chịu đau.

Long Vũ cũng không biết, từ khi hẩn tu luyện đến giờ, đã trôi qua năm ngày. Trước mắt, Tuyết Cơ, Hàn Duyệt, Mã Hiểu Mai đều chờ ở cửa phòng của Long Vũ.

Trong số ba người, người đến sớm nhất là Mã Hiểu Mai.

Bốn ngày trước, Mã Ngọc cha nàng thúc dục mang theo hành lý trở về. Lúc ấy nàng thấy phòng ngủ Long Vũ đóng chặt, đoán chừng hẩn đang ngủ.

Nhưng mà tâm tình Mã Hiểu Mai không ổn định nên nàng cũng không để ý.

Mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau, Hàn Duyệt điện thoại cho Long Vũ không có kết quả, nàng liền tự mình tìm đến tận nhà. Sau khi cùng Mã Hiểu Mai dò đưa vài câu, Hàn Duyệt gõ cửa phòng Long Vũ.

Nhưng lúc tay nàng chạm vào cánh cửa, bỗng có một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ đánh văng nàng ra. Nếu không phải Mã Hiểu Mai nhanh tay, Hàn Duyệt có thể lấy ngực mài mặt đất.

Xuất hiện tình huống như vậy, Hàn Duyệt có chút khó hiểu.

Nhưng Mã Hiểu Mai rõ ràng. Nàng là người tu đạo, tất nhiên biết đó là kết giới.

Lập tức Mã Hiểu Mai đưa ra một kết luận, Long Vũ đang tu luyện.

Chờ đến tối, cũng không thấy Long Vũ thu công xuất môn, Hàn Duyệt sốt ruột thúc dục Mã Hiểu Mai nghĩ biện pháp. Vì thế Mã Hiểu Mai thi triển thần thông, ý đồ phá cửa mà vào. Nhưng khi nàng thi triển toàn bộ thủ đoạn, cũng không thấy chút phản ứng. Dưới tình huống như thế, Mã Hiểu Mai gọi điện cho Tuyết Cơ.

Sau khi Tuyết Cơ tới, nàng cũng sốt ruột, liên thủ cùng Mã Hiểu Mai phá cửa. Nhưng kết quả là hai nàng lực bất tòng tâm.

Vì vậy, ba cô nàng vô cùng lo lắng.

Tuyết Cơ chau mày, theo lý thuyết, với tu vi của Long Vũ, không thể bố trí được kết giới lợi hại như vậy. Nhưng đây là phòng ngủ của hẩn, ngoại trừ hẩn thì không có ai?

Bắt đầu buổi tối, Tuyết Cơ phân tích kết giới có thể do Kim Phượng tạo ra. Ngoại trừ nàng, Tuyết Cơ không thể nghĩ ra có người nào Long Vũ quen lại lợi hại như vậy. Nhưng nghĩ lại, theo như lời nói của Kim Phượng, tại sao nàng không mang Long Vũ tới Huyền Cảnh tu luyện. Linh khí tại Huyền Cảnh vô cùng dồi dào, nàng không có lý do làm chuyện nhầm chán như thế.

Nhưng nếu không phải Kim Phượng, nàng thực không còn nghĩ ra có chuyện gì xảy ra.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, các nàng đành phải đợi chờ là hạnh phúc.

Sau mấy ngày, chỉ có Hàn Duyệt ngủ gà ngủ gật, Tuyết Cơ cùng Mã Hiểu Mai không lúc nào chợp mắt. Nếu thật sự mệt mỏi, liền ngồi xếp bằng điều tức một lúc. Khi tinh thần khôi phục, lại tiếp tục đợi.

Hôm nay là ngày thứ bảy, phòng ngủ Long Vũ vẫn bị cỗ lực lượng kì dị bao vây.

Tuyết cơ mời Phù Hoa tới, mọi người hợp lực phá cửa, nhưng kết quả vẫn thất bại.

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, Tuyết Cơ đành nhờ Phù Hoa lên Thái Huyền Sơn mời Thiên Cơ sư tôn xuống núi. Còn mình với hai cô gái tiếp tục chờ đợi.

Đến ngày thứ mười hai, Hàn Duyệt không thể chờ nữa. Nàng còn rất nhiều chuyện phải giải quyết. Hơn nữa đêm qua, tại Thiên Hải lại xuất hiện cương thi, số lượng trên hai mươi người.

Tuy rằng có thể vất vả khổng chế, nhưng tình huống không chút lạc quan. Bởi vì lần này Vương Quốc Duy không giúp nàng thông báo.

Theo như lời nói của Vương Quốc Duy, hẩn không muốn bị người giám thị.

Hiển nhiên, hành động của cảnh sát đã sớm bị Vương Quốc Duy phát hiện.

Nhiều lần cân nhắc, Hàn Duyệt cùng Lâm Phong cẩn thận thương nghị, quyết định tạm thời hủy bỏ theo dõi Vương Quốc Duy.

Nhưng mà trải qua chuyện này, hiềm nghi đối với Vương Quốc Duy càng ngày càng lớn.

Lâm Phong âm thầm sai khiến hai người dị năng giả am hiểu tinh thần khu vực theo dõi Vương Quốc Duy. Hai gã tổ viên mở di động hai tư trên hai tư, tùy thời có thể liên lạc.

.....

.....

Kinh mạch, khí quan trọng cơ thể Long Vũ, thậm chí cả đan điền thừa nhận áp lực ngày càng lớn, tùy thời có thể nổ tan xác. Đối với lần này, Long Vũ hết đường xoay sở...

Dần dần, thậm chí hắn có chút tuyệt vọng.

- Chủ nhân, không được từ bỏ. Tất cả nội dung trong quyển sách đó đều là cảnh giới tinh hoa của người tu đạo, đối với anh có trợ giúp rất lớn, không được lãng phí...

Ngay lúc này, âm thanh của La Lâm xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Tinh thần Long Vũ không khỏi phấn chấn.

- La Lâm, cuối cùng cũng nghe được âm thanh của em, thực quá tốt. Mau giúp anh kiểm tra, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Long Vũ giống như kẻ chết đuối vớ được cây chuối.

- Em mới thức tỉnh, tình huống cụ thể em cũng không rõ.

La Lâm nói:

- Nhưng anh phải cố gắng chịu đựng, ngàn vạn lần không được lơ lỏng. Em sẽ ủng hộ anh...

- Ủ. Anh biết.

Sau khi được La Lâm cổ vũ, Long Vũ hoàn toàn tin tưởng, thu liễm tâm thần, không quan trọng cơ thể đau đớn thế nào, hắn đều tiếp tục. Bắt đầu nhận thức Thể Ngộ Tâm Đắc.

Sau một lúc, những thứ ảo diệu hoặc khó hiểu toàn bộ đều ghi nhớ trong đầu Long Vũ.

Đồng thời, cuối cùng hắn cũng hiểu được Thể Ngộ Tâm Đắc. Sau đó, trên mặt quyển sách đột nhiên xuất hiện hoa văn phù chú vô cùng ảo diệu, hơn nữa không ngừng chuyển động.

Làm cho người ta có một loại cảm giác, quyển sách này dường như được kích hoạt.

Rất nhanh, một khí tức màu tím mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Long Vũ. Sau khi toàn bộ cổ lực lượng này tràn vào trong cơ thể hắn, quyển sách dần dần mất đi ánh sáng, giống như một quyển sách cổ cũ nát, cuối cùng biến mất.

Long Vũ không biết đây là một chuyện xấu hay tốt.

Hắn chỉ biết là, khi cổ lực lượng kia tiến vào, thân thể hắn cũng đã đạt tới giới hạn hắn có thể chịu đựng.

Thông qua nội thị, hắn phát hiện kinh mạch của mình không ngừng bị tàn phá, đau đớn kịch liệt làm cho hắn muốn ngất đi. Tuy nhiên, đau đớn kia cũng không kéo dài. Đồng thời, những kinh mạch bị tàn phá này rất nhanh được một cỗ khí tức lạnh lẽo chữa khỏi. Cứ như vậy, độ rộng, độ dai của kinh mạch cũng gia tăng thêm một chút.

Cứ như vậy, Long Vũ thông qua nội thị tận mắt thấy kinh mạch của mình bị tàn phá, lại được chữa trị.

Cả quá trình vô cùng đau đớn nhưng cũng sung sướng.

Đương nhiên, tinh thần lực của Long Vũ từ nhỏ đã chiến đấu với đủ loại thống khổ. Đối lại là người bình thường, loại đau đớn thế này tuyệt đối không chịu nổi.

Hậu quả của việc không thể thừa nhận chính là tẩu hỏa nhập ma, thân hình cụ diệt.

- Phù.

Cũng không biết trải qua bao lâu, loại đau nhức thống khổ này cũng biến mất. Long Vũ thở ra một hơi, rốt cuộc thu công.

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa kết thúc. Ngay khi Long Vũ nghĩ đến mọi chuyện đã hoàn thành, toàn bộ phức tạp trong đầu đã trở lên sáng tỏ.

Thiên Sư kiểm quyết bắt đầu tự vận hành, đạo lực đồng thời vận chuyển.

Trong lúc Long Vũ còn đang khiếp sợ, hần đột nhiên phát hiện mình tiến vào cảnh giới Tụ Linh.

Đúng vậy, đây chính xác là cảnh giới Tụ Linh.

Nếu là bình thường, Long Vũ nhất định thấy thành quả này mà vui vẻ.

Nhưng hiện giờ, hần không có tâm tư quản nhiều như vậy.

Bởi vì theo Thiên Sư kiểm quyết cùng đạo lực điên cuồng vận chuyển, tu vi cảnh giới của hần lại tăng lên. Trong chốc lát, muốn tiến nhập Luyện Khí Hóa Thần là cảnh giới Bất Diệt.

Hơn nữa, Thiên Sư kiểm quyết cũng không có xu thế đình chỉ.

Đạo lực tăng lên như chẻ tre. Nhưng mà khi tiến vào cảnh giới Bất Diệt, Thiên Sư kiểm quyết vận chuyển có chút chậm chạp. Nhưng tuy vậy, dựa theo tình hình này, đột phá cảnh giới Bất Diệt dường như không phải vấn đề gì.

Long Vũ hầu như trở thành thẳng ngổ.

Hần hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra.

Ý niệm trong đầu rất mơ hồ. Trong thời gian cực ngắn hiện lên vô vàn nghi vấn. Cuối cùng hần đành bó tay.

Tuy vậy, Long Vũ cũng không có bất chấp nhiều, chỉ có kiên trì tiếp tục đi tới đích.

Bỏ lại suy nghĩ liên miên, hần dùng tâm thần làm trợ lực, chủ động thúc dục Thiên Sư kiểm quyết cùng đạo lực trong cơ thể. Long Vũ cũng đã nghĩ thông suốt, người không muốn đình chỉ sao? Còn muốn tăng lên hã kưng? Vậy anh thúc dục xem chú tăng lên đến cảnh giới nào. Có bản lĩnh thì cho anh thành tiên, thành thần luôn đi.

Được như thế mới là tốt nhất.

Nhưng sự thật không như hần mong muốn. Ngay khi tu vi Long Vũ đạt tới Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới Hóa Thần, Thiên Sư kiểm quyết cùng đạo lực trong cơ thể đình chỉ vận chuyển.

Sau đó, bên trong cơ thể Long Vũ ảm áp, cảm giác vô cùng thoải mái.

Đây là khổ tận cam lai sao?

.....

.....

Ngay khi Long Vũ thu công, bên trong Thanh Tân Tiểu Trúc, trong lòng Phúc Bá cảm giác một tia đa xốt, lực lượng thần thức phóng ra ngoài triệt để cùng hần mất đi liên lạc.

- Điều này có khả năng sao?

Phúc Bá tựa hồ có chút giật mình:

- Hay là cậu nhóc này đã hấp thu toàn bộ lực lượng mình để trong quyển sách đó.

Nghĩ đến đây, Phúc Bá giật mình.

Đồng tử Hoa An tuổi hoa ở hoa viên, nghe Phúc Bá lâu bầu, vội vàng chạy tới:

- Phúc Bá, xảy ra chuyện gì?

- Khụ khụ...

Phúc Bá cười khan, biết mình thất thố, vội nói:

- Không có việc gì, không có việc gì, cậu đi tưới hoa của cậu đi...

- Phúc Bá.

Đồng tử Hoa An vừa rời đi, Kim Phượng đột nhiên xuất hiện, nàng nghiêm mặt nói:

- Phúc Bá, có phải ông giúp Tiểu Vũ tu luyện đúng không? Sắc mặt ông khó coi như vậy, nhất định là để lực lượng thần thức bám vào vật gì đưa cho Tiểu Vũ, đúng không?

- Cái đó... Kỳ thực cũng không có gì.

Phúc Bá cười nói:

- Tôi nhàn rồi vô sự, đem Thể Ngộ Tâm Đắc lúc trước ta tu luyện đưa cho Tiểu Vũ, sau đó để một chút thần thức bám lên trên mặt. Ban đầu, tôi hi vọng Tiểu Vũ có thể dần dần tiêu hóa mấy thứ kia. Không nghĩ tới, đứa nhỏ này ăn quá khỏe. Nếu tôi đoán không nhầm, tu vi hiện tại của Tiểu Vũ đạt tới cảnh giới Hóa Thần. Theo tính toán tại Huyền Cảnh, cũng là cảnh giới ngũ đỉnh.

- Phúc Bá. Tôi biết tâm tư của ông. Nhưng như vậy đối với thân thể của ông không tốt. Ông không nhớ sao, trọng thương của ông vẫn còn chưa khỏi hẳn đó?

Kim Phượng oán trách nói:

- Làm sao ông lại không chút lo lắng đến thân thể của mình.

- Ha ha... Không có việc gì...

Phúc Bá phát tay nói:

- Một chút lực lượng đó, đối với tôi không là gì. Hơn nữa, thương thế của tôi, sợ rằng không có biện pháp. Cô cũng biết, mấy năm nay tôi mai danh ẩn tích, chính là vì chữa thương. Ngay cả máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long tôi cũng đã uống mấy chén, mà không chút hiệu quả. Yên tâm đi, với tu vi của tôi, cho dù là không có biện pháp chữa khỏi hẳn, nhưng cũng không chết ngay được.

- Phúc Bá.

Đôi mắt xinh đẹp của Kim Phượng hơi ướm:

- Ông già này, ông đừng nói bậy nữa. Ông yên tâm, thương thế của ông sẽ khỏi hẳn. Tin tưởng tôi. Chờ khi tôi tìm được cha, ông ấy nhất định sẽ xuất thủ giúp ông.

- Tốt.

Phúc Bá cười nói:

- Có những lời này của Tiểu Phượng, tôi an tâm. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ an tâm làm quản gia cho cô...

- Vâng.

Kim Phượng gật gật đầu:

- Phúc Bá, chuyện lần này, sẽ không được tái diễn nữa...

- Tôi biết.

Phúc Bá đảm bảo nói một câu, lập tức nói thêm:

- Tiểu Phượng, tôi muốn nói với cô, tu vi của Tiểu Vũ thực sự quá kém, coi như dùng lực lượng của tôi tăng lên tu vi ngũ đỉnh, nhưng cùng người đối địch, không cách nào có thể phát huy lực lượng ngũ đỉnh, chỉ có thể đem khí thế ra dọa người. Ý của tôi là, sau này cô phải huấn luyện cậu ta nhiều hơn. Không biết cô có phát hiện hay không, gần đây tôi có cảm giác Huyền Cảnh có chút giống tổ. Không ngoài dự liệu của tôi, sau trăm năm nữa, Huyền Cảnh sẽ đại loạn. Đến lúc đó, bất kể là Phượng Sào, Long Quật đều bị cuốn vào. Chúng ta cần có chuẩn bị sớm một chút.

- Tôi biết.

Kim Phượng nói:

- Tôi có một cảm giác, mấu chốt có thể từ chỗ Long Vũ. Hơn nữa, tôi cảm thấy bốn Thiên Địa lệnh còn lại sẽ tiếp tục hiện thân.

- Đúng vậy.

Phúc Bá hơi nhắm mắt nói:

- Không nói gặt cô, ngày trước tôi có cảm ứng một cổ khí thức của Kim Long lệnh. Nhưng khí tức kia chỉ chợt lóe ra rồi tắt, tôi truy tung nhưng thất bại. Mấy ngày này, tôi luôn ghi nhớ chuyện này trong lòng. Đáng tiếc, khí tức của Kim Long lệnh không có xuất hiện nữa.

Kim Phượng nghe vậy, sắc mặt hơi đổi:

- Phúc Bá. Theo phân tích của ông, Kim Long lệnh đã bị người đoạt được.

- Là như thế hay không, trên thực tế tôi cũng không rõ ràng.

Phúc Bá nói.

.....

.....

- Tại sao mọi người đều ở đây?

Khi Long Vũ mở cửa phòng, thấy một đám người tụ tập ở chỗ này, trong đó còn có cả người đứng đầu Huyền Môn Thiên Cơ Tử, trưởng lão Thiên Thần Tử.

- Tiểu Vũ, em không sao chứ?

Tuyệt Cơ lấy tay kéo Long Vũ vào trong lòng ngực mình, hai tay ôm chặt lấy hắn, thân thiết hỏi.

- Em không sao.

Cảm giác bộ ngực thật lớn cùng với mùi thơm quyến rũ, khuôn mặt Long Vũ hơi đỏ, nhưng mà cảm giác thật tuyệt.

Nếu không phải tại đây có nhiều người như thế, Long Vũ thật muốn giữ tư thế này cả ngày.

- Tiểu Vũ, người lại đây.

Thiên Cơ Tử nhìn thấy trong ánh mắt hắn thay đổi, mỉm cười nói.

- Vâng.

Gật gật đầu, Long Vũ buông Tuyệt Cơ đi qua. Đối với người đứng đầu Huyền Môn, hắn không dám quá mức bố lão, tuy rằng lão già này có chút bất công.

Nhưng mà người đứng đầu Huyền Môn này, lại nhiều lần cứu giúp mình.

Đại trượng phu ân oán phân minh, Long Vũ cung kính đi tới.

- Tiểu Vũ, ta hỏi ngươi, mấy năm nay ngươi đều tu luyện ở đây sao? Trong quá trình tu luyện rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao bên ngoài phòng ngủ của ngươi bị một tầng kết giới thập phần cường đại bao vây? Ngay cả ta cũng vô pháp phá giải. Còn nữa, tu vi của ngươi bây giờ là cảnh giới gì? Đến cả ta cũng không nhìn thấu.

Thiên Cơ đạo nhân bình thân hỏi. Nhưng mà ai cũng có thể nhìn ra, trong lòng hắn không có chút bình tĩnh nào.

- Con tu luyện tại chỗ này, nhưng mà những chuyện gì xảy ra quanh đây con cũng không biết.

Long Vũ thực không muốn giấu diếm cái gì. Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Hiện tại chỉ có thể khẳng định, chuyện này có quan hệ với Phúc Bá.

Nhưng mà Phúc Bá là người Huyền Cảnh, Long Vũ cảm thấy không tiện nói chi tiết.

- Đây là vật gì?

Lúc này, Thiên Thần Tử từ trong phòng ngủ Long Vũ đi ra, trong tay cầm quyển sách rách nát mà Phúc Bá tặng cho Long Vũ.

- Là sách.

Long Vũ nói:

- Sư tổ, người không thấy sao? Đây là một quyển sách. Nhưng mà giống như không có chữ. Đúng rồi, người từ đâu lấy được? Đây không phải là Vô Tự Thiên Thư sao?

- Từ phòng ngủ lấy được.

Thiên Thần Tử nghe được bốn chữ Vô Tự Thiên Thư, theo bản năng giữ chặt quyển sách.

- Ai bảo người tự tiện đi vào phòng ngủ của con, thực quá phạm. Sư thúc tổ, nơi này không phải là Huyền Môn, làm sao người lại tùy ý như vậy. Chúng ta là môn phái lớn, người hẳn phải rõ ràng. Nếu chủ nhân chưa cho phép, thực sự không thể nào đi vào trong phòng ngủ người ta...

Đối với Thiên Thần Tử, cho tới bây giờ Long Vũ đều không có chút ấn tượng tốt. Lợi dụng cơ hội lần này, hẳn bắt đầu châm chọc.

- Người...

Thiên Thần Tử lập tức nổi giận. Đang muốn mở miệng giáo huấn, đã thấy Thiên Cơ Tử duỗi tay:

- Đưa quyển sách đó đây...

Thiên Thần Tử nghe vậy, sững sờ hạ xuống, tựa hồ không chút tình nguyện. Nhưng mà hẳn vẫn phải đưa quyển sách qua. Thiên Cơ Tử tiếp nhận quyển sách, cẩn thận mở ra, nhưng không có phát hiện bất luận kỳ dị nào.

Dừng một chút, hẳn đưa quyển sách cho Long Vũ:

- Đây là đồ vật của người, trả lại cho người. Tiểu Vũ, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.

codon.traid

172. Chương 32: Ý Của Em Là Anh Đã Hợp Thể Cùng Mã Hiểu Mai?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 32: Ý của em là anh đã hợp thể cùng Mã Hiểu Mai?

Dịch Giả: ken_roses

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức nói.

- Sư tổ, cảnh giới của con... Dường như, dường như đạt đến cảnh giới Hóa Thần... Nhưng mà người cũng đừng hỏi con vì sao, bởi vì hiện tại con cũng rất muốn biết đáp án của vấn đề này. Thật sự, đang ngồi ở đây đều là là trưởng bối của con, đồng môn, con không cần phải giấu diếm cái gì... Cái gì nên nói thì con cũng nói tất cả.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người một bộ dạng lòng đầy cảm phẫn.

Hiển nhiên, bọn họ sinh tức giận.

Tức giận Long Vũ trả lời qua loa với bọn họ.

- Cái gì, cảnh giới Hóa Thần?

Lên tiếng kinh hô đầu tiên chính là Thiên Thần Tử không ưa gì Long Vũ. Phẫn nộ trên mặt hắn đã bị khiếp sợ thay thế.

Ai ya, hắn nghi ngờ lỗi tai của mình xảy ra vấn đề, lại là cảnh giới Hóa Thần?

Đây là khái niệm gì?

Người đứng đầu Huyền Môn Thiên Cơ đạo nhân cũng không hơn gì. Mà bản thân của hắn cũng vừa mới tiến vào cảnh giới Bất Diệt không lâu.

Một tiếng thét kinh hãi đánh thức mọi người trong phòng khách.

Lúc này mọi người mới hiểu ra. Long Vũ nói chính là cảnh giới Hóa Thần.

Khiếp sợ. Chấn kinh tột đỉnh tràn ngập trong lòng mọi người.

Mọi người dùng ánh mắt quái vật nhìn chằm chằm vào Long Vũ. Mà Thiên Thần Tử trong thời gian ngắn nhất đem Vô Tự Thiên Thư mà Long Vũ vứt bỏ ở trên bàn cầm vào trong tay. Lúc sau thừa dịp không có ai chú ý cất vào trong túi áo.

- Tiểu Vũ, em tới đây một chút...

Tuyệt Cơ sau khi ngậy người, vội vàng đem Long Vũ kéo qua một bên. Thấp giọng hỏi thăm.

- Tiểu Vũ, em nói chính là sự thực. Tu vi của em quả thực đã đến cảnh giới Hóa Thần?

- Vâng. Là thật!

Long Vũ thấp giọng nói.

- Có thể là Phúc Bá giúp em... Nhưng tình huống cụ thể hiện tại em cũng không rõ ràng lắm. Phỏng chừng trở lại Huyền Cảnh có thể biết rõ ràng... Chị Tuyệt Cơ, nghĩ biện pháp đem đám người này đuổi đi. Sau đó chúng ta nói chuyện.

Tuyệt Cơ mắt thấy thần sắc Long Vũ chăm chú, không giống như đang nói giỡn. Lập tức cũng có chút cảm khái từ hưng phấn tăng lên cao hứng.

- Không sai. Nhóc con... Đã cấp cho mẹ của em, Sư tỷ của chị tặng thể diện...

Long Vũ có thành tựu như vậy, Tuyệt Cơ cũng từ trong tưởng tượng mà vui vẻ. Tuy nàng dưới sự chỉ đạo của Kim Phượng, cũng mới tiến nhập cảnh giới Bất Diệt, nhưng nàng vẫn vui vẻ vì Long Vũ. Không một chút ghen ghét.

Nói đến ghen ghét, hiện trường người ghen ghét thật không ít. Đầu tiên, Thiên Thần Tử, sau đó là hai tên môn hạ đệ tử cũng là ghen ghét không ít.

Ngay cả sắc mặt của Thiên Cơ đạo nhân đều có chút không bình thường.

Cẩn thận ngẫm lại, đây cũng là chuyện thường tình của con người.

Người ta hơn mười năm, thậm chí cả đời đều không thể đạt tới thành tựu này, người cứ như vậy hơn mười ngày mà hoàn thành, nội tâm ai có thể bình tĩnh cho được.

- Ta xem thử.

Thiên Cơ đạo nhân cảm giác mình cần phải đi kiểm nghiệm, hắn đứng dậy đi qua duỗi tay khoát lên vai Long Vũ. Lúc này, hắn là chân thật cảm ứng được cảnh giới đạo lực của Long Vũ.

Cảnh giới Hóa Thần, không sai.

- Rất tốt!

Khóe miệng Thiên Cơ đạo nhân lộ ra một tia mỉm cười không được tự nhiên, nói một tiếng rất tốt. Chỉ là ai cũng không biết rốt cuộc là cái gì rất tốt.

Tuyệt Cơ nhân cơ hội nói:

- Sư tôn, tiểu Vũ đã không xảy ra việc gì, không bằng các người trở về đi, chuyện kế tiếp con sẽ xử lý.

“.....”

- Ta không đi!

Thiên Thần Tử gắt gao nhìn chăm chăm vào Long Vũ, bộ dạng dường như muốn biết rõ trên người Long Vũ rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì.

- Đi thôi!

Thiên Cơ đạo nhân tự nhiên hiểu được ý tứ của sư đệ, nhưng hắn thủy chung cũng là người đứng đầu Huyền Môn, khí độ trí tuệ đều bày ra, càng có thể nghĩ thoáng một chút. Một đường tu đạo, duyên pháp rất trọng yếu. Hơn nữa duyên pháp cũng không được cưỡng cầu, miễn cưỡng thì không được.

- Ta muốn lưu lại xử lý chuyện tình cương thi ở Thiên Hải.

Thiên Thần Tử gần đây đều không nhúng tay vào sự vụ thế tục, nhưng lần này lại chủ động xin đi giết giặc.

- Được rồi, tâm tư của ngươi ta biết rõ, đi thôi!

Thiên Cơ đạo nhân một lời cự tuyệt, dùng ngữ khí chân thật đáng tin nói.

- Trở về núi tu luyện...

Không có duyên pháp cũng đừng lo, không phải còn có khắc khổ sao?

Trước đó khoát lên cánh tay, hắn đã hiểu tình huống của Long Vũ. Tu vi thật sự đạt tới cảnh giới Hóa Thần, nhưng hắn cũng không có cách nào thi triển ra sức chiến đấu của cảnh giới Hóa Thần.

Nói một cách khác, tu vi của Long Vũ tiến bộ quá nhanh, nhanh đến tình trạng hắn còn chưa kịp tiêu hóa. Thiên Cơ đạo nhân tuyệt đối nắm chắc trong mười chiêu đem Long Vũ bắt giữ.

Càng lý giải chuẩn xác, Long Vũ giờ phút này giống như hải tử nhờ có ngàn vạn tài phú. Có tiền nhưng không biết tiêu cái gì.

Thiên Cơ đạo nhân cảm giác mình còn chưa có siêu việt.

Thời gian này ghen ghét hâm mộ, chẳng bằng đi cố gắng.

- Sư thúc tổ, con không có lừa người, con thật sự là liều chết nhìn chăm chăm vào cuốn sách này mới có thành tựu như hiện tại...

Trong nháy mắt Thiên Thần Tử không cam lòng, Long Vũ đột nhiên nói một câu như vậy.

Hắn cơ hồ là vô ý thức đem cuốn sách trong áo giữ chặt một chút. Sợ người khác đoạt đi.

Sắc mặt Tuyệt Cơ hơi đổi, thăm nghĩ vị sư thúc này cũng thật là dọa người, ngay cả vật của văn bối cũng muốn lấy đi, thật sự không phải là thứ gì tốt.

Đang muốn mở miệng lấy trở về, đã thấy Long Vũ liều mạng nháy mắt, lập tức không nói gì nữa.

Thiên Thần Tử một chân lại bước trở lại, hướng Long Vũ chớp mắt hỏi.

- Cái này, thật như ngươi nói chứ? Ngươi không có gạt chúng ta?

- Đương nhiên không có.

Long Vũ vừa cười vừa nói.

- Đối với người, con làm sao có thể gạt người, tất cả con nói đều là sự thật. Nhưng mà sư thúc tổ, loại vật này chủ yếu là xem duyên pháp cùng kỳ ngộ, nửa điểm cương cầu đều không được, nhưng lại phải có kiên nhẫn. Dù sao con chính là như vậy mà thành công...

- Ủ, biết rồi, cảm ơn!

Thiên Thần Tử ngoài ý định nói một tiếng cảm ơn với Long Vũ, lập tức xoay người ly khai.

Trong lòng Long Vũ vô cùng vui mừng.

Tuyết Cơ thấy thế, vội vàng hỏi thăm.

- Có phải là gạt người?

- Không có, em nói tất cả đều là sự thật.

Long Vũ xác thực không có gạt người, nhưng mà lực lượng trên vật kia đã sớm bị hấp thu, giờ phút này kỳ thật chính là một xấp giấy trắng.

Đương nhiên, Thiên Thần Tử cũng không có hỏi, cho nên hắn cũng sẽ không có nói tỉ mỉ.

Cho nên, nghiêm khắc mà nói thì hắn cũng không có gạt người.

Long Vũ cũng không biết, bởi vì lời này của hắn, thiếu chút nữa làm cho Thiên Thần Tử cùng Ưng Kiếm chết đói tại Thái Huyền Sơn.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

.....
.....

Đợi cho tất cả bọn người rảnh rồi rời đi, gian phòng Long Vũ chỉ còn lại Hàn Duyệt, Mã Hiểu Mai, Tuyết Cơ. Long Vũ vội vàng hỏi:

- Vậy mà gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?

- Em còn không biết xấu hổ mà hỏi?

Tuyết Cơ vội vàng đem ngọn nguồn nói một lần cho Long Vũ.

Long Vũ nghe vậy, sắc mặt ngưng ngáp mỉm cười nói.

- Cái này... Kỳ thật em chính xác không biết sẽ có kết quả như hôm nay. Ban đầu em chỉ là muốn tùy tiện nhìn xem, đồ của Phúc Bá tặng cho em, ai biết lại thần kỳ như thế.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, nói.

- Chẳng phải là đáng tiếc?

- Không có gì tiếc.

Long Vũ cười nói:

- Cuốn sách là làm cho tôi, ngoại trừ tôi ra thì người khác cầm đi cũng như giấy lộn thôi, sẽ không có chút tác dụng nào.

Vừa nghe Long Vũ nói như vậy, Mã Hiểu Mai mới biết là không đáng tiếc.

Bọn họ nói những chuyện kia, Hàn Duyệt hoàn toàn là không hiểu ra sao.

Bốn người trong một phòng, chỉ có nàng không phải tu chân, cũng chưa từng đi Huyền Cảnh. Bất quá bốn sự của Long Vũ càng lúc càng lớn, điểm này thì nàng biết.

Thật vất vả mới tới lượt nàng nói chuyện, nàng vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, bốn sự càng lớn, ý nghĩa trách nhiệm của cậu cũng càng lớn. Sự kiện cương thi ở Thiên Hải càng âm ỉ thì càng lớn, ảnh hưởng ác liệt, chúng tôi đã không có cách nào tiếp tục khống chế tình thế. Tôi hi

vọng cậu có thể ra mặt xử lý việc này... Tôi van cậu, tôi đại biểu một nghìn vạn người ở Thiên Hải thánh cầu cậu...

- Hắc hắc!

Long Vũ cười khan một tiếng nói:

- Hàn lão sư, chị cũng đừng tăng bốc tôi quá, sự tình tôi đã đảm nhận xử lý... Chị quên tôi làm cái gì sao, nguyên tắc của tôi là lấy tiền tài của người thì giúp người tiêu tai...

- Tôi biết, chi phiếu đã chuẩn bị xong, tôi đã dựa theo ý tứ trước đây của cậu, tôi đã chuẩn bị tám vạn tám rồi... Cậu lấy đi.

Hàn Duyệt lo lắng Long Vũ không thấy thỏ thì không thả ửng. Vội vàng đem tám thẻ ATM đưa tới.

- Làm cái gì vậy? Chúng ta là bằng hữu, có tiền hay không thật sự không nhiều ý nghĩa lắm... Đúng rồi, mật mã là bao nhiêu?

Long Vũ rất tự nhiên tiếp nhận tám thẻ dò hỏi.

Quá dọa người.

Sắc mặt Tuyết Cơ vì ngượng ngùng, vội vàng nghiêng đầu qua một bên, đường đường đệ tử Huyền Môn, lại yêu tiền đến thế, thật sự là dọa người.

Tuyết Cơ cũng không nghĩ được, Long Vũ yêu tiền như vậy, hoàn toàn là do nòng. Phù trú ban đầu giá có hơn trăm đồng, nòng bán cho Long Vũ tám trăm đồng. Còn bày đặt nợ kia, thịt heo cũng tăng giá.

Cái này cũng chưa tính, tháng trước, Tuyết Cơ tăng tiền thuê nhà. Lý do là xăng cũng tăng giá.

Tuy rằng Long Vũ không biết thịt heo, xăng cũng phù chú, tiền thuê nhà có quan hệ gì, nhưng hắn vẫn yên lặng tiếp nhận tăng giá của Tuyết Cơ.

Dưới tình huống như vậy, Long Vũ có thể không yêu tiền sao?

Mã Hiểu Mai cũng là dở khóc dở cười, phải biết rằng, hiện tại Long Vũ chính là cao thủ cảnh giới Hóa Thần. Nếu như không tính lời nói của những ẩn sĩ kia, phóng mắt Huyền Môn, hắn đã là cao thủ có thể kể vai cùng Thiên Cơ đạo nhân.

Cao thủ như vậy đáng lẽ xem tiền tài như cặn bã, nhưng người nhìn dáng vẻ của hắn?

- Ai!

Mã Hiểu Mai có chút thở dài, xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Nhưng Hàn Duyệt lại cười tủm tỉm nói:

- Mật mã cùng chi phiếu lần trước như nhau, như nhau... Tiểu Vũ, cậu xem, chừng nào thì cậu thuận tiện xử lý chuyện này...

- Cái này phải xem tiến độ bên kia của các người, các người khi nào tra được chứng cứ đắc tội Vương Quốc Duy, khi đó tôi sẽ đi tới đi giết người... Không... là giết yêu.

Ở cái xã hội này, giết yêu không phạm pháp, nhưng giết người lại thuộc loại phạm pháp. Mặc kệ người là người tu đạo, hay là người bình thường, người người đều ngang hàng.

- Thế nhưng chúng tôi vẫn không có bất kỳ tiến triển nào.

Hàn Duyệt có chút đau đầu.

Tuyết Cơ chen miệng nói:

- Tôi đoán các người nhất định khuyết thiếu công cụ cùng dụng cụ chuyên nghiệp rồi, cho nên các người vẫn tra không ra chứng cứ. Như vậy đi, chỗ này của tôi có một chút lợi khí hàng yêu trừ ma, bởi vì chúng ta đều là đồng sự, tôi dựa theo giá chợ đen bán cho các người.

- Đúng vậy!

Long Vũ cũng gấp vội vàng nói.

- Chuyện lạ cần phải có lợi khí kỳ lạ giải quyết... Vương Quốc Duy hiện tại hơn phân nửa chưa tính là người bình thường. Mà thủ đoạn quản chế của các người đều là thủ đoạn thông thường, dĩ nhiên là không phát hiện được đầu mối trong đó... Tôi cũng đề nghị các người mua sắm một chút lợi khí hàng yêu trừ ma tiên tiến. Chị Tuyết Cơ, chị xem như vậy đi, chị Hàn cũng không phải người ngoài, chị cứ dựa theo giá thành phẩm cho chị ấy...

- Tiểu tử thú vị này, chỉ biết suy nghĩ vì người khác. Cũng được, cho em một chút mặt mũi...

Tuyết Cơ vừa cười vừa nói.

- Hàn lão sư, cô theo tới tới đây, tôi trước đưa cho cô một cái danh sách, sau đó cô tự đánh dấu. Tôi cam đoan, sẽ có hàng cho cô sớm nhất...

- Đi thôi!

Long Vũ thấy Hàn Duyệt có chút sững sờ, đi qua đẩy một cái, nói.

- Đi thôi, giá thành phẩm tuyệt đối, còn do dự cái gì... Không có gì, các người quản chế Vương Quốc Duy cơ bản chính là không tốt.

Cứ như vậy, hai người kẻ xương người họa phối hợp hoàn mỹ, Hàn Duyệt lúc ra cửa, tự tay ký ba mươi vạn tiền mua sắm.

Mã Hiểu Mai liếc liếc hai chị em nhà này, suýt chút nữa đập đầu vào gối tự tử. Vài thứ này đa số nàng đều biết. Nếu như tính chi phí, phỏng chừng cũng chỉ là ba vạn đồng. Nhưng hai chị em lừa đảo này kẻ xương người họa, đã thu được ba mươi vạn trong tay.

- Cảm ơn!

Ngay lúc này, Hàn Duyệt còn lôi kéo tay Tuyết Cơ:

- Bà chị yên tâm, trở lại tôi sẽ thông báo cho tài vụ cục thành phố đem tiền đưa tới tài khoản của chị. Nhưng mà, hai người cũng phải giao hàng nhanh một chút... Đúng rồi, chị giảm cho tôi năm mươi vạn, hôm nào tôi mời chị đi ăn cơm...(Biên: lại còn giảm năm mươi vạn :61:)

- Đồng ý, đồng ý!

Tuyết Cơ cười tủm tỉm nói:

- Khi nào cô có thời gian gọi điện thoại cho tôi biết, cũng đừng quá tiêu pha, phải đi đến khách sạn Shangri-La.

- Cứ định như vậy đi.

Hàn Duyệt cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Nhìn ánh mắt Hàn Duyệt đắc ý, Mã Hiểu Mai hết chỗ nói rồi.

Kỳ thật Hàn Duyệt cũng không phải loại ngốc đến nỗi bị người bán còn giúp kiếm tiền, mấu chốt của vấn đề là nàng không biết giá thị trường.

Trong phòng ngủ của Long Vũ, Tuyết Cơ cùng Long Vũ đang ồn ào.

- Chị Tuyết Cơ, sự tình hôm nay toàn dựa vào hỗ trợ của em, chị xem như vậy đi, phân chia lợi nhuận một nửa...

Long Vũ nói.

- Không được.

Tuyết Cơ nói:

- Lợi nhuận ở đâu ra, giá tất cả thành phẩm, cái này chị còn phải cấp vào chi phí chuyên chở... Tiểu Vũ, tranh thủ đem tiền điện tháng, tiền thuê nhà giao nộp rõ ràng. Còn nữa, một chút sổ sách lần trước cũng thanh toán xong cho chị. Cũng đừng nghĩ không có tiền, tám vạn tám, chị nghe được rất rõ ràng.

- Bà chị ki bo.

Long Vũ thì thầm một tiếng nói.

- Buổi chiều em trực tiếp đi ngân hàng chuyển khoản cho chị. Đúng rồi, chị Tuyết Cơ, mấy ngày nay em sẽ trọng điểm xử lý chuyện tình cương thi. Chuyện này xong rồi, sau đó chúng ta đi Huyền Cảnh một chuyến, nghe chú nói, ba mẹ em hiện tại khả năng không còn cùng một chỗ. Trong đó cha em xuất hiện qua tại Dục Giới, về phần tình huống mẹ em bây giờ còn không rõ ràng lắm.

- Có việc này?

Tuyết Cơ lập tức gấp.

- Cái này sao có thể? Long Thiên Diệu thật sự cũng không phải là một món đồ... Lúc trước anh ấy nói muốn hảo hảo chiếu cố tốt sự tỷ, như thế nào hiện tại... Đúng rồi, tin tức chuẩn xác không? Chị cảm thấy Long Thiên Diệu không phải loại người như vậy...

- Chị Tuyết Cơ, tốt xấu gì cho em chút mặt mũi, không biết rõ sự tình trước tiên, chị trước đừng mắng...

Sắc mặt Long Vũ ngưng ngậm nói:

- Em đã nhờ chị Phụng, Đoan Mộc thành chủ, tin tưởng bọn họ chỉ cần tại Huyền Cảnh, sớm muộn sẽ có tin tức...

- Được rồi, chị còn có một số việc cần phải xử lý, trước khi trở lại Huyền Cảnh, em gọi điện thoại cho chị trước ba ngày...

Tuyết Cơ nói:

- Không có chuyện gì, chị đi trước...

- Chờ chút.

Long Vũ gọi Tuyết Cơ lại, hỏi:

- Chị Tuyết Cơ, em nghĩ nói cho chị nghe một sự việc?

- Về Hương Hương sao?

Tuyết Cơ hỏi.

- Vâng.

Long Vũ nhẹ gật đầu, thành thật trả lời, nói.

- Vâng, cô ấy không lâu nữa sẽ xuất quan, đến lúc đó, chị nói cô ấy có thể hay không còn nhớ những chuyện giữa chúng em?

- Rất khó nói.

Tuyết Cơ nói.

- Chuyện này không ai có thể nói rõ ràng được, kỳ thật Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo có hay không có thể thật sự thành công, cũng là không biết. Khoảng cách Hương Hương xuất quan, còn phải một thời gian ngắn, em kiên nhẫn chờ đợi đi. Nhưng mà tiểu Vũ, cảm tình trời đã định trước, nếu như đến lúc đó Hương Hương thật sự quên chuyện giữa hai đứa, em cũng không nên quá phẫn cương cầu. Mạnh mẽ ngắt dưa xanh, không ngọt...

Nói đến đây, Tuyết Cơ đột nhiên hỏi:

- Tiểu Vũ, em không phải thật sự yêu Hương Hương chứ? Cái loại chết đi sống lại? Tăng kinh thương hải nan vi thủy?

(Biên: Em để cái này nguyên văn, nó ăn cắp một câu thơ tình :88:

Tăng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khúc Vu Sơn bất thị vân.

Không phải ở biển thì không phải nước

Không đến Vu Sơn thì không là mây)

- Ủ, rất có thể, cha con họ Long nhà này phỏng chừng đều là loại tình này.

Tuyết Cơ nói.

- Chuyện này chị cũng bất lực, em tự giải quyết cho tốt...

Nói xong, Tuyết Cơ liền xoay người đi.

- Chờ chút.

Long Vũ lần nữa gọi Tuyết Cơ lại:

- Gần đây chị có hay không gặp tiểu súc sinh Thiên Dực Hồ...

Đối với tên súc vật không quá trung thành, trong lòng Long Vũ tràn đầy tức giận.

- Không có.

Nói xong, Tuyết Cơ liền xoay người đi.

Ở phòng khách Tuyết Cơ thấy Mã Hiểu Mai có chút u buồn:

- Như thế nào? Tu vi bạn trai tăng lên, em không vui sao, có phải là lo lắng thằng nhóc từ nay về sau khi dễ em?

Tuyết Cơ cũng không biết Mã Hiểu Mai tại Huyền Cảnh vì cứu Long Vũ mà trả một cái giá lớn. Cho nên, nàng không cách nào hiểu tâm tình giờ phút này của Mã Hiểu Mai.

- Đương nhiên vui vẻ.

Mã Hiểu Mai cười một tiếng nói:

- Trước kia, trên người anh Vũ gánh vác lấy danh xưng phế vật, hiện nay em xem Huyền Môn trên dưới còn có ai xem thường anh ấy. Chị Tuyết Cơ, thật sự, trong tưởng tượng của em vui vẻ vì anh Vũ. Đúng rồi, chị hiện tại phải đi sao? Em tính tới trường. Trong khoảng thời gian này bài học có rất nhiều...

- Tốt, chúng ta cùng đi.

Tuyết Cơ mỉm cười.

.....

.....

- Chủ nhân, có sự tình anh có thể không biết.

Đêm khuya, Long Vũ một mình tĩnh tọa tại đầu giường, La Lâm thành linh nói một câu.

- Chuyện gì?

Trong lòng Long Vũ căng thẳng truy vấn. Không biết tại sao, thời điểm Long Vũ nói những lời này, ngữ khí có chút ba động, như là trộn lẫn một tia rung động. Cùng phong cách trước kia hoàn toàn bất đồng.

- Mã Hiểu Mai vì anh, đã hy sinh rất lớn, anh biết không?

Giọng điệu của La Lâm chất vấn.

- Hy sinh?

Long Vũ sờ sờ đầu nói.

- Hy sinh gì, anh còn thật sự không biết, chuyện xảy ra khi nào, là ở Huyền Cảnh sao?

- Vâng.

La Lâm gật đầu nói.

- Chủ nhân, em nói đơn giản cho anh biết, Mã Hiểu Mai vì anh dâng thân thể bằng thanh ngọc khiết của chính mình...

- Ý của em là, anh cùng Mã Hiểu Mai làm... Chính là hợp thể sao?

Sợ La Lâm không hiểu, Long Vũ bổ thêm một câu. Trong ngữ khí của hắn mang theo một tia kinh ngạc.

- Đúng vậy, là hợp thể.

La Lâm dùng ngữ khí khẳng định trả lời.

codon.tra

173. Chương 33: Gặp Được Dị Năng Giả Phong Hệ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 33: Gặp được dị năng giả Phong Hệ

Dịch Giả: ken_roses

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Như thế nào anh lại không biết, vì sao một chút ấn tượng anh đều không có? Hơn nữa một thân đạo lực của Mã Hiểu Mai cũng không có biến mất? La Lâm, em không phải nói đùa với anh chứ?

Long Vũ hiểu kỳ hỏi thăm.

- Như thế nào anh cảm thấy em hôm nay có chút kỳ quái...

- Không phải đang nói đùa, là sự thật!

La Lâm nói.

- Anh ở Huyền Cảnh bị Cửu Vĩ Thiên Hồ đánh cho trọng thương, tuy rằng lúc ấy em cũng lâm vào ngủ say. Nhưng máy móc bên ngoài của em vẫn hoạt động, quay phim được tình huống lúc đó. Nếu như anh muốn coi, hiện tại em có thể phát hình cho anh xem..

- Vậy nhìn xem!

Cho tới bây giờ, Long Vũ còn có chút không tin tưởng lắm.

- Bắt đầu rồi...

La Lâm nhắc nhở một tiếng, Long Vũ liền gơ cổ tay lên, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình, bắt đầu quan sát. Mấy phút đồng hồ sau, Long Vũ triệt để sợ ngây người. Trên màn hình xuất hiện tràng diện làm tình của mình cùng Mã Hiểu Mai, mà ngay cả thanh âm cũng dần dần rõ ràng.

Mãi đến khi trời sáng, lúc này Long Vũ mới xem xong tất cả hình ảnh được ghi lại.

Hắn triệt để ngây dại, như bị hóa đá.

- La Lâm, cái này là thật phải không?

Nội tâm Long Vũ bất ổn, cảm giác dùng thủ đoạn kỹ thuật của La Lâm, chính mình chế tác một đoạn ghi hình như vậy dường như cũng không phải là cái gì khó.

- Đương nhiên là sự thật.

La Lâm nghiêm mặt nói.

- La Lâm là trợ thủ của anh, anh là chủ nhân của em, nguyên tắc tuân thủ thứ nhất của em chính là trung thành đối với chủ nhân.

-Ai!!!

Long Vũ sâu kín thở dài một hơi. Hắn vạn lần không ngờ. Hắn đã gây họa cho hai hoa cúc khuê nữ. Sự tình Đường Hương Hương bên kia còn chưa rõ ràng. Hiện tại lại thêm một cái Mã Hiểu Mai. Thật sự là đau đầu.

Long Vũ vẫn cảm giác mình cùng Mã Hiểu Mai nhiều lắm chính là tiếp tục duy trì loại quan hệ trên danh nghĩa tình lữ này. Tuyệt đối không có khả năng phát triển sâu sắc...

Nhưng hiện nay, quan hệ nào cũng đều đã xảy ra.

Việc này. Hắn xem như rõ ràng.

Vì sao mấy ngày nay Mã Hiểu Mai không cùng mình ‘Ở chung’. Sự việc hóa ra là như vậy.

Nhưng vấn đề là, đạo lực của Mã Hiểu Mai vẫn còn đây. Chẳng lẽ nguyên nhân của nữ nhân Mã gia đã không còn tồn tại sao?

Còn nữa, Mã Hiểu Mai tại sao phải vì mình làm ra hy sinh lớn như vậy? Lẽ ra, quan hệ giữa hai người họ còn chưa tốt đến tình trạng như vậy?

Còn có, vì sao không có ai nói cho hắn biết chuyện này?

- La Lâm, em nói vì sao không có ai nói cho anh biết chuyện này?

Long Vũ hỏi.

- Kỳ thật rất đơn giản. Mã Hiểu Mai không muốn để cho anh biết chuyện này.

La Lâm phân tích nói:

- Chuyện như vậy, bọn họ nhất định sẽ tôn trọng quyết định của người trong cuộc. Chủ nhân, em đưa cho một đề nghị? Em cảm thấy bây giờ anh nên giả vờ không biết. Nếu không, sau này hai người không có cách nào đối mặt với nhau...

- Ủ, nói có lý.

Long Vũ cảm thấy phân tích cùng đề nghị của La Lâm đều là phi thường xuất sắc.

- Không đúng.

Long Vũ dường như cảm nhận được cái gì, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào màn hình đồng hồ hỏi.

- La Lâm, em có phát hiện em cùng ngày thường có chút bất đồng hay không?

- Không có gì bất đồng cả, chỉ là công năng hệ thống nhiều hơn một chút...

La Lâm nói.

- Chủ nhân, chẳng lẽ anh phát hiện cái gì?

- Anh hôm nay cảm giác em cùng ngày thường có bất đồng rất lớn. Không biết tại sao, hôm nay cùng em nói chuyện phiếm, anh cảm thấy cực kỳ thân thiết, rất ấm áp. Giống như đang nói chuyện phiếm cùng với một người, mà không phải là máy móc...

Long Vũ nói ra cảm thụ nội tâm của mình.

- Phải không?

La Lâm dường như có chút hoang mang:

- Em hiểu được em dường như có thể hiểu rõ rất nhiều vấn đề, chính em cũng không biết đây là vì sao...

- La Lâm, anh hỏi em, trong hệ thống của em có hay không lắp đặt trình tự cảm tình?

Long Vũ hỏi thăm.

- Không có.

La Lâm dùng ngữ khí khẳng định trả lời.

- Tuy em là người máy tiên tiến nhất trong thời đại kỷ nguyên vũ trụ, nhưng em thủy chung là máy móc do nhân loại chế tạo. Làm máy móc, trong trình tự của em tuyệt đối không có khả năng trộn lẫn một tia cảm tình... Chủ nhân, chẳng lẽ anh cảm thấy em đã có được cảm tình cùng tư duy của nhân loại...

- Ừ.

Long Vũ nhún mày nói:

- Không biết em có ý thức được không? Hôm nay em cùng anh nói chuyện, trong giọng nói đã trộn lẫn cảm xúc nhất định. Hơn nữa, thường ngày chủ đề như vậy, em không có khả năng tham dự vào. Trên thực tế, cho dù anh chủ động đi hỏi em, em cũng không chen miệng vào. Nhưng hôm nay, em lại cho anh một đề nghị rất tốt. Lúc đầu anh thậm chí cảm thấy em chính là một cô gái nhân loại bình thường.

- Đúng rồi, em không phải nhiễm virus chứ?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy, em tại sao không nghĩ tới?

La Lâm nhận được gợi ý của Long Vũ, lập tức nói:

- Chủ nhân, từ hôm nay trở đi em muốn vào trong tự mình kiểm tra. Thời gian cụ thể em cũng không thể tính được... Trước khi em tự kiểm tra chưa hoàn thành, em không có cách nào phục vụ cho anh, hi vọng anh có thể thông cảm.

- Xem kìa, thậm chí còn khách khí với anh...

Long Vũ vừa cười vừa nói.

- Yên tâm đi, anh có thể tự chiếu cố cho chính mình, em cứ yên tâm tự kiểm tra... Anh đợi em một ngày trở lại.

.....

.....

Đối với dị thường của La Lâm, Long Vũ rất nhanh liền rút ra sau đầu, dù sao La Lâm cũng đến từ tương lai. Đối với tương lai gì đó, Long Vũ cũng không biết.

Hiện tại chuyện tình nhúc nhích đầu nhất bày ra ở trước mặt hẳn chính là Mã Hiểu Mai.

Không phải Long Vũ không đủ đàn ông, chủ yếu là sự tình này có quá nhiều tính khách quan, cho nên, hẳn không biết nên đối mặt cùng giải quyết như thế nào.

Mới đầu, hẳn tính nói lời cảm ơn với Mã Hiểu Mai.

Nhưng về sau trải qua sự phân tích của La Lâm, Long Vũ cảm thấy hay là giả vờ nói không biết.

Tuy nói như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy Mã Hiểu Mai, trong lòng của hắn đều tìm kiếm không được nhớ tới chuyện này. Nhất là Hương Hương.

Nhớ lại cảnh đó, nhiều lần làm cho tâm thần của hắn nhộn nhạo.

Đem so sánh thì tâm tình của Mã Hiểu Mai bình tĩnh nhiều lắm.

Ít nhất, xem biểu hiện ra bên ngoài, tâm tình của nàng rất là bình tĩnh.

Lúc ăn cơm tối, Mã Hiểu Mai nói trường học có việc, chỉ tùy tiện ăn vài miếng liền rời đi. Long Vũ ngẫm cười khổ một tiếng, như tự nói với mình:

- Xem ra, cô ấy cùng mình đều như nhau.

- Bang bang.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa. Long Vũ sững sốt một chút, lập tức đứng dậy đi mở cửa, trong miệng thầm nói:

- Cô luôn sợ ý như vậy, lại quên mang theo chìa khóa...

- Tôi không có chìa khóa...

Sau khi mở cửa, thân ảnh Hàn Duyệt mặc một bộ đồ chuyên ngành đứng trước cửa, nàng hí hóp mắt nhìn Long Vũ, vừa cười vừa nói:

- Cậu đem tôi trở thành Mã Hiểu Mai sao? Đúng rồi, mấy ngày gần đây tinh thần của Hiểu Mai dường như không được tốt lắm, không phải hai người có mâu thuẫn gì chứ?

- Chị gặp cô ấy sao?

Long Vũ dẫn Hàn Duyệt vào nhà, đợi nàng ngồi trên ghế sa lon, Long Vũ hỏi thăm.

- Đúng vậy.

Hàn Duyệt gật đầu nói.

- Tôi gặp cô ấy tại hồ Linh Trạch, cô ấy một mình ngồi trên ghế đá ngắm người, bộ dạng như có tâm sự...

- Vậy à?

Long Vũ tự nhiên biết rõ tâm sự của Mã Hiểu Mai, nhưng mà cũng không nói cho Hàn Duyệt. Để đánh trống lảng, hắn chủ động hỏi thăm:

- Chị Hàn, có phải bên kia có tin tức?

- Không phải.

Hàn Duyệt cau mày nói:

- Còn chưa có manh mối. Tiểu Vũ, hôm nay tôi tới là muốn mời cậu đi xem công trình Tam Kỳ của hoa viên Nhã Các. Cậu xem nơi nào còn chướng khí. Nếu có, cậu xử lý giúp. Cha tôi muốn nhanh chóng giải quyết triệt để chuyện này.

- Không có vấn đề, hiện tại liền đi.

Nội tâm Long Vũ cũng phiền, vừa vặn tìm một chút chuyện làm để dời đi suy nghĩ miên man của mình.

.....

.....

Đêm không trăng, trên công trường hoa viên Nhã Các, ngoại trừ cửa lớn có một bóng đèn 1kw, địa phương còn lại đều là một mảnh đen kịt.

Long Vũ cùng Hàn Duyệt sóng vai đứng chung một chỗ. Hàn Duyệt nói:

- Tiểu Vũ, tôi van cậu, đây là sinh hoạt cá nhân, cùng sự kiện cương thi bất đồng, sau khi chuyện này thành công, tôi dùng danh nghĩa tập đoàn Tinh Vũ chi trả tiền thù lao cho cậu...

Cùng Long Vũ quen biết lâu như vậy, Hàn Duyệt cảm thấy tiền tài mới là động lực của hắn, cho nên chủ động đưa ra giá tiền.

Đối với đề nghị như vậy, Long Vũ trên cơ bản sẽ không cự tuyệt.

- Khanh khách.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiến hành nâng giá tại chỗ, trong bóng tối truyền đến một tiếng cười của nữ nhân. Tiếng cười rất ngọt, giống như bình thường.

Rất nhanh, một nữ nhân xuất hiện ở trên công trường, trong tay nàng là một cây súng ngắn màu đen, thân mặc một áo da bó sát người, kính râm trên mắt cơ hồ che đầy hơn phân nửa mặt của nàng.

Dù vậy, Long Vũ cũng có thể phát hiện không sai dung mạo của nữ nhân. Nhất là dáng người có lồi có lõm, biểu hiện vô cùng tinh tế.

Mũi cao thẳng, tóc dài màu vàng... Đường như nàng không phải là người trong nước

Long Vũ cười cười nói:

- Tiểu thư ngoại quốc xinh đẹp, thân hình của cô nhìn rất phê... Có thể hỏi cô mấy vấn đề chứ? Tại sao cô lại xuất hiện ở đây? Cô cùng Vương Quốc Duy có quan hệ như thế nào?

Cô gái ngoại quốc cười cười duyên dáng, chu mỏ hướng Long Vũ nói:

- Chị là con lai, chị có danh tự Trung văn, chị gọi là Đường Na... chị cũng không phải là người ngoại quốc.

- Đường Na?

Hàn Duyệt sững sốt một chút, lập tức hỏi.

- Nhìn dáng vẻ của cô, hẳn tới không có ý tốt, ngược lại cô cũng có dũng khí, ngay cả tên thật cũng dám nói ra.

- Có cái gì không dám, dù sao một lát nữa các người đều là người chết, biết rõ thì như thế nào?

Đường Na dường như cũng không đem Long Vũ, Hàn Duyệt để vào mắt.

Hoặc nói, từ đầu đến cuối, trong mắt của nàng thì hai người kia chính là người chết.

- Đường Na phải không? Không bằng người dứt khoát đem mọi chuyện cần thiết nói ra đi? Là ai phái người tới... Còn có, ta cảm giác tiểu thư xinh đẹp như người hẳn nên làm tại quán ăn đêm trên ghế xô-fa, mà không phải học người ta đánh đánh giết giết.

Long Vũ cố ý khiêu khích.

Đường Na gật đầu, nghiêng đầu cười nói.

- Ủ, đề nghị của người không sai...Sau khi xong sự tình hôm nay, ta sẽ ném thử một chút cuộc sống của quán ăn đêm. Kỳ thật ta gần đây rất cần tiền, xô-fa cũng là một lựa chọn tốt.

- Mặc kệ cổ chủ người cho bao nhiêu tiền, ta cho người gấp hai, người nói cho ta biết thân phận của hẳn...

Đối phương yêu tiền, Hàn Duyệt cảm thấy đây là một đột phá.

- Người rất có tiền?

Đường Na vừa cười vừa nói.

- Sau khi người chết, ta đem thi thể người đi vợ vét tài sản người nhà của người, bắt quá muốn cho ta phản bội, lại là không thể nào.

Phải biết rằng, làm một nhóm như chúng ta, coi trọng nhất chính là rèn luyện nghề nghiệp hàng ngày...

- Vậy người chính là yêu ma?

Long Vũ cảm giác trên người nữ nhân này có cỗ khí tức dao động rất kỳ quái.

Đường Na bĩu môi khinh thường:

- Đương nhiên là người, nhưng mà... Người ta không phải là người bình thường, ta là nhân sĩ dị năng... Dị năng của ta là gió...

- Người của nghiệp đoàn dị năng?

Sắc mặt Hàn Duyệt căng thẳng, vội vàng rút súng ngắn ra, hòng súng nhắm ngay ngực Đường Na. Mà Đường Na lúc này vẫn như trước không có bất kỳ hành động nào, trong tay cầm hòng súng tối như mực tại trên người Long Vũ, Hàn Duyệt di động lung tung, cũng không biết nàng rốt cuộc muốn giết ai?

- Đúng vậy!

Đường Na vừa cười vừa nói.

- Ta biết ngươi là một sĩ quan cảnh sát, cuộc đời ta hận nhất chính là những người công tác cho chính phủ như các ngươi.

Trong quá trình Đường Na cùng Hàn Duyệt nói chuyện, Long Vũ cẩn thận quan sát Đường Na, nội tâm cân nhắc, nên đối phó nàng như thế nào. Đối phương nói rõ dị năng của mình, hiển nhiên là chưa biết rõ năng lực của hắn, tình huống như vậy đối với hắn mà nói, thập phần có lợi. Nhưng mà, hắn vẫn còn có chút lo lắng cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt hai tay cầm súng. Hòng súng thủy chung nhắm ngay ngực Đường Na, kể cả lúc nói chuyện, nàng cũng dám cam đoan mình tuyệt đối có thể trong nháy mắt làm cho viên đạn bắn nát lồng ngực nữ nhân kia.

Hàn Duyệt rất tự tin, chỉ cần nữ nhân này không phải là yêu ma, nàng rất tự tin.

Trong lý giải của Hàn Duyệt, ngoại trừ yêu ma, tất cả đều sợ súng.

Tâm tình Hàn Duyệt thoáng buông lỏng một chút, nàng hỏi.

- Nếu ta muốn, chỉ cần ngón tay nhẹ nhàng vừa động, ngươi liền xong đời... Hãy cân nhắc đề nghị của ta...

Đường Na chớp đôi mắt to, mê mang hỏi lại:

- Ngươi cảm thấy cây súng lục của ngươi thật có thể bắn chết ta? Không bằng ta cho ngươi thử một chút?

Hàn Duyệt hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia hàn mang, đối phương chắc chắn như thế, chẳng lẽ thật sự không quan tâm súng lục của mình. Nghĩ tới đây, Hàn Duyệt nắm súng trong tay không khỏi căng thẳng, ngón tay trên cò súng bắt đầu tăng thêm khí lực.

Đường Na dường như rất không kiên nhẫn, nàng vuốt tóc, hướng Hàn Duyệt làm mặt quỷ, lại bước về phía trước hai bước, nói:

- Ngươi nổ súng đi, nếu như ngươi thật có thể bắn chết ta, coi như ta không may...

Nói xong, nàng lại bước về phía trước vài bước, cơ bản không để ý đến hòng súng tối om trước mắt.

- Muốn chết!

Hàn Duyệt luôn xem thường đối với nữ nhân này, trong lòng có chút tức giận, trong lúc đó nàng hừ lạnh một tiếng trực tiếp bóp cò.

Nữ tử dùng súng uy hiếp bọn họ, dưới tình huống như vậy, làm một nhân viên cảnh sát là có lý do nổ súng.

Đương nhiên, Hàn Duyệt cũng không nghĩ sẽ bắn chết Đường Na, chỉ muốn bắn nàng bị thương.

Dù sao, nàng còn muốn từ trong miệng của nàng hỏi thăm thân phận của độc thủ sau màn.

Long Vũ cũng không có ngăn trở, hắn chỉ lạnh lùng nhìn Đường Na. Hắn có một loại dự cảm, súng của Hàn Duyệt, tuyệt đối bắn không chết nữ nhân này.

Nói không chừng, viên đạn xạ kích ra ngoài cơ bản không có khả năng chạm đến thân thể người ta. Đường Na nữ nhân này tuy nhìn về có vẻ ngây ngốc, thậm chí có chút khoe khoang. Nhưng trên thực tế lại không phải như thế.

- Pằng, pằng...

Tốc độ bắn của Hàn Duyệt tuyệt diệu, hai phát lạnh lùng bắn ra từ hòng súng, dọc theo một hướng thẳng tắp bay về phía cánh tay cầm súng của Đường Na.

Trong suy nghĩ của Hàn Duyệt, Đường Na tuyệt đối tránh không thoát.

Bởi vì nàng không phải là yêu ma.

Đương nhiên, cái này cũng nói rõ Hàn Duyệt đối với dị năng giả không biết chút gì.

Lập tức, ai cũng ghen hòng trần trối nhìn một màn đã xảy ra, cả người Đường Na đột nhiên biến mất. Bang bang hai tiếng, hai viên đạn xuyên thấu không khí tới chỗ địa phương vừa rồi của Đường Na, trực tiếp bắn vào công trường phía sau nàng.

Hàn Duyệt khiếp sợ không thôi.

Nàng vô ý thức nhìn Long Vũ, phát hiện thần sắc Long Vũ cũng không có bất kỳ kinh hoàng. Có thể thấy được, đối với kết quả như vậy, hắn đã đoán được.

Tại chỗ Đường Na đồng thời biến mất, Long Vũ nhạy cảm cảm nhận một hồi không khí rung động, mà phương hướng rung động đúng là sau lưng hắn và Hàn Duyệt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân hình Long Vũ nhoáng một cái kéo lấy Hàn Duyệt, đem Hàn Duyệt kéo vào trong lòng ngực của mình, thân hình trong nháy mắt di chuyển đến nhiều nơi.

- Rầm!

Một tiếng nổ vang lên, trong nháy mắt Long Vũ cùng Hàn Duyệt tránh ra, mặt đất phát ra một tiếng nổ, Đường Na xả một phát súng vào chỗ đó.

Nếu như không có Long Vũ, giờ phút này Hàn Duyệt chỉ sợ là đã chết rồi.

Không hề nghi ngờ, Đường Na nhìn rất ngon hàng, nhưng là một sát thủ giết người không chớp mắt. Hơn nữa, uy lực súng lục của nàng cũng vượt xa súng Hàn Duyệt.

Đường Na nhìn Hàn Duyệt không có việc gì, có điểm mất hứng chu miệng lên, tức giận hướng Long Vũ nói:

- Phản ứng của ngươi không tệ... Nhưng ta không thích ngươi, bởi vì ngươi là người quá nhiều chuyện...

Long Vũ thấy Hàn Duyệt có chút kinh hồn chưa định, duỗi tay đánh một cái lên vai của nàng nói:

- Không cần lo lắng, có tôi ở đây, chị không có khả năng bị thương...

Nói xong, Long Vũ lại quay đầu, cười tà nhìn Đường Na, khinh thường nói:

- Dị năng của ngươi là gió, ta nghĩ ngươi có thể thao túng không khí, dùng phong nhận công kích. Ai biết ngươi chỉ biết lợi dụng tốc độ của gió... Để cho ta quá thất vọng rồi.

- Phong nhận công kích?

Đường Na giật mình, lập tức hiếu kỳ hỏi thăm:

- Ngươi làm thế nào biết... Cảnh giới cao nhất của phong năng chính là phong nhận công kích.

Long Vũ vuốt lông mi, khinh thường nói:

- Nha đầu, nói cho ngươi hay, ta cũng là một dị năng giả, hơn nữa còn là hỏa hệ dị năng giả...

Lời còn chưa dứt, Long Vũ đưa tay đánh ra một Hỏa Long Quyền, dùng tốc độ cực nhanh hướng Đường Na phóng tới.

Đường Na đột nhiên bị tập kích làm cho hoa dung thất sắc, nàng dồn dập thở hổn hển, dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Long Vũ:

- Ngươi cũng là dị năng giả, vì sao phải trợ giúp chính phủ làm việc...

Long Vũ cười cười nói:

- Tại sao không thể? Đúng rồi, ta nghe nói tới hai người, nghiệp đoàn dị năng của các ngươi có phải có một người gọi là Yến Nam Thiên, và một người là Long Phi...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Na đột biến:

- Ta không biết...

- Hội trưởng Yến Nam Thiên của các người...

Long Vũ nói:

- Nói cho ta biết ai là cổ chủ, ta liền không giết người... Sau khi trở về, người nói cho Yến Nam Thiên, nói đứa con của Long Thiên Diệu hưởng hẳn vãn an. Đúng rồi, thiếu chút nữa quên, người cũng nói như vậy với Long Phi...

- Người rút cuộc là ai?

Đường Na nghiêm nghị quát hỏi.

- Quên đi, nói đến nước này người rõ ràng còn không biết ta là ai? Có thể thấy được người nhiều nhất chính là một lính mới...

Long Vũ dường như cũng không còn hứng thú, thân hình lắc lư, dùng Hỏa Long quyền công kích Đường Na. Đường Na hiển nhiên có chút cố kỵ Hỏa Hệ dị năng của Long Vũ, nương theo điều khiển hướng gió linh hoạt trốn tránh.

Hàn Duyệt giờ phút này như trước không có buông bỏ súng ngắn.

Lúc trước tuy thất bại, nhưng đó là không có bắn trúng.

Cũng không có nghĩa là sát thủ kia không e ngại viên đạn.

Nhưng tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh, càng về sau Hàn Duyệt chỉ có thể nhìn thấy hai luồng bóng dáng. Dưới tình huống như vậy, vì không để súng bắn lầm Long Vũ, Hàn Duyệt lựa chọn thu súng.

- Này, anh chàng đẹp trai, người có phiền hay không... Ta đánh không lại người, người lại đuổi không kịp ta, không bằng chúng ta dừng tay giảng hòa?

Đường Na đột nhiên đề nghị nói.

codon.traí

174. Chương 34: Song Tử Hoàng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 34: Song Tử Hoàng

Dịch Giả: ken_roses

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Anh đẹp trai? Long Vũ sững sốt một chút, trong trí nhớ dường như đây là lần đầu tiên có cô gái gọi mình là đẹp trai.

- Dừng lại.

Long Vũ quát một tiếng, trong tay rút ra Thiên Sư pháp kiếm, xuất ra Tru Tà Thần Long, trực tiếp vây quanh Đường Na, Đường Na không có cách nào khác lại né tránh.

- Ta thật sự rất tuần tú sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Hàn Duyệt thiếu chút nữa bị câu hỏi của Long Vũ làm máu tràn lên não. Lúc đầu nàng cho rằng Long Vũ sẽ hỏi cổ chủ phía sau màn là ai.

- Cắt.

Đường Na trừng mắt.

- Người thật là quá đẹp trai...

Câu trả lời của Đường Na làm cho Long Vũ ngây ngẩn cả người, nếu là trai, còn cắt cái gì mà cắt...

- Nói mau, cổ chủ là ai?

Nếu không ta đánh chết người...

Hàn Duyệt lần nữa rút súng ra, trực tiếp đem họng súng tối như mực chĩa vào gáy của Đường Na.

- Không nói...

Đường Na khinh thường như trước.

- Ta dám khẳng định, người chính là bắn ta không chết...

- Câm miệng, người lại nói bừa, hiện tại ta liền bắn chết người...

Tay Hàn Duyệt mở chốt an toàn ra. Giờ phút này, chỉ cần nàng nhẹ nhàng bấm cò súng một phát. Trên lý luận thì Đường Na nhất định phải chết.

- Nổ súng đi, người nếu không nổ súng, người chính là con gái của ta...

Đường Na khiêu khích nói.

Hàn Duyệt không thể chịu đựng được. Nàng quát lạnh một tiếng. Làm bộ muốn bóp cò. Đúng lúc này, Long Vũ thấy được trong đôi mắt của Đường Na xuất hiện một chút gian xảo.

- Không tốt!

Long Vũ hét lớn một tiếng. Thân hình lướt theo hướng về Hàn Duyệt nhào tới. Ngay lúc này, Hàn Duyệt đem họng súng nhắm ngay chính mình.

- Không nên!

Nhìn thấy Hàn Duyệt muốn nổ súng bắn chính mình. Khoảng cách giữa Long Vũ và nàng còn một đoạn. Lúc này khoảng cách gần nàng nhất chính là Đường Na cùng Tru Tà Thần Long.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Long Vũ dùng tâm thần chỉ huy Tru Tà Thần Long buông tha cho Đường Na. Đi tập kích cánh tay phải cầm súng của Hàn Duyệt.

- Pằng!

Một tiếng súng ngắn vang lên, đồng thời tại lúc tiếng súng vang lên, Tru Tà Thần Long đã thành công tập kích Hàn Duyệt, làm cho viên đạn bị lệch đi, cũng không có bắn trúng Long Vũ.

- Tiện nhân, hóa ra người là dị năng giả hai lớp...

Long Vũ giật mình một cái, Đường Na chẳng những là dị năng giả phong hệ, mà còn là dị năng giả tinh thần hệ.

Một lần không có phòng bị, làm cho gian kế của nàng thực hiện được.

Cả quá trình tuy rằng hoàn thành trong 0, 01 giây, nhưng chỉ cần thời gian như vậy, Đường Na đã thành công thoát ly khống chế của Long Vũ.

Nàng quay đầu oán hận trừng mắt Long Vũ, sau đó lại biến mất trong không khí.

Hàn Duyệt đứng sau Long Vũ dậm chân, ghen ngào hô.

- Không xong, để cho cô ta chạy thoát.

Nói xong, Hàn Duyệt tay cầm súng muốn đuổi theo ra bên ngoài.

Long Vũ hít một hơi thật dài, hướng Hàn Duyệt đang muốn truy kích nói:

- Đừng đuổi theo... Muộn rồi.

Giờ phút này Hàn Duyệt cũng biết rõ tình huống trước mắt. Nàng vô cùng xin lỗi nói:

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi, đều là tôi không tốt, nếu như không phải tại tôi, cô ta sẽ không chạy thoát.

- Không có việc gì... Cô ta còn đang trong phạm vi cảm giác của tôi...

Đừng quên, hiện nay Long Vũ của chúng ta chính là cao thủ có tu vi Hóa Thần.

Từ lúc Đường Na trong nháy mắt bị Tru Tà Thần Long khống chế, hắn cũng đã tập trung khí tức của Đường Na.

.....

.....

Đường Na lảo đảo rời khỏi công trường Tam Kỳ của hoa viên Nhã Các, theo con đường chạy trốn trước đó đã xếp đặt tốt, đi lòng vòng trên vài con đường.

Sau khi xác định không có người truy đuổi, nàng mới vứt bỏ kính râm, thân hình có chút uốn éo, thoáng cái liền biến mất trong bầu trời đêm.

Nửa giờ sau, nàng giống như một cơn gió xông ào vào trong phòng khách của một biệt thự ở ngoại thành. Trong phòng khách có hơn mười người ngồi bên trong.

Một người trẻ tuổi có dáng người cao tóc vàng huyết sắc, ngũ khí trên tức nói.

- Đường Na... Nhìn người sốt ruột như lửa cháy, không phải là nhiệm vụ thất bại chứ?

Đường Na hung hăng trợn mắt nhìn người tuổi trẻ kia, lập tức hỏi:

- Ông chủ đang ở đâu?

- Trong phòng... Tự người vào đi thôi, ta hi vọng người có đủ dũng khí để thừa nhận nhiệm vụ của mình thất bại...

Người trẻ tuổi dáng cao tóc vàng nói.

- Hừ!

Đường Na hừ lạnh một tiếng, đi vào thư phòng ở lầu hai.

- Thất bại?

Trong thư phòng, một người nam nhân ngồi đối diện cửa sổ, chỉ chừa cho Đường Na một cái bóng lưng.

- Tại sao thất bại... Người là đệ năng giả hai hệ, trong đó đệ năng ẩn là đệ năng tinh thần hệ... Người hoàn toàn có thể thừa dịp ra tay bất ngờ, người không có lý do thất bại...

- Nhưng mà ông chủ, tình báo của người có sai sót, Long Vũ kia cũng là đệ năng giả, hơn nữa hắn chính là một người tu đạo, ta cơ bản không phải là đối thủ của hắn.

Đường Na trả lời.

- Phải không?

Người đàn ông cũng không quay đầu mà nói, hắn như trước đưa lưng về phía Đường Na, ngũ khí rất là bình thản nói.

- Nói như vậy, chuyện này nên trách ta...

- Ông chủ bớt giận, Đường Na không phải có ý tứ này...

Đường Na vội vàng nói:

- Ông chủ, xin người cho ta ba ngày, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

- Thôi khỏi!

Người kia nói:

- Ta vốn nghĩ người bất ngờ hành động, sẽ bắt giữ được tiểu tử kia, nhưng mà hiện nay... Hắn đã biết người là nhân sĩ dị năng hai lớp.

- Ưu thế của người đã không có. Người nói đúng, người cùng hắn chênh lệch rất lớn. Đường Na, người biết tại sao ta phải thức tỉnh dị năng thứ hai của người không?

- Thưa biết!

Đường Na nghiêm túc nói.

- Đây là ông chủ yêu mến đối với Đường Na.

- Sai rồi!

Người kia nói.

- Người sai rồi, ta sở dĩ giúp người thức tỉnh dị năng thứ hai, hoàn toàn bởi vì trong mắt của ta thì người còn giá trị sử dụng nhất định. Nếu vẫn muốn đi theo ta, người tất phải cam đoan giá trị sử dụng của người. Nếu có một ngày, người đối với ta mất đi giá trị sử dụng, vậy ngày diệt vong của người cũng đã tới. Ta nói như vậy, người hiểu chưa?

- Thuộc hạ biết rõ!

Đường Na nói.

- Ông chủ, người yên tâm đi. Ta biết nên làm như thế nào.

- Ừ, rất tốt!

Người nọ thần nhiên nói.

- Đi ra ngoài đi, thiếu chủ Yến Như Vân người từng gặp đã tới rồi, người xuống phụ trách tiếp đãi. Loại chuyện tiếp đãi này, ta xem cũng là thích hợp với người nhất, lúc cần thiết thì cùng trên giường với Yến Như Vân. Nếu như có thể đem hắn tranh thủ tóm vào tay, đó là không còn gì tốt hơn...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Na có chút không tự nhiên. Bất quá cuối cùng nàng cũng nhẹ gật đầu thuận theo.

- Xin ông chủ yên tâm, ta biết rõ nên làm như thế nào?

Đợi cho Đường Na đi ra ngoài, người nọ chậm rãi xoay người lại. Làm cho người ta giật mình chính là, mặt của hắn lại là hai nửa, một nửa rõ ràng là Vương Quốc Duy, mà một nửa thì đổi thành một khuôn mặt hoàn toàn lạ lẫm, một bên mắt của hắn lóe ra một tia lo lắng, bên kia lại có vẻ thập phần âm hiểm.

- Ha ha.

Khóe miệng người nọ phát ra một âm nụ cười âm hiểm.

- Như thế nào? Hiện tại rốt cuộc người đã thể nghiệm được chỗ tốt của lực lượng? Ta nghĩ người hẳn là yên tâm đem thân thể giao cho ta đi?

- Không được!

Đồng dạng há miệng, nhưng tiếng nói lại là Vương Quốc Duy.

- Trước khi ta không quấy rối được thân thể đàn bà của Hàn Duyệt, ta sẽ không đem thân thể hoàn toàn kính dâng cho người. Người cũng đừng quên, đây là ước định lúc trước của chúng ta.

- Kỳ thật đây chỉ là một việc nhỏ, ta rất nhanh có thể hoàn thành tâm nguyện của người.

- Chỉ hy vọng như thế.

- Đi thôi, để cho chúng ta cùng nhau chứng kiến được ngày huy hoàng của chúng ta...

Người nọ cười lạnh vài tiếng lập tức đứng dậy đi đến cửa ra, trong nháy mắt mở cửa phòng, hai nửa khuôn mặt của hắn rút cuộc hợp hai làm một, hoàn toàn biến thành khuôn mặt của Vương Quốc Duy.

Nhưng mà suy nghĩ đã không phải của Vương Quốc Duy.

Điểm này, từ ánh mắt của hắn là suy đoán ra được.

.....

.....

- Ông chủ, Yến Như Vân đã đến, Đường Na đang tại sảnh chào hỏi hắn?

Người trẻ tuổi dáng cao tóc vàng đi tới cung kính nói.

- Chúng ta qua xem!

Người nọ lạnh lùng nói một câu.

Trong phòng khách, cơ hồ tất cả mọi người đều ngừng lại hô hấp, thở mạnh cũng không dám.

Hiển nhiên, đối với chủ tử của bọn họ, bọn họ tràn đầy sợ hãi.

Trong thời gian mười ngày trước, bọn họ chỉ ít có mười người chết trong tay của ông chủ. Mỗi lần, ông chủ đều trực tiếp đem máu tươi trong cơ thể của bọn họ hút sạch sẽ, chỉ còn lại một bộ thân xác thối tha.

Tràng diện một màn huyết tinh kia giống như cơn ác mộng cắm rễ trong tâm mọi người, quên đi không được.

Ông chủ tuy rằng tàn bạo, nhưng lại có phương diện tốt.

Mọi người ở đây, lúc đầu đều là dị năng giả đơn hệ, hơn nữa còn là cái loại phẩm cấp rất thấp. Nhưng từ sau khi theo ông chủ, dưới sự trợ giúp của ông chủ, hiện tại bọn họ người người đều là dị năng giả hai hệ. Hơn nữa phẩm cấp dị năng tăng lên rất nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân ông chủ tuy rằng tàn bạo, nhưng bọn họ lại cam tâm tình nguyện đi theo.

- Song Tử Hoàng..

Một nhóm ba người đi vào phòng phía sau, một nam tử hai mươi bảy, hai mươi tám từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhàn nhạt cười cười.

- Là người sao?

- Ủ, đúng vậy!

Người kia vừa cười vừa vuốt mái tóc phiêu dật của mình, nhìn thoáng qua nam tử trẻ tuổi kia nói:

- Không nghĩ tới thiếu chủ của nghiệp đoàn dị năng lại trẻ tuổi như thế. Nhưng mà... Người chỉ là một dị năng giả đơn hệ, có chút đáng tiếc...

- Hừ!

Người trẻ tuổi đúng là Yến Như Vân, con trai độc nhất của Yến Nam Thiên hội trưởng nghiệp đoàn dị năng. Yến Như Vân dị năng trung cấp tinh thần hệ dị năng giả Đế Cấp. Mà lão tử của hắn đã là dị năng giả Hoàng Cấp. Chỉ là ai cũng không biết, dị năng của hắn là thuộc tính nào. Đây là một vấn đề bí ẩn.

Giờ phút này, hắn được ông già hắn cất cử tiến đến cùng Song Tử Hoàng đàm phán, hy vọng có thể nhận được thức tinh dị năng nhân thể thứ hai, thậm chí được vật của dị năng thứ ba. Song Tử Hoàng chính là tặc danh tuyên bố ở bên ngoài của người này.

Đương nhiên, ngoại trừ hắn, người khác cũng vô pháp lý giải hàm nghĩa cái gọi là Song Tử.

- Làm cần.

Nam tử dáng cao tóc vàng đi theo Song Tử Hoàng cùng vào cửa quát một tiếng nói:

- Yến Như Vân, người thật sự là làm càn, người hừ lạnh cái gì... Người dám bắt kính đối với chủ nhân Song Tử Hoàng, coi chừng ta không khách khí đối với người.

“ ... ”

- Nguyên Phong... Không sai, ban đầu ở nghiệp đoàn dị năng người bắt quá chỉ là một Tam Tinh dị năng giả lồi hệ... Nhưng bây giờ tiền đồ...Để ta xem xem, không sai, ngoại trừ dị năng lồi hệ, dị năng hỏa hệ của người rõ ràng cũng được thức tỉnh. Thật sự là cách ba ngày, lúc này phải lau mắt mà nhìn. Nhưng mà, mặc dù là như vậy, trong vòng ba chiêu, ta cũng có thể lấy tính mệnh của người.

Thời điểm nói câu cuối cùng, ngữ khí Yến Như Vân lập tức tăng lên, đồng thời, trong đôi mắt cũng hiện lên một đạo sát khí.

Nguyên Phong khinh thường cười lạnh:

- Được rồi, chớ ở trước mặt ta to mồm khoác lác. Nếu không phải là hội trưởng, thì người tính là cái gì... Điểm bốn sự này của người, người thực cho ta sợ người sao. Trước kia ta sợ người, đó là vì thân phận của người, hiện tại ta cơ bản là không sợ người. Nếu người không phục, chúng ta đi ra ngoài thử chút...

Nói đến đây, Nguyên Phong vội vàng nói:

- Ông chủ, xin cho phép ta cùng Yến Như Vân quyết đấu...

Song Tử Hoàng không có tiếp lời Nguyên Phong nói, quét mắt nhìn Yến Như Vân, dùng ngữ điệu nể mặt nói:

- Yến thiếu chủ, người là đến đàm luận, cần gì cùng một cẩu nô tài tranh khí, không có lời đâu...

Lập tức, Song Tử Hoàng đưa ánh mắt hướng về phía Nguyên Phong hỏi:

- Người làm càn, như thế nào cùng khách quý của ta nói chuyện. Đây vốn dĩ là khách, chúng ta phải hiểu được cấp bậc lễ nghĩa...

- Thuộc hạ biết sai rồi!

Nguyên Phong vội vàng xin lỗi.

Ngừng một chút, Song Tử Hoàng nói:

- Mọi người ngồi đi, chúng ta ngồi xuống chậm rãi bàn lại...

- Song Tử Hoàng, ta là tới để truyền đạt ý tứ của cha ta, về phần đàm phán, ta xem không cần thiết...

Yến Như Vân nói:

- Nghiệp đoàn dị năng chúng ta có thể tiếp tục cung cấp cho các người dị năng giả cấp thấp, cùng dị năng giả chưa thức tỉnh. Vì thế, người cần phải cung cấp cho chúng ta được vật có thể thức tỉnh dị năng thứ hai.

- Ha ha.

Song Tử Hoàng cười cười nói:

- Không hổ là nghiệp đoàn dị năng, khí thế không sai... Nhưng mà, ta rất muốn biết, đây là các người cùng ta hợp tác sao?

- Hợp tác?

Yến Như Vân khinh miệt nói:

- Ta nhận được nhiệm vụ giao dịch, về phần hợp tác... Song Tử Hoàng, ta nghĩ người cũng nên biết, dùng thế lực của người, hoàn toàn không có tư cách hợp tác cùng chúng ta. Không phải sao?

- Các người thực sự nghĩ như vậy?

Song Tử Hoàng hỏi.

Yến Như Vân gật đầu nói:

- Song Tử Hoàng, có một số việc trong lòng người so với ai khác đều rõ ràng hơn, ta xem chúng ta sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian. Người thoải mái nhanh một chút, còn không thì thôi...

Nguyên Phong dường như đối với sự kiêu ngạo của Yến Như Vân cực kỳ bất mãn, lạnh lùng nói nói:

- Ái chà, Yến Như Vân người thật sự là càng ngày càng có năng lực. Ta như thế nào cảm thấy người càng lúc càng giống cáo mượn oai hùm...

Yến Như Vân trên mặt trầm xuống, hần quay đầu không biểu tình hướng Nguyên Phong nói:

- Người là đang gây hấn với ta sao?

Nguyên Phong hướng Yến Như Vân khinh thường lắc lắc cái đầu nhiều tóc vàng. Lúc đó, trong không khí hiện lên một đạo thiểm điện, đồng thời, một ngọn lửa cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hần.

Nguyên Phong đắc ý nhìn dị năng hai lớp của mình, khinh miệt hướng Yến Như Vân nói:

- Yến Như Vân, người rất tự đại, cũng rất tự phụ. Cho tới nay, người đều không thể xếp đặt địa vị của mình. Người biết không? Cho dù tại nghiệp đoàn dị năng cũng có đại bộ phận người nhìn người mà khó chịu... Người ngoại trừ cáo mượn oai hùm thì còn có thể làm cái gì. Nói không dễ nghe một chút, người bất quá chính là một Nhị Thế Tổ..(Cái này ý nói đời cha có tiền có quyền, đến đời thằng con chẳng cần biết nó có năng lực gì hay không, nhưng dựa vào cha nó thế là nó thành bố đời :88:)

Yến Như Vân nổi giận gầm lên một tiếng, con mắt trừng trừng về phía Nguyên Phong.

Nguyên Phong hừ lạnh một tiếng, trong tâm niệm, vài đạo lôi điện to bằng ngón tay bắn về phía Yến Như Vân.

- Chút tài mọn.

Yến Như Vân khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một đạo dị sắc, ngay lúc này, đầu Nguyên Phong đột nhiên đau đớn kịch liệt.

- Đủ rồi.

Song Tử Hoàng lạnh lùng quát, trong khi nói chuyện duỗi tay hướng về phía Nguyên Phong gõ gõ ngón tay, lập tức đầu của hần không còn đau nữa.

Yến Như Vân có chút biến sắc, lại không nói cái gì nữa.

Lập tức, Song Tử Hoàng liếc mắt Nguyên Phong, không để cho hần cãi lại:

- Nguyên Phong, lập tức hướng Yến Như Vân tiên sinh xin lỗi, Yến Như Vân thiếu chủ là bằng hữu của chúng ta. Cũng là khách quý của ta... Người tự tiện ra tay, tội không thể tha...

Nguyên Phong bị tinh thần công kích của Yến Như Vân đánh tới, trong lòng buồn bực vô cùng. Giờ phút này hần nhụt chí ngồi xuống ghế, bực tuệch nói:

- Thực xin lỗi... Yến thiếu chủ, mời người trách phạt...

Yến Như Vân oán hận nhìn chằm chằm vào Nguyên Phong, khinh thường nói:

- Quên đi, không chấp nhặt cùng loại người như người, làm hạ thấp thân phận của ta...

- Đa tạ Yến thiếu chủ không trách tội...

Nguyên Phong cúi người hướng Yến Như Vân.

Trên khuôn mặt hết sức anh tuấn của Song Tử Hoàng toát ra một tia thần sắc mất tự nhiên, lúc trước nhìn Yến Như Vân ra tay, xác thực không tầm thường. Dị năng Đế Cấp tinh thần hệ, lại có chút môn đạo.

Đừng xem lúc trước hần vì Nguyên Phong giải vây rất nhẹ nhàng, trên thực tế, hần cũng là hao phí lực lượng không nhỏ.

Song Tử Hoàng thu hồi suy nghĩ, dùng ngón tay tái nhợt gõ gõ mặt bàn, thanh âm lần nữa vang lên:

- Tốt lắm, trở lại chuyện chính, Yến thiếu chủ, mời người trở về chuyển cáo cho hội trưởng Yến Nam Thiên cha của người. Khô Lâu hội của ta đã thành lập, hơn nữa lực lượng của Khô Lâu hội ta tuyệt đối không nhỏ, ta hi vọng Khô Lâu hội của ta có thể nói chuyện ngang hàng cùng nghiệp đoàn dị năng của các người. Ta cần hợp tác, mà không phải vì giao dịch...

Nói đến đây, Song Tử Hoàng quay đầu hướng Đường Na nói:

- Người đưa Yến thiếu chủ đi ra ngoài...

- Có ý gì?

Yến Như Vân lập tức giật mình, hần vạn lần không ngờ, một cái tổ chức mới lại có thể cùng nghiệp đoàn dị năng nói chuyện như thế.

Yến Như Vân xem ra, phóng mắt cả thế giới, tổ chức có thể cùng nghiệp đoàn dị năng địa vị ngang với nhau, chỉ có Huyền môn mà thôi.

- Song Tử Hoàng, người biết người đang làm cái gì sao?

Yến Như Vân giống như khuyên bảo:

- Người làm mất đi một cơ hội giao dịch rất tốt... Tương lai, điều kiện của chúng ta chưa hẳn sẽ ưu đãi như vậy.

- Không sao cả.

Song Tử Hoàng ưu nhã cười cười:

- Kỳ thật cho dù không có trợ giúp của các người, ta cũng có thể chiêu mộ được dị năng giả. Ta nghĩ có rất ít người có thể chịu được hấp dẫn khai phá dị năng thứ hai, thứ ba. Không phải sao?

- Người làm cần.

Yến Như Vân cả giận:

- Song Tử Hoàng, người không cần được một tắc lại muốn tiến thêm một thước. Dị năng giả trên khắp thiên hạ đều thuộc quản lý của nghiệp đoàn dị năng chúng ta, người nếu dám tự tiện cùng nghiệp đoàn dị năng chúng ta lôi kéo người, hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, người biết không? Hôm nay ta tới giao dịch với người, hoàn toàn là xem ở phân lượng được vật thần kỳ kia. Nếu không nghe lời, việc xảy đến sẽ không dừng lại ở một mình ta, mà là chiến đấu với cả nghiệp đoàn. Đến lúc đó, Khô Lâu hội của người chỉ có thể diệt vong.

- Ha ha.

Song Tử Hoàng khinh thường cười cười:

- Ta là người ghét nhất bị người ta uy hiếp, hiện tại người có thể lặn đi, sau khi trở về nếu như biết điều, có thể làm chủ thì cùng ta nói chuyện.

Nói xong, trên người Song Tử Hoàng bắt đầu sinh ra một cổ sát ý mãnh liệt. Trong nháy mắt đó, toàn thân Yến Như Vân giống như ngã vào hầm băng, đáy lòng bắt đầu sinh một cổ sợ hãi. Do dự một chút, hần vẫn còn làm ra lựa chọn sáng suốt, xám xịt bỏ đi.

Lúc ra cửa, hần còn quăng xuống một câu hung ác:

- Người chờ đó cho ta...

- Ông chủ, ta đi giáo huấn hần một chút...

Nguyên Phong luôn xúc động. Trước rõ ràng nếm mùi thất bại, giờ phút này lại còn kêu gào không ngừng.

- Không cần.

Song Tử Hoàng vừa cười vừa nói:

- Nguyên Phong, lúc này có viên dược vật trong nháy mắt kích phát dị năng, sau khi người ăn xong đi tìm Long Vũ, cần phải mang hần còn sống đến đây.

175. Chương 35: Dị Năng Giả Biến Dị.

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 35: Dị năng giả biến dị.

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Thuộc hạ hiểu được.

Nguyên Phong từ trong tay Song Tử Hoàng tiếp nhận viên thuốc, không có chút nào do dự, há mồm ra nuốt vào. Sau khi vào miệng, viên thuốc kia lập tức hóa thành một dòng nước ấm lan đi khắp toàn thân. Rất nhanh, Nguyên Phong cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng.

Đợi cho Nguyên Phong khi rời đi rồi, Đường Na vẫn luôn không nói chuyện liền hỏi:

- Ông chủ, hắn có thể làm được sao?

- Không biết.

Song Tử Hoàng cười nói:

- Đó là dược vật ta tốn nhiều tâm sức nghiên cứu chế tạo, dược hiệu còn chưa xác định, vừa hay dùng hắn để làm vật thí nghiệm. Đồng thời ta cũng rất muốn biết, tiểu tử Long Vũ đó mạnh như thế nào. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đúng rồi, Đường Na, từ ngày mai trở đi, ngươi tới tập đoàn Bách Thánh làm chuyên trách thư ký của ta...

.....

.....

Ban đêm, Long Vũ đang ngồi xếp bằng tại đầu giường, đột nhiên, một cỗ hơi thở đầy sát khí truyền đến. Thoảng do dự một chút, hắn thả người nhảy ra ngoài cửa sổ, thân hình biến mất trong trời đêm.

Mười phút sau, hắn đứng ở đằng sau một con hẻm, thấy có một con quái vật ở đó.

Quái vật kia có một đầu tóc dài màu vàng giống nhân loại, cao chừng hai thước, cả người đầy lông màu đen, hai cái răng nanh dữ tợn trong miệng lóe ra u quang, một đôi con ngươi màu đỏ tản ra hơi thở tàn bạo.

- Ngươi là ai?

Long Vũ quát một tiếng, hắn có thể khẳng định con vật phía trước chính là nguyên nhân tỏa ra sát khí khắp nơi, dẫn hắn tới đây.

Bởi vậy có thể thấy được, thứ trông như là một quái vật này, thực tế nhất định là có chỉ số thông minh.

- Long Vũ... Bất sống...

Quái vật kia nhìn qua có điểm thần chí không minh mẫn. Bất quá qua ngôn ngữ cũng có thể minh xác mục tiêu của nó. Rõ ràng chính là nhằm vào Long Vũ.

Hắn bước đi, hướng tới gần Long Vũ.

Theo cước bộ càng ngày càng gần. Long Vũ trong lòng bỗng nhiên nổi lên chút hàn ý. Cước bộ chợt dừng lại. Chau mày. Sau đó nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Ngay khi Long Vũ vừa mới xoay người. Quái vật đã chặn đứng đường lui của Long Vũ.

Long Vũ trong lòng nổi lên một trận lãnh ý. Thân thể sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Trong đầu rất nhanh suy tư. Đây rốt cuộc là cái thứ gì. Hắn tựa hồ có thể từ trên người quái vật kia cảm ứng được ba cỗ khí tức bất đồng. Nhân loại, dị năng và ma thú Huyền cảnh.

Ánh mắt đảo qua trên thân quái vật. Long Vũ hít một hơi khí lạnh:

- Người là thuộc hạ của Hắc Minh? Là hắn đem ngươi cải tạo thành như vậy sao?

- Người rốt cuộc là người hay là ma thú?

Long Vũ lại đặt câu hỏi.

- Người?

Trong con người quái vật kia hiện lên màu đỏ, miệng thở hỗn hển, đôi con ngươi màu đỏ gắt gao nhìn chăm chú vào Long Vũ, trên trán tựa hồ có chút thống khổ.

- Nguyên Phong.

Quái vật tựa hồ như đang nhớ lại một cái tên, hai tay cầm chặt lấy tóc không ngừng xé rách.

- Nguyên Phong... Là tên của người?

Long Vũ hỏi.

Quái vật kia hơi sững sờ, nhưng mà trong đôi mắt vẫn tràn đầy sát ý.

- Không sai, ta tên Nguyên Phong, ta phụng mệnh Song Tử Hoàng đến để bắt sống ngươi...

Quái vật đột nhiên nói ra ngôn ngữ nhân loại rất lưu loát.

Cùng thời khắc đó, con người hắn trở nên trong sáng, nhưng mà sát khí trên người lại không có yếu bớt chút nào.

Đúng vậy, quái vật kia là do sau khi uống thuốc mà biến thân thành, không phải người, không phải thú, Nguyên Phong song hệ dị năng giả. Lúc trước, được hiệu viên thuốc còn chưa có hoàn toàn phát huy, cho nên đầu óc của hắn có chút không được minh mẫn. Giờ phút này, đầu óc của hắn đã trở nên bình thường, đã khôi phục lại trí nhớ nhân loại.

Nhìn kết cục như thế này, lại không phải như hắn mong muốn.

Đương nhiên, hắn càng ưa thích việc toàn thân mình bạo phát lực lượng. Cẩn nhắc lợi hại, Nguyên Phong cảm thấy được như vậy kỳ thật không tồi, trên thế giới này, chỉ có lực lượng mới là vương đạo.

- Song Tử Hoàng là ai?

Không phải ta không rõ, mà là thế giới này thực sự biến hóa con mẹ nó quá nhanh. Long Vũ cảm thấy buồn bực, thế giới này dường như càng ngày càng rối loạn.

Đại loạn bùng nổ xuống a.

- Là Vương Quốc Duy sao?

Tinh thần Long Vũ vẫn tương đối mẫn cảm.

- Hừ.

Nếu lời này được hỏi sớm một chút, Nguyên Phong có lẽ còn sẽ có một chút phản ứng đối với hắn. Nhưng hiện giờ, hắn đã muốn đã khôi phục như thường, dĩ nhiên là sẽ không nói lung tung.

- Long Vũ, hãy bớt sàm ngôn đi, thức thời thì mau theo ta...

Nguyên Phong rất hưởng thụ lực lượng đang sôi trào trong cơ thể, trong mắt hắn, Long Vũ bất quá chỉ là con kiến mà thôi.

Nhìn Nguyên Phong kia không che dấu sát ý chút nào đối với mình, Long Vũ nuốt nước miếng, cười lạnh một tiếng nói:

- Ta xem ngươi là dùng được vật, nên có điểm hồng mẹ nó đầu óc rồi, nếu ta muốn đi, ngươi cho là ngươi có thể làm gì được ta?

Nói xong, Long Vũ chuyển thân muốn phóng ra ngoài, thân hình vừa động, Nguyên Phong như tia chớp đánh qua, trên nửa đường, Thiên Sư pháp kiếm đã nắm chặt trong tay.

- Xoát!

Một tiếng vang lên, Nguyên Phong khinh địch, Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ chuẩn xác xẹt qua một đường trên bụng của hắn tạo một vết rách. Nhất thời, từng luồng máu tươi không ngừng trào ra, nguyên bản lông màu đen giờ bị nhuộm thành màu đỏ.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm miệng vết thương không ngừng chảy máu tươi kia, đôi mắt Long Vũ híp lại, trong lòng cũng cả kinh, Nguyên Phong giờ phút này lại có thể không có chút phản ứng nào.

Hắn tựa hồ không cảm giác được đau đớn.

- Ta nói này, ngươi không có ý định cầm máu sao?

Long Vũ hỏi.

Mùi máu tươi tựa hồ kích thích Nguyên Phong, mắt của hắn lại trở nên đỏ au, chung quanh thân thể đột nhiên toát ra một cỗ hỏa diễm, hai tay lồng vào nhau, lôi điện lóe ra.

- Được, tốt lắm, không ngờ lại là dị năng giả lôi hỏa song hệ...

Long Vũ cười hắc hắc, nói:

- Gần đây vận khí thật không tệ, vốn định đi dị năng nghiệp đoàn báỉ phỏng...

Nguyên Phong hai mắt đỏ đậm, phóng tới gần Long Vũ, trên nửa đường, tay hắn trở thành giống như móng vuốt dã thú, ở giữa lôi điện lóe ra.

Đầu ngón chân trên mặt đất chạm một chút, Long Vũ quát nhẹ:

- Hỏa Long Quyền...

Một con rồng lửa cỡ cổ tay uốn lượn rít gào thoát ra.

- Hồng.

Nguyên Phong rống to, hai móng vuốt như thiểm điện trảo mạnh tới Long Vũ.

- Rầm..

Theo một tiếng bạo liệt, lực lượng hai người đụng vào nhau. Long Vũ mặc dù đem hết toàn lực ra, nhưng Hỏa Long Quyền của hắn như thể chẻ tre giống như triệt tiêu. Công kích của Nguyên Phong không giảm, tiếp tục gào thét tiến tới.

Thân thể Nguyên Phong như quỷ dị dời đi, không tổn chút sức nào tránh thoát công kích.

Lập tức, Nguyên Phong lại phát ra một vòng công kích mới, hai vuốt cách không chộp tới, tia chớp, cầu lửa không ngừng oanh tạc tới. Long Vũ ý vào thân thể linh hoạt, thực nhẹ nhàng tránh thoát công kích.

Tránh thoát được công kích, Long Vũ lại xuất ra Thiên Sư pháp kiếm nhắm ngay chỗ miệng vết thương ở bụng Nguyên Phong, chém tới. Hơn nữa kiếm kia chuẩn xác đâm vào bên trong.

Bụng Nguyên Phong truyền đến đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn, chỉ thấy miệng vết thương kia, máu tươi giống như nước chảy, không ngừng trào ra.

Đau đớn kịch liệt, càng làm cho Nguyên Phong có chút mất đi lý trí, phát tiếng gầm gừ không ngừng, hướng về Long Vũ tấn công.

Lợi dụng thân hình linh hoạt, Long Vũ thủy chung không có đòn đỡ công kích của Nguyên Phong, luôn chớp lấy thời cơ tại miệng vết thương của hắn mà nhiều lần công kích, khiến cho máu tươi trong thân thể hắn mãnh liệt phun ra không ngừng.

Một lúc sau, hơn mười thước trong ngõ hẻm, dường như đều bị máu tươi đỏ thẫm dính đầy, nhìn qua có chút khủng bố.

- Đã xong!

Mất thấy sắc mặt Nguyên Phong đã tái nhợt, Long Vũ biết là hắn không còn nhiều máu lắm. Đã trở thành nỏ mạnh hết đà.

Nghĩ vậy, hắn lại tung ra một đạo Hỏa long Quyền, nhắm ngay miệng vết thương của Nguyên Phong đập qua.

- Âm.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Nguyên Phong bay ngược ra ngoài, đập trên vách tường.

Gặp một kích trí mệnh, Nguyên Phong rốt cục gào thét không nổi nữa, đồng tử đỏ như máu cũng hơi nhắm lại.

Rất nhanh, thú tính trên người Nguyên Phong triệt tiêu không thấy. Hắn trở lại hình dáng nhân loại, một người trẻ tuổi, dáng cao, tóc vàng, rất có khả năng là con lai.

Giờ phút này, trên bụng hắn còn đang đổ máu, nhưng mà vẫn chưa chết. Long Vũ thoáng do dự, cúi đầu giúp Nguyên Phong cầm máu, hỏi:

- Là ai hại người thành như vậy?

- Song Tử Hoàng...

Nguyên Phong suy yếu nói.

- Song Tử Hoàng là ai?

Long Vũ tiếp tục hỏi.

- Không biết.

Nguyên Phong tựa hồ quá mệt mỏi, mí mắt vài lần dúi lại, sau đó lại nỗ lực mở ra. Long Vũ biết, hắn rất nhanh sẽ chết.

Không cần biết người là thần là ma, chảy nhiều máu như vậy, không chết mới là lạ.

Thoáng do dự, Long Vũ liền gọi điện cho Hàn Duyệt, thông tri cho người của nàng đến nhặt xác. Thuận tiện thuyết minh chuyện xảy ra.

Mười phút sau, Hàn Duyệt mang theo Tiểu Vương cùng với pháp y lại đây nhặt xác.

Hai người bàn bạc xong, Hàn Duyệt quyết định trước mang thi thể quay về cục cảnh sát, tiến giải phẫu xét nghiệm. Nhưng vừa lúc đó, Lâm Phong cũng nghe tin mà tới.

Hắn mang theo vài người tiếp quản thi thể từ Hàn Duyệt, bảo là muốn tiến hành phân tích nghiên cứu toàn diện. Đối với chuyện này, Hàn Duyệt không có bất kỳ dị nghị gì.

Long Vũ hảo tâm nhắc nhở nói:

- Căn cứ phân tích của tôi, hắn ta có thể là ăn vào dược vật nào đó, lúc này mới biến thành bộ dáng nửa người nửa thú. Hơn nữa tôi cảm thấy được, loại dược vật này hẳn là đến từ Huyền Cảnh. Bởi vì lúc này, tôi cảm ứng được trên người hắn ta có khí tức của ma thú Huyền Cảnh.

- Cảm ơn.

Lâm Phong nghe vậy cảm ơn, trong đôi mắt hiện lên ngọn lửa nóng rực, nhìn bộ dáng, hẳn chắc là sẽ cầm cổ thi thể này làm chuột bạch.

- Hai vị, việc này không nên chậm trễ, tôi hiện tại sẽ an bài giải phẫu để nghiên cứu...

Lâm Phong vội vàng cáo từ.

Long Vũ nói :

- Chị Hàn, chú ý một người tên là Song Tử Hoàng, chính hắn làm cho Nguyên Phong biến thành như vậy... Tôi hoài cái tên gọi là Song Tử Hoàng này rất có khả năng là thuộc hạ Hắc Minh. Cương thi lần trước cũng hẳn là do hắn làm ra. Mặt khác Vương Quốc Duy kia không được lời lỏng, nhất định phải giám thị chặt chẽ. Đúng rồi những thiết bị của chị Tuyết Cơ đã được đưa đến chưa? Tôi đề nghị các người lập tức võ trang, đi giám thị điều tra Vương Quốc Duy.

- Việc này, tôi đã an bài xong xuôi.

Hàn Duyệt nói.

Long Vũ lại nói:

- Chị Hàn, nói với Hàn tổng ba ngày sau trở lại làm việc đi. Mấy ngày nay, tôi sẽ cùng chị Tuyết Cơ cùng nhau đến làm công trường làm phép Tịnh hóa, và thiết trí trận pháp, sau này tuyệt đối không có khả năng xuất hiện yêu tà làm loạn.

- Cảm ơn.

Hàn duyệt nghe vậy, mừng rỡ trong lòng.

- Không cần đa tạ.

Long Vũ nói:

- Chị Hàn, kỳ thật chị có nghĩ tới không... Là tôi làm liên lụy tới gia đình chị... Những người đó mục tiêu thực ra là tôi...

- Là sao?

.....

.....

Huyền Cảnh, thành Đoan Mộc, Thanh Tân Tiểu Trúc.

Long Thiên Trạch được Kim Phượng và Phúc Bá chiếu cố, khôi phục thật sự nhanh. Tuy rằng khôi phục hoàn toàn còn cần một đoạn thời gian, nhưng thần sắc, dung mạo hắn đã khôi phục hơn phân nửa. Trước kia Hỏa Hệ dị năng bởi vì quá độ thiêu đốt mà lui tàn hiện giờ cũng đã chậm chậm khôi phục. Bất quá trước mắt, hắn cũng chỉ có thể thi triển cảnh giới Hỏa Hệ dị năng tam tinh.

Đương nhiên, đó cũng không phải vấn đề gì.

Dựa theo Kim Phượng phỏng đoán, sau khi ăn sạch toàn bộ dược vật, Hỏa Hệ dị năng của Long Thiên Trạch ít nhất có thể tiến hoá đến trung cấp dị năng, cảnh giới Đế cấp.

Đối với việc này, Long Thiên Trạch tràn ngập hy vọng.

Long Thiên Trạch dự tính, sau khi khôi phục sẽ cùng Long Vũ thương nghị, nghĩ biện pháp đi Dục giới tìm Đại ca. Lúc trước Long Thiên Trạch bị cầm tù ở Hoan Hỉ lâu một thời gian, có nghe phong phanh tin đồn về đại ca của mình.

- Bang bang.

Ngay khi Long Thiên Trạch đang dự tính kế hoạch tương lai, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ.

- Mời vào.

Long Thiên Trạch nói một tiếng, rồi vội vàng vội đứng dậy đón chào. Không có gì bất ngờ, người gõ cửa phải là Kim Phượng.

- Nguyên lai là Kim Phượng tiên tử...

Long Thiên Trạch vội vàng nói:

- Long Thiên Trạch có thể có ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào Kim Phượng tiên tử cứu chữa, ngày thường chưa có một cơ hội cảm ơn, hôm nay kính xin tiên tử nhận của tôi một cái cúi đầu...

Nói xong, Long Thiên Trạch liền chấp tay cảm ơn, nhìn bộ dáng còn muốn cúi đầu.

Kim Phượng hơi xua tay, ngăn Long Thiên Trạch đang muốn cảm ơn lại.

Lập tức, nàng cười nói:

- Ngài khách khí quá rồi... Ngài là chú của Tiểu Vũ, tôi cùng Tiểu Vũ lại là chị em kết bái, tôi chiếu cố ngài là chuyện đương nhiên. Ngài yên tâm đi, qua mấy ngày nữa, toàn bộ đan dược đều dùng hết, thân thể của ngài sẽ khôi phục. Hôm nay tôi tới là vì chuyện của cha mẹ Tiểu Vũ. Ngày không cần phải lo lắng. Tôi hỏi chuyện này chỉ là muốn trợ giúp Tiểu Vũ.

- Tiên tử nói quá lời

Long Thiên Trạch nói:

- Tôi nhìn ra được, tiên tử là thật tâm đối tốt với Tiểu Vũ. Cô hỏi đi, tôi biết điều gì tuyệt đối không giấu diếm.

- Như vậy đi, ngài trước tiên nói qua những chuyện ngài biết đi.

Kim Phượng kết giao với Long Vũ lâu rồi, nhưng đối với việc nhà của hắn, nàng biết cũng không nhiều.

Long Thiên Trạch hơi trầm ngâm, rồi lập tức đem tình huống của cha mẹ Long Vũ cẩn thận nói một lần. Kể xong, hắn oán hận nói:

- Đều là những người đó, nếu không là bọn hắn phản đối hôn sự của đại ca và đại tẩu, bọn họ cũng không thể bị bức tới Huyền Cảnh, hiện tại ở nơi nào cũng không rõ...

- Thật đáng kính trọng.

Kim Phượng nói:

- Cha mẹ Tiểu Vũ có gan theo đuổi chân ái, có gan khiêu chiến thế tục, đích xác không sai. Chẳng thể trách Tiểu Vũ có tính cách bền gan vững chí như vậy...

- Đúng rồi, ngài nói Tiểu Vũ quật khởi vào năm mười tám tuổi... Khi đó, các người có phát hiện chuyện tình dị thường gì hay không?

Kim Phượng đột nhiên hỏi.

- Hình như không có dị thường gì...

Long Thiên Trạch cẩn thận nghĩ, đem chuyện Long Vũ gặp nạn ở núi Hoa Lê nói với Kim Phượng.

Kim Phượng nghe vậy, trầm tư một chút nói:

- Cảm ơn ngài đã nói cho tôi, chuyện của cha mẹ Tiểu Vũ chuyện tôi sẽ hết sức tìm kiếm... Đoạn thời gian này, ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều, an tâm dưỡng thương đi... Lần sau Tiểu Vũ trở về Thanh Tân Tiểu Trúc, hai chú cháu hãy cẩn thận thương nghị một lần đi...

- Đúng rồi, còn có một chuyện tôi thiếu chút nữa quên nói...

Long Thiên Trạch tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói:

- Trước bốn ngày các người nghĩ cách cứu tôi, tôi ở trong hành lang trong lúc vô ý nghe được một câu, nói là một người tên là Kim Ngộ đại sư gì đó thu một nữ đệ tử tên là Thủy Tiên, là một thiên tài luyện khí...

Chuyện này tôi nghĩ nói cho Tiểu Vũ, không nghĩ tới quên mất, hôm nay nếu không phải cô hỏi tới, tôi chắc không thể nhớ được. Thật sự là hổ thẹn.

- Thủy Tiên? Ngài muốn nói thiên tài luyện khí kia có thể chính là mẹ của Tiểu Vũ?

Kim Phượng hỏi.

- Ủ, tôi nghĩ như vậy.

Long Thiên Trạch nghiêm túc nói:

- Tiên tử, cô có biết ở Huyền Linh Thiên, có người nào tên là Kim Ngô đại sư không?

- Không biết, nhưng mà tôi sẽ đi điều tra.

Kim Phượng nói:

- Yên tâm, ngài hãy an tâm dưỡng thương đi, khi nào có tin tức, tôi sẽ nói cho ngài biết.

....

....

Mấy ngày này Hàn Duyệt dường như đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở chuyện theo dõi Vương Quốc Duy, nhưng mà vẫn không có bất kỳ phát hiện gì. Từ khi bị theo dõi tới nay, Vương Quốc Duy ngoại trừ thay đổi một thư ký là con lai ra, cũng không có bất kỳ hành động gì khác. Hàn Duyệt cảm giác tên thư ký kia có chút quen mắt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ không ra đã gặp ở đâu.

Lúc ăn cơm tối, nàng gọi cho cha mình là Hàn Hùng nói là không thể về ăn cơm được.

Vì thế Hàn Hùng oán hận không thôi.

Một mình ăn hết bữa tối, Hàn Hùng bấm điện thoại gọi cho Long Vũ.

Trong điện thoại, Hàn Hùng hẹn Long Vũ nửa giờ sau gặp tại cầu Linh Giang Thiết.

Nửa giờ sau, Long Vũ rất đúng giờ tới cầu Linh Giang Thiết, mà lúc này đây, Hàn Hùng đã tới được mấy phút. Hắn muốn cùng Long Vũ nói chuyện về con gái Hàn Duyệt của hắn.

Gần đây Thiên Hải có chút không được thái bình, Hàn Hùng tuy rằng không biết tình huống cụ thể, nhưng những chuyện quỷ dị liên tiếp xảy ra, khiến cho hắn cảm thấy được một chút nguy cơ.

Hắn thật sự rất lo lắng cho tình hình nữ nhi gần đây.

- Hàn tổng..

- Tiểu Vũ!

Hai người chào hỏi qua, Hàn Hùng mang theo Long Vũ đi hướng về cây cầu, đi tới giữa cầu, Hàn Hùng dừng bước, hắn nghiêng thân mình hai tay chống đỡ hàng rào, nhìn đèn chiếu sáng trưng phía xa, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vũ, cháu cùng tiểu Duyệt quen biết nhau thời gian không lâu rồi đúng không?

- Vâng.

Long Vũ cộc lốc gật gật đầu, cùng Hàn Hùng cùng nhau trông về phía xa.

- Hàn tổng, chú muốn nói gì với cháu phải không?"

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Hàn tổng lên tiếng, rồi lại lập tức tiếp tục bước đi tiếp, đi được vài bước, hắn đột nhiên quay đầu lại xua tay cười nói:

- Đừng gọi chú là Hàn tổng, nếu cháu nguyện ý, không bằng gọi chú một tiếng chú Hàn được không?

Long Vũ nghe vậy, hơi sững sờ, lập tức còn nói thêm:

- Vâng, chú Hàn.

- Tiểu Vũ, cháu cảm thấy con gái chú là người như thế nào?

Hàn Hùng lấy loại khẩu khí tùy ý hỏi.

- Chị ấy rất giỏi, phi thường chuyên nghiệp, bất kể là giáo viên, hay cảnh sát, chị đều làm tốt phi thường...

Long Vũ tránh nặng tìm nhẹ.

Hàn Hùng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Long Vũ, thản nhiên nói:

- Ý của chú là... Cháu cũng biết đấy, chú nói không phải là công tác, mà là bản thân nó...

Long Vũ cười cười, nói:

- Chị Hàn đối nhân xử thế hào phóng, nhiệt tình, lại rất xinh đẹp, hơn nữa sự nghiệp thành công, là một người phụ nữ chuẩn mực...

- Ha ha...

Hàn Hùng nghe vậy, khẽ cười một tiếng, lập tức còn nói thêm:

- Tiểu Vũ, không phải chú đây làm cha mà nói vậy, chính như lời cháu nói, con gái của chú là một cô gái ưu tú. Thế thì như thế nào? Dù vĩ đại thế nào, thì đại sự cả đời nó hãy để cho chú chửi con mẹ nó chứ... làm chú lo lắng không thôi. Tiểu Vũ tuổi không nhỏ, phần lớn phụ nữ như vậy cũng đã kết hôn hết... Chú, haiz... thật sự là lo lắng nó không được thẳng nào xúc đi cho chú nhờ...

Long Vũ vội vàng nói:

- Làm sao có thể vậy? Bằng vào sự vĩ đại của chị Hàn, toàn bộ thế giới không biết có bao nhiêu chàng trai nhìn chăm chăm vào đấy chứ. Cháu thấy rằng, đó là chị ấy không muốn kết hôn. Chị ấy nếu là muốn kết hôn, tùy tiện hô một tiếng, không chừng có không biết bao nhiêu người gào khóc muốn kết hôn với chị ấy đó... Chú Hàn, cháu thấy chú cũng đừng quan tâm quá. Không phải đã có câu: Lời nói nhiều đều không tốt, con cháu đều có phúc của con cháu... Chú lo lắng nhiều như vậy làm cái gì?

biglove

176. Chương 36: thời Khắc Ngọt Ngào

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 36: Thời khắc ngọt ngào

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Nói thì nói như thế, nhưng mà cháu cảm thấy chú không quản có thể được sao?

Hàn Hùng thanh âm u uất, nói:

- Tiểu Vũ, chú chỉ có một đứa con gái. Hiện tại chú có một tâm nguyện lớn nhất chính là hi vọng nó có thể sống vui vẻ, khoái hoạt. Ban đầu chú hi vọng nó có thể tiếp quản tập đoàn Tinh Vũ. Ai nghĩ, nó từ nhỏ không thích buôn bán, ngược lại lại thích múa thương múa kiếm. Trưởng thành, lại còn gặt chú ghi danh trường đại học cảnh sát... Hiện giờ, nó đã đem toàn bộ tâm tư đều đặt vào sự nghiệp cảnh sát. chú thân làm cha, ngoại trừ đứng bên ủng hộ, thì không còn phương pháp nào nữa rồi. Cũng may Lưu cục trưởng

cục thành phố là bạn bè thân thiết của chú, có ông ta chiếu cố cho Tiểu Duyệt, chú cũng yên tâm phần nào. Nhưng mà chú rồi cũng sẽ già đi, sẽ chết... Tương lai vạn nhất chú chết, Tiểu Duyệt biết làm sao bây giờ? Cho nên, chú phải mau chóng vì nó mà tìm một tấm chồng thật tốt...

Nói tới đây, Hàn Hùng ý vị thâm trường nói:

- Chú nghe nói cháu đã có bạn gái, phải không?

- Vâng

Long Vũ gật gật đầu, nói:

- Chúng cháu hiện tại đang ở cùng nhau.

- Ha ha!

Hàn Hùng cười lớn một tiếng, nói:

- Hiện tại thanh niên các cháu, chính xác không tầm thường... Nhưng mà chú cũng có nghe nói, cháu cùng cô bé họ Mã kia chính là đôi uyên ương trên danh nghĩa, là hữu danh vô thật?

Trước kia là vậy, nhưng mà bây giờ là thực, chuyện tình gì cũng đều đã làm. Long Vũ muốn nói như vậy, nhưng là cẩn thận tưởng tượng, lại thấy không ổn, Mã Hiểu Mai trăm phương ngàn kế giấu diếm chuyện này, chẳng nhẽ chính mình lại đi khắp nơi tuyên dương sao.

- Hắc hắc.

Long Vũ cười nói:

- Kỳ thật quan hệ của chúng cháu cũng không tồi.

Hàn Hùng vỗ vỗ bả vai Long Vũ, khen:

- Tiểu Vũ, kỳ thật chú luôn luôn xem trọng cháu... Chú hy vọng quan hệ của cháu và Tiểu Duyệt có thể tiến thêm một bước nữa...

Long Vũ hơi kinh hãi, hần vạn lần không ngờ Hàn Hùng sẽ nói trực tiếp như vậy. Hần nhức đầu nói:

- Kỳ thật, cháu cùng chị Hàn quan hệ đã tốt lắm rồi... Chúng cháu vừa là thầy vừa là bạn.

Hàn Hùng lắc đầu:

- Đó không phải ý của chú... Tiểu Vũ, tuy rằng cháu không được quá đẹp trai, nhưng cháu lại là một người thanh niên hết sức ưu tú. Ở trong mắt của chú, trong những người trẻ tuổi, căn bản không có người hơn được cháu. chú hy vọng cháu có thể cùng Tiểu Duyệt xây dựng quan hệ yêu đương...

Hai người đi đến bên kia cây cầu thép, Hàn Hùng cười cười nói:

- Cháu có phải cảm thấy được chú nói vậy có chút quá trực tiếp hay không?

Long Vũ có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi. Nghe Hàn Hùng tiếp tục nói:

- Trong mắt người ngoài, Tiểu Duyệt là một người con gái mạnh mẽ. Nghe nói ở cảnh cục, nó thậm chí có danh hiệu nữ Bạo Long. Ở trong mắt của chú, nó thủy chung là một người dễ dàng bị tổn thương, một đứa nhỏ không hiểu nhiều chuyện...

Hàn Hùng xoay người, cùng Long Vũ mặt đối mặt. Rất chân thành nói với Long Vũ:

- Chú có thể nhờ cháu một chuyện không?

Vô sự mà ân cần, không gian xảo cũng là trộm cắp. Long Vũ sớm biết Hàn Hùng thổi phồng chính mình mạnh như vậy, nhất định là có việc yêu cầu. Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại. Hàn Hùng cũng là vì muốn tốt cho con gái của ông ta.

Tấm lòng bậc cha mẹ, thật đáng thương cảm.

Long Vũ vội vàng nói:

- Chú Hàn khách khí rồi. Có việc gì thì cứ việc nói đi...

- Tiểu Vũ. Giúp chú chiếu cố tốt cho Tiểu Duyệt. Chú không muốn nó bị thương tổn chút nào cả...

Hàn Hùng thỉnh cầu. Nhưng trong lời nói lại có một loại giọng điệu không cho cự tuyệt.

Long Vũ thoáng do dự, nói:

- Cháu sẽ...

- Cảm ơn!

Hàn Hùng rất cục cỡ thả dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngừng lại một chút, Hàn Hùng lại nói:

- Tiểu Vũ, nói thật, chú thật sự hi vọng tương lai cháu sẽ là con rể của chú... Chỉ có thanh niên xuất sắc như cháu mới có thể xứng đôi với con gái của chú.

Long Vũ ngượng ngùng cười, nói:

- Chú Hàn, cháu đã có bạn gái ... Hơn nữa, chuyện tình cảm là dựa vào duyên phận... cháu nghĩ chị Hàn rồi sẽ gặp người đàn ông xứng đáng với chị ấy, chú đừng có gấp quá.

- Ha ha...

Hàn Hùng miễn cưỡng cười, nói:

- Có lẽ cháu nói đúng...

Dừng lại một chút, Hàn Hùng lại nói tiếp:

- Tương lai, nói không chừng hai đứa cũng sẽ có duyên phận. Đương nhiên, chú sẽ không cưỡng cầu cái gì, Tiểu Vũ, nhớ kỹ cái gì cháu đã hứa với chú, hứa với một người cha như chú đây đây, sẽ không để cho con gái của chú bị tổn thương...

- Yên tâm đi, cháu đã biết rồi.

Long Vũ nghiêm túc nói.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Long Vũ, Hàn Hùng không ngừng gật đầu.

- Tiểu Vũ, chú còn có một việc muốn nhờ cháu...

Lời nói xoay chuyển, Hàn Hùng nói:

- Ngày mai là thứ bảy, Tiểu Duyệt nói nó được nghỉ phép, chú hy vọng cháu có thể rút ra chút thời gian ở với Tiểu Duyệt, cho dù là cùng nó ăn cơm, hay trò chuyện cũng tốt. Nói ra có lẽ cháu không tin, Tiểu Duyệt cho tới bây giờ vẫn chưa có bạn bè. Người ta tới cuối tuần đều cùng bạn bè tụ họp chơi đùa, mà nó mỗi lần tới cuối tuần được nghỉ phép luôn trong phòng ngủ... Nếu có thời gian, thậm chí sẽ ngủ một ngày một đêm. Đương nhiên, có đôi khi, nó đến công ty giúp chú xử lý một số sự tình... Nhưng chú thủy chung vẫn cảm thấy được, tuổi thọ nó chỉ có một khoảng như mọi người vậy, hẳn là nên bớt nhiều thì giờ hơn cùng người khác kết giao, chơi đùa... Cô âm không sinh... Chú lo lắng cứ như vậy, tâm tư Tiểu Duyệt sẽ dần trở nên dị thường...

Long Vũ đột nhiên hỏi:

- Chú Hàn, không phải là chú lo lắng chị Hàn tương lai biến thành Less đấy chứ?

- Less là cái gì?

Hàn Hùng tựa hồ không hiểu.

- Thì là đồng tính luyến ái đó!

Long Vũ giải thích.

- Phốc!

Hàn Hùng hơi xấu hổ, hấn vội vàng nói:

- Không có khả năng, Tiểu Duyệt nhà chú cho dù cô độc thế nào, cũng không thể làm ra chuyện như vậy...

Đúng lúc này, chuông điện thoại Hàn Hùng vang lên.

Nhìn dây số, Hàn Hùng đem điện thoại áp điện, lập tức dặn dò:

- Tiểu Vũ, quyết định như vậy nhé, ngày mai cháu cùng Tiểu Duyệt ăn cơm, địa điểm tùy các cháu lựa chọn... Nhớ kỹ, thỉnh cầu của một người cha già này...

.....

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Long Vũ chủ động gọi điện thoại liên hệ với Hàn Duyệt. Nhưng mà trong điện thoại Long Vũ cũng không có cùng Hàn Duyệt nói rõ là đi ăn cơm. Hàn Duyệt cũng không hỏi kỹ Long Vũ là có chuyện gì.

Năm giờ chiều, hai người gặp nhau tại cửa cục thành phố Thiên Hải.

- Tiểu Vũ, có phải lại đã phát hiện được thứ gì hay không?

Hàn Duyệt đang chú tâm xem hồ sơ vụ án, thấy Long Vũ đến, nàng cơ hồ là theo bản năng bắt đầu hỏi tình huống vụ án.

- Hi hi...

Long Vũ mỉm cười, nói:

- Chị Hàn, chị thực là một cảnh sát tốt đó, lúc nào cũng đều không quên được vụ án. Kỳ thật hôm nay tới tìm chị, chính là muốn mời chị dùng bữa.

- Dùng bữa?

Hàn Duyệt rõ ràng sững sờ.

- Đúng vậy.

Long Vũ nói :

- Có phải chị không tiện hay không... Nếu không tiện thì quên đi vậy.

- Không phải...

Hàn Duyệt vội vàng nói:

- Tiện... Tiện... Như vậy đi, cậu xem đi Quảng Đông Asta hay là đi Shangri-La...

- Tôi nghĩ là ăn ở nhà.

Long Vũ nói.

- Tốt, vậy chúng ta đi ăn đồ ăn ở Căn Đàm nhé... Nơi đó làm đồ ăn nhà không tệ đâu. Đầu bếp đều là mời từ dân gian.

Hàn Duyệt nói.

Long Vũ có chút xấu hổ.

Hắn nói nhiều như vậy, mục đích là hy vọng Hàn Duyệt có thể hiểu được, hắn muốn ăn đồ ăn do nàng làm.

Nhưng vòng tới vòng lui thế nào, Hàn Duyệt lại lý giải thành đồ ăn Căn Đàm, thật sự là làm cho người ta buồn bực.

- Chờ chút, chị Hàn...

Long Vũ gọi lại Hàn Duyệt đang hấp tấp giới thiệu các quán ăn, nói :

- Chị Hàn, nếu được, chúng ta đi qua nhà chị được không... Chị đừng nói cho tôi, chị không biết làm cơm đây?

- Cái này... Ai nói tôi không biết làm.

Hàn Duyệt ưỡn bộ ngực, kêu ngạo nói:

- Mấy ngày hôm trước, tôi đã làm một lần, cha nói mùi vị không tệ. Như vậy đi, chúng ta đi trước siêu thị ở gần nhà tôi đã, trước hết mua chút nguyên liệu nấu ăn, rồi trở về nấu. Cậu cũng biết, ở trong nhà, tôi rất ít vào bếp...(Biên: Thôi xong, thằng này lại dính phải món ăn của cô em cả năm mới nấu một lần rồi)

Nửa giờ sau, hai người tại siêu thị Tân Thế Kỷ, cùng nhau chọn đồ ăn, cùng nhau mua thịt. Trông như là một đôi vợ chồng bình thường.

Trước kia, Hàn Duyệt vào siêu thị mua đồ đều đi một mình. Vào cửa sau, nàng không nói nhiều, cầm lên thẻ trả tiền quyết cái là xong, hết chuyện.

Nhưng hôm nay, chọn lựa kỹ lưỡng như vậy thì chính là lần đầu.

Về tới nhà Hàn Duyệt, Long Vũ bỏ hai túi đồ ăn và thịt vào phòng bếp, vốn định giúp Hàn Duyệt một chút, lại bị Hàn Duyệt đang buộc lên tạp dề đuổi ra. Nói hắn là khách nhân, nào có ai cho khách nhân động thủ nấu cơm ăn.

- Tiểu Vũ, cậu cứ ngồi xem TV trước đi...

Hàn Duyệt nói.

- Được rồi... Chẳng qua nếu như cần tôi hỗ trợ, chị cứ mở miệng nói...

Long Vũ nói:

- Đừng khách khí với tôi...

Đợi cho Hàn Duyệt vào phòng bếp, Long Vũ liền đến phòng khách mở ti vi, hắn đặc biệt chọn toàn kênh hoạt hình để xem. Tuy rằng xem hoạt hình thì trông thật trẻ con, nhưng còn hơn xem kịch tình cảm, phim truyền hình, thật đau đầu.

Xem được một lúc, Long Vũ cũng cảm thấy nhàm chán, tắt TV, ở trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc sau, trong phòng ăn truyền đến thanh âm của Hàn Duyệt:

- Tiểu Vũ, đồ ăn được rồi...

Long Vũ nghe vậy, vội vàng liền đứng dậy đi vào nhà ăn. Chỉ thấy kia trên bàn cơm đã bày ra sáu món ăn một bát canh, bên cạnh còn có một nồi cơm nóng hôi hổi.

Ngửi hương vị thơm nức, sắc hương lan tỏa, Long Vũ không khỏi bội phục Hàn Duyệt. Hắn không nghĩ tới, Hàn Duyệt là một người bận rộn như vậy, cư nhiên thật sự biết nấu cơm.

Hơn nữa nhìn qua cũng không tệ lắm.

Nhìn từ mặt ngoài, đã đạt được đến trình độ hắn vừa lòng.

Hoàng Muộn Dương Nhục, Thổ Đậu Ngưu Nạm, Tiêu Diêm Kê, Tùng Thử Hoàng Ngư, Đông Pha Nhục, Toan Lạt Bạch Thái... Canh là Tây Hồ Ngưu Nhục. Nhìn qua có thể thấy Hàn Duyệt ở phương diện trù nghệ có trình độ bất phàm.

- Chị Hàn, không tệ nha!

Long Vũ sau khi ngồi xuống, miệng khen không dứt.

Hàn Duyệt mỉm cười, xoay người lấy ra từ trong quầy một chai rượu đỏ cùng hai cái ly để cao.

Hàn Duyệt nhìn Long Vũ cười nói:

- Đây là rượu Bordeaux năm 82, cha tôi trân quý cất giữ kỹ, ngày thường chúng tôi cũng không dám uống, hôm nay cậu đã đến nhà của chúng tôi ăn cơm, vậy uống chút rượu đi.

- Ha ha!

Long Vũ cười nói:

- Người đã coi tôi là khách nhân, tôi đây liền khách theo chủ thôi...

Long Vũ trước kia cũng nghe qua rượu đỏ năm 82, hôm nay là lần đầu nhìn thấy. Ném thử chắc cũng không sao. Hắn nhớ Trương Đại Ngưu đã từng nói, nước Pháp năm 82 sản lượng nho giảm mạnh, cho nên rượu đỏ trở thành quý hiếm. Nhưng Long Vũ lại không đồng ý cách nói này, nếu năm 82 sản xuất rượu đỏ thật sự rất ít, vì cái gì uống qua vài thập niên còn chưa thấy hết. Hắn phỏng chừng, đây là một loại phương thức quảng cáo thổi phồng mà thôi.

Đương nhiên, điều này kỳ thật cũng không trọng yếu.

Quan trọng là... hắn rất nhanh có thể ném thử thứ rượu này rồi cuộc là như thế nào.

Hàn Duyệt ngồi xuống, rót một ly cho Long Vũ, sau đó lại rót cho mình một ly.

- Chén thứ nhất là vì cậu đến nhà tôi, cạn ly...

Hàn Duyệt giơ lên ly rượu nói với Long Vũ. Long Vũ vội vàng cũng cầm ly rượu lên. Hai ly ở giữa không trung nhẹ nhàng va chạm một cái, Hàn Duyệt nghe thấy, lập tức lại nhìn nhìn rượu đỏ treo trên vách tường, khẽ nhấp một ngụm. Mà Long Vũ lại uống một hơi cạn sạch. Rượu vào miệng hương thuần trắng mịn, xác thực có chút ý tứ. Nhưng mà Long Vũ cảm thấy được bỏ mấy ngàn đồng để uống thứ này vẫn còn có chút xót của.

Trên thực tế Long Vũ cũng không biết, một chai Bordeaux này là hơn vạn đồng.

Long Vũ lại rót cho Hàn Duyệt một ly.

Long Vũ cười giơ ly rượu lên:

- Chị Hàn, một ly này chúc chị càng ngày càng xinh đẹp, sự nghiệp cũng càng ngày càng huy hoàng...

Nghe thấy Long Vũ nói, Hàn Duyệt vũ mị liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, u nhả giơ ly rượu lên chạm nhẹ, lần này cũng ngẩng cổ trắng nõn lên uống một hơi cạn sạch.

Hàn Duyệt lại rót cho Long Vũ cùng chính mình một ly, vừa định giơ lên lại bị Long Vũ ngăn cản, cứ uống như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ say. Theo như Đại Ngưu từng nói, thứ đồ chơi này, tuy uống ít không sao, nhưng uống nhiều thì cũng không phải là nước ngọt.

- Chị Hàn, không bằng chúng ta ăn trước một chút rồi mới uống tiếp...

Long Vũ rất khoa trương nói:

- Nước miếng của tôi đều nhanh chảy ra cả rồi nè...

Hàn Duyệt cười nhìn Long Vũ nói:

- Nhanh ăn đi?

Thuận tiện gấp cho Long Vũ miếng thịt bò.

- Ném thử tay nghề của tôi xem thế nào?

Hàn Duyệt tràn ngập chờ mong nói. Giờ phút này Hàn Duyệt tựa như học sinh tiểu học bình thường đã hoàn thành bài tập đang chờ đợi lão sư cho ý kiến.

- Ừm, không tệ, tay nghề chị Hàn xác thực không thể chê.

Long Vũ cười nói, sau đó đem thịt bò bỏ vào trong miệng, còn đặc biệt nhai vài ngụm tỏ vẻ ăn rất ngon.

- Cậu ném thử món này xem, là tôi mới học đó...

Hàn Duyệt cười gấp cho Long Vũ một khối cải trắng, nghe thấy Long Vũ ca ngợi, nàng cảm giác mình nỗ lực rất có giá trị.

Long Vũ ăn đồ ăn do Hàn Duyệt gấp cho, cười nói:

- Đây thật sự là rau cải trắng sao? Tôi lần đầu tiên phát hiện rau cải trắng lại có thể ăn ngon như vậy... (DG: Đây là kỹ thuật tán gái? Đây chứ đâu)

- Nếu ăn ngon, vậy cậu hãy ăn nhiều một chút...

Hàn Duyệt nói xong, lại gấp đồ ăn cho Long Vũ.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, Long Vũ vừa ăn vừa cùng Hàn Duyệt trò chuyện. Hắn cố ý tránh đi chuyện làm ăn, cùng Hàn Duyệt tán gẫu một chút chuyện sinh hoạt lý thú. Làm cho Hàn Duyệt cười khanh khách không ngừng. (Biên: Thế này nó bỏ về mà không làm gì thì con bé này hệt hăng lắm đâu :220:)

Hàn Duyệt uống qua rượu, khuôn mặt đỏ bừng, lại càng tăng thêm phong tình đặc biệt, làm cho Long Vũ cũng không tự giác, nuốt một ngụm nước bọt.

Cơm nước no nê xong, Long Vũ chủ động xin đi giặt giặc cùng Hàn Duyệt, cùng thu thập bàn ăn nhanh chóng. Hai người vui vẻ hòa thuận.

Làm xong, Hàn Duyệt kêu Long Vũ ở trên ghế sa lon phòng khách xem TV, chính mình thì đi pha trà.

- Tiểu Vũ, hôm nay tôi thật sự rất vui vẻ...

Hàn Duyệt nói rất chân thật. Không biết tại sao hôm nay lại thật sự rất vui vẻ, thực nhẹ nhàng. Trong trí nhớ của nàng, loại này cảm giác vui vẻ hạnh phúc này đã nhiều năm nàng chưa từng gặp qua.

- Chị Hàn, chị bình thường toàn chú ý chuyện công việc... Kỳ thật con người khi còn sống ngoại trừ công việc ra còn có rất nhiều rất nhiều chuyện cần làm. Khi về đến nhà, kỳ thật chị có thể đem công việc dẹp qua một bên, thử hưởng thụ cuộc sống. Chị không nhớ một câu nói sao: lao dật kết hợp (công việc và vui chơi cần kết hợp hài hòa). Hãy thả lỏng, tin tưởng sẽ đề cao hiệu suất làm việc của chị lên rất nhiều. Chị Hàn, nghe tôi khuyên một câu, sau này đừng liều mạng làm việc nữa...

Long Vũ nói lời thấm thía.

- Ủ, cậu nói rất có đạo lý.

Hàn Duyệt mỉm cười, nói:

- Tiểu Vũ, cảm ơn cậu đã nói cho tôi... Chuyện ngày trước, ngoại trừ cha ra, không có người tâm sự với tôi. Hôm nay tôi thật sự rất vui vẻ.

Nói tới đây, Hàn Duyệt đột nhiên lại hỏi:

- Tiểu Vũ, Đêm nay cậu không có việc gì chứ, không bằng ở lại với tôi một chút... Chúng ta cùng nói chuyện, tôi thật sự là lâu không có vui vẻ như vậy. (Biên: Có mùi nguy hiểm)

- Đương nhiên có thể.

Long Vũ nói.

Lập tức, Hàn Duyệt liền mở máy hát ra, nói chuyện trên trời dưới biển, đề cập nội dung có thiên văn, địa lý, khoa học kỹ thuật, còn có trong cảnh cực, trong trường học, các chuyện lý thú đều lôi ra nói.

Long Vũ lần đầu tiên biết được Hàn Duyệt nói giỏi như thế.

Long Vũ cũng nói một chút chuyện trường học khá lý thú nghe từ Đại Ngưu, khiến cho Hàn Duyệt khanh khách cười không ngừng.

Hai người càng tán gẫu càng ăn ý, thời gian rất nhanh đã tới chín giờ rưỡi tối

Long Vũ lơ đãng nhìn thoáng qua đồng hồ, Hàn Duyệt cho là hắn muốn về. Thoáng do dự một chút, nàng đứng dậy đi tới mở nhạc, hai mắt sáng ngời nhìn Long Vũ hỏi:

- Tiểu Vũ, nhảy với tôi một bản đi... Tôi mời cậu nghe, điệu nhạc này là bài tôi thích nhất... Trước kia lúc nhàm chán, tôi sẽ nghe khúc này, sau đó một mình khiêu vũ... Nó đã làm bạn với tôi, giúp tôi vượt qua rất nhiều thời gian nhàm chán...

- Ha ha!

Long Vũ mỉm cười, đột nhiên đứng dậy, đầu hơi cúi thấp, chìa tay phải, một bộ dáng thân sĩ:

- Tiểu thư xinh đẹp, tôi liệu có vinh quang và may mắn cùng chị nhảy một một bản không?

Hàn Duyệt rõ ràng sững sờ, nhưng mà nàng rất nhanh đem tay phải của mình nhẹ nhàng đặt ở tay của đối phương, mỉm cười gật gật đầu.

Long Vũ nhẹ nhàng ôm eo đối phương, mà Hàn Duyệt hai tay tại vòng ra phía sau cổ Long Vũ, hai người nhìn chăm chú vào đối phương, bốn mắt đụng vào nhau, một cảm giác ấm áp thân nhiên lập tức bắt đầu sinh ra.

Theo từng bước di động, thân mình Hàn Duyệt dần dần ghé tựa trên người Long Vũ... Long Vũ đồng dạng nhẹ nhàng ôm đối phương, giữa mũi truyền đến từng mùi hương trên người Hàn Duyệt, tâm thần từng đợt nhộn nhạo.

Âm nhạc, năm bước nhẹ nhàng chậm chạp, một đôi nam nữ không ngừng khiêu vũ. Cũng không biết bài hát lặp lại bao nhiêu lần, hai người vẫn không có tách ra.

- Chị Hàn, kỹ thuật nhảy của chị thật đẹp...

Long Vũ nhẹ giọng ca ngợi.

- Cậu cũng không tồi chút nào.

Hàn Duyệt cười một tiếng.

Lúc này, vũ khúc mới kết thúc, hai người không hẹn mà cùng buông lỏng ra, sau đó ngẩng đầu nhìn đối phương, một cổ không khí khác thường tràn ngập ở chung quanh hai người.

Đột nhiên, Hàn Duyệt nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, gót chân nhấc nhẹ, tìm kiếm cái gì đó.

Nữ nhân mà có động tác như thế, thì nam nhân phải biết nàng có ý gì.

Nàng hiển nhiên đang chờ đợi một nụ hôn.

Long Vũ đã từng hôn môi Hàn Duyệt, cho nên, hẳn không có chút do dự nào, miệng hôn nhẹ tới. Kỹ thuật hôn của Hàn Duyệt có vẻ rất là mới lạ, Long Vũ tuy rằng đã làm hại hai cô gái, nhưng kỹ xảo hôn môi của hẳn thật sự không cao minh chút nào. Hắn thử một lần, cuối cùng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy ra hàm răng của đối phương ra.

Hàn Duyệt mới đầu còn có chút kháng cự, nhưng mà rất nhanh tựu ỡm ờ thuận theo. (DG: Xong!!)

biglove

177. Chương 37: Nghe Được Toàn Bộ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 37: Nghe được toàn bộ

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thân thể Hàn Duyệt bây giờ đã dựa sát vào ngực Long Vũ, lúc hai người hôn môi, thân thể nàng không hề giây dụa. Giờ phút này, đầu lưỡi của nàng đã theo bản năng điều khiển bắt đầu đáp lại nụ hôn của Long Vũ.

Không biết từ lúc nào, Long Vũ hai tay ôm đối phương bắt đầu không thành thật, tay trái chậm rãi di động xuống dưới, đặt ở bờ mông co giãn cao cao kia, mà tay phải đương nhiên cũng không có nhân rồi, đặt lên bộ ngực cao ngất mà xoa nắn.

Hàn Duyệt rất miễn cưỡng, bị Long Vũ trên dưới động thủ, toàn thân lập tức mềm nhũn ra, cả thân thể đều ngã xuống trên người Long Vũ, hai má hồng hồng như muốn nhỏ ra nước, ánh mắt long lanh, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng yếu ớt thở gấp.

Hàn Duyệt liếc Long Vũ một cái, sau đó sẵn giọng:

- Đừng có sờ loạn, cậu thành thật chút đi, tiểu sắc lang... Cẩn thận tôi tố cáo cậu tội đánh lén cảnh sát...

“Phốc!” Nghe Hàn Duyệt nói xong, Long Vũ có chút xấu hổ, từ ngữ này thật là mới mẻ.

- Tiểu Vũ, đêm nay tôi có thể cho cậu tất cả, nhưng cậu phải đáp ứng tôi, giúp tôi làm việc tại cục thành phố... Tương lai chúng ta cùng nhau kế thừa tập đoàn Tinh Vũ. Được không?

Hàn Duyệt đầy nhu tình nói.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ nhất thời sững sờ. Trong đầu giật mình một cái.

Hắn chậm rãi buông Hàn Duyệt ra, một câu không nói đi trở về ghế sa lon. Hàn Duyệt vẻ mặt có chút hiu quạnh. Nàng đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, con ngươi Mỹ Diễm chớp chớp nhìn Long Vũ, nói:

- Tiểu Vũ... Làm sao vậy? Chẳng lẽ cậu cũng không thích tôi một chút nào sao?

- Chị Hàn, vậy chị thích tôi sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi lại.

- Tôi... Tôi không biết!

Hàn Duyệt giật mình, lập tức nói:

- Tiểu Vũ, tôi đã quyết định đem thân thể của mình giao cho cậu, chẳng lẽ cậu không vui sao?

- Là vì cục cảnh sát cùng tập đoàn Tinh Vũ sao?

Long Vũ cười tự giễu:

- Đây là một vụ giao dịch. Đúng không?

- Sau này tôi sẽ thích cậu.

Hàn Duyệt nói thêm một câu.

- Chị cũng đã nói. Đó là chuyện sau này.

Long Vũ nói :

- Chị Hàn. Tôi luôn luôn xem chị là bạn tốt. Hôm nay tôi tới đây, cùng chị ăn cơm, nói chuyện phiếm. Hoàn toàn hết thấy đều như một người bạn.

- Cảm ơn!

Hàn Duyệt đi tới ngồi ở phía đối diện với Long Vũ. Vẻ mặt áy náy:

- Tiểu Vũ. Nếu cậu cảm thấy được câu nói vừa rồi của tôi làm thương tổn cậu. Vậy tôi nói với cậu lời xin lỗi. Hy vọng sau này chúng ta còn có thể làm bạn bè. Được chứ?

- Đương nhiên có thể!

Long Vũ cười nói:

- Chị Hàn. Kỳ thật tâm tình của chị, tôi có thể hiểu được. Nhưng tôi phải nói cho chị biết, tôi tuyệt đối không có khả năng đi cục cảnh sát để làm việc, cũng không thể kế thừa tập đoàn Tinh Vũ với chị. Tôi là một người tu đạo. Tôi có sự nghiệp của tôi. Tôi có thể giới của tôi. Đương nhiên, trong khả năng cho phép, tôi sẽ trợ giúp chị...

- Cảm ơn!

Hàn Duyệt trình trọng nói.

- Chị Hàn, thời gian đã không còn sớm nữa, tôi cần phải trở về. Nhớ kỹ lời của tôi.

Long Vũ nói.

- Tôi biết... Tiểu Vũ, còn chuyện này tôi muốn nói với cậu... Chính là về Vương Quốc Duy.

Ngay lúc Long Vũ ra tới cửa, Hàn Duyệt muốn nói lại thôi. Nhưng cuối cùng nàng vẫn nói:

- Gần đây nhất, trong quá trình tôi theo dõi phát hiện thư ký Vương Quốc Duy cùng sát thủ dị năng Đường Na trước đây tập kích chúng ta, có chút tương tự. Chủ yếu là vóc dáng, về phần dung mạo, tôi cũng không dám khẳng định...

Ngày hôm qua, Hàn Duyệt rốt cục đem thư ký bên người Vương Quốc Duy cùng Đường Na liên hệ lại với nhau. Chính là cho tới bây giờ, nàng còn không có nắm giữ được tư liệu của thư ký kia. Bởi vì tư liệu của thư ký kia thuộc loại cơ mật, nhất thời sẽ không thể kiểm chứng. Bên ngoài điều tra cũng không thu hoạch được gì, chủ yếu là công nhân Bách Thánh đều không hiểu được thân phận, bối cảnh của người đàn bà kia...

- A, có việc như vậy à...

Long Vũ nói:

- Như vậy đi, tôi sẽ xem xét kỹ lại, có gì thay đổi, tôi sẽ liên hệ với chị...

- Ừ!

Hàn Duyệt gật đầu.

Long Vũ cười nói:

- Chị xem, hôm nay đã nói là không nhắc đến chuyện công việc, kết quả là chúng ta lại nói đến chuyện công việc. Chị Hàn, chị đó, thực là một người yêu công việc đến điên cuồng.

- Thực xin lỗi Tiểu Vũ, tôi cũng không muốn như vậy... Chỉ là vụ án này...

Hàn Duyệt sâu kín thở dài một tiếng, nói:

- Vụ án này nếu không thể phá án và bắt giam đúng lúc, cả thành phố Thiên Hải đều lâm vào nguy cơ cùng khủng hoảng mất.

- Chị Hàn, chị đừng nói nữa, tôi biết chuyện này có tính chất nghiêm trọng. Chị cứ yên tâm đi, tôi sẽ chú ý...

Nói tới đây, Long Vũ đột nhiên ánh mắt lại nhìn xuống dưới, nhòm giữa hai đùi Hàn Duyệt, khoe miệng nổi lên một tia hắc ám:

- Chị Hàn, chị hẳn là nên đi tắm rửa đi...

- Vì sao?

Hàn Duyệt vẻ mặt mờ mịt.

- Hắc hắc!

Long Vũ cười khan một tiếng, nói:

- Bởi vì quần lót màu đen của chị đã ướt rồi...

Lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt nhất thời xấu hổ.

Nhưng trong thẹn thùng lại tràn ngập một sự ngạc nhiên.

Bởi vì Long Vũ nói rất đúng, quần nàg đã ướt thật rồi.

- Đại sắc lang!

Hàn Duyệt hờn dỗi nói một tiếng, vội đẩy Long Vũ ra khỏi cửa.

Đóng chặt cửa phòng, Hàn Duyệt cảm giác tim mình bùm bùm nhảy loạn, nửa mình dưới ướt ướt nóng nóng, khó chịu nói không nên lời. Đột nhiên cũng nhớ tới đề nghị của Long Vũ, xông ào vào phòng tắm đi tắm rửa.

.....

.....

.....

Trên đường trở về, Long Vũ cũng không có đánh xe, cũng không có thi triển thần thông, mà là bước chậm rãi trên phố, tâm tình có vẻ cực kỳ thoải mái.

Cùng người vui, nên đường như hần cũng vui.

Long Vũ phát giác vui vẻ, khoái hoạt cũng là một việc không tệ.

Trên đường, hần đang nghĩ, Hàn Duyệt kỳ thật là một người không tệ, chỉ là quá mức yêu công việc. Một cô gái tốt như vậy, lại biến thành một người cuồng công việc.

Hôm nay lại bất đồng, nhờ hần tận lực dẫn đường, tâm tính phụ trên người Hàn Duyệt cũng biểu lộ rõ ra. Còn có, cái mông kia, bộ ngực cơ dãn kia thật sự là có tư vị vô cùng.

Nói thật, hôm nay Long Vũ cùng Hàn Duyệt ăn cơm nói chuyện phiếm, hoàn toàn là bởi vì lúc trước đáp ứng thỉnh cầu của Hàn Hùng. Lúc bắt đầu, tâm linh của hần rất thuần khiết, hần tuyệt đối chưa từng nghĩ qua muốn cùng Hàn Duyệt có động tác quá mức thân mật.

Nhưng sau đó, bị ảnh hưởng bởi bầu không khí, hần thật sự là khó có thể chịu được. (Thiên Mạc: Nói tóm lại là thằng này nó không dẽ chỉ là em kia quá ngon thôi . Cường Thuần Khiết: Bóp trên bóp dưới rồi mà cũng bỏ về được)

Cũng may Hàn Duyệt cuối cùng nói ra câu kia đã phá hư phong cảnh, đúng lúc làm hần tỉnh ngộ, không có làm ra cái chuyện tổn hại em bé.

Nếu là bình thường, khoảng cách đoạn đường về nhà này, sẽ phải đi bộ một giờ. Nhưng hôm nay, Long Vũ phải dùng tới hai giờ mới về đến cửa.

Ngay khi hần lấy ra chìa khóa, định mở cửa, hần nghe được trong phòng truyền ra thanh âm cãi nhau.

Thanh âm tuy rằng cũng không lớn, nhưng nó không thể qua được cái lỗ tai Long Vũ. Từ thanh âm mà phán đoán, người cãi nhau trong phòng hần là Mã Hiểu Mai cùng cha nàng Mã Ngọc.

Hơi chính lại thần sắc, Long Vũ thả ra tâm thần cẩn thận cảm ứng.

Chỉ nghe Mã Ngọc nói:

- Hiểu Mai, con đừng cố chấp nữa, mấy ngày này cha đã cẩn thận nghĩ, cảm thấy vẫn không thể buông tha cho cơ hội tốt này...

Nghe được cơ hội, Long Vũ ngưng thần tĩnh khí cẩn thận nghe, nhìn xem Mã gia rốt cuộc xuất hiện kỳ ngộ gì.

- Hiểu Mai, con phải lấy đại cục làm trọng, dù sao trong lòng con cũng không yêu Tiểu Vũ. Rõ ràng con chỉ cần đem mấy người tử muội lại đây...

Mã Ngọc nói:

- Chỉ cần cùng Long Vũ ngủ một giấc là được... Không hơn đâu...

“Đưa gái bồi mình ngủ?”

Long Vũ sắc mặt hơi kinh hãi.

Kế tiếp đó là thanh âm của Mã Hiểu Mai:

- Cha, loại chuyện này cha đi mà làm, dù sao con cũng không quản...
- Kỳ thật cũng không cần con đi quản cái gì... Con chỉ cần đáp ứng cha đem mê dược đặc chế này bỏ vào trong thức ăn của Tiểu Vũ, chuyện kế tiếp cha sẽ an bài.

Mã Ngọc nói.

- Quá âm hiểm!

Long Vũ hơi kinh hãi, thầm nghĩ Mã Ngọc này cũng không phải là người tốt gì, lại muốn cho lão tử ăn mê dược.

Rất nhanh, hắn lại nghe được tiếng nói chuyện của Mã Hiểu Mai:

- Cha, cha có ý gì... Cha muốn cho con hại anh Vũ sao?
- Không nghiêm trọng như con nói đâu.

Mã Ngọc nói:

- Đây chỉ là xuân dược thôi... Nó có thể phóng đại một vài năng lực nam giới. Cha đã tính toán, nếu Tiểu Vũ dùng thuốc này xong, đảm bảo năm người tỷ muội của con kia nhất định có thể được cậu ta sủng hạnh, đến lúc đó chỉ cần các nàng mang thai, hết thấy mọi sự đều vô cùng mỹ mãn...

Nghe đến đó, Long Vũ cơ bản đã minh bạch rồi.

Dựa theo ý tứ của Mã Ngọc mà lý giải, hắn là tính toán làm mình hôn mê, sau đó giúp nữ nhân Mã gia bọn hắn lại giống.

Nghĩ đến đây, Long Vũ nhất thời phát hỏa.

- Cha, sự tình cũng không phải như cha suy nghĩ...

Mã Hiểu Mai nói:

- Kỳ thật con còn có thể bảo tồn đạo lực, hoàn toàn là bởi vì đan dược của Phúc Bá. Mà không phải vì anh Vũ... Nói cách khác, nếu cha để cho những tỷ muội của con, cùng anh Vũ mang thai là có thể, nhưng một thân đạo lực của các cô ấy lại không nhất định có thể bảo tồn đâu.
- Không ngờ chuyện lại là như vậy?

Sắc mặt Mã Ngọc hơi đổi, nói:

- Con, hài tử này, làm sao con không sớm nói rõ ràng với cha.

Ngừng lại một chút, Mã Ngọc còn nói thêm:

- Nói như vậy, mấu chốt của vấn đề là ở trên người Phúc Bá... Hãy nghe cha nói. Hiểu Mai, từ hôm nay trở đi, con hãy theo sát Tiểu Vũ. Lần sau tiến vào Huyền Cảnh, con nhất định phải dùng tất cả biện pháp từ trên người Phúc Bá lấy được cái loại đan dược này. Mã gia chấn hưng, toàn bộ là nhờ vào nó.

- Cha...

Mã Hiểu Mai thở phì phì nói:

- Lần trước tình là hướng đặc thù, cho nên con mới có được đan dược. Hiện giờ cha bảo con phải làm sao bây giờ? Cũng không thể nói thẳng ra là con muốn loại thuốc đó chứ.
- Nếu không nói rõ được, con có thể đi trộm...

Mã Ngọc nghĩ kế giúp.

- Cha... cha...

Mã Hiểu Mai hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

- Con à, con nhất định phải đáp ứng cha, không quản con dùng thủ đoạn gì, đều phải giúp cha lấy đan dược cho bằng được.

Mã Ngọc nghiêm túc nói:

- Đây là sứ mệnh của con.

- Còn nữa, nhất định con phải mê hoặc Tiểu Vũ cho cha. Tiến vào Huyền Cảnh mới là trọng yếu. Nếu có thể, hãy điều tra xem, cậu ta đến tột cùng là dùng phương pháp nào đến tiến vào Huyền Cảnh.

Mã Ngọc nói.

- Cha, cha không phải là muốn?

Mã Hiểu Mai sắc mặt cả kinh.

- Được rồi. Cha sẽ làm việc đúng mực.

Mã Ngọc giáo huấn nói:

- Mã gia chúng ta nhất định phải tự nắm giữ vận mệnh ở trong tay của mình. Tuyệt đối không thể để ở trong tay người khác.

Long Vũ ở ngoài cửa nghe được mà đầu đầy mồ hôi, trong lòng ngẫm cười khổ. Thời gian trước kia, hắn cảm thấy con người Mã Ngọc coi như không tệ. Nhưng mà hôm nay, nghe hắn nói những lời này, thật sự là đáng sợ.

Tuy rằng sớm biết hắn cùng Mã Hiểu Mai chỉ có quan hệ trên danh nghĩa.

Nhưng hôm nay, từ cuộc nói chuyện của cha con họ Mã nhìn lại, Mã Hiểu Mai căn bản chính là một con cờ, một cái công cụ... Chỉ vậy thôi.

Nói thật, hắn rất muốn đẩy cửa đi vào, cùng Mã Ngọc lý luận, nhưng lý trí để cho tâm tình của hắn tỉnh táo lại.

Hắn muốn nghe xem Mã Hiểu Mai có ý gì.

- Hiểu Mai, nhớ kỹ lời của cha, con hiện tại có hai sứ mệnh. Thứ nhất, con phải nhanh một chút tới chỗ Phúc Bá lấy đan dược con đã dùng qua. Thứ hai, con phải biết rõ ràng phương pháp Long Vũ tiến vào Huyền Cảnh. Nếu được, cha hy vọng Mã gia chúng ta sau này cũng có thể tự do ra vào Huyền Cảnh.

Mã Ngọc nghiêm túc nói.

- Vâng, con biết rồi!

Mã Hiểu Mai nói xong câu đó, nhìn nhìn đồng hồ ở phòng khách đối diện, nói:

- Cha... Cha trở về đi, không còn sớm nữa, con phỏng chừng anh Vũ có thể sắp trở về.

- Ủ!

Mã Ngọc gật đầu, còn nói thêm:

- Hiểu Mai, con cũng không thể có lòng dạ đàn bà, cũng không nên có ý tưởng gì khác. Cho dù con đã muốn làm ra hy sinh lớn như thế, nhưng Mã gia chúng ta dĩ nhiên sẽ hồi báo. Hiểu chưa?

- Con biết!

.....

.....

Mã Ngọc vừa ra khỏi cửa, Long Vũ vội vàng trốn đi, đem khí tức thu liễm.

Xác định Mã Ngọc đã rời đi được nửa giờ, Long Vũ liền dùng chìa khóa mở cửa phòng ra.

Mà lúc này đây, Mã Hiểu Mai đã sớm về phòng của mình đổi lại áo ngủ, giả vờ ngủ rồi.

Mã Hiểu Mai nằm ở trên giường trần trọc, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ. Tâm tình của nàng có chút mâu thuẫn, một mặt, nàng không hy vọng đối đãi như vậy với Long Vũ.

Nhưng là về phương diện khác, sứ mệnh của Mã gia, nàng cũng không có thể không để ý.

Mãi cho đến nửa đêm rạng sáng, Mã Hiểu Mai bởi vì thể xác và tinh thần đều mệt mỏi mới ngủ thiếp đi.

Ở một gian trong phòng ngủ khác, Long Vũ cũng đồng dạng ngủ không được, đối với cha con Mã gia, hắn có chút thất vọng. Hắn quyết định đem chuyện mình nghe được đều nói cho Tuyết Cơ, sau đó đoạn tuyệt quan hệ cùng Mã gia.

Tâm Mã Ngọc quá đen tối.

Hắn căn bản là chưa thỏa mãn sự trợ giúp của Long Vũ đối với Mã gia.

Không sợ tặc trộm cắp, chỉ sợ tặc nhớ kỹ.

Tình huống hiện tại, Mã gia đã muốn tự mình ra vào Huyền Cảnh. Hơn nữa, Mã Hiểu Mai còn đang ẩn núp bên cạnh hắn.

Dưới tình huống như thế, tình cảnh của hắn cũng có chút nguy hiểm.

Sáng sớm, Long Vũ tại gian phòng của mình bấm điện thoại gọi cho Tuyết Cơ, nhưng lại không liên lạc được, hệ thống báo: số điện thoại bạn gọi hiện đang không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau, The number you have dialed is temporarily not available, please try again later. Tút TUT TUT!!!.

- Bang bang!

Sau đó, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ. Không hề nghi ngờ, nhất định là Mã Hiểu Mai. Long Vũ hít sâu một hơi, khuôn mặt tươi cười mở cửa phòng ra:

- Có chuyện gì sao?

- Hôm nay em có việc phải đi ra ngoài sớm một chút, điểm tâm em đã chuẩn bị xong, vẫn còn nóng, đều là đồ anh thích, anh tới ăn đi...

Mã Hiểu Mai nói:

- Anh yên tâm, điểm tâm này đều là em mua ở siêu thị, em chỉ hâm nóng lại thôi, cho nên anh không cần lo lắng hương vị của chúng. Còn nữa, anh ăn xong rồi không cần dọn đâu, giữa trưa em trở về sẽ rửa sạch... Đảm bảo sẽ không đánh rơi vỡ một cái chén đĩa nào...

Nói xong, Mã Hiểu Mai còn làm một cái mặt quỷ với Long Vũ.

Nhìn bóng lưng Mã Hiểu Mai, Long Vũ trong lòng thấy có chút tư vị không đúng.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn là đi ăn điểm tâm. Đúng như lời Mã Hiểu Mai, mấy thứ kia, toàn bộ đều là đi siêu thị mua, hương vị cũng không tồn tại vấn đề gì cả.

Nhưng mấy cái bánh bao vẫn bị đông lạnh, ở giữa còn có một khối băng.

Long Vũ trực tiếp hết chỗ nói rồi, phụ nữ Mã gia đích thật là cái gì cũng tệ.

- Dừng tạm vậy...

Long Vũ thở dài một tiếng.

Kỳ thật tại trước tối hôm qua, Long Vũ đối với Mã Hiểu Mai còn rất cảm kích. Ít nhất người ta làm chuyện tốt còn không lưu danh, không cầu hồi báo.

Ban đầu Long Vũ còn âm thầm thề, nhất định phải giúp đỡ Mã gia thật tốt. Ít nhất, sau này có thể giúp Mã gia ba đời bọn họ thường xuyên gặp mặt.

Nhưng là hiện giờ, hẳn cảm giác mình làm chuyện đó là hoàn toàn dư thừa. Mã Ngọc còn nói, vận mệnh Mã gia là do Mã gia tự mình nắm giữ.

.....

.....

Huyền Cảnh, Dục Giới.

Từ sau khi thất thủ, cửu vĩ thiên hồ Mỹ Diễm đã đem sinh ý Hoan Hỉ lâu trở về Dục Giới, dù sao nơi này mới là chỗ bọn chúng phát triển căn cơ.

Hắc Minh cũng cùng tới, hơn nữa còn đảm nhiệm chức vụ trưởng lão Bách Hoa hội.

Mà tất cả Cửu Đỉnh hội đều hoàn toàn không biết rõ tình hình.

Trước mắt, Cửu Đỉnh hội đang chuẩn bị nhiều mặt, tính toán một cơ hội thích hợp, toàn diện tiếp quản Bách Hoa hội, trở nên vượt xa Huyết Sát, tổ chức U Minh.

Phong chừng Phách Vương nằm mộng cũng muốn không nghĩ đến, đồng bọn hợp tác trung thành nhất của hắn, hiện giờ lại cùng Bách Hoa thông đồng với nhau.

Hắc Minh kỳ thật cũng rất mâu thuẫn. Cả cùng tay gấu không thể cùng ăn được. Bách Hoa hội và Cửu Đỉnh hội, hẳn tất phải có lựa chọn. Bởi vì hai nhà này nhất định đối đầu nhau.

Trải qua một phen do dự, hắn cuối cùng lựa chọn Bách Hoa hội. Lý do kỳ thật cũng rất đơn giản, dã tâm của nữ nhân lớn hơn. Hơn nữa, nữ nhân tuyệt đối sẽ không bởi vì tử sắc mà làm chuyện xấu. Mấu chốt nhất chính là Hắc Minh cho rằng, nữ nhân sẽ dễ khống chế hơn.

Đối với lần thất bại trước, Mỹ Diễm và Hắc Minh đều đem trách nhiệm quy kết trên người Kim Phượng. Đáng tiếc chính là đã lâu như vậy, bọn hắn cũng không thể biết rõ ràng thân phận, lai lịch của Kim Phượng.

Buổi tối, hai người ước hẹn cùng nhau thương nghị bước tiếp theo của kế hoạch hành động.

- Hắc Minh trưởng lão, chỉ cần người đàn bà kia ở bên cạnh hắn, chúng ta sẽ không có cơ hội hạ thủ...

Mỹ Diễm tựa hồ có chút tức giận:

- Cũng không biết cô rốt cuộc có địa vị gì. Tu vi lại là cao như thế. Sợ là đã đến cửu đỉnh rồi?

- Không chắc.

Hắc Minh nhú mày nói:

- Ta cùng Kim Phượng kia giao chiến hơn trăm hiệp, ta cảm giác cô ta cũng không có đem hết toàn lực ra, cô ta tựa hồ kiêng kỵ cái gì đó.

Cửu vĩ thiên hồ Mỹ Diễm hơi kinh hãi:

- Hắc Minh trưởng lão, điều này sao có thể, cao nhất trong Huyền Cảnh, ngoại trừ năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, chẳng lẽ còn có ai ngoài đám người này vượt trên tu vi cửu đỉnh hay sao?

- Nhị Gia trong truyền thuyết không phải là vượt qua tồn tại cửu đỉnh hay sao?

Hắc Minh nói:

- Kim Phượng kia cầm trong tay huyền thiết lệnh kiếm của Nhị Gia, hơn nữa tu vi lại cao cường như thế. Chẳng nhẽ cô ta cùng Nhị Gia lại không có chút liên hệ nào?

- Chúng ta phải làm sao bây giờ? Cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt này như vậy chứ?

Dã tâm của Mỹ Diễm vì cùng Hắc Minh liên hiệp mà dần dần bành trướng.

- Chuyện này tạm thời không vội, chúng ta cần tiến thêm một bước điều tra, biết rõ ràng thân phận Kim Phượng trước đã, chúng ta tạm thời không cần áp dụng bất luận hành động gì vội.

Hắc Minh cười nói:

- Trước đây ta cùng Cửu Đỉnh hội hợp tác, đã mở thông đạo không gian cỡ lớn, tương lai chỉ cần Bách Hoa hội chúng ta đi trước một bước tiến vào thế giới sự thật, dĩ nhiên là sẽ chiếm được thượng phong, đến lúc đó chúng ta từ thế giới sự thật xây dựng thế lực lớn mạnh của chúng ta, điều này mới là vương đạo...

- Vậy thì cần bao lâu?

Mỹ Diễm hỏi.

biglove

178. Chương 38: Tìm Kiếm Kim Ngô Đại Sư

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 38: Tìm kiếm Kim Ngô đại sư

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Bây giờ khó mà nói được, bởi vì ta cần một lượng lớn huyết thực để hoàn thành bước cuối cùng.

Hắc Minh tiếp tục nói:

- Mỹ Diễm, ta cần gấp năm trăm xử nữ, người hãy nghĩ biện pháp giúp ta...

- Năm trăm người cũng không phải là vấn đề gì lớn, người cho ta thời gian mười ngày, ta đảm bảo sẽ cấp đầy đủ cho người. Nhưng người phải nhanh chóng nói rõ cùng Phách Vương bên kia. Hắc chắc chắn năm mơ cũng muốn thu tóm Bách Hoa hội của ta.

Mỹ Diễm chau mày, ngữ khí như đang làm nũng.

- Chớ có bày bộ dáng đó trước mặt ta...

Hắc Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta báo cho người lần cuối, ta không thích nữ nhân... Ngoại trừ bá nghiệp ra, những thứ khác ta không cảm thấy hứng thú gì. Nhớ kỹ việc của người là được rồi...

- Xem ra Hắc Minh trưởng lão của chúng ta quả nhiên là không hiểu phong tình...

Mỹ Diễm cười khan một tiếng, lập tức nói:

- Cùng người như vậy hợp tác, mới thật là thú vị. Như vậy đi, Hắc Minh trưởng lão, việc này không nên chậm trễ, ta đi giúp người chuẩn bị nữ nhân. Còn chuyện Phách Vương...

- Được rồi, nữ nhân các người thật là dài dòng!

Hắc Minh nói:

- Phách Vương bên kia sẽ không xuất hiện vấn đề gì... Ta nắm trong tay nhược điểm của hắn, hắn sẽ buông tha, không thu tóm Bách Hoa hội của người đâu.

- Vậy ta phải làm phiền người rồi!

Mỹ Diễm mỉm cười, miệng uốn éo, xoay người đi ra ngoài.

Mấy ngày tiếp theo, Mỹ Diễm mang năm trăm xử nữ cho Hắc Minh, mà Hắc Minh cũng không có lừa bịp Mỹ Diễm. Cũng không biết hẳn rốt cuộc nắm trong tay nhược điểm gì của Phách Vương, từ tin tức bên trong Cửu Đỉnh hội truyền ra, Cửu Đỉnh hội đã bỏ kế hoạch thu tóm Bách Hoa hội.

Tuy vậy việc này bị nội bộ của Cửu Đỉnh hội phản đối mãnh liệt. Nhưng Phách Vương cuối cùng dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp toàn bộ những người phản đối.

Vì thế, trong lòng Mỹ Diễm mừng rỡ, cơ hồ đã nghĩ sẽ cùng Hắc Minh hiện thân.

Nhưng cuối cùng nàng bỏ đi ý tưởng không thực tế của mình.

Hắc Minh, con người này nàng nhìn không thấu.

Đương nhiên, với tình huống trước mắt, vẫn cần phải hợp tác.

.....

.....

Tại thế giới sự thật, Long Vũ vốn định đến nghiệp đoàn dị năng bán phỏng Yến Nam Thiên và Long Phi. Nhưng giờ càng ngày càng xuất hiện nhiều nhân sĩ dị năng ở Thiên Hải. Hơn nữa lại đặc biệt đối lập cùng hắn.

Trong tình huống như vậy, hắn đành gác lại việc đi bán phỏng nghiệp đoàn dị năng.

Bây giờ hắn cần ưu tiên đi ứng phó với những dị năng nhân sĩ này đã.

Hơn nữa Hàn Duyệt còn lấy được tin tức từ Lâm Phong, những dị năng nhân sĩ này có một bộ phận rất lớn đều là song hệ dị năng, tình huống này có chút quỷ dị.

Long Vũ sau khi biết được tình huống dị năng từ chỗ Lâm Phong, trong đầu bắt đầu cả gan sinh ra một cái ý nghĩ kinh người, thành phố Thiên Hải này có nhiều dị năng như vậy, vô cùng có khả năng là có người chế tạo. Trừ điều đó ra, căn bản sẽ không có giải thích hợp lý nào khác. Dựa theo tình huống bình thường, dị năng thứ hai thức tỉnh là phi thường khó khăn, khó mà có được. Cho dù là trong một trăm dị năng giả, cũng chưa chắc sẽ có một người là song hệ dị năng.

Lâm Phong và Hàn Duyệt biết được suy đoán của Long Vũ, trong lòng giật mình không thôi.

Nếu một người thật sự có thể chế tạo dị năng giả, vậy thì sẽ là chuyện tình đáng sợ tới cỡ nào. Tại trước mặt dị năng giả, nhân loại bình thường chẳng qua là đứa trẻ nhỏ tùy tiện để người bắt nạt mà thôi.

Đồng thời, trải qua điều tra của Long Vũ, nữ tử đi theo bên người Vương Quốc Duy chính là song hệ dị năng giả ám sát bọn họ Đường Na.

Điều này là một phát hiện vô cùng quan trọng.

Nó ít nhất có thể chứng minh, Vương Quốc Duy xác thực là có vấn đề.

Đáng tiếc chính là bọn họ khuyết thiếu bằng chứng xác thực, không thể có hành động thêm một bước với Vương Quốc Duy.

Long Vũ cũng không có biện pháp nào tốt cả.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục giám thị Vương Quốc Duy. Ngay sau đó, một hắc đạo mới mang tên Khô Lâu đã xuất hiện trong tầm chú ý của mọi người.

Mà thành viên của Khô Lâu hơn phân nửa đều là song hệ dị năng giả.

Nói cách khác, Vương Quốc Duy kia vô cùng có khả năng chính là bàn tay đen đứng sau màn chế tạo song hệ dị năng giả.

Vì thế, Lâm Phong cơ hồ đem thuộc hạ đắc lực nhất của mình trong toàn tổ đều tập hợp tới Thiên Hải. Để ứng phó cục diện phức tạp trước mắt tại Thiên Hải.

Đồng thời, dưới sự phối hợp của Tuyệt Cơ, Phù Hoa suất lĩnh đệ tử Huyền Môn tiến hành chú ý cao độ tới việc này.

Nhưng sự tình liên quan đến dị năng giả, bên Tuyết Cơ cũng không tiện cường ngạnh can thiệp. Bởi vì Huyền Môn cùng nghiệp đoàn dị năng đã từng có hiệp nghị, không thể liên quan với nhau.

Nếu có chứng cứ rõ ràng, thì cái gọi là Khô Lâu sẽ cùng nghiệp đoàn dị năng không có vấn đề gì, còn không thì đừng nói nữa.

Buổi tối, Long Vũ cùng Hàn Duyệt nói chuyện điện thoại, thông tri cho nhau về tình báo, tổng thể mà nói, còn chưa có bất luận đột phá gì.

Tính toán thời gian một chút, đã đến ngày Long Thiên Trạch khôi phục, Long Vũ tính, trước bớt chút thì giờ tới Huyền Cảnh một chuyến. Về phần chuyện tình Thiên Hải, có tổ Lâm Phong cùng Huyền Môn chiếu cố, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Trước khi đi, Long Vũ điện thoại liên lạc với Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ trong điện thoại báo cho Long Vũ biết, nàng đang trên đường chạy tới Thái Huyền Sơn, lần này sẽ không theo hắc cùng đi Huyền Cảnh, còn bảo hắc thay mặt hỏi thăm Long Thiên Trạch.

Về đến nhà, Long Vũ nói cho Mã Hiểu Mai biết tin tức tiến vào Huyền Cảnh. Mã Hiểu Mai tự nhiên là nhận lời, nhưng lại đưa ra ý muốn dẫn Mã Ngọc đi cùng.

Lần này, Long Vũ cự tuyệt.

Lý do là lần này là đi thăm người thân, cũng không thích hợp cho nhiều người đi. Quyền quyết định là ở Long Vũ, nàng cũng không có cưỡng cầu.

Nhưng nếu nói có chút nào đó khác thường, thì phải là thái độ của Long Vũ đối với nàng có chút chuyển biến. Tuy rằng lúc nói chuyện, hắc vẫn mang theo khuôn mặt tươi cười, nhưng Mã Hiểu Mai lại cảm giác được Long Vũ đối với nàng có chút lạnh nhạt. Ngay cả khuôn mặt tươi cười kia cũng là giả vờ.

Điều này làm nàng có chút khó hiểu, đồng thời cũng cảm thấy ủy khuất trong lòng.

Đương nhiên, nàng cũng không biết là, trong lòng Long Vũ càng thêm ủy khuất.

.....
.....

Sau khi tiến vào Huyền Cảnh, sự tình lại phát sinh biến hóa. Bởi vì Long Vũ từ ông chú Long Thiên Trạch biết được một tin tình báo rất có giá trị.

Đó là luyện khí đại sư Kim Ngô tại Thành Hoành Thủy.

Có tin tức chứng tỏ, mẫu thân Long Vũ, Thủy Tiên, từng là đệ tử của Kim Ngô đại sư.

Long Vũ biết được tin tức, liền định đi tới thành Hoành Thủy trước hỏi Kim Ngô đại sư nơi mẹ Thủy Tiên của mình hạ lạc.

Kim Phượng đối với chuyện này rất ủng hộ. Trước đó, nàng đã từ Long Thiên Trạch nghe nói về việc này, hơn nữa đã thông qua mạng lưới tình báo Đoan Mộc gia tộc, nghe ngóng tin tức Kim Ngô đại sư.

Theo tình báo cho biết, Kim Ngô đại sư là thất đỉnh luyện khí đại sư, tuy rằng đạo lực tu vi thất đỉnh tại thành Hoành Thủy cũng coi như chả là cái gì cả. Nhưng bản lĩnh luyện khí mà như vậy cũng coi như hạng nhất hạng nhì.

Nhưng đại đệ tử Kim Ngô cũng không công khai lộ diện, hắc tại Thành Hoành Thủy là một kẻ kinh doanh ngầm luyện khí phường, chuyên mua bán các loại pháp bảo, kiếm tiên... Chỉ cần ra giá thích hợp, hắc có thể thỏa mãn khách hàng bất cứ gì nhu cầu gì.

Nhưng tình báo cũng cho biết, Kim Ngô đại sư cũng không có nữ đệ tử nào tên là Thủy Tiên.

- Tiểu Vũ, tình hình là như vậy... Không bằng chị cùng em đi qua đó xem sao?

Đối với hiếu tâm của Long Vũ, Kim Phượng thập phần tán thưởng.

- Chị Phượng, đã làm phiền chị rồi...

Kim Phụng vô tư trợ giúp làm cho Long Vũ cảm thấy ấm áp.

Mã Hiểu Mai ở một bên cũng gấp gấp tỏ thái độ:

- Anh Vũ, em cũng đi cùng với anh...

- Cô... Tôi thấy không cần đâu. Lần này đi thành Hoàn Thủy nguy hiểm trùng điệp, cô hãy tạm thời ở lại Thanh Tân Tiểu Trúc chờ tin tức đi...

Long Vũ ý vị thâm trường nói:

- Cô ở lại Thanh Tân Tiểu Trúc, có thời gian bảo Phúc Bá chỉ điểm giúp cô tăng tiến tu vi cũng tốt... Cô xem coi thế nào?

- Được rồi!

Mã Hiểu Mai đang tính toán làm sao để tiếp cận Phúc Bá, có Long Vũ an bài, cũng bớt phiền hơn.

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai thông khoái đáp ứng, trong lòng cười lạnh liên tục. Kim Phụng tựa hồ nhìn ra chuyện gì đó, nhưng lại không nói ra. Nhưng trong lòng của nàng lại là có chút oán trách Long Vũ. Nàng biết, lúc trước Mã Hiểu Mai hy sinh tấm thân chinh trắng của nữ nhi để đến cứu hần, đó là có bao nhiêu khó khăn.

Càng khó khăn chính là Mã Hiểu Mai lại có thể không cho Long Vũ biết chuyện này.

Có thể thấy được tâm tính của nàng rộng lớn bao nhiêu.

Là một cô gái tốt bao nhiêu.

Ngày thứ hai, ở Huyền Cảnh là ngày mười lăm tháng chín. Sáng sớm, Kim Phụng cùng Long Vũ chuẩn bị xuất phát. Nhưng chưa kịp đi thì Hoa An đã chạy tới.

- Tiểu thư, cô có thể đi vào bên trong nói chuyện hay không...

Hoa An đi tới có vẻ muốn nói lại thôi. Hần nhìn nhìn Long Vũ, hiển nhiên có mấy lời không thể nói.

- Không có việc gì đâu, Tiểu Vũ là người một nhà, có việc gì cậu cứ nói đi...

Kim Phụng nói.

- Trong nhà gọi thư!

Hoa An nói.

- Vậy à, tôi biết rồi...

Nói tới đây, Kim Phụng nghiêng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi, em chờ chỉ một chút, chị đi xem qua thư nhà rồi nói sau.

- Vâng.

Long Vũ gật đầu, nhưng trong lòng thì hết sức tò mò. Nhà chị Phụng rốt cuộc là làm cái gì, phong thư nhà kia rốt cuộc là cất dấu cái gì. Tiểu tử Hoa An kia tựa hồ chưa bao giờ khẩn trương quá như thế.

Ước chừng mười phút sau, Kim Phụng đã trở lại. Sắc mặt của nàng rõ ràng có chút khó coi, nhìn bộ dáng kia thì dường như nội dung trong thư cũng không tốt lắm. Hình như đã xảy ra chuyện gì.

- Chị Phụng, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện hay không?

Long Vũ bước nhanh tới, thân thiết hỏi:

- Có thể nói cho em biết không? Nếu em có khả năng giúp đỡ, thì chị nhất định không được khách khí. Cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa, em cũng sẽ không từ...

Long Vũ nói câu sau cùng có chút thái quá, đối với một người tu chân mà nói, cái gọi là núi đao, biển lửa, còn không khác gì đùa chơi sao. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hần cũng không nghĩ ra lời nào tốt hơn.

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi, chị phải về nhà một chuyến. Lần này đi thành Thành Hoành Thủy, chị không thể đi cùng em được rồi...

Kim Phượng xin lỗi.

- Không có việc gì!

Long Vũ cười nói:

- Em có thể tự đi mà, chị Phượng, chẳng lẽ chị không nhớ sao, tu vi hiện tại của em đã là Hóa Thần Kỳ, dựa theo phép tính Huyền Cảnh, cũng là cảnh giới ngũ đỉnh. Em có thể nắm chắc ứng phó hết thủy nguy hiểm. Hơn nữa, em đi chuyến này chỉ là vì tìm người, sẽ không gây chuyện đâu...

- Tiểu Vũ, nếu em không vội, có thể chờ chị được không. Chị sẽ mau chóng xử lý xong sự tình trong nhà rồi nhanh trở về cùng em tới đó.

Kim Phượng hỏi.

- Chị Phượng, xử lý chuyện trong nhà không cần quá mức sốt ruột, thành Hoành Thủy mình em có thể đi... Kỳ thật, có chú của em cũng theo giúp em mà...

Long Vũ nói.

- Tiên tử, Tiểu Vũ nói đúng, lần này đến thành Hoành Thủy, có tôi ở đây, nó sẽ không có việc gì đâu, xin cô yên tâm.

Đúng lúc này, Long Thiên Trạch tinh thần phấn chấn đi tới.

- Được rồi!

Kim Phượng nói:

- Cứ quyết định như vậy đi... Hoa An cậu ở lại giữ nhà, Phúc Bá, ông theo tôi về nhà một chuyến... Hiểu Mai em cứ ở lại Thanh Tân Tiểu Trúc đi, nhân rồi vô sự cũng có thể tìm ông nội của em tới, ông cháu hai người vừa lúc cũng có thể luận bàn tu vi...

- Vâng

Mã Hiểu Mai nghe được Phúc Bá phải đi theo Kim Phượng rời khỏi, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng nghĩ lại, nàng có thể cùng ông ngoại gặp mặt, trong lòng liền bình thường trở lại.

Mã Hiểu Mai đối với cha mình bây giờ có chút bất mãn. Nàng tính toán sẽ cùng ông nội nói chuyện một phen, nhìn xem ông có ý gì?

Nhất là chuyện tình đôi đũa Long Vũ, Mã Hiểu Mai cảm thấy cha mình có chút quá mức.

Nói thật, từ góc độ của nàng mà xem, Long Vũ đối với Mã gia đã đạt đến một trình độ nào đó. Nàng thật sự không đoán được Long Vũ khi đã biết tâm tư của Mã gia xong sẽ có phản ứng gì.

- Tiểu Vũ, từ tin tức tình báo Kim Ngô đại sư, lúc trước chị đều đã nói rõ cùng chú của em, hai người tiến đến thành Hoành Thủy, phải tránh không can xen vào việc của người khác, tìm được Kim Ngô đại sư là được rồi.

Kim Phượng cẩn thận dặn dò.

- Đợi một chút, vật này hai người cầm đi, phỏng chừng Kim Ngô đại sư kia sẽ chủ động đi tìm hai người...

Phúc Bá từ trong túi lấy ra một vật đen thui giống như một khối sắt, nói:

- Đây là Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết, hai người cầm đi thành Hoành Thủy để lộ ra chút tin đồn, Kim Ngô đại sư sẽ nghe được tin tức. Đến lúc đó hẳn sẽ phải tự mình tìm đến chỗ hai người...

- Vì sao lại như vậy?

Long Vũ khó hiểu.

Kim Phượng nói:

- Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết là nguyên liệu luyện khí khó gặp ở Huyền Cảnh, luyện khí đại sư kia tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú với Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết rồi.

- Phúc Bá, Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết này trân quý như thế, tôi trăm triệu lần gánh không nổi đâu...

Long Vũ có chút kinh hãi.

- Không sao!

Hoa An xen vào nói:

- Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết tuy trân quý, nhưng đối với Phúc Bá mà nói, nó chỉ là một khối sắt vụn bình thường thôi... Kỳ thật, ông còn có rất nhiều thứ tốt, chính là ông đối nhân xử thế keo kiệt, sẽ không dễ dàng xuất ra mà thôi.

- Nhóc con, nói bậy bạ gì đó.

Phúc Bá cười ha ha đánh lên đầu Hoa An một cái.

Sau đó, Kim Phượng, Phúc Bá, Long Vũ, Long Thiên Trạch cùng đi khỏi, nhưng hai nhóm đi hai hướng đối lập nhau.

Trên đường đi, Phúc Bá vui mừng ra mặt, thấp giọng hỏi:

- Tiểu thư, tôi thật sự có thể cùng cô về nhà sao? Tôi có thể gặp Dung Nương sao?

- Phúc Bá, ông đã hỏi tôi lần này là lần thứ ba cùng một vấn đề giống nhau rồi.

Kim Phượng buồn cười nói:

- Phúc Bá, ông biết không? Tôi thấy, bây giờ ông cứ như một tiểu hài tử vậy.

- Ha ha.

Phúc Bá cười, ngượng ngùng nói:

- Tôi đây không phải là rất cao hứng sao? Đúng rồi, cô vẫn chưa có trả lời tôi đâu...

Kim Phượng hơi xấu hổ, trên thực tế nàng đã trả lời hơn hai lần rồi.

Nhưng nàng vẫn là trả lời lại một lần nữa:

- Thật sự... Nhưng Dung Nương... Phúc Bá, có chuyện tôi vẫn phải là nói rõ ràng cho ông biết, Dung Nương bị bệnh.

- Cái gì? Dung Nương bị bệnh?

Phúc Bá sắc mặt đại biến, lắp tức dừng bước hỏi:

- Điều này sao có thể? Dung Nương sao lại sinh bệnh? Điều này sao có thể đây? Tiểu thư, cô cố ý đùa tôi phải không?

Dung Nương giống Kim Phượng cùng là một loại người. Trên lý thuyết, loại người này chắc là sẽ không mắc bệnh, bọn họ không trải qua sinh lão bệnh tử.

Trong thực tế, lý luận cùng sự thật vẫn còn có chút khác biệt rất nhỏ.

Bọn họ tu luyện tảo hỏa nhập ma thì sẽ sinh bệnh.

Sinh bệnh đối với người bình thường mà nói, tựa hồ cũng không là vấn đề gì lớn. Nhưng là đối với bọn người như Kim Phượng mà nói. Là chịu đả kích trí mệnh.

- Phúc Bá, ông đừng vội, tình huống Dung Nương cũng không phải rất xấu...

Kim Phượng nói:

- Nói thật cho ông, tôi lần này mang ông cùng trở về, một là muốn cho ông trông thấy Dung Nương, thứ hai chính là hi vọng tôi và ông hợp sức chữa bệnh cho Dung Nương.

- Thì ra là thế!

Phúc Bá sâu kín thở dài một tiếng, lập tức liền cúi đầu với Kim Phượng:

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được...

- Phúc Bá... Ông làm cái gì vậy...

Kim Phượng vội vàng đáp lễ, nói:

- Dung Nương là bác ruột của tôi, chuyện của bà ấy là chuyện của tôi, tôi tự nhiên sẽ đem hết toàn lực mà làm. Nhưng Phúc Bá, sau khi về nhà, một ít tộc nhân chắc chắn sẽ có sắc mặt không tốt, tôi hy vọng ông có thể nhẫn nhịn, không cần phát sinh xung đột với bọn họ. Nhớ kỹ, việc này là vì Dung Nương.

- Cô yên tâm đi, việc này coi như cô không nói, tôi cũng vậy biết.

Phúc Bá nghiêm túc gật đầu.

....

....

Có kinh nghiệm ngày trước, lúc này Long Vũ cùng Long Thiên Trạch thực nhẹ nhàng vượt qua Linh Uyên đi tới thành Hoành Thủy. Hai người ở trong thành tìm một nhà trọ, Long Vũ hao tổn mười nội đan Thiểm Điện Bạch Lang cho người phát tán tin tức Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết.

Vào buổi trưa, một trung niên nam nhân tự xưng là đệ tử của Kim Ngô đại sư tới tìm. Người này có râu quai nón, dáng người khôi ngô cao lớn, lưng hùm vai gấu, nói chuyện to tiếng, y như một cái chuông đồng.

- Hai vị, nghe nói trong tay các người có Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết, có thể đưa ta đánh giá hay không?

Trung niên nam nhân nói:

- Ta là đệ tử của Kim Ngô đại sư, Hồng Lượng...

Long Vũ toát mồ hôi, người này không phải là bởi vì lúc sinh ra có tiếng khóc chào đời quá mức vang vọng nên mới đặt là Hồng Lượng chứ.

- Không sai, chúng ta đích xác có Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết... Nhưng chúng ta muốn đến gặp Kim Ngô đại sư, người có thể chứng nhận...

Long Thiên Trạch trầm giọng nói.

- Việc này...

Đại hán lộ vẻ khó khăn:

- Ta chưa có xác định người trên người các người rốt cuộc có Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết hay không, ta không thể nào mang các người đi gặp đại sư được, đây là vấn đề nguyên tắc...

Long Vũ cười lạnh một tiếng nói:

- Một khi đã như vậy, vậy mời người trở về đi...

Long Thiên Trạch nói tiếp:

- Mời trở về đi, chúng ta đi thành Hoành Thủy là vì tìm kiếm một vị luyện khí đại sư có thể rèn ra thần binh lợi khí... Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết không giống bình thường, như nếu như đối phương không phải luyện khí đại sư chân chánh, căn bản sẽ không có tư cách chứng kiến Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết...

- Người...

Long Thiên Trạch rất rõ ràng, người to lớn cũng không được, người không có tư cách thấy Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết. Hồng Lượng tuy rằng tứ chi phát triển, nhưng quan trọng chính là đầu óc hẳn lại ngu si.

Hắn hừ một tiếng, nói:

- Các người chờ đó, ta đi bẩm báo sư tôn.

Một lúc sau, Hồng Lượng lại tìm đến Long Vũ và Long Thiên Trạch. Thái độ của hắn trở nên khiêm cung rất nhiều:

- Hai vị khách quý, Kim Ngô đại sư mời hai vị.

Nhưng sau đó lời nói của hắn trở nên khó nghe:

- Các người gặp được sư tôn, mà trên tay không có Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết, thì cũng đừng trách ta không khách khí...

- Yên tâm đi, chỉ cần nhìn thấy Kim Ngô đại sư, chúng ta dĩ nhiên là cho hắn xem Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết.

Long Vũ nói.

.....

.....

Tổng bộ Nghiệp đoàn dị năng, đại sa mạc Ba Tháp.

Yến Nam Thiên nghe xong chuyện đứa con gặp được tại Thiên Hải, sắc mặt một mảnh xanh mét. Ba một tiếng, hắn đập mạnh tay lên mặt án trước mặt, nổi giận đùng đùng nói:

- Song Tử Hoàng rốt cuộc là có lai lịch gì... Hắn lại có thể không thèm để nghiệp đoàn dị năng chúng ta vào mắt... lý nào lại như vậy. Như Vân, người cùng Song Tử Hoàng kia đã gặp mặt, có thể nhìn ra lai lịch của hắn không? Dị năng của hắn là gì???

biglove

179. Chương 39: Song Long Thần Hỏa Hoàn

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 39: Song Long Thần Hỏa hoàn

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Yến Như Vân cẩn thận nhớ lại, nói:

- Không phải dị năng giả, nếu con không nhìn lầm, hắn là một người tu đạo...

- Người tu đạo?

Sắc mặt Yến Nam Thiên phát lạnh, nói:

- Chẳng lẽ là Huyền Môn có lực lượng mới. Không có khả năng, Huyền Môn làm sao có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc kích hoạt dị năng thứ hai. Nếu quả thật có thứ này, bọn hắn hẳn phải hủy diệt mới đúng... Như Vân, con đem tình huống cụ thể lúc đó nói lại cho cha một chút, cha sẽ cân nhắc...

- Vâng!

Yến Như Vân trả lời một tiếng, lập tức đem toàn bộ tình hình nói lại, khí tức, khí thế của Song Tử Hoàng đều tự thuật lại hết.

- Hắn không phải là người Huyền Môn...

Yến Nam Thiên trầm tư, nói:

- Như vậy đi, con cho mời Long Phi phó hội trưởng vào đây, chuyện này cha phải cùng ông ta cẩn thận thương nghị một phen...
- Cha, vậy con xuống trước. Nhưng mà chúng ta nhất định không thể buông lỏng Song Tử Hoàng, nghiệp đoàn dị năng chúng ta chưa bao giờ phải chịu khuất nhục quá như vậy.

Yến Như Vân nói:

- Cha, con còn có một đề nghị, con hy vọng cha có thể hạ nghiêm lệnh ước thúc nghiệp đoàn dị năng, như vậy có thể phòng ngừa lại có dị năng giả làm phản...
- Con trước cứ đi đi, đề nghị của con, cha sẽ xem xét.

Yến Nam Thiên khoát tay.

Ước chừng nửa giờ sau, một lão nhân tóc hoa râm, thân thể to lớn, mặt hồng hào chấp tay sau lưng, chậm rãi đi vào. Người này là nhân vật số hai nghiệp đoàn dị năng Long Phi. Cũng chính là cha của Long Thiên Diệu, ông nội của Long Vũ.

- Xảy ra chuyện gì lớn sao?

Long Phi vừa vào cửa, tùy ý liếc mắt nhìn Yến Nam Thiên một cái, tùy tiện ngồi xuống trên ghế hội trưởng, nói:

- Ta biết người, nếu không phải là nghiệp đoàn dị năng xảy ra đại sự, người chắc chắn sẽ không gặp mặt ta, nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện lớn gì...
- Sinh tử tồn vong!

Yến Nam Thiên cẩn thận nói.

- Cái gì? Sinh tử tồn vong?

Long Phi chấn động, nói:

- Lão hỏa kế, người nói giỡn đấy hả? Chuyện gì lại có thể khiến nghiệp đoàn dị năng dẫn đến sinh tử tồn vong. Chẳng lẽ lão già bên Huyền Môn kia muốn vạch mặt làm cứng với chúng ta? Không thể nào, lão già Thiên Cơ Tử kia sẽ không dễ kích động như vậy. Mấy năm nay, nghiệp đoàn dị năng chúng ta toàn diện co rút thế lực, ở căn nhà nhỏ bé tại Ba Tháp sa mạc tu thân dưỡng tính, chẳng lẽ bọn hắn còn không biết dừng?(Biên: Lão hỏa kế, cái kiêu xưng hô của hai người lâu năm là bạn bè, hoặc đồng nghiệp. Có một bà chị người tàu đồng nghiệp của ta hiểu tiếng Việt nói như thế)

- Không liên quan đến Huyền Môn...

Yến Nam Thiên nghiêng đầu chậm rãi đem những tình huống đưa con vừa nói với hắn xong, thuật lại cho Long Phi. Kể xong, hắn lo lắng nói:

- Lão hỏa kế, Song Tử Hoàng nắm giữ được vật kích hoạt dị năng thứ hai. Đối với nghiệp đoàn dị năng chúng ta mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích lớn. Đoạn thời gian tới này, dị năng giả thuộc hạ của chúng ta, đã có hơn mười người gia nhập Khô Lâu hội của Song Tử Hoàng. Hơn nữa không hề ngoài ý muốn đều thức tỉnh dị năng thứ hai.

- Hừ!

Long Phi đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Yến Nam Thiên, cứ theo như người nói. Chuyện này đã không phải là chuyện ngày một ngày hai. Nhưng tại sao hôm nay người mới cho ta biết. Người còn coi ta là phó hội trưởng Nghiệp đoàn dị năng hay không?
- Lão Hỏa kế, người trước đừng tức giận. Ta biết tâm tình người luôn không tốt. Cho nên những chuyện bình thường, ta sẽ không quấy rầy người. Ta muốn cho người được thanh tĩnh. Trước mắt, đã có thể nói nghiệp đoàn đang bị uy hiếp nghiêm trọng. Ở dưới tình huống này, ta mới nói cho người...

Yến Nam Thiên nói:

- Lão hỏa kế, hiện tại cũng không phải lúc ta và ngươi cãi nhau... Càng những lúc như thế này, chúng ta càng phải đoàn kết cùng một chỗ. Chỉ có hai người chúng ta chung tay mới có thể vượt qua lần nguy cơ này...

- Đoàn kết hợp tác với ngươi sao?

Long Phi hừ lạnh trong lòng.

- Lão hỏa kế, nên lấy đại cục làm trọng...

Yến Nam Thiên nói:

- Ta và ngươi năm đó từng là hợp tác...

- Cái rắm ấy!

Long Vũ đột nhiên phát hỏa:

- Hai mươi năm trước, làm sao ngươi không hợp tác với ta đi...

- Lão hỏa kế, ngươi xem ngươi lại nữa rồi... Vừa rồi ngươi hỏi ta vì sao lại không đề cập, không thương nghị với ngươi, ta đúng là sợ chuyện này. Mỗi lần gặp mặt ngươi, ngươi đều canh cánh trong lòng chuyện tình hai mươi năm trước. Như vậy, ngươi để cho ta nói kiểu gì đây...

Yến Nam Thiên tựa hồ cũng có chút tức giận.

- Làm sao? Ngươi còn sắp đặt lên ta không phải sao?

Long Phi cả giận nói:

- Hai mươi năm trước, ngươi biến ta thành nhà tan cửa nát, con cả, con dâu bị ngươi cùng những lão khốn kiếp Huyền Môn kia làm cho lên trời xuống đất cũng không tìm được đường sống. Sau cũng không biết là sinh hay tử... Con thứ hai tức giận thoát khỏi nghiệp đoàn dị năng, đến nay thì bật vô âm tín, vợ ta bảo hộ cho con tranh cãi với ta, trong cơn tức giận cũng ly khai nghiệp đoàn dị năng. Một đại gia đình, hiện giờ chỉ còn lại một mình lão già ta. Yến Nam Thiên, khi xảy ra chuyện này thì không thấy ngươi đâu. Việc này nếu xảy ra với ngươi, ta xem ngươi phản ứng thế nào?

- Lão hỏa kế... Ta có thể nói với ngươi một câu thực đáy lòng. Chuyện năm đó xử lý xác thực có hơi quá khích, nhưng là lúc ấy dưới tình huống như vậy, ngươi bảo ta phải làm như thế nào. Hơn nữa, coi như ta có tâm buông tha, thành toàn cho bọn hắn. Huyền Môn cũng chưa chắc sẽ như vậy...

Yến Nam Thiên nói lời thâm thía:

- Chuyện năm đó đã là quá khứ, đã là lịch sử, bất kể là ngươi, hay ta, đều không thể nghịch chuyển chuyện đã xảy ra. Như vậy đi, ta có thể ra lệnh cho nghiệp đoàn dị năng khắp nơi tìm kiếm Thiên Diệu, Thiên Trạch... Còn có cháu trai ngươi chưa từng gặp mặt kia nữa. Nhưng ngươi nhất định phải vứt bỏ hiềm khích trước kia, theo ta tay nắm tay cùng tiến thoái, cùng ứng phó tràng nguy cơ này.

- Chuyện này cũng không sai biệt lắm!

Long Phi nói:

- Đừng tưởng rằng chỉ ngươi lo lắng cho Nghiệp đoàn dị năng, lão lữ cũng nghiêm túc. Nghiệp đoàn dị năng có thể có cục diện như hôm nay, cũng có công lao của ta. Không quản đối phương là ai, ta cũng không cho phép hắn đến phá hư cảnh tượng phồn vinh, cục diện tốt đẹp của nghiệp đoàn dị năng.

- Được thôi.

Yến Nam Thiên cười nói:

- Lão hỏa kế, nghe ngươi nói như vậy, ta cũng yên tâm hơn. Lão hỏa kế, ta đã có ý tưởng bước đầu. Ta nghĩ, ngươi tự dẫn đội đi Thiên Hải, tại đó theo dõi Song Tử Hoàng, điều tra xem hắn có lai lịch gì. Nếu có thể, nhất định phải từ trong tay của hắn lấy được được vật kích hoạt dị năng thứ hai. Nếu chúng ta có thể

có được loại được vật này, Huyền Môn căn bản chẳng tính là cái gì... Ít nhất, sau này chúng ta có thể quang minh chính đại sánh ngang với bọn họ...

- Tại sao lại là ta đi?

Long Phi nói:

- Ta lưu lại chủ trì đại cục nghiệp đoàn, người tự mình dẫn người đi đi... Ta đã không còn lòng dạ nào mà ra ngoài tản bộ nữa...

- Thôi được!

Yến Nam Thiên nói:

- Ta biết tâm tư của người, người sợ ở bên ngoài gặp được người quen...

- Hừ, người biết là tốt rồi!

Long Phi tự giễu cười:

- Một người mà con mình còn không bảo hộ được, còn có mặt mũi nào đi gặp những lão hữu ngày xưa nữa.

- Được rồi, thế cứ như vậy định đi...

Yến Nam Thiên nói:

- Người lưu lại tại nghiệp đoàn chủ trì đại cục, ta mang theo tổ Sao Bắc Đẩu tự mình đi Thiên Hải một chuyến.

- Đúng rồi lão hỏa kế, về Như Vân đảm nhiệm chức vụ phó hội trưởng thứ hai... Người có dị nghị gì hay không?

Yến Nam Thiên đột nhiên hỏi.

- Cái gì?

Long Phi cả kinh nói:

- Người tính cho Yến Như Vân, con của người đảm nhiệm phó hội trưởng thứ hai? Ý của người là, tương lai để cho hắn kế thừa? Hồ đồ, quả thực chính là hồ đồ...

Long Phi không lưu tình chút nào công kích:

- Con của người như thế nào, trong lòng người chẳng lẽ còn không rõ hay sao? Để cho hắn kế thừa, người điên rồi, hay là người muốn cho nghiệp đoàn dị năng lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Yến Nam Thiên cười khở một tiếng, nói:

- Lão hỏa kế, Như Vân đích xác không phải nhân tuyển tốt nhất, nhưng cũng không đến nỗi như người nói chứ... Ban đầu, người thừa kế chúng ta hẳn là Thiên Diệu... Hẳn là dị năng giả trẻ tuổi, kiệt xuất nhất mà ta đã thấy. Đáng tiếc, hắn đi lầm đường. Coi như ta hiện tại lại tiếp nhận hắn một lần nữa, cũng không biết tìm hắn ở đâu. Cho nên, lão hỏa kế, ta đây mới quyết định nâng đỡ Như Vân. Mấy năm nay kỳ thật nó đã rất cố gắng...

- Ta biết!

Long Phi trả lời thẳng thắn:

- Đừng thấy ta mấy năm nay không màng đến thế sự, kỳ thật việc lớn việc nhỏ của nghiệp đoàn dị năng, ta vẫn biết tương đối. Như Vân mấy năm nay đích xác rất cố gắng. Nhưng hắn còn khuyết một loại chịu đựng khó khăn về tinh thần. Hắn đối nhân xử thế quá mạnh tay, tham vọng lớn, bảo thủ, không nghe người khuyên. Tính cách như vậy nếu đảm nhiệm làm người lãnh đạo, cũng không phải là một chuyện tốt cho nghiệp đoàn dị năng... Yến Nam Thiên, nếu người không có tư tâm, thật sự hết lòng vì nghiệp đoàn dị năng, ta đây xin khuyên người, tạm thời bỏ ý niệm này đi... Trừ phi là hắn có thể thay đổi tật xấu đó...

- Đương nhiên, nếu người khư khư cố chấp, thì sẽ dẫn tới Địa Sát tổ của ta kiên quyết phản đối.

Long Phi kiên định nói.

- Người xem người...

Yến Nam Thiên cười khỏ nói:

- Người đó, mười mấy năm đã là một lão nóng nảy, một chút cũng không có sửa. Được rồi, chuyện này ta nghe lời người, tạm thời thôi vậy, ta sẽ đốc thúc hắn tiếp tục cố gắng, cho đến khi người hài lòng mới thôi.

- Người sai rồi!

Long Phi nghiêm trang nói:

- Không phải ta vừa lòng, mà vấn đề là nghiệp đoàn... Vì tương lai nghiệp đoàn dị năng, ta sẽ nghiêm khắc chấp hành trách nhiệm của ta. Yến Nam Thiên, hy vọng người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta, đồng thời ta cũng hy vọng người có thể ý thức được tầm quan trọng của chuyện này...

.....

.....

Huyền Cảnh, thành Hoành Thủy, tầng ngầm luyện khí phường.

Long Vũ, Long Thiên Trạch rốt cục cũng gặp được người gọi là Kim Ngô đại sư.

Khiến người khác kinh ngạc chính là vị này luyện khí đại sư này thân cao không đến một thước năm, trên cằm có chòm râu, cái lỗ tai có chút dài, bộ dáng kỳ quái. Nhưng ánh mắt của hắn cũng thập phần sắc bén, giống như có thể xuyên thấu tâm tư người khác.

- Sao hả? Diện mạo của bốn tọa khiến các người thất vọng rồi sao?

Thanh âm của Kim Ngô đại sư của có chút lạnh như băng, trong giọng nói rõ ràng mang theo một tia bất mãn.

- Đại sư hiểu lầm!

Long Thiên Trạch vội vàng nói:

- Đại sư, đây là Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết, mời người xem qua...

Nói xong, Long Thiên Trạch liền lấy ra Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết.

- Chú à...

Long Vũ vốn định kiểm chứng thân phận người này một lần, nhưng mà đã muộn, bởi vì Long Thiên Trạch đã hai tay dâng Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết kia lên.

Đại đệ tử Kim Ngô tiếp nhận Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết trong tay Long Thiên Trạch, trước mắt chợt cảm thấy sáng ngời. Mắt sáng lên, mau chóng nhìn chăm chăm vào Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết kia, không chút nào che dấu vẻ hưng phấn trên mặt.

Thật lâu sau, hắn vô cùng hưng phấn nói:

- Thật sự là không nghĩ tới, ta thật đúng là đã có thể nhìn thấy Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết... Hai vị, từ giờ trở đi, các người chính là khách quý của luyện khí phường. Đúng rồi, xin hỏi hai vị muốn tạo ra món binh khí như thế nào...

- Việc này...

Long Thiên Trạch nhất thời cũng có chút do dự. Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết là Phúc Bá đưa cho Long Vũ, hắn tự nhiên là không thể làm chủ.

Đứng một bên, Kim Ngô đại sư vội vàng giới thiệu:

- Đây là Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết tốt nhất, có thể nói, sống trong kiếp luyện khí này, ta là lần đầu tiên nhìn thấy tài liệu có phẩm chất thượng giai như thế. Đây là chất liệu thuộc tính hỏa, ta nghĩ đến các người

hay là tạo ra một đôi tí hoàn(Cái bao quanh cổ tay), hoặc là một hỏa hình pháp kiếm tinh khiết... Các người lựa chọn đi. Không quản các người lựa chọn gì, ta đều có thể chế tạo ra tinh phẩm chân chính...

- Sao? Các người không tin tay nghề của ta à?

Thấy hai người không nói lời nào, Kim Ngô đại sư sắc mặt có chút xấu hổ. Ngày trước, đều là người khác tiêu phí số tiền lớn, đến cầu hắn luyện khí. Hôm nay lại trái ngược, là hắn cầu được người ta cho mình luyện khí hộ.

- Không phải!

Long Vũ cười nói:

- Đại sư, như vậy đi, Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết này là của chú ta, người cứ dựa theo thể chất cùng lực lượng thuộc tính của hắn tạo ra một món binh khí tiện tay đi...

- Tiểu Vũ, vậy sao được... Đồ vật này là Phúc Bá tặng cho cháu.

Long Thiên Trạch vội vàng chối từ, tiện nghi của cháu, hắn cũng không muốn chiếm.

- Chú à, chú không nhớ sao, cháu đã có Thiên Sư pháp kiếm... Chú đừng khách khí nữa, để cho đại sư giúp chú nhìn qua xem sao...

- Dừng dài cái gì... Lại đây, ta nhìn xem...

Bên này hai chú cháu còn đang đưa đẩy, bên kia Kim Ngô đại sư cũng không nhẫn nại được nữa. Hắn một tay giữ chặt lấy cổ tay Long Thiên Trạch, tâm thần trầm lặng cẩn thận xem xét. Ba phút sau, Kim Ngô đại sư nói :

- Người là đệ năng giả... Hơn nữa là vừa hay Hỏa Hệ, Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết này vừa lúc tiện nghi cho người. Như vậy đi, ta giúp người tạo ra một đôi tí hoàn đi, sau đó, ta sẽ nói cho người biết phương pháp sử dụng...

- Kim Ngô đại sư... Người đừng vội luyện khí... Chúng ta còn muốn hỏi thăm một người từ người...

Long Vũ nói đến chính sự.

- Cái rắc ấy!

Kim Ngô đại sư cắt đứt lời nói của Long Vũ:

- Lão Tử hiện tại chỉ muốn luyện khí, về phần hỏi thăm người, các người đợi lão tử thành công tạo ra đôi tí hoàn rồi lại nói với ta. Được rồi, việc này không nên chậm trễ, ta hiện tại muốn bế quan luyện khí, Hồng Lượng, trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, không được cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta...

Nói xong, Kim Ngô đại sư liền biến mất.

Long Vũ vốn định dựa vào khí tức để truy tung, lại bị Long Thiên Trạch ngăn lại:

- Tiểu Vũ, không cần... Vị Kim Ngô đại sư này là một người si mê luyện khí, nếu người miễn cưỡng, ngược lại lại không tốt. Nhập gia tùy tục, chúng ta đợi thêm bốn mươi chín ngày ở luyện khí phường... Chờ hắn xuất quan, chúng ta hỏi lại cũng không muộn.

Hồng Lượng đột nhiên hỏi:

- Hai vị, các người muốn biết cái gì... Không bằng nói ra ta nghe một chút, ta tại thành Hoành Thủy cũng đã được mấy chục năm, có lẽ ta có thể giúp đỡ các người.

- Xin hỏi Hồng Lượng đại ca, sư tôn người có từng thu một vị nữ đệ tử tên là Thủy Tiên không?

Long Vũ hỏi.

- Nữ đệ tử? Thủy Tiên?

Hồng Lượng vội vàng lắc đầu:

- Điều này sao có thể... Sư tôn ghét nhất là bị nữ nhân... Hơn nữa nếu sư tôn thu nhận đệ tử thì ta đều đã gặp, vị đệ tử kêu Thủy Tiên này, ta mới nghe thấy lần đầu... Hai vị, ta thấy hình như các người tìm lộn chỗ rồi...

- Sao có thể chứ?

Long Vũ có chút thất vọng:

- Hồng Lượng đại ca, người cẩn thận ngẫm lại xem, hoặc có thể là sư tôn người căn bản không có nói cho các người hay không...

- Không có khả năng!

Hồng Lượng cười cười, nói:

- Hai vị, nếu các người không tin lời nói ta nói, có thể đợi sư tôn xuất quan mà hỏi. Hiện tại, ta mang bọn người đi nghỉ ngơi. Nói thật, đãi ngộ khách nhân giống như các người, tại luyện khí phường chúng ta là lần đầu đầu. Nhưng Lưu Kim Ly Hỏa thần thiết kia đích xác là trân quý, nếu như không có gì xảy ra, sư tôn hẳn có thể luyện ra một đôi tiên khí...

- Tiên khí?

Long Thiên Trạch hơi kinh hãi, nói:

- Không nói quá chứ?

- Vậy người cứ đợi xem...

Đối với nghi ngờ của Long Thiên Trạch, Hồng Lượng ném cho hắn một ánh mắt xem thường, sau đó liền rời đi.

Đợi cho đến khi trong phòng chỉ còn lại Long Vũ và Long Thiên Trạch. Long Vũ lo lắng hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nghe ý tứ kia của Hồng lượng, mẹ cháu căn bản không có ở đây bái sư học nghệ.

- Không vội!

Long Thiên Trạch trầm giọng nói:

- Hồng Lượng vị tất biết hết mọi chuyện... Như vậy đi, chúng ta đợi vị Kim Ngô đại sư kia xuất quan rồi hỏi lại sau, chắc sẽ xuất hiện tình huống có thể xoay chuyển. Tóm lại, không đến thời khắc cuối cùng, chúng ta cũng đừng có xem thường mà buông tha.

- Vâng!

Trong đôi mắt Long Vũ đã tràn ngập chờ mong.

.....

.....

Bốn mươi chín ngày này, đối với Long Vũ mà nói, không thể nghi ngờ là buồn chán. Vì để chuyển dời lực chú ý, hắn cơ hồ đem toàn bộ thời gian đều dùng để tu luyện.

Bởi vì đang ở tại Huyền Cảnh, nên hắn lựa chọn tu luyện động tác cuối cùng của Thiểm Điện thú trong Ngũ Cầm Hí.

Động tác này vốn là một động tác phi thường cố sức, nhưng thể chất Long Vũ từng chiếm được máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long, nên đã được cải thiện rất lớn.

Cho nên, trong thời gian tu luyện động tác này, Long Vũ có vẻ tương đối nhẹ nhàng. Đến ngày thứ ba mươi, hắn đã hoàn thành tu luyện Thiểm Điện Thú.

Lúc này, thể chất của hắn cũng không được tính là cải thiện thực chất. Bởi vì máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long đã đem thể chất của hắn cải thiện đến trình độ cao hơn người bình thường rồi.

Kế tiếp đó là tu luyện Ngạo Thiên Long.

Đây là tổ hợp động tác cuối cùng của Ngũ Cầm Hí, cũng là bước tu luyện khó khăn nhất. Căn cứ lời giới thiệu của La Lâm trước đây, tu luyện Ngạo Thiên Long là điểm tựa của Ngũ Cầm Hí, cũng là tinh hoa của nó.

Chỉ có hoàn thành xong Ngạo Thiên Long, công hiệu Ngũ Cầm Hí mới có thể hoàn toàn kích phát ra. Đến lúc đó nó rốt cuộc sẽ mang lại cho Long Vũ kỳ tích như thế nào, bây giờ còn không thể biết trước.

Ngày Kim Ngô đại sư xuất quan, Long Vũ cũng mới đem động tác thứ nhất của Ngạo Thiên Long tu luyện đến bảy thành, đến giờ còn chưa được trăm phần trăm.

Vì để mau chóng biết được tin tức của mẹ, hắn liền bỏ qua chuyện tiếp tục tu luyện, mà sớm chờ ở trước cửa phòng làm việc của Kim Ngô đại sư.

Kim Ngô đại sư cũng không có làm cho bất cứ ai thất vọng, qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, hắn thật sự luyện ra ti hoàn cấp bậc tiên khí. Ti hoàn toàn thân tử kim sắc, bên trong giống như có hỏa diễm hơi mờ mờ lưu chuyển.

- Hai vị, ta không để cho các người thất vọng chứ...

Kim Ngô đại sư mỉm cười, duỗi tay đem ti hoàn kia ném lên, nhất thời, ti hoàn kia hóa thành hai con rồng lửa bay múa giữa không trung, rất là uy phong. Rất nhanh, không khí bốn phía trở nên cực nóng. Ngay cả Hồng Lộng đứng bên cũng đầu đầy mồ hôi.

Mà Long Vũ, Long Thiên Trạch lại không có bất kỳ khác thường gì.

- Tiểu oa nhi, ngươi cũng là Hỏa Hệ dị năng giả?

Kim Ngô đại sư hơi kinh hãi, nói:

- Làm sao ngươi sớm không nói, lúc trước ta hoàn toàn có thể tiết kiệm một chút tài liệu, làm cho ngươi một thanh chủy thủ chẳng hạn...

biglove

180. Chương 40: Tin Tức Về Mẹ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 40: Tin tức về mẹ

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Thiên Trạch đi tới nói:

- cái vòng tay này có thể chia làm hai sao? Không bằng ta để lại cho Tiểu Vũ một chiếc?

- Không được!

Kim Ngô đại sư lúc này tỏ vẻ phản đối:

- Cái này sao có thể được, ngươi đây không phải là chà đạp tác phẩm của ta sao? Đối với vòng tay này đặc điểm lớn nhất chính là một đôi âm dương song hoàn, nếu mà tách ra, uy lực liền giảm bớt đi nhiều. Đúng rồi, chúng ta hiện tại nên đặt tên gì cho vòng tay này, Song Long Thần Hỏa hoàn, như thế nào?

Không đợi người khác nói cái gì nữa, Kim Ngô đại sư đã quyết định:

- Cứ như vậy đi, ta quyết định, gọi là Song Long Thần Hỏa hoàn, cái tên này rất phong cách. Người gọi Long Thiên Trạch đúng không? Bây giờ hãy dùng máu tươi của người cho hai cái Hỏa Long kia hấp thu, tiến hành nghi thức nhận chủ. Phương pháp sử dụng, ta đã khắc dấu ở trong đó, chỉ cần Song Long Thần Hỏa hoàn nhận chủ, người có thể đọc được.

- Chú, nhanh nhanh cho nó nhận chủ a!

Thấy chú của mình có được pháp bảo cấp bậc tiên khí, trong lòng Long Vũ vui vẻ không thôi.

Long Thiên Trạch nghe vậy, thích thú không do dự nữa, há miệng phun ra hai luồng máu huyết.

Giữa không trung hai Hỏa Long tựa hồ nghe thấy được mùi máu tươi, liền đồng thời há miệng đem máu huyết kia cắn nuốt. Rất nhanh, một trận hồng quang hiện lên, hai Hỏa Long hóa thành hai vòng tay, một tả một hữu dính vào trên cánh tay Long Thiên Trạch.

Long Thiên Trạch cảm giác cổ tay nóng lên, một dòng nước ấm nhất thời từ cổ tay chảy khắp toàn thân, cuối cùng dừng lại trong đầu. Một khắc đó, trong đầu hắn liền xuất hiện một đoạn khẩu quyết.

- Hay lắm!

Sau mấy phút đồng hồ, Long Thiên Trạch đã nắm giữ khẩu quyết của Song Long Thần Hỏa hoàn, tâm niệm vừa động, vòng tay kia liền hóa thành Hỏa Long, nhưng lúc này Hỏa Long hiển nhiên so với trước uy lực còn cường đại hơn rất nhiều.

- Quay lại!

Long Thiên Trạch hô một tiếng, hai Thiên Hỏa Long kia lần nữa hóa thành vòng tay bọc trên cổ tay của hắn, khi mọi người nhìn sang, đôi vòng tay đã biến mất không thấy đâu.

Kim Ngô đại sư khen không dứt miệng:

- Vật này ở trên người của người. Thật cũng không có bôi nhọ nó.

Long Vũ lúc này mới hít sâu một hơi. nói:

- Kim Ngô đại sư. Xin hỏi người có từng thu nhận một nữ đệ tử tên Thủy Tiên. Người là mẹ của ta. . .

Lời này vừa nói ra. Sắc mặt Kim Ngô đại sư nhất thời đại biến.

Ngừng một chút. Kim Ngô đại sư đột nhiên nói:

- Ta hơi mệt chút. Ta nghĩ cần phải nghỉ ngơi một chút. Chờ ta nghỉ ngơi đủ rồi. Chúng ta bàn lại chuyện này.

Long Vũ thấy thế vội vàng hỏi tới:

- Kim Ngô đại sư. Xin nói cho ta biết rốt cuộc là ngài có từng thu nhận một nữ đệ tử tên Thủy Tiên không?

- Thật xin lỗi. Ta rất mệt

Kim Ngô đại sư khoát khoát tay. Xoay người đã không thấy tăm hơi.

Trong khoảnh khắc, ngay cả khí tức của hắn Long Vũ cũng hoàn toàn không cảm nhận được.

Long Thiên Trạch nói:

- Tiểu Vũ, đừng vội, chú thấy Kim Ngô đại sư hắn là biết cái gì đó, nếu không sao khi nghe lời này tại sao hắn liền cố ý tránh đi như vậy? chúng ta chờ một chút.

.....

.....

Ba ngày sau, Hồng Lượng tìm tới Long Vũ, Long Thiên Trạch. Hắn hướng Long Vũ nói:

- Sư tôn muốn nhận người làm đồ đệ, không biết ý của người như thế nào?

- Thu ta làm đồ đệ?

Long Vũ bữu môi, nói:

- Hồng Lượng đại ca, không nên nói giỡn, đại sư làm sao lại thu ta làm đồ đệ.

Hồng Lượng cũng học bộ dáng bữu môi của Long Vũ, nhưng hình dạng của hắn lộ ra vẻ tức cười hơn nhiều:

- Tiểu huynh đệ, ta cũng không nói giỡn, đại sư biết ngươi đã đem Hỏa Hệ dị năng trong cơ thể chuyển hóa thành tử hỏa. Mà tử hỏa cũng là ngọn lửa luyện khí tốt nhất, cho nên đại sư muốn nhận ngươi làm đồ đệ.

Hồng Lượng nhún vai nói:

- Không thể không nói vận khí của ngươi rất tốt, những năm gần đây đại sư đã không còn nhận đồ đệ chân truyền rồi.

Long Vũ mừng rỡ, trong lòng âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ nguyên nhân là vì mẹ của mình, nên lúc này Kim Ngô đại sư mới muốn nhận mình làm đồ đệ. Nghĩ lại, cho dù không phải là nguyên nhân này, chỉ cần cùng Kim Ngô đại sư tạo thành quan hệ, dĩ nhiên là có thể cùng hắn hỏi thăm chuyện liên quan tới mẹ rồi.

Trong lòng nghĩ đến đây, Long Vũ hỏi:

- Kim Ngô đại sư đâu?

Hồng Lượng nói:

- Ngươi theo ta đến đây.

Long Thiên Trạch vốn lo lắng cho Long Vũ, vốn định cùng đi theo qua, lại bị Hồng Lượng ngăn lại.

Hồng Lượng cùng Long Thiên Trạch trao đổi vài câu, sau đó nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta đi chuyến này, chủ yếu nhất chính là phải chịu nhiều khổ nhục, cho nên ta phải nói qua cho ngươi biết, trong thời gian tới, cuộc sống của ngươi sẽ vô cùng khổ cực,

- Chịu khổ, bản thân ta là không thành vấn đề

Đi theo phía sau Hồng Lượng, Long Vũ ngạc nhiên nói:

- Nhưng tại sao Kim Ngô đại sư lại muốn thu ta làm đồ đệ, ngươi có biết. không ?

- Cái này ta cũng không biết. . .

Hồng Lượng nói:

- Nói thật, ta thật là có chút hâm mộ ngươi. Tiểu huynh đệ, ngươi cũng đã biết, mấy ngày hôm trước, có một kiếm tiên tu vi cứu đỉnh đến bá sư cũng bị Kim Ngô đại sư cự tuyệt.

- Cửu Đỉnh tu vi sao?

Long Vũ kinh hãi.

- Hừ, ta biết ngươi nhất định sẽ hoài nghi lời ta nói mà. Không sai, Kim Ngô đại sư chính là thiên về chế tạo đối với đạo lực không mạnh lắm, chẳng qua chỉ là thất đỉnh mà thôi. Nhưng mà người đang luyện một đạo khí thượng đẳng, trình độ đừng nói là vượt qua Thủy Thành, cho dù là ở Huyền Linh thiên, thậm chí là cả Huyền Cảnh cũng không có luyện khí đại sư nào bằng

Hồng Lượng nói.

Nói xong, Hồng Lượng thấy ven đường không có ai liền thấp giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, ta hôm nay ở trong phòng sư tôn thấy được một bức họa nữ nhân, nói không chừng là cùng ngươi có chút quan hệ.

- Thật sao?

Long Vũ mừng rỡ:

- Người đó có phải tên là Thủy Tiên không?

- Không biết

Hồng Lượng nói:

- Ta chỉ là thấy sư tôn nhìn bức họa kia ngẩn người, còn những chuyện khác ta liền không biết được. Tóm lại, người nhớ kỹ, có thể trở thành đệ tử của Kim Ngô đại sư, đây là một cơ hội vô cùng khó có được. Người nhất định phải hảo hảo nắm chắc cơ hội này. Luyện khí sư cùng Luyện Đan Sư giống nhau, ở cả Huyền Cảnh cũng sẽ được người người tôn kính.

Long Vũ yên lặng gật gật đầu.

. . .

. . .

Đi qua một tiểu hoa viên, hướng về phía trước

Chỗ Kim Ngô đại sư nghỉ ngơi chính là một mảnh rừng trúc xanh biếc. Giờ phút này đang ngồi ở trên ghế dựa, lộ ra vẻ hết sức nhàn nhã. Hiển nhiên, luyện chế Song Long Thần Hỏa hoàn đối với hắn mà nói, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Tựa hồ là nghe được tiếng bước chân, hắn khẽ mở mắt, thần nhiên nói:

- Hải tử, người đã đến rồi.

- Sư tôn, đệ tử đã mang Long Vũ đến.

Nói xong, Hồng Lượng cúi mình vái chào cáo lui.

Long Vũ theo quy củ cúi người chào làm lễ ra mắt, vừa muốn mở miệng, không ngờ Kim Ngô đại sư cười cười, nói một câu mà hắn mong đợi đã lâu.

- Hải tử, thật sự ta đã từng nhận mẹ ngươi làm đệ tử.

Kim Ngô đại sư chậm rãi mở miệng:

- Nàng ở chỗ này của ta học qua ba năm luyện khí. Nói thật, mẹ của ngươi là đệ tử có thiên phú nhất mà ta từng thấy qua. Đáng tiếc, nàng cuối cùng lại không chịu đáp ứng kế thừa y bát của ta.

Trong đầu Long Vũ một mớ trống không.

Vốn là hắn cho rằng Kim Ngô đại sư sẽ không dễ dàng thừa nhận.

Nhưng Kim Ngô đại sư trước mặt này lại dễ dàng thừa nhận mẹ mình chính là đệ tử. . .

Trong đầu hơi chút rối loạn, Long Vũ vội vàng hỏi:

- Xin đại sư biết hiện mẹ của ta hạ lạc chốn nào?

Thần sắc của hắn trở nên vui mừng, hắn tin tưởng Kim Ngô đại sư trước mặt nhất định biết rõ.

- Ai!

Kim Ngô đại sư thở dài nói:

- Thật xin lỗi hải tử, trên thực tế, ta cũng không biết tung tích của mẹ ngươi. Nếu như ngươi có thể tới sớm hai năm..., chắc hẳn mẹ ngươi vẫn còn ở chỗ ta.

- Ý của người là mẹ hai năm trước mới rời đi hay sao?

- Đúng vậy, hai năm trước, mẹ ngươi không biết từ đâu nhận được một phong thư, sau khi nàng xem qua phong thư kia liền rời đi. Lúc đi, nàng cũng không nói cho ta biết là có chuyện gì.

Kim Ngô đại sư có chút đau thương nói.

Nghe Kim Ngô đại sư nói như thế, trong lòng Long Vũ nhất thời căng thẳng. Có thể khiến cho mẹ nhớ thương như thế, chẳng lẽ chính là cha Long Thiên Diệu của mình.

Nhưng mà chú Long Thiên Trạch hỏi thăm được tin tức là cha từng xuất hiện tại Dục Giới mà.

Như vậy mà suy đoán, mẹ Thủy Tiên cũng vô cùng có khả năng đã đi Dục Giới.

- Không đúng. . .

Long Vũ nghĩ lại, tin báo của chú Long Thiên Trạch tựa hồ là đã cũ rồi.

Nghĩ đến đây, Long Vũ hỏi:

- Đại sư, người có biết, năm đó mẹ nhận được cái kia phong thư là từ đâu gửi tới không. . . Là người phương nào viết ?

- Không biết

Kim Ngô đại sư tiếc hận lắc đầu nói:

- Nếu như ta biết thì Thủy Tiên sẽ không phải đi, ban đầu không nên dễ dàng để nàng đi như vậy. Thật ra cho tới bây giờ ta chưa từng thấy người nào có thiên phú về luyện khí giống như nàng vậy. Mẹ của người theo ta học luyện khí, chỉ có ngăn ngừn mấy năm thời gian, nhưng nàng cũng đã đem bản lãnh của ta học được chín thành. Nếu như nàng càng quyết tâm học tập thêm, tương lai chắc hẳn trình độ luyện khí của nàng sẽ còn hơn cả ta.

Nói xong, Kim Ngô đại sư đi tới đưa tay đặt lên vai Long Vũ, trầm giọng nói:

- Ban đầu ta đã phát hiện người cùng Thủy Tiên có mấy phần giống nhau, bây giờ thì hiểu rồi. Con tự nhiên cùng mẹ có chút giống nhau. Người là con trai của Thủy Tiên, dĩ nhiên là kế thừa huyết thống tốt đẹp của Thủy Tiên, tin tưởng trong tương lai người cũng sẽ trở thành một gã luyện khí đại sư xuất sắc.

- Hải tử, ta muốn thu người làm quan môn đệ tử. . . Hiện tại, chúng ta cử hành lễ bái sư được chưa?

Kim Ngô đại sư nói:

- Ta sẽ đem toàn bộ sở học của mình truyền thụ hết cho người.

Long Vũ cảm thấy cả kinh, trong lòng nhanh chóng tính toán, quyết định tiếp nhận.

Ở Huyền Cảnh, nghi thức bái sư là một nghi thức trọng yếu phi thường, một chút cũng không thể qua loa.

Long Vũ quỳ một gối xuống trước mặt Kim Ngô đại sư, mà Kim Ngô đại sư thì một tay đặt trên trán Long Vũ, đem một chút khiến thức luyện khí căn bản trực tiếp quán thấu vào trong ý thức hải của Long Vũ.

- Hải tử, từ giờ trở đi, người sẽ là quan môn đệ tử của Kim Ngô ta, tương lai, người nhất định là người thừa kế y bát của ta.

Kim Ngô đại sư hỏi:

- Người có hay không nguyện ý dùng tính mạng cùng ta chứng nhận quan hệ sư đồ?

Long Vũ thần nhiên cười một tiếng, nói:

- Cái này khó mà nói. . .

Trong mắt Kim đại hiện lên vẻ kinh dị, nói:

- Làm môn hạ của ta, trung thành là thiết yếu. . .

Long Vũ gật đầu.

Kim Ngô đại sư bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Nếu như hiện tại ta kêu người đi giết chết Long Thiên Trạch, người có nguyện ý đi làm không?

Long Vũ bị hỏi đến sững sốt, suy nghĩ một chút rồi nói ra:

Hắn bỗng nhiên dừng một chút, lại nói:

- Hi vọng người không nên suy nghĩ bậy bạ.

Long Vũ cũng không đem những lời này của Kim Ngô đại sư để trong lòng, hắn nghĩ, những lời này của Kim Ngô đại sư tuyệt đối là có ẩn ý gì. Căn bản không phải như lão nói, chỉ là một giả thiết.

Long Vũ đang suy nghĩ, Kim Ngô đại sư đã ngồi trở lại trên ghế dựa.

- Hải tử, người cũng tới đây ngồi đi.

Kim Ngô đại sư vẫy vẫy tay, nói:

- Từ giờ trở đi, ta sẽ bắt đầu dạy cho người kiến thức cơ bản của luyện khí.

Long Vũ vội vàng bỏ qua mọi ý nghĩ hỗn độn trong đầu, chăm chú lắng nghe.

Kỹ đa bất áp thân (biết nhiều không thiệt thân), hướng chi luyện khí đích xác là một nghề rất tốt.

Mãi cho đến khi trời tối, Kim Ngô đại sư mới kết thúc chương trình học. Xong hắn gọi Hồng Lượng mang Long Vũ đi nghỉ ngơi, ngày thứ hai tiếp tục học.

Cứ như vậy, một tháng đã trôi qua. Trong phương diện luyện khí Long Vũ rất có thiên phú, Kim Ngô đại sư hết sức hài lòng.

Cái vốn là cần một năm mới có thể học xong, Long Vũ chỉ dùng một tháng đã hoàn thành. Thành tựu như vậy cơ hồ cùng Thủy Tiên năm đó không phân cao thấp.

Kim Ngô đại sư vô cùng yêu thích tân đệ tử này.

Mà trong lòng Long Vũ thì hết sức khẩn trương muốn biết về tin tức trước mắt.

Sau khi theo thầy học được hai tháng, Long Vũ lần nữa chủ động hỏi thăm chuyện liên quan tới mẹ, Kim Ngô đại sư vẫn tránh né. Ba ngày sau, hắn lại cho Long Vũ nghỉ phép, để cho hắn đi chơi khuây khỏa. Bởi vì vào lúc luyện khí, không thể có tạp niệm, như vậy rất nguy hiểm.

Hơn nữa Kim Ngô đại sư cũng lần nữa tỏ vẻ, việc về Thủy Tiên, hắn biết có hạn. Theo hắn nói, năm đó hắn nhìn trúng chính là thiên phú về luyện khí của Thủy Tiên, về phần cái gì khác, hắn không có hứng thú.

Cũng như bây giờ, đối với cuộc sống riêng của Long Vũ cùng với lai lịch hắn cũng không có bất kỳ hứng thú gì, hắn thích Long Vũ chính là ở phương diện thiên phú về luyện khí.

Long Vũ mất thấy không có hy vọng, liền nhân cơ hội nghỉ phép. Hắn tính toán trước tiên đem chú Long Thiên Trạch về Thanh Tân Tiểu Trúc, để cho hắn an cư ở đây, mình thì trở về thế giới sự thật một chuyến, xem một chút tình huống rồi mới tính bước kế tiếp.

Trong thế giới sự thật mọi chuyện vẫn như trước.

Đầu tiên, căn cứ theo thời gian thì Đường Hương Hương sẽ phải xuất quan, cũng không biết nàng rút cuộc tu luyện Vô Tình Thiên Đạo có thành công hay không. Sau đó, sự kiện Vương Quốc Duy cũng là điều hắn quan tâm. Ngoài ra, hắn còn phải đi Ba Tháp sa mạc một chuyến bái phỏng nghiệp đoàn dị năng.

- Một năm sau, người mới trở lại sao?

Trước khi đi, Kim Ngô đại sư hỏi một câu.

.....

.....

Trở về thành Đoan Mộc, Long Vũ trước tiên đem chú Long Thiên Trạch giao cho Hoa An, để cho hắn hảo hảo chiếu cố. Bởi vì trong khoảng thời gian này, Long Thiên Trạch muốn thuần thực sử dụng khẩu quyết của Song Long Thân Hỏa Hoàn, hoàn toàn nắm giữ. Cho nên, hắn ở lại Thanh Tân Tiểu Trúc là an toàn nhất.

Về phần tương lai, Long Thiên Trạch đã nghĩ kỹ, hắn nhất định phải đi Dục Giới tìm đại ca của mình.

Đối với việc này, Long Vũ biểu thị lo lắng, nhưng cũng không cách nào khuyên can.

Mã Hiểu Mai mấy ngày nay, dường như ngày nào cũng đến Thiên Đô cùng ông nội Mã Chính Phong, còn có bạn của Mã Chính Phong, Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên ở chung một chỗ tham thảo đạo lực tu vi cùng chế luyện phù chú.

Tổng thể mà nói, trong hai tháng gần đây, tu vi, kiến thức của nàng tăng lên rất nhanh.

Đồng thời, nàng đem những suy nghĩ đó cùng cách làm của cha hồi báo cho Mã Chính Phong. Đối với chuyện này, Mã Chính Phong vô cùng cảm kích. Hẳn xem Long Vũ là huynh đệ. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Long Vũ đối với hắn, đối với Mã gia trợ giúp rất nhiều. vậy mà con trai hắn lại có tính toán khôn nặn như vậy đối với Long Vũ.

Mã Chính Phong đã quyết định cùng cháu gái trở về thế giới sự thật, xem đứa con trai ngỗ nghịch này rốt cuộc là muốn làm gì. . .

Thiết Lang cùng Văn Nguyệt Thiên biết được Mã Chính Phong muốn đi thế giới sự thật, những ngày sau đó hai người cũng tỏ vẻ hứng thú, hy vọng có thể cùng nhau đi.

Mã Chính Phong tự nhiên sẽ không phản đối, nhưng chuyện này cuối cùng còn phải do Long Vũ quyết định.

Trải qua một phen thương nghị, Long Vũ đồng ý mang đám người Mã Chính Phong đi. Đối với Mã Chính Phong Long Vũ vẫn tương đối tôn trọng. Ít nhất, Mã Chính Phong không có tính toán gì đối với hắn.

Trước khi đi, Long Vũ lần nữa nghe Hoa An báo tin tức Kim Phượng cùng Phúc Bá.

Chẳng qua là Hoa An cũng nói không rõ ràng. Vì thế, Long Vũ để cho Hoa An tiếp tục lưu ý. Hơn nữa còn nói rõ, nếu cần tới hắn, nhất định phải nói.

.....

.....

Sau khi trở lại thế giới sự thật, Long Vũ cùng đoàn người Mã Chính Phong liền chia tay nhau, bởi vì Mã Chính Phong vội vã trở về Mã gia xem một chút, Mã Hiểu Mai tự nhiên là đi cùng.

Mới vừa mới về đến phòng, hắn liền nhận được điện thoại của Tuyết Cơ. Trong điện thoại Tuyết Cơ báo cho Long Vũ, Khô Lâu càng ngày càng dữ tợn. Huyền Môn đã phái ra trăm tên đệ tử đến Thiên Hải, cùng chính phủ và những bên có liên quan tiến hành xử lý chuyện này. Hôm nay, bọn họ đang hợp nghiên cứu, Tuyết Cơ có ý là để cho Long Vũ mau đi tới, tham dự chuyện này. Để đề cao lực ảnh hưởng của hắn trong Huyền Môn.

codon.tra

181. Chương 41: Tiểu Sư Muội Xuất Quan, Quen Thuộc Mà Xa Lạ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 41: Tiểu sư muội xuất quan, quen thuộc mà xa lạ

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân, trong điện thoại Tuyết Cơ cũng không có nói thẳng. Đó chính là Đường Hương Hương đã xuất quan, nàng không phụ sự mong đợi của mọi người, thành công tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, hơn nữa còn tham dự hành động lần này.

Tu vi hiện tại của Đường Hương Hương đã đạt đến cảnh giới Bất Diệt, Luyện Khí Hóa Thần, cùng sư tôn Tuyết Cơ không phân cao thấp. đã là cao thủ trong Huyền Môn.

Hơn nữa, theo Vô Tình Thiên Đạo phát triển, đạo lực tu vi của Đường Hương Hương sẽ còn phát triển tiếp.

Dĩ nhiên, trong chuyện này hung hiểm cũng là không giống bình thường.

Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, mặc dù tránh khỏi nguy cơ bởi vì tu luyện quá mau mà sinh ra tâm ma. Nhưng tu vi tăng lên quá nhanh, nên như trước vẫn bị uy hiếp đến tánh mạng.

Bởi vì Vô Tình Thiên Đạo chú trọng chính là tôi luyện tâm tính, từ trong thiên đạo mật mờ thu hoạch đạo lực, cùng với phương pháp cô đọng đạo lực bình thường hoàn toàn bất đồng.

Như vậy có một vấn đề đó chính là tu vi tăng quá nhanh, mà thân thể không cách nào thừa nhận.

Nói nghiêm trọng một chút, Đường Hương Hương nếu như không thể áp chế tu vi tăng trưởng..., vô cùng có khả năng sẽ xuất hiện tình huống bạo thể.

Long Vũ chạy tới Huyền Môn hội sở, khi hần bước vào đại sảnh, cái hần nhìn thấy đầu tiên chính là con mắt Đường Hương Hương lạnh băng. Khí chất của nàng đã thay đổi hoàn toàn. Nhìn nàng không hề có nửa điểm nhu nhược, trên trán lộ ra vẻ hết sức tỉnh táo.

Mặc dù dung mạo của nàng không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng Long Vũ cảm thấy, Đường Hương Hương so với trước đây vô cùng xa lạ.

- Tiểu Vũ. Em đã đến rồi. Mau tới đây!

Tuyết Cơ chào hỏi một tiếng.

Long Vũ lúc này mới đưa ánh mắt từ trên người Đường Hương Hương dời đi. Nhưng trong lòng hần vẫn đang suy nghĩ, Đường Hương Hương đến tột cùng là có nhận biết hần hay không? Còn có nhớ được bọn họ từng có đoạn thời gian âm mưu hay không. . .

- Tiểu Vũ. Em đến xem một chút. Đây là những án kiện kỳ lạ phát sinh ở thành phố Thiên Hải gần đây.

Tuyết Cơ cố ý muốn chia tán Long Vũ địa lực chú ý.

Long Vũ đi tới. Nhận lấy văn kiện Tuyết Cơ đưa tới. Phía trên ghi lại căn cứ các vụ án phát sinh trong khoảng thời gian này.

Từ tình hình trước mắt, rất nhiều người dị năng cùng những án kiện này có dính dấp với nhau. Hơn nữa, bên phía Vương Quốc Duy cũng dò xét được một chút tình huống quan trọng. Bên cạnh hần chẳng biết từ lúc nào đã tụ tập càng ngày càng nhiều người có dị năng. Thân phận cô gái dị năng sát thủ Đường Na đã được xác minh. Nàng đã từng là nhân viên tiếp đãi liên lạc bên ngoài của nghiệp đoàn dị năng.

Bất quá có chứng cứ cho thấy, các án kiện kỳ dị phát sinh ở thành phố Thiên Hải cùng nghiệp đoàn dị năng không có liên hệ trực tiếp.

Kết quả phân tích hiện tại là như vậy, mọi người nhất trí cho là, nội bộ nghiệp đoàn dị năng xảy ra một vài vấn đề, dẫn đến một vài người dị năng phản bội.

Mà những kỳ án ở thành phố Thiên Hải hần là do bọn họ một tay dàn dựng. Về phần Vương Quốc Duy, rất có thể đồng lõa của bọn họ.

Dĩ nhiên, từ tình hình trước mắt mà nói, tất cả mọi người nhất trí cho là Vương Quốc Duy chẳng qua chỉ là người cung cấp tài chính.

Long Vũ một hơi đem những tài liệu kia xem hết, cảm giác, cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy. Nhất là Vương Quốc Duy. Hần cùng những người này từng có tiếp xúc. Vương Quốc Duy trên tư liệu so với người hần biết hoàn toàn bất đồng. Thậm chí giống như là hai người.

Trước đây, hần cảm thấy Vương Quốc Duy điển hình chính là một nhà giàu hạng hai, chính là một nhị thế tổ, bất học vô thuật. Nhưng từ trên tư liệu mà xem, Vương Quốc Duy giỏi giang, rộng rãi, lòng dạ thâm sâu

Vấn đề dường như nằm ở trên người Vương Quốc Duy.

Long Vũ dường như mơ hồ nghĩ tới điều gì, giống như một đạo ngôi sao xẹt qua bầu trời đêm, vừa hiện lên liền biến mất không thấy gì nữa. . .

- Các vị, mọi người có đề nghị hay ý kiến gì không?

Chịu trách nhiệm chủ trì hội nghị hành động lần này chính là Tuyết Cơ cùng Phù Hoa. Nhưng Tuyết Cơ chịu trách nhiệm chủ yếu.

Mọi người nghe vậy, liền bắt đầu hiến kế. Nhưng mà nghe hết một lượt, Tuyết Cơ có chút thất vọng, phát phát tay. Kế sách của mọi người trên lý luận mà nói là có thể được.

Đáng tiếc bọn họ quên mất đây là địa phương nào.

Ở sơn dã trừ yêu với ở đô thị diệt ma, là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng. Bất kể là thủ đoạn hay là kế sách, đều phải được bàn bạc kỹ hơn.

Đầu tiên phải chú ý chuyện này không được để mọi người biết, không thể để oanh động. Hết thảy mọi hành động phải tiến hành bí mật.

Nếu dưới tình huống thật sự không cách nào tránh khỏi thì cũng phải làm sao cho ảnh hưởng xuống thấp nhất.

Tuyết Cơ đem ý nghĩ của mình nói cùng mọi người, nhưng ngay sau đó lần nữa hỏi ý mọi người. Lần này, tất cả mọi người đều im bật. Dù sao ở trong núi đã quen rồi, đối với đô thị hiện đại hoá không quen cho lắm, cho nên nhất thời cũng nghĩ không ra chủ ý gì.

Tuyết Cơ thấy mọi người tranh luận không có kết quả, nhưng sắp phải phân phần lớn đệ tử đi rồi. Chỉ để lại vài đệ tử hạch tâm tiếp tục bàn bạc.

Các đệ tử lưu lại bao gồm Phù Hoa, Phù Vân, Lữ Minh, Uông Kiếm, Đường Hương Hương, còn có Tuyết Cơ cùng Long Vũ.

Long Vũ mấy lần cùng Đường Hương Hương nhìn nhau, nhưng đối phương từ đầu tới cuối hoàn toàn không để ý tới hắn. Hắn có chút mất mát, tâm tình khó chịu, quyết định nên rời đi trước. Đang đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy Tuyết Cơ hô:

- Tiểu Vũ, em lưu lại.

Long Vũ nghe tên của mình bị kêu lên, không thể làm gì khác hơn là dừng bước.

Bên kia Đường Hương Hương vừa nghe Tuyết Cơ hô lên tên Long Vũ liền ngẩng đầu nhìn qua, mà lúc này đây, Long Vũ cũng nhìn sang. Lúc ánh mắt của nàng cùng Long Vũ giao nhau, trong con ngươi hiện lên vẻ phức tạp, nhưng thần thái vẫn không có chút nào ba động, phẳng phất như trước mắt chỉ là một một người không có chút liên hệ nào.

Tâm tư Long Vũ nguội lạnh.

Đường Hương Hương như không có việc gì quay đầu cùng Lữ Minh thấp giọng trò chuyện với nhau.

Đợi đến khi những người khác rời đi, phòng khách lớn như thế này thoáng cái lộ ra vẻ trống rỗng, hai sư huynh đệ Phù Hoa, Phù Vân vẫn cau mày tự hỏi.

Tuyết Cơ cười nhẹ một tiếng nói:

- Long Vũ, chị muốn nghe một chút cách nghĩ của em đối với thế cục trước mặt, nghe Lâm Phong báo cáo em sớm đã tham gia vào các án tử này phải không?

- Vâng.

Long Vũ gật đầu.

- chị nghĩ em nhất định có suy nghĩ của mình, không bằng nói một chút xem sao?

Tuyết Cơ hỏi.

Đầu óc Long Vũ đang loạn, ngập ngừng không biết làm sao lên tiếng, nhìn Đường Hương Hương trước mặt, tâm tình của hắn không cách nào bình tĩnh được.

Đường Hương Hương tu luyện thành công Vô Tình Thiên Đạo, Long Vũ vì nàng vui vẻ, vì nàng chúc phúc.

Nhưng là hôm nay, Đường Hương Hương đối với hắn hoàn toàn giống như người xa lạ, điểm này khiến cho trong lòng của hắn không cách nào tiếp nhận được. Ít nhất, giờ phút này, hắn không cách nào tiếp nhận.

Đường Hương Hương ngẩng đầu nhìn Long Vũ, vẻ mặt không có bất kỳ biểu hiện nào, phẳng phất giống như chỉ là đang đợi nghe ý kiến đồng môn.

Tuyết Cơ thấy Long Vũ lâu không nói lời nào, khích lệ nói:

- Tiểu Vũ, mọi người đối với ý kiến của em vô cùng coi trọng, em có ý kiến gì không? Không ngại nói ra cho mọi người tham khảo đi. Đối với những sư huynh đệ này, em là người sống ở đô thị lâu nhất, đối với nơi này cũng tương đối hiểu rõ, cho nên nói, ý kiến của em vô cùng trọng yếu.

Trong đầu Long Vũ vẫn còn có chút hỗn loạn.

Uông Kiếm nhất thời cười lạnh:

- Ta xem Long Vũ sư đệ nhất định là đã bị dọa sợ rồi, chuyện này trọng yếu phi thường. Hắn không dám nói nhảm đầu.

Tuyết Cơ nghe vậy, ánh mắt lạnh như băng quét qua Uông Kiếm, Uông Kiếm vội vàng ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Nhưng Tuyết Cơ đối với biểu hiện ngày hôm nay của Long Vũ hơi có chút thất vọng.

Tuy rằng bất kể Tuyết Cơ thất vọng, Long Vũ vẫn trầm mặc như trước, khi hắn thấy trong mắt Đường Hương Hương cũng toát ra một tia thất vọng, ngược lại tâm tình hắn liền bình tĩnh.

Tĩnh táo một chút, ánh mắt Long Vũ quét qua, trầm giọng nói:

- Em cảm thấy mấu chốt của vấn đề là ở Vương Quốc Duy. . . Căn cứ kinh nghiệm trước đây mà suy đoán, hắn vô cùng có khả năng bị bị ma thú đến từ Huyền Cảnh nhập thể rồi, cho nên, trong khoảng thời gian này biểu hiện của hắn cùng với trước đây khác biệt rất lớn. Em thậm chí cảm thấy được, hắn chính là chủ tử Khô Lâu phía sau màn, mà những thứ kia cũng là xuất ra từ tay hắn.

Uông Kiếm khinh thường nói:

- Ma thú Huyền Cảnh? Người gặp qua rồi à? Sư đệ, chuyện lần này không phải là chuyện nhỏ, sư huynh ta thật tâm nhắc nhở người một câu, không biết chứ nói nhảm.

- Im miệng.

Tuyết Cơ vội vàng thét ra lệnh một tiếng, nói:

- Tiểu Vũ, ý của em là, những người song hệ dị năng kia cũng là do Vương Quốc Duy tạo nên. . .

- Hắn là là như vậy!

Long Vũ nói:

- Vấn đề thiếu hụt hiện tại chính là chúng ta không có chứng cứ chính xác, cho nên không có cách nào triển khai hành động đối với Vương Quốc Duy. Chị Tuyết Cơ, hay là như vậy đi, không bằng em tìm cơ hội cùng Vương Quốc Duy tiếp xúc, nếu như có thể, ta sẽ tận lực bắt hắn hiện hình.

- Như vậy có phải là có chút nguy hiểm hay không?

Nói chuyện chính là Lữ Minh, hắn dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Long Vũ, nói:

- Long Vũ sư đệ, không bằng ta đi cùng người.

- Không cần.

Tuyết Cơ khẽ cười nói:

- Lữ Minh, người xuất quan mới mấy ngày, có thể còn không biết, tu vi tiểu Vũ hiện tại đã đến cảnh giới Hóa Thần

Lời này vừa nói ra, không chỉ có là Lữ Minh, Đường Hương Hương luôn lạnh băng cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Có thật không?

Long Vũ để cho La Lâm ẩn dấu khí tức, cho nên dưới tình huống bình thường, không ai có thể nhìn thấu tu vi của hắn.

Long Vũ thấy được ánh mắt mong chờ của Đường Hương Hương, ngay sau đó liền phóng xuất khí thể ra ngoài. Giờ phút này mọi người đã có thể rõ ràng cảm ứng được khí tức của Long Vũ rồi.

Trong ánh mắt Lữ Minh hiện lên vẻ kinh ngạc cùng hâm mộ, nhưng ngay sau đó liền vỗ tay chúc mừng:

- Sư đệ, xem ra ngoài tiểu sư muội ra, người cũng chính là thiên tài của Thái Huyền Sơn chúng ta.

Uông Kiếm nghe vậy trong lòng chua xót, đáng tiếc lại không thể nói gì.

Phù Hoa, Phù Vân sớm đã biết chuyện này, giờ phút này cũng không có quá ngạc nhiên.

.....
.....

Khi tan họp về, Tuyết Cơ gọi Long Vũ qua một bên, thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, em làm sao vậy. Có phải cảm thấy Hương Hương thay đổi hay không? Chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu, em nên có chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi chứ. Nhưng chuyện này cũng không giống như em nghĩ đâu, Hương Hương cũng không phải là mất đi hoàn toàn trí nhớ, nàng chỉ là quên mất tình thù trong lòng mình thôi.

- Nói như vậy, cô ấy còn biết em, chẳng qua là không nhớ rõ giữa chúng em phát sinh chuyện gì thôi. Có phải như vậy không?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Tuyết Cơ gật đầu, nói:

- Đúng là như vậy. Nhìn dáng dấp, Hương Hương ngay cả cửu hận của Đường gia cũng quên mất.

- Haiz!!!

Long Vũ thở dài một tiếng, nói:

- Luyện Vô Tình Thiên Đạo cái gì chứ, mất đi trí nhớ, cũng giống như mất đi một phần linh hồn, thật là không đáng...

- Nhưng Hương Hương cảm thấy đáng giá. . .

Tuyết Cơ nói:

- Hiện tại trừ tính cách có chút lạnh lùng ra, cũng không có gì không tốt.

- Chị Tuyết Cơ, làm sao em phát hiện, Hương Hương tiểu sư muội cùng đại sư huynh tương đối gần một chút?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Ha ha.

Tuyết Cơ nhất thời cười:

- Làm sao? Tiểu tử em không phải là ghen tị sao?

- Dĩ nhiên không phải, em chỉ tùy tiện hỏi thôi. . .

Long Vũ cường tự giải thích:

- Em cùng tiểu sư muội thật ra thì cũng không có gì. . . chuyện lần đó chỉ là ngoài ý muốn, là ma hồ làm trò quỷ.

- Được rồi, đừng mạnh miệng. . .

Tuyết Cơ thu hồi nụ cười, nghiêm trang hỏi:

- Tiểu Vũ, thật ra thì chị rất hi vọng em cùng Hương Hương ở chung một chỗ. Hai đứa cũng là người chị quan tâm nhất.

- Chuyện lúc trước chị lo lắng chính là em sẽ bị cừu gia của Hương Hương hãm hại, khiến em phải cuốn vào vô tận phiền não. Nhưng hôm nay đã không như trước rồi, lấy tu vi hiện tại của em và Hương Hương, hai đứa nếu là hợp lại với nhau, mặc dù không thể nói là vô địch thiên hạ, tối thiểu cũng có thể bảo vệ mình bình an. Đáng tiếc.

- Chị Tuyết Cơ, thật ra thì tiểu sư muội quên mất quá khứ đối với cô ấy cũng không tồi. Ít nhất, hiện tại cô ấy rất vui vẻ

Giúp em hướng tới cô ấy gửi lời thăm hỏi. Đúng rồi, chị Tuyết Cơ, chuyển đi Huyền Cảnh này em có thu hoạch quan trọng, em đã có được một chút tin tức về mẹ Thủy Tiên rồi, bây giờ em đang theo một luyện khí đại sư ở thành Hoàn Thủy học tập luyện khí chi pháp. Nghe nói mẫu mẹ em cũng từng ở bên cạnh ông ta học tập luyện khí chi pháp, hơn nữa còn có được thành tựu rất lớn. Chẳng qua là vị đại sư kia cố ý giấu diếm một ít chuyện. Nhưng em sẽ không buông tha, sớm muộn gì em cũng lấy được hoàn toàn tín nhiệm, từ chỗ của ông ta nhận được tin tức về mẹ của em.

- Có chuyện này sao?

Tuyết Cơ vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, chờ chuyện ở Thiên Hải hoàn thành, em dẫn chị cùng đi, để cho chị gặp vị đại sư này.

- Vâng.

Long Vũ gật đầu.

Lúc ra cửa, Đường Hương Hương chủ động cùng Long Vũ chào hỏi, nhưng giọng nói hết sức lãnh đạm, hơn nữa vẻ mặt không có bất kỳ kinh dị nào.

Hiển nhiên, ở trong mắt Đường Hương Hương, hần chỉ là một người đồng môn bình thường.

Long Vũ cảm giác như trong lòng bị đâm một nhát, nhưng mà hần cũng không nói thêm gì, xoay người yên lặng rời đi.

- Hương Hương.

Tuyết Cơ đi tới, nhìn bóng lưng Long Vũ, ý vị thâm trường nói:

- Chuyện lúc trước, con cùng tiểu Vũ quan hệ rất tốt. . .

- Vâng, sao ạ?

Đường Hương Hương tựa hồ sững sốt một chút, quay đầu, đôi mắt chăm chú nhìn Tuyết Cơ, hỏi:

- Con cùng anh ấy thật rất tốt sao? Chúng ta là người thương sao?

- Sao lại hỏi như thế?

Tuyết Cơ có chút kỳ quái.

- Là đại sư huynh nói. . .

Đường Hương Hương lắc đầu nói:

- Nhưng con nhớ không rõ, nhưng con cảm thấy đại sư huynh nói giống thôi. Con nghĩ trước khi tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, người thương của con hần là đại sư huynh. . . Thật ra thì cũng không sao cả rồi, dù sao

sau này con cũng sẽ không cần có bạn trai, cũng sẽ không lựa chọn đạo lữ. . . Sư tôn, con hiện tại mong đợi nhất chính là ngày tu thành chánh quả, bạch nhật phi thăng, mới không uổng phí công lao người dạy bảo con. . .

Sau khi rời khỏi hội sở Huyền Môn, tâm tình Long Vũ có chút ảm đạm, trong lòng cảm thấy khó chịu. Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, có thể có được kết cục như hiện tại, thật ra đã coi như là không uổng công rồi. Ít nhất, nàng thành công. Cũng không giống như trước kia lo lắng nàng bị tẩu hỏa nhập ma, cũng không có biến thành kẻ giết người không chớp mắt, mà đầu lãnh huyết vô tình. Ngược lại, nàng chỉ quên đi yêu hận tình thù không hẳn là mất tất cả trí nhớ.

Nàng vẫn chính là nàng.

Bất đồng duy nhất chính là mất đi một phần trí nhớ.

Từ ý nào đó mà nói, mất đi những phần ký ức này, đối với nàng mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Trong lúc tâm phiền ý loạn đột nhiên điện thoại vang lên, nhìn số hiện lên một chút, là Hàn Duyệt gọi tới. Long Vũ hít sâu một hơi, bình tĩnh một chút sau đó bấm nhận điện.

Trong điện thoại, Hàn Duyệt nói:

- Tiểu Vũ, cậu đang ở đâu? Hiện tại có thể tới đây không? Tôi thấy con mèo nhỏ của cậu rồi, nó giúp chúng tôi tiêu diệt hơn mười cường thi. . .

Long Vũ sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó hỏi:

- Chị Hàn, chị nói là Tiểu Hồ Đẹp Trai đang ở chung với chị, nó còn giúp các người tiêu diệt cường thi. . .

- Đúng vậy.

Hàn Duyệt ở trong điện thoại cười nói:

- Tiểu Vũ, tôi thật sự không thể tin được, con mèo nhỏ của cậu lại lợi hại thế. Đúng rồi, chúng tôi hiện tại đã thu đội rồi, tôi nghĩ cho cậu biết một chút chuyện của Vương Quốc Duy. Cậu nếu có thời gian, nửa giờ sau, chúng ta gặp nhau ở cao ốc Nghiễm Điện. Ta mời cậu xem chiếu bóng, coi như là an ủi chủ nhân của con mèo nhỏ một chút.

- Được rồi.

Vốn trong lòng Long Vũ đang phiền muộn, ước gì có chuyện để phân tán lực chú ý của mình. Đồng thời, hẳn cũng muốn thăm xem con tiểu súc sinh Thiên Dực Hồ mấy ngày nay đã đi chỗ nào.

Miêu bất giáo, chủ chi quá (mèo không dạy không nghe lời chủ).

Long Vũ đã quyết định, lần này cần hảo hảo giáo huấn Thiên Dực Hồ một chút.

Chủ nhân không phát uy, nó còn tưởng rằng là mèo bệnh a.

Hai mươi phút sau, Long Vũ thuê xe chạy tới cao ốc Nghiễm Điện, ba phút sau, Hàn Duyệt chạy tới, nàng mặc một bộ đồ thể thao trong ngực ôm một con mèo màu trắng mập mạp.

- Thật xin lỗi. Mới vừa hoàn thành nhiệm vụ, trong khoảng thời gian ngắn không có chỗ thay quần áo, nên đành mặt tạm vậy.

Hàn Duyệt giải thích một câu. Thật ra thì nàng mặc cảnh phục rất đẹp, chẳng qua là cùng nam nhân đi xem chiếu bóng mà mặc cảnh phục, chuyện này có chút khó nhìn.

- Thật ra thì như vậy cũng rất đẹp.

Long Vũ lúc này mới phát hiện, Hàn Duyệt còn mặc quần cảnh quan. Nhưng quần cảnh quan so với quần bình thường cũng không có khác biệt lớn.

- Meo

Thiên Dực Hồ co rúc trong ngực Hàn Duyệt, hướng về phía Long Vũ gọi một tiếng, nhìn bộ dáng như muốn nhào vào lòng Long Vũ. Long Vũ trong lòng tức giận, hừ nói:

- Tiểu quỷ mày còn biết quay về sao. . . mày còn coi tao là chủ nhân sao? Tức chết tao, sớm biết mày không nghe lời như vậy, ban đầu tao không nên ấp trứng cho mày. . .

- Ấp trứng?

Hàn Duyệt hơi kinh hãi, có chút ngây người:

- Cái kia. . . con mèo này là ấp trứng ra sao?

- Úc!!

Long Vũ lúc này mới ý thức tới mình lỡ lời rồi.

- Đúng vậy , con mèo nhỏ không phải là ấp trứng, chị xem, tôi cũng bị người làm hồ đồ rồi.

Long Vũ vội vàng che lấp, đồng thời đem Thiên Dực Hồ từ trong ngực Hàn Duyệt ôm tới, hai tay bóp cổ của nó.

- Meo meo. . .

Thiên Dực Hồ bốn chân huơ loạn, trong miệng gào lên thê thảm làm ra đáng thương cầu cứu, nhất thời, chung quanh liền có mấy người đi qua chỉ trích Long Vũ là không không tốt.

[/QUOTE]

biglove

182. Chương 42: Hiệu Quả Của Bộ Phim

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 42: Hiệu quả của bộ phim

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hàn Duyệt thấy thế, vội vàng đoạt lấy Thiên Dực Hồ từ trong tay Long Vũ, thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, làm sao cậu không chú ý tới hành động của mình vậy. . . Hiện tại người ta đối với hành động ngược đãi động vật là hết sức thống hận, cẩn thận ở chỗ này khiến cho mọi người công phần đó. . .

Thiên Dực Hồ hiển nhiên có thể nghe hiểu được lời Hàn Duyệt nói..., nó cũng có thể biết rõ ràng tình huống lúc này. Vì thế, nó đặc ý hướng Long Vũ kêu mấy tiếng.

Đáng tiếc không cách nào liên hệ với La Lâm, nếu không Long Vũ liền có thể biết Thiên Dực Hồ rốt cuộc đặc ý cái gì.

Nhớ tới La Lâm, Long Vũ có chút lo lắng, từ lần sau khi mình bị thương khỏi, La Lâm tựa hồ đã thay đổi, nhất là lúc nói chuyện, giọng điệu có xen chút cảm tính của con người.

Kỳ quái hơn chính là, ngay cả nàng cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

- Tiểu Vũ, nghĩ gì thế? Bộ phim sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào đi thôi, đây là vé của cậu.

Trong lúc Long Vũ đang ngây người, Hàn Duyệt đã mua vé xem phim.

Sau khi vào cửa Long Vũ mới phát hiện, trong rạp chiếu bóng đang chiếu phim tình cảm Hàn quốc « Trên Đường Về Nhà ». Đối với cái đồ made in Korea, Long Vũ luôn luôn không chút quan tâm.

Chẳng qua lúc này đã tiến vào, tự nhiên không thể rời đi.

Sau khi rạp bắt đầu chiếu phim, bên trong thỉnh thoảng phát phát ra những tiếng cười vui, có thể thấy được bộ phim này quả thật không tồi, chẳng qua là tâm tư Long Vũ căn bản là không đặt ở đây, ngã người dựa vào lưng ghế, trong đầu của hắn không khỏi lại bắt đầu suy tư làm như thế nào vạch trần Vương Quốc Duy.

Đang nghĩ đến xuất thần, bỗng nhiên cảm thấy thân thể mềm nhũn của Hàn Duyệt từ từ dựa tới, bả vai nàng tựa trên vai của mình, mùi thơm ngát xông vào mũi. . .

Long Vũ ngơ ngác một chút, nhưng ngay sau đó cười cười. Cánh tay vươn ra, đem Hàn Duyệt ôm vào trong lòng. Cánh tay khoác lên bờ vai mềm mại của nàng. Nhuyễn ngọc ôn hương. Cũng có mấy phần thích ý.

Thời gian dần trôi qua, tâm tình Long Vũ cũng trở nên bình tĩnh lại. Ánh mắt của hắn cũng chậm chậm nhìn lên màn ảnh. Mà giờ khắc này, trên màn ảnh đang trình diễn một màn ôm hôn nhau.

Trong lúc vô tình, nửa thân Hàn Duyệt cũng nhích lại gần.

Long Vũ cũng không có chút nào khó chịu. Ngược lại, hắn tựa hồ rất hưởng thụ loại cảm giác mập mờ này. Về phần tương lai cùng Hàn Duyệt rốt cuộc có quan hệ gì, Long Vũ bây giờ còn không có tâm tư nghĩ đến.

- Tiểu Vũ. Cảm ơn cậu. . .

Hàn Duyệt thấp giọng nói tạ ơn.

Long Vũ nghe được rõ ràng, dùng sức ôm ôm lấy bờ vai Hàn Duyệt, không nói gì.

Ngay lúc này, nội dung phim chợt nóng lên, vốn là nam nữ đang hôn nhau bây giờ đã lột sạch quần áo, động tác bắt đầu càng thêm rõ ràng. .

Long Vũ lúc này mới phát hiện, thì ra bộ phim tình cảm này, thực tế cũng chính là một phim se x and zen. Hắn có chút kỳ quái, lúc nào rạp quốc nội cũng có thể đưa loại phim này lên chiếu rồi.

- Chúng ta đi lộn chỗ. . .

Hàn Duyệt tựa hồ cũng ý thức được cái gì, thấp giọng nói:

- Đây là một phòng chiếu phim thuộc cao ốc Nghiễm Điện. Chỗ này cùng rạp chiếu phim trên lầu ba khác nhau. . .

- Thì ra là như vậy. .

Long Vũ rất nhanh bình thường trở lại. Như loại phim này ở quốc nội thì không cách nào thông qua xét duyệt. Mà ở quốc nội người xem cũng yêu thích thể loại này. Dưới tình huống như thế, một vài rạp chiếu phim liền làm ra phòng chiếu như nơi này. Tên thì cùng chính quy nhưng chiếu phim ôm nhau, ngay cả vé cũng giống nhau. Đến lúc đó, người xem mua vé là có thể quang minh chính đại tiêu sái đi vào xem rồi.

Dĩ nhiên, Hàn Duyệt cùng Long Vũ cũng không phải là quang minh chính đại đi nhằm.

Chỉ là do ngoài ý muốn.

- Nếu không chúng ta đi thôi?

Nhìn hình ảnh trên kia càng ngày càng rõ ràng, Hàn Duyệt có chút nóng mặt.

Long Vũ thấp giọng nói:

- Đã đến thì không phải sợ. . . Bổng Tử dám làm, chúng ta còn không dám nhìn sao?

Nghe Long Vũ nói như thế, Hàn Duyệt cũng không đòi rời đi nữa.

- Ủ. . . A. . .

Theo nội dung trên phim, truyền ra âm thanh rên rỉ của nữ nhân vật chính Mộng Nghê Thanh. Trên mặt Hàn Duyệt nóng bừng, đầu cúi vào ngực Long Vũ không dám ngẩng lên. (DG: đã đi xem xxx với zai mà còn thuần khiết)

Một lát sau, trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh hai người giao hoan. . . thân thể Long Vũ cũng không tự kìm hãm được dần dần nóng lên.

Nói thật, Long Vũ cũng đã có mấy ngày không tiếp xúc với nữ nhân.

Trước kia hẳn không muốn chuyện này cũng thì thôi, nhưng lúc này trong ngực ôm một mỹ nữ xinh đẹp, trong mắt lại là cảnh tượng nam nữ giao hoan.

Người mùi thơm trên người nữ nhân, tim Long Vũ càng đập mạnh. Sinh lý biến hóa cũng dần dần rõ ràng. Mà giờ phút này đầu Hàn Duyệt cũng vừa vịn đang ở trên đùi nam nhân. Thành linh một vật cứng đâm vào trán nàng, Hàn Duyệt nhất thời hiểu được đó là cái gì...

Hàn Duyệt len lén ngẩng đầu, đảo mắt, trộm nhìn thoáng qua màn ảnh, rồi nhìn thoáng qua Long Vũ, hô hấp cũng không khỏi trở nên dồn dập.

Long Vũ cố gắng đè nén dục hỏa trong lòng, trong lòng tự nhủ nếu cứ tiếp tục như vậy thế nào cũng có chuyện tốt xảy ra.

Đang muốn kéo Hàn Duyệt rời đi, lại thấy Hàn Duyệt đã ôm chặt lấy eo của mình, gương mặt vùi vào trong ngực của mình, nhẹ nhàng liếm.(Biên: Thôi xong)

Long Vũ có thể rõ ràng cảm giác được tim của nàng đập rất mạnh.

- Tiểu Vũ. . .

Ánh mắt Hàn Duyệt nhìn lên, to gan đem bàn tay nhỏ bé đặt trên đùi Long Vũ nhẹ nhàng vuốt ve. Mặc dù cách lớp vải quần, nhưng bàn tay nhỏ bé này ở trên đùi hẳn vạch thành vòng tròn, kích khởi từng đợt tê dại. Chỉ trong chốc lát, hô hấp Long Vũ càng trở nên dồn dập.

- Ủ. . . A. . .

Âm thanh rên rỉ càng phát ra dồn dập, hiển nhiên, trên màn ảnh đôi nam nữ đã đến thời điểm vô cùng máu chót.

Hàn Duyệt cảm giác trong lòng càng cồn cào, càng ngày càng khó chịu. Cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, nàng đột nhiên cầm lấy cánh tay Long Vũ đặt lên bộ ngực mình.

Mặc dù cách mấy lớp quần áo, Long Vũ vẫn có thể cảm giác được ngọn núi cao vút của Hàn Duyệt, hai tay không tự chủ liền xoa nắn, cái loại tư vị tuyệt vời này khó có thể diễn tả.(Biên: Xin lỗi các bạn, dịch giả của chúng ta thiếu từ, vì tôn trọng dịch giả nên tôi không thêm vào nữa)

Đang ý loạn tình mê, lại nghe được một tiếng mèo kêu.

Tiếng mèo kêu này giống giọt nước trực tiếp đánh vào lòng, thần trí Long Vũ nhất thời thanh tĩnh, quay đầu, đã thấy Hàn Duyệt cười - quyến rũ nhìn mình, trong miệng trêu chọc nói:

- Làm sao? Muốn ở chỗ này giải quyết à? Cậu nghĩ tôi là người như thế nào.

Giờ phút này, khoe miệng Thiên Dục Hồ đang lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, đứng ở trên vai Hàn Duyệt, một đôi mắt đen bóng ngó chừng Long Vũ. (DG: đang ngon trốn bị phá kiểu này mà ko bị liệt mới lạ . Biên: Nó mà liệt thì ta drop)

Long Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, chuyện tốt cũng bị mèo quấy rối.

Hàn Duyệt ngồi lại, sửa sang lại y phục, mỉm cười nhìn Long Vũ:

- Tiểu Vũ, đi thôi. . . Nơi này tôi phải báo cho đại đội văn hóa, đem nhà chiếu này niêm phong thôi. . .

Lòng của nữ nhân, như kim đáy biển.

Long Vũ hôm nay coi như là đã lãnh hội đến nơi đến chốn nghĩa của câu này.

Mới vừa rồi, nàng còn đang một màn xuân phong kiều diễm, toàn thân tràn đầy hấp dẫn. Giờ phút này, nàng lại là nghiêm mặt bộ dạng như làm việc công.

Lúc ra cửa, Long Vũ còn mặc niệm cho người phụ trách rạp chiếu này.

Đi ra đến cửa rạp chiếu phim, Hàn Duyệt cười híp mắt khoát cánh tay hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ:

- Hay là chúng ta đi mượn phòng. . .

Long Vũ lắc đầu liên tục, trong lòng tự nhủ vừa muốn làm việc, lại muốn ta gia nhập cục cảnh sát, thừa kế cái gì tập đoàn Tinh Vũ... Không thể chỉ có sướng con cu để rồi mù con mắt được.

- Tôi còn có việc. . .

Long Vũ nói.

- Dừng lại!

Nhưng ngay sau đó Hàn Duyệt cười khanh khách. Nhẹ nhàng bấm Long Vũ một cái, tức giận nói:

- Tôi chỉ là nói giỡn thôi, dù cậu có muốn đi mượn phòng, tôi cũng không đồng ý.

Long Vũ nhìn nụ cười kiều diễm như hoa của Hàn Duyệt, trong lòng một trận nói thầm, người nếu không muốn, cần gì. . .

- Trong lòng lại nghĩ chuyện xấu gì đấy?

Hàn Duyệt tựa hồ đoán được tâm tư Long Vũ, nói:

- Không cho loạn tưởng, tin tôi kiện cậu tội quấy rối cảnh sát không.

- Ha ha, chỉ là nói giỡn thôi. . .

Hàn Duyệt hôm nay tựa hồ rất vui vẻ. Nàng cười nói:

- Tiểu Vũ, ngày mai thương hội tại Thiên Hải có một nhân vật nổi tiếng tới đó, cậu theo tôi đi đi. Vương Quốc Duy cũng tham gia, đến lúc đó tôi muốn nhân cơ hội thử dò xét một chút?

- Không thành vấn đề.

Long Vũ đáp ứng.

- Đúng rồi, con mèo nhỏ của cậu đưa tôi tiếp quản, tôi lo lắng cậu ngược đãi nó. . .

Hàn Duyệt cười nói.

Long Vũ oán hận nhìn thoáng qua Thiên Dực Hồ, phát hiện tiểu oa kia đang làm nũng trong ngực Hàn Duyệt, hướng hắn lè lưỡi, điển hình là một tiểu nhân đắc chí.

- Tiểu Hồ đẹp trai, tao cảnh cáo mày, từ hôm nay trở đi chúng ta chia tay, không còn bất kỳ quan hệ gì.

Long Vũ tàn bạo nói.

Hàn Duyệt nhất thời không vui:

- Cậu sao lại nói vậy, cậu làm nó sợ rồi. . . Mèo nhà ai mà không nghịch ngợm, mèo nhà ai mà không bướng bỉnh. Cậu đó, chính là quá mức nghiêm khắc rồi, nếu không con mèo nhỏ làm sao lại chơi trò mất tích. Như vậy đi, con mèo nhỏ này tôi giúp cậu nuôi mấy ngày, cậu nhìn nó xem hiện tại cũng đối thành hình dáng gì rồi, tôi phải về cho nó ăn đây.

Long Vũ hết chỗ nói rồi, nó mà còn có thể đối bụng? Thiểm điện bạch lang cũng không bằng nó, từng miếng từng miếng ngay cả xương cũng không nhả ra.

- Được rồi, chị mang đi đi, dù sao tôi mấy ngày qua nhìn nó cũng bực mình. . .

Long Vũ nói xong liền xoay người đi.

Hàn Duyệt một mình ôm Thiên Dực Hồ đi trên đường cái, nàng tò mò hỏi thăm:

- Tiểu tử, tiểu Vũ giống như người bị bệnh thần kinh, cậu nói cậu ta nói với cậu nhiều như vậy, cậu có thể nghe hiểu sao?

- Meo meo.

Thiên Dực Hồ nghiêng đầu hướng về phía Hàn Duyệt gọi một tiếng, nhưng ngay sau đó gật đầu.

Hàn Duyệt nhất thời ngây ngẩn cả người:

- Cậu có thể nghe hiểu?

- Meo!

Thiên Dực Hồ lần nữa gật đầu.

- Thật là lợi hại. . . Tôi đã nói rồi, tiểu tử cậu khẳng định không đơn giản.

Trong đôi mắt mỹ lệ của Hàn Duyệt hiện lên một tai quái hoạt:

- Tôi hỏi cậu, tiểu Vũ có phải đối với cậu không tốt?

- Meo!

Thiên Dực Hồ vội vàng gật đầu.

- Vậy cậu sau này đi theo tôi nhé?

Hàn Duyệt cười hắc hắc nói:

- Tôi phong cậu làm Bạch Miêu cảnh trưởng, đặc biệt xử lý cương thi, ác quỷ và vân vân.

Lần này, Thiên Dực Hồ lại lắc đầu. Ý tứ rõ ràng đang nói..., nó không có ý định đổi chủ nhân. Đừng xem Thiên Dực Hồ bây giờ đối với Long Vũ có chút ủy khuất. Nhưng Long Vũ thủy chung cũng là chủ nhân của nó, điểm này là vô cùng thiết thực, không cách nào sửa đổi.

- Được rồi, trước đi với tôi mấy ngày, có lẽ cậu sẽ thay đổi chủ ý. . .

Hàn Duyệt định dùng viên đạn bọc đường tới dụ dỗ, lôi kéo Thiên Dực Hồ, khiến nó trở thành trợ thủ của mình.

Bản lãnh của tiểu tử này nàng đã tận mắt thấy qua, thật sự là không giống bình thường.

Trong lòng Hàn Duyệt tự nhủ, nếu như tiểu tử này thật sự đi theo mình, sau này dù có xuất hiện án kiện kỳ dị gì, vậy còn không phải đều trở thành đơn giản. . .

.....

.....

Màn đêm buông xuống, Thiên Hải đèn đuốc sáng trưng, nơi nơi lóe ra ánh sáng đèn neon chiếu rọi, cả tòa thành thị càng trở nên xinh đẹp. Thương hội Thiên Hải tổ chức yến hội ở khách sạn Shangri-La.

Long Vũ cùng Hàn Duyệt cũng không phải là cùng đi tham gia, nhưng mà bọn họ gặp nhau trên sàn nhảy. Long Vũ cố ý thuê một bộ lễ phục, lộ ra vẻ khí vũ bất phàm.

Hàn Duyệt mặc một bộ lễ phục dạ hội màu tím, tóc nàng vén cao lên, trên tai đeo một đôi vòng tai thủy tinh trong suốt tinh xảo, vài lọn tóc rủ xuống bờ vai, chiếc cổ trắng nõn, giống như thiên nga. Bờ vai lộ ra mượt mà xinh đẹp tuyệt trần, cùng khe rãnh trắng nõn giữa hai vú như ẩn như hiện, khiến cho Hàn Duyệt càng lộ ra vẻ ôn nhu trí nhã, thành thực gợi cảm.

- Tiểu Vũ, trang phục của cậu hôm nay không tệ...

Từ trên tường mào mà nhìn, trong yến hội hôm nay Long Vũ đích xác có chút xấu xí, nhưng từ khí chất mà xem, cũng là số một số hai. Theo tu vi không ngừng tăng lên, khí chất bên trong của hắn cũng đang không ngừng tăng lên. Đối với một vài phái nữ mà nói, các nàng thường thường chú trọng khí chất nam nhân hơn. Chứ không phải cái loại tiểu sinh mặt trắng.

- Thuê tạm thời thôi.

Long Vũ nhỏ giọng nói.

Hàn Duyệt nghe vậy ngạc nhiên, ở trường hợp chính thức như nơi này vậy mà còn dám buông lời như vậy, thật có chút không phù hợp.

- Lần sau tôi giúp cậu mua mấy bộ...

Nàng cũng nhỏ giọng nói:

- Con mèo nhỏ của cậu thật biết điều, không bằng tặng tôi đi.

- Không được.

Long Vũ liền cự tuyệt. Nói đùa gì vậy, đó cũng không phải là một loại mèo trắng. Nó là tuyệt thế cường giả đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ, yêu thú cấp mười Thiên Dực Hổ.

Long Vũ còn trông cậy vào nó, sau này mang theo nó đi Huyền Cảnh mạo hiểm.

Hơn nữa, con mèo mắc dịch này vốn không thích sinh tồn ở thế giới sự thật.

- Nếu như chị thích mèo trắng, tôi sẽ mua cho chị một con. Nhưng Tiểu Hổ Đẹp Trai thì không được. . .

Long Vũ nói:

- Nó thật ra rất nguy hiểm.

- Hẹp hời.

Hàn Duyệt hừ một tiếng, không thèm để ý tới Long Vũ, một mình đi ra.

Mười mấy phút sau, yến hội liền chính thức bắt đầu. Đầu tiên là một vài nhân sĩ lên tiếng phát biểu, kéo dài ước chừng nửa giờ, kế tiếp người chủ trì liền tuyên bố khiêu vũ sẽ bắt đầu.

Vương Quốc Duy nhìn thấy Hàn Duyệt một mình ở sàn nhảy, ngay sau đó liền đi tới mời, tuy nhiên hần bị cự tuyệt. Trong cả hội trường này hần cũng là một trong những người có uy tín danh dự hàng đầu tại thành phố Thiên Hải. Mặc dù Vương Quốc Duy bị cự tuyệt cảm thấy thật mất mặt, nhưng hần cũng không có tiếp tục dây dưa.

Kết thúc một khúc nhạc, Hàn Duyệt đi về phía Long Vũ đứng trước mặt, nói:

- Sao vậy? Không có ý định mời tôi khiêu vũ sao?

- Dĩ nhiên

Long Vũ làm ra bộ dạng một thân sĩ muốn mời.

Vương Quốc Duy trong lòng vừa tức vừa ghen, nhưng hần cũng không nghĩ rằng Long Vũ cùng Hàn Duyệt trong bữa dạ hội hôm nay sẽ có biểu hiện gì xuất sắc.

Nhạc hiện tại trong yến hội là điệu valse. Âm nhạc du dương như nước, Long Vũ dẫn Hàn Duyệt lướt vào sàn nhảy. Hàn Duyệt quả thực không tin vào hai mắt mình, người này vũ kỹ tựa hồ có tiến bộ. Về mặt, tiết tấu, động tác vô cùng tự nhiên vận chuyển theo nhịp điệu, giống như đang hòa mình vào trong âm nhạc.

Hần tràn đầy vẻ tự tin, khí chất cao nhã, nhất là khí tức tu đạo trên người hần lại càng tạo thành một loại mị lực đặc biệt.

Long Vũ cùng Hàn Duyệt vũ bộ ăn ý như vậy, hợp phách như vậy, giữa hai người mỗi một lần xoay tròn, mỗi một bước tiến thối cũng là hài hòa ưu mỹ như vậy. Hai người tựa hồ hòa mình vào nhau, vũ bộ hoàn mỹ vô cùng đẹp mắt.

Một điệu Valse kết thúc, biểu diễn của Long Vũ cùng Hàn Duyệt nhận được tiếng vỗ tay của mọi người, kỹ thuật nhảy của bọn họ giống như khiến cho người bên cạnh cảm thấy đồng cảm.

Vương Quốc Duy thấy tình cảnh như thế, con người như muốn rụng ra. . . Một là hần không có ngờ tới hai người sẽ có biểu hiện ăn ý tốt như vậy, thứ hai trong lòng hần thật sự là vô cùng ghen tỵ.

Sau khi hai người kết thúc khiêu vũ, Hàn Duyệt và Long Vũ cùng nhau lấy từ trong khay của bồi bàn bưng lên một chén rượu đỏ, tìm một chỗ không người ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, Hàn Hùng cũng là người tham gia yến hội đi tới ngồi bên cạnh Long Vũ, cười nói:

- Không tệ, tiểu Vũ, chú xem cháu cùng tiểu Duyệt là tâm linh tương thông, khiêu vũ cũng phối hợp được ăn ý như vậy. . . Nhìn thấy hai đứa như vậy, trong lòng chú rất vui. . .

Hàn Duyệt ngượng ngùng cúi đầu, nhưng ngay sau đó gắt giọng:

- Cái gì mà tâm linh tương thông, bắt quá chỉ là vũ bộ có chỉnh tề một chút mà thôi. . .

- Tiểu Vũ, Tiểu Duyệt đi theo chú, chú giới thiệu một vài nhân vật nổi tiếng cho hai đứa biết, tương lai đối với hai đứa sẽ có trợ giúp. . .

Hàn Hùng nhiệt tình nói.

Hàn Duyệt len lén nhìn Long Vũ một cái không nói gì.

Long Vũ vốn không thích xã giao như vậy, hắn hôm nay tới đây mục đích là Vương Quốc Duy, mà không phải muốn biết cái gọi là nhân vật nổi tiếng. Hắn vội vàng từ chối nói:

- Chú Hàn, chị Hàn, hai người đi đi, cháu còn có chút việc sẽ không đi cùng với hai người được...

- Cháu có chuyện gì?

Hàn Hùng sững sốt một chút, hỏi.

- Cháu. . . Cháu đói bụng rồi, cháu nghĩ trước nên ăn một chút gì đã. . .

Long Vũ đang lo không có biện pháp che lấp, thì thoáng thấy được bên kia có các món ăn của cả Trung Quốc và phương Tây.

Hàn Duyệt nghe vậy, một trận xấu hổ.

Hàn Hùng cũng cười nói:

- Vậy cũng tốt, vậy chá đi ăn một chút đi, chờ cháu ăn no chú lại tới tìm cháu...

Nói xong, Hàn Hùng liền dẫn con gái đi xã giao.

Long Vũ vừa ngồi một hồi, sau đó liền hướng tiệc đứng đi tới. Nói thật, thật sự hắn cũng có chút đói bụng, hưởng chi, nơi này toàn là thức ăn ngon do đầu bếp đặc biệt của khách sạn đích thân nấu, sắc hương vị đều đủ, không ăn thì thật là quá lãng phí.

Khi Long Vũ vừa cầm lên một cái đùi gà đang định đưa vào miệng, hắn đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc:

- Long Vũ, chúng ta lại gặp nhau.

Long Vũ cầm đùi gà trong tay, mờ mịt nhìn Vương Quốc Duy, cười hắc hắc, nói:

- Nhân sinh hà xử bất tương phùng, đúng vậy a, chúng ta lại gặp nhau. Vương Quốc Duy đúng không? Đúng rồi, người không đi xã giao sao? sao lại chạy tới đây làm gì? Không phải là cũng đói bụng giống ta chứ? Không bằng ta đem đùi gà này tặng cho người vậy?

- Giả bộ rất giống. . . Người biết là ta tới làm cái gì mà. . .

Vương Quốc Duy âm lãnh nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, nhớ tới tình cảnh hôm nay lúc hắn cùng Hàn Duyệt khiêu vũ, trong lòng của hắn chính là từng cơn tức giận.

Ở đây hắn cũng là nhân vật nổi tiếng, Long Vũ nghĩ hắn cũng không dám lỗ mãng, không sợ hãi nói:

- Nói đi, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Có lời gì cứ việc nói thẳng.

- Hừ!

Vương Quốc Duy khinh thường nói:

- Người dùng cùng ta giả vờ, trong lòng người so với người khác càng rõ ràng hơn. . .
- Cái gì? Người cũng nhìn trúng đùi gà trong tay ta sao? Thế nhưng đùi gà này là ta thấy trước mà, không bằng ta ăn một nửa cho người một nửa. . .

Long Vũ đột nhiên lớn tiếng ồn ào.

Nhất thời, tân khách bốn phía cũng đồng loạt đem ánh mắt nhìn qua. Long Vũ rất biết thời cơ, hắn đem đùi gà kia vội vàng đưa tới, nói:

- Vương thiếu, người đã thích, ta tự nhiên là không dám độc chiếm, cho người. .

biglove

183. Chương 43: Mê Tình Tán, Tự Gây Nghiệt Tự Mình Gặp Báo Ứng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 43: Mê tình tán, tự gây nghiệt tự mình gặp báo ứng

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Mọi người thấy tình cảnh như thế, nhất thời nổi lên một trận ghê tởm. Trong lòng thầm mắng Vương Quốc Duy là dạng người như vậy. Đồ người khác đang ăn cũng muốn cướp, thật sự là làm người ta khó chịu.

Ngay cả cô gái lúc trước có cảm tình với Vương Quốc Duy, về mặt lúc này cũng chán ghét, vội vàng tránh xa Vương Quốc Duy.

- Người đây là có chủ ý gì?

Vương Quốc Duy hạ giọng nói:

- Tiểu tử, người có tin hiện tại sẽ giết người...

Long Vũ vừa không muốn cùng hắn động thủ, cũng không muốn dả thảo kinh xà, vì vậy cứ để cho Vương Quốc Duy tự động bại lộ chân tướng. Trước mắt hắn muốn kích thích hắn, để cho hắn triệt để lộ ra chân tướng thực sự.

- Người sẽ không dám động thủ giết ta, nếu người lúc này động thủ, sẽ triệt để phá vỡ hình tượng của người ở đây. Còn nữa, người rất rõ ràng cục cảnh sát luôn hai mươi bốn giờ ngó chừng người, người nếu có hành động nào, sợ là hôm nay căn bản là sẽ không thể rời đi. . .

Long Vũ nói.

- Người yên tâm có chỗ dựa vững chắc sao?

Trong mắt Vương Quốc Duy lộ ra sát ý nồng đậm..

- Đúng là như thế. . .

Long Vũ cười xấu xa:

- Ta biết người thích chị Hàn, nhưng là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, người chị Hàn thích căn bản là không phải là người. Người chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, quả thực chính là vọng tưởng. .

Vương Quốc Duy nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cùng Hàn Duyệt ở chung một chỗ, đối với người không có một chút chỗ tốt. Nếu như người hiểu được tiến thoái, rời xa Hàn Duyệt, ta có thể cho người nhiều thứ tốt hơn.

- Kim tiền, sắc đẹp, người nào không thích chứ?

Long Vũ cố ý lộ ra nụ cười xấu xa:

- Chỉ cần ta tranh thủ khiến cho chị Hàn vui vẻ, kim tiền cùng sắc đẹp còn thiếu thứ gì chứ. Người có thể cho ta cái gì? Ta nhớ không lầm thì thực lực tập đoàn Bách Thánh các người còn thua xa tập đoàn Tinh Vũ đấy. . .

Vương Quốc Duy thấp giọng mắng:

- Người mơ tưởng sao, Hàn Hùng kia là ai chứ, sao lại để cho sản nghiệp của hắn rơi vào tay người khác, người nên từ bỏ dã tâm đi. . .

- Vậy à?

Long Vũ làm bộ như thất vọng, nhưng ngay sau đó hỏi:

- Vậy người có thể cho ta chỗ tốt gì? Ta cần phải suy nghĩ kỹ...

Vương Quốc Duy vội vàng nói:

- Ta biết người là người tu đạo. Ta sẽ cấp cho người một loại thuốc có thể tăng cường đạo lực tu vi. Như vậy là người có thể giảm thiểu được mấy trăm năm tu luyện rồi?

- Người đi lừa gạt quỷ sao? Trên đời này làm gì có được vật như vậy.

Trong lòng Long Vũ căng thẳng. Không khỏi nghĩ đến những người có song hệ dị năng kia. Theo hắn nói như vậy, những người có song hệ dị năng kia chắc chắn là do hắn tạo ra.

Trong lòng nghĩ đến đây, Long Vũ hỏi:

- Người thật có loại dược vật này. . . Vậy người lấy ra ta nhìn xem. Nếu như là thật, ta liền nghe lời người rời khỏi Hàn Duyệt. Nếu như là giả. Hừ hừ. . .

Vương Quốc Duy vội vàng nói:

- Đương nhiên là thật. Nhưng dược vật kia hiện tại ta không mang trên người. Cho nên bây giờ ta cũng không có cách nào đưa cho người xem. Không bằng như vậy đi. Người đáp ứng ta trước. Quay về sẽ lấy cho người. Ta biết người tu đạo các người đã thề là định đoạt. Nếu không sẽ bị sét đánh đập mỗ.

Long Vũ vừa bực mình vừa buồn cười mắng:

- Người cũng là hiểu rất rõ ràng. . . Nhưng ta làm sao có thể tin tưởng người đây? Nói thật, loại đồ vật này, ta cảm thấy trên thế giới này hoàn toàn không có.

- Tuyệt đối có.

Vương Quốc Duy theo bản năng nhìn chung quanh một chút, nhưng ngay sau đó nói:

- Nói thật cho người biết vậy, gần đây Thiên Hải xuất hiện vài người có song hệ dị năng, cũng là. . . Cũng là do ta làm ra. . .

Long Vũ nghe vậy, trong lòng căng thẳng.

Hắn vội lần không ngờ người này lại chủ động thừa nhận.

Nhưng mà biểu hiện lúc này của Vương Quốc Duy cùng với kết quả điều tra lúc trước lại có chút bất đồng. Cụ thể là phương diện biểu hiện bề ngoài cùng trí thông minh của hắn hiện tại.

- Sao ta phải tin tưởng người?

Long Vũ khẽ vuốt cằm, không có ý tốt hỏi.

Vương Quốc Duy có chút buồn bực, những thứ đó đúng là hắn làm ra, đáng tiếc không phải là hắn bây giờ, mà là mặt kia của hắn. Đối với mặt kia của hắn, hắn quả là nghĩ mãi không ra.

Nhưng trước mắt muốn lấy được sự tín nhiệm của Long Vũ, vậy thì phải lấy ra một ít đồ vật, nếu không, tiểu tử này chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn.

- Người chờ một chút..

Vương Quốc Duy ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, hướng Đường Na đứng cách đó không xa phất tay một cái, nói:

- Đường Na, người tới đây. . .

Đường Na nghe vậy, vội vàng đi tới, đối với Vương Quốc Duy cung kính nói:

- Vương thiếu, chuyện gì?

- Người tới nói cho Long Vũ biết đệ năng thứ hai của người có phải là ta ban cho hay không?

Vương Quốc Duy nói:

- Mau lên, nói cho hắn biết. Đệ năng tinh thần của người có phải hay không do ta ban cho hay không?

Đường Na hơi kinh hãi, sắc mặt có chút khó hiểu. Nàng tựa hồ nghĩ mãi mà không rõ, chủ tử tại sao muốn chủ động thừa nhận những chuyện này. Hiện nay bên phía chính phủ, Huyền Môn, thậm chí là nghiệp đoàn đệ năng đều đang chú ý chuyện này. Hắn nói như vậy, chẳng lẽ không sợ để lộ bí mật.

- Nói đi, người câm rồi à!

Vương Quốc Duy tựa hồ không hài lòng đối với biểu hiện của Đường Na

Đường Na hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu:

- Vâng. . . Vương thiếu nói không sai, ta cùng đồng bọn của ta có hai đệ năng cũng là do Vương thiếu ban cho.

Long Vũ âm thầm suy nghĩ, như thế nào tới đây kiếm ăn lại vạch trần được chân diện mục của hắn.

- Đường tiểu thư, nguyên lai là Vương thiếu phái người tới giết ta. . .

Long Vũ thành linh nói một câu như vậy.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Na nhất thời biến đổi. Bất quá chỉ bối rối một chút, sắc mặt của nàng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

Nàng lạnh giọng nói:

- Long tiên sinh, ăn có thể ăn bây, nhưng nói không thể nói bây. . . Cẩn thận ta kiện người tội phỉ báng. Vừa vặn hôm nay ở đây có nhiều cảnh sát cao cấp, tin tưởng bọn họ sẽ thụ lý khiếu nại của ta.

- Vậy sao?

Ánh mắt Long Vũ nhìn chằm chằm vào Đường Na, nói:

- Nói thật, người cùng tên sát thủ kia vóc người hết sức giống nhau, ngay cả tên cũng giống nhau như vậy. Đây quả thật là rất trùng hợp.

- Ở Trung Quốc tên trùng tên, người giống người chỉ là chuyện bình thường.

Vương Quốc Duy xen mồm vào.

- Long Vũ, trước không cần dây dưa những chuyện vô nghĩa như vậy, chuyện ta nói người cảm thấy sao? Người rốt cuộc suy nghĩ thế nào?

- Đã suy nghĩ kỹ, đó chính là không.

Long Vũ cố ý kích thích Vương Quốc Duy:

- Ta hoàn toàn, luôn luôn không tin người, trừ phi người đem được vật cho ta. Nếu không, ta không thể nào tin tưởng người.

Lời này vừa nói ra, Vương Quốc Duyệt nhất thời nổi giận:

- Người là đang đùa giỡn ta sao?
- Tùy người muốn nghĩ sao cũng được.

Long Vũ hướng về phía Vương Quốc Duyệt lộ ra một nụ cười ngậy ngô, nhưng ngay sau đó liền đi ra. Trước khi đi, Long Vũ ném cho hắn một ánh mắt đặc ý.

Vẻ mặt Vương Quốc Duyệt xám ngắt, nhìn bóng lưng của hắn, trong con người sát khí tỏa ra không ngừng.

Đường Na vội vàng góp lời:

- Chủ nhân, ta biết tâm tư của ngài. Không bằng chúng ta nghĩ biện pháp khác.
- Đúng vậy.

Vương Quốc Duyệt đột nhiên nói:

- Đường Na, ta giao cho người một nhiệm vụ. Người đi thuyết phục Long Vũ, người là nữ nhân sẽ dễ làm việc. Nam nhân thường sẽ không cự tuyệt nữ nhân. Người thì triển mị thuật, đi câu dẫn tiểu tử kia. Nếu như có thể lên giường vậy thì tốt nhất, tìm cơ hội quay phim lại, sau đó ta lấy cho Hàn Duyệt xem. Bảo đảm Hàn Duyệt sau này sẽ không hề nữa để ý đến hắn nữa.

Đường Na nghe vậy, nhất thời không biết nói gì.

Nhưng mà đối với mệnh lệnh của chủ tử, nàng không có lựa chọn nào khác.

- Chủ nhân, xin người chờ chút, ta sẽ thử đi thuyết phục hắn.

Đường Na xoay người rời đi.

Long Vũ thấy Đường Na đi tới, nhất thời cười lạnh:

- Làm sao? Người sẽ không ở trước mặt mọi người giết ta chứ? Để cho ta đoán xem, nhất định là Vương Quốc Duyệt sai người tới khuyên ta à. Vẫn là có ý định lấy sắc dụ ta, có phải hay không? còn muốn chuẩn bị quay phim lại phải không?

Đường Na không nói gì.

Xem ra hắn và chủ tử đều có chung ý nghĩ, nếu không làm sao hắn đoán được.

- Ha ha.

Long Vũ nhất thời cười lên:

- Nhìn dáng vẻ của người, chẳng lẽ Vương Quốc Duyệt thật sự phân phó như vậy? Đây không phải là phong cách của hắn sao?

Nói tới đây, Long Vũ giật mình một cái, mở miệng hỏi:

- Hắn là Song Tử Hoàng. Hắn có hai mặt tính cách đúng không? Những chuyện này người cũng biết chứ?
- Ta không biết người đang nói cái gì.

Đường Na cười lạnh nói:

- Người đã đoán đúng một chút, thật sự chủ tử kêu ta tới thuyết phục người. Nói đi, người muốn như thế nào mới đồng ý không cùng Vương thiếu cạnh tranh, nói điều kiện của người đi.

Long Vũ cố ý đem ánh mắt quét qua bộ ngực của nàng, nói:

- Chỉ sợ “người đáp ứng không nổi” thôi.

Nguyên lai là cố tình muốn lên giá, Đường Na lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cười lạnh một tiếng nói:

- Tiền, sắc mặc người ra giá. Chỉ cần người ra một cái giá thích hợp, ta liền có thể cho người.

Long Vũ nói:

- Lên giường với người được không? Ta muốn “làm”xử nữ mỗi tối mười lần. . .

- Chỉ cần người nguyện ý. . . mỗi đêm hai mươi lần ta cũng okie. .

Đường Na cười khẩy nói, khoe miệng nhếch lên nụ cười khinh miệt.

- Bây giờ ta cần kiểm hàng trước. . .

Nói xong, Long Vũ làm bộ muốn đem Đường Na kéo vào trong lòng. Đường Na nhất thời cấp bách, đột nhiên chụp một con dao găm đặt ngang hông Long Vũ, thấp giọng uy hiếp nói:

- Người nếu như dám làm loạn, ta sẽ giết người.

Khi nàng cho là đã khống chế được Long Vũ rồi, mới thấp giọng nói:

- Ta thề, người không nên cạnh tranh với Vương thiếu nữa, nếu không. . .

Long Vũ chế nhạo nói:

- Ta không tin người dám giết ta, ít nhất ở chỗ này không được. . . Tiện nhân, người có buông ra hay không? Người có tin bây giờ ta có thể lớn tiếng la lên kêu cứu? Đúng rồi, ta nhắc người bớt nóng đi, tính thần lực của người đối với ta chưa chắc dùng được đâu.

Lúc này, Long Vũ cơ hồ có thể xác định, nàng chính là sát thủ từng tập kích mình cùng Hàn Duyệt.

Theo như suy đoán của hắn, Vương Quốc Duy có lẽ là như lời đồn, chính là Khô Lâu hội trưởng Song Tử Hoàng.

Mọi chuyện dường như có chút rõ ràng rồi.

Hiện tại còn thiếu chính là chứng cứ mà thôi.

- Cút.

Long Vũ quát một tiếng, từ đầu tới giờ hắn hoàn toàn không để ý tới con dao của Đường Na đặt bên hông mình, hắn xoay người rời đi. Đường Na oán hận nhìn theo Long Vũ, cuối cùng vẫn không dám hạ thủ.

Trên thực tế, ở trước mặt Long Vũ, nàng căn bản là không dám động thủ.

Lần trước ám sát Long Vũ, nàng đã đã lĩnh giáo bổn sự của Long Vũ. Những ngày qua, nàng mặc dù chiếm được ưu ái của chủ tử, liên tục ba lần uống thuốc, kích phát dị năng. Nhưng ở trước mặt Long Vũ, nàng vẫn còn có chút lực bất tòng tâm.

.....

.....

Tình huống Đường Na bây giờ chính là chính là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Nhiệm vụ không thể hoàn thành, lại càng làm cho Long Vũ đem lòng nghi ngờ. Sau khi Vương Quốc Duy nghe Đường Na báo cáo lại tình hình, trong lòng tức giận không thôi, lúc này hắn cũng không biết làm gì ngoài mắng chửi Đường Na như đàn bà. Đường Na căn môi không dám lên tiếng.

Bất quá rất nhanh, nàng liền nảy ra một chủ ý.

- Vương thiếu, ta còn có một biện pháp, nếu như người đồng ý, ta liền thực hiện.

Đường Na thấp giọng nói:

- Trong Thục Trung Đường Môn chúng ta có một loại xuân dược, nếu như nữ nhân ăn vào thì sẽ không ngừng động dục...

- Chết tiệt.

Vương Quốc Duy mắng:

- Có loại dược vật này sao người không nói sớm.

- Vương thiếu, ý của người là đồng ý. Vậy giờ ta sẽ đi an bài.

Đường Na rõ ràng là muốn lập công chuộc tội, quyết định hảo hảo giở thủ đoạn.

- Đi đi, đừng để ta thất vọng nữa.

Vương Quốc Duy đối với lần này tràn đầy mong đợi.

Mấy phút đồng hồ sau, Đường Na lần nữa xuất hiện bên người Vương Quốc Duy. Nàng thấp giọng nói:

- Mọi chuyện đã thu xếp ổn thỏa, đợi lát nữa người cùng Hàn Duyệt chạm cốc. Sau khi cô ta nâng cốc nước uống vào, đại khái một giờ sau sẽ phát tác. Bốn mươi phút sau, người tìm cơ mời cô ta cùng mình ở chung một chỗ. Đến lúc được hiệu phát tác, người có thể muốn làm gì thì làm.

- Tốt... Tốt!

Vương Quốc Duy tán dương:

- Đúng vậy, chuyện này nếu thành, chỗ tốt của người tuyệt đối sẽ không thiếu.

Mang theo vẻ mặt hèn mọn, Vương Quốc Duy chậm rãi đi về phía Hàn Duyệt:

- Hàn Lão sư, cô không nể mặt khiêu vũ cùng tôi, vậy thì có thể uống cùng tôi chén rượu không? Bất kể thế nào, chúng ta là thầy trò mà.

- Uống rượu, đương nhiên là không có vấn đề.

Lúc này, Long Vũ lấy ly rượu của bồi bàn đi tới, thay Hàn Duyệt đáp ứng.

Thật ra thì Hàn Duyệt không muốn uống, nhưng mà Long Vũ đã thay nàng đáp ứng, nàng cũng không thể cự tuyệt nữa.

- Đường Na, người cũng tới đây đi, chúng ta cùng nhau uống một ly nào.

Long Vũ đưa mắt nhìn sang Đường Na, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Đường Na sững sốt một chút, tựa hồ không muốn nâng chén.

- Làm sao? Có phải trong chén có thuốc mê hay không, người sợ bưng sai à?

Long Vũ cố ý nói.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Đường Na, ngay cả Vương Quốc Duy cũng vạn phần khẩn trương. Hàn Duyệt thì từ ánh mắt và giọng nói của Long Vũ dường như đã phát hiện ra chút gì đó.

- Người nói nhăng cuội gì đó.

Đường Na hiển nhiên biết Long Vũ đang dùng phép khích tướng, đưa tay bưng ly rượu còn lại trên mâm cùng ba người chạm cốc, ngay sau đó liền ngửa đầu uống vào.

Hàn Duyệt tự nhiên cũng không có do dự gì, nàng tin tưởng Long Vũ.

Vương Quốc Duy tự nhiên càng không có vấn đề rồi. Hắn nghĩ, Đường Na đã sắp xếp xong xuôi hết thảy. Hiện tại điều hắn muốn làm, chính là chờ đợi đến thời gian hương diễm sắp tới.

- Được rồi, rượu cũng đã uống, ta còn có việc, thứ cho không thể phụng bồi.

Hàn Duyệt không muốn cùng Vương Quốc Duy có quá nhiều tiếp xúc, uống xong chén rượu liền xoay người rời đi.

Vương Quốc Duy cũng không miễn cưỡng, đợi lát nữa ngấm thuốc hắn sẽ được hưởng thụ.

Dựa theo an bài của Đường Na, chỉ cần hắn nắm chặt thời cơ, Hàn Duyệt tối nay chính là của hắn.

Sau khi Vương Quốc Duy cùng Đường Na rời đi, Hàn Duyệt vội vàng thấp giọng hỏi:

- Tiểu Vũ, nói thật với ta, có phải trong rượu có vấn đề hay không?

- Đúng vậy.

Long Vũ cười nói:

- Không hổ là cảnh sát hình sự, đúng là thận trọng. Chị Hàn nói thật cho chị biết, Vương Quốc Duy chỉ thị cho Đường Na cho mê tình tán trong rượu, may nhờ có tôi chú ý tới. Nhưng chị cứ yên tâm, trước khi Đường Na an bài bồi bàn đã bị tôi khống chế. Trừ Đường Na, rượu ba người chúng ta uống đều không có vấn đề.

Hàn Duyệt hơi kinh hãi, nói:

- Ý của cậu là, chén rượu có mê tình tán kia là bị Đường Na uống.

- Chính xác.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Đây cũng là tự gây nghiệt không thể sống. Chị Hàn, nếu như không ngoài dự liệu của tôi, rất nhanh sẽ có màn trình diễn hấp dẫn.

- Tiểu Vũ, tôi nay nơi này đều là những nhân vật nổi tiếng của Thiên Hải, chớ có làm gì quá đáng.

Hàn Duyệt dằn dò.

- Yên tâm đi, tôi có chừng mực.

Ánh mắt Long Vũ lướt qua người Vương Quốc Duy ở phía xa, trầm giọng nói:

- Chị Hàn, hiện tại có lẽ đã có thể xác định, Vương Quốc Duy chính là Song Tử Hoàng. Biểu hiện của hắn tôi nay, chính là một mặt khác. Tôi hoài nghi, hắn đã bị ma thú Huyền Cảnh ký sinh trên người rồi, chẳng qua là ma thú kia cũng chưa thể cắn nuốt toàn bộ ý thức của Vương Quốc Duy, cho nên mới tạo thành hắn có tính cách khác thường. Nhưng cái chúng ta thiếu bây giờ chính là chứng cứ.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ để ý.

Hàn Duyệt suy nghĩ một chút, nói:

- Cậu xem có thể đột phá từ trên người Đường Na không?

.....

.....

- Đường Na, bây giờ đã được chưa? Bây giờ ta có thể đi mời con tiện nhân Hàn Duyệt kia rồi chứ?

Vương Quốc Duy nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lòng đầy mong đợi hỏi.

Đúng lúc này, Long Vũ lại đi tới.

- Đường Na tiểu thư, tôi muốn mời cô nói chuyện một chút, không biết cô có nguyện ý hay không?

Long Vũ mỉm cười, điệu bộ giống như thân sĩ.

Không đợi Đường Na phản ứng, bên này Vương Quốc Duy đã giúp nàng đáp ứng:

- Đường Na, người đi đi, cùng Long Vũ hảo hảo hàn huyên một chút. Long Vũ là bằng hữu của ta, người cũng không thể chậm trễ hắn. Nhớ kỹ, người nhất định phải sử dụng toàn bộ vốn liếng hầu hạ tốt cho ta. Khi về ta sẽ thưởng cho người.

Ý của Vương Quốc Duy, Đường Na há có thể không hiểu. Hắn rõ ràng chính là muốn lợi dụng mình đem Long Vũ rời đi, để hắn càng thêm thuận lợi tiếp cận Hàn Duyệt.

Chủ tử ra lệnh nàng tự nhiên là không dám chống lại:

- Chúng ta đi.

Long Vũ đi phía trước dẫn đường, chỉ chốc lát đã dẫn Đường Na ra ngoài ban công. Nơi này ánh sáng mờ mờ, chỉ có ánh sao lấp lánh. Nhưng cái này cũng không làm trở ngại tầm mắt của Đường Na và Long Vũ.

- Người có bỏ thuốc chứ?

Long Vũ nghiêng đầu trực tiếp hỏi.

Sắc mặt Đường Na hơi đỏ, nhưng nàng cũng không có thừa nhận:

- Người nói những câu gì đó? Ta căn bản là không biết người đang nói gì?

- Hừ!

Long Vũ cười lạnh một tiếng, nói:

- Người đã bỏ mê tình tán vào trong rượu, chuyện này ta biết, hơn nữa ta còn biết, thuốc rất nhanh sẽ có tác dụng.

Nói tới đây, khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia cười mập mờ:

- Đường Na tiểu thư, người có phải cảm thấy thân thể của mình có chút nóng lên hay không?

Lời này vừa nói ra, Đường Na dường như hiểu ra cái gì.

Giọng nàng cầm hận hỏi:

- Người đã động tay động chân....

- Đã nghe qua câu nói này chưa? Tự gây nghiệt không thể sống.

Long Vũ khinh miệt nói:

- Người cho rằng việc người làm không ai biết sao? Nói cho người biết, ly rượu mà người bỏ thuốc cũng là ly người đã uống.

Không biết là trong lòng bị ảnh hưởng, hay là tác dụng của dược vật, Đường Na cảm giác một cổ lửa nóng từ đan điền dâng lên, từ từ lan tràn ra, thân thể trở nên nhạy cảm, hạ thể cũng bắt đầu ngứa ngáy, cực kỳ khó chịu, phảng phất như có vô số con sâu nhỏ đang bò.

Trong lòng khó chịu, đột nhiên vô cùng mong muốn được vuốt ve. . .

Đường Na rất rõ ràng, đây chính là tác dụng của mê tình tán.

- Người làm thế nào lại biết?

Đường Na run rẩy hỏi, hai chân không tự chủ khép, theo bản năng tiến hành ma sát, hy vọng có thể giảm bớt ngứa ngáy ở hạ thể. Thế nhưng hậu quả chính là càng ngứa càng ngứa.

biglove

184. Chương 44: Màn Thảm Ván Hương Diễm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 44: Màn thảm ván hương diễm

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Đường Na tiểu thư, người tạo nghiệt, hiện tại thì một mình người gánh chịu đi

Long Vũ ôm cánh tay, bộ dạng như đang xem trò vui.

Đường Na dường như đã ý thức được vấn đề nghiêm trọng, nhưng nàng lại không thể làm gì.

Mê tình tán so với các loại độc được khác hoàn toàn bất đồng, trúng phải cái này, chỉ có một biện pháp mới có thể giải quyết, đó chính là cùng người khác phối giao hợp.

Trừ cách đó ra, cũng không có bất kỳ phương pháp giải quyết nào.

Chỉ một lúc sau, suy nghĩ của Đường Na càng ngày càng mơ hồ, nàng càng rõ ràng cảm ứng được của mình càng trở nên mạnh mẽ, so sánh với bình thường càng tăng lên gấp đôi. Bết bết hơn chính là một cổ dịch thể nóng hổi từ hạ thể trào ra, cả một đám cỏ rạp rạp đã trở nên ướt nhẹp.

Thân thể của nàng càng không thể tự khống chế phát ra từng đợt run rẩy, cảm giác tê dại ngứa ngáy trong cơ thể khiến người ta sống không bằng chết, hơn nữa toàn bộ đều tụ về một chỗ.

Nàng hận không thể đem tay của mình đưa tới nơi đang vô cùng ngứa ngáy để chà xát, nhưng.... Nàng rất rõ ràng dưới uy lực của thuốc mê, nếu như không thể kịp thời giải được..., sợ là nàng sẽ phải thất khiếu chảy máu mà chết.

- Cứu cứu ta...

Đường Na biết nếu để thêm một hồi nữa, ý thức của nàng sẽ hoàn toàn tê liệt, đến lúc đó hết thấy đều đã chậm. Nếu như nam nhân ở trước mắt không cùng mình hợp thể, kết cục duy nhất của mình chính là chết. Đúng như Long Vũ nói, tự gây nghiệt không thể sống, lúc trước khi bỏ thuốc, nàng đã cho hơi nhiều một chút. Ý là muốn cho chủ tử chơi thống khoái. Hiện tại báo ứng ở trên người nàng rồi, hiển nhiên, nỗi thống khổ của nàng cũng còn lớn hơn nữa.

- Ha ha!

Long Vũ khinh thường khẽ cười một tiếng, nói:

- Hối hận rồi sao? Tiện nhân. Ta hỏi ngươi mấy câu, Vương Quốc Duy có phải chính là Song Tử Hoàng không?

- Vâng. . . Hắn là...

Nếu là bình thường Đường Na nhất định không dám phản bội Vương Quốc Duy. Nhưng giờ phút này. Nàng đã không kịp nghĩ nhiều như vậy.

- Ta lại hỏi ngươi. Hắn rốt cuộc là người hay là ma thú?

Long Vũ hỏi tới.

- Không biết...Ta chỉ biết là hắn là Song Tử Hoàng. Là hắn dùng được vật giúp chúng ta mở ra dị năng thứ hai. Là hắn cho chúng ta tánh mạng. Cho nên chúng ta mới trung thành với hắn.

Đường Na gần như cầu khẩn nói:

- Van cầu ngươi. Cứu cứu ta. Chơi ta. Hành hạ ta. . . Ta cần ngươi giày xéo. . . (DG: Có em nào van xin mệnh như vậy ko nhỉ . Biên: Chú cứ ngồi một chỗ mà mơ đi)

Đường Na bất chợt ôm lấy Long Vũ, đem bộ ngực cùng hạ thể dán sát vào người Long Vũ, không ngừng cọ sát:

- Dẫn ta đi. Van cầu ngươi. Từ giờ trở đi ta tình nguyện làm đầy tớ của ngươi.

Đường Na ôm lấy Long Vũ. Hắn có thể cảm giác rõ ràng biến hóa của nàng. Biết nàng không thể nhịn lâu được nữa. Ngay sau đó cười nói:

- Ta có thể dẫn ngươi đến một nơi bí mật. Nhưng ta cũng không nhất định phải cứu ngươi. . . Đây là ngươi tự làm tự chịu. Ngươi nhìn cũng xinh đẹp, đáng tiếc tâm địa vô cùng ác độc. . . Nếu như ta đoán không sai, ngươi trúng phải mê tình tán, nếu như không thể cùng người phát tiết, ngươi sẽ bị dục hỏa công tâm mà chết. Đúng không?

- Vâng. . .

Đường Na vội vàng nói:

- Van người. Ta nguyện làm đầy tớ của người. Người muốn ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý. Chỉ cần người chịu cứu ta. Ta thậm chí nguyện ý phản bội Song Tử Hoàng.

.....

.....

Vương Quốc Duy dùng hết thủ đoạn muốn mời Hàn Duyệt cùng đi ra ngoài tản bộ, nhưng Hàn Duyệt lại vô cùng cứng rắn, mặc cho Vương Quốc Duy nói gì nàng đều không trả lời.

Nhìn thời gian đã tới rồi, Hàn Duyệt vẫn không có chút phản ứng nào, trong lòng Vương Quốc Duy vừa sợ vừa vội.

- Thật xin lỗi, tôi còn có một số việc, tôi không có rảnh ở đây cùng cùng cậu.

Hàn Duyệt xoay người rời đi.

- Đợi một chút!

Vương Quốc Duy thật sự là gấp gáp, trong lòng cùng cồn cào ngứa ngáy không thôi.

Trong tình huống như vậy, hắn không còn đếm xỉa gì nữa nói:

- Nếu như cô nguyện ý theo tôi ra ngoài một chút..., tôi sẽ nói cho cô biết một chút tin tức về Khô Lâu.

Nghe Vương Quốc Duy nói như thế, Hàn Duyệt lúc này mới đứng lại:

- Nếu là như vậy, vậy chúng ta đi ra ngoài một chút đi. . .

Khóe miệng Vương Quốc Duy nổi lên một tia cười lạnh, đầy thâm đắng.

Không ngờ Hàn Duyệt đi phía trước hắn, khóe miệng cũng nổi lên một tia cười lạnh.

Cứ như vậy, trong lòng hai người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, một trước một sau đi ra khỏi yến hội.

Vài phút sau, hai người tới một chỗ yên lặng không có người nào. Hàn Duyệt xoay người dò hỏi:

- Được rồi, hiện tại cậu có thể nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc biết được những gì?

- Trước tiên không cần phải vội!

Tâm tình Vương Quốc Duy có chút khẩn trương, bởi vì trò hay sắp bắt đầu. Từ sau khi hắn biết Hàn Duyệt, không có ngày nào trong lòng hắn không nghĩ đến nàng. Có bao nhiêu lần ban đêm, hắn mơ thấy đem Hàn Duyệt nằm thân thể mình, hết sức chơi nàng, sục nàng. Hôm nay khi tâm nguyện này sắp đạt thành, tâm tình của hắn thật sự là không cách nào bình tĩnh được.

Nếu như không phải là sợ bị người phát hiện, hiện tại hắn đã muốn hoan hô rồi.

- Hàn lão sư, cô có cảm thấy có chút khó chịu hay không?

Vương Quốc Duy cẩn thận hỏi thăm, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Hàn Duyệt tự nhiên biết tâm tư Vương Quốc Duy. Nàng cố nén sự ghê tởm trong lòng, cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu như cậu thật sự không có gì để nói với tôi, tôi nghĩ tôi hẳn là phải đi. Tôi rất bận rộn, hẹn gặp lại.

- Đợi một chút.

Vương Quốc Duy nóng nảy, hắn vội vàng gọi Hàn Duyệt lại, nói:

- Cô chờ vội, tôi không phải là đang định nói cho cô một vài tin tình báo trọng yếu sao. Theo như tôi được biết, cái tổ chức Khô Lâu này thật ra thì cũng không phải là cái gì tà ác, bọn họ thật ra cũng rất tốt. Cô

nghĩ xem, Song Tử Hoàng có thể giúp con người bộc phát tiềm năng, đây là chuyện tốt cỡ nào? Tương lai toàn thế giới này nếu như ai cũng được khai phá, đây chẳng phải là tố chất con người trên thế giới cũng được đề cao sao? Cứ như vậy, không phải xã hội cũng sẽ phát triển sao? Hàn Lão sư, cô không cảm thấy đây là một chuyện tốt sao?

- Kể đi.

Hàn Duyệt sâu hút sâu một hơi, nói:

- Đây hoàn toàn là lời của người điên.

- Song Tử Hoàng này rõ ràng chính là muốn phá đi sự bình yên của thế giới.

- Vương Quốc Duy, cậu nói thật cho tôi, cậu cùng Khô Lâu Song Tử Hoàng rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

Hàn Duyệt lớn tiếng quát hỏi.

Lời này vừa nói ra, thân thể Vương Quốc Duy nhất thời run lên bần bật:

- Cô nói bậy bạ gì đó, tôi là một người làm ăn đứng đắn, hơn nữa còn là sinh viên ở đại học Thiên Hải. Làm sao tôi có thể cùng Khô Lâu có quan hệ.

Khi Hàn Duyệt quát hỏi, Vương Quốc Duy có chút chột dạ, trong lòng hắn cũng càng bối rối. Hắn làm sao cũng nghĩ không thông, thuốc mê này làm sao còn không phát tác. Dựa theo lời của Đường Na nói, lúc này Hàn Duyệt đã phải năn nỉ cầu xin hắn mới đúng.

- Vương Quốc Duy, tôi biết trong lòng cậu đang suy nghĩ cái gì, nhưng tôi khuyên cậu tốt nhất là quên chuyện đó đi.

Hàn Duyệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Chén rượu có thuốc kia, tôi không có uống.

- Cô có ý gì?

Vương Quốc Duy sửng sốt một chút.

- Tôi có ý gì trong lòng cậu rõ ràng nhất.

Hàn Duyệt khinh thường nói:

- Nói thật với cậu, cho cậu hay, chén rượu kia đã bị người động tay động chân, Đường Na tự mình uống rồi. Vương Quốc Duy, cậu biết không? Các người đây là đang phạm tội. Nếu như không phải là tiểu Vũ kịp thời phát hiện âm mưu của các người, các người đã gây thành đại họa. Tôi hiện tại hoàn toàn có thể có lý do kiện cậu.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Quốc Duy đại biến.

Hắn vạn lần không ngờ âm mưu của mình lại biến thành như vậy. Thật sự ứng câu nói kia, đoán được mở đầu, lại không đoán được kết thúc.

- Thế sự vô thường. Hàn lão sư, tôi không biết cô đang nói cái gì. Thật xin lỗi, tôi còn có việc phải xử lý, tôi đi trước một bước đây.

Lần này, thì đổi lại là Vương Quốc Duy vội vã rời đi.

Dưới tình huống như thế, hắn không rời đi cũng không được rồi.

Tiền nghi không chiếm được, ngược lại còn làm cho toàn thân run rẩy.

Trên đường trở về, Vương Quốc Duy đứng là khóc không ra nước mắt.

.....

.....

So với Vương Quốc Duy, tao ngộ của Đường Na càng thêm bi thảm.

Giờ phút này, nàng được Long Vũ dẫn tới một khách sạn hết sức vắng vẻ. Vài phút sau, nhận được điện thoại của Lâm Phong, Hàn Duyệt cũng chạy tới.

Xem bộ dáng là muốn cùng Long Vũ tạo thành một tam đường hội thắm.

Mà Đường Na lúc này đã có chút không nhin nổi, chút lý trí cuối cùng của nàng đang không mơ hồ. Do bản năng điều khiển, nàng đưa tay xé bỏ áo ngoài. Chỉ chừa lại một lớp áo nhung mỏng. Chẳng qua là áo nhung kia cũng bị mồ hôi ướt đẫm, khó che hết xuân sắc, hô hấp pháp phồng, hai bầu vú không ngừng nhấp nhô dưới lớp áo nhung thất chặt.

Hàn Duyệt tức giận nhìn Long Vũ nói:

- Cậu tự không có biện pháp nào sao?

Long Vũ cười hắc hắc:

- Mê được này tương đối mạnh, trừ phi hiện tại cho cô tìm mấy tráng nam, nếu không, rất khó cứu. . .

- Cậu là người tu đạo, cuối cùng cũng phải nghĩ ra biện pháp chứ.

Cùng là phái nữ, Hàn Duyệt hiển nhiên có chút không nỡ. Lúc này hai tay Đường Na đã không tự chủ nắm lấy hai vú mạnh mẽ xoa nắn. Bộ dáng hết sức dâm dăng.

- Chị Hàn. . . Chị tại sao có thể đồng tình với cô ta như vậy.

Long Vũ nói:

- Chị cũng đã biết, nếu như không phải là tôi cẩn thận, kịp thời phát hiện âm mưu của Vương Quốc Duy, hiện tại người nằm trên ghế sa lon thủ dâm chính là chị đó. Chị nhìn kỹ đi, đây sẽ là kết quả của chị.

Nghe Long Vũ, trong lòng Hàn Duyệt nổi lên cảm giác ớn lạnh.

Đúng như lời Long Vũ, nếu không phải là hấn phát hiện kịp thời, thật sự mình phải làm một trò hề như vậy. Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Duyệt đối với Đường Na cũng không khỏi tức giận.

- Thật đáng đời.

Hàn Duyệt tức giận nói:

- Đây chính là báo ứng.

- Ta muốn....

Trong con người Đường Na lóe ra hồng quang, chính là biểu hiện của sự bộc phát. Nàng nhìn Long Vũ, vẻ mặt tràn đầy khát vọng.

Nếu như nàng còn có khí lực để nói, giờ phút này đã sớm nhào đầu về phía trước, đem Long Vũ đẩy tới rồi.

Theo lực lượng trên hai tay của nàng tăng lên, chiếc áo nhung cũng bị nàng cỡi xuống, ngay cả chiếc nịt ngực màu đen kia cũng bị cỡi bỏ, cả bộ ngực trắng ngần của nàng lộ ra, đỉnh đầu là hai hạt anh đào đỏ hồng tiên diễm vô cùng.

Một màn hương diễm như thế, ngay cả Lâm Phong hô hấp cũng có chút dồn dập. Nhưng hấn rốt cuộc cũng là người phi thường, chẳng qua là chỉ trong chốc lát, tâm tình kia liền trở lại bình thường.

- Tiểu Vũ, cậu xem bây giờ nên làm gì?

Lâm Phong nói:

- Tiếp tục như vậy, chúng ta dường như cũng không có cách nào hỏi cô ta được. . . Cậu xem có biện pháp gì không?

- Tôi xem một chút!

Long Vũ đi tới mấy bước, lại không nghĩ Đường Na đã mất đi ý thức kia lại kéo lấy tay hắn, bàn tay nhỏ bé lại nắm lấy tay hắn đặt lên bộ ngực của mình.

Long Vũ do dự chốc lát, nói:

- Hiện tại biện pháp duy nhất chính là tiết dục, giải phóng một chút. Cũng may cô ta là người có dị năng, cũng chính là người biến chủng, thể chất của cô ta so với nữ nhân bình thường mạnh hơn, cho nên chỉ cần tiết dục thích đáng, sẽ không xảy ra chuyện. Lâm tổ trưởng, anh xem thuộc hạ của có ai nguyện ý hiến thân không?

- Không có.

Lâm Phong vội vàng khoát tay:

- Tuyệt đối không có, tôi đảm bảo là không có. Loại chuyện này, Lâm Phong tôi cũng không muốn cho đội viên của mình dính vào. (Biên: Vãi cái thằng đội trưởng)

Hàn Duyệt cũng nghiêng đầu đi, không muốn nhìn nữa.

Mặc dù Đường Na là gieo gió gặt bão, bắt quá nàng vẫn cảm thấy như vậy có chút tàn nhẫn.

Long Vũ mặc cho Đường Na ôm tay phải của hắn cọ xát trên da thịt của nàng, một đường đi xuống, cuối cùng ngừng lại giữa hai chân của mình. Hạ thể đã sớm xuân triều tràn lan, Long Vũ đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm tới, nàng càng thở gấp không ngừng, vẻ mặt giống như là phi thường thỏa mãn.

- Được rồi, tôi liền hy sinh ngón tay của tôi một chút vậy.

Long Vũ lộ vẻ khốn khổ:

- Nếu không chị Hàn, chị tới đây một chút đi, dù sao các người cũng là nữ nhân.

- Đi tìm chết đi.

Hàn Duyệt lúc này liền cự tuyệt:

- Cậu cho rằng tôi là les sao?

- Lâm Phong tổ trưởng... Chẳng qua chỉ là dùng ngón tay mà thôi.

Long Vũ hỏi.

- Bản thân cậu tự mình làm đi.

Lâm Phong vội vàng lui về phía sau mấy bước, hơn nữa nhắm hai mắt lại.

Đối với một nam nhân bình thường mà nói, thiếu nữ đào nguyên tự nhiên là tuyệt đẹp, nhất là cái loại dính thuốc như thế này, cảm giác ươn ướt, khiến cho tâm thần của hắn không ngừng nhện nhện.

Cũng may Phổ Thiện Thanh Tâm Chú hiệu quả không tệ, Long Vũ luôn là có thể thủ vững tâm trí của mình.

Theo ngón tay Long Vũ ngo nguẩy, Đường Na phảng phất như nếm được mật ngọt, vừa rên rỉ, đồng thời di động hạ thể, hận không được trực tiếp đưa ngón tay kia đâm thủng vào thân thể của nàng.

Dưới tác dụng của mê tình tán, thân thể Đường Na hết sức nhạy cảm. Long Vũ một phen nhanh chóng ngo nguẩy khiến cho thân thể của nàng kịch liệt rung động.

Vài phút sau, theo một tiếng rên rỉ thoải mái cao vút, một cổ chất lỏng nóng hổi phun đầy trên tay Long Vũ.

Nàng lại cứ như vậy mà tiết ra.

Sau khi tiết thân, Đường Na bình tĩnh rất nhiều, nhưng vẫn không chịu buông Long Vũ ra. Máu chốt của vấn đề chính là được hiệu quả quá mạnh mẽ.

Đây cũng chính là tại sao nói nàng là tự gây nghiệt không thể sống.

Nếu như là một loại dược hiệu khác, sau khi tiết thân, trên căn bản là có thể giảm thiểu độc tố rồi.

- Hiện tại đã có thể tra hỏi chưa?

Lực chú ý của Lâm Phong thủy chung vẫn nhìn chăm chú trong hồ sơ, về phần cảnh xuân của Đường Na, hẳn chẳng thêm ngó tới.

Trên đời không có nam nhân không hảo sắc, nhưng trong lòng Lâm Phong, ở chỗ có vài người, hẳn cố giữ chút sĩ diện.

- Tựa hồ còn chưa được.

Long Vũ phát hiện ý thức Đường Na vẫn hỗn loạn như cũ, trong con ngươi vẻ dâm dục hiển nhiên còn chưa mất đi.

Hàn Duyệt thở dài một hơi, sau đó mới lên tiếng:

- Trong phòng thật sự quá nóng, tôi đi ra ngoài hóng mát một chút.

Cũng không biết tại sao, khi nàng thấy ngón tay Long Vũ ngoay ở hạ thân một nữ nhân, trong lòng có chút tức giận, một cảm giác khó hiểu chậm rãi xuất hiện trong đầu.

Long Vũ lại không có thời gian đi để ý tới Hàn Duyệt.

Trong đầu hẳn đã hạ quyết tâm một không làm, hai không nghĩ, ngón tay lần nữa nhanh chóng nhuyển động, Đường Na mới vừa bình tĩnh trở lại, lần nữa rên lên, tràng diện kia, Lâm Phong nghe được đỏ mặt, dường như đã muốn xoay người đi ra ngoài.

- Đợi một chút!

Long Vũ vội vàng nói:

- Lâm Phong tổ trưởng, không cho phép anh đi... Anh ra ngoài rồi, lúc nữa ai sẽ chứng minh sự trong sạch của tôi.

Lâm Phong cười khổ một tiếng, liền dừng bước, chẳng qua là bịt chặt lỗ tai.

Nửa giờ sau, Đường Na dưới tác dụng của ngón tay của Long Vũ, liên tục hai lần tiết thân.

Lúc này, màu đỏ trong con ngươi của Đường Na mới dần dần biến mất.

Long Vũ vội vàng dùng ga giường đem thân thể nàng bao lại.

Lâm Phong đi ra ngoài, sắc mặt một mảnh xanh mét kêu Hàn Duyệt vào, bắt đầu tam đường hội thẩm.

- Đường Na. . . Ta hỏi ngươi, vì sao phải muốn dùng mê tình tán hại ta, ta với ngươi không oán, không thù, ngươi vì sao ác độc như vậy?

Hàn Duyệt thấy vẻ mặt Đường Na hồi phục xong, lớn tiếng quát hỏi.

Sau khi Đường Na tỉnh táo lại, dường như có lẽ đã ý thức được tình cảnh của mình. Nàng nhìn ba người chung quanh, nhìn nhìn lại tình cảnh của mình, cười lạnh một tiếng, nói:

- Muốn đánh muốn giết tùy các ngươi.

Lâm Phong đi lên trước, nói:

- Đường Na, người hiện tại chỉ có một con đường duy nhất chính là hợp tác với chúng ta, nếu không, đợi chờ ngươi chính là một con đường chết. Tiểu tổ siêu năng lực của ta đã tra được thân phận chân thật của ngươi. Người chính là nữ nhi của gia chủ Đường gia, người gia nhập nghiệp đoàn dị năng là vì thu hoạch phương pháp tu luyện dị năng. Hôm nay ngươi lần nữa đối chủ gia nhập Khô Lâu, nhưng chính là vì Song Tử Hoàng mở ra tiềm năng của ngươi. . . Ta nghĩ, người giống như ngươi vậy, hẳn là sẽ rất sợ chết. . .

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Na nhất thời xanh mét.

Lâm Phong nhân cơ hội nói:

- Thăng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm phạt, đây là chính sách nhất quán của chúng ta. Chỉ cần người đáp ứng hợp tác với chúng ta, ta sẽ bảo đảm an toàn của người.

Hàn Duyệt cũng nói:

- Đừng do dự nữa, người không có lựa chọn nào khác đâu.

Đường Na oán hận nhìn Long Vũ một cái, nói:

- Người đến tột cùng là như thế nào biết được ta bỏ thuốc.

- Đây là bí mật, người không cần biết!

Long Vũ không khách khí nói:

- Tiện nhân, ta hiện tại mới biết được, người nguyên lai là người Thực Trung Đường gia, ta hỏi người, phụ thân người có phải là dùng thủ đoạn bất chính hãm hại Đường Việt cướp lấy vị trí gia chủ Đường gia đứng không? Đúng rồi, lão tử không biết xấu hổ kia tên là gì?

- Ta tại sao phải nói cho người biết.

Đường Na nhìn chằm chằm Long Vũ hỏi:

- Người cùng Đường Việt là quan hệ như thế nào?

Hắn cẩn thận nghĩ một chút, Đường Việt kia hẳn phải là bố vợ của hắn mới đúng. Chẳng qua hiện nay tiểu sư muội đã sớm quên mất đoạn tình cảm giữa bọn họ rồi.

Thật là đáng tiếc.

- Người không cần biết ta cùng Đường Việt có quan hệ gì? Ta hỏi người, cha người tên gì? Lão vương bắt đản tam thúc công kia tên gì?

Long Vũ cười lạnh một tiếng nói:

- Người nếu không phối hợp, đừng trách ta không khách khí. Nói cho người biết, lúc trước, khi người động dục, cái tình cảnh kia ta cũng thấu lại rồi, người nếu không chịu phối hợp cùng ta, ta sẽ sao lại, mang đến Thực Trung buồn bán. Tin tưởng sẽ có rất nhiều người thích nó.

- Người vô sỉ!

Đường Na hoảng sợ vạn phần. Cái đoạn ghi hình kia nếu quả thật mà truyền tới Thực Trung, phụ thân nàng, Đường Chính, nhất định sẽ đánh chết nàng.

Trong lòng nghĩ đến đây, nàng vội vàng nói:

- Phụ thân ta tên Đường Chính, Tam thúc công là Đường Cát (DG: vãi cả tên). Người còn muốn hỏi cái gì, chỉ cần là ta biết, ta sẽ nói cho người biết. Ta chỉ là hi vọng người có thể tuân thủ lời hứa, đem băng ghi hình kia hủy đi.

- Ha hã.

Long Vũ đắc ý cười:

- Băng ghi hình có tiêu hủy hay không, hoàn toàn quyết định bởi biểu hiện kế tiếp của người. Ta hỏi người, Vương Quốc Duy kia có phải chính là Song Tử Hoàng hay không?

biglove

185. Chương 45: Nguyên Lai Là Chị Em

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 45: Nguyên lai là chị em

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đúng vậy.

Đường Na gật đầu xác nhận nói:

- Thật sự hẳn chính là Song Tử Hoàng, nhưng những chuyện khác ta thật sự không biết. Ta phản bội nghiệp đoàn dị năng, gia nhập Song Tử Hoàng, mục đích cuối cùng là muốn biết cách điều chế dược vật có thể kích thích tiềm năng con người kia. Đáng tiếc cho đến bây giờ ta cũng không có bất kỳ phát hiện nào. Đúng rồi đoạn thời gian trước, thiếu chủ của nghiệp đoàn dị năng đã tới một lần, bọn họ cùng Song Tử Hoàng nói chuyện hợp tác, ý đồ là muốn lấy dược vật kia. Nhưng cuối cùng bọn họ trong lúc đàm phán không thành, đoán chừng trong khoảng thời gian này, nghiệp đoàn dị năng nhất định sẽ một lần nữa phái người tới.

- Ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi!

Đường Na thành thật nói.

Long Vũ nói:

- Lâm tổ trưởng, chị Hàn, hai người xem còn có cái gì cần hỏi nữa không?

Lâm Phong trầm ngâm nói:

- Ta thấy cô cũng chỉ biết có bấy nhiêu thôi, hỏi tiếp cũng không có ý nghĩa. Như vậy đi, đem cô ta giao cho chúng tôi, đến lúc đó có cô ta ra mặt làm chứng tố cáo Vương Quốc Duy. Nói như vậy, chúng ta là có thể chính diện động tới Vương Quốc Duy rồi.

- Không được.

Nói chuyện chính là Đường Na, khi nàng nghe để nàng làm chứng tố cáo Vương Quốc Duy, thân thể nhất thời run rẩy không dứt:

- Các người tốt nhất là đem ta giết đi.

- Người có ý gì?

Long Vũ trầm mặt, nói:

- Người không muốn ta tiêu hủy bằng ghi hình phải không?

- Tùy người.

Trên mặt Đường Na hiện lên một vẻ thống khổ, nói:

- Các người căn bản không biết Song Tử Hoàng rốt cuộc lợi hại đến cỡ nào. Nếu như ta ra mặt làm chứng, ta sẽ phải chịu sự trừng phạt sống không bằng chết. Thay vì như vậy, ta chẳng thà tự sát.

- Như vậy đi, chúng ta trước tiên đem người bảo vệ, về phần làm người làm chứng sau này hãy bàn.

Lâm Phong trầm ngâm một chút nói.

- Bang bang!

Đột nhiên, ngoài cửa truyền tới một tiếng gõ cửa dồn dập.

Long Vũ, Hàn Duyệt, Lâm Phong nhất thời tịt khẩu trương. Bắt đầu đề phòng.

- Long Vũ sư huynh mở cửa. Em biết anh ở bên trong.

Tiếng gõ cửa vừa ngưng. Nhưng ngay sau đó liền truyền đến một thanh âm Long Vũ vô cùng quen thuộc.

- Là tiểu sư muội.

Long Vũ sững sốt một chút. Cuối cùng là đi tới mở cửa phòng ra. Quả nhiên, đứng ngoài cửa trông mắt lạnh lùng nhìn chính là tiểu sư muội Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương sau khi vào phòng, ánh mắt cũng không nhìn Long Vũ, mà là đánh giá chung quanh. Ánh mắt cuối cùng ngừng lại trên người Đường Na.

- Các người làm gì với nàng?

Đường Hương Hương lớn tiếng quát hỏi.

- Tiểu sư muội, em làm cái gì vậy. Cô ta bây giờ là tội phạm. Hai vị này là nhân viên chính phủ.

Long Vũ thấy Đường Hương Hương rõ ràng chính là lai giả bất thiện. (người đến không có ý tốt)

- Đúng rồi, cô ta là đường muội của em?

Long Vũ dường như nghĩ tới điều gì.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương bước tới, hướng Đường Na nói:

- Muội muội, người có biết ta không?

Đường Na nghe vậy, trên trán xuất hiện một cổ nhàn nhạt không giải thích được. Nàng đem ánh mắt quay tới, cẩn thận ngó chừng Đường Hương Hương. Thật lâu sau, nàng đột nhiên kinh hô:

- Hương Hương, người là Hương Hương tỷ. Hương Hương tỷ cứu ta, những người này ức hiếp ta, nể tình chúng ta là tỷ muội, xin hãy cứu ta

Ban đầu, khi Đường Hương Hương rời khỏi Đường gia nhưng cũng chỉ mới mười tuổi. Mặc dù đã qua sáu năm thời gian, nhưng sáu năm này, dung mạo Đường Hương Hương đã thay đổi rất nhiều.

Dù sao cũng có nhiều năm sống chung nên nàng vẫn loáng thoáng nhận ra Đường Hương Hương.

- Hừ!

Đối với tỷ muội ngày xưa cầu cứu, Đường Hương Hương biểu hiện rất là lạnh lùng. Long Vũ xem ra, cái này cũng rất phù hợp với tính hướng nàng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo.

Chẳng qua là biểu hiện kế tiếp của Đường Hương Hương đã khiến cho hấn thất kinh.

- Đường Na. Uống cho người là thiên kim của gia chủ Đường gia, người xem bộ dáng người bây giờ giống như cái gì?

Đường Hương Hương chậm chạp nói:

- Bộ dáng bây giờ của người ngay cả gái làng chơi cũng không bằng. Đường gia chúng ta bị người làm mất mặt hết rồi. Nếu như ta là người, ta đã sớm tìm một cái lỗ để chui xuống rồi.

Hàn Duyệt, Lâm Phong cũng không biết Đường Hương Hương cùng Đường Na có ân oán.

Chẳng qua là Đường Hương Hương chỉ cần không tương trợ Đường Na là được, nếu không thì lại là một phen phiền toái.

Đường Na sắc mặt run lên, nói:

- Đường tỷ, người quả nhiên là không tệ. Lần trước, ta nghe cha ta nói người đã leo được lên cây đại thụ Huyền Môn rồi, hiện tại quả nhiên là chính xác mười phần. Nhưng mà người quên rồi sao, trên người người còn có Ngũ Thái Tầm Cổ. Uy lực của Ngũ Thái Tầm Cổ không cần phải nói chắc người cũng biết? Nếu như không thể kịp thời bài trừ, sau này máu trong cơ thể của người cũng sẽ bị Ngũ Thái Tầm Cổ ký sinh. Đến lúc đó, cho dù người có là Đại La Thiên tiên cũng không thể trừ tận gốc.

- Ha ha...

Đường Hương Hương nghe Đường Na uy hiếp, khinh miệt cười cười:

- Người cảm thấy người như vậy nói với ta, có ý nghĩa sao? Nhị thúc khổng cổ thủ pháp người cũng biết, người hiện tại thử xem. Xem ta có việc gì không?

Đường Na nghe vậy, vội vàng thử một chút.

Ngoài dự tính của nàng chính là, thân thể Đường Hương Hương không có bất kỳ khó chịu nào.

Hiển nhiên, cái Ngũ Thủ Tầm Cổ kia đã không còn tồn tại nữa rồi.

- Không thể nào...Không thể nào...Người làm sao có thể giải khai Ngũ Thủ Tầm Cổ.

Về mặt Đường Na khiếp sợ:

- Người đến tốt cùng là làm thế nào?

- Hừ!

Đường Hương Hương nói:

- Ta tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, tu vi đã tiến vào cảnh giới Bất Diệt, chỉ cần ta dùng đạo lực của mình khổng chế, thanh trừ Ngũ Thủ Tầm Cổ cũng không phải là cái việc gì khó. Hảo muội muội của ta, nếu như ta đoán không sai, cái người cha tốt kia của người bởi vì chuyện tình Ngũ Thủ Tầm Cổ, hiện tại nhất định là bị thương không nhỏ.

- Người.

Đường Na trừng mắt lạnh lùng nhìn:

- Đường Hương Hương, tiện nhân kia, người dám mưu hại gia chủ Đường gia.

- Ha ha...

Đường Hương Hương cười lạnh mấy tiếng:

- Tiện nhân kia, người nói thiếu mất rồi, ban đầu nếu như không phải là Nhị thúc cùng Tam thúc cấu kết với nhau, vị trí gia chủ Đường gia chính là của cha ta ta. Mẹ của ta cũng sẽ không phải chết thảm. Đường Na, ta nói thật với người, nói cho người hay, ta tu luyện Vô Tình Thiên Đạo chính là vì báo thù. Ta muốn lấy lại tất cả những thứ vốn thuộc về ta.

Nghe Đường Hương Hương nói tới đây, Long Vũ có chút kích động.

Dựa theo cuộc nói chuyện của Đường Hương Hương và Đường Na lần này, nàng tựa hồ là đang nhớ lại cừu hận của mình cùng gia chủ Đường gia.

- Hương Hương, em đã nhớ lại?

Long Vũ kích động hỏi.

- Sư huynh, em đang rất bận, xin anh tránh ra cho.

Trong giọng nói của Đường Hương Hương rất lạnh lùng:

- Xin anh không nên làm trở ngại em.

Long Vũ từ trong ánh mắt Đường Hương Hương thấy được vẻ lãnh khốc cùng xa lạ.

Một khắc kia, hy vọng mới vừa dấy lên liền bị dập tắt.

Hàn Duyệt đột nhiên đi lên, nói:

- Vị tiểu thư này, Đường Na là nghi phạm của chúng tôi, cô ta nên thuộc về chúng tôi xử lý, hi vọng cô không nên làm trở ngại chúng tôi thi hành công vụ.

- Tôi muốn mang cô ta đi.

Đường Hương Hương lạnh lùng nói.

- Không được!

Hàn Duyệt quả quyết cự tuyệt:

- Tôi đã nói tất cả, cô ta phạm pháp, sẽ do chúng tôi mang đi, không cho cô áp dụng hình phạt riêng.

- Tôi nói một lần cuối, tôi muốn mang cô ta đi.

Đường Hương Hương cũng không để ý tới Hàn Duyệt.

Lâm Phong hơi do dự một chút, nhưng ngay sau đó đi tới, nói:

- Tiên tử, người tôi có thể để cô mang đi, nhưng là tôi có một thỉnh cầu, nếu như khi chúng tôi cần cô ta hỗ trợ, kính xin cô cho chúng tôi gặp mặt?

Lâm Phong thường xuyên làm việc với Huyền Môn nên đối với uy danh của Đường Hương Hương cũng đã nghe nói qua. Nhất là lúc trước Hương Hương nói tu vi của nàng đã đến cảnh giới Bất Diệt.

Tu vi như thế, trừ lãnh tụ Huyền Môn ra thì đã là tồn tại vô địch rồi.

Ít nhất, siêu năng tiểu tổ của hắn chọc vào không nổi.

Thường nhân vốn là lấy cơ quan quốc gia là vô địch.

Trên thực tế, cơ quan quốc gia cũng có lúc chọc không nổi.

- Đến lúc đó rồi nói sau.

Giọng nói Đường Hương Hương vẫn lãnh đạm như cũ, sắc mặt không hề thay đổi.

- Tổ trưởng, tại sao phải

Hàn Duyệt hiển nhiên không muốn thả người.

- Tới đây. . .

Lâm Phong kéo Hàn Duyệt một chút, hai người tránh qua một bên thấp giọng nói:

- Cứ để cho cô ta mang đi, chúng ta chọc không nổi.

- Có ý gì?

Hàn Duyệt hỏi.

- Đường Hương Hương không phải là người mà chúng ta có thể chọc được

Lâm Phong thấp giọng nói:

- Trừ lãnh tụ Huyền Môn thì cô ấy là người tu đạo lợi hại nhất. Ở Huyền Môn rất có danh vọng. Chúng ta tốt nhất vẫn là quên đi, không nên cùng cô ta sinh ra mâu thuẫn.

- Đường Na, mặc y phục của người vào đi theo ta.

Đường Hương Hương cười lạnh một tiếng nói:

- Không nên để cho Đường gia chúng ta mất mặt nữa. Khi về người nên tự mình viết một lá thư, ta hi vọng Nhị thúc có thể tự mình đến Thiên Hải đón người trở về. Nếu không, ta sẽ cho người sống không bằng chết.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Na nhất thời trở nên khó coi. Nàng nhìn Long Vũ nói:

- Cứu ta, ta nguyện ý làm đầy tớ của người, người để cho ta làm cái gì ta cũng vui lòng. . . Thân thể trong sạch này của ta, người muốn đùa bỡn thế nào cũng được. Chỉ cần người không để ta rơi vào tay Đường Hương Hương.

- Hừ!

Long Vũ còn chưa tỏ thái độ, Đường Hương Hương đã hừ lạnh một tiếng:

- Hôm nay ta muốn mang tiện nhân Đường Na này đi, không ai có thể lưu được nàng lại.

Thậm chí Long Vũ còn thấy trong mắt Đường Hương Hương một tia sát ý.

Trong lòng Hàn Duyệt tràn đầy hi vọng Long Vũ có thể ngăn cản Đường Hương Hương. Nàng không phải là người tu đạo, đối với tình huống người tu đạo nàng không biết. trong mắt nàng, Long Vũ hẳn là vô địch .

- Tiểu Vũ!

Hàn Duyệt gọi một tiếng, Long Vũ vội vàng hướng nàng nháy mắt.

Đường Hương Hương nghe vậy, cười lạnh nói:

- Anh dám cản em, Long Vũ sư huynh, đã sớm nghe nói tu vi anh cao cường, em vừa lúc cũng muốn cùng anh trao đổi một chút.

Long Vũ khẽ than nhẹ một tiếng, khoát tay nói:

- Tiểu sư muội, em đi đi, anh không có tâm tình.

Lòng tràn đầy kỳ vọng cũng biến thành thất vọng, Long Vũ lấy đâu ra tâm tình cùng Đường Hương Hương tỷ thí. Hơn nữa trong lòng hẳn nghĩ không ra, vì sao cừu hận có thể nhớ được, tình yêu lại bị quên mất.

Cái này là xảy ra chuyện gì?

Hắn hy vọng có thể tìm được Tuyết Cơ chứng thực một phen.

.....
.....

Ngày hôm sau, Long Vũ tìm tới Tuyết Cơ, hơn nữa báo cho Tuyết Cơ Đường Hương Hương đã nhớ lại cừu hận với Đường gia. Tuyết Cơ đối với chuyện này cũng không có ngạc nhiên. Hiển nhiên, nàng đã biết chuyện này.

Tuyết Cơ nói cho Long Vũ, tình huống của Đường Hương Hương rất đặc biệt, ngay cả trong điển tịch của Huyền Môn cũng không có ghi lại tình huống tương tự, cho nên nàng cũng không cách nào giải thích tình huống của Đường Hương Hương bây giờ.

Long Vũ buồn bực vô cùng.

Cuối cùng, Tuyết Cơ nói, có thể Hương Hương từ Vô Tình Thiên Đạo đã mở ra một con đường mới.

Xong nàng lại trấn an Long Vũ, tương lai có lẽ Hương Hương sẽ nhớ lại tất cả, nàng nói Long Vũ nên kiên nhẫn chờ đợi.

Về phần cừu hận với Đường gia, Tuyết Cơ liên tục dằn dò Long Vũ, không nên nhúng tay.

Bởi vì Đường Hương Hương đã liên tục nhấn mạnh, chuyện này nàng muốn một mình xử lý.

Buổi tối, tâm tình Long Vũ buồn bực, một mình đi trên đường, nhìn nhà nhà đốt đèn huy hoàng, không khỏi cũng nhớ tới tình huống của mình, không biết cha mẹ lạc nơi đâu.

Thở dài một tiếng, Long Vũ dừng bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, tự mình lầm bầm nói::

- Haiz, ta cũng nên trở về Huyền Cảnh cùng Kim đại sư tìm kiếm tin tức của mẹ thôi.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên. Nhìn một chút, là Hàn Duyệt gọi tới, hẳn hơi do dự một chút, rồi nhận điện.

- Tiểu Vũ, giờ cậu có rảnh không. Có thể cùng tôi nói chuyện một chút không?

Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Hàn Duyệt, tựa hồ có chút cô đơn. Giống như là ngã bệnh vậy.

Long Vũ vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì. Chị Hàn, chị ở đâu, tôi lập tức tới ngay. Có chuyện gì sao, đợi tôi đến rồi hãy nói.

- Tôi đang một mình ngắm sao ở quảng trường Thời Đại.

Hàn Duyệt sâu xa nói:

- Tiểu Vũ, cậu tới đi.

Nói tới đó, Hàn Duyệt liền cúp điện thoại.

Nửa giờ sau, Long Vũ đón xe tới quảng trường Thời Đại. Từ xa hắn đã nhìn thấy Hàn Duyệt.

Nhìn dáng dấp, tâm tình của nàng hắn là rất xấu, trên mặt lạnh lẽo.

- Chị Hàn, xảy ra chuyện gì, không bằng chúng ta đi đi thôi, vừa đi vừa nói.

Quảng trường Thời Đại ban đêm so sánh với ban ngày trái lại càng náo nhiệt hơn, Long Vũ không thích nơi này lắm.

- Tôi không muốn đi. . . Chúng ta ở chỗ này nói chuyện đi

Hàn Duyệt ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Long Vũ đi tới kéo tay Hàn Duyệt, nói:

- Chúng ta đi!

Hàn Duyệt theo bản năng muốn rút tay về , nhưng Long Vũ nắm rất chặt, nàng căn bản là rút ra không được.

- Xảy ra chuyện gì, chị nói cho tôi biết đi.

Long Vũ như ra lệnh lớn tiếng hỏi.

Hàn Duyệt thở dài, đem ánh mắt từ trên ngón tay dời đi, tùy ý Long Vũ lôi kéo tay nàng đi ở trên đường. Bàn tay bóng loáng như ngọc, mềm mại vô cùng, có cảm giác rất ấm áp.

Lúc này Hàn Duyệt cảm thấy khác thường, trái tim nhảy loạn, nhất thời đã quên mất chuyện phiền não, liếc Long Vũ một cái, nũng nịu trách giận nói:

- Sao còn không buông tay, cậu nắm chặt như vậy làm gì.

Long Vũ có chút ngượng ngùng, buông lỏng tay ra, trong lòng bàn tay mơ hồ có một cảm giác rất ấm áp, khiến cho người ta không nỡ buông ra.

Trên cổ tay mảnh khảnh trắng bóng của Hàn Duyệt quả nhiên mơ hồ nổi lên một vòng đỏ ửng, cũng là do mới vừa rồi Long Vũ hơi dùng sức một chút. Lúc này nàng đang nhẹ nhẹ xoa cổ tay của mình, trong lòng đúng là quên mất chuyện phiền não kia.

Long Vũ thấy cổ tay Hàn Duyệt có chút ửng đỏ, ngượng ngùng cười, nói:

- Thật sự thật xin lỗi, mới vừa rồi nhất thời không cẩn thận dùng sức quá lớn rồi. Để tôi giúp chị xoa bóp nha. Chị Hàn, nhìn vẻ mặt chị, hẳn trong lòng chị có việc gì sao? Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?

Từ khi quen biết đến nay, Long Vũ chưa từng thấy vẻ mặt này của Hàn Duyệt. Trong lòng phỏng đoán, nhất định là trong nhà đã xảy ra chuyện.

- Một lời khó nói hết!

Hàn Duyệt thở dài một tiếng, nhưng không biết nên nói như thế nào.

Mà lúc này đây, Long Vũ đã lần nữa cầm tay Hàn Duyệt, dùng đạo lực giúp nàng lưu thông máu, trong khoảnh khắc, dấu vết kia liền biến mất.

- Đã tốt rồi, sao còn không buông tay.

Hàn Duyệt lần nữa liếc Long Vũ một cái, nhưng trong ánh mắt có phần kiều mỹ hơn.

- Chị Hàn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chị khiến em gấp muốn chết đó.

Long Vũ hỏi.

Hàn Duyệt nghe vậy liếc Long Vũ một cái, nói:

- Cậu thật sự quan tâm chuyện của tôi?

Long Vũ thật tình gật gật đầu, nói:

- Chị Hàn, chị cảm thấy tôi giống như đang nói đùa sao?

Hàn Duyệt nghe vậy không phục, chiếc miệng xinh xắn gợi cảm nhát lên chu lên, đôi mắt đẹp ngó chừng Long Vũ nói:

- Tôi thấy trong lòng cậu cũng chỉ có cái người tiểu sư muội kia thôi. Ở trong mắt cậu căn bản tôi không tính là cái gì. Cậu hay là đi tìm tiểu sư muội của cậu đi, dù sao cha tôi đã đem tôi hứa gả cho Vương Quốc Duy rồi.

biglove

186. Chương 46: Đau Không?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 46: Đau không?

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Lời vừa nói ra, sắc mặt Long Vũ kinh hãi:

- Chị Hàn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vương Quốc Duy đã dùng thủ đoạn âm hiểm nào bức bách chú Hàn rồi) Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chị nói rõ ràng xem, tôi nhất định sẽ giúp chị. Xin chị hãy tin tưởng tôi.

- Aiz!

Hàn Duyệt sâu kín thở dài một tiếng:

- Chuyện lần này cũng không tính là âm mưu của Vương Quốc Duy. Chủ yếu là cha tôi cần một số vốn, nếu không có thể dẫn đến tập đoàn Tinh Vũ sẽ sụp đổ. Hiện tại căn bản là chúng tôi không thể xoay đâu ra một khoảng tiền để tiếp tục thi công ba công trình hoa viên Nhã Các cho đúng hạn. Mấy ngày qua, công nhân đều đã nhiều lần náo loạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, danh dự của tập đoàn Tinh Vũ sợ là sẽ bị phá hủy hết. Vốn là cha tôi tính vay ngân hàng, nhưng thái độ bên phía ngân hàng lần này rất là dị thường, nói gì cũng không cho vay. Cùng đường, cha tôi mới liên hệ với thượng giới Thiên Hải vay tiền. Tình huống người làm ăn cậu cũng biết, lúc cậu phát đạt, mọi người sẽ xem cậu là huynh đệ, bằng hữu. Nhưng lúc cậu xui xẻo, thì còn ai kính trọng cậu chứ. Cha bên ngoài chạy mấy ngày, mới mượn tạm được hai trăm vạn. Chút tiền này, nói thật ngay cả tiền lương của công nhân cũng phát không đủ. Lúc này Vương Quốc Duy lại gọi điện qua, hấn tỏ vẻ nguyện ý vì Tinh Vũ sẽ đầu tư trợ giúp một triệu kim tệ không hoàn lại. Mà điều kiện chính là để cho tôi cùng hấn...

- Chú Hàn đáp ứng?

Long Vũ cau mày nói:

- Chú Hàn thật là, công ty dù có khó khăn đi nữa cũng không thể đem chuyện chung thân hạnh phúc của con gái đi làm giao dịch. Chị Hàn, chị đừng có gấp, như vậy đi, tôi đi tìm chú Hàn, tôi sẽ nói với ông ấy, tôi sẽ khuyên ông ấy từ bỏ suy nghĩ này đi.

- Không nên !

Hàn Duyệt vội vàng ngăn cản Long Vũ, nói:

- Cha không có đồng ý, là tôi chủ động đáp ứng. Tiểu Vũ, Tinh Vũ là tâm huyết cả đời của cha tôi. Nếu như không có một triệu kìa của Vương Quốc Duy, lần này sợ là sẽ không giữ nổi nữa. Tôi không muốn nhìn thấy cha buồn khổ.

- Chị Hàn ——!

Long Vũ thở dài một tiếng:

- Theo như chị nói, hiện tại dường như không có cách nào rồi.

- Tiểu Vũ, thật ra thì tôi tìm cậu tới đây, chính là muốn nói với cậu, tôi cũng không có trông cậy vào cậu có thể nghĩ ra phương pháp nào tốt để xử lí.

Hàn Duyệt nói:

- Hàng yêu trừ ma, là nghề của cậu. Nhưng đây là vấn đề tài chính, không phải là sở trường của cậu. Được rồi, cậu trở về đi, tôi cần yên tĩnh một chút.

- Chị Hàn, chị nói gì vậy, chị nghĩ tôi còn có thể yên tâm để một mình chị ở đây sao?

Long Vũ nói:

- Đừng có gấp, biện pháp là do con người nghĩ ra mà.

- Cậu là người gì của tôi? Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.

Lúc trước còn đang tốt đẹp, đảo mắt một cái liền thay đổi sắc mặt rồi. Cho nên mới nói lòng nữ nhân là khó dò nhất. Tâm tư của các nàng, nam hài đoán tới đoán lui, đoán cả đời cũng không ra.

- Tôi là bằng hữu của chị.

Long Vũ nói.

- Bằng hữu cũng không cần xen vào chuyện này.

Hàn Duyệt nói.

- Tôi là nam nhân của chị.

Long Vũ cười hắc hắc nói:

- Lúc trước tôi với chị đã âu yếm rồi. Dựa theo quy củ. Chị đời này cũng chỉ có thể gả tôi.

- Đi chết đi.

Trên mặt Hàn Duyệt hiện lên vẻ thẹn thùng. Giơ đôi bàn tay trắng như phấn hướng bả vai Long Vũ đánh xuống như mưa. Trong miệng lại nói:

- Được lắm, cậu đã chiếm tiện nghi của tôi. Bây giờ còn dám hí lộng tôi. Trong khoảng thời gian này tôi quả là quá bận rộn. Nếu không phải là cậu nói. Tôi quả thật đã quên mất, cậu từng chiếm tiện nghi của tôi.

Nhìn đôi bàn tay trắng như phấn của Hàn Duyệt như mưa rơi đánh lên bả vai của mình. Long Vũ vẫn không phản kháng. Chỉ là mặt mỉm cười.

Đột nhiên Hàn Duyệt ngừng lại. Hai mắt nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ. Nói thật, chuyện lúc trước tôi từng đề cập tới. Cậu đã cẩn thận nghĩ tới chưa?

- Chị Hàn!

Long Vũ trầm ngâm một chút, nói:

- Thật xin lỗi, Chị Hàn chuyện này tôi thật sự không thể đáp ứng chị. Tôi là người tu đạo, hơn nữa tôi có chuyện của tôi, tôi không thể nào trộn lẫn vào thế giới này quá nhiều.

Lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt im lặng không lên tiếng, hướng phía trước đi tới, trên mặt mặc dù không phải là lạnh như băng, nhưng cũng phủ đầy vẻ sầu bi.

Long Vũ ngẫm thở dài, đi theo Hàn Duyệt.

Phía trước cách đó không xa, dưới cây liễu chính là một hàng ghế.

Hàn Duyệt đi tới một cái ghế ngồi xuống, Long Vũ cũng tới ngồi xuống gần nàng. Hai người tựa vào trên ghế, ngắm người đi trên đường, nhất thời rơi vào trầm mặc.

- Chị Hàn, tôi chỉ có thể làm một chút việc đủ khả năng. Tóm lại, tôi nhất định sẽ trợ giúp chị.

Long Vũ không nhin được nói. Hắn không muốn Hàn Duyệt buồn rầu buồn rầu như vậy. Mặc dù hắn biết hắn căn bản vô lực giải quyết những vấn đề tài chính kia. Nhưng hắn vẫn sẽ cố hết sức ngăn cản chuyện này.

Hàn Duyệt chậm rãi quay đầu, ngược mắt nhìn Long Vũ, nhưng chưa trả lời.

Nàng không biết là mình có thích cậu thanh niên nhỏ hơn mình vài tuổi này hay không?

Nhưng những thứ này hiện tại nàng cũng không muốn nghĩ tới, hiện tại nàng lo lắng nhất là cha của nàng. Tình hình tài chính của tập đoàn Tinh Vũ nàng rất rõ ràng.

Chỉ cần có một triệu kia là có thể hoàn toàn thoát khỏi khốn cảnh .

Nàng thậm chí đang suy nghĩ, coi như mình cùng Vương Quốc Duy giả vờ kết hôn, không có một triệu kia chi viện, rốt cuộc là còn có ý nghĩ gì nữa? Nhưng nàng không dám nói..., vấn đề có nghiêm trọng hơn.

Nàng đột nhiên rất muốn tựa vào bả vai Long Vũ, nghỉ ngơi thật tốt một chút. Nàng cảm giác quá mệt mỏi. trong lòng thật sự quá mệt mỏi.

- Để cho tôi dựa vào một lát được không?

Hàn Duyệt nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, cảm ơn cậu tối nay đã nói chuyện cùng tôi.

Theo thân thể nữ nhân dựa tới, Long Vũ ngửi được trong hơi thở một mùi thơm, vài cọng tóc nhẹ nhàng lay động trên cổ, trên mặt nàng.

Mặc dù đã từng ôm hôn Hàn Duyệt, nhưng giờ phút này cùng Hàn Duyệt thân mật ở chung một chỗ, tim của hắn vẫn còn có chút loạn nhịp. Đồng thời, bả vai Long Vũ rất rộng rất bền chắc, Hàn Duyệt cảm giác được rất thoải mái cũng rất an tâm.

Hai người giống như một đôi tình lữ, ngồi ở trên ghế, lặng lẽ , người nào cũng không nói.

Long Vũ muốn nói gì đó, nhưng hắn sợ phá hư giây phút yên lặng này, nên vẫn để nàng lặng lẽ dựa vào như vậy.

Đột nhiên Long Vũ cảm giác bả vai có chút khác thường

Vội vàng khẽ quay đầu, đã thấy hai hàng nước mắt trong suốt không tiếng động chảy xuống trên bả vai của hắn.

- Tại sao? Chị Hàn.

Long Vũ vội vàng hỏi:

- Đang yên lành như vậy sao lại khóc rồi? Chị yên tâm, tôi nói rồi chuyện này tôi sẽ quản, dĩ nhiên là sẽ quản đến cùng.

Hàn Duyệt đột nhiên khóc thành tiếng, cả người gục trên người Long Vũ, nước mắt như từng hạt trân châu liên tiếp không ngừng rơi xuống:

- Tiểu Vũ, nói cho tôi biết, tôi nên làm cái gì bây giờ?

Long Vũ chần chờ một chút, gơ cánh tay của mình lên nhẹ tay khẽ vuốt vuốt mái tóc của nàng, ôn nhu nói:

- Chị Hàn, chị xem như vậy được không? Tôi sẽ cùng chị Tuyết Cơ thương nghị một chút, tôi xem có thể hay không từ Huyền Môn hội sở mượn tạm một chút tài chính cho chị. Không chừng các chị sẽ có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Sau này sẽ trả tiền lại, chị xem có được hay không. Nhưng dựa theo quy của của Huyền Môn, vay tiền thì không thể nào không tính lãi. Có thể chỉ trả một chút lợi tức không?

Xã hội bây giờ phát triển, Huyền Môn cũng không ngoại lệ. Hôm nay bọn họ cũng đã thâm nhập tục giới làm ăn kiếm tiền rồi. Hơn nữa làm ăn quy mô cũng không nhỏ. Nói thí dụ như cái câu lạc bộ tư nhân mà Huyền Môn tụ hội kia, chính là một sản nghiệp không tệ rồi. Long Vũ đoán chừng lấy quan hệ của Tuyết Cơ, mượn tạm một chút tài chính vấn đề sẽ không lớn. Nhưng, muốn không có lãi xuất, dường như là không có khả năng.

- Tiểu Vũ, Cậu nói có thật không?

Hàn Duyệt giống như là bắt được một cây cỏ cứu mạng, mừng rỡ vạn phần, nói:

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu. Có lợi tức đó là rất bình thường. Chỉ cần cậu nguyện ý giúp, bất kể là lợi tức bao nhiêu chúng tôi cũng nguyện ý trả.

- Chị Hàn, như vậy đi, trước tiên để tôi gọi điện cho chị Tuyết Cơ, đem tình huống nói một chút.

Việc này không thể chậm trễ, Long Vũ liền bấm số Tuyết Cơ, đem tình huống nói một chút.

Sau khi Tuyết Cơ nghe Long Vũ nói, liền tỏ vẻ mình sẽ cố hết sức, nhưng tình huống cụ thể bây giờ còn khó mà nói, phải xem kết quả thương nghị của nàng và Phù Hoa.

Dù là như thế, Hàn Duyệt cũng mừng rỡ không dứt.

Sau khi xong chuyện, Hàn Duyệt cùng Long Vũ vẫn tiếp tục ngồi trên ghế, cũng không biết là hạnh phúc hay là bi thương, nàng khóc rất nhiều, nước mắt cơ hồ làm ướt cả lồng ngực Long Vũ.

Long Vũ thở dài, lấy tay ôn nhu đem lệ trên mặt nàng lau đi. Sau đó nhẹ nhàng ôm nàng ở trong lòng mình, để cho đầu của nàng dựa vào lồng ngực của mình, bàn tay khẽ vuốt vuốt mái tóc của nàng. Hàn Duyệt nhu nhược, tựa hồ dần dần khơi dậy lòng thương hương tiếc ngọc của hắn.

Hắn quyết định phải giúp Hàn Duyệt vượt qua cửa ải khó khăn này.

Sau khi giải quyết xong phiền toái, cả người Hàn Duyệt hoàn toàn buông lỏng xuống, nàng gục trong lòng Long Vũ ngủ thiếp đi. Ngủ một giấc khoảng nửa giờ.

Nửa giờ sau, Hàn Duyệt tỉnh lại, mắt thấy mình cùng Long Vũ tư thế mập mờ như thế, nhất thời có chút đỏ mặt.

Mặc dù bốn phía ánh sáng không lớn, nhưng vẫn không che được tầm mắt Long Vũ. Hắn thấy rõ ràng Hàn Duyệt sắc mặt đỏ bừng, lan tràn đến tận cổ.

Long Vũ thấy Hàn Duyệt khấn trương, bộ dáng càng thêm phần khả ái kiều mị, nhất thời mỉm cười.

Giờ phút này, nàng nào còn đâu cái dáng vẻ oai phong của một nữ quan cảnh sát, hoàn toàn chính là một thiếu nữ ngây thơ.

- Chị Hàn, tôi đưa chị về....

Long Vũ đứng lên nói, tựa hồ chuyện gì cũng không có phát sinh qua.

- Ừ...

Hàn Duyệt gật đầu đáp một tiếng.

Sau đó hai người dọc theo con đường đi về phía trước. Thật ra thì từ nơi này đến nhà Hàn Duyệt còn khá xa, nhưng giờ phút này không có người nào chủ động nói phải gọi xe.

Bọn họ tựa hồ muốn cứ như vậy mà đi về.

Trên đường, Long Vũ rất tự nhiên nắm lấy bàn tay của nữ nhân, khiến cho trái tim Hàn Duyệt đập mạnh không thôi. Cả khuôn mặt cùng cổ đều đỏ lên. Chẳng qua là trong lòng có chút ngọt ngào.

Đôi mắt Hàn Duyệt len lén liếc về phía Long Vũ. Trong lòng thầm nghĩ, Long Vũ mặc dù nhỏ hơn mình mấy tuổi, nhưng nhiều khi, biểu hiện của hắn cũng rất thành thực.

Nếu như có thể cùng nam nhân này dắt tay cả đời, chuyện này cũng là một việc không tệ.

Trong lòng nghĩ đến đây, khuôn mặt Hàn Duyệt càng thêm đỏ.

Long Vũ nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Hàn Duyệt, khẽ mỉm cười.

Cứ như vậy, hai người bước chậm ở trong bóng đêm dưới một bầu không khí mập mờ.

.....

.....

Hai ngày sau, Tuyết Cơ truyền đến tin tức tốt, có nàng cùng Long Vũ làm người bảo lãnh, Huyền Môn tạm cho tập đoàn Tinh Vũ mượn ba triệu. Lợi tức dựa theo giá thấp nhất của ngân hàng quốc gia.

Sau khi Long Vũ nhận được tin tức này, không nói hai lời liền gọi điện thoại nói cho Hàn Duyệt.

Giờ phút này, Long Vũ cũng không biết, vì chuyện này Tuyết Cơ đã bỏ ra rất nhiều sức lực mới tranh thủ được. Dĩ nhiên, trong chuyện này cũng có một phần công lao của Long Vũ.

Trên dưới Huyền Môn ai cũng biết tu vi Long Vũ chỉ dưới Thiên Cơ đạo nhân, cho nên phần mặt mũi này là muốn bán cho hắn.

Hàn Duyệt giờ phút này đang lo lắng vạn phần, trong lòng có cảm giác như kiến bò trên chảo nóng.

Sau khi nghe được tin này, trong lòng kích động không thôi. Nàng trước tiên đem tin tức này nói cho cha Hàn Hùng. Hàn Hùng đột nhiên nghe được tin tức tốt, có thể là quá mức kích động, khiến cho hít thở không thông.

Về vui sướng trên mặt Hàn Duyệt còn không có mất đi, thế này là có thể thoát khỏi nguy cơ rồi.

Nàng vội vàng gọi xe cấp cứu, đem cha đưa vào bệnh viện. Đợi đến khi cha được đưa vào cấp cứu, nàng mới nhớ tới gọi điện cho Long Vũ. (Biên: Long Vũ suýt giết chết bố vợ)

Nhận được điện thoại Long Vũ nhất thời buồn bực.

Nghe được tin tức Hàn Hùng nhập viện, làm cho hắn không biết phải nói thế nào.

Hơi do dự một chút, hắn đi ô-tô đến tìm Tuyết Cơ, dùng hết tiền trên người mua của Tuyết Cơ một viên Dương Nguyên Đan.

Ngay sau đó, hắn đi ô-tô tới bệnh viện.

Mà lúc này, cấp cứu đã kết thúc, Hàn Hùng cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm.

Theo lời bác sĩ nói, hắn thật ra chính là vì quá mừng rỡ, lúc này mới biến thành cái bộ dáng này. Chỉ cần trong khoảng thời gian này tâm tình giữ vững, bình phục sẽ không có chuyện gì.

- Chị Hàn, chú Hàn sao rồi?

Đi tới bệnh viện, thấy ánh mắt Hàn Duyệt nhẹ nhàng, Long Vũ đoán chừng đã không có chuyện gì rồi, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Đã không có chuyện gì rồi.

Hàn Duyệt vội vàng nói:

- Tiểu Vũ cảm ơn cậu. Lần này nếu như không có cậu, Hàn gia sợ là phải suy sụp rồi.

- Chị Hàn, tôi và chị không cần phải khách khí.

Long Vũ nói:

- Như vậy đi, tôi vào xem chú Hàn một chút, đợi lát nữa chị chuẩn bị một chén nước sôi, chỗ này của tôi có một viên dương sinh đan, rất có ích cho việc hồi phục của chú Hàn.

- Được.

Đối với Long Vũ, thái độ hiện tại của Hàn Duyệt là trăm phần trăm tín nhiệm.

Sau khi vào thăm Hàn Hùng, Long Vũ tự lấy ra viên Dưỡng Nguyên Đan. Hàn Duyệt nhân cơ hội nói rõ tình huống, đem chén nước đưa tới. Dưỡng Nguyên Đan bỏ vào liền tan ra, một cỗ ấm áp nhất thời đi khắp toàn thân, vô cùng thoải mái.

Chỉ trong chốc lát, mọi mệt mỏi chán chường của Hàn Hùng lúc trước đều bị quét sạch.

- Đây là đan dược gì?

Hàn Hùng cảm giác thân thể của mình tốt hơn một chút hơn nữa tinh thần còn hơn trước kia. Trực giác nói cho hắn biết, đan dược này tuyệt đối không đơn giản.

- Thật ra thì không có gì. . . chỉ là một viên Dưỡng Nguyên Đan.

Long Vũ cũng không che dấu nói.

Lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt liền ngã ngửa không có phản ứng gì.

Là người trong cuộc Hàn Hùng vô cùng kích động, Dưỡng Nguyên Đan hắn đã nghe qua .

Vật kia đối với người bình thường mà nói, không thể nghi ngờ chính là thuốc tiên. Chẳng những có thể kéo dài tuổi thọ, còn có thể cường thân kiện thể.

Hàn Hùng từng nghe nói, Hoa Bắc có một đại lão, từng hao tổn năm trăm vạn, thông qua một con đường đặc thù mới mua được thuốc này.

Vốn là hắn đang hấp hối, sau khi dùng thuốc cũng trở nên tinh thần phấn chấn.

- Tiểu Vũ, thật là cảm ơn cháu.

Hốc mắt Hàn Hùng có chút ướt át, cho tới bây giờ, hắn luôn cảm thấy Long Vũ là một người yêu tiền. Nhưng hôm nay, hắn lại đem đan dược giá trị năm trăm vạn cho mình. Ân tình này là khẳng khái bậc nào?

Dĩ nhiên, đối với Hàn Hùng mà nói, năm trăm vạn không là cái gì. Mấu chốt nhất chính là phần ân tình này của Long Vũ.

Hàn Hùng biết, phục dụng viên đan dược kia, mình đời này sẽ không còn phải sợ tật bệnh quần thân rồi. Một cỗ hùng tâm tráng chí tự nhiên sinh ra.

- Chú Hàn, chuyện cũng đã giải quyết, cháu thấy chị Hàn cũng không cần phải gả cho Vương Quốc Duy làm gì?

Long Vũ hiển nhiên muốn thay đổi đề tài.

Hàn Hùng đột nhiên cười nói:

- Chú là cha của tiểu Duyệt, chú dĩ nhiên nên vì tiểu Duyệt suy nghĩ. . . Cháu yên tâm đi, thật ra thì cho dù cháu không giúp chú, chú cũng sẽ không để cho tiểu Duyệt nhảy vào hố lửa. Tiểu Duyệt, thật ra thì cha cũng nghĩ kỹ rồi, thật sự nếu không được cha liền xin phá sản. Cùng lắm thì cha sau này về nhà đọc sách làm vườn. Đợi tương lai con có hài tử, cha liền giúp con trông coi hài tử. Ở Thương Hải bốn ba nhiều năm như vậy, cha có chút mệt mỏi rồi.

Nói tới đây, ánh mắt Hàn Hùng hướng Long Vũ, nói:

- Hiện giờ một khi tiểu Vũ đã giúp chú giải quyết khó khăn, chú đây tự nhiên sẽ gắng sức lăn lộn tiếp tục một phen nhất định sẽ không cô phụ ân tình của cháu đối với chú. Tiểu Vũ, viên Dưỡng Nguyên Đan này quá mức quý trọng, tương lai đợi công ty của chú phục hồi lại, chú nhất định sẽ báo đáp.

Long Vũ tự nhiên hiểu được ý tứ của Hàn Hùng, miệng hé ra cười một tiếng, nói:

- Chú Hàn thật là khách khí, nhưng chú đã có lòng, cháu cũng sẽ không cự tuyệt.(Biên: Ta thích thẳng thắn thản nhiên như thế này)

Hàn Duyệt nghe vậy lập tức im lặng.

Long Vũ lần này nói chuyện, ý tứ rất là minh xác, đó chính là muốn tiền.

Ba người tán gẫu rồi một hồi, đợi đến khi Long Vũ đi vệ sinh, Hàn Duyệt nhân cơ hội hỏi thăm:

-

Cha, Dương Nguyên Đan kia rất quý trọng sao?

- Đúng vậy.

Hàn Hùng nói:

- Đan được kia trị giá năm trăm vạn, hơn nữa còn là có tiền cũng không thể mua được. Tiểu Duyệt, cha lần này coi như là kiếm được rồi, đời này, cha không bao giờ ...phải sợ tật bệnh quần thân nữa rồi. Con chờ xem, cha sẽ hảo hảo mà đại kiện nhất tráng.

- Năm trăm vạn?

Hàn Duyệt khẽ cau mày, hỏi:

- Cậu ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

- Hắc hắc!!!

Hàn Hùng nhất thời cười:

- Tại con không biết, tiểu Vũ là người trong Huyền Môn, cậu ta lấy được nhất định là giá rẻ, nhưng cha đoán chừng giá cũng không rẻ. Dù sao cũng phải hơn một trăm vạn.

Hàn Hùng nào đâu biết rằng, vật kia giá vốn ba ngàn, trong nội bộ Huyền Môn giá sáu vạn. . . Long Vũ là hao tổn năm vạn từ Tuyệt Cơ mua hàng.

Về phần giá trị trên thị trường bán năm trăm vạn, hoàn toàn là do cái gọi là bọn phú hào kia tự mình nâng lên.

Dĩ nhiên, tình huống này bản thân Long Vũ là không biết.

Có thể hẳn biết có hạn. Dương Nguyên Đan là đan dược duy nhất của Huyền Môn được đưa ra ngoài, người tu đạo ăn không có nhiều tác dụng lắm, nhưng đối với cơ thể người bình thường thì vô cùng hữu ích.

- Tiểu Duyệt, đứa nhỏ tiểu Vũ này không tệ. . . Con nên nắm chắc cơ hội.

Hàn Hùng ý vị thâm trường nói.

- Cha. . . Con cùng tiểu Vũ.....Thôi quên đi, không nói trước được, nói cách xử lý chuyện của chúng ta đi....

Xoay chuyển lời nói, Hàn Duyệt hỏi:

- Cha, thân thể cha thật không có chuyện gì rồi?

- Ủ, cha lập tức sẽ xuất viện, chỉ cần ba triệu kia đến nơi, cha liền có thể bắt tay vào công việc rồi.

Hàn Hùng nói:

- Con cùng tiểu Vũ đi ra ngoài một chút đi.

- Vâng.

.....

.....

Đợi đến khi Long Vũ lần nữa trở lại, Hàn Duyệt chủ động mời:

- Tiểu Vũ, cha đã không có chuyện gì rồi, chúng ta đi ra ngoài một chút đi, tôi muốn mời cậu ăn bữa cơm, coi như là cảm tạ cậu. Được không?

- Dĩ nhiên là có thể.

Long Vũ cũng muốn nhân cơ hội cùng Hàn Duyệt nói lời từ biệt. Qua tối nay, hẳn liền định đi Huyền Cảnh cùng Kim Ngô đại sư tiếp tục học tập phương pháp luyện khí, thuận tiện nghe ngóng tin tức của mẹ.

Nửa giờ hậu, hai người đi ô-tô tới khách sạn Shangri-La, chọn một phòng vô cùng thơ mộng. Hàn Duyệt biết Long Vũ ăn rất nhiều, lúc gọi thức ăn tùy ý một chút cũng không lo lắng, lấy một bàn món ăn mặn.

Long Vũ quả nhiên là cái gì đến cũng không cự tuyệt, cứ ngậm lớn ăn thịt, ngậm lớn uống rượu. Hàn Duyệt chỉ ăn một chút, nhưng rượu thì uống không ít. Không biết vì sao, nàng thật sự rất muốn uống say.

Sau khi cơm nước no nê, trên bàn đã có đến ba vỏ chai rượu, Long Vũ cũng không có bất kỳ điều không ổn, nhưng Hàn Duyệt có chút choáng váng rồi, gương mặt đỏ bừng, khiến người ta đau lòng.

- Tiểu Vũ, về nhà cậu, chúng ta tiếp tục uống, hôm nay thật là mệt mỏi.

Trong không khí truyền mùi thơm khiến người ta siêu hồn lạc phách. Tựa hồ như rượu làm cho người ta thêm gan dạ, Hàn Duyệt lộ ra vẻ rất lớn mật, dáng vẻ ôn nhu thẹn thùng lúc trước hoàn toàn không thấy đâu. Nàng nắm tay Long Vũ đi ra ngoài. Long Vũ cũng không có bất kỳ ý cự tuyệt nào.

(DG: Ngủ mới cự tuyệt gái nắm tay)

Sau khi về đến nhà, cũng không có thấy bóng dáng Mã Hiểu Mai đâu, trong phòng vắng lặng, hẳn lấy từ phòng bếp lấy ra một bình rượu trắng cùng hai cái ly.

- Tiếp tục uống.

Hàn Duyệt bưng chén rượu lên, nói:

- Tôi muốn cảm ơn cậu vì đã trợ giúp cha tôi, cảm ơn cậu.

Giờ phút này Hàn Duyệt mặc dù có chút choáng váng, nhưng ý thức nàng cũng còn rất tỉnh táo

- Chị Hàn, chị đừng khách khí, tôi là giúp người...

Long Vũ vốn định nói cái câu cửa miệng của mình, nhưng nghĩ lại, lần này tựa hồ không có lấy tiền. (Biên: Câu cửa miệng của thằng này là lấy tiền giúp người diệt trừ tai ương hay sao ý)

- Hừ...

Hàn Duyệt thở phì phì, tức giận nói:

- Tiểu Vũ, cậu có thể đừng luôn nói cái câu cửa miệng đó được không. Nguyên là một chuyện rất cao thượng, sao khi đến trên miệng cậu, lại biến thành một khoản giao dịch rồi . . Tôi phạt cậu uống rượu. . . Nếu không tôi sẽ không bỏ qua đâu.

Nghe Hàn Duyệt nói như thế, sắc mặt Long Vũ ngưng ngững, nhưng ngay sau đó liền bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

- Tôi uống cùng cậu.

Hàn Duyệt nói xong cũng bung lên chén rượu, một hơi cạn sạch, lộ ra vẻ hết sức dửng dưng.

Rất nhanh, một bình rượu cũng đã cạn rồi. Lúc này, Hàn Duyệt đã hôn mê, ý thức mơ hồ. Chẳng qua là lá gan cũng càng lúc càng lớn.

- Tiểu Vũ, tôi hỏi cậu... Cậu có yêu thích tôi không?

Hàn Duyệt nói ngay:

- Làm bạn trai của tôi đi. . . Bởi vì tôi đã thích cậu...

Long Vũ nghe vậy, trong lòng căng thẳng, nhìn Hàn Duyệt, điệu bộ này sợ là muốn thổ lộ rồi.

Bình tĩnh mà xem xét, Long Vũ cũng không ghét Hàn Duyệt, thậm chí còn có cảm giác thích thích. Nhưng chuyện của hắn cùng tiểu sư muội, Mã Hiểu Mai còn chưa rõ ràng. Trong thời gian ngắn, hắn không muốn trên chộc nữ nhân nữa.

Đáng tiếc chính là, sự thật chưa chắc đã như ý nguyện.

Có những lúc, có một số việc không phải là hẳn có thể khống chế được. Dưới tác dụng kích thích của rượu cồn, Hàn Duyệt chẳng những khí đảm mười phần, hơn nữa ánh mắt dần dần trở nên mê lỵ.

- Tiểu Vũ, đại ân không thể báo đáp. . . Tôi đem thân thể cho cậu.

Vừa nói, Hàn Duyệt đột nhiên nhào tới, ngã vào trong lòng Long Vũ, hai tay ôm hẳn thật chặt:

- Tiểu Vũ, nếu như cậu không chê chị Hàn..., tối nay chúng ta sẽ làm chuyện này. . .

Long Vũ một trận xấu hổ.

Lời này của Hàn Duyệt quả là quá mức trực tiếp rồi.

Lúc này, Hàn Duyệt đã ngẩng đầu lên thâm tình chân thành nhìn Long Vũ nói:

-

Tiểu Vũ, chị Hàn hôm nay nói thật, chị Hàn là thật tâm thích em . . .

Lúc này, hai ánh mắt cơ hồ dán lại với nhau, Long Vũ có thể cảm nhận được da thịt nhẵn nhụi của nàng, còn có bộ ngực phập phồng. Giống như trước, Hàn Duyệt cũng có thể cảm nhận được trên thân nam nhân nóng hổi, khí tức trên người nam nhân làm cho nàng cả người vô lực, co rúc trong lòng Long Vũ.

Ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người nữ nhân, tà niệm trong Long Vũ nhất thời đột nhiên phát sinh. Hẳn vội vàng tụng đọc Phổ Thiện Thanh Tâm chú, đáng tiếc nhưng không có bất cứ hiệu quả nào.(Biên: Thôi xong)

Hắn cũng không rõ ràng lắm, lần này động tình cũng không phải tất cả đều là tà niệm, còn có một phần là tình cảm trộn lẫn trong đó. Dưới tình huống như thế, hiệu quả của Phổ Thiện Thanh Tâm chú tự nhiên cũng mất đi một ít.

- Chị Hàn, tôi cũng thích chị.

Long Vũ hôn lên hai cánh hoa khiêu gợi kia của nữ nhân, hương vị ngọt ngào, mềm mại giống như bó hoa tươi kiêu diễm.

Long Vũ có thể cảm giác được nàng khẽ run rẩy, hơn nữa, trước ngực mềm mại bắt đầu kịch liệt phập phồng .

Kim lòng không đậu , Long Vũ đem bàn tay to dò xét đi vào, trêu chọc hai đầu vú cứng rắn kia. Mỗi một lần trêu chọc, cũng có thể cảm nhận được thân thể Hàn Duyệt truyền đến một trận rung động, phảng phất như đáp lại hắn.

Cảm giác thẹn thùng xen lẫn khoái cảm mạnh mẽ trong lòng, bàn tay nhỏ bé của Hàn Duyệt mạnh dạng hướng tới giữa háng nam nhân sờ tới.

Cứ như vậy, một đôi nam nữ sau khi uống rượu bắt đầu giao lưu.

Trước đây, khi Long Vũ cùng Hàn Duyệt lần đầu gặp gỡ. Khi đó, Hàn Duyệt luôn là nhìn Long Vũ không vừa mắt. Nhưng là theo thời gian không ngừng gặp gỡ, ưu điểm trên người Long Vũ dần dần biểu hiện ra, cũng vì vậy đã hấp dẫn ánh mắt Hàn Duyệt.

Người thiếu nữ nào mà không hoài xuân.

Hàn Duyệt cũng không ngoại lệ, nàng bên ngoài thì kiên cường, thật ra thì nội tâm nhu nhược. Tình cảm chẳng bao giờ dám nói ra. Hôm nay, dưới sự kích thích của rượu, nàng rốt cuộc dám có hành động như vậy rồi.

Long Vũ bên này bởi vì tiểu sư muội, Mã Hiểu Mai mà phiền não, rất cần một nữ tử ôn nhu tới quan tâm.

Hàn Duyệt mặc dù không có quá nhiều ôn nhu. Nhưng là lại có chân tình. Cộng thêm tà niệm của La Hậu ảnh hưởng, hai người thuận theo tự nhiên liền trắng trợn dây dưa lại với nhau.

- U...

Theo bản năng Hàn Duyệt phát ra tiếng rên rỉ, thân thể nhịn không được một trận dồn dập run động, Long Vũ mỗi một lần vỗ về chơi đùa đều giống như trong lòng bị thiêu đốt, cứ như vậy tấm thân xử nữ của nàng làm sao có thể chịu đựng nổi.

Đã có vài lần kinh nghiệm, Long Vũ rất rõ ràng nữ nhân lần đầu tiên cần ôn nhu vuốt ve, cho nên, hấn cũng không có keo kiệt.

Trong nháy mắt đó, khi nam nhân tiến vào thân thể mình, Hàn Duyệt cảm thấy kịch liệt đau đớn nhưng trong lòng an tĩnh rất nhiều. Một khắc kia, nước mắt nàng rốt cục lặng lẽ chảy xuống, móng tay nàng cào lên người Long Vũ lưu lại từng vết rất rõ ràng.

Nước mắt cũng là ngọt ngào.

Cũng đều là nữ nhân giống nhau, Hàn Duyệt lần đầu tiên trừ một chút thống khổ ngoài ra cũng không có quá nhiều vẻ vui mừng. Nhưng trong lòng của nàng lại là rất vui vẻ .

Bởi vì, nàng rốt cục đã có tình cảm của mình.

Mới đầu Long Vũ còn hiểu được thương hương tiếc ngọc, nhưng là rất nhanh, theo bộc phát của hấn, hấn liền trở nên thô bạo. Không hề bận tâm Hàn Duyệt là lần đầu tiên, bắt đầu một vòng mới chinh phạt.

Nhưng Long Vũ cũng không phải là ý thức không rõ, cho nên trong lúc chinh phạt, đồng thời hấn cũng không quên dùng đạo lực đi giúp Hàn Duyệt giảm bớt đau đớn.

Dần dần, Hàn Duyệt cũng hưởng nhận lấy được sự vui thích của nam nữ hợp thể, trong miệng rên rỉ không ngừng. Hàn Duyệt rốt cuộc cũng là nữ nhân mãnh liệt.

Không biết qua bao lâu, bão táp rốt cục ngưng xuống, tà niệm trong lòng Long Vũ hoàn toàn biến mất. Hấn ôn nhu hỏi:

- Đau không?

biglove

187. Chương 47: Tác Phẩm Luyện Khí Của Mẹ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 47: Tác phẩm luyện khí của mẹ

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Không đau.

Hàn Duyệt hai tay ôm chặt sống lưng Long Vũ, gương mặt hồng hồng, thấp giọng nói:

- Anh Vũ, anh yên tâm, em không cần danh phận, chỉ cần trong lòng anh có em là được. Em tuy lớn tuổi hơn anh, vốn không có bất kỳ hy vọng xa vời nào. Đời này, nếu như có thể có một tri kỷ như anh, em đã thỏa mãn rồi.

Long Vũ biết mình nên nói gì đó, nhưng nghĩ cả nửa ngày chỉ nói ra ba chữ:

- Thật xin lỗi. . .

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Duyệt nhất thời thay đổi.

Nữ nhân lúc này là rất cần lời an ủi chứ không phải nói xin lỗi, hơn nữa Hàn Duyệt là cam tâm tình nguyện, cần bản là không cần nói xin lỗi.

- Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, nếu như em không muốn, không người nào có thể bắt buộc em. Cho nên, anh không cần nói xin lỗi. Anh Vũ, là em tình nguyện.

Nói xong, Hàn Duyệt muốn bò dậy, nhưng bởi vì hạ thể đau đớn nên nàng nhú mày. Cho dù là nàng kiên cường, vẫn không chịu nổi.

Trong lòng Long Vũ đau nhói, vội vàng ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Hàn, em hiểu lầm anh rồi. Không phải như em nghĩ đâu, ý của anh là, anh đối với em hơi có chút quá đáng. Thật ra thì trong lòng anh cũng thích em.

Hàn Duyệt nghe vậy, tâm tình lúc này mới bình phục rất nhiều.

Nàng không giãy dụa nữa, khẽ nhắm mắt lại, cũng không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Một lúc lâu, Hàn Duyệt mở choàng mắt, lo lắng nói:

- Không tốt, em đã quên mất. Tối nay em phải đi chủ trì cuộc họp phân tích một vụ án.

Vừa nói, nàng liền đứng dậy, nhưng hạ thể đau đớn lần nữa làm cho nàng cau mày.

- Anh giúp em.

Long Vũ mập mờ cười cười. Vươn tay về phía nàng. Hàn Duyệt có chút thẹn thùng. Mặc dù mới vừa cùng người ta hợp thể. Nhưng dù là vậy khuôn mặt vẫn đỏ như uống rượu.

- không sao.

Long Vũ nói:

- Em cứ coi như anh là thầy thuốc đi. Rất nhanh sẽ ổn thôi.

Hàn Duyệt hơi do dự một chút, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nghe theo. Hạ thể rất nhanh truyền đến một dòng nước ấm, một trận tê dại. Nếu như không phải là nhớ tới cuộc họp phân tích vụ án. Giờ phút này nàng sợ là lại có chút chịu đựng không nổi rồi.

- Thật là đẹp.

Sau khi đau đớn biến mất, Hàn Duyệt vội vàng mặc quần áo. Long Vũ nhân cơ hội mở rộng tầm mắt, hai ngón đầu trước ngực nàng thật là đầy đặn. Quả nhiên là so với hoa tươi còn muốn mềm mại hơn vài phần. Long Vũ trong lúc nhất thời không khỏi nhìn đến ngây người.

- Anh còn nhìn.

Hàn Duyệt cuống quýt dùng hai tay che hai vú lại, trong đôi mắt thiếu chút nữa đã chảy nước ra.

Long Vũ đột nhiên cười, hân to gan, thân thủ nhẹ nhàng nắm tới, nói:

- Đây vốn là của anh.

- Anh nằm mơ đi, đây là của em.

Hàn Duyệt muốn đưa tay đánh Long Vũ, mới vừa vươn tay, liền đem bộ ngực phơi bày ra, trong cuộc đời nàng chưa bao giờ bị lúng túng như vậy. Long Vũ vẫn như cũ cẩn thận ngó chừng bộ ngực của nàng.

- Anh nhìn đủ chưa. . . đưa áo khoác cho em.

Hai mắt Hàn Duyệt phóng hỏa, nhưng trong lòng thì có chút chút ngọt ngào. Cảm giác như vậy thật sự không tệ.

Long Vũ giúp Hàn Duyệt lấy áo khoác tới. Xong thì vẫn như cũ ngồi xuống thưởng thức Hàn Duyệt. Tính cả Hàn Duyệt, Long Vũ đã có ba nữ nhân.

Nhưng để cho Long Vũ cảm thấy chính thức có được cũng chỉ có một người là Hàn Duyệt.

.....

.....

Sau khi Hàn Duyệt rời đi, Long Vũ vẫn trần truồng ngồi trên sa lon trong phòng khách. Trong lòng vui thích, khoe miệng mỉm cười, không biết trong lòng đang suy nghĩ chuyện tốt gì.

Ngay lúc đó, Mã Hiểu Mai mở cửa tiến vào.

- A...

Ánh mắt dừng lại trên người Long Vũ vài giây, Mã Hiểu Mai phát ra một tiếng kêu sợ hãi, giống như là nhìn thấy thứ đồ gì kinh khủng lắm.

- Tôi khủng bố như vậy sao?

Long Vũ một hồi buồn bực, mặc dù hắn không phải là rất tuần tú, nhưng tối thiểu khí chất cũng không tệ.

Hơn nữa nếu như không nói tới khuôn mặt, thân hình của hắn thật ra rất hoàn mỹ. Dù sao cũng là đã uống qua long huyết.

- Làm sao anh không mặc quần áo? Anh điên à?

Mã Hiểu Mai lẩm bẩm.

- Hì hì ...

Long Vũ cười nói:

- Cô không cảm thấy thân thể của tôi rất cân đối sao?

- Nhàm chán!

Mã Hiểu Mai trợn mắt nhìn Long Vũ một cái, đang định nhanh chóng vào phòng ngủ, để tránh phải tiếp tục lung túng trong phòng khách. Nhưng ngay khi ánh mắt nàng quét qua ghế sa lon, đột nhiên thấy được một vết máu.

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, vết máu kia hẳn là từ hạ thân của nữ nhân mà ra. Hơn nữa, dấu vết trên ghế sa lon cũng nói rất rõ là có vấn đề.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định vừa rồi, hắn là cùng yêu nữ nào đó vật lộn với nhau rồi.

Trong lòng nghĩ đến đây, Mã Hiểu Mai dừng bước, nói:

- Người đàn bà kia là ai?

Trong lời nói của Mã Hiểu Mai lại mang vài phần địch ý.

- Nàng là ai liên quan gì đến cô? Sững sờ ở đây làm gì? Sao không vào đi, chẳng lẽ cô thật sự muốn thưởng thức thân thể của tôi sao?

Long Vũ hô hô nói.

- Hừ!

Mã Hiểu Mai hừ lạnh một tiếng, đi vào phòng ngủ, trong lòng vô cùng khó chịu. Về công về tư, nàng cũng không thể dễ dàng chấp nhận Long Vũ có nữ nhân khác.

Vì lợi ích của Mã gia. Nàng nhất định phải nắm chặt Long Vũ trong tay.

Một lát sau, Mã Hiểu Mai lần nữa đẩy đi ra ngoài, nàng thậm chí hướng phòng Long Vũ nhìn một chút:

- Cô gái kia ở đâu? Rốt cuộc là người nào?

- Được rồi, đây không phải là chuyện của cô. Chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức đi Huyền Cảnh.

Long Vũ đổi đề tài.

Quả nhiên, Mã Hiểu Mai nghe nói muốn đi Huyền Cảnh, tâm tư nhất thời cũng không chú ý tới nữ nhân kia nữa, mà là tính toán có nên trở về cùng ông nội bàn bạc một chút.

Hơn nữa, trong lòng của nàng vẫn không quên đi gặp Phúc Bá đòi hỏi vài món đồ cho nữ nhân Mã gia.

Đan được Thất Đạo Lục.

.....

.....

Trước khi tiến vào Huyền Cảnh, Long Vũ gọi Thiên Dực Hồ về, dặn dò nó lần này cũng không cần đi Huyền Cảnh, ở lại bảo vệ Hàn Duyệt.

Thiên Dực Hồ mặc dù rất muốn đi vào Huyền Cảnh, nhưng nó thấy Long Vũ đã giận tái mặt, cũng không tiếp tục đòi hỏi, ngoan ngoãn lưu lại.

Sau khi tiến vào Huyền Cảnh, đồng tử Hoa An tiếp đãi bọn họ tại Thanh Tân Tiểu Trúc. Kim Phượng cùng Phúc Bá vẫn chưa trở về. Long Vũ lo lắng cho Kim Phượng, nhưng Hoa An cũng không biết tình huống cụ thể của Kim Phượng.

Thấy Long Vũ đến, Long Thiên Trạch lộ ra vẻ hết sức vui mừng.

Buổi tối, Hoa An làm tiệc rượu, hơn còn mời thêm ba người Mã Chính Phong, Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang. Trong bữa tiệc, mọi người nói chuyện rất vui vẻ.

Sau khi cơm nước no nê, ba người Mã Chính Phong mang theo Mã Hiểu Mai cáo từ. Nghe nói là bọn họ muốn mang Mã Hiểu Mai đi tới rừng Tử Vong săn thú. Thứ nhất là muốn kiếm thêm nội đan ma thú luyện chế đan dược, thứ hai là muốn ở trong quá trình thực chiến làm tăng vi vi của Mã Hiểu Mai lên.

Đối với lần này, Mã Hiểu Mai vô cùng tán đồng.

Bất kể là ở thế giới sự thật hay là ở Huyền Cảnh, đều có cùng một nguyên tắc, chính là nắm tay người nào lớn, người đó chính là lão đại.

Long Thiên Trạch cùng Long Vũ thì ở lại nói chuyện với nhau

Hôm nay thân thể Long Thiên Trạch đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, đồng thời cũng uống qua long huyết, hỏa hệ dị năng trong cơ thể đã đạt đến giới hạn độ phá lớn nhất.

Sau này, hắn chỉ cần chăm chỉ tu luyện, trở thành Hỏa Hệ dị năng bậc nhất cũng rất có khả năng.

Nhưng hiện tại hắn cũng không muốn bê quan tu luyện, hắn muốn lên vào Dục Giới đi tìm đại ca đã thất lạc mười mấy năm.

- Tiểu Vũ, chú không thể chờ đợi thêm nữa rồi. Nếu như tìm không được đại ca, đời này lương tâm chú không thể yên tĩnh, hơn nữa căn bản là chú không cách nào tĩnh tâm tu luyện.

Long Thiên Trạch nói:

- Tiểu Vũ, cháu nói với Hoa An xem, để cho cậu ta nghĩ biện pháp đem chú vào Dục Giới. chú thật không thể chờ đợi thêm được nữa rồi.

- Hoa An?

Long Vũ sững sờ hỏi:

- Cậu ta có được không? Không bằng chờ một chút, đợi chị Phượng cùng Phúc Bá trở lại hãy tính tiếp...

Long Vũ biết, năm Phương Thiên ở Huyền Cảnh cũng không có liên nhau. Căn cứ mấy chục vạn năm trước năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đạt thành hiệp nghị, ở giữa năm Phương Thiên đặt một thông đạo.

Nhưng những thông đạo này chỉ có nhân vật đặc biệt mới có thể mở ra.

Trên lý luận, đối với người tu đạo bình thường mà nói, những lối đi này không thể chính thức mở ra.

Nhưng do kết giới Cửu Đỉnh kết giới dẫn ra, ở giữa năm Phương Thiên Địa đã xuất hiện một khe hở, nếu người nào tinh mắt một chút chỉ tốn chút nhân lực, vật lực, tài lực liền có thể mở ra một thông đạo nhỏ. Nhưng những thông đạo này nguy hiểm vô cùng, không thể an toàn như những lối đi chính thức kia.

Dù là như thế, để có thể tự do hành tẩu ở năm Phương Thiên Địa, một vài người tu đạo cũng không tiếc mạo hiểm.

Nhưng Long Vũ không hi vọng chú đi mạo hiểm.

- Tiểu Vũ, cháu nhìn Hoa An xem, bản lãnh của cậu cũng không kém chú cháu ta đâu.

Long Thiên Trạch nói:

- Cậu ta nhất định là có biện pháp, cháu cứ đi nói với cậu ta đi.

- Chú, mặc dù chú có thể an toàn tới Dục Giới, nhưng chú có nghĩ tới không. Dục Giới là nơi tà ác tu đạo, là căn cứ của Hắc Ám tu chân, nơi đó tràn đầy Hắc Ám cùng tàn bạo, chú bảo cháu làm sao mà yên tâm.

Long Vũ vẫn là không đồng ý Long Thiên Trạch đi Dục Giới tìm người.

- Tiểu Vũ!

Long Thiên Trạch nghiêm túc nói:

- Cháu không nên ngăn trở chú, nếu không chú mặc dù không đi Dục Giới, chú cũng không thể tu luyện được. Bởi vì trong lòng chú không tĩnh tâm được. Cháu yên tâm đi, chú tuyệt đối sẽ không có việc gì. Thực lực của chú đúng là không phải là rất mạnh, nhưng cháu đừng quên, chú là một người từng trải. Chú xông xáo xã hội kinh nghiệm tương đối phong phú. Chú bảo đảm với cháu, chú tuyệt đối có thể tự chiêu cố được cho mình. Tiểu Vũ, coi như là chú van xin cháu.

- Chú.

Trông mắt Long Vũ có chút ướn ắt, hẳn cuối cùng cũng gật đầu đồng ý:

- Được rồi. Chú đã quyết ý như thế, cháu sẽ thử nói chuyện với Hoa An, xem có biện pháp nào cho chú đi Dục Giới không. Nhưng thưa chú, cháu nói trước, nếu như Hoa An không có cách nào, vậy chú cũng đừng vội đi, đợi chị Phụng tới đây chúng ta lại thương nghị.

- Được rồi, chú đáp ứng với cháu.

Long Thiên Trạch suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đi, chú với cháu cùng đi gặp Hoa An.

Ngay sau đó, hai người liền cùng nhau đi gặp Hoa An.

Sau khi nghe hai người nói, Hoa An cho biết hẳn có phương pháp giúp Long Thiên Trạch an toàn tới Dục Giới.

Long Vũ một trận buồn bực, vốn tưởng rằng bên phía Hoa An sẽ xảy ra vấn đề, kết quả lại là ngược lại, mình đã mở miệng đáp ứng, căn bản cũng không thể rút lại.

Dưới tình huống như thế, hẳn đã không còn cơ để ngăn trở Long Thiên Trạch rồi.

Ngày hôm sau, Long Thiên Trạch chuẩn bị chu đáo. Lúc xế chiều, Hoa An tự mình mang theo hẳn đi tìm thông đạo tiến vào Dục Giới.

Đợi mấy ngày, đến ngày mười lăm Long Vũ liền đi thành Hoàn Thủy về luyện khí phương.

Đón Long Vũ là Hồng Lược:

-

Tiểu Vũ, người đã về rồi, đại sư đang ở trong rừng trúc chờ người. Người mau theo ta đến đó.

Long Vũ nghe vậy, lúc này liền đi theo Hồng Lược hướng phía rừng trúc mà đi

Sau khi đi tới rừng trúc, Long Vũ nhanh chóng bước lên phía trước làm lễ ra mắt:

- Đã để đại sư đợi lâu, Long Vũ có tội, xin đại sư lượng thứ.

- Ha ha, không có gì. Tiểu Vũ, có chuyện này ta nghĩ nên cùng người thương lượng một chút.

Kim Ngô đại sư dẫn Long Vũ đi vào phía trước gian phòng được làm bằng trúc nói:

- Gần đây ta đang nghiên cứu một phương pháp luyện khí mới, ta nghĩ ta cần sự trợ giúp của người.

- Đại sư thỉnh giảng?

Long Vũ vừa đi vừa hỏi.

- Là như vậy.

Kim Ngô đại sư nói:

- Ta hi vọng người có thể dùng tử hỏa bên trong cơ thể trợ giúp ta.

- Tử hỏa?

Long Vũ sửng sốt hỏi.

Kim Ngô đại sư đã rót cho hắn một chén trà:

- Ngồi đi. . .

Kim Ngô đại sư ngồi xuống nói.

Sau khi ngồi xuống Kim Ngô đại sư cười nói:

-

Tiểu Vũ, ta nghiên cứu phát hiện, tử hỏa có thể kích thích hầu hết các đặc tính của tài liệu, hơn nữa trong tử hỏa của người có trộn lẫn một chút khí tức sinh mạng. Như vậy vật phẩm luyện chế ra, cấp bậc tuyệt đối sẽ không thấp.

Vừa nói, Kim Ngô đại sư cười cười, từ tủ gỗ trước mặt lấy ra một cái hộp đưa tới trước mặt Long Vũ:

- Mẹ của người năm đó đối với luyện khí đạo hết sức hứng thú, là người có thiên phú vô cùng. Hộp Tử Lý này chính là một trong những tác phẩm của mẹ người.

Hắn nhìn về phía vách tường, đứng thẳng, thở dài nói:

- Đáng tiếc khi đó không có người, nếu không, lấy tử hỏa luyện khí, lại phối hợp với kỹ thuật cao siêu của mẹ người, coi như là luyện chế vài món tiên khí cũng không phải là vấn đề.

Long Vũ nhìn chiếc hộp nhỏ nhắn trước mặt một chút, liền đưa tay muốn mở ra.

- Không, không nên mở ra, vật này rất nguy hiểm đấy!

Kim Ngô đại sư khoát tay áo, cười nói:

- Đây là Thủy Tiên dùng một khối ma thạch luyện chế Thiên Ma Nhân. Vật này uy lực quá mạnh mẽ, nếu như định lực của người không đủ, người vô cùng có khả năng bị Thiên Ma Nhân khống chế, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì thân hình cụ diệt.

Long Vũ trầm nghĩ, mẹ mình làm sao lại luyện chế ra thứ tà ác như thế?

Lúc này, Kim Ngô đại sư lại nói:

- Thủy Tiên luyện chế nó, thật ra là để tìm người, chứ không phải hại người. Đáng tiếc vật này còn chưa có cô đọng thành công.

- Người có muốn giúp mẹ người đem nó luyện chế hoàn thành không?

Kim Ngô đại sư hỏi.

- Cái này?

Long Vũ có chút do dự, nhưng nó lại là đồ của mẹ, hẳn là con trai thì phải có nghĩa vụ đem nó hoàn thành.

Suy nghĩ một chút, Long Vũ nói:

- Được rồi, có thể vì đại sư mà ra sức là vinh hạnh của ta. . . Đồng thời ta cũng muốn nhìn một chút, vật này rốt cuộc có thể tìm người hay không.

Kim Ngô đại sư rất vui mừng cười nói:

- Bộ dáng của người bây giờ cùng mẹ người năm đó giống nhau như đúc! Người chờ một chút, ta có vài thứ cấp cho người!

Vừa nói, hắn đứng dậy đi tới phía trước, lấy ra một cái rương nhỏ:

- Những thứ này đều là cộng cụ luyện khí của mẹ người năm đó, còn có một chút tâm đắc, người trước xem kỹ những đồ này. Chờ người xem xong những thứ này rồi, đoán chừng là có thể hoàn thành tác phẩm của mẹ người năm đó rồi.

Long Vũ nhận lấy cái thùng, sau lại cùng Kim Ngô đại sư hàn huyên một chút. Sau khi kết thúc nói chuyện, nhìn sắc trời một chút, đã là ban đêm.

Long Vũ ôm đồ của mẹ trở lại phòng trúc của mình. Từ sau khi nghe nói tới cái gọi là Thiên Ma Nhân kia, đầu óc của hắn không lúc nào mà ngừng suy nghĩ.

Hắn cảm giác, cảm thấy mẹ không thể nào luyện chế cái thứ đồ tà ác này.

Nhưng là hắn không có chứng cứ để gạt bỏ.

Bất kể như thế nào, Long Vũ vẫn là rất nghiêm túc nhìn những thứ bút ký cùng pháp môn luyện khí kia, thậm chí ngay cả cái thùng chứa một ít cộng cụ hắn đều lần lượt nghiên cứu một lần.

Thoáng một cái đã là mười ngày trôi qua, Long Vũ dưới sự hướng dẫn của Hồng Lượng, lần nữa đi gặp Kim Ngô đại sư. Hắn vội vàng đem thành quả mười ngày nghiên cứu của mình nói cho Kim Ngô đại sư một lần.

Sau khi nghe Long Vũ nói xong, Kim Ngô đại sư hòa ái cười nói:

- Tiểu Vũ, trí tuệ của người khiến ta rất kinh ngạc. Trong thời gian ngắn như vậy lại có thể tiêu hóa hết tâm đắc của mẹ người, người thật sự là quá khiến ta giật mình rồi.

- Đây đều là nhờ đại sư ngài dạy bảo.

Long Vũ khiêm tốn nói tạ ơn.

- Không, đây đều là cố gắng của người, dù là thiên phú cũng không dễ dàng được như vậy. Tiểu Vũ, nói thật, ta rất hài lòng vì có một học trò như người. Trong khoảng thời gian này ta quan sát người, ta cảm thấy cho người thừa kế ta y bát là lựa chọn tốt nhất.

Kim Ngô đại sư nói:

- Ba ngày sau, người liền bắt đầu tiếp tục công việc hoàn thành Thiên Ma Nhân.

Kim Ngô đại sư đem hộp nhỏ bên người đẩy tới trước mặt Long Vũ, cười nói:

- Chúc mừng người, từ hôm nay trở đi, người trở thành đệ tử thứ mười một của ta, cái này vốn là đồ của mẹ người, hiện tại ta đem nó giao cho người. Hi vọng người không để cho ta, cùng mẹ của người thất vọng.

Long Vũ mở hộp ra, bên trong là một tảng đá ngăm đen, phía trên tảng đá khắc hình một con mắt tựa như mắt người

Lúc trước ở trong bút ký hắn đã thấy rồi. Vật này nếu rèn thành công sẽ chính là thứ được đặt trong hộp Tử Lý.

- Mang theo đồ dùng, theo ta đến phòng rèn.

Kim Ngô đại sư nói một tiếng liền dẫn Long Vũ đi tới phòng rèn bí mật của mình.

Hồng Lượng lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ.

Một khắc trước khi vào phòng rèn, Kim Ngô đại sư dặn dò:

- Phòng rèn của ta vô cùng bí ẩn, nhất là những năm này, trừ mẹ của ngươi ra, cơ hồ không có đệ tử khác đi vào. Có một điều ta muốn nói với ngươi rõ ràng, sau khi tiến vào không được hỏi gì, cũng không được tùy ý loạn.

Dừng một chút, hần cười nói:

- Phòng rèn này là tâm huyết cả đời của ta, bên trong chứa rất nhiều bí mật. Trước khi ngươi chưa học thành tài thông qua khảo nghiệm của ta, có một vài bí mật không thể nói cho ngươi. Hi vọng ngươi có thể hiểu được?

- Đại sư, ta có thể hiểu được.

Long Vũ nói.

- Mật thất này là ta đặc biệt vì ngươi chuẩn bị, ba ngày sau, ta sẽ cho ngươi mở mật thất.

Kim Ngô đại sư nhàn nhạt giải thích.

- Đại sư ý người là muốn phong bế lò rèn.

Long Vũ đầy bụng nghi ngờ.

- Đúng vậy.

Kim Ngô đại sư trả lời một tiếng, nhưng ngay sau đó liền mang theo Long Vũ đến gần mật thất. Sau khi đã dặn dò Long Vũ một vài chú ý của công việc hần nói:

- Nếu không còn việc gì nữa, ta đi trước. .

- Đợi một chút ——!

Long Vũ gọi Kim Ngô đại sư lại, nói:

- Ngài có thể kể cho ta nghe thêm một chút về mẹ của ta được không? Ngài biết đấy, ta đến bây giờ còn chưa được gặp mặt mẹ của mình.

codon.traí

188. Chương 48: Bộ Mặt Chân Thật Của Kim Ngô Đại Sư

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 48: Bộ mặt chân thật của Kim Ngô đại sư

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha!

Kim Ngô đại sư thuận thế ngồi xuống, khoe miệng mỉm cười, nói:

- Ngươi đã gặp qua nàng rồi, đó là lúc ngươi mới ra đời. Nhưng chuyện sau đó thì ngươi cũng không biết.

Nói tới đây, ánh mắt Kim Ngô đại sư có chút mê ly. Nhìn bộ dáng, như đang hồi tưởng lại nhiều năm trước.

- Nói thật, đối với mẹ của người, ta chỉ có thể xử dụng hai từ thiên tài để đánh giá.

Kim Ngô đại sư nhớ lại nói:

- Nàng làm việc, học tập vô cùng dụng tâm. Hơn nữa, nàng là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Tiểu Vũ, như vậy đi, ta viết một quyển hồi ức, chờ đến khi người đại công cáo thành ta sẽ lấy cho người xem.

- Được.

Long Vũ biết Kim Ngô đại sư không muốn nói thêm gì đi nữa, cũng không cưỡng cầu, liền gật đầu đáp ứng.

- Chủ nhân.

Khi cửa đá mật thất vừa mới đóng lại, trong đầu Long Vũ liền vang lên thanh âm của La Lâm. Long Vũ nhạy cảm nhận thấy, trong giọng nói của La Lâm có chút tình cảm, hoàn toàn khác xa so với trước kia.

- La Lâm, em tìm được đáp án rồi sao?

Long Vũ tò mò hỏi thăm.

- Vẫn chưa.

La Lâm nói:

- Chủ nhân, cái đề tài này chúng ta hãy nói sau đi. Em cảm thấy hiện tại chúng ta nên tìm cách ứng phó nguy cơ trước mắt. Cái hộp trong tay anh, em đã kiểm tra đo lường, đây là một thứ vô cùng tà ác.

- Đây là Kim Ngô đại sư giao cho anh, nói là tác phẩm năm đó mẹ anh luyện ra. Ông ta hi vọng anh có thể hoàn thành tác phẩm của mẹ.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Anh cũng cảm thấy vật này phi thường tà ác. Anh tin mẹ không thể nào luyện chế thứ đồ tà ác như thế. La Lâm, em lần nữa phân tích xem, vật này rốt cuộc là dùng để làm gì?

- Không cần phân tích nữa. Đây là vũ khí tà ác dùng mê hoặc lòng người. Chủ nhân, em khẳng định. Nếu như anh dùng tử hỏa luyện chế. Nó có thể sẽ nhân cơ hội mà hút sạch tử hỏa bên trong cơ thể của anh.

La Lâm tiến thêm một bước phân tích:

- Em thấy Kim Ngô đại sư kia căn bản là không có lòng tốt.

- Ý của em là Kim Ngô đại sư muốn hại anh?

Long Vũ hít sâu một hơi:

- Nhưng đích xác ông ta đã từng là sư phụ của mẹ anh.

- Cho nên. Cái vị Kim Ngô đại sư này lại càng thêm khả nghi...

La Lâm nói:

- Nói không chừng. Chủ nhân, anh cùng mẹ anh có cùng tạo ngộ rồi.

Long Vũ suy nghĩ nửa không khổng chế được chính mình. Hắn vội vàng nói:

- Đáng chết. Nếu như chuyện này là thật. Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

- Chủ nhân. Trước tiên anh làm bộ chuẩn bị tiến hành rèn khí. Em sẽ nghĩ biện pháp ở trong rèn thất này hảo hảo mà kiểm tra đo lường một chút.

La Lâm đề nghị nói.

- Được

Long Vũ trả lời một tiếng. Nhưng ngay sau đó nói:

- La Lâm, em cẩn thận một chút. Anh cảm giác, Kim Ngô đại sư không đơn giản.

Trong lòng Long Vũ buồn bực không thôi, dựa theo La Lâm phân tích, vị Kim Ngô đại sư này vốn cũng không phải là người tốt. Nói cách khác, mẹ của hắn khi ở nơi này căn bản cũng không có nhận được chiếu cố.

Ngược lại, mẹ của hắn rất có thể chính là người bị hại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Vũ như lửa đốt, hận không được lập tức tìm ra chân tướng .

Nửa giờ sau, La Lâm đã dò xét xong:

- Chủ nhân, nơi này giống như một mê cung, em phát hiện một chút tình huống quan trọng. Không nghi ngờ chút nào, cái vị gọi là Kim Ngô đại sư này là một tà ác luyện khí sư. Hắn đang làm thí nghiệm. Ý đồ của hắn là đem linh hồn người tu đạo dung hợp cùng tài liệu luyện khí, chế tạo ra một loại pháp bảo khác. Loại thủ đoạn này vô cùng tà ác cùng tàn nhẫn.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng kinh hãi:

- La Lâm, nghĩ biện pháp mở cánh cửa này ra, anh muốn đi xem một chút.

- Chủ nhân, cho em mười phút. nhưng em cần đạo lực của anh chống đỡ.

La Lâm nói.

- Không thành vấn đề.

Long Vũ trả lời một tiếng.

Tám phút sau, sau khi đã rút lấy đầy đủ đạo lực từ Long Vũ, La Lâm tính toán chuẩn xác, đã biết được phương pháp mở ra mật thất, mang theo Long Vũ hướng mê cung phía trước đi tới.

Trên đường, Long Vũ thấp thỏm bất an, hắn sợ mình ở trong phòng thí nghiệm này lại thấy mẹ của mình.

Mặc dù vẫn chưa từng gặp qua mẹ, nhưng hình ảnh của mẹ, Long Vũ đã xem qua rồi

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của La Lâm, Long Vũ tiến vào phòng thí nghiệm. Mấy cỗ thân thể con người bị ngâm ở trong một chất lỏng màu trắng, trong nước thỉnh thoảng toát ra bọt khí, hiển nhiên, những người này còn sống. Hơn nữa Long Vũ phát hiện một tình huống, những người này tất cả đều là sư huynh sư tỷ mà Hồng Lượng đã giới thiệu qua với hắn.

Long Vũ vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, đệ tử của Kim Ngô đại sư khá đông đảo, nhưng mấy ngày qua trừ thấy Hồng Lượng cùng một vài tạp dịch ngoài ra thì không gặp qua bất kỳ một môn hạ đệ tử nào nữa.

Tình cảnh trước mắt này cũng đã giải thích vấn đề.

Hiển nhiên, các đệ tử của Kim Ngô đại sư đã bị hắn lấy ra làm thí nghiệm rồi.

Nói một cách khác, Kim Ngô đại sư hoàn toàn chính là thu đồ đệ chỉ là ngụ ý, mà chính là muốn lừa gạt những người này tín nhiệm, sau đó đưa bọn họ đi làm thí nghiệm.

Bản thân Kim Ngô đại sư chính là đã ngầm âm mưu từ trước rồi.

- Từ trong đầu anh lấy ra hình ảnh của mẹ anh, La Lâm mở rộng tầm mắt.

Long Vũ nóng nảy nói.

La Lâm nghe vậy, vội vàng làm theo.

Nhưng nửa giờ sau, La Lâm kết luận nơi này không có mẹ của hắn.

Long Vũ vừa cảm thất vọng, vừa thở phào nhẹ nhõm.

- Chủ nhân, chúng ta bây giờ nên làm gì?

La Lâm đề nghị nói:

- Không bằng chúng ta phá hủy những thứ này đi? Bọn họ có lẽ rất là thống khổ, anh nghĩ chết đối với bọn họ chính là một loại giải thoát tốt nhất. Phá hủy những thứ này, tránh cho Kim Ngô đại sư đem bọn họ đi gây tai họa cho người khác.

- Vâng ạ.

Long Vũ phát hiện, hiện tại La Lâm nói chuyện càng ngày càng có tình cảm.

Cả phòng thí nghiệm đều được cơ giới hoá khổng lồ, ngay cả La Lâm là một máy tính hình người đến từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ cũng có chút bội phục.

Đích xác là xảo thuật thiên công. (vô cùng khéo léo)

Bởi vậy có thể thấy được, nếu bỏ qua nhân phẩm mà nói, Kim Ngô đại sư thật ra vẫn là rất có tài năng.

- Ầm!!!

Theo một tiếng nổ lớn, dưới sự khống chế của La Lâm, cả phòng thí nghiệm cùng hơn trăm bộ thiết bị vào thời khắc đó đều bị tiêu hủy. mà những người đệ tử kia vừa mất đi chất lỏng, trong khoảnh khắc liền biến thành tro tàn.

- Long Vũ, tên hỗn trướng này, người dám phá hủy tâm huyết của ta.

Thí nghiệm bị hủy, Kim Ngô đại sư bên ngoài rất nhanh đã có được tin tức. Thanh âm tức giận của hắn thông qua loa trên vách tường truyền vào.

- Kim Ngô đại sư, người là tên tiểu nhân hèn hạ, uổng công ta vẫn xem người là sư tôn của mẹ ta, đối với người cung kính. Nhưng là lại không nghĩ rằng, người lại là người tà ác như thế. Người ngay cả đệ tử của mình cũng không buông tha, thật sự là tàn bạo. Ta nhất định phải đem bộ mặt thật của người vạch trần, để phòng ngừa có càng nhiều người tu đạo bị người lừa gạt.

Long Vũ mắng.

- Ầm!!!

Kim Ngô đại sư nói:

- Người tên trẻ con này, người biết cái gì, bọn họ đều là tự nguyện hiến thân vì sự nghiệp nghiên cứu vĩ đại của ta. Một khi ta nghiên cứu ra pháp bảo có đầy đủ sinh mệnh, vận mệnh của Huyền Cảnh cũng sẽ được thay đổi. Người căn bản là không thể nào hiểu được, đây là một hạng mục nghiên cứu vĩ đại cỡ nào.

- A, tâm huyết cả đời của ta đã bị người hủy hoại, ta sẽ không bỏ qua cho người.

- Ha ha!

Long Vũ khinh miệt cười cười:

- Với tu vi thất đỉnh của người chưa chắc là có thể đấu thắng ta.

Long Vũ hiện tại tu vi tuy là ngũ đỉnh, nhưng đừng quên trong cơ thể hắn còn có Hỏa Hệ dị năng. Còn có đòn sát thủ tăng trưởng đạo lực. Giờ phút này, hắn căn bản là không e ngại Kim Ngô đại sư.

Huống chi Kim Ngô đại sư thế đơn lực bạc, cũng không có trợ thủ nào.

- Long Vũ. Không bằng chúng ta làm giao dịch đi!

Kim Ngô đại sư xoay chuyển, nói:

- Người đáp ứng ta không nên đem chuyện này công bố ra ngoài, ta thả cho người một con đường sống. Đồng thời ta sẽ cung cấp cho người một chút tin tức về mẹ người, người thấy thế nào?

- Vọng tưởng!

Long Vũ nói:

- Căn bản người là người không có thành tín, ta tại sao phải tin tưởng. Ta căn bản là không có cách nào xác định, mẹ của ta có hay không đã bị ngộ hại. Kim Ngô đại sư, bất kể thế nào, ta đã đem xem người là cừu nhân của ta rồi. Kim Ngô đại sư, cuộc chiến của ta và người nhất định không chết không thôi.

- Trước tiên đừng có gấp, người trẻ tuổi, người hãy để cho ta nói hết.

Kim Ngô đại sư nói:

- Đầu tiên, ta phải nói cho người rõ ràng, ta không có hãm hại mẹ người. Không sai, là ta đem đệ tử của mình thí nghiệm. Nhưng chuyện này cũng không thể trách ta. Ai bảo trong đám bọn họ không có một người nào có thể thừa kế y bát của ta. Dưới tình huống như thế, ta chỉ có thể đành để cho bọn họ làm vật thí nghiệm thôi. Mà mẹ của người không giống với bọn chúng, ta nhiều lần đã nói với người, nàng là một thiên tài. Chân chính thiên tài. Nếu như nàng chịu đi theo con đường của ta, thành tựu tương lai tuyệt đối hơn cả ta. Thật đáng tiếc...

- Lão tặc, người đáng tiếc cái gì?

Long Vũ cười nói:

- Mẹ của ta sao lại làm loại chuyện tà ác này?

- Tà ác?

Kim Ngô đại sư khinh thường nói:

- Điểm này, người cùng mẹ của người có chút tương tự, nhưng ta phải nói rõ ràng. Đây là một nghiên cứu vĩ đại, với cái gọi là tà ác theo lời các người tuyệt đối không có nửa điểm quan hệ. Nếu như nghiên cứu của ta thành công, tin tưởng cả Huyền Cảnh cũng sẽ sôi trào. Bản thân thế giới này chính là cường giả vi tôn, người yếu bị chế tạo vì pháp bảo, sau đó cùng theo cường giả đánh khắp thiên hạ, đây không phải là chuyện rất tốt sao?

- Luận điệu hoang đường.

Long Vũ bác bỏ nói:

- Lão tặc người, thật sự là ghê tởm, ta hỏi người, mẹ của ta rốt cuộc ở đâu?

- Tiểu tử, để tỏ lòng thành ý của ta, ta sẽ nói thật với người một chút. Nhưng người phải đáp ứng ta, tham gia cùng ta. Đây là một con đường rất có tiền đồ.

Kim Ngô đại sư nói:

- Mẹ của người, năm đó vô cùng cố chấp. Nàng cũng giống người bây giờ, căn bản là không hiểu được đây là một sự nghiệp vĩ đại. Cho nên sau khi nàng biết được nghiên cứu của ta, vẫn lựa chọn rời đi. Cụ thể đi về đâu thì ta không rõ, hẳn là đi Dục Giới. Ta chỉ biết có vậy thôi. Long Vũ, người nếu đáp ứng đi theo ta, ta sẽ hiệp trợ người tìm mẹ người. Coi như là một khoản giao dịch đi, người nghĩ sao?

- Lão tặc, đừng mơ tưởng.

Long Vũ khinh thường nói:

- Mẹ của ta đã cự tuyệt, ta đây tự nhiên cũng là cự tuyệt. Khi ta rời khỏi đây, sẽ là cái chết của người.

- Trẻ con khó dạy!

Kim Ngô đại sư tựa hồ tức giận:

- Một khi đã không vì ta làm việc, vậy thì người chỉ có một con đường chết.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ thở dài, tiếc hận nói

- Thật ra thì người cũng là một thiên tài, đáng tiếc người lại dùng sai chỗ rồi. Ta không thể thắng chánh, lựa chọn của người, khi mới bắt đầu cũng đã đem người đi vào tử lộ rồi. Kim Ngô đại sư, người chuẩn bị chịu chết đi.

- Chết tiệt, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!

Thanh âm Kim Ngô đại sư tức giận, cả rên thắt cũng rõ ràng có thể nghe rõ ràng.

- Chủ nhân, nơi này rất nhanh sẽ sụp đổ, chúng ta phải lập tức rời đi.

La Lâm phát ra cảnh báo.

.....

.....

Dưới sự giúp đỡ của La Lâm, Long Vũ nhanh chóng thoát ra ngoài trước khi rên thắt hoàn toàn sụp xuống. Mà lúc này, trong rừng trúc ngoại trừ thi thể của Hồng Lượng thì không còn ai khác.

Kim Ngô đại sư đã sớm chạy đi rồi.

Long Vũ cảm giận bất bình, ở luyện khí thường tìm một phen, phát hiện cơ hồ tất cả tạp dịch cũng đã trúng độc bỏ mình. Hơn nữa những thứ máy móc kia, thậm chí là cả tài liệu luyện khí cùng quyển bút ký toàn bộ đều bị tiêu hủy. Có thể thấy được Kim Ngô đại sư nhanh tay cỡ nào.

Sau khi tìm ở thành Hoành Thủy mấy ngày, vẫn không tìm được Kim Ngô đại sư. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là trở về thành Đoan Mộc.

Lúc này, Kim Phượng cùng Phúc Bá vẫn chưa trở về.

Mã Hiểu Mai đã từ chỗ Mã Chính Phong trở lại. Nhìn dáng dấp cùng ánh mắt của nàng tựa hồ không được vui. Trên trán tràn đầy ưu sầu.

Trong lòng Long Vũ vốn là phiền não, cho nên cũng không thềm để ý đến nàng.

Hoa An tựa hồ nhìn thấu giữa hai người có một chút mâu thuẫn. Có lòng đi hòa giải một chút, nhưng đối với tình cảm của nhân loại hẳn lại không hiểu.

- Hoa An, chị Phượng cùng Phúc Bá vẫn không có tin tức gì sao?

Long Vũ hỏi.

- Tin tức thì cũng có, nhưng hai người bọn họ phải một thời gian nữa mới có thể trở về.

Hoa An nói:

- Mấy ngày hôm trước tôi mới vừa nhận được tin tức, bọn họ đã đến nhà, nhưng trước mắt đang xử lý một số chuyện. Nếu như thuận lợi, trong vòng vài tháng là sẽ trở về, nếu như không thuận lợi, có thể hơn nửa năm nữa.

- Vậy à...

Long Vũ trả lời một tiếng, ngay sau đó liền hỏi tới tình huống của chú Long Thiên Trạch:

- Hoa An, chuyện của chú tôi, cậu cũng an bài xong rồi chứ?

- Yên tâm đi, tôi làm việc, anh vẫn chưa yên tâm sao?

Hoa An tự tin nói:

- Tôi đã đem chú của anh an toàn đưa vào Dục Giới rồi. Hơn nữa, tôi còn mua chứng nhận an toàn cho ông ta. Chỉ cần ông ta ở Dục Giới không gây loạn chọc cho những lão ma kia, thì sẽ không gặp chuyện gì không may đâu.

- Cảm ơn!

Long Vũ thật tình nói.

- Đừng khách khí, anh là khách quý của tiểu thư, những việc này là tôi nên làm thôi.

Hoa An nói.

Ngừng một chút, Hoa An lại hỏi:

- Anh có tính toán gì không?
- Tôi tính trở về, qua một thời gian tôi lại vào nữa. Nếu như có thể, tôi cũng muốn đi Dục Giới.

Long Vũ cũng không giấu diếm:

- Kim Ngô đại sư có nói, tôi hoài nghi mẹ của tôi đang ở Dục Giới.
- Được rồi, tôi sẽ đem ý của cậu báo lại cho tiểu thư, xem tiểu thư có đề nghị gì không?

Hoa An nói.

- Vậy làm phiền rồi!

Long Vũ lần nữa nói cảm ơn.

.....

.....

Sau khi Kim Ngô đại sư rời khỏi luyện khí trường mà mình tốn mấy chục năm xây dựng nên, tính đi Dục Giới kiếm sống, một lần nữa thành lập lại phòng thí nghiệm của mình.

Nhưng hắn còn chưa tiến vào Dục Giới, hắn đã bị người chặn lại. Đối phương hiển nhiên là một cao thủ, nếu không, lấy tu vi thất đỉnh của hắn không thể nào lại bị vây khốn.

- Các hạ rốt cuộc là ai?

Kim Ngô đại sư mặc dù bị vây, nhưng vẫn tỏ ra phong phạm nói:

- Tại hạ có đắc tội với người sao?

Đối phương mặc áo màu đen, gương mặt hoàn toàn bị che đậy, cho nên hắn căn bản là thấy không rõ là ai?

Cửu Lôi Thần Long

189. Chương 49: Mã Hiểu Mai Ủy Khuất

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 49: Mã Hiểu Mai ủy khuất

Dịch Giả: ryno_nguyen, Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha.

Hắc y nhân cười lớn một tiếng, nói:

- Kim Ngô đại sư, nếu như ta không có đoán sai, bộ dạng này của ngươi, hẳn là tính đi Dục Giới kiếm sống đúng không?

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Sắc mặt Kim Ngô đại sư có chút âm lãnh, người này lại có thể hiểu rõ tâm tư của hắn thật sự là lợi hại. Hắn thật nghĩ không ra, Huyền Cảnh này còn có nhân vật như thế.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ..., ta muốn hợp tác với ngươi.

Hắc y nhân nói:

- Đối với nghiên cứu của người, ta vẫn đều chú ý. Dùng sinh mạng pháp bảo, đúng như người nghĩ, đây là một phát minh vĩ đại. Đáng tiếc chính là, tâm huyết của người cư nhiên lại bị người không biết thưởng thức hủy đi. Nhưng cái này cũng không quan trọng. Ta biết, những chi tiết trọng yếu cùng phương thức đều ở trong đầu của người. Chỉ cần người nguyện ý, ta có thể tạo điều kiện cho người tiếp tục nghiên cứu cũng như sẽ bảo vệ người. Dĩ nhiên, nguyên liệu dùng để thí nghiệm cũng sẽ được cung cấp liên tục không ngừng.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Kim Ngô đại sư lại càng giật mình.

Theo hắn nói như vậy, người này tựa hồ sớm lại bắt đầu chú ý hắn thí nghiệm. Theo hắn nói như vậy, người này tựa hồ sớm đã bắt đầu chú ý đến thí nghiệm của hắn rồi.

Chẳng qua là không có biết rõ ràng ý đồ chân thực lúc trước của hắn thôi, Kim Ngô đại sư không biết là mình có nên tỏ thái độ hay không?

- Các hạ đã tính cùng ta hợp tác, vì sao không dùng chân diện mục. Người làm như vậy, không phải là rất không có thành ý sao?

Đối phương tự nhiên có ý hợp tác, Kim Ngô đại sư nghĩ hắn cũng sẽ không đối với mình bất lợi.

- Ha ha!!!

Hắc y nhân cười nói:

- Ta và người có cùng chung địch nhân, chỉ bằng vào điểm này, người nên tin tưởng ta, cùng ta hợp tác.

- Long Vũ?

Kim Ngô đại sư thử thăm dò hỏi một câu.

- Rất đúng

Hắc y nhân cười nói:

- Đối với tào ngộ của người, ta hết sức đồng tình. Ta nghĩ người nhất định muốn lấy được tử hỏa trong cơ thể hắn đúng không? Chỉ cần người hợp tác với ta, cái đó cũng không phải là vấn đề gì.

- Đúng. Ta muốn tử hỏa của hắn, ta còn cần linh hồn của hắn, ta thề, ta sẽ để cho hắn trở thành nguyên liệu thí nghiệm của ta. Các hạ, đã biết rất rõ mọi thứ về ta. Nhưng ta đối với người hoàn toàn không biết gì cả. Người cảm thấy, chúng ta như vậy vẫn có thể triển khai hợp tác tốt đẹp sao?

Kim Ngô đại sư nói:

- Để cho ta biết người là ai? Nếu không ta sẽ không thể hợp tác.

Vừa nói, Kim Ngô đại sư đã từ trong túi lấy ra một vật hình dạng như một ngôi sao năm cánh, phía trên khắc ba chữ màu vàng chữ, phích lịch đạn.

- Người tính cùng ta liều mạng sao?

Hắc y nhân nhất thời cười nói:

- Ngay cả phích lịch đạn cũng lấy ra rồi. Xem ra người không phải là nói giỡn . . . Được rồi. Ta sẽ cho người trông thấy chân diện của ta.

Vừa nói, hắc y nhân liền cởi bỏ đi mũ trùm đầu. Dem dung mạo biểu hiện ra.

Nhìn lão già trước mặt. Kim Ngô đại sư cố gắng tìm tòi trong trí nhớ của mình. Nhưng trong đầu hắn căn bản là không có nhân vật nào như vậy.

Từ khí tức trên người hắn mà phán đoán. Người này tu vi ít nhất là Cửu Đỉnh cảnh giới.

Theo lý mà nói, nhân vật như vậy, Kim Ngô hắn lẽ ra là phải biết.

Nhưng hiện tại, hắn đích xác không nhận ra người này.

Có thể nói như vậy, từ trước đến giờ Kim Ngô đại sư hoàn toàn chưa từng thấy qua người này.

- Ta là Hắc Minh

Hắc y nhân tự giới thiệu mình:

- Tục danh của ta người có thể chưa từng nghe qua, nhưng Bách Hoa Hội hẳn là người biết, ta là hội trưởng danh dự của Bách Hoa Hội.

- Người biết Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm?

Kim Ngô đại sư vội vàng hỏi tới.

- Đâu chỉ là biết, nàng ta từng nhiều lần tỏ vẻ hiến thân cho ta, bổn tọa đều không nhận.

Hắc y nhân nói:

- Long Vũ là địch nhân chung của chúng ta, hơn nữa ta rất thích nghiên cứu của người. Cho nên ta và người nên hợp tác với nhau. Nếu như người nguyện ý, từ hôm nay trở đi, người sẽ trở thành trưởng lão danh dự của Bách Hoa hội. Ta cùng Bách Hoa hội sẽ hậu thuẫn cho người, từ nay về sau, nghiên cứu của người sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

- Đồng ý!

Đối phương là hội trưởng danh dự của Bách Hoa Hội, hơn nữa tu vi sâu không lường được, Kim Ngô đại sư đã không còn lựa chọn. Mặc dù sau này có thể sẽ không được tự do như lúc trước, nhưng dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, đây cũng là một cái lựa chọn tốt.

.....

.....

Đường Na bị Đường Hương Hương giam lỏng cũng không có chịu khổ, hơn nữa Đường Hương Hương đối với việc ăn uống hàng ngày của nàng ta cũng rất chiều cố. Chẳng qua là không nói lúc nào sẽ để nàng đi.

Hôm nay, nàng bị nhốt trong phòng ngủ nghe được Đường Hương Hương cùng Tuyết Cơ nói chuyện trong phòng khách.

Tuyết Cơ hỏi:

- Hương Hương, con tính xử trí Đường Na thế nào?

- Con còn chưa nghĩ ra.

Đường Hương Hương nói:

- Theo lý con hẳn là đem nàng bầm thây vạn đoạn, nhưng con không xuống tay được. Cha mẹ của con chết thảm, hung thủ là Nhị thúc Đường Chính Căn và Tam thúc công Đường Cát. Đường Na mặc dù là con gái của nhị thúc, nhưng khi đó cô ta còn nhỏ, cô ta căn bản là không có làm gì. con ân oán rõ ràng, không muốn giận lây sang cô ta.

- Nghĩ như vậy là được rồi.

Tuyết Cơ vui mừng nói:

- Hương Hương, xem ra con đã thay đổi Vô Tình Thiên Đạo, tác dụng phụ cũng không phải là rất lớn. Đúng rồi, con thật sự nghĩ không ra đã từng cùng Tiểu Vũ xảy ra chuyện gì sao?

- Vâng.

Đường Hương Hương gật đầu nói:

- Tuyết Cơ sư tôn, nói thật, con tình nguyện muốn nghe người nói là con cùng đại sư huynh Lữ Minh có chuyện phát sinh...

- Aiz!!!

Tuyết Cơ than thở nhẹ một tiếng, nói:

- Hương Hương, con nói lời này, tốt nhất là không nên để cho tiểu Vũ biết. Nếu không, trong lòng của nó sẽ khó chịu biết bao nhiêu.

- Con biết.

Đường Hương Hương nói:

- Con biết tiểu Vũ sư huynh là thân nhân của sư tôn. Cho nên, bất kể thế nào, con cũng sẽ có chừng mực. Có lẽ tương lai con sẽ nhớ lại chuyện này. . .

- Không cần vội.

Tuyết Cơ nói:

- Hương Hương, tình huống của con bây giờ vẫn chưa ổn định. Không cần vội vàng suy nghĩ quá mức... Đúng rồi, con thật sự muốn cùng Đường Chính một chọi một quyết đấu sao?

- Vâng.

Đường Hương Hương nói:

- Giam giữ Đường Na chỉ là hành động đánh cược của chúng ta mà thôi, nếu như hắn không đến, đừng trách con không khách khí. Ít nhất một thân dị năng là không thể giữ được. Sư tôn, đây là việc của Đường gia chúng con xin người đừng nhúng tay vào. Hơn nữa con có lòng tin, nhất định có thể thắng được Đường Chính.

- Được rồi!

Tuyết Cơ nói:

- Hương Hương, vào ngày con cùng Đường Chính quyết chiến, ta sẽ giúp con lược trận.

- Đa tạ sư tôn.

Đường Hương Hương cung kính nói.

Trong phòng ngủ, sắc mặt Đường Na trắng bệch, nàng biết cha mình lần này sợ là dữ nhiều lành ít rồi. Đường Hương Hương hôm nay tu vi đã hơn xưa rất nhiều rồi.

Nàng có thể chắc chắn cha nàng cũng không phải là địch thủ.

Nhưng cha luôn luôn cương cường, yêu thương nàng.

Nếu như Đường Hương Hương lấy nàng ra uy hiếp, cha không thể nào không ứng chiến .

- Aiz!!

Một lúc lâu, Đường Na than nhẹ một tiếng:

- Cõi đời này thật sự là có báo ứng sao?

Đối với ân oán đời trước trong lòng Đường Na rất rõ ràng. Chẳng qua là nàng cũng không thể tránh được.

Dĩ nhiên, lúc chưa bị bắt, trong lòng nàng vẫn nghĩ thắng làm vua, thua làm giặc.

Nhưng hôm nay, những lời này sợ là muốn ứng nghiệm trên thân người khác rồi.

.....
.....

Ban đêm, vùng Âm sơn ngoại ô thành phố Thiên Hải, một cô gái che mặt ngẩng đầu ngắm nhìn trăng sáng giữa không trung. Trên mặt mang theo một tia sầu bi.

Đột nhiên, phía sau nàng truyền đến một tiếng bước chân.

Cô gái che mặt theo bản năng quay đầu lại, lại thấy dưới ánh trăng một cô gái tựa như tiên, tử đang chậm rãi đi tới.

- Hương Hương, con đã đến rồi.

Không sai, người tới chính là người tu luyện Vô Tình Thiên Đạo Đường Hương Hương. Một thân y phục trắng noãn dưới ánh trăng càng thêm nổi bật.

- Vân di!

Đường Hương Hương hướng cô gái che mặt hỏi:

- Đường Chính tiếp nhận khiêu chiến chứ?

- Ừ!

Cô gái che mặt chính là Vân di của Đường Hương Hương. Lần này nàng được Đường Hương Hương ủy thác đi Thực Trung Đường Môn hạ chiến thư. Hôm nay mới vừa trở về.

- Nhưng...Hắn không đồng ý tới Thiên Hải ứng chiến.

Vân di giải thích:

- Đường Chính nói Thiên Hải là địa phận của Huyền Môn. Hắn lo lắng Huyền Môn nhúng tay vào. Khiến cho quyết đấu bất công.

- Hắn có ý gì?

Đường Hương Hương cau mày hỏi.

- Đường Chính có ý là, đây là việc nhà của Đường gia, nếu như người thật sự muốn giải quyết chuyện này..., phải đi Thực Trung cùng hắn quyết đấu.

Vân di nói.

Nói tới đây, Vân di lo lắng nói:

- Hương Hương chuyện này con phải suy nghĩ chu toàn. Ta lo lắng Đường Chính giở trò, nếu không chúng ta cứ kiên trì ở Thiên Hải. Dù sao con gái hắn bây giờ đang ở trong tay chúng ta.

- Không sao cả!

Khóe miệng Đường Hương Hương nổi lên một tia mỉm cười khinh thường, trên mặt lộ vẻ tự tin nói:

- Vân di, người yên tâm đi, trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế cũng đều là vô dụng.

- Hương Hương, con có nắm chắc không?

Vân di vẫn còn có chút lo lắng.

- Yên tâm đi, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của con.

Đường Hương Hương nói:

- Nhị thúc Đường Chính đang lúc khỏe mạnh lại dùng âm mưu quỷ kế cướp đi vị trí gia chủ vốn thuộc về cha con. Thắng nhưng không phải võ giả. Hôm nay con muốn đường đường chính chính đem vị trí gia chủ kia đoạt lại. Con chính là muốn nói cho thiên hạ, cho người Đường gia biết, tiểu nhân thì sẽ không kết quả tốt.

.....

.....

Khô Lâu quát khởi đã trở ngại nghiêm trọng đến sự phát triển của nghiệp đoàn dị năng.

Vì thế Yến Nam Thiên phải tự mình dẫn người đến Thiên Hải cùng Song Tử Hoàng gặp mặt nói chuyện hợp tác.

Dĩ nhiên, Yến Nam Thiên coi trọng chính là loại được vật có thể kích phát tiềm năng của con người. Nếu như thuận lợi, nghiệp đoàn dị năng trong vòng mười năm sẽ có thể thay thế địa vị bây giờ của Huyền Môn, trở thành chúa tể của thế giới này.

Nhưng chuyện cũng không có thuận lợi như hắc tướng tượng, hắc đi tới Thiên Hải đã ba ngày trôi qua rồi, nhưng đến nay còn không có nhìn thấy cái người gọi là Song Tử Hoàng.

Đối phương trả lời, tiếp tục chờ.

Dựa theo bản tính, Yến Nam Thiên tự nhiên là không thể tốt tính như thế. Nhưng do sự thể quá lớn, được vật dù sao cũng ở trong tay đối phương. Hơn nữa đối với Song Tử Hoàng, hắc một chút cũng không biết. Huống chi, Thiên Hải là đại bản của Huyền Môn, cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Nói về hai mươi năm trước sau khi xử lý chuyện tình của Long gia, Yến Nam Thiên đây là lần đầu tiên đi tới Thiên Hải. Thời gian hai mươi năm, đối với bọn hắc những người dị năng mà nói, thật sự không là cái gì.

Nhưng thời gian hai mươi năm, Thiên Hải phát triển cùng biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nơi này nghiêm nhiên đã trở thành một cái đô thị hiện đại.

Đứng ở tầng năm mươi khách sạn Shangri-La, hắc cúi đầu nhìn toàn bộ dưới chân, trong lòng bỗng dưng dâng lên một khí thể hiên ngang. Nói thật, là một thằng đàn ông, ai cũng muốn đội trời đạp đất.

- Cha

Ngay lúc này, một thân ảnh xuất hiện phía sau Yến Nam Thiên. Yến Nam Thiên không cần quay đầu, biết con trai của mình đã tới.

- Tình huống thế nào? Bên phía Khô Lâu phản ứng ra sao? Song Tử Hoàng khi nào thì gặp cha? Sự nhẫn nại của cha có hạn...

Giọng nói Yến Nam Thiên lạnh như băng.

- Cha. . .

Yến Như Vân muốn nói lại thôi:

- Bên phía Khô Lâu nói chúng ta cứ đợi...

- Song Tử Hoàng thật quá kiêu căng.

Yến Nam Thiên thở hồng hộc nói:

- Như Vân, con dẫn đường, cha muốn tự mình đến xem Song Tử Hoàng rốt cuộc có ý gì? Nếu muốn làm ngược lại khẩu vị của cha, mấy ngày là đủ rồi...

- Không được.

Yến Như Vân nói:

- Cha, bất kể thế nào, trong tay Song Tử Hoàng đang cầm vật chúng ta cần. Nếu như làm cho hắc phật ý, vật không thể tránh được một cuộc hỗn chiến. Nơi này là địa bàn của Huyền Môn, nếu chúng ta xuất thủ, khẳng định bọn chúng sẽ không cho. Vì thế, cho dù chúng ta âm thầm làm việc, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta. Cha nên nhớ, được vật kia còn nằm trong tay Song Tử Hoàng.

- Vậy ý của con là...?

- Dĩ hòa vi quý.

- Hừ.

Yến Nam Thiên cười lạnh một tiếng:

- Cha sẽ đợi thêm một tuần nữa. Nếu tuần sau Khô Lâu không có bất kỳ hành động nào thì đừng có trách cha. Coi như không chiếm được được vật, cha cũng muốn đem Khô Lâu hủy diệt.

.....

.....

Đứng ở trên cầu sắt, nhìn ánh đèn lưu động nơi xa, Long Vũ bóp tắt khói thuốc, ném tàn thuốc xuống dòng sông.

Đây là lần đầu tiên Long Vũ hút thuốc.

Trong vòng mười phút, hắn đã hút hết sạch một gói thuốc mười điếu.

Hút thuốc lá tiêu sầu, là Trương Đại Ngưu nói cho hắn biết. Nhưng từ tình huống bây giờ, dường như chẳng có hiệu quả gì.

Long Vũ nắm chặt bàn tay, hướng về nhà.

Long Vũ về đến nhà mới quên mình mang theo chìa khóa. Hắn gõ gõ cửa, rất nhanh cánh cửa mở ra, Mã Hiểu Mai nở nụ cười xinh đẹp:

- Anh Vũ, anh đã về.

Long Vũ gật gật đầu, bước vào trong:

- Có gì ăn không? Tôi đói quá.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai hơi đỏ, ngượng ngùng nói:

- Chỉ có mì ăn liền, anh có ăn không? Em không biết anh chưa ăn gì...

- Được rồi.

Đối với nữ nhân Mã gia, có mì ăn liền là tốt rồi, Long Vũ gật đầu:

- Tôi rất đói, cô giúp tôi được chứ?

- Vâng.

Mã Hiểu Mai gật đầu, bước vào phòng bếp.

Mười phút sau, Mã Hiểu Mai bưng bát mì tới. Long Vũ nhận lấy, cầm đũa vội vàng húp lấy húp để.

Ngày hôm nay, Long Vũ đều trong không gian ảo của La Lâm rèn luyện bộ động tác thứ năm của Thiểm Điện Thủ. Tinh thần, tâm lực hao phí quá nhiều.

Mặc dù đã điều tức, nhưng thể lực không thể bù đắp, cần phải bổ sung rất nhiều thức ăn.

Trừ phi là tiên nhân, thì không thể tránh khỏi không ăn uống. Ngay cả Thiên Cơ đạo nhân đứng đầu Huyền Môn cũng phải như thế.

Khi Long Vũ đang ăn mì ăn liền, điện thoại đột nhiên vang lên. Nhìn nhìn qua, số điện thoại là của Hàn Duyệt, Long Vũ vội vàng nghe điện.

- Anh Vũ, anh còn chưa ngủ sao? Có thể tới nhà em không?

Hàn Duyệt nói:

- Cha em đi công tác, trong nhà chỉ còn có mình em. Em muốn hàn huyền với anh...

- Việc này...

Long Vũ ăn thêm miếng mì nói:

- Tiểu Hàn, trong nhà của em còn cái gì ăn không? Anh đang ăn mì ăn liền. Em có thể chuẩn bị cho anh một chút, anh qua liền...

- Vâng. Không có vấn đề gì. Trong tủ lạnh nhà em có thịt, hiện tại em giúp anh nấu một chút... Chờ khi anh tới, là có thể ăn.

Hàn Duyệt nói dứt lời liền cúp điện thoại.

Thanh âm Hàn Duyệt rất lớn, ngay cả Mã Hiểu Mai cũng nghe thấy. Trong ánh mắt nàng hiện lên một chút u sầu cùng ủy khuất. Long Vũ tất nhiên cũng nhìn thấy, nhưng hắn mặc kệ không nói gì.

- Quan hệ giữa anh cùng Hàn Duyệt rất tốt?

Mã Hiểu Mai đột nhiên nói.

- Ừ.

Trên đời không có tường nào có thể cản được gió, Long Vũ cũng không muốn giấu diếm. Hắn nói:

- Hiểu Mai, quan hệ giữa chúng ta chỉ là trên danh nghĩa, đây là một sự thật. Cho nên tôi cũng không muốn cùng cô lãng phí thời gian. Dĩ nhiên, cô cũng có thể giải trừ quan hệ giữa chúng ta.

- Anh...

Mã Hiểu Mai nghe vậy, trong lòng vô cùng ủy khuất. Nhất là nghĩ đến chuyện mình vì Long Vũ hi sinh tấm thân trong trắng, đây là ủy khuất bậc nào.

Tâm tư của Mã Hiểu Mai, Long Vũ cũng đoán được chút ít. Nếu như hắn không nghe được lời nói của hai cha con trước kia, hắn có thể thay đổi cảm tình với Mã Hiểu Mai.

Nhưng hôm nay, sự hi sinh của Mã Hiểu Mai, chính một phần vì âm mưu.

- Tôi đi đây... Khi nào tới Huyền Cảnh, tôi sẽ thông báo cho cô.

Long Vũ nghĩ thầm, Mã Hiểu Mai cô cứu tôi, đơn giản là vì có thể tự do đi vào Huyền Cảnh. Tốt. Tôi hiện tại báo đáp cô, lúc nào đi vào Huyền Cảnh nhất định mang theo đi cùng.

Mã Hiểu Mai không nói gì, sắc mặt ảm đạm đi vào phòng ngủ.

Bình tĩnh lại, Mã Hiểu Mai đang suy nghĩ không biết có nên đem chân tướng nói cho Long Vũ biết hay không?

Đáng thương cho Mã Hiểu Mai, hiện tại nàng không biết phải nói thế nào với Long Vũ.

.....

.....

Đi tới nhà Hàn Duyệt, nàng quả thật đã làm một bàn đầy mỹ vị. Long Vũ không chút khách khí, sau khi rửa tay liền ngồi xuống ăn như hổ đói.

Sau nửa giờ, đồ ăn trên bàn đã bị Long Vũ ăn hết. Hàn Duyệt hai tay nâng cằm ngồi đối diện ngắm nhìn Long Vũ, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn hắn, khóe miệng nở nụ cười.

Nhìn thấy hắn ngon miệng ăn thức ăn do mình làm, khóe miệng nở nụ cười càng đậm:

- Anh Vũ, anh tới phòng khách xem TV trước đi, em đi thu dọn bàn ăn, sau đó sẽ ngồi cùng anh...

- Meo.

Đột nhiên một tiếng mèo kêu xuất hiện, là Thiên Dực Hổ. Chỉ thấy hai chân trước của nó đang ôm một lọ rượu màu đỏ, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm láp.

- Hì hì. Nhóc con càng ngày càng biết hưởng thụ. Lại mang lọ rượu ngon của cha chị cho vào trong bụng.

Giọng nói Hàn Duyệt rất khoan khoái, nhìn bộ dạng của nàng dường như không tiếc bình rượu đỏ kia.

- Thực phí của trời.

Long Vũ thét một tiếng, định chạy đến túm cổ con mèo chết tiệt đập vào tường.

- Không có chuyện gì.

Hàn Duyệt đi tới ôm Thiên Dực Hổ vào trong ngực, tay sờ sờ đầu nó, cười nói:

- Anh Vũ, anh cũng không biết con mèo nhỏ của anh hung mãnh cỡ nào. Một ngày anh không có ở đây, nó đã giúp em phá mấy đại án. Trong đó có một đại án, hung phạm chính là một con cóc thành tinh, liên tục đánh bại ba người tiểu tổ siêu năng. Nhưng Tiểu Hồ của anh vừa xuất hiện, chỉ kêu mấy tiếng, con cóc kia lập tức kinh sợ. Đúng rồi, hôm nay anh trở lại, cũng là Tiểu Hồ nói cho em biết.

codon.traí

190. Chương 50: Đêm Nay Em Là Của Anh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 50: Đêm nay em là của anh

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thiên Dực Hồ hiển nhiên hiểu được Hàn Duyệt đang thổi phồng nó. Song chảo của nó đem bình rượu ôm lấy, ừng ực đổ một ngụm lớn vào miệng.

- Không làm việc đàng hoàng....

Long Vũ tức giận nói:

- Lại đây, tao muốn tâm sự với mày...

Long Vũ kỳ thật vẫn luôn nhớ muốn cùng Thiên Dực Hồ tâm sự. Đoạn thời gian trước, La Lâm không có tin tức, Long Vũ xui xẻo không có ai phiên dịch, cũng không thể tiến hành tâm sự được.

- La Lâm giúp anh phiên dịch.

Long Vũ âm thầm dặn.

- Chủ nhân...Thiên Dực Hồ nói đêm nay anh hẳn là không có thời gian cùng nó nói chuyện phiếm. Ý của nó muốn anh chọn lại thời gian khác...

- Có ý tứ gì?

Long Vũ sưng sờ

- Ý tứ của Dực Hồ là đêm nay anh sẽ rất bận rộn... Nói trực tiếp một chút, ý Thiên Dực Hồ là đêm nay anh phải phụng bồi Hàn Duyệt.

Ta ngất, con mèo chết tiệt này thông minh như vậy, không lẽ đã thành tinh rồi sao. Long Vũ yêu cầu La Lâm soi hàng Thiên Dực Hồ, kiểm tra xem hiện tại nó đã đạt đến cảnh giới gì?

Thiên Dực Hồ trả lời, làm cho Long Vũ không biết nói gì:

- Ta cũng không biết, người luôn không cho ta đi vào Huyền Cảnh, ta biết cái cọng lông ấy... Ta đã quyết định, đời này sống mơ màng màng...(DG: Giận hờn vu vơ à:60:)

- Ối vãi ... !

Long Vũ lúc này điên tiết lên văng tục:

- Tiểu tử này còn dám chơi tao sao, con mẹ mày, Lão tử lúc trước vì mày có thể thuận lợi từ trong trứng nở ra, máu của tao thiếu chút nữa bị mày hút sạch. Sau khi sanh, cho tới bây giờ đều đối với mày như sủng

vật... Bây giờ mày lại chơi tao... Tuy rằng mày đến từ tương lai, cũng không thể không có lương tâm như vậy chứ?

- Chủ nhân, thời đại kỹ nguyên vũ trụ, rất ít khi giảng giải đạo lý lương tâm.

La Lâm nhỏ giọng kháng nghị.(Biên: Chúng nó bật hết rồi :61:)

Thiên Dực Hồ ngao ngao kêu lên, La Lâm ngay lập tức phiên dịch :

- Chủ nhân, Thiên Dực Hồ nói nó chỉ đang vào giai đoạn trưởng thành. Hiện bây giờ làm công việc bảo vệ nữ nhân của anh, nó cảm thấy được nó làm đã rất khá. Đúng rồi, nó còn nói anh gạt người, lúc trước căn bản chỉ là hao phí của anh một giọt máu mà thôi.. (DG: đúng là mèo nỡ trong trứng, bá đạo:88:)

- Thành tinh rồi...!!!

Long Vũ bây giờ đột nhiên phát hiện tài ăn nói của mình cũng không tốt thì phải.. Ngay cả con mèo cũng nói không lại. Nhưng nghĩ lại, gia hỏa này mặc dù là động vật, nhưng dù sao cũng là đến từ tương lai, hơn nữa thực lực ở kỹ nguyên vũ trụ cũng xứng đáng là cường giả.

- Quên đi. Không tính toán với mày. Lần sau cùng theo tao đi Huyền Cảnh.

Long Vũ quyết định đại nhân ta đây không tính toán với mèo con như người. Không quản nó rớt cuộc là cái gì, tóm lại, nó hiện tại chỉ là một con mèo nhỏ mà thôi.

- Anh Vũ, tại sao anh lại đi kiếm chuyện với con mèo?

Hàn Duyệt dọn dẹp nhà ăn xong, vội vàng chạy lại đây. Mắt thấy Thiên Dực Hồ bị phạt đứng trên bàn, nàng nhất thời cũng có chút đau lòng. Con vật nhỏ này là bảo bối đó. Mấy ngày nay, nếu không nhờ nó, mấy vụ đại án kia không biết khi nào mới có thể giải quyết xong đây.

Quả là có công lớn.

- Được rồi, yên tâm đi, nó dù sao cũng là sủng vật của anh, anh làm sao có thể ngược đãi nó đây. Đúng rồi, tiểu Duyệt, em gọi anh tới đây, là có chuyện trọng yếu gì muốn nói với anh sao?

Long Vũ không muốn tiếp tục dây dưa với Thiên Dực Hồ nữa.

- Vâng.

Hàn Duyệt nói :

- Anh Vũ, chúng em nhận được tình báo, hội trưởng nghiệp đoàn dị năng Yến Nam Thiên đi tới Thiên Hải... Nghe nói sau hai mươi năm, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến Thiên Hải. Căn cứ phân tích của chúng em, mục đích chuyến đi này của hắn hẳn là Khô Lâu hội cùng Song tử Hoàng... Đây chính là một cơ hội tốt.

- Yến Nam Thiên?

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia cười lạnh, nói:

- Vừa lúc muốn gặp hắn...

Nguyên bản Long Vũ có ý định tới nghiệp đoàn dị năng gặp Yến Nam Thiên cùng Long Phi. Không nghĩ tới mình còn chưa có đi, người ta đã tới trước.

- Anh Vũ, không phải anh có thù với Yến Nam Thiên đó chứ?

Không phải Hàn Duyệt suy nghĩ lung tung, chỉ là cái bộ mặt kia của hắn làm người ta không nghĩ như thế cũng không được.

- Không có việc gì!

Long Vũ hỏi:

- Biết điểm dừng chân của hắn sao, anh lại muốn đi xem... Em cũng biết, anh là Hỏa hệ dị năng, về tình về lý, anh phải đi gặp hắn.

- Là như vậy sao?

Hàn Duyệt nói:

- Hấn cùng con trai của hấn Yến Như Vân ở tại khách sạn Shangri-La. Theo như chúng em điều tra, bọn hấn mấy ngày nay đã nhiều lần tiếp xúc với Khô Lâu hội.

- Anh đã biết.

- Anh Vũ, vào phòng em đi...

Hàn Duyệt nói những lời này xong, khuôn mặt rõ ràng đỏ lên.

- Okie.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức đi theo Hàn Duyệt.

- Meo....

Thiên Dực Hồ phát ra tiếng cười dâm dắc ý.

Long Vũ một trận buồn bực, con mèo này hoàn toàn chính là muốn gây sự với mình đây mà.

- Cười gây mười cái răng ..!

Long Vũ hung hăng trợn mắt nhìn con mèo dâm dắc này một cái, rồi vội vàng bỏ đi.

Lần đầu tiên tiến vào phòng Hàn Duyệt, hấn có một cảm giác rất ấm áp, rất lý tưởng. Cùng với những suy nghĩ trước kia hoàn toàn bất đồng, nói cách khác, hấn thật không ngờ cô gái Hàn Duyệt với tính cách mạnh mẽ ham mê sự nghiệp như vậy còn có một mặt nội tâm như thế.

- Ngồi đi...!

Hàn Duyệt gọi Long Vũ ngồi xuống, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, chỉ là có chút thẹn thùng. Trước khi Long Vũ đến, mặc dù vội vàng nấu cơm, nhưng cũng đã tận lực trang điểm qua, khiến cho nàng vốn đã dễ thương, nay lại càng thêm một cỗ mỹ lực yêu dị không nói nên lời. (DG: Gặp ta thì còn để tâm nói gì nữa, bém thôi, Biên: Cái gì cũng phải từ từ chứ :48:)

Long Vũ tùy ý ngồi ở trên mép giường, cười nói:

- Tiểu Duyệt, anh cảm thấy em bây giờ càng lúc càng giống một nữ nhân rồi đó...

Hàn Duyệt ngơ ngẩn nhìn Long Vũ, cũng không nói chuyện.

Long Vũ ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi:

- Sự tình của Vương Quốc Duy có manh mối gì chưa?

Hàn Duyệt cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Không có...Hấn lòng dạ quá sâu, từ sau lần cuộc tụ hội, đoạn thời gian này hấn chưa hề lộ diện, thủ đoạn dò xét của chúng em rất khó tiếp cận được hấn.

- Anh Vũ ,hôm nay em tìm anh, thứ nhất là cảm ơn anh. Thứ hai chính là muốn cùng anh nói về chuyện của Vương Quốc Duy. Với số tiền vốn ba triệu kia, bây giờ chúng ta đã khởi công đúng hạn, cổ phiếu công ty cũng liên tiếp lên cao, tin tưởng tập đoàn Tinh Vũ rất nhanh sẽ vượt qua khốn cảnh... Em thay mặt cha em cảm ơn anh....

Hàn Duyệt có chút ghen ngào, nhưng cũng rất nhanh không chế cảm xúc. Từ nhỏ nàng có rất ít bạn bè, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhờ được ai giúp đỡ. Cho nên, đối với hỗ trợ lần này của Long Vũ, trong lòng nàng rất cảm kích.

Long Vũ nhìn Hàn Duyệt, trong lòng phức tạp, nói :

- Tiểu Duyệt, giữa chúng ta còn cần nói những lời này sao?

Hàn Duyệt nhỏ nhẹ nói:

- Em biết, chúng ta đã ngủ chung giường, nhưng là em cũng biết, chúng ta quả quyết không có cách nào kết hôn.

Long vũ sững sờ nhìn Hàn Duyệt, không biết phải nói gì.

- Có thuốc lá không?

Long Vũ hỏi.

- Có!

Những lúc phiền muộn Hàn Duyệt cũng ngẫu nhiên làm vài hơi. Nàng lấy một hộp thuốc lá từ ngăn kéo đầu giường đưa cho Long Vũ.

Long Vũ rút một hơi, híp mắt nhìn Hàn Duyệt :

- Tiểu Duyệt, hãy nghe anh nói, anh không phải cái loại không chịu trách nhiệm...

Hàn Duyệt chậm rãi cúi đầu, đột nhiên thấp giọng nói:

- Em không muốn kết hôn với anh... Dù sao anh cũng ít tuổi hơn em.

- Khụ khụ...

Long Vũ vừa mới hít một ngụm khói, lập tức bị lời nói Hàn Duyệt làm cả kinh, lớn tiếng ho khan. Vậy cũng là lý do sao?

Nhưng nghĩ lại, trong xã hội cũng đều có rất nhiều người có cùng suy nghĩ này.

Hàn Duyệt thấy Long Vũ bị sặc, ngay lập tức nhích lại gần, bàn tay nhỏ bé nhu thuận giúp Long Vũ đấm lưng. (DG: thằng này tốt số thế:88:)

Long Vũ nghiêng người đem Hàn Duyệt kéo vào trong lòng ngực của mình, hành động thật là thuần thực như nước chảy mây trôi, xứng đáng đạt tiêu chuẩn của một thanh niên thuần khiết(Biên: Sao lại lời ca vào đây :323:)... Hàn Duyệt sững sờ cúi xuống, thân thể mềm mại chậm rãi dựa vào người Long Vũ... (DG: đây không phải là hành động Tình trong như đã mặt ngoài còn e ... mà cụ Nguyễn Du nói đến sao)

- Anh Vũ, Anh biết không? Trong đoạn thời gian anh không có ở Thiên Hải, trong lòng em rất khó chịu, em thật sự là mỗi ngày đều muốn nhìn thấy anh.

Hàn Duyệt nghẹn ngào áp vào lòng Long Vũ, nước mắt chảy xuống.

Long Vũ thở dài, vỗ nhẹ nhẹ vai nàng.

Kỳ thật nhìn Hàn Duyệt như kiên cường, nhưng nội tâm thực là yếu ớt.

Nàng cũng là một nữ nhân, rất cần nam nhân che chở.

Nhưng Long Vũ cũng là không biết mình đến tốt cùng có hay không năng lực đi che chở nàng.

Việc hần cần phải làm có quá nhiều, nhiều lắm.

- Anh Vũ, tương lai anh sẽ cùng Hiếu Mai kết hôn sao?

Hàn Duyệt lau nước mắt, cố gắng không để mình khóc thành tiếng.

Long Vũ nghe vậy có điểm phiền lòng, tuy rằng thực chất đã cùng Mã Hiếu Mai có mối quan hệ, nhưng đó chỉ là một cuộc giao dịch.

Nói thật, Long Vũ bây giờ đối với Mã Hiếu Mai cùng Mã Ngọc đã có chút chán ghét. Nhưng có một sự thật lại không cách nào thay đổi, đó là Mã Hiếu Mai chính xác đã cứu hần một mạng.

Thấy sắc mặt Long Vũ đại biến, Hàn Duyệt không nhịn được nước mắt chảy xuống, khuôn mặt có chút bối rối, lại thêm vài phần dễ thương ...

Long Vũ lấy khăn tay giúp nàng lau nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Duyệt, em yên tâm đi, anh cùng Mã Hiếu Mai trên danh nghĩa chỉ là có một chút quan hệ...

Hàn Duyệt lắc đầu, nhẹ giọng nói :

- Anh Vũ, có lẽ anh không biết, nhưng em lại có thể nhìn ra, Hiểu Mai thật ra là rất yêu anh. Tâm tư của nữ nhân, em có thể thấy được.

Yêu thương nhìn khuôn mặt Long Vũ, Hàn Duyệt chủ động hôn nhẹ lên môi hắn, nói:

- Để cho em làm tình nhân của anh đi.

Long Vũ không nói gì, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, hai người thật lâu đều không nói gì. Một lát sau, Long Vũ cười nói:

- Tiểu Duyệt, có chút không đúng, anh bây giờ không thể kiềm chế được nữa rồi...

Hàn Duyệt như thường ghé đến bên tai Long Vũ, hơi thở thơm tho ùa vào tai:

- Anh Vũ, đêm nay em là của anh... Em muốn ... Cho anh một lần nữa.

Nghe nữ nhân vừa nói như thế, hắn đã bốc hỏa muốn phát tiết, nhưng chợt nhớ tới chính sự còn chưa nói...

- Tiểu Duyệt, Vương Quốc Duy có thể là nhân vật vô cùng nguy hiểm. Anh có một loại dự cảm, hắn chính là nhắm đến anh. Tại Huyền Cảnh có một người đứng đầu rất lợi hại, anh hoài nghi, hắn chính là do người kia phái tới.

Nói tới đây, Hàn Duyệt tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

- Anh Vũ, anh chờ một chút, chỗ này của em có một vệ tinh chụp được mặt đất...

Hàn Duyệt nói xong liền nằm lỳ trên giường, duỗi tay lấy từ kết sắt trên vách tường ra đồ vật nọ.

Bởi vì là nằm lỳ ở trên giường, cho nên đùi và mông tạo nên những đường cong mê người. Nhất là kiểu đồn xinh đẹp kia, rất tròn và vểnh cao, Long Vũ thấy trong lòng máy động, vội chuyển ánh mắt đi chỗ khác.. nuốt nước bọt ực ực.

- Anh Vũ, bức hình này cho thấy Vương Quốc Duy có hai bên mặt...

Hàn Duyệt vừa nói vừa mở khóa an toàn.

Ánh mắt Long Vũ đúng là không nghe lời chủ, tự giác chuyển hướng về lại chỗ cũ, trong lòng nóng lên, hắn nhẹ nhàng xoa xoa nắn nắn lên kiểu đồn, bóp mạnh hai cái. Kiểu đồn của nữ nhân đúng là có lực đàn hồi kinh người, bàn tay Long Vũ có cảm giác lâng lâng.

- Đáng ghét ...!

Hàn Duyệt yêu mị nói to.

Đừng thấy trên miệng nói chán ghét xong, nhưng nhìn ý tứ cũng biết, thật là... có chút vui mừng...

- Anh Vũ, anh nhìn này...!

Hàn Duyệt xoay người, bộ ngực kinh người rung động hết sức mị hoặc.

Long Vũ cùng nằm sổng vai một chỗ với Hàn Duyệt. Nhìn kĩ, ai da, Vương Quốc Duy kia đúng thật là có hai bộ mặt. Một nửa chính là khuôn mặt thật của hắn, trong con mắt tràn ngập hoảng sợ cùng yếu đuối. Nửa còn lại là khuôn mặt dữ tợn, trong đôi mắt ngập hung quang tàn nhẫn.

- Vậy là được rồi, anh đã sớm nói Vương Quốc Duy này nhất định là bị ma thú nhập thể...

Ảnh chụp vệ tinh này rõ ràng đã xác thực phỏng đoán của Long Vũ.

Nhưng mà Long Vũ đoán cũng có một chút sai lệch.

Vương Quốc Duy đúng là bị nhập thể, chẳng qua không phải là ma thú, mà là người của Hắc Ám tu chân.

Đương nhiên, hắn cũng đã đoán đúng một chút, người này đích xác có liên quan với đối thủ Hắc Minh.

- Tiểu Duyệt, bằng vào tám hình vệ tinh này, tổ của em hoàn toàn có thể quan minh chính đại bắt hắn để tiến hành điều tra.

Long Vũ đề nghị nói.

- Em biết...!

Hàn Duyệt nói :

- Chính là ý tứ của Lâm Phong, chờ sau khi Yến Nam Thiên cùng Vương Quốc Duy gặp mặt, để bọn chúng nội chiến, chúng em chính là ngư ông đắc lợi.

- Cũng tốt...!

Long Vũ gật đầu

- Thơm quá...!

Long Vũ tựa đầu lại gần cổ Hàn Duyệt hít sâu một ngụm..nhìn không được ca ngời, hai bàn tay cũng thừa cơ ôm lấy eo mỹ nhân... thật sự là yomost mà :16:

Hai mắt Hàn Duyệt trở nên gấp gáp, cặp môi quyến rũ nhẹ nhàng nhà thờ gấp, thanh âm mị hoặc :

- Chớ làm vậy, em sợ nhột...

Haizz, nữ nhân đúng là nữ nhân..ăn không nói có.

- Hê hê..!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, khuôn mặt chính khí ngời ngời, nói:

- Chính là anh muốn cho em nhột đó...

Nói xong Long Vũ không thể kìm nén được nữa, đột ngột nhào lên thân thể mềm mại như bông của nàng.

- Tiểu Duyệt, em là của anh.

Long Vũ đúng là nhìn đã lâu, hiện tại chính sự cũng đều nói xong, tự nhiên không thể vì nghĩa mà có lỗi với bản thân được.

Long Vũ ghé nhìn vào bộ ngực trên người nàng, ánh mắt sáng rực nhìn vào con đường sâu trong khe tuyết trắng giữa hai ngọn nhũ phong, đôi tay cũng không ngừng linh hoạt, chậm rãi vuốt ve. Cái miệng chậm rãi ngậm vào đôi môi của Hàn Duyệt, nhẹ nhàng nhắm nháp.

- Anh Vũ, em thích anh...!

Trong miệng Hàn Duyệt vẫn không buông ra được từ “yêu” nhưng hành động đã bắt đầu yêu rồi.

Hai thân thể nóng bỏng vuốt ve, cuối cùng quần áo trên người nhẹ nhàng bay đi hết... giống như đã tập luyện sẵn từ trước vậy. Tay Long Vũ sau khi tiến về hắc động tình ái, phát hiện nơi đây đã tràn ngập hồng thủy, lập tức không hề do dự, hiệu lệnh thẳng nhỏ dững mãnh tiến vào.

Hơn một giờ sau, Hàn Duyệt vô lực nằm lỳ trên giường, mỹ đồn nhếch lên, nhẹ giọng rên rỉ.. đây đã là lần thứ tư trong một đêm.

Hai tay Long Vũ nâng cặp mông to tròn của mỹ nhân, thân mình dùng sức lại tiến vào.

- Anh Vũ, ta không chịu nổi ...!

Hàn Duyệt bắt đầu chủ động vận vẹo phần eo cùng mông của mình phối hợp với Long Vũ, hiển nhiên là nàng cũng vừa mới tiết thân... Nữ nhân mới quen mùi, nhạy cảm, nhạy cảm...

Mà lúc này đây, dòng nước ấm của Long Vũ cũng phun ra mãnh liệt.

Rất cuộc, cả hai đều đã lên đến đỉnh vu sơn. Nghị lực thật phi thường, thật đáng ngưỡng mộ.

Thân hình cả hai đều mềm nhũn, cứ như vậy nằm đè lên nhau, hưởng thụ cái tư vị tuyệt vời này.

Mấy phút sau, tiếng di động của Long Vũ vang lên, Hàn Duyệt vô lực duỗi tay cầm điện thoại đưa cho Long Vũ. Long Vũ cũng là đã phun ra ba lượt, thân thể có chút mệt mỏi. Hắn thậm chí chưa kịp nhìn người điện đã bấm OK, đưa lên tai nghe.

Long Vũ vẫn là nằm trên người Hàn Duyệt, tư thế lúc này thật là đen tối. Hơn nữa sau vài phút ngẩn ngừ nghỉ ngơi, thẳng nhỏ của hắn đã bắt đầu đứng thẳng lại được rồi.

Trong điện thoại truyền ra âm thanh Mã Hiểu Mai:

- Anh Vũ, anh chừng nào thì trở về?

- Tôi...

Long Vũ nhìn Hàn Duyệt phía dưới, nói:

- Có chuyện gì sao?

Trong phòng rất yên tĩnh, Hàn Duyệt cũng nghe ra âm thanh của Mã Hiểu Mai. Không hiểu tại sao, trong lòng nàng có chút chua xót. Thoảng chút do dự, nàng đột nhiên nghịch ngợm, đem cái nhiệt vật kia của nam nhân trượt vào bên trong chỗ ướt át của mình, hơn nữa lại còn vận vẹo kích động không thôi.

- Ừ...

Long Vũ bị kích cho thích, nhịn không được khẽ rên một tiếng.

- Chuyện gì vậy?

Mã Hiểu Mai bên kia hiển nhiên cũng nghe được Long Vũ rên nhẹ.

- Không có việc gì, tôi đang ăn cơm...

(DG: gạo vừa nấu xong, đương nhiên là phải ăn cơm rồi. Biên: Nó nói phét kinh thật :61:)

- Ừ... Phì... phì...

Hàn Duyệt không nhịn được, thở nhẹ vài tiếng. Long Vũ này thật sự là đại tông sư về lĩnh vực này a, ăn cơm lại có thể rên được như vậy. Cam đoan nữ nhân Mã gia kia dù không ở đây, cũng có thể biết là đang xảy ra chuyện gì.

- Ăn cơm? Sao em thấy anh giống như là đang ăn thịt người?

Bắt ngờ chính là Mã Hiểu Mai cũng không có tức giận, ngược lại, ngữ khí còn trở nên ôn nhu:

- Anh Vũ, anh trở về đi, em sẽ chờ ở phòng của anh...

Nói xong, nàng liền cúp điện thoại.

Lúc này đây, Hàn Duyệt đã đè Long Vũ xuống, cặp mông xuất ra chiêu Kiều Đồn Loạn Vũ, khiến Long Vũ ... thoải mái đến cực điểm.

Cơn mưa qua đi, hai người cùng ôm lấy nhau nằm ngủ.

.....

.....

Thẳng đến trưa ngày thứ hai, Long Vũ mới trở về nhà.

Khiến cho hắn kinh ngạc chính là Mã Hiểu Mai cư nhiên lại ở trong phòng chờ hắn...Nhưng lại là ngồi xếp bằng...

Long Vũ đi vào nhìn bộ dạng của Mã Hiểu Mai, nao nao hỏi:

- Cô chính là toan tính tu hú đoạt tổ sao? Cô muốn đổi phòng à?

Mã Hiểu Mai chậm rãi mở to mắt, khóe miệng nổi lên một tia ủy khuất, mang dáng vẻ khờ dại của thiếu nữ:

- Em chờ anh một đêm...

Mã Hiểu Mai phát hiện ánh mắt Long Vũ nhìn mình khác lạ, cũng không thèm để ý, đứng dậy nói:

- Anh trước nằm xuống nghỉ ngơi, em đi nấu ăn. Anh yên tâm, lần này em sẽ không để cho anh thất vọng.

Nói xong, Mã Hiểu Mai liền đi ra.

Long Vũ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra, đợi Mã Hiểu Mai đi rồi, hắn để nguyên áo nằm lên giường, trong lòng suy nghĩ mông lung.

“Nữ nhân này tận cùng là có âm mưu gì?”

Đợi cho hắn suy nghĩ thời gian, mùi cơm đã từ trong phòng ăn nhẹ nhàng bay lên.

- Đồ ăn đều đã làm xong rồi, chúng ta cùng ăn đi...

Trên trán Mã Hiểu Mai lấm tấm mồ hôi, chỗ hông buộc tạp dề, y hết một cô bé dễ thương ở nhà.

- Trước tiên rửa tay đã, em giúp anh đi xới cơm..

- Ừ...

Long Vũ theo bản năng trả lời một tiếng, đột nhiên phát hiện, nữ nhân này đã đổi tính, nhìn bộ dáng nàng bây giờ thật giống một cô vợ nhỏ.

codon.tra

191. Chương 51 : Dị Năng Hội Trưởng Nghẹn Khuất

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 51 : Dị năng hội trưởng nghẹn khuất

Dịch Giả: ryno_nguyen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Đồ ăn không tệ, tuy rằng không thể so sánh với Hàn Duyệt, nhưng coi như cũng đã biết ước chừng được hương vị. Long Vũ một hơi ăn toàn bộ.

Đáng thương cho Mã Hiểu Mai bận rộn một hồi, cũng chỉ ăn một chén cơm và rau, nhưng trong lòng nàng cũng vui vẻ. Nữ nhân Mã gia cũng có thể làm cơm như thường.

Ăn xong, Mã Hiểu Mai nhanh nhẹn đem đồ ăn thu dọn, cùng Long Vũ sóng vai ngồi xem TV trên ghế salon. Bất tri bất giác, thân mình Mã Hiểu Mai đã muốn nhích lại gần.

- Anh Vũ, chúng ta kết hôn đi... !

Mã Hiểu Mai đột nhiên nói .

Long Vũ hít một hơi lãnh khí, nghĩ thầm, đề nghị này không phải rất độc ác sao?

- Cô nói cái gì?

Long Vũ cố gắng hít thở.

Mã Hiểu Mai đỏ mặt lên, cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Em muốn kết hôn với anh...

- Em rất nghiêm túc...

Mã Hiểu Mai nói xong, đột nhiên ngẩng đầu hôn lên môi Long Vũ. Hai tay thuận thế ôm lấy cổ hắn, nói:

- Anh Vũ, những việc nữ nhân khác có thể làm, nữ nhân Mã gia cũng có thể làm...

Long Vũ ngậm lấy đôi môi thơm tho của thiếu nữ, tay nhịn cũng không được, luồn vào trong váy Mã Hiểu Mai, rất tinh tế vuốt ve cặp đùi bóng loáng, Mã Hiểu Mai kêu lên một tiếng, nhưng không có giấy dựa.

Chuyện tối ngày hôm qua đối với nàng, ít nhiều có chút kích thích.

Nàng suy nghĩ rất nhiều, nàng cảm thấy bản thân phải nỗ lực hơn, vì sao không thay đổi, chủ động một chút. Cho dù là vì gia tộc, nàng cũng phải đem Long Vũ giữ chặt lấy.

Long Vũ ôm lấy Mã Hiểu Mai, miệng thì nhiệt tình hôn lấy, còn bàn tay thì ra sức chà đạp những nơi mẫn cảm của nàng.

- Coi như là báo thù cũng rất có tư vị.

Trong lòng Long Vũ nghĩ.

Ngay khi lúc ngón tay Long Vũ sắp tiến vào cửa động ướt át, Mã Hiểu Mai vùng thoát ra, sắc mặt có chút không vui:

- Anh Vũ, anh còn chưa có đáp ứng em.

- Đáp ứng cái gì?

Không biết là thật hay là giả ngu, Long Vũ hỏi.

Mã Hiểu Mai vốn là đã chuẩn bị hiến thân mình, nhưng lại đột nhiên nghĩ là mình đã bị hấn phá thân. Nhưng mà bản thân của hấn không biết chuyện này. Nếu mà bây giờ hợp thể, hấn tất sẽ phát hiện mình không còn trong trắng. Nếu hấn muốn truy cứu, trừ khi nói rõ chân tướng, nếu không, nàng căn bản là không thể giải thích.

Nghĩ đến đây, Mã Hiểu Mai kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, đành chỉ hành động ái muội.

- Chúng ta còn nhỏ, sau này hãy nói đi...!

Kết hôn? Đây không phải vô nghĩa sao? Long Vũ cũng không hy vọng hôn nhân của mình sa vào trong âm mưu nào đó.

- Anh thật sự không có ý định suy nghĩ một lần sao?

Mã Hiểu Mai như là tự nói với bản thân:

- Việc Hàn Duyệt có thể làm, em đều có thể làm. Chị ta không thể làm, em cũng có thể làm. Còn có, sự tình anh tất phải hiểu được, Hàn Duyệt là người thường, mà anh là người tu đạo, hai người không phải cùng một loại người. Lấy tu vi hiện tại của anh, mặc dù không thoát khỏi Luân Hồi, nhưng cũng có mấy trăm năm tuổi thọ. Nhưng thọ dương của chị ta cũng không đủ trăm năm...

- Chuyện của tôi không cần cô quan tâm...

Nghe Long Vũ nói như thế, Mã Hiểu Mai mang thần tình ủy khuất rời đi.

Long Vũ không có đuổi theo ra ngoài.

.....
.....

Đến chiều, Long Vũ điện thoại liên hệ Hàn Duyệt rồi đi tới Hàn Gia. Mới vừa vào cửa, hấn phát hiện Thiên Dực Hồ lại đang hưởng thụ một chai hồng tửu, thập phần thích ý.

- Uống cho chết nhà mày đi...!

Long Vũ thở phì phì nói.

- Meo meo... !

Thiên Dực Hồ kêu hai tiếng giống như muốn giải thích gì đó. Long Vũ nhờ La Lâm phiên dịch, tuy nhiên không có trả lời, phỏng chừng hơn phân nửa là nàng lại đi thăm dò gì rồi.

Càng ngày Long Vũ càng cảm thấy La Lâm có chút giống người.

Phương thức suy nghĩ của nàng, cách nói chuyện, không thể nghi ngờ.

- Anh Vũ, đến đây...!

Hàn Duyệt vui mừng nói với Long Vũ, nhìn Thiên Dực Hổ nói:

- Vào phòng ăn uống đi...

Khóe miệng Thiên Dực Hổ nổi lên một tia cười ám muội, hóa thành một đạo bạch quang, nháy mắt biến mất.

Nó tựa hồ rất rõ ràng trong phòng khách sắp xảy ra chuyện gì.

- Tiểu Vũ, tâm tình của anh không tốt sao.

Hàn Duyệt tiếp Long Vũ ngồi xuống ghế salon, thân mình dựa tới, thân thiết hỏi.

- Tiểu Duyệt... Anh không sao. Đúng rồi, Yến Nam Thiên cùng Vương Quốc Duy gặp mặt sao? Tình huống thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Còn chưa có đâu...

Hàn Duyệt đem thân mình dựa vào, ôn nhu nói:

- Căn cứ vào tình huống chúng em giám sát, bên phía Vương Quốc Duy tựa hồ xuất hiện một vài vấn đề. Dựa theo tình hình chung mà nói, Yến Nam Thiên là lão già thế nào, coi như hắc kiều ngạo thế nào, cũng phải đi ra gặp người. Cho nên nói, chúng ta phân tích, Vương Quốc Duy hẳn là đã xảy ra chuyện, không tiện đi ra gặp người.

- Như vậy à... Xem ra anh cần phải tự mình đi săn tin rồi...

Long Vũ nói.

- Anh Vũ, tâm tình của anh phi thường không tốt. Trước đừng nói những chuyện này, để cho em giúp anh hạ hỏa nha...

Hàn Duyệt tựa hồ có tâm cùng Mã Hiểu Mai cạnh tranh, chủ động đưa tay hướng giữa háng nam nhân nhẹ nhàng sờ soạng.

- Tiểu Duyệt, đừng...

Lòng Vũ rất muốn, có lẽ phát tiết xong, có thể làm cho hắc bình tĩnh tâm tình lại, nhưng là hắc không muốn làm cho Hàn Duyệt có cảm giác mình tìm đến nàng chỉ là vì việc này.

- Anh Vũ, tâm tư của anh, em biết, là em tự nguyện.

Nói xong, Hàn Duyệt tựa đầu vào ngực Long Vũ. Từ khi ở cùng Long Vũ, Hàn Duyệt mới phát hiện mình càng lúc càng giống nữ nhân.

Một lúc sau, hai người trên ghế salon đã lên đỉnh hai lần.

Long Vũ tựa vào trên ghế salon, nhẹ nhàng rít một điếu thuốc, nhìn thấy đám khói lượn lờ, tâm tình cũng đã bình phục rất nhiều. (DG: làm hai phát thì còn lo nghĩ gì nữa)

Hàn Duyệt trên mặt vẫn còn đỏ, vô cùng si mê, đôi mắt to lẳng lẳng nhìn Long Vũ trầm tư. Cảm thấy giật mình, còn nhỏ tuổi nhưng trong lòng hắc đến cùng còn chứa bao nhiêu sự tình.

Thấy bộ dáng hắc nhú mày nhìn lên.

Hàn Duyệt đau lòng ôm chặt lấy Long Vũ, thấp giọng nói:

- Có chuyện trong lòng, có thể nói cho em biết một chút không? Em nguyện ý cùng anh chia sẻ phiền não, cùng anh ưu sầu...

Nhìn thấy đại mỹ nữ trong lòng si ngọc, Long Vũ cười cười, trên vầng trán phiền não lập tức biến mất.

- Tiểu Duyệt, yên tâm đi, anh không sao!

Hắn biết Hàn Duyệt bản thân sự phiền não cũng nhiều, hắn không muốn làm nàng tăng thêm phiền não.

- Vâng.

Hàn Duyệt nghe vậy, không tái truy vấn, đem nam châm ôm chặt hơn một chút nữa.

- Tiểu Duyệt, cùng anh kết hôn được không?

Ôm sát người ngọc, Long Vũ buột miệng nói ra.

- A?

Hàn Duyệt kinh ngạc nhìn Long Vũ, lập tức cười lắc đầu, trong mắt đã rưng rưng nước mắt hạnh phúc:

- Anh Vũ, có những lời này của anh, em đã thấy đủ rồi...

Long Vũ vuốt ve khuôn mặt tinh tế bóng loáng của nàng, nói:

- Cái gì đủ, Tiểu Duyệt, anh nói đúng là sự thật. Nếu em nguyện ý, chúng ta đi đăng kí nhé?

- Không được!

Hàn Duyệt rúc vào lồng ngực hắn, nói:

- Em và anh vốn không chung một đường, anh là người tu đạo, mà em là người thường. Giữa chúng ta sẽ không có hạnh phúc...

Mấy ngày nay, thông qua Lâm Phong, Hàn Duyệt cũng biết tình huống hệ thống của người tu đạo Huyền Môn. Hiện thực phi thường tàn khốc, Long Vũ tương lai thọ nguyên đến mấy trăm năm, thậm chí còn lâu hơn nữa, mà nàng chỉ sống chưa đến trăm tuổi. Dưới tình huống như thế, nàng đã muốn chặt đứt chuyện đó lâu lắm rồi.

Bất cầu thiên trường địa cửu, chích cầu tăng kinh ủng hữu. (: không cầu tồn tại muôn thuở, chỉ cầu đã từng có nhau)

Hàn Duyệt đã quyết định. Không phải Hàn Duyệt tự làm khổ mình, mà là tạo hóa trêu người.

- Tiểu Duyệt, anh thích em, anh không quan tâm.

Long Vũ nói.

- Nhưng là em quan tâm...!

Hàn Duyệt cố giả bộ khuôn mặt tươi cười, chìa tay ngọc trước miệng Long Vũ, ngăn trở hắn nói :

- Kỳ thật em hiện tại còn rất hạnh phúc...Em đều nghĩ kỹ, thừa dịp còn chưa có già đi, trước ở cùng anh vài năm, sau đó em sẽ lại tìm người gả đi...

Ôm chặt Long Vũ, Hàn Duyệt mặt đầy tâm sự nói.

- Anh không cho phép em lấy chồng.

Long Vũ nói.

- Vậy anh phải đảm bảo khi em biến thành bà gia, anh cũng phải bên em...

Nói xong, Hàn Duyệt đỏ mặt.

- Đương nhiên...!

Long Vũ ôm chặt lấy nàng, trong lòng cân nhắc xem có biện pháp nào có thể giúp Hàn Duyệt tu đạo không. Nhưng hắn cũng biết cái này trên căn bản là nói nhảm thôi. Người tu đạo bình thường đều là bắt đầu từ

nhỏ, như Hàn Duyệt cho dù miễn cưỡng tu đạo, phỏng chừng cũng rất khó khăn tiến vào cảnh giới màu cam.

- Tiểu Duyệt, có lẽ sẽ có biện pháp.

Long Vũ tính toán cùng La Lâm thương nghị, xem có phương pháp nào tốt không.

- Vâng.

Hàn Duyệt nghĩ đến Long Vũ là đang an ủi mình, cũng không có nghĩ là sự thật, tùy ý trả lời một tiếng.

.....

.....

Ban đêm, Đường Hương Hương một mình đứng ở trên đỉnh tòa nhà Trung Hoàn, hai tay cầm kèn Acmonica, thổi một khúc âm điệu bi thương. Trong lòng nàng phi thường chua xót.

Vô Tình Thiên Đạo không phải là sẽ không có mặt xấu.

Người ngoài chỉ thấy được nàng tu luyện, lực lượng tăng lên, lại không hiểu nội tâm của nàng tiếp nhận bao nhiêu áp lực.

Nói cùng Long Vũ trải qua, Đường Hương Hương hoàn toàn không có quên, Bạch Mi đạo nhân cho nàng Hộ Tâm Liên, cho nên thất tình lục dục nàng vẫn còn tồn tại.

Nguyên bản nàng cho là có Hộ Tâm Liên, hết thấy mọi sự đều đại cát. Nhưng là bây giờ nàng mới phát hiện, sự tình không đơn giản như vậy. Cho dù Hộ Tâm Liên tồn tại, ảnh hưởng của mặt trái Vô Tình Thiên Đạo vẫn chậm rãi biểu hiện ra ngoài. Nàng tất phải cố gắng kiềm chế tâm tình của mình.

Yêu hận tình thù, những cảm xúc đó với nàng mà nói đều là trí mạng.

Đây cũng là lí do nàng vội vã giải quyết ân oán cùng Đường Chính.

Chỉ muốn đoạt lại mọi thứ vốn thuộc về nàng, nàng liền có thể bỏ xuống trong lòng ân oán cùng cừu hận, nói như vậy, trong lòng của nàng cũng có thể nhẹ nhõm một chút.

- Hương Hương...!

Chẳng biết lúc nào, Vân di xuất hiện ở phía sau của nàng:

- Đang suy nghĩ về tiểu Vũ sao?

- Vâng...!

Tại trước mặt Vân di, Đường Hương Hương chưa từng giấu diếm:

- Vân di, trong lòng con thật sự đau khổ, rõ ràng là yêu người, nhưng là chúng con không thể ở cùng một chỗ.

- Ân oán Đường gia, tình huống có trở nên tốt một chút, đúng không?

Vân di hỏi.

- Chưa chắc!

Đường Hương Hương thống khổ lắc đầu:

- Trong thất tình lục dục của con người, chỉ có tình yêu là đả thương người sâu nhất, cho nên con phải đoạn tuyệt tình ái. Nếu không, có khả năng rất lớn con bị tẩu hỏa nhập ma. Vân di, con không cam lòng... Người biết không? Trước kia cho tới bây giờ con đều không hiểu được tình yêu, con chỉ biết cừu hận. Sau lại cùng tiểu Vũ thân xui quý khiến đã xảy ra quan hệ, mới đầu con rất hận anh ấy. Nhưng là sau, lại cùng anh ấy ở chung, con đã đã yêu anh ấy. Con thật sự không cam lòng, con sẽ không cúi đầu trước vận mệnh. Con nhất định phải tìm ra biện pháp giải quyết...

- Hương Hương... bản thân ta có biện pháp.

Vân di đề nghị nói:

- Không bằng con đem tình huống nói với sư tôn của con, còn có tiểu Vũ nữa, mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp, có thể sẽ tốt một chút.

- Không được!

Đường Hương Hương nói:

- Chuyện này ai cũng không giúp được con, chỉ có thể dựa vào chính mình. Hơn nữa, nếu nói cho sư tôn cùng anh Vũ, ngược lại con sẽ bị phân tâm.

Đường Hương Hương lại hỏi:

- Đã định ngày cụ thể quyết đấu rồi sao?

- Đúng vậy.

Vân di nói:

- Là ngày 28.. tại đỉnh núi Thục Trung Đại Phu sơn...Đường Chính nói, song phương chỉ có thể xuất ra năm người lược trận.

- Không cần nhiều như vậy...!

Đường Hương Hương nói:

- Đến lúc đó con cùng sư tôn đi là được rồi.

- Con nên suy nghĩ lại một chút.

Vân di vẫn là có ý định cùng Long Vũ nói một tiếng. Đường Chính đối nhân xử thế luôn luôn âm hiểm, nàng lo lắng Đường Chính ở Đại Phu Sơn bày mưu. Mà tu vi Long Vũ ở Huyền Môn chỉ dưới Thiên Cơ Tử, có hấn đi có thể an toàn một chút.

.....

.....

Tính nhẫn nại của con người có giới hạn, Yến Nam Thiên cũng không ngoại lệ. Song Tử Hoàng lại lãnh đạm, khiến cho hấn sinh cảm giác khuất nhục. Từ sau khi nắm giữ nghiệp đoàn dị năng, hấn chưa từng chịu quá nhiều uất khí như vậy.

- Như Vân, dẫn cha đi gặp Vương Quốc Duy...!

Yến Nam Thiên đã muốn quyết định khai chiến. Cho dù khai chiến có nhiều hậu quả thì cũng là thứ yếu, hiện tại hấn quan tâm nhất chính là tôn nghiêm của mình.

- Hội trưởng đại nhân của ta, như thế nào lại nhanh bị kích động như vậy?

Đột nhiên, trong không khí truyền đến một trận dao động, thân hình Vương Quốc Duy không hề dấu hiệu bất chợt xuất hiện trong phòng.

- Người như thế nào vào được?

Yên Như Vân chấn động, phải biết rằng, hấn là dị năng giả hệ tinh thần, trong phòng hết thấy đều là nằm trong lòng bàn tay của hấn. Nhưng là tên kia đột nhiên xuất hiện, trong tim của hấn còn không có một chút chuẩn bị.

Trên thực tế, ngay cả Yến Nam Thiên cũng cảm thấy có chút khó tin.

- Người chính là Song Tử Hoàng?

So với vẻ kinh ngạc của Yến Như Vân, Yến Nam Thiên có vẻ trấn tĩnh hơn. Mắt hấn sáng như đuốc, lạnh lùng đánh giá Vương Quốc Duy trước mặt, phát hiện người này trong thân thể lại có thể ẩn tàng hai cái linh hồn.

- Người có hai linh hồn!

Yến Nam Thiên vạch trần thân phận Vương Quốc Duy:

- Chẳng trách người gọi là Song Tử Hoàng...Xem ra mấy ngày nữa, người liền có thể triệt để cắn nuốt cái linh hồn kia.

- Ha ha...!

Wương Quốc Duy nhất thời nở nụ cười, nếu bây giờ có người biết hắn, nhất định sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì tiếng cười của hắn hoàn toàn không giống bình thường.

- Không sai!

Wương Quốc Duy hứng thú nhìn Yến Nam Thiên, nói:

- Người lại có thể nhìn thấu bản chất linh hồn của ta, không hổ là Hội trưởng nghiệp đoàn dị năng. Người có tư cách hợp tác cùng ta.

- Còn rõ...!

Yến Như Vân giận dữ mắng một tiếng, đang muốn tiến lên giáo huấn, lại không nghĩ Yến Nam Thiên đối với hắn trách mắng một tiếng:

- Câm mồm, không phải chuyện của con, đừng lộn xộn.

- Cha.

Yến Như Vân thật sự không rõ, vì sao cha mình lại có thể nhẫn nhịn được.

- Im miệng...!

Yến Nam Thiên lại quát một tiếng:

- Con đi ra ngoài trước...

Yến Như Vân thấy cha tức giận, liền không dám nói gì nữa, vội vàng xoay người ly khai.

Khi trong phòng chỉ còn hai người, Vương Quốc Duy nở nụ cười:

- Hội trưởng đại nhân là sợ ta giết đứa con của người sao? Yên tâm đi, mặc dù hắn ngu xuẩn, nhưng ta nể mặt mũi người, sẽ không xuất thủ tổn thương hắn. Hội trưởng đại nhân, tâm tư của người ta biết, nhưng tâm tư của ta người lại không biết.

- Người rất cuồng vọng...!

Yến Nam Thiên nói một tiếng:

- Ngồi đi...!

Wương Quốc Duy thuận thế ngồi xuống, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, nói:

- Ta đủ điên cuồng, nhưng là ta có tư cách cuồng vọng. Chưa nói đến thực lực cá nhân ta, chỉ riêng được vật ta nắm trong tay, là có thể khống chế phần lớn dị năng giả. Người cũng là dị năng giả, người hẳn rất rõ ràng được vật ta giữ đối với dị năng giả hấp dẫn đến cỡ nào.

- Đương nhiên biết, cho nên ta tự mình đến gặp người.

Yến Nam Thiên nói:

- Tất cả mọi người đều thông minh, nói đi, người muốn điều kiện gì mới chịu theo chúng ta hợp tác.

- Ta muốn gia nhập nghiệp đoàn dị năng.

- Không thành vấn đề.

- Đợi một chút, đừng nóng vội, lời của ta còn chưa nói hết đâu.

Wương Quốc Duy cười nói:

- Ta muốn đảm nhiệm chức phó hội trưởng...

- Vì cái gì không phải là hội trưởng?

Yến Nam Thiên cười lạnh một tiếng nói.

- Ta tự hiểu, đấu với người, lực lượng của ta còn không đủ.

Vương quốc Duy thần nói:

- Ta đến từ Huyền Cảnh, nói vậy địa phương kia người cũng nghe qua. Trên lý thuyết, lực lượng của ta mạnh hơn người. Chỉ là linh hồn của ta cùng Vương Quốc Duy chưa hoàn toàn dung hợp...Vả lại, nghiệp đoàn dị năng dù sao cũng là một tay người phát dương quang đại, ta sẽ không làm ra sự tình này.

- Người đã làm rất tuyệt.

Vương Quốc Duy hung hăng càn quấy khiến Yến Nam Thiên bất mãn, hấn giận dữ mắng một tiếng:

- Người thật sự có tư cách để kiêu ngạo, nhưng là người lại xem nhẹ một việc, già néo đứt dây, sự kiêu ngạo của người làm cho ta không thoải mái.

- Đây là một bao dược tề, đủ để cho mười dị năng giả làm thức tỉnh dị năng thứ hai, người trước tiên cầm đi.

Vương Quốc Duy lấy ra một bao thuốc bột từ trong túi áo nói:

- Chờ người dùng thử xong rồi sau hãy nghĩ đến đề nghị của ta. Nếu người nguyện ý, hãy tới tìm ta. Đương nhiên, nếu người không đáp ứng đề nghị của ta cũng không sao cả, bao thuốc này coi như là ta đưa cho người thay quà gặp mặt.

- Không tiễn...!

Sắc mặt Yến Nam Thiên có chút hòa nhã.

- Ha ha!

Vương Quốc Duy khẽ cười một tiếng đứng dậy rời khỏi, ngay lúc mở cửa phòng, hấn dừng lại:

- Không cần mưu toan đi nghiên cứu cách chế tạo dược tề. Ta thành thật nói cho người biết, mấy vị dược thảo trong chuyện này chỉ có ở Dục Giới tại Huyền Cảnh mới có. Mà những thuốc kia cơ bản đều dưới sự khống chế của chủ nhân ta. Không có những loại dược thảo kia, các người căn bản là không thể nghiên cứu chế tạo dược tề được...

- Chết tiệt!

Yến Nam Thiên mắng một tiếng.

Lần đầu tiên trong đời, Yến Nam Thiên có cảm giác vô lực.

Ngày hôm nay gặp mặt, hoàn toàn chính là Vương Quốc Duy chiếm thế chủ động. Mặc dù là làm khách, biểu hiện của hấn như vậy cũng là mãnh liệt.

- Như Vân, cầm những thuốc này đi tìm mười người thử xem...

Bình tĩnh hạ lệnh, Yến Nam Thiên kêu đứa con đi vào, đem thuốc của Vương Quốc Duy đưa cho hấn.

- Cha.

Yến Như Vân thoáng do dự, nói:

- Có thể lưu cho con một phần không?

Yến Như Vân nghĩ thầm nếu như có thể làm thức tỉnh dị năng thứ hai, đối với tương lai kế thừa nghiệp cha là phi thường có trợ giúp.

- Không được!

Yến Nam Thiên nói:

- Là thật là giả còn chưa xác thực... Cha biết tâm tư của con, con yên tâm đi, sau này sẽ có cơ hội. Bất kể như thế nào, cha đều phải đem phương thuốc kia nắm trong tay.

codon.traí

192. Chương 52: Tiểu Sư Muội Báo Thù

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 52: Tiểu sư muội báo thù

Dịch Giả: tsaichen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Ngày sau khi sử dụng được tề, toàn bộ dị năng dùng thuốc đều được thức tỉnh dị năng thứ hai, điều này khiến cho Yến Như Vân thềm thường không thôi, hối hận vì sao lúc trước không lưu lại một chút cho mình.

Sau khi nhận được tin tức, Yến Nam Thiên phân phó chú ý quan sát mười người quan trọng, giám sát xem có xuất hiện tác dụng phụ hay có vấn đề gì không.

Ba ngày sau, Yến Như Vân trả lời lại, mười người kia cũng không có điểm gì bất thường cả. Lúc này, trong lòng hắn càng lúc càng cảm thấy hối hận. Sớm biết vậy, hắn cũng lưu lại cho mình một ít thuốc, không khéo giờ phút này hắn đã có thêm một dị năng mới.

- Đi, theo ta hẹn với Song Tử Hoàng một lần, ta định cùng người gặp mặt hắn nói chuyện.

Đồ vật này là hàng thật giá thật, theo như lời Song Tử Hoàng nói, thứ này trong tay hắn, chính là một đồ vật vô cùng có giá trị. Hơn nữa, thứ này một khi bị đồn đại ra ngoài, sẽ có rất nhiều dị năng giả sẵn sàng giúp sức cho Khô Lâu.

Thân là hội trưởng nghiệp đoàn dị năng, hắn biết rõ trên thế giới này, không phải bất cứ dị năng giả nào cũng đầu phục nghiệp đoàn dị năng. Trên thế giới, ngoại trừ nghiệp đoàn dị năng, còn có rất nhiều tổ chức dị năng giả nhỏ khác, con số có thể lên đến hàng ngàn, nhân số cũng phải tính hàng vạn người. Chỉ cần Song Tử Hoàng thông báo một tiếng, đem được vật đó công bố ra ngoài. Tin tưởng rằng số người đầu nhập dưới trướng hắn không ít.

Cho nên hắn đành phải hạ thấp bản thân, đi tìm Vương Quốc Duy nói chuyện.

- Cha, có người muốn gặp.

Yến Như Vân vừa đi ra ngoài, còn chưa được vài phút đồng hồ, rất nhanh đã quay trở lại.

- Là ai vậy?

Yến Nam Thiên phát hiện con mình khoe miệng có vết máu, khẳng định là bị thương:

- Là hắn đã thương con? Hắn rốt cuộc là ai?

- Con chỉ biết hắn là Long Vũ.

Yến Như Vân lau đi vết máu trên khoe miệng nói:

- Chắc chắn hắn rất nhanh sẽ tiến vào đây thôi...

Cùng Huyền Môn xảy ra mâu thuẫn, sau chuyện tình năm đó phát sinh, người của nghiệp đoàn dị năng cũng không còn chú ý tới hậu nhân của hắn nữa. Cho nên, giờ phút này, hắn cũng không biết Long Vũ chính là con trai của Long Thiên Diệu và là cháu của Long Phi.

- Lẽ nào lại như vậy.

Quyền uy của Yến Nam Thiên liên tiếp bị khiêu khích mấy lần, làm cho sắc mặt hắn không lúc nào được tốt.

- Hội trưởng đại nhân. Ngài đừng tức giận...

Ngay tại lúc này, Long Vũ xuất hiện. Khóe miệng hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt:

- Ta biết hiện tại ngươi đang vội vã muốn đi gặp Vương Quốc Duy. Cho nên ta tới đây cứu ngươi.

- Cứu ta?

Yến Nam Thiên cười lạnh một tiếng nói:

- Đúng là trẻ con, thật là trăng tráo, vận vệnh xưa nay của bọn tóa luôn nắm giữ trong tay mình. Nhưng trái lại là ngươi, ngươi rất nhanh cũng sẽ được chết thôi.

- Là sao?

Long Vũ khinh thường nói:

- Ngươi cũng đã hiểu rõ con người của Vương Quốc Duy, hắn đến từ Huyền Cảnh, hắn đích thị chính là tà mà ngoại đạo, hắn tới đây chính là để hủy hoại thế giới này. Mà ngươi, thân là hội trưởng nghiệp đoàn dị năng của thế giới, chẳng những không biết cẩn thận suy nghĩ đến những an nguy trước mắt, ngược lại còn tiếp tay cho bọn xấu xa, ngươi đích xác chính là một tên khốn nạn.

- Ngươi nói vậy có ý là gì?

Trong mắt Yến Nam Thiên hiện lên một đạo sát ý.

- Ngươi muốn giết ta sao?

Long Vũ tỏ vẻ khinh thường nói:

- Yến Nam Thiên, ngươi có còn nhớ Long Thiên Diệu, Long Thiên Trạch...

- Long Thiên Diệu, Long Thiên Trạch?

Sắc mặt Yến Nam Thiên trở lên khẩn trương, hỏi:

- Ta có biết ngươi sao? Có phải ngươi chính là con trai của Long Thiên Diệu....Không tệ, ta nhìn ngươi so với cha của ngươi và cha của ngươi thì mạnh hơn không ít. Nếu như lão hỏa kế Long Phi biết được sự tồn tại của ngươi không biết sẽ vui mừng như thế nào đây?

Mặc dù chưa có gặp qua Long Vũ, nhưng hắn chỉ trong nháy mắt có thể đoán được thân phận của Long Vũ.

Nói tới đây, giọng nói của Yến Nam Thiên thay đổi, nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

- Hải tử, ngươi đã là con trai của Long Thiên Diệu, thì coi như là người thân. Long Vũ, chuyện ngươi đã thương con trai ta, ta sẽ không tính toán, ta hy vọng ngươi có thể vứt bỏ hiềm khích trước kia, cùng ta đi gặp Song Tử Hoàng, để ta bàn việc của nghiệp đoàn dị năng.

- Ha ha...

Long Vũ lập tức bật cười:

- Yến nam Thiên, ngươi cho rằng ân oán giữa ta và ngươi, như vậy có thể bỏ qua sao? Không cần tính toán rõ ràng sao?

- Ngươi không nhớ mình đã từng làm gì sao? Không nhớ năm đó ngươi đã đối xử thế nào với cha mẹ ta sao?

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia khinh thường:

- Hôm nay ta tới đây, mục đích là để tìm người, đòi lại cho cha mẹ ta một cái công đạo.

- Càn rỡ...

Yến Nam Thiên phần nộ nói:

- Người đã là con trai của Long Thiên Diệu, thì sẽ là thành viên của nghiệp đoàn dị năng, là thuộc hạ của ta, mà dám cả gan phạm thượng đối với ta, người không sợ ta sẽ dùng hình phạt với người sao?

- Người quả thật rất là ngây thơ...

Long Vũ khinh miệt nói:

- Yến Nam Thiên, nếu như ta đã dám tới tận cửa tìm người, thì tất nhiên ta cũng có thủ đoạn đối phó với người rồi...

- Ngao...

Đúng lúc này, trong phòng chợt lóe lên một đạo bạch quang, Thiên Dực Hồ chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện trên đầu vai Long Vũ. Theo lời La Lâm phiên dịch, Thiên Dực Hồ là vì chủ nhân lợc trận mà tới đây.

- Tiểu tử người cũng có chút lương tâm.

Long Vũ đem Thiên Dực Hồ ôm vào trong lòng, bàn tay khẽ vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó.

Hành động đó của Long Vũ trong mắt cha con Yến gia chính là mười phần khiêu khích.

Nhưng mà Yến Như Vân cũng không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ, mới vừa rồi gặp Long Vũ, chỉ trong nháy mắt hắn đã bị đánh cho học máu, người trước mắt này một thân công phu sâu không lường được.

- Người rất ngạo mạn...

Trong lần đi tới Thiên Hải này, đây là lần thứ hai Yến Nam Thiên gặp phải kẻ hậu sinh trẻ tuổi cuồng vọng như vậy. Một kẻ là Song Tử Hoàng, trên tay hắn có số được vật đủ để thay đổi cả nghiệp đoàn dị năng cho nên hắn phải nhẫn nhịn, kẻ đó đích xác có khả năng để ngạo mạn.

Nhưng đối với tên nghiệt tử của Long Thiên Diệu này, hắn thật sự không hiểu, kẻ này dựa vào cái gì để mà ngạo mạn đây chứ.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Yến Nam Thiên, ta cho người một cơ hội, thông báo với tất cả nghiệp đoàn dị năng, sự tình năm đó là do chính người phạm sai lầm, trả lại sự trong sạch, vinh quang cho cha và chú của ta.

Vốn là một mình hắn xông vào thật sự cũng chưa uy hiếp tới Yến Nam Thiên, nhưng hiện giờ có Thiên Dực Hồ trợ trận, trong lòng hắn yên tâm không ít, càng không có gì phải sợ.

- Đồ hỗn trướng...

Yến Nam Thiên nói:

- Ta vốn vì nể mặt ông nội Long Phi của người, không tính toán chuyện cũ, cho người một cơ hội, nhưng tiểu tử người lại không biết điều. Từ bây giờ, người cũng đừng có oán trách ta....

- Ngao...

Thiên Dực Hồ gầm to một tiếng, thân hình hóa thành một đạo bạch quang đánh thẳng tới phía Yến Nam Thiên, Yến Nam Thiên lập tức cảnh giác, nhưng cũng không coi đó là gì.

Cho đến khi cảm giác được khí tức mạnh mẽ của Thiên Dực Hồ hắn mới thấy mình đánh giá quá thấp con mèo nhỏ này, nó không hề đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

Hắn vội vàng né tránh.

Nhưng mà tốc độ của Thiên Dực Hồ quá nhanh, với khả năng của hắn, trong lúc nguy cấp há có thể né tránh kịp.

- A...

Rất nhanh, một tiếng hét thảm vang lên, trên mặt Yên Nam Thiên đã bị móng vuốt sắc nhọn của Thiên Dực Hồ để lại một vết rách dài.

Sau khi trở lại đầu vai Long Vũ, Thiên Dực Hồ kêu lên ô ô vài tiếng, dường như muốn khoe chiến tích của mình. La Lâm tiếp tục làm phiên dịch, nói cho Long Vũ biết:

- Chủ nhân, Thiên Dực Hồ nói, cứ giao hai người kia cho nó, khỏi khiến người phải nhọc công, nó có thể đối phó với cả hai.

Vừa nghe thấy lời này, Long Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nếu như lời nói đó của Thiên Dực Hồ là thật, thì như vậy lực lượng của nó còn lớn hơn của hắn. Nói cách khác, tư cách chủ nhân của hắn là không đủ.

Lực lượng của gia hỏa này mạnh đến vậy. Chẳng trách nó luôn lạnh nhạt đối với mình.

Nhưng nói lại, sâu trong nội tâm của hắn khó có thể thừa nhận điều này.

Long Vũ âm thầm thề:

- Lão tử sẽ cố gắng, nhất định phải tăng cường thực lực để trở lên mạnh mẽ hơn.

- Long Vũ, người không được làm càn.

Yến Như Vân thấy cha bị thương bởi sủng vật của đối phương, trong lòng nhất thời cũng có chút e ngại, lạnh cả người, nhưng vẫn tiến lên phía trước.

- Chuyện năm đó người không thể trách cha ta được.

Yến Như Vân vì muốn cha không bị liên quan, vội vàng nói:

- Năm đó, người chia rẽ cha mẹ người không phải cha ta, mà là ông nội Long Phi của người.

- Nói vậy...

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người như thế nào có thể biết rõ chuyện này, người nghĩ ta là ai? Một tiểu tử lên ba chắc, nếu như ta tin lời người nói, thì chẳng phải ta là thằng ngốc hay sao?

- Cháu à, Như Vân nói đúng đó. Chuyện năm đó thật sự người phản đối gay gắt nhất là Long Phi, còn ta, khi đó hoàn toàn ủng hộ cha người, nhưng ta cũng không có biện pháp, vì khi đó trong nghiệp đoàn dĩ năng còn có một người nữa là thủ hạ của ông nội người. Yên Nam Thiên tiếp tục nói:

- Hai tử, nếu như cháu không tin thì có thể tới tổng bộ của nghiệp đoàn dĩ năng tìm ông nội của người để hỏi.

- Ha ha...

Trái lại Long Vũ cũng không có để tâm:

- Thật sự là bị ai... Đường đường là hội trưởng nghiệp đoàn dĩ năng, lại có thể vô sỉ bỉ ổi như vậy. Nói thật cho các người biết, ta tới đây tìm người, là ý tứ của chú ta. Chuyện năm đó, chú ấy là người rõ ràng nhất. Yên Nam Thiên, trong chuyện đó người có vai trò gì, chú ấy đều đã nói cho ta biết. Về phần Long Phi, sớm hay muộn ta cũng sẽ tìm đến, tuy rằng năm đó ông ta cũng vì bất đắc dĩ mới làm thương tổn cha ta, nhưng như thế nào thì ta cũng sẽ không tha thứ cho ông ta. Thân làm cha, mà vì bản thân mình lỡ thương tổn con trai cùng con dâu, loại người đó cũng chỉ là phế vật.

Vừa nghe Long Vũ nói vậy, cha con Yến gia đều trở lên ngây dại.

Nhất là Yên Nam Thiên, nguyên bản hắn còn khinh thường nói dối để tránh trách nhiệm, dựa theo lời nói của con trai mà tương kế tựu kế, nhưng kết quả thì lại làm cho người ngoài thêm khinh bỉ.

- Không sai.

Yến Nam Thiên ổn định lại tinh thần nói:

- Không sai, chuyện năm đó đích xác là do ta phản đối, nhưng tại sao người không tìm hiểu rõ sự tình đi. Tình huống năm đó, có ai là không phản đối, Huyền Môn là như thế nào? Chẳng phải tất cả mọi người đều rõ sao? Dị năng và đạo lực là hai lực lượng hoàn toàn bất đồng, cho nên là Huyền Môn cũng được, nghiệp đoàn dị năng cũng tốt, cả hai bên đều cấm chế tử qua lại lẫn nhau. Bởi vậy, chuyện này vốn dĩ ta không có làm sai, Huyền Môn Thiên Cơ đạo nhân cũng không có sai...

- Các người đều sai lầm rồi...

Long Vũ xuất ra Thiên Sư kiếm pháp, tay phải nắm chặt kiếm, kiếm quang như ẩn như hiện, đồng thời, trong lòng bàn tay trái của hắn cũng xuất ra một đạo tử sắc hỏa diễm.

- Người đã nhìn thấy chưa?

Long Vũ nói:

- Mở to con mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ, Long Vũ ta, trong người tồn tại cả Huyền Môn đạo pháp lẫn hỏa hệ dị năng, người không thấy ta vẫn còn khỏe mạnh đó sao? Bất kể là Huyền Môn đạo pháp hay hỏa hệ dị năng đều có trên người ta, sự tồn tại của ta là bằng chứng tốt nhất cho sự sai lầm của các người cũng như cái thuyết pháp đáng cười mà các người vẫn cho là đúng.

- Không có khả năng, điều này sao có thể chứ?

Tuy đã trông thấy sự thật ngay trước mắt, nhưng Yến Nam Thiên vẫn có chút khó mà chấp nhận được.

- Hừ...

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Được rồi, người đừng có tự lừa mình dối người nữa, Yến Nam Thiên, ân oán giữa chúng ta, để sau này ta sẽ tìm người tính toán, ta muốn nói cho người biết một điều, người ngàn vạn lần không nên đi tìm Vương Quốc Duy hợp tác, nếu không nghiệp đoàn dị năng sẽ có ngày biến mất hoàn toàn, các người căn bản không biết lực lượng đích thực của hắn khủng bố đến cỡ nào. Mục đích của hắn chỉ có một, là đem toàn bộ nhân loại trên thế giới này biến thành quái vật, làm thủ hạ cho hắn sử dụng.

- Ta chỉ nói vậy thôi, nên làm như thế nào thì tự các người tính.

Long Vũ cũng không muốn giết chết cha con Yến gia, bởi vì sau lưng họ có cả hàng ngàn hàng vạn dị năng giả.

Huống hồ, Long Vũ vẫn còn muốn sự tồn tại của hắn. Yến Nam Thiên vẫn còn có tác dụng rất lớn. Có hắn để kiềm chế Song Tử Hoàng.

Nếu Yến Nam Thiên chết đi, trong giới dị năng giả, sẽ không có người thứ hai nào có thể thu phục nhân tâm của của dị năng giả. Đến lúc đó, chẳng phải là tiện nghi cho tên Vương Quốc Duy kia sao?

.....

.....

Sau khi Long Vũ rời đi, ý kiến của cha con Yến gia rất mâu thuẫn, người thì muốn tiếp tục hợp tác với Vương Quốc Duy, người thì dẫn đo suy nghĩ.

Ý tứ của Yến Như Vân rất rõ ràng, hắn không muốn tin những lời Long Vũ nói là thật. Hắn muốn tiếp tục hợp tác cùng Vương Quốc Duy để lấy được tề của hắn, để có được dị năng thứ hai.

Mà Yến Nam Thiên thì lại cảm giác được, những lời nói của Long Vũ trước khi đi thật sự không phải là giả.

Hai người tranh luận cả một buổi chiều, cuối cùng Yến Nam Thiên quyết định, tạm thời dừng hợp tác với Vương Quốc Duy, chờ xem diễn biến về sau, hắn tiếp tục lưu lại Thiên Hải, yên lặng quan sát tình hình phát triển.

Trong lòng Yến Như Vân bây giờ cũng vô cùng phức tạp, sự xuất hiện của Long Vũ gây cho nàng một đả kích thật lớn. Lực lượng của Long Vũ mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa, hắn lại là cháu trai của Long Phi.

Lấy lực lượng cùng dị năng của hắn, chỉ cần Long Phi thừa nhận thân phận của hắn, sau đó công bố ra ngoài, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ủng hộ.

Điểm này là không thể nghi ngờ.

Nói cách khác, Long Vũ rất có lợi trong việc cạnh tranh.

Trong lòng hắn âm thầm cân nhắc, có nên hay không bàn bạc cùng cha vấn đề này. Hoặc nói là, có nên để mình đi gặp Vương Quốc Dục trước.

Nếu có thể, hắn hy vọng mau chóng lấy được một chút được tề, trước tiên đem dị năng tăng lên rồi sau đó có nói gì thì nói. Quyền đầu cứng, mới chính là vương đạo.

Long Vũ vốn tình toán muốn tới nơi Vương Quốc Dục ở tìm một phen, nhưng không nghĩ tới, Tuyết Cơ gọi điện báo cho hắn biết, Đường Hương Hương muốn tới Đại Phu sơn tìm Đường gia gia chủ quyết đấu, không chết không thôi.

Ý tứ của Tuyết Cơ rất rõ ràng. Nàng hy vọng Long Vũ có thể tới lược trận. Tuyết Cơ đã cùng với Vân di nhất trí với nhau, có cao thủ như Long Vũ đi cùng, thì ít nhiều cũng an toàn hơn một chút. Trong phạm vi Đại Phu sơn, đều là thế lực của Đường gia. Nhìn vào nhân phẩm của Đường Sơn, nếu như không có gian trá thì chỉ có quỷ mới tin được.

Long Vũ sau khi nghe Tuyết Cơ phân tích, thì lập tức chạy tới giúp đỡ. Còn về chuyện của Vương Quốc Dục, hiện tại chỉ có thể hy vọng vào Lâm Phong cùng Hàn Duyệt, còn có đám người của Huyền Môn nữa.

Đương nhiên, vì sự an toàn của Hàn Duyệt, hắn lưu lại Thiên Dực Hồ để bảo vệ cho nàng.

Về chuyện mời Long Vũ đến, Tuyết Cơ trước đó cũng không nói với Đường Hương Hương. Cho tới khi đến nơi quyết đấu, nàng mới biết rằng, không chỉ có một mình Long Vũ tới mà còn có cả Lữ Minh nữa.

Nói cách khác, số người bên Đường Hương Hương tính cả Đường Na nữa là tổng cộng năm người.

Đồng dạng, Đường Chính bên kia cũng có năm người lược trận, mà một người trong đó Đường Hương Hương đầu có nằm mơ cũng muốn giết chết, chính là người có vai vế cao nhất trong Đường gia, nhị thúc Đường Cát.

- Tiểu sư muội, gắng lên.

Lữ Minh đi tới khích lệ một tiếng.

Long Vũ cũng muốn tới khích lệ Đường Hương Hương một câu, nhưng hắn lại thấy vẻ mặt lãnh đạm của nàng dành cho mình, nên cuối cùng cũng bỏ qua, La Lâm thở dài nói:

- Chủ nhân, anh sợ cái gì? Kỳ thật anh nên dũng cảm hơn một chút.

Sắc mặt Đường Chính sắc mặt nghiêm nghị, lạnh như băng, tay cầm loan đao, giơ lên nói:

- Hương Hương, mấy năm không gặp, thật không nghĩ tới thành tựu của người đạt được lại cao như vậy, so với cha mẹ người thì hơn rất nhiều. Ta biết, trong lòng người rất hận ta. Bởi vậy, trong trận chiến ngày hôm nay, những ân oán cũng lên tính rõ ràng đi, nếu ta thua, dĩ nhiên ta không có gì để nói, tùy người xử trí, còn nếu như người thua, thì chỉ trách người học nghệ chưa thành, đừng trách ta hạ thủ vô tình...

Nói tới đây, Đường Chính xoay người nhìn sang Tuyết Cơ nói:

- Tuyết Cơ tiên tử, hôm nay ta hy vọng người có thể làm chứng, trận quyết đấu này chính là việc nội bộ của Đường gia, ta không muốn có người ngoài nhúng tay vào.

Đường Hương Hương lạnh lùng cắt ngang lời hắn nói:

- Về điểm này người cứ yên tâm, không quản kết quả như thế nào, Huyền Môn cũng sẽ không nhúng tay vào việc này...

Đường Chính đưa mắt nhìn sang Tuyết Cơ, hắn muốn biết thái độ của nàng ra sao.

- Lời của Hương Hương cũng chính là ý của ta.

Tuyết Cơ nói:

- Nhưng, ta nói trước, nếu như người sử dụng bất cứ âm mưu thủ đoạn gì, thì cũng đừng trách Huyền Môn chúng ta nhúng tay vào.

- Tiên tử xin yên tâm.

Đường Chính nói:

- Ngày hôm nay quyết đấu, chỉ dựa vào bản lĩnh của hai bên, quyết không có âm mưu gì bên trong.

- Như vậy là tốt.

Đường Hương Hương nói.

- Đừng nhiều lời vô ích, Hương Hương, hãy cho ta xem, những năm qua người đã học được những gì?

Vừa nói, Đường Chính vừa rút Loan đao ra, đồng thời mạnh mẽ lao về phía Đường Hương Hương. Loan đao ở trong tay hắn vũ động, phát ra một ánh sáng vô cùng thanh lãnh nhưng vô cùng chói lọi.

Đường Hương Hương đứng đối diện với Đường Chính, mặt đối mặt, khoảng cách hai người tầm năm thước, vẻ mặt cả hai đều rất ngưng trọng, không ai dám khinh thường đối phương. Đường Chính tay cầm Loan đao chỉ về phía mi tâm Đường Hương Hương, đao phong lạnh lẽo, dày đặc, mơ hồ bao quanh có một làn khí độc. Tuyết Cơ vội vàng phân phó mọi người, cẩn thận đề phòng.

Đường Hương Hương cũng đã phần nào cảm nhận được lực lượng của Đường Chính, hắn tuyệt đối là một kinh địch. Mặc dù đạo lực tu vi của Đường Chính chẳng có gì đáng nói, nhưng một thân độc công của hắn thì không ai có thể xem thường.

Bởi vậy, xét cho cùng thì sức chiến đấu của Đường Chính cũng không kém Đường Hương Hương là bao.

Bích Thủy pháp kiếm trong tay Đường Hương Hương tỏa ra một tầng huyền quang nhàn nhạt, quanh thân nó toát ra một cỗ sát khí vô cùng bá đạo.

- Tặc tử Đường Chính, năm đó ngươi dùng âm mưu hãm hại cha ta, cướp đoạt vị trí gia chủ của người. Hôm nay ta quang minh chính đại giết ngươi, lấy mạng ngươi để tế linh hồn cho cha mẹ ta.

Đường Hương Hương nói những lời này chủ yếu là để cho các vị trưởng lão của Đường gia đang xem trận chiến nghe.

Đương nhiên trong chuyện này cũng bao gồm nhị thúc công Đường Cát.

Bởi vì sau khi giết chết Đường Chính, người tiếp theo phải giết chính là Đường Cát.

Khóe miệng Đường Chính co lại, giật giật hai cái, lạnh lùng nói:

- Chuẩn bị tiếp chiêu đi, mong rằng người không làm cho ta thất vọng. Ta muốn nhìn xem, đại ca ta để lại một cái mầm mống rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Đang nói chuyện, Loan đao trong tay Đường Chính phát ra những thanh âm kỳ dị, xoay tròn hướng Đường Hương Hương mà tới, chung quanh độc khí cũng mạnh mẽ khuếch tán ra.

- Keng.

Một tiếng kêu vang lên, pháp kiếm trong tay Đường Hương Hương bỗng thẳng xuống thân Loan đao, trên không trung những đốm lửa bắn ra bốn phía, nhưng Loan đao không hề rơi xuống, mà theo một quỹ tích kỳ dị, hướng về Đường Chính bay tới.

Đường Hương Hương dường như không chút để ý tới những chất độc kia, mạnh mẽ, thân hình nhanh như tia chớp tiến lại gần. Trong nháy mắt khi Đường Chính thu về Loan đao, nàng đã vọt tới trước mặt hắn, Bích Thủy Pháp Kiếm hướng thẳng trái tim hắn đâm tới.

- Không tệ, nếu như năm đó đại ca có được bốn sự như người thì khi đó hắn cũng không phải táng mạng.

Đường Chính rõ ràng là muốn kích thích làm cho Đường Hương Hương phân tâm.

Quả nhiên, tặc tử này là kẻ gây lên cái chết của cha, tâm tình của Đường Hương Hương hơi chút xao động, Đường Chính nhân cơ hội này lập tức phản kích.

Hai đạo quang mang hiện ra trên không trung, một đạo là do Bích Thủy pháp kiếm của Đường Hương Hương tỏa ra huyền quang, mà đạo còn lại chính là u quang phát ra từ Loan đao của Đường Chính, hiển nhiên hắc đã đem độc công dồn lên trên mặt của Loan đao.

Hai đạo quang mang trên không trung đập mạnh vào nhau, từng đợt bạo liệt xảy ra, phụ cận cát bụi bay lên. Đang xem cuộc chiến mọi người vội vàng lui về phía sau, để tránh bị độc khí gây thương tích.

codon.traí

193. Chương 53: Đại Thù Được Báo, Tiếp Nhận Gia Chủ

Đại Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 53: Đại thù được báo, tiếp nhận gia chủ

Dịch Giả: tsaichen

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Sát khí ngập trời, độc khí ẩn tàng tại rừng cây tùng, khiến cho các loài thú ẩn trú sâu bên trong vô cùng hoảng loạn cùng kinh hãi. Bất cứ loài xui xẻo chỉ cần hít vào một chút độc khí thì chỉ trong chốc lát liền hóa thành một đoàn huyết nhục.

- Âm.

Hai người một lần nữa trực diện giao phong, Đường Hương Hương liên tiếp lui về phía sau ba bước lớn mới có thể đứng vững thân hình. Mà Đường Chính còn có vẻ chật vật hơn đôi chút, hắc bị bức lui về phía sau mấy bước, thân hình chấn động bất ổn, phải mất một lúc mới có thể đứng vững.

Có thể dễ dàng nhìn ra được, tu vi của Đường Hương Hương hơn hẳn Đường Chính một bậc, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cùng độc công của hắc lại cao hơn nàng, Hơn nữa, từ tình hình trước mắt cho thấy, trước đó, Đường Chính hắc là đã sử dụng một loại dược vật nào đó để đề cao tu vi lên.

Âm thanh Đường Chính lạnh lùng nói:

- Hương Hương, tu vi của ngươi cao cường như thế, quả nhiên không có làm ta thất vọng. Hôm nay cho dù ta có bại dưới tay ngươi, ta tin tưởng với năng lực của ngươi mà lãnh đạo Thực trung Đường Môn, tương lai Đường Môn nhất định sẽ được phát dương quang đại, trở lên huy hoàng.

- Ngươi bớt nói nhảm đi, ngươi thực sự đang nghĩ vậy sao.....

Đường Hương Hương nhếch mép nói:

- Nhị thúc. Từ nhỏ ta đã được chứng kiến rất rõ con người của ngươi, lòng dạ cùng tâm kế của ngươi chẳng lẽ ta còn không rõ sao? Ngươi nói lời này cũng chỉ vô dụng thôi. Ta rất rõ ràng, ngươi là đang sử dụng một loại dược vật nào đó để gia tăng thực lực tới như bây giờ. Nếu ta đoán không sai, chỉ chốc lát nữa thôi, khi dược vật mất đi tác dụng, đến lúc đó không biết ngươi sẽ ra sao?

Trong mắt Đường Chính khê hiện ra một nét hưng phấn, nhưng thanh âm hắc vẫn lạnh như băng, nói:

- Ngươi quả là rất thông minh, chỉ bằng điểm này thôi, thì ngươi đã hơn hẳn cha của ngươi rồi....

- Đến đây, ta cho ngươi kiến thức một chút lực lượng hiện tại của ta...

Đường Chính chủ động tấn công, tay hấn nắm Loan đao nhằm hướng Đường Hương Hương vọt tới, mạnh mẽ chém xuống, đao khí như cầu vồng, độc khí ngưng tụ lại như thực chất lượn lờ xung quanh. Đường Hương Hương tay nâng Bích Thủy pháp kiếm đón đỡ, kiếm quang tỏa ra rực rỡ, nhìn vô cùng chói mắt.

Hai đạo lực lượng mạnh mẽ đụng vào nhau, lực phá hoại thật là kinh khủng, bốn phía nhất thời trở lên hỗn loạn, bụi đất mịt mù, cát bay đá chạy, đao khí cùng kiếm khí khiến cho mặt đất xung quanh trở lên một mảnh gồ ghề.

Hai người đối chiến, trực tiếp chịu áp lực của trận chiến, cùng bị bức bay ngược ra ngoài. Nhưng cả hai không ai có ý định dừng tay. Bởi vì đây là một tràng chiến đấu sinh tử, nếu như chưa có một người ngã xuống thì nhất định không ngừng.

- Đường Chính tặc tử, bản lĩnh của ngươi chỉ đến vậy thôi sao?

Khẽ quát một tiếng, Đường Hương Hương tự đề cao thanh thế cho chính mình.

Đường Chính bên này cũng không dám có chút nào chậm trễ, vội vàng kích khởi lực lượng. Hai người như di chuyển như hai đạo quang ảnh. Đao khí không gì có thể cản nổi, độc khí tràn ra, điên cuồng tàn phá bốn phía xung quanh. Chỉ trong nháy mắt, cây cối, đất đá vùng phụ cận hai người đã bị tàn phá một cách nặng nề.

Đường Chính càng đánh trong lòng càng không yên, hấn cảm giác rất rõ ràng được lực lượng của Đường Hương Hương cao hơn hấn hấn một bậc, điều này khiến hấn vừa cảm thấy khiếp sợ lại vừa bất an. Hấn vẫn nghĩ rằng sau khi sử dụng được vật kích khởi thực lực cùng với khả năng dùng độc của mình. Thì đánh bại Đường Hương Hương không phải việc khó. Dù sao Đường Hương Hương cũng chỉ mới học nghệ sáu, bảy năm. Tuy có là thiên tài thì cũng có hạn.

Nhưng hiện tại cho thấy, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Hấn quả thực đã coi thường Đường Hương Hương, một nhân tài thực sự.

Sức lực của Đường Chính đang dần dần cạn kiệt. Hấn cảm giác như không thể chống đỡ được nữa. Mồ hôi túa ra như tắm, thấm đẫm sam y hấn đang mặc trên người. Động tác cùng chiêu thức của hấn cũng không còn mạnh mẽ như lúc vừa rồi. Mái tóc đã bị ướt đẫm do mồ hôi, dính vào nhau từng túm một. Sắc mặt vô cùng băng lãnh của hấn cũng dần hiện lên chút sắc hồng.

Bên này Đường Hương Hương có vẻ tốt hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn được là bao.

Trong nháy mắt, họ đã giao thủ qua lại hơn trăm chiêu. Đường Hương Hương âm thầm tích góp từng chút lực đạo. Chuẩn bị cấp cho Đường Chính một kích chí mạng. Nhưng chính vào lúc này. Đường Chính cũng từng chút một áp bức nàng. Hấn mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi lên thân Loan đao. Nhất thời, thanh Loan đao liền biến thành một màu đỏ như máu. Một đạo khí tức vô cùng tanh tưởi gay mũi tỏa ra.

Thân là người Đường gia, Đường Hương Hương tự nhiên biết đây là chuyện gì.

Đường Chính đã muốn thật sự liều mạng, ngay cả máu huyết cô đọng mấy chục năm cũng có thể phun ra, đây thực sự là liều mạng. Giờ phút này, thanh Loan đao đích thực có thể gọi là độc đao.

Chỉ cần bị lướt qua, va chạm một chút, cho dù là người tu đạo đi chăng nữa, thì cũng sẽ lập tức trúng độc mà chết.

- Giết....

Theo một tiếng quát khê, thanh Loan đao biến thành một đạo huyết sắc, nhanh như thiểm điện hướng Đường Hương Hương đánh tới. Cùng lúc trên người Đường Chính tỏa ra hàn quang dày đặc.

Đường Hương Hương khéo léo thân hình tránh thoát.

Chẳng qua, chính lúc này, hai tay Đường Chính biến thành trảo đã nhanh chóng chớp tới, uy lực mạnh mẽ.

Đường Hương Hương tránh né không kịp, vội vàng áp sát xuống mặt đất, trượt ra ngoài hơn mười thước.

Đường Chính theo bước áp sát, hai tay huy động rất nhanh, trào phong sắc bén như lưỡi dao theo hướng Đường Hương Hương mà bổ tới. Đồng thời, Loan đao sau một kích không trúng cũng bay trở lại trong tay hắn.

Giờ phút này, tất cả lực lượng của Đường Chính có lẽ đã tiêu hao hết, nhìn thấy không thể tiếp tục đánh một trận với Đường Hương Hương, trong mắt hắn bỗng hiện lên một tia tuyệt vọng.

Đứng một bên quan sát cuộc chiến, trong lòng Đường Na vô cùng lo lắng, vài lần đã muốn tiến lên, nhưng lại bị thúc công Đường Cát ngăn lại.

- Đường Na, người điên rồi sao? Đây là quyết chiến sinh tử, nếu người nhúng tay vào chính là sai quy củ, đến lúc đó người của Huyền Môn sẽ có cớ để mà tham dự vào chuyện này.

Đường Cát lớn tiếng răn dạy.

Đường Na đưa mắt nhìn Tuyết Cơ, rồi lại nhìn Long Vũ, phần nộ quay trở lại. Nàng hy vọng trận quyết đấu này sẽ kết thúc sớm một chút.

“ Xoát xoát ” hai tiếng. Đường Hương Hương đâm ra hai kiếm, Đường Chính cật lực trốn tránh, kiếm phong lạnh như băng trong nháy mắt đã sắp bổ xuống mặt hắn, trong khoảnh khắc sinh tử, khó khăn lắm hắn mới tránh khỏi một kích này.

Giờ phút này, Đường Chính cơ hồ lực lượng đã hư thoát hết, hắn thở ra một hơi nặng nhọc, mạnh mẽ chấn áp, cố gắng tích tụ từng chút lực đạo còn lưu lại trong cơ thể. Sát khí trong mắt Đường Hương Hương càng ngày càng dày đặc.

“ Liều mạng ” trong con người Đường Chính phát hồng, nhìn thẳng, hắn rống lên một tiếng, dùng hết sức lực còn sót lại, đem thanh Loan đao hướng Đường Hương Hương phi tới. Thanh Loan đao hóa thành một đạo cầu vồng gào thét phóng đi. Đường Hương Hương hiển nhiên cũng không dám coi thường. Bích Thủy kiếm pháp trong tay cũng phóng ra, một đao một kiếm va chạm vào nhau, kêu vang một tiếng, lập tức rớt trên mặt đất.

Đường Hương Hương cũng không tiến lại lấy kiếm, mà tụ hết lực lượng thân thể, xuất ra một chưởng, mạnh mẽ hướng đầu Đường Chính vỗ xuống. Đường Chính trong lúc cùng đường, bất buộc phải đưa song chưởng lên mà ngạnh kháng. “ Oanh ” một tiếng vang lên, hắn bị đánh cho bật ngược ra ngoài, rồi sau đó từ trên không trung rớt xuống mặt đất. Máu tươi từ trong miệng và mũi hắn tràn ra, cú ngã tưởng chừng như không thể gây thương tổn, vậy mà hắn lại bị trọng thương.

Đường Hương Hương lại xuất trào chụp tới, nhưng vào lúc này, Đường Na đã động, nàng không thể đứng nhìn cha mình bị giết chết. Rốt cuộc, nàng bất chấp mọi thứ, thân hình nhoáng lên một cái, ngăn trước mặt Đường Chính.

- Âm.

Thủ trào của Đường Hương Hương nện mạnh lên thân thể nàng, lập tức nàng bị chấn bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, dường như không còn sinh cơ.

- Đường Na...

Sắc mặt Đường Chính trắng bệch, lão đảo từng bước tới trước mặt con gái nói:

- Con làm sao lại dại dột như vậy? Vì cái gì? Vì muốn chịu thay cha một chưởng này, con cũng không có chịu được, quả là báo ứng mà....

Ngũ tạng Đường Na đau đớn vô cùng, nàng cố hướng ánh mắt tới Đường Hương Hương cầu khẩn nói:

- Cầu người hãy buông tha cha ta...

- Hừ.

Đường Hương Hương lạnh nhạt nói:

- Người thật là ngây thơ, người cho rằng mạng của người rất đáng giá sao? Đường Chính hôm nay nhất định phải chết là không thể nghi ngờ, còn về phần người, hoàn toàn là tự mình chuốc lấy hậu quả thôi.

- Người....Người... thật độc ác.

Đường Na không còn chút sức lực, lập tức tuyệt khí bỏ mình.

- Con à, con à...là cha đã hại chết con rồi, là cha đã không bảo vệ được con...cha thực sự xin lỗi con...

Đường Chính nhìn con gái tuyệt khí, nhất thời khóc rống lên, lệ rơi đầy mặt.

Hắn nhìn thoáng qua Đường Hương Hương, cắn răng nói:

- Không sai, người điên rồi, hiện tại ta cảm thấy rất hối hận, tại sao lúc trước lại để lại người làm nhân chứng sống. Đến đây đi, giết ta đi, đây là báo ứng.

Đường Cát nghe vậy vội vàng nói:

- Hồ đồ, người sao có thể bỏ cuộc quyết chiến này được.

- Nhị thúc công, nếu như năm đó không vì người đứng ra ép buộc, ta nghĩ cũng không thể xuống tay sát hại vợ chồng đại ca ta. Hôm nay là báo ứng của ta đã tới, ta nghĩ báo ứng của người cũng không còn xa nữa đâu.

Nói tới đây, Đường Chính lại nhìn Đường Hương Hương nói:

- Hương Hương, thực xin lỗi, hy vọng cái chết của ta có thể xóa bớt chút tội lỗi của nhị thúc năm xưa đối với người. Ta chỉ hy vọng Đường Gia dưới sự dẫn dắt của người ngày một phát dương quang đại...

Nói xong, hắn đưa tay lên vỗ mạnh vào ót mình tự kết liễu bản thân.

- Đúng là kẻ nhất gan không thể làm việc lớn.

Đường Cát mắt thấy Đường Chính tự vẫn, tức giận nói một câu.

- Đường Hương Hương, bảy năm trước người đã bị xóa tên khỏi Đường gia, hiện giờ người lại giết chết đương nhiệm gia chủ Đường gia, không những vậy còn hại chết đại tiểu thư Đường gia Đường Na. Món nợ máu này, Đường gia chúng ta nhất định sẽ không quên.

Đường Cát nói với vẻ vô cùng tức giận, sau đó lập tức rời đi. Chỉ là tất cả Đường gia trưởng lão không một ai bước theo hắn.

- Các người làm cái gì vậy?

Đường Cát giận dữ quát lớn một tiếng:

- Đường Chính đã chết, nhưng hiện giờ không phải là lúc báo thù, chúng ta phải nhanh chóng trở về Đường Môn lo liệu.

- Lão tặc vô sỉ, người nghĩ ngày hôm nay người còn có thể rời đi sao?

Đường Hương Hương cười lạnh một tiếng, tiến lên ngăn cản trước mặt Đường Cát nói:

- Nhị thúc trước khi chết có nói, báo ứng của hắn đã tới, của người cũng không còn xa nữa.

- Một khi đã như vậy, thì ta đây sẽ cùng người chơi đùa một chút.

Trong ánh mắt Đường Cát hiện lên một tia âm hiểm, cười nói.

- Vô sỉ.

Long Vũ lập tức động thân bước ra nói:

- Lão tặc người quả thật là không biết xấu hổ, tiểu sư muội vừa cùng với Đường Chính quyết đấu sinh tử, lực lượng trong cơ thể hiện tại đã vô cùng hư nhược, người còn muốn mượn gió bẻ măng? Tới đây nào, đối thủ của người là ta.

- Tuyết Cơ tiên tử, như vậy chẳng phải là phá hư quy củ sao?

Ánh mắt Đường Cát nhìn sang Tuyết Cơ, trầm giọng nói:

- Như đã thỏa thuận từ trước, đây là việc nhà của Đường gia chúng ta, các người là người của Huyền Môn thì không có quyền can thiệp vào, chẳng lẽ đó chỉ là những lời nói đùa thôi sao?

- Hừ...

Tuyết Cơ tiên tử cười lạnh nói:

- Đường Cát, ta như thế nào lại không nhớ rõ, ước định trước đó của chúng ta là đối với Đường Chính. Còn về phần người, Đường Hương Hương nói rõ tìm người là để báo thù.

- Người...các người quả nhiên là không nói lý lẽ, Đường Môn trưởng lão nghe lệnh, tất cả lên cho ta.

Đường Cát quát lớn một tiếng, ra lệnh cho những người khác tiến lên phía trước liều mạng, còn mình thì lặng lẽ lùi lại phía sau.

Nhưng mà hắn ra lệnh một lúc cũng không hề có một ai nghe theo.

- Chư vị trưởng lão, Nhị thúc công Đường Cát tự tung tự tác chắc hẳn các vị cũng đã rõ, ta hy vọng các người lấy đại cục vì Đường gia mà suy nghĩ. Ta muốn giết Đường Cát không hẳn là vì báo thù, hơn nữa còn là vì Đường gia mà thanh lý môn hộ. Đường gia nếu để cho hạng tiểu nhân âm hiểm như Đường Chính, Đường Cát nắm giữ, các người nghĩ thử xem, liệu có phát triển được hay không?

Đường Hương Hương đỉnh đạc nói:

- Hiện tại ta cho các người một cơ hội để lựa chọn, các người hãy tự mình quyết định đi, nếu các người vẫn chấp mê bất ngộ, vậy cùng tiến lên đi?

- Hương Hương tiểu thư, chuyện tình năm đó chúng ta thật sự cũng là bị bắt buộc, nếu không chúng ta nào có thể khoanh tay đứng nhìn.

Đại trưởng lão Đường Vĩ bước ra khỏi hàng nói:

- Trong số các trưởng lão, vai vế của Đường Cát là cao nhất, chúng ta vì vậy cũng không thể xuất thủ, kính xin Hương Hương tiểu thư thứ lỗi, hiện tại chúng ta chỉ có thể không giúp bên nào mà thôi.

- Cảm ơn. Các vị trưởng lão có thể làm được như vậy thì đã quá tốt rồi.

- Tiểu sư muội, trận chiến này hãy để ta đánh giúp muội.

Lữ Minh cũng không chịu yếu thế đi tới, hướng Đường Hương Hương lấy lòng.

- Tự mình em có thể đối phó.

Đường Hương Hương cắn môi nói:

- Mối thù của cha mẹ, em muốn tự tay mình rửa, cảm ơn hai vị sư huynh.

- Hương Hương, vừa rồi con cùng Đường Chính giao thủ, cơ thể còn chưa có hồi phục, trận này ta thấy hay để tiểu Vũ thay con nghênh chiến đi...

Tuyết Cơ lo lắng Đường Hương Hương không ứng phó được vội nói.

- Không cần...

Đường Hương Hương mười phần quật cường nói:

- Đệ tử có thể ứng phó được. Sư tôn, người cứ yên tâm đi.

Nói tới đây, Đường Hương Hương xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang Đường Cát nói:

- Đến đây đi, lão tặc, năm xưa mẹ của ta có thể đánh bại người, hôm nay ta cũng không ngại làm việc đó.

- Chờ một chút.

Long Vũ đột nhiên chạy tới, nắm lấy bàn tay Đường Hương Hương, thấp giọng nói:

- Anh biết hiện tại em đã muốn quên hết những chuyện của chúng ta, nhưng anh hy vọng em có thể tin tưởng anh. Đạo lực của anh có thể giúp em khôi phục lại một chút.

Nói xong, Long Vũ nhanh chóng truyền tới Đường Hương Hương một cỗ lực đạo chí dương vô cùng tình khiết.

Đường Hương Hương cũng không có cự tuyệt.

Trên thực tế, nàng vẫn biết, những chuyện giữa hai người nàng luôn nhớ rõ, nhưng khi đối mặt với hấn nàng lại không thể không trốn tránh.

Thấy Long Vũ cùng Đường Hương Hương tay trong tay, Lữ Minh có một cảm giác chua xót không nói lên lời.

Nhưng, hấn không có nói gì cũng như không có bất kỳ hành động nào cả.

Kỳ thật hấn cũng đã biết, trước khi Đường Hương Hương tu luyện Vô Tình Thiên Đạo thì khi đó hấn đã không còn cơ hội rồi.

Về sau, hấn nghe Đường Hương Hương nói, nàng và Long Vũ đã không còn qua lại, khi đó, trong tim hấn lại dấy lên một tia hy vọng. Chỉ là.....

Sau khi được Long Vũ trợ giúp, đạo lực của Đường Hương Hương nhất thời đã khôi phục được bảy, tám phần. Hai người đã có song tu làm cơ sở, hơn nữa thuộc tính đạo lực tương sinh. Hiệu quả tất nhiên không phải là bình thường.

- Đa tạ.

Đường Hương Hương nhàn nhạt nói tiếng cảm ơn, vẻ mặt vẫn băng lãnh như cũ, tựa như đối đãi với một người qua đường, như một mũi kim lần nữa đâm thẳng vào tim Long Vũ.

- Đường Cát lão tặc, đến đây đi.

Bởi vì đạo lực đã khôi phục được bảy tám phần, Đường Hương Hương tin tưởng, nàng mười phần có thể đánh bại Đường Cát, cười lạnh một tiếng nói:

- Đường Cát lão tặc, ta có thể chiến đấu công bằng với ngươi, nhưng ta nói trước cho ngươi biết, trận chiến này, ngươi nhất định phải chết.

Hai mắt khép hờ, trong con ngươi Đường Hương Hương tỏa ra hai đạo sát khí dày đặc.

Thanh âm Đường Cát lạnh lùng nói:

- Như vậy rất tốt.

Đường Cát giờ phút này cũng không cảm thấy lo lắng. Theo như hấn thấy, Đường Hương Hương cùng Đường Chính quyết đấu đã hao phí bảy tám phần lực lượng, giờ phút này nhưng chỉ là nỗ lực hết đà mà thôi.

Tuy rằng tu vi cùng độc công của hấn kém xa so với Đường Chính, nhưng hấn tin tưởng, đối phó với Đường Hương Hương bây giờ như vậy là đủ.

- Giết.

Đường Hương Hương ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, mái tóc dài không gió mà bay lên, trên người một cỗ sát khí ngập trời chậm rãi tản phát ra. Năm đó, chính nàng tận mắt nhìn thấy, Đường Cát lão tặc một chiêu đánh nên trán mẹ nàng, cừu hận, bất cộng đái thiên.

Một cỗ oán niệm đã chôn sâu trong trí nhớ bộc phát ra, đem toàn bộ đạo lực của nàng kích phát, một khí tức vô cùng cường đại tản phát ra, khiến cho các vị trưởng lão đang quan sát cũng kinh hồn bạt vía.

- Bịch.

Đường Cát bỗng dừng quỳ rạp xuống mặt đất. Cũng không có gì kỳ quái, bởi vì lúc này đây, hấn đã không còn bất kỳ sự chống cự nào với khí tức cường đại kia của Đường Hương Hương. Hai người bọn họ, căn bản không cùng một cấp bậc, thật sự chênh lệch quá nhiều.

- Thật quá mất mặt.

Đường Hương Hương khinh thường hừ lạnh một tiếng nói:

- Đường Cát lão tặc, ngươi hiện tại có còn gì để nói, chịu chết đi....

Khí chất của Đường Hương Hương phút chốc thay đổi, một cỗ khí tức vô cùng bá đạo, tự tin phát ra từ trong cơ thể nàng, nàng như một Chiến Thần bước trên hư không mà đi, Bích Thủy pháp kiếm trong tay chỉ thẳng vào mi tâm Đường Cát.

- Hương Hương, xin dừng, ta dù sao cũng là nhị thúc công của ngươi, chuyện tình năm đó ta cũng là bị nhị thúc của ngươi mê hoặc. Hy vọng ngươi niệm tình Đường Môn nhất mạch mà buông tha cho ta.

Đường Cát vội vàng cầu xin.

- Hừ....chuyện năm đó ta cũng đã thấy rất rõ ràng, khi đó tuy rằng ta mới chỉ mười tuổi, nhưng ta nhớ rất rõ, là ngươi một chương giết chết mẹ của ta. Giết người thì phải đền mạng, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngươi hãy chịu chết đi....

Nói xong, Đường Hương Hương không cho hắn một cơ hội nào, một kiếm hạ xuống, kết liễu hắn.

Đến bây giờ, cừu hận mười năm chôn kín trong lòng Đường Hương Hương rốt cục đã được báo. Rốt cuộc đã đặt lên một dấu chấm kết thúc.

Cừu hận được báo, đối với nàng mà nói, tu luyện Vô Tình Thiên Đạo không thể nghi ngờ sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt. Nhưng, tình hình trước mắt cho thấy, nàng vẫn chưa thể nói rõ chân tướng với Long Vũ được.

Trong yêu hận tình thù, tình yêu mới là trở ngại lớn nhất của Vô Tình Thiên Đạo.

Cho nên, nàng không thể cảm ngộ được hoàn toàn, nàng tất phải chịu đựng sự thống khổ khi phải rời xa người mà mình yêu thương nhất.

.....

.....

Sau một trận chiến trên Đại Phu Sơn, Đường Hương Hương thuận lợi tiếp quản Thực Trung Đường gia, và trở thành tân gia chủ của Đường gia. Nàng hướng tới Tuyệt Cối thành cầu cho phép nàng trở về Thực trung Đường Môn một đoạn thời gian. Thứ nhất, nàng phải dời linh vị của cha mẹ mình tới Từ đường Đường gia. Thứ hai, nàng muốn mạnh mẽ cải cách Đường gia một lần. Nếu không, Đường Môn sẽ chỉ là gia tộc tu đạo hạng tam lưu mà thôi.

Tuyệt Cối dĩ nhiên vui vẻ đồng ý, hơn nữa, nàng còn dặn dò, nếu có chuyện gì khó khăn cần giúp đỡ thì hãy đến tìm nàng.

Lữ Minh cùng Long Vũ cả hai đều muốn trợ giúp nàng trong việc tiếp quản Đường Môn.

Cuối cùng, Đường Hương Hương đáp ứng để Lữ Minh ở lại mà cự tuyệt Long Vũ.

Nhìn biểu hiện bề ngoài, Đường Hương Hương tựa hồ thích Lữ Minh hơn một chút, bởi vì khí chất cùng dung mạo của hắn đều hơn Long Vũ một bậc. Nhưng trên thực tế, nàng làm vậy là muốn cắt đứt với Long Vũ, cũng như cắt đứt ý nghĩ của chính mình.

Nếu cùng Long Vũ ở một chỗ, tâm tình của nàng nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Cùng Lữ Minh ở một chỗ thì lại khác, hiện tại không còn giống như lúc trước. Nàng đối với Lữ Minh đã không có cảm giác, cho dù cả ngày ở cùng một chỗ thì tâm tình cũng không có bất luận một dao động nhỏ nào.

Đối với sự khổ tâm này của Đường Hương Hương, cũng chỉ có duy nhất một mình Vân di mới có thể hiểu được.

Trong lòng Lữ Minh cũng hiểu được hơn phân nửa, chính mình làm trò. Nhưng Đường Hương Hương vì sao phải làm như vậy? Nhưng đó cũng không phải là điều quan trọng, quan trọng là hắn có thể ở cùng một chỗ với tiểu sư muội.

Đối với hắn mà nói, như vậy cũng đã đủ.

Tuyết Cơ tựa hồ cũng cảm thấy một chút gì đó, nhưng nàng lại không biết nên nói thế nào. Có một số việc, hiện tại, kỳ thật nàng cũng không thể xác định được, đành phải tiếp tục không xen vào.

Sau khi trở lại Thiên Hải, Tuyết Cơ lại tiếp tục tới đại học Thiên Hải làm giáo viên. Nàng có một vài khách hàng mới nàng làm thiên sư, kiếm được chút tiền mua đồ trang điểm.

Tuy rằng Tuyết Cơ là người tu đạo, nhưng nàng sống ở một đô thị, không thể không hòa vào cách sống của người bình thường.

Long Vũ tạm thời gác chuyện của Vương Quốc Duy sang một bên. Hắn muốn tới Huyền Cảnh tu luyện một thời gian. Đợi chị Phượng cùng Phúc Bá trở về, tính toán có muốn thời Dục Giới cùng chú tìm kiếm chỗ hạ lạc của cha mẹ hay không...

Mấy ngày nay Vương Quốc Duy cũng có chút mất kiên nhẫn, vô cho là Yến Nam Thiên sau khi chứng kiến hiệu quả của dược vật kia, liền chủ động đến tìm hắn hợp tác. Thế nhưng liên tiếp mấy ngày đều đã trôi qua, Yến Nam Thiên không có chút hành động nào. Trong lòng hắn cân nhắc, có nên chủ động gặp hắn hay không?

codon.traí

194. Chương 54: Nghĩ Biện Pháp Tu Đạo Cho Em

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 54: Nghĩ biện pháp tu đạo cho em

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Vừa lúc đó, hạ nhân hồi báo, nghiệp đoàn đệ năng Yến Như Vân bá kiến.

Khóe miệng Vương Quốc Duy mỉm cười, rốt cuộc việc gì tới cũng đã tới.

Nhưng nghĩ lại, có chút không đúng. Sự việc như vậy đáng ra Yến Nam Thiên tự mình hiệp đàm mới đúng.

- Để cho hắn vào...

Dù thế nào, Vương Quốc Duy cũng cho Yến Như Vân vào. Ít nhất có thể thăm dò được chút ít, để dễ bề hành động.

- Là Yến Nam Thiên?

Sau khi tiến vào, thái độ Vương Quốc Duy vô cùng kiêu ngạo, không để cho Yến Như Vân ngồi xuống, khóe miệng nổi lên một tia khinh thường:

- Nói chuyện hợp tác với ta, người chưa đủ tư cách.

- Người...

Đối mặt với Song Tử Hoàng hung hăng càn quấy, Yến Như Vân vô cùng tức giận. Nhưng mà lần này đến để cầu hắn, cố gắng nhẫn nhịn.

- Song Tử Hoàng, nói thật cho người biết, chuyện hợp tác đã thất bại. Cha ta không có khả năng đến đây nói chuyện hợp tác với người. Người bỏ ý nghĩ đó đi.

Yến Như Vân nói.

- Sao lại như vậy?

Sắc mặt Vương Quốc Duy hơi đổi:

- Có thể nói nguyên nhân cho ta không? Còn nữa, mục đích người tới là gì?

- Nguyên nhân ta là gì hiện tại ta không thể nói cho người...

Yến Như Vân lạnh lùng:

- Ngày hôm nay ta đến đây, là muốn nói chuyện hợp tác giữa chúng ta. Ta sẽ cố gắng hết sức thúc đẩy người cùng cha ta hợp tác. Nhưng ta cần chứng kiến thành ý của người...

- Ha ha...

Vương Quốc Duy lập tức hiểu ra:

- Ta đã rõ. Người muốn hỏi về chuyện ta phát hiện được vật dị năng sao? Không thành vấn đề. Chỉ cần người thành tâm thành ý hợp tác, cái này cũng không quan trọng gì cả.

- Ta tất nhiên là có thành ý.

Yến Như Vân thấy thái độ Vương Quốc Duy như vậy, trong lòng vui vẻ, vội vàng nói:

- Cha ta tạm thời bỏ qua suy nghĩ hợp tác cùng với người, hoàn toàn là do Long Vũ giả trò. Là hắn ngăn cản cha ta. Nhưng mà hắn báo cho chúng ta, người là ma thú tà ác tại Huyền Cảnh. Nếu hợp tác với người, không chỉ có nghiệp đoàn dị năng gặp nguy cơ, mà toàn bộ thế giới đều gặp nguy cơ hủy diệt...

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vương Quốc Duy phát lạnh, tức giận nói:

- Lại là Long Vũ?

- Người biết hắn?

Yến Như Vân hiểu kỳ hỏi.

- Không chỉ nhận biết, mà thâm thù như biển.

Vương Quốc Duy cười lạnh một tiếng:

- Chúng ta căn bản là kẻ thù một mất một còn.

- Vui vẻ hợp tác.

Yến Như Vân nói:

- Song Tử Hoàng, hiện tại người cho ta được tề chứ?

- Ha ha. Không thành vấn đề. Mời người ngồi xuống, ta đi lấy được tề đưa cho người.

Nói xong, Vương Quốc Duy đứng lên rời khỏi phòng khách.

Đại khái mười phút sau, hắn xuất hiện, hắn cầm được tề kích thích dị năng trong tay. Yến Như Vân vội vàng đứng dậy.

Khóe miệng Vương Quốc Duy mỉm cười, nói:

- Không vội. Ta sẽ đưa cho người.

Nói xong, Vương Quốc Duy đưa được tề cho Yến Như Vân đang thềm nhỏ dãi.

Sau khi tiếp nhận được tề, Yến Như Vân cười đến híp mắt:

- Song Tử Hoàng điện hạ. Có thể cấp cho ta thêm mấy phần. Ta nghĩ mang về cấp cho thuộc hạ.

- Ha ha...

Vương Quốc Duy cười nói:

- Người thật quá tham lam. Nói cho người biết, lấy được thứ này không dễ. Lần trước, để tỏ lòng thành ý của ta, đã lấy ra mười phần. Hiện giờ trong tay ta cũng không còn bao nhiêu. Vốn ta muốn xuất thủ, nhưng thấy thành ý của người, ta đây mới hợp tác, tiếc đứt ruột mang thứ ta yêu thích đưa cho người. Nếu người còn tiếp tục muốn thứ này, vậy làm ra hành động thực tế. Nếu không, ta thực sự rất khó nghĩ.

- Ta hiểu.

Yến Như Vân vội vàng tỏ thái độ:

- Người yên tâm, ta nhất định sẽ khuyên cha ta hợp tác với người... Người chờ tin tức tốt của ta đi...

- Mười ngày.

Vương Quốc Dục nói:

- Ta cho người thời gian mười ngày, nếu người không thể thuyết phục cha người hợp tác, giữa chúng ta không còn gì để nói.

- Việc này...

Yến Như Vân có chút khó xử:

- Cha ta là người cố chấp, mười ngày, ta khó thể thay đổi thành kiến của ông ta...

- Đây là việc của người.

Vương Quốc Dục khinh miệt:

- Nếu chuyện nhỏ này còn không làm được, vậy dựa vào cái gì mà ta hợp tác với người. Yến Như Vân, ta là một người rất thực tế. Nếu người vô ích, hãy rút ra xa ta một chút.

- Người... Người cần rõ...

Yến Như Vân không nghĩ rằng Vương Quốc Dục nói trở mặt liền trở mặt, không cho hấn chút mặt mũi.

- Ta biết suy nghĩ của người.

Vương Quốc Dục nói:

- Mặt mũi không phải người khác cấp cho, mà tự mình tạo dựng. Người nếu có bổn sự, tất có mặt mũi. Nếu người là hội trưởng nghiệp đoàn dị năng, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện như vậy với người. Được rồi, ta chỉ nói như vậy, người hiểu được bao nhiêu thì hiểu. Đi đi, ta chỉ mong trong vòng mười ngày, hi vọng có tin tốt lành từ chỗ người.

- Ta biết.

Không hiểu sao, nghe lời nói của Vương Quốc Dục, Yến Như Vân không chút tức giận. Lời của hấn hoàn toàn đúng.

Hấn cảm thấy hấn cần phải làm cái gì đó.

- Ha ha... Ngu ngốc.

Đợi cho Yến Như Vân rời khỏi, khóe miệng Vương Quốc Dục cười lạnh, tỏ vẻ khinh thường.

- Người cho hấn thuốc giả.

Đột nhiên khuôn mặt Vương Quốc Dục chia thành hai nửa. Một nửa là bộ dáng lúc trước của hấn, nửa còn lại có vẻ dữ tợn.

- Người lầm rồi. Không phải thuốc giả.

Khuôn mặt dữ tợn nói:

- Ta cho hấn thuốc thật, chẳng qua ta bỏ vào bên trong ít đồ vật.

- Người muốn không chế Yến Như Vân?

Nửa mặt ôn hòa nói:

- Quả thực ngươi quá âm hiểm. Đúng rồi, dựa theo ước định giữa chúng ta, hôm nay thân thể này là do ta làm chủ.

- Là sao?

Nửa mặt dữ tợn lạnh lùng cười:

- Ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý sao? Đừng có nằm mộng. Nói thật với ngươi, sau sự tình lần trước, ta sẽ không để thân thể này cho ngươi. Loại đại gái như ngươi, vì một đứa con gái, không quan tâm đến cái gì hết, thiếu chút nữa phá hỏng đại sự của ta. Nếu không phải ngươi cùng cô ta nói chuyện, Long Vũ kia làm sao biết được thân phận của ta. Tất cả suýt chút đều bị phá hủy trên tay ngươi. Nói thật cho ngươi, không bao lâu nữa, ta hoàn toàn có được thân thể này. Cái thân thể này cuối cùng cũng là của Kinh Hồng ta.

Đúng vậy, người cùng xài chung khối thân thể này với Vương Quốc Duy, chính là Kinh Hồng, thủ hạ dưới tay Hắc Minh. Lúc trước, hắc phụng mệnh tới thế giới sự thật phát triển, liếc mắt hắc nhìn trúng Vương Quốc Duy, sau đó uy bức lợi dụng hắc đồng ý dùng chung thân thể.

Lần trước tại yến hội thương giới Thiên Hải, Vương Quốc Duy cầu khẩn Kinh Hồng để hắc không chế thân thể, cùng Hàn Duyệt dây dưa. Không nghĩ là, thằng ngu Vương Quốc Duy này, gái gú không tóm được, lại làm lộ ra lai lịch của Kinh Hồng.

Sau khi chuyện này xảy ra, Kinh Hồng không còn chút thương hại nào, triệt để cắn nuốt ý thức của Vương Quốc Duy, tuyệt đối đoạt lấy quyền không chế thân thể.

- Ngươi... Ngươi không thể làm như thế. Lúc ngươi tới tìm ta, cũng không có nói như vậy.

Nửa mặt ôn hòa của Vương Quốc Duy lập tức hiện lên vẻ sợ hãi.

- Ha ha...

Nửa khuôn mặt dữ tợn khinh thường cười:

- Ngươi thực khờ dại. Ngươi cảm thấy ta là loại người giữ chữ tín sao?

- Đệ tiện.

- Ha ha. Tùy ngươi nói thế nào. Tóm lại, ngày hôm nay ta đã quyết định, thời gian của ngươi không còn bao nhiêu.

Nửa khuôn mặt dữ tợn, đắc ý cười nói:

- Để ta không chế thân thể này, làm cho thân thể này đi trên con đường huy hoàng.

- Không... Ta sẽ không để cho ngươi thực hiện ý đồ. Ngươi đừng quên, dù sao ta cũng là chủ nhân của thân thể này. Nếu ta luôn kháng cự, ngươi cũng không được như ý.

- Là sao?

Nửa khuôn mặt dữ tợn khinh thường cười:

- Đó là trước kia, nhưng hiện tại bất đồng. Ý thức của ta đã cùng thân thể này dung hợp hơn phân nửa. Chẳng có gì có thể gây khó khăn cho ta.

- Đúng rồi, thuận tiện nói cho ngươi một tiếng. Yến Như Vân chỉ cần ăn viên thuốc kia, hắc sẽ dần bị ta không chế, trở thành con chó trung thành của ta.

Nửa khuôn mặt dữ tợn đắc ý nói.

.....

.....

Trở về từ Đại Phu Sơn, tâm tình Long Vũ luôn luôn buồn bực. Cũng may Hàn Duyệt luôn đối với hắc quan tâm, săn sóc.

Thời gian buổi tối, Hàn Duyệt làm một bàn đầy đồ ăn, gọi Long Vũ tới. Long Vũ vốn muốn đi Huyền Cảnh, nhưng nghe nàng gọi không hề nghĩ ngợi đáp ứng.

Sau khi ăn xong, dưới đề nghị của Hàn Duyệt, hai người bắt đầu uống rượu. Uống một lúc, Hàn Duyệt cảm thấy hơi say, khuôn mặt hồng hồng. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, kéo rèm che, tắt đèn lớn, mở ra chiếc đèn mờ mờ, mặt nhân như tơ, nhẹ nhàng ghé vào vào vai Long Vũ nhỏ nhẹ nói:

- Anh Vũ, chẳng lẽ anh không muốn nhảy cùng với em sao. Em biết anh muốn đi, trước khi đi, cho em lưu lại chút kỷ niệm, đêm nay chúng ta không ngủ được không?

Long Vũ cảm nhận được Hàn Duyệt đã động tình.

Đối với thỉnh cầu của một cô gái, chỉ có thằng ngu mới cự tuyệt.

Nhẹ nhàng đứng dậy, khoe môi Long Vũ thần nhiên mỉm cười, làm một thân sĩ tiêu chuẩn, mời Hàn Duyệt khiêu Vũ. Hai người lập tức ôm lấy nhau cùng một chỗ. Trong phòng mặc dù không có âm nhạc, nhưng không ảnh hưởng đến bước nhảy của hai người.

Dần dần, toàn bộ thân thể Hàn Duyệt đều tựa vào bên người Long Vũ.

Long Vũ cảm thấy thân thể nóng bỏng của nàng đang nhẹ run rẩy, hấn mạnh mẽ một tay nắm eo, một tay nhẹ nhàng xoa bờ mông co dãn của nàng.

Chỉ một lát, Hàn Duyệt mềm mại rúc vào người hấn, ý loạn tình mê. Sau đó nàng hà hơi vào tai Long Vũ, nỉ non:

- Anh Vũ, đêm nay đừng đi, ở lại phòng của em.

- Ừ.

Hấn hôn lên vành tai của nàng nói:

- Tiểu Duyệt, lần này trở về Huyền Cảnh, anh có thể tìm được phương pháp tu đạo cho em. Anh không muốn mất đi một hồng nhan tri kỷ như em.

Lời vừa nói ra, Hàn Duyệt lập tức giật mình.

codon.tra

195. Chương 55: Bị Khống Chế

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 55: Bị khống chế

Dịch Giả: bolynu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Anh Vũ, em có thể chứ? em thật sự có thể chứ?

Hàn Duyệt có chút nói năng lộn xộn:

- Ý của anh là em có thể tu đạo, em có thể giống như anh, trở thành một người tu đạo? Em không phải đang nằm mơ sao... Anh Vũ, em muốn cắn anh một phát.

Nói xong, Hàn Duyệt giữ chặt cánh tay Long Vũ, dùng sức cắn một cái. Long Vũ bị đau kêu lên một tiếng, tức giận nói:

- Tiểu Duyệt, em cũng không phải ngốc, biết căn chính mình đau, nên mới cần anh...

- Anh Vũ, anh nói lại lần nữa xem...

Ánh mắt Hàn Duyệt tràn ngập chờ mong.

- Được...

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Tiểu Duyệt, anh không muốn xa cách em, anh muốn cho em tu đạo. Tại Huyền Cảnh anh có mấy người bằng hữu, bọn họ đều là người có đại thần thông. Anh thấy bọn họ có thể tìm cho em một phương pháp tu đạo.

- Thật tốt quá. Anh Vũ, nếu em cũng có thể tu đạo, em sau này liền có thể đi nhận và phá những vụ đại trọng án...

Tâm tình Hàn Duyệt vô cùng kích động.

- Viễn vông...

Long Vũ tức giận nói:

- Em đó, bất kể khi nào thì cũng không quên được vì nhân dân phục vụ... Nói thật, anh nghĩ cho em tu đạo, tất cả đều là vì không muốn phải xa cách em. Nếu em chỉ muốn vì nhân dân phục vụ, anh lại phải lo lắng lần nữa, rốt cuộc lại không muốn cho em tu đạo nữa rồi ..

- Anh ghen tị?

Hàn Duyệt cười hắc hắc, nói:

- Yên tâm đi, người ta trong lòng tuy rằng lo lắng cho nhân dân nhưng cũng sẽ không quên nam nhân yêu dấu của em. . .

Người có việc vui, tinh thần cũng thoải mái. Nguyên bản Hàn Duyệt nghĩ Long Vũ là tới từ biệt, tâm tình còn có chút thương cảm, khó chịu. So với hiện giờ bất đồng, nếu như mình thật có thể tu đạo, nàng cũng không cần cùng Long Vũ chia xa. Khoảng cách giữa nàng cùng Long Vũ cũng càng ngày càng nhỏ.

Tâm nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Duyệt lại càng vui mừng không thôi

- Anh Vũ, người ta hiện tại là muốn phục vụ cho anh, anh có thích không?

Hàn Duyệt nói xong, bàn tay nhỏ bé can đảm hướng giữa háng nam nhân sờ tới.

Long Vũ thoải mái mà rên rỉ một tiếng. Tự nhiên cũng không chịu yếu thế. Bàn tay to càng không ngừng xoa nắn cặp mông tròn của nàng. Hàn Duyệt như thế nào trải qua được sự khiêu khích của Long Vũ. Chỉ một lát đã rên rỉ không ngừng.

Nàng đem cả người dựa vào trong lòng nam nhân. Thanh âm như khóc:

- Anh Vũ. Đêm nay em muốn hảo hảo mà phục vụ cho anh. Sau này em cũng vậy, muốn mỗi ngày đều phục vụ cho anh...

Theo sự khiêu khích lớn mật của Hàn Duyệt, nọc trùng của Long Vũ cũng đã muốn lên đến đỉnh điểm. Hắn đột ngột đem Hàn Duyệt bế lên. Mang nàng đi tới phòng ngủ. Đem thân thể kiều mỵ mềm mại và mười phần co dãn đặt lên giường lớn.

Tham lam ngửi lên mái tóc nàng, cảm nhận hương vị nữ nhân thành thực phát ra từ da thịt của nàng.(DG: người ta gọi là ngon từ thịt, ngọt từ da:88:). Đôi bàn tay trên thân thể nàng không ngừng chuyển động. Đem toàn bộ ngực sữa, kiều đồn, thậm chí là mắt cá chân, cơ hồ toàn bộ đều không có bỏ qua.

Khuôn mặt Hàn Duyệt đã sớm ửng đỏ, ý loạn tình mê, không ngừng rên rỉ. Hai tay ôm lấy đầu Long Vũ, cái lưỡi thơm tho không ngừng liếm láp tại cổ của nam nhân.

- Anh Vũ, em hỏi anh, anh có yêu thích em không?

Hàn Duyệt đột nhiên hỏi.

- Ha ha...

Long Vũ khẽ cười một tiếng, tùy tay nắm chặt bộ ngực nàng, thích thú khi chơi như vậy, nói:

- Tiểu Duyệt, em cảm thấy thế nào?

Toàn thân Hàn Duyệt, lấy bộ ngực mẫn cảm nhất, giờ phút này bị Long Vũ lại nắn lại sờ, làm nàng tê dại. Thở gấp không dứt:

- Dù sao cũng là em yêu anh. Anh Vũ, em không cầu cái khác, chỉ cầu anh có thể thương yêu em là được rồi...

- Ha ha, hiện tại anh đang yêu thương em đó.

Long Vũ cúi đầu hôn vào vành tai trắng mịn của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng di chuyển. Hàn Duyệt nhất thời cũng có chút chịu đựng không nổi.

- Anh Vũ, đừng trêu em nữa, cho em đi... Em chịu không nổi.

Vành tai, bộ ngực, cặp mông là nơi mẫn cảm nhất của Hàn Duyệt, giờ phút này Long Vũ trên dưới đều nhiệt tình kích thích. Khiến cho Hàn Duyệt không thể chịu được nữa.

Rất nhanh, xuân quang đầy phòng, tiếng rên rỉ thở dốc sóng sau cao hơn sóng trước. Sau một lát, mười đầu ngón tay của Hàn Duyệt gao nắm chặt bờ vai Long Vũ, trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ không ngừng. Giống như bạch tuyết mềm mại quấn chặt lấy thân thể Long Vũ, sau đó thân hình run rẩy dữ dội.

Còn Long Vũ cúi đầu hôn lên đôi môi nàng, cái eo không ngừng kích thích và gia tăng tốc độ, như dã thú rống lên...

Sau khi thở gấp dữ dội, mọi thứ dần dần trở nên yên tĩnh.

- Anh Vũ, em yêu anh...

Hàn Duyệt mãnh liệt hôn Long Vũ, sau đó lại tiếp tục chăm sóc cái vật cứng làm nàng thoải mái vô cùng kia.

Theo sự liếm láp của nữ nhân, ngay sau đó một vòng chiến đấu nữa lại bắt đầu.

Thẳng đến hơn một giờ sau, hai người lật ngược tư thế, đồng thời tại đầu lưỡi đối phương phát huy hết tác dụng. Đến tận đây, hai người lại là chân chính thư thái.

Nghỉ ngơi một hồi, hai người cùng vào phòng tắm cho nhau, sau đó trở lại đầu giường. Long Vũ dùng gối đầu nhét ở phía sau lưng, tựa vào trên đầu giường, mà Hàn Duyệt lại là trùm khăn tắm, vẻ mặt hạnh phúc và thỏa mãn rúc vào lồng ngực hắn. Nàng vui vẻ giống như cô vợ nhỏ trong đêm tân hôn vậy.

- Có thuốc lá không?

Long Vũ hỏi.

Hàn Duyệt nhú cái mũi khẽ hừ một tiếng, áp lên lồng ngực hắn, cái miệng nhỏ nhắn đem miệng của hắn hôn, làm nũng nói:

- Không được hút thuốc. . . Như vậy sao có thể hôn môi.

- Ha ha!

Long Vũ trừng mắt, thở dài cười khổ nói:

- Thì anh sẽ đánh răng hoặc là không hôn em được chứ?

Hàn Duyệt nén cười nói :

- Không hôn mới là lạ... Anh Vũ, nói thật, anh có phải hay không là muốn cùng em làm việc ấy...

Long Vũ nói:

- Tiểu Duyệt, tại sao anh cảm thấy được em càng ngày càng dâm tà vậy? Thời gian trước kia, ở trong lòng anh, em chính là một cô gái thuần khiết, nhưng hiện tại...

- Long Vũ, anh...

Hàn Duyệt bị hấn nói mặt đỏ lên, lập tức hung hăng néo lưng hấn một cái, sáng giọng:

- Anh còn nói... Còn không phải tại anh sao?

Hàn Duyệt xoay người dựa vào ngực Long Vũ, lẳng lặng nhìn hấn nói:

- Anh Vũ, có đôi khi em suy nghĩ, có phải anh sẽ tu thành lão yêu quái ngàn năm hay không? Nhiều khi, anh cho em cảm giác, đều là thần bí như vậy. . . Em cảm giác anh giống như lão già đã nếm đủ mùi đời.

- Tiểu Duyệt, có lẽ ngày mai anh cần phải đi rồi...

Long Vũ đổi đề tài, cố ý tránh đi chủ đề đó. Thơ ấu của hấn, đó là một đoạn quá khứ đau lòng.

Có thể nói như vậy, tuổi thơ của Long Vũ vô cùng tối tăm.

Bình thường, hấn đều đặc biệt tránh nhắc đến đoạn hồi ức kia.

.....

.....

Những ngày này, cuộc sống của Mã Hiểu Mai thật sự là phiền muộn. Đoạn thời gian này, nàng đối với Long Vũ có cảm giác rất lạ, Mã Hiểu Mai không biết những việc này là như thế nào, nàng mơ hồ cảm thấy được, Long Vũ có thể là hiểu được một chút gì đó.

Nàng cảm thấy phải cùng cha nói chuyện. Cứ tiếp tục như vậy, nàng cảm giác mình sẽ không kiên trì nổi. Nhiều khi, nàng không muốn tiếp tục lợi dụng Long Vũ. Nàng thấy mệt mỏi.

Xem chừng hai ngày tới Tiểu Vũ có thể sẽ đi vào Huyền Cảnh, Mã Hiểu Mai vội vàng tìm cha, tính toán cùng hấn hảo hảo tâm sự.

- Cha, con không muốn lợi dụng anh Vũ . . .

Mã Hiểu Mai nói:

- Con thấy mệt mỏi rồi...

- Hồ đồ!

Mã Ngọc trầm quát một tiếng, nói:

- Con nhỏ này , lại nói mê sảng gì đấy? Thân mình trong sạch đều cho người ta, đã hy sinh, dĩ nhiên phải có chút hồi báo. Con không biết là như con vậy có chút thiệt thòi sao?

- Cha... Xin cha đừng nhắc lại chuyện đó...

Mã Hiểu Mai nhú mào, nói:

- Đã là chuyện quá khứ , con thật sự là không muốn nghĩ lại. Cha, cha biết không? Gần đây anh Vũ đối với con rất lạnh nhạt, con cảm giác anh ấy đã biết được một vài chuyện... Nếu con tiếp tục như vậy, con nghĩ quan hệ giữa chúng con là bằng hữu cũng không thể làm được. . .

- Đứa bé ngốc...

Mã Ngọc lời nói thành khẩn nói:

- Con thật khờ, cha đã sớm nói, chuyện kia con nên sớm cho Tiểu Vũ biết. Con nghĩ thử xem, con vì cậu ta, trả giá nhiều như thế nào. Con chính là ân nhân cứu mạng của cậu ta đó. Hiểu Mai, không bằng như vậy đi, chúng ta dứt khoát đem chuyện này làm rõ, sau đó cha cùng Tuyệt Cơ tiên tử thương nghị, tính đến chuyện hôn sự của hai đứa

- Không được!

Mã Hiểu Mai lạnh lùng nói:

- Cha, chuyện này tuyệt đối không thể làm rõ... Con nói rồi, chuyện này con sẽ tự mình xử lý, con hy vọng cha sẽ không xen vào. Nếu cha đem chuyện này làm rõ, cũng đừng trách con gái từ nay về sau sẽ không nghe lời cha.

- Càn rỡ! (Biên: Tưởng là cái bốp một cái :88:)

Mã Ngọc nhất thời nổi giận:

- Hiểu Mai, không phải cha mắng con, nhưng con càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi ... con có biết con đang nói cái gì không? Con có biết con đang nói chuyện với ai không? Về công, cha là Mã ông nội chủ, về tư, cha là cha của con. Cả công cả tư, con đều phải nghe lời của cha. Cha lại nhắc lại một lần, lợi ích Mã gia nặng hơn hết thảy. Con phải hiểu nhiệm vụ có hai điểm, thứ nhất, tất phải biết rõ ràng Long Vũ làm thế nào có thể tự do ra vào Huyền Cảnh. Thứ hai, trên mình tất có đan dược diệu dụng... Cha không quản con dùng thủ đoạn gì, tóm lại, nhiệm vụ này nhất định phải hoàn thành.

- Cha!

Mã Hiểu Mai thoáng do dự, nói:

- Con cùng ông nội có nói qua ... Ông cũng không có tán thành kế hoạch của cha.

- Hồ đồ!

Mã Ngọc bộ dáng đau lòng:

- Con thật sự là hồ đồ, làm sao con có thể đem chuyện này đi nói với ông nội con. Tính cách ông nội của con như thế nào người còn không biết. Ông ấy cùng Long Vũ xưng huynh gọi đệ, vô cùng thân thiết với cậu ta. Con nói như vậy, cha biết phải làm như thế nào đây?

- Cha, kỳ thực chúng ta có thể cùng anh Vũ thổ lộ ra những thứ chúng ta cần, dùng thủ đoạn chính đáng ra sức thực hiện.

Mã Hiểu Mai nói:

- Con thật sự không muốn làm người giả dối như vậy. Dù sao ông nội cũng ủng hộ con.

- Không được!

Mã Ngọc cả giận nói:

- Coi như ông nội ủng hộ con cũng không được. Con đừng quên , cha mới là gia chủ Mã gia. Kể cả ông nội của con cũng không được... Hãy nghe cha nói Hiểu Mai, chuyện này con tất phải làm, nếu không cũng đừng trách cha xử theo gia pháp. Còn về ông nội của con, cha sẽ tự thân giải thích. Như vậy đi, lần này đi Huyền Cảnh, con nói với Long Vũ mang cha cùng đi... Có một số việc, cha phải cùng ông nội thương lượng.

.....

.....

Yến Như Vân về nhà, nhiều lần khuyên bảo cha cùng Vương Quốc Duy hợp tác, nhưng Yến Nam Thiên vẫn không có bất cứ hành động nào, hần cảm giác lời nói kia của Long Vũ là có đạo lý.

Hần hiện tại còn cân nhắc, có nên hay không thừa dịp Khô Lâu kia còn chưa có phát triển, đem bọn chúng tiêu diệt trước, để tránh dưỡng hổ vi hoạn.

Yến Như Vân thấy khuyên bảo cha vô vọng, dứt khoát đem được vật thần kỳ của Vương Quốc Duy đưa tới trụ sở nghiệp đoàn dị năng, đồng thời để cho người thân tín của mình thông qua Long Phi hướng Yến Nam Thiên tạo áp lực. Mau chóng thúc đẩy cùng Vương Quốc Duy hợp tác.

Tin tức truyền ra vài ngày sau, Long Phi bên kia quả nhiên đối Yến Nam Thiên tạo áp lực, để cho hần mau chóng cùng Song Tử Hoàng hợp tác, để lấy được linh dược.

Sau khi nhất thời ngây người, Yến Nam Thiên lập tức tra rõ việc này, lập tức phát hiện rõ việc này, chính là do đứa con của mình cầm đầu. Biết được là hấn dám đem tình huống ở Thiên Hải truyền tới tổng bộ.

Đối mặt với sự chất vấn của cha, Yến Như Vân không hề yếu đuối, hấn hỏi lại:

- Cha rốt cuộc là có ý gì? Trong tay Song Tử Hoàng nắm giữ được vật nghịch thiên như vậy, có thể giúp cho nghiệp đoàn dị năng chúng ta vươn lên làm bá chủ. Cha thân là hội trưởng, lại không vì chúng ta mưu lợi, con thật không biết trong lòng cha là nghĩ như thế nào. Hay là cha lo lắng tương lai nghiệp đoàn dị năng sẽ xuất hiện vài thiên tài, ảnh hưởng đến sự thống trị của cha... Cha thật làm cho con thất vọng.

- Lão xược...

Yến Nam Thiên không nghĩ tới đứa con này lại có thể dám chống đối chính mình, hấn phần nộ nói:

- Con hỗn xược như vậy, cha xem con đã bị ma quỷ làm u mê tâm hồn, cứ nhiên lại có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy...

- Cha, cha già rồi, hấn phải thói vị nhượng hiền...

Yến Như Vân nói:

- Nếu cha chịu để cho con làm hội trưởng, con có thể đảm bảo, trong vòng trăm năm, nghiệp đoàn dị năng chúng ta nhất định có thể vượt qua Huyền Môn.

- Đồ hỗn trướng...

Yến Nam Thiên triệt để phần nộ rồi, vung tay đánh tới, vả cái bốp vào miệng Yến Như Vân.

Trên mặt Yến Như Vân gân xanh nổi lên, bất quá hấn nhịn được, cũng không có hoàn thủ. Tuy rằng phần nộ trong lòng là tột đỉnh, nhưng người trước mắt dù sao cũng là cha của mình.

- Biến!

Yến Nam Thiên quát một tiếng. Yến Như Vân không nói gì, xoay người bỏ đi. Khoảnh khắc xoay người, trong con ngươi hấn rực lên sát khí, không thể đè nén.

Buổi tối, Hàn Duyệt nhận được điện thoại của Lâm Phong, trung tâm thương mại quốc tế phát sinh sự kiện đả thương người. Căn cứ theo nhân chứng, cảnh sát suy đoán, hung thủ chính là Yến Như Vân, kẻ luôn luôn bị cảnh sát giám thị chặt chẽ.

Nhưng cảnh sát cùng Lâm Phong tiểu tổ cũng không có tìm được Yến Như Vân

Sau đó, cùng đêm hôm ấy, Thiên Hải lại liên tiếp phát sinh thêm mấy vụ án dị năng giả đả thương người. Lâm Phong ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, điều tình nhuệ từ các nơi đến, đồng thời cũng thông báo cho Huyền Môn, hy vọng Huyền Môn có thể tham gia vào việc này.

Sau khi cùng Tuyết Cơ thương nghị, quyết định tham gia xử lý, dị năng giả đả thương người như vậy không phải là việc nhỏ, hoàn toàn vi phạm ước định năm đó do Huyền Môn Thiên Cơ đạo nhân cùng nghiệp đoàn dị năng Yến Nam Thiên thỏa thuận.

Một ngày sau, sự tình tựa hồ càng lúc càng lớn.

Lấy Yến Như Vân cầm đầu dị năng giả, công khai tại Thiên Hải gây náo loạn. Mục đích chính chỉ có một, bức Yến Nam Thiên vào thế bí, phải đồng ý cùng Song Tử Hoàng hợp tác.

Tình thế phát triển sau đó, Yến Nam Thiên tựa hồ cũng cảm nhận được một vấn đề, đó chính là đứa con của hấn cùng mười tên hảo thủ đi theo bên cạnh đã bị Song Tử Hoàng khống chế.

Trương gia đại thiếu

196. Chương 56 : Vinh Dự Của Gia Tộc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 56 : Vinh dự của gia tộc

Dịch Giả: bolynu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hiểu rõ sự tình, Yến Nam Thiên vội vàng thông báo cho Long Phi, nói rõ tình huống để Long Phi tới Thiên Hải giúp đỡ hắn xử lý việc này.

Sau khi nhận được tin tức, Long Phi tự nhiên không dám chậm trễ, lập tức dẫn người cấp tốc đến Thiên Hải.

Nhưng mà thời điểm Long Phi còn chưa tới, cục diện dị năng giả ở Thiên Hải đã không thể khống chế. Yến Như Vân đã bị Vương Quốc Duy không chế đã tập hợp một số lượng lớn người dị năng đơn lẻ ở Thiên Hải, rồi bắt đầu bạo động trên quy mô lớn. Huyền Môn, chính phủ cũng đã nhanh chóng hành động.

Ngay cả Thiên Cơ đạo nhân cũng đã xuống núi để trấn thủ chỉ huy.

Hai kẻ oan gian đối đầu hơn mười năm, lúc này gặp lại tại tòa thành thị Thiên Hải, cùng lần trước bất đồng. Lúc này đây, Yến Nam Thiên lộ vẻ rất là chật vật. Bởi vì sự tình lần này là do người của hắn gây nên.

- Thiên Cơ, ta hy vọng người có thể tin tưởng ta, chuyện lần này cũng không phải là ta muốn xảy ra.

Yến Nam Thiên chủ động giải thích.

- Ta biết...

Thiên Cơ đạo nhân mỉm cười, nói:

- Chuyện này không hợp với chỉ số thông minh của người. Nhưng chuyện này với người có quan hệ. Nháo sự là người của người, hơn nữa đầu lĩnh còn có con của người. Cho nên ta hy vọng người có thể toàn lực hiệp trợ chúng ta.

- Đó là đương nhiên.

Yến Nam Thiên nói.

Yến Nam Thiên đột nhiên hỏi:

- Huyền Môn các người thật đúng là có tâm, có thể bồi dưỡng đứa con của Long Thiên Diệu trở thành thiên tài như thế.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thiên Cơ đạo nhân cũng hơi sầm xuống.

Trên thực tế, Long Vũ có thành tựu của ngày hôm nay, Huyền Môn bọn hắn cũng là có phần chưa thích ứng kịp. Cách đây hơn năm năm, trên dưới Huyền Môn đều công nhận Long Vũ là phế vật.

Nhưng hiện giờ, tu vi của hắn cũng đã có thể bức ép Thiên Cơ đạo nhân.

Tạo hóa trên người.

- Người đã gặp qua đứa nhỏ kia?

Thiên Cơ đạo nhân có thâm ý khác hỏi han:

- Hắn không làm khó dễ người sao?

- Hắn vì sao phải làm khó ta?

Yến Nam Thiên nghiêm mặt nói:

- Sự tình năm đó. Ta và người đều có phần. Nếu thằng bé này muốn trả thù. Thiên Cơ đạo nhân người cũng chạy không được đâu.

- Hừ...

Thiên Cơ đạo nhân cười lạnh một tiếng:

- Yến Nam Thiên. Người đừng ở chỗ này giả bộ. Năm đó nhiều chuyện hơn phân nửa là do người làm. Khi đó là người tính toán để cho Long Thiên Diệu cùng con gái của người thành thân. Cho nên người mới đủ đường ngăn trở. Những sự việc này, ta nghĩ thằng bé Long Vũ kia phi thường muốn biết.

- Cũng không khác gì...

Yến Nam Thiên nói:

- Người đừng dọa ta, người còn không giống ta sao, khi đó người đồng dạng muốn cho Thủy Tiên cùng con của người làm song tu đạo lữ sao? Nhưng vận khí của người so với ta tốt hơn, đứa con chỉ là bỏ đi, nhưng dù sao thì người vẫn còn sống. Ta lại bất đồng, con gái của ta rõ ràng đã tự vẫn... Khoản nợ máu này ta đi đòi với ai?

- Đủ rồi...

Thiên Cơ đạo nhân thấy sự tình càng nói càng thái quá:

- Được rồi, đừng hơn thua nữa, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là ứng phó đám dị năng giả cùng Khô Lâu như thế nào, chứ không phải chuyện cũ năm xưa. Yến Nam Thiên, ta nhắc nhở người một câu, về chuyện năm đó, hài tử Long Vũ kia tiềm lực vô hạn, tương lai tiền đồ cũng là vô tận. Nếu hấn thật sự muốn hưởng chúng ta để trả thù năm xưa, chúng ta cũng không thể làm gì được.

- Người sợ?

Yến Nam Thiên cười nói.

- Người cũng sẽ sợ...

Thiên Cơ đạo nhân ý vị thâm trường nói:

- Tiểu Vũ kia chỉ dùng một năm thời gian, từ một cái phế vật trở thành tu vi như hiện giờ. Tốc độ tu đạo như vậy, quả thực chính là tiền vô lai giả, hậu vô cổ nhân(trước sau ko ai bằng). Lời thật này cho người hay, ta bây giờ còn thực có chút lo lắng hấn hướng mình tính nợ.

- Long Phi rất nhanh sẽ tới...

Yến Nam Thiên cười nói:

- Hấn là ông nội của Long Vũ, ta nghĩ ông cháu bọn hấn gặp mặt, tình huống có thể tốt một chút.

- Long Phi?

Khóe miệng Thiên Cơ đạo nhân mỉm cười, nói :

- Người thật gian xảo... Nhưng theo ta được biết, Long Phi đối với chuyện năm đó cũng là canh cánh trong lòng. Yến Nam Thiên, ta xin khuyên người một câu, cùng Long Phi quan hệ tốt một chút, nếu không người sẽ rất phiền toái.

- Ta biết...

Yến Nam Thiên nói:

- Chẳng qua, ta hành sự có một chút nhượng bộ, khôi phục vinh quang của Long gia huynh đệ ở nghiệp đoàn dị năng, hơn nữa hứa hẹn, cho Long Vũ cạnh tranh chức vị hội trưởng.

- Người thật hào phóng...

Thiên Cơ đạo nhân châm chọc nói:

- Ta xem người là nhìn đứa con giữ không được, muốn nhân cơ hội mượn sức một mãnh tướng.

Yến Nam Thiên cũng sâu kín thở dài một tiếng, cũng không nói lời nào.

.....

.....

Hai ngày sau, Long Phi dẫn dắt viện quân chưa tới. Huyền Môn cùng Lâm Phong tổ tựu đã muốn bắt đầu, trong phạm vi đại quy mô quét sạch những dị năng giả nhìn như phát điên này ở Thiên Hải.

Riêng ngày đầu tiên đã chế ngự được hơn một trăm tên dị năng giả. Đồng thời tiểu đội điều tra Huyền Môn tại Bách Thánh tập đoàn đã phát hiện một cỗ khí tức âm tà.

Vương Quốc Duy tựa hồ đã dùng một pháp trận nào đó đem tòa nhà của Bách Thánh tập đoàn phong tỏa. Theo dự đoán, nhân viên bên trong bây giờ đã là lãnh ít dữ nhiều.

Ban đêm, Thiên Cơ đạo nhân phát hiện khoảng không trên mặt đất tập đoàn Bách Thánh xuất hiện một cỗ lốc xoáy yêu dị, tà khí không ngừng bay lên. Có thể sẽ phát sinh đại sự.

Sau khi khẩn trương bàn bạc, Thiên Cơ đạo nhân quyết định dẫn người tiến đến tập đoàn Bách Thánh điều tra. Phương diện Thiên Hải cũng là tích cực phối hợp, đúng lúc phong tỏa các con đường phụ cận tập đoàn Bách Thánh, tránh tổn thương không cần thiết.

Giữa đêm, Thiên Cơ đạo nhân, Tuyết Cơ, Phù Hoa, Thiên Thần Tử, Long Vũ, Yến Nam Thiên, Mã Ngọc cùng hơn mười cao thủ lấy thần thông đạo pháp tiến nhập vào tập đoàn Bách Thánh.

Bên trong đại sảnh, bọn hắn thấy được hai con mắt đỏ bừng của Yến Như Vân cùng mười tên dị năng giả. Yến Nam Thiên phát hiện, sức mạnh của bọn họ đích xác tăng lên rất lớn, nhất là dị năng thứ hai, lực sát thương phi thường mạnh mẽ. Nhưng ý thức của bọn hắn cũng bị mất đi, mặt xám như tro tàn, trong con ngươi chỉ phát ra sát khí, chứ không còn một chút linh khí.

Yến Nam Thiên thử gọi một tiếng:

- Như Vân... con làm sao vậy, con rốt cuộc làm sao vậy... cha đến đây...

- Giết...

Yến Như Vân trả lời là một chữ giết.

Tiếng giết vừa thốt ra, một nhóm dị năng giả đã vây quanh lại đây, đều tự thi triển tuyệt kỹ hướng mọi người đánh tới.

Yến Nam Thiên vì phòng Huyền Môn hạ sát thủ, vội vàng cùng đứa con chiến một chỗ.

Mấy phút đồng hồ sau, Thiên Cơ đạo nhân cùng Long Vũ liên thủ, mười tên dị năng giả phát cuồng kia đều bị tiêu diệt. Yến Như Vân cũng bị ông già chế phục, nhưng tình huống của hắn vẫn không ổn định.

- Mang theo hắn đúng là phiền phức...

Thiên Cơ đạo nhân đề nghị nói:

- Không bằng đưa hắn ra ngoài trước... Đợi chúng ta thu thập xong tên Vương Quốc Duy kia rồi nghĩ biện pháp cứu hắn.

- Không được!

Yến Nam Thiên nói:

- Ngoại trừ ta, người khác căn bản là không chế trụ nổi nó. Tuy rằng nó hiện tại thành bộ dáng này, nhưng hắn là con ta, ta không thể bỏ mặc nó.

- Giao cho ta...

Tuyết Cơ đi lên trước, nói:

- Ta trước tiên có thể đóng băng hắn. Đợi xong việc, ta tái giải phong, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tổn thương.

- Cũng được...

Sắc mặt Yến Nam Thiên xui xuống.

.....

.....

- Chủ nhân, hơi thở tà ác của Vương Quốc Duy tại trên tầng thượng.

Trên đường, La Lâm đã thành công xác định vị trí của khí tức tà ác.

Long Vũ lập tức thông báo với mọi người.

Thiên Thần Tử miệng nhếch lên, nói:

- Làm sao người biết, chúng ta dựa vào cái gì phải tin tưởng người?

- Ta tin...

Không đợi Long Vũ phản bác, Thiên Cơ đạo nhân đã dẫn đầu tiếp lời:

- Tiểu Vũ, ta tin tưởng người, như vậy đi, lần này hành động để cho người phụ trách.

- Tốt, không thành vấn đề...

Long Vũ lúc nói chuyện có vẻ phi thường tự tin.

Sắc mặt Thiên Thần Tử hơi đổi, thầm suy đoán, Thiên Cơ sư huynh nói như thế, chẳng lẽ muốn lấy lòng Long Vũ?

Tâm nghĩ đến đây, Thiên Thần Tử không khỏi lo lắng.

Chuyện năm đó, trên dưới Huyền Môn thì xem ra hắn là kẻ phản đối nhiều nhất. Những sự trừng phạt nghiêm khắc đối với Thủy Tiên đều là hoàn toàn do hắn đề xuất với Thiên Cơ đạo nhân.

Hắn lo lắng tương lai Long Vũ sẽ tìm mình tính sổ.

- Chủ nhân, nếu em phân tích đúng, thì ý thức của Vương Quốc Duy đã hoàn toàn bị cắn nuốt.

La Lâm nói.

- Vậy sao?

Long Vũ cũng đã cảm nhận được một cỗ khí tức hắc ám tu chân.

- La Lâm à, chúng ta đã đoán sai rồi, anh xem kẻ phụ thân tuyệt đối không phải là ma thú, mà là hắc ám tu chân.

Long Vũ nói:

- Cũng không biết có phải là tên Hắc Minh kia không?

- Không phải...

La Lâm nói:

- Khí tức tên Hắc Minh đó em nhớ rõ, không phải như thế. Hắn hẳn là thuộc hạ của Hắc Minh, nhưng tu vi của hắn cũng không thấp, chúng ta phải hành động cẩn thận. Chủ nhân, chuyện lần này anh đừng rat tay, cẩn thận bị lão già Thiên Cơ lợi dụng...

- Ha ha.

Long Vũ cười nói:

- La Lâm, em hiện tại thật sự là càng lúc càng giống người... Đúng rồi, em rốt cuộc có hay không biết rõ sự tình, vì cái gì em lại nảy sinh cảm xúc con người. Còn nữa, em có hay không có loại suy nghĩ giống con người?

Đối với La Lâm, Long Vũ càng ngày càng cảm thấy kì quái. Nhưng nàng cũng là đến từ tương lai, nên tình huống cụ thể hẳn cũng không biết chính xác.

- Em. . . Không biết...

La Lâm tựa hồ có chút nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng Long Vũ cũng không có suy nghĩ nhiều.

.....

.....

Dọc theo đường đi, dựa vào Long Vũ nhắc nhở, mọi người thực nhẹ nhàng tránh được dị năng giả cùng cạm bẫy, hơn nữa đưa bọn họ một lưới bắt hết.

Sau một giờ chạy bộ, mọi người rốt cuộc cũng đi lên tầng cao nhất. Vương Quốc Duy tựa hồ không ngờ rằng tốc độ bọn họ lại nhanh như thế. Giờ phút này, hẳn ở tầng đỉnh đã cài đặt một cái Tà Ác trận pháp, sử dụng máu tươi của con người, đang ra sức mở một thông đạo đi Huyền Cảnh.

Giữa không trung, một cái động khẩu lớn như miệng bát đã sắp hình thành

La Lâm đã có thể cảm ứng rõ ràng được khí tức tà ác của Huyền Cảnh bên trong đó. Chiếu theo tình huống này, hẳn âm mưu tìm viện binh từ Huyền Cảnh đến đây giúp đỡ.

- Là Huyền Cảnh thông đạo, phải ngăn cản hẳn.

Long Vũ vội vàng nhắc nhở.

Mọi người đều nhất thời căng thẳng, không ai dám sơ suất. Trong những người hiện giờ, Tuyết Cơ, Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc đều đã đi đến Huyền Cảnh. Ma thú, người tu đạo ở Huyền Cảnh có bao nhiêu lợi hại, bọn họ đều biết. Nếu thông đạo đến Huyền Cảnh thật sự bị mở ra thành công, phiền toái sẽ rất lớn.

- Muốn ngăn cản ta sao?

Khuôn mặt anh tuấn của Vương Quốc Duy giờ phút này trở nên âm trầm, trên trán lượn lờ một cỗ hắc khí nhàn nhạt.

Hắn chậm rãi đi tới, nói :

- Nhân loại thật ngu xuẩn, nhìn xem ta là như thế nào mở ra thông đạo Huyền Cảnh, các người căn bản là không ngăn cản được ta...

- Để ta đối phó hẳn...

Vì muốn đề cao danh tiếng của Mã gia, Mã Ngọc chủ động tiến lên xuất chiến.

- Người... Ha ha....

Vương Quốc Duy liếc mắt một cái đã nhìn thấu tu vi cảnh giới của Mã Ngọc, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, hơi có chút khinh thường.

Mã Ngọc bị chọc giận, liền cười lạnh một tiếng cầm kiếm tiến lên chuẩn bị đại chiến.

Hai người bắt đầu tích tụ công lực, Mã Ngọc biết đối thủ cường ngạnh, cũng không dám xem thường, đề thăng đạo lực tăng lên đến cực hạn. (DG: Ta thắc mắc, đã pt sẵn boss mà sao lại không đánh hội đồng nhỉ
Biên: Cái này là phần thưởng chia theo cá nhân, tính dame cuối nên bọn kia đứng coi thôi)

Toàn thân Vương Quốc Duy đã bao phủ một cỗ hắc khí, hai gò má lập tức đều bị che đi. Hắn âm thầm kêu khổ, nhìn không rõ thực lực của Vương Quốc Duy, biết mình đã liều lĩnh ứng chiến, thật sự là khó nuốt.

Nhưng vì sự vẻ vang của Mã gia, giờ phút này hắn cũng bắt chấp.

Vương Quốc Duy cũng thầm giật mình, hắn phát hiện trên người Mã Ngọc có vài tia khí tức Huyền Cảnh. Nếu suy đoán của hắn đúng , Mã Ngọc hẳn là đã đi đến Huyền Cảnh.

- Người đã đến Huyền Cảnh, nhưng so với ta, người chỉ là bèo bọt, nếu không muốn chết, ta khuyên người rút sang một bên.

Vương Quốc Duy khinh thường nói.

Lời này vừa nói ra, Mã Ngọc toàn thân run rẩy, nét mặt già nua ửng đỏ, cũng không đáp lời, giương tay phát ra một tia sáng kỳ dị. Thân kiếm bị một tầng bạch quang nồng đậm quay chung quanh, hàn khí bức người.

Vương Quốc Duy vẫn gác hai tay sau lưng, trong mắt mặc dù hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng nhìn ra được, hẳn đối với Mã Ngọc thật không để ý.

Đột nhiên thân hình vừa động, Vương Quốc Duy quỷ dị lướt về phía Mã Ngọc, theo sau hắc khí đầy trời. Người chung quanh cơ hồ không nhìn rõ thân ảnh của hắn.

Mã Ngọc cũng vậy, hắn chỉ thấy một đoàn hắc khí rất nhanh đánh tới. Hắn kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, đồng thời trong tay phát ra vài đạo hỏa phù do chính tay Mã Chính Phong làm ra.

- Phùng...

Một cỗ hỏa diễm phóng lên cao, ngăn trở hắc khí phía trước, hơn nữa hiệu quả cũng không tệ lắm. Ngay cả thần sắc Thiên Cơ đạo nhân luôn trang nghiêm cũng cảm thấy kinh ngạc.

Vương Quốc Duy tựa hồ cũng không nghĩ tới, hắn lại có thủ đoạn như vậy. Hỏa phù này rõ ràng chính là thủ đoạn thường thấy thiên sư tại Huyền Linh Thiên ở Huyền Cảnh. Lão tiểu tử đó tuyệt đối đã đến Huyền Cảnh.

Bởi vì khinh địch, Vương Quốc Duy lâm vào thế bị động.

Tâm tình Mã Hiểu Mai lúc này mới dịu lại một chút. Nhưng đối với việc phụ thân cùng Vương Quốc Duy đánh nhau sống chết, nàng cũng không thể nào lạc quan.

- Anh Vũ, nếu cha em sơ xuất, anh có thể tiếp ứng một lần không?

Đi đến gần Long Vũ, Mã Hiểu Mai thấp giọng hỏi.

- Ủ...

Long Vũ tuy rằng không muốn để ý đến Mã Hiểu Mai, nhưng mạng người là chuyện tình quan trọng, hẳn tự nhiên cũng không dám lãnh đạm:

- Cô yên tâm đi, tôi biết nên làm như thế nào.

- Cảm ơn!

Mã Hiểu Mai nói.

Long Vũ đột nhiên quay đầu nói:

- Lợi ích, vinh dự Mã gia, thật sự trọng yếu như vậy sao? Thậm chí có thể ngay cả tính mệnh cũng không muốn?

Thiên Cơ đạo nhân đầu cũng không chuyển, thản nhiên nói:

- Tiểu Vũ, ngươi không phải người tu đạo trong gia tộc, ngươi căn bản không có biện pháp lý giải tâm tình của bọn họ.

Long Vũ nghi hoặc nói:

- Ý của sư tổ là người có thể hiểu được cách làm của Mã Ngọc.

Thiên Cơ đạo nhân gật gật đầu:

- Ta tiếp xúc qua rất nhiều gia tộc tu đạo, bọn hắn không có chỗ nào mà không phải là vì lợi ích cùng vinh dự gia tộc mà dốc hết tâm huyết, hơn nữa rất nhiều người đều có thể hy sinh tánh mạng.

Long Vũ âm thầm lắc đầu, tâm tư những người này hẳn sợ là vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

codon.tra

197. Chương 57: Mọi Người Đồng Tâm Hiệp Lực, Chí Vững Đầu Tà Ma

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 57: Mọi người đồng tâm hiệp lực, chí vững đầu tà ma

Dịch Giả: bolynu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Ngay lúc này, Thiên Cơ đạo nhân lần thứ hai truyền âm đến:

- Vương Quốc Duy tuy rằng khinh địch lâm vào khốn cảnh, nhưng hắn rất nhanh có thể điều chỉnh trạng thái chiến đấu. . . Mã Ngọc có thể gặp bất trắc.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng định thần nhìn lại.

Đối mặt với công kích của Vương Quốc Duy, Mã Ngọc chân chính cảm nhận được sợ hãi. Hắn thấy rõ, hai tay Vương Quốc Duy thành trảo, hướng tới tim của hắn chụp lấy. Càng làm hắn cảm thấy không thể tưởng tượng chính là hắn không thể nhìn rõ được thân ảnh của Vương Quốc Duy, duy nhất hiện lên trong mắt hắn chỉ là một đạo hắc khí.

Giờ phút này, hắc khí của Vương Quốc Duy đã đen toàn bộ đường lui của hắn phong kín, từ bốn phương tám hướng điên cuồng vọt tới tà khí làm hắn sinh ra một cảm giác khủng bố.

Hắn hiểu được Vương Quốc Duy muốn mượn một kích này lập tức phân ra cao thấp.

Nghĩ vậy, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, để tránh chịu hắc khí ảnh hưởng, tay phải nắm chặt pháp kiếm chém ra, muốn mở một đường máu trong bầu trời hắc khí này.

Pháp kiếm giống như thần lực phát ra hào quang chói mắt nghênh đón hắc khí. Đồng thời hắn vội vàng đem vài món Linh bảo có tính phòng ngự mà Mã Chính Phong cho đặt bên người, hình thành một đạo phòng tuyến.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, chỉ thấy trong hắc khí đầy trời một luồng bạch quang xuất hiện, giống như một đạo thiểm điện cắt ngang qua.

Giờ phút này, mọi người từ trong đáy lòng đều ca ngợi công kích của Mã Ngọc.

Mã gia đích xác quật khởi.

Đương nhiên. Bọn hắn cũng không biết rằng Mã gia quật khởi, công lao rất lớn thuộc về Long Vũ.

Trên thực tế, đại bộ phận ở đây đều không biết là Long Vũ có thể tự do ra vào Huyền Cảnh.

Lúc này, hai luồng hắc bạch hòa lẫn nhau, kèm theo đó là chấn động như sét đánh. Mọi người vội vàng lui về phía sau, đương trường nhất thời hỗn loạn.

Long Vũ âm thầm dặn dò Tuyết Cơ giúp hắn để ý Mã Ngọc để tiện xuất thủ tương cứu. Còn chính hắn lại chậm rãi hướng đến cái Tà ác trận pháp kia.

Cần phải ngăn cản thông đạo mở ra. Nếu không một khi Huyền Cảnh tà vật đi ra. Thế giới sự thật sẽ gặp tai ương.

- Người muốn phá hư trận pháp. Đừng hòng...

Vương Quốc Duy tuy rằng đánh nhau kịch liệt, vẫn phát hiện được tâm tư của Long Vũ. Chỉ thấy hần hét lớn một tiếng. Trong miệng phát ra một đạo huyết khí. Huyết khí ở trong không khí lập tức tỏa khắp nơi. Nhất thời hóa thành vô số oán linh xông về phía Long Vũ.

- Mọi người cùng nhau tiến lên, đừng cho oán linh ảnh hưởng đến Tiểu Vũ...

Long Vũ nghe ra đó là thanh âm của Mã Hiểu Mai.

Một tiếng này của nàng bên trong ẩn chứa đạo lực nên phát ra rất to. Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền bắt đầu tiêu diệt oán linh. Không hề nghi ngờ, toàn bộ oán linh này đều là những nhân viên công tác tại tập đoàn Bách Thánh.

Thật sự là nghiệp chướng.

Thiên Cơ đạo nhân nhíu mày, thấp giọng quát :

- Cẩn thận một chút, nguy hiểm còn đang phía sau, mọi người tạo thành một vòng phòng ngự, ngàn vạn lần không được phân tán hành động.

Nói xong, Thiên Cơ đạo nhân dơ tay lên, bên người tạo xuống một đạo quang sáng, tay bấm linh quyết.

Bên kia Mã Ngọc bằng vào những pháp bảo linh khí có được từ Mã Chính Phong, nên lực lượng chiến đấu lúc này là ngang nhau, nhưng tình huống cũng không phải là tốt.

Tuyết Cơ nhận ủy thác của Long Vũ, tự nhiên cũng không dám lãnh đạm. Nàng một bên ra sức tiêu diệt bốn phía oán linh, một bên chú ý Mã Ngọc so đấu, chuẩn bị tùy tay xuất thủ tương trợ.

- Âm...

Theo tiếng nổ lớn vang lên, lực lượng hai người Mã Ngọc và Vương Quốc Duy lại đụng vào cùng nhau. Lúc này đây, bộ dáng Mã Ngọc có vẻ hết sức chật vật, y phục trên người toàn bộ đều nghiền nát, khoe miệng tràn ra vài tia máu tươi, nhưng lòng tin trong hần không biến mất.

Vương Quốc Duy đứng cách hần không xa, sắc mặt một mảnh âm hàn, nhưng trên người lại không có bất kỳ thương tổn.

Nhìn thấy bộ dáng Mã Ngọc, Mã Hiểu Mai không khỏi thở ra một luồng lương khí, thấy sắc mặt tái nhợt cực độ và hai mắt vô thần của cha, lòng nàng dần trầm xuống, kết quả đã rất rõ ràng, hần đã bại.

- Chết tiệt...

Vương Quốc Duy tựa hồ tức giận Mã Ngọc lại có thể dai sức như vậy. Chỉ thấy trong mắt của hần sát khí đột nhiên hiện lên, Tuyết Cơ thầm kêu không tốt. Phía sau, Mã Hiểu Mai cũng phi thân qua tới.

Hai người liên thủ tạm thời bức lui Vương Quốc Duy đem Mã Ngọc cứu trở về.

Thiên Cơ đạo nhân cùng Yến Nam Thiên nhân cơ hội vây quanh Vương Quốc Duy. Không để cho hần làm thương tổn đến người khác.

Sắc mặt Mã Hiểu Mai khó coi nhìn chằm chằm cha mình, hai mắt đỏ lên:

- Cha... Cha tuy bại nhưng vinh...

- Hiểu Mai, cha làm mất thể diện, cha thực có lỗi với Mã gia. . .

Lần này thất bại đối với Mã Ngọc mà nói là đả kích rất lớn, tâm như muốn chết.

Nguyên bản, hần tính toán dựa vào pháp bảo có từ Huyền Cảnh hảo hảo thể hiện thân thủ, ai ngờ trái lại bị người đánh bại, rơi vào kết quả như vậy.

Nghe được ngữ điệu chua xót của cha, Mã Hiểu Mai nghiêng rằng nghiêng lợi liền muốn cùng Vương Quốc Duy liều mạng, may mắn bị Tuyết Cơ ngăn lại, cũng cảnh cáo nàng không nên làm xằng bậy.

- Cô bé, không nên kích động...

Thiên Cơ đạo nhân xoay người nói với Mã Hiểu Mai:

- Người nói đúng, Mã Ngọc tuy bại nhưng vinh quang... Đổi lại là ta, cũng chưa chắc có thể làm được tốt như vậy.

Thiên Cơ đạo nhân một lời nói thật, giờ phút này hắc đầu Vương Quốc Duy, mới phát hiện hắc là cường đại như thế nào. Mã Ngọc có thể chiến với Vương Quốc Duy lâu như vậy thật sự là không tồi rồi.

- Song Tử Hoàng, người thật sự đã làm gì với con ta?

Vì chuyện của con nên Yến Nam Thiên hận Vương Quốc Duy thấu xương. Hắc nghiêm mặt, từng bước một tiến đến Vương Quốc Duy.

Thiên Cơ đạo nhân thấy Yến Nam Thiên thật sự nổi giận, giống như là muốn liều mạng. Vội vàng sóng vai đi lên, trường bào không gió mà bay, sát khí như cơn lốc lạnh thấu xương hướng về phía Vương Quốc Duy.

Vương Quốc Duy cả kinh, nghĩ thầm khí thế thật mạnh, tựa hồ sức mạnh của người tu đạo thế giới này thật cũng không còn giống như lúc trước hắc tưởng tượng.

Vương Quốc Duy thấy bộ dạng Yến Nam Thiên như thế, đồng tử co rút lại, trong lòng cả kinh, trực giác nói cho hắc biết người này đã muốn liều mạng.

Tuy rằng một mình Yến Nam Thiên hắc không để vào mắt, nhưng là bên cạnh còn có một người đứng đầu Huyền Môn, hai người này nếu là liên thủ, đích thật là cái phiền toái không nhỏ.

Yến Nam Thiên đến trước mặt hắc ba thước, ánh mắt sắc bén như mũi tên nhọn bắn thật sâu vào trong mắt Vương Quốc Duy, phối hợp hai má đầy sát khí, thật có phần dữ tợn.

Vương Quốc Duy vừa mới tiếp xúc ánh mắt của Yến Nam Thiên, toàn thân run lên, vội vàng chớp mắt, âm thầm kêu khổ. Hắc vừa mới chiến cùng Mã Ngọc một trận, tuy rằng toàn thắng, nhưng Mã Ngọc dùng tất cả đều là pháp bảo tại Huyền Cảnh, lực lượng của hắc tiêu hao cũng rất lớn. Giờ phút này, cùng Yến Nam Thiên kia đang muốn liều mạng, nên khí thế đã yếu đi không ít.

Long Vũ bên này đã thuận lợi loại trừ oán linh quay chung quanh hắc. Sau đó hắc bắt đầu ngăn cản máu tươi tiếp tục chảy, ý đồ khiến tà ác trận pháp bị đứt đoạn.

Tuy nhiên sự tình tựa hồ không đơn giản như hắc tưởng tượng, trận pháp đại bộ phận cũng đã hoàn thành. Hắc cơ bản có ngăn cản cũng không thể tạo được hiệu quả gì nữa.

- Chủ nhân, không cần lo lắng, em có biện pháp.

La Lâm nói:

- Chủ nhân, em có thể mở ra Phượng Hoàng lệnh pháp trận, chồng lên không gian thông đạo, khi đó không gian sẽ bị rối loạn. Nếu tính toán chính xác, còn có thể trực tiếp nén cái lối đi kia lại, khiến cho ở bên trong sụp đổ...

- Vậy làm theo ý em đi.

Long Vũ nói

- Chủ nhân, em cần đại lượng đạo lực để thi triển.

La Lâm giải thích nói:

- Làm chuyện này, so với đơn thuần tiến vào Huyền Cảnh phải tốn sức nhiều hơn.

- Không nên khách khí, muốn bao nhiêu đạo lực, em cứ tùy tiện mà lấy.

Long Vũ nói.

Đang lúc Long Vũ bên này chuẩn bị hủy diệt thông đạo đến Huyền Cảnh, bên này Yến Nam Thiên cùng Vương Quốc Duy đã đấu với nhau. Yến Nam Thiên quát khê tiếng:

- Vương Quốc Duy, thủ đoạn của người thật ác độc, người lại có thể làm hại con ta biến thành cái xác không hồn...

Vương Quốc Duy tuy là không dám tiếp xúc ánh mắt của hắc, nhưng ngạo khí không giảm, lãnh đạm nói:

- Đó là hắc tự chuốc lấy, đứa con kia của ngươi một lòng muốn trở nên cường đại, lại muốn ngồi vào vị trí của ngươi, cho nên mới nảy lòng tham... Tại lòng tham chỉ dẫn, việc này chỉ có thể trách chính hắc. Nói cách khác, Yến Nam Thiên ngươi đã sinh ra một tên súc sinh...

Yến Nam Thiên chưa từng chịu qua loại tức khí thể này, lập tức giận đến cả người phát run, quơ nắm tay phát ra một đạo hỏa diễm đánh tới.

- Ngươi là Hỏa Hệ dị năng giả?

Vương Quốc Duy lập tức lắc đầu nói:

- Ta đã biết, ngươi là tam hệ dị năng giả, dị năng của ngươi là gió, tinh thần, lửa... Chẳng thể trách...

Vương Quốc Duy một tiếng đã nói rõ nội tình của Yến Nam Thiên, làm hắc chấn động.

- Ha ha, lão tặc, đến đây đi, đừng tưởng rằng ngươi là tam hệ dị năng giả thì ta sẽ sợ. Xem ta bắt ngươi như thế nào, cho ngươi cùng con của ngươi giống nhau, trở thành tay sai trung thành của ta.

Vương Quốc Duy cười to không ngừng.

Yến Nam Thiên cả người run lên, cảm thấy tên Vương Quốc Duy là kẻ kiêu ngạo nhất mà từ khi lọt lòng tới nay mới gặp qua. Hắc không thể tưởng tượng mình cư nhiên bị một tên như vậy không ngừng cười nhạo.

Hắc liên tục thi triển Hỏa Hệ dị năng, năm ngón tay bắt chíp, nhất thời năm đạo hỏa diễm như thực chất từ đầu các ngón tay bắn ra, mang theo tiếng “Xoẹt xoẹt” xé gió hướng trên ốt Vương Quốc Duy chộp tới.

Lại nhìn Thiên Cơ đạo nhân, hắc cũng lấy ra một pháp kiếm toàn thân màu đen tính toán phối hợp cùng Yến Nam Thiên. Chỉ thấy toàn thân hắc kim quang đại thịnh, râu tóc tung bay, trông cực kỳ giống một pho tượng Chiến Thần.

Lúc này, La Lâm đã từ trong cơ thể Long Vũ rút lấy đủ lượng đạo lực. Hơn nữa đã mở ra không gian pháp trận Phượng Hoàng lệnh giữa không trung, va chạm với động khẩu của thông đạo kia, không ngừng mở rộng.

- Âm... âm...

Hai không gian bắt đầu đụng vào nhau, tạo ra âm thanh giống như sét đánh. Đồng thời, trên đại lầu trống không của tập đoàn Bách Thánh, tà khí rất nhanh tiêu thất.

Vương Quốc Duy nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, bộ mặt trở nên dữ tợn.

Hắc vạn lần không ngờ, chính mình sẽ thất bại.

Bất kể nói thế nào, Huyền Cảnh thông đạo bị hủy, xem như là thất bại.

Đây là theo ý của chủ nhân một lần nữa bố trí thông đạo trận pháp. Lúc bố trí trận pháp đêm trước, hắc tính toán qua, lấy lực lượng thế giới thật này căn bản là không đủ để phá hủy cái lối đi kia.

Cho dù là người có tu vi cảnh giới Diệt Thần cũng không thể làm được.

- Khốn kiếp, các ngươi đều phải chết...

Vương Quốc Duy hoàn toàn bạo nộ rồi. Cơ nghiệp chính mình lao tâm khổ tứ xây dựng cứ như vậy sụp đổ.

Thiên Cơ đạo nhân thấy Vương Quốc Duy tức giận mất đi tỉnh táo, vội vàng huy động kiếm quyết, lấy hắc sắc pháp kiếm làm dẫn, bắn ra vài đạo công kích.

Vương Quốc Duy mất thấy Thiên Cơ đạo nhân bắn ra công kích uy lực không tầm thường, hắc không dám đón đỡ, một mặt phun ra mấy oán linh, một mặt bay ngược lại thoát thân.

Sau khi né được đạo công kích kia, Vương Quốc Duy quát nhẹ một tiếng, thân hình đột nhiên bành trướng, há miệng phun ra một ngụm ác khí, khí thể bài sơn đảo hải hướng bốn phía xông đến. Trong đó một đạo khí tức hắc ám công kích Thiên Cơ đạo nhân.

Thiên Cơ đạo nhân đưa pháp kiếm nghênh đón.

Lúc này, Yến Nam Thiên cũng đánh ra vài đạo Hỏa Hệ dị năng công kích, lấy tốc độ như gió, xuất hiện ở phía sau Vương Quốc Duy đánh tới.

- Xèo xèo...

Vương Quốc Duy quá chú ý công kích Thiên Cơ đạo nhân, chưa kịp phòng bị Yến Nam Thiên, khiến cho trên người của hắn bị tia lửa đánh trúng. Tia lửa này vừa tiếp xúc với thân mình Vương Quốc Duy liền phát ra tiếng cháy dữ dội.

Đồng thời, càng có nhiều tia lửa ùn ùn kéo đến, hóa thành một biển lửa hướng tới Vương Quốc Duy quét tới.

Vương Quốc Duy quả thực muốn điên rồi, hỏa diễm này cấp bậc tuy rằng không cao lắm. Nhưng đối với thương thế của hắn gây tác hại cũng không nhỏ. Luôn luôn ở thế bị động chịu đòn cũng không phải biện pháp.

Yến Nam Thiên điên cuồng mà thúc dục Hỏa Hệ dị năng trong cơ thể, Hỏa Hệ dị năng trong cơ thể hắn quả thực chính là chỗ nào cũng có, vĩnh viễn dùng không hết... Trải qua nhiều năm ngưng luyện, trong cơ thể hắn, ngay cả trong kinh mạch đều ẩn chứa hỏa diễm.

Hỏa diễm cương mãnh nóng rực làm cho Vương Quốc Duy thập phần không thoải mái. Nhưng hắn cũng không thể làm gì. Đối mặt với công kích của người đứng đầu Huyền Môn, hắn cũng là công ít thủ nhiều.

Mấy ngày nay, vì tìm cách mở ra thông đạo Huyền Cảnh, hắn hao phí sức lực thật sự đã rất nhiều rồi.

Yến Nam Thiên lạnh lẽo nhìn Vương Quốc Duy, hắn đem một lượng lớn Hỏa Hệ dị năng cố định trên không trung, tạo thành một mảng mây lửa, đem Vương Quốc Duy vây quanh.

Sắc mặt Vương Quốc Duy u ám, mãi do dự, hắn quyết định tạm thời bỏ chạy.

Mà thủ đoạn duy nhất có thể ly khai, chính là Hồi Thành Quyển trục mà chủ nhân ban cho hắn.

Một đạo hồng quang hiện lên, Vương Quốc Duy liền biến mất.

La Lâm vội vàng nói:

- Chủ nhân, khí tức của hắn tiêu thất, hẳn là đi vào Huyền Cảnh...

- Mọi người phân công nhau đi tìm..

Thiên Cơ đạo nhân cảm thấy đây chính là cơ hội tiêu diệt Vương Quốc Duy, phân phó nói:

- Ba người làm một tổ...

- Không cần...

Long Vũ nói:

- Sư tổ, hắn đã đi vào Huyền Cảnh.

- Người làm sao biết được?

Thiên Thần Tử vẫn là muốn cùng Long Vũ đối lập, hắn nói:

- Đây là việc lớn, người cần phải hiểu rõ không nên nói bậy.

- Ta không có nói bậy!

Long Vũ nói:

- Ta có thể khẳng định Vương Quốc Duy đích xác đã biến mất khỏi thế giới này rồi.

Nói tới đây, Long Vũ đưa mắt nhìn sang Thiên Cơ đạo nhân, tự động xem nhẹ Thiên Thần Tử nói:

- Sư tổ tin tưởng con, phán đoán của con là chính xác... Thế giới này bây giờ có thể an ổn mấy ngày. Nhưng con cảm giác bọn chúng sẽ không buông bỏ thế giới sự thật, cho nên con hy vọng sư tổ có thể phái thêm đệ tử xuống núi...

- Ta biết!

Thiên Cơ đạo nhân nhìn Tuyết Cơ liếc mắt một cái, nói:

- Ta đã chính thức bổ nhiệm Tuyết Cơ làm ngoại đường Đường chủ. Từ hôm nay trở đi, điều hai trăm đệ tử đến hiệp trợ công tác của nàng. Tiểu Vũ, sau này có sự tình gì, người có thể trực tiếp liên hệ ta, đây là số điện thoại của ta...(DG: có cả mobile cơ đấy :12:)

Nói xong, Thiên Cơ đạo nhân đưa cho Long Vũ số điện thoại di động đã sớm viết xong.

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Sư tổ, trên núi có tín hiệu mạng sao?

- Ha ha!

Thiên Cơ đạo nhân mỉm cười, nói:

- Vài ngày trước, Lâm Phong đã cho người lắp đặt thiết bị thông tin tại Thái Huyền Sơn. Hiện giờ mỗi một đệ tử đều có điện thoại di động. Sau này thông tin liên lạc cũng rất thuận tiện ... Đúng rồi, nhớ rõ phải liên lạc với ta đó. . .(Biên: Hồ báo quá :323:)

Nhìn thấy bộ dáng Thiên Cơ đạo nhân, Long Vũ nhịn không được nở nụ cười:

- Người yên tâm đi, sau này con nhất định sẽ liên lạc với người...

- Được rồi, ta đi trước... Giải quyết tốt hậu sự, Tuyết Cơ, các người phải làm việc chu đáo một chút. Nhớ kỹ, sau này có việc cứ gọi điện thoại...

Nói xong, Thiên Cơ đạo nhân liền dẫn Thiên Thần Tử mấy người ly khai.

Trên đường, Thiên Thần Tử cẩn thận hỏi:

- Sư huynh, làm sao người không ngừng lấy lòng Long Vũ kia, đây cũng đâu phải là chuyện tốt gì? Tiểu tử đó không phải là một lòng theo Huyền Môn chúng ta đâu...

- Nói bậy!

Thiên Cơ đạo nhân lúc này lên án kịch liệt:

- Thiên Thần Tử, không được nói bậy... Mẹ Thủy Tiên của tiểu Vũ là đệ tử đặc ý nhất của ta. Đứa con Thủy Tiên dĩ nhiên là đệ tử Huyền Môn. Từ hôm nay trở đi, không cho người lại nói bậy. Còn nữa, ta xem tiểu Vũ rất tốt, nhưng thật ra người, luôn đa nghi...

Mắt thấy Thiên Cơ đạo nhân tức giận, Thiên Thần Tử vội vàng nói:

- Sư huynh giáo huấn rất đúng. . .

- Hừ!

Thiên Cơ đạo nhân quát một tiếng, nói:

- Thiên Thần Tử đừng cho là ta không biết tâm tư của người, người là ghen tị thành tựu tiểu Vũ hiện giờ. Ta đã nói với người, ghen tị thì ghen tị. Nhưng người đừng nên làm ra việc mất đoàn kết ở Huyền Môn, nếu không cũng đừng trách ta...

Tuyết Cơ cùng Lâm Phong giải quyết tốt hậu quả. Xử lý cẩn thận tất cả những oán linh còn lại trong tập đoàn. Lâm Phong phụ trợ hành động. Đồng thời, Lâm Phong còn phải ở lại một chút để giải thích sự việc với dân chúng.

Long Vũ thì đi cùng Mã Hiểu Mai, mang theo Mã Ngọc về nhà, giúp hắn chữa thương.

Mã Ngọc ngoại thương lại không gặp vấn đề gì, mấu chốt nhất chính là trong lòng bị tổn thương. Tuy rằng năng lực của hắn được Huyền Môn đứng đầu thừa nhận, nhưng hắn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Bởi vì kết quả cũng không có được như hắn kỳ vọng.

Hai ngày sau, được Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai cẩn thận chăm sóc, ngoại thương của hắn cơ hồ khỏi hẳn. Thừa dịp thời gian Long Vũ đi vắng, Mã Ngọc nói với con gái:

- Hiểu Mai, ngày đó không biết con chú ý không, cha cảm thấy có hai cổ khí tức thông đạo Huyền Cảnh. Nói cách khác, tiểu Vũ ngày đó đã mở ra thông đạo Huyền Cảnh. Vương Quốc Duy muốn mở ra thông đạo phải làm nhiều công tác chuẩn bị, lại cần đại lượng huyết thực. Mà Long Vũ lại phi thường thoải mái mở ra Huyền Cảnh thông đạo. Đây đại biểu cho cái gì? Vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề. Trên người của cậu có pháp bảo. Lần trước đi vào Huyền Cảnh, cha từng hỏi qua ông nội của con, phải có năm lệnh bài Phương Thiên Địa mới có thể tùy ý ra vào Huyền Cảnh.

Mã Hiểu Mai hơi kinh hãi:

- Ý của cha là, anh Vũ trên người có năm lệnh bài Phương Thiên Địa.

- Đó là dĩ nhiên...

Mã Ngọc nói:

- Trừ cách đó ra, không còn cách giải thích khác. Hiểu Mai, hãy nghĩ biện pháp chứng thực...Như vậy đi, cha sẽ nói với Tuyết Cơ tiên tử chuyện tình con cứu tiểu Vũ. Sau đó chúng ta coi đây là cơ hội, định ra hôn sự của các con, cho các con trở thành vợ chồng, như vậy con hành động sẽ thuận tiện hơn.

- Không được!

Mã Hiểu Mai một tiếng hoàn toàn cự tuyệt:

- Cha, con không đồng ý ý tứ của cha, con tuyệt đối sẽ không làm như vậy... Cha vì cái gì mà phải bất chấp như vậy. Coi như trên người anh Vũ thật sự có năm lệnh bài Phương Thiên Địa thì đã sao, chúng ta bây giờ không phải tùy ý ra vào Huyền Cảnh như thường đó sao? Anh ấy đã chiếu cố chúng con rất nhiều. Con không đồng ý...

codon.tra

198. Chương 58: Người Tính Làm Ngựa Giống Đấy Ờ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 58: Người tính làm ngựa giống đấy ờ

Dịch Giả: bolynu

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Không được!

Thái độ của Mã Ngọc cũng là thập phần kiên quyết:

- Như vậy đi, cha cũng không ép con. Đúng rồi, thời gian không sai biệt lắm, cũng nên làm cơm trưa, cha nghỉ ngơi trước một hồi, con đi nấu cơm đi. Bất kể nói thế nào, cha cũng phải cảm tạ Tiểu Vũ trước, mấy ngày nay đã chiếu cố cha.

...

...

Tới giờ cơm trưa, Mã Hiểu Mai điện thoại báo cho Long Vũ, nói là cha nàng muốn đích thân cảm ơn hẳn. Long Vũ vốn không muốn để ý hai cha con Mã Ngọc, nhưng nghĩ lại, không bằng nhân cơ hội này, thử xem bọn họ rốt cuộc là âm mưu gì.

Nhìn thấy một bàn cơm đầy thức ăn ngon, Long Vũ âm thầm gật đầu, những ngày này tay nghề nấu ăn của Mã Hiểu Mai tăng lên thấy rõ, có thể thấy được nàng đã tốn không ít tâm tư.

Nữ nhân Mã gia vì lợi ích gia tộc, thực là chuyện gì đều có thể làm được.

Trong bữa tiệc, Mã Ngọc liên tiếp nâng chén mời rượu, Long Vũ tự nhiên uống hết. Thời gian không lâu, ba bình Hồng tửu đã cạn sạch.

Mắt thấy Mã Ngọc còn muốn uống, Mã Hiểu Mai liền ngăn cản:

- Cha, uống như vậy là được rồi...

Long Vũ cũng cười nói:

- Đúng vậy, tửu lượng của cháu cũng thấp, đã thấy choáng váng rồi ...

Mã Ngọc thấy thế nói:

- Tiểu Vũ, hiếm khi lòng chú thấy vui như hôm nay, cháu không thể uống thêm một chút với chú hay sao... Lần này thật sự là được cảm ơn cháu. Chú nghe Hiểu Mai nói, cháu đã cố ý nhờ Tuyết Cơ tiên tử trợ trận cho chú... Chú thật sự rất cảm kích. Chú cũng không biết phải nói thế nào, như vậy đi, phần chú cử để cháu tự uống, còn cháu thì cứ tùy ý...

Nói xong, Mã Ngọc đem chén rượu trước mặt bưng lên, một hơi uống cạn sạch.

Long Vũ cũng đành phải bưng chén rượu lên uống sạch.

- Ha ha!

Mã Ngọc cười nói:

- Tiệc rượu hôm nay chú rất vui... Ngày sau chờ hai người kết hôn có hài tử. Như vậy càng náo nhiệt hơn...

- Cha, người nói vậy bạ gì đó...

Mã Hiểu Mai sắc mặt hơi đỏ lên. Vội vàng cúi đầu.

- Khả khà, lại còn thẹn thùng...!

Mã Ngọc nói

Long Vũ cũng theo Mã Ngọc cười rộ lên. Lúc này không khí trở nên hòa hợp. Long Vũ uống cạn chén rượu của mình cười nói với Mã Ngọc:

- Chú Mã, đêm nay chú luôn mời rượu cháu, bây giờ cháu kính chú một ly.

- Tốt!

Mã Ngọc mỉm cười, cầm chén rượu cùng Long Vũ uống một hơi cạn sạch, ý vị sâu xa nói:

- Tiểu Vũ, cháu cũng trưởng thành, cũng đã đến lúc phải lập gia đình rồi...

Long Vũ nghe Mã Ngọc nói như thế, nhất thời buồn bực. Mình năm nay còn chưa đến hai mươi tuổi, dựa theo pháp luật quốc gia thì cũng còn chưa có đến tuổi kết hôn mà.

Mã Ngọc đây không phải là muốn mình cùng Mã Hiểu Mai sớm kết hôn sao?

Lòng vừa nghĩ đến đây, Long Vũ cười nói:

- Chú Mã, cháu còn nhỏ lắm... Hai mươi còn chưa đến, đại học thì chưa học xong. Hơn nữa cha mẹ cháu sống chết không rõ, cháu cũng không muốn sớm lập gia đình như vậy, vốn cháu muốn tìm được cha mẹ, lúc đó để bọn họ chủ trì hôn sự của cháu cũng không muộn.

Không thể không nói, lý do thoái thác của Long Vũ lần này vô cùng thỏa đáng.

Mã Ngọc nghe vậy nhất thời không còn chỗ nói.

Mã Hiểu Mai không biết tại sao, trong lòng có chút thoải mái, lại cũng có chút mất mát.

- Chú Mã, uống tiếp...!

Long Vũ rót rượu cho mình, lại rót rượu cho Mã Ngọc một ly, nâng chén mời rượu:

- Chú Mã, lần này cùng tà vật ở Huyền Cảnh đánh nhau, công đầu phải thuộc về chú, nếu không phải chú đánh cho tên Vương Quốc Duy kia sợ, cháu xem hẳn chắc gì đã chấp nhận chạy trốn...

Mã Ngọc nói:

- Tiểu Vũ, cháu và Mã gia chúng ta đều là người một nhà, Mã gia chúng ta có mặt mũi, tự nhiên cũng sẽ là mặt mũi của cháu... Cháu có mặt mũi, cũng là vinh quang của Mã gia chúng ta. Tương lai, cháu chính là con rể Mã gia chúng ta.

Lão hồ ly, mới nói vài câu đã quay lại vấn đề.

Dừng một chút, Long Vũ cười nói:

- Chuyện tương lai rất khó nói, bất quá cháu cũng không có vấn đề gì, tất cả phải xem ý Hiểu Mai...

- Hiểu Mai tự nhiên cũng không vấn đề gì!

Mã Ngọc vội vàng nói:

- Hiểu Mai còn lo lắng cái gì, còn không mau biểu lộ đi...

Mã Hiểu Mai có vẻ có chút thẹn thùng, khẽ ngẩng đầu, lén liếc nhìn Long Vũ một cái, nhìn phụ thân đang mong đợi, nàng cắn môi, nhẹ nói:

- Không vấn đề...

- Ha ha!

Mã Ngọc nhất thời một trận cười to:

- Tốt lắm, nói như vậy, chú sẽ đợi đến ngày được bông cháu ... Tiểu Vũ, hôm nay chú thật sự cao hứng a, đến đây đi, chú lại mời cháu một ly...

Long Vũ bưng chén rượu lên lại uống sạch. Nhưng không biết tại sao, vừa lúc rượu xuống đến bụng, hẳn rõ ràng cảm giác được đầu có chút mê muội.

Mã Ngọc tựa hồ cũng cảm thấy như vậy, lại tiếp tục nâng chén mời rượu.

- Như thế nào lại có cảm giác say rượu?

Long Vũ trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ rượu này có vấn đề? Trên lý thuyết, hẳn không thể nào uống say được.

- Tiểu Vũ, cháu không phải là uống nhiều quá sao?

Mã Ngọc hỏi.

- Không có.... Chỉ là đầu có chút choáng váng...

Long Vũ lắc đầu, nói:

- Chú Mã, Hiểu Mai các người cứ dùng bữa trước đi, cháu ra toilet rửa mặt...

Nói xong, hẳn liền đứng dậy.

Nhưng mới đi hai bước, hẳn đã cảm thấy một trận hoa mắt, lập tức đi đứng không vững. Hiển nhiên là say rượu. Mã Hiểu Mai thấy thế vội vàng đứng dậy dìu Long Vũ.

Long Vũ cảm thấy đầu trầm xuống, thân mình nhất thời đổ nhào vào trên người Mã Hiểu Mai, bất tỉnh nhân sự.

- Tiểu Vũ, anh xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu Vũ...

Mã Hiểu Mai trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi.

- Hiểu Mai, cha say rồi...

Ngay lúc này, Mã Hiểu Mai nghe được phụ thân đang gọi, vội vàng quay đầu lại, liền phát hiện phụ thân cũng mất đi ý thức nằm ở trên ghế.

Nhìn bộ dáng hẩn là say rượu.

Lúc này, Mã Hiểu Mai cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Bọn họ đều là người tu đạo, hồng tử bình thường này như thế nào có thể khiến họ say khướt, nàng thật không giải thích được.

Nàng yên lặng đem Long Vũ diu vào phòng ngủ, rồi cẩn thận kiểm tra tình huống của phụ thân, xác định vô sự, nàng mới yên tâm.

...

...

Đến đêm, Mã Ngọc tựa hồ có phần thanh tỉnh, bất quá lúc này hẩn ngủ ở phòng Long Vũ, còn Long Vũ thì đang ở phòng ngủ của Mã Hiểu Mai để nàng có thể tự mình chiếu cố.

Long Vũ lúc này đôi mắt hơi mở, tình hình giống như là muốn ới.

Mã Hiểu Mai lẳng lặng đến đỡ thân thể hẩn, dự định để cho hẩn ới vào trong thùng rác, nhưng là ngay lúc nàng vừa tiến lại gần, Long Vũ đã ới hết ra, làm cho cả hai đều bê bối.

Mã Hiểu Mai liền tức giận, đem Long Vũ quăng trên giường, khóc không ra nước mắt.

Sau khi hơi bình tĩnh tâm tình, lúc này Mã Hiểu Mai mới giúp Long Vũ cởi quần áo ra, chỉ còn lại có quần lót. Vô ý nhìn thoáng qua giữa cái háng kia thấy bộ phận gồ lên, khuôn mặt nàng liền đỏ ửng.

Đem tắm thử chính mình mới mua đắp lên trên người Long Vũ, nàng vội vàng đến buồng vệ sinh thay quần áo của mình ra, rồi đem quần áo cả hai bỏ vào máy giặt.

Sau khi thay một bộ quần áo rộng thùng thình dùng trong nhà, Mã Hiểu Mai lại trở về phòng ngủ để chiếu cố Long Vũ.

...

Trong phòng ngủ Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc cố gắng mở mắt, từ trong túi xuất ra một viên thuốc nuốt vào. Một lát sau, trạng thái say rượu của hẩn đã nhẹ đi rất nhiều.

- Đều nói rượu có thể làm loạn tính... Sự tình đến thế nào, toàn bộ phải xem thiên ý!

Mã Ngọc thì thào tự nói:

- Con gái của ta, con cũng không nên trách cha a... Cha làm như vậy, cũng là vì Mã gia.

Hóa ra, Long Vũ cùng Mã Ngọc say rượu. Tất cả đều là kế hoạch của Mã Ngọc, trước tiên bỏ Túy Tiên Phần không màu, không vị vào rượu. Thứ này có thể làm cho ngay cả thần tiên cũng phải say rượu.

Ý đồ của hẩn rất đơn giản, muốn cho Long Vũ say rượu, sau đó không kiểm soát được bản thân cùng Mã Hiểu Mai phát sinh quan hệ. Hẩn muốn mượn cơ hội này đem chuyện tình tại Huyền Cảnh nói ra.

Nói như vậy, thứ nhất là nói rõ sự tình, thứ hai là Mã Hiểu Mai cũng không thể oán hẩn.

Sau khi tỉnh táo, hẩn cũng không có lộ ra. Mà đóng chặt cửa phòng lại, lỗ tai dán vào vách tường nghe lén, chỉ chờ sau khi chuyện tình thành công, hẩn liền cùng Long Vũ nhắc lại chuyện tình kết hôn.

Long Vũ đột nhiên cự quấy, lẩm bẩm nói:

- Đau đầu quá...

Mã Hiểu Mai ngẩn ra, do dự cúi xuống, rồi cuộc lại gần tới nói:

- Tiểu Vũ, em giúp anh xoa đầu nha...

Không có tiếng trả lời, Mã Hiểu Mai ngồi xuống bên giường, duỗi tay giúp Long Vũ mát xa huyết Thái Dương của Long Vũ.

Đang khi Long Vũ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, đột nhiên có người mát xa, liền thoải mái hơn. Đương nhiên, giờ phút này ý thức của hắn vẫn chưa thể nào rõ ràng.

Túy Tiên Phần khi được thêm vào trong rượu, có thể làm cho hương vị ngon hơn, khiến cho người tu đạo tài năng có thể cảm nhận được tư vị trong quá trình uống rượu.

Mã Ngọc trước đó cũng là do có dùng thuốc giải nên mới có thể miễn cưỡng tỉnh lại.

Nếu không mà nói, ước chừng một buổi tối mới có thể khôi phục.

Được mát xa, Long Vũ từ trạng thái hôn mê phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, làm Mã Hiểu Mai mặt đỏ đến mang tai, người không biết còn tưởng rằng đang có việc gì đó xảy ra.

Nhưng ngay tại lúc nàng đang thẹn thùng, thì Long Vũ ở trong trạng thái bán hôn mê bất thành linh nắm chặt tay phải Mã Hiểu Mai, đem nàng kéo lại gần trong lòng. Lập tức, bàn tay to của hắn theo bản năng bóp lấy bộ ngực cao ngất của nàng, nắn vài cái, Mã Hiểu Mai bị biến cố bất thành linh dọa ngây người.

- Dừng...

Mã Hiểu Mai nhất thời hoảng sợ, vội vàng cầu xin. Nhưng là Long Vũ làm sao có thể nghe được, dứt khoát đem Mã Hiểu Mai kéo vào trong lòng, loạn động trên người nàng.

Lo lắng phụ thân ở sát vách, Mã Hiểu Mai cắn môi, không dám lên tiếng, nếu bị Mã Ngọc phát hiện, phỏng chừng tán thành đến mức viết thành một án văn chương.

Nhưng mà càng dung túng, động tác của Long Vũ lại càng táo tợn. Chỉ trong chớp lát làm Mã Hiểu Mai thở gấp không ngừng, sắc mặt lại càng đỏ bừng tươi ngon mọng nước, ánh mắt vừa khấn trương, lại rất kích thích.

Dần dần, Long Vũ thủ đã muốn sờ hươu về phía giữa hai chân của nàng.

- Không nên...!

Mã Hiểu Mai cắn chặt môi, thanh âm run rẩy kêu một tiếng, mặt ửng đỏ nói:

- Không thể như vậy, chúng ta không thể như vậy...

Long Vũ giờ phút này đã hoàn toàn hành động theo bản năng.

Đúng như kỳ vọng của Mã Ngọc, say rượu loạn tính.(DG: rượu nhập tâm, máu dâm nổi dậy)

Mã Hiểu Mai sắc mặt lúc này đã đỏ hồng, trái tim đập loạn cả lên. Trong lòng nàng có chút mâu thuẫn, có chút do dự. Bị Long Vũ khiêu khích một hồi, trong lòng nàng xuất hiện một tia ham muốn.

- Ah... A...

Trong lúc còn đang lưỡng lự, thì thân thể đã muốn bán rẻ nàng. Lúc Long Vũ vuốt ve, nàng có vẻ thập phần vui sướng.

Có tiếng rên khẽ lọt vào tai Long Vũ, như trêu chọc, dụ hoặc, làm hắn càng thêm mãnh liệt. Hắn cơ hồ chính là thô bạo lập tức xé rách quần Hiểu Mai, đem nửa dưới của mình hung hăng đâm vào.

- A...!

Mã Hiểu Mai phát ra một tiếng rên, Long Vũ rất không biết thương hương tiếc ngọc. Đây là lần thứ hai của nàng, cho nên vẫn còn hơi đau đớn.

Đau đớn làm cho sắc mặt nàng đang từ đỏ bừng chuyển thành tái nhợt.

Mà Long Vũ thì không hề để ý.

Cũng may Mã Hiểu Mai vẫn là có thể chất của người tu đạo, thời gian ngắn cũng đã có thể thích ứng. Tại Long Vũ mạnh mẽ, vẻ mặt của nàng trở nên say mê, tiếng rên rỉ cũng phát ra mãnh liệt.

Ban đầu là do Long Vũ chủ động, sau lại biến thành Mã Hiểu Mai vươn mình chủ động.

Rốt cục cũng kết thúc, sau khi lí trí thanh tỉnh, Mã Hiểu Mai trong đầu tràn đầy hối hận, nức nở nghẹn ngào.

Còn đầu sỏ gây nên chuyện là Long Vũ thì lại ngủ say như chết, trên mặt toát ra vẻ thỏa mãn hạnh phúc.

...

...

Đêm tối qua đi, trong phòng khách truyền đến âm thanh, Mã Hiểu Mai nghĩ phụ thân đã rời giường. Vì không muốn để phụ thân biết, nàng bắt đầu luống cuống tay chân mặc quần áo.

Ngay lúc nàng vừa mới mặc quần áo tử tế vào, Long Vũ cũng đã tỉnh. Sau một lúc kinh ngạc, hẩn hĩnh tỉnh hỏi một câu:

- Sung sướng không?

- Anh...

Khuôn mặt trắng như bạch ngọc của Hiểu Mai đỏ ửng:

- Em là mới vừa...

- Ta đây tối hôm qua là nằm mơ sao?

Long Vũ thần tình vô sỉ cười mờ ám nói:

- Anh mơ thấy anh cùng với em ở trên giường ...

- Đúng vậy, anh nhất định là nằm mơ!

Mã Hiểu Mai lưu loát xuống giường, lập tức đem quần áo mới đưa cho Long Vũ, nói:

- Anh cũng mặc quần áo đi, rồi rời giường...

Sau đó, hai người mở cửa phòng đi ra ngoài.

- Hai đứa dậy cũng sớm a...!

Lúc này, Mã Ngọc đang ngồi ở trên ghế salon xem TV, có vẻ thập phần thông dong tự tại. Long Vũ da mặt dày, không có việc gì. Mã Hiểu Mai bị phụ thân nhìn soi mói nên trong phút chốc mặt ửng đỏ, cúi đầu trốn vào phòng vệ sinh.

Buổi trưa, vì Mã Ngọc có ý đặc biệt mời Tuyết Cơ đến nhà dùng bữa trưa, ý đồ muốn đem chuyện này lật ngửa bài.

Trên bàn ăn, thấy Mã Hiểu Mai lúc đưa cho mình chén canh mặt có chút ửng hồng, Long Vũ âm thầm cười lạnh. Nữ nhân này cố ý làm cho mình say rượu để đưa mình lên giường, bây giờ lại giả trò thẹn thùng.

Thật sự là không biết xấu hổ mà.

Long Vũ cố ý đưa tay mình va chạm với Mã Hiểu Mai, nàng bởi vì thẹn thùng mà run lên bần bật, thiếu chút nữa là đổ nước canh lên người Long Vũ.

Long Vũ tức giận trừng mắt:

- Em làm cái gì vậy hả?

Mã Hiểu Mai ủy khuất cắn môi, cũng không nói gì.

Tuyết Cơ có chút nhìn không vừa mắt, nói:

- Em sao lại nói thế, chị nghe nói em tối hôm qua uống rượu, Mã Hiểu Mai vội vàng chiều cổ em cả đêm, em lại nôn mửa, đều là Hiểu Mai thu dọn, hơn nữa em còn...

Long Vũ có chút kinh ngạc, nhìn Mã Hiểu Mai đôi mắt đỏ đỏ, giống như thật sự bị ủy khuất lớn. Bất quá nghĩ lại, cho dù thật sự như thế thì sao.

Dù sao chuyện say rượu này chính là do mưu kế của nữ nhân này.

Nghĩ đến đây, Long Vũ không có chút áy náy bận tâm.

Ăn xong bữa trưa, Long Vũ cùng Tuyết Cơ ngồi ở phòng khách uống trà, thừa dịp hai cha con Mã Ngọc đi vắng, Tuyết Cơ hỏi:

- Em làm như thế với Hiểu Mai... việc này em tính thế nào?

- Còn phải tính thế nào?

Long Vũ nói:

- Là nàng tự nguyện...

- Em sao lại nói thế...

Tuyết Cơ nói:

- Chị nghe Mã Ngọc nói đó cũng không phải là lần đầu tiên của hai người, lần trước ở Huyện Cảnh, Hiểu Mai vì cứu em, đã hiến dâng lần đầu tiên cho em. Chị hỏi em, chuyện này em có biết không?

- Biết...!

Long Vũ nói:

- Chị Tuyết Cơ, kỳ thật chuyện này em đã sớm biết, nhưng đó chính là âm mưu của Mã gia.

- Có âm mưu gì?

Tuyết Cơ tức giận nói:

- Nếu như em nói, người ta cứu em là sai, còn em thì lại đúng...

- Chị Tuyết Cơ, đừng vội trách em, nghe em nói hết đã.

Long Vũ vội vàng đem chuyện mình nghe được hai cha con Mã Ngọc đối thoại nói một lần cho Tuyết Cơ biết.

Kể xong, hắc bất bình nói:

- Chị Tuyết Cơ, Mã gia thật là đáng sợ, vì lợi ích gia tộc mà bọn hắc sự tình gì cũng đều có thể làm ra được. Em hy vọng chị có thể ra mặt hủy bỏ hôn ước giữa em và Hiểu Mai. Nàng ở bên cạnh em, em có cảm giác không được an toàn cho lắm.

- Không được!

Tuyết Cơ nhú mày nói:

- Bất kể thế nào nói, em cùng Hiểu Mai đã xảy ra quan hệ, hơn nữa, lần đầu tiên, nàng thực sự là vì cứu em. Đây là không phải là sự thật sao.

- Sự thật đúng vậy, nhưng là động cơ không đúng!

Long Vũ nói:

- Nhất là Mã Ngọc, lòng lang dạ thú rõ ràng rành rành... Hắc an bài nữ nhi cùng với em ở cùng một chỗ, nhất định là mục đích.

- Tiểu Vũ, Mã Ngọc tâm tư coi như em không nói chị cũng biết. Nhưng mà, Hiểu Mai không phải cái loại người như em tưởng tượng. Em phải đối đãi khác nhau a, nếu không em muốn làm tan vỡ trái tim nàng sao?

Tuyết Cơ lời nói thâm thía nói:

- Nàng là một cô gái tốt...
- Em biết, đó không phải là chủ ý của nàng, nhưng là nàng luôn tiếp tay cho Mã Ngọc!

Long Vũ nói.

- Em sai rồi!

Tuyết Cơ nói:

- Tiểu Vũ, nói thật cho em biết, chị biết rõ những chuyện này, không phải Mã Ngọc nói chị mới biết những chuyện này. Từ lúc xảy ra chuyện, Hiểu Mai đã cho chị biết.
- Theo như Hiểu Mai nói, nàng đã sớm dự đoán phụ thân sẽ hành động, cho nên nói rõ với chị hết thảy. Nàng còn nói cho chị biết, việc này cha của nàng làm có chút quá đáng. Tuy rằng lợi ích Mã gia là trọng yếu, nhưng nàng không muốn quá phận, làm tổn thương em...(DG: đem thằng này, sướng trym rồi mà còn tổn thương cái gì.)
- Chị Tuyết Cơ, chị nói những lời này đều là sự thật?

Long Vũ hỏi.

- Thật sự!

Tuyết Cơ nói:

- Tiểu Vũ, thân là nữ nhân Mã gia, Hiểu Mai có thể làm được như vậy đã rất không tồi, chị muốn em cần phải thông cảm cho nàng. Mà không phải là đi gây chiến tranh lạnh với nàng. Trước kia, chị vẫn cho rằng quan hệ của các em chính là miễn cưỡng. Nhưng hiện tại chị biết, trong lòng Hiểu Mai thật ra là thích em. Nhớ kỹ, Hiểu Mai cùng Mã Ngọc không phải cùng một loại người. Mã Ngọc vì Mã gia, có lối suy nghĩ đã có chút điên khùng, nhưng Hiểu Mai không có.
- Xem ra em đã trách oan nàng ấy rồi.

Long Vũ nói.

- Em biết thế là tốt rồi!

Tuyết Cơ tức giận nói:

- Sau này đối xử với Hiểu Mai tốt một chút. Về phần Mã Ngọc, chị hy vọng em có thể nể mặt Hiểu Mai, không cần quá để ý hắn. Ít nhất, hắn bây giờ còn không có làm ra cái chuyện gì quá phận.
- Vâng, em nghe lời chị.

Long Vũ gật gật đầu. Nghe Tuyết Cơ nói như thế, Long Vũ cảm thấy Mã Hiểu Mai đối nhân xử thế coi như không tệ. Chính là nàng sinh ra không đúng chỗ.

- Đúng rồi, về chuyện hôn sự Mã Ngọc nói đến, chị đã nói giúp cho em rồi. Lý do là cha mẹ em đã mất tích...

Tuyết Cơ nói:

- Em cứ việc kết giao với Hiểu Mai, chuyện còn lại chị sẽ xử lý. Đúng rồi, em với Hàn Duyệt đã phát sinh chuyện gì?
- Em đã đẩy nàng rồi...!

Long Vũ thản nhiên nói.

Tuyết Cơ xấu hổ:

- Em tính làm ngựa giống đấy à?

codon.tra

199. Chương 59: Gia Tộc Của Chị Phượng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 59: Gia tộc của chị Phượng

Dịch Giả: bolynu

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Đang uống trà, nghe Tuyết Cơ vừa nói thế, Long Vũ thiếu chút nữa đã phun hết ra. Ngẩng đầu nhìn Tuyết Cơ, Long Vũ vẻ mặt buồn bực:

- Chị Tuyết Cơ, sao chị lại nói thế, em là loại người đó sao? Haizz, nói thật, ngoại trừ Tiểu Hàn, Hiểu Mai, Hương Hương đều là những chuyện ngoài ý muốn, ít nhất em một chút ấn tượng đều không có.

- Vậy còn tối hôm qua?

Tuyết Cơ trừng mắt hỏi.

- Tối hôm qua cũng là trúng kế của Mã Ngọc...!

Long Vũ cười, nói:

- Chị Tuyết Cơ, nói thật, nếu để cho em lựa chọn lão bà, em sẽ chọn Tiểu Hàn. Đúng rồi, chị có biện pháp gì có thể làm cho Tiểu Hàn tu đạo không?

- Tu đạo?

Tuyết Cơ nghe vậy nhú mày nói:

- Tiểu Vũ, ý nghĩ này của em quả là viễn vông. Hàn Duyệt nàng ấy đã bao nhiêu tuổi rồi, em cảm thấy với tuổi của nàng ấy có thể tu đạo được sao? Tốt, lại nói, coi như nàng ấy thật sự có thể làm được, nhưng em có nghĩ tới nàng với em chênh lệch vĩnh viễn đều không thể bù lại. Các người căn bản vốn không phải là người ở cùng một thế giới...

- Chị Tuyết Cơ, những điều đó em đều nghĩ qua... Bất quá em vẫn muốn thử qua một lần...!

Long Vũ nói:

- Lần này tiến vào Huyền Cảnh, em sẽ tìm xem có phương pháp nào thích hợp hay không.

- Thật bó tay với em, trước kia chị như thế nào cũng nhìn không ra, tiểu tử em lại có số đào hoa như vậy.

Tuyết Cơ nói:

- Thật là chẳng có biện pháp gì với em.

- Hê hê, cũng hết cách, chỉ trách khí chất của em quá tốt...!

Long Vũ vốn định nói mình đẹp trai, nhưng nghĩ lại, như vậy cũng bình thường, còn phối hợp với khí chất, đúng là khí khái anh hùng bức người.

- Em hử... Quên đi, em hiện tại cũng đã trưởng thành, việc của em chị cũng không đi quản. Bất quá Tiểu Vũ, chị phải nhắc nhở em, em cũng không thể thật sự đi làm ngựa giống a...

Tuyết Cơ thành tâm nói.

...

...

Buổi tối, Long Vũ đã thấy bộ dáng rầu rĩ không vui của Mã Hiểu Mai. Liền vậy tay nói:

- Đến phòng anh một lúc...

Mã Hiểu Mai tim đập như hươu chạy. Nghĩ đến Long Vũ lại muốn tìm mình để phát tiết dục hỏa. Thoáng do dự, nàng cuối cùng vẫn cắn môi đi theo sau Long Vũ vào phòng. (DG: thể này thì ghiền cmnr)

Long Vũ lấy trong tủ treo quần áo ra một cái túi giấy đưa cho Mã Hiểu Mai, nói:

- Cho em. Đây là anh buổi chiều sau khi đi dạo phố, mua giúp em đấy. Em nhìn thử xem, không biết có hợp hay không?

Mã Hiểu Mai sững sờ, tựa hồ khó có thể tưởng tượng, trừng mắt lạnh lùng nhìn Long Vũ.

Tiếp nhận túi giấy, Mã Hiểu Mai cảm thấy được có chút không ổn. Nàng thậm chí suy nghĩ, đây là lễ vật trước khi chia tay sao?

Tâm nghĩ đến đây, tâm tình của nàng càng thêm buồn bực.

Cùng Long Vũ ở chung đến bây giờ, trong lòng nàng đối với hắn thật ra là có chút yêu say đắm. Hơn nữa, nàng cùng Long Vũ cũng đã giống như vợ chồng.

Cũng không phải không nói, Mã Hiểu Mai muốn mượn lần này để làm chút gì đó.

Máu chốt là thân thể của nàng đã thuộc về Long Vũ, trong lòng nàng hình bóng hắn chậm chậm xuất hiện.

Dưới tình huống như thế, nàng giờ đây có phần không đành lòng.

Thấy Mã Hiểu Mai tuy rằng tiếp nhận túi giấy, vẻ mặt vẫn không vui, ánh mắt cũng trốn tránh, Long Vũ trấn an nàng vài câu:

- Hiểu Mai, tối hôm qua là anh uống nhiều quá, ít nhiều em đã chiều cổ anh, mấy ngày hôm trước anh tâm tình không tốt, đối với em nhiều ít cũng có chút hiểu lầm, nếu em cảm thấy ủy khuất, cứ tới đây cắn anh một cái để trút giận.

Mã Hiểu Mai lần đầu tiên nghe Long Vũ ôn nhu an ủi mình, liền giật mình, cảm thấy có chút khó tin.

Long Vũ càng khách khí như vậy, trong lòng nàng lại càng không hiểu thấu.

Long Vũ nhất thời ngơ ngẩn, đây là sao a, chính mình một mảnh thân tình, như thế nào cảm giác giống như mặt nóng dán tại cái móng lạnh thế này.

- Chị Tuyết Cơ đã nói cho anh biết hết rồi...!

Long Vũ dứt khoát đem sự tình nói ra.

Mã Hiểu Mai nghe vậy, thân mình run lên:

- Anh quả nhiên là đã nhận ra một chút gì đó rồi... Tiểu Vũ, thực xin lỗi, em thay Mã gia, thay cha ta hướng tới anh chịu tội, hy vọng anh có thể tha thứ cho Mã gia.

- Quên đi, đều là chuyện quá khứ... Anh cũng không muốn nói thêm cái gì...

Long Vũ ôn nhu nói:

- Nói với chú Mã, chúng ta ba ngày sau đi Huyền Cảnh.

- A...!

Mã Hiểu Mai thấy Long Vũ không có ý gây chuyện, trong lòng nhất thời thở dài nhẹ nhõm.

- Hiểu Mai, em cũng thật là, vì cái gì lại không nói với anh...

Long Vũ ôn nhu hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Long Vũ, nỗi ủy khuất kia của Mã Hiểu Mai lại đột nhiên không cánh mà bay, lại có chút kích động:

Em nghĩ...

- Em là muốn đợi anh yêu em, rồi em mới nói cho anh biết, phải không?

Long Vũ nói:

- Đáng tiếc em cùng chú Mã nói chuyện để anh nghe được. Em là cảm thấy mình bị ủy khuất nên mới nói cho chị Tuyết Cơ biết sự thật đúng không?

- Anh cũng biết...!

Mã Hiểu Mai ngượng ngùng nói:

- Tiểu Vũ, em hy vọng anh có thể tha thứ cho cha em. Thân là gia chủ Mã gia, người thật sự đã quá mệt mỏi.

...

...

Long Vũ sử dĩ muốn lựa chọn ba ngày sau tiến vào Huyền Cảnh đó là có nguyên nhân. Bởi vì hắn muốn đi gặp một người.

Về Long Phi, hắn cũng là từ chú hắn Long Thiên Trạch nói qua. Trừ lần đó ra, đối với lão gia gia này, hắn là hoàn toàn không biết gì cả.

Long Phi cũng từ Yến Nam Thiên mới biết được hoàn cảnh của Long Vũ. Đối với cháu trai chưa từng gặp mặt, hắn có vẻ rất xúc động.

Hai người hẹn gặp nhau vào hoàng hôn tại bờ sông.

Long Phi cẩn thận đánh giá cháu trai của mình, vẻ mặt có chút kích động:

Hài tử, lại đây, để ông nội hảo hảo nhìn con nào...

- Không vội...!

Đối với sự kích động của Long Phi, Long Vũ có vẻ tương đối bình tĩnh. Trên thực tế, hắn nhìn Long Phi so với nhìn người lạ cũng không có gì khác biệt.

Đối với sự hồ hững của Long Vũ, Long Phi có chút kinh ngạc, hắn thậm chí sửng sồ:

- Hài tử, con là đang hận ông sao? Chuyện năm đó, ông cũng không còn cách nào...

- Ông ngay cả con trai và con dâu đều không bảo vệ được.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Quên đi, nhiều năm như vậy, tôi cũng không muốn làm khó dễ ông. Hôm nay tôi gặp ông, chỉ là muốn nói, quan điểm năm đó của các người đều là sai lầm. Hài tử do dị năng giả cùng người tu đạo sinh ra, không phải là phế vật, mà là thiên tài.

- Hài tử, con có tin tức về ba mẹ con sao?

Về tu vi đạo lực, dị năng của Long Vũ, Long Phi đã biết. Không thể không nói, là một kỳ tích, một chuyện làm kẻ khác phải phấn chấn. Hắn hiện tại muốn biết nhất chính là tin tức của đứa con trai và con dâu mình.

- Bọn họ hiện ở tại đang ở trong Huyền Cảnh...!

Long Vũ nói:

Ông yên tâm đi, có tôi ở đây, bọn họ sẽ không có việc gì, tôi sẽ đưa bọn họ trở về đây an toàn.

- Không tệ, không tệ, hảo hài tử...

Long Phi vẫn còn có chút kích động:

- Cha mẹ con nếu nhìn thấy con, nhất định sẽ rất vui mừng, bọn họ nhất định sẽ vì có hài tử như con mà cảm thấy tự hào.

- Được rồi, những gì cần nói tôi đã nói rồi, tôi cần phải đi...

Long Vũ nói lời cáo từ. Đối với lão gia gia này, trong tim của hắn ít nhiều vẫn còn một tia tức giận. Hắn thậm chí không muốn cùng lão tiếp xúc nhiều quá.

- Hài tử... Ta biết năm đó ta không có trách nhiệm của một người làm cha, ta sẽ bù đắp lại...

Lúc gần đi, Long Phi lưu lại lời nói.

- Hài tử, tìm được cha mẹ cùng chú của con, hãy nói cho bọn họ biết, ta thực xin lỗi chúng họ, ta rất nhớ bọn họ...

Hồi lâu, âm thanh trong không khí truyền đến.

Nhìn bóng lưng kia còng xuống, Long Vũ suy nghĩ mình cũng không hề quá mức. Năm đó khi bọn họ đối đãi phụ mẫu mình như vậy chẳng phải là cũng quá phận như vậy sao.

Yến Như Vân sau khi được giải phong, vẫn cuồng bạo như trước. Yến Nam Thiên đã liên tiếp thử rất nhiều biện pháp, nhưng là vẫn không có kết quả.

Đối với lần này, hắn cực kỳ bi thương.

Cùng kẻ vai chiến đấu, Huyền Môn bất kể hiềm khích trước kia vẫn ra tay viện thủ. Đáng tiếc trải qua nhiều lần cứu chữa, vấn đề vẫn không thể giải quyết.

Tuyệt Cơ đề nghị là tiếp tục đóng băng cho đến lúc tìm ra được phương pháp. Nhưng Yến Nam Thiên nhất quyết không đồng ý, hắn muốn đem đứa con mang về tổng bộ Dị Năng Nghiệp Đoàn tự mình nghĩ biện pháp giải quyết.

Đối với lần này, Huyền Môn cũng không ngăn trở, tùy ý hắn làm chủ. Dù sao đứa con là của hắn.

...

...

Huyền Cảnh Dục Giới, hậu viện Bách Hoa Cốc

Kinh Hồng hướng về phía chủ tử hồi báo từ đầu đến cuối tình hình ở thế giới thật rồi chờ đợi ông chủ Hắc Minh trừng phạt. Ai ngờ Hắc Minh kia cũng không có trách cứ, ngược lại khích lệ nói:

- Thật sự không tồi... Là ta quá xem thường Long Vũ. Người về trước nghỉ ngơi đi, đợi cho kế hoạch thông đạo Huyền Cảnh của ta hoàn thành, đoạt lấy thế giới thật dễ như trở bàn tay.

- Đa tạ ông chủ khoan hồng!

Kinh Hồng vội vàng tạ ơn.

- Được rồi, người là cánh tay đắc lực của ta, không cần khách khí, đi đi...

Hắc Minh khoát tay nói:

- Ta phải tìm Cửu Vĩ Thiên Hồ, kế hoạch thông đạo cần phải nhanh hơn. Huyết thực cũng phải gia tăng thêm rồi.

Mấy phút đồng hồ sau, Hắc Minh một mình đi tới Bách Hoa Hội gặp Cửu Vĩ Thiên Hồ xinh đẹp. Ngay khi hắn sắp gõ cửa, trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng rên rỉ rất nhẹ.

- Ah...A...!

Thanh âm tuy rằng rất nhẹ, nhưng không thoát khỏi đôi tai của Hắc Minh, hiển nhiên tiếng rên này phát ra từ cái miệng của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hắc Minh nghe được tiếng rên rĩ này làm tâm lý nhảy dựng lên, làm cho tim hắn đập nhanh hơn, trong lòng có cảm giác là lạ.

- Ah...

Tiếng rên rĩ dứt quãng tiếp tục truyền đến, thanh âm lớn hơn một chút, hơn nữa càng thêm dồn dập.

Âm thanh tiêu hồn này tựa hồ lại hướng Hắc Minh kêu gọi, cánh cửa lặng lẽ bị đẩy ra, lộ một chút khe hở. Trong phòng không có đèn đuốc, thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến tầm nhìn của Hắc Minh.

Hấp dẫn cùng hiếu kỳ tựa hồ có lực lượng vô hạn, Hắc Minh theo bản năng tiến vào. Hắn phát hiện Cửu Vĩ Thiên Hồ nằm ngửa trên giường, tóc dài đen nhánh tán loạn rơi bên gối, thân thể trần truồng, bộ ngực ngạo nghễ kia theo thân thể vận vẹo mà rung lên, hai điểm anh đào hồng hào xinh đẹp kiêu ngạo nhô lên...

Giờ phút này, tiếng rên rĩ lay động lòng người của Cửu Vĩ Thiên Hồ dần dần cao vút, cặp mắt đẹp khép hờ khiến nàng căn bản không biết mình đã bị người khác nhìn trộm.

Trước mắt giống như một bức Xuân Cung Đồ sinh động, kích thích. Không có nam nhân nào chịu được cảnh kích thích này. Thân thể Cửu Vĩ làm cho Hắc Minh cả người máu huyết sôi trào, nửa dưới rất nhanh đã xuất hiện phản ứng sinh lý.

Thân thể Cửu Vĩ kịch liệt vận vẹo, nàng tựa hồ cũng nhanh đạt đến tình trạng cực khoái. Cái mông lớn của nàng cùng lưng áo không ngừng rung động. Hắc Minh thậm chí thấy bàn tay nữ nhân luồn vào mặt địa.

- Chết tiệt!

Hắc Minh tâm cảnh rất nhanh chuyển động, nửa thân dưới bành trướng làm cho trong lòng hắn không thoải mái, hắn muốn phát tiết gấp.

- Ầm...!

Thoáng một chút do dự, Hắc Minh một cước đá văng cửa phòng đi vào.

Thân hình xinh đẹp run lên bần bật, nháy mắt đã lên đến đỉnh.

Mắt thấy Hắc Minh đi vào, nàng lại không lúng túng, thậm chí cũng không che chắn thân mình. Cứ như vậy quay mặt về phía Hắc Minh.

Hắc Minh ánh mắt híp thành một cái khe hở hẹp, bĩu môi nói:

- Người đây là đang làm cái gì? Muốn nam nhân? Vì sao phải chính mình làm...

Nói xong, hắn đi tới duỗi tay nắm lấy cái cảm xinh đẹp, ánh mắt tà ác:

Người biết không? Người đã kích động lòng ta rồi...

- Người muốn gì?

Khẽ cười xinh đẹp, Cửu Vĩ nói:

- Ta nhớ là người không thích nữ sắc, không phải sao? Như thế nào? Hôm nay động tâm rồi sao, ta có đẹp không?

- Mỹ nữ cùng bộ xương khô trong mắt ta cũng không có gì khác nhau, chỉ là ta đang muốn phát tiết.

Hắc Minh nói.

- Được thôi...!

Cửu Vĩ cười ám muội, đem cặp đùi mê hoặc tách ra, nói:

- Đến đây đi, để cho ta cảm nhận thân thể cường tráng của người...

- Không, người hiểu lầm rồi...!

Hắc Minh cười nói:

- Người hiểu sai rồi, ta chỉ muốn phát tiết, nhưng ta sẽ không chơi người. Dừng miệng của người đi... (DG: A, ta thích thằng này, rất phong cách)

Cửu Vĩ mắng một tiếng biến thái, trong lòng tuy rằng cũng không nguyện ý, nhưng vẫn làm theo lời Hắc Minh.

- Aaah...!

Hắc Minh xuất ra, Cửu Vĩ khẽ nhú mày.

- Ha ha...!

Hắc Minh buông đầu ả ra, cười nói:

- Thực là khổ a, bất quá đây chính là thứ tốt... Quên đi, không nói những chuyện này, ta tới tìm người, là hy vọng người có thể cứng ứng Huyết Thực nhanh hơn. Ta muốn kế hoạch thông đạo Huyền Cảnh được tăng tốc.

- Người của người thất bại?

Cửu Vĩ liền nghĩ tới điều này.

- Không sai!

Hắc Minh cũng không có ý định giấu diếm, hắc nói:

- Là ta đánh giá thấp Long Vũ. Cho nên nói, chúng ta bây giờ nhất định phải tiến hành nhanh hơn. Mấu chốt thành công của chúng ta ở chỗ có thể hay không chiếm lĩnh thế giới hiện đại.

- Đúng rồi, có một tin trọng yếu ta muốn báo cho người, Long Vũ đang tìm mẫu thân thất lạc.

Hắc Minh khước miệng mỉm cười, nói:

- Nếu chúng ta có thể tìm được họ trước, đến lúc đó sẽ là công cụ để uy hiếp hắn ta...

- Chủ ý hay!

Cửu Vĩ cười hỏi:

- Về mẹ của hắn, người biết những gì...

- Mẹ của hắn tên Thủy Tiên!

Hắc Minh nói:

- Ta chỉ biết đúng tin tức này... Người phân phó xuống, cho toàn bộ đệ tử Bách Hoa Hội ở Dục Giới chú ý hành tung nữ nhân này.

- Người yên tâm đi, chị em Bách Hoa ta ở Huyền Cảnh đối với tin tức rất nhanh nhạy.

Cửu Vĩ cười nói:

- Phách Vương mấy ngày hôm trước phái người tới tìm người, người có cần gặp Phách Vương nói chuyện một lần nữa không.

- Chuyện tình Phách Vương kia ta sẽ xử lý. Nhưng thật ra chuyện bên này, người phải nắm chắc một chút, ngàn vạn lần không được chậm trễ đại sự.

Hắc Minh dặn dò.

...

Biết được Long Vũ chủ động mời mình cùng tiến vào Huyền Cảnh, tâm tình Mã Ngọc rất là vui vẻ. Bất quá hôn sự không thành vẫn là tâm bệnh trong lòng hắn.

Cũng may chuyện nữ nhi hiến thân đã được làm rõ, giữa hai người đã tồn tại tình cảm vợ chồng.

Duy nhất làm cho Mã Ngọc khó chịu chính là, Mã Hiểu Mai sống chết không nghe lời của hắn. Hắn là thật tâm hy vọng có thể làm cho việc tiến vào Huyền Cảnh nắm giữ trong tay mình.

Vẫn là câu nói kia, vận mệnh Mã Gia không thể nằm trong tay người khác.

Hoa An sắp xếp cha con Mã gia ở lại, sau đó nói với Long Vũ:

- Công tử, tiểu thư bên kia gửi thư, nàng muốn người đến gặp nàng.

Long Vũ khẽ nhíu mày:

- Đi đâu?

- đương nhiên là tới nhà tiểu thư!

Hoa An cười nói:

- Tiểu thư trong nhà còn chưa từng có mời người ngoại tộc, người lần này có thể được phép đến, đây chính là thiên đại phúc khí.

- Là ở đâu?

Long Vũ hơi kinh hãi. Hắn thấy Hoa An không giống nói giỡn, trong lòng biết chị Phượng trong nhà nhất định không hề tầm thường.

- Đây là lộ tuyến đồ, người cứ theo đó mà đi là được.

Hoa An nói xong, ném cho Long Vũ một tấm bản đồ.

Long Vũ nhìn lướt qua tấm bản đồ kia, lập tức thu vào.

- Hoa An, người nói thật cho ta, chị Phượng có phải hay không đang gặp chuyện gì khó khăn?

Long Vũ hỏi

- Không phải!

Hoa An cười nói:

- Công tử, nói không phải, chứ nếu thật sự tiểu thư gặp khó khăn, chỉ bằng thực lực người hiện tại, tuyệt đối sẽ không giúp gì được.

- Đúng rồi, lần này công tử chỉ có thể một mình tiến đến...

Hoa An lại cường điệu:

- Ở nhà tiểu thư, trăm ngàn năm qua, cho tới bây giờ đều không có người khác họ đi vào, công tử chính là người đầu tiên.

- Gia tộc chị Phượng là gia tộc như thế nào?

Long Vũ tò mò hỏi.

- Tương lai người sẽ biết!

Hoa An thần bí cười cười:

- Tóm lại, trước chuyến đi, người nhất định sẽ có đại thu hoạch, chúng ta hai ngày sau sẽ xuất phát...

Biết được Long Vũ phải ly khai, Mã Hiểu Mai trong lòng có chút không muốn. Có tâm muốn tiễn Long Vũ một đoạn, nhưng Long Vũ lại không đồng ý.

Ban đêm, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai ngắm trăng ở hậu hoa viên, ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, chờ anh gặp chị Phượng, nếu như không có đại sự gì, anh sẽ rất mau trở lại.

- Tiểu Vũ...Em thật sự không thể cùng anh đến đó sao?

Mã Hiểu Mai vẫn còn có chút chưa từ đó ý định.

- Ừm...!

Long Vũ nói xong nắm chặt tay Mã Hiểu Mai, kéo vào trong lòng. Nàng cũng không có cự tuyệt, ôn nhu tựa vào trong ngực hắn, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vũ, anh biết không? Từ ngày anh nói với em những lời này, tâm tình em thật sự nhẹ nhõm...

Nói xong nàng đột nhiên cười rộ lên, môi đỏ mọng dán lên tai Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, em sẽ sinh con cho anh...

Hơi thở thơm tho của Mã Hiểu Mai làm Long Vũ ngứa hết lỗ tai, trong lòng lại càng ngứa ngáy, ôm sát eo nhỏ mềm mại, cười nói:

- Vậy sao được, chúng ta bây giờ vẫn còn trẻ, làm sao em đã nghĩ đến chuyện sinh con? Còn có, anh hỏi em, em có từng thật sự yêu anh?

- Anh thật ngốc a...!

Mã Hiểu Mai tức giận nói:

- Nếu không vì thích anh, em lại tùy tiện với anh...trên...

Nói tới đây, nàng có chút thẹn thùng.

- Muốn sinh con, không bằng chúng ta bây giờ liền làm đi?

Long Vũ đột nhiên cười một tiếng, bàn tay to nhất thời trở nên không thành thật.

Mã Hiểu Mai thở hổn hển thoát ra ma trảo của Long Vũ, miệng nói:

- Đừng... đừng ở chỗ này mà...

Long Vũ cười ha hả, buông Mã Hiểu Mai ra, nhìn bốn phía nói:

- Như thế nào? Là sợ người khác thấy à, nếu mà cha em nhìn thấy, không chừng còn vui vẻ nữa là...

Lời này vừa nói ra, Mã Hiểu Mai vốn vẻ mặt tươi cười, nhất thời nhăn lại, nói:

- Tiểu Vũ, anh không phải nói là đã tha thứ cho cha em rồi sao? Vì cái gì có cơ hội lại vẫn sỉ nhục người.

Long Vũ cười nói:

- Anh không cố ý mà...

...

...

Trải qua mười ngày lặn lội đường xa, Long Vũ đã tới địa phương được đánh dấu trên bản đồ. Đưa mắt nhìn đi, nơi này núi non hùng vĩ, đỉnh núi cao vút trong mây.

Trước khi chia tay, Hoa An đã nói, bỏ qua ngọn núi này, Kim Phượng ở tại ngọn núi đối diện cánh đồng hoang vu chờ hắn.

Long Vũ đưa tinh thần bay qua đỉnh núi, quả nhiên đối diện là thảo nguyên. Hơi lạnh gió đêm thổi tới làm hai gò má hắn cảm thấy thoải mái.

Không ngoài sở liệu, thân ảnh Kim Phượng xuất hiện ở trong tầm mắt hắn, giờ phút này, nàng đang ngồi trên một tảng đá lớn, trong tay cầm một túi rượu. Mái tóc bay trong gió, ánh mắt bình tĩnh nhưng lại vẫn mang mị lực mê người.

- Chị Phượng, chị quả nhiên ở chỗ này, mới vừa rồi còn sợ không tìm được chị.

Long Vũ đi tới, đặt mông ngồi cạnh nữ nhân, trong lòng tràn ngập cảm giác thân thiết.

Nữ nhân quay đầu lại nhìn hắn, lại đem ánh mắt dời về phương xa, thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, em có biết nơi này là đâu không?

- Không biết!

Long Vũ thuận thể nhận lấy túi rượu, uống một ngụm, không ngớt lời khen ngợi:

- Rượu ngon...

- Chị Phượng, chị biết không? Những ngày này không gặp được chị, em thật sự rất nhớ chị...

Sau khi uống vài ngụm rượu, Long Vũ tựa hồ nói nhiều hơn.

Chỉ là chính bản thân hắn cũng chia không rõ, chính mình nói thật, hay là rượu nói.

Kim Phượng ánh mắt chớp động khác thường, người nói vô tâm, người nghe có ý.

- Tiểu Vũ, chúng ta uống rượu!

Kim Phượng cười hì hì, cũng không biết lại thế nào xuất ra một túi rượu, hai người lúc này cùng trăng sao đối tửu.

Rượu này hiển nhiên cùng rượu ở thế giới thật bất đồng. Không quản người tu vi ra sao, chỉ cần uống nhiều hơn, liền biết say là gì.

Sáng sớm, Long Vũ được thanh âm dịu dàng của Kim Phượng đánh thức, xoay người không khỏi lấp bắp kinh hãi, cảm giác mềm mại không phải đến từ tảng đá, mà là từ một cái giường cổ xưa.

- Đêm qua không phải ở bên ngoài uống rượu, như thế nào lại chạy tới chỗ này? Hơn nữa, nhìn đây thế nào cũng giống như một khuê phòng của nữ tử.

Long Vũ vỗ vỗ đầu xác định mình không phải là đang nằm mơ.

- Tiểu Vũ, em sẽ sợ gì đây?

Kim Phượng cười hỏi.

- Đây là nơi nào?

Long Vũ hỏi.

- Đây là chỗ ở tạm thời của chị...!

Kim Phượng cười nói:

- Em hiện giờ ở chỗ này đợi vài ngày, sau đó, chị sẽ mang em đến nhà của chị, lúc đó em còn có thể gặp mặt Phúc Bá.

- Nhà chị rốt cuộc là ở đâu?

Long Vũ hiếu kỳ hỏi.

- Chờ em đến thì sẽ biết...!

Kim Phượng thần bí cười nói.

Đi ra cửa phòng, ánh mặt trời chiếu trên mặt sáng rõ làm cho người ta mở mắt không ra, Long Vũ hỏi:

Chị Phượng, em đối thân phận của chị thật sự là càng ngày càng tò mò...

- Hì hì!

Kim Phượng khước miệng mỉm cười, nói:

- Đáp án đều sẽ được sáng tỏ...

Được ánh sáng sớm làm nổi bật, Kim Phượng xinh đẹp giống như tiên tử, giơ tay nhắc chân trong lúc đó lơ đãng mang ra vài phần mị thái, lại càng kiều diễm không gì sánh được làm Long Vũ nhìn không chớp mắt.

- Nhìn cái gì đấy mà ngây người đấy?

Kim Phượng đi vào một chút, duỗi tay điểm lên trán Long Vũ, nói:

- Nói cho em biết, nhà của chị có rất nhiều cô gái xinh đẹp, đến lúc đó em cũng không thể như vậy nhìn chăm chăm các nàng.

Long Vũ cố ý cười nói:

- Chị Phượng, chị ghen sao?

- Nói bậy!

Kim Phượng lại đến gần một chút, nói:

- Chị là sợ những cô gái kia tưởng em là sắc lang, sẽ lấy hết hai mắt của em. Nói cho em biết, các nàng cũng không có tốt như chị đâu...

- Trong lòng em, chị Phượng là đẹp nhất!

Long Vũ như là nghiêm túc nói:

- Về phần những cô gái kia, em đảm bảo không nhìn là được...

- Thật không?

Kim Phượng có chút mất tự nhiên nói.

Long Vũ duỗi tay giúp Kim Phượng vuốt ve mái tóc trên trán, mùi thơm ngào ngạt bay vào mũi, tâm thần hơi hơi nhộn nhạo:

- Thật...

Nói tới đây, Long Vũ đột nhiên toát ra một câu:

- Chị Phượng, em muốn ôm chị vào lòng...

Kim Phượng giật mình, vẻ mặt có chút không biết phải làm sao.

Long Vũ thấy vậy, nhìn nàng gần trong gang tấc, môi đỏ mọng, thanh âm tràn ngập mê hoặc, nói:

- Chị Phượng, nhắm mắt lại...

Nói xong, hắn chậm rãi nhìn Kim Phượng, thấy nàng quả nhiên gắt gao nhắm mắt lại. Tâm thần hắn liền nhảy loạn lên, miệng liền đưa tới. Mắt sắp thấy gần chạm cặp môi thơm, lại thấy trước ngực bị cản lại, bị đôi tay mềm của Kim Phượng đẩy ra, nàng cười nói:

- Muốn ăn đậu hủ của chị à, em còn non lắm...

Sau đó Long Vũ cũng tỉnh táo lại, lập tức có chút ngượng ngùng.

- Thực xin lỗi Tiểu Vũ, nơi này cách nhà chị không xa, chị lo lắng có người thăm dò...

Kim Phượng đã khôi phục bình tĩnh, xin lỗi Long Vũ.

Long Vũ lắc đầu:

- Không có việc gì, là em đường đột...

Kim Phượng do dự một lần nói:

- Lúc trở về, chị sẽ cho em toại nguyện...

Kim Phượng hỏi tiếp:

- Tiểu Vũ, chẳng lẽ em lại nảy sinh tà niệm?

Kim Phượng ánh mắt mông lung biến thành nóng cháy, bất quá lại không có ý tứ tức giận.

Là một nam nhân sinh lý khỏe mạnh, nảy sinh tà niệm cũng là bình thường, như này mà không loạn mới là có vấn đề. Long Vũ tuy là người từng trải, nhưng Kim Phượng đối với hắn lực hấp dẫn vẫn không hề giảm.

- Đợi một chút... Có phải hay không Tiểu Hồ cũng tới?

Đúng lúc này, Kim Phượng tựa hồ cảm thấy gì đó.

- Không thể nào?

Long Vũ cau mày nói:

- Lúc chúng ta đi thì không có mang theo nó a...

- Chủ nhân, Thiên Dực Hồ đích xác theo tới. Ngay tại lúc anh tiến vào Huyền Cảnh, nó lặng lẽ theo tới ...

Giọng nói của La Lâm lại vang lên trong đầu:

- Chủ nhân, Thiên Dực Hồ lại muốn trưởng thành tiến hoá, nó tất phải tiếp bổ đại lượng năng lượng... Nó muốn em nói với anh một tiếng, hy vọng anh không nên trách nó tự tiện theo tới...

- Lại muốn tiến hóa sao?

Long Vũ nói:

- Em nói với nó, coi như là anh xin lỗi, đã không quan tâm nó. Đúng rồi, đừng làm cho nó gây ra chuyện gì.
codon.traí

200. Chương 60: Khảo Nghiệm Tại Rừng Ngô Đồng Ở Phượng Tộc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 60: Khảo nghiệm tại rừng Ngô Đồng ở Phượng tộc

Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Vâng.

La Lâm trả lời một tiếng, lập tức nói:

- Chủ nhân, ở trong này cảm ứng được khí tức rất mạnh của Phượng Hoàng.

- Phượng Hoàng?

Long Vũ ngạc nhiên nói.

- Vâng. Thiên Dực Hồ nói ở chỗ này có lượng lớn Phượng Tộc cư trú... Chính nó phải cẩn thận.

La Lâm nói.

- Chẳng lẽ Kim Phượng là người của Phượng tộc?

Nghĩ đến đây, Long Vũ vội vàng nói:

- Nói cho Thiên Dực Hồ, đừng có ăn Phượng Hoàng...

La Lâm lập tức nở nụ cười:

- Chủ nhân, anh cứ an tâm. Đừng nói nó không muốn ăn. Coi như muốn ăn, còn phải đánh lại Phượng Hoàng mới được.

- La Lâm. Em nói chị Phượng không phải là Phượng tộc. Hoặc nói chị ấy chính là một con Phượng Hoàng lớn?

Long Vũ cảm giác tim của mình đập nhanh hơn.

- Có thể.

La Lâm khẳng định:

- Từ tình huống hiện tại, chị Phượng hẳn là Phượng Hoàng của Phượng tộc. Kỳ thực trước kia em đã cảm ứng được trên người chị ấy khí tức của Phượng tộc. Nhưng lúc đó em không thể khẳng định, bây giờ nghĩ lại chính là...

- Tiểu Vũ, làm cái gì lại nán lại đây?

Tất nhiên Kim Phượng không biết Long Vũ đang phân tâm đối thoại với La Lâm, nàng còn tưởng hẳn vì sắc đẹp của mình ngơ ngẩn.

- A, không có việc gì.

Long Vũ hồ phục tinh thần nói:

- Chị Phượng, khi nào chúng ta khởi hành. Em thật sự muốn biết trong nhà chị như thế nào, em cũng rất muốn trông thấy Phúc Bá.

Nói đến Phúc Bá, Kim Phượng do dự một chút nói:

- Tiểu Vũ, Phúc Bá có lẽ còn cần sự giúp đỡ của em.

- Không thành vấn đề.

Đối với ân cứu mạng của Phúc Bá, Long Vũ luôn cảm khái, vội vàng nói:

- Chỉ cần có thể giúp gì được Phúc Bá, một câu em cũng không chối từ...

- Đúng rồi, Phúc Bá gặp phải phiền toái gì?

Long Vũ tò mò hỏi.

- Chờ khi em gặp Phúc Bá, tự nhiên sẽ biết.

Kim Phượng không nói gì nhiều.

.....

.....

Sáng sớm hôm thứ hai, Kim Phượng mang theo Long Vũ tiến vào rừng Ngô Đồng. Nàng chỉ vào một cây ngô đồng nói:

- Tiểu Vũ. Em phải dựa vào bản thân mình xuyên qua cánh rừng này. Chị chờ em ở đầu bên kia.

Nhìn thấy rừng cây ngô đồng mênh mông vô bờ, đối với thân thể Kim Phượng, cơ hồ Long Vũ hoàn toàn khẳng định suy nghĩ của mình.

- Vâng, em biết.

Trong lòng Long Vũ biết rõ nhất định đây là một khảo nghiệm, cho nên không chút do dự gạt đầu đồng ý.

- Chúc em may mắn.

Kim Phượng mỉm cười, lập tức hóa thành một đạo ngũ thải hà quang, biến mất trong rừng cây ngô đồng.

Long Vũ lập tức tiến nhanh vào bên trong, đồng thời phân phó La Lâm triển khai giám sát, tùy thời chú ý tình huống rừng cây ngô đồng. Dọc theo đường đi, hẳn cẩn thận hướng bốn phía phát hiện rừng cây ngô đồng mọc dày đặc, tán cây đan xen vào nhau giống như hòa cùng một khối.

- Phì phì...

Trong rừng cây truyền đến một tiếng thở to, hẳn là tiếng Phượng Hoàng. Trong lòng Long Vũ suy nghĩ, không phải là Phượng Hoàng tới công kích mình đây chứ?

Nghĩ vậy, hắn xoay người nhảy lên một cây ngô đồng. Nhìn tình huống xung quanh, xác nhận không gặp nguy hiểm, hắn bắt đầu từ thân cây tiến lên.

Đại khái nửa giờ, căn cứ La Lâm giám sát, hắn đi một đường mười dặm. Nhưng đứng ở trên cao, hắn vẫn không nhìn thấy giới hạn của rừng Ngô Đồng.

Có thể thấy được rừng Ngô Đồng lớn như thế nào.

Lại tiến thêm mười phút, Long Vũ vẫn không gặp một con Phượng Hoàng nào.

Lúc này trên không trung phía xa xuất hiện một tiếng kêu. Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, một con Phượng Hoàng màu đen đang bay tới bên này. Lòng trên người Phượng Hoàng tản mát một loại huyền quang nhu hòa, hai mắt hồng đẹp chuyển động, vô cùng quý dị, hai móng vuốt dị thường bén nhọn.

- Chủ nhân, hãy cẩn thận.

La Lâm nhắc nhở.

Khi La Lâm vừa dứt lời, con Phượng Hoàng màu đen phi thân hạ xuống, tản mát ra cổ khí thể cường đại. Long Vũ đứng trên cây ngô đồng có chút đứng không vững.

- Đây...

Long Vũ vội vàng vẫy tay chào:

- Tôi là bạn của chị Phượng. Xin hỏi phải xưng hô thế nào với người?

Đối với sự nhiệt tình của Long Vũ, Hắc Phượng Hoàng đáp lại bằng một ánh mắt đầy sát khí.

Long Vũ thấy tình huống không ổn, vội vàng lấy một nhánh cây hướng tới Phượng Hoàng công kích. Chỉ thấy nó nhẹ nhàng chuyển động, dễ dàng tránh né.

Vài cái lông chim nhẹ nhàng rơi xuống, Long Vũ nhìn Hắc Phượng Hoàng bay lượn trên không trung, nhẹ nhàng nói:

- Đây, chúng ta là bạn bè, không nên như vậy...

Ngay lúc này, Hắc Phượng Hoàng lại lao xuống dưới, ý đồ triển khai công kích đối với Long Vũ.

Long Vũ kinh hãi, vội vàng tránh né, đồng thời rút ra Thiên Sư pháp kiếm.

Hắc Phượng Hoàng vô cùng thông minh, thấy Long Vũ rút ra pháp kiếm, vội vàng bay lên trời, vượt xa tầm tay của Long Vũ. Lúc này, xa xa trên không chợt vang lên nhiều tiếng chim hót. Long Vũ thấy con Hắc Phượng Hoàng trên đỉnh đầu cũng đi theo hướng ứng.

Long Vũ nghe xong, sắc mặt đại biến, thâm nghĩ không tốt.

Tình cảnh thế này, chắc hẳn rất nhiều Phượng Hoàng đã tới.

Nghĩ đến đây, hắn vội nhảy xuống mặt đất.

Sau đó, La Lâm báo hiệu:

- Chủ nhân, ước chừng chỉ có mười con Phượng Hoàng hướng tới phía chúng ta.

Quả nhiên, sau mấy phút, một đoàn Phượng Hoàng đã tới.

Bọn chúng đứng trên cành cây, hai cánh không ngừng đập, mỗi con đều tản ra sát khí.

Long Vũ khẩn trương, dùng tay lau mồ hôi trên trán, khảo nghiệm này có chút nghiêm khắc. Nhiều Phượng Hoàng như vậy muốn đánh cũng quá vất vả. Nhưng hắn muốn tránh né, cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng mục đích của hắn là muốn xuyên qua rừng cây này, chỉ là tránh né thì không thể nào.

- Chủ nhân, bọn chúng bắt đầu công kích.

Theo lời nhắc nhở của La Lâm, Hắc Phượng Hoàng bắt đầu luân phiên lao xuống, từng đạo công kích cường đại bốn phương tám hướng trùng kích. Cây cối xung quanh cũng vì Phượng Hoàng đập vào sinh ra gió lớn không ngừng đung đưa.

Tình huống bất đắc dĩ, Long Vũ đành phải tể ra Trảm Thiên Thần Long đánh chặn.

- Không tốt.

La Lâm nhắc nhở:

- Chủ nhân, anh không nên phóng thích Thần Long, nơi này là lãnh địa Phượng tộc.

- Hả?

Sau đó Long Vũ cũng ý thức được sai lầm. Nhưng mà việc đến nước này, hắn cũng không thể quay đầu. Đúng là đã hết cách.

Quả nhiên, Phượng Hoàng thấy Trảm Thiên Thần Long, giống như là bị diên lên vậy, thay nhau công kích. Nháy mắt, Trảm Thiên Thần Long đáng thương đã bị xé nát.

Sau đó, Phượng Hoàng đối với Long Vũ phát ra tiếng kêu to, từng dòng sóng âm tản ra, khủng bố giống như quỷ khóc thần gào.

- La Lâm, có biện pháp nào đối phó với sóng âm này không?

Long Vũ cảm giác mình chóng đờ không nổi.

- Để em suy nghĩ chút... Có...

La Lâm nói:

- Em có thể lợi dụng Phượng Hoàng lệnh đối kháng với sóng âm này...

Nói xong, La Lâm vội vàng sử dụng Phượng Hoàng lệnh, bắt chước tiếng Phượng Hoàng kêu.

Âm thanh tử dụng cụ điện tử trên cánh tay Long Vũ phát ra, hai cỗ sóng âm bắt đầu đối kháng.

Thời gian không bao lâu, Hắc Phượng Hoàng bên kia liền không còn tiếng động. Long Vũ cảm thấy áp lực không còn, cũng không nghe thấy tiếng kêu khủng bố của Phượng Hoàng. Hắc Phượng Hoàng phần nộ không thôi, nhưng không có cách nào giữ Long Vũ lại.

Dọc đường đi, Long Vũ nhiều lần dựa vào Phượng Hoàng lệnh biến nguy thành an. Liên tục vượt qua khu vực phòng thủ của Hắc Phượng Hoàng, Bạch Phượng Hoàng, Lam Phượng Hoàng, Tử Phượng Hoàng.

Giờ phút này, đứng trên một cây to, dường như đã nhìn thấy giới hạn.

Mà lúc này, Long Vũ tại rừng Ngô Đồng đã vượt qua mười lăm ngày.

Hắn tin chắc ngày hôm nay có thể thuận lợi ra khỏi rừng Ngô Đồng.

Đột nhiên, một cơn gió lớn nổi lên, một con Phượng Hoàng màu vàng lớn gấp hai lần toàn bộ Phượng Hoàng hắn đã gặp vỗ nhẹ hai cánh, chậm rãi đáp xuống cành cây cách Long Vũ không xa.

Long Vũ có thể cảm ứng được khí tức cường đại của con Phượng Hoàng này.

Không hề nghi ngờ, lực lượng của nó mạnh hơn những con Phượng Hoàng trước đó.

Con Phượng Hoàng màu vàng này rất đặc biệt, nhãn cầu màu vàng, ngay cả mào cũng màu vàng. Dừng trên cành cây, nó tò mò nhìn Long Vũ, lấy cái mỏ rỉa lông, rỉa cánh, dường như không vội vàng công kích Long Vũ.

- Xí xón.

Long Vũ khinh thường hừ một tiếng.

Ai ngờ câu nói của Long Vũ thực sự sai lầm rồi. Phượng Hoàng vội vàng vung đôi cánh, tạo ra một cơn gió lớn đánh úp về phía Long Vũ. Long Vũ phát hiện trong đôi mắt nó hiện ra quang mang hung ác.

- Người không hẹp hòi như vậy chứ?

Long Vũ có chút buồn bực.

Lập tức Long Vũ tung người nhảy lên một cành cây ngô đồng, cùng với con Phượng Hoàng kia hai mắt nhìn nhau.

- Dù sao cũng là đánh. Bắt đầu đi.

Chỉ có một con, Long Vũ không tin mình lại thua con hàng này. Vừa dứt lời, hần liền rút ra Thiên Sư pháp kiếm, chém một đạo kiếm quang, công kích Phượng Hoàng.

Đối mặt với công kích của Long Vũ, con Phượng Hoàng này tuyệt nhiên không chút lo lắng. Chỉ thấy hai cánh của nó rung lên, bộ lông ban đầu rung lên, một chùm ánh sáng màu vàng bao vây lấy nó.

Màu vàng chói mắt này lập tức hòa tan công kích của Long Vũ, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại.

Quang mang màu vàng rất nhanh biến mất, trong đôi mắt Phượng Hoàng hiện lên một tia đùa cợt.

Tay Long Vũ nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, thở hổn hển, chém ra một kiếm tiếp tục công kích.

Nhưng công kích như vậy tiến hành mấy chục lần, không chút hiệu quả.

Long Vũ liếc mắt nhìn con Phượng Hoàng này:

- Đánh không đánh, chỉ có chống đỡ, người rốt cuộc muốn làm cái gì?

- Chíp chíp.

Con Phượng Hoàng màu vàng kêu to vài tiếng đùa cợt, bộ dạng đắc ý. Long Vũ nhướng mày, quơ quơ Thiên Sư pháp kiếm trong tay:

- Con bà nó, làm ông mày bực mình...

Nói xong, Long Vũ đem toàn bộ đạo lực bắt đầu rót vào trong kiếm, trên thân kiếm phát ra ánh sáng màu tím, lập tức hướng tới Phượng Hoàng công kích.

Phượng Hoàng màu vàng chụm thật lớn hai cánh, nháy mắt bay lên không trung. Một lát sau, nó triệt để biến mất.

- Đồ thần kinh.

Long Vũ bực mình mắng một tiếng.

- Chủ nhân, anh đã thông qua khảo nghiệm của nó.

La Lâm giải thích.

Đã không còn Phượng Hoàng cản trở, con đường còn lại Long Vũ chỉ cần đi nửa ngày. Đi ra khỏi rừng Ngô Đồng, hần quả nhiên thấy được Kim Phượng đứng đó.

codon.tra

201. Chương 61: Kim Phượng Nhắc Nhở

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 61: Kim Phượng nhắc nhở

Dịch Giả: heartlove2

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Chị Phượng, làm em, một chết đi được quy củ đãi khách nhà chị cũng thật là kỳ quái.

Long Vũ hơi có một chút bất mãn

Kim Phượng nhú mày nói:

-Tiểu Vũ, em là người thứ hai là ngoại tộc được tiến vào tộc của bọn chị... Em nhất định phải trải qua thử thách của gia tộc. Đây là quy củ, cho dù là chị cũng vậy không thể nào tránh khỏi.

- Ohm...

Giọng Long Vũ hạ xuống chút do dự, hỏi :

- Chị Phượng, nơi này là Phượng Tộc phải không, chị hẳn cũng là người của Phượng Tộc

Kim Phượng khẽ mỉm cười lộ ra hàm răng trắng nõn:

- Em cũng biết đoán ra sao.

- Ah, kỳ thật ta cũng đã sớm hoài nghi.

Long Vũ nói:

- Chị Phượng, nhìn bộ dáng này của chị hẳn là người trong hoàng tộc, hơn thế còn là công chúa nữa. Chị Phượng không bằng chị cho ta một con phượng hoàng nhỏ làm sủng vật đi

Kim Phượng nghe xong, trên mặt biểu tình đột nhiên nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Cái này không thể nào được. Tiểu Vũ, chị hỏi em nếu chị nhận một đứa bé nhân loại làm sủng vật, vậy em cảm thấy như thế nào.

- Thực xin lỗi Chị Phượng, là em lỡ mồm...

Long Vũ đã ý thức được lời nói của mình có vấn đề nên vội vàng xin lỗi

- Tiểu Vũ, em có biết không, lời em vừa nói hết sức nguy hiểm, nơi này chính là là Phượng Tộc, Phượng Hoàng là chủ nhân ở nơi này, nếu lời nói của em ngoài chị ra bị Phượng Hoàng khác nghe được, bọn họ nhất định coi sẽ em là kẻ địch. Tiểu Vũ, em hãy nghe cho kỹ ở trong này em phải thay đổi tư tưởng của mình đi.

Kim Phượng nghiêm túc nhắc nhở

Long Vũ nói:

- Em hiểu được... Chị Phượng cứ yên tâm, em biết nên làm như thế nào.

- Tiểu Vũ, em đã từng đi qua rừng cây ngô đồng kia, chị cũng nói cho em biết. Lần này mời em đến Phượng Tộc, thứ nhất là do ý của chị, thứ hai là Phúc Bá cần Phượng Hoàng Lệnh của em để trị bệnh cứu người.

Kim Phượng nói.

- Phượng Hoàng Lệnh, chị Phượng, chị đã sớm biết rồi sao?

Long Vũ cười khỏ một tiếng:

- Em nghĩ từ lúc bắt đầu chị chắc đã biết, nếu không chị không thể nào đối xử tốt với em như vậy.Đúng không vậy?

- Theo một ý nào đó, chính xác là như vậy. Đương nhiên, sau khi gặp gỡ, thấy em cứng cỏi và siêng năng cũng làm cho cách nhìn của chị đối với em liền khác đi.

Kim Phượng nói

- Ha ha ...

Long Vũ cười nói:

- Xem ra người siêng năng chung quy vẫn nhận được chỗ tốt.

- Tiểu Vũ, nơi này là cửa vào Hoàng Thất Phượng Tộc, đợi lát nữa chị sẽ cùng em đi vào. Nhưng phải báo trước cho em biết, em phải nhớ cho kỹ.

Kim Phượng nói:

- Tuy rằng em có Phượng Hoàng Lệnh, nhưng em vẫn chưa chính thức được hoàng tộc cho phép tiến vào, em vạn nhất nói sai điều gì, làm sai chuyện gì thì bất cứ lúc nào em cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Đương nhiên, chị cũng sẽ đem hết toàn lực bảo vệ cho em.(DG:không bảo vệ thì vài bữa lấy đầu mà sài)

- Cám ơn ...!

Long Vũ chân thành nói:

- Chị là bằng hữu của em, chị tự nhiên sẽ không làm mất mặt mũi của em.

- Được rồi, hiện tại em có thể xuất ra Phượng Hoàng Lệnh...

Kim Phượng nói

Long Vũ cũng không do dự, lập tức từ trên cổ tháo Phượng Hoàng Lệnh xuống. Hắn không lo lắng Kim Phượng sẽ nhân cơ hội lấy đi Phượng Hoàng Lệnh. Thứ nhất, hắn tin tưởng nhân phẩm Kim Phượng. Thứ hai, Phượng Hoàng Lệnh đã chính thức nhận chủ là hắn, người khác muốn lấy cũng không cầm đi được.

Kim Phượng nhìn thoáng qua, hơi kinh ngạc nói:

- Quả nhiên là đã nhận chủ ... Tiểu Vũ, đúng như Phúc Bá đã nói, em có phúc duyên sâu dày, sau này em nhất định sẽ gặp nhiều may mắn nếu không sẽ phụ cái phúc trạch của mình a ...(DG:quả này ta chém gió tí)

- Hi hi...

Long Vũ gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng. Thời gian trước kia hắn luôn luôn oán trách số mình không tốt, hiện giờ cũng đã đến lúc chuyển vận. Ngay cả Kim Phượng cũng hâm mộ vận may của hắn.

Dừng lại một chút rồi hạ giọng xuống hỏi:

- Như thế nào mà em có thể hiểu ra được trận pháp của Phượng Hoàng Lệnh ?

- Cái này...

Long Vũ có chút khó xử, mở ra trận pháp của Phượng Hoàng Lệnh không phải là hắn mà là La Lâm, mà La Lâm lại là bí mật lớn nhất của hắn.

- Quên đi, chị cũng biết đây là bí mật của em, chị chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, em không tiện trả lời thì thôi

.

Kim Phượng chỉ tò mò hỏi chứ không có ý tứ gì khác.

Long Vũ vội vàng nói:

- Chị Phượng, chuyện này mà nói thì có chút phức tạp, nếu mà có một ít thời gian, chắc nữa em sẽ kể hết chân tướng cho chị biết hết thấy mọi việc.

- Kỳ thật chị cũng có biết được một chút!

Kim Phượng vừa nhìn Long Vũ có chút ý vị sâu xa nói:

- Tiểu Vũ, nếu như chị đoán không sai thì trong cơ thể của em hẳn có tồn tại một sinh mạng thể khác đúng không.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ liền chấn động.

Kim Phượng tiếp tục nói:

- Lần trước lúc em bị trọng thương, Phúc Bá khám cho em cũng đã phát hiện ra... Tiểu Vũ đây vốn là bí mật của em, chị vốn không có quyền hỏi đến, bất quá chị cũng phải nhắc nhở em một câu, linh thể tồn tại trường kỳ trong cơ thể em, có thể sẽ hút sạch đạo lực cùng sinh mệnh lực của em...

- Sẽ không có chuyện đó đâu!

Long Vũ khẳng định nói:

- Chị Phượng, trong cơ thể em rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, em bây giờ vẫn chưa thể nói cho chị biết. Bất quá, xin chị yên tâm nó sẽ không hại em đâu. Hơn nữa Phúc Bá cũng đã nhìn nhầm rồi, nó là năng lượng thể cũng không phải là sinh mệnh thể gì cả.

Long Vũ trước kia đã từng hỏi qua La Lâm, tuy rằng năng là mô phỏng chương trình mức độ rất cao, nhưng năng bản chất là cơ khí hay máy tính. Hơn nữa năng cũng không có được những đặc điểm của con người

Nói cụ thể một chút, năng chính là một tồn tại năng lượng thể đặc thù.

- Được rồi, em đã nắm chắc như vậy, chị cũng sẽ không nói thêm gì nữa, chính em cũng phải cẩn thận một chút...

Kim Phượng nói

- Chị Phượng có một sự tình ta muốn thỉnh giáo chị...

Long Vũ nhân cơ hội hỏi xem có hay không làm cho người trưởng thành có thể tu luyện rất nhanh trong việc tu đạo:

- Chị Phượng, em có một người bằng hữu bình thường trong thế giới loài người, nay đã hơn hai mươi tuổi, chị xem có cách nào hay không có thể giúp cho nàng ấy tu đạo được?

- Cái này... Chủ yếu là này rất khó!

Kim Phượng nói:

- Em là người tu đạo nên trong lòng em cũng rõ ràng, muốn tu đạo phải bắt đầu từ nhỏ, nhất là những người hơn hai mươi tuổi thật sự là đã có chút muộn.

Nghe đến đó, Long Vũ mặt không khỏi buồn rầu, không thể tưởng được Kim Phượng thần thông lớn như vậy mà cũng không có cách nào khác.

Chứng kiến biểu tình thất vọng của Long Vũ, Kim Phượng trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Cũng không phải là không có biện pháp... Em còn nhớ rõ lần trước vì cứu em nên đã cho em dùng máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long hay không? Nếu Phúc Bá chịu đồng ý giúp bằng hữu của người tu đạo, cũng không phải là việc gì khó...

Long Vũ vừa nghe đến đó có hi vọng, liền vội vàng hỏi:

- Phúc Bá sẽ giúp em sao, máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long hẳn là chuẩn bị rất là khó khăn.

- Máu huyết Sinh Mệnh Chi Long đích xác là rất phiền toái, bất quá đối với Phúc Bá mà nói thì không tình là chuyện khó khăn gì.

Kim Phượng nói:

- Chúng ta đi thôi, đi vào trước rồi hãy nói sau.

Kim Phượng quay đầu hướng Long Vũ nói:

- Em trước tiên lui lại phía sau, chị muốn mở ra thông đạo đi vào, nhớ kỹ là nếu không có chị ở bên cạnh, em cũng không thể để cho Phượng Hoàng Lệnh rời khỏi người.

Long Vũ nghe xong vội vàng lui về sau vài bước

Chỉ nghe thấy Kim Phượng trong miệng thì thảo vài câu, đột nhiên từ vị trí mi tâm bắn ra một đạo ánh sáng năm màu, ngay sau đó một cái cửa vào Phượng hoàng tộc bất thành linh xuất hiện đã bắt đầu mở ra.

Long Vũ tại phía sau trợn mắt há hốc mồm, lập tức muốn noi mà không nói nên lời, đúng lúc này Kim Phượng mỉm cười, quay đầu lại hướng phía Long Vũ vẫy vẫy tay:

- Chúng ta vào đi thôi...

Long Vũ kinh ngạc theo sát Kim Phượng đi vào bên trong, trước mắt bỗng trở nên rộng rãi và đột nhiên sáng hẳn lên, hẳn không dám tin lấy hai tay xoa vào mắt của mình

Bởi vì thông qua cái lối đi kia, phía trước đúng là một mảnh lớn còn lớn hơn mảnh rừng cây ngô đồng nữa. Vì cái gì mà nói lớn hơn nữa đây?

Bởi vì trước mắt cây ngô đồng so với cây trước kia đã gặp qua thì nó còn lớn hơn vài lần, hơn nữa lá cây toàn bộ đều màu vàng, Cùng lúc đó La Lâm trong đầu hẳn kinh hô:

- Hơi thở Phượng Hoàng thật là cường đại.

Long Vũ nhìn về phía sau, chỗ vừa có lỗ hổng đã biến mất, phía sau hẳn cũng là một cây ngô đồng to lớn khổng lồ.

Xa xa tiếng chim hót thanh thúy không ngừng truyền đến, dễ nghe, rất êm tai.

- Thật thần kỳ...!

Long Vũ lẩm bẩm nói.

Kim Phượng mỉm cười, chỉ vào phía trước rồi giới thiệu:

- Đi thôi, nơi này chính là cấm địa của Phượng Tộc, cũng chính là nơi Phượng Hoàng Hoàng Tộc ở lại nơi đây, ngoài Phúc Bá ra em chính là người thứ hai tiến vào đây làm khách.

- Là bởi vì em có Phượng Hoàng Lệnh sao?

Long Vũ nghiêng đầu hỏi.

- Uhm...!

Kim Phượng nói:

- Nhắc nhở em lần cuối cùng, lời nhắc nhở lần trước của chị em nhất định phải chú ý...

- Chị Phượng, Phúc Bá hiện ở đâu? Chúng ta còn đi bao lâu nữa?

Long Vũ tò mò hỏi, phóng mắt nhìn bốn phía đều là cây ngô đồng, hẳn thật sự không biết đi như thế nào nữa.

Long Vũ lời mới nói một nửa, thì đột nhiên bị một tiếng cười bay tới cắt đứt:

- Là Tiểu Phượng đã trở về rồi sao? A? Còn có con người nữa...

Long Vũ đang cảm thấy kinh ngạc thì đột nhiên một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt hai người

- Phượng nhi ra mắt Tam gia gia.

Kim Phượng kính cẩn hành lễ

- A? Là một tiểu tử nhân loại, chính là người hữu duyên có được Phượng Hoàng Lệnh, thoại nhìn sao chẳng ra gì cả thể nhỉ?

Một lão già không phải là cao lớn, có mái tóc màu bạc đang híp đôi mắt lại từ trên nhìn xuống cẩn thận đánh giá Long Vũ.

- Kỳ quái, sao trên thân thể của ngươi lại có hai cái sinh mạng thể...

Lão nhân kia gãi gãi đầu về mặt hồ nghi nhìn chằm chằm vào mặt Long Vũ.

Nghe lão nhân kia nói xong, Long Vũ nhất thời cả kinh, nghĩ thầm:

- Lão nhân nói ngoài ra còn có một sinh mạng thể khác không phải là La Lâm đấy sao.

Chẳng lẽ Phúc Bá phán đoán không có sai?

- Tên nhóc con, hãy xuất Phượng Hoàng Lệnh ra cho ta nhìn xem cái nào?

Lão nhân đột nhiên hỏi.

Long Vũ theo bản năng cảnh giác nhìn lên, nghiêng đầu nhìn nhìn Kim Phượng, thấy Kim Phượng gật gật đầu, hần lúc này mới đem Phượng Hoàng Lệnh từ trên cổ tháo xuống và chuyển qua cho lão nhân nhìn thấy

- Ahm, không sai, đây là Phượng Hoàng Lệnh

Lão nhân gật đầu nói:

- Đã nhiều năm trôi qua mà chưa thấy qua thứ này... Nhóc con, cho ta mượn chơi thêm mấy ngày nữa nhé?

Long Vũ nghe vậy âm thầm nóng ruột, vật này không thể cho mượn loạn được. Vạn nhất là có mượn không trả vậy thì làm sao đây. Hần hiện tại toàn bộ trông cậy vào vật này để tiến vào Huyền Cảnh.

Nhưng hần thấy Kim Phượng đối với lão nhân này cung kính, nếu cự tuyệt thì thật sự mất hết thể diện.

Xoát...Phượng Hoàng Lệnh đột nhiên bay vào cổ Long Vũ.

- Ha ha!

Lão nhân nhất thời nở nụ cười:

- Không sai, thứ này có linh tính mười phần. Nhóc con người đã được Phượng Hoàng Lệnh nhận chủ, ta đây cũng không bắt buộc, ta chỉ hi vọng người đừng làm cho Phượng Tộc cùng với Phượng Hoàng Lệnh thất vọng.

- Đúng rồi! Ta nói này Tiểu Phượng! Con mang tên nhóc con này tới đây làm gì. Con không phải là để cho hần bẻ gãy vào Phượng Hoàng Lệnh làm cho con có thể tìm mẫu thân sao.

- Không phải...!

Kim Phượng nói:

- Tam gia gia, cô cô bị bệnh cần Phượng Hoàng Lệnh mới có thể trị tận gốc được...

- Con nói là nói Dung nương sao?

Lão nhân sâu kín thở dài một tiếng và nói:

- Đúng vậy a, nàng đã ốm đau giày vò đã nhiều năm rồi... Nếu hần có khả năng giúp nàng khỏi hần thì thật sự là quá tốt rồi.

- Nhóc con, người lại đây, để cho ta hảo hảo nhìn người xem, ta cảm thấy như thế nào trên người người luôn lộ ra một cái gì đó cổ quái...

Lão nhân nói.

Long Vũ lập tức sững sờ, sau đó liền lập tức đi tới.

Lão nhân duỗi tay đặt lên cổ tay Long Vũ, cẩn thận hạ tay xuống, trên gương mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Không sai, trong cơ thể của người quả nhiên có ẩn dấu một sinh mệnh thập phần cường đại...

Một lát sau, trên gương mặt của tam gia gia lộ ra vẻ kinh ngạc, làm như đang tự nói với mình:

- Thật sự là kì quái... Ta từ trước tới giờ vẫn chưa thấy qua sinh mệnh thể nào cổ quái như vậy...

Tam gia gia nhíu nhíu lông mày rồi nói:

- Nhóc con, người đã từng tạo ngộ qua một linh thể cường đại sao...

Long Vũ vội vàng lắc đầu:

- Không có, ta cảm thấy được ta rất là bình thường a...!

Tam gia gia lập tức phát ra một đạo kim quang bao hấn lại, đem linh thức vào trong cơ thể hấn thăm dò một phen, qua sau một lúc lâu mới kinh ngạc nói:

- Một loại linh thể ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua... Linh thể này tiềm lực là vô hạn...

Tam gia gia một bên thăm dò, một bên kinh hô không thôi, qua một lúc lâu nữa mới từ từ đem kim quang trên người Long Vũ thu hồi lại

- Tam gia gia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ở một bên Kim Phượng vội vàng tiến đến hỏi.

- Ahm! Để cho ta nghĩ xem...

Tam gia gia trầm ngâm thật lâu sau, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Kim Phượng cùng Long Vũ hai người đều lẳng lặng đứng một bên, không dám quấy rầy đến hấn.

Long Vũ trong lòng lo lắng thân phận của La Lâm sẽ bị mọi người biết rõ. Mà Kim Phượng lại càng hi vọng có thể biết rõ ràng tình huống trong cơ thể Long Vũ để có thể đảm bảo chắc chắn an toàn cho hấn.

- Vẫn là không nghĩ ra được, ta cần phải tìm một chỗ không có ai để suy nghĩ kỹ xem sao.

Nói xong, Tam gia gia liền bỏ đi mất không thấy bóng dáng đâu nữa

Long Vũ thầm kêu nguy hiểm thật.

- Chủ nhân, lão nhân kia có lực lượng thật mạnh a, Lực lượng đó phải liều mạng mới chống đỡ được...

La Lâm thanh âm tựa hồ mang theo một tia run rẩy.

- Lợi hại như vậy sao?

Long Vũ hỏi:

- Tam Gia cùng chị Phượng ai mạnh mẽ hơn một chút vậy.

- Tam gia gia...

La Lâm nói:

- Em nghiên cứu cẩn thận hệ thống hóa lực lượng ở Huyền Cảnh, bọn họ hấn đã siêu việt vượt qua Cửu Đỉnh

- La Lâm, vì cái gì bọn họ đều nói em có sinh mệnh đặc thù, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Long Vũ tò mò hỏi.

- Cái này em cũng không biết nữa!

La Lâm nói:

- Chủ nhân, em luôn luôn tìm kiếm đáp án cho vấn đề này, nhưng mà cho đến bây giờ, em cũng không biết tại sao lại như thế này?

- Quên đi, trước không vội, em cứ chậm rãi thăm dò đi

Long Vũ nói.

- Tiểu Vũ, chúng ta đi thôi.

Kim Phượng nói:

- Dung nương là cô cô của chị, cũng là Phượng Tộc trưởng công chúa... Vài ngàn năm trước, cô cô cùng Phúc Bá mền nhau nhưng đã mạo phạm cấm kỵ Long Tộc.

- Long Phượng trình tường a...!

Long Vũ cười nói.

- Người sai lầm rồi

Kim Phượng cười khổ một tiếng, nói:

- Phượng Hoàng cùng Long Tộc vẫn luôn là đối thủ một mất một còn. Bọn họ kết hợp sẽ bị Long Tộc cùng Phượng Tộc song phương quấy nhiễu. Nhưng là do Dung Nương cùng Phúc Bá đến với nhau bằng tình yêu thật sự, nên cho dù bất kể là ai, bất kể lực lượng gì cũng không thể ngăn cản bọn họ kết thành vợ chồng.

- Người có tình sẽ thành thân thuộc, xem ra câu nói đó không sai à!

Long Vũ nói

- Em lại sai nữa rồi...

Kim Phượng sâu kín nói:

- Sự tình không đơn giản như em nghĩ đâu...

codon.tra

202. Chương 62: Diễm Ngộ Ngoài Dự Tính

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 62: Diễm ngộ ngoài dự tính

Dịch Giả: heartlove2

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ đưa mắt nhìn, Kim Phượng tiếp tục nói:

- Dung Nương cùng Phúc Bá nên duyên với nhau nhưng ngay sau đó đã bị Long Hoàng và Phượng Hậu chia rẽ, kể từ đó bọn họ chưa từng gặp lại nhau. Dung Nương được Phượng Hậu mang về Phượng Tộc tuy ngoài mặt là nói tiện bề chăm sóc nhưng thực chất chính là bị giam lỏng. Mà Phúc Bá lúc ấy cũng bị Long Hoàng giam cầm. Nhưng Phúc Bá rất nhậy đã được thả tự do. Bởi vì Long Hoàng còn là người dạy dỗ của Phúc Bá. Đáng tiếc, lúc đó Phúc Bá đã bị trọng thương, sức lực còn lại rất yếu. Cho dù vậy, hắn vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm Dung Nương... Nhưng hắn là người của Long Tộc, làm sao có thể đi vào Phượng Sào được. Vậy là hai người yêu nhau nhưng lại ko thể gặp được nhau. Lúc bấy giờ, vì trong lúc tu luyện không cẩn thận đã bị tẩu hỏa nhập ma. Hơn nữa, Phượng Hậu lại đi vắng nên hoàng tộc đành mời các nguyên lão đến luận bàn, cho phép Phúc Bá vào Phượng tộc gặp Dung Nương... Đáng tiếc, Dung Nương bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, ngay cả Phúc Bá cũng vô phương cứu chữa. Trước khi hắn đến, Dung Nương đã dùng mười giọt máu Sinh Mệnh Chi Long những vẫn không có hiệu quả...

Kim Phượng nói:

- Tiểu Vũ, lần này có cứu được Dung Nương hay không, hoàn toàn trông cậy vào Phượng Hoàng Lệnh của em.

Long Vũ nói:

- Chị Phượng, chị yên tâm, em sẽ cố gắng hết sức.

.....

.....

Không lâu sau, Kim Phượng dẫn Long Vũ đi đến trước một gian nhà gỗ.

Phúc Bá có lẽ đã được thông báo từ trước nên sớm đã đứng đợi từ sớm ở trước cửa

Long Vũ bước nhcậu lên phía trước hỏi:

- Phúc Bá, bệnh tình của Dung Nương sao rồi?

Phúc Bá dâng trào cảm xúc, nhẹ nhàng nói với Long Vũ rồi cúi đầu, chậm rãi xoay người đi vào trong:

- Hay là chúng ta vào nhà trước rồi từ từ nói chuyện.

Long Vũ cùng Kim Phượng đi theo sau, bên trong nhà được bày trí tuy đơn giản nhưng rất tao nhã. Một chuỗi Phong Linh được treo trên cửa sổ, đang khẽ đong đưa theo gió. Giữa nhà được kê một bộ bàn ghế. Cả gian nhà tuy rằng rất sơ sài, không có đồ đạc gì nhiều nhưng lại rất sạch sẽ, không vương một hạt bụi, không khí trong nhà rất thoáng đãng.

Phúc Bá đưa tay ra :

- Ngồi đi tiểu Vũ và tiểu thư.

Long Vũ ngồi xuống, mắt vẫn không ngừng quan sát xung qucậu. Ngay lập tức phát hiện có một người đang nằm trên giường bị bệnh. Tuy rằng, sắc mặt của nàng đã bị tái nhợt đi nhưng vẫn có thể nhìn ra được nàng là một người rất đẹp.

Nhìn lại, Phúc Bá đang đứng xoay người, lưng còng xuống. Thật sự là có chút....

Phúc Bá bắt gặp ánh mắt của Long Vũ bèn hỏi:

- Tiểu Vũ, cậu cảm thấy tôi không xứng với Dung Nương sao?

- Không phải.

Lại nghe được tiếng thở dài trên giường, Dung Nương chậm rãi nói:

- Chàng trai à, năm đó lúc Phúc Bá còn là một thiếu niên, so về dung mạo, là tôi không xứng với ông ấy. Hơn nữa, đó nhưng chỉ là vẻ bề ngoài, với chúng tôi mà nói cũng không sao cả.

Long vũ gật gật đầu, nói:

- Dung Nương dạy rất phải... Là tôi không đúng... Đúng rồi, không phải bệnh tình của Dung Nương quan trọng hơn sao? Có cần tôi giúp đỡ gì không?

Dung Nương nhẹ nhàng nói:

- Chàng trai à, nếu cậu đã có được Phượng Hoàng Lệnh thì chính là khách quý của Phượng tộc, cũng là người có duyên. Cậu đến, tôi tin rằng cậu sẽ đem lại may mắn cho tôi.

Kim Phượng đứng lên nói:

- Tiểu Vũ, hãy đưa Phượng Hoàng Lệnh cho Phúc Bá, chúng ta đi ra ngoài ngắm sao đi.

- Uhm.....

Long Vũ tháo Phượng Hoàng Lệnh từ trên cổ xuống đưa cho Phúc Bá và nói:

- Mạng người là quan trọng, xin ông hãy cầm lấy.

Đợi Long Vũ nói xong, Phúc Bá nhận lấy Phượng Hoàng Lệnh, nó thật sự ngoan ngoãn nằm trên tay Phúc Bá.

Có thể thấy được tính cách của người này cũng không tệ lắm.

Phúc Bá lên tiếng cảm tạ:

- Tiểu Vũ, đa tạ.

Long Vũ vội vàng nói:

- Phúc Bá, xin ông dừng tính toán....Lần trước nếu không phải ông ra tay cứu giúp, tôi đã sớm mất mạng...Phúc Bá, cố lên, tôi tin tưởng ông nhất định sẽ thành công.

Phúc Bá khẽ mỉm cười:

- Xin đa tạ câu chúc của cậu.

[center].....

.....[(center]

Đi ra phía sau nhà gỗ, Kim Phượng nói:

- Tiểu Vũ, nơi này là đất phong của chị, em có thể đi dạo tùy ý, chị tạm thời không thể đi với em, chị phải giúp Phúc Bá làm hộ pháp cho ông ta.

Long Vũ có chút lo lắng:

- Chẳng lẽ nơi này cũng không an toàn sao?

- Không phải

Kim Phượng nói:

-Có người muốn cho Phúc Bá chết ở chỗ này. Phượng tộc trệu đấu, ngoại trừ Phúc Bá ở ngoài vào, tất cả mọi người đều được an toàn. Đương nhiên, nếu em phát hiện có đám Hắc Phượng Hoàng xuất hiện, ngàn vạn lần không nên trêu chọc bọn chúng.

- Hắc Phượng Hoàng?

Long Vũ nói:

- Trước kia khi em xuyên qua rừng Ngô Đông, đã từng gặp Hắc Phượng Hoàng, bọn chúng trông đàng đàng sát khí .

- Đó là bộ tộc của chị ấy.

Kim Phượng dặn dò kỹ lưỡng:

- Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được đi ra khỏi phạm vi thể lực của chị

Long Vũ mỉm cười trả lời:

-Em cũng biết, chị Phượng, em chỉ là tùy tiện đi dạo một lát, sẽ nhcậu chóng quay về thôi.

.....

.....

Tu vi của Dung Nương đã đạt đến cảnh giới cao, vốn cũng là mạnh hơn Kim Phượng. Chỉ là về sau phân tâm nên tẩu hỏa nhập ma dẫn đến bị tổn thương kinh mạch. Mấy năm nay tuy đã dùng đủ mọi cách để chữa trị nhưng vẫn không có hiệu quả. Nếu không phải Phúc Bá đến đúng lúc lấy máu của Sinh Mệnh Chi Long giúp nàng kéo dài sự sống, e là giờ phút này nàng đã không còn sống được.

Dù vậy, tình huống của nàng cũng không lạc quan mấy.

Hiện giờ có thể cứu nàng chỉ có bảo vật của Phượng tộc là Phượng Hoàng Lệnh.

Đương nhiên, bây giờ vẫn không thể nắm chắc được một trăm phần trăm.

Nhưng, chỉ cần có một phần trăm hi vọng, Phúc Bá sẽ cố gắng đến một trăm phần trăm.

Kim Phượng ccậu gác ở ngoài cửa, trong lòng cũng lo lắng không yên. Dung Nương là cô ruột của nàng, cũng là người đối xử với nàng tốt nhất Phượng tộc. Nàng thật lòng hi vọng Dung Nương sẽ được chữa khỏi bệnh.

Long Vũ tản bộ tùy ý vào gần rừng ngô đồng, bất tri bất giác cảm thấy đi khá xa, dọc theo đường đi thì ngoại trừ cây thì cũng chính là cây, nên không nhìn thấy một chút kiến trúc nào cả, cho dù là một căn nhà

gỗ cũng không có. Hấn cảm thấy thật nhàm chán, đang tính toán có nên trở về hay không, thì đúng vào lúc này, hấn nghe được bên trong khu rừng cách đó không xa truyền đến một trận du dương.

Xuất phát từ tò mò, hấn đi theo âm điệu kia mà bước tới, lại thấy phía trước trong khu rừng thấp thoáng có một căn nhà gỗ. Khi hấn đến gần căn nhà gỗ thì giai điệu du dương kia bỗng ngưng bật, hơn nữa cái cánh cửa cũng khép hờ. Long Vũ làm việc rất cẩn thận, liền do dự nhìn vào, nhìn không ra được gì vì bên trong là một mảnh tối đen.

Long Vũ thoáng do dự một chút, định tính toán rời khỏi chỗ này, bởi vì căn nhà gỗ rất là quý dị.

- Có khí tức Phương Hoàng rất cường đại.

La Lâm tựa hồ đã kiểm tra đo lường mang tới một chút tin tức.

- Đến tột cùng là đây ai?

Long Vũ âm thầm thấy kỳ quái và khó hiểu.

- Quên đi, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết ta, ta hãy đi thôi ...!

Long Vũ tính toán rời khỏi chỗ quý dị này.

Nhưng đúng vào lúc hấn định xoay người đi ra, trong căn nhà gỗ bỗng truyền đến một cỗ hấp dẫn lực lượng rất lớn, Long Vũ muốn đi nhưng chân lại không thể nhúc nhích.

- Hay là vào xem một chút rồi đi?

Có lẽ vì bị cỗ hấp dẫn kia quá nhiều, Long Vũ ngay tức khắc thay đổi chủ ý.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Long Vũ không hề do dự, thân hình phút chốc loáng cái đi vào, cửa vào nhẹ nhàng mở ra. Mới vừa đứng vững, liền nghe được bên trong một âm thanh yêu dị truyền ra:

- Cẩn thận như vậy làm cái gì, tên nhóc ma quỷ, mỗi cuộc hẹn đều biến thành yêu đương vụng trộm, dường như tình cảm của chúng ta, cậu vẫn còn chưa nhận ra.

Long Vũ ngẩn ngơ, đây rốt cuộc là có chuyện gì ?

Hấn còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra với mình, thì từ đâu có một mùi hương quyến rũ ập tới, một thân thể mềm mại, trắng mịn quần lấy thân thể Long Vũ, phát ra một tiếng rên rỉ động phách tiêu hồn :

- Cậu đúng là ma quỷ, làm cho em đợi mòn mỏi. Gần đây công lực của cậu đại tăng, lập tức có thể ngửi thấy khí tức Phương Hoàng mà em đã che giấu, xem ra em đã yêu thương nhầm người rồi ...

Nghe nữ nhân vừa nói như thế, Long Vũ nổi lên một trận buồn bực.

“Chuyện này đến tột cùng là cái gì vậy, sao có thể, mình tuyệt đối đâu có quen biết nữ nhân này ..”

Trong căn phòng với ánh sáng mờ ảo, kì quái chính là lấy con mắt tinh tường của hấn vẫn vô pháp thấy được tình huống rõ ràng trong phòng.

Nữ nhân kia với đôi bàn tay nhỏ bé mịn màng vẫn không ngừng vuốt ve trên người Long Vũ, ở một địa phương kia vuốt ve làm cho Long Vũ cả người huyết khí cuộn cuộn.

Hiển nhiên là một lần may mắn hiếm có.

Đối phương hiển nhiên là đã nhận lầm người.

Hấn chắc chắn rằng chuyện đúng là như vậy, chính mình còn không thấy rõ vậy đối phương đồng dạng cũng không thể thấy rõ được, cho nên đối phương mới nhận lầm hấn là ai đó, nhưng có thể xác định người ước hẹn với nữ nhân này là một nam nhân Phương tộc.

Long Vũ bây giờ bắt đầu tâm tình mê loạn, nửa dưới của mình thẳng tắp, nóng hổi, hóa ra tay của nữ nhân đã lần mò nắm chặt trong tay nhỏ bé của nàng ta rồi. Đồng thời y phục trên người hấn bị một bàn tay khác của nữ nhân khẽ vuốt nhẹ trong khoảng khắc đã hóa thành tro bụi.

Hắn đã không ngừng tự nhắc chính mình nhưng vẫn không thể kiềm chế được. Ở một nơi tối tăm này tình cảnh hiện nay khiến hắn khó lòng kiềm chế tâm của mình, nữ nhân bắt đầu trượt dần xuống dưới hạ thân của hắn, cái miệng nhỏ nhắn của nữ nhân bắt đầu ngậm chặt vào thằng nhỏ của hắn, làm hắn giật nảy mình không thể kiềm chế lâu hơn được nữa ...(DG: hic đến ta còn không nhịn được nữa là .. Biên: Chú nhịn được mới là giỏi :61:) Đừng nhìn hắn đã từng thân mật với nữ nhân, nhưng tình cảnh tiêu hồn này hắn mới trải qua lần đầu tiên.

Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy cả người tê dại, một cảm giác thoải mái vô cùng không gì có thể sánh được, Long Vũ cả người giống như đang lạc vào mộng đẹp, nữ nhân chủ động khiêu khích làm cho ham muốn của hắn tăng vọt.

Nữ nhân hiển nhiên đã phát hiện thân thể Long Vũ xuất hiện biến hóa, cười khặc khách một hồi

- Ha ha, cậu hóa ra cũng có lúc động tình, em còn tưởng rằng cậu là thánh nhân chứ ...

Nói xong, nữ nhân càng gia tăng lực đầu lưỡi ra sức nô đùa, liếm láp khắp người Long Vũ.

Long Vũ vui vẻ trong lòng, nhắm mắt hưởng thụ, chỉ trong giây lát y phục trên người nữ nhân kia cũng biến mất, nàng hai tay ôm lấy Long Vũ, đôi gò bồng đào mê hồn dán chặt vào ngực Long Vũ không ngừng cọ xát.

Một lúc sau, thị lực Long Vũ tựa hồ quen dần, dù rằng bốn phía của căn phòng vẫn là một màu u tối, nhưng hắn mơ hồ thấy được rõ ràng dáng người nữ nhân kia, hai tay hắn lần mò bóp đôi mông đầy đặn nhấp nhô kia, trong lòng hắn có chút nói không ra lời.

- Ma quỷ, sờ mó em ghê thế, sao ngày thường không thấy cậu có biểu hiện như vậy? Hôm nay cậu làm sao thế?

Nữ nhân chủ động thủ thi bên tai hắn sau khi kéo đầu hắn dúi vào bộ ngực căng tròn của nàng (DG: Hic lão XT chém cũng kinh thật)

Long Vũ chưa từng được thưởng thức qua loại đãi ngộ như thế này, liền lập tức nắm bắt cơ hội dốc sức dày vò bộ ngực to căng tròn của nữ nhân này.

- Ma quỷ, cậu thật là làm cho em thoải mái...

Nữ nhân khẽ cười một tiếng, thân hình không ngừng vặn vẹo, uốn éo càng làm tăng cảm giác khoái lạc. Long Vũ thừa dịp ngắt đầu lên trong nháy mắt, cũng đã chiêm ngưỡng rõ ràng dung mạo của nàng, trước mặt là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, hơn nữa đôi mắt lại càng câu hồn đoạt phách, lúc này đây mai má nàng ửng hồng, hơi thở như hoa lan, lại thêm bộ ngực không ngừng phập phồng theo càng làm tăng sức quyến rũ của nàng.

Nữ nhân nhìn nhìn Long Vũ, lấy tay vuốt ve khuôn mặt Long Vũ, đem cái miệng nhỏ tiến đến bên tai Long Vũ rên rỉ nói:

- Ma quỷ, cậu với em đều đã động tình rồi, không bằng chúng ta bắt đầu chuyện kia đi ...

Nói xong, nàng liền dùng đầu lưỡi hồng mềm mại liếm quang vành tai Long Vũ.

- Chủ nhân, đây là một Phượng Hoàng rất cường đại ...

La Lâm bỗng phát ra thعậ âm nhắc nhở Long Vũ.

Long Vũ tựa hồ vì câu nhắc nhở trên mà thعậ tỉnh, dục vọng cũng dần hạ xuống, theo bản năng hắn muốn đẩy nữ nhân trên người ra. Nhưng nữ nhân kia vẫn cười nói, đôi bàn tay nhỏ đã ôm trọn lấy thằng nhỏ của Long Vũ không ngừng vuốt ve, Long Vũ toàn thân căng thẳng vô cùng, trong cơ thể đạo lực không ngờ tự nhiên du tẩu.

Nữ nhân kia buộc miệng cười nói :

- Cậu khẩn trương làm gì? Lần đầu tiên của cậu hả ? Em nghĩ không phải đâu, ta đã sớm xem qua cậu đã phá thân rồi còn gì, hắn là một tay tình trường lão luyện rồi.

Lời này vừa nói qua, Long Vũ chợt cảm thấy kỳ quái.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn luôn luôn cảm thấy được nữ nhân này xem mình là một người khác, nhưng từ câu nói kia tựa như nữ nhân này đã biết rõ thân phận của mình rồi.

- Cô rốt cuộc là ai vậy?

Long Vũ hỏi.

Nữ nhân sững sờ, lập tức liền biết mình đã bị lộ ra chân tướng.

- Hắc hắc...

Nữ nhân cười mờ ám nói

- Tiểu oan gia, cậu cần gì quản tôi là ai, chúng ta hãy khoái hoạt trước đi rồi nói chuyện sau, tóm lại là tôi sẽ không hại cậu đâu ...

Nàng vừa nói chuyện, động tác trên tay lại không có nửa điểm chậm lại, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

- Cô là Phượng Hoàng sao ?

Long Vũ từ khi được La Lâm nhắc nhở, tâm tình đã thục tỉnh hơn nhiều, tuy rằng dưới hạ thể truyền đến những trận sung sướng đang dần dần cắn nuốt lý trí của hắn, giờ phút này hắn không còn đủ lý trí để suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

Nữ nhân che miệng cười, song đột ngột đẩy hắn về phía chiếc giường gỗ nhỏ, đem cả người ngồi lên phần eo của hắn rồi nói :

- Không cần khẩn trương như thế, tôi sẽ giúp cậu... Cậu sẽ nhất định thoải mái mà ...

Nói xong, chậm rãi ngồi xuống ...

Một khắc này, Long Vũ chợt cảm thấy hạ thân của mình bỗng bị một cổ utor át nhưng ấm áp bao vây lấy.

Rất nhcậu trong phòng bắt đầu vang lên tiếng hai người rên rỉ, sự va chạm giữa hai thân thể làm cho Long Vũ không còn bất cứ sự hoài nghi hay truy cứu gì nữa.

Đột nhiên hắn phát giác khi cùng nữ nhân giao hoan với nhau, thì trong cơ thể một luồng đạo lực đang tự hành lưu chuyển, đồng thời từ trong cơ thể của nữ tử cũng truyền đến một cổ khí tức ôn hòa.

Theo động tác không ngừng kịch liệt, Long Vũ cảm thấy luồng đạo lực trong cơ thể không ngờ cùng luồng đạo lực trong cơ thể nữ nhân kia chậm rãi dung hợp vào cùng một chỗ.

Đồng thời tốc độ lưu chuyển một chu thiên hoàn toàn tăng nhcậu hơn.

Trong nháy mắt, Long Vũ từ trong bể dục hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn ở trong lòng nổi lên một trận vui vẻ, rõ ràng là nữ nhân kia đang tiến hành song tu, nói cách khác nàng đang trợ giúp mình tiến nhcậu trên đường tu luyện.

Cứ như thế, hai người lại một lần nữa tiến đến cực lạc đỉnh phong, trong cơ thể Long Vũ đạo lực đang điên cuồng tăng trưởng.

Rốt cuộc, trận mây mưa cũng bắt đầu ngừng lại, cô nàng nằm trên người Long Vũ thở gấp, mệt đến một câu nói cũng không nói lên lời, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia sang kì dị, mãi mới nói được một câu :

- Cậu thật lợi hại.

Long Vũ phát hiện trong cơ thể mình đạo lực ít nhất cũng tăng trưởng mấy lần, phỏng chừng đã vượt qua ngũ đỉnh rồi, về phần đạt đến tiêu chuẩn gì thì phải tính toán lại.

Nhìn thấy nữ nhân đang thở gấp trên lòng ngực của mình, Long Vũ đang muốn nói chuyện, đột nhiên phía bên ngoài chợt nghe được âm thcậu quen thuộc :

- Dựa vào lúc này thăm dò được, thì bọn họ chứng kiến được lần cuối cùng Long Vũ xuất hiện là tại nơi này...

Thcậu âm này nghe quen tai vô cùng, Long Vũ trong lòng hồi hộp, nhất thời không nghĩ ra được đó là ai, hoảng sợ tới mức hồn phi phách tán. Lúc này đã nghĩ đến chuyện ngay lập tức chạy thẳng ra ngoài.

Nữ nhân kia thấy Long Vũ vừa động, cười khcậu khách nói :

- Người ở phía ngoài cậu nhận ra sao?

Long Vũ đột nhiên bừng tỉnh lại, nhúu mày nhìn nàng ta một chút, rõ ràng là một tuyệt nữ như hoa như ngọc trước mặt nhưng sao đột nhiên có cảm thấy có chút đáng ghét...

Hắn phát hiện ra mình đã bị cô ta gạt...

Nhưng mà là nữ nhân kia thật sự đã cho hắn chỗ tốt, điều này không thể nào chối bỏ.

Long Vũ có chút nhức đầu, hắn căn bản không thể làm rõ được đây là tình huống gì, phải giải quyết như thế nào?

Nữ nhân kia thấy hắn nhìn mình rồi nhúu mày, vẫn như cũ mang một bộ dáng phong tình vạn chủng, cười khê và ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói :

- Có chuyện gì vậy, không phải là lo lắng Kim Phượng ghen đấy chứ?

Nói xong lại phát ra một trận cười như chuông bạc.

Vừa rồi thcậu âm bên ngoài chính là của Kim Phượng, nhưng Long Vũ không biết vì sao nàng lại tới nơi này. Theo lý thì hắn vừa rời khỏi chỗ Kim Phượng thời gian cũng không lâu.

Nữ nhân cười duyên một tiếng và nói :

- Tiểu oan gia, cậu còn không biết hay sao, cậu đã ở chỗ của này đã ba ngày rồi.

- Ba ngày?

Long Vũ giật mình kinh hãi, nếu là như vậy thì hèn gì chị Phượng tìm hắn khắp nơi, thì ra đã qua ba ngày rồi, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, bỗng vang lên thcậu âm của một nam nhân :

- Tiểu thư đừng có gấp, Tiểu Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

Long Vũ bỗng chấn động trong lòng, đây là âm thcậu của Phúc Bá.

Đang nằm trong lòng Long Vũ bỗng nhiên nữ nhân đứng phắt dậy, vung tay lên thì căn phòng nhất thời trở nên sáng hẳn .Thân thể hoàn mỹ vô khuyết của nữ nhân trực tiếp hiện ngay ra trước mặt Long Vũ.

Long Vũ không thể không thừa nhận, nữ nhân này đích thực là có sức hấp dẫn kinh người, đôi chân thon dài thẳng tắp, cái eo thon nhỏ không có nửa điểm mỡ thừa, bộ ngực sữa cao vút, cùng đôi mông to, tròn, vểnh lên đầy khêu gợi. Bất luận là từ dung mạo cho đến dáng người đều vô cùng quyến rũ, hơn nữa càng làm hắn kinh ngạc là hạ thân của nàng còn vương lại một vệt máu.

Nói cách khác, đây cũng chính là lần đầu tiên của nàng.

Lúc này, ở bên ngoài thcậu âm của Kim Phượng lại một lần nữa vang lên :

- Phúc Bá, chúng ta đi lên phía trước tìm kiếm xem sao?

Trong căn phòng này cũng không biết nữ nhân làm như thế nào mà chỉ trong giây lát, một bộ váy màu hồng phiêu dật đã được mặc lên người. Nàng chậm rãi ngồi xuống, lộ ra khuôn mặt mê người tươi cười nói :

- Yên tâm đi, bọn hắn sẽ không tìm thấy cậu đâu, từ lúc cậu đặt chân vào căn nhà gỗ này thì cậu đã ly khai khỏi đất của Kim Phượng rồi, nơi này là thuộc quyền sở hữu của tôi. Trừ phi tôi thả cậu rời khỏi đây, nếu không căn bản cậu không thoát ra được đâu...

Long Vũ cả kinh, vậy như thế này thì làm sao đây?

Hắn thực sự không rõ, nữ nhân này rốt cuộc là muốn làm chuyện gì?

Nói đây là âm mưu, nhưng không đúng. Nữ nhân này đã vì mình mà thất thân, hơn nữa còn giúp hấn tăng tu vi.

Đây là sự tình gì vậy ? có lẽ trong ngôn ngữ nàng nói về Kim Phượng dường như có cái gì đó không đúng lắm.

Thấy nàng có một vẻ mặt vui vẻ, tươi cười, trong lòng Long Vũ bỗng trào lên một cảm xúc khác, hấn lớn tiếng quát hỏi :

- Cô rốt cuộc là ai, cô làm như vậy đối với tôi rốt cuộc là có ý gì?

Nữ nhân kia khặc khặc khẽ cười, chìa ra ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve mặt Long Vũ nói:

- Cậu hung dữ cái gì... Cậu cũng đã biết, lần đầu tiên của người ta cũng đã cho cậu. Tôi còn dùng Ngọc Nữ Nguyên Âm giúp cậu tăng tu vi lên, cậu lại không cảm tạ người ta, lại còn hung dữ với tôi nữa. Cậu đó, thật sự không có lương tâm mà.

Long Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Cô thực sự là lần đầu sao?

Nữ nhân kia hiển nhiên đã sớm nhìn ra Long Vũ sẽ ngạc nhiên như vậy, đáp :

- Đương nhiên là thật rồi, nếu không, tại sao tôi với cậu song tu lại có hiệu quả tốt như vậy?

Long Vũ nhất thời choáng váng, nữ nhân này không biết có phải là người điên hay không?

- Cô vì cái gì mà đối xử tốt với tôi như vậy? Tôi với cô trước kia cũng không có quen biết mà?

Long Vũ nói.

Nữ nhân nhún vai trả lời :

- Không sai, cậu thực sự không biết tôi là ai, nhưng tôi lại biết cậu. Cậu tên là Long Vũ, là đến từ thế giới nhân loại, là một người hữu duyên, hơn nữa tiểu nha đầu Kim Phượng kia đã nhìn trúng cậu.

Lời nói này vừa thốt ra, Long vũ nhất thời cứng họng

- Cô nói chị Phượng thích tôi sao?

codon.tra

203. Chương 63: Kim Phượng Mất Mát

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 63: Kim Phượng mất mát

Dịch Giả: heartlove2

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Nữ tử che miệng cất tiếng cười tự nhiên:

- Cậu thật ngốc quá, thật sự là không có một chút gì hiểu lòng phụ nữ. Nhưng cũng tốt, hiện tại cũng thật tiện nghi cho tôi...

Long Vũ da đầu bắt đầu tê dại nói:

- Cô nói đến cùng đều là cái gì vậy. Tôi đến giờ cũng không thể nào hiểu rõ ý cô nói là gì?

- Cậu sớm muộn sẽ rõ thôi.

Nữ tử khẽ cười nói.

- Cô đến cùng là ai? Cô tên là gì?

Long Vũ buồn bực hỏi:

- Bất kể như thế nào, cô cứ nói thẳng cho tôi biết cô là ai đi?

Nữ tử hơi nghiêng đầu, một bộ dáng suy tư thật lâu rồi mới nói:

- Tôi đang suy nghĩ là tôi có nên cho cậu biết thân phận của tôi không? Hay là cậu hỏi con tiểu nha đầu Kim Phượng kia đi.

- Như vậy đi, cậu đi hỏi Kim Phượng. Dù sao thì cậu cũng được tôi sung hạnh nên tôi tin tưởng nàng ta nhất định sẽ biết tôi là ai.

Long Vũ nhất thời không biết nên khóc hay cười, cái loại “Sung hạnh” này nó là cái món đồ chơi gì vậy.

Nữ nhân kia lại sờ sờ khuôn mặt của hắn, cười nói:

- Đừng có mà ầm ức, ở trong này sức mạnh đại biểu hết thảy. Nói cho cậu biết một sự thật, bằng với thất đỉnh tu vi của cậu thì hiện tại trước mặt tôi căn bản chẳng là cái gì cả.

- Đợi một chút.

Long Vũ hơi kinh hãi nói:

- Cô nói hiện tại tôi đã là thất đỉnh tu vi hay sao?

- Hả, cậu rất là ngạc nhiên sao?

Nữ tử khinh thường nói:

- Kỳ thật thực lực cậu còn rất kém, đã hấp thu nguyên âm của tôi mà lại mới có thể lên tới thất đỉnh tu vi ... Nhưng không sao, dù sao thì tiềm lực của cậu là vô hạn, tương lai sớm hay muộn sẽ mang lại chỗ tốt cho tôi.

Long Vũ trong lòng ngẫm cười khổ, cái diễm ngộ này tới thật chẳng ra làm sao cả. Tuy rằng có chỗ tốt, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không hiểu gì cả.

Lúc này, nữ nhân lại cười khẽ một tiếng, rồi đem miệng nhỏ tiến đến bên tai Long Vũ, đầu lưỡi linh hoạt xinh xinh khẽ liếm liếm vào vành tai hắn. Ôn nhu nói:

- Tiểu oan gia, tôi cũng phải nhắc nhở cậu một tiếng. Cậu đã theo tôi rồi thì cậu sẽ không thể cùng theo Kim Phượng tiểu nha đầu kia nữa rồi Trong hai chúng ta, cậu chỉ có thể chọn một mà thôi..

Ngay tại lúc Long Vũ hết sức ngạc nhiên, nàng kia lại mỉm cười nói:

- Nhưng, cậu cũng coi như không tồi, cậu cũng đã biết tại Huyền Cảnh này có không ít các đại thần thông theo cầu hôn tôi đấy.

- Cái chuyện kia là chuyện của cô, tôi không có hứng thú. Trả y phục cho tôi để tôi còn rời khỏi chỗ này.

Long Vũ càng lúc càng phát giác ra nữ tử này có vấn đề, nên tính toán đi trước thì hay hơn (DG: Tên này ăn xong định chạy, nhưng ta thích:88:)

- Tôi đã sớm chuẩn bị cho cậu.

Nữ nhân vung tay ném lại một bộ quần áo đã chuẩn bị trước.

Long Vũ lập tức đứng lên mặc vội quần áo, bên ngoài giống như chưa từng có động tĩnh gì. Nhìn bộ dáng của bọn họ chắc là không tìm thấy gì nên đã đi qua chỗ khác tìm kiếm rồi.

- Nhớ kỹ, chớ có quên đã ngủ cùng tôi đấy.

Nữ tử ảm đạm cười:

- Lần đầu tiên của tôi đã cho cậu nên cậu không thể phụ tôi đó...(DG: híc thằng ku này tiêu rồi:mộtmộtbà:.
Biên: Tiêu thì ta không biết nhưng có lần này sẽ có lần sau:6một:)

- Nếu cậu dám phụ tôi, tôi sẽ cho cậu hối hận cả đời.

Nữ tử nghiêng răng nghiêng lợi nói, lúc trước biểu tình dễ thương quyến rũ đã biến mất sạch.

Long Vũ bỗng nhiên cảm thấy nữ nhân này thần sắc lạnh băng, nhớ tới vừa rồi cùng nàng ân ái triền miên, không khỏi cau mày nói:

- Là do cô tình nguyện, tôi chưa hề ép buộc cô cái gì, càng không phải nói tới cái gì khi phụ cô...

Nữ tử nghe xong bỗng nhiên hồi phục lại trạng thái phong tình vạn chủng, cười lắc đầu nói:

- Sự tình không đơn giản như cậu nghĩ đâu, trên thân thể cậu đã có ấn ký của tôi, từ nay về sau cậu mãi là người của tôi.

Trong lòng Long Vũ thầm nói mình ngu muội, hai mắt trợn trắng. Nữ nhân này là cái dạng người gì thế? Thật sự là không biết xấu hổ là thế nào sao?

- Lúc trước cô đối với tôi như vậy, cái này ngay từ đầu đã là một âm mưu cô sắp đặt trước sao?

Long Vũ hỏi.

- Không sai

Nữ nhân cũng không dấu diếm trực tiếp thừa nhận:

- Đây là một âm mưu tôi bày ra nhưng so với cậu đã mất đi thì tôi còn mất nhiều hơn.

- Tôi mất đi cái gì vậy?

Long Vũ hỏi.

- Kim Phượng!

Nữ nhân nói:

- Tôi đã nói rồi, cậu đã là người của tôi thì cậu với Kim Phượng không thể nào làm vợ chồng được nữa. Nhiều nhất hai người chỉ là bằng hữu mà thôi.

Long Vũ mặc lại quần áo, bỗng nhớ ra không phải Kim Phượng còn có một người chị hay sao?

- Cô là chủ nhân Hắc Phượng Hoàng?

Nữ nhân lườm hắt một cái, nụ cười cực kỳ quyến rũ nói:

- Chờ khi cậu trở về, Kim Phượng sẽ nói cho cậu biết.

Dừng lại một chút, nữ nhân còn nói thêm:

- Từ hôm nay trở đi, cậu là tình lang của tôi. Ngoại trừ giúp cậu tăng tu vi ra, tôi còn có một món lễ vật tặng cho cậu.

Nói xong, nữ nhân đưa bàn tay ngọc ra bỗng xuất hiện thêm một chiếc hộp gấm.

Long Vũ ngần ngừ, giơ tay tiếp nhận cái hộp, đang định mở ra thì nữ nhân này bỗng nhiên giơ tay ngăn lại:

- Hẹn tái ngộ nhé.

Nói xong, nữ tử đột nhiên dùng sức đẩy Long Vũ một cái.

Long Vũ lùi về sau mấy bước, nhất thời lùi ra khỏi căn phòng. Một khắc này hắn bỗng nhớ lại rừng cây lúc trước, nhìn lại căn nhà gỗ bỗng nhiên biến mất không thấy.

- Tình lang của tôi, cậu hãy đi đi... Có lẽ vào thời điểm thích hợp tôi sẽ đi tìm cậu.

Thanh âm của nữ nhân kia từ bốn phương tám hướng truyền đến, nhất thời làm cho Long Vũ cứ tưởng mình đang nằm mơ.

.....

.....

- Chủ nhân, em vừa mới kiểm tra xong, khí tức đó nhất định là của Hắc Phượng Hoàng.

La Lâm khẳng định nói:

- Trong lúc nàng với chủ nhân nói chuyện, em cảm nhận được nàng hẳn chính là chị của Kim Phượng.

- Quên đi, về hỏi chị Phượng là biết.

Long Vũ giờ phút này ở trong lòng cũng loạn hết cả.

Mấy phút sau, trên đường trở về Long Vũ gặp Kim Phượng cùng Phúc Bá. Kim Phượng với vẻ mặt quan tâm hỏi:

- Tiểu Vũ, em đã đi đâu vậy? Như thế nào mà chị tìm mãi mà không thấy em đâu. Hơn nữa qua thời gian ba ngày mà khí tức của em cũng hoàn toàn biến mất.

Phúc Bá nói:

- Rất kỳ quái, nơi này chúng ta đã đi qua tìm cậu, nhưng không phát hiện được khí tức vừa cậu. Nhưng vừa rồi chúng ta lại cảm nhận được khí tức của cậu.

- Đợi một chút...

Kim Phượng tựa hồ cảm nhận được cái gì đó:

- Tiểu Vũ, em đã đi đâu, em đã gặp qua đại tỷ của chị sao? Sao trên người của em lại có khí tức của chị ta, hơn nữa lại rất là nồng đậm?

- Chị Phượng, thực xin lỗi...

Sự tình đã xảy ra như vậy, Long Vũ cũng không có ý định giấu diếm, lúc này hắn lập tức đem chuyện này từ đầu đến cuối nói cho Kim Phượng cùng Phúc Bá biết.

Nghe xong chuyện của Long Vũ vừa kể, Phúc Bá thở dài một tiếng rồi nói:

- Thật sự Thi Nhân hành động quá nhanh. Tiểu thư, thật xin lỗi, nếu không có chuyện của tôi, thì Thi Nhân sẽ không có khả năng đắc thủ nhanh như vậy.

- Đây đều là thiên ý.

Kim Phượng cắn môi nói một câu.

Long Vũ lại càng không hiểu chuyện này ra làm sao:

- Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Phúc Bá, chị Phượng có thể nói cho em biết một chút không? Cho đến bây giờ, em thật sự cũng không hiểu, không biết đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

- Phúc Bá, tôi đi trước về xem Dung nương thế nào...

Kim Phượng thoạt nhìn tâm tình tựa hồ như không được tốt, xoay người muốn đi.

Long Vũ vốn định chạy theo, nhưng lại không nghĩ ra được ý gì tốt.

- Tiểu Vũ...

Phúc Bá dừng lại một chút rồi nói:

- Tiểu Vũ, là tôi không đúng. Nếu không phải tôi lo cho Dung nương thì cậu sẽ không bị Thi Nhân bắt được...

- Cái gì mà bắt?

Long Vũ lại buồn phiền vội vàng hỏi:

- Phúc Bá sự việc cũng không phải tôi tình nguyện, Phúc Bá, nói cho tôi biết, tôi nên làm gì bây giờ?
- Làm gì bây giờ, tôi cũng không có biện pháp gì?

Phúc Bá sâu kín thở dài:

- Nếu sự tình đã xảy ra đến bước này, tôi cũng không gạt cậu nữa. Tôi nói cho cậu biết, vốn tiểu thư có ý tứ muốn cùng cậu làm đạo侣 song tu. Nhưng hiện nay lại không được rồi, cậu đã cùng người đó song tu rồi.
- Nhưng mà là tôi không thích Thi Nhân.

Long Vũ vội vàng giải thích:

- Việc này cũng không phải là tôi tình nguyện mà.
- Tôi biết điều đó.

Phúc Bá giải thích:

- Nhưng những điều này là vô dụng, dựa theo nội dung Phượng tộc đã định, đồng môn tỷ muội không thể tranh đoạt chồng lẫn nhau, đây là Thiết pháp lệnh ... Hiện giờ cậu đã cùng đại tỷ của Kim phượng đã ân ái rồi, cho dù cậu không cam tâm tình nguyện thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, cũng không có bất kỳ phương pháp nào có thể giải quyết được chuyện này...
- Cho nên chị Phượng tức giận sao?

Long Vũ hỏi.

- Không thể nói là tức giận, nàng là người chịu phận bất hạnh

Phúc Bá thở dài nói.

Dừng lại một chút, Phúc Bá tiếp tục nói:

- Tiểu Vũ, có một số việc vốn tôi không có ý định nói cho cậu biết, nhưng sự việc đã quá bất ngờ xảy ra, tôi cũng không thể không nói. Nhiều năm trước Phượng Hậu mất tích, đến nay bất vô âm tín, dựa theo nội dung Phượng tộc quy định, nếu Phượng Hậu trong vòng một trăm năm không trở về nữa, thì Phượng tộc sẽ đề cử một Phượng Hậu mới. Kim Phượng cùng Thi Nhân là hai người có năng lực cạnh tranh nhau...
- Việc này có liên quan gì đến tôi?

Long Vũ hỏi.

- Vốn là không có gì liên quan đến cậu. Nhưng mà cậu lại có được Phượng Hoàng Lệnh...

Phúc Bá nói:

- Phượng Hoàng Lệnh là chí bảo của Phượng tộc, cũng là lệnh bài tượng trưng cho thân phận Phượng Hậu, trong cuộc sống tương lai Phượng Hoàng Lệnh có liên quan cực kỳ trọng đại. Cho nên khi cậu xuất hiện, đối với Kim Phượng cùng Thi Nhân đều phi thường trọng yếu, nhưng chưa từng ai nghĩ tới Thi Nhân sẽ lại làm ra chuyện như vậy để có thể chiến thắng, Thi Nhân đã song tu cùng cậu...
- Aiz!!!

Phúc Bá thở dài một tiếng:

- Tiểu thư nên chủ động một chút thì xong rồi ...
- Vậy bây giờ có cách gì cứu vãn tình thế này không?

Long Vũ cũng cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết.

- Không có biện pháp.

Phúc Bá nói:

- Quy định Phượng tộc luôn luôn là như vậy.

- Nhưng vấn đề là tôi không thích nàng ta..

Long Vũ khóc lóc thảm thiết nói:

- Tôi là bị bắt nên cũng không thể nói tôi với Thi Nhân là vợ chồng chứ?

- Cái này cũng không được.

Phúc Bá cười nói:

- Tình cảm là cho nhau, bản thân tôi có thể đảm bảo Thi Nhân hẳn là

bắt buộc cậu. Nhưng từ giờ trở đi trên người cậu đã có ấn ký của nàng ta, tương lai nàng ta cùng Kim Phượng tranh chấp với nhau, cậu cũng chỉ có thể theo nàng ta mà thôi.

- Sao lại có chuyện như vậy chứ?

Long Vũ thở phì phì nói:

- Chuyện này thì tôi muốn giúp ai thì giúp, tôi muốn giúp ai thì đó cũng là quyền quyết định của tôi mà?

- Không được!

Phúc Bá cảnh cáo nói:

- Nếu cậu thật sự muốn giúp Kim Phượng, tương lai cậu không thể phản bội Thi Nhân, nếu không trong Trưởng lão hội sẽ nhận định Kim Phượng âm mưu dùng quỷ kế, ngược lại đối với tiểu thư rất là bất lợi. Tiểu Vũ, tôi biết tâm tư của cậu, nhưng cậu nhất định phải hiểu được, trong Huyền cảnh to lớn này, có đủ các chuyện. Có một số địa phương, một số việc cậu cảm thấy chuyện đó là không hợp lý, nhưng ở trong này lại là chuyện bình thường. À đúng rồi, Phượng Hoàng Lệnh này cậu cầm lấy đi...

- Vâng.

Tiếp nhận Phượng Hoàng Lệnh, Long Vũ cực kỳ buồn bực, làm cho chị Phượng bị tổn thương, cái nàng Hắc Phượng Hoàng kia thật là quá hèn hạ.

- Lão Tử nhất định từ nay về sau sẽ không để ý đến nàng ta nữa.

Long Vũ âm thầm thề.

.....

.....

Bệnh tình của Dung nương nhờ có Phượng Hoàng Lệnh trợ giúp xem như là được áp chế. Chẳng qua tu vi của Dung nương bị thụt lùi quá nhiều. Tuy rằng hiện tại vẫn là ở trên Cửu đỉnh, nhưng đối với Đại thần thông trước kia mà nói, đích thật là thụt lùi quá nhiều.

Nhưng như vậy, đối với Phúc Bá, Kim Phượng tình hình của Dung nương là quá tốt.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Phượng tộc Trưởng lão hội rốt cuộc cũng đã chấp nhận chuyện tình của Dung nương cùng Phúc Bá. Hơn nữa còn chấp nhận cho Dung nương rời khỏi tộc.

Phúc Bá tính toán sẽ mang theo Dung nương đến Thanh Tân Tiểu Trúc tại thành Đoan Mộc, rồi tiếp tục làm quản gia cho Kim Phượng.

Kim Phượng lại tính toán tạm thời chưa trở về thành Đoan Mộc.

Đối với tương lai sẽ xảy ra tranh chấp ngôi vị. Nàng nhất định phải chuẩn bị một số thứ cần thiết.

Nguyên bản nàng đối với Long Vũ rất là kỳ vọng, nhưng bây giờ hết thấy đều đã quá muộn.

Cho đến bây giờ nàng cũng không nghĩ rằng đại tỷ lại bị ỉn đến thế, nàng trăm triệu lần không ngờ Thi Nhân lại sử dụng phương thức ấy đoạt đi sự kỳ vọng lớn nhất của nàng.

Thông qua chuyện này, Kim Phượng đã minh bạch một điều, Thi Nhân luôn luôn giám sát nhất cử nhất động của nàng.

- Quá hèn hạ!

Kim Phượng cắn môi, trong đôi mắt sự tức giận thoáng hiện ra.

- Chị Phượng, thực xin lỗi, đều là tại em không thể ngờ lại trúng gian kế của Thi Nhân, em đã làm cho chị thất vọng rồi.

Long Vũ đi lên phía trước mang vẻ mặt tràn đầy hối hận.

- Tiểu Vũ, chuyện này không liên quan gì đến em.

Kim Phượng không có quay đầu lại, âm thanh sâu kín nói:

- Tiểu Vũ, em có trách chị Phượng hay không? Là chị làm cho em phải gặp tai họa này.

- Chị Phượng, em không trách chị. Muốn trách chỉ có thể là chính em. Nếu tâm trí của em kiên cường lên một chút, thì sẽ không có chuyện đó xảy ra...

Long Vũ tự oán trách bản thân nói.

- Vô dụng!

Kim Phượng cười khổ một tiếng nói:

- Mỵ công của Thi Nhân, chị rất là rõ ràng. Cho dù là chị có đưa cho em Phổ Thiện Thanh Tâm chú cũng không là gì cả. Tiểu Vũ, không có chuyện gì đâu, em yên tâm đi. Không quản chuyện tương lai sẽ như thế nào, em vẫn mãi là bằng hữu của chị.

- Chị Phượng, chuyện lần này rốt cục xảy ra chuyện gì mà em cũng không rõ ràng? Phượng tộc quy em cũng không hiểu, nhưng có một vấn đề em có thể khẳng định, vô luận là xảy ra chuyện gì em đều cùng chị đứng chung một chỗ. Ở trong lòng của em, chị vĩnh viễn là chị Phượng của em.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Chị yên tâm, em có năng lực để giải quyết chuyện này, mong chị hãy tin tưởng em...

- Tiểu Vũ, chuyện của cha mẹ em, chị tạm thời chưa thể giúp em. Chờ chị xử lý xong chuyện ở nơi này chị sẽ giúp em. Chị còn phải tới Thanh Tân Tiểu Trúc, còn có chuyện lần trước em nói với chị trợ giúp bằng hữu của em tu đạo. Chị đã nói qua với Phúc Bá, Phúc Bá đã dùng máu của Sinh Mệnh Chi Long để luyện chế đan dược, em hãy cầm cho bằng hữu của em ăn. Sau khi ăn vào, em hãy dụng đạo lực giúp bằng hữu em hóa giải là được. Được rồi, chị phải đi trước, chị sẽ không đưa em ra khỏi nơi đây, Phúc Bá sẽ mang em rời khỏi đây. Chúc em may mắn.

Vừa mới nói xong Kim Phượng đã biến mất không còn thấy bóng dáng nữa.

- Chị Phượng!!!

Long Vũ còn có lời muốn nói, đáng tiếc Kim Phượng đã đi xa không còn nghe thấy tiếng gọi của Long Vũ.

- La Lâm, tại sao chị Phượng lại tức giận bỏ đi như vậy?

Long Vũ nhàn nhạt hỏi.

- Có lẽ.. đi rồi sao, chủ nhân, em cũng không rõ ràng lắm ...

La Lâm nói:

- Chủ nhân, kỳ thật lần này anh đã gặp may rồi. Tu vi của anh đã đạt tới thất đỉnh, dựa vào thể giới nhân loại mà tính, sợ đã đến Luyện Thần Hoàn Hư cảnh giới Đại Thừa rồi.

codon.traí

204. Chương 64: Thi Nhân Vô Sĩ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 64: Thi Nhân vô sĩ

Dịch Giả: heartlove2

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Cảnh giới Đại Thừa?

Long Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Chủ nhân, Huyền Môn đạo pháp chia thành Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư. Bởi vì kể từ lúc Huyền Môn được thành lập đến nay, chưa có người nào tiến vào cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư, dần dần ba bí pháp để tu luyện Luyện Thần Hoàn Hư đã bị thất truyền. Gần đây em có căn cứ vào đặc tính của Huyền Môn đạo pháp mà đã phân tích đo lường, không ngừng tính toán và cuối cùng đã hoàn thiện ba cảnh giới của Luyện Thần Hoàn Hư, đó chính là Linh Hóa, Đại Thừa, Độ Kiếp. Từ trên lý luận đó mà nói, thì hẳn là đồng đẳng với Huyền Cảnh bát đỉnh tu vi. Nhưng trong chuyện này lại có chút chênh lệch nhỏ, bởi vì trong thế giới người tu đạo, sau khi tu vi tiến nhập cảnh giới Độ Kiếp, liền sẽ đưa tới kiếp lỗi, sau khi trải qua kiếp lỗi sẽ phi thăng thành tiên, được đứng trong hàng tiên ban... Ha ha kiếp lỗi thật sự có xuất hiện hay không xuất hiện, có thật sự được đứng trong hàng ngũ tiên ban không, điểm này chúng ta vẫn chưa thể khẳng định. Nhưng từ một ít tin tức thu thập tại Huyền Cảnh, tiên cảnh thật sự có tồn tại.

- Cái gì buôn bán có lời hay không có lời... Bản thân anh không muốn phát sinh ra chuyện này.

Long Vũ thở phì phì nói:

- Thi Nhân kia thật sự rất là hèn hạ ... phát sinh chuyện này đem tới cho anh với chị Phượng thành phía đối lập nhau. Anh sẽ không quản chuyện nội quy gì, tóm lại anh sẽ cùng chị Phượng sẽ cùng nhau đối mặt với khó khăn.

- Chủ nhân, nhất định anh đừng hành động theo cảm tính. Nội quy Phượng tộc, Phúc Bá cũng đã nói cho anh hay, nếu anh hành động theo cảm tính, chỉ mang lại cho chị Phượng càng nhiều phiền toái mà thôi.

La Lâm khuyên nhủ.

- Quên đi, đi từng bước cẩn thận từng bước, xe đến trước núi sẽ có đường. Anh cũng không tin ngay cả một chút vấn đề như vậy mà không có cách nào giải quyết.

Long Vũ cảm giận bất bình nói:

- Đừng cho anh gặp lại Thi Nhân kia, nếu không gặp một lần đánh một lần ...

- Vậy sao, để tôi xem làm sao cậu đánh tôi đây.

Liền tại lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên sau lưng Long Vũ, sau đó là một làn hương thơm ngát xông vào mũi.

Một nữ nhân thanh lịch cao quý xuất hiện trước mặt Long Vũ, hắn cẩn thận nhìn mấy lần, nói:

- Mặc xong quần áo thiếu chút nữa ta nhận không ra. (DG: Mơ nhìn không quần áo chắc chỉ nhìn cái đó)

- Hừ !!!

Nữ nhân đúng là người từng có duyên phận sâu xa với Long Vũ – Thi Nhân, khoe miệng nàng gợi lên một tia tươi cười:

- Cậu đúng là đồ con sói bạc tình, ở xa tôi đã nghe cậu nói xấu sau lưng tôi rồi. Tôi hỏi cậu một chuyện, chuyện ngày đó tôi thấy cậu rất thư thái, cậu còn kiếm được chỗ tốt lớn lao về tu vi nữa mà?

Long Vũ bị hỏi như vậy lên á khẩu không thể trả lời được.

- Nhìn cậu nói không ra lời biết ngay là đuối lý rồi mà...

Thi Nhân liền cười một cách dễ thương, nói:

- Tiểu oan gia, nếu giờ cậu nguyện ý, tôi liền đón cậu về nơi ở của tôi. Ở nơi này, cậu sẽ nhận được một cuộc sống đế vương, cậu muốn tôi như thế nào cũng được ...

- Tôi không đi!!!

Long Vũ với ý chí kiên định nói:

- Thi Nhân, tôi có lời nói thật muốn nói với cô, chuyện ngày đó ngay từ đầu đến cuối đều không có liên quan đến tôi, đây là cạm bẫy của cô sắp đặt ra. Âm mưu của cô cùng nội quy Phượng tộc tôi cũng đã biết. Mục đích của cô chẳng qua để tôi không giúp chị Phượng đối phó với cô. Nhưng cô cũng đừng hòng hi vọng tôi sẽ giúp cô đối phó với chị Phượng.

- Bạc tình bạc nghĩa quả nhiên là nam nhân.

Thi Nhân cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Thân thể trong sạch của tôi đã trao cho cậu, từ nay về sau tôi chính là người của cậu. Nếu cậu đối với tôi bạc tình bạc nghĩa thì đừng trách tôi sẽ cho cậu phải trả giá thật nhiều.

- Cô có ý gì?

Long Vũ tức giận nói:

- Cô còn muốn đối với tôi thế nào nữa. Thi Nhân, tuy dung mạo của cô như thiên tiên, nhưng tâm địa lại độc như rắn rết, đối với những nữ nhân như vậy tôi không muốn phát sinh thêm bất cứ chuyện gì. Tóm lại cô nghe kỹ lời tôi nói, sau này tôi với cô không có bất cứ giao tình gì nữa. Tôi không quan tâm cô đối với tôi sẽ như thế nào, tôi cũng không thể giúp cô. Giữa hai chúng ta chẳng qua là sai lầm đã xảy ra một chuyện không nên xảy ra mà thôi.

- Hừ !!!

Thi Nhân lại cười lạnh một tiếng:

- Chúng ta hãy chờ xem, sau này chuyện của tôi với cậu lúc đó sẽ tuyệt đối không có khả năng kết thúc như vậy đâu.

- Mặc kệ cô.

Long Vũ cũng không muốn cùng nữ nhân kia dây dưa thêm cái gì nữa.

.....

.....

- Trong lúc vô tình, Long Vũ một mình đi tới nằm dưới trong rừng cây Ngô Đồng, bên trái có một dòng suối trong vắt, những con cá vui vẻ nô đùa, thỉnh thoảng có những động vật nhỏ đáng yêu tiến đến uống nước.

Nhìn mọi thứ hiện ra trong mắt, Long Vũ cảm thấy tâm tình dễ chịu sảng khoái hơn một chút.

- Tiểu oan gia, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên.

Quay đầu lại, Long Vũ phát hiện Thi Nhân giống như âm hồn bất tán cũng đi lại đây.

- Cô tại sao cũng ở chỗ này?

Âm thanh Long Vũ giống như vừa nuốt phải một con ruồi, muốn lớn tiếng nhưng lại không dám lớn tiếng, bởi vì khuôn mặt nàng đã muốn áp sát vào trước mặt hắn rồi.

- Tiểu oan gia, cậu có thể cho tôi lý do tôi không thể ở chỗ này đi?

Thi Nhân bây giờ đã thay đổi một bộ đồ ướt át dễ thương, trên thân thể tựa hồ như chỉ có một cái khăn lụa màu trắng buông thẳng xuống dưới mà thôi, giống như là một nét vẽ sinh động phi thường mê người. Ở phía dưới lấp ló lộ ra nửa cái bụng thon, tràn đầy mị lực, xinh đẹp bức người.

Đối với cách ăn mặc này của Thi Nhân, lực sát thương với nam nhân cực kỳ mạnh. Lúc này Long Vũ cũng kiệt lực bảo trì tâm trạng của chính mình, không muốn lại xuất hiện cái sự tình kia lần nữa.

Chứng kiến Long Vũ nhú chặt hàng lông mày, Thi Nhân không khỏi cúi đầu nhìn lại dáng vẻ của mình hỏi:

- Làm sao vậy? Tôi mặc bộ đồ này xấu xí lắm sao?

Long Vũ tức giận nói:

- Rốt cuộc là cô muốn như thế nào? Vì cái gì cô cứ quẩn lầy tôi không buông vậy?

- Cậu cứ nói tiếp đi.

Nữ nhân quỷ dị cười, lộ ra hàm răng trắng như ngọc, cười nói:

- Tiểu oan gia, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cho cậu yên đâu. Cậu là nam nhân của tôi, tôi cũng phi thường thích phong cảnh tự nhiên nơi này, không bằng tại chỗ này phát tiết một lần đi...

Thi Nhân vừa nói xong, liền vung tay để cho y phục rơi xuống đất, kỳ thật cũng chỉ là cởi chiếc khăn lụa. Đôi nhũ hoa to, tròn đột nhiên không còn gì trói buộc bung ra, cứ như vậy hoàn chỉnh bại lộ trước mặt Long Vũ. Ở trong tầm mắt Long Vũ hai điểm hồng hồng xinh xinh nhảy múa mê hoặc dụ dỗ.

- Thần kinh !!!

- Vô sỉ !!!

Đồ vật kia cứ nhảy múa mê người, nhưng Long Vũ hôm nay quyết tâm kháng cự lực hấp dẫn mê người kia.

Nhưng Thi Nhân lại hoàn toàn không để ý, nàng chậm rãi đi tới lấy đôi bàn tay trắng nõn, nhỏ bé ôm lấy cổ Long Vũ, hơi hơi mở ra đôi môi đỏ mọng đầy khêu gợi thổi cho hắn một luồng nhiệt khí.

Rất nhanh, cơ thể Long Vũ cảm thấy khô nóng, hạ thân đột ngột dựng đứng lên.

- Tiểu oan gia, đến đây đi, hãy cùng chị phát tiết một lần nữa đi ... Mỗi lần như vậy mỗi người đều có chỗ tốt ...

Lời nói này của Thi Nhân đối với Long Vũ tràn đầy lực hấp dẫn.

Long Vũ cũng đã muốn động tình, cùng với quyết tâm trước kia hoàn toàn tương phản. Cuối cùng hắn cũng dùng miệng mình ngậm chặt đôi môi đỏ mọng ướt át của nàng .

Qua một lúc, một loại cảm giác tê dại giống như có một luồng điện chạy khắp toàn thân, Thi Nhân thoái mái rên rỉ, cái lưỡi dính hương cũng đã bắt đầu không ngừng tìm lấy đầu lưỡi của Long Vũ.

- Đến đây đi, tình lang của em, hãy sử dụng thân thể cường tráng hùng dũng của chàng mà chinh phục cơ thể em đi ...

Thân thể Thi Nhân không ngừng lắc lắc, cọ sát vào thân thể Long Vũ, lời nói trong miệng dâm đãng không dứt bên tai.

Chỉ trong khoảng khắc, y phục hai người đã không còn sót lại thứ gì trên thân thể.

Nhìn thấy da thịt như tuyết trắng, nõn nà, ẩm áp, bộ kiêu đồn nhấp nhô ẩn hiện ở đó một vùng tam giác bí hiểm thật đẹp. Long Vũ không tự chủ được đột nhiên nhào tới nắm bóp liên hồi.

Theo bản năng, Long Vũ thuận thể đưa tay tách cặp đùi thon của nữ nhân, hiện ra một vùng tam giác ẩm ướt, dùng ngón tay đưa qua đám cỏ xanh chọc vào thẳng chỗ sâu nhất. Dĩ nhiên trong đó nước bắt đầu chảy ra một mảng làm ướt cả tay Long Vũ.

Thị Nhân kia không thể chịu nổi sự đùa nghịch của Long Vũ, nên cả người uốn éo, nắm tóc Long Vũ dúi thẳng vào khe tam giác đầy nước đó, đôi má lúm đồng tiền nhất thời đỏ rực như lửa, thẹn thùng vạn phần, xụi lơ trên mặt đất, tùy ý để cho hân khinh bạc cơ thể mình.

Nữ nhân Phượng tộc một khi đã phát sinh chuyện đó, thì thân thể chỉ đối với một người nam nhân mà sinh ra phản ứng. Nói cách khác các nàng chỉ có thể có một người nam nhân mà thôi, chính vì vậy Phượng Tộc mới quy định tỷ muội với nhau không được tranh đoạt nam nhân của nhau.

Giờ phút này, Long Vũ tha hồ nắm bóp, chơi đùa với nữ nhân kia, mang đến cho hân một cổ cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có xuất phát từ nơi sâu kín nhất trong tâm hồn.

Ý thức của Long Vũ tựa như hoàn toàn mất đi phương hướng, hân rời bỏ vùng tam giác ẩm ướt lần mò đưa mặt vào cặp nhũ phong to đầy khêu gợi kia, lấy miệng khẽ ngậm đôi núm hồng hồng mà mát, ngón tay vẫn để trong khe tam giác mà chơi đùa. Thị Nhân cũng đã dần dần không thể khống chế tâm tình của mình nữa, đôi bàn tay ngọc lằn mồ cảm vật cứng dưới hạ thể Long Vũ mà vuốt lên, vuốt xuống.

Một thời gian, bốn phía bị một cỗ hơi thở mang đầy dâm ý bao phủ.

- Tiểu oan gia, còn không mau cho vào đi...

Thị Nhân vốn là mê hoặc Long Vũ nhưng hiện nay chính nàng cũng không thể kềm chế được mình nữa rồi.

Long Vũ thuận thể đem nàng đảo lộn lại, mời nàng hai tay chống lên bãi cỏ, chính mình thì ôm lấy đôi hông của nàng, cậu nhỏ của Long Vũ đứng sừng sững bắt đầu công phá vào vùng tam giác đầy nước kia, khi đi vào toàn bộ cơ thể, bắt đầu vận động, thì một tiếng rên rỉ mơ hồ phát ra.

Thị Nhân cảm giác toàn bộ linh hồn của mình đều bay lên bầu trời.

Một cỗ khí tức lạnh lẽo từ trong cơ thể Thị Nhân từ từ lưu chuyển vào trong cơ thể Long Vũ, ý thức của Long Vũ cũng dần dần trở nên sáng suốt hơn.

Hân giống như đã cảm nhận được mình đang làm gì, nhưng giờ hân cũng không rảnh mà đi suy nghĩ, bởi hân đang công phá mãnh liệt vùng tam giác kia làm kêu lên từng trận liên hồi.. Hân cũng không muốn dừng lại một chút nào.

Long Vũ một bên vừa hưởng thụ sự sung sướng cùng Thị Nhân, vừa nhận lấy chỗ tốt cho bản thân. Một bên điên cuồng công phá, Thị Nhân kia không còn vẻ xấu hổ, thẹn thùng, cánh tay ngọc đã không còn lực chống đỡ thân thể nàng, từ từ buông xuống, tiếng thở gấp điên cuồng hòa lẫn tiếng rên rỉ của cuộc truy hoan tưởng chừng như bất tận..

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc cả hai cũng đã lên đỉnh Vu sơn, nương theo thân thể từng trận co rút lại, hai người cùng ngã lăn ra mà thở, cùng nằm trên bãi cỏ không nhúc nhích.

Lúc này, Long Vũ cảm thấy lực lượng trong cơ thể mình tăng lên không ít.

Thời gian dần dần trôi qua, nữ nhân với khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hồng, lưu luyến ôm chặt lấy Long Vũ, thân thể cũng từ từ khôi phục lại.

- Tiểu oan gia, cậu đã làm cho tôi thật là sung sướng thoải mái. Cậu quả thật là tình lang tốt của tôi...

Thị Nhân cười vui vẻ nói:

- Theo tôi đi về thôi..

- Không đi.

Long Vũ rõ ràng đùa giỡn buông vài câu vô lại:

- Thi Nhân, tuy rằng lúc trước tôi có động tình với cô, nhưng việc dối trá lúc trước của cô làm tôi rất khó chịu. Việc này tôi cũng không chịu trách nhiệm, cô nên biết tôi không phải người tại Huyện Cảnh, mặc dù Huyện Cảnh tốt, nhưng chung quy tôi vẫn không thuộc nơi đây...

- Tiểu oan gia, điều cậu nói đều là sự thật? Tại sao cậu phải rời khỏi nơi này?

Thi Nhân tựa hồ có chút không muốn.

- Đúng vậy! Tôi phải đi...

Long Vũ vội vàng mặc y phục vào, ý chí kiên quyết nói:

- Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm, thực xin lỗi cô, tha thứ cho tôi không thể nghe lời cô được...

Nói xong, Long Vũ liền vội vàng bỏ đi.

- Xú nam nhân, cậu sớm hay muộn sẽ quyết một lòng ở với tôi mà thôi...!!

Thi Nhân hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy nàng làm động tác gì, trên người đã mặc một bộ y phục màu tím.

- Là ai?

Đột nhiên Thi Nhân phát hiện có người ở đây âm thầm thăm dò.

- Nhị muội, muội đừng trốn nữa, xuất hiện đi, ta biết là muội mà...

Thi Nhân khẽ cười một tiếng nói:

- Nhị muội, ta đã nhận được khí tức của muội, muội đã thấy hết rồi chứ, không bằng đi ra, tỷ muội ta cùng nhau nói chuyện đi?

Âm thanh của Thi Nhân vừa dứt, thân ảnh Kim Phương đột nhiên xuất hiện trước mặt Thi Nhân, sắc mặt của nàng tựa hồ như không được tốt lắm.

- Đại tỷ, tỷ vượt qua lãnh địa?

Kim Phương giọng lạnh băng nói:

- Đây là lãnh địa của ta...

- Nhưng nam nhân của ta lại ở chỗ này

Nữ nhân vừa khiêu khích vừa nói:

- Thế nào, một màn vừa rồi muội đều thấy hết rồi hả, có phải hay không có chút ghen tỵ với ta.

- Vô sỉ !!!!

Kim Phương oán giận nói.

- Mắng hay lắm !!!

Thi Nhân cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Tùy người nghĩ như thế nào, tóm lại, hiệp này ta đã thắng ... Nam nhân của muội, bây giờ là nam nhân của ta, vừa rồi muội cũng thấy được chúng ta là ở chung một chỗ, chúng ta mới giao hoan thật là vui vẻ đó.

Nói tới đây, Thi Nhân đột nhiên hỏi:

- Nhị muội, muội muội tốt của ta, ta tin tưởng chuyện chúng ta vừa mới trải qua, chắc người đã chứng kiến tận mắt, tâm tư của người đã dao động rồi sao?

- Đại tỷ, người quá vô sỉ.

Kim Phương hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đại tỷ, phẩm hạnh của người càng ngày càng kém, nếu vẫn như vậy mà làm Phượng Hậu thì Phượng tộc ta sao có tiền đồ được. Ta hôm nay chính thức tuyên bố, ta sẽ tuyên chiến cùng đại tỷ, ta sẽ không thua trong tay đại tỷ đâu.

.....

.....

Đối mặt với Thi Nhân làm phiền, Long Vũ chỉ có thể mau chóng ly khai, đánh thì đánh không lại, mắng thì lại càng không có tác dụng gì. Dưới tình huống như vậy, tốt nhất là mau chóng ly khai khỏi nơi đây thị phi này.

Ba ngày sau, dưới sự dẫn dắt của Phúc Bá, Long Vũ ly khai Phượng tộc về đến thành Đoan Mộc. Đồng hành còn có Kim Phượng cùng Dung nương.

Đối với quan hệ giữa Long Vũ cùng Kim Phượng, Dung nương cảm thấy được có chút đáng tiếc. Bất quá sự việc đã xảy ra, cũng không còn cách nào khác, nhưng sự quan tâm tâm của nàng đối với Long Vũ cũng rất tốt, đối xử giống như cháu của mình vậy. Bởi vậy trên đường đi, Long Vũ từ chỗ Dung nương đã lấy được hàng trăm loại linh dược.

Những linh dược kia đối với Long Vũ có thể không có tác dụng nhiều lắm, nhưng đối với những người như Tuyệt Cơ đều có công dụng rất lớn.

Sau khi trở về thành Đoan Mộc, chỉ có đồng tử Hoa An, mọi người còn lại nghe nói là đã đi ra ngoài làm việc.

Long Vũ buồn bực ở trong phòng đi qua đi lại. Nghe Hoa An nói, Mã Hiểu Mai đã đi ra ngoài nửa tháng vẫn chưa có trở về, mặc dù là cùng đoàn người Mã Chính Phong đi, nhưng Long Vũ vẫn có chút không an tâm.

Hoa An thấy Long Vũ lo lắng nói:

- Không có việc gì đâu, Đoan Mộc thành chủ đối với Thanh Tân Tiểu Trúc chúng ta khi đi ra ngoài rất là chiều cố ...

Cứ như vậy, Long Vũ ở trong này đợi hai ngày , cũng đi tới dinh thự thành chủ thành Đoan Mộc hỏi qua, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì.

Trong lòng Long Vũ có loại cảm giác kỳ quái, Mã Hiểu Mai lần này mất tích tựa hồ cùng mình có quan hệ.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một loại cảm giác.

Trong mấy ngày này, Long Vũ cũng không có nhàn rỗi, tĩnh tâm tu luyện tại Thanh Tân Tiểu Trúc. Rốt cuộc trời cũng không phụ lòng người, bảy bộ động tác Thiểm Điện Thú, rốt cuộc cũng thuận thực nắm giữ.

Nhưng cũng bởi vì Long Vũ lúc trước cũng đã dùng qua máu Sinh Mệnh Chi Long, cho nên lúc hoàn thành bộ động tác này, đối với thân thể của hắn, trợ giúp cũng không có bao nhiêu.

Dù vậy, Long Vũ cũng kiên trì tu luyện đầy đủ bộ Ngũ Cầm Hí.

Ngoài ra, bởi vì có đạo lực cường đại làm hậu thuẫn, Long Vũ hiện tại nếu muốn thì có thể thi triển Thiên Sư kiếm quyết Diệt Thiên kiếm pháp, hắn cũng không chỉ có thể triệu hoán một đầu Long Thần, mà những phép thuật cường hãn nhất hắn cũng có thể sử dụng.

Đồng thời, hỏa hệ dị năng của hắn cũng hoàn toàn được mở ra, uy lực có thể so với Diệt Thiên Thần Long cũng không thua kém.

Đương nhiên, hắn hiện tại vẫn lấy đạo lực là chính.

Hôm giờ tại Huyền Cảnh, thời tiết đã bắt đầu trở lạnh. Lúc này Long Vũ đang đứng trước cửa sổ, nhìn ra phía ngoài lá cây bắt đầu rụng xuống. Long Vũ nhìn theo quỹ đạo của lá cây, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác dị thường kì quái.

Xoay người, hần nhìn Thiên Dực Hồ đang ngủ say trên bàn, lại nhìn lá rụng bên ngoài, trong lòng cảm thán không thôi...

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh ồn ào. Long Vũ cẩn thận lắng nghe thì ra đó đúng là tiếng của Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang ...

Nhưng kỳ quái chính là không có ba người của Mã gia xuất hiện, lại chỉ nghe thấy giọng của Thiết Lang lớn tiếng la:

- Tiểu huynh đệ, tôi có tin tức

Bình thường Văn Nguyệt Thiên không có nói nhiều lắm, tựa hồ như hôm nay có việc làm cho kích động, kêu lên:

- Tiểu huynh đệ, trong bốn ngày nay chúng ta rốt cuộc nhận được tin tức?

Long Vũ hơi ngạc nhiên vội hỏi:

- Rốt cuộc là mọi người nghe được tin tức gì vậy?

Thiết Lang nhìn Long Vũ cười hì hì nói:

- Là tin tốt lành, tin tức cực kỳ tốt lành...

Long Vũ quét mắt nhìn hần một cái rồi nói:

- Tin tức gì nói nhanh đi xem nào?

Thiết Lang vội vàng nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta nghe được tin tức của cha cậu Long Thiên Diệu. Trước đây ít ngày ông ấy đã xuất hiện tại thành Hoành Thủy ...

Long Vũ gật gật đầu ý bảo Thiết Lang tiếp tục nói, Thiết Lang nhìn hần một cách quái dị nói:

- Tiểu huynh đệ, sao cậu chẳng có một chút kích động gì vậy hả?

Long Vũ trầm mặt xuống, nói:

- Hãy kể lại tỉ mỉ chút coi...

Văn Nguyệt Thiên tiếp tục nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng tôi trong lúc vô tình đã thám thính được chút tin tức, sau khi Hiểu Mai đi thành Hoành Thủy điều tra, chúng tôi cũng đành phải đi cùng. Tại mấy ngày điều tra, xác thực có một người tên Long Thiên Diệu là hỏa hệ dị năng giả vào thành Hoành Thủy. Ở tại thị trường ngầm dưới lòng đất đang giao dịch mua một loại vật phẩm gọi là Băng Tinh. Chúng ta nghe ngóng được vật kia hẳn là để trị liệu hỏa độc ...

Văn Nguyệt Thiên tiếp tục nói :

- Theo chúng ta suy tính, cha của cậu có thể trong lúc tu luyện đã bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên mới phải cần Băng Tinh để giải độc.

Long Vũ kêu lên:

- Vậy mẹ của tôi đâu? Mẹ của tôi tại sao lại không ở cùng với cha tôi, không có tin tức của mẹ tôi sao?

Thiết Lang nhìn qua Văn Nguyệt Thiên rồi nói:

- Trước mắt, chúng tôi chỉ nắm giữ được hành tung của cha cậu. Hiểu Mai nói hai chúng tôi trở về trước để báo tin cho cậu biết. Cả nhà ba người vẫn ở lại để tiếp tục xác định chỗ cha của cậu đi tới.

Long Vũ hít một hơi thật sâu, cảm xúc một lần bình ổn lại, gật gật đầu nói

- Lần này thật sự là cảm ơn Hiểu Mai.. Đúng rồi, còn có tin tức gì nữa không?

codon.tra

205. Chương 65: Hồng Y Nữ Tử Thần Bí

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 65: Hồng y nữ tử thần bí

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ hít sâu một hơi, giữ vững cảm xúc của mình, gật đầu nói:

- Lần này Hiểu Mai... Đúng rồi, còn có tin tức nào không?

Văn Nguyệt Thiên nói:

- Còn có một tin tức về Kim Ngô đại sư, nghe nói lần này hắn đầu phục một người tên là Hắc Minh, gia nhập vào Bách Hoa hội...

- Hắc Minh?

Long Vũ hơi kinh hãi, thầm nghĩ người này một mực chú ý đến mình, nếu không há lại có thể tận dụng mọi thứ như vậy, phàm là địch nhân của mình hắn đều nhiệt tình mời chào.

- Đúng rồi, hội trưởng Bách Hoa hội là Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm phải không?

Long Vũ lại hỏi một câu.

- Đúng vậy.

Văn Nguyệt Thiên nói:

- Là Mỹ Diễm, nguyên bản chính là người được cưng chiều nhất của hội trưởng Bách Hoa hội trước kia. Bây giờ cũng đại quyền trong tay, tôi nghe người ta nói Cửu Đỉnh hội tại Dục Giới muốn tiếp quản Bách Hoa hội, ai ngờ được Bách Hoa hội cường thế như vậy.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại các người mang tôi đi tìm đám người Hiểu Mai...

Long Vũ sốt ruột nói.

- Không được!

Thiết lang khó xử nói:

- Hôm nay là ngày mười lăm, chúng ta phải đợi thêm một tháng nữa. Nếu không mà nói căn bản không có cách nào vượt qua được Linh Uyên.

- Được rồi!

Tình huống ở Linh Uyên Long Vũ cũng rất rõ ràng, cho nên hắn cũng không miễn cưỡng.

Sau khi xong việc, hắn từ chỗ Dung nương lấy linh dược cấp cho Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang mỗi người một viên, chẳng cần hỏi hai người cũng biết đó là đan dược tốt. Sau khi cảm ơn hai người liền cầm đan dược đi tu luyện.

Một tháng thời gian đủ để bọn hắn tiêu hóa hết chỗ tốt từ viên đan dược này.

.....

.....

Thời gian một tháng thoáng cái đã qua, nhưng đối với Long Vũ một ngày dài như một năm, cũng may là có Phúc bá cùng với Dung nương luôn luôn chỉ điểm hẩn khiến cho tu vi của hẩn đột nhiên tăng mạnh.

Đương nhiên cảnh giới đạo lực cũng không có tăng lên nhiều, chỉ là cách vận dụng đạo lực vào chiến đấu thực tế tốt hơn thôi.

Từng ngày trôi qua, Long Vũ rốt cuộc cũng đợi được đến ngày mười lăm. Ba ngày trước Văn Nguyệt Thiên cùng Thiết Lang cũng tiêu hóa xong được lực, lần tiềm tu này cũng mang cho họ nhiều chỗ tốt.

Một hàng ba người tức khắc khởi hành chạy tới thành Hoành Thủy, trong một khách sạn bọn hẩn tìm được Mã Ngọc cùng Mã Chính Phong. Về phần Mã Hiểu Mai thì ra ngoài tìm hiểu tin tức, phỏng chừng phải mất một ít thời gian.

Mã Chính Phong là một người thẳng thắn, hẩn vội vàng đem những chỗ biết rõ rõ kể lại cẩn thận tình hình cho Long Vũ một lần.

Sau khi xong việc, Long Vũ liền quyết định một mình ra ngoài một chút, thứ nhất là tìm kiếm Mã Hiểu Mai, thứ hai là xem có tìm được tin tức gì về cha mẹ mình không.

Thời điểm trời tối, Long Vũ đã trở về, không thu hoạch được gì, nhưng sau đó Mã Hiểu Mai cũng đã trở lại, nhìn thấy Long Vũ lập tức cao hứng chạy tới, mỉm cười:

- Anh Vũ, anh rốt cuộc cũng trở lại... Thật tốt quá, đúng rồi, anh có gặp chị Phượng hay không? Thành thật nói cho em biết, lần này anh tới nhà của chị Phượng, có gặp cha mẹ chị ấy không? Kết quả thế nào.

Mặt của nàng hồng hồng, trong đôi mắt to lóe ra vẻ giảo hoạt, hơi thở như lan có vẻ như có chút thẹn thùng, lại có chút khấn trương.

Long Vũ ôm eo của nàng, nói:

- Nói đến cùng là em nói cái gì vậy hả? Em không phải là đã cho rằng anh thân cận với chị ấy chứ?

Mã Hiểu Mai nhẹ giọng nói:

- Vậy chuyện gì đã xảy ra?

- Phúc Bá đã đi cứu người, không còn việc gì đâu Hiểu Mai, cảm ơn em đã giúp anh...

Long Vũ nói tự nhiên là chuyện tình Mã gia ba người không ngại cực khổ, giúp hẩn tìm kiếm tin tức người nhà.

Mã Hiểu Mai nhắc đầu tựa vào lồng ngực Long Vũ, sâu kín nói:

- Tiểu Vũ, em và anh trong lúc này còn phải khách khí như vậy sao?

Long Vũ yêu thương vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng, cười nói:

- Bất kể em nói thế nào, anh đều phải cảm ơn em... Đúng rồi, mấy ngày nay có nhớ anh không?

Mã Hiểu Mai ngượng ngùng cầm lấy cánh tay của hẩn cắn một cái, ngẩng đầu lên, lườm hẩn một cái:

- Vậy anh nói đi? Người ta nhớ anh đến muốn phát điên rồi...

Long Vũ cười hắc hắc:

- Em bây giờ, càng ngày càng giống nữ nhân...

- Anh nói vậy là có ý tứ gì, chẳng lẽ trước đây em không phải nữ nhân.

Mã Hiểu Mai lớn tiếng nói:

- Đúng rồi, anh còn không nói cho em biết, chị Phượng có đến không? Anh có gặp gỡ người nhà của chị ấy không?

- Chị Phượng không có đến.

Long Vũ cũng không nói tỉ mỉ, chỉ nói là:

- Chị Phượng có việc, phỏng chừng còn một khoảng thời gian nữa mới trở về.

Mã Hiểu Mai cười cười vỗ về Long Vũ, ôn nhu nói:

- Anh Vũ, mấy ngày này em cùng ông nội và cha đều cẩn thận nói qua, cha sẽ giải thích với anh... Mã gia chúng ta không phải người ích kỷ như vậy.

Nói xong, nàng lại cúi đầu vào lồng ngực Long Vũ, nỉ non nói:

- Anh Vũ, em hiện tại là người của anh, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, sau này em sẽ tận lực giữ gìn lợi ích cho anh...

Long Vũ có chút tâm động, có một chút cảm động.

Hắn rất muốn cứ như vậy ôm lấy Mã Hiểu Mai, đi vào trong phòng, cùng nàng dung hợp cùng một chỗ, nhưng lo lắng cha con Mã gia, bọn người Thiết Lang bên ngoài nên không dám làm xằng bậy.

Hắn gắt gao ôm Mã Hiểu Mai nói:

- Hiểu Mai, em có thể nghĩ như vậy, anh thật sự rất vui vẻ. Em yên tâm đi, đối với Mã gia, anh sẽ đặc biệt chiều cố. Hiểu Mai, nếu lần này có thể tìm được cha, anh sẽ bảo ông ấy làm chủ hôn cho chúng ta...

Mã Hiểu Mai sửng sốt, trong lòng nhất thời mừng rỡ, ngượng ngùng nói:

- Tất cả đều theo ý anh...

- Nhưng Hiểu Mai, em phải chuẩn bị tư tưởng, ở cùng một chỗ với anh sẽ không có ngày an bình, em có biết tên Hắc Minh không? Hắn quyết tâm muốn đối phó với anh, anh lo lắng sẽ làm liên lụy tới mọi người...

Long Vũ thản nhiên nói.

- Em hiện tại đối ý vẫn còn kịp...

Long Vũ nói.

Mã Hiểu Mai gắt gao ôm chặt hắn, liều mạng lắc đầu:

- Không đâu, em sẽ không đổi ý... Anh Vũ, ở chung với anh lâu như vậy, anh là hạng người gì em rất rõ ràng, em biết anh sẽ không để cho em bị tổn thương, đúng không?

- Anh sẽ bảo vệ em.

Long Vũ nói.

Mã Hiểu Mai mở mắt nhìn Long Vũ, nàng dùng sức ôm chặt Long Vũ.

Đem mặt hắn kéo đến trước mặt mình, hôn.

Mã Hiểu Mai nói:

- Anh Vũ, em yêu anh, em thật sự muốn ở bên cạnh anh...

Đột nhiên, trong con ngươi của nàng chạy ra nước mắt.

- Em muốn!

Đôi tay nhỏ bé của Mã Hiểu Mai vuốt ve lưng của Long Vũ.

Cảm nhận được nhu tình mật ý của Mã Hiểu Mai, trong khoảnh khắc này Long Vũ hoàn toàn trầm luân, hắn bị vui lấp trong nhu tình của nàng.

Y phục của hai người rất nhanh chóng biến mất, thân thể Mã Hiểu Mai trắng nõn, đường cong làm cho người ta phún huyết, bàn tay Long Vũ nhẹ nhàng phủ xuống chỗ thần bí của nàng xoa nắn.

Mã Hiểu Mai mỉm cười, say sưa hôn lấy, khi hai người hợp làm một, nàng rên rỉ nói:

- Anh Vũ, đến đây đi, cho chúng ta chân chính hoan ái một lần...

Toàn bộ mấy lần trước mỗi lần đều là do Long Vũ trong trạng thái vô ý thức mà tiến hành nhưng hôm nay bất đồng, cả hai đều thanh tỉnh.

Khoảnh khắc hai người hòa làm một, trong đáy lòng Long Vũ không tự chủ nghĩ đến bóng dáng chị Phượng, Hàn Duyệt, Hương Hương. Hắn thở dài một tiếng, chẳng biết từ lúc nào mà thân ảnh chị Phượng đã ở sâu trong tim hắn.

.....

.....

Hôm sau, dưới sự yêu cầu của Mã Chính Phong, Mã Ngọc xin lỗi Long Vũ. Long Vũ cười cười tỏ vẻ không để ý.

Mã Hiểu Mai thấy cha cùng nam nhân của mình hòa thuận, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Long Vũ lúc này lấy ra đan dược tặng cho Mã gia phụ tử và Mã Hiểu Mai, để trợ giúp mọi người tu luyện.

Mấy ngày tiếp theo tất cả mọi người đều phân tán ra tìm hiểu tin tức của Long Thiên Diệu.

Cuối cùng, bọn hắn đã tìm được một tin tức, Long Thiên Diệu có khả năng bị một tổ chức bí mật chuyên buôn người giam giữ.

Tổ chức buôn người ở Huyền Cảnh sự thật là do bị ảnh hưởng từ hạ giới nên mới xuất hiện, nhưng cùng với thế giới sự thật bất đồng, thương nhân ở đây bắt chủ yếu là người tu đạo nam giới bị bán Dục Giới để khai thác mỏ quặng, diện mạo tốt một chút thì bị bán đến một số nơi đặc thù cung cấp cho những nữ tu sĩ có ham mê đặc thù vui đùa.

Kể sau có kết cục thường thấy so với kẻ trước còn muốn bị thảm hơn.

Xác định địa điểm cụ thể, Long Vũ khẩn cấp đi ngay, Mã Hiểu Mai sống chết cũng muốn đồng hành nên Long Vũ không thể không đồng ý. Về phần Mã Ngọc, Mã Chính Phong, Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên thì ở bên ngoài tiếp ứng.

Theo tình báo, trong thành Hoành Thủy các tổ chức buôn người cùng với Cửu Đỉnh hội có liên hệ trực tiếp với nhau, thế lực rất lớn nên nhất định phải làm việc cẩn thận.

Tổ chức buôn người này giam giữ nô lệ ở ngoại ô thành Hoành Thủy, chiếm diện tích rất lớn. Mã Hiểu Mai cùng Long Vũ thừa dịp trời tối lên vào.

- Đây là tập tranh mấy hôm trước em mua...

Tại đại phương không người, Mã Hiểu Mai đột nhiên xuất ra một tập tranh, nói:

- Đây là do em tiêu phí một số tiền lớn để mua tập tranh này, trong này có đầy đủ tướng mạo của nô lệ, người mua đều thông qua tập tranh này để xác định đại khái, về sau mới bắt đầu đến hiện trường để tuyển chọn. Anh xem trong này có ai nhìn giống cha anh không?

Long Vũ cũng không nhiều lời, vội vàng cầm lấy tập tranh nhìn qua, lật vài tờ, cuối cùng tập trung nhìn vào người trung niên trong tranh có khuôn mặt đầy nếp nhăn mang bộ râu quai nón.

- Chẳng lẽ là ông ta?

Mã Hiểu Mai có chút hoài nghi, nói:

- Chính là người trung niên này sao?

- Anh cũng không thể hoàn toàn xác định, anh chỉ cảm thấy được người này có ánh mắt rất giống cha anh.

Long Vũ nói.

- Nhưng mà nhìn vào tuổi?

Mã Hiểu Mai vẫn còn có chút hoài nghi.

Long Vũ giải thích nói:

- Có thể ông đã dịch dung ... Hơn nữa anh từng thấy ảnh chụp của cha hai mươi năm trước. Bây giờ anh chỉ có thể xác định là ánh mắt của ông ta rất đặc biệt.

Mã Hiểu Mai đi đến bên cạnh Long Vũ, chỉ vào tập tranh nói:

- Anh nhìn kỹ lại xem, ở đây có hơn một trăm nô lệ đang chờ mua, cẩn thận kẻo sai lầm.

- Đúng vậy.

Long Vũ gật gật đầu, tiếp tục lật xem.

Sau khi xem hết toàn bộ, hắn xác định lại:

- Chính là ông ta, Hiểu Mai chuyện lần này thật sự cảm ơn em, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này anh sẽ đối xử với em thật tốt.

Khuôn mặt Mã Hiểu Mai đỏ lên, vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, sao anh lại khách khí với em như vậy...

Dừng lại một chút, Long Vũ thở dài nói:

- Đáng tiếc là chúng ta không biết bọn họ bị giam ở địa phương nào?

Mã Hiểu Mai hiển nhiên sớm biết Long Vũ sẽ hỏi, đáp:

- Dù sao chúng đã vào được rồi, cẩn thận tìm thử xem sao...

Nửa đêm gió lạnh thấu xương, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai lén lén lút lút nhờ bóng tối yểm hộ tìm kiếm xung quanh, hy vọng có thể mau chóng tìm được trung niên trong tập tranh.

- Chủ nhân, em không tìm thấy khí tức của cha anh. Nếu không, bản thân em có thể rất nhanh xác định được vị trí...

La Lâm xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi, em không thể giúp anh...

- Không có việc gì, anh cũng không gặp cha hai mươi năm rồi, cũng không vội vàng trong lúc này.

Long Vũ nói.

Một lúc sau hai người quyết định tách ra tìm kiếm, bởi vì nơi này thật sự quá nhiều phòng, hai người nếu ở cùng một chỗ phỏng chừng đến sáng cũng không cách nào tìm hết.

.....

.....

Thân hình vừa động liền có bóng người lướt qua, một làn gió thơm thoảng qua Long Vũ. Long Vũ vội vàng dỗi mắt nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh hồng y trong đêm chợt lóe, trong lòng liền cả kinh, vội vàng theo sau ngay lập tức, đồng thời liền nghi vấn: “Người kia là ai? Nàng tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì?”

Một lát sau, Long Vũ theo đuôi hồng ảnh tới một phòng khách rất lớn nhưng lúc này khi hồng ảnh đến đây thì liền không thấy bóng dáng.

Mới đi lên phía trước hai bước, trong bóng tối bỗng nhiên truyền đến âm thanh đánh nhau.

Điều này làm cho Long Vũ hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ:

- Hay là hồng ảnh kia cùng bọn buôn người đang giao thủ với nhau.

Ngay trong lúc hắn đang cẩn nhắc, thanh âm tranh đấu trong phòng liên tục vang lên.

- Hừ...

Ngay sau đó một tiếng quát phẫn nộ vang lên:

- Người rút cuộc là ai? Người cũng đã biết ta là người bên ngoài của Cửu Đỉnh hội... Người không muốn sống nữa à?

Sau khi nghe được tiếng hét phẫn nộ, thân hình Long Vũ chợt lóe, hướng một bên tránh đi, trốn ở nơi bí ẩn, trong đầu cấp tốc suy nghĩ, thầm nghĩ: “Nữ nhân này rút cuộc là ai?”

Ngay trong lúc hần đang suy tư thì quanh thân bỗng nhiên xoát một cái sáng lên như tuyết, bóng người lác lác, chỉ thấy xung quanh liên xuất hiện hơn mười hắc y nhân, nhìn bộ dáng, tu vi cũng không thấp.

Một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi từ trong đám người đi ra, mặt đỏ, mũi tẹt, thân hình thấp bé, lưng có chút còng, chỉ thấy hần đứng híp mắt nhìn cửa, cười lạnh một tiếng:

- Đây cô gái, cô thật to gan...

Giờ phút này hồng ảnh nữ tử đưa lưng về phía Long Vũ, cho nên hần căn bản không thấy rõ diện mạo của đối phương, nhưng dáng người cũng không tồi.

- Ha ha, đại ca, cô gái này quả là không tồi.

Lúc này, một tên nam tử trẻ tuổi trong đám người, sắc mặt trắng bệch. Hần hướng về phía nam tử lưng còng nói:

- Đại ca, nếu người bắt được thì sau đó cấp cho ta đi, khỏi cần phải bán ra ngoài được không?

- Không thành vấn đề!

Nam tử lưng còng cười nói:

- Truy Phong, người sớm muộn gì cũng chết trên bụng đàn bà.

Tên nam nhân trẻ tuổi tên là Truy Phong lớn tiếng nói:

- Có nữ nhân xinh đẹp như vậy, ta cũng không muốn sớm như vậy đã chết... Ta còn phải lưu giữ tính mạng để còn hảo hảo thương yêu nàng ta chứ...

Nói xong, một trận cười dâm ô liên vang lên.

- Vô sỉ...

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt hiện lên vài đạo lệ mang, thân hình trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Truy Phong, một thanh lợi kiếm hướng cổ họng hần đâm tới.

Về mặt Truy Phong ủ rũ, trong mắt tràn ngập cầu xin cùng cầu cứu.

Thanh âm nữ tử lãnh ý mười phần:

- Vinh Đại, ta biết Truy Phong là thân đệ đệ của ngươi, muốn để cho hần còn sống để nói chuyện thì chúng ta trao đổi đi...

Long Vũ âm thầm nhớ kỹ, nguyên lai nam tử lưng còng kêu là Vinh Đại.

Vinh Đại cười hắc hắc đi tới, nói:

- Vị cô nương này, người ban đêm xông vào địa bàn của ta, trước mắt bị huynh đệ của ta bao vây, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng người nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Bây giờ lại có thể cùng chúng ta trao đổi? Như vậy đi, người thả Truy Phong ra, ta cho người đường sống... Sự tình hôm nay coi như chưa từng phát sinh.

Long Vũ thầm nghĩ, cô gái này hần là tu vi không tệ.

Đơn thuần chỉ là tốc độ thôi cũng đã nhanh hơn hần.

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ai sống ai chết còn chưa biết đâu, nhanh đưa người giao ra đây...

Nói xong, cổ tay nàng hơi dùng lực một chút, Truy Phong nhất thời kêu thảm một tiếng, chỗ cổ liền lưu lại vết máu nhàn nhạt.

Mấy tên hắc y nhân bên cạnh biến sắc, nhưng đều không dám lên tiếng, đem ánh mắt đồng thời hướng về phía Vinh Đại. Chỉ thấy Vinh Đại khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Xin hỏi cô nương người muốn tìm người nào?

- Nô lệ số ba mươi.

Nữ tử hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Long Vũ hơi kinh hãi, nô lệ số ba mươi hình như là người mình đang tìm kiếm, để xác định có phải cha của mình hay không mà?

Vinh Đại nghe vậy, nhìn Truy Phong nói:

- Lão nhị, người an tâm đi đi, ta sẽ cho nữ nhân này chôn cùng với người...

Sau khi Truy Phong nghe vậy, nguyên bản sắc mặt hoảng sợ liền biến đổi, dường như cam chịu số phận bất hạnh, gục đầu xuống không nói một lời.

Mấy hắc y nhân cạnh trong đó có mấy người rất kích động, hiển nhiên là không hài lòng với hành vi của Vinh Đại nhưng dù có tức giận cũng không dám nói, hỉ kích động một lúc liền khôi phục lại bình thường.

Long Vũ nhìn hết tất cả mọi chuyện, biết rõ rằng cô gái này rất nguy hiểm, Vinh Đại rất rõ ràng muốn hy sinh Truy Phong để bắt được nàng.

Long Vũ nhanh chóng suy nghĩ kế sách.

Tuy rằng không biết thân phận của nữ nhân này, nhưng nàng cũng mình có chung mục đích, chỉ riêng về điểm này thì hẳn không thể thấy chết mà không cứu.

Vinh Đại cười hắc hắc, nhìn thấy nàng chậm rãi giơ tay lên, bên này mười mấy tên hắc y nhân lấy vũ khí ra vây kín nàng lại.

Long Vũ thấy vậy liền sốt ruột.

- Vinh Đại, người điên rồi, không nghĩ tới người ngay cả mạng của thân đệ đệ mình cũng không xem ra gì. Nhưng ta nói cho người biết, hôm nay ta phải mang được người ta muốn, còn các người đều phải chết.

Trong đôi mắt nữ tử hiện lên quang mang tàn nhẫn.

Vinh Đại cười lạnh một tiếng, nói:

- Khẩu khí thật lớn... Nhưng người tốt nhất là bảo đồng bạn của người đi ra...

Nàng giật mình, hỏi ngược lại:

- Đồng bạn?

Long Vũ nghe vậy liền hít một ngụm lương khí, hẳn biết người mà Vinh Đại đang nói chính là mình, vừa rồi chính mình theo đuôi hồng ảnh mà đến. Tuy rằng ẩn dấu rất kín kẽ nhưng xem ra mình đã bị phát hiện.

Nàng kia tuy rằng không hiểu đồng bạn ở đâu ra, nhưng cũng biết bọn hắn muốn động thủ:

- Vinh Đại người cũng biết hiện giờ Phách Vương thống trị Cửu Đỉnh hội đã thực sự suy thoái, nội chiến bên trong tổ chức diễn ra không ngừng. Ta xem người cũng là một người thông minh, hiện giờ giao người ra đây ta sẽ không cùng các người tính toán...

Vinh Đại nghe được câu này liền ngừng lại, nhưng lập tức hạ tay xuống, đồng thời quát:

- Bắt sống cho ta... Bản thân ta muốn biết, cô gái này rốt cuộc là ai, vì sao đối với ta, đối với Cửu Đỉnh hội lại biết rõ như vậy...

- Lên!

Lời còn chưa dứt, vài đạo nhân ảnh nhanh như điện hướng tới phía nữ tử.

Nữ tử này cũng là người quyết đoán, lợi kiếm từ phía sau chém xuống, Truy Phong hét thảm một tiếng liền đi đời nhà ma.

Mấy tên hắc y nhân bên cạnh thấy nữ tử kia giết chết Truy Phong, trên mặt tràn đầy tức giận cùng nhau xông tới.

Long Vũ núp trong bóng tối hậm hực, tên Truy Phong hiển nhiên là con tin rất có giá trị lợi dụng, hắn sớm nhìn ra Vinh Đại tuy miệng nói không để ý nhưng trên thực tế ánh mắt không ngừng lo lắng nhìn Truy Phong dù chỉ trong chớp lát nhưng Long Vũ vẫn có thể thấy được.

codon.tra

206. Chương 66: Có Phải Là Mẹ?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 66: Có phải là mẹ?

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thấy tình cảnh như vậy, Long Vũ cũng không thể tiếp tục ẩn nấp. Hắn dùng vũ kỹ hỏa phệ, phóng xuất ra một con Hỏa Long, mấy hắc y nhân kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó ngã xuống. Trong đó, hai người đã bị Hỏa Long cắn nuốt.

Vinh Đại nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng hơi đổi, ngón tay hơi động một chút, trong khoảnh khắc, trong tay đã có thêm một thanh Song Nhận kiếm, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Em ruột chết đi, đã khiến cho hắn hoàn toàn phản nộ

Sau đó, nữ tử đã phi thân ra ngoài, bảy tám hắc y nhân cũng đuổi theo.

Long Vũ cầm Thiên Sư pháp kiếm trong tay kêu to một tiếng, cả người nhanh chóng bay tới tiếp viện cho nàng. Long Vũ bay ra ngoài đại sảnh, giữa không trung, cũng không biết từ đâu xuất hiện vài đạo thân ảnh bay ra, hung hăng đánh về Long Vũ khi hắn còn chưa đứng vững.

Long Vũ mặc dù kinh sợ nhưng không hoảng loạn, một kiếm đâm tới hắc y nhân. Người kia không thể tấn công tiếp, thân hình hơi nghiêng, khó khăn lắm mới tránh được kiếm khí của Thiên Sư pháp kiếm.

Hỏa quang bắn ra bốn phía, Long Vũ phát động Thiên Sư pháp kiếm, lấy ngọn làm trụ cột, không có quy tắc, nhân lúc mấy hắc y nhân không kịp đề phòng, đem họ tách ra.

Lại nhìn nữ tử kia, tuy rằng bị hơn mười hắc y nhân vây quanh nhưng vẫn chiếm thượng phong. Thanh lợi kiếm múa lên, không có kẻ hở nào khiến những hắc y nhân kia không thể tới gần

Long Vũ sau khi đáp xuống đang muốn phản công, không ngờ một màn hàn khí phủ xuống, một âm thanh âm hiểm truyền tới:

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?

- Lão tử là muốn lấy mạng ngươi...

Long Vũ trầm hống một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm trong tay cũng không lưu tình, một đạo hỏa long bay tới.

Vinh Đại là bát cấp kiếm tiên cũng không giám trực tiếp đón đỡ một kiếm của Long Vũ. Thân hình hơi nghiêng, tránh được. Trong mắt tóe ra mấy đạo hàn quang hồi:

-Người cũng đến tìm người nô lệ số ba mươi?

Long Vũ cười lớn:

- Ta đây là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Bên kia, mấy hắc y nhân theo sát phía sau Long Vũ, thấy Vinh Đại ngăn cản Long Vũ cũng đều yên lặng đứng nhìn.

- Các người đi đối phó với nữ tử kia...

Vinh Đại quát lạnh một tiếng, sát khí trong mắt tái hiện.

Long Vũ cười lạnh đáp:

- Cái chết của em người hoàn toàn là do một tay người tạo thành. Nếu không phải do người tâm địa độc ác thì làm sao xuất hiện chuyện như vậy?

Vinh Đại lạnh lùng hừ một tiếng:

- Hãy bớt nói nhảm đi, ta chỉ biết em ta là do các người hại chết. Các người nhất định phải chôn cùng nó...

Nói xong, toàn thân Vinh Đại tỏa ra một cỗ sát khí cường đại. Trong lòng Long Vũ cũng có chút lo lắng, người này tu vi cao hơn hẳn, hơn nữa lúc này toàn thân sát khí, rất khó có thể đối phó.

Long Vũ đem toàn bộ đạo lực chậm rãi vận chuyển, thần thức tỏa ra bốn phía, tập trung quan sát xung quanh, tùy thời đối phó với nguy cơ chuẩn bị phát sinh.

- Chủ nhân chú ý phía sau.

Ngay khi La Lâm nhắc, Long Vũ cũng đã phát hiện đằng sau hắn, bốn gã hắc y nhân đang lao tới. Long Vũ không quay đầu lại, Thiên Sư pháp kiếm vung về phía sau, một đạo tử quang xẹt qua, sát khí bắn ra bốn phía.

- Âm âm.

Thiên Sư pháp kiếm phát ra kiếm quang, đồng thời cắt đứt công kích từ bốn hướng khác nhau.

Bốn hắc y nhân cầm trong tay kiếm gãy, lui ra sau vài bước, trên mặt tràn ngập thần sắc không thể tưởng tượng nổi, trợn mắt há mồm nhìn Long Vũ.

Đứng ở phía đối diện với Long Vũ, Vinh Đại lại càng kinh hãi không thể nói thành lời, miệng đang cười lại há ra thật to. Bởi vì hắn rất rõ ràng, một đòn kia, có thể giết chết Long Vũ, ai ngờ lại xuất hiện dị biến.

Long Vũ vung Thiên Sư pháp kiếm lên, lạnh lùng nói:

- Đến đây đi...

Vinh Đại đột nhiên không dám nhúc nhích. Tuy rằng lúc trước hắn cảm nhận được thực lực của Long Vũ không mạnh, nhưng một kiếm này làm hắn sinh ra hoài nghi, thế nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- A!!!

Đúng lúc này, nữ tử kia liên tục chém giết ba bốn hắc y nhân, xung quang truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết.

Vinh Đại mắt đầy hàn quang, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Long Vũ. Đồng thời, hắn ra hiệu mấy hắc y nhân kia tiếp tục tấn công Long Vũ.

Cho bọn kia ra tay trước, hắn còn phải quan sát.

Long Vũ vẫn không quay đầu lại, thế nhưng, ý thức linh mẫn giúp hắn thấy được, phía sau kinh phong đang đánh tới, bốn hắc y nhân đã ra tay với hắn.

Vinh Đại nhân cơ hội cũng phóng xuất ra khí thể cường đại, sát ý lạnh băng.

Long Vũ tập trung tinh thần cảm ứng xung quanh. Thiên Sư pháp kiếm nhất thời bay múa tạo ra quanh người một đạo phòng ngự dày đặc.

- Diệt Thiên Thần Long...

Phòng ngự một lúc, Long Vũ lấy bảy phần đạo lực, thi triển Diệt Thiên kiếm quyết, triệu hồi ra Thần Long hướng tới bốn hắc y nhân đánh tới. Chỉ một khắc thời gian, bốn hắc y nhân đều hét thảm một tiếng, tuyệt khí bỏ mình.

Trong lòng Vinh Đại kinh hãi, kiếm quyết như vậy hắn đã từng gặp qua trong lần tụ họp tại Cửu Đỉnh hội, thi triển chiêu thức này là người hợp tác cùng Cửu Đỉnh hội- Hắc Minh. Nhưng lúc này đây, lại nhìn thấy ở một thiếu niên không tên không tuổi.

Long Vũ chau mày, lạnh lùng nói:

- Sợ sao?

Vinh Đại cũng không phải là người dễ trêu chọc. Nhưng với thân thủ của Long Vũ, hắn lại thập phần kiêng kị.

Long Vũ cảm thấy đối phương không muốn cùng mình động thủ, cười lạnh nói:

- Người thật sự sợ?

Vinh Đại luôn cảm thấy hiện tại không rõ thực lực của Long Vũ như thế nào, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, ho nhẹ một tiếng nói:

- Thật sự là một thiếu niên anh hùng. Kiếm quyết của tiểu huynh đệ quả nhiên lợi hại. Không biết, người cùng Hắc Minh có quan hệ như thế nào?

- Người cảm thấy thế nào?

Long Vũ lúc này mới phát hiện, Vinh Đại e ngại mình nguyên do ở Hắc Minh. Cho dù như vậy cũng tốt. “Cáo mượn oai hùm” thì đã sao.

- Ta không biết... Kính xin tiểu huynh đệ báo cho...

Vinh Đại trừng mắt, cao giọng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ta hi vọng người có thể thành thật với ta. Nếu không... Ha ha.

Đúng lúc này, nữ tử đã bức lui được mười mấy hắc y nhân, nàng lẳng không bay đến đứng sánh vai một chỗ với Long Vũ:

- Người cũng vì người nô lệ số ba mươi?

-Không sai.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu:

- Xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?

Long Vũ đến lúc này mới nhìn rõ, nguyên lai, nữ tử này mang khăn che mặt, căn bản, không nhìn rõ dung mạo của nàng.

- Tên chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu, tôi và cậu nếu như cùng chung mục đích mà tới, sao không liên thủ tác chiến cứu ra nô lệ số ba mươi. Nếu có duyên, chúng ta luận đàm sau cũng không muộn.

- Tiểu huynh đệ, ta xem người cùng Hắc Minh đại nhân có quan hệ sâu xa, ta cũng không làm khó dễ người. Như vậy đi, nô lệ số ba mươi, ta có thể cho người mang đi, nhưng người phải đảm bảo sẽ không xen vào chuyện của người khác.

Vinh Đại nói xong, chuyển mắt qua hồng y nữ tử nói:

- Cô ta giết chết Truy Phong nên ta nhất định phải lưu nàng ta lại, cho chôn cùng với em trai ta.

-Đáp ứng hẳn.

Hồng y nữ tử vội vàng nói.

Long Vũ có chút do dự, hồng y nữ tử là bạn chứ không phải địch, hẳn cũng không muốn thấy chết mà không cứu.

- Đừng do dự nữa, cứu người quan trọng hơn, ta có thể ứng phó với Vinh Đại cùng lũ tay sai này.

Hồng y nữ tử thúc dục.

- Được rồi.

Long Vũ điều chỉnh lại tâm trạng, cao giọng nói với Vinh Đại

- Ta đáp ứng người, chỉ cần người giao ra nô lệ số ba mươi, ta sẽ không nhúng tay vào ân oán của các người.

-Tốt lắm.

Vinh Đại nghe vậy nhất thời thở dài nhẹ nhõm:

- Mang nô lệ số ba mươi ra đi...

Rất nhanh, nô lệ số ba mươi trên danh sách được hai gã hắc y nhân mang ra. Lúc này, Mã Hiểu Mai cũng từ hướng khác chạy lại, đứng sánh vai với Long Vũ.

Hồng y nữ tử dừng ánh mắt trên người nô lệ số ba mươi, rất nhanh, trong giọng nói của nàng tràn ngập thất vọng:

- Không phải người ta muốn tìm...

Long Vũ cũng cẩn thận nhìn chằm chằm người nọ, đồng dạng, trên mặt hẳn cũng có chút thất vọng. Tuy ánh mắt có chút giống nhau, nhưng dung mạo lại hoàn toàn bất đồng. Hơn nữa, người này căn bản không biết võ công, La Lâm hoàn toàn có thể xác định được điều này.

- Tiểu huynh đệ, đây là người cậu muốn tìm sao?

Hồng y nữ tử hỏi.

- Không phải ! Long Vũ thở dài nói:

- Xem là, lần này lại mất công...

Dừng lại một chút, Long Vũ đột nhiên lại hỏi:

- Không biết chúng ta tìm, có phải là cùng một người?

Hồng y nữ tử đang muốn đáp lại, bên này, Vinh Đại không nhịn được, cầm thanh kiếm trong tay, như tia chớp vọt tới. Bộ dáng như hận không thể một kiếm giết chết hồng y nữ tử.

Hồng y nữ tử quyết không chịu rút lại phía sau, tốc độ của nàng so với Vinh Đại còn nhanh hơn. Chỉ vừa động thân, đã vọt tới mấy thước, mũi kiếm nhắm thẳng ấn đường Vinh Đại.

Vinh Đại thản nhiên cười, cũng phải thừa nhận kiếm của nữ tử nhanh.

Nhưng, đối với hẳn, điều này cũng không quan trọng, nữ tử này phải chết.

- Bịch...

Trong lúc hai người đang cận chiến, trường kiếm của nữ tử chém mạnh vào lưỡi kiếm của Vinh Đại. Vinh Đại nhất thời kêu lên đau đớn, lưỡi kiếm trong tay ngắn mất một đoạn. Hẳn cảm nhận được trên thân kiếm truyền đến kinh khí, khiến cho thanh kiếm bị phá hủy. Sắc mặt của hẳn trở nên cực kì khó coi, hẳn thực sự không thể ngờ được, thế gian lại có một đối thủ đáng sợ như vậy. Nhưng giờ phút này, hẳn lại nhất định phải đối phó với một địch nhân như vậy.

- Bằng hữu, không sao chứ...?

Long Vũ nhin không được cất tiếng hỏi. Nữ tử hình như không sao, hấn căn bản không cần lo lắng cho nàng.

Vinh Đại gắng gượng bình tĩnh, trong lòng tràn ngập kinh hãi. Đối thủ một kiếm chặt đứt kiếm của hấn, đủ thấy tu vi cao minh. Giờ phút này rơi vào thế cực ngọc đá cùng tan.

Rất nhanh, thuộc hạ của hấn mang tới cho hấn một thanh trường kiếm mới.

Lúc này, hấn mang một thanh cự kiếm được đúc từ huyền thiết. Mặc dù không linh hoạt được bằng thanh kiếm trước, nhưng lực sát thương cường hấn hơn một chút.

- Giết!

Một tiếng giết thét ra, hấn hướng hồng y nữ tử lao tới, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Nữ tử cũng lao ra, tốc độ có vẻ còn nhanh hơn cả Vinh Đại.

Vinh Đại cầm cự kiếm nên ảnh hưởng tới sự linh hoạt, ngay thời điểm hấn giơ kiếm công kích, kiếm của hồng y nữ tử đã phá không lao tới. Hấn căn bản không có một chút cơ hội.

- Âm !!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Vinh Đại chao đảo. Khi hai người cận chiến, hấn bị kiếm khí của hồng y nữ tử bức phải lui về phía sau mấy bước. Ngay khi thân thể chưa đứng vững, hấn đã cảm thấy trên cổ truyền đến một hàn ý lạnh lẽo. Mũi kiếm lạnh như băng của hồng y nữ tử đã đặt lên cổ hấn...

Hắc y nhân xung quanh thấy lão đại của mình bị bắt, vội vàng lao tới.

Long Vũ cùng Mã Hiểu mai thì vội vàng bảo vệ trước người nữ tử.

Vinh Đại chợt cảm thấy tuyệt vọng. Hấn biết, bất kể thế nào thì hấn chỉ có một con đường là chết. Hấn nhắm mắt, âm thầm thở dài một tiếng:

- Các người đều lui ra đi, các người không phải là đối thủ của cô ta...

Hồng y nữ tử nhìn Vinh Đại cười lạnh một tiếng:

- Ta hỏi người, các người đã bắt giữ một nam tử tên Long Thiên Diệu?

Lời này vừa nói ra, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai nhất thời chấn động, nhất là Long Vũ, lời nói của nữ tử đã xác nhận suy đoán của hấn.

Bọn họ đến vì cùng một người.

Nhưng hấn thực sự không nghĩ ra, trong Huyền Cảnh, còn có người cũng đang tìm cha hấn - Long Thiên Diệu?

-Ta không biết...

Lời nói còn chưa dứt, Vinh Đại chợt cảm thấy cổ đau đớn. Một dòng máu tươi từ cổ Vinh Đại chảy xuống. Hồng y nữ tử thêm một chút lực vào kiếm khiến Vinh Đại đau đến sắc mặt tái nhợt.

- Người tốt nhất hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời ta...

Giọng nói của hồng y nữ tử tràn ngập sát khí.

Vinh Đại vội vàng nói:

- Ta thực sự không biết có người như vậy....

- Vậy tại sao các người truyền ra tin tức có quan hệ với Long Thiên Diệu?

Hồng y nữ tử cảm hận hỏi.

- Không biết ! Ta thực sự không biết.

Vinh Đại giờ phút này cảm thấy ủy khuất không thôi. Hấn thực sự không biết ai là Long Thiên Diệu.

Long Vũ thấy vậy, trong lòng chợt giật mình kinh sợ, âm thầm suy nghĩ: “Không lẽ, có người có ý tung tin đồn?”

- Thật sự không biết?

Sắc mặt hồng y nữ tử hơi đổi, tay tăng thêm chút lực. Vinh Đại đau đớn kêu lớn, nhưng hắn không thay đổi câu trả lời, lời hắn nói đúng là sự thật.

- Vậy nguoi có thể chết được rồi!!

Giọng nói của hồng y nữ tử không che dấu được một chút thất vọng trong đó...

Nói xong, cổ tay nữ tử rung lên, đầu của Vinh Đại nhất thời bay ra ngoài, một dòng máu tươi bắn ra giữa không trung.

Mắt thấy lão đại bị giết, đám hắc y nhân tranh nhau chạy trốn. Trong nháy mắt, đã không còn một người. Long Vũ nhân cơ hội hỏi:

- Xin hỏi nữ hiệp, Long Thiên Diệu là gì của cô?

Hồng y nữ tử liếc mắt nhìn Long Vũ, hơi do dự rồi mới trả lời:

- Cừu nhân...

- Cừu nhân?

Long Vũ tựa hồ có chút giật mình:

- Điều này làm sao có thể?

- Sao lại không có khả năng?

Hồng y nữ tử thản nhiên nói:

- Cậu là gì của Long Thiên Diệu?

- Cô đã là cừu nhân của ông ta, tôi không thể trả lời...

Nói thật, khi nghe nữ tử nói như vậy, Long Vũ có chút không hiểu được thân phận của nữ tử. Trước khi biết rõ thân phận của nữ tử, Long Vũ không muốn tiết lộ thân phận mình.

-Đã là như vậy, sau này sẽ gặp lại.

Nói xong, hồng y nữ tử liền lẳng không mà đi, trong chớp mắt, đã không còn thấy bóng dáng.

- Cô ta rốt cuộc là ai?

Long Vũ tự hỏi.

Mã Hiểu Mai bên cạnh đoán:

- Có phải là mẹ anh không? Nếu không phải, em cũng không nghĩ ra trong Huyền Cảnh còn có ai khác đi tìm cha anh.

Lời này vừa nói ra, thân thể Long Vũ chấn động mạnh mẽ.

Suy nghĩ một lát, Long Vũ duỗi tay vỗ vỗ sau gáy:

- Đúng vậy, anh tại sao không cẩn thận tra hỏi một lần nhỉ?...Đáng tiếc, người ấy đã đi xa rồi...

Nhìn thấy Long Vũ có chút hối hận, Mã Hiểu Mai an ủi:

- Anh Vũ, không có chuyện gì đâu. em tin rằng chúng ta còn có thể gặp lại bà ta. Anh đừng quên là chúng ta đang đi tìm cùng một người.

codon.traí

207. Chương 67: Dịu Dàng An Ủi

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 67: Dịu dàng an ủi

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đúng vậy

Long Vũ gật đầu nói:

- Em nói không sai, anh thấy việc hôm nay có quá nhiều điểm đáng nghi ngờ. Tình báo của em từ đâu mà tới vậy?

Mã Hiểu Mai sững người, lập tức hỏi:

- Anh Vũ, ý của anh là có người có ý sắp xếp dẫn chúng ta tới?

- Rất có khả năng này!

Long Vũ nói:

- Nếu suy nghĩ của anh đúng, người sắp xếp cạm bẫy này chính là Hắc Minh. Nói cách khác, Hắc Minh đã nắm được thông tin anh tìm kiếm cha mẹ.

- Phiền toái!

Mã Hiểu Mai nói:

- Anh Vũ, nhìn tình hình này, Hắc Minh cũng đang tìm cha mẹ của anh, nếu để bọn chúng tìm được trước, hẳn nhất định sẽ lấy cha mẹ anh để uy hiếp anh.

Long Vũ hít một hơi thật sâu nói:

- Anh cũng đang lo lắng về vấn đề này...

Hai người cùng nhìn nhau, Long Vũ nói tiếp:

- Nếu hồng y nữ tử đó là mẹ của anh, bà ấy vì sao lại nói cha là kẻ thù của bà?? Nếu bà ấy không phải là mẹ anh, vậy rốt cục, người đó là ai??? Bà ấy đến cuối cùng là muốn cứu cha hay muốn tìm cha báo thù?

- Anh Vũ, cho dù thế nào thì bà ấy và cha anh đều có quan hệ rất sâu, khả năng người đó là mẹ anh là rất lớn. Có thể, cha mẹ của anh trong Huyền Cảnh đã xảy ra mâu thuẫn??

Mã Hiểu Mai nói:

- Trực giác của phụ nữ cho em biết, bà ấy dường như rất để ý tới cha anh. Coi như là thù hận thực sự cũng không sao, một người phụ nữ, nguyên nhân thù hận đàn ông cũng bởi vì yêu.

Nghe Mã Hiểu Mai phân tích như vậy, Long Vũ chấn động, vẻ mặt không thể tin được hỏi lại:

- Theo như những lời em nói, người kia rất có khả năng là mẹ của anh???

- Có lẽ là vậy...

Mã Hiểu Mai nói.

- Cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ lỡ...

Long Vũ thở dài nói.

Mã Hiểu Mai thần nhiên:

- Chúng ta về thôi, về rồi bàn bạc kĩ hơn.

- Chủ nhân không cần phải lo lắng, em đã ghi nhớ khí tức của hồng y nữ tử, chỉ cần bà ta còn đang ở Huyền Linh Thiên, em tin tưởng sớm hay muộn cũng sẽ tìm được bà ấy.

La Lâm tự tin nói:

- Chủ nhân, theo tu vi anh không ngừng nâng cao, hệ thống công năng của em cũng khôi phục ngày càng nhiều.

- La Lâm, anh nhờ em!

Long Vũ cẩn thận dặn.

- Yên tâm đi chủ nhân, đây chính là nhiệm vụ của em, em sẽ cố gắng hết sức.

La Lâm nghiêm túc nói.

.....

.....

Sau trận chiến đầy kiêu ngạo trên núi, địa vị của Đường Hương Hương tại Thục Trung Đường Môn đã thực sự chắc chắn. Không đến một tháng chính đồn, Đường Môn dưới tay nàng đã bừng bừng sinh cơ. Dã tâm của nàng là muốn biến Đường gia trở thành một gia tộc tu đạo có tiếng.

Đương nhiên, dã tâm của nàng cũng do nàng đối diện với trách nhiệm của người thừa kế, cùng với tâm nguyện của cha mẹ. Sau lần chinh đồn này, Đường gia đã ngập tràn hy vọng.

Đường là quang minh, tiền đồ là khúc chiết.

Đường Hương Hương chấn hưng lại Đường Môn có thể nói là một con đường vô cùng gian nan.

Cũng may, Vân di cũng đã quay trở lại, trở thành trợ thủ đắc lực của nàng, giúp nàng chuẩn bị công việc hằng ngày của Đường Môn, vì nàng chia sẻ không ít phiền muộn.

Bận việc cả ngày, lúc hoàng hôn, Đường Hương Hương cùng Vân di mang theo nụ cười thỏa mãn trở về chỗ ở của mình. Sau khi dùng bữa cơm chiều, trời đã tối dần, nàng mở cửa sổ ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngắm nhìn sự chuyển động của bánh xe thời gian.

Đứng dưới ánh trăng, người ta dễ dàng sinh ra cảm giác cô tịch. Cảm giác của Đường Hương Hương lúc này cũng không ngoại lệ.

- Tối nay là ngày rằm... Vân Di, trong truyền thuyết, trong đêm trăng tròn, hướng mặt nước ngắm nhìn, chúng ta sẽ chứng kiến được nhân duyên của mình như thế nào?

Đường Hương Hương đột nhiên nói.

Truyền thuyết này là khi nàng còn bé, mẹ nàng đã kể cho nàng nghe.

Nhưng, khi đó nàng chỉ coi đó như một câu chuyện xưa, cũng không có suy nghĩ quá nhiều.

Hôm nay, vô tình ngắm trăng, trong đầu nàng bất chợt nhớ tới chuyện này.

Sắc mặt Vân Di hơi đổi, không nói lời nào, suy nghĩ thật lâu rồi mới lên tiếng:

- Hương Hương, đó chỉ là một truyền thuyết. Quả thật là...

- Aiz!!!!

Đường Hương Hương thở dài cười khổ, trong nụ cười có chứa chút chua xót:

- Vân Di, người cảm thấy những việc con làm có đáng giá không?

Vân Di thản nhiên nói:

- Đường nhiên là đáng giá rồi, mối thù giết chết người thân đã được trả, ta nghĩ cha mẹ con ở trên trời nếu có linh, họ nhất định sẽ rất vui mừng.

Đường Hương Hương nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở ra, trong mắt mang theo một tia cầu xin hướng Vân di nói:

- Vân di, con thực sự muốn đi xem...

Vân di lập tức lắc đầu nói:

- Có thể nào...

Đường Hương Hương tha thiết nói:

- Vân di, con thực sự rất muốn biết, tương lai, con và anh Vũ liệu có thể ở cùng với nhau không? Trong lòng con, thực sự không thể buông bỏ được.

Vân di khẽ thở dài nói:

- Hương Hương, tình huống hiện nay, không cần ta nói nhiều thì con cũng biết. Ta hỏi con, con có nắm chắc là có thể tiếp nhận tình yêu sao?

Nói tới đây, thanh âm của nàng cũng chứa vài phần ôn nhu, thương tiếc:

- Hương Hương, tương lai còn dài, ta tin tưởng nhất định các con có thể ở cùng một chỗ.

Đường Hương Hương ngơ ngẩn đứng rất lâu, sau đó mới nói:

- Nhưng tâm của con không thể bình tĩnh được... Con rất mong có được đáp án, có lẽ chỉ có như vậy lòng con mới có thể an định lại.

Vân di nhíu nhíu mày lắc đầu nói:

- Hương Hương, con hãy thanh tĩnh một chút, ngày thường, con đâu có hồ đồ như vậy? Nếu con không thể tạm thời đóng băng đoạn tình cảm này, tình huống sẽ rất nghiêm trọng. Vô Tình Thiên Đạo nếu tẩu hỏa nhập ma hậu quả sẽ như thế nào, ta tin là con hiểu điều này hơn ta.

Đường Hương Hương theo bản năng cắn môi dưới đến tái nhợt, rất lâu sau nàng cũng chẳng có phản ứng gì.

Vân di nhìn thấy như vậy, cũng có chút đau lòng, đi tới bên nàng, lấy tay vuốt nhẹ nhàng mái tóc của nàng, thấp giọng an ủi:

- Vân di cũng là nữ nhân, ta tự nhiên có thể biết tâm tư con đang rất khổ sở, nhưng con nhất định phải nhận rõ tình thế...

Đường Hương Hương yên lặng gật đầu. Đột nhiên, nàng ngẩng đầu lên, cầm lấy tay Vân di vội vàng nói:

- Vân di, con rất muốn biết tình hình gần đây của anh ấy ấy. Người có thể đi Thiên Hải giúp con được không?

Vân di trầm mặc, ánh mắt nhẹ nhàng dời đi, nhìn về ánh trăng trên không trung.

Đường Hương Hương lại khẽ gọi một tiếng:

- Vân di!

Vân di khẽ thở dài nói:

- Được rồi, ta đi xem giúp con... Nhưng, con phải đáp ứng ta, từ nay về sau, vất bỏ tạp niệm, tập trung tu luyện...

Sự vui mừng của Đường Hương Hương lộ rõ trên nét mặt.

- Hương Hương, kỳ thật con... Con cũng không cần phải quá mức lo lắng. Ta nghe Bạch Mi đạo nhân nói, Vô Tình cảnh giới cao nhất sẽ không có giới hạn gì.

Vân Di chậm rãi nói tiếp:

- Chỉ cần con đem Vô Tình Thiên Đạo tu luyện tới cảnh giới cao nhất, đến lúc đó, con có thể yên tâm đi làm những việc mà con thích.

- Con biết!

Đường Hương Hương nói:

- Thế nhưng điều này sao có thể dễ dàng... Có lẽ sau ba năm, có lẽ tám năm mười năm, cũng có thể là cả đời cũng không tu luyện tới cảnh giới cao nhất.

- Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ con không có ý chí.

Vân Di nói:

- Hương Hương, con có thể tu luyện Vô Tình Thiên Đạo tới trình độ như bây giờ, đã thể hiện rất rõ thiên phú của con là độc nhất vô nhị. Hiện tại, con chỉ thiếu một chút quyết tâm cùng tin tưởng. Hãy nghe lời Vân di, chỉ cần con cố gắng, sẽ có ngày hai đứa con ở cùng một chỗ.

- Đúng vậy.

Trên khuôn mặt Đường Hương Hương hiện ra thần sắc kiên định:

- Vân di, người nói đúng, cho dù là vì Đường gia, vì cha mẹ, vì Tiểu Vũ, con cũng phải nỗ lực tu luyện tới cảnh giới cao nhất. Vân di, từ hôm nay trở đi, con sẽ bệ quan. Mọi sự tình của Đường gia, xin làm phiền người quan tâm giúp.

- Yên tâm đi!

Vân Di vui mừng nở nụ cười.

.....

.....

Sau khi trở về, Long Vũ liền rầu rĩ không vui, trong đầu hắn luôn là hình ảnh của hồng y nữ tử. Đối với thân phận của nàng, động cơ của nàng hắn đều không thể lý giải được.

La Lâm đã muốn khởi động chức năng tìm kiếm, nhưng diện tích Huyền Linh Thiên quá lớn, không phải tìm kiếm một hai ngày là có thể hoàn thành. Hơn nữa, nếu nàng có ý thu liễm khí tức hay khoảng cách quá xa thì La Lâm chưa chắc có thể tìm được.

Mã Hiểu Mai biết tâm tình Long Vũ không tốt, nàng thường xuyên an ủi, cổ vũ hắn.

Sau khi kết thúc cơm chiều, Mã Hiểu Mai thấy Long Vũ trốn trong phòng một mình, lo lắng hắn để tâm vào chuyện vụn vặt sẽ làm ra chuyện ngu ngốc liền vội vàng đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Long Vũ đang nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn trần nhà. Mã Hiểu Mai đi tới thản nhiên nói:

- Anh Vũ, anh đừng suy nghĩ nữa, mọi người sẽ giúp anh mà.

Long Vũ không nói gì, Mã Hiểu Mai lập tức đi tới, nhẹ nhàng ngồi cạnh hắn, đưa tay lên trán hắn nói:

- Anh Vũ, tin tưởng em, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ tìm được cha mẹ của anh.

Nói xong, Mã Hiểu Mai liền cởi giày, lên giường nằm cùng một chỗ với Long Vũ. (DG: An ủi bằng lời nói không được nên định an ủi bằng hành động đây mà:48: Ka thick :2:)

Trong phòng rất im lặng, không ai nói câu nào.

Một đôi nam nữ cùng nằm một chỗ, cùng ngẩn người suy nghĩ.

Thật lâu sau, Mã Hiểu Mai nghiêng người, ôm lấy Long Vũ, đầu dán chặt vào lồng ngực hắn, lắng lắng nghe tiếng tim đập rất nhanh, rất loạn của hắn.

Nàng có chút đau lòng nói:

- Anh Vũ, đừng như vậy, trước đây anh từng nói, gần hai mươi năm anh chưa từng gặp qua cha mẹ mình, hiện tại cũng không cần phải gấp gáp.

Nói xong, bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng đi xuống, đi xuống...sau đó dừng tại háng của hắn, còn nhẹ nhàng vuốt ve qua lớp quần.

Nàng muốn thông qua cách này để di dời sự chú ý của hắn.

Hiển nhiên, cách làm của nàng đã thành công.

Tay của nàng vuốt ve chơi đùa, Long Vũ tâm thần chuyển biến. Hắn cảm giác được nửa thân dưới biến hóa cùng sự nóng lên phía bụng dưới. Nghiêng đầu thoáng nhìn qua bên cạnh, đã thấy Mã Hiểu Mai cười cười nhìn mình, trêu chọc nói:

- Như thế nào? Anh đã động tâm?

Long Vũ thở ra một luồng nhiệt khí:

- Aiz, có mỹ nữ trong lòng, anh nếu còn không động tâm, chẳng phải sẽ trở thành người đàn ông sinh lí có vấn đề? Hiểu Mai, nhưng anh nhắc nhở em, em đừng có đùa với lửa, anh lo là anh sẽ “ăn” em...

- Vậy anh tới đi!

Mã Hiểu Mai hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt không muốn nói chuyện, bàn tay nhỏ bé chậm chậm tháo thắt lưng của Long Vũ.

Bất chợt, Long Vũ duỗi tay, đột ngột đem thân thể mềm mại của nàng kéo vào trong lòng, tiếp theo Mã Hiểu Mai cũng cảm nhận được một thứ gì đó cứng rắn đụng vào bụng của mình.

Long Vũ ôm sát thân thể mềm mại, trắng mịn của nàng, đem thăng em đang vươn cao đặt trên người nàng. Nhìn thấy nàng đột nhiên có vẻ hoảng hốt thì khẽ cười nói:

- Em tự động đem tới cửa, anh hiện tại rất muốn ăn em.

Bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của Mã Hiểu Mai không ngừng di chuyển trên người Long Vũ, làm cho hắn thấy ngứa ngứa, càng khiến Long Vũ cảm thấy có thêm lửa nóng.

Long Vũ há có thể yếu thế, bàn tay to lớn lập tức xoa nắn kiêu đồn của nàng.

- Không cần...

Mã Hiểu Mai thân mình mềm nhũn, cũng không biết thật giả, nói một câu như vậy.

Lập tức, Long Vũ hôn lên đôi môi tươi đẹp, đỏ mọng, ướt át của Mã Hiểu Mai, mạnh mẽ mút lấy.

Rất nhanh, trong lúc hai người đang hôn môi, y phục của cả hai đã không cánh mà bay, đôi tuyết nhũ trắng muốt của Mã Hiểu Mai nhất thời như thoát ra khỏi trời buộc, nhảy lên.

Long Vũ tay bỗng run rẩy, thân mình cũng run rẩy. Tuy rằng không phải lần đầu tiên được nghịch đôi tuyết lê của nữ nhân, nhưng hắn cũng có vài phần hồi hộp.

Tay đang vuốt ve cặp tuyết lê mềm mại, Long Vũ chỉ cảm thấy bụng dưới liệt hỏa bùng bùng thiêu đốt. Lại thấy thăng em càng trở nên mãnh liệt. Thì ra bàn tay mềm mại không xương của Mã Hiểu Mai đã nắm chặt lấy thăng em nóng bỏng và bắt đầu ma sát...

Long Vũ nhìn về phía Mã Hiểu Mai, lại nghe nàng nói:

- Tiểu Vũ, em lấy tay giúp anh, có được không vậy?

Long Vũ cười cười, từ chối cho ý kiến, cúi đầu xuống bộ ngực sữa trắng như tuyết của Mã Hiểu Mai, mút lấy mút để hai điểm đỏ trên bộ ngực đó, khiến Mã Hiểu Mai thở dồn dập.

Nhìn thấy hạ thân Mã Hiểu Mai, cùng bộ ngực sữa trắng mũm mĩm đang rung lên dữ dội bị mình gắt gao ôm chặt.

Trong lòng Long Vũ tràn ngập cảm giác chinh phục mãnh liệt.

Bởi vì... nữ nhân này không phải nữ nhân bình thường.

Nàng là nữ nhân của Mã gia.

- Anh Vũ, hôm nay chậm một chút, nhẹ nhàng một chút, cẩn thận không bị người khác nghe thấy...

Mã Hiểu Mai then thùng vô cùng.

- Ừ!!!

Long Vũ đáp lại, nhưng hần hung hăng đem cái lưỡi dính hương mút vào miệng, thô bạo kích thích. Mã Hiểu Mai cũng không chống cự, trong lòng cũng thấy rạo rực.

Long Vũ giữ chặt cái miệng nhỏ nhắn của Mã Hiểu Mai, chỉ muốn đem cái lưỡi thơm tho của nàng giữ lại trong miệng, liềm mạnh nhắm nháp.

Long Vũ vuốt nhẹ tay, dọc theo vòng eo mềm mại của Mã Hiểu Mai, chậm rãi chiếm hữu bắp đùi đầy đặn, mịn màng, sau đó hướng dẫn lên trên... Cuối cùng, dừng lại tại địa phương mềm mại nhất của nữ nhân.

- A...!

Lúc này, trong miệng Mã Hiểu Mai phát ra tiếng rên rỉ đầy kiều mỵ.

Long Vũ cũng thở gấp, cẩn thận cảm nhận mùi vị tuyệt vời của nữ nhân, hơi thở dồn dập, cả người nằm trên thân hình mềm mại của Mã Hiểu Mai.

Lúc này, ánh mắt Mã Hiểu Mai dần trở nên mê ly...

- Anh Vũ, tiến vào đi...

Mã Hiểu Mai thở hổn hển, âm thanh ôn nhu mang theo một chút ý mị.

Được nữ nhân chủ động yêu cầu, Long Vũ cũng không thể kiềm chế được nữa, điều chỉnh lại tư thế và đâm một cái thật nhanh. Tiếng thở gấp của Mã Hiểu Mai dần biến thành tiếng rên rỉ, như đang kêu mỵ kêu gọi cổ vũ Long Vũ.

Nàng dùng đôi cánh tay mềm mại ôm lấy Long Vũ với toàn bộ khí lực, mỗi lần nửa thân dưới run rẩy, móng tay của nàng cũng để lại trên lưng Long Vũ một vết máu.

Ngay lúc Long Vũ mạnh mẽ tiến vào trong, thần trí của nàng như lạc đi, đầu óc trống rỗng, nàng có cảm giác như đang bay trên trời, lớn tiếng rên rỉ.

Sau khi bão táp kết thúc (DG: Làm ta vừa lấy bông bịt mũi vừa dịch:48: mà con gái Mã gia có thể làm đàn bà từ chap nào vậy nhĩ:60: . Biên: Cũng lâu lâu rồi đấy :88:) hàng lông mi thật dài của Mã Hiểu Mai giật giật, sau đó, nàng chậm rãi mở mắt, trong mắt tựa hồ vẫn còn có chút mê ly.

Long Vũ đang chuẩn bị nói chuyện thì thấy Mã Hiểu Mai mỉm cười, tiếp theo nàng “nhẹ nhàng “ cắn bả vai Long Vũ một cái, tức giận nói:

- Đã nói anh chậm một chút, nhẹ nhàng một chút, ai ngờ anh lại thô bạo như vậy. Em thiếu chút nữa bị anh giết chết rồi...

Long Vũ cười lớn, duỗi tay xoa nắn cặp mông đầy đàn hồi, trắng như tuyết, nhẹ nhàng nằm xuống và hỏi:

- Hiểu Mai, em có cảm thấy sung sướng không?

Mã hiểu mai tủm tủm cười nói:

- Đương nhiên....

- Hôm nay, chúng ta mới chỉ có một lần, vậy mà em đã thấy sung sướng rồi sao?

Long Vũ tiếp tục hỏi.

- Chán ghét, không nói cho anh biết...!

Mã Hiểu Mai hơi tức giận một chút, sau đó đứng dậy nói:

- Cả giường đều dơ rồi, anh xuống đi tắm trước đi, em dọn dẹp xong rồi tắm sau...

Sau khi dọn dẹp giường xong, Mã Hiểu Mai cũng đi vào cùng tắm uyên ương với Long Vũ. Trong nhà tắm, một trận đại chiến ba trăm hiệp lại diễn ra. (Biên: ba trăm hiệp cơ à :323:. Chú chém kinh thể :323:)

- Lúc chúng ta ở cùng nhau, em có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

- Sao lại nói vậy?

Long Vũ hỏi:

- Hay là anh khiến cho em không có cảm giác an toàn?

- Không phải!

Mã Hiểu Mai cười nói:

- Ý của em là em hoàn toàn không ngờ được rằng chúng ta lại có thể ở chung vui vẻ như vậy... Thực sự...

- Ha ha!

Long Vũ ngưng ngừng cười cười:

- Trước kia là anh không đúng...

- Anh Vũ, anh đừng nói vậy, trước kia em cũng có chỗ không đúng... Hiện tại như thế này là được rồi, chúng ta không so đo những việc trước đây nữa.

Mã Hiểu Mai cười rạng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo khẽ cọ xát vào lồng ngực Long Vũ nói:

- Anh Vũ, anh nói chúng ta có thể luôn đối xử tốt với nhau như lúc này được không?

- Đương nhiên là có thể!

Long Vũ nói.

- Nhưng anh còn có rất nhiều người con gái, vậy sẽ phải làm như thế nào?

Mã Hiểu Mai đột nhiên hỏi:

- Chuyện của anh cùng tiểu sư muội Hương Hương, anh định giải quyết như thế nào?

Trầm mặc một lúc, thanh âm của Long Vũ thấp dần;

- Hết thấy đều tuân theo tự nhiên... Những chuyện về sau này, bây giờ anh có nói cũng không thể chính xác được...

- Yên tâm đi, em sẽ không dễ giận như vậy đâu.

Mã Hiểu Mai hứa, sau đó trịnh trọng bổ sung thêm một câu:

- Anh Vũ, em không phải là loại nữ nhân ích kỷ, cũng không phải nữ nhân có mơ ước cao sang gì, em không có tham vọng giữ anh mãi bên cạnh em. Em chỉ hi vọng chiếm một vị trí nhỏ trong lòng anh...

Long Vũ cảm động, thầm nghĩ ta nào có tài đức gì mà khiến cô ấy đối xử với ta tốt như vậy?

Tình yêu đối với nữ nhân mà nói, không thể nghi ngờ, đó là ích kỷ. Mã Hiểu Mai vốn là một nữ nhân mạnh mẽ, nàng nói ra được như vậy, quả không dễ dàng gì.

Long Vũ có chút hổ thẹn nói:

- Hiểu Mai, anh nghĩ có một số chuyện, nên nói rõ ràng với em. Nếu như anh có ba nữ nhân, em có thể sẽ không để ý tới anh nữa hay không?

Mã Hiểu Mai nhìn thấy sắc mặt si ngốc của hắn, lắc đầu:

- Sẽ không... Nhưng em sẽ ghen tỵ, sẽ thương tâm. Tiểu Vũ, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, nhưng em cũng chỉ là một nữ nhân, em không có khả năng độ lượng như vậy, em chỉ có thể đảm bảo, em sẽ cố gắng thuyết phục mình.

Sau một lúc, Mã Hiểu Mai đột nhiên cười đứng lên khanh khách:

- Kỳ thật, cũng không có việc gì... Phương diện kia, anh mạnh mẽ như vậy, có thêm mấy tỷ muối nữa mới có thể thu thập anh. Nếu không chỉ có một người, sẽ ăn không tiêu mất.(DG: Ta cũng mạnh mẽ này:48: vậy ta có nên tìm thêm gấu không nhỉ:88:. Biên: Có lão tác giả tự kỷ rồi, giờ đến chú à :113:)

- Em thực sự nghĩ như vậy?

Long Vũ âm thầm vui sướng.

Mã Hiểu Mai mặt nhợt nhạt như tờ, lườm hắn một cái:

- Như thế nào? Anh định tìm tám người, mười người?

Long Vũ duỗi tay, vỗ trên kiềng đồn mềm mại của nàng một cái, hù dọa nàng phải duyên dáng kêu to. Long Vũ lập tức cười nói:

- Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì quá phận đâu.

Mã Hiểu Mai ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên hỏi:

- Anh Vũ, em có thể hỏi anh một chuyện được không? Anh làm cách nào mà có thể tự do ra vào Huyền Cảnh vậy?

codon.tra

208. Chương 68: Hàn Duyệt, Đại Ngưu Đều Tu Đạo

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 68: Hàn Duyệt, Đại Ngưu đều tu đạo

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Vừa nghe xong, Long Vũ nhất thời giật mình. Mã Hiểu Mai trong lòng căng thẳng lập tức giải thích:

- Anh Vũ, hãy nghe em nói, em thực sự không có tâm tư riêng, em chỉ tò mò, nếu anh cảm thấy em không đáng để cho anh tin tưởng, vậy anh đừng nói...

-Nói cho em biết cũng không sao.

Long Vũ cười nói:

-Anh có Phượng Hoàng lệnh, chỉ cần khởi động không gian pháp trận bên trong Phượng Hoàng lệnh, anh liền có thể tự do ra vào Huyền Cảnh. À đúng rồi, em có muốn nhìn Phượng Hoàng lệnh một chút không? Anh có thể cho em xem.

Nói xong, Long Vũ cầm Phượng Hoàng lệnh đưa cho Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai chợt sửng sốt, duỗi tay nhận lấy.

Đó là một khối ngọc bội phi thường xinh đẹp, khiến cho người ta yêu thích không muốn rời tay.

Nàng cầm lấy Phượng Hoàng lệnh, nhất thời miếng ngọc bội biến mất không có một chút tung tích.

-Hiểu Mai, anh xin lỗi, Phượng Hoàng lệnh đã nhận anh làm chủ, anh cũng không có cách nào...

Long Vũ làm ra một thủ thế bất đắc dĩ.

Mã Hiểu Mai tức giận cắn mạnh một cái vào lồng ngực Long Vũ:

-Anh cố ý, anh cố ý trêu chọc em...

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp. Nàng biết, Long Vũ thực sự tin tưởng nàng nên mới đem bí mật của Phượng Hoàng lệnh nói cho nàng biết.

Mã Hiểu Mai bình phục lại tâm tình, cười nói:

- Anh Vũ, em có thể hỏi chút, anh lấy được Phượng Hoàng lệnh ở đâu vậy?

-Ông nội em cho anh.

Long Vũ thật thà đáp.

Lời này vừa nói ra, Mã Hiểu Mai nhất thời nở nụ cười:

- Anh ngốc hay em khờ... Anh cảm thấy ông nội em có thể đem vật quý như vậy cho anh sao?

- Thật sự !

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Hiểu Mai này, Phượng Hoàng lệnh quả thật là ông nội em cho anh. Nhưng lúc đó, nó không có hình dáng như bây giờ. Có câu nói như thế nào nhỉ? “Linh vật chọn chủ” người có duyên, tất nhiên sẽ có được. Đại ân của ông nội em, anh luôn luôn khắc ghi trong lòng. Chính vì vậy, anh đối với người Mã gia luôn có tình cảm rất đặc biệt.

-Cảm ơn!

Mã Hiểu Mai nói:

-Tiểu Vũ, anh thật tốt.

Nói xong, hôn lên môi hắn một nụ hôn nhẹ.

Nụ hôn này cũng làm cho Long Vũ cảm thấy nóng trong người. Hắn đột nhiên ôm chặt lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng. Mã Hiểu Mai kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Lại muốn nữa àh?

Mã Hiểu Mai thở gấp gấp bên tai Long Vũ, giọng đầy cầu xin:

- Người ta không chịu nổi, vừa rồi đã hai lần...

- Không sao, chúng mình lại tiếp tục một lần nữa!

- Đại sắc lang !

Rất nhanh, cả phòng lại tràn ngập xuân sắc.

.....

.....

Được Mã Hiểu Mai chiếu cố, tâm tình Long Vũ cũng dần chuyển biến tốt đẹp.

Liên tiếp vài ngày, hắn đều cùng Mã Hiểu Mai đi thám tính tin tức. nhưng kết quả không làm cho hắn hài lòng.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Long Vũ tính toán lên vào Dục Giới tìm tin tức.

Hiện tại, hắn đã xác định, hành tung của cha ở thành Hoành Thủy hoàn toàn là một âm mưu.

Mà người lập ra âm mưu đó quá nửa chính là Hắc Minh.

Long Vũ cảm thấy mình đã không thể chờ đợi, nếu không, một khi bọn Hắc Minh tìm được cha mẹ mình thì mọi chuyện sẽ trở nên phiền toái.

Lần này, có Phúc Bá cùng Dung Nương ủng hộ. Bọn họ còn hứa sẽ đưa Long Vũ an toàn tiến vào Dục Giới. Nhưng bọn họ luôn nhắc nhở Long Vũ, Dục Giới và Huyền Linh Thiên hoàn toàn khác nhau, nơi đó, tràn ngập giết chóc. Muốn sống ở đó, phải có thực lực mạnh mẽ và tâm tính kiên cường.

Long Vũ hiện giờ có tu vi bát đỉnh, nếu tính cả hỏa dị năng trong cơ thể cùng Thiên Dực Hổ, hẳn có đủ tự tin hành tẩu ở Dục Giới.

Sau khi cẩn thận thương nghị, hẳn tính trước khi đi Dục Giới sẽ về thế giới sự thật một chuyến, bởi vì, hẳn không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian ở Dục Giới.

Cho nên hẳn muốn đi về cùng Tuyết Cơ, Hàn Duyệt, Trương Đại Ngưu nói chuyện. Hẳn không muốn bọn họ quá lo lắng cho hẳn.

Đồng thời, hẳn còn muốn sắp xếp cho Hàn Duyệt tu đạo.

.....
.....

Tỉ mỉ tính toán, Long Vũ đã hơn hai tháng không tới trường, vì thế, Tuyết Cơ đã phải lợi dụng chức vụ để trường học không xử phạt hẳn.

Trương Đại Ngưu sau khi nhìn thấy Long Vũ liền có chút giật mình:

-Tiểu Vũ, khách quý đến nhà, sau một thời gian không gặp, mày lại anh tuấn hơn một chút?

Trương Đại Ngưu nói đúng sự thật. Khí chất cùng dung mạo Long Vũ có chút bất đồng so với trước đây.

Long Vũ mỉm cười vỗ vai Trương Đại Ngưu:

- Đại Ngưu, lần này tao quay lại, thứ nhất là muốn nhìn xem mày thế nào, hai là muốn hỏi mày một việc.

-Chuyện gì? Không phải muốn hỏi tao một vài chiêu số tán gái chứ?

Trương Đại Ngưu vỗ vai Long Vũ nói:

- Yên tâm hỏi đi, trong thời gian này, tao tiến bộ không ít, hỏi cái gì mày cứ tùy tiện. Đúng rồi, nghe nói mày và Hàn lão sư có một chân, đúng vậy không?

- Cái tên này, toàn nói lung tung thôi. Nói thật, tao tới gặp mày là có chuyện quan trọng cần nói...

Long Vũ nghiêm túc nói:

-Một việc có liên quan đến tương lai, đại sự của mày.

-Không thể nào, không tới mức nghiêm trọng như vậy chứ?

Trương Đại Ngưu lần đầu tiên thấy Long Vũ nghiêm túc như vậy.

- Đi tới nhà tao, tao sẽ nói rõ mọi chuyện cho mày biết...

-Được rồi...

Thấy vẻ mặt của Long Vũ như vậy, Trương Đại Ngưu liền gật đầu đồng ý.

Một lát sau, hai người tới nhà của Long Vũ, trùng hợp là Mã Hiểu Mai không có ở nhà. Long Vũ rót cho Trương Đại Ngưu một chén trà thơm, lấy gói thuốc Trung Hoa đưa cho Trương Đại Ngưu một điếu, tự mình cũng lấy một điếu.

Trương Đại Ngưu cảm thấy Long Vũ rất lịch sự.

Nhả ra một vòng khói, Long Vũ nói:

- Đại Ngưu, mày có tin tưởng là trên đời này có thần tiên không?

Trương Đại Ngưu nghe vậy, ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Vũ, không phải mày muốn nói với tao, mày chính là thần tiên chứ?
- Tao không phải là thần tiên, nhưng tao là người tu đạo...

Nói xong, Long Vũ vươn tay ra, một đám hỏa diễm lớn dần trong tay khiến Trương Đại Ngưu sợ đến ngây người.

- Đây là công phu gì vậy?
- Đây không phải là công phu!

Long Vũ nói:

- Đại Ngưu, đây là tử hỏa, do hỏa hệ dị năng trong cơ thể của tao chuyển hóa mà thành. Tao chỉ muốn nói cho mày biết, tao không giống như người bình thường, hơn nữa trên thế giới này cũng có rất nhiều người giống tao. Để tao cho mày xem một vật...

Nói xong, Long Vũ lấy ra Thiên Sư pháp kiếm, đồng thời múa kiếm triệu hồi ra một con Thần Long. Nhìn thấy trong phòng tự nhiên hiện ra hình ảnh của một con Thần Long trong truyền thuyết, Trương Đại Ngưu hoàn toàn ngây dại.

- Có phải tao đang nằm mơ không? Nhất định là...

Trương Đại Ngưu khó có thể tin tưởng rằng đây là sự thật, hắn cho là hắn đang nằm mơ, theo bản năng, hắn má mồm cắn thật mạnh vào tay mình.

- Á....!

Đau đớn truyền đến, Trương Đại Ngưu mới ý thức được đây là sự thật. Long Vũ quả thật không phải người bình thường. Cái mà hắn nhìn thấy cũng không phải công phu.

- Tiểu Vũ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Về mặt Trương Đại Ngưu không thể tin được hỏi.

- Đại Ngưu, bây giờ tao sẽ nói cho mày biết...

Long Vũ đem tình huống của mình nói rõ ràng cho Trương Đại Ngưu một lượt, thậm chí hắn còn giới thiệu cả Huyền Cảnh.

Nghe Long Vũ giới thiệu, Trương Đại Ngưu có cảm giác mình giống như chập mạch.

Không thể tưởng tượng.

Khó có thể biểu đạt tâm tình của hắn lúc này.

- Tiểu Vũ, có phải thế giới này tồn tại một không gian đặc thù? Ở trong đó, mỗi người đều có thể phi thiên độn địa? Đó là tiên giới sao?

Trương Đại Ngưu hồ đồ hỏi.

- Là Huyền Cảnh !

Long Vũ nói:

- Có lẽ, phía trên Huyền Cảnh còn có Tiên Cảnh, điều này tao cũng không rõ lắm. Sở dĩ tao nói cho mày biết những điều này, là muốn hỏi mày một chút. Mày có muốn tu đạo không?
- Tu đạo?

Trương Đại Ngưu ngạc nhiên nói:

- Mày nói tao cũng có thể tu đạo, tu tiên giống như mày? Nhưng hiện tại, tao đã lớn tuổi rồi, vẫn có thể tu luyện sao?

- Theo lý thuyết, lớn tuổi như mày mới bắt đầu tu đạo thì quả thật có chút khó khăn. Nhưng, trên tay tao bây giờ có một số linh dược, chỉ cần mày nguyện ý, tao có thể giúp mày thuận lợi tu đạo. Tuy nhiên, có một số tình huống tao phải nói cho mày biết. Người tu đạo, có thể kéo dài tuổi thọ tới mấy chục năm, mấy trăm năm, thậm chí có thể trường sinh bất lão. Mà người thân của mày, bạn bè của mày chỉ có chưa tới trăm năm tuổi thọ. Vì thế, khi những người bên cạnh mày lần lượt chết đi, mày sẽ cảm thấy rất thống khổ, rất cô đơn... Cho nên, trước khi quyết định, mày cần phải suy nghĩ cẩn thận.

-Như vậy đi, mày cho tao ba ngày suy nghĩ!

Đây là một chuyện tốt, cũng là chuyện đại sự, Trương Đại Ngưu không dám tùy tiện quyết định, hắn muốn cẩn thận suy nghĩ trước khi trả lời.

- Được rồi !

Long Vũ cẩn thận dặn dò:

- Nhớ kỹ, không cần biết mày suy nghĩ thế nào, những điều tao đã nói với mày hôm nay, mày không thể nói lại cho người khác biết.

-Tao biết rồi, mày cứ yên tâm!

Trương Đại Ngưu nghiêm túc gật đầu.

.....

.....

Không đến ba ngày, Trương Đại Ngưu đã có quyết định, hắn sẽ tu đạo.

Thế nên, Long Vũ nghĩ phải cùng Tuyết Cơ bàn bạc lại.

Hắn hy vọng rằng trong thời gian mình vắng mặt, Tuyết Cơ có thể đôn đốc, chỉ bảo Hàn Duyệt, Trương Đại Ngưu tu đạo.

Khi gọi điện thoại, Tuyết Cơ nói Long Vũ đến nhà nàng để nói chuyện.

Mười lăm phút sau, Long Vũ đã tới nhà của Tuyết Cơ. Nhưng khi vào cửa, cửa chỉ khép hờ, vào tới phòng khách, Long Vũ cũng không thấy bóng dáng Tuyết Cơ đâu cả.

Ngồi trên ghế salon, Long Vũ mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, hắn đoán lúc này, Tuyết Cơ chắc đang tắm.

Quả nhiên một lát sau, Tuyết Cơ đi từ phòng tắm ra phòng khách.

Long Vũ nhìn không được cúi xuống hít một hơi lạnh. Cũng không phải xảy ra chuyện gì bất ngờ, mà là dáng người gần như hoàn mỹ của Tuyết Cơ hiện ra trước mặt hắn.

Từ trên xuống dưới, ngoại trừ khăn tắm quấn quanh người, không có y phục nào khác. Thân mình cao gầy thon thả, làn da trắng sáng như tuyết, bụng bằng phẳng, kiêu đồn vênh cao, đôi chân thon dài phôi hợp với khuôn mặt xinh đẹp khiến nàng hấp dẫn như một tiên nữ, làm người khác không nhìn được mà phải động tâm.

-Xú tiểu tử, nhìn cái gì vậy?

Tuyết Cơ cười tươi khê hởi vậy khiến Long Vũ có cảm giác mình đang mạo phạm nàng.

-Thực xin lỗi!

Long Vũ vội vàng nói:

- Chị Tuyết Cơ, trước tiên em nghĩ chị nên thay quần áo vào.

- Ha ha.

Tuyết Cơ mỉm cười:

- Cần gì phải phiền toái như vậy... Chị đã che người rồi, đâu phải đang trần truồng đâu(DG: cái kiểu kín kín hở hở thế này còn chết người hơn trần truồng ấy chứ. Biên: Làm khó người thuần khiết như ta mà :323:). Đúng rồi, em nói trong tay em có linh dược có thể khiến người trưởng thành như Hàn Duyệt, Trương Đại Ngưu có thể tu đạo, có thật không vậy? Còn nữa, cho dù em thực sự có linh dược đó, nhưng em đã từng nghĩ đến chưa, khi bọn họ tu đạo thì phải làm gì với người thân của họ bây giờ? Không lẽ, cũng cho bọn họ tu đạo? Rồi người thân, bằng hữu của người thân họ nữa... Nếu cứ như vậy, chị nghĩ tất cả mọi người trên thế giới này đều tu đạo...

- Chị Tuyết Cơ, em biết chị đang lo lắng điều gì, chị yên tâm đi, chuyện này em đã cẩn thận suy nghĩ, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu... Hơn nữa, em cũng để chính bọn họ cẩn thận suy nghĩ.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Nắm giữ cơ hội hay buông bỏ, bọn họ đã chọn lựa rồi...

Nghe Long Vũ nói vậy, lo lắng của Tuyết Cơ cũng dần được tháo gỡ.

Trong một năm trở lại đây, Long Vũ đã có rất nhiều thay đổi. Nếu so sánh trước kia với hiện tại, có thể nói là khác nhau một trời một vực. Tuyết Cơ hé miệng cười, trong lòng ngập tràn vui vẻ.

-Chị Tuyết Cơ, chị đồng ý rồi?

Long Vũ hỏi.

- Ừ...

Tuyết Cơ cười nói:

- Trước tiên để bọn họ làm đệ tử kí danh của chị đã, chờ em cho họ dùng linh dược, cải thiện kinh mạch cùng thể chất xong. Chỉ sẽ bắt đầu giảng dạy bọn họ tu đạo.

-Cám ơn!

Long Vũ nói xong, từ trên salon đứng lên, khoe miệng tươi cười, lòng bình thản, trong mắt, còn xuất hiện một cảm xúc khó nói.

-Đợi một chút !

Tuyết Cơ bắt mắt nói:

-Tiểu tử thối này, khó khăn lắm em mới tới một lần, mới nói được mấy lời đã đòi đi rồi à?(Biên: Có mùi nguy hiểm:323:)

- Bà chị của em à, xin chị xem bây giờ là mấy giờ rồi. Không lẽ, chị muốn em ở lại cùng ngủ chung với chị sao?

Long Vũ cười hắc hắc nói:

- Em phải trở về. Đừng quên, chị còn tìm giúp em một con cạp cái ở nhà đấy.

- Cắt.

Tuyết Cơ khinh thường nói:

- Em còn giả bộ cái gì? Đừng cho là chị không biết, em và Mã Hiểu Mai đã chung sống hòa thuận. Trong lòng tiểu tử em chắc đang mừng thầm vì chị đã tìm một mối nhân duyên tốt chứ gì? Tiểu Vũ, chị hỏi em, có phải em đang định tiến vào Dục Giới tìm kiếm tin tức của cha mẹ em?

Long Vũ thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu:

- Vâng, em đúng là có tính toán như vậy... Đúng rồi, chị Tuyết Cơ, có chuyện này thiếu chút nữa em quên không nói cho chị biết, em nghĩ em và mẹ em đã gặp mặt nhau. Chẳng qua lúc ấy, người không biết em là ai, mà em cũng không thấy rõ mặt bà ấy...

Lập tức, Long Vũ đem chuyện mình tới thành Hoành Thủy kể lại một lần.

Nghe Long Vũ kể xong, Tuyết Cơ có chút kích động:

- Theo những gì em nói, hồng y nữ tử đó rất có khả năng là mẹ em. Tiểu Vũ, em hãy nhớ kỹ, nếu lần sau có cơ hội gặp chị ấy, em nhất định phải nói cho chị biết, chị phải đích thân nhìn xem.

- Vâng, chị Tuyết Cơ, em cũng có ý này, em cũng nghĩ cho chị đi chứng thực thân phận của bà ấy một lần.

Long Vũ nói.

.....

.....

Mấy ngày sau đó, Long Vũ đem linh dược lần lượt giao cho Trương Đại Ngưu và Hàn Duyệt, hơn nữa, còn tư mình hộ pháp lúc họ đem linh dược hấp thu.

Đúng như những gì Tuyết Cơ đã nói lúc trước, thể chất của bọn họ đã đạt tới tiêu chuẩn của đệ tử bậc thấp. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ chỉ cần siêng năng một chút là có thể tu luyện đến cảnh giới Tụ Linh.

Đương nhiên, nếu còn có đan dược tốt hơn, thì tình huống còn tốt hơn như vậy. Buổi tối, Tuyết Cơ đã tới mang Trương Đại Ngưu đi, an bài hắn tại một nơi rất xa hoa, tự mình dẫn dắt hắn tu đạo. Về phần Hàn Duyệt, Tuyết Cơ cũng tự mình giảng dạy, nhưng Tuyết Cơ không mang nàng đi ngay mà đề nghị Long Vũ song tu với Hàn Duyệt trước. Như vậy, Hàn Duyệt tu đạo sẽ thuận lợi hơn.

codon.tra

209. Chương 69: Giết Chóc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 69: Giết Chóc

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Tu vi Long Vũ ngày một cao, hệ thống công năng của La Lâm cũng dần khôi phục, cẩn thận tổng hợp lại những công pháp tu luyện từ xưa tới nay, đã tìm được công pháp tu đạo thích hợp cho Hàn Duyệt. Sau khi phân tích, tính toán tỉ mỉ, đã tìm thấy một bộ công pháp song tu thích hợp cho Long Vũ và Hàn Duyệt.

Thời gian đầu, Hàn Duyệt cũng không hiểu lắm về song tu, chỉ nghĩ, đó là cái cơ để Long Vũ cùng nàng ân ái. Càng về sau, cảm nhận được hiệu quả của việc song tu, nàng mới hoàn toàn minh bạch.

Sau một thời gian hoan ái, song tu công pháp đã có hiệu quả rõ rệt, đan điền trong cơ thể Hàn Duyệt đã hình thành đạo lực, nàng đã đạt tới cảnh giới màu đỏ.

Tuy rằng cảnh giới vẫn còn rất thấp, nhưng tốc độ tu luyện như vậy, phương thức tu luyện như vậy, trong Huyền Môn, chưa ai có thể làm được.

Đương nhiên, đó cũng không phải cách lâu dài.

Con đường tu đạo, phải dựa vào sự cố gắng của chính bản thân mình. Nếu mượn quá nhiều sự trợ giúp của ngoại lực, về lâu dài, sẽ sinh ra ý lại, nghiêm trọng hơn là còn có thể ảnh hưởng tới việc tu đạo.

- Tiểu Duyệt, mấy ngày nữa anh phải đi rồi, đêm nay, chúng ta tiếp tục song tu.

Sau khi dùng xong bữa cơm chiều, Long Vũ nói.

Hàn Duyệt vừa nghe Long Vũ đề nghị song tu, nàng nghĩ rằng hẳn không nhịn được, muốn cùng nàng hoan ái, trên mặt tràn ngập nụ cười, mặc cho Long Vũ giải thích thế nào, nàng cũng vẫn cười.

Khi hai người kết hợp, Long Vũ định vận dụng đạo lực, vận chuyển trong cơ thể Hàn Duyệt một chu thiên, giúp nàng rửa sạch tạp chất trong kinh mạch, lại không nghĩ rằng, từ đầu tới cuối, Hàn Duyệt không tập trung, nàng cực kì động tình, khiến cho Long Vũ không còn cách nào khác, đành cho nàng ăn no trước rồi tính sau.

Sau giây phút vận động mãnh liệt, Hàn Duyệt rốt cục cũng bình tĩnh lại, Long Vũ liền khởi động song tu công pháp, một đạo lực chậm rãi tiến vào trong cơ thể Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt đang trong trạng thái si mê bỗng nhiên chấn động. Nàng cảm thấy có một dòng nước ấm tiến vào trong cơ thể mình, dòng nước nhanh chóng đi qua bất kì kinh mạch của nàng, di chuyển tới toàn bộ các yêu huyết, cuối cùng từ kinh mạch tập trung hết về đan điền.

Được Long Vũ dẫn thông hết những chỗ tắc nghẽn trong kinh mạch, Hàn Duyệt có cảm giác cả người nhẹ nhàng như một đám mây bay trong không trung, không thấy một chút nặng nề nào, cả người sáng khoái vô cùng.

Long Vũ lúc này nhắc nhở nàng tập trung tinh thần, không được phân tâm.

- Tiểu Duyệt, em thử dùng tâm thức dục lực đạo xem sao...

Long Vũ nhắc nhở.

- Vâng.

Hàn Duyệt thu liễm tâm thần và bắt đầu thử.

Mới đầu, Hàn Duyệt thử vài lần nhưng luôn bỏ dở giữa chừng. Bất quá, Long Vũ không ngại phiền toái, tiếp tục chỉ dạy Hàn Duyệt nhiều lần. Cuối cùng, Hàn Duyệt cũng đã thành công.

Nàng thấy tại đan điền, có một đạo lực, sau đó được Long Vũ dẫn dắt, đạo lực này vận chuyển trong người nàng.

Sau khi hoàn thành một chu thiên, nàng đã có thể tự điều khiển đạo lực đó.

Sau bốn giờ quá trình đó mới xong, lúc thu công, đã quá nửa đêm.

Sau khi thu công, Hàn Duyệt vô cùng hưng phấn:

- Anh Vũ, như vậy bây giờ em cũng là một người tu đạo sao?

Thấy Hàn Duyệt có chút đắc ý, Long Vũ trầm mặt nói:

- Mới có một chút thành tựu nhỏ mà đã trở thành tiểu nhân đắc ý, như vậy sao có thể tu đạo thành công? Tiểu Duyệt, không phải anh đã kích em, với tu vi hiện tại của em, căn bản không tính là gì, em phải nhớ kỹ như vậy. Anh đưa cho em một số đan dược, mỗi ngày em sử dụng một viên, nửa năm sau thì dừng lại. Hơn nữa, tu đạo cũng giống như chèo thuyền ngược dòng nước, không tiến tất lùi, sau này như thế nào, cũng tùy thuộc vào nghị lực của em...

Hàn Duyệt ngoan ngoãn tiếp nhận chỉ dạy của Long Vũ:

- Vâng! Em nhớ kỹ rồi... Đúng rồi anh Vũ, anh nói như vậy, không phải là anh phải đi một thời gian rất lâu không về sao?

- Hiện tại khó mà nói được!

,

Long Vũ nói:

- Anh có một chuyện rất trọng yếu cần phải làm...

- Yên tâm đi, em sẽ cố gắng!

Hàn Duyệt nghiêm túc gật đầu.

.....

.....

Đợi sau khi xử lý xong mọi chuyện ở thế giới sự thật, Long Vũ dẫn Mã Hiểu Mai, Mã Ngọc tiến nhập Thanh Tân Tiểu Trúc tại Huyền Cảnh. Trong ngày hôm đó, Phúc Bá và Dung Nương đưa bọn họ tiến vào Dục Giới. Văn Nguyệt Thiên, Mã Chính Phong, Thiết Lang cũng đi cùng.

Dục Giới cùng Huyền Linh Thiên khác nhau. Nếu như nói Huyền Linh Thiên là chính đạo thì Dục Giới chính là Ma đạo. Nhất là sau khi lệnh chủ Dục Giới Hắc Thiên Ma Thần biến mất thì tình trạng an ninh mỗi ngày một kém đi, các bang phái tranh đấu ngày một gay gắt.

Lúc trước, công pháp tà ác còn bị hạn chế một chút, chứ bây giờ đồng loạt xuất hiện.

Gió thổi báo hiệu giông tố sắp đến.

Ở trong này, nắm tay người nào lớn thì người đó là lão tử. Cũng may, tu vi của Long Vũ bây giờ đã là bát cấp, thực lực như vậy có thể đi lại trong Dục Giới. Cho nên, chỉ cần hấn không chủ động gây chuyện, bình thường, sẽ không ai dám trêu chọc hấn.

Mấy người nghe nói tại Dục Giới, thành Hắc Thủy là một thành thị tương đối an toàn. Thành chủ là Hắc Thủy, nghe nói là một trong những đệ tử của Hắc Thiên Ma Thần.

Dù vậy, cũng chỉ là nghe nói chứ không có biện pháp chứng thực, bởi vì cho tới nay, hình như không có ai gặp mặt vị thành chủ này trong tình huống bình thường. Mọi chuyện của thành Hắc Thủy đều do quản gia của Hắc Thủy phủ Ngọc Dương Tử xử lý.

Nhóm người Long Vũ, vì kế lâu dài nên đã mua tại Đông thành một tòa nhà không quá lớn làm bộ sống yên phận, sau khi trang hoàng xong, mọi người tiến vào ở.

Ban ngày, họ phân công nhau đi tìm hiểu tin tức, buổi tối thì tập trung bàn luận phương pháp tu đạo. Long Vũ đối với mọi người phi thường cảm kích, mỗi lần đều đem đan dược của Phúc Bá cùng Dung nương tặng cho bọn họ.

Mọi người, ai cũng vui mừng, thoải mái.

Cứ như vậy, từng ngày cứ trôi qua, thoáng cái đã là một tháng. Nhưng trong thời gian này, đừng nói là tin tức về Long Diệu Thiên và Thủy Tiên, ngay cả đường đi đến Long Thiên thủ đô họ cũng không cách nào điều tra được.

Diện tích Dục Giới còn lớn gấp đôi Huyền Linh Thiên, muốn ở trong này tìm người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Dù vậy, bọn họ cũng không nhụt chí.

Lúc chiều, Thiết Lang đột nhiên đề nghị Long Vũ:

- Tiểu Vũ, không bằng chúng ta thành lập ra một tổ chức, kêu gọi thêm một số thành viên. Nhiều người hơn, lực lượng lớn hơn, mọi chuyện cũng dễ làm hơn. Cậu thấy thế nào?

- Thành lập tổ chức?

Nói thật, trước đây Long Vũ cũng không có ý nghĩ như vậy, thế nhưng hấn thấy đề nghị của Thiết Lang là không tệ, hấn muốn có được sự giúp đỡ.

Lúc trước tại Huyền Linh Thiên một thời gian, có Kim Phượng, còn có Đoan Mộc thành chủ giúp hấn. Nhưng hiện giờ, chỉ có thể dựa vào vài người bên cạnh.

Tại Dục Giới thành lập tổ chức, bang hội là việc vô cùng bình thường, thậm chí không có ai quản tới, như vậy bọn họ không cần lo lắng gì về sau.

Việc kêu gọi người có lẽ hơi khó khăn một chút.

Tại vì ở Dục Giới, người dân bản địa đều là hắc ám tu chân mà nhóm người Long Vũ lại là người chính đạo. Chỉ điều đó có thể tưởng tượng tương lai như thế nào.

Rất khó khăn.

Tất nhiên, không phải như vậy là không có ai đến.

Dục Giới cũng giống như những nơi khác, tuy người ở nơi đây là hắc ám tu chân, cũng không có nghĩa là không có những tấm lòng lương thiện.

- Đề nghị rất tốt, thế nhưng chúng ta phải suy nghĩ kỹ, thành lập tổ chức như thế nào, tương lai phải hoạt động như thế nào?

Long Vũ hỏi.

Mã Chính Phong cười nói:

- Tiểu Vũ, không cần biết đệ lập ra tổ chức như thế nào, đệ cho ta đăng kí tham gia...

- Tính thêm tôi nữa.

- Tôi cũng tham gia...

Trong chớp mắt, Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang cũng hồ hởi báo danh.

Mã Hiểu Mai nhìn Mã Ngọc, sau đó hướng Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, em là phụ nữ của anh, em tất nhiên cũng sẽ tham gia...

Cứ như vậy, trong nhóm, chỉ còn Mã Ngọc chưa có thái độ gì.

Mã Ngọc có suy nghĩ gì?

Hắn cũng muốn, nhưng hiện giờ, hắn là gia chủ của Mã gia, nếu tùy tiện làm thuộc hạ của người khác, đối với Mã gia, sẽ có ảnh hưởng không tốt, hắn cũng không cam tâm làm thuộc hạ người khác.

- Chú sẽ cố gắng hết sức để hỗ trợ cháu.

Mã Ngọc nói.

- Cảm ơn mọi người ủng hộ!

Long Vũ thấy mọi người nhiệt tình ủng hộ, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Suy nghĩ một lúc tồi nói:

- Các vị, mọi người xem tổ chức của chúng ta gọi là “Thiên Đường” được không?

- Thiên Đường?

Thiết Lang cân nhắc rồi nói:

- Ủ, Thiên Đường, tên này được, rất có khí phách, chúng ta xác định như vậy đi.

- Tiểu Vũ, từ giờ trở đi, đệ là hội trưởng Thiên Đường!

Mã Chính Phong cười nói:

- Thiên Đường tuy mới thành lập, nhưng chim sẽ tuy nhỏ nhưng cũng đủ lông đủ cánh, chúng ta cũng cần phải sắp xếp cơ cấu của nó. Ta tự mình tiến cử, ta thích hợp giao tiếp cùng với người khác, không bằng ta làm Ngoại đường Đường chủ đi.

Thiết Lang cười tiếp lời:

- Tôi làm Hình Đường đường chủ đi, thiết diện vô tư chính là sở trường của tôi mà.(DG: thên này tự sướng:88:)

- Tôi làm Nội đường Đường chủ, phụ trách tổ chức, lo kinh phí, chỉ tiêu các hoạt động hằng ngày.

Văn Nguyệt Thiên cũng tự nhận nhiệm vụ.

Mã Hiểu Mai cười một tiếng:

- Em sẽ làm hộ pháp xem sao...

Đến lượt Mã Ngọc, hần cẩn thận suy nghĩ rồi nói:

- Chú xin cái chức danh khanh khách trưởng lão đi.

Long Vũ cười lớn, lập tức gật đầu đồng ý:

- Nếu tất cả mọi người không còn ý kiến nào khác, chúng ta cứ xác định như những gì đã nói, ngày mai chúng ta bắt đầu chiêu binh mãi mã...

- Ngao...

Ngay lúc này, Thiên Dực Hồ không biết thường trốn ở chỗ nào tự nhiên xuất hiện. La Lâm phiên dịch lại:

- Chủ nhân, Tiểu Hồ cũng muốn có chức vụ...

- Mà ý hử?

Long Vũ chỉ muốn ngất xỉu, chỉ vào Thiên Dực Hồ nói:

- Con mèo chết tiệt này, cho mày làm Hộ pháp Thần thú đi... Được không nào?

-Meo!Meo!

Không cần La Lâm phiên dịch, Long Vũ cũng nhìn ra được ý tứ của nó.

Đêm đó, mọi người tiến hành bàn bạc, đến lúc tan họp, đã viết ra đường lối cơ bản. Tổ chức Thiên Đường bắt đầu mở rộng nhận người.

Đối với những người đầu tiên gia nhập, Long Vũ đã suy nghĩ kỹ, sẽ tặng họ đan dược, xem như là phúc lợi khi họ gia nhập.

Ngày thứ hai, đại quy mô chiêu mộ bắt đầu, căn cứ tình huống thực tế, bọn họ tại tổ chức liên hợp nghiệp đoàn giao ra một số tiền lớn, thuê sân bãi để bắt đầu chiêu mộ.

Đến tối, cũng không có bao nhiêu người hưởng ứng lời mời gọi tới báo danh. Tại Dục Giới, tổ chức như Thiên Đường có quá nhiều, mỗi ngày gần như có cả trăm cái mới thành lập, cho nên căn bản là không mấy người để ý.

Ngày thứ hai, được Mã Chính Phong nhắc nhở, Long Vũ ngay tại chỗ thẩm tra tư cách của người báo danh đã lấy ra đan dược để mọi người thấy được sự thần kỳ của đan dược. Quả nhiên, lúc này đã có khá nhiều người hưởng ứng. Với thủ đoạn như vậy, ngày hôm đó chiêu mộ được mười hai người. Ngày thứ ba, ngày thứ tư, số người kéo tới càng nhiều.

Trong thời gian ngắn, Thiên Đường đã chiêu mộ được tổng cộng là một trăm người, hơn nữa, những người này đều trải qua quá trình xét duyệt cẩn thận. Ít nhất, bọn họ chưa có vết đen nào.

Điểm xấu duy nhất là những người này tu vi không cao, tu vi cao nhất cũng chỉ là lục đỉnh, đại bộ phận là tứ đỉnh, ngũ đỉnh.

Đương nhiên, nếu đem những người này tới thế giới sự thật thì đây là một lực lượng cực mạnh.

Đối với những người được chiêu mộ, Long Vũ huấn luyện một chút, sau đó phân công họ đi tìm hiểu tin tức. Do ai cũng chiếm được chỗ tốt nên họ đều ra sức làm việc.

Đáng tiếc, nửa tháng trôi qua, vẫn không có tin tức gì.

Dưới tình huống như vậy, tâm tình Long Vũ có chút nóng nảy, cũng may có Mã Hiểu Mai bên cạnh không ngừng khuyên giải, an ủi nên mới không xảy ra chuyện gì.

Hôm nay, Long Vũ theo đề nghị của La Lâm, bắt đầu rèn luyện những động tác cuối cùng Ngạo Thiên Long của Ngũ Cầm Hí từ sáng đến tối, rồi đến luôn buổi tối ngày hôm sau, hẵn hai ngày hai đêm chưa cùng ngoại giới liên hệ.

Tận đến đêm khuya, khi hẵn hoàn thành xong động tác Ngạo Thiên Long thứ hai, hẵn mới chậm rãi mở mắt. Trong không khí, tràn ngập mùi máu tươi khác thường.

- Không tốt!

Trong lòng Long Vũ cảnh giác, hẵn đoán Thiên Đường đã xảy ra chuyện. Tâm niệm chợt động, cả người chợt lao ra ngoài, vừa mới tới cửa phòng khách, hẵn đã cảm nhận được điều kỳ dị truyền tới.

Thân hình nhanh chóng nhảy lên trên, mấy đạo sát khí đã xẹt qua, Long Vũ vừa bước, Thiên Sư pháp kiếm trong nháy mắt phóng xuất ra Thiên Trảm Thần Long, theo tiếng gầm rú của Thần Long, một vài người kêu thảm bay ra ngoài bóng đêm.

Long Vũ ổn định thân mình, thấy rõ tình hình trước mặt thì nhất thời kinh hãi, trên mặt đất, có mấy thi thể, trong đó, có hai thi thể là hẵn nhận biết, chính là thuộc hạ hẵn chiêu mộ vài ngày trước.

Ba người bị hẵn đánh chết toàn thân hắc y, lồng ngực có thêm một cái đinh lớn. Trực giác nói cho hẵn biết, những người này là người của Cửu Đỉnh hội.

Ngay lúc này, có ba người lao tới vây công hẵn.

- Các người là người của Cửu Đỉnh hội? Thiên Đường với các người không thù không oán, vì sao các người lại hạ sát thủ?

Giọng nói của Long Vũ lạnh như băng.

- Các người đều phải chết!

Một người trong đó nói.

Long Vũ lửa giận ngút trời, thân hình lao về phía trước, kiếm quang từ Thiên Sư pháp kiếm tỏa ra. Lấy mắt thường, khó có thể nhìn thấy kiếm đâm tới ba người kia, chỉ nghe mấy tiếng kêu đau đớn, ba người kia thân hình mềm nhũn ngã xuống.

Sự tình vẫn chưa kết thúc, rất nhanh lại có năm sáu người Cửu Đỉnh hội ngăn chặn hẵn, năm người xếp thành một hàng chắn trước mặt hẵn, trong mắt đều là sát khí.

Long Vũ quát lớn:

- Toàn bộ đi tìm chết đi.

Hẵn vừa nói thì đã bắt đầu công kích, kiếm quang chợt lóe, năm người kia còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo tử quang, năm người hét thảm một tiếng, nhất thời đã bị một đoàn hỏa diễm cắn nuốt.

Người của Cửu Đỉnh hội vẫn không sợ chết, lại có thêm mười người xông tới. Long Vũ lạnh lùng nhìn bọn họ, cầm Thiên Sư pháp kiếm trong tay, lạnh giọng hỏi:

- Các người có bao nhiêu người tới đây? Ở chỗ này làm gì? Có phải là Hắc Minh sai các người tới?

Tại Huyền Cảnh, ngoài Hắc Minh ra, Long Vũ không nghĩ ra ai có thể là địch nhân của mình.

Mười người kia ánh mắt đều hiện ra vẻ hoảng sợ, hiển nhiên, khi Long Vũ đại triển thần uy đã để lại trong lòng bọn họ rung động sâu sắc.

Lúc này, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, dáng người thấp bé, da ngăm đen nói:

- Người chính là Long Vũ sao? Tiểu tử, lá gan người cũng quá lớn đi, người không biết thành Hắc Thủy là địa bàn của Cửu Đỉnh hội sao? Trên địa bàn của chúng ta, người còn muốn kết bè kéo cánh, quả thật là muốn chết...

Long Vũ cười lạnh một tiếng, đi tới phía trước vài bước, tìm vị trí tốt nhất để công kích.

Những người đó kinh sợ trước thực lực mà hắn vừa biểu hiện, không tự giác lùi về sau mấy bước.

Hàn quang trong mắt Long Vũ chợt hiện, điềm nhiên nói:

- Thì ra các người đến đập phá... Một khi đã như vậy, ta đây sẽ chơi đùa cùng các người...

Cảm nhận được sát khí dày đặc trên người Long Vũ, mười người Cửu Đỉnh hội thì hơn một nửa không chịu được lùi về phía sau từng bước.

Bỗng nhiên, phòng trong truyền tới vài tiếng quát to của một cô gái. Long Vũ biết không thể chậm trễ được nữa, tử mang trên tay chợt lóe, tiếp theo thân hình uốn lượn, Thiên Sư pháp kiếm vẽ lên trên không trung một đường cong xinh đẹp. Kiếm quang màu tím tựa như một đạo thiểm điện xẹt qua trong đêm đen, liên tục mười đóa hoa máu trong nháy mắt nở rộ.

Mười người không kịp kêu thảm đều bay ra ngoài, thân tử đương trường. Tất cả đều bị Thiên Sư pháp kiếm nhanh, độc, chuẩn xẹt qua cổ họng mà tắt thở.

Những người này tu vi đều là ngũ cấp, so sánh với Long Vũ thì chênh lệch quá lớn.

Cho dù tu vi bát cấp của Long Vũ tăng lên một cách nhanh chóng thì cũng đủ miếu sát bọn họ.

Sợ Mã Hiểu Mai trong phòng xảy ra sơ xuất, Long Vũ quát khê một tiếng, tay cầm Thiên Sư pháp kiếm lao vào.

Một cước đá tung cửa sau, bỗng nhiên truyền đến một trận kinh phong, nương theo tiếng kêu khê là một thân ảnh nhẹ nhàng. Long Vũ không nhìn, lấy tay ngăn lại, cổ tay vừa chuyển, thân ảnh ấy đã nằm trong ngực hắn, một mùi thơm truyền vào mũi hắn, quả nhiên là Mã Hiểu Mai.

Mã Hiểu Mai nhìn thấy người đến là Long Vũ, nhất thời kinh ngạc, sau đó là hưng phấn.

Long Vũ không nói chuyện, ôm nàng nhanh chóng lao tới phía trước, vội vàng chạy ra khỏi phòng đi tới bên ngoài. Lúc này, phía sau họ đã có hơn hai mươi người đuổi theo.

Long Vũ nghe được phía trước có tiếng đánh nhau, trong lòng lo lắng cho Mã Chính Phong và mấy người kia, lập tức theo hướng tiếng động chạy tới.

Cách đó không xa, trong hậu viện, Mã Chính Phong, Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang bị mười mấy người vây quanh đang đánh nhau kịch liệt, trên mặt đất, có hơn mười tử thi, trên người vết thương vô số, tử trạng vô cùng thê thảm.

Mọi người thấy Long Vũ đến thì nét mặt ai cũng vui mừng, Long Vũ cũng gật đầu với bọn họ, sau đó gia nhập chiến đấu.

Long Vũ trong lòng tức giận Cửu Đỉnh hội, mỗi chiêu đánh ra đều là sát chiêu, không có một chút lưu tình, lúc dùng Thiên Trảm Thần Long, lúc dùng Hỏa Phệ bí quyết.

Liều chết chiến đấu kịch liệt, đấu pháp của Long Vũ thực sự rất hao tổn nội lực.

Khi có Long Vũ gia nhập, cuộc chiến phát sinh biến hóa, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, người Cửu Đỉnh hội không ngừng bị giết chết.

Long Vũ quyết đoán nói:

- Hiểu Mai, Mã đại ca, các người ở cùng một chỗ tiến hành phòng ngự, đối phương quá đông, nếu đơn độc đả đấu, thương vong của chúng ta sẽ rất lớn.

Được Long Vũ nhắc nhở, mọi người vội vàng tập trung hội viên của Thiên Đường lại, cứ bốn năm người tạo thành một trận hình phòng ngự cùng đối phương giao đấu, cứ như vậy, tình huống tốt dần lên.

Nhưng trước mắt, tình thế vẫn không quá lạc quan, bốn phía xuất hiện ngày càng nhiều người Cửu Đỉnh hội. Long Vũ ước chừng số người bọn họ mới nhận đã chết đi một phần ba, hơn nữa, thương vong còn tiếp tục tăng thêm.

Liên tục chém giết hơn mười người, Long Vũ đang lo lắng suy nghĩ bỗng yên tĩnh trở lại. Toàn thân dính máu, hai mắt trong suốt nổi lên một mảng băng hàn.

- Hiểu Mai, bọn em phá vây đi... Anh cản phía sau!

Ý thức được điểm mấu chốt, Long Vũ quyết đoán lựa chọn.

- Không được, bọn em không thể bỏ anh lại được!

Long Vũ cao giọng quát:

- Đi nhanh lên, nếu không sẽ không kịp, bọn em ở lại chỉ khiến anh vướng tay vướng chân, khiến anh bị phân tâm.

Thấy vậy, Mã Hiểu Mai không do dự nữa, nghẹn ngào gật đầu đáp ứng, cùng đám người Mã Chính Phong hợp lực mở ra một đường máu.

Long Vũ đi theo phía sau họ, ngăn cản người đuổi theo phía sau.

Long Vũ rất rõ ràng trách nhiệm của mình, Mã Hiểu Mai mang theo đoàn người mở đường máu, nhiệm vụ của mình chính là ngăn cản những người đuổi theo phía sau. Thiên Sư pháp kiếm trong tay đột nhiên phát ra một tiếng ngâm.

Để gia tăng lực chấn nhiếp, Long Vũ nhất thời đem toàn bộ tử hỏa trong cơ thể kích phát ra, cả người giống như Chiến Thần. Cửu Đỉnh hội tụy đông nhưng không có cao thủ như Long Vũ, giờ phút này, tất cả bị Long Vũ hù dọa.

Long Vũ quát lớn một tiếng cả người xông tới, Thiên Sư pháp kiếm vung lên, Long Vũ lại một lần nữa lao vào đám đông, những người này tựa hồ không kịp phản ứng, trong nháy mắt, tiếng kêu rên vang lên liên tục. Thiên Sư pháp kiếm thân mình sắc bén, có thêm uy lực của tử hỏa, những người này khó có thể ngăn cản, Long Vũ xông vào một lúc, xung quanh đã có một đồng thi thể.

Kiểm Quang Huyết Ảnh, Long Vũ hét lớn, chung quanh, bỗng nhiên xuất hiện một mảnh đất trống, giờ phút này, hắn giống như một sát thần, đám người kia không ngừng lui về sau, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Long Vũ thở phì phò, ánh mắt như điện quét nhìn bốn phía, nhìn đồng thi thể đầy máu bên cạnh, tụy trong lòng đã sớm hạ quyết tâm nhưng vẫn không khỏi phát lạnh. Sinh mệnh vào thời khắc này hình như đặc biệt yếu ớt.

Lần này là lần giết người nhiều nhất của Long Vũ từ khi lọt lòng tới giờ.

Cúi đầu nhìn Thiên Sư pháp kiếm, trên thanh kiếm không hề dính lấy một giọt máu.

Lúc này, một hán tử trung niên từ từ đi tới, trong mắt tràn ngập tức giận, hai tay không ngừng phát run, lạnh lùng nói:

- Người giết chết nhiều người như vậy, hôm nay ngươi cùng Cửu Đỉnh hội không chết không thôi...

Long Vũ lạnh nhạt nói:

- Chúng ta chẳng qua chỉ thành lập một tổ chức nhỏ, đâu có chọc giận các ngươi, các ngươi lại phái nhiều người như vậy đến miếu sát, bây giờ các ngươi bị ta giết, chỉ có thể chứng minh các ngươi không có bổn sự gì.

Người nọ quát:

- Hôm nay, ngươi giết nhiều huynh đệ của ta như vậy, ngươi đừng nghĩ có thể sống sót mà rời đi.

Long Vũ trong lòng thở dài một hơi. Hắn biết hôm nay hắn buộc phải đại khai sát giới, về phần thù hận với Cửu Đỉnh hội, bây giờ cho dù có dừng tay thì thù hận cũng đã kết xuống.

Khóe miệng khẽ cười, Long Vũ lạnh giọng nói:

- Đến đây đi, nhìn xem ai chết trước ai...

Nói xong, Long Vũ múa Thiên Sư pháp kiếm, trong màn đêm hiện lên một dải sáng, đồng thời, lại có ba người lập tức ngã xuống...

210. Chương 70: Vì Mã Ngọc Trừ Độc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 70: Vì Mã Ngọc trừ độc

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Kết trận.

Nhìn thấy thân uy Long Vũ không giảm, người trung niên kia trầm giọng quát một tiếng. Đội ngũ gần năm mươi người biến ảo, hợp thành một trận pháp.

Con mắt Long Vũ híp lại, nhìn đám người không ngừng biến ảo, trong lòng thầm nghĩ, người này cũng có chút đầu óc.

Lúc này, những người lập tức vây quanh Long Vũ. Long Vũ cảm giác xung quanh một cổ áp lực cường đại cùng vô số kiếm quang từ bốn phương tám hướng đâm tới.

Long Vũ không dám khinh xuất, cầm Thiên Sư pháp kiếm tạo lên một đường cong tuyệt vời, thân hình Long Vũ cũng dạo qua một vòng, từng tiếng nổ nhỏ vang lên không dứt.

Long Vũ cảm giác một lực lượng cường đại đang tiến về phía mình. Không chút do dự, phóng người lên cao.

Sau đó, thân hình Long Vũ đáp xuống, Thiên Sư pháp kiếm trong tay phóng ra Diệt Thiên Thần Long, quanh thân Thần Long tỏa ra ngọn lửa màu tím, trông rất bá đạo.

- Âm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, hơn mười người Cửu Đỉnh Hội phát ra tiếng kêu thảm. Long Vũ ổn định thân hình, con mắt không khỏi trừng lớn. Về mặt không tin, một kiếm của mình trực tiếp giết chết hơn mười người. Ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Một kích này, trận pháp bọn họ tạo thành hoàn toàn bị đánh tan.

Ngoại trừ những người bị đánh chết, những người còn lại cũng té trên mặt đất, phỏng chừng khó có thể đứng dậy. Đám người còn lại ngơ ngác ngác đứng bên kia, dường như bị dọa cho choáng váng.

- Thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Người trung niên kia dường như cũng bị một chiêu của Long Vũ dọa cho chấn kinh.

Ngay lúc này, Long Vũ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Hắn phỏng chừng đám người Mã Hiểu Mai có thể bị chặn đứng.

- Tránh ra.

Long Vũ lạnh lùng quát một tiếng:

- Không tránh ra toàn bộ đều chết.

Âm thanh người trung niên có chút lực bắt tông tâm:

- Không quản đêm nay chúng ta trả giá bao nhiêu, toàn bộ các người ở đây đều phải chết.

Long Vũ khinh thường:

- Ta đã cho các người cơ hội, là do các người không biết nắm giữ...

Người nọ biến sắc, cười ha ha nói:

- Người nghĩ rằng người của Cửu Đỉnh Hội dễ đối phó như thế sao? Cho dù ngày hôm nay các người giết sạch chúng ta, tương lai Cửu Đỉnh Hội sẽ vì chúng ta báo thù.

Long Vũ khinh thường nói:

- Chuyện này về sau hẵng nói. Hiện tại ta sẽ giết sạch các người trước...

Sắc mặt người nọ lại biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn Long Vũ, xoay người muốn đi tới đám người của hắn.

Long Vũ lúc này đột nhiên nhớ tới một chuyện, thân hình chợt lóe đi đến bên người hắc y nhân, vỗ vỗ bả vai hắn:

- Cần người nói cho một chuyện, đừng vội chuồn...

Người nọ thấy sát tinh chợt đi tới bên mình, thân hình chợt run lên, thiếu chút nữa quỳ trước mặt Long Vũ. Biết hắn ngoài mạnh trong yếu, trong lòng cười thầm nói:

- Ta hỏi người, các người có nhận biết một người tên là Hắc Minh?

- Hắc Minh là ai?

Người nọ mơ hồ hỏi:

- Là đồng bọn hợp tác cùng các người.

Long Vũ miêu tả một chút bề ngoài của Hắc Minh, người nọ lắc đầu:

- Ta không biết chuyện đó, đó là chuyện tình của cao tầng.

Long Vũ hung hăng trợn mắt nói:

- Phế vật.

Thân hình người nọ run lên, hai chân không ngừng run rẩy nói:

- Xin lỗi, ta thật sự không biết. Như vậy đi, ta giúp người hỏi một chút, sau đó quay lại nói cho người...

- Quay lại để báo thù sao?

Long Vũ hỏi:

- Không dám.

Người nọ nói:

- Hành động ngày hôm nay cao tầng không biết. Thất bại hôm nay của chúng ta cũng không dám nói ra. Lời nói vừa rồi cũng chỉ là mấy câu mạnh miệng lấy khí thế.

Nói đến đây, người nọ vội vàng cầu xin:

- Có thể đi rồi sao?

Long Vũ nhìn nhìn thi thể xung quanh, không khí tanh tưởi mùi máu tươi, trong lòng cảm thấy có chút ghê tởm nói:

- Nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, ta cũng không muốn Thiên Đường phải gặp phiền toái từ các người. Đúng rồi, đem xác chết của đồng bọn mang đi, miễn cho chướng mắt.

Người nọ không dám chậm trễ, vội vàng nói với mọi người, cố nén sự sợ hãi trong lòng thu dọn xác chết đồng bọn.

Long Vũ ngậy người một chút, sau đó không do dự, phóng người đuổi theo.

Dọc đường đi, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông.

Có thành viên của Cửu Đỉnh Hội, cũng có thành viên của Thiên Đường. Nhưng lực lượng nòng cốt của Thiên Đường cũng không có chút thương tổn.

- Anh Vũ, mọi người ở đây.

Đột nhiên một thân thể mềm mại áp vào ngực hắn. Long Vũ nhất thời ôm lấy thân thể ngọc ngà vào lòng.

- Hiểu Mai, mọi người chưa đi sao?

Long Vũ thân thiết hỏi.

- Không có việc gì. Cám ơn anh đã ngăn cản phía sau. Anh có biết không, em cũng vô cùng lo lắng cho anh...

Nói xong, Mã Hiểu Mai ngẩng đầu, trao cho hắn nụ hôn ngọt ngào.

Sau đó, Long Vũ cười nói:

- Mọi người đâu rồi?

Đôi môi Mã Hiểu Mai khẽ nhếch, thở gấp liên tục:

- Ở trong rừng cây phía trước. Em lo lắng cho anh, lúc này mới ở giữa đường chờ anh. Tại sao bọn người kia không tiếp tục đuổi theo?

Bộ ngực cao thẳng co dãn không ngừng ép chặt vào ngực Long Vũ.

Tuy không có chút dục hỏa nhưng tâm thần cũng nhộn. Hắn vội vàng áp chế nói:

- Đã bị anh dọa lui...

Mã Hiểu Mai khẽ nhếch miệng nói:

- Anh Vũ, lần này thật phiền toái. Cửu Đỉnh hội là một tổ chức rất lớn, em nghĩ bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ...

- Như vậy đi, chúng ta phải hội tụ tất cả mọi người lại...

Long Vũ đề nghị.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai gật đầu, lập tức dẫn Long Vũ tới chỗ mọi người.

Mười phút sau, Long Vũ đã cùng mọi người tụ hợp. Sau khi cẩn thận kiểm tra nhân số, phát hiện Thiên Đường bị giết sáu mươi người, hai mươi người bị thương. Chỉ còn lại hai mươi người là hoàn toàn không hao tổn gì. Cửu Đỉnh Hội cũng có hơn một trăm người bị chết. Nhìn lại kết quả trận chiến, quả thật cũng không tệ.

Sau khi điều tra, Cửu Đỉnh Hội quả thật đã toàn bộ rút lui khỏi Thiên Đường. Mọi người lập tức mang người bị thương trở về Thiên Đường tiến hành cứu trị.

Đại bộ phận là bị ngoại thương, rất dễ dàng trị liệu. Nhưng mấy người bị kích độc, không bao lâu sẽ bị tử vong.

Trong số những người trúng độc còn có cả Mã Ngọc. Nhưng mà sau khi hắn bị trúng độc, Mã Chính Phong đã phong bế tâm mạch khác. Tuy rằng hắn hôn mê nhưng vẫn còn khí tức sinh mạng. Long Vũ vội vàng lấy đan dược được luyện chế từ máu của Sinh Mệnh Chi Long, làm cho bệnh tình Mã Ngọc qua khỏi cơn nguy kịch.

Sau đó, Mã Chính Phong thử nhiều cách trừ độc khác đều vô vị. Mã Hiểu Mai vô cùng lo lắng, nói trong nước nỡ:

- Anh Vũ, van cầu anh. Hãy cứu lấy cha em...

- Yên tâm đi. Anh sẽ không làm ngơ.

Long Vũ vội vàng ổn định tâm thân, đưa đạo lực vào trong cơ thể Mã Ngọc. Lấy tâm thần cảm ứng, giúp hần căn thận chuẩn đoán bệnh. Kinh mạch hần lúc này hơn phân nửa đã bị ăn mòn.

Để xác định chắc chắn, Long Vũ từ từ đưa thêm đạo lực đảo qua thân thể của Mã Ngọc. Hần phát hiện tâm mạch không chút hao tổn, có thể cứu trị.

Nghĩ đến đây, Long Vũ bắt đầu không chế đạo lực thanh trừ độc tố.

Sau nửa giờ, hần đã bắt đầu thanh trừ độc tố bình thường trong cơ thể Mã Ngọc. Lúc này, trên trán Long Vũ đã ướt đầm mồ hôi. Không phải là do hao phí đạo lực quá nhiều, mà là tâm thần không chế đạo lực.

Long Vũ cảm giác có chút tuyệt vọng. Muốn khai trừ toàn bộ độc tố thật sự có chút không dễ chịu gì. Nhưng mà sự tình liên quan đến tính mạng ông bố vợ. Dù khó khăn thế nào cũng phải cố gắng tiếp tục.

Cứ như vậy trải qua vài giờ, mọi người bên cạnh đều nín thở chờ đợi. Cả người Long Vũ mồ hôi ướt đầm, không ngừng rơi xuống. Mà lúc này Mã Ngọc đang hôn mê đã bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Đến tận lúc này, mọi người mới rốt cuộc thở ra một hơi.

Tất cả mọi người ở đây đều đặt toàn bộ niềm tin vào Long Vũ. Nhưng hần bắt đầu thở dài, đến lúc này thực sự hần không thể kiên trì nổi.

Chậm rãi thu hồi đạo lực, nhìn Mã Ngọc hấp hối, Long Vũ có chút có lỗi với Mã Hiểu Mai.

Trong lúc hần cảm thấy bất lực, đột nhiên trong đầu truyền đến một âm thanh:

- Chủ nhân, không có gì đáng ngại. Tâm mạch của Mã Ngọc hiện đã không có việc gì, sẽ không chết. Kỳ thật anh không nên dùng đạo lực khu độc. Anh nên sử dụng tử hỏa đốt cháy độc tố. Chỉ là anh phải sử dụng chuẩn xác tử hỏa, nếu không sẽ làm tổn thương Mã Ngọc...

Long Vũ chấn động mãnh liệt, đây là âm thanh của La Lâm.

Linh quang trong đầu chợt lóe. Tử hỏa, ta thực đáng chết, tại sao lại quên mất nó.

Tuy rằng hần vô cùng mệt mỏi, nhưng lúc này tìm được phương pháp, tự nhiên tràn đầy tinh thần.

Hần hít sâu một hơi, tử hỏa trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển, từ bàn tay chậm rãi xuất ra.

Đúng lúc này, thanh âm Thiết Lang vội vàng truyền tới:

- Không tốt, không tốt. Cửu Đỉnh Hội lại tới đây...

Sắc mặt mọi người trong phòng đại biến, chỉ có Mã Chính Phong trầm ổn:

- Như vậy đi, chúng ta tổ chức nhân thủ chống lại. Bất luận thế nào cũng không thể để một bóng người làm ảnh hưởng tới tiểu Vũ đang trị thương cho Mã Ngọc.

Mã Hiểu Mai cả giận nói:

- Cửu Đỉnh Hội quay lại. Rõ ràng chỉ là hành vi của một đám người bất tín.

- Nơi này là Dục Giới, vốn chỉ có âm mưu, tiểu nhân, giết chóc...

Mac Chính Phong nói:

- Tới nước này, chúng ta chỉ có thể liều mạng...

- Yên tâm đi. Sẽ không có việc gì hết.

Long Vũ nói:

- Các người đi ra ngoài kéo giải thời gian. Tôi sẽ mau chóng trừ độc cho chú Mã rồi cùng mọi người tụ hợp.

Đợi cho mọi người ly khai, thần sắc Long Vũ ngưng trọng. Thở ra một hơi, hần dùng tâm thần không chế tử hỏa, chậm rãi đưa vào trong cơ thể Mã Ngọc.

Quả nhiên, độc tố rất nhanh bị tử hỏa đốt cháy...

Long Vũ biết nếu cứ tốc độ thể này, chỉ sau nửa giờ toàn bộ độc tố còn lại trong cơ thể Mã Ngọc sẽ biến mất. Chỉ cần tĩnh dưỡng một chút là có thể khôi phục.

Trong lòng Long Vũ vô cùng vui sướng. Vì vậy tuy rằng mệt mỏi, nhưng hắn vẫn nở ra nụ cười.

codon.traí

211. Chương 71: Cửu Đỉnh Hội Giảng Hòa

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 71: Cửu Đỉnh Hội giảng hòa

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Sau đó, bên ngoài Mã Chính Phong mang theo bốn mươi đệ tử Thiên Đường cùng giảng co một chỗ với người của Cửu Đỉnh Hội, theo an bài của Long Vũ, bọn hắn không khơi mào chiến tranh mà cố ý kéo dài thời gian.

Một thời gian sau, kịch độc trong cơ thể Mã Ngọc bị tử hỏa thôn phệ hết.

Nhưng khi hắn thu hồi tử hỏa đứng dậy, hắn thấy đầu óc choáng váng, tâm thần hao phí rất nhiều, hắn có chút ăn không tiêu.

Mã Ngọc mở to mắt, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền minh bạch. Hắn thấy thân mình Long Vũ mềm nhũn, tựa hồ muốn ngã xuống thì định chạy tới đỡ, lại không nghĩ rằng cơ thể hắn cực kì suy yếu.

Long Vũ khoát tay nói:

- Cháu không sao...

Sau đó, Long Vũ ngồi ở trên giường bắt đầu tu luyện.

Chỉ nửa nén hương, Long Vũ cũng khôi phục lại nội lực mới bị tiêu hao, hắn dặn Mã Ngọc tiến hành điều tức, còn mình thì vội vàng chạy ra ngoài.

Đi tới hậu viên, đã thấy người Cửu Đỉnh Hội cùng người của Thiên Đường đánh tới mức người sống ta chết, lúc này, tu vi của người Cửu Đỉnh Hội cao cường hơn trước rất nhiều.

Thủ lĩnh của đám người Cửu Đỉnh Hội có tu vi bát đỉnh, Mã Chính Phong, Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên ba người liên thủ mà không đánh lại, theo Long Vũ thấy, thất bại chỉ còn là vấn đề thời gian.

- Dừng tay!

Long Vũ tiến lên hét lớn, thân hình lao tới, trong nháy mắt giết chết năm người đang bao vây Mã Hiểu Mai. Hắn dùng cách như vậy, đem bốn người Mã Hiểu Mai, Mã Chính Phong, Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên cùng mình tụ tập lại một chỗ, còn hắn thì chống lại người cầm đầu của Cửu Đỉnh Hội.

- Người chính là Long Vũ?

Người nọ giống như đoán được thân phận của Long Vũ, lạnh giọng hỏi.

- Không sai, ta chính là Long Vũ...

Long Vũ cười lạnh một tiếng:

- Xin hỏi, người xưng hô như thế nào?

- Tại hạ là U Nguyệt!

Người nọ lạnh giọng nói:

- Các hạ cùng chúng ta vô tình đối địch, vậy mà người đã giết hại mấy trăm huynh đệ của chúng ta, khoản nợ máu này dù sao cũng phải cho chúng ta một cái công đạo. Nếu không dùng đầu người để cúng tế, những huynh đệ của ta sao có thể nhắm mắt?

- Hãy bớt nói nhảm, hãy cho ta thấy được thực lực của người đi!

Long Vũ khinh miệt, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đừng nghĩ mình có tu vi bát đỉnh là có thể nắm chắc mọi chuyện. U Nguyệt, nếu người đúng là một nam nhân, chúng ta sẽ đánh cược một phen, ta và người đơn độc đả đấu, ta thua sẽ mặc các người xử lý, người thua thì hãy mang người của Cửu Đỉnh Hội về, từ nay không được dây dưa cùng với Thiên Đường của ta. Như thế nào?

U Nguyệt nghe vậy, cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Không thành vấn đề, ta đồng ý đánh cược với người...

Nói đến đây, hắc đảo mắt qua nói với thuộc hạ của mình:

- Các người nghe rõ rồi chứ, khi chưa có mệnh lệnh của ta, không được làm bừa...

Long Vũ nghe vậy, yên tâm hơn rất nhiều.

Hắn sở dĩ đưa ra lời đánh cược như vậy, chính là tránh cho bọn Mã Hiểu Mai bị thuộc hạ của U Nguyệt vây công.

Hiện tại, hắn đã không còn lo lắng gì, có thể yên tâm cùng U Nguyệt so đấu.

- Đến đây đi, cho ta thấy người tự tin vì cái gì?

U Nguyệt bỗng nhiên thét lên một tiếng đầy điên cuồng, thân thể nhanh chóng hướng phía trước đánh tới. Long Vũ hít sâu một hơi nhanh chóng nhảy tới, Thiên Sư pháp kiếm trong tay giơ cao, tử quang chọi lóe, chém thẳng về phía U Nguyệt. U Nguyệt nhảy lên không trung, thân hình bỗng nhiên biến mất, vừa mới hiện ra đã hướng Thiên Sư pháp kiếm đâm tới.

Long Vũ ngàn lần không ngờ được U Nguyệt lại nhảy bén như vậy, vừa muốn biến chiêu, lại thấy U Nguyệt cả người trên không trung chuyển hướng một lần nữa, trong tay xuất hiện một chủy thủ, hướng mạch môn của hắn đâm tới.

Long Vũ vội vàng lấy Thiên Sư pháp kiếm ngăn chặn, trên thân kiếm bốc lên một đạo tử diễm, chỉ nghe U Nguyệt kêu thảm một tiếng, tay hắn bị tử diễm đốt cháy, lui về phía sau mấy bước.

Mã Hiểu Mai kinh hãi hỏi:

- Anh Vũ, còn tốt chứ...

Long Vũ chau mày, tuy hắn bất ngờ nhân cơ hội đốt cháy tay phải của U Nguyệt, nhưng hắn biết rõ, mọi chuyện không đơn giản như vậy, U Nguyệt cũng không phải là một kẻ tầm thường.

U Nguyệt ngã trên mặt đất lập tức bò dậy, trong mắt lộ ra sát khí vô cùng sắc bén. Hắn quả thật đã khinh địch, nếu không, với tu vi của hắn, sao có thể dễ dàng bị tổn thương như vậy.

-Long Vũ, không nghĩ tới trong cơ thể người còn có dị hỏa...

U Nguyệt nói:

- Người cùng Hắc Minh đại nhân thực sự rất giống nhau...

Lời này vừa nói ra, Long Vũ cảm thấy kinh hãi:

- Thực sự như vậy sao, trong cơ thể Hắc Minh cũng có dị năng?

- đương nhiên!

U Nguyệt nói:

- Ta ít nhiều cũng biết một chút về ngươi và Hắc Minh đại nhân...Các ngươi có rất nhiều điểm tương đồng. Đáng tiếc, hẳn lại trăm phương ngàn kế dồn ngươi vào chỗ chết.

- Dị năng của hắn là gì?

Long Vũ tò mò truy vấn.

- Hỏa hệ dị năng!

U Nguyệt nói:

- Hẳn từ trước tới giờ đều chưa từng thi triển trước mặt người khác, trừ khi là tính mạng bị uy hiếp.

- Vì sao lại nói cho ta biết điều này?

Long Vũ hỏi:

- Bởi vì Hắc Minh đại nhân đã cùng Cửu Đỉnh Hội cắt đứt quan hệ.

U Nguyệt cười hắc hắc:

- Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, cho nên ta vừa mới nói, ta vốn không muốn là kẻ địch của ngươi, đáng tiếc là ngươi giết hại rất nhiều đệ tử của chúng ta, ngươi phải chết...

Nghe U Nguyệt nói xong, Long Vũ thấy trong lòng khiếp sợ.

Hắn cảm thấy hẳn có thể đoán được vì sao Hắc Minh phản bội, rời khỏi Huyền Môn, có thể là do dị năng trong cơ thể hắn không được Huyền Môn chấp nhận, thế nên hắn mới không có chỗ đứng ở Huyền Môn.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Hắc Minh lại vô cùng oán hận Huyền Môn.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là dự đoán của Long Vũ, cuối cùng là đúng hay sai thì phải để thời gian trả lời.

Ngay khi Long Vũ đang ngây người, U Nguyệt đã đánh tới, thân hình nhanh tới mức làm cho người khác không thể nhìn ra được, cơ hồ, vừa động đã vọt tới trước mặt hắn. Long Vũ múa Thiên Sư pháp kiếm kích phát ra một đạo kiếm quang hướng U Nguyệt đánh tới. Bỗng nhiên, U Nguyệt hơi cúi người, trong chớp mắt, đã không thấy bóng dáng của hắn.

Long Vũ thầm thấy không ổn, nhưng ngay lúc đó, La Lâm đã giúp hắn tập trung vào khí tức của U Nguyệt, thật ra, hắn đang di chuyển với tốc độ cao ngay cạnh Long Vũ.

Long Vũ cười lạnh một tiếng, thân hình vội lướt về phía trước, Thiên Sư pháp kiếm vung lên, đem U Nguyệt bức qua một bên.

Bỗng nhiên, một mùi tanh hôi vọt tới, ánh mắt hắn thoáng nhìn, thấy U Nguyệt đang dùng con mắt màu xanh hung hăng nhìn hắn, trong lòng phát lạnh, cười lạnh nói:

- Ngươi ngoại trừ né tránh ra, thì không thể tấn công chính diện sao?

U Nguyệt đánh lâu mà không làm được gì, trong lòng vô cùng tức giận, thân hình phóng lên cao, lập tức lao xuống, chủy thủ trong tay phát ra một đạo huyền quang phi thường lợi hại.

Long Vũ vội vàng né tránh, nhìn có vẻ chật vật vô cùng, chủ yếu là do tốc độ của U Nguyệt quá nhanh.

Liên tục mấy lần né tránh, tốc độ của U Nguyệt càng lúc càng nhanh, Long Vũ trong lòng chột động, giả bộ thân hình bị kìm hãm, né tránh chậm nửa nhịp. U Nguyệt tất nhiên không bỏ qua cơ hội này, hắn nhanh chóng lướt tới. Đúng lúc này, một cỗ tử quang xuất hiện, tay trái hiện ra một con rồng lửa, tay phải thúc dục lực đạo phóng xua ra Trảm Thiên Thần Long, hai luồng lực cực đại nhất thời bức lui U Nguyệt.

Lực đạo vừa hết, nhất thời Thiên Sư pháp kiếm phát ra kiếm quang lan tỏa khắp bốn phía, kiếm quang cách người một thước, hẳn trên không trung quất lớn:

- U Nguyệt, hành tung của ngươi ta đã thấy rõ ràng, xem ta thu thập ngươi như thế nào...

Nói xong, kiếm quang lại bắn ra, cả người hấn hướng mặt đất lao tới.

U Nguyệt cũng không cam lòng yếu thế, đứng dậy, nhìn lên cao và gầm nhẹ, chủy thủ trong tay cũng phát ra một luồng U quang, khí thế cũng không thua kém một chút nào.

- Âm.

Hai người đánh giáp lá cà, lực lượng ngang nhau, không ai chiếm được tiện nghi.

Nét mặt Long Vũ vẫn nhẹ nhàng như thường, nhưng trong lòng lại âm thầm kinh hãi, Thiên Sư pháp kiếm có thể coi như thần binh, lại không có thể làm tổn hại đến chủy thủ của đối phương. Có thể thấy, chủy thủ đó cũng không hề tầm thường.

Trong lúc đang suy nghĩ, Thiên Sư pháp kiếm lại phát ra tử mang, hướng U Nguyệt đánh tới.

U Nguyệt quát lạnh một tiếng, thân hình nhanh chóng lùi về sau, tuy rằng lực lượng của hắn nhỉnh hơn Long Vũ, nhưng khi chiến đấu, hắn lại có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nói cách khác, hắn cảm thấy đối phương còn có con bài chưa lật.

-U Nguyệt, mọi chuyện cũng nên kết thúc.

Long Vũ quyết định sử dụng biên độ tăng trưởng đạo lực, đem U Nguyệt đánh bại, cũng như cho Cửu Đỉnh Hội một lần kinh sợ.

Dựa theo La Lâm tính toán, với tu vi hiện nay của hắn, nếu sử dụng biên độ tăng trưởng đạo lực, hoàn toàn có thể tới trình độ cửu đỉnh siêu việt. Long Vũ tin tưởng, với tu vi như vậy, sẽ khiến Cửu Đỉnh Hội chấn động thật lớn.

U Nguyệt biết Long Vũ định thi triển tuyệt kỹ, trong lòng cũng có chút lo lắng.

-Giết!

Một tiếng giết vừa thốt ra, Long Vũ cuối cùng đã kích phát tu vi tới Cửu Đỉnh siêu việt, tất cả mọi người tại hiện trường đều sợ đến ngây người.

-Không có khả năng, không có khả năng...

U Nguyệt thì thảo tự nói, hắn khó có thể tin được sự thật trước mặt. Hắn không hề nghĩ tới tu vi của Long Vũ đã đạt tới đẳng cấp Cửu đỉnh siêu việt.

Tu vi như vậy, cho dù là Phách Vương của Cửu Đỉnh Hội cũng chưa đạt tới.

Trong khi U Nguyệt đang ngây người, Long Vũ cầm Thiên Sư pháp kiếm thi triển Thiên Trảm Thần Long, có điều uy lực của Thần Long gấp mấy lần trước kia.

- Âm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, U Nguyệt bị Thiên Trảm Thần Long đánh trúng, hắn rống một tiếng thật lớn, máu tươi văng tung tóe.

Ngã trên mặt đất, U Nguyệt thở hổn hển, ánh mắt tuy vẫn hung hăng nhìn hắn, nhưng trong đó, quang mang đã chậm rãi ảm đạm, không còn vẻ hung ác như lúc đầu.

Long Vũ từ từ đi đến bên cạnh U Nguyệt, vung Thiên Sư pháp kiếm lên, vừa định động thủ thì U Nguyệt bỗng nói:

- Tha mạng cho ta... Ta tuân theo những gì đã đánh cược, hơn nữa ta sẽ khuyên nhủ Phách Vương, sau này không đối địch cùng ngươi nữa.

- Hừ!

Long Vũ khinh thường nói:

- Ta làm sao để tin tưởng ngươi?

- Ta U Nguyệt, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, người yên tâm, ta nhất định sẽ thủ tín.

U Nguyệt tự mình cam đoan.

- Được, ta sẽ thử tin người một lần, người đi đi!

Long Vũ cũng không muốn giết U Nguyệt. Trước mắt, U Nguyệt thuộc cao tầng của Cửu Đỉnh hội, nếu giết chết hắn, nhất định sẽ cùng Cửu Đỉnh hội trở thành kẻ thù một mất một còn. Ngược lại, hôm nay hắn dừng tay, sau này, U Nguyệt nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu đúng như hắn nói, sẽ cùng Phách Vương nói rõ mọi chuyện, sau này có lẽ tránh được chiến tranh với Cửu Đỉnh Hội.

.....

.....

U Nguyệt sau khi trở về, quả nhiên nói rõ sự lợi hại của Long Vũ, hắn còn nhắc đi nhắc lại, không nhất thiết phải đối đầu với Long Vũ, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu. Phách Vương quyết định tạm thời không mâu thuẫn với Long Vũ.

Hắc Minh lật lọng đã làm cho Phách Vương tức giận, tiếc là hiện tại, hắn cũng không có biện pháp đối phó với Hắc Minh. Bây giờ, chợt xuất hiện Long Vũ, hắn vô cùng hi vọng Long Vũ cùng Hắc Minh chém giết lẫn nhau, mà hắn thì đứng bên làm ngư ông đắc lợi.

Hiện tại, Cửu Đỉnh hội cùng Thiên Đường đình chỉ chém giết.

Do vậy, giúp cho Thiên Đường đang gian nan có thời gian tạm nghỉ.

Tuy nhiên, trải qua một trận chém giết, thành viên của Thiên Đường tổn thất nặng nề, đang từ một trăm người, giảm xuống còn hơn ba mươi người, hơn nữa, vài lần tới tổ chức Liên hợp nghiệp đoàn đều không thể chiêu mộ người mới.

Sau chuyện này, Mã Hiểu Mai có phần nhụt chí, nhưng ý chí của Long Vũ không giảm chút nào, hắn thấy chỉ tạm thời khó khăn, tương lai sẽ tốt hơn.

Nước sông trong suốt lặng lẽ trôi, ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước, làm mặt nước ánh lên một làn kim quang, Long Vũ ôm Mã Hiểu Mai đứng ở bên sông, hai người đều im lặng, không ai nói câu nào.

Nhìn thấy kim quang rực rỡ, trong đầu Long Vũ có hàng ngàn suy nghĩ, không biết tới lúc nào mới có thể tìm lại được cha mẹ của mình.

Trong lòng Long Vũ tràn ngập cảm xúc, Mã Hiểu Mai dường như cảm nhận được sự u sầu, bi thương trong lòng người yêu của mình, nàng nhẹ nhàng dựa thân hình mềm mại, ấm áp của mình vào hắn.

Long Vũ siết nhẹ nàng, ý bảo mình không sao, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu lên nhìn về mảnh kim quang đang chiếu rọi, bên bờ bên kia, đối diện với hắn xuất hiện một bạch y nữ tử.

Khi Long Vũ nhìn nàng, nàng hình như cũng cảm nhận được, ngẩng đầu lên, thấy Long Vũ ở phía đối diện, trong mắt hiện ra một ánh mắt quyến rũ.

Tâm thần Long Vũ chấn động, trong lòng có chút giật mình.

Hiển nhiên, hắn đã nhận ra thân phận của cô gái.

Cứ như vậy, hai người đứng đối diện nhau ở hai bên bờ cách nhau hơn hai mươi thước. Long Vũ vừa định lên tiếng gọi thì thấy thân ảnh nữ tử đột nhiên biến mất.

Ngay cả khí tức cũng tiêu tiêu thất.

Hắn còn cho là mình hoa mắt.

- Các người ở đây hả?

Ngay lúc ấy, phía sau Long Vũ truyền tới một giọng nữ. Long Vũ nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy một mỹ nữ cao gầy, trên mặt được che bởi một chiếc khăn lụa màu trắng, do ánh mặt trời từ mặt sông chiếu tới, xuyên qua tấm lụa trắng, Long Vũ có thể nhìn rõ khuôn mặt như ẩn như hiện của nàng.

- Cô là ai vậy?

Long Vũ cố ý ngây ngốc hỏi.

Cô gái thấy Long Vũ làm bộ không nhận ra mình, nhất thời oán giận, dậm chân nói:

- Tiểu oan gia, mới vài ngày không gặp mà anh đã không nhận ra tôi... Mới làm xong chuyện đó mà anh cũng quên tôi?

Long Vũ bĩu môi nói:

- Thực xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói cái gì...

Nói xong, kéo tay Mã Hiểu Mai noi:

- Chúng ta đi...

Nói xong liền xoay người rời đi.

Trong lòng Mã Hiểu Mai có chút nghi vấn, tuy nhiên nàng vẫn nhu thuận cầm nắm tay Long Vũ đi về phía trước.

Mỹ nữ cao gầy thấy vậy không tức giận, trái lại còn cười rộ lên nói:

- Xú tiểu tử, tôi đã điều tra được tin tức mà anh muốn biết...

- Cô nói cái gì? Tôi muốn biết cái gì?

Long Vũ hơi dừng lại hỏi.

Mỹ nữ cao gầy thấy Long Vũ rút cuộc đã chịu để ý đến mình, cười nói:

- Muốn biết, anh phải đối xử với tôi tốt một chút. Dù sao, anh cũng đã là lão công của tôi...

codon.traí

212. Chương 72: Tử Kim Thiên Viêm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 72: Tử Kim Thiên Viêm

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ cau mày nói:

- Không nên nói bậy... Xin lỗi, nếu cô lấy lý do này khiến tôi chú ý thì cô sai lầm rồi, tôi không có hứng thú ở đây nói giỡn với cô.

Nói xong, Long Vũ quay đi.

- Chờ một chút... Không lẽ anh không muốn biết đến cuối cùng, tôi đã điều tra ra chuyện gì sao? Tôi nghĩ, nó quan trọng với anh.

Mỹ nữ cao gầy nói:

- Anh chỉ cần lại đây hôn tôi một cái, sau đó đánh cô gái này một cái, tôi sẽ nói cho anh biết.
- Hừ!

Long Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu cô thực có chuyện muốn nói với tôi, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện. Nếu không phải, chúng ta cũng chẳng có chuyện gì để nói, đường ai nấy đi, sau này sẽ gặp lại...

Mỹ nữ cao gầy nghe vậy im lặng một lúc, sau đó mới nói:

- Tôi biết anh đang tìm cha mẹ của mình, tôi có một tin tình báo rất quan trọng, nếu anh không muốn nghe, coi như tôi chưa nói gì.

Long Vũ cười lớn, sau đó xoay người lại nói:

- Tôi nghĩ chuyện này rất nhiều người biết, cô muốn lấy lý do đó để lưu tôi lại, vậy cô tìm nhảm người rồi... Nói xong, liền đi nhanh về phía trước.

Mỹ nữ cao gầy nói lớn:

- Tiểu oan gia, anh nghĩ rằng tôi lừa gạt anh sao?

Long Vũ hơi dừng lại một chút, xoay người mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ, cô thực sự nắm được tin tức gì?

Mỹ nữ cao gầy giận dữ nói:

- Đúng vậy, tôi muốn hỏi anh lần cuối, anh có muốn nghe hay không, không nghe thì thôi vậy... Người ta là cố tính rời khỏi Phượng sào đến giúp đỡ anh.

Long Vũ nhún vai nói:

- Nếu cô biết, vậy hãy nói đi...
- Anh không nhớ những lời tôi mới nói sao, đánh cô ta đi...

Cô gái đưa mắt nhìn sang bên Mã Hiểu Mai.

Trong lòng Mã Hiểu Mai căng thẳng, cố gắng đầu nhìn Long Vũ xem hắn sẽ làm như thế nào.

- Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú nghe!

Long Vũ cười ảm đạm, tiếp tục bước đi.

- Đứng lại!

Cô gái nóng nảy nói:

- Tôi nghe nói, một hồng y nữ tử tìm kiếm tung tích cha anh - Long Thiên Diệu, cô ta rất có thể là mẹ anh.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, theo những lời cô ta nói thì hồng y nữ tử kia cũng đi tới Dục Giới, nếu nàng ta thực sự chính là mẹ mình thì tốt biết mấy.

Cố nén vui mừng trong lòng, Long Vũ nói với cô gái kia:

- Thực xin lỗi, tin tình báo của cô đã muộn rồi, hồng y nữ tử đó tôi đã gặp tại thành Hoành Thủy ở Huyền Linh Thiên.
- Hừ!

Mỹ nữ cười lạnh nói:

- Nếu như vậy, anh hãy đợi đó, sớm muộn cũng sẽ tìm được tin tức quan trọng đối với anh, sẽ khiến anh phải cúi đầu nghe theo tôi...

Nói xong, cô gái liền biến mất.

Mã Hiểu Mai lúc này mới có cơ hội hỏi:

- Người đó là ai vậy?

- Đó là Thi Nhân, tỷ tỷ của chị Phượng.

Long Vũ nói:

- Hiểu Mai, thực xin lỗi, chuyện tình của anh và chị Phượng, anh định một thời gian sau sẽ nói với em, không nghĩ tới hôm nay cô ta tự nhiên tìm tới.

- Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mã Hiểu Mai tò mò hỏi.

- Anh bị cô ấy mê gian...

Long Vũ lập tức đem chuyện mình cùng Thi Nhân kể lại một lượt cho Mã Hiểu Mai.

Kể xong, Long Vũ nói:

- Hiểu Mai, em yên tâm, anh cùng cô ta không có bất kỳ tình cảm gì. Sau này, anh cũng không muốn cùng cô ta có bất kỳ quan hệ gì hết.

- Nhưng cô ta... Tuy anh không nói cho em biết lai lịch của chị Phượng cùng cô ta như thế nào, nhưng trực giác cho em biết, thân phận của cô ta không tầm thường chút nào. Em xem cô ấy tự tin như vậy, nhất định là có phương pháp khiến cho anh yêu cô ta. Anh Vũ, em lo lắng tương lai, anh sẽ bị cô ta cướp mất.

Nói xong, Mã Hiểu Mai ôm chặt lấy Long Vũ, cứ như là nếu buông hã ra, hã sẽ biến mất vậy.

- Không có chuyện đó đâu!

Long Vũ nhẹ nhàng an ủi:

- Em yên tâm, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.

- Anh Vũ, yêu em!

Mã Hiểu Mai bỗng nhiên động tình, bàn tay nhỏ bé hướng tới háng hã vuốt ve. Từ khi gặp Thi Nhân, trong lòng nàng tràn ngập lo sợ, chỉ có triền miên hoan lạc mới giúp nàng có thể yên tâm.

Trong hoàn cảnh dã ngoại như thế này, Long Vũ cũng không muốn làm chuyện đó, nhưng thấy Mã Hiểu Mai chủ động như vậy, Long Vũ cũng có phần động tâm.

Do Mã Hiểu Mai chủ động, hai người vận động rất kịch liệt, tiếng rên rỉ của nàng thậm chí còn dọa cả chim chóc trong khu rừng lân cận(DG: eo, rên kinh vậy àh). Sau khi lên đến đỉnh Vu Sơn, Mã Hiểu Mai mồ hôi đầy mình, co rúc trong ngực Long Vũ.

Long Vũ lâu nay cũng chưa được ân ái, hôm nay, coi như cũng đã được thỏa mãn.

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai nằm trong lòng mình, không nói câu nào, trong lòng hã có chút buồn bực. Hã dịu dàng nhìn nàng, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mã Hiểu Mai có hai hàng lệ dài. Long Vũ giạt mình, vội vàng ôm lấy nàng, nhìn vào mặt nàng nghiêm mặt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy Hiểu Mai? Em tại sao lại khóc?

Mã Hiểu Mai vội lau nước mắt, cười nói:

- Anh Vũ, không sao, em thấy mình thật hạnh phúc...

Long Vũ ôn nhu nói:

- Hiểu Mai, đừng suy nghĩ lung tung, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng mình sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Mã Hiểu Mai khẽ nhủ cái mũi thon *** nói:

- Em không nghĩ lung tung đâu, em thấy, mình là người phụ nữ Mã gia hạnh phúc nhất mấy trăm năm qua...

Long Vũ vuốt ve khuôn mặt bóng mịn của Mã Hiểu Mai, mỉm cười:

- Yên tâm đi, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất Mã gia, vĩnh viễn, sẽ không ai hơn em.

Mã Hiểu Mai phụng phịu, dịu dàng nói:

- Anh Vũ, cảm ơn anh... Thế nhưng em hay...

Long Vũ ngắt lời nói:

- Em sợ Thi Nhân?

- Ai nói em sợ cô ta...

Mã Hiểu Mai giận dữ nói:

- Lần sau gặp mặt, em sẽ cho cô ta đẹp mặt.

Long Vũ thấy bộ mặt nhu mì của nàng ra vẻ mình không sợ, trong lòng lâng lâng tình cảm vô cùng triu mến:

- Không sao, có anh che chở, không ai có thể khi dễ em, cho dù là Thi Nhân cũng không được.

Mắt Mã Hiểu Mai sáng lên, nhưng lập tức lại ảm đạm nói:

- Nhưng em cảm giác, tu vi của cô ta sâu không lường được... Chỉ sợ, cô ta muốn dùng vũ lực thì phải làm thế nào?

Nói xong, Mã Hiểu Mai chợt sững người.

Long Vũ chuyển thân, đem nàng ôm vào trong lòng, ôm lấy cả thân hình mềm mại, trắng trẻo và tràn ngập co giãn của nàng vào lòng, miệng ghé sát vào cái tai mềm mại của nàng:

- Không được nói bậy, nam nhân của em cũng không phải quả hồng mềm, ai muốn nắn thế nào thì nắn...

Mã Hiểu Mai đã sớm rơi lệ, nghe Long Vũ nói xong, một lần nữa thoát ra khỏi lồng ngực của hắn duỗi tay đem miệng hắn để lên bộ ngực sữa vô cùng hoàn mỹ đang đong đưa của mình, bốn phía lại vang lên tiếng rên rỉ. (Biên: Quả này sao không thấy hỏ, sư tử chạy nhĩ)

.....

.....

Một ngày mới bắt đầu, Long Vũ chậm rãi mở mắt, hắn phát hiện xung quanh, tất cả đều trở nên chân thực, thân thể thấy thoải mái chưa từng có, toàn thân sáng khoái vô cùng.

- Xảy ra chuyện gì nhỉ?

Long Vũ nhíu mày, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, hắn chỉ nhớ rõ hắn và Hiểu Mai một lần, rồi lại một lần ân ái, cảm thấy hết sức sung sướng.

Nưng lúc này, trên giường, đã không còn bóng dáng của Mã Hiểu Mai.

Do dự một chút, Long Vũ mỉm cười, duỗi lưng, tùy tiện gấp một cái, từ trên giường bước xuống, mặc quần áo và ngắm nhìn mình trong gương. Gương mặt mặc dù không tuấn tú hơn, nhưng khí chất tốt hơn nhiều, thậm chí còn có chút tiêu sái.

Sau khi tỉnh ngủ, tư duy của Long Vũ cũng rõ ràng hơn không ít.

Hắn đột nhiên phát hiện, việc chiêu mộ người tu đạo tại tổ chức Liên hợp nghiệp đoàn cũng không có nhiều ý nghĩa, mấu chốt của vấn đề là do Thiên Đường tiếng tăm không nhiều, hơn nữa tài chính cũng ít, người có bản lĩnh thực sự không quan tâm tới, người chiêu mộ được, đa số là tu vi thấp.

Dưới tình huống đó, Thiên Đường của hắn sẽ không có nhiều cơ hội để phát triển.

Có lẽ, hắn phải tìm biện pháp khác.

Trước mắt, vì tìm kiếm cha mẹ của mình, hắn bắt buộc phải lựa chọn đi trên con đường trở thành cường giả chân chính, nhất định phải sánh vai năm lệnh chủ Phương Thiên Địa.

Lúc ra cửa, Long Vũ thầm nói với chính mình: “Một ngày mới, phải có một bắt đầu mới!”

- Anh Vũ, em làm bữa sáng mà anh thích ăn nhất!

Rời khỏi cửa không lâu, Long Vũ gặp Mã Hiểu Mai, trên mặt nàng, tràn ngập hạnh phúc.

-Em khỏe cực rồi!

Long Vũ trìu mến nói:

- Hì hì, đây là việc em phải làm mà.

Mã Hiểu Mai hạnh phúc như một người vợ nhỏ bé.

Bữa ăn sáng thật sự phong phú, tất cả món ăn đều là những món mà Long Vũ thích.

Ăn sáng xong, Long Vũ tập trung mọi người lại, nói với bọn họ là tạm thời không đến tổ chức Liên hợp nghiệp đoàn để tuyển người.

Từ tình hình hiện tại, việc đó không có nhiều ý nghĩa.

Mã Chính Phong thấy khó hiểu:

- Tiểu Vũ, như thế này là sao? Tuy rằng việc chiêu mộ lúc này không có kết quả gì, nhưng tương lai chúng ta nhất định sẽ lớn mạnh lên.

Thành lập thế lực cho tổ chức của mình, đây là giấc mơ nhiều năm của Mã Chính Phong, tuy nhiên, do tu vi hạn chế nên hắn không thể thực hiện.

Bây giờ, có Long Vũ dẫn đầu, hắn thấy được đây là cơ hội của mình.

Thế nhưng, mới sắp đặt được vài ngày, Long Vũ đột nhiên không muốn làm nữa, Mã Chính Phong cảm thấy rất khó hiểu.

- Đúng vậy, vì sao lại không tiếp tục?

Văn Nguyệt Thiên cũng thấy hết sức đáng tiếc.

- Tiểu Vũ, có phải có khó khăn không? Cậu nói ra, mọi người chúng ta cùng nhau giải quyết.

Thiết Lang cũng cảm thấy tiếc hận.

Long Vũ thấy mọi người đều không muốn Thiên Đường bỏ dỡ giữa chừng, trong lòng thoáng trầm tư nói:

- Không bằng như thế này, tôi đem chức danh hội trưởng nhường lại, một người trong các người đảm nhiệm, tôi sẽ làm trưởng lão vinh dự, mọi người thấy thế nào?

Mã Hiểu Mai bĩu môi hỏi:

- Tại sao phải làm như vậy?

- Tôi còn có việc phải làm, tuy nhiên mọi người yên tâm, không phải như thế là tôi sẽ không quan tâm đến Thiên Đường nữa.

Long Vũ tỏ thái độ.

- Cháu thật sự quyết định?

Mã Ngọc hỏi.

- Vâng.

Long Vũ quả quyết nói:

- Cháu định để Mã đại ca đảm nhiệm chức vụ hội trưởng, mọi người thấy thế nào?

Mã Chính Phong có chút ngạc nhiên:

- Ta có thể làm sao?

- Đương nhiên là có thể!

Mã Ngọc tiếp lời nói:

- Cha, con nghĩ cha sẽ không phản đối, con tin tưởng cha là người thích hợp nhất đảm nhiệm chức vụ hội trưởng.

- Mã đại ca, đệ thấy đại ca không nên từ chối, đại ca đảm nhận chức vụ hội trưởng Thiên Đường là thích hợp nhất, mọi người chắc chắn sẽ không có ý kiến gì. Đúng rồi, trong tay đệ còn mấy chục viên đan dược, mọi người cầm lấy làm thù lao đi chiêu mộ người đi, từ hôm nay trở đi, Thiên Đường giao cho mọi người.

Long Vũ nói xong, lấy đan dược có được từ Dung Nương phân phát cho mọi người.

Mã Chính Phong nhận lấy đan dược, vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, đệ yên tâm đi, cho dù như thế nào, Thiên Đường trước sau đều do một tay đệ xây dựng, sau này, tôn chỉ của chúng ta là thay đệ tìm kiếm tin tức của cha mẹ đệ.

-Cảm ơn!

Long Vũ nói.

.....

.....

Một mình đi ra phía sau núi, La Lâm nói:

- Chủ nhân, em biết tâm tư của anh... Anh tính toán lợi dụng Thi Nhân, khống chế một bộ phận Hắc Phương Hoàng sao?

Long Vũ nghe vậy, kinh hãi hỏi:

- Em làm sao mà biết được...

- Rất đơn giản, em biết anh muốn dùng phương pháp để xây dựng thế lực cho Thiên Đường là không sai, thế nhưng muốn phát triển đến lớn mạnh, cũng phải mất mấy chục năm, anh sẽ không thể chờ đợi lâu như vậy? Anh không có kiên nhẫn, với lại, thời gian cũng không có nhiều.

La Lâm phân tích.

- Không sai!

Long Vũ nói:

- Nếu Thi Nhân đã tới, anh sẽ tranh thủ lợi dụng một phen. La Lâm, anh có cảm giác, trong tương lai, Huyền Cảnh sẽ xảy ra đại sự, anh phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu không, tương lai chết thế nào cũng không biết...

La Lâm nói:

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đã mất tích, cục diện bây giờ cũng đang rất hỗn loạn.

Dừng một chút, La Lâm nói:

- Em có cảm giác, bốn lệnh bài Phương Thiên Địa cũng sẽ xuất hiện trong tương lai.

- Đi bước nào tính bước đó vậy, đúng rồi, La Lâm, anh có cảm giác tử hỏa trong cơ thể anh có chút không an phận... Không bằng, em phân tích giúp anh chút.

Long Vũ nói.

- Em biết chuyện gì xảy ra... Chủ nhân, theo tu vi anh thay đổi, Hỏa hệ dị năng cũng đã hoàn toàn được khai mở. Tử Hỏa muốn thăng cấp...

La Lâm nói.

- Thăng cấp?

Long Vũ kinh hỉ nói:

- Anh nên làm thế nào?

- Kích hoạt toàn bộ Hỏa dị năng trong cơ thể anh, sau đó đem toàn bộ chuyển hóa thành Tử hỏa...

La Lâm trầm giọng nói:

- Ngay bây giờ, anh ở đây tu luyện, Cửu Đỉnh hội đã giảng hòa, dĩ nhiên sẽ không tiếp tục dây dưa. Trước mắt, anh cần tăng cường tu vi...

- Ủ, anh biết!

Sau khi quyết định, Long Vũ bắt đầu ở sau núi chuyên tâm tu luyện, kích thích toàn bộ Hỏa dị năng trong cơ thể khó khăn hơn tưởng tượng của Long Vũ rất nhiều. Thời gian thoáng trôi, hắn tại hậu sơn tu luyện đã gần nửa tháng, tuy hỏa dị năng trong cơ thể ngày càng hùng hồn cuối cùng cũng đã ngưng tụ, nhưng cảm giác đột phá tu vi vẫn chậm chạp không chịu đến.

Đối với việc này, La Lâm chỉ nói là tiếp tục cố gắng.

Long Vũ cảm thất bất đắc dĩ, tuy nhiên, hắn vẫn tiếp tục kiên trì tu luyện, mỗi ngày, trừ ăn cơm và ngủ vài canh giờ, toàn bộ thời gian hắn đều dùng để tu luyện.

Mãi tới hai tháng sau, Long Vũ mới đem toàn bộ Hỏa dị năng trong cơ thể kích phát ra, sau đó chuyển hóa tất cả thành tử hỏa. Đã có kinh nghiệm chuyển hóa, lần này việc chuyển hóa có vẻ thuận lợi hơn so với lúc trước. Thế nhưng sự thống khổ không hề giảm bớt, cũng may hiện tại, tâm thần hắn cô đọng hơn trước rất nhiều, năng lực chịu đựng cũng tăng cường.

Cả quá trình thay đổi kéo dài tới nửa tháng.

Sau đó, tử hỏa trong cơ thể hắn đã biến thành màu tử kim.

Long Vũ trong lòng chấn động, kinh ngạc hỏi:

- La Lâm, chuyện gì xảy ra vậy, sao lại biến thành màu tử kim, hơn nữa, anh thấy khó điều khiển hơn trước nhiều?

Hiển nhiên, đó mới là vấn đề chính.

- Đúng vậy, đúng là trạng thái này!

Âm thanh của La Lâm chứa một chút hưng phấn:

- Chủ nhân, chính là như vậy, dị năng trong cơ thể anh đã khai mở hoàn toàn, do bí quyết chuyển hóa tử hỏa, Hỏa dị năng đã biến thành Tử Kim Thiên Viêm, uy lực ngày càng mạnh, khó khăn hơn nữa là anh cần sử dụng tinh thần cùng nó khai thông, liên hệ một lần nữa...

- Ồ!

Long Vũ khẽ gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy, anh biết rồi...

Nói xong, Long Vũ liền tập trung tư tưởng, khống chế tinh thần của mình, chậm rãi cùng Tử Kim Thiên Viêm tiếp xúc.

Rất nhanh, tinh thần của hắn đã thành công tiến nhập Tử Kim Thiên Viêm, Long Vũ hưng phấn liếm môi, tiếp tục gia tinh thần, cố gắng khống chế nó.

Nhưng ngay khi Long Vũ muốn khống chế, từ sợi Tử Kim Thiên Viêm bất ngờ truyền ra một sự phản kháng giống như bản năng.

Khống chế thất bại.

Long Vũ ngấn người, nhú chặt mày.

Do dự một chút, hấn lại lần nữa tập trung tinh thần, tâm thần càng thêm tập trung, tâm thần không ngừng tăng cường, không ngừng thăm dò giới hạn kháng cự của Tử Kim Thiên Viêm.

Tuy Tử Kim Thiên Viêm có chút mạnh mẽ cùng cương quyết, nhưng Long Vũ cũng không quá lo lắng, bất kể thế nào, nó cũng do Hỏa dị năng trong cơ thể mình chuyển hóa mà thành.

Nói đến cùng, nó cũng như một bộ phận trên thân thể.

Vì thế, Long Vũ tin tưởng rằng mình có thể từ từ khống chế.

Tâm thần tiếp tục tăng cường, ngay khi trán Long Vũ đầy mồ hôi, sắp duy trì không nổi thì phòng tuyến của Tử Kim Thiên Viêm sụp đổ, lực lượng tinh thần của Long Vũ đột nhiên run lên, sau đó như thủy triều tràn vào ngọn lửa, nhanh chóng nắm giữ tất cả trong tay.

Dùng lực lượng tinh thần thành công nắm giữ Tử Kim Thiên Viêm trong tay. Một lúc sau, toàn thân Long Vũ đột nhiên run rẩy, trong chớp mắt, hấn biến thành một hỏa nhân, ngọn lửa tử kim quấn quanh thân hấn, một hơi thở cường đại từ thân hấn tỏa ra xung quanh. Trong khoảnh khắc này, Long Vũ thấy cơ thể mình tràn ngập lực lượng.

Khoái cảm dữ dội làm Long Vũ lại một lần nữa run rẩy, tròng mắt đen nhánh bên trong không ngờ thoáng hiện hỏa diễm nhân nhật.

Long Vũ thở phào nhẹ nhõm, tay phải chậm chậm khép lại, sau đó vươn tay, đột ngột đánh ra một chưởng. Nhất thời, một đạo Tử Kim Thiên Viêm như tia chớp đánh về tảng đá lớn cách đó không xa.

- Oành! Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Tảng đá bị Tử Kim Thiên Viêm đánh thành bột mịn, lập tức bị hơi nóng tác dụng, tan thành mây khói.

Long Vũ có chút rung động nhìn chỗ vừa bị hấn công kích, một lúc sau hấn mới hít một hơi lạnh, thanh âm có chút run rẩy:

- Thật lợi hại...

- Chủ nhân, chúc mừng anh!

La Lâm nói:

- Tu luyện thành Tử Kim Thiên Viêm là mục tiêu cuối cùng của hỏa hệ dị năng, bất quá, em nghĩ, trên thế giới này, ngoài anh ra, không ai có thể tu luyện được.

- Sao lại như vậy?

Long Vũ có chút nhac nhiên.

- Chủ nhân, không phải mỗi người đều có vận mệnh may mắn, có được máu của Sinh Mệnh Chi Long... Còn có Ngũ Cầm hí, máu Phượng Hoàng...

La Lâm trầm giọng nói:

- Thành công của anh, là ngẫu nhiên, cũng là tất nhiên, nhưng những thứ kia, thiếu một cái cũng không được.

- Đúng vậy, có máu của Sinh Mệnh Chi Long, Ngũ Cầm hí, máu Phượng Hoàng... Ba thứ này, căn bản không có khả năng xuất hiện ở cùng một người.

Khóe môi Long Vũ hiện lên nụ cười đắc ý:

- Xem ra, vận khí của anh rất tốt!

codon.tra

213. Chương 73: Thi Nhân Trợ Giúp, Tu Vi Tấn Thăng Cửu Đỉnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 73: Thi Nhân trợ giúp, tu vi tấn thăng Cửu Đỉnh

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Anh mới biết được sao?

La Lâm cười nói:

- Chủ nhân, anh cũng không nên kiêu ngạo. Dị năng trong cơ thể người đã có thể so sánh cùng cửu đỉnh nhưng tu vi đạo lực lại kém hơn một bậc, anh còn phải nỗ lực nhiều. Tại Huyền Cảnh chỉ khi tu vi trên cửu đỉnh mới chân chính được tính là cường giả, anh còn kém xa lắm đó?

- Trên cửu đỉnh?

Long Vũ hỏi:

- Em biết tu vi cảnh giới trên cửu đỉnh sao?

- Đúng vậy

La Lâm gật gật đầu:

Mấy ngày gần đây em mới thu thập tin tức cho chủ nhân, như vậy nói cho anh hay, người tu đạo tại Huyền Cảnh có cảnh giới dưới cửu đỉnh trong mắt cường giả nhưng chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi.

- Cường giả mà em nói chính là năm lệnh chủ Phương Thiên Địa?

Long Vũ hỏi.

- Không phải!

La Lâm giải thích:

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa tại Huyền Cảnh là tồn tại vô địch trong lòng người tu đạo dưới cửu đỉnh, còn với người dân bản địa, Huyền Cảnh thời xa xưa đã có người thống trị bọn họ, bọn hắn được gọi là Vu...

- Vu?

Long Vũ hơi kinh hãi, dò hỏi:

- Anh cũng nghe qua truyền thuyết về Vu, đó là thời thượng cổ một đám người lấy phương thức rèn luyện để tu luyện? Chẳng lẽ bọn hắn thật sự tồn tại?

- Vâng.

La Lâm gật gật đầu, nói:

- Thời đại vũ trụ kỷ nguyên đối với tồn tại của Vu cũng đã tiến hành khảo chứng, cuối cùng cho ra kết luận rằng Vu thật sự tồn tại ở địa cầu, bọn họ cùng người tu đạo sau này bất đồng. Người tu đạo chú ý thiên đạo, thu thập thiên địa nhật nguyệt tinh hoa do đó tu đạo đại thần thông, mà Vu tộc thì lại coi trọng thân thể, lấy cô đọng thân thể để đạt được đại thần thông, lấy lực lượng cường đại để chứng minh thiên đạo... Đây là hai hệ thống tu đạo hoàn toàn bất đồng của chủng tộc... Lúc trước Luyện Sĩ Khí tiến vào Huyền Cảnh, sau một thời gian thì bị võ giả chen ép cùng giết hại, sau này có năm vị không biết từ đâu đến có

đại thần thông trong người cùng nhau liên thủ phong ấn đám Vu giả lại, lúc ấy Luyện Sĩ Khí và người tu đạo tôn năm người này làm năm lệnh chủ Phương Thiên Địa. Mà hiện giờ năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đã biến mất, lực lượng phong ấn Vu tộc cũng dần dần giảm bớt. Căn cứ theo phân tích của em, không lâu nữa Vu giả sẽ bài trừ được phong ấn, Vu giả xuất hiện sẽ cùng người tu đạo xung đột, đó là điều không thể tránh khỏi...

Nghe La Lâm giải thích xong, Long Vũ âm thầm nhíu mày, sự tình càng ngày càng phức tạp.

- Chủ nhân, căn cứ theo tin tức em thu thập, Vu giả số lượng không nhiều lắm nhưng lực lượng của bọn họ ít nhất đã đạt được đến cửu đỉnh... Nếu mấy năm nữa mà người tu đạo ở Huyền Cảnh không có chân chính quật khởi, thì sự tình sẽ chẳng mấy lạc quan đâu.

La Lâm nói.

- Đợi một chút!

Long Vũ tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói:

- Anh xem Vu giả chẳng phải là dân bản địa Huyền Cảnh sao, hiện giờ năm Phương Thiên Địa không phải tồn tại rất nhiều dân bản địa sao?

- Anh nhầm rồi, bọn họ vốn cũng không phải dân bản địa, bọn họ nhưng là vào thời kỳ thượng cổ ở Huyền Cảnh Vu giả cùng người thường kết hôn...

La Lâm nói:

- Trong huyết mạch bọn họ có máu huyết của Vu giả nên bọn họ hần trời sinh đã có tu vi tam đỉnh. Chỉ tiếc huyết mạch bọn họ không thuần khiết nên một đời truyền một đời huyết mạch càng mở rộng cho nên mới thành bộ dáng hiện tại.

- La Lâm ý em nói là Huyền Cảnh sắp gặp nguy cơ?

Long Vũ hỏi.

- Không chỉ có mỗi Huyền Cảnh!

La Lâm lo lắng nói:

- Theo ta phỏng đoán và phân tích trong Vu tộc có người rất cường đại, thậm chí có thể trực tiếp đột phá lá chắn tiến đến thế giới sự thật ở thời kỳ thượng cổ. Còn có Vu giả cùng người thường kết hôn đang bị bọn họ bắt làm tù binh ở thế giới sự thật...

Long Vũ ngã xuống đất hít một hơi:

- Vậy là cái dạng lực lượng như thế nào đây?

- Chủ nhân, trên cửu đỉnh thì có tương, vương, đế, hoàng bốn cảnh giới từng cảnh giới lại chia làm sơ, trung, cao giai ba cảnh giới bất đồng. Nếu có thể trực tiếp đột phá lá chắn thì võ giả hoàng cảnh sẽ có lực lượng tương tự như năm lệnh chủ Phương Thiên Địa.

La Lâm nói.

- La Lâm, nói cho anh biết phân tích của em có mấy phần chính xác?

Long Vũ hỏi.

- Sáu phần chính xác!

La Lâm nghiêm túc nói.

- Aiz!

Long Vũ thở dài sâu kín, nói:

- Xem ra sự tình khác xa so với chúng ta tưởng tượng trước đây... La Lâm giờ chúng ta phải làm gì?

- Đề thăng tu vi lên!

La Lâm nói:

- Hiện giờ anh phải cố gắng tu luyện, không ngừng tăng tiến tu vi của chính mình, chỉ khi anh có lực lượng cường đại thì mới có thể trong tương lai hóa nguy thành an.

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu.

.....

.....

Liên tiếp vài ngày Mã Chính Phong, Thiết Lang, Văn Nguyệt Thiên hăng hái mười phần, bằng vào sự hấp dẫn của linh được, không bao lâu Thiên Đường đã có số lượng hơn một trăm người.

Long Vũ suy nghĩ chính mình đến tột cùng muốn hay không đem chuyện tình Vu tộc nói cho bọn họ.

La Lâm thì đề nghị tạm thời không cần nói ra ngoài, đây chỉ là phỏng đoán của nàng, nếu báo cho mọi người biết chỉ khiến cho mọi người khủng hoảng thôi.

Long Vũ đành từ bỏ ý định.

Nhưng mấy ngày nay, hắn đã bắt đầu đốc thúc Mã Hiểu Mai tăng cường tu luyện nhiều hơn, thêm một phần lực lượng thì nhiều hơn một phần an toàn.

Buổi tối, Long Vũ chủ động yêu cầu song tu, hành sự suốt cả đêm, chỉ đến sáng sớm hắn cùng với Mã Hiểu Mai mới chớp mắt được một chút, khi hắn tỉnh dậy thì Mã Hiểu Mai đã biến đi đâu mất.

- Tiểu oan gia, nhìn cái gì vậy, người ta đã đi rồi!

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc truyền đến, Long Vũ cấp tốc ngẩng đầu nhìn thì thấy Thi Nhân đang chậm rãi đi tới, hắn thậm chí không biết nàng như thế nào mà tiến được vào trong này, có thể thấy được rằng tu vi của hai người vẫn còn chút chênh lệch.

- Sao cô lại tới đây?

Long Vũ hỏi.

- Sao? Anh không muốn gặp lại tôi?

Thi Nhân đi tới, chưa xót hỏi.

Trên trán Long Vũ từng giọt mồ hôi chảy xuống, nói:

- Tôi có nói là không muốn gặp cô đâu!

Long Vũ cười hì hì nói:

- Đúng vậy a, tôi là người rất hoa tâm, tôi thấy cô thừa dịp tôi chưa động tâm thì đừng dây dưa với tôi nữa.

- Anh muốn cho tôi biết khó mà lui?

Thi Nhân khinh thường cười một tiếng, lập tức đi tới bên giường.

- Cô muốn như thế này?

Long Vũ hỏi.

Thi Nhân mâm mê đôi môi, hướng hắn đi tới, môi anh đào hơi hợt cười nói:

- Tiểu oan gia, tôi tới tìm anh, là vì chính sự mà tới. Nói cho anh hay Huyền Cảnh sắp có một tràng nguy cơ lớn, tôi thấy tu vi thấp kém của anh giữ mình không nổi nên đặc biệt đến đây cùng với anh song tu, hy vọng có thể giúp anh tăng tiến tu vi.

- Hừ!

Long Vũ cố ý nói:

- Cái gì mà tăng tiến tu vi, tôi nghĩ cô nhất định là có mưu kế gì...

Nói xong, hần liền duỗi tay hướng tới bộ ngực của nàng.

Thi Nhân cười duyên một tiếng, mở ra song chưởng đưa hần ôm lấy, hai tay thay Long Vũ mát xa hai vai. Tâm thần Long Vũ chợt động, thân mình tự nhiên phải dựa vào bộ ngực đầy đà của nàng, nhất thời tâm ý viên mãn.

- Tiểu Vũ, tôi nói là sự thật!

Ngữ khí Thi Nhân đột nhiên trở nên nghiêm túc, đứng lên:

- Tiểu oan gia, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa không có ở đây, có một số thứ muốn nhân cơ hội này đột phá phong ấn mà xông vào Huyền Cảnh. Tu vi hiện tại của anh e rằng khó bảo vệ được mình. Anh là nam nhân của tôi, tất nhiên tôi muốn bảo vệ anh rồi.

- Có phải vậy không?

Long Vũ thiếu chút nữa là hỏi Thi Nhân có phải hay không chuyện Vu tộc, nhưng lời vừa đến miệng hần liền dừng lại, thâm nghĩ việc này cực kỳ bí ẩn, nếu hần mà hỏi nhất định sẽ khiến Thi Nhân hoài nghi.

Long Vũ âm thầm suy nghĩ, nếu Thi Nhân tiến đến trợ giúp chính mình, mình có sao mà không làm...

Vừa nghĩ đến đây, hần liền duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve đùi nàng.

Hơi thở Thi Nhân gấp gáp, ánh mắt ngượng ngùng nhìn ra bốn phía, thản nhiên nói:

- Làm nhanh lên một chút, cô vợ nhỏ kia của anh hiện đang giúp anh chuẩn bị điểm tâm, phải nhanh lên một chút.

Nói xong, hơi thở Thi Nhân gấp gáp xả vào mặt Long Vũ, thằng nhỏ của Long Vũ không biết đã dựng thẳng đứng từ lúc nào.

Long Vũ cười hắc hắc, hôn lấy cái cổ trắng mịn của Thi Nhân, bên tai, hai má của nàng dần dần hiện ra màu phỉếm hồng nhợt nhạt trông rất kiều diễm.

Thi Nhân mị nhãn như tơ, đôi môi đỏ mọng tham lam mút lấy đầu lưỡi của Long Vũ.

Mà Long Vũ hai tay không ngừng vuốt ve kiểu đồn tràn ngập đàn hồi của Thi Nhân.

Thi Nhân kiệt lực áp chế tiếng rên rỉ, thân thể mềm mại nóng bỏng gắt gao ôm chặt Long Vũ.

Trong lòng Long Vũ giờ dường như có lửa đốt, chỉ trong chớp mắt đã lột sạch đồ của Thi Nhân, đôi gò đào hiện ra sừng sững khiêu khích Long Vũ.

Trong cổ họng Long Vũ vang lên vài tiếng liên há mồm ngậm nụ hoa đỏ tươi của Thi Nhân, đầu lưỡi trêu chọc phun ra nuốt vào. Thi Nhân được Long Vũ kích thích, đôi mắt đẹp như phún lửa, thân thể mềm mại khê rùng mình.

Hơi thở của Thi Nhân càng ngày càng dồn dập, khuôn mặt của nàng đỏ bừng, hiển nhiên lúc này nàng đã bị Long Vũ khiêu khích không thể chịu nổi.

- Tiểu oan gia, đừng chỉ cố gắng hưởng thụ, nhớ rõ phải song tu...

Thi Nhân nhắc nhở một tiếng, kiều đồn đột ngột bị tập kích, nửa dưới nhất thời liền bao trùm tiểu Long Vũ.

Long Vũ chuyển mình một cái, thân thể mềm mại của Thi Nhân nhất thời cứng đờ, co rút giống như nắm chặt tiểu Long Vũ, bàn tay không ngừng vuốt ve lưng Long Vũ.

Thi Nhân nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Long Vũ:

- Chỉ cần theo như phương pháp song tu này, rút ra tinh khí nguyên âm của tôi sẽ khiến tu vi của anh đột phá bát đỉnh tiến vào cửu đỉnh. Tại Huyền Cảnh chỉ có tu vi cửu đỉnh mới có thể miễn cưỡng giữ được tính mạng của mình. Rất nhanh anh sẽ biết tất cả chuyện tôi đã nói đều là sự thật...

Long Vũ nghe vậy, một bên kích thích thân mình, một bên tập trung tâm thần hấp thu tinh khí nguyên âm trong cơ thể Thi Nhân. Long Vũ chỉ cảm thấy toàn thân thư thái vô cùng còn hơn trước kia rất nhiều...

Nửa giờ sau, hai người đều đạt được đến đỉnh.

Khóe mắt Thi Nhân lóe lên tia diễm lệ như thủy triều mùa xuân:

- Tiểu oan gia, rất nhanh tôi sẽ bị anh giết chết mất, anh thật sự là rất mạnh mẽ... Mấy ngày nay, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, thẳng cho đến khi tu vi của anh tiến vào cửu đỉnh mới thôi.

- Còn muốn nữa à?

Long Vũ xấu xa cười nói.

- Như thế nào?

Thi Nhân thở phì phì nói:

- Tiểu oan gia, đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ. Nói thật cho anh biết, thời gian của tôi cũng không còn nhiều, đây là cơ hội duy nhất ở cùng anh... Không bao lâu nữa tôi phải trở về rồi.

- Đúng rồi, chị Phượng dạo này thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Anh đó, đã muốn ăn trong bát mà còn nghĩ đến nôi. Đã lâu như vậy rồi anh vẫn có thể còn băn khoăn về Kim Phượng.

Thi Nhân khuyên bảo:

- Tiểu oan gia, nếu ở cùng một chỗ với tôi, anh buộc phải quên Kim Phượng. Nếu không đối với anh hay Kim Phượng đều là một hồi tai họa, anh hiểu chưa? Quý củ của Phượng Sào do Phượng Hậu quy định tuyệt đối không để cho kẻ khác khiêu khích.

- Được rồi, được rồi, tôi đã biết!

Long Vũ than thở nói:

- Không phải là chỉ tùy tiện hỏi thôi sao? Nhìn cô khẩn cấp chưa kìa... Đúng rồi, nếu vài ngày nữa cô phải quay về sao vẫn còn tới đây tìm tôi?

- Không biết!

Thi Nhân thở dài nói:

- Thật sự là kế hoạch có chút thay đổi... Ban đầu tôi tính nhờ sự trợ giúp của anh để thành công trở thành Phượng Hậu, nhưng không ngờ mẹ của tôi không quan tâm sự đời giờ đã xuất quan... Bà ấy biết được Phượng Hậu hiện giờ đã mất tích liền tự lập mình làm Phượng Hậu, tôi phải trở về giúp bà ấy xử lý chuyện tình ở Phượng Sào.

- Đợi một chút, mẹ của cô xuất quan?

Long Vũ có chút nhức đầu.

- Đúng vậy.

Thi Nhân giải thích nói:

- Mẹ của tôi tên là Dao, là Ngũ Thái Kim Phượng cùng với Phượng Hậu là thân tỷ muội, cũng giống như tôi và Kim Phượng bây giờ đều phải cạnh tranh nhau tranh chức Phượng Hậu nhưng cuối cùng mẹ tôi thất bại, mẹ của Kim Phượng thành công. Sau này mẹ tôi liền nản chí ngã lòng, trở lại sào huyệt của mình phong bế. Hơn nữa còn truyền xuống dưới rằng vĩnh viễn không xuất quan, không hỏi thế sự bao giờ nữa. Nhưng hiện giờ cảm ứng được nguy cơ tại Huyền Cảnh nên liền thức tỉnh xuất hiện.

- Bà ấy sẽ không hạ độc thủ đối với chị Phượng chứ?

Long Vũ lo lắng nói.

- Yên tâm đi!

Thi Nhân nói:

- Mẹ của tôi dù sao cũng là di nương của Kim Phượng, bà ấy ấy tại sao lại hại Kim Phượng?

- Vậy à?

Long Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫn đề lại tới nữa:

- Như vậy tôi luôn nghe nói mẹ của các người vậy cha của các người ở đâu?

- Phượng Sào là xã hội chế độ mẫu hệ, ở trong này chỉ có Phượng Hoàng là chúa tể chân chính, về phần cha của tôi... Ông ta đã chết rồi, là bị mẹ của tôi giết chết, còn về nguyên nhân là gì thì tôi cũng không biết.

Thi Nhân nói.

Long Vũ nghe vậy, liền toát mồ hôi.

Dừng lại một chút, hắn nói:

- Nếu thật sự tôi ở cùng một chỗ với cô, cô có sẽ giết tôi hay không.

- Khó mà nói được!

Thi Nhân nói:

- Cái này còn phải xem anh thế nào? Hơn nữa, rất nhiều chuyện theo vận mệnh, chúng ta đều không có lựa chọn.

- Quên đi, coi như tôi chưa từng hỏi.

Tim Long Vũ âm thầm đập nhanh, con bà nó, lại là chế độ mẫu hệ.

.....
.....

Mấy ngày kế tiếp, trong thời gian này chỉ cần có cơ hội là Long Vũ lại cùng với Thi Nhân triển miềm một chỗ, mà tu vi đạo lực của Long Vũ cũng từng ngày từng ngày tăng trưởng.

Tuy rằng lấy đi khá nhiều tinh khí nguyên âm của Thi Nhân nhưng với tu vi của nàng thì từng ấy tinh khí nguyên âm căn bản vốn không có vấn đề gì.

Rất cuộc đến ngày thứ mười, Long Vũ cuối cùng cũng đột phá bát đỉnh tiến vào cảnh giới cửu đỉnh, theo lời của thể giới sự thật mà nói thì cũng chính là cảnh giới Độ Kiếp.

- Tôi tới giúp anh phong ấn khí tức... Để tránh anh khi trở lại thế giới sự thật phải chịu cửu thiên lôi kiếp!

Thi Nhân giải thích nói:

- Tại Huyền Cảnh, cửu thiên lôi kiếp không cách nào cảm ứng được khí tức của anh bởi vì nơi này có cửu đỉnh kết giới bảo hộ. Nhưng ở lại thế giới sự thật, mất đi cửu đỉnh kết giới bảo hộ, khí tức của anh sẽ dẫn đến cửu thiên lôi kiếp. Mà lấy tu vi hiện tại của anh thì vẫn còn chưa đủ để cùng cửu thiên lôi kiếp đối kháng, cho nên tôi tạm thời che lại khí tức của anh...

Nói xong, Thi Nhân lợi dụng vô thượng thần thông giúp Long Vũ phong ấn khí tức cửu đỉnh lại.

Sau khi xong việc, về mặt của Thi Nhân tựa hồ có chút hui quạnh:

- Tôi hiện giờ phải đi đây...

Mất thấy bộ dáng hiện tại của Thi Nhân, Long Vũ có chút không đành lòng.

- Tiểu oan gia... Lần này là phúc hay họa tôi cũng khó biết trước được. Tương lai nếu tôi thực sự không còn trên thế gian, anh có thể giải thoát rồi. Dù sao anh từ trước tới giờ vẫn không quá thích tôi, tôi chỉ là một nữ nhân không biết xấu hổ, có lẽ anh ở cùng một chỗ với tôi chính là coi tôi như một công cụ mà thôi...

Không đợi nàng nói xong, đầu lưỡi của Long Vũ đã chặn lại đôi môi anh đào của nàng, bàn tay to xâm nhập vào trong quần áo nàng, kéo chiếc yếm của nàng ra, Vuốt ve bộ ngực của nàng.

Thi Nhân ánh mắt mềm xuống:

- Anh...

Long Vũ hôn đôi môi anh đào của nàng, Thi Nhân thoáng do dự nhưng lúc sau liền đáp trả lại.

Rất nhanh nàng liền hôn Long Vũ rất nồng nhiệt, tâm hồn thiếu nữ của Thi Nhân liền mềm xuống, nàng chia cánh tay ngọc ôm chặt lấy thân thể của Long Vũ, thân thể mềm mại liều mạng cọ sát lẫn nhau.

- Thi Nhân!

Sau một hồi thật lâu, nụ hôn nồng nhiệt mới chấm dứt, Long Vũ nói:

- Anh không cho phép em nói mình như vậy... Không quản em lúc đầu theo anh với mục đích gì, nhưng em theo anh lâu như vậy đều một mực lặng lẽ ở bên anh trả giả hết thủy. Người đâu phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Những việc mà em làm cho anh trong lòng anh đều nhớ rất kỹ...

Nói xong, bàn tay Long Vũ xoa nhẹ lên cái đùi mềm nhẵn tinh tế của Thi Nhân, thân thể mềm mại của nàng liền phát ra một hồi run rẩy.

- Đêm nay, anh sẽ hảo hảo thương yêu em.

Bàn tay của Long Vũ tiếp tục trượt xuống, tìm kiếm góc hẹp giữa hai chân nàng.

Hắn vuốt ve đám cỏ sau đó chà nhẹ lên thớ thịt mềm mại đã ướt nhẹp giữa háng của nàng. Lần này bọn họ liều mạng triển miên cho đến nửa đêm, sáng sớm ra hai người mới bắt đầu ngủ.

.

Khi tỉnh lại, Thi Nhân nằm sấp bên giường, con người nhìn chằm chằm vào Long Vũ.

- Oan gia, để cho em cẩn thận nhìn kỹ anh, em muốn bóng hình anh mãi in sâu vào tâm trí em!

Thi Nhân thì thào tự nói.

Trong lòng Long Vũ tự nhiên sinh ra cảm giác ấm áp.

Giờ khắc này, hắn có thể cảm thấy được tình ý của người đẹp này.

Tuy rằng hắn không biết tại sao Thi Nhân lại yêu thích mình, nhưng sự thực chính là như vậy.

Long Vũ đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Thi Nhân, thản nhiên nói:

- Thi Nhân, sự tình cũng không xấu như em tưởng tượng đâu, chúng ta có thể sẽ còn gặp lại...

Nàng bỗng nhiên ôm lấy thân hình của Long Vũ, nói:

- Tiểu oan gia, em phải đi rồi, em không nỡ rời xa anh...

Long Vũ nói:

- Vậy ở lại giúp anh thêm vài ngày nữa đi?

Chính như Long Vũ nói, người đâu phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Thi Nhân đối với hắn rất tốt, khiến cho hắn có chút động tâm.

- Không được!

Thi Nhân nói:

- Nếu như em không đi, vạn nhất mẹ em biết chuyện của chúng ta thì sẽ có phiền toái lớn đấy.

- Em đi rồi, sau này nhớ tới anh thì phải làm thế nào?

Long Vũ tựa hồ muốn cho không khí thoải mái một chút:

- Vạ nhất em có ý nghĩ xấu xa, như thế nào em có thể thỏa mãn chứ?

Thi Nhân nhẹ giọng nói:

- Anh thật đúng là cho rằng em thích thế sao, người ta nhưng chỉ là muốn giúp anh tăng tiến tu vi thôi...

Nàng lập tức lại nói:

- Anh Vũ, em nhắc lại cho anh biết, chuyện tình lần này anh phải coi trọng, Huyền Cảnh sắp tới sẽ có một hồi nguy cơ rất lớn, trừ khi năm lệnh chủ Phương Thiên Địa có thể xuất hiện trở lại...

- Được rồi, anh biết!

Long Vũ hỏi:

- Hiện tại em phải đi luôn sao? Nếu không chúng ta lại làm thêm một lần nữa?"

Thi Nhân đỏ mặt cười nhéo lỗ tai Long Vũ, nói:

- Miệng chó không thể mọc ngà voi... Làm gì còn thời gian...

codon.tra

214. Chương 74: Mẹ Của Thi Nhân

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 74: Mẹ của Thi Nhân

Dịch Giả: Ngạo Thiên

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Thi Nhân, anh yêu em!

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Anh nói thật đấy.(Biên: Đơn giản mà hiệu quả)

Trong đôi mắt của Thi Nhân lộ quang lóe ra, hiển nhiên rất là cảm động trước lời nói của Long Vũ:

- Em biết...

Nàng chủ động dang cặp môi thơm nói:

- Em biết anh là một nam nhân trọng tình trọng nghĩa, nếu không lúc trước em cũng sẽ không tùy tiện đem thân mình cho anh.

Bộ dáng Long Vũ chân thành tình thâm, yêu thương ôm chặt lấy Thi Nhân, không nghĩ tới lại khơi gợi lên lửa tình của Thi Nhân. Nàng thuận thế đẩy ngã hún xuống giường, lại tiếp tục một phen, lúc này mới lưu luyến không nỡ buông Long Vũ ra.

Lúc ra tới cửa, Long Vũ tự thân tiễn nàng.

Nhưng mà vừa mới ra khỏi cửa phòng liền thấy Mã Hiểu Mai, sắc mặt của nàng tựa hồ có chút âm trầm, giống như bị ủy khuất rất lớn. Nàng ngẩng đầu nhìn Thi Nhân rồi lại nhìn Long Vũ, nàng nói:

- Anh Vũ, có một nữ ma đầu xuất hiện tại thành Hắc Thủy...

- Chuyện gì xảy ra?

Long Vũ nghĩ thầm, Hiểu Mai không phải là ghen tị nên cố ý dùng ngôn từ ác ý công kích Thi Nhân đây chứ, lần trước nàng cũng nói muốn cho Thi Nhân đẹp mặt.

Mã Hiểu Mai thấy con người Long Vũ xoay chuyển, nhất thời liền đoán được ý nghĩ trong lòng hắn, vội vàng nói:

- Anh Vũ, anh coi em là người như thế nào chứ... Người mà em nói không phải là Thi Nhân. Mấy ngày gần đây trong thành Hắc Thủy thật sự xuất hiện một nữ ma đầu đã giết hơn trăm cô gái tất cả đều là hoàng hoa khuê nữ...

- Chết như thế nào?

Thi Nhân hỏi.

- Là bị người ta hút khô máu huyết mà chết...

Mã Hiểu Mai nói:

- Tại dinh thự của đại tổng quản thành Hắc Thủy đang tổ chức nhân thủ bắt đầu ngày đêm điều tra việc này. Bọn hắn chính mắt thấy được người hành hung là một gã mặc đồ đen, quần áo như nữ tử nhưng khi bọn hắn tới vây lại thì việc lạ xảy ra. Ngoại trừ Ngọc Dương Tử nhân cơ hội chạy trốn ra ngoài thì tất cả mọi người, ngay cả vài tên tu vi đạt thất đỉnh kiếm tiên cũng không chống cự, lập tức theo yêu cầu của nàng tự sát tại chỗ...

Sắc mặt Long Vũ biến hóa, hỏi:

- Cô ta kia có thân phận gì?

- Không biết!

Lúc này Mã Ngọc cũng đã đi tới, thâm ý nhìn Thi Nhân một cái, hắn hiện tại đang hoài nghi Thi Nhân.

- Hừ!

Thi Nhân hừ lạnh một tiếng nhưng không dám nói gì, bất quá nàng thật sự lo lắng nếu sự thành thực sự theo như lời cha con Mã Hiểu Mai nói thì vấn đề rất nghiêm trọng. Vì năm xưa mẹ của nàng cũng rất thích hấp thu máu huyết của các cô gái để tích lũy lực lượng.

Nói cách khác, Dao đã tìm tới đây.

Nghĩ đến đây, Thi Nhân càng thêm thâm trầm.

- Tiểu Vũ, tình hình từ lúc đó tới bây giờ người bị hại tất cả đều là nữ tử. Mà đệ tử của Thiên Đường cơ hồ tất cả đều là nam giới nhưng Hiểu Mai lại là...

Mã Chính Phong có chút bận tâm, nhìn Long Vũ một cái, nói:

- An toàn của Hiểu Mai cũng là một vấn đề...

- Yên tâm đi, sự an toàn của Hiểu Mai cứ để cho đệ.

Long Vũ nói.

Dừng lại một chút, hắn dặn dò:

- Nhắc chúng đệ tử Thiên Đường mấy hôm nay không nên ra ngoài...

- Anh Vũ!

Sắc mặt Thi Nhân có chút khó coi, nàng thấp giọng nói:

- Anh đi theo em vào đây, em có chút chuyện muốn nói với anh...

- Có chuyện gì vậy?

Long Vũ kinh ngạc hỏi, từ nãy giờ sắc mặt Thi Nhân có chút khó coi, hắn đã mơ hồ cảm thấy được.

Sau khi Hai người vào nhà, Thi Nhân liền đóng chặt cửa phòng lại, nói:

- Mẹ em tới...

- Bà ấy đã tới rồi?

Thi Nhân có chút khó nhọc nói.

- Dao? Em nói là Dao đã tìm được em?

Long Vũ thất kinh hỏi.

- Không sai, từ lúc bọn họ miêu tả tình huống, em xem có lẽ những thiếu nữ này có lẽ bị mẹ của em hút sạch nguyên âm mà chết.

Sắc mặt Thi Nhân cực kỳ khó coi nói.

Thần sắc Long Vũ đồng dạng cũng có chút khó coi.

Hắn vạn lần không ngờ, mẹ vợ của mình lại là một người như vậy.

- Tình huống cụ thể, em còn phải xem qua đã!

Thi Nhân nói:

- Để em coi qua các cô gái đã chết đã như thế nào em mới có thể xác định.

- Chúng ta đi xem qua xem sao!

Long Vũ đề nghị.

.....

.....

Một lúc sau, hai người thấy được mấy nữ tử đã chết tối hôm qua.

Cùng đi có Mã Hiểu Mai, thanh âm nàng có chút run rẩy:

- Rất ác độc...

Những cô gái này nguyên bản rất trẻ đẹp nhưng giờ đây thi thể đã khô quắt.

Mỗi khi nhìn thi thể này, trong lòng mọi người đều không chịu nổi mà phát lạnh, bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chết theo kiểu này.

- Chôn họ đi!

Long Vũ hít một ngụm khí lạnh, trong lòng có cảm giác chán ghét không nói thành lời nhưng ngữ khí vẫn có vẻ cực kỳ bình thản.

Nếu việc này thật do Dao làm vậy thì đủ để phán đoán Dao là một con người như thế nào.

Long Vũ nhìn sang Thi Nhân, muốn từ trên mặt nàng để tìm được đáp án.

Đúng là mẹ đã tới tìm em...

Thi Nhân kinh hãi nói.

Long Vũ ôm Thi Nhân vào lòng, an ủi:

- Không sao đâu, có lẽ đây chỉ là trùng hợp?

- Hai người biết hung thủ là ai à?

Mã Hiểu Mai từ biểu tình của Long Vũ cùng Thi Nhân đoán ra thứ gì đó, thấp giọng hỏi.

- Hung thủ có lẽ là Dao, bà ấy là mẹ của Thi Nhân!

Long Vũ thản nhiên nói.

- Tai họa lần này quả nhiên là do chị mang tới.

Mã Hiểu Mai trấn định lại, vẻ mặt cảm hận nhìn Thi Nhân.

- Không được, em phải rời khỏi đây, nếu không sẽ còn mang tới bất hạnh cho mọi người.

Đối với trách cứ của Mã Hiểu Mai, Thi Nhân cũng không phủ nhận.

Sự thật đúng là vậy, nếu không phải vì nàng, Dao tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở chỗ này.

- Thi Nhân, anh xem như thế này đi, em cùng mẹ đã đến đây nhiều ngày như vậy, không bằng mẹ con hai người gặp mặt nhau một lúc đi xem sao...

Long Vũ nói:

- Bà ấy đến đây chắc gì là vì tìm em, nếu không cũng không làm những chuyện này mà vẫn chưa đi tìm em, em yên tâm đi tất cả đều có anh ở đây...(Biên: Năng lực thăng này cùi bắp làm được cái gì)

Được nam nhân của mình an ủi, Thi Nhân lúc này mới thoáng an tâm, nhưng vẫn lo lắng nói:

- Anh Vũ, trong lòng em có cảm giác có chuyện không tốt sắp xảy ra...

- Có gì phải lo lắng, bà ấy là mẹ của em mà.

Long Vũ tự tin và tràn ngập hào khí nói:

- Hơn nữa còn có anh ở đây...

- Tiểu oan gia, có những lời này của anh, em đã thấy đủ rồi... Anh yên tâm, em nhất định sẽ toàn lực bảo vệ anh.

Tâm tình Thi Nhân tựa hồ tốt lên, đứng dậy nói.

.....

.....

Màn đêm vừa mới buông xuống, thành Hắc Thủy liền lâm vào một mảng tĩnh mịch.

Căn cứ vào tình huống trước đây, hung thủ đều hành hung vào ban đêm nên Ngọc Dương Tử yêu cầu đêm nay mọi người giới nghiêm dinh thự, toàn bộ cao thủ đều phải xuất động.

Chuyện này phải mau chóng giải quyết, nếu không thế cục ở thành Hắc Thủy sẽ bị rối loạn, mấy ngày nay đã có hơn ba nghìn người dân thành Hắc Thủy lén lút ly khai khiến cho mọi người trong thành hoang mang.

Long Vũ cùng Thi Nhân vì biết rõ ràng chân tướng nên cũng ẩn nấp trong bóng tối.

Thi Nhân có cảm giác, tối nay Dao nhất định sẽ xuất hiện.

Nàng rất rõ ràng, Dao làm như vậy kỳ thật là để cho chính nàng nhìn thấy.

Đó cũng không phải là vì Long Vũ là địch nhân của nàng, mà bởi vì chuyện của nàng cùng Long Vũ đã khiến cho Dao tức giận, vì Long Vũ đã chiếm mất sự trong sạch của nàng.

Mặc dù là nàng tình nguyện, nhưng Dao sẽ đem sự tình này ghi hận lên đầu Long Vũ.

- Giết!

Một tiếng thét vang lên làm cho Thi Nhân từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại.

Một đám mũi tên hướng phía bên ngoài bắn nhanh đi, hiển nhiên có người phát hiện hung thủ đã đến. Mà lúc này Thi Nhân cũng cảm ứng được khí tức của mẹ nàng.

Đúng là Dao rồi, thật đúng là nàng.

Thi Nhân lo lắng, cuối cùng đã có chuyện xảy ra.

Nhìn bầu trời tràn ngập mưa tên như vậy, đám người Ngọc Dương Tử thấy rằng bất kể như thế nào nàng kia cũng chết chắc rồi, trừ khi tu vi của nàng ấy đã đạt được đến cửu đỉnh.

Ngọc Dương Tử đắc ý cười to, bởi vì hắn đã giải quyết được nguy cơ của thành Hắc Thủy.

- Chút tài mọn!

Nhưng vào lúc này, bóng người từ trong bóng tối đi ra, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vung tay một cái, một cổ kinh khí vô hình đánh úp lại. Trong khoảnh khắc liền khiến mấy chục người hóa thành bột mịn.

Ngọc Dương Tử vừa thấy liền biết đại sự không ổn, liền vội vàng lén lút rời đi.

Long Vũ cùng Thi Nhân sóng vai đứng trên mái nhà, tận mắt nhìn thấy người đàn bà kia giết hại hết những người đó. Giờ phút này trong lòng bọn họ đều có một cổ cảm giác vô lực.

Lực lượng song phương chênh lệch quá lớn.

Đối phương là Dao, là cường giả thiếu chút nữa là trở thành Phượng Hậu.

- Mẹ... mẹ đã đến rồi!

Thi Nhân cuối cùng cũng chủ động chào hỏi.

- Ha ha!

Trả lời Thi Nhân chính là một tràng cười tràn đầy ma lực.

- Thi Nhân, con gái ngoan của mẹ. Bên cạnh con chính là nam nhân mà con nhìn trúng sao?

Dao từ trong bóng đêm chậm rãi đi tới, chính là Long Vũ được Thi Nhân phân phó, cũng không có nhìn bộ dáng của nàng. Riêng thanh âm kia cũng đủ để cho hắn hưởng thụ, thanh âm của Dao mang theo một cổ từ tính mãnh liệt, giống như gió xuân thổi vào mặt khiến xuân tâm nhộn nhạo...

Ai cũng đều nói giọng nói giống như người. Long Vũ không dám tưởng tượng nếu như mở to mắt nhìn chủ nhân của thanh âm này, sẽ thấy được dung mạo kinh diễm như thế nào.

- Cậu vì sao không dám mở mắt nhìn tôi?

Thanh âm kia lại nhẹ nhàng tới, không quá vũ mị.

- Tất nhiên là xem thường không thèm nhìn!

Long Vũ vẫn nhắm mắt lại, thản nhiên nói.(Biên: Thăng này bá đạo quá)

- Cậu căn bản là không có đảm lượng để nhìn tôi!

Dao thở phì phì nói:

- Cậu nhát gan giống như thấy quỷ vậy, làm gì có tư cách làm con rể tôi.

- Bà sai lầm rồi, không phải là không có đảm lượng mà là tôi không muốn thôi...

Trong lòng Long Vũ liên tục tính toán, rốt cuộc có nên mở mắt hay không. Mặc dù Thi Nhân đã nói trước tốt nhất là nhắm mắt nếu không hắn sẽ bị Dao dễ dàng khống chế.

- Thi Nhân, con gái của mẹ, đây là nam nhân của con sao? Bộ dạng kém cỏi, tu vị lại thấp, đảm lượng của nam nhân cũng không có, vậy để mẹ tự tay giết cậu ta đi. Mẹ sẽ tự mình chọn người khác cho con.

Dao chậm rãi đi tới, Long Vũ cảm thấy một cổ sát khí mãnh liệt ập vào.

Trong lòng Long Vũ cũng không có nửa điểm tức giận, bởi vì hắn thật sự không có tin tưởng đối mặt với Dao.

- Chủ nhân, anh cứ mở mắt đi, em có thể dùng sóng điện từ quấy nhiễu mị thuật của bà ta...

Ngay lúc này, La Lâm liền nghĩ ra cách giải quyết.

Tại lúc này đây, La Lâm xem cái gọi là thần thông cũng là một dạng năng lượng.

Chỉ là cách vận dụng năng lượng khác biệt liền sinh ra thần thông khác biệt. Mị thuật của Dao kỳ thật cũng là một cách vận dụng năng lượng, trải qua tính toán phân tích của nàng đã tìm được cách làm nhiều đi tần suất sóng điện từ mị thuật của Dao.

Long Vũ nghe vậy, chậm rãi mở mắt, nếu hắn không dám trực tiếp đối mặt với đối phương ở trong lòng thì hắn vĩnh viễn sẽ thua nàng ta một bậc.

Bởi vậy, hắn không bao giờ muốn lãng tránh. Có La Lâm trợ giúp, hắn cũng không ngại việc mình sẽ bị không chế.

Khi ánh mắt của hắn nhìn sang Dao, chỉ cảm thấy hai mắt mình tỏa sáng. Trong lòng Long Vũ không chịu nổi chấn động mãnh liệt, hắn cơ hồ không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả nữ nhân trước mặt này, nàng phát ra lực hấp dẫn khôn cùng.

Nhìn bộ dáng nữ nhân trước mắt nhiều nhất chỉ có hai mươi mấy tuổi, cùng dung mạo của Thi Nhân thập phần tương tự. Bất đồng duy nhất chính là vẻ đẹp của Thi Nhân là vẻ đẹp nội liễm, mà của vẻ đẹp của nàng thì phát ra bốn phía, cơ hồ chỉ cái giờ tay nhắc chân cũng đều mang theo vô hạn quyến rũ cùng phong tình.

- Ha ha!

Dao nở nụ cười, cười vô cùng tao nhã, như gió xuân thổi qua trong lòng, chỉ trong khoảnh khắc đầy lòng Long Vũ bất chợt bất giác sinh ra một tia ảo tưởng kiều diễm, sinh ra một cỗ xúc động không thể kháng cự.

Long Vũ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, mặt có chút nóng lên, đây là cảm giác mà xưa nay hắn chưa từng trải qua.

- Chủ nhân, không cần phải lo lắng!

La Lâm liền xuất thủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, ý thức của Long Vũ liền khôi phục lại sự thanh minh.

Nhờ màn chắn lực lượng mị hoặc này, Dao trước mặt Long Vũ bất quá chỉ là một mỹ nữ mà thôi, không đến mức sinh ra áp lực trong lòng.

- Bà chính là Dao, mẹ của Thi Nhân?

Long Vũ hỏi.

- Không sai!

Dao cười cười, duỗi tay vuốt ve mái tóc rối trên trán, hoàn toàn không nhìn ra sự khiêu khích.

Long Vũ hít thật sâu một hơi, thầm đọc phổ thiện thanh tâm chú, hơn nữa có La Lâm trợ giúp nên biểu hiện của hắn hết sức bình thường, cũng không có bị Dao khống chế.

- Dao, bà tới đây là muốn làm gì? Là muốn mang Thi Nhân rời khỏi nơi này sao? Nhưng bà cũng không nên hại những người ở đây chứ?

Long Vũ chất vấn.

- Như thế nào? Tôi hại người, chẳng lẽ cậu sẽ giết tôi? Chẳng lẽ cậu không thích chứng kiến việc tôi làm?

Dao tựa hồ có chút kinh ngạc, nàng hiện tại mới phát hiện ý thức của Long Vũ vẫn còn thanh tỉnh.

Nghe được lời Long Vũ vừa nói, Thi Nhân cũng hết sức kinh ngạc, bất quá trong kinh ngạc mang theo một tia hưng phấn.

Long Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua Thi Nhân, rồi liền đem ánh mắt nhìn về phía Dao, nói:

- Tôi không thể giết bà, tôi không có bốn sự này, hơn nữa bà là mẹ của Thi Nhân, tính ra cũng là mẹ vợ của tôi, tôi sao có thể phạm thượng được.

Tựa hồ đối với phản ứng của Long Vũ tương đối hài lòng, một lúc lâu Dao mới nói:

- Cậu coi như không tệ, có thể đối diện với tôi mà không bị tôi mê hoặc thì cậu là người đầu tiên... Chỉ là tôi thấy rất kỳ quái, lấy tu vi của cậu thì đến tột cùng người làm cách nào mà tránh được?

- Đây là bí mật của tôi.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Bí mật?

Dao tựa hồ có chút kinh ngạc, cười cười nói:

- Nếu như tôi nhất định muốn biết?

Cách không xa địa phương Long Vũ đang đứng, Mã Ngọc, Mã Chính Phong cùng một nhóm người đều mơ hồ nghe thấy được Long Vũ cùng Dao đứng nói, nhưng bọn hắn cũng không dám hiện thân, bởi vì bọn hắn căn bản không có dũng khí chính diện đối mặt với Dao, bọn hắn sợ không thể khống chế được tâm tình của mình, không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Về phần Mã Hiểu Mai, giờ phút này đang ẩn giấu ở trong phòng, để tránh bị Dao phát hiện ra.

Long Vũ cũng tràn ngập cảnh giác.

Mã Ngọc cùng Mã Chính Phong đều hoảng sợ, bọn họ liếc nhìn nhau một cái, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

- Chết tiệt, nữ nhân này rốt cuộc có thân phận gì?

Mã Ngọc trong lòng sợ hãi nói:

- Chính là chỉ nghe được thanh âm của cô ta, lại cách xa như vậy mà chúng ta không có cách nào áp chế được xao động trong lòng, cơ hồ đã bị cô ta khống chế.

Mã Chính Phong thở dài nói:

- Thật không biết Tiểu Vũ có thể kiên trì được bao lâu? Chúng ta trước không được xông ra ngoài, tiếp tục đứng ở đây, nếu không sẽ hỏng việc mất.

Sau đó, Long Vũ nói:

- Dao, bà là mẹ của Thi Nhân cho nên tôi rất tôn kính bà. Nhưng tôn kính cũng không có nghĩa là e ngại cùng thần phục...

Trên khuôn mặt Dao chợt hiện ra một tia mỉm cười ngọt ngào, trong ánh mắt nàng nhiều hơn một tia khinh thường, có lẽ nhiều hơn một tia thương thức.

Nhưng lại có thể thấy một tia chán ghét, đó là bởi vì lần đầu tiên có người dám cự tuyệt nàng.

Ánh mắt Long Vũ thập phần bình tĩnh, sự tĩnh lặng trong sâu thẳm và định lực của hắn khiến Dao thập phần thương thức. Nàng đột nhiên bắt đầu cảm thấy nam nhân này thực thú vị.

Có lẽ, ánh mắt của nữ nhân này thật sự không tệ.

Nghĩ đến đây, Dao không khỏi nở nụ cười:

- Thi Nhân, con thật sự lựa chọn cậu ta...

- Mẹ, mẹ cũng biết con sẽ không dối gạt mẹ. Con đã cho anh ấy lần đầu tiên của con và hiện giờ trong lòng con luôn có anh ấy. Mẹ, con sẽ rời khỏi đây với mẹ, con hy vọng mẹ không làm khó anh Vũ, được không?

Thi Nhân giống như đang cầu xin nói.

- mẹ có thể không làm khó cậu ta nhưng mẹ phải biết được, cậu ta làm cách nào mà kháng cự được mị hoặc của mẹ?

Dao tức giận nói:

- Ngần vạn năm, cậu là nam nhân đầu tiên trấn định như thế trước mặt tôi... Mà tu vi của cậu lại thấp như vậy, chỉ vừa mới đạt được cửu đỉnh, toàn bộ nhờ nguyên âm của con gái tôi mà tăng lên. Tu vi như thế ở trước mặt tôi đều không tính là gì...

- Tôi lặp lại lần nữa, đây là bí mật của tôi!

Long Vũ lạnh nhạt nói.

- Tiểu gia hỏa, nhìn con gái của tôi đối với cậu si tình như vậy, tôi có thể bỏ qua cho cậu nhưng cậu nhất định phải giải đáp nghi vấn trong lòng tôi...

Dao giống như có tâm yêu tài, thản nhiên khuyên nhủ.

Long Vũ lãnh đạm cười, nói:

- Nếu tôi cho bà biết đó là bởi vì tôi đối với bà không có hứng thú, bà tin sao?

- Ha ha!

Dao khẽ cười một tiếng:

- Cậu nghĩ rằng mị hoặc của tôi chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Tôi và cậu đều rõ ràng, mị hoặc của tôi tuyệt đối không đơn giản như lời cậu vừa nói.

Nói tới đây, Dao lại tiếp tục:

- Thiếu chút nữa tôi quên mất chính sự, tôi biết trên người cậu có Phượng Hoàng lệnh, tôi phải lấy đi... Tiểu gia hỏa, Huyền Cảnh sắp đại loạn rồi, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội. Phượng Hoàng lệnh trên người cậu sẽ mang đến cho cậu rất nhiều phiền phức, hy vọng cậu có thể hiểu được...

Dao không ngờ đối với Long Vũ cực kỳ khách khí, cực kỳ thành khẩn, việc này cũng khiến cho chính nàng ta cảm thấy cũng có chút kinh ngạc.

- Mẹ!

Thi Nhân nghe vậy, nhất thời liền nóng nảy.

Phượng Hoàng lệnh đối với Long Vũ mà nói có ý nghĩa như thế nào, chuyện tình này mẹ rất rõ ràng mà. người vẫn còn muốn lấy đi Phượng Hoàng lệnh, đó là chuyện cơ hồ không thể được.

Long Vũ tuyệt đối sẽ không đồng ý.

- Mẹ, Phượng Hoàng lệnh đã nhận chủ rồi!

Thi Nhân hy vọng mẹ trước mắt có thể biết khó mà lui.

- Mẹ biết!

Nàng cười nói:

- Mẹ đã có biện pháp...

Lời này vừa nói ra, trong lòng Long Vũ nhất thời liền tràn đầy tức giận, suy nghĩ cả nửa ngày hóa ra mẹ vợ là hướng về Phượng Hoàng lệnh trên người mình mà tới.

Bây giờ có thể tự do ra vào Huyền Cảnh tất cả đều dựa vào Phượng Hoàng lệnh, lấy đi Phượng Hoàng lệnh khác nào lấy đi tính mạng của hắn chứ?

Nghĩ đến đây, Long Vũ liền ngạo nghễ nói:

- Dao, bà đừng hòng.

Nói xong, hắn liền bảo La Lâm âm thầm mở ra tầng trưởng biên độ đạo lực, kích phát ra khí thế cường đại, hy vọng sẽ khiến cho Dao sợ hãi mà rút lui.

codon.traí

215. Chương 75: Giằng Co Với Dao, Thiên Dực Hồ Biến Thân

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 75: Giằng co với Dao, Thiên Dực Hồ biến thân

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Đột nhiên, Dao cảm ứng được khí thể của Long Vũ tăng mạnh, nhất thời thu lại tâm tư của mình.

- Không tồi, không ngờ tu vi của cậu đã đến Tương Cảnh, thật là làm cho tôi nhìn với cặp mắt khác, chỉ là tôi cảm thấy rất kỳ quái, cậu như thế nào mà làm được? Chẳng lẽ là Phượng Hoàng lệnh?

Thanh âm của Dao tràn ngập từ tính, làm cho nhân tâm dễ sinh ra ảo tưởng mê hoặc:

- Nếu như vậy, tôi càng bắt buộc phải lấy đi Phượng Hoàng lệnh rồi.

Ở bên ngoài Mã Ngọc cùng Mã Chính Phong đều nghe được chuyện hai người nói đến Phượng Hoàng lệnh, trong lòng nhất thời hiểu ra vì sao Long Vũ có thể tự do ra vào Huyền Cảnh.

- Mẹ, anh ấy là nam nhân của con, con không thể để cho mẹ làm anh bị thương được.

Thi Nhân đứng trước mặt Long Vũ ngăn lại, bộ dáng liều chết bảo hộ Long Vũ.

Thi Nhân nói:

- Mẹ, chẳng lẽ con tìm được người con thực sự yêu, mẹ vẫn không thể buông tha anh ấy sao? Lấy tu vi cùng địa vị của mẹ, muốn làm tân Phượng Hậu coi như không có Phượng Hoàng lệnh thì vẫn có thể, mẹ vì sao cứ quyết phải lấy đi Phượng Hoàng lệnh?

- Đó là chí bảo của Phượng Tộc chúng ta, mẹ sao có thể để nó lưu lạc ở bên ngoài.

Dao hừ lạnh, nói: ‘

- Thi Nhân, mẹ nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên con dám tranh luận với mẹ. Hơn nữa lại còn là vì một nam nhân, mẹ nghe nói con gái của mẹ là một người thông minh, xem ra mẹ buộc phải thu thập tiểu gia hỏa này, cậu ta thật vướng víu...

- Thi Nhân, tránh ra!

Dao quát lạnh một tiếng.

- Con không tránh!

Từ trong con mắt của mẹ, Thi Nhân đã cảm nhận được sát khí, nàng biết Long Vũ hôm nay lạnh ít dữ nhiều, nàng sẽ dùng hết lực lượng của mình để bảo hộ hắn.

- Hừ!

Dao cười lạnh một tiếng, nói:

- Thi Nhân, con cho rằng con có thể ngăn cản mẹ sao?

Khi nói chuyện, Thi Nhân đột nhiên phát hiện ra thân thể của mình không thể cử động được.

- Con im lặng ở yên đây đi, chờ mẹ thu thập xong tiểu tử này, mẹ sẽ dẫn con trở về Phượng Sào. Nhiều năm như vậy không gặp, con càng ngày càng không nghe lời, mẹ nhất định sẽ trừng phạt con.

Hiển nhiên lúc này Dao đã nổi giận.

- Bà đã làm gì Thi Nhân?

Long Vũ căng thẳng hỏi.

- Ha ha!

- Xem ra cậu rất quan tâm tới Thi Nhân, yên tâm đi. Nó là con gái của tôi, tôi tự nhiên sẽ không làm nó tổn thương, cậu không cần sốt ruột lo lắng. Đương nhiên nếu cậu tự nguyện chịu giao ra Phượng Hoàng lệnh, hơn nữa đáp ứng tôi từ nay về sau không được gặp Thi Nhân nữa, bản thân tôi có lẽ sẽ tha cho cậu một mạng.

- Ra tay đi.

Thanh âm của Long Vũ giờ này lạnh như băng.

Có lẽ nàng cảm thấy việc xuất thủ đối phó với một người tu vi thấp kém như vậy là một loại nhục nhã, nói cách khác nàng cảm thấy Long Vũ căn bản không xứng để cho nàng phải xuất thủ.

- Không biết tự lượng sức mình!

Trong đôi mắt của Dao sát khí thoáng hiện:

- Tự gây nghiệt không thể sống, nếu chính cậu muốn chết như vậy thì đừng có trách tôi.

Khi nàng nói chuyện, một cỗ sát khí hủy thiên diệt địa ập tới hướng thẳng về phía Long Vũ.

Một khắc này, hơi thở của Long Vũ như bị đông cứng lại.

- Ngao!

Ngay tại lúc này, tiếng mèo kêu truyền đến, theo sau đó là một đạo bạch sắc dừng ở trên đầu vai Long Vũ lúc này, Long Vũ nhất thời liền cảm thấy toàn thân dễ chịu không ít.

- Ma thú thật lợi hại!

Thiên Dực Hổ xuất hiện rõ ràng đã làm cho Dao chấn động, một đôi mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Thiên Dực Hổ nhưng trong lòng thì đang suy tư lai lịch của nó. Mặc cho nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, vật này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

- Ngao!

Trong mắt Thiên Dực Hổ hiện lên một đạo hung quang, thân hình mạnh mẽ bành trướng, trong tích tắc liền lớn hơn mấy chục lần ngoại hình lúc này, hình thể của nó so với Huyền Cảnh Lôi Hổ cũng không kém là bao, trên đỉnh đầu nó có trường giác, sau lưng mọc ra hai cánh, tứ chi cương trảo sắc bén, hai bên mép rủ xuống hai cái râu dài, lỗ mũi bất chợt phun ra làn khói trắng, dọc theo từ đỉnh đầu cho đến lưng là một tầng lân giáp màu trắng, toàn thân phát ra khí tức khủng bố cùng khí thế cường đại.

- Hảo gia hỏa!

Long Vũ lần thứ hai chứng kiến Thiên Dực Hổ hiện ra chân thân.

- Đây rốt cuộc là loại ma thú gì?

Trên khuôn mặt Dao vừa mừng vừa sợ, nàng cười lạnh một tiếng với Long Vũ, nói:

- Tên tiểu tử này, trên người cậu có nhiều thứ tốt thật. Tôi quyết định rồi, tôi sẽ không giết cậu nữa mà sẽ bắt sống cậu, đem cậu về nghiên cứu cẩn thận, còn cả tiểu gia hỏa này nữa. Tiểu gia hỏa, ta biết ngươi là ma thú có trí tuệ rất cao, đi theo ta đi, ta sẽ đem đến cho ngươi cực nhiều thứ tốt.

Phốc!

Thiên Dực Hổ trong lỗ mũi thở một làn khói, trong đôi mắt hiện lên một chút khinh thường.

- Muốn chết!

Dao khinh thường hừ lạnh một tiếng, thân hình vừa động trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Thiên Dực Hổ, một đạo ngũ thải hà quang nhất thời hướng tới Thiên Dực Hổ bao quanh lại.

Ai ngờ tốc độ của Thiên Dực Hổ lại nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt liền xuất hiện sau lưng Dao, nó há mồm xuất ra một ngụm lôi điện hướng Dao đánh tới.

Trong mắt Dao lóe lên một tia khinh thường, nói:

- Không biết tự lượng sức mình... Tuy rằng ta không biết tột cùng người là loại ma thú gì, nhưng ta biết người còn chưa trưởng thành, lấy thực lực hiện tại của người căn bản không phải đối thủ của ta.

Trong lúc nói chuyện, thân hình Dao liên biến mất tại chỗ, rất nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của Thiên Dực Hổ.

Sau đó, Dao tùy tiện giơ tay lên một đạo ngũ thải hà quang lấy tốc độ mau lẹ hướng tới Thiên Dực Hổ đánh tới, Thiên Dực Hổ tránh né không kịp liền bị tia sáng mờ ảo đó đánh trúng.

Bất quá trên người nó còn một tầng lân giáp hộ thân, một kích vừa rồi của đối phương cũng không làm nó bị thương hại gì nghiêm trọng.

- Không tồi!

Trong mắt Dao hiện lên một đạo hân thưởng:

- Không ngờ người lại có thể chịu được một kích của ta, thật sự không tồi. Tốt lắm, hôm nay ta thể nào cũng phải thu phục được người.

Thi Nhân bị vây khốn tại chỗ không thể nhúc nhích được, trong lòng nàng sốt ruột không thôi, vẻ mặt nàng gấp gáp, trong đôi mắt thậm chí còn tràn ra nước mắt.

Long Vũ lúc này cũng rất sốt ruột, Dao thật sự quá cường đại, hẳn cùng Thiên Dực Hổ căn bản không thể chiến thắng được, xem ra hôm nay đúng là lành ít dữ nhiều.

- Dừng tay!

Đột nhiên, có một tiếng quát khê vang lên.

Long Vũ theo bản năng quay lại nhìn thì thấy Kim Phượng đang hư không chạy tới.

- Di nương!

Kim Phượng sau khi hạ xuống, ánh mắt chuyển hướng sang Dao, giọng nói:

- Di nương, người vì cái gì mà làm vậy... Tiểu Vũ là khách quý của Phượng Tộc chúng ta, người vì sao lại hạ độc thủ đối với cậu ấy?

- Hừ!

- Cô cho rằng cô là mẹ của tôi sao? Cô có quyền gì mà dạy dỗ tôi? Thật sự là buồn cười... Chuyện của tôi không cần cô phải quản.

- Di nương... Tôi lập lại lần nữa, đây không phải là việc riêng của người, Tiểu Vũ được Phượng Hoàng lệnh nhận làm chủ nhân, cái này đại biểu cho việc cậu ấy là khách quý của Phượng Tộc. Phượng Tộc cao thấp bất kể là ai cũng không thể vô lễ đối với hắn.

Kim Phượng ngạo nghễ nói:

- Ý của tôi chính là ý của trưởng lão hội.

- Trưởng lão hội?

Sắc mặt Dao nhất thời hơi đổi, trong lòng nàng âm thầm căn nhắc có thể không cho Kim Phượng mặt mũi, nhưng trưởng lão hội lại không thể không bận tâm.

Ít nhất, nàng hiện tại còn chưa trở thành Phượng Hậu mới.

- Tốt lắm... Phượng nha đầu, cô đúng là có chỗ dựa.

Dao cười nói:

- Không sai, bây giờ tôi không dám ngỗ ngược với trưởng lão hội, nhưng rồi cô cứ xem, không bao lâu nữa tôi sẽ trở thành Phượng Hậu, đến lúc đó cô xem tôi như thế nào mà thu thập các người.

- Di nương, người sai rồi!

Sắc mặt Kim Phượng phát lạnh, nói:

- Căn cứ theo tộc quy của Phượng Tộc chúng ta, người không có quyền cạnh tranh làm Phượng Hậu thế hệ này, chỉ có tôi cùng Thi Nhân tử mới có thể cạnh tranh, còn về phần người chỉ có thể làm đại hộ pháp.

- Cô...

Sắc mặt Dao phát lạnh, nàng rất rõ ràng tất cả những điều Kim Phượng nói đều là tình hình thực tế sau khi nàng xuất quan, trái lại nàng lại quên mất quy định này.

- Chết tiệt!

Dao âm thầm suy nghĩ, nếu như mình không tuân theo quy định, nhất định sẽ bị trưởng lão hội ngăn cấm. Đối phó với trưởng lão hội nàng cũng không có mười phần nắm chắc. Mấy lão già này cũng không phải ngồi không, cho dù là đơn đả độc đấu họ không phải là đối thủ của nàng nhưng nếu bọn họ vây công thì Dao cũng có chút ăn không tiêu.

- Hừ!

- Một khi đã như vậy, tôi đây không làm Phượng Hậu cũng được thôi... Con gái Thi Nhân của tôi làm Phượng Hậu còn không giống nhau sao?

Nói xong, Dao liền giải phong cho Thi Nhân.

Thi Nhân đạt được tự do liền chạy về hướng Long Vũ, thân thiết hỏi:

- Anh Vũ, anh không sao chứ... Thực xin lỗi, em thay mẹ của em hướng tới anh chịu lỗi.

- Phế vật!

- Phượng Sào chúng ta là xã hội mẫu hệ, con sắp trở thành Phượng Hậu rồi, dựa cái gì mà đối với một xú nam nhân lại có tâm tư cẩn thận như thế, thật là mất mặt.

- Mẹ, không cho mẹ nói như vậy. Con nói rồi, anh Vũ là nam nhân của con, là trưởng phu của con.

Thi Nhân liền thừa cơ ôm lấy cánh tay Long Vũ, bộ dáng của nàng giống như đang làm dáng cho mẹ nhìn cũng như cho muội tử Kim Phượng thấy.

- Ha ha!

Dao cười một tiếng, hướng tới Kim Phượng nói:

- Phượng nha đầu, cô đều nhìn thấy rồi đấy, nam nhân cô ái mộ lại là trưởng phu của con gái tôi, cô còn lời gì để nói nữa không. Chính như cô nói cậu ta là chủ nhân của Phượng Hoàng lệnh, cũng chính là khách quý của Phượng Tộc chúng ta, sự giúp đỡ của cậu ta trong tương lai lúc cạnh tranh sẽ nổi lên tác dụng rất lớn, cô chịu số phận bất hạnh đi.

Sắc mặt Kim Phượng liền trở nên khó coi, nhưng hiện tại nàng cũng không nói gì.

Long Vũ thì ném cho Kim Phượng một cái nhìn yên tâm.

Thi Nhân cũng thở dài trong lòng một tiếng, nàng rất rõ ràng, Long Vũ sẽ không giúp, nàng sợ dĩ đoạt lấy hấn, bất quá chính là không cho hấn trợ giúp Kim Phượng mà thôi.

Nhưng sau này theo hai người kết giao, nàng đối với Long Vũ có chút động tâm, đây cũng là do nàng chuẩn bị không kịp.

Điều này cũng thực quái lạ, nàng đã đánh giá quá thấp chuyện tình cảm.

- Chúng ta đi!

Dao hướng tới Thi Nhân nói:

- Mang theo nam nhân của con nữa, chúng ta đi.

- Tôi không đi đâu cả!

Long Vũ vội vàng nói:

- Tôi còn có chuyện của mình, tôi không có khả năng cùng các người trở về Phượng Sào...
- Đồ hồn Trương!

Dao nổi giận mắng:

- Cậu cho rằng cậu có sự lựa chọn sao?
- Dao, bà đừng có không biết điều, ban đầu tôi là vì Thi Nhân nên giữ thể diện cho bà, mời bà hãy tự trọng. Tượng đất còn có ba phần hỏa khí, Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói.
- Mẹ!

Không đợi Dao nói, Thi Nhân liền mở miệng nói trước:

- Con cùng với anh Vũ vẫn chưa có thành hôn, anh ấy có tự do của anh ấy, anh ấy cũng không thể cùng theo chúng ta về Phượng Sào. Đây là tự do của anh ấy, con và mẹ không thể can thiệp vào.
- Nha đầu chết tiệt này...

Dao tức giận nói:

- Chỉ biết bênh vực người ngoài mà thôi... Thật không có tiền đồ, chúng ta đi.

Nói xong, nàng liền lắc mình xuất hiện trước mặt Thi Nhân, duỗi tay nắm chặt cánh tay nàng, trong nháy mắt cả hai người liền biến mất.

- Tiểu oan gia, em thích anh.

Xa xa liền có thanh âm của Thi Nhân truyền về.

Long Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà mẹ vợ xinh đẹp không nói lý lẽ cuối cùng đã rời đi, hết thấy mọi việc đều tốt đẹp.

Thiên Dực Hồ lúc này cũng khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhảy vọt lên bả vai Long Vũ, nhìn bộ dáng rất thích ý.

- Tiểu Vũ... Chị cũng phải đi đây!

Kim Phượng đến gần vài bước nói:

- Hiện giờ em đã có tu vi cửu đỉnh, hơn nữa lại có Tiểu Hồ trợ giúp, chỉ cần không gặp phải cao thủ Vương Cảnh, thì em sẽ không sao cả, chị cũng sẽ yên lòng.
- Đợi một chút!

Long Vũ liền đi tới, nói:

- Chị Phượng, chị còn đang giận em sao?
- Không có!

Kim Phượng thân nhiên nói:

- Chị sao lại giận em được... Tất cả chuyện này đều là do vận mệnh trêu người, Tiểu Vũ chị phải đi trước, Huyền Cảnh ba năm sau Phượng Sào chúng ta sẽ đề cử Phượng Hậu mới, nếu em nguyện ý thì đến lúc đó hãy đến Phượng Sào, có lẽ Thi Nhân sẽ ra đón em.
- Chị Phượng, chị yên tâm em tuyệt đối sẽ không đổi đầu với chị.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Chị biết!

Kim Phượng hạ giọng nói:

- Tiểu Vũ, kỳ thật chị cảm thấy Thi Nhân đã trả giá rất nhiều. Cùng chị ấy so sánh chị kém rất xa, em nên chú ý tới chị ấy nhiều hơn.

Nói xong câu đó, thân ảnh Kim Phượng liền biến mất.

- Huyền Cảnh ba năm sau?

Long Vũ âm thầm nhớ kỹ thời gian này, đến lúc đó bất kể như thế nào, hắn cũng phải đi Phượng Sào cho bằng được, trong lòng hắn giờ đây tràn ngập vương bận đối với Thi Nhân.

Đương nhiên, đối với Chị Phượng, trong tim của hắn thủy chung vẫn duy trì tôn kính cùng cảm kích còn có một tình yêu say đắm.

Chính là hắn cũng không biết, chính mình cùng chị Phượng kiếp này rốt cuộc có thể hay không ở cùng một chỗ?

Có lẽ chỉ khi thế lực hiện tại của hắn đủ cường đại có thể coi rở quy định của Phượng Sào, thời điểm ấy hai người mới có thể đến với nhau sao?

Tóm lại, Long Vũ tuyệt đối sẽ không buông bỏ.

.....

.....

Trong đoạn thời gian này, việc Huyền Cảnh sắp gặp nguy cơ thủy chung vẫn quanh quẩn trong lòng Long Vũ, Huyền Cảnh gặp họa cũng là lúc thế giới sự thật gặp tai họa.

Dù sao, Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật song song tồn tại.

Hắn tính toán trở về thế giới sự thật một chuyến, hắn tính đem sự tình Huyền Cảnh nói hết cho Huyền Môn, hy vọng Huyền Môn sẽ chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.

Ngắn ngủi nghỉ ngơi vài ngày, Long Vũ đem ý tưởng của mình nói cho Mã Chính Phong cùng mọi người, Mã Chính Phong tỏ vẻ bọn hắn sẽ tiếp tục lưu lại Dục Giới, công việc của Thiên Đường tại hắc thủy thành vẫn chưa xử lý xong.

Về phần Mã Ngọc cùng Mã Hiểu Mai, bọn hắn sau khi cẩn thận thương nghị, cũng tính toán quay về. Dù sao thời gian ở Huyền Cảnh trôi qua rất chậm, ngay cả một năm không quay về thì ở thế giới sự thật bất quá mới chỉ trôi qua một tháng mà thôi.

Đối với lần này, Long Vũ cũng không có bất kỳ dị nghị gì cả.

Bởi vì cửu đỉnh kết giới ở Dục Giới bất ổn, cho nên lấy lực lượng hiện tại của La Lâm còn không thể ở trong này xây dựng thông đạo liên thông với thế giới sự thật, cho nên Long Vũ trước hết trở về Huyền Linh Thiên, Thanh Tân Tiểu Trúc tại thành Đoan Mộc.

Nhìn thấy Phúc bá cùng Dung nương, Long Vũ nói cho bọn họ chuyện tình lần này gặp Dao.

Nghe xong lời Long Vũ nói, Dung nương thở dài sâu kín nói:

- Aiz... Dao nếu có thể lấy đại cục làm trọng, tất nhiên cũng là phúc của Phượng Tộc chúng ta. Nhưng nếu nàng vẫn còn tùy hứng như lần trước thì đó chính họa của Phượng Tộc, tôi xem ra phải trở về một chuyến rồi...

- Anh cùng đi với em.

Phúc bá nói.

- Không được!

Dung nương nói:

- Anh và Dao có chút mâu thuẫn, anh nếu là trước đây có lẽ sự tình sẽ trở nên càng thêm phức tạp... Khuyến nhủ Dao, em sẽ trở về, hơn nữa việc đề cử Phượng Hậu mới của Phượng Tộc em nhất định phải tham gia.

Phúc bá nghe vậy, đánh phải gật đầu nói:

- Cứ như vậy đi, anh sẽ ở chỗ này chờ em. Nhớ kỹ, vạn nhất gặp chuyện gì khó khăn nhất định phải gửi thư tín cho anh. Anh tuy bây giờ là một lão già khom, mặc dù không còn nhớ đại thần thông năm đó nhưng mà vẫn còn có một chút công dụng...

- Tiểu Vũ, cậu lần này trở về, nhớ kỹ không được chậm trễ ngày sắc lập Phượng Hậu.

Dung nương nghiêm túc dặn dò:

- Bất kể là Thi Nhân hay Kim Phượng, tôi nghĩ bọn họ đều hy vọng người tài năng mới là Phượng Hậu đích thực, lúc đó còn phải nhờ vào Phượng Hoàng lệnh mới được phép lên ngôi... Cậu hiểu chưa?

- Tôi hiểu rồi!

Long Vũ nói:

- Yên tâm đứng, đúng thời gian tôi sẽ tới...

.....

.....

Trở lại thế giới sự thật, sau một thời gian nữa Long Vũ sẽ đem chuyện tình nguy cơ của Huyền Cảnh nói cho Tuyết Cơ, Tuyết Cơ sẽ lại đem chuyện này nói cho Thiên Cơ Tử.

Sau khi Thiên Cơ Tử nghe xong, cảm giác chuyện này rất trọng đại liền đem sự tình lần này nói cho Bạch Mi đạo nhân trên Tuyết Tinh Phong.

Hy vọng hắn có thể đi ra để chủ trì đại cục.

Bạch Mi đạo nhân tựa hồ sớm biết chuyện tình Đại Vu ở Huyền Cảnh, sau khi nhận được cầu viện của Thiên Cơ tử hắn liền phá lệ đi xuống núi.

Thiên Cơ Tử lập tức nhượng chức trưởng môn, hy vọng Bạch Mi đạo nhân lãnh đạo Huyền Môn đối kháng với nguy cơ lần này, Bạch Mi đạo nhân kiên quyết không nhận nhưng hắn biểu thị lần này mình sẽ cùng đứng chung một chiến tuyến với Huyền Môn, ứng phó một hồi tai nạn này.

Vì vậy, người đứng đầu Huyền Môn vẫn do Thiên Cơ Tử đảm nhiệm.

Sau một hồi thương nghị, Thiên Cơ Tử tự tay viết thư phát tới toàn bộ tu đạo giới, ngay cả tu chân gia tộc cũng đều thu được thư mời của hắn, tính toán sau nửa tháng sẽ gặp tại Thái Huyền Sơn để họp mặt đại hội tu đạo, cùng nhau thương nghị kế sách.

Long Vũ cũng thừa dịp đoạn thời gian này, nhiều lần tự thân lấy đạo lực của mình trợ giúp Trương Đại Ngưu, hồng nhan tri kỷ Hàn Duyệt tăng tiến tu vi, để bọn họ có thể trong tương lai có đủ lực lượng để bảo vệ mình.

Ăn xong bữa cơm chiều, Long Vũ lại gọi Hàn Duyệt đến bên cạnh mình, tính lấy cường lực loại bỏ đi tạp chất trong cơ thể Hàn Duyệt, giúp nàng hấp thu thiên địa linh khí nhanh hơn.

Phương pháp này trải qua tính toán cẩn thận của La Lâm, có xác suất thành công là 90%, tuy rằng không đạt được đến 100% nhưng chứng minh rằng việc này cũng không đáng lo ngại.

Trong lúc giúp Hàn Duyệt khai thông, hắn lợi dụng đạo lực đem thân thể Hàn Duyệt nâng lên, sau đó đặt nàng nằm lên trên giường.

Hàn Duyệt trên mặt một mảng ngại ngùng, nghĩ rằng hắn muốn cùng mình song tu.

Ai ngờ, lúc này nàng lại hiểu nhầm, Long Vũ lúc này đem đạo lực ngưng tụ lên hai bàn tay, đánh vào các huyệt vị trên thân thể Hàn Duyệt, Hàn Duyệt liền cảm thấy có một cỗ nhiệt lượng thông qua các huyệt vị tiến vào trong cơ thể mình.

Thời gian trôi qua không lâu, tất cả yếu huyệt của nàng đều bị đánh vào.

Giờ phút này, một cỗ khô nóng từ trong đáy lòng nàng sinh ra...

Hàn Duyệt cảm thấy thân thể mình như muốn nổ tung, nàng còn cảm nhận được rõ ràng trong cơ thể mình chỗ nào cũng tràn ngập một loại năng lượng kỳ dị.

Lúc này, Long Vũ vẫn còn đang không ngừng đánh huyết vị trên cơ thể nàng, lực lượng cực nóng này từ trong tay hắn dừng mãi không ngừng tiến vào...

- Vô luận có bao nhiêu thống khổ em đều phải chịu đựng cho anh.

Long Vũ nghiêm túc nhắc nhở một tiếng, hai tay tốc độ không chút nào giảm bớt.

codon.tra

216. Chương 76: Giúp Hàn Duyệt Dịch Kinh Tẩy Tủy

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 76: Giúp Hàn Duyệt dịch kinh tẩy tủy

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ giờ phút này tiến hành tẩy tủy cho Hàn Duyệt, tiện thể cũng nói rõ lợi hại của việc này.

Tu luyện của bản thân thì phải dựa vào tuần tự mà tiến hành, nếu dựa vào ngoại lực mà đẩy nhanh tiến độ tu luyện, tuy rằng cũng không phải là chuyện gì xấu nhưng về lâu về dài cũng không phải tốt. Chẳng qua tình hình hiện giờ quá khẩn cấp, Long Vũ cũng bất chấp tất cả, chỉ có giúp Hàn Duyệt đả thông toàn bộ kinh mạch, thanh trừ tạp chất trong cơ thể mới có thể làm cho tốc độ tu luyện của nàng nhanh hơn.

Nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Long Vũ, Hàn Duyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, tận lực thả lỏng cơ thể, tùy ý để cỗ lực lượng khô nóng và bạo tạc tùy ý bành trướng trong cơ thể mình. Nàng cảm thấy kinh mạch của nàng lần lượt bị kích thích cùng với khí quan nội tạng của mình.

Nhưng mà cảm giác khô nóng cùng với sự bành trướng không ngừng trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Duyệt có chút không kiên trì nổi, nàng cắn răng tận lực để mình không phát ra thanh âm thống khổ.

- Tiểu Duyệt, phải cố gắng kiên trì!

Long Vũ nói:

- Rất nhanh, kinh mạch trong cơ thể của em sẽ được đả thông...

Đối với việc Hàn Duyệt đang chịu đựng thống khổ do việc đả thông kinh mạch, Long Vũ biết rõ rằng điểm thống khổ ấy so với những lần hắn tu luyện hỏa phệ bí quyết thì cơ hồ là không đáng kể.

Đương nhiên, hắn cũng không thể quá nghiêm khắc với Hàn Duyệt.

Ngay khi Hàn Duyệt chống đỡ không nổi nữa, Long Vũ rút cuộc cũng bỏ tay xuống.

Một khắc này, dòng khí cực nóng liền biến mất, thay vào đó là cảm giác toàn thân thoải mái, Hàn Duyệt phát hiện rằng toàn thân mình cảm thấy thư thái vô cùng, ngay cả lỗ chân lông toàn thân cũng thoải mái không nói nên lời.

Nhưng vào lúc này, một cỗ mùi vị tanh tươi truyền đến.

Hàn Duyệt nhíu mày lại, tìm kiếm nguồn gốc cổ mùi vị tanh tưởi này, kết quả cuối cùng hóa ra là trên người nàng. Thì ra sau khi Long Vũ giúp nàng tẩy tủy xong sẽ thanh trừ toàn bộ tạp chất, đả thông toàn bộ kinh mạch trong cơ thể.

Giờ phút này thân thể nàng bài xuất ra một cỗ tạp chất đen tuyền dinh dính.

- Mắc cỡ chết người!

Hàn Duyệt vội vàng xoay người rời khỏi đây bằng tốc độ cao xông thẳng vào phòng tắm.

Long Vũ tuy rằng rất mệt nhưng trong đôi mắt tràn đầy vui vẻ cùng hạnh phúc. Bất kể thế nào mà nói thì có thể tẩy tủy thành công dù có khổ, có mệt cũng xứng đáng.

Thừa dịp Hàn Duyệt đi tắm rửa, Long Vũ vội vàng xếp bằng lại khôi phục những tiêu hao lúc nãy.

.....

.....

Thời gian trôi qua không lâu, Hàn Duyệt đã tắm rửa sạch sẽ thân mình, nàng khoác một cái khăn tắm trắng tinh đi vào. Lúc này Long Vũ cũng đã khôi phục xong, khoe miệng mỉm cười, nói:

- Tiểu Duyệt, em thật đẹp...

- Hi hi!

Hàn Duyệt đi tới, thuận thế ngồi lên đùi Long Vũ, hai tay ôm lấy cổ hắn, cười nói:

- Anh Vũ, cảm ơn anh.

- Cái này còn phải xem em cảm ơn anh như thế nào?

Nói xong Long Vũ liền cười xấu xa, đem bàn tay mình vươn tới giữa hai đùi của Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt cố ý trêu chọc Long Vũ, cố tình dùng hai đùi kẹp lại cánh tay Long Vũ để cho hắn không làm mấy chuyện xấu. Long Vũ hiển nhiên cũng không cam lòng, kéo Hàn Duyệt vào trong lòng, hôn lấy đôi môi non mềm của nàng, hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, chậm rãi hướng xuống mỹ đồn nhẹ nhàng xoa nắn. Toàn thân Hàn Duyệt run lên, bị Long Vũ sờ vào điểm mẫn cảm nhất của mình, nàng nhất thời cảm thấy tê dại.

Nhân cơ hội này, đầu lưỡi Long Vũ nhanh chóng tiến vào trong miệng Hàn Duyệt, cùng với cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa cùng một chỗ, dùng sức mút lấy hương vị ngon ngọt ấy, chỉ một lúc sau liền khiến Hàn Duyệt thở phì phì, vô lực nhắm đôi mắt đẹp lại, cảm giác hạnh phúc nhất thời tràn ngập trong lòng nàng.

Long Vũ liếm lấy vành tai của nàng, mỉm cười nói:

- Tiểu Duyệt, em thật sự là càng ngày càng mê người...

Hàn Duyệt hai mắt nhắm lại, rung giọng nói:

- Anh Vũ, có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của anh đó chính là thu hoạch lớn nhất đời này của em... Anh Vũ, em muốn... Mỗi lần ở cùng một chỗ với anh, người ta đều không chịu đựng được.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Hai người điên loạn đảo phượng, dùng hành động thực tế thuyết minh cho những lời nói, bọn họ hoan ái hết ba lượt, khó khăn lắm mới chấm dứt. Ngay lúc này, bọn họ trần như nhộng gắt gao ôm chặt lấy nhau, kịch liệt thở gấp.

Khi hơi thở dần ổn định, Hàn Duyệt ngẩng đầu lên, tâm tình phức tạp nhìn nam nhân trước mặt nàng, nàng cơ hồ không thể tin được mình lại mãnh liệt như vậy.

Từng có một đoạn thời gian, nàng thậm chí cho rằng tính tình mình hết sức lãnh đạm.

Tuy rằng trước mắt nàng vẫn chưa thể trở thành vợ của nam nhân này, nhưng nàng thích cảm giác này. Giống như yêu đương vụng trộm vậy, người nam nhân này đã đem nàng đến với thế giới tu đạo.

Ngày hôm nay tẩy tủy, hiệu quả hết sức rõ ràng.

Là đương sự nên Hàn Duyệt cảm thấy rõ ràng nhất.

Nàng biết từ nay về sau, việc tu luyện của nàng là làm ít công nhiều.

- Anh Vũ, em rất thích cảm giác này... Em biết, em không có khả năng trở thành nữ nhân của anh, nhưng như bây giờ cũng rất tốt...

Cảm giác được cổ khoái cảm cùng hưng phấn trong lòng mình, Hàn Duyệt hết sức vui mừng.

Long Vũ ngẩng đầu lên nhìn Hàn Duyệt, trong lòng thầm nghĩ chính mình không tài không đức, chỉ một đoạn thời gian... Thế mà giờ đây lại có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, các nàng ai cũng đều là nữ tử ưu tú.

Tương lai rốt cuộc phải làm như thế nào để ổn định các nàng, đúng thật là một vấn đề đau đầu.

- Anh nghĩ gì thế?

Ngay trong lúc hấn ngấn người, Hàn Duyệt đang kịch liệt thở dốc, bộ ngực sữa cao vút không ngừng phập phồng, trông hết sức mê người.

- Không có gì.

Long Vũ bị một mảnh tuyết trắng làm hoa mắt, cười hắc hắc, cúi đầu xuống đem một viên đỏ sẫm như anh đào tràn đầy vào trong miệng, dùng sức mút lấy.

Hàn Duyệt chỉ cảm thấy thân thể run lên, lập tức dùng hai tay ôm chặt đầu hấn, ưỡn bộ ngực ra, miệng phát ra từng tiếng rên rỉ dễ thương, Hàn Duyệt phải nắm chặt từng giờ từng phút bên Long Vũ.

Long Vũ vùi đầu thật sâu vào lồng ngực Hàn Duyệt, tay của nàng nắm chặt lấy thanh nhỏ của Long Vũ, không ai trong hai người cam lòng chịu yếu thế, dùng hết khả năng của mình để trêu đùa đối phương.

Lại một trận chiến xảy ra.

Sau mười mấy phút, cuộc chinh phạt của Long Vũ mới kết thúc, nét mặt của Hàn Duyệt vừa thỏa mãn, lại có thêm một tầng thẹn thùng, thấp giọng nói:

- Anh Vũ, anh thật đáng ghét... Ai bảo anh dùng tay với em.

Long Vũ ngoài miệng chưa nói gì nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, em không phải thường dùng tay sao?

.....

.....

Nghỉ ngơi một hồi, làm cho tâm tình bình tĩnh lại, lý trí lần thứ hai trở về với Hàn Duyệt, nàng yên lặng ngắm nhìn Long Vũ, trong lòng có chút không đành lòng.

Một mặt, nàng thật sự thích Long Vũ bất kể là trên diện tình cảm, Hàn Duyệt đều cảm thấy rằng mình không thể rời xa Long Vũ nhưng về phương diện khác nàng lại cảm thấy mình không thể cùng hấn ở cùng một chỗ về lâu về dài. Nàng rất là nghi hoặc tuy rằng nàng đã tu đạo, nhưng nàng biết, nàng không thể nào vứt bỏ cha của mình, cũng không thể nào bỏ qua công tác mà mình yêu thích, càng không có khả năng buông bỏ sự nghiệp mới bắt đầu mà cha nàng đang phấn đấu.

Mà Long Vũ tựa hồ đối với chuyện này cũng không có hứng thú.

Việc này đã tạo ra mâu thuẫn trong nàng.

-Tiểu Duyệt, em đang phiền lòng chuyện gì sao?

Long Vũ nắm chặt tay Hàn Duyệt, nhẹ nhàng vuốt vuốt, thản nhiên nói:

- Tâm tư của em anh hiểu... Trước tiên không nên lo lắng nhiều như vậy, để sau này mọi chuyện từ từ thu xếp.

Hàn Duyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt mềm mại đáng yêu, mỉm cười với hắn, ôn nhu nói:

- Anh Vũ, em nghe lời anh.

- Đúng vậy, như vậy là được rồi... Ha ha... Thật lớn, thật mềm...

Long Vũ cố ý khiêu khích để cho nàng bớt phiền muộn, Hàn Duyệt khẽ cười, trong đó có xẹt qua một tia ngưỡng ngừng, cũng không ngăn trở, tùy ý để Long Vũ vuốt ve bộ ngực của nàng. Còn nàng thì nhẹ nhàng vỗ về lòng ngực của Long Vũ, đôi mắt hơi nhắm lại hưởng thụ một chút hơi ấm của nam nhân.

- Anh Vũ, em lại muốn nữa rồi!

Đột nhiên, Hàn Duyệt mở to mắt, bật dậy làm cho Long Vũ bị đẩy ngã, không đợi Long Vũ kịp phản ứng thì miệng của hắn đã bị bị kín lại. (Biên: Cứ một lúc lại muốn)

Long Vũ liền ngẩn người ra.

Bất quá Hàn Duyệt lần này tư thế quá mức lớn mật, quá mức nóng bỏng, đây lần đầu tiên hắn bị đẩy ngã xuống.

- Ừ...

Theo động tác đầu lưỡi của Long Vũ, tiếng rên rỉ của Hàn Duyệt ngày càng to hơn, kiều đồn vận vẹo càng lúc càng nhanh. Chính là trong lúc này Long Vũ liền cảm giác như mình bị chìm nước.

Mấy phút đồng hồ sau, Hàn Duyệt lại lần nữa tiết thân.

Giờ phút này, nàng cũng đã có chút mệt mỏi, vận vẹo đồn bộ, thân hình từ từ chuyển xuống, nàng bò tới trước ngực Long Vũ, thở hổn hển, xấu hổ mỉm cười:

- Sau này sẽ bị anh hại chết mất.

Long Vũ buồn bực một trận, rõ ràng chính nàng chủ động trước giờ này lại trách tội hắn.

Bàn tay trắng nõn của Hàn Duyệt nhẹ nhàng vỗ về lòng ngực của Long Vũ, nhẹ giọng nói:

- Anh Vũ, chuyện lần trước anh nói với em có phải là sự thật không? Vì sao em cảm giác như là mình đang nghe một câu chuyện thần thoại vậy... Nếu Vu tộc thật sự tồn tại như anh nói thì nhân loại trong mắt bọn họ chẳng phải không bằng con kiến sao? Chúng ta như thế nào mà đối mặt? Không bằng chúng ta nói rõ ràng với chính phủ, để xem có thể hay không liên hợp toàn bộ nhân loại trên thế giới để đối kháng với họ, anh thấy thế nào?

- Không được!

Long Vũ nói:

- Tiểu Duyệt, chuyện này không nên công khai, nếu không sẽ khiến toàn bộ thế giới lâm vào khủng hoảng, hơn nữa người bình thường năng lực có hạn, coi như toàn bộ mọi người trên thế giới liên hợp lại cũng chẳng thấm vào đâu, có thể đối kháng với nguy cơ lần này chủ yếu dựa vào lực lượng người tu đạo ở Huyền Cảnh cùng với người tu đạo ở thế giới sự thật.

- Vậy em cũng sẽ cố gắng tu luyện.

Hàn Duyệt nghiêm túc nói.

.....

.....

Cùng Hàn Duyệt triển miên vài ngày, Long Vũ tìm được Tuyệt Cơ từ Tuyệt Cơ biết được tiến độ tu luyện của Trương Đại Ngưu. Được sự trợ giúp từ số lượng lớn đan dược của Long Vũ, tu vi Trương Đại Ngưu đã tăng lên cảnh giới màu vàng. Tuy rằng không tính là cao thâm nhưng với tốc độ tu luyện như vậy hắn cũng là việc mà trước nay chưa từng có.

Long Vũ cũng không muốn huynh đệ có thể tu luyện được đại thần thông gì kinh người, chỉ muốn hần có thể tự bảo vệ được mình, đối với Trương Đại Ngưu mà nói thì với tu vi hiện tại hần cũng hết sức hài lòng.

Buổi trưa, Tuyết Cơ tự mình xuống bếp nấu ăn, làm một bàn cơm trưa phong phú. Long Vũ là người ăn nhiều nhất, có đến hơn nửa bàn là bị hần ăn sạch.

Sau khi xong xuôi, hai người ngồi ở phong khách uống trà nói chuyện phiếm.

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Tiểu Vũ, Bạch Mi tổ sư muốn gặp em... Em xem lúc nào em có thời gian thì nên đi Thái Huyền Sơn một chuyến.

- Mấy ngày nữa đi cũng được.

Long Vũ nói:

- Chị Tuyết Cơ, tràng nguy cơ trước mắt thực sự không dễ ứng phó, hiện giờ em mới có tu vi cửu đỉnh, dựa theo cảnh giới ở thế giới sự thật thì cũng mới là cảnh giới Độ Kiếp, em muốn giúp chị tăng lên tu vi một lần nữa... Nhiều hơn một phần lực thì cũng nhiều hơn một phần đảm bảo.

- Tu vi Độ Kiếp?

Bởi vì Thi Nhân đã lấy đại thần thông làm ẩn tàng khí tức chân thực của Long Vũ, cho nên Tuyết Cơ cũng không biết hần đã đạt tới cảnh giới Độ Kiếp.

Giờ phút này từ trong miệng hần nói ra cũng khiến nàng hết sức kinh ngạc.

Trong lúc kinh ngạc lại dẫn theo vẻ vui mừng cùng hài lòng.

- Thật tốt quá!

Tuyết Cơ kích động ôm lấy Long Vũ, trong con ngươi có chút ướm át:

- Thật sự là quá tốt, Tiểu Vũ, chị không biết em ở trong Huyền Cảnh đã trải qua những việc gì nhưng có thể đem tu vi của em tăng lên đến Độ Kiếp Kỳ thì việc này cũng đáng để vui mừng rồi. À đúng rồi Huyền Môn đã phát thư mời, định vào ngày 15 tháng này mời dự họp đại hội tu đạo, đến lúc đó thương nghị đối sách để ứng phó một hồi nguy cơ này, còn có thể sẽ tuyển ra một vị Minh Chủ để thống lĩnh người tu đạo trong thiên hạ để cùng chống chọi với nguy cơ lần này. Chị hi vọng em có thể chủ động tham gia, với tu vi hiện tại của em thì việc tranh chức Minh Chủ là có thể...

- Chị Tuyết Cơ, em không có hứng thú đối với việc trở thành Minh Chủ!

Long Vũ nói:

- Em lần này trở về chủ yếu là để báo tin... Em tại Huyền Cảnh còn rất nhiều việc phải làm. Đúng rồi chị có biết chị Phượng là ai không? Chị ấy chính là hoàng tộc của Phượng Tộc, cũng là một trong hai người được chọn để làm Phượng Hậu kế tiếp.

- Phượng Tộc trong truyền thuyết?

Tuyết Cơ hơi kinh hãi:

- Tiểu Vũ, vận khí của em thật sự là quá tốt...

- Đúng vậy!

Long Vũ cảm khái nói:

- Chị Tuyết Cơ, thời gian trước kia em thường xuyên cảm thán rằng vận mệnh bất công, nhưng hiện giờ... Em thật sự cảm thấy ông trời đối với em cũng thật tốt.

- Tiểu Vũ, em sau này có tính toán gì không?

Tuyết Cơ đột nhiên hỏi.

- Không có!

Long Vũ nói:

- Cho tới bây giờ, em làm gì cũng là bị động,.. Hiện giờ vẫn chưa tìm được cha mẹ, em nghĩ em vẫn còn chưa có đủ tư cách để nghĩ về tương lai. Nhưng mà tính toán về chuyện sắp tới thì có... Chị Tuyết Cơ, không bằng chúng ta mau chóng đi Thái Huyền Sơn xem sao, khoảng cách tới đại hội tu chân không còn xa, em sẽ tại Thái Huyền Sơn giúp chị tăng tiến tu vi, xong việc em cũng phải quay về Huyền Cảnh...

- Đến lúc đó chị với em cùng đi chứ!

Tuyết Cơ nói:

- Tiểu Vũ, không đối gạt em, chị từ khi vào đại học Thiên Hải công tác, chị đã nghĩ sẽ theo em đi vào Huyền Cảnh. Chị cùng với Long Thiên Trạch đều giống nhau, muốn đi tìm sư tỷ của chị.

- Không được!

Long Vũ kiên quyết phản đối:

- Chuyện này rất nguy hiểm... Bất quá... Chị Tuyết Cơ, chị có thể đi theo em tiến vào nhưng phải chờ em ở Thanh Tân Tiểu Trúc. Trừ khi tu vi của chị tiến vào cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư, em mới đáp ứng cho chị ra ngoài tìm kiếm.

- Vậy phải đợi cho tới khi nào?

Tuyết Cơ nhíu mày hỏi.

- Không có việc gì!

Long Vũ nói:

- Thanh Tân Tiểu Trúc hiện giờ có hai vị có đại thần thông trong người. Có sự trợ giúp của bọn họ, tu vi của chị hẳn sẽ tiến bộ thần tốc, đến lúc đó em sẽ mang theo Đại Ngưu, Tiểu Duyệt đi vào. Sau này em cũng sẽ không phải phân tâm chạy tới chạy lui giữa Huyền Cảnh và thế giới sự thật...

- Được rồi, chị nghe lời em!

Tuyết Cơ gật đầu đáp ứng.

.....

.....

Khoảng cách tới đại hội tu đạo ở Thái Huyền Sơn không còn xa, xung quanh phụ cận các môn phái cùng gia tộc tu đạo cùng nhau lần lượt lên núi. Các đệ tử đều phải tiếp đãi bọn họ, hơn nữa còn phải an bài chỗ ở, Đường Hương Hương vốn là đệ tử Huyền Môn, hơn nữa lại là con gái của gia chủ Đường Môn, cho nên nàng tới từ rất sớm.

Lữ Minh dường như đã sớm xem mình là thần giữ nhà của Đường Hương Hương, trừ lúc ngủ ra còn lại toàn bộ thời gian hẳn đều ở bên cạnh Đường Hương Hương.

codon.traí

217. Chương 77: Bái Kiến Tổ Sư, Tuyết Cơ Tăng Tu Vi

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 77: Bái kiến tổ sư, Tuyết Cơ tăng tu vi

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuận Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Lần này, hắc thập phần thỏa mãn.

Mà Đường Hương Hương đối với hắc luôn ôn hòa, không có bài xích, cũng không có ưa thích. Nhưng đối với Lữ Minh, hắc nghĩ chỉ cần kiên trì là sẽ thành công..

Long Vũ cùng Đường Hương Hương gặp thoáng qua tại đạo tràng của Thiên Cơ Tử. Đường Hương Hương có chút kinh ngạc bởi vì khí chất của Long Vũ biến hóa, nhưng cuối cùng nàng cũng không chủ động chào hỏi.

Cho đến khi Long Vũ mở miệng, nàng mới thản nhiên đáp lại một câu.

Đối với Tuyết Cơ, biểu hiện của nàng rất tôn trọng, cho dù nàng đã là gia chủ của Đường gia, cũng vẫn giữ đại lễ thầy trò.

Tuyết Cơ cũng nhìn ra đệ tử cùng Long Vũ có chút không hợp, thở dài một tiếng nói:

- Hương Hương, con có việc cứ đi trước đi. Ta cùng tiểu Vũ đi gặp Bạch Mi đạo nhân, sau đó sẽ đi tìm con.
- Vâng.

Đường Hương Hương gật đầu, lập tức liền xoay người ly khai.

- Tiểu Vũ sư đệ, đệ tốt chứ?

Lúc này Lữ Minh tiến đến nói:

- Đệ yên tâm, lúc đệ vắng mặt, ta sẽ chiếu cố tốt cho Hương Hương.
- Cảm ơn.

Long Vũ thản nhiên nói một câu, lập tức xoay người rời đi.

Một câu cảm ơn của Long Vũ làm cho Lữ Minh thấy có chút hồ đồ. Hắc thậm nghĩ mình chiếu cố cho tiểu sư muội là cam tâm tình nguyện, còn cần tới Long Vũ cảm tạ sao?

- Đại Sư Huynh.

Trong lúc Lữ Minh đang ngây người, Ônng Kiếm không biết từ đâu chạy tới nói:

- Đại sư huynh, chẳng lẽ huynh vẫn còn chưa rõ sao? Lúc nào Long Vũ cũng đều cảm thấy tiểu sư muội là người của cậu ta.
- Nói bậy.

Lữ Minh trừng mắt hung tợn nói:

- Uống Kiếm. Người cầm miệng cho ta. Ai là nữ nhân của hắc? Tiểu sư muội cũng không phải là người của riêng ai. Đừng tưởng trong lòng có nàng mà coi nàng là nữ nhân của mình.

Về mặt Ônng Kiếm buồn bực:

- Đại sư huynh, tại sao lại hung dữ với đệ. Đây cũng không phải là ý của đệ, là ý của Long Vũ.
- Được rồi.

Lữ Minh nói:

- Đừng châm ngòi ly gián giữa ta và Long Vũ... Người thật ra... Cả ngày chỉ biết nói hư nói vượn.

Ônng Kiếm nghe vậy đành phần nộ rời khỏi.

Ônng Kiếm đi vào trong phòng Thiên Thần Tử thở phì phì nói:

- Sư tổ, không biết tại sao chúng ta muốn bái kiến Bạch Mi đạo nhân lại không được phép. Còn tên nghiệt chủng Long Vũ vừa mới tới liền được cho trực tiếp vào phòng của người. Có phải vận khí tên nghiệt chủng này quá tốt hay không?

- Câm miệng.

Thiên Thần Tử vội vàng nói:

- Không được nói bậy. Ông Kiếm, người còn không rõ ràng sao, tu vi hiện tại của Long Vũ bây giờ đã vượt qua cả sư huynh Thiên Cơ. Trong giới tu đạo, người mạnh thường là vua. Hắn có đãi ngộ như vậy, căn bản không có vấn đề gì. Ông Kiếm, ta phải nói cho người biết, Long Vũ hôm nay đã không còn như trước. Nếu người dám gọi hắn là nghiệt chủng, không cần Long Vũ xuất thủ giáo huấn người, ta cũng xuất thủ thu thập người.

Ông Kiếm nghe vậy, khóe miệng giật giật có chút không tình nguyện.

- Đồ hỗn trưởng, không muốn chết thì thành thật cho ta một chút. Sau này nhìn thấy Long Vũ, người tốt nhất nên thân thiện với hắn một chút.

Thiên Thần Tử nhắc nhở.

.....

.....

Tiến vào trong phòng Thiên Cơ Tử, Bạch Mi đạo nhân chủ động hướng Long Vũ ngoắc tay:

- Tốt lắm, quả nhiên người lại gây cho ta không ít kinh hỉ. Tiểu Vũ, nếu ta nhìn không lầm, tu vi của người hẳn đã đạt tới cảnh giới Độ Kiếp phải không?

Lời vừa nói ra, Thiên Cơ Tử thiếu chút nữa bị dọa ngất tại chỗ.

Bởi vì, trong suy nghĩ của hắn, tu vi của Long Vũ xấp xỉ bằng mình đã là không tồi rồi. Nhưng tổ sư rõ ràng nói tu vi của hắn là cảnh giới Độ Kiếp.

Cảnh giới này, thiếu chút nữa có thể đứng vào hàng ngũ tiên ban.

Đồng dạng Long Vũ cũng cả kinh.

Trước kia Thi Nhân đã phong ấn khí tức của hắn, nhưng giờ lại bị Bạch Mi đạo nhân liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu, bởi vậy có thể thấy được Bạch Mi đạo nhân cũng không phải tầm thường. Kỳ thực, Long Vũ đã sớm nghĩ tới, người có thể so đầu cùng với Hắc Minh, sao có thể đơn giản được.

- Tổ sư... Nhân lực của người quả nhiên làm cho con bội phục.

Long Vũ nhịn không được khen ngợi.

- Ha ha...

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười:

- Tiểu Vũ, đừng gọi ta là tổ sư. Trên thực tế, ta cũng không phải là tổ sư Huyền Môn. Bởi vì ở trên ta, còn có nhiều vị tiền bối khác. Người cứ gọi ta là Bạch Mi đạo nhân cũng được... Người lại đây, để ta nhìn người một chút.

Long Vũ nghe vậy, vui vẻ gật đầu.

Thiên Cơ Tử cùng Tuyết Cơ âm thầm hâm mộ Long Vũ. Đương nhiên, bọn họ cũng rất vui vẻ. Bởi vì cho dù nói thế nào, Long Vũ cũng là người Huyền Môn.

Đợi cho Long Vũ đi tới, Thiên Cơ Tử nhân cơ hội bắt lấy cánh tay hắn, một cổ noãn lưu nhất thời dọc theo kinh mạch của hắn tiến vào bên trong, trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân hắn.

- Đúng vậy, không tệ....

Bạch Mi đạo nhân vuốt râu cười nói:

- Tiểu Vũ, nếu ta không có nhìn lầm, người hắc chiếm được máu huyết của Long tộc cùng Phượng Tộc. Nếu không, người sẽ không có được tu vi như ngày hôm nay. Hơn nữa, tu vi này là do người song tu mà có được.

Lời vừa nói ra, Long Vũ càng thêm sửng sốt.

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi thân phận của Bạch Mi đạo nhân. Long Vũ cảm thấy được hắn không chỉ đơn giản là tiền bối Huyền Môn.

- Người không cần hoài nghi.

Bạch Mi đạo nhân có thể đoán được suy nghĩ của hắn:

- Ta đích thật là người Huyền Môn. Nhưng mà năm xưa ta cũng từng có một khoảng thời gian sống ở Huyền Cảnh. Nhưng đó là chuyện bí mật của ta, ta cũng không tiện nhiều lời. Tiểu Vũ, kiếp nạn Huyền Cảnh, ta cũng biết chút ít. Nhưng mà ta cũng không dám xác định. Sau khi thu được tin tức của người, mới xem như chân chính xác định. Tuy nhiên phương pháp giải quyết cũng vô cùng khó khăn.

Nghe Bạch Mi đạo nhân nói như vậy, Long Vũ vội vàng truy vấn:

- Kính xin Bạch Mi đạo nhân nói rõ...

- Tập hợp đủ năm Phương Thiên Địa lệnh.

Bạch Mi đạo nhân thần nhiên nói.

- Nhưng ngoại trừ Phượng Hoàng lệnh ở trên tay con, bốn mảnh Thiên Địa lệnh còn lại căn bản chưa từng xuất hiện. Tập hợp đủ năm Phương Thiên Địa lệnh, nói dễ hơn làm.

Long Vũ lo lắng nói:

- Điều này thật sự quá khó khăn.

- Việc này...

Bạch Mi đạo nhân thở dài:

- Thực sự là rất khó. Nhưng trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ người không có ý chí. Tiểu Vũ, phúc duyên của người thâm hậu, chuyện này chỉ sợ là muốn rơi vào người người.

Lời vừa nói ra, Long Vũ kinh ngạc há to miệng:

- Con.... Sợ là việc này không được. Con có được Phượng Hoàng lệnh cũng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

- Như vậy là được rồi.

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười nói:

- Đúng, thực sự là trùng hợp... Tiểu Vũ, năm Phương Thiên Địa lệnh vốn là chí bảo của năm Phương Thiên Địa. Vốn là linh vật có linh tính. Chỉ có người có chuyên mới có thể có được nó.

Thiên Cơ Tử nghe vậy, trong lòng cảm khái không thôi.

Ai cũng không thể nghĩ tới, đứa trẻ củi mục năm đó, tương lai trở thành chúa cứu thế.

Trong lòng Tuyết Cơ vô cùng vui vẻ, Long vũ là con trai của sư tỷ, hơn nữa cũng là do một tay nàng nuôi dạy. Đối với Long Vũ, nàng vừa là thầy vừa là mẹ, còn có một chút tình cảm khác lạ xen lẫn.

Chứng kiến thành tựu của hắn ngày hôm nay, hắn có thể gánh trọng trách này, tâm tình Tuyết Cơ rất tự hào cùng vui vẻ.

- Vậy con phải làm thế nào?

Long Vũ ngây ngốc hỏi.

- Thuận theo tự nhiên.

Bạch Mi đạo nhân hí mắt nhìn Long Vũ, đôi con ngươi vốn ảm đạm bỗng sáng hẳn lên:

- Tiểu Vũ. Nếu Phương Hoàng lệnh có thể xuất hiện trên tay ngươi, vậy đó cũng là thiên ý. Ngươi cũng không cần tận lực làm cái gì, có một số việc, có nhiều thứ sẽ tự nhiên tự động tìm tới ngươi.

Long Vũ cả kinh:

- Ý của người là, năm Phương Thiên Địa lệnh sẽ tự động tìm tới con?

- Cũng có thể nói như vậy.

Bạch Mi đạo nhân nói.

.....

.....

Rời khỏi phòng của Bạch Mi đạo nhân, Long Vũ theo Tuyết Cơ tới gian phòng của nàng.

Sau khi đóng chặt cửa phòng, Tuyết Cơ hưng phấn nói:

- Tiểu Vũ, thật sự quá tốt. Em đã làm cho chị nở mày nở mặt... Em là niềm kiêu ngạo của chị.

- Ha ha...

Long Vũ cười một tiếng nói:

- Chị Tuyết Cơ, em cũng không lạc quan được như chị. Việc này quá lớn, em sợ chính mình không đảm đương nổi. Hơn nữa, những cao nhân tại năm Phương Thiên Địa Huyền Cảnh cũng không thể chỉ trông cậy vào em ứng phó kiếp nạn này được.

- Trước tiên không quản nhiều như vậy, đi từng bước tính từng bước...

Tuyết Cơ mỉm cười:

- Dù sao Bạch Mi tổ sư rất coi trọng em...

- Quên đi, trước không nên suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao Bạch Mi tổ sư cũng đã nói, cứ để thuận theo tự nhiên.

Long Vũ mỉm cười:

- Chị Tuyết Cơ, tình thế tương lại nguy cấp, tăng thêm một phần lực lượng càng thêm an toàn. Việc này không thể chậm trễ. Em nghĩ cần phải tăng lực lượng lên cho chị.

Lời vừa nói ra, Tuyết Cơ nao nao, lập tức nàng cười nói:

- Tốt... Nhưng chúng ta phải làm thế nào?

- Rất đơn giản, em giúp chị tăng tu vi lên.

Long Vũ nói:

- Nếu làm như vậy, về lâu dài đối với chị chưa chắc đã tốt, nhưng hiện giờ có thể ứng phó được một chút nguy cơ. Chị Tuyết Cơ, chị tu luyện Thủy Thần đạo pháp, là thuộc tính âm, mà trong cơ thể của em có tử hỏa là thuộc tính dương, vừa vặn có thể bổ trợ cho nhau. Vì vậy, em mới có thể nắm chắc giúp chị tăng lên tu vi...

Kỳ thật, với tình huống của hai người, nếu là song tu, hiệu quả sẽ là tốt nhất. Nhưng quan hệ trước mắt giữa hai người, không ai dám sinh ra ý niệm này trong đầu.

- Vậy liền bắt đầu đi.

Không biết tại sao, Tuyết Cơ có chút lo lắng:

- Chị phải làm cái gì bây giờ?

- Nghe lời em, bây giờ chị nên nằm trên giường.

Long Vũ giải thích:

- Bởi vì huyết Hội Âm chính là lối vào tốt nhất. Bàn tay của em sẽ đặt trên bụng của chị, từ chỗ này em sẽ truyền vào tử hỏa. Tin tưởng sẽ rất có lợi cho quá trình hấp thu của chị.

- Hả?

Tuyết Cơ hơi kinh ngạc:

- Chẳng phải là....

- Chị Tuyết Cơ, không phải là chị thẹn thùng đấy chứ?

Long Vũ trêu ghẹo nói:

- Chị lo lắng em sẽ chiếm tiện nghi của chị phải không?

- Hừ.

Tuyết Cơ bị trêu đùa lập tức phản bác:

- Chị sao phải lo lắng... Đến thì đến đi...

Nói xong, nàng liền nhắm mắt lại nằm trên giường, nhưng trái tim đập thình thịch không ngừng.

Long Vũ cũng hít sâu một hơi, chậm rãi đem tử hỏa tập hợp tại lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trên bụng Tuyết Cơ.

Làm cho Tuyết Cơ thẹn thùng chính là, bàn tay của Long Vũ vừa đặt lên bụng nàng, nàng liền cảm nhận được bụng mình bị một dòng nước ấm bao bọc.

- Không nên phân tâm.

Đây là phương pháp tốt nhất La Lâm trù tính, kỳ nhất là Tuyết Cơ bị phân tâm, bởi vì sẽ không thể hấp thu tối đa tử hỏa của hắc truyền qua.

Được Long Vũ cảnh tỉnh, Tuyết Cơ chợt giật mình, lập tức thu nhiếp tinh thần, bắt đầu hấp thu tử hỏa chậm rãi tiến vào cơ thể mình.

Tuyết Cơ rõ ràng cảm thấy một nguồn năng lượng ấm áp, không ngừng từ tay Long Vũ tiến vào trong cơ thể mình.

Theo nguồn năng lượng ấm áp đó không ngừng tiến vào, thân thể Tuyết Cơ chợt mềm nhũn.

- Không nên phân tâm.

Long Vũ lại nhắc nhở, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Cơ đã đỏ bừng.

Tuyết Cơ thu liễm tâm thần, cẩn thận dung hợp tử hỏa cùng đạo lực trong cơ thể của mình.

Cả quá trình kéo dài hơn một giờ. Cuối cùng khi Long Vũ đang thu công, tu vi của Tuyết Cơ đã đột phá, tiến nhập cảnh giới Hóa Thần.

Nhưng muốn hoàn toàn vận dụng thuần thục tu vi Hóa Thần Kỳ, còn phải mất một khoảng thời gian.

Mở to mắt, Tuyết Cơ trợn mắt, tức giận mắng:

- Tiểu tử thôi, sao cứ sờ soạng chị...

- Hì hì... đây là muốn tốt cho chị...

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Chị Tuyết Cơ, kỳ thật với thể chất của chúng ta, song tu là biện pháp tốt nhất. Đương nhiên, tình huống này không thể song tu, nên phương pháp truyền lực lượng qua huyết Hội Âm là phương pháp hữu hiệu nhất. Cho nên, có chút đắc tội...

- Nhóc con, không phải là em cố ý sao?

Tuyết Cơ tức giận mắng.

- Đương nhiên là không phải...

Long Vũ thấy khuôn mặt phần nộ của Tuyết Cơ, từ trong ngực lấy ra một viên đan dược được luyện chết từ máu của Sinh Mệnh Chi Long, đưa tới trước mặt Tuyết Cơ.

Lập tức, một mùi hương dụ người xả vào mũi, Tuyết Cơ liếc mắt nhìn nhìn, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Long Vũ, cũng không duỗi tay ra.

Long Vũ lại đổ ra một viên nữa, đưa qua nói:

- Bà chị xinh đẹp dễ thương của em, chỗ tốt chị cũng nhận được, tu vi cũng tăng lên, hay là chị vẫn còn hoài nghi nhân phẩm của e. Đây là hai viên đan dược được luyện chế từ máu của Sinh Mệnh Chi Long. Chị cầm lấy ăn vào, đối với thân thể rất có lợi.

Tuyết Cơ liếc qua, nhưng không có cầm.

- Việc này.... Chị Tuyết Cơ, việc này... Em xin chịu trách nhiệm....

Nói tới đây, tim Long Vũ liền đập nhanh hơn.

Từ bé tới giờ, hẳn đối với Tuyết Cơ luôn tồn tại một tình cảm đặc thù.

Ngày hôm nay, tuy rằng mang theo vài phần trêu đùa, nhưng không có nghĩa toàn bộ đều là lời nói dối.

Dường như Tuyết Cơ cảm nhận được cái gì, lấy hai viên đan dược từ tay Long Vũ, khuôn mặt hơi đỏ:

- Ai muốn em phụ trách... Em đừng có nghĩ linh tinh... Chẳng phải chỉ là sờ một lần sao? Em khi còn bé, chẳng nhẽ chị chưa từng sờ qua một lần? (Ám muội quá)

- Cái này...

Long Vũ đột nhiên nhớ ra một cái gì đó:

- Chị Tuyết Cơ, chị còn nhớ rõ ước định trước kia của chúng ta không?

- Ước định nào?

Tuyết Cơ hỏi.

- Trước kia khi trị nghiêm phạt em, luôn đánh vào mông của em. Sau đó chị nói với em, khi nào tu vi của em mạnh hơn chị, liền có thể đánh vào mông chị.

Long Vũ cười hắc hắc:

- Bây giờ không phải là lúc có thể thực hiện sao?

- Là sao? Có chuyện này sao?

Trong đôi mắt Tuyết cơ hiện lên vẻ giảo hoạt:

- Chuyện trọng đại như vậy sao chị lại không nhớ gì nhỉ?

Long Vũ há miệng, chẳng lẽ bà chị của mình trong trẻ mà đã thành bà lão lú lẫn rồi sao?

Trong khi Long Vũ đang hóa ngổ, Tuyết Cơ lớn tiếng nói:

- Không còn sớm nữa, chị cần nghỉ ngơi. Em mau về phòng mình đi.

Đau đớn từ dưới chân truyền đến, cùng với Tuyết Cơ lớn tiếng, làm cho Long Vũ phục hồi tinh thần.

Tuyết Cơ lại thúc giục nói:

- Còn không đi mau, định qua đêm ở đây sao?

- Em đi.

Trước mặt Tuyết Cơ, Long Vũ cũng không dám có hành động quá đáng.

Sau khi Long Vũ rời khỏi phòng, trong lòng Tuyết Cơ cũng rất vui mừng. Thầm nghĩ thằng nhóc này đương nhiên không có quên chuyện bị mình cho ăn đòn. Xem ra, những kỷ niệm còn bé hần không có quên.

Nhưng dù sao, khi đó nàng dám đánh hần vì hần còn nhỏ, là một đứa nhóc nên không sao cả. Nhưng hiện tại hần đã trưởng thành, nam nữ hữu biệt, không thể giở chiêu bài cũ ra được.

Nhắc đến nam nữ hữu biệt, Tuyết Cơ không khỏi nhớ tới một màn vừa rồi. Khi bàn tay Long Vũ đặt tại bụng nàng, một cảm giác nóng hổi truyền khắp cơ thể khiến cho nàng toàn thân vô lực.

Sau đó, tuy được Long Vũ nhắc nhở, nàng thu liễm tinh thần, nhưng nàng vẫn sinh ra một chút phản ứng sinh lý. Giờ phút này, chiếc quần lót Lace của nàng đã ướt nhẹp.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của nàng hơi đỏ, vội vàng thay quần lót mới.

.....

.....

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng chiếu sáng, Bạch Mi dạo nhân trong bộ áo bào màu trắng, một mình đứng trên ngọn núi Thái Dương.

Mí mắt Bạch Mi dạo nhân hơi buông thong xuống, lẳng lặng nhìn một cái đầm nước bên trong sơn cốc.

Cứ như vậy, ước chừng nhìn hơn hai canh giờ.

Trong đêm tối, những ánh sao đêm chiếu sáng xuống mặt hồ tạo thành một tử vi tinh. Trên bầu trời bao la yên tĩnh dường như cảm nhận được một dự cảm bất an.

Chẳng biết từ lúc nào, một ngôi sao màu đỏ xuất hiện, bên cạnh tử vi tinh, hơn nữa chậm rãi di động vào trong tử vi tinh, phía sau còn kéo theo chút ánh sáng mờ mờ.

Bộ râu dài của Bạch Mi dạo nhân chợt run rẩy, con ngươi vẫn nhìn chăm chăm vào mặt hồ.

Thật lâu sau, hần chậm rãi nhìn lên bầu trời. Thầm nghĩ ngôi sao đỏ như mau này đã muốn sử dụng tử vi tinh.

- Haiz, tai nạn là điều không thể nào tránh khỏi... Cũng không biết năm lệnh chủ Phương Thiên Địa chừng nào mới trở về?

Bạch Mi dạo nhân thở dài.

- Hắc Minh ơi Hắc Minh. Nếu người có thể bỏ qua hiềm khích trước kia giữa chúng ta, có lẽ giờ không cần đến năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, chúng ta cũng có thể ngăn cản Đại Vu... Nhưng tại sao người lại cố chấp như vậy...

Bạch Mi dạo nhân thì thảo tự nói.

Sau một lát, thân ảnh của hần đột nhiên tiêu thất.

.....

.....

Sáng sớm, sau khi Tuyết Cơ tỉnh ngủ, tinh thần sảng khoái, nàng nhẹ nhàng mở cửa phòng, hít thở một chút không khí buổi sáng. Lúc này nàng cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng.

Cảnh giới tăng lên, nàng không chỉ có lực lượng cường đại, mà tâm thần cũng vô cùng cường đại. Giờ phút này, tâm thần của nàng có thể trải rộng trên phạm vi trăm dặm.

Sau mấy phút, nàng bắt đầu về phòng rửa mặt chải đầu.

Sau khi xong việc, nàng tới chỗ ở của đệ tử Đường Hương Hương.

Khi đến nơi, nàng thấy Lữ Minh giống ngư môn thần bảo hộ tại cửa.

- Aiz...

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Tuyết Cơ đi tới nói:

- Lữ Minh, người về phòng đi... Có phải người đứng ở đây cả một đêm không có nghỉ ngơi...
- Không có việc gì...

Làm thủ vệ cho Đường Hương Hương, Lữ Minh hoàn toàn không biết mệt mỏi. Ngược lại hắn còn cảm giác vui mừng trong lòng.

Có thể làm chút chuyện cho nữ nhân mình yêu thích, là vinh hạnh của hắn.

- Trở về đi, ta cùng Hương Hương ra ngoài có chút chuyện. Nơi này tạm thời không cần người nữa.
- Tuyết Cơ nói.

- Vâng.

Lữ Minh thấy Tuyết Cơ kiên trì muốn mình rời khỏi, tất nhiên không thể mặt dày mà ở lại.

Đợi cho Lữ Minh đi rồi, Tuyết Cơ liền gõ cửa phòng.

Một lát sau, Đường Hương Hương mở cửa phòng ra, mời sư tôn vào trong.

- Hương Hương, hài tử Lữ Minh này rất đáng thương. Nếu con không thích cậu ta, liền nói rõ ràng với cậu ta. Đừng bắt cậu ta canh gác cho con bên ngoài, như vậy không tốt.

Tuyết Cơ nói.

- Vâng, con biết.

Đường Hương Hương gật đầu:

- Con đang định nói rõ ràng với anh ta, con đối với anh ta không có bất kỳ cảm giác nào. Hơn nữa, con cũng không thể yêu đương.
- Hương Hương, con nói thật cho ta. Rất cuộc con có nhớ được chuyện giữa con và tiểu Vũ.

Tuyết Cơ trầm giọng hỏi:

- Ta cảm giác được trong nội tâm của con rất thống khổ, con đang cố gắng dấu diếm cái gì đó...
- Sư tôn...

Đường Hương Hương há hốc mồm nhưng không biết nói cái gì cho tốt.

- Hương Hương. Sư tôn không miễn cưỡng con. Nếu con không muốn nói, sư tôn cũng không ép con. Sư tôn cũng muốn nói với con, nếu như việc con cần sư tôn có thể giúp đỡ, con cũng đừng ngại ngần mở miệng. Con tuy rằng chỉ là đệ tử của ta, nhưng từng ấy năm, ta luôn coi con như con gái của mình. Ta thật sự không muốn con phải chịu bất kỳ sự ủy khuất nào.

Tuyết Cơ trầm ngâm nói.

- Sư tôn.

Đường Hương Hương nhào vào trong lòng Tuyết Cơ, ô ô khóc lên.

- Khóc đi, hài tử, có cái gì ủy khuất cứ khóc đi, ta biết trong lòng con rất khổ...

Tuyết Cơ ôm lấy Đường Hương Hương, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng:

- Hài tử, có ủy khuất gì con cứ nói ra, ta sẽ thay con làm chủ...

Đường Hương Hương khóc một hồi, ngẩng đầu nhìn Tuyết Cơ, nghiêm túc nói:

- Sư tôn, con không có quên anh Vũ. Yên hận tình cừu con đều không có quên.
- Thì ra là thế.

Tuyết Cơ ngạc nhiên nói:

- Tuy rằng ta sớm có cảm giác như thế, nhưng ta không dám khẳng định. Hương Hương, tại sao con lại làm được như vậy?

- Là tổ sư.

Đường Hương Hương nói:

- Bạch Mi tổ sư cho con Hộ Tâm Liên, con sử dụng Hộ Tâm Liên bảo vệ tâm thần, tâm mạch. Cho nên khi con tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, con không có quên thất tình lục dục. Sau khi xuất quan, mọi chuyện cần thiết con đều nhớ rõ, nhưng con không dám thừa nhận...

- Vì sao?

Tuyết Cơ kỳ quái hỏi.

- Vô Tình Thiên Đạo của con chưa đại thành, con phải trốn tránh thất tình lục dục nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Lần trước con đã báo gia cữu, khiến cho tâm tình bình phục rất nhiều. Nhưng uy hiếp lớn nhất với con là tình yêu, nên con luôn luôn trốn tránh.

Đường Hương Hương nói:

- Sở dĩ con cam chịu Lữ Minh ở bên cạnh con, là vì trốn tránh anh Vũ.

- Con hi vọng dùng việc này để chặt đứt ý niệm trong đầu Long Vũ?

Tuyết Cơ thở dài một tiếng:

- Thực sự là làm khó con...

- Nhưng chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

Tuyết Cơ hỏi:

- Hay là hai đứa cả đời đều phải như vậy? Ta biết con không thể nào quên được tiểu Vũ.

- Vâng...

Âm thanh Đường Hương Hương có chút nghẹn ngào:

- Đây mới là thống khổ nhất. Con cố quên nhưng không thể quên được. Con thực sự muốn phát điên rồi.

- Đương nhiên, cũng hoàn toàn không phải không có cách nào.

Đường Hương Hương nói:

- Cảnh giới cao nhất của Vô Tình Thiên Đạo là hữu tình. Bởi vì hữu tình mới là bản chất của vô tình. Chỉ tới lúc đó, con mới không lo sợ tẩu hỏa nhập ma.

- Con phải đợi cho tới khi nào?

Tuyết Cơ hỏi.

- Con không biết.

Đường Hương Hương trả lời:

- Từ quan điểm của ta, với tiến độ tu luyện này có thể là mười năm, trăm năm hoặc lâu hơn nữa.

- Lâu như vậy sao?

Tuyết Cơ cau mày:

- Hương Hương, ta thấy như vậy thực sự không được. Không bằng con đem tình huống nói với tiểu Vũ. Tại Huyền Cảnh tiểu Vũ có quen nhiều bằng hữu, có lẽ sẽ có biện pháp giải quyết.

- Không được.

Đường Hương Hương nói:

- Khi không tuyệt đối nắm chắc, con không thể nào nói cho anh ấy biết. Nếu không đến lúc đó chỉ rước thêm thống khổ. Sư tôn, hi vọng người có thể tiếp tục giữ bí mật cho con.

- Được...

Tuyết Cơ nghiêm túc gật đầu, vỗ về trán đệ tử, đau lòng nói:

- Thực sự làm khó cho con...

.....

.....

Trên đường trở về, Lữ Minh gặp Long Vũ. Long Vũ chủ động chào hỏi hân:

- Đại sư huynh, sớm như vậy huynh đã rời giường.

- Khụ khụ...

Lữ Minh khẽ cười một tiếng, dừng bước nói:

- Tiểu Vũ, không phải là rời giường, mà là chuẩn bị đi ngủ.

- Vậy à? Đệ đã biết, nhất định là sư tổ an bài cho huynh nhiệm vụ đúng không? Vì đại hội tu đạo sắp bắt đầu, huynh bận rộn một chút cũng không khó hiểu...

Long Vũ cười nói.

- Không phải.

Lữ Minh giống như cố ý nói:

- Tối hôm qua ta thay tiểu sư muội thủ vệ... Mặc dù là mệt mỏi nhưng tâm lý cũng khoái trá.

- Vậy à.

Long Vũ nghe vậy, sắc mặt có chút hơi đổi. Không biết tại sao, khi nghe lời đó trong lòng hân thực sự không thoải mái.

Dừng một chút, hân đột nhiên hỏi:

- Đại sư huynh, huynh cùng với tiểu sư muội thế nào?

- Thế nào cái gì?

Lữ Minh biết rõ còn hỏi đều.

- Ha ha a...

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Ý của đệ là, huynh không phải là một mực theo đuổi tiểu sư muội hay sao? Tình huống thế nào?

- Kết quả không tệ...

Lữ Minh cười nói:

- Trải qua thời gian phi thường cố gắng, ta xem ra tiểu sư muội đã dần dần chấp nhận ta.

- Vậy sao? Như vậy xin chúc mừng huynh...

Long Vũ có chút khẩu thị tâm phi.

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi.

Lữ Minh đột nhiên xin lỗi nói:

- Ta biết, trước kia đệ cùng tiểu sư muội có quan hệ không tệ. Nếu không phải tiểu sư muội tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, có lẽ hiện giờ hai người đã là một đôi. Nhưng là hiện giờ... Đệ cũng biết, tiểu sư muội hoàn

toàn không nhớ rõ sự tình trước kia của hai người. Hơn nữa còn không có bất kỳ hảo cảm nào với đệ. Nếu không, là sư huynh như ta sẽ không cướp mất hi vọng của đệ, mong đệ hiểu được.

codon.traí

218. Chương 78: Ma Chướng Trong Lòng Đại Sư Huynh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 78: Ma chướng trong lòng đại sư huynh

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Đệ biết.

Long Vũ thần nhiên nói:

- Đại sư huynh, huynh yên tâm. Đệ biết huynh đối xử rất tốt với tiểu sư muội. Nếu hai người có thể cùng một chỗ, cũng là một chuyện tốt.

- Cám ơn lời nói của đệ.

Lữ Minh mỉm cười:

- Tiểu Vũ. Đệ yên tâm. Nếu tiểu sư muội tiếp nhận ta, ta sẽ để cho nàng suốt đời hạnh phúc.

- Vâng, đệ tin tưởng đại sư huynh. Đệ còn có một số việc, không cùng huynh nói chuyện phiếm. Sau này có thời gian, đệ sẽ nói chuyện nhiều với huynh.

Đường nhìn Long Vũ nói ra những lời như vậy. Kỳ thực, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Lúc này trong lòng Long Vũ như bị đao cắt.

Hắn hận không thể lập tức tìm Đường Hương Hương, cùng nàng nói rõ ràng chuyện trước kia.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, hắn không thể làm như vậy được.

Đường Hương Hương chưa chắc đã tin.

Hơn nữa, hiện tại nàng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, nếu nói ra chuyện này, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình tu luyện của nàng.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy đại sư huynh cùng Hương Hương dường như cũng không có khả năng.

Nhưng nghĩ lại, đại sư huynh là một người thật thà. Hắn nói như vậy cũng không phải là nói lung tung, mà có vài phần nắm chắc.

Nghĩ đến đây, hắn lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

- Tiểu Vũ.

Đúng lúc này, từ phía sau Long Vũ vang lên tiếng Tuyết Cơ. Theo bản năng hắn quay đầu lại, thấy Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương đi tới.

- Chị Tuyết Cơ, tiểu sư muội...

Long Vũ chào hỏi hai người. Không biết tại sao khi nhìn thấy Đường Hương Hương, hắn luôn nhớ đến lời vừa nói cùng với đại sư huynh.

- Tiểu Vũ, Hương Hương muốn nói chuyện riêng với em.

Tuyết Cơ nói.

- Không cần đâu.

Long Vũ nói:

- Tiểu sư muội đã có đại sư huynh chiếu cố, em rất an tâm. Chị Tuyết Cơ, em không thể cùng hai người nói chuyện phiếm.

Nói xong, Long Vũ liền xoay người rời đi.

- Đợi một chút.

Tuyết Cơ cảm thấy Long Vũ có chút buồn bã, vội vàng gọi hắn lại:

- Tiểu Vũ, có chuyện gì xảy ra? Hôm nay em gặp phải chuyện gì kích thích?

Đúng vậy. Hắn là chịu kích thích từ lời Lữ Minh vừa nói, hoàn toàn hướng hắn tuyên chiến. Đã hướng hắn nói rằng, Hương Hương đã là người của hắn.

Hơn nữa, Đường Hương Hương chậm rãi chấp nhận hắn.

Dưới tình huống như thế, tâm tình Long Vũ còn có thể bình tĩnh được sao?

- Thực xin lỗi, em thực sự có chuyện.

Long Vũ không muốn có quá nhiều dây dưa, cũng không muốn rắc thêm phiền toái vào người. Có một số việc không thể cưỡng cầu, hắn liền không miễn cưỡng.

- Tiểu Vũ sư huynh, có phải đại sư huynh đã nói với anh cái gì đó?

Đường Hương Hương là người thông minh, nói một câu dễ nghe với Long Vũ.

- Không phải.

Long Vũ không muốn nhiều lời, xoay người muốn đi.

Đường Hương Hương thấy Long Vũ đối với mình như vậy, trong lòng cảm thấy ủy khuất. Dưới sự khuyên bảo của Tuyết Cơ, nàng tính toán cùng với Long Vũ làm bằng hữu, ai dè hắn lại đối xử với mình như thế.

- Hương Hương.

Tuyết Cơ đau lòng nói với đệ tử:

- Đừng để trong lòng, ta xem cảm xúc của tiểu Vũ hôm nay cũng không bình thường. Hắn là Lữ Minh đã nói gì với nó. lát nữa ta sẽ tìm tiểu Vũ nói rõ ràng chuyện giữa con và Lữ Minh tránh cho hiểu nhầm.

- Con biết.

Đường Hương Hương trả lời:

- Sư tôn, bây giờ con sẽ đi tìm đại sư huynh, làm cho sự tình nói rõ một chút, miễn cho anh ta thương tổn, cũng bị thương hại chính mình.

- Đúng vậy.

Tuyết Cơ mỉm cười nói:

- Hương Hương, việc này con nhất định phải xử lý tốt, nếu không sau này sẽ rất phiền toái, ta xem Lữ Minh hắn là hiểu lầm.

.....

.....

Mấy phút đồng hồ sau, Đường Hương Hương gặp Lữ Minh.

Đối với Đường Hương Hương chủ động, Lữ Minh thật sự vui vẻ. Hắn nhiệt tình tiếp đón Đường Hương Hương, hơn nữa lấy lá trà thượng hạng mà Thiên Cơ Tử cho hắn, pha một ấm trà thơm cho Đường Hương Hương.

Hắn lộ ra chút bất an nói:

- Tiểu sư muội, anh thấy em có chút loạn, thực sự là có chuyện gì?
- Không có việc gì.

Đường Hương Hương tiếp nhận chén trà, thản nhiên nói:

- Đại sư huynh, anh không cần phải vội vã như thế.
- Hả...

Lữ Minh vỗ vỗ ót, thở ra nói:

- Anh thật sự là hồ đồ, anh còn khách khí làm gì? Đúng rồi, tiểu sư muội, em đến tìm anh, là có chuyện gì khẩn cấp sao?
- Đúng vậy.

Đường Hương Hương để chén trà trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Lữ Minh nghiêm túc hỏi:

- Đại sư huynh, em nghĩ có một số việc anh đã hiểu lầm. Hôm nay em tới tìm anh, là muốn nói rõ ràng với anh.
- Hiểu lầm?

Trong lòng Lữ Minh căng thẳng, đột nhiên xuất hiện một cảm giác xấu.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương nói:

- Đại sư huynh, em tu luyện chính là Vô Tình Thiên Đạo, cho nên em phải từ bỏ thất tình lục dục. Em không thể nào có tâm tư yêu đương. Em biết ý tốt của anh, em xin nhận. Nhưng hôm nay em phải nói rõ ràng với anh. Giữa em và anh không thể nào xảy ra chuyện yêu đương.

Lời vừa nói ra, Lữ Minh lập tức trợn tròn mắt.

Dừng một chút, hắn vội vàng nói:

- Tiểu sư muội, anh nghĩ em đã hiểu lầm. Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ có chút gì liên quan đến quan hệ yêu đương. Anh cũng không có tham vọng quá đáng đó là trở thành đạo侣 với em.
- Anh có thể nghĩ như vậy là tốt nhất.

Đường Hương Hương nói:

- Đại sư huynh, từ hôm nay trở đi, anh cũng đừng ở bên cạnh em. Còn có buổi tối, anh cũng không cần phải thủ vệ, miễn cho người khác hiểu nhầm.
- Người khác hiểu lầm?

Lữ Minh vội vàng nói:

- Không sao, người khác sẽ không hiểu lầm. Tiểu sư muội, là anh tự nguyện. Cho dù giữa chúng ta không có khả năng, anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện bảo hộ cho em, hi vọng em có thể cho anh cơ hội này.
- Không cần.

Đường Hương Hương vì muốn chặt đứt ý niệm trong đầu Lữ Minh, nàng lạnh lùng nói:

- Đại sư huynh, tuy rằng dựa theo vai vế, anh là đại sư huynh. Nhưng anh nên biết, luận về tu vi, anh còn cách tôi rất xa. Tôi căn bản không cần anh bảo hộ. Chẳng lẽ ngay cả chuyện đơn giản thế này anh cũng không biết sao?

- Việc này....

Nghe Đường Hương Hương nói như thế, tâm tình Lữ Minh chợt trầm xuống. Nàng nói rất đúng sự thật. Nếu vất bỏ đi cái gọi là vai vế, hẳn thật sự không xứng là đại sư huynh của nàng.

- Đại sư huynh, phải nói thế nào, tôi đã nói rõ ràng. Tôi còn có việc, cáo từ...

Đường Hương Hương muốn rời đi.

Lữ Minh có chút thất hồn lạc phách, nhưng ai cũng có thể hiểu rõ ràng, hẳn không tốt tiếp tục miễn cưỡng.

Lúc ra cửa, Đường Hương Hương đột nhiên xoay người nói:

- Đại sư huynh, có phải anh cùng với anh Vũ nói cái gì phải không?

- Tiểu Vũ?

Lữ Minh sửng sốt một chút, lập tức hiểu ra:

- Thì ra là em vì tiểu Vũ. Tiểu sư muội, anh đã biết, em nhất định là không có quên tiểu Vũ. Trong lòng em nhất định là còn yêu tiểu Vũ. Anh hiểu được, anh đã hiểu toàn bộ...

- Không phải.

Đường Hương Hương vội vàng nói:

- Tôi đã nói với anh rồi. Tôi tu luyện Vô Tình Thiên Đạo. Bất kể là ai, tôi cũng khó có khả năng tiếp thu.

- Anh biết, nhưng trong lòng của em luôn có cậu ta. Nếu không, em cũng không cần nói với anh những lời này:

Lữ Minh thực sự thất lạc:

- Tiểu sư muội, anh biết tu vi của anh không thể so với tiểu Vũ, nhưng là anh thật tâm đối với em. Tình yêu của anh đối với em là thật lòng, có thiên địa chứng giám.

- Được rồi, không cần nói nữa.

Đường Hương Hương nhẹ nhàng nói:

- Hi vọng sau này chúng ta còn là bằng hữu...

Nói xong, Đường Hương Hương liền rời đi.

Nhìn bóng lưng tiểu sư muội, tâm tình Lữ Minh thực sự khó chịu cùng khó chấp nhận.

Hôm nay, hẳn mới hiểu được, tất cả mọi chuyện đều từ hẳn một phía nghĩ ra.

Trong lòng tiểu sư muội cho đến bây giờ đều không có hẳn.

- Không có tiền đồ gì cả.

Đột nhiên, một âm thanh xa lạ xuất hiện sau lưng Lữ Minh. Hẳn vội vàng quay đầu lại, đã thấy một người mặc áo choàng đen xuất hiện trong phòng, quanh thân hẳn bao phủ bởi một tầng hắc khí. Cho nên hẳn không thấy rõ ràng dung mạo của hẳn.

- Người là ai? Vì sao người xuất hiện ở trong phòng của ta?

Lữ Minh theo bản năng cảnh giác, trong đôi mắt hiện lên một đạo tinh quang.

- Ta là ai không quan trọng... Quan trọng là ta có thể giúp người.

Hắc y nhân nói:

- Người không biết người rất đáng thương sao?

- Người dựa vào cái gì mà nói như thế?

Lữ Minh lớn tiếng quát:

- Ta không biết người, người mau chóng rời khỏi phòng của ta.

Trên người của đối phương tỏa ra khí tức đạo pháp của Huyền Môn, nên trong khoảng thời gian ngắn hần không phân biệt được đây là địch hay bạn.

- Thực ngu xuẩn.

Hắc y nhân nói:

- Nha đầu Đường gia lợi dụng người làm tấm mộc, dùng để phân tán chú ý. Trên thực tế, trong lòng cô ta cho tới bây giờ đều không có người. Trong lòng cô ta chỉ có tiểu tử Long Vũ. Người cái người ngu xuẩn này, bị người ta lợi dụng mà còn không biết, thật sự quá đáng thương.

- Nói bậy.

Lữ Minh nói:

- Là chính ta cam tâm tình nguyện. Coi như trong lòng tiểu sư muội không có ta, ta cũng nguyện ý vì nàng làm tất cả.

- Không sai, người cùng cha người rất giống nhau.

Hắc y nhân cười nói:

- Nể mặt ông ta, ta muốn giúp người.

- Người biết cha ta?

Lữ Minh hỏi.

- đương nhiên.

Hắc y nhân cười lạnh:

- Cha người và người đều giống nhau. Ngày đó hần ta thăm mền Thủy Tiên, đáng tiếc trong lòng Thủy Tiên đã có người khác, chính là cha của Long Vũ Long Thiên Diệu. Vì thế cha người không thể chịu đựng được người trong lòng cùng nam nhân khác âu yếm, liền bỏ đi, cho đến nay đã hơn hai mươi năm. Tiểu tử người lại thu trên tay đứa con trai của Long Thiên Diệu. Ta thấy hai cha con người đều vô dụng giống nhau.

- Không cho phép người vũ nhục cha ta.

Lữ Minh tức giận quát to:

- Người lập tức rút ngay cho ta.

- Người trẻ tuổi thật nóng nảy, không cần lớn tiếng như thế, hãy nghe ta nói: Ta tới đây để giúp người. Người biết vì sao Đường Hương Hương xem trọng Long Vũ? Là bởi vì tu vi của Long Vũ cao hơn người.

Hắc y nhân nói:

- Đại hội tu đạo thiệ hạ sắp tụ họp. Nếu người trên đại hội có thể đả bại Long Vũ, tin tưởng Đường Hương Hương sẽ nhìn người bằng một con mắt khác.

codon.trai

219. Chương 79: Sư Huynh Bị Tà Vật Nhập

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 79: Sư huynh bị tà vật nhập

Dịch Giả: Meo Meo

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Không thể nào!

Lữ Minh lắc đầu nói:

- Ta làm sao có thể đánh bại Long Vũ? Tu vi đó cho dù Thiên Cơ tổ sư cũng chưa chắc đã địch nổi. Mặc dù nửa năm nay ta đã rất chăm chỉ, luyện tập khắc khổ, thế nhưng tu vi của ta mới chỉ đạt đến cảnh giới Tụ Linh, một chiêu của hắn có khi còn không đỡ được nữa là!

Bảo Lữ Minh đi khiêu chiến Long Vũ thì hắn hoàn toàn không có chút tự tin nào.

- Đồ vô dụng!

Người mặc áo đen nói:

- Người so với cha ngươi còn vô dụng hơn... Chưa đánh đã sợ!

- Ta nhắc lại một lần nữa, không được vô lễ với cha ta!

Lữ Minh mặc dù chưa từng gặp cha, thế nhưng trong thâm tâm hắn đã có sẵn lòng tôn kính với ông.

- Khá lắm, ngươi cũng là đứa trẻ có hiếu đấy!

Người mặc áo đen nói tiếp:

- Lần tranh đoạt trước, cha ngươi đã thua. Lần này ngươi không được phép thua, phải đoạt lại thứ yêu thích của mình, đồng thời cũng là lấy lại mặt mũi cho cha ngươi. Nhất định ngươi phải đánh bại Long Vũ ngay trên đại hội, dẫm nát hắn dưới chân ngươi.

- Nhưng ta căn bản là không thắng được!

Bị người mặc áo đen kích thích một hồi, Lữ Minh trong lòng cũng khê động, nhưng hắn biết rõ hắn không phải là đối thủ của Long Vũ.

- Ta đã nói rồi, ta có thể giúp ngươi!

Người mặc áo đen tán đi hắc khí trên mặt, lộ ra gò má gầy gò, khóe miệng còn đeo vẻ mỉm cười:

- Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, để cho ta nhập vào ngươi, thì sẽ đánh bại được Long Vũ.

- Không được!”

Lữ Minh vội vàng nói:

- Ngươi là ai? Ngươi có âm mưu gì?

- Ta nói rồi, ta đến là để giúp ngươi.

Người mặc áo đen nói:

- Không cần hoài nghi thân phận của ta, ta cũng là tiền bối của Huyền Môn, có điều ta không ưa tên Long Vũ kiêu ngạo. Vả lại ông ta với cha ngươi có chút quan hệ, cho nên ta mới tới giúp ngươi. Ngươi cũng biết rõ, tu vi của ngươi so với Long Vũ chênh lệch quá nhiều, trong thời gian ngắn thì thân tiên cũng không có cách nào giúp ngươi tăng tu vi đến trình độ của Long Vũ cả. Bây giờ chỉ còn một cách duy nhất là để ta nhập vào ngươi, hợp lực hai người chúng ta đánh bại Long Vũ, sau đó ta sẽ rút lui, tất cả vinh quang sẽ là của ngươi.

Lữ Minh nghe thấy vậy, có chút động lòng.

- Hài tử, đừng do dự!

Người mặc áo đen lại tiếp tục dụ dỗ:

- Chẳng lẽ ngươi lại muốn giống như cha ngươi, để lại tiếc nuối cả đời hay sao?

- Để ta suy nghĩ thêm đã.

Phòng tuyến của Lữ Minh bắt đầu lơ lửng.

- Thời gian của chúng ta không còn nhiều, ngươi phải đưa ra lựa chọn thật nhanh!

Người mặc áo đen giải thích:

- Sau khi ta nhập vào ngươi thì còn cần vài ngày ma hợp, nếu không ngươi không thể phát huy hoàn toàn lực lượng của ta.

Nghe người mặc áo đen nói vậy, Lữ Minh cắn răng nói:

- Được rồi, ta đồng ý...

- Vậy được rồi."

Lữ Minh cũng không chú ý tới trong mắt người kia lóe lên một tia giảo hoạt.

...

...

Đến thời gian đã định, chỉ cần là người nhận được lời mời từ Huyền Môn thì toàn bộ đều tới. Đối với lần triệu tập này của Huyền Môn thì không ai dám xem thường, một số môn phái ít người thậm chí còn không hiểu chuyện gì xảy ra, thế nhưng cũng vội vã chạy đến, bởi vì để Huyền Môn đứng đầu mấy trăm năm qua tự mình viết thiệp mời, thì đã nói lên tính gấp gáp cùng tầm quan trọng của sự kiện lần này.

Đợi cho mọi người tập trung đông đủ, người tiếp khách (MC) mặc đồ lờ lợt liền công bố lý do cùng chương trình sẽ diễn ra trong đại hội lần này cho mọi người.

Mười lăm trăng tròn, mười sáu viên mãn. Hôm nay mặt trời uy phong trên đầu, chiếu những tia nắng chói chang ra bốn phương. Người tu đạo toàn thiên hạ tụ tập tại đây, Bạch Mi đạo nhân cũng góp mặt trong thịnh hội lần này.

Nhìn Bạch Mi đạo nhân ngồi trên ghế thủ tịch ở đài trung tâm, phía dưới mọi người liền châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận. Thiên Cơ Tử đứng đầu Huyền Môn, là người mạnh nhất đương thời, thế nhưng hôm nay lại xuất hiện một người là tổ sư của Thiên Cơ Tử, như vậy có thể thấy được sự hùng mạnh của Huyền Môn.

Thiên hạ tu đạo, vài ngàn năm trước có rất nhiều môn phái, khi đó, gần như môn phái nào cũng có Đại Thừa Kỳ, thậm chí là Độ Kiếp Kỳ tu đạo.

Thời đại đó mới là thời kỳ cường thịnh nhất của người tu đạo, đáng tiếc là đại chiến của vài ngàn năm trước làm cho tu đạo thiên hạ nguyên khí tổn thương, tới giờ vẫn chưa hồi phục lại, mà Huyền Môn thì từ đó đến nay vẫn độc chiếm ngôi vị bá chủ.

Cái gọi là đấu võ chọn Minh chủ, trong mắt của các môn phái và gia tộc thì thật ra chính là một loại nghi thức dành cho Huyền Môn, còn làm gì có gia tộc, môn phái nào có thể đảm đương được trọng trách này.

Vốn là Mã Gia cùng Đường Gia còn có chút hy vọng.

Gia chủ của Đường Gia là Đường Hương Hương cũng có thể tính là đệ tử Huyền Môn.

Mà phía Mã gia, người có thể gánh trách nhiệm là Mã Ngọc hay Mã Hiểu Mai thì đều vắng mặt.

Cho nên cái gọi là đại hội tu đạo thật ra chính là Huyền Môn tụ tập những người tu đạo còn lại, thứ nhất là đến xem cho vui, thứ hai là làm chân sai vặt, chờ đợi Huyền Môn phân việc.

Nhưng nói thế nào đi nữa, chuyện quan trọng, lại dính đến an nguy của thiên hạ, cho nên bọn họ cũng không dám chậm trễ.

- Chư vị... Hôm nay tu đạo thiên hạ đều tụ tập tại đây, ta cũng không nói nhiều những lời khách sáo nữa. Chúng ta đang phải đối mặt với một mối nguy hiểm rất lớn, có thể hủy diệt cả thế giới này. Nguy hiểm đang cận kề rồi, có thể nói đây là một nguy cơ nghiêm trọng nhất kể từ khi nhân loại sinh ra đến nay. Chúng ta là những người tu đạo, nhất định phải gánh trách nhiệm cứu vớt thế giới đang gặp nguy này. Mặc dù không phải nhân vật chính, thế nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta có thể trốn tránh. Hôm nay, chúng ta sẽ dùng hình thức đấu võ để tuyển ra Minh Chủ. Ngay sau đó, mọi tu giả trong thiên hạ đều phải nghe theo hiệu lệnh của Minh Chủ, không được làm trái.

Người nói chuyện là người đứng đầu Huyền Môn, Thiên Cơ Tử.

Lời vừa nói ra, mọi người đều phụ họa.

Thế nhưng đa số mọi người đều thấy chức Minh Chủ này hẳn là thuộc về Thiên Cơ Tử rồi.

Cái gọi là đấu võ thực ra chỉ là một vở kịch diễn gọi là có.

Tuy nhiên, đó cũng là để thể hiện sự tôn trọng người tu đạo trong thiên hạ của Huyền Môn.

Thực tế thì bọn họ đều đoán sai cả, Thiên Cơ Tử cũng không có ý định tham chiến, mà Huyền Môn cũng chỉ phải ra vài đệ tử tham chiến, thực lực chỉ ở mức tiêu chuẩn thôi, điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đấu võ qua đi vài ngày, mọi người lại thấy nổi lên điểm sáng là Đường Hương Hương, gia chủ Đường Môn, đệ tử duy nhất của Huyền Môn Tuyết Cơ, tu vi của nàng lại là Hóa Thần Kỳ! Sự xuất hiện của nàng làm cho mọi người khá bất ngờ.

Lữ Minh, một trong lớp trẻ, đệ tử hàng đại sư huynh của Huyền Môn, vượt ra khỏi dự đoán là hẳn cũng biến hiện ra tu vi Hóa Thần Kỳ, không những thế còn chiến thắng Đường Hương Hương.

Long Vũ, kẻ đã từng bị trêu chọc là cây củi mục, cũng một thuận lợi vượt qua các đối thủ. Ngày mai, ngày đấu võ cuối cùng, hẳn sẽ cùng đại đệ tử Huyền Môn Lữ Minh đối chiến, chính là trận chung kết.

...

...

Buổi tối, Tuyết Cơ, Long Vũ, Đường Hương Hương tụ tập cùng một chỗ, chủ đề xoay quanh cuộc đấu võ ngày mai. Đường Hương Hương cẩn thận nhớ lại quá trình giao thủ cùng Lữ Minh hôm nay, càng nghĩ càng thấy Lữ Minh thay đổi hoàn toàn, cứ như là một con người khác.

Nghĩ đến đây, nàng liền đưa ra lời nghi vấn.

- Sư huynh Tiểu Vũ, sư tôn... mọi người có thấy Lữ Minh có chút khác lạ không?

Nàng nhún mày hỏi.

- Ủ đúng!

Tuyết Cơ tiếp chuyện:

- Đứa nhỏ này tu vi đáng nhẽ không đạt tới cảnh giới này, hơn nữa, trên lời đài, ta nhiều lần chú ý ánh mắt của nó, thấy khác hẳn trước kia.

- Chỉ có một cách lý giải!

Long Vũ nói:

- Em cảm nhận được trên người đại sư huynh có một cỗ khí tức tà ác, nhưng lại khá quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Thực tế là Long Vũ quan sát Lữ Minh phát hiện ra một cỗ khí tức tà ác, rất giống với khí tức của Vương Quốc Duy.

Hay nói cách khác, hắn rất có thể đã bị thuộc hạ của Hắc Minh nhập vào người.

Mà mục đích cuối cùng chính là Long Vũ.

- Ý của em là...

Tuyết Cơ sắc mặt hơi đổi, nói:

- Tiểu Vũ, chẳng lẽ em hoài nghi hắn bị tà vật nào đó nhập vào người rồi?

- Đúng vậy.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Nếu suy đoán của em không sai thì mục đích của hắn chính là em.

- Vậy anh phải cẩn thận một chút.

Đường Hương Hương nói.

Long Vũ nghe vậy liền ghé mắt qua nhìn, phát hiện trong mắt nàng cũng không có quá nhiều sự ân cần, trong lòng hắn liền cảm thấy có chút buồn bực.

Tuyết Cơ hiển nhiên là thấy biểu tình của hai người, thế nhưng nàng cũng không nói gì.

Ngừng một chút, Tuyết Cơ hỏi:

- Tiểu Vũ, em có nắm chắc không? Chi bằng để chị nói chuyện này với tổ sư để ngài ra mặt giải quyết.

- Không cần.

Long Vũ nói:

- Bạch Mi đạo nhân thâm bất khả trắc, em đoán là nếu chúng ta đã nhìn ra có vấn đề thì có lẽ ngài cũng nhìn ra rồi, tất cả là đang chờ biểu hiện của em mà thôi.

- Anh có mấy phần nắm chắc?

Người đặt câu hỏi lại chính là Đường Hương Hương, kỳ thật trong nàng cũng có chút lo lắng, chỉ có điều không biểu hiện trên mặt thôi.

- Yên tâm đi, mặc dù đối với Hắc Minh anh cũng không nắm chắc, nhưng hắn chỉ là thuộc hạ thôi, anh không có việc gì đâu.

Long Vũ tự tin nói:

- Ngày mai hai người cứ chờ mà xem...

...

...

Sáng sớm hôm sau, người tu đạo thiên hạ lại lần nữa tụ tập, gần như tất cả mọi người đều rất chờ mong trận đại chiến này.

Uông Kiềm cùng Thiên Thần Tử ở trong góc nhỏ giọng thì thầm.

- Sư Tổ, ngài xem kìa Thiên Cơ Tử thật bất công... Lữ Minh trước kia tu vi chỉ cao hơn đệ tử một chút, thế nhưng bây giờ thì ngay cả sư muội cũng không phải đối thủ của hắn.

Uông Kiềm không ngừng phàn nàn:

- Sư tổ, ngài cũng giúp đỡ đệ tử đi, ít nhất thì cũng đừng để bọn họ bỏ xa đệ tử quá chứ.

- Haizz.

Thiên Thần Tử thở dài một tiếng nói:

- Ta làm gì có thần thông như vậy, nếu thực sự thần thông như thế thì vì sao không tự tăng tu vi cho chính mình?

Ngừng một chút, Thiên Thần Tử còn nói thêm:

- Ông Kiếm, người cũng không cần để ý tu vi của Lữ Minh. Ta xem ra trong chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.

- Vậy là có ý gì?

Ông Kiếm khó hiểu hỏi.

- Cụ thể là xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ lắm, thế nhưng chắc chắn là sẽ có đáp án sớm thôi. Cứ chờ đi, sẽ có trò vui cho người xem!

Khóe miệng Thiên Thần Tử khẽ nhếch lên vẽ mỉm cười.

- Bắt đầu!

Trong lúc hai người đang thì thầm, thì trọng tài đã tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Long Vũ và Lữ Minh đứng song song trên lôi đài, đối diện nhau. Khí tức mạnh mẽ không ngừng từ trên người Long Vũ phát ra.

Lữ Minh hơi kinh hãi, tuy nhiên hắn rất nhanh điều chỉnh lại tâm thần của mình, cũng không bị ảnh hưởng bởi Long Vũ.

- Đại sư huynh, sao phải khổ như thế chứ?

Long Vũ nhàn nhạt nói.

- Long Vũ... Ta không hiểu đệ nói gì.

Lữ Minh biến sắc.

- Sư huynh cũng biết!

Long Vũ nói tiếp:

- Sư huynh xảy ra chuyện gì, trong lòng đệ đã biết rõ. Huynh thân là chính đạo, thế mà lại để ma đạo nhập vào, đệ khẳng định là sư huynh tự nguyện, nếu không thì chuyện này không thể lặng lẽ xảy ra như thế...

- Ta không hiểu đệ đang nói gì!

Lữ Minh hơi chột dạ.

- Kết cục của Vương Quốc Duy sư huynh hẳn cũng đã thấy rồi!

Long Vũ nói:

- Các người đều là bị tà ma lừa gạt... Quay đầu lại là bờ...

- Không thể quay lại được nữa!

Lữ Minh đột nhiên cười lạnh, nói:

- Long Vũ, cho dù ta có sai, cũng chính là do người ép ta... Nếu như không phải người, ta sẽ vĩnh viễn trở thành người được tôn kính, là một đại sư huynh được người người tôn sùng, nếu như không phải người thì tiểu sư muội cũng là của ta... Thế nhưng hôm nay, mặc dù mọi người biểu hiện ra vẻ tôn kính với ta, thế nhưng trong lòng đã dần dần hướng về người. Người nào nắm tay to, người đó chính là lão đại. Sự thật này không thể thay đổi...

- Nhưng huynh cũng không nên dùng cách đó để đề thăng tu vi của mình!

Long Vũ thở dài:

- Đây là con đường không có lối về...

- Ta thấy chẳng sao cả!

Lữ Minh nói:

- Ta chẳng còn tâm nguyện gì cả, chỉ muốn đánh bại ngươi, đem ngươi dẫm nát dưới chân. Ta muốn chứng minh cho mọi người thấy, ta hoàn toàn xứng đáng là đại sư huynh, ta cũng muốn nói với Hương Hương, ta mới chính là người có thể bảo vệ được cho nàng. Long Vũ, là người bức ta.

- Haizz

Long Vũ thở dài thâm thúy:

- Đại sư huynh, huynh thật sự cho rằng dựa vào tà ma trên người là có thể đánh bại được ta sao, vậy thì huynh nhầm to rồi. Lai lịch của hắc đệ biết rõ... Nhưng lai lịch của đệ thì hắc không thể biết. Có lẽ chủ của hắc xuất hiện thì mới xứng đáng cùng đệ đánh một trận.

- Lấy binh khí của ngươi đi!

Lữ Minh tế ra một thanh pháp kiếm ngăm đen, hiển nhiên là hắc cũng không quen sử dụng pháp kiếm.

- Không cần... Đối phó huynh, đệ không cần phải rút kiếm.

Long Vũ lời nói cuồng ngạo lập tức khiến cho mấy vạn người dưới đài sửng sốt, nguyên một đám lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

Nhìn thực lực Lữ Minh thể hiện ra ở những trận trước, nếu như hắc không sử dụng pháp kiếm thì thắng bại khó có thể nói.

Đương nhiên, đây là kết luận đưa ra khi chưa biết được tu vi thực sự của Long Vũ.

Thực tế thì với tu vi của Long Vũ, đích xác là không cần dùng kiếm cũng có thể giải quyết được hắc.

Kể nhập vào người Lữ Minh thật ra là Kinh Hồng. Kinh Hồng tu vi Huyền cảnh chẳng qua chỉ là Bát Đỉnh, sau khi nhập vào Lữ Minh thì tu vi sẽ không thể đạt được đỉnh phong như trước, nhiều nhất là chỉ đạt đến Lục Đỉnh, hoặc Thất Đỉnh gì đó.

Sau trận chiến với Đường Hương Hương, có thể thấy được tu vi của Lữ Minh hiện tại chỉ nhỉnh hơn Lục Đỉnh một chút, gần tới Thất Đỉnh. Tu vi như vậy so với mặt bằng chung thì cũng là rất mạnh rồi.

Thế nhưng so sánh với Long Vũ thì vẫn có một chút chênh lệch.

Lúc nghe thấy Long Vũ nói như vậy, thân thể của Lữ Minh không nhịn được run rẩy, kể cả linh hồn ẩn giấu bên trong hắc cũng không ngừng run rẩy.

Bởi vì trong giọng nói của Long Vũ tràn đầy sự tự tin.

Ánh mắt Lữ Minh nhìn về phía Long Vũ bỗng có chút biến hóa. Long Vũ khẩu khí lớn như vậy khiến cho trong lòng hắc hơi có chút lo lắng, khẽ cau mày.

Thiên Thần Tử ngay khi Long Vũ xuất hiện đã nhảy dựng lên, hoảng sợ mở to mắt nhìn chằm chằm vào thân thể hắc.

- Sư tổ, hắc có khả năng thắng không vậy?

Uông Kiếm cũng thấy Long Vũ có chút tự tin thái quá. Tự tin quá thì chính là tự phụ, mà tự phụ thì sẽ phải trả một cái giá lớn.

Uông Kiếm vẫn cảm thấy chênh lệch giữa mình và Lữ Minh cũng không lớn lắm, thế nhưng hôm nay Lữ Minh đột nhiên quật khởi mạnh mẽ làm cho hắc cảm thấy khó chịu trong lòng.

Hắc hy vọng người chiến thắng trong trận đấu này chính là Long Vũ.

Thiên Thần Tử lòng tin đã hơi dao động, đồng thời trong lòng hắc tăng thêm một chút chờ mong.

Cũng như vậy, trên hàng ghế thủ tịch, một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành như tiên tử, không nhiễm khói bụi trần gian đang dùng đôi mắt long lanh mà tràn đầy trí tuệ dừng ở trên người Long Vũ đang đứng trên đài.

Trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành bỗng xuất hiện một tia cảm xúc phức tạp pha lẫn kinh ngạc.

- Đến đây đi, để ta kết thúc thần thoại do người tạo nên...

Lữ Minh lạnh lẽo quát một tiếng, hắc kiếm trong tay lóe lên một đạo Huyền Quang, một cỗ khí tức âm hành lạnh lẽo từ trên thân hắn tỏa ra xung quanh.

Long Vũ giận dữ quát lên một tiếng, Tử Kim Thiên Viêm màu tím vàng trong nháy mắt phun ra, tràn ngập bên ngoài cơ thể hắn.

Giờ phút này, gần như mọi người giật mình phát hiện, Long Vũ dường như biến thành một người lửa, Tử Kim Thiên Viêm như hòa tan với cơ thể hắn, sinh ra một cỗ khí thế cường đại.

- Người định dùng dị năng Hỏa hệ để quyết đấu với ta sao?

Lữ Minh hơi kinh hãi.

Tiếng nói phát ra thế nhưng cũng không ai thấy động tác của Lữ Minh thế nào thì hắn đã xuất hiện ở vị trí cách Long Vũ hơn ba thước, thần sắc tiêu sái, dường như chẳng có chút sợ hãi nào.

- Đại sư huynh cố lên, chúng ta đều cổ vũ cho huynh!

Trong đám người, cũng không biết là ai đã hô lên một câu như vậy. Có thể thấy rằng đại bộ phận đệ tử lớp trẻ của Huyền Môn đối với Lữ Minh vẫn rất sùng bái.

Dù sao, Long Vũ cũng đã từng là một cái phế vậy, hôm nay lại trở lên cường đại như vậy, làm cho bọn họ có chút không cam tâm.

- Đại sư huynh tất thắng!

Đám người đồng thanh hô.

Lữ Minh rất thích cảm giác được hoan hô như vậy.

Bởi vì đây là vinh hạnh đặc biệt mà chỉ cường giả mới nhận được.

- Long Vũ, nghe thấy chưa? Tất cả mọi người đang vì ta mà hoan hô, trong lòng bọn chúng ta mới chính thức là đại sư huynh. Hôm nay ta nhất định phải đánh bại người.

Lữ Minh hướng về Long Vũ cuồng ngạo nói.

Khi vẫn đang nói chuyện, thì một cỗ Huyền quang màu đen đã bao phủ toàn thân hắn, điều kì quái là Huyền quang màu đen này lại tràn ngập khí tức Huyền Môn đạo pháp.

Lữ Minh bước vào trạng thái chiến đấu, lạnh lùng nhìn Long Vũ, pháp kiếm màu đen giờ lên chỉ về hướng Long Vũ, một cỗ kiếm quang ngưng thực không ngừng phun ra nuốt vào.

Lữ Minh tự tin nhìn Long Vũ, cuồng ngạo nói:

- Long Vũ, nếu người thất bại, người nhất định phải từ bỏ tranh đoạt sư muội với ta, nếu không ta sẽ không khách khí!

Lữ Minh nói đến đây, ngừng một chút, nói ra một câu thâm thúy:

- Nhớ kỹ, ta vĩnh viễn là đại sư huynh!

- Huynh đã nhầm đường lạc lối rồi!

Long Vũ thở dài một tiếng, nói ra một câu khó hiểu.

Lữ Minh nhìn Long Vũ một lúc lâu, mới khẽ nhếch môi, mỉm cười nói:

- Ta nói rồi, việc đến nước này đều do một tay người tạo nên.

- Đại sư huynh, đệ nhất định diệt trừ tà ma trên người huynh.

Long Vũ nghiêm túc nói.

Người tu đạo phía dưới mắt tròn mắt dẹt không hiểu đầu đuôi ra sao.

Đương nhiên là trên đài thủ tịch thì có không ít người biết chuyện.

Chẳng hạn như Thiên Cơ Tử, vẻ mặt hần trần đầy lo lắng, nếu như không phải vị Bạch Mi đạo nhân ngăn cản thì sợ rằng hắn đã phi ngay lên đài bắt lấy Lữ Minh để trừ ma rồi.

- Yên tâm đi, Tiểu Vũ có thể ứng phó được!

Bạch Mi vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ chẳng có chút lo lắng nào.

Trên đài, khí thế của hai người không ngừng tăng vọt. Phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, mọi người mở mắt thật to, muốn quan sát thật kỹ trận chiến căng thẳng này, sợ rằng sẽ bỏ qua chi tiết nào đó.

- Giết!

Một tiếng quát to, thân hình Lữ Minh bỗng nhiên biến mất, trên lôi đài bỗng xuất hiện một cơn lốc, cơn lốc này do Lữ Minh khi tốc độ đạt đến cực hạn phát ra.

Gió mạnh thổi tung những lọn tóc trước mặt Long Vũ, thế nhưng thân hình hắn vẫn sừng sững bất động.

- Không tồi, so với khí tức trên người của Vương Quốc Duy lần trước thì công lực của ngươi lại tăng tiến rồi!

Long Vũ với cảm giác cường đại đã bắt được khí tức của Lữ Minh.

Thế nhưng, ngay lúc Long Vũ chuẩn bị xoay người công kích thì hắn lại cảm giác được một đạo khí tức cực kỳ lạnh lẽo mang theo lực lượng cường đại vô cùng đang đánh úp lại.

- Hóa ra bóng dáng bên trái lúc trước chỉ là ảo ảnh!

Long Vũ hít sâu một hơi, dùng Hỏa Long Quyền nghênh địch.

Lữ Minh cười lạnh nhìn nắm tay Long Vũ đánh tới, pháp kiếm không hề lưu tình chém xuống.

- Ngươi quá cuồng ngạo, đây chính là cơ hội của ta!

Lữ Minh trong lòng âm thầm cười lạnh.

Kỳ thực, Lữ Minh hiện tại rất tự tin với tốc độ của hắn, không ai có thể sánh kịp.

Thế nhưng ngay lúc hắn tưởng rằng đã đắc thủ, thân hình Long Vũ lại đột nhiên giật lùi, đồng thời một con Hỏa long phóng ra, gào thét lao tới.

- Âm âm!

Hỏa long va chạm với pháp kiếm của Lữ Minh, hai cỗ lực lượng va chạm chính diện phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, Long Vũ nương nhờ phản lực của vụ nổ, thân hình lui về phía sau.

Lữ Minh cũng lộn một vòng, nhanh chóng lùi lại, động tác như hành vân lưu thủy, cực kỳ tiêu sái.

Toàn bộ người tu đạo đều sợ ngây người, xem ra trận đánh của hai người biểu hiện như vậy thực sự là quá đủ rồi.

Mặc dù không đắc thủ thế nhưng Lữ Minh cũng không tỏ ra thất vọng, ngược lại trong mắt hắn lại hiện lên một vẻ tươi cười rất quỷ dị.

- Không tồi, chỉ có giao thủ với những đối thủ như ngươi thì mới có thể tiến bộ được.

Lữ Minh nói tiếp:

- Hy vọng ngươi sẽ sử toàn lực, nếu không ngươi sẽ phải hối hận.

- Hừ!

Long Vũ khinh thường nói:

- Đỡ một quyền nữa thử xem.

Vừa dứt lời, Long Vũ nâng Tử Kim Thiên Viêm lên tám thành, đánh ra một Hỏa Long quyền, lại một con Hỏa long nữa hung hăng lao tới.

Lữ Minh không chút nào hoang mang, nâng kiếm vũ động một đạo phòng ngự cường đại quanh thân.

- Âm âm!

Hai cổ lực lượng lại va đụng lẫn nữa, Lữ Minh vẫn bất động tại chỗ.

Những người đang quan sát cứ ngỡ là hai người ngang nhau thế nhưng khóe miệng Long Vũ lại khẽ nhếch lên một nụ cười khinh thường.

- Phốc!

Đột nhiên một ngụm máu tươi từ trong miệng Lữ Minh nhổ ra.

Lữ Minh không ngờ khi tiếp xúc với Hỏa long thì lại có một cổ hơi thở nóng bỏng theo pháp kiếm chui vào trong cơ thể.

Nhẹ nhàng đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, Lữ Minh gằn giọng nói:

- Không tồi, so với lần trước thì ngươi cũng đã tiến bộ rồi.

- Thả đại sư huynh ra, ta và ngươi quyết chiến.

Long Vũ đột nhiên nói.

codon.traí

220. Chương 80: Chúng Ta Là Người Xấu

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 80: Chúng ta là người xấu

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Ngươi cảm thấy ta phải làm như vậy sao?

Lữ Minh cười lạnh nói:

- Ngươi cũng biết, hần tự nguyện, đương nhiên, cũng là ngươi buộc hần phải tới nước này.

- Vô sỉ!

Long Vũ cả giận nói:

- Bây giờ, lần này ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

- Muốn giết ta, thì ngươi phải giết chết đại sư huynh của ngươi, ta xem ngươi làm như thế nào?

Khóe miệng Lữ Minh gợi lên một tia cười gian:

- Long Vũ, ta xem ngươi làm sao đây?

- Ngươi đã ngoan cố như vậy, thì cũng đừng trách ta không khách khí!

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia giận dữ, sát khí tăng lên.

Hai người nói chuyện, làm cho mấy vạn người tu đạo dưới đài người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không hiểu ra làm sao.

Đúng vậy a, bọn hắc căn bản là không rõ lời Long Vũ nói kia, rốt cuộc là có ý gì.

Thiên Cơ Tử nhỏ nhẹ nói:

- Hải tử Long Vũ này... Thật sự là không tệ a...

Vô hình trung, Thiên Cơ Tử đối với những hành vi trước kia của mình, có một loại xúc động sám hối.

Uông Kiếm trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Không cần sợ!

Thiên Thần Tử nói:

- Nói vậy, ngươi cũng có thể đã rõ một ít chuyện, đúng vậy, có người phụ thân vào Lữ Minh...

- Tà ma sao?

Uông Kiếm hỏi

- Hắc là như vậy!

Thiên Thần Tử mỉm cười:

- Thế này thì có trò hay để nhìn rồi, hiện tại còn không biết là dạng tà ma gì, nói không chừng muốn giết tà ma thì phải giết chết Lữ Minh. Ta xem Long Vũ sẽ làm như thế nào với Đại sư huynh của hắn...

- Long Vũ, xem chiêu!

Lữ Minh quát một tiếng, cả người hóa thành một đạo hắc sắc quang ảnh. Bởi vì tốc độ quá nhanh mà lưu lại tàn ảnh, như tia chớp trực tiếp xông về phía Long Vũ.

Hắc sắc pháp kiếm mang theo vô tận băng lãnh không chút do dự đâm đến Long Vũ. Để chống lại công kích của Lữ Minh, cả người Long Vũ xoay tròn quỹ dị đồng thời vung cánh tay màu tím vàng lên, Tử Kim Thiên Viêm hình thành từng vòng ánh sáng màu vàng quanh thân kiếm tạo thành một đạo phòng ngự.

Ngay khi tiếp cận Long Vũ, trong nháy mắt hắc sắc pháp kiếm vốn đâm tới bỗng nhiên xẹt qua một đường cong tuyệt đẹp biến thành công kích hạ bàn.

Thân hình Long Vũ không ngờ cũng xẹt qua một đạo đường cong tuyệt đẹp, lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi, chuẩn xác tránh khỏi công kích của Lữ Minh.

Đồng thời Hỏa Long quyền của Long Vũ phóng ra đánh vào trên cổ tay Lữ Minh. Lữ Minh kêu thảm một tiếng, hắc sắc pháp kiếm rời tay, bay vút lên trời cao.

Một kích này cũng chưa kết thúc ngay, sau đó, Long Vũ đạp không mà lên, tung cước phóng ra một đạo Tử Viêm, đá vào bụng Lữ Minh, lực đạo thật lớn làm Lữ Minh quay cuồng, xoay tròn bay ra ngoài.

Mọi người hít sâu một hơi, trong nháy mắt tại điện quang hoa lửa, Long Vũ không ngờ có thể hóa giải nguy cơ, đồng thời còn đánh trúng đối thủ, đây là hình thức lực lượng gì a.

Đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, thân thể Long Vũ giống như tên lửa xông về giữa không trung, hắn muốn cướp hắc sắc pháp kiếm.

- Đừng hòng!

Lữ Minh từ trên mặt đất đứng dậy, khoe miệng gọi lên vẻ mỉm cười, chỉ thấy tay hắn nhẹ nhàng hơi vạch trong không trung, hắc sắc pháp kiếm bỗng nhiên quỷ dị biến mất, lúc sau lại đã xuất hiện ở trong tay Lữ Minh.

Long Vũ liền kinh hãi.

Hắn đột nhiên ý thức được, thanh pháp kiếm kia cũng là linh vật, hắn là đã nhận chủ.

- Long Vũ, người đúng là làm trò cười, muốn đoạt pháp kiếm đã nhận chủ, người nghĩ mình có thể sao!

Lữ Minh lạnh lùng nói:

- Vốn nghĩ chiến thắng người hắn là sẽ không khó khăn, không nghĩ tới người lại tiến bộ nhanh như vậy, bất quá người cũng dừng cao hứng quá sớm, ta sẽ không thua bởi người đâu...

- Tu vi của ta đã đạt tới Cửu Đỉnh!

Long Vũ thản nhiên nói.

- Ta biết!

Lữ Minh nói:

- Ta đã nhìn ra, cho dù là Hỏa Hệ dị năng của người cũng đã đạt tới trạng thái y như vậy... Người quả là thiên tài!

- Nhưng ta vẫn chưa sử dụng tuyệt chiêu tất thắng!

Lữ Minh nói.

Thấy biểu tình kiên định của Lữ Minh, Long Vũ không có bất kỳ khinh thường nào.

- Nhớ kỹ, người giết chết người là Kinh Hồng!

Lữ Minh lạnh giọng nói, chỉ thấy hắc sắc pháp kiếm trong tay hắn đột nhiên tản mát ra từng đạo kiếm quang huyết sắc, từng đạo kiếm quang giống như giống như sao băng giết qua.

Càng thêm quỷ dị hơn là, tại thời điểm này, trong đấu trường, Lữ Minh không ngờ từ một bóng người biến thành hai bóng người.

Long Vũ cùng tất cả mọi người có thể rõ ràng cảm ứng được, hai nhân ảnh kia đều là thật, cũng không phải là hư ảnh bởi vì, giờ phút này có hai cỗ lực lượng cường đại đang phân tán.

Một màn này, thật sự là quá mức quỷ dị.

Quỷ dị làm cho tất cả mọi người đều há to miệng.

- Là thân ngoại hóa thân!

Bạch Mi đạo nhân thản nhiên nói:

- Hắn là người của Hắc Minh...

Thiên Cơ Tử vội vàng hỏi:

- Tổ sư, ý của người là... Cái này cũng là đạo pháp Huyền Môn.

- Không sai!

Bạch Mi đạo nhân như là nhớ ra chuyện cũ nào đó, sâu kín nói:

- Huyền Môn, vào thời kì giới tu đạo còn cường thịnh, cũng không phải là chuyện các người có khả năng tưởng tượng, bất quá Hắc Minh sư đệ của ta đích xác cũng là một thiên tài. Thiên Cơ Tử, có chuyện này người có thể không biết... Hắc Minh sư đệ của ta kỳ thật rất giống Long Vũ.

- Sao lại như vậy?

Thiên Cơ Tử hơi kinh hãi.

- Thân thể của hắc cùng Long Vũ rất giống nhau, bất đồng duy nhất chính là, dưới áp lực Huyền Môn, Hắc Minh đã tự tay giết chết phụ mẫu của chính mình...

Bạch Mi đạo nhân thở dài một tiếng, nói:

- Chuẩn xác hơn mà nói, hắc là Huyền Môn giết chết cha mẹ hắc.

- Cho nên hắc căm hận Huyền Môn?

Thiên Cơ Tử hỏi.

- Sự thật đúng là như vậy!

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Có chút bí mật, ta không thể nói với các người. Tóm lại, các người nhớ kỹ, không nên có ý nghĩ cổ hủ, nếu không Huyền Môn sớm hay muộn sẽ triệt để xuống dốc, thậm chí là thất bại hoàn toàn, hiện giờ Huyền Môn cách thất bại hoàn toàn cũng không xa.

- Xin nghe lời tổ sư dạy bảo!

Thiên Cơ Tử vội vàng nói:

- Chuyện hôm nay kết thúc, ta sẽ đích thân giải thích cùng Long Vũ.

Trên lôi đài, hai người vẫn so đấu, trên mặt Long Vũ rất cục cựa ra vẻ mặt thận trọng.

- Người nhất định phải thua, lực lượng của ta giờ đây mạnh mẽ gấp đôi lúc trước!

Lữ Minh lạnh giọng nói.

- Đến đây đi!

Hai Lữ Minh cùng hét lớn một tiếng, phân biệt từ hai phương hướng bất đồng tập kích tới Long Vũ. Long Vũ vội vàng di động, biến ảo thân hình.

Nhưng hắc vẫn không thể nào né qua công kích của Lữ Minh, tránh được thứ nhất, lại trốn không dứt thứ hai. Ngay khi hỏa long quyền của hắc vừa mới đánh lên một Lữ Minh, Lữ Minh thứ hai đã từ phía sau cầm kiếm đâm lại.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, Long Vũ căn bản không kịp làm bất luận động tác gì, chỉ dựa vào bản năng thân thể tránh thoát chỗ yếu hại trên người. Một đoàn máu tươi từ trên vai Long Vũ chảy ra, nhuộm đỏ cánh tay của hắc.

Từng tiếng kêu sợ hãi từ trong miệng người tu đạo dưới đài phát ra.

Tuyết Cơ, Đường Hương Hương cũng đã kinh ngạc đứng bật dậy.

- Người chết đi!

Lữ Minh lạnh lùng nói, trong thanh âm mang theo cuồng ngạo và tự tin vô tận. Hai đạo thân ảnh, dập dờn trôi nổi chung quanh bốn phía Long Vũ.

- Tiểu Vũ không sao chứ?

Tuyết Cơ hơi lo lắng.

- Không sao!

Hương Hương nói:

- Ta tin tưởng hắc có thể ứng phó tràng nguy cơ này, bởi vì hắc là Long Vũ.

- Chủ nhân, hóa thân của hắc không kiên trì được bao lâu!

La Lâm nói:

- Hãy du đấu với hắc, chỉ cần tốc độ của hắc chịu ảnh hưởng, vấn đề có thể giải quyết.

- Đi chết đi!

Lữ Minh cuồng ngạo nói.

- Tiểu Vũ, em không nên xảy ra chuyện gì a!

Tuyết Cơ nỉ non nhẹ giọng hô. Nhưng giờ phút này, ngoại trừ ở ngoài cầu nguyện, nàng cũng không có bất kỳ phương pháp xử lý gì.

Lúc này trong lòng Tuyết Cơ cũng chỉ có một ý nghĩ, nếu Tiểu Vũ thật sự xảy ra sự cố, nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào vì hấn báo thù.

Đồng dạng, trong lòng Đường Hương Hương cũng khẩn trương không thôi.

Ngay lúc Tuyết Cơ, Đường Hương Hương vạn phần khẩn trương nhìn chăm chăm sân thi đấu, bỗng nhiên Long Vũ hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía các nàng.

Tuyết Cơ tựa hồ thấy được ánh mắt tự tin của Long Vũ.

Lữ Minh thân hình lại biến thành một đạo hắc quang, mãnh liệt xông về phía Long Vũ. Cùng lúc đó, Long Vũ cũng động.

Mọi người chỉ thấy một đạo quang ảnh màu tím vàng cùng một đạo quang ảnh màu đen, rất nhanh hướng tới phía đối phương. Giữa hai người có khoảng cách mấy chục thước, vền vền chỉ nháy mắt, liền va chạm cùng một chỗ.

Bất quá hiện trường cũng không phát ra tiếng va chạm.

Bởi vì ngay khi hai người sắp va chạm, Long Vũ tránh được Lữ Minh.

Lữ Minh sững sờ đôi chút, ngay sau đó hai đạo nhân ảnh đồng thời bắt đầu bao vây chặn đánh Long Vũ mà Long Vũ lại một mực tránh né, trên trận đã hình thành hình thế truy đuổi.

Thấy một màn như vậy, rất nhiều người đều cảm thấy Long Vũ có thể là lực bất tòng tâm.

Ngay cả Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương đều khẩn trương không thôi.

Đường Hương Hương thậm chí đã chuẩn bị cứu viện, bởi vì trên người Lữ Minh đã tràn ngập sát khí không hề nghi ngờ, nếu Long Vũ bị thua, hấn nhất định sẽ nhân cơ hội hạ sát thủ.

Nàng tuyệt đối không cho phép Lữ Minh sát hại Long Vũ.

- Yên tâm đi, chớ vội nóng nảy!

Tuyết Cơ vỗ nhẹ, ý bảo không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Mấy phút đồng hồ sau, theo tốc độ di động cao, lực lượng Lữ Minh quả nhiên trở nên yếu đi. Bất đắc dĩ, hấn vội vàng thu hồi hóa thân.

Cho tới giờ khắc này, hấn mới tỉnh ngộ, khi nãy hoàn toàn là một hồi âm mưu.

- Ha ha!

Long Vũ khinh thường nói:

- Tuy rằng ngươi là hai người, nhưng chỉ số thông minh của ngươi vẫn làm kẻ khác lo lắng a...

- Ê tiện!

Lữ Minh mắng một tiếng, nói:

- Ta vẫn có thể đem ngươi bắt lại...

- Nên kết thúc rồi!

Sắc mặt Long Vũ nghiêm chỉnh, quát lạnh một tiếng, thân hình tựa như tia chớp thoát ra, lúc này, hấn không hề có bất kỳ tàng tư nào, đem lực lượng Tử Kim Thiên Viêm hoàn toàn thích phóng ra.

Trong khoảnh khắc, không khí bốn phía lồi đài đều trở nên nóng rực. Một số đệ tử tu vi thấp, vội vàng lui về phía sau, lo lắng hơi nóng lan đến gần mình.

- Ta liều mạng với người!

Trong đôi mắt Lữ Minh hiện lên một đạo huyết sắc:

- Long Vũ, ta không tin người dám giết ta, giết ta chính là giết chết đại sư huynh của người...

- Ngu ngốc, ta tự có biện pháp!

Long Vũ quát một tiếng, thân ảnh nháy mắt xuất hiện ở trước người Lữ Minh, đồng thời, Thiên Sư pháp kiếm thành linh nơi tay, Phá Ma Thần Long điên cuồng gầm lên một tiếng, chui vào trong cơ thể Lữ Minh.

- A!

Theo tiếng thét phẫn nộ mà thống khổ của Lữ Minh, Phá Ma Thần Long đã tiến nhập vào cơ thể phóng xuất ra ngoài, khoe miệng của Thần Long đang gặm một cái bóng hắc ám.

Long Vũ đầu tiên đi qua, lúc này Thiên Sư pháp kiếm trực tiếp kích phát ra diệt thiên Thần Long, Thần Long nổi giận gầm lên một tiếng, nháy mắt sẽ đem cái bóng màu đen kia cắn nuốt.

- A!

Lúc này, tiếng kêu đau là từ trong miệng cái bóng màu đen kia vang lên.

- Chủ nhân sẽ báo thù cho ta!

Đây là câu nói sau cùng trước khi cái bóng màu đen tan thành mây khói lưu lại.

- Đại sư huynh, huynh không sao chứ!

Lập tức, Long Vũ đi tới duỗi tay đem Lữ Minh đang nửa quỳ trên mặt đất kéo lên. Lữ Minh như là toàn thân hư thoát, thân thể mềm oặt giống như mì sợi, tùy ý để Long Vũ đưa hắn kéo lên, một câu cũng không nói.

Dưới lồi đài người tu đạo hoàn toàn sợ ngây người.

Hiển nhiên, bọn hắn vẫn không rõ ràng lắm, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Sững sờ qua đi, Phù Hoa lập tức đi qua tuyên bố Long Vũ thắng lợi.

Trong tràng nhất thời vang lên một trận hoan hô.

Rất nhiều người cũng không đi lo Long Vũ là ai, mấu chốt chính là hắn bây giờ là người chiến thắng.

Tiếng hoan hô, từ trước đều chỉ thuộc về phương thắng lợi.

Sau đó, Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương tâm tình mới bình phục lại.

Phun ra một ngụm trọc khí, Long Vũ lại hỏi:

- Đại sư huynh, huynh không sao chứ?

- Đại sư huynh?

Lữ Minh cười tự giễu, thuận tiện liếc mắt nhìn Long Vũ một cái:

- Tiểu Vũ, đệ cảm thấy được huynh còn có tư cách làm đại sư huynh của Huyền Môn sao?

- Vì sao lại không có tư cách?

Long Vũ nói:

- Huynh chỉ là bị tà ma mê hoặc mà thôi, trong lòng đệ huynh là người rất thiện lương, bản chất của huynh vốn không xấu.

- Nhưng trong lòng huynh cũng có tà niệm!

Lữ Minh hổ thẹn nói:

- Đệ hần là rất rõ ràng, nếu không phải trong lòng huynh có tà niệm, tà ma cũng không thể thuận lợi tiến vào trong cơ thể của huynh, đây là một tràng giao dịch dơ bẩn.

Nói tới đây, Lữ Minh ngẩng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi, ta thực xin lỗi đệ... Hôm nay huynh mới biết được, huynh cũng không có cao thượng như mình nghĩ trước kia. Huynh chỉ có một thỉnh cầu, đáp ứng huynh, chiếu cố tốt cho tiểu sư muội chỉ có nhân tài như đệ mới có thể cho nàng hạnh phúc!

- Đại sư huynh huynh sai rồi!

Long Vũ thản nhiên nói:

- Tiểu sư muội đã không phải là tiểu sư muội trước kia, nàng đối với đệ không có chút tình ý nào.

- Không, người sai là đệ!

Lữ Minh nói:

- Tiểu sư muội không có quên đệ, nàng chỉ là đang trốn tránh, huynh sớm cũng cảm giác được, nàng còn yêu đệ.

Long Vũ nghe vậy, theo bản hướng nhìn Đường Hương Hương trong đám người, chính là giờ phút này nàng đã không thấy bóng dáng đâu cả.

- Ai!

Long Vũ sâu kín thở dài một tiếng, giúp Lữ Minh đi xuống lôi đài.

...

...

Ngay một khắc này Kinh Hồng chết, cho dù không có mặt ở cùng một thế giới, hần vẫn hay cảm ứng được.

Giờ phút này, hần đang ở cùng Bách Hoa gặp mặt cửu vĩ thiên hồ Mỹ Diễm, bàn về uy hiếp của Đại Vu, thân ảnh của hần bỗng run lên bần bật, giọng cảm hận nói:

- Hay cho một tên Long Vũ, hần lại giết một thuộc hạ đắc lực của ta...

Mỹ Diễm khê nhú mày:

- Hắc Minh, không phải ta đã nói với ngươi, trước mắt chúng ta phải ứng phó với nguy cơ Đại Vu sắp tới, mà không phải đi giải quyết việc riêng của ngươi hay sao.

- Ta biết!

Hắc Minh nói:

- Nữ nhân ngu xuẩn này, ngươi cũng biết sự tình khác xa so với ta nói, nói cho ngươi hay, giải quyết nguy cơ mấu chốt ở chỗ nắm lệnh bài Phương Thiên Địa mà trên người Long Vũ còn có một khối Phương Hoàng lệnh, cho nên chúng ta cần phải bắt hần, giải quyết hần là chuyện bắt buộc phải làm, muốn chơi với ta à? Đừng quên, ta là người xấu...

codon.traí

221. Chương 81: Đêm Khuya Nói Chuyện Với Tuyệt Cơ Trên Đỉnh Núi

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 81: Đêm khuya nói chuyện với Tuyết Cơ trên đỉnh núi

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Người xấu?

Mỹ Diễm cười hắc hắc, nói:

- Nói cho cùng, chúng ta là người phá hư, người chớ có quên, tổ chim bị phá trứng sẽ vỡ hết, nếu Huyền Cảnh thật sự bị Đại Vu này chiếm đoạt, ta và người chỉ sợ cũng không có khả năng sống tốt. Đúng rồi, về Đại Vu, người còn biết những thứ gì nữa?

- Hừ!

Hắc Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Cái này kỳ thật chính là báo ứng, Đại Vu vốn là dân bản xứ của Huyền Cảnh, là nơi sinh sống của họ, bất quá sau này người tu đạo xâm lược nơi này, từ ý nghĩa nào đó mà nói, chúng ta vốn nên nhường lãnh địa cho bọn hắn.

- Người thực sự cao thượng như vậy sao?

Mỹ Diễm châm chọc nói.

- Đồ đàn bà, muốn nghe ta nói thì hãy im miệng!

Hắc Minh nói:

- Đại Vu mặc dù là dân bản xứ Huyền Cảnh, nhưng bọn hắn trời sinh tính tàn bạo, nếu cứ để bọn họ tùy ý phát triển, toàn bộ thế giới chắc chắn sẽ bị bọn họ tàn bạo hủy diệt. Cho nên, mới có chuyện tình phong ấn bọn hắn lại.

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa rốt cuộc là ai?

Mỹ Diễm tò mò hỏi

- Bọn họ đến từ Tiên Cảnh!

Hắc Minh trầm giọng nói:

- Phía trên Huyền Cảnh còn có một bậc tồn tại rất cao đó là Tiên Cảnh. Mấy năm nay ta một mực suy nghĩ, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa vì sao lại mất tích, ta nghĩ bọn hắn hẳn là đi vào Tiên Cảnh bởi vì tu vi của bọn hắn tại Huyền Cảnh đã không thể tiếp tục đột phá, cho nên bọn hắn lựa chọn rời khỏi.

- Ý của người là bọn họ thực ra không phải là mất tích mà là tự nguyện rời khỏi nơi này?

Mỹ Diễm cả kinh nói.

- Khó mà nói chính xác được!

Hắc Minh nói:

- Ta cũng chỉ đoán thôi, cụ thể là chuyện gì xảy ra, cũng không có ai rõ ràng. Nói không chừng, bọn họ bị chúa tể Tiên Cảnh gọi về.

- Theo lời người nói như vậy, Tiên Cảnh kia theo lý nên biết nguy cơ bây giờ của chúng ta, vậy bọn họ sẽ cho năm lệnh chủ Phương Thiên Địa trở về cứu vớt chúng ta?

Mỹ Diễm hỏi

- Không biết!

Hắc Minh nói:

- Ta cảm thấy đây là một âm mưu rất lớn?
- Âm mưu?

Xinh đẹp hít sâu một hơi:

- Là năm lệnh chủ Phương Thiên Địa hay Tiên Cảnh?
- Ai cũng có thể!

Hắc Minh nói:

- Nếu chủ mưu là Tiên Cảnh có lẽ chúng ta sẽ bị diệt vong...
- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

Mỹ Diễm nghe Hắc Minh nói như thế, trong lòng lo lắng không thôi.

- Yên tĩnh quan sát tình thế phát triển!

Hắc Minh cười nói:

- Phương Tộc, Long Tộc bọn họ luôn luôn là lực lượng cực mạnh của năm Phương Thiên Địa tại Huyền Cảnh, tin tưởng rằng lúc nguy cơ đến bọn họ sẽ đội quân đầu tiên tiến lên.
- Còn có sư huynh Bạch Mi của ta tin tưởng hẳn cũng sẽ không ngồi yên không màng đến. Tóm lại Huyền Cảnh sẽ trở nên náo nhiệt.

...

...

Long Vũ toàn thắng hiển nhiên nằm trong ý liệu của Bạch Mi đạo nhân.

Đồng dạng, Long Vũ không có ý định gánh vác chức vị Minh Chủ, cũng đã ở trong dự liệu của hắn.

Trên mặt Thiên Cơ Tử lại là có chút xấu hổ, ngay khi hắn tính toán khuyên bảo Long Vũ gánh vác vị trí Minh Chủ, Bạch Mi đạo nhân lên tiếng:

- Không cần cưỡng cầu.
- Nhưng mà, tổ sư...
- Được rồi, ta biết tâm tư của ngươi.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Chức Minh Chủ này, đã có người đảm nhiệm, Tiểu Vũ phải đi về Huyền Cảnh. Huyền Cảnh là nơi chủ chiến của tràng nguy cơ này, việc ở đó đương nhiên trọng yếu hơn xa so với nơi này, nhưng chúng ta cũng không có thể lơ đãng, kêu Tiểu Vũ vào, ta với hắn nói chuyện... Còn người tu đạo khắp thiên hạ, người đi giải thích với bọn họ đi, dù sao người là cũng sư tổ của Long Vũ, người làm Minh Chủ, chắc sẽ không có người phản đối.
- Tuân lệnh sư tổ!

Thiên Cơ Tử lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Một lát sau, Long Vũ đi vào. Hắn mỉm cười với Bạch Mi đạo nhân, nói:

- Thiên Cơ sư tổ nói ngài tìm ta có việc, đoán chừng là chuyện tình lệnh bài năm Phương Thiên Địa rồi?
- Ừ, người ngồi xuống trước đi!

Bạch Mi đạo nhân đợi cho sau khi Long Vũ ngồi xuống, mới chậm rãi nói:

- Tiểu Vũ, lần đi Huyền Cảnh này, người phải chú trọng tìm hiểu nơi hạ lạc lệnh bài năm Phương Thiên Địa, nếu người tìm được Hắc Minh, nói với hắn, ta hy vọng hắn có thể tạm thời vứt bỏ hiềm khích trước

kia, ân oán dĩ vãng đợi cho tròng nguy cơ này đi qua sẽ giải quyết. Nếu hắc nguyên ý, để cho hắc đến Vô Tình phong tìm ta.

- Vậy nếu hắc không muốn?

Long Vũ hỏi ngược lại.

- Hắc Minh không phải cái loại người này, hắc là người thông minh. Tổ chim bị phá trứng sẽ vỡ hết, tin tưởng trong lòng hắc so với ta còn rõ ràng hơn.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Đại Vu trong phong ấn đã sinh sôi đã nhiều năm như vậy, tuy rằng nhân số thiếu một chút, nhưng ta nghĩ lực lượng của bọn họ hắc là càng thêm mạnh mẽ cho nên, cho dù là lệnh bài năm Phương Thiên Địa có tụ tập lại, nếu như không có lực lượng của năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, thì chúng ta vẫn không có bao nhiêu kế hay cho nên, Phương Tộc cùng Long Tộc sẽ là đội quân mấu chốt nhất. Tiểu Vũ, bên Phương Tộc người hãy đi một tuyến, Long Tộc bên kia người cũng hãy nghĩ biện pháp đi...

- Đợi đã!

Long Vũ nói:

- Bạch Mi đạo nhân, ngài trước tiên đừng vội an bài việc này, nhiệm vụ thiết yếu của ta là tìm kiếm cha mẹ ta, về phần... Ngài nói đến chuyện này, ta có thể quản thì quản chứ ta không phải chúa cứu thế, cũng không phải Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

- Ta biết... Nhưng là người có nghĩ tới không, nếu Đại Vu chiếm lĩnh năm Phương Thiên Địa, tương lai là tận thế của người tu đạo, đến lúc đó, cha mẹ của người còn có thể còn sống sao?

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Tiểu Vũ, ta cũng không muốn cùng người nói về đạo lý cao thâm nào, nhưng người buộc phải hiểu được, nó là một trận sinh tử đại chiến của chúng ta.

Long Vũ nghe vậy, lúc này mới gật gật đầu:

- Ngài nói đúng, ta biết nên làm như thế nào.

- Cảm ơn!

Bạch Mi đạo nhân đột nhiên đứng dậy khom người bái thật sâu Long Vũ, nói:

- Ta thay mặt thương sinh thiên hạ cảm ơn người.

- Hổ thẹn rồi!

Long Vũ thản nhiên lên tiếng, lập tức liền đứng dậy đi ra ngoài, hắc gặp Thiên Cơ Tử ở ngay ngoài.

- Sư tổ!

Long Vũ lên tiếng.

- Tiểu Vũ... Ta tới là để xin lỗi người!

Thiên Cơ Tử nói ra lời nói này, hiển nhiên là đã lấy hết dũng khí.

- Sư tổ... Người...

Long Vũ hơi kinh hãi, đối với chuyện Thiên Cơ Tử giải thích, hắc là trăm triệu thật không ngờ tới. Tuy rằng đây cũng từng là điều hắc chờ mong, nhưng khi sự tình tiến đến, hắc vẫn còn có chút giật mình.

- Tiểu Vũ, người cái gì cũng đừng nói nữa, chỉ nghe ta thôi.

Thiên Cơ Tử hơi xấu hổ nói:

- Lúc trước, ta chia rẽ cha mẹ người, hơn nữa đem mẫu thân người trục xuất sư môn, hiện tại xem ra là ta sai lầm rồi, ta chân thành hướng tới người xin lỗi, hy vọng người có thể tha thứ cho sai lầm của ta.

- Sư tổ, cảm ơn người!

Lấy thân phận, địa vị của Thiên Cơ Tử, có thể tự mình xin lỗi, thật sự là đáng quý. Đương nhiên, đây cũng là do thực lực Long Vũ thể hiện ra. Dù vậy, Long Vũ vẫn cảm ơn hân.

- Hải tử, ngay ngày hôm nay, mẫu thân của ngươi, Thủy Tiên sẽ quay về trở thành môn hạ của Huyền Môn!

Thiên Cơ Tử nghiêm túc nói:

- Ngày khác, nếu ngươi nhìn thấy mẫu thân của ngươi, ta hy vọng ngươi có thể nói cho nàng biết tin tức này. Hơn nữa thay ta nói với nàng một tiếng xin lỗi.

- Vâng!

Long Vũ mỉm cười, nói:

- Sư tổ, tin rằng khi mẫu thân nghe được tin tức này cũng sẽ rất vui vẻ.

- Được rồi, ngươi đi đi, ta biết ngươi còn có chuyện phải làm, ta cũng không chậm trễ thời gian của ngươi!

Thiên Cơ Tử thần nhiên nói.

- Vâng.

Đợi cho sau khi Long Vũ rời đi, thần sắc Thiên Cơ Tử nhất thời có chút hiu quạnh, đối với hôm nay nhận lỗi, hân đã hạ quyết tâm rất lớn.

Giang sơn thay đổi lại có người tài mới sinh ra.

Chứng kiến Long Vũ và Đường Hương Hương anh tài kiệt xuất như vậy, hân cảm giác mình thật sự là già rồi.

Bất quá đối với lần dừng cảm nhận sai này, trong lòng hân có cảm giác hết sức vui mừng.

Ít nhất, hân đã có thể làm ra chuyện trước kia không dám làm.

...

...

Trở lại gian phòng của mình, Long Vũ trong lòng cũng là một trận cảm khái. Giờ phút này, bao nhiêu hi vọng của hân đều là có thể nhìn thấy cha mẹ mình, báo cho họ tin tốt lành này, cùng họ vui mừng.

Trên lôi đài, Long Vũ sở dĩ sử dụng Hỏa Long quyền, mục đích đúng là muốn chứng minh cho người tu đạo thiên hạ đến xem biết hân thân kiêm dị năng, đạo pháp, nhưng mỗi một dạng đều có thể tu luyện đến tột cùng.

Hân dùng bằng chứng thép chứng minh cho mọi người, chuyện năm đó, Huyền Môn cùng Dị Năng Nghiệp Đoàn đều đã sai.

- Bang bang!

Đột nhiên, tiếng đập cửa dồn dập cắt đứt sự trầm tư của Long Vũ.

Đang chính thần chuyện, Long Vũ đứng dậy đi ra mở cửa đã thấy cửa đứng Hàn Duyệt, sắc mặt của nàng hơi đỏ, mới đầu Long Vũ còn tưởng là nàng thấy mình nên có chút hưng phấn.

Nhưng là rất rõ ràng, hơi thở Hàn Duyệt có phần loạn.

- Tiểu Hàn, xảy ra chuyện gì vậy, khí tức của em sao lại hỗn loạn như vậy?

Long Vũ vội vàng đem Hàn Duyệt kéo vào phòng, thân thiết hỏi hơn nữa duỗi tay khoát lên cổ tay của nàng cảm ứng, cuối cùng kết luận, đạo lực trong cơ thể nàng có chút xao động, hẳn là tu luyện không thỏa đáng gây nên.

- Tiểu Vũ, em cảm thấy cơ thể mình nóng quá...

Hàn Duyệt ngượng ngùng nói.

- Không sao, anh hiện tại giúp em áp chế đạo lực trong cơ thể!

Long Vũ nói.

- Đợi một chút!

Hàn Duyệt còn tưởng là hấn muốn song tu, nhần nhó nói:

- Đi vào phòng em, nơi này mục tiêu quá lớn, rất dễ dàng bị người khác nhìn thấy.

- Ồ!

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức theo Hàn Duyệt đi vào gian phòng của nàng, vì muốn tăng cường kiến thức của nàng nên Tuyết Cơ nhận nàng làm đệ tử ký danh, để nàng chậm rãi dung nhập đến thế giới người tu đạo, Tuyết Cơ đặc biệt mời nàng tới tham gia đại hội tu đạo mới được mấy ngày nay, nàng tuân theo pháp lệnh của Tuyết Cơ luôn tu luyện, chưa từng ra khỏi cửa. Gian phòng của nàng tương đối hẻo lánh một chút, hơn nữa Huyền Môn cũng không có bao nhiêu người biết nàng, cho nên nơi này tương đối là im ắng.

Sau khi vào phòng, Long Vũ dẫn Hàn Duyệt ngồi xếp bằng trên giường, sau đó hấn cũng ngồi xếp bằng phía sau Hàn Duyệt, chậm rãi vươn hai tay ra, nhẹ nhàng mà đặt lưng trên Hàn Duyệt, đồng thời nhẹ giọng nói bên tai Hàn Duyệt:

- Tiểu Hấn, không cần khẩn trương, thả lỏng, thuận theo tự nhiên, rất nhanh liền không có việc gì.

Long Vũ nói xong, hai cổ đạo lực đã đưa vào trong cơ thể Hàn Duyệt, bình phục xao động trong cơ thể Hàn Duyệt.

May mà, tu vi cảnh giới của Hàn Duyệt thấp, tuy rằng hơi thở không thuận, nhưng Long Vũ cơ hồ không phí sức liền đã giúp Hàn Duyệt khôi phục như bình thường, ổn định lại khí cơ hỗn loạn.

Chậm rãi thu công, Hàn Duyệt ngồi xếp bằng đột nhiên xoay người, ngượng ngùng cười cười:

- Đều là tại anh, làm hại em đang luyện công thì bị phân tâm, tẩu hỏa nhập ma.

- Hắc hắc!

Long Vũ cười một tiếng, nói:

- Nói thật đi, có phải nghĩ tới anh hay không?

- Dù sao đều là do anh làm hại...

Khuôn mặt Hàn Duyệt đỏ bừng.

- Khụ khụ, chuyện đã tới, kim lòng không được...

Long Vũ nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm nhỏ nhắn của Hàn Duyệt, nhin không được cười nói:

- Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, không bằng chúng ta...

- Tiểu Vũ, trước đừng làm rộn, em hỏi anh trước đã, anh nói em thật sự có thể tu luyện tới cảnh giới như anh hay sao?

Ánh mắt Hàn Duyệt mang theo một tia khát vọng chờ đợi Long Vũ trả lời.

- Chắc là có thể!

Long Vũ nói

- Cái gì gọi là chắc là có thể, em cần xác định một chút...

Đôi môi đỏ mọng của Hàn Duyệt khẽ nhếch lên, kiều diễm ướm át, ngửa đầu nhìn Long Vũ lại hỏi.

- Ủ, vậy thì xác định, hoàn toàn có thể.

Long Vũ lại bổ thêm một câu:

- Chủ yếu là sau này phải được thường xuyên song tu, song tu lâu dĩ nhiên là không thành vấn đề.

- Đại sắc lang!

Hàn Duyệt giả bộ trừng mắt nhìn Long Vũ một cái, lập tức quay đầu đi vào toilet, sau khi vào cửa, nàng đột nhiên quỵn rũ nói:

- Em muốn tắm rửa không được nhìn lên...

(ND: Quang minh chính đại nhìn thì được. :61:)

Nghe được lời Hàn Duyệt nói, Long Vũ âm thầm bật cười, nàng muốn tắm thì cứ tắm đi, vì sao phải nhắc nhở vậy? Đây không phải là muốn hấp dẫn ta sao?

Sương phòng ở Huyền Môn là cổ kim kết hợp, tất cả trang bị cần cái gì đều có Hàn Duyệt thích nhất là tắm rửa ở trong này, bởi vì trong nước tắm Huyền Môn tăng thêm hương thảo trên núi, có công hiệu trừ nham làm đẹp, mỗi lần ở trong này tắm rửa xong, chẳng những da thịt tinh tế mê người, trên người còn mang theo một cỗ mùi thơm nhàn nhạt.

Long Vũ cảm giác Hàn Duyệt ám chỉ cái gì đó, cho nên, hắn rất nhanh không khách khí đi vào theo, muốn tới cùng Hàn Duyệt tắm uyên ương.

Long Vũ đã sớm muốn cùng nàng tắm uyên ương, luôn tìm không ra cơ hội, hôm nay vừa lúc hoàn thành tâm nguyện.

- Đáng ghét, người ta muốn tắm rửa... Anh đi ra ngoài trước đi!

Thấy Long Vũ đi theo vào, khuôn mặt Hàn Duyệt đỏ lên, sắc giọng mắng.

- Ha ha, vừa lúc anh cũng muốn tắm, chúng ta cùng nhau tắm đi, tắm uyên ương.

Long Vũ cọt nhả nói.

- Đại sắc lang, em không phải nói không cho anh vào nhìn trộm sao?

Hàn Duyệt thở phì phì nói.

- Cái gì gọi là nhìn trộm, đợi lát nữa anh cũng cởi hết ra cho em nhìn...

Long Vũ nói.

Thoát hết y phục trên người, đem thân thể kiện mỹ bày ra mặt trước Hàn Duyệt.

- Sắc lang!

Hàn Duyệt bất đắc dĩ, khuôn mặt hồng hồng liếc mắt nhìn Long Vũ một cái.

- Vợ chồng với nhau, sợ cái gì chứ?

Long Vũ mặt không đổi sắc, thấy trong bồn tắm đã là đồ đầy nước, một cỗ mùi thơm nhẹ nhàng cũng lập tức bay tới.

- Tiểu Hàn, để anh giúp em!!

Long Vũ duỗi tay cởi áo cho Hàn Duyệt.

Mặt Hàn Duyệt đỏ lên, vốn định nói chút gì đó, bất quá cuối cùng lại ồm ừ cho Long Vũ cởi hết quần áo, lộ ra những đường cong mê người.

Long Vũ buông quần áo của Hàn Duyệt xuống, một hai bàn tay to lớn rất tự nhiên xoa nắn núi của Hàn Duyệt, cười nói:

- Co dãn không tệ...

Rất nhanh vật kia ở trên tay Long Vũ biến ảo đủ loại hình dạng. Hàn Duyệt mới đầu còn có chút thẹn thùng, nhưng là rất nhanh thẹn thùng đã bị vui mừng lật đổ. Hơi thở của nàng không tự chủ được phát ra vài tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Hai người đích thật là vợ chồng, cho nên Long Vũ rất rõ điểm hưng phấn của nàng, chỉ trong chớp lát Hàn Duyệt rất nhanh liền tìm lòng không được.

Nàng năn nỉ nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, tắm rửa trước đi được không, đợi lát hãy...

Long Vũ cười nói:

- Anh cũng không làm ảnh hưởng tới việc em tắm rửa...

Nói xong, liền cúi đầu ngậm vào nụ hoa đỏ tươi trên ngọn núi cao ngất của Hàn Duyệt, trong miệng mơ hồ không rõ nói:

- Em cứ tắm đi a.

Do bị Long Vũ mút, cả người Hàn Duyệt không khỏi run rẩy từng đợt, trên khuôn mặt tươi cười nhận nhạo xuân tình, tới giờ khắc này nàng làm sao có thể tắm được nữa đây.

Hôn lên nụ hoa hồng kia, đồng thời bàn tay Long Vũ hướng xuống phía dưới nàng tìm kiếm, Hàn Duyệt lại càng cảm giác được vừa yếu mềm vừa tê dại, cả người như nhũn ra. Nàng thở phì phò, rung giọng nói:

- Tiểu Vũ, đợi lát nữa đi.

Long Vũ thấy bộ dáng Hàn Duyệt không chịu nổi, miệng hân hoan rời khỏi ngọn núi của nàng, tay phải cũng đình chỉ hoạt động, cười nói:

- Được rồi, tạm thời tha cho em vậy.

Hàn Duyệt thở ra một hơi nhẹ nhõm, khuôn mặt kiều diễm đỏ hồng liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, sáng giọng:

- Đáng ghét...

Sau đó, nàng xoay người ngồi xuống bồn tắm. Long Vũ cũng theo xuống.

Hàn Duyệt nằm ở trong lòng Long Vũ, hai người một bên trò chuyện, một bên hưởng thụ cái loại cảm giác thoải mái ôn thủy bao vây lấy thân mình. Long Vũ vuốt tay vuốt ve da thịt tinh tế của Hàn Duyệt, thấp phần hưởng thụ.

- Tiểu Vũ, ăn em đi...

Vuốt ve một hồi, Hàn Duyệt liền chủ động cầu hoan, kỳ thật lúc trước nàng cũng đã có chút khó khăn không chịu nổi, chính là khi đó lý trí còn không có bị đập đổ, trong lòng ít nhiều còn có mấy phần mất tự nhiên.

- Tuân mệnh!

Long Vũ cười hắc hắc, ôm lấy Hàn Duyệt, lập tức đem thân thể của nàng đẩy về phía trước, làm cho hai tay của nàng chống lên bồn tắm, chính mình thì nâng đỡ cặp mông tròn mẩy của nàng, động thân một cái tiến vào thân thể của nàng.

(ND: À há, ta biết đây là kiểu gì:241:.)

Hai má Hàn Duyệt ửng đỏ, động tác này thật sự là xấu hổ muốn chết.

Long Vũ tích cực làm việc, nói:

- Tiểu Hàn, có phải rất thoải mái hay không?

Hàn Duyệt đỏ mặt, thở phì phò, ngân tiếng nói:

- Ừm... A...

Hàn Duyệt nũng nịu rên rỉ.

Hai người đang ở thời điểm quan trọng, chợt nghe ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân.

- Có người đến!

Long Vũ nói.

Hàn Duyệt cả kinh, xấu hổ muốn tránh thoát khỏi thân thể Long Vũ, Long Vũ lại không cho, động tác càng mãnh liệt hơn, hung hăng va chạm thân thể mềm mại của nàng. Dưới sự kích thích mãnh liệt, toàn thân Hàn Duyệt bỗng nhiên kịch liệt run rẩy, lên tận đỉnh, hạ thể nàng co rút, Long Vũ cũng lên cao hết mức.

- Bang bang!

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa, ngay sau đó truyền đến một thanh âm êm tai quen thuộc:

- Hàn Duyệt, em đâu rồi?

- Là chị Tuyết Cơ!

Hàn Duyệt vội vàng lên tiếng:

- Em đang... tắm, chích chờ một lát, em lập tức đi mở cửa cho chị ngay..."

- Tiểu Vũ, làm sao bây giờ?

Hàn Duyệt nóng như lửa đốt, tình cảnh trước mắt này, chỉ cần Tuyết Cơ đi vào là có thể hiểu được chuyện gì xảy ra. Nàng cùng Tuyết Cơ mặc dù không có chính thức bái sư, nhưng là có tình cảm thầy trò, việc này nếu là bị nàng phát hiện, thật sự là xấu hổ không biết trốn vào đâu.

- Không sao!

Long Vũ mỉm cười:

- Nhanh chóng mặc quần áo vào, trấn tĩnh một chút, tự nhiên sẽ không bị phát hiện.

Hai phút sau, hai người đã mặc quần áo xong, xuất hiện ở gian ngoài. Long Vũ nhếch chân lên bắt chéo, ngồi ở ghế trên, tau bưng trà thơm, ngồi nghiêm chỉnh.

Hàn Duyệt thì nhân cơ hội ra mở cửa phòng.

Tuyết Cơ rõ ràng sững sờ, nàng tựa hồ không nghĩ tới Long Vũ lại ở đây. Nếu nàng không có nghe lầm, Hàn Duyệt nói nàng đang tắm, mà Long Vũ lại ở trong đó.

Nhìn nhìn khuôn mặt Hàn Duyệt hồng hồng, nàng giống như đã hiểu ra cái gì đó.

Nghĩ đến đây, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Long Vũ một cái.

Hàn Duyệt lúc này cũng xấu hổ không thôi, nàng cũng biết mình khi này trả lời nên giờ phút này tình cảnh có chút mâu thuẫn, hơn nữa làm cho người ta tưởng tượng miên man.

- Tiểu Vũ, em đi ra ngoài trước, chị muốn nói vài lời với Hàn Duyệt, xong việc chị còn có việc tìm em.

Ngắn ngủi sững sờ xong, tâm tình Tuyết Cơ cũng bình tĩnh lại.

- Ồ!

Long Vũ lên tiếng, lập tức liền xoay người đi ra.

Đợi cho trong phòng chỉ còn lại có Hàn Duyệt cùng Tuyết Cơ, Hàn Duyệt có vẻ bất an, bất quá nghĩ lại, nam nữ hoan ái, nguyên bản cũng không có gì lớn, vả lại, Long Vũ chưa lập gia đình, nàng chưa gả đi, tựa hồ cũng không còn phạm điều kiêng kị gì.

Nghĩ tới đây, tâm tình Hàn Duyệt dĩ nhiên là bình phục.

- Hàn Duyệt, tình huống của em cùng Tiểu Vũ chị cũng biết.

Tuyết Cơ hành văn gãy gọn nói:

- Mẫu thân Tiểu Vũ là sư tỷ của chị, tuy rằng hắn luôn kêu chị là tỷ tỷ, nhưng trên thực tế chị là sư thúc, là di nương của hắn, cho nên chuyện của hắn cuối cùng chị vẫn phải chú ý. Chị không đồng ý các em mê luyến nhau bởi vì Long Vũ là người tu đạo, mà em là người thường nhưng là sau đó Tiểu Vũ đã nghĩ biện pháp cho em cũng bước lên con đường tu đạo. Vấn đề đã được giải quyết bất quá chị vẫn phải nhắc nhở em

một chút, chênh lệch giữa em và Tiểu Vũ vẫn còn rất lớn. Vì vậy, em phải cố gắng, cố gắng, cố gắng thêm nữa, nếu không tương lai hai người các em sẽ trở thành người của hai thế giới...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Duyệt nhất thời đại biến, thần sắc không được tốt.

- Em đã biết!

Hàn Duyệt nói. Nàng biết, Tuyết Cơ hoàn toàn là mượn đề tài để nói chuyện của mình, âm thầm chỉ trích hành vi hoang đường của mình và Long Vũ.

- Không... Em không hiểu!

Tuyết Cơ lạnh lùng nhìn Hàn Duyệt nói:

- Chị và em đều là nữ nhân, tâm tư của em chị tự nhiên hiểu được, em yên tâm, chị không như em nghĩ đâu, chị hiện tại cũng không phản đối các em kết giao, ngoại trừ tu vi có chút thấp ra, các phương diện của em đều rất ưu tú, chị rất xem trọng em.

- Chính là về Tiểu Vũ, không cần giải thích nhiều em cũng đã biết tu vi độ kiếp kỳ có ý nghĩ như thế nào? Nếu hấn có thể an toàn vượt qua lôi kiếp, tương lai sẽ trở thành tiên nhân. Cho nên, nếu muốn cùng hấn cùng một chỗ, em nhất định phải nỗ lực hơn nữa...

- Em hiểu được!

Hàn Duyệt hít một hơi nói:

- Ý chị nói chị em đã hiểu, tương lai Tiểu Vũ có thể sẽ trở thành tiên nhân, mà em vẫn chỉ là một người tu đạo, vẫn không cùng anh ấy ở chung một thế giới?

- Chính là ý tứ này!

Tuyết Cơ trầm giọng nói:

- Hàn Duyệt, chị cẩn thận quan sát em nhiều lần, chị biết em là thật tâm thích Tiểu Vũ, chị cũng biết tương lai em sẽ trở thành người vợ hiền của hấn, cho nên chị mới không ngăn cản hai người kết giao, nhớ kỹ, em phải cố gắng tu luyện, có một số việc, hãy để tương lai mới hưởng thụ... Lúc tu luyện không thể có tạp niệm, nếu không, tiến độ tu luyện của em sẽ rất chậm, thậm chí sẽ có thể tẩu hỏa nhập ma.

- Cám ơn sư tôn dạy bảo!

Hàn Duyệt nói.

- Không... Em không cần gọi chị là sư tôn!

Tuyết Cơ cải chính:

- Chị và em vẫn chưa làm lễ bái sư, chị cũng không muốn thu đồ đệ. Chị chỉ là do Tiểu Vũ giao phó, nên chỉ điểm em tu luyện mà thôi. Huống hồ, chị và em nếu làm lễ bái sư, tương lai cũng là có nhiều chuyện bất tiện. Như vậy đi, chị hơn em mấy tuổi, em vẫn cứ kêu chị một tiếng tỷ tỷ vẫn thích hợp hơn...

Lời này vừa nói ra, Hàn Duyệt mừng rỡ trong lòng, hôm nay nàng mới phát hiện, Tuyết Cơ tiên tử cũng là một người rất dễ thân cận.

- Chị Tuyết!

Hàn Duyệt mỉm cười, nói:

- Chị yên tâm, hôm nay chị nói với em những lời này, em sẽ nhớ kỹ trong lòng...

...

...

- Tiểu Vũ, chúng ta lên đỉnh núi!

Ra khỏi cửa, Tuyết Cơ thản nhiên nói một câu với Long Vũ, lập tức liền mang theo hấn đặt lên đỉnh núi Thái Dương phong.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Tuyết Cơ một thân quần trắng, phối hợp kia chất mờ ảo, không hổ với danh tiên tử.

Long Vũ si ngốc nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng, nhẹ nói nói:

- Chị Tuyết Cơ, có chuyện gì vậy? Có phải chuyện vừa rồi em cùng Tiểu Hàn hay không?

- Không phải!

Tuyết Cơ bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Em nghĩ đến cái gì vậy, việc kia là việc tư của em, chị sao có thể hỏi đến?

- À!

Long Vũ vỗ ngực một cái nói:

- Vậy chị có sự tình gì cứ yên tâm nói với em đi... Em và chị, cũng không cần phải khách sáo, có đúng hay không?

Tuyết Cơ âm thầm cười, nhìn Long Vũ nhẹ nhàng nói ra một câu:

- Tiểu Vũ, em có từng nghĩ tới tương lai của em chưa?

- Tương lai?

Long Vũ âm thầm cười cười:

- Hiện giờ kiếp nạn ở trước mắt, em làm sao còn tham vọng quá đáng suy nghĩ đến cái gì là tương lai, em chỉ hy vọng tương lai có thể tìm thấy cha mẹ.

- Sư tỷ cùng tỷ phụ cố nhiên phải tìm, nhưng mà Tiểu Vũ, mục tiêu của em hẳn là phải lớn hơn một chút!

Tuyết Cơ nói:

- Tiểu Vũ, hiện giờ em đã là đệ nhất nhân trong giới tu đạo ở thế giới hiện đại, bước thêm một bước, em có thể thành tiên nhân trở thành người tu đạo duy nhất trong mấy ngàn năm phi thăng thành tiên.

- Tuy rằng chính là một bước, lại không thể vượt qua!

Long Vũ quay đầu nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị thật sự cảm thấy được làm thần tiên tốt lắm sao? Tuy rằng em không biết tiên nhân chân chánh rốt cuộc là cái gì? Nhưng em biết, nếu thành tiên, tất sẽ phải cùng bằng hữu của em, thân nhân của em tách ra, nói khó nghe một chút, cũng chính là thiên nhân cách xa nhau. Đây không phải mục đích mà em theo đuổi, có lẽ phần lớn người tu đạo đều đang theo đuổi cái gọi là thiên đạo, mục đích của bọn họ cuối cùng là vì một ngày kia phi thăng thành tiên, nhưng em bất đồng, em chỉ muốn trở nên mạnh mẽ hơn một chút, bảo vệ thân nhân, bằng hữu của em, chỉ thế thôi.

- Cho nên, cái gọi là thiên đạo và thành tiên với em mà nói, cũng không có ý nghĩa thực chất gì!

Long Vũ thần nhiên nói. Sau đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía không trung, ánh mắt thâm thúy mờ ảo, mang theo một tia khí chất tuyệt thế như có như không.

Tuyết Cơ mỉm cười ngậy người, hai mắt giống như thu thủy nhất thời hiện lên một tia nghi hoặc, một tia kinh hãi, đồng dạng cũng có một tia rung động bởi vì, lúc này lời Long Vũ nói tuy rằng rất bình thản, nhưng lại có vẻ tiêu sái, đừng nhìn những lời này nói rất dễ dàng, nhưng trong thiên hạ, ai có thể chân chính làm được.

Chỉ nghe Long Vũ dụng một thanh âm trầm thấp, nhẹ nhẹ nói:

- Chị Tuyết Cơ... Kỳ thật em thật sự là không muốn cuốn vào trong trường kiếp nạn này, em cũng không muốn sắm vai cái gọi là chúa cứu thế nhưng mà em biết, tổ chim bị phá trứng sẽ vỡ hết, chuyện này... Em không thể trốn tránh nhưng chị không cần trông cậy vào em có thể tạo ra bao nhiêu thành tựu, em không phải người thích hư danh...

- Tiểu Vũ, tốt lắm, phi thường tốt!

Tuyết Cơ nói:

- Em có thể nghĩ như vậy, trong lòng chị thật ra là rất vui vẻ.

Long Vũ khẽ gật đầu một cái:

- Cám ơn chị không nói em không biết tiến thủ...

- Chị Tuyết Cơ, theo em đi Huyền Cảnh đi, ở nơi đó tu vi của chị sẽ tăng lên nhanh hơn!

Long Vũ đột nhiên nói.

Tuyết Cơ khẽ gật đầu một cái, nói:

- Ủ, chị đang có quyết định này, đồng thời, chị cũng nghĩ sẽ ra hết sức mình, đi tìm sư tỷ cùng tỷ phụ.

- Chị Tuyết Cơ, Thiên Cơ sư tổ đã nhận lỗi với em, hơn nữa còn muốn một lần nữa đem mẫu thân em thu về làm môn hạ.

Long Vũ nói:

- Tin tưởng cha mẹ biết tin tức này xong, sẽ rất vui vẻ.

- Thật sao?

Tuyết Cơ kinh ngạc nói:

- Tiểu Vũ, sư tôn có thể làm ra lựa chọn như vậy, thật sự là đáng quý, cái này cũng chứng minh lực ảnh hưởng em!

Nói tới chỗ này, Tuyết Cơ nhin không được lại ngưng thần nhìn chăm chú vào Long Vũ. Mới gần gần là không đến hai năm, củi mục năm đó lại có thể thành đệ nhất nhân Huyền Môn. Trước kia, ngay cả là nằm mơ, Tuyết Cơ cũng không dám có tham vọng quá đáng như vậy.

- Tiểu Vũ, hình như em càng ngày càng thần bí?

Tuyết Cơ ngửa đầu, nghi hoặc hỏi. Lúc này, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng cách Long Vũ rất gần.

codon.trai

222. Chương 82: người Đến Từ Đại Thiên Thế Giới

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 82: Người đến từ Đại Thiên Thế Giới

Dịch Giả: ken_roses

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Chị Tuyết Cơ, có một số việc qua ít ngày nữa em sẽ giải thích với chị.

Long Vũ trong lòng tự nhiên cho rằng Tuyết Cơ nói gì cũng đúng.

- Cám ơn em đã tín nhiệm chị!

Tuyết Cơ nói.

- Chị Tuyết Cơ tỷ, em và chị không cần phải nói những lời khách sáo như vậy!

Long Vũ nói xong, đột nhiên liền không nhin được tại trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Tuyết Cơ, hôn phớt qua môi một cái.

- Chị Tuyết Cơ, chị cũng không nên trách em, ai bảo chị xinh đẹp như vậy chứ...

Long Vũ ngượng ngừng nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên mặt Tuyết Cơ liền nổi lên một đoàn đỏ ửng, nàng còn là lần đầu tiên bị nam nhân hôn môi. Mặc dù nam nhân này chỉ là “Cháu” của nàng nhưng vẫn làm cho tim của nàng đập nhanh hơn trước.

- Tiểu Vũ!

Tuyết Cơ ngưng mắt nhìn Long Vũ, nhẹ giọng kêu lên. Xem ra, ngoại trừ bên ngoài thẹn thùng, nàng cũng không có bất cứ nổi giận nào.

- Tiểu Vũ, em thích chị sao?

Tuyết Cơ đột nhiên hỏi.

- Chị Tuyết Cơ... Chị nói cái gì?

Nội tâm Long Vũ chấn động, kinh ngạc lớn tiếng hỏi.

- Không có gì...Tiểu Vũ... Chị cũng không biết... Chị vừa mới nói gì. Tốt lắm, chị còn có việc phải đi trước. Thời điểm trở lại Huyền Cảnh nhớ nói cho chị biết một tiếng?

Tuyết Cơ sau khi phục hồi lại tinh thần liền mỉm cười. Bất luận là thân thể hay trong nội tâm, nàng đều không có phản cảm khi bị Long Vũ phi lễ. Trái lại, nàng còn hỏi một câu trước kia từng muốn hỏi. Chỉ là nàng lại không còn dũng khí để tiếp tục hỏi tiếp.

- Ủ!

Sau khi Long Vũ nhất thời ngây người liền cùng Tuyết Cơ nói lời từ biệt.

- Tạm biệt!

Tuyết Cơ mỉm cười. Sau khi nói xong thân ảnh nàng quỷ dị biến mất tại chỗ.

...

...

Đêm đó sau khi rời khỏi thế giới hiện đại, Long Vũ liền gọi Tuyết Cơ, Trương Đại Ngưu, Hàn Duyệt tập hợp lại một chỗ. Hắn tính dẫn bọn họ cùng đi.

Mặc dù chiến trường Huyền Cảnh đầy rẫy nguy cơ. Nhưng Long Vũ cảm thấy tại Huyền Cảnh có thể làm cho tu vi bọn họ tiến bộ nhanh hơn một ít. Hơn nữa, Thanh Tân tiểu trúc có Phúc bá cùng Dung nương là hai vị cao thủ. Có thể bảo vệ nên không cần lo nhiều.

Trương Đại Ngưu trước khi đi đã đem mẫu thân ở goá của mình dàn xếp tốt đẹp. Đời này tuyệt đối có thể áo cơm không lo. Tuy nhiên sau này hắn có khả năng không cách nào phụng dưỡng bên cạnh mẹ già

Nhưng hiện giờ cũng không có biện pháp xử lý tốt lắm.

Cũng may thời gian ở Huyền Cảnh cùng thế giới thật có sự sai kém, tương lai hắn còn có thể trở về vẫn an mẫu thân, không giống như học sinh ở đất khách vậy.

Đồng thời, Hàn Duyệt cùng phụ thân, cùng cục thành phố, thậm chí cũng đã mời tiểu tổ Lâm Phong tới. Lúc trước phụ thân Hàn Hùng, nàng nói dối là xuất ngoại phá án. Bây giờ ở cục thành phố, nàng nói là tiểu tổ có nhiệm vụ không bình thường cần phải xử lý. Trước mặt Lâm Phong, nàng ngược lại không có cách nào nói dối. Mặc dù không có nói rõ, nhưng Lâm Phong hơn phân nửa cũng đoán được vài phần ý tứ.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Long Vũ liền dẫn mọi người tiến nhập Huyền Cảnh. Điểm dừng chân như cũ của bọn họ là Thanh Tân tiểu trúc.

Hoa An mắt thấy Long Vũ lại dẫn hai đại mỹ nữ, lập tức lên tiếng nở nụ cười, tuy không nói gì, nhưng nhìn ra được Hoa An cũng là một đại tiểu quý.

Sau một phen giới thiệu, Long Vũ đem Trương Đại Ngưu, Hàn Duyệt, Tuyết Cơ chính thức phó thác cho Phúc bá cùng Dung nương. Hai vị lão nhân gia cũng là vui vẻ đáp ứng.

Đối với Long Vũ, trong lòng của bọn họ có quá nhiều cảm kích.

Sau khi xong việc, Phúc bá dặn dò:

- Tiểu Vũ, đừng quên đi Phượng Sào đó...

- Vâng, cháu biết rồi, cháu tính tối ngày mai trước tiên sẽ xuất phát đến Dục Giới Hắc Thủy Thành nhìn xem, xong việc mới trực tiếp đi Phượng Sào. Chuyện tình Thanh Tân tiểu trúc, xin nhờ hai lão nhân gia chăm sóc nhiều hơn một chút.

Long Vũ nói.

- Yên tâm đi, hai lão già chúng ta tuy không thể nào trọng dụng, nhưng bảo vệ an toàn Thanh Tân tiểu trúc không phải là vấn đề.

Phúc bá cam đoan nói.

Ban đêm, Long Vũ đem Hàn Duyệt, Tuyết Cơ, Trương Đại Ngưu gọi vào cùng một chỗ, đơn giản giới thiệu một ít Huyền Cảnh, Huyền Linh Thiên, cùng với tình huống của Đoan Mộc thành.

Hi vọng bọn họ có thể tạm thời quyết tâm tại Thanh Tân tiểu trúc tu luyện, đợi ngày sau tu luyện có sở thành, lại đi xông pha cũng không muộn.

Hiện tại tu vi Tuyết Cơ dựa theo tiêu chuẩn Huyền Cảnh là Ngũ Đỉnh. Tính theo tiêu chuẩn thượng trung hạ. Tuy nàng lần nữa muốn đi tìm nơi hạ lạc của Thủy Tiên, nhưng đều bị Long Vũ bác bỏ.

Long Vũ nói bịa, ít nhất tu vi của nàng phải đến thất đỉnh thì lúc đó mới có thể đi ra ngoài.

Đồng dạng hần cũng tỉ mỉ thông báo với Hoa An. Làm người giữ cửa của Thanh Tân tiểu trúc, hần nghiêm khắc thông suốt ý tứ của Long Vũ. Tuyết Cơ tuyệt đối không có cách nào tự tiện rời đi.

Sau cùng, dưới sự khuyên bảo của Long Vũ, Tuyết Cơ đã đáp ứng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Long Vũ cùng mọi người từ biệt. Nhưng lúc hần sắp ra khỏi cửa thì lại có người chặn đường. Đối phương là một hòa thượng.

Hòa thượng thân mặc một tầng bào màu trắng, tuổi còn rất trẻ, bộ dạng ước chừng hai mươi, đỉnh đầu có chín chấm. Ôn tồn lễ độ, con người nhìn về phía trước sâu xa mà u tĩnh.

- Phiền sư phụ nhường lối một chút!

Đối phương là địch hay là bạn, Long Vũ còn không biết được, cho nên lời nói coi như thành khẩn.

- Mời Long thí chủ dừng bước nghe bản tăng một lời!

Hòa thượng ngăn chặn Long Vũ, khước miệng mỉm cười nói:

- Bản tăng gọi là Thiên Tăng, đến từ Đại Thiên Thế Giới, theo bản tăng thì thí chủ rất có duyên với Đại Thiên Thế Giới.

- Vị hòa thượng này!

Hoa An trừng mắt nói:

- Công tử nhà chúng ta với Đại Thiên Thế Giới của các ngươi cũng không có duyên phận gì, hần còn có chuyện trọng yếu cần đi làm, hy vọng người có thể mở đường!

Trong cơ thể Hoa An một cỗ đại lực tăng vọt hướng đến hòa thượng.

Thiên Tăng mỉm cười, cũng không thấy bất luận làm ra động tác gì liền đem đại lực của Hoa An mà hóa giải.

- Vị tiểu thí chủ này... Tuổi còn trẻ mà có tu vi như thế này, thật sự là khó có được. Bất quá theo tướng mạo mà nhìn thì tiểu thí chủ hẳn không phải là nhân loại.

Hoa An hơi kinh hãi, âm thầm khen ngợi hòa thượng kia hiểu rõ tu vi.

- Khi dễ tiểu hài tử thì có cái bổn sự gì?

Long Vũ sắc mặt hơi đổi, có chủ tâm cùng hòa thượng này phân cao thấp.

- Tiểu Vũ không cần phải như vậy!

Đúng lúc này, Dung nương cùng Phúc bá dắt tay nhau đi tới.

Thiên Tăng tựa hồ nhận thức hai người, vội vàng hành lễ:

- Bái kiến hai vị tiền bối.

- Người là... đệ tử của Thiên Nghiệp Phật?

Phúc bá cho tới bây giờ dựa trên khí tức mà suy đoán ra thân phận của hắn.

- Gia sư đúng là Thiên Nghiệp Phật. Tiền bối, bần tăng phụng mệnh gia sư đến đây mời Long thí chủ đi Đại Thiên Thế Giới một chuyến, cũng không có ác ý gì. Kính xin tiền bối thành toàn?

Thiên tăng cung kính nói.

- Ủ, ta biết rồi!

Phúc bá nghe vậy, quay đầu hướng Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, Thiên Nghiệp Phật là tông chủ Mật tông của Đại Thiên Thế Giới, là một vị cao tăng có đạo hạnh, ngày xưa cùng ta cũng có chút giao tình. Hắn tới tìm người, nghĩ đến hơn phân nửa là chuyện tình Đại Vu. Ta hy vọng người có thể cho ta một chút mặt mũi mà đi theo Thiên Tăng?

- Cái này...

Long Vũ thoáng một chút do dự, lập tức nhẹ gật đầu:

- Đã là cố nhân của Phúc bá, tiểu tử liền tuân mệnh đi theo vậy.

- Đa tạ tiền bối!

Thiên Tăng đầu tiên là hướng Phúc bá hành lễ, lập tức hướng Long Vũ hành lễ:

- Long thí chủ, đa tạ...

- Khách khí rồi!

Long Vũ nói:

- Nếu thật sự là vì chuyện tình Đại Vu, tất nhiên vì thương sinh trong thiên hạ mà cầu phúc, ta tự nhiên sẽ hết sức...

- Phúc bá, Dung nương, những thân hữu kia của cháu tạm nhờ hai người chiếu cố vậy.

Long Vũ lần nữa nhắc nhở một tiếng, lập tức nói:

- Thiên Tăng đại sư, chúng ta đi thôi.

Thiên Tăng khom người hướng Phúc bá cùng Dung nương nói:

- Trước khi đi, gia sư từng nhờ Thiên Tăng chuyển cáo đến hai vị một câu, gia sư hi vọng khi ngày đại kiếp nạn đến, hai vị tiền bối có thể xuất thủ tương trợ.

- Lại là việc này!

Phúc bá nói:

- Thiên Nghiệp Phật nên biết, năm đó có vài sự tình chưa biết rõ ràng, chúng ta chưa hẳn có thể ra tay đối phó với Đại Vu.

- Đệ tử đã hiểu!

Thiên Tăng sau khi hành lễ liền dẫn Long Vũ ly khai.

...

...

Huyền Linh Thiên cùng Đại Thiên Thế Giới là láng giềng, khoảng cách không gian của hai nhà cũng không xa. Ngày thứ ba sau khi rời khỏi Thanh Tân tiểu trúc, Long Vũ liền đi theo Thiên Tăng hòa thượng tiến nhập Đại Thiên Thế Giới.

Mật tông là môn phái số một số hai trong Đại Thiên Thế Giới, cũng là Phật tràng của lệnh chủ chính đạo Bồ Đề Kim Phật của Đại Thiên Thế Giới.

Hiện nay, Mật tông tông chủ Thiên Nghiệp Phật, nghe nói là quan môn đệ tử của Bồ Đề Kim Phật, một thân tu vi Phật đạo dĩ nhiên thông thiên. Tuy chưa đạt tới cảnh giới như sư tôn Bồ Đề Kim Phật, nhưng ở trong năm Phương Thiên Địa, coi như là đại thần thông giả số một số hai rồi.

Mật tông xây tại thành thị lớn nhất của Đại Thiên Thế Giới, đó là Phật thành. Phật thành đất đai bốn phía bằng phẳng, hết lần này tới lần khác nằm trong một dãy núi nguy nga, được gọi là Thánh sơn, cũng gọi là Bồ Đề sơn.

Mật tông tại trên đỉnh núi Bồ Đề sơn. Nghe nói núi này có chỗ thần kỳ, nếu không phải là môn nhân mật tông, thì vĩnh viễn không thể nào trèo lên đỉnh núi.

Đương nhiên, Long Vũ là khách quý của Mật tông. Dưới sự dẫn dắt của Thiên Tăng hòa thượng, hẳn thuận lợi đi tới đỉnh núi, đi tới phía trước Phật môn Mật tông.

Thiên Tăng chấp tay trước ngực, kết một cái Phật ấn, như là truyền tín hiệu.

Một lát sau, bên trong Phật môn liền truyền đến tiếng chuông vang hùng hậu kéo dài.

Long Vũ sững sốt một chút, lập tức nhìn Thiên Tăng, thấy vẻ mặt kích động của hắn, kỳ quái mà hỏi thăm:

- Thiên Tăng, vì sao nghe được tiếng chuông vang thì ngươi lại kích động như vậy?

Thiên Tăng giải thích nói:

- Long thí chủ có điều không biết, đây là Duyên Chung mà Mật tông ta cả ngàn năm nay chưa từng sử dụng. Duyên Chung là Mật tông ta sử dụng để tiếp đãi khách quý. Duyên Chung vừa vang lên, tông chủ Mật tông sẽ mang đệ tử tiến đến nghênh đón người.

Long Vũ ngạc nhiên, lập tức nói:

- Tại hạ có đức hạnh gì, vì sao phải lao sư động chúng như vậy, không bằng các hạ cùng bọn họ nói một tiếng, không phải cần phiền toái như vậy?

- Không được!

Thiên Tăng nói:

- Duyên Chung vừa vang lên, cũng đã không còn kịp rồi!

- A!

Long Vũ cảm thấy là lạ, cảm thấy những hòa thượng này thật kỳ quái.

Thiên Tăng không có chú ý tới thần sắc của Long Vũ, mà là mở to hai mắt nhìn chăm chăm lên Phật môn phía trước.

Rất nhanh, Long Vũ trợn mắt há hốc mồm, mấy trăm đệ tử Mật tông từ trong Phật môn nối đuôi nhau đi ra, những đệ tử này cùng lộ ra vẻ mặt trịnh trọng khi vừa thấy Long Vũ, đứng thành hai hàng thật dài, chính giữa chừa lại một khoảng đất trống. Một người mặc áo cà sa đỏ thẫm, hòa thượng trong tay cầm thiền trượng theo chỗ đất trống mà chậm rãi đi tới, trên mặt lộ vẻ kích động. Phía sau bọn họ còn đi theo hai hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng, thoát nhìn hẳn là nhân vật cấp trưởng lão của Mật tông.

- A Di Đà Phật... Lão nạp Thiên Nghiệp... Cung nghênh khách quý.

Hòa thượng đi đến trước Long Vũ, cách năm thước thì đứng nghiêm, tuyên một tiếng Phật hiệu, khom người hành lễ.

codon.traí

223. 223

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 83: Kim Phụng tương tư

Dịch Giả: ken_roses

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Đến khi phục hồi lại tinh thần, đang định hoàn lễ, Thiên Tăng đột nhiên truyền âm nói:

- Không cần.

- Ra mắt chư vị tiền bối!

Bất kể như thế nào, Long Vũ hay là đánh tiếng chào hỏi một chút.

Sau khi hoàn lễ, Long Vũ một bên miễn cưỡng mỉm cười ứng đối với các vị tăng nhân, một bên vụng trộm lau mồ hôi lạnh. Thiên Tăng thấy Long Vũ ứng phó đến nỗi luống cuống tay chân, liền nở một nụ cười hiểm thấy.

- Xong chưa?

Long Vũ vô ý thức quay đầu nhìn về phía Thiên Tăng, lại phát hiện bên cạnh đã không có ai, lại nhìn thấy tiểu tử Thiên Tăng kia không biết từ lúc nào đã chạy tới trước mặt lão hòa thượng.

- Thượng khách, mời dời bước đến Đại Hùng bảo điện nói chuyện!

Ngay lúc này, một thanh âm trầm hòa tràn đầy uy nghiêm vang lên.

Long Vũ ngẩng đầu nhìn lại, thấy vị lão hòa thượng gọi là Thiên Nghiệp kia, một tay tạo thành chữ thập, mỉm cười nhìn mình.

- Tiền bối thật là khách khí, tiểu tử có đức hạnh gì mà được các vị hoan nghênh long trọng như thế...

Long Vũ cười hì hì nói.

Thiên Nghiệp nở nụ cười, cũng không nói chuyện, giơ thiền về trước phía trước mở đường. Long Vũ cũng lập tức đi theo, đi theo phía sau bọn họ chính là Thiên Tăng, vài tên trưởng lão cùng với một đám Mật tông đệ tử.

- Vô sự mà ân cần, không gian tức là tặc!

Trên đường, Long Vũ cảm thấy sự tình không đúng lắm. Theo như danh vọng cùng địa vị của Mật tông, không nên đối với chính mình như thế.

Chẳng lẽ bọn họ có việc nhờ mình?

Tâm nghĩ đến đây. Long Vũ âm thầm suy đoán. Trở về, nhất định phải cẩn thận làm việc.

Xuyên qua Phật môn. Lại dọc theo thềm đá từ trên xuống chính là một cái sân rộng khổng lồ. Hiển nhiên chỉ dùng để tụng kinh tu luyện. Xuyên qua sân rộng đi lên một đoạn thềm đá chính là Đại Hùng bảo điện trang nghiêm túc mục.

Sau khi tiến vào Đại Hùng bảo điện. Thiên Nghiệp đi trước, dẫn Long Vũ đến thăm bức họa Bồ Đề Kim Phật nằm trên vách tường của thánh phòng.

Trong thiện phòng rất đơn giản. Trung ương đặt mấy cái bồ đoàn. Đối diện có một bàn gỗ dựa sát vào tường. Trên mặt đặt một cái lư hương đang phả ra khói xanh. Tỏa ra mùi đàn hương nồng đậm.

Có thể có tư cách tiến vào gian thiện phòng này ngoại trừ Long Vũ cùng Thiên Nghiệp, Thiên Tăng, còn có hai vị trưởng lão. Hai vị trưởng lão là cao tăng của Mật tông. Bối phận cùng Thiên Nghiệp là ngang hàng.

Mà Thiên Tăng là quan môn đệ tử của Thiên Nghiệp. Cũng là đệ tử kiệt xuất nhất trong ngàn năm gần đây của Mật tông. Một thân tu vi tại trong nhất đại đệ tử là không có đối thủ.

- Long thí chủ!

Thiên Nghiệp mỉm cười, nói:

- Ta nghĩ thí chủ nhất định rất kỳ quái, chúng ta vì sao lại mời thí chủ đến đây?

- Không... không kỳ quái!

Long Vũ vừa cười vừa nói:

- Ta rất rõ tâm tư của các vị, ta nghĩ các vị mời ta tới, cũng là vì chuyện tình của Đại Vu.

Nói đến Đại Vu, Thiên Nghiệp cùng hai vị trưởng lão sắc mặt hơi đổi.

- Long thí chủ, xem ra những chuyện kia thí chủ đều đã rõ!

Thiên Nghiệp nói:

- Thí chủ có thể được Phụng Hoàng lệnh, cũng đủ chứng minh thí chủ là người hữu duyên. Chính là đối phó Đại Vu, không có Phụng Hoàng lệnh thì không được, cần phải tề tụ đủ lệnh bài năm Phương Thiên Địa. Cho nên Long thí chủ, chúng ta hi vọng thí chủ có thể giúp chúng ta tìm được Thiên Địa lệnh Bồ Đề của Đại Thiên Thế Giới.

- Cái này... tựa hồ ta không có cái nghĩa vụ này?

Long Vũ nói.

Lời này vừa nói ra, Thiên Nghiệp cùng Thiên Tăng ngược lại không nói gì, nhưng hai vị trưởng lão có vẻ hơi mất tự nhiên, bất quá sau cùng cũng cấp cho Long Vũ đủ thể diện, không có trừng mắt lạnh lùng mà nhìn.

Dù vậy, trong nội tâm Long Vũ cũng âm thầm có chút khó chịu.

Rõ ràng là cầu người hỗ trợ, lại còn bày ra cái bộ dáng này.

Long Vũ mở miệng nói:

- Chư vị, không phải ta không muốn giúp, chẳng qua ta là người tu đạo, mà các vị là Phật môn, hai chúng ta trong lúc đó tự nhiên không có quan hệ gì, ta chỉ lo không cách nào hoàn thành sự phó thác của các vị. Vì không để chậm trễ đại sự, ta xem không bằng các vị nên thay người khác đi?

Nói đến đây, Long Vũ đưa mắt nhìn sang Thiên Tăng, nói:

- Ta xem vị Thiên Tăng lão huynh cũng không tệ, nhiệm vụ trọng đại như thế, hẳn là có hẳn thì mới hoàn thành được.

Lời này vừa nói ra, hai vị trưởng lão lần nữa biến sắc.

Thiên Nghiệp nói:

- Long thí chủ, người yên tâm, đến lúc đó chúng ta sẽ phái Thiên Tăng đi theo người, thứ nhất có thể bảo vệ an toàn cho người, thứ hai cũng có thể ở bên cạnh người cùng tìm kiếm Bồ Đề lệnh. Người xem thế nào?

Ta nhỏ. Mấy con lừa gỗ này, rõ ràng chính là nghĩ ôm cây đợi thỏ.

Bọn họ là đem mình làm cây, con thỏ dĩ nhiên là Bồ Đề lệnh.

Quả nhiên là có âm mưu.

Long Vũ cười nói:

- Đại sư, ta không đồng ý, ta còn có chuyện muốn làm, Thiên Tăng lão huynh sau khi đi theo ta, sợ là làm việc có nhiều bất tiện.

- Hơn nữa...

Long Vũ nói thẳng:

- Các vị nghĩ ôm cây đợi thỏ, có thể là các vị không có nghĩ tới, một người cùng Phật không có quan hệ gì, như vậy Bồ Đề lệnh làm sao sẽ xuất hiện ở trên người của ta. Có phải hay không các vị nghĩ sai rồi?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ghen hòng trên trời nhìn hẩn, sau nửa ngày nói không ra lời.

Long Vũ cũng không thèm để ý, dù sao vấn đề này phải nói cho rõ ràng, cũng không thể không minh bạch để cho bọn họ sai sử mình.

Thật lâu, Thiên Nghiệp thở dài:

- Long thí chủ... sự tình này người cũng không thể đưa đẩy, chúng ta cũng biết, việc này là có chút làm khó dễ thí chủ, nhưng chúng ta làm như vậy cũng là vì ứng phó nguy cơ của Huyền Cảnh. Long thí chủ, tổ chim bị phá thì trứng cũng không toàn vẹn, đạo lý này bản tăng nghĩ thí chủ cũng biết?

Long Vũ nhìn lão hòa thượng đức cao vọng trọng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

- A Di Đà Phật!

Đột nhiên trong thiền phòng vang lên một tiếng Phật hiệu trang nghiêm, tiếng như Hồng Chung, phạm âm như nước thủy triều. Thiên Nghiệp nói:

- Long thí chủ, người yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để thí chủ giúp không. Nếu như thí chủ đáp ứng giúp chúng ta tìm về Bồ Đề lệnh, chúng ta đây nhất định sẽ cho thí chủ thù lao.

- Thù lao?

Long Vũ mỉm cười nói:

- Đây cũng không phải vì vấn đề thù lao...

Thiên Nghiệp khuôn mặt trang nghiêm, cung kính hướng xuống nói:

- Long thí chủ, vậy thí chủ đến tốt cùng như thế nào mới có thể đáp ứng chúng ta đi tìm Bồ Đề lệnh.

Vì để cho Long Vũ đáp ứng, thần thái của Thiên Nghiệp cũng càng ngày càng cung kính.

Long Vũ cười khỏ nói:

- Xem ra ta tất phải đáp ứng rồi?’

Thiên Nghiệp lắc đầu, cười nói:

- Long thí chủ đã nói quá lời. Bản tăng cho tới bây giờ cũng không miễn cưỡng người khác đi làm cái gì.

Thiên Tăng cũng phụ họa nói:

- Thiên Nghiệp sư tôn nói chính xác. Mật tông chúng ta cho tới bây giờ cũng không miễn cưỡng người khác đi làm cái gì.

Thiên Nghiệp mi trắng râu xuống, trên mặt như vỏ quýt sấy khô hiện lên một tia thương cảm, thần nhiên nói:

- Nếu không phải vì cứu vớt chúng sinh Huyền Cảnh, chúng ta cũng không muốn cùng Long thí chủ trở thành như thế... Như vậy đi, chúng ta nguyện ý xuất ra ba trái Bồ Đề quả làm thù lao, không biết Long thí chủ định như thế nào?

- Bồ Đề quả?

Long Vũ ngạc nhiên nói:

- Là vật gì vậy?

Thiên Tăng thấy Long Vũ cũng không rõ lắm về thần hiệu của Bồ Đề quả, vội vàng nói:

- Long thí chủ, Bồ Đề quả là chí bảo của Đại Thiên Thế Giới chúng ta, ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm thành thực, tổng cộng chín ngàn năm trên cây vừa kết chín quả. Bồ Đề quả đối với tu hành rất có lợi, ăn một quả liền gia tăng mấy trăm năm tu vi.

Thiên Nghiệp nói tiếp:

- Như tu vi của Long thí chủ, nếu là do chúng ta chỉ đạo, ăn vào ba trái Bồ Đề quả.

- Tu vi tự nhiên có thể tăng đến Vương Cảnh.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ ngược lại có chút động tâm.

Trước mắt, hấn khát vọng nhất chính là chuyện tình tăng lên tu vi.

Nếu như tu vi trường kỳ dùng ngoại lực mà được, đối với chính mình cũng không có chỗ tốt quá lớn, nhưng có thể giải quyết khẩn cấp.

- Long thí chủ, ta biết rõ tâm tư của thí chủ!

Thiên Nghiệp nói:

- Thí chủ yên tâm đi, chúng ta có thể dùng thần thông Phật môn giúp thí chủ hóa giải hiệu dụng của Bồ Đề quả, cam đoan đối với tu vi sau này của thí chủ không có một chút ảnh hưởng.

Nghe Thiên Nghiệp nói như vậy, Long Vũ liền quyết định ném thử một phen.

- Được rồi, ta đáp ứng, bất quá... ta có đề nghị!

Long Vũ nói:

- Không bằng các vị tặng ta một quả, quay về ta phân cho thân hữu sử dụng được không?"

Thiên Nghiệp đầu tiên liếc nhìn hai vị trưởng lão, lập tức hướng Long Vũ nói:

- Long thí chủ, Bồ Đề quả này không phải là phàm vật...ngay cả một quả, cũng là không dễ có.

- Ta biết, cho nên ta mới chỉ muốn một quả thôi.

Long Vũ nói.

Lời vừa nói ra, mọi người một hồi xấu hổ.

Long Vũ hơi sững sờ, nói:

- Quên đi, các vị đã không bỏ được, vậy coi như ta chưa nói, cùng lắm thì ta ăn ít một quả, lưu lại một quả.

- Không thể!

Thiên Nghiệp nói:

- Long thí chủ, không nói gạt thí chủ, trước chúng ta đã tính toán qua, ba trái Bồ Đề quả, thiếu một cũng không được. Nếu không tu vi của thí chủ rất khó tăng tới Vương Cảnh. Long thí chủ, tình huống của Huyền Cảnh hẳn người cũng rõ, nhiều thêm một phần lực lượng liền nhiều thêm một phần bảo đảm.

Long Vũ xem như minh bạch, cảm tình những hòa thượng này đó chính là sợ mình chết sớm, không cách nào tìm được Bồ Đề lệnh, lúc này mới ra vẻ hào phóng vì chính mình tăng lên tu vi.

Nói thật, lúc trước hẳn còn hiểu lầm tâm tư của bọn họ.

Xem ra, đầu năm nay tiêu chuẩn đạo đức của hòa thượng cũng không cao lắm.

Bất quá, nói đi thì nói lại, như vậy đối với bản thân của hẳn xác thực cũng là một chuyện tốt. Bất kể thế nào, tu vi tăng lên mới là vương đạo.

Về phần tìm kiếm Bồ Đề lệnh, còn phải thuận theo tự nhiên.

- Đã như vậy, ta đây hết thấy nghe theo sắp xếp của các vị!

Trước tiên đem tu vi tăng lên rồi mới tính. Long Vũ chính là nghĩ sao làm vậy.

Thiên Nghiệp nhẹ gật đầu, cười nói:

- Như vậy, Long thí chủ...mời đi theo ta.

...

...

Nửa tháng sau, dưới sự trợ giúp của Thiên Nghiệp Phật, Long Vũ như ý muốn đem tu vi tăng lên hai cấp, trở thành cao thủ Vương Cảnh. Chính như Thiên Nghiệp Phật trước đó cam đoan, mặc dù là dưới tác dụng của lực lượng bên ngoài cưỡng chế tăng lên tu vi, nhưng cảnh giới tu vi của hẳn lại không có bất kỳ điều gì là không ổn. Đương nhiên, Thiên Nghiệp Phật vì thế cũng trả một cái giá lớn.

Theo Thiên Tăng nói, thời gian trong tương lai, hẳn tất phải ngồi xuống tu luyện một tháng, nếu không hẳn lần này tiêu hao Phật lực là không thể nào khôi phục.

Trong thời gian cảnh xuân tươi đẹp, Long Vũ cùng Thiên Tăng kết bạn xuống núi. Hơn nữa, hẳn cũng như ý muốn chiếm thêm được một trái Phổ Đề quả.

Hai người trước đó cũng có ước định. Dưới tình huống bình thường, Thiên Tăng chỉ có thể âm thầm đi theo Long Vũ, trừ khi hẳn gặp phải nguy hiểm cực độ, dưới tình huống chính mình không có biện pháp giải quyết, hẳn mới có thể hiện thân cứu nguy.

Đối với cái này, Thiên Tăng cùng Mật tông của Đại Thiên Thế Giới cũng không có bất kỳ dị nghị.

Đợi cho Long Vũ cùng Thiên Tăng xuống núi, Mật tông hai vị trưởng lão Không Trí, Không Tương cùng tông chủ Thiên Nghiệp Phật. Không Trí tính tình gần đây không được tốt, hẳn khó hiểu hỏi thăm:

- Tông chủ, ta xem Long Vũ chưa hẳn có thể giúp chúng ta tìm được Bồ Đề lệnh, người lần này cho hẳn ba trái Bồ Đề quả, còn hao phí nhiều Phật lực như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không? Hơn nữa, dùng địa vị cùng thân phận của chúng ta tại Huyền Cảnh, lễ ngộ đối với hẳn như thế, có phải là có chút quá phận?

- Đúng vậy tông chủ, thật sự là rất khó khăn cho người!

Không Tương cũng nói.

- Không sao!

Thiên Nghiệp nói:

- Việc này liên quan trọng đại, hiện nay Phật Tôn Bồ Đề Kim Phật của bản tông vô cơ mất tích, những trưởng lão Hiền tông kia đã có chút ít kìm nén không được. Hiền tông trải qua những năm này khuếch trương, quy mô, thực lực đã hơn xa trước kia. Bọn họ tính toán ngồi lên đầu chúng ta. Ta nhận được tin tức, bọn họ cũng đang tìm kiếm Bồ Đề lệnh. Cho nên chúng ta nhất định phải đoạt được Bồ Đề lệnh trước khi bọn họ tìm thấy.

- Còn uy hiếp của Đại Vu?

Không Trí ngạc nhiên nói.

Thiên Nghiệp nói:

- Uy hiếp của Đại Vu tuy trọng yếu hơn, nhưng vẫn còn nhiều thời gian, hơn nữa, bất kể là đối kháng Đại Vu, hay là áp chế Hiến tông, tìm kiếm Bồ Đề lệnh đều là việc cấp bách.

- Chỉ cần có thể tìm được Bồ Đề lệnh, ta chịu chút điểm ủy khuất thì có đáng gì?

Thiên Nghiệp nói:

- Tương lai, sau khi tất cả sự tình chấm dứt, Long Vũ lần này làm khó dễ đối với chúng ta, nhất định ta sẽ làm cho hắn trả giá thật đắt.

...

...

Phượng Sào, Ngũ Thái cung. Trên một con đường nhỏ đá xanh tràn đầy cây ngô đồng, một nữ tử xinh đẹp xuất trần chậm rãi đi tới, sau lưng nữ tử còn đi theo hai thiếu nữ ăn mặc theo kiểu thị nữ. Nữ tử đỉnh đầu mũ phượng, mặc một bộ váy tím đại la, váy thêu viền vàng, ở chính giữa váy thêu lên một con Ngũ Sắc Phượng Hoàng khổng lồ, nổi bật lên sự cao quý trang nhã.

Đôi mắt đẹp của nữ tử dừng lại ở bầu trời bao la phương xa, trong mắt vẻ u buồn càng đậm.

- Tiểu thư, chúng ta hay là hồi cung đi thôi, ngày hôm đó tuy người đóng cửa không ra, nhưng mẫu thân của Thi Nhân - Dao vẫn hoạt động tứ bề, lôi kéo quan hệ. Nô tỳ cảm thấy người không nên trầm mặc như thế.

Nói chuyện là một nữ tử nha hoàn bên cạnh mặc lục y. Nha hoàn thanh âm hồ hững, lại bao hàm có vài phần lo lắng. Lúc này nàng đang lo lắng cho tiểu thư của mình.

Nữ tử nhẹ đi đến, thấp giọng nói:

- Tiểu Lục, người đừng nói nữa, nói thật, ta không quan tâm đến chuyện làm Phượng Hậu...chỉ cần người làm Phượng Hậu có thể khiến cho Phượng Tộc hưng thịnh cùng phồn vinh, ta cũng không ngại. Các người đi về trước đi, ta nán lại đây một hồi.

Thị nữ gọi là Tiểu Lục cùng thị nữ kia liếc nhau, khẽ thở dài một hơi, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, người lại tưởng niệm đến vị Long công tử kia?

Nữ tử khẽ gật đầu, than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Huyền Cảnh nguy cơ tứ bề, trên người hắn lại có Phượng Hoàng lệnh, mang ngọc có tội, cũng không biết một ngày có bao nhiêu bọn trộm cướp theo sau lưng hắn.

Nữ tử thanh âm nhẹ nhàng uyển chuyển, tràn đầy thương cảm.

Tiểu Lục khuôn mặt buồn bã, đang định nói cái gì, đột nhiên thấy đối diện đường nhỏ bước nhanh tới một thị nữ thần sắc vũ mị.

- Tiểu thư!

Thị nữ tiến lên quỳ xuống hành lễ.

Nữ tử hơi vuốt tóc sang bên, lông mày nhẹ chau lại, nói:

- Đứng dậy rồi nói, chuyện gì?

Thị nữ đứng thẳng lên, mắt nhìn mặt đất, cung thanh nói:

- Tiểu thư, có một nam tử tự xưng Long Vũ xin được cầu kiến.

- Cho hắn tiến vào!

Sắc mặt nữ tử liền biến thành vui vẻ.

- Chính là...

Thị nữ nói:

- Hắn đã bị Dao dẫn đi.

Trên mặt Tiểu Lục biểu lộ tức giận, nũng nịu nói:

- Lớn mật. Khách quý của tiểu thư, Dao cũng dám tùy ý đem đi, các người làm ăn kiểu gì vậy?

Thị nữ kia sợ hãi nhìn mặt mũi tràn đầy sát khí của Tiểu Lục, xấu hổ nói:

- Tiểu Lục cô nương, chúng ta cũng không có biện pháp, vị Long Vũ công tử kia là cam tâm tình nguyện đi theo Dao rời khỏi.

Tiểu Lục chu cái miệng nhỏ nhắn còn muốn nói gì nữa, nữ tử nhẹ giơ tay lên, nhìn thị nữ nói:

- Không có việc gì, người đi xuống trước đi...ta nghĩ hắn sớm muộn gì cũng sẽ đến gặp ta.

- Tiểu thư, người đó tâm tư luôn nhún nhường!

Tiểu Lục nói:

- Ta xem Dao càng ngày càng quá đáng.

...

...

Dao dẫn theo Long Vũ một đường đi nhanh, trực tiếp đi tới Hắc Phượng cung của nàng.

- Tiểu Vũ, mời ngồi!

Dao có vẻ rất nhiệt tình, nàng mời để Long Vũ tại phòng khách của Hắc Phượng cung ngồi xuống, hơn nữa còn tự tay vì hắn dâng trà thơm, vừa cười vừa nói:

- Tiểu Vũ, không nghĩ tới cháu có thể đến trợ giúp Thi Nhân của chúng ta một tay, xem ra, cháu cũng không phải là loại nam nhân bạc tình bạc nghĩa.

Long Vũ thần sắc lãnh đạm, nói:

- Dao, cháu tới đây chỉ là muốn trông thấy chị Thi Nhân, về phần chuyện khác, tôi thấy bác đã nghĩ sai rồi.

- Hừ!

Dao Ngọc cười lạnh một tiếng, nói:

- Cháu có ý tứ gì? Cháu là đứa giỡn bác sao?

- Cháu không có đùa giỡn bác, chính bác tự tác đa tình mà thôi.

Long Vũ nói:

- Để cho Thi Nhân tới gặp cháu, nếu không cháu sẽ đi.

Lời này vừa nói ra, thị vệ trong phòng khách lập tức quát:

- Làm càn, người dám nói như thế với cung chủ?

Nghe được câu chuyện, thị vệ bốn phía đều trợn mắt nhìn chằm chằm vào Long Vũ, trong sảnh hào khí ngưng đọng lên.

Thần sắc Long Vũ không thay đổi, lạnh lùng nhìn Dao, nói:

- Như thế nào? Dao, bác gạt cháu tới, chẳng lẽ chính là muốn dùng vũ lực để cho cháu khuất phục?

Dao thân thể lướt tới bên cạnh Long Vũ ngồi xuống, nàng nhàn nhạt nhìn Long Vũ, thần thái tự nhiên ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, một đôi mắt sâu không thấy đáy làm cho người ta đoán không ra trong nội tâm nàng đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên thấy Dao Ngọc rời ghế hướng Long Vũ hành lễ, nói:

- Tiểu Vũ, thủ hạ của bác làm càn, bác thay bọn họ hướng cháu bồi tội.

Nói xong, nàng hướng Long Vũ hành lễ thật sâu, mọi người đều ngạc nhiên.

Giờ phút này, những thị vệ kia tựa hồ cũng ý thức được cái gì, vội vàng quỳ xuống bồi tội.

- Các người tất cả đứng lên đi!

Sau khi xong việc, Dao nhìn chung quanh, ý bảo bọn họ lui ra. Lập tức, hai mắt của nàng nổi lên ánh mắt rét lạnh, nhìn thẳng vào Long Vũ, lạnh lùng nói:

- Tiểu Vũ, thế cục của Phượng Sào bác không nói, trong lòng cháu cũng rõ ràng. Mặc dù cháu không có ý định trợ giúp chúng ta, nhưng cháu... Cũng không thể cùng nha đầu Kim Phượng kia lui tới.

Kim Phượng dù sao cũng là thân sinh nữ nhi của Phượng Hậu đời trước, dưới mắt, Phượng Sào ngược lại có hơn phân nửa người ủng hộ nàng. Dưới sự chứng kiến của trưởng lão hội, nàng đã dọn đi Ngũ Thái cung. Nơi đó trước kia là địa cung của Phượng Hậu. Cán cân thăng lợi có lẽ đã hướng về phía Kim Phượng.

Cho nên, Dao thấy Long Vũ tiến đến, lúc này mới đưa hân mời đến Hắc Phượng cung.

Long Vũ dưới ánh mắt của nàng chụm xuống, như dọa hằm băng, toàn thân khó chịu nói không nên lời. Nhưng hân cũng không hề nhượng bộ chút nào cùng nàng đối mặt.

Cũng may hân tới chỗ hòa thượng nên chiếm được một ít chỗ tốt, tu vi gia tăng mãnh liệt. Nếu không, Dao vừa trừng mắt, hân thật đúng là không chịu nổi.

- Đây là chuyện giữa cháu cùng Thi Nhân, bác không có quyền nhúng tay!

Long Vũ thản nhiên nói.

Dao có chút không nhịn được nữa. Mắt thấy nàng muốn nổi giận, lúc này Thi Nhân đã xuất hiện, nàng vội vàng nói:

- Mẹ, người về trước đi, con muốn cùng Tiểu Vũ nói chuyện.

- Cũng tốt!

Dao đè nén phần nộ trong lòng xuống nói:

- Long Vũ, bác hi vọng cháu không nên cô phụ Thi Nhân, nếu không bác nhất định sẽ không bỏ qua cho cháu đâu. Cháu không tin thì chờ xem.

...

...

Đợi cho Dao đi rồi, Thi Nhân nhìn Long Vũ một cái, mỉm cười nói:

- Anh làm sao lại đến đây, nếu như em đoán không sai, anh là đến gặp Kim Phượng? Em mang anh đi gặp nàng ấy.

Nói xong, Thi Nhân liền đứng dậy.

Nhìn ra được, ánh mắt của nàng có chút cô đơn.

- Đợi chút!

Long Vũ đi qua giữ chặt cánh tay Thi Nhân, nói:

- Anh tới gặp chị Phượng, nhưng cũng phải gặp em. Thi Nhân, đừng như vậy... Anh cũng không phải là loại người bạc tình bạc nghĩa.

- Tiểu Vũ!

Thi Nhân nghe vậy, thần sắc khê giật mình, lập tức liền xoay người nhào vào trong ngực nam nhân, trong miệng xuất ra tiếng khóc thút thít.

- Tiểu Vũ, anh dẫn em đi đi, em không muốn cùng Kim Phượng tranh đoạt ngôi vị Phượng Hậu nữa.

Thi Nhân nói.

- Vì cái gì?

Long Vũ hơi kinh hãi, hắn xem Thi Nhân rất si mê ngôi vị Phượng Hậu. Lúc trước, nàng chính là vì ngăn cản chính mình hỗ trợ Kim Phượng, lúc này mới chủ động ủy thân. Cho nên, đối với lời này của Thi Nhân, Long Vũ hơn phân nửa là không thể nào tin được.

- Tiểu Vũ, em nói là sự thật!

Thi Nhân vội vàng giải thích nói:

- Trước kia tranh làm Phượng Hậu, đó là em cam tâm tình nguyện, chính mình muốn làm. Đó là bởi vì em không muốn thua Kim Phượng. Từ sau khi mẹ trở về, em liền trở thành con cò của mẹ. Quyền lực của mẹ thật sự là quá lớn. Em không muốn làm con rỗi, e, cũng không muốn trở thành quân cờ của người khác, hơn nữa, trong khoảng thời gian này Kim Phượng xác thực so với em có tư cách làm Phượng Hậu hơn.

- Thi Nhân!

Long Vũ mỉm cười, nói:

- Nếu như chị Phượng biết tâm ý của em, nàng ấy nhất định sẽ rất vui vẻ.

- Tiểu Vũ dẫn em rời đi nha!

Thi Nhân sít sao ôm lấy Long Vũ. Một đôi bàn tay nhỏ bé vuốt dọc lưng hắn. Long Vũ có chút tâm động, trên môi đỏ của nữ nhân hôn xuống, nói:

- Chỉ cần em nguyện ý, anh liền dẫn em rời khỏi Hắc Phượng cung.

- Em nguyện ý!

Thi Nhân động tình hôn môi đáp lại.

- Tiểu Vũ, em muốn...

Có lẽ là Thi Nhân trong khoảng thời gian này tâm tình buồn bực, trong nội tâm Thi Nhân phi thường khát vọng một hồi tình cảm mãnh liệt như bạo phong vũ.

Nàng thậm chí chủ động cởi bỏ quần áo, thân thể nằm trên giường cấm của phòng khách, mị nhãn như tơ, hơi thở như lan. Câu dẫn Long Vũ.

Long Vũ vô ý thức hướng bốn phía nhìn qua, vội vàng đem cửa phòng đóng chặt. Thi Nhân thấy Long Vũ đi qua, tứ chi như bạch tuộc chủ động cuộn chặt hắn.

Long Vũ tự nhiên cũng nghiêm túc, cởi quần áo trên người, một cái tiến vào thân thể nữ nhân.

- Ừ...

Thi Nhân ôm thật chặt nam nhân, Long Vũ kinh nghiệm từng đợt mãnh liệt đánh sâu vào, nhìn trên mặt đẹp khuynh quốc khuynh thành đã tràn đầy hương vị dục tiên dục tử. Trên mặt đẹp phần nộn cũng sinh ra màu hồng vì khoái cảm, tiếng rên rỉ cầu hôn mãi không dứt.

- Tiểu Vũ, em rất thoải mái, nhanh thêm một chút!

Thi Nhân thỏa thích kêu to.

Dưới sự chinh phạt của Long Vũ, Thi Nhân lại một lần nữa đạt tới đỉnh, giờ phút này, toàn thân nàng thoải mái co rút, tứ chi chặt chẽ quấn lấy Long Vũ, toàn thân run rẩy không ngừng.

Long Vũ lúc này cũng đạt đến đỉnh, dịch thể nóng bỏng phun ra làm cho Thi Nhân thoải mái, toàn thân một hồi run rẩy.

Đến nửa ngày, hai người mới bình tĩnh trở lại, Long Vũ thở ra một hơi, thản nhiên nói:

- Thi Nhân, anh mang em đi gặp Kim Phượng, chị em hai người cũng nên hoà giải đi nha?

- Cái này?

Thi Nhân tựa hồ có chút do dự, bất quá sau dự âm làm cho phòng tuyến trong lòng của nàng hạ thấp rất nhiều. Cảm thụ được Long Vũ chờ mong, sau khi thoáng do dự, nàng cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

- Hừ, thực sự thư thái như vậy sao? Thi Nhân cũng quá kỳ cục...

Lúc này, Dao một mực rình coi ở ngoài cửa trong nội tâm không khỏi âm thầm ngượng ngùng giận mắng.

Đương nhiên, giờ phút này, nàng cũng không biết con gái nàng đã không còn ý tứ tranh giành chức Phượng Hậu.

codon.traid

224. Chương 84: Đề Nghị Can Đảm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 84: Đề nghị can đảm

Dịch Giả: Meo Meo

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Xong xuôi, hai người chỉnh lại quần áo, cùng nhau ra ngoài phòng khách. Dao ở bên cạnh giả vờ tình cờ đi ngang qua, chủ động chào hỏi:

- Hai người định ra ngoài à?

- Vâng.

Thi Nhân gật đầu nói:

- Mẹ, con định dẫn Tiểu Vũ ra ngoài chơi, tiện thể giới thiệu một chút về tộc Hắc Phượng chúng ta luôn.

- Đi đi, đi sớm về sớm, tối nhớ trở về ăn cơm cùng mọi người.

Dao còn tưởng con gái mình đang cựa cằm tên tiểu tử thú vị kia, trong lòng âm thầm đắc ý.

Ra khỏi Hắc Phượng cung, băng qua La Lâm Điện, hắn đến được Ngũ Thái cung. Thị nữ giữ cửa thấy Long Vũ trở lại, trong lòng rất mừng rỡ.

Thế nhưng hắn lại đi cùng Thi Nhân, thị nữ cũng thấy có chút hoang mang, không biết là nên mời hắn vào hay là để hắn đứng ngoài.

- Mời công tử đợi chút, ta đi vào thông báo!

Ngây người một chút, thị nữ thấy hay là đi bẩm báo, xem ý của tiểu thư thế nào.

Mấy phút sau, thị nữ trở lại, nàng nhận được mệnh lệnh dẫn bọn họ vào.

Trong phòng khách Ngũ Thái cung, Tiểu Lục nhíu mày hỏi:

- Con hồ ly Thi Nhân kia đi cùng với Long công tử phải chăng là có âm mưu gì?

- Sẽ không!

Kim Phượng mỉm cười nói:

- Ta tin tưởng Tiểu Vũ.

Trên đường, tộc nhân Phượng Tộc trong Ngũ Thủ cung nhìn thấy Thi Nhân đều lộ ra địch ý, cùng chán ghét. Long Vũ nắm chặt tay Thi Nhân, khích lệ nàng.

- Ta nói nè mấy vị thị nữ tỷ tỷ, các người có thể thôi nhìn chăm chăm vào Thi Nhân được không. Nàng nghe theo khuyên bảo của ta đến làm lành cùng chị Phượng đó.

Đối mặt với địch ý của mọi người, Long Vũ tỏ ra có chút bực mình.

Một thị nữ đến trước mặt Long Vũ nói:

- Xin lỗi công tử, thứ cho ta bất lực. Đây hoàn toàn là do những hành động trước kia của nàng gây ra.

Long Vũ còn muốn nói gì đó, không ngờ Thi Nhân lại mở miệng trước:

- Tiểu Vũ, không cần cùng bọn họ chấp nhặt, cũng không cần làm khó dễ bọn họ.

- Công tử, tiểu thư đang chờ người ở sảnh!

Thị nữ nói xong liền dẫn đường.

Trên đường đi, Long Vũ lại thêm một lần nữa mãn nhãn. Cảnh sắc Ngũ Thủ cung khiến hắn như cảm thấy lọt vào tiên cảnh. Từng lá cây, cọng cỏ, đến cả những viên gạch, viên ngói đều toát lên khí phái hoàng gia. Thế nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy tươi mát, sáng khoái.

Long Vũ còn thấy không ít Phượng Tộc, tu vi cũng ở khoảng Cửu Đỉnh, có thể thấy được sự cường hãn của Phượng Tộc.

Lát sau, cuối cùng Long Vũ cũng gặp được Phượng tỷ.

Lúc nhìn thấy Kim Phượng, Long Vũ bỗng giật mình kinh hãi, mới xa nhau không lâu mà Kim Phượng đã hoàn toàn thay đổi. Khí chất trên người nàng biến hóa một cách rõ ràng, khí chất Hoàng giả có thể mơ hồ thấy được. Kim Phượng thanh nhã thoát tục trước đây cộng với vẻ thanh tú như bông sen hé nở trên mặt nước của hiện tại, khoác thêm y phục hoa lệ gây cho người ta một cảm giác kinh diễm.

Kim Phượng cũng trông thấy Long Vũ, lại nhìn thấy cảnh hắn nhìn nàng đến ngẩn ngơ, khuôn mặt không khỏi ửng hồng. Người trong mộng lâu nay cuối cùng cũng đã tới.

Tiếc là hắn còn mang theo cả vợ bên mình.

- Chị Phượng!

Long Vũ cười hì hì hướng về phía Kim Phượng, lại nhìn vẻ nghi hoặc trong mắt nàng thì đoán rằng có lẽ nàng đã hiểu lầm chuyện gì đó.

Hiểu lầm thì cần phải giải thích rõ ràng.

Long Vũ nói:

- Chị Phượng, Thi Nhân muốn hòa giải với chị, thật ra thì nàng cũng không muốn cùng chị tranh đoạt vị trí Phượng Hậu đó, chỉ là mẹ của nàng - Dao, ép buộc thôi.

- Thật không?

Kim Phượng hơi sững sờ, nói:

- Thi Nhân, Tiểu Vũ nói có đúng sự thật không? Cô thật sự không có ý định tranh đoạt Phượng Hậu?

- Thật sự!

Thi Nhân nghiêm túc nói:

- Tôi có thể từ bỏ chuyện trang đoạt vị trí Phượng Hậu, thế nhưng cô phải đáp ứng một điều kiện của tôi.

- Điều kiện gì?

Kim Phượng hỏi.

Thi Nhân đầu tiên là áy náy nhìn Kim Phượng, sau đó nói:

- Tôi hy vọng cô có thể thành toàn cho tôi cùng Tiểu Vũ.

Kim Phượng liền hiểu ra, Thi Nhân đã lựa chọn tình yêu và từ bỏ quyền thế. Còn nàng muốn đạt được quyền lực thì cũng phải buông bỏ tình yêu.

Có được thì sẽ có mất.

Kim Phượng sững sốt một chút, trong chốt lát cũng không biết lựa chọn thế nào. Tuy rằng Thi Nhân và Long Vũ đã là vợ chồng chính thức, thế nhưng nàng biết trong lòng Long Vũ có nàng, hơn nữa nàng cũng không thể dứt bỏ Long Vũ. Thế nhưng bây giờ, nếu đáp ứng Thi Nhân rồi, nàng sẽ phải từ bỏ.

Rất rõ ràng, đây là một cuộc giao dịch.

- Thi Nhân, cô thật hèn hạ!

Một thiếp thân thị nữ - Tiểu Lục, quát lên một tiếng giận dữ, giọng nói mang theo vẻ giận dữ bất bình:

- Cô đoạt đi nam nhân của tiểu thư chúng ta, hôm nay còn mang hấn ra để giao dịch. Cô đã làm xấu hết mặt mũi Phượng tộc chúng ta rồi!

Long Vũ hơi sững sờ, lập tức cười nói:

- Tiểu nha đầu tính khí cũng không vừa nha. Chị Phượng, Thi Nhân chẳng lẽ trong mắt các nàng thì tôi chỉ là một vật để giao dịch hay sao?

- Hừ!

Tiểu Lục nói:

- Phượng tộc chúng ta là xã hội Mẫu hệ, người là nam nhân từ bên ngoài đến, người cho rằng người...

- Im miệng!

Kim Phượng quát lên, không cho Tiểu Lục tiếp tục nói.

Tiểu Lục biến sắc, miệng khẽ nguýt, quả thật không nói thêm gì nữa. Thế nhưng đôi mắt nàng thì lại lén lút liếc nhìn. Trong con người tràn ngập ý khinh thường.

Kim Phượng vẫn im lặng nhìn chăm chú vào Long Vũ, đến khi nghe lời hấn nói thì khuôn mặt khẽ giật. Nàng hé đôi môi anh đào nói:

- Tiểu Vũ, sự tình không phải như em suy nghĩ đâu. Tuy rằng Phượng tộc chúng ta đúng là xã hội Mẫu hệ, thế nhưng trong lòng của chị thì chưa từng có ý nghĩ xem thường em...

Thi Nhân cũng cảm thấy mình có chút quá đáng. Hành vi đó có thể sẽ khiến cho Long Vũ bất mãn.

Trong lòng khẽ động, nàng liền gấp gáp bày tỏ thái độ:

- Tiểu Vũ, thực xin lỗi. Là em suy xét chưa chu đáo. Hy vọng anh không nên hiểu lầm. Trong lòng em cho tới bây giờ chưa khi nào xem thường anh hết. Nếu như không nghe lời anh thì sao em có thể đáp ứng cùng anh rồi đi.

Tiểu Lục cười lạnh một tiếng, nhìn Long Vũ với ánh mắt tràn đầy khinh thường, có thể đọc ra trong mắt nàng một thông điệp... Một nhân loại mà thôi, có gì đặc biệt hơn người!

- Kim Phượng, tôi biết rõ cô rất yêu Tiểu Vũ, chuyện tôi đoạt lấy Tiểu Vũ cũng là không đúng. Thế nhưng kết quả đã vậy rồi, cũng không thể nào để tôi rút lui chứ?

Thi Nhân nói tiếp:

- Hay là cô làm Phượng Hậu, sau đó sửa chữa lại tộc quy, hai chúng ta cùng thờ chung một chồng?

Lời vừa nói ra, Kim Phượng lại một lần nữa đỏ mặt. Mi Phượng then thùng liếc Long Vũ, trong tâm cũng khẽ động. Cái này thì cũng khó trách nàng, đề nghị của Thi Nhân thật ra cũng có chút lớn mật, thế nhưng cũng là một cách giải quyết vấn đề.

Tiểu Lục cũng phát hiện ra sự khác thường của chủ mình, nàng cảm thấy rất kinh ngạc. Nàng đã theo hầu Kim Phượng từ nhỏ, với tính tình của Kim Phượng thì rõ trong lòng bàn tay. Kim Phượng xưa nay nổi tiếng lạnh lùng, đối với nam tử hầu như không để vào mắt. Cho nên nàng không thể tưởng tượng nổi, vì sao Kim Phượng lại động tâm với đề nghị của Thi Nhân?

Long Vũ cũng không phải kẻ ngốc, hẳn tự nhiên là cũng thấy được sự khác thường của Kim Phượng, trong lòng có chút hưng phấn. Nữ nhân như Thi Nhân, Kim Phượng thì người bình thường chỉ cần gặp được một người đã là có điểm phúc rồi, thế nhưng hôm nay Thi Nhân lại đưa ra gợi ý là cả hai người bọn họ cùng phụng bồi mình.

Vừa nghĩ đến đây thì Long Vũ vội vàng thu liễm tâm thần, chờ đợi sự tình phát triển tiếp.

- Kim Phượng, đừng do dự nữa. Phượng Hậu có quyền lực sửa chữa được những quy định kia.

Thi Nhân nói tiếp:

- Tuy rằng làm như vậy cũng có chút không thỏa đáng, thế nhưng ngoại trừ phương pháp này thì chẳng còn biện pháp nào tốt hơn cả. Cho dù cô không đồng ý thì tôi cũng không buông tha cho quyền lợi được yêu của tôi. Vị trí Phượng Hậu này có thể bỏ, nhưng nam nhân của tôi thì quyết không thể buông.

Kim Phượng hơi do dự một chút nói:

- Đi tẩm cung của tôi nói chuyện...

Tiểu Lục nghe vậy lại càng hoảng sợ, nàng hồ nghi nhìn Kim Phượng. Thấy ánh mắt nàng si mê, ôn nhu như nước, xem tình hình này thì có phần nửa là sẽ đồng ý rồi.

Tiểu Lục muốn can ngăn, thế nhưng lại không dám mở miệng.

- Chị Phượng, Thi Nhân, em thấy hai người có nên hỏi ý kiến của em trước hay không?

Long Vũ mặt dày nói tiếp:

- Dù sao thì cũng phải cân nhắc một chút về ý nguyện của người trong cuộc như em chứ?

Tiểu Lục trợn ngược mắt, thở phò phò nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ công tử bị ủy khuất?

Long Vũ ấp úng nói:

- Ủy khuất thì không có, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Tiểu Lục thực sự ngứa mắt với bộ dạng của Long Vũ, dứt khoát nói:

- Công tử, đây là cơ hội mà người khác nằm mơ cũng khó mơ thấy. Nếu công tử thực sự cùng Thi Nhân tiểu thư và tiểu thư của chúng ta thành người một nhà thì Phượng Tộc chính thức đoàn kết lại với nhau.

Long Vũ miệng há hốc, nửa ngày sau cũng chưa biết làm thế nào.

Thi Nhân cũng gật nhẹ đầu, nói:

- Tiểu Vũ, Tiểu Lục nói đúng đó. Từ chuyện của mẹ em và Phượng Hậu, thì Phượng Tộc đã rạn vỡ. Hắc Phượng bọn em là chiến sĩ Phượng Sào. Tuy rằng nhân số ít, thế nhưng lực lượng của bọn em lại chiếm một phần ba của Phượng Tộc. Cho nên, nếu anh đồng ý, Phượng Tộc sẽ đoàn kết lại một chỗ. Đương nhiên, muốn làm được chuyện này thì cũng không dễ dàng gì. Ít nhất thì em cũng phải thuyết phục được mẹ em cái đã. Nếu không chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Đương nhiên, hiện tại em trưng cầu ý kiến của anh, anh có đồng ý không?

- Anh...

Long Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua Kim Phượng, lập tức mỉm cười, nói ra:

- Anh đồng ý...

Kim Phượng giờ đây cũng rất thẹn thùng, tuy rằng chưa tỏ thái độ, thế nhưng nhìn bộ dáng của nàng, hơn phân nửa cũng là đồng ý.

...

...

Đêm đến, Long Vũ cùng Thi Nhân trở về Hắc Phượng cung. Bọn họ dự định tìm cơ hội thuyết phục Dao, hy vọng có thể kết thúc được sự phân liệt lâu nay của Phượng tộc.

Mắt thấy con gái cùng Long Vũ sóng đôi trở về, khoe miệng nàng khê nở nụ cười, còn tưởng là con gái đã không chế được Long Vũ. Trên mặt Dao lộ ra vẻ vui sướng, nói:

- Thi Nhân, Tiểu Vũ, các con đã về, nhanh vào trong phòng ngủ. Hôm nay trong lòng mẹ cao hứng, tự mình xuống bếp nấu cơm cho các con...

Dưới sự nhiệt tình của Dao, hai người đi vào phòng khách. Chờ Dao đi chuẩn bị, Thi Nhân tự mình rót cho Long Vũ một chén trà thơm, thấp giọng nói ra:

- Tiểu Vũ, xem ra, mẹ còn tưởng rằng anh đã bị em thuyết phục.

Long Vũ chậm rãi nhấp một ngụm, đồng dạng là thấp giọng nói ra:

- Tùy cơ ứng biến.

Mấy phút sau, Dao lần nữa trở lại, nàng cùng Thi Nhân thoáng nói mấy câu, sau đó lại nhìn Long Vũ, suy nghĩ một chút, lấy từ trong túi áo ra một cái bình ngọc.

codon.traid

225. Chương 85: Tân Phượng Hậu

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 85: Tân Phượng Hậu

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Dao đi đến trước mặt Long Vũ, một mùi hương nhàn nhạt truyền đến, không biết trên tay nàng là đồ vật gì. Long Vũ vội đứng lên, vẻ mặt đề phòng, sợ Dao lại chơi trò oái oăm gì.

Nhìn bộ dáng của Long Vũ, Dao không khỏi buột miệng cười, đúng là dễ thương khôn kể. Nàng cười nói:

- Tiểu Vũ không phải sợ, đây là Vũ Lộ hoàn bác luyện chế từ quỳnh tương thu thập trên thụ vương ngô đồng, cháu cầm đi, đói bụng có thể làm cơm, khi bị thương ăn vào, còn có thể trị liệu miệng vết thương rất nhanh.

Nói xong, Dao liền đem bình ngọc kia đưa tới.

Long Vũ hơi kinh hãi, bất quá cuối cùng vẫn duỗi tay tiếp lấy bình ngọc.

- Được rồi, hai con nói chuyện tiếp đi, mẹ còn phải vào bếp!

Nói xong, Dao uốn éo cái mông, xoay người rời đi.

Thi Nhân sững sờ, lập tức cười nói:

- Ha ha, xem ra mẹ thật sự xem anh là con rể tốt, ngay cả Vũ Lộ hoàn cũng đều cho anh. Anh cũng đã biết, lúc trước em xin mẹ một lọ, mẹ còn luyến tiếc mãi không thôi. Rừng ngô đồng của tộc Hắc Phượng bọn em có một thần mộc, đã tu luyện thành tinh. Trên người nó tiết ra chất lỏng, so ra thì kém tinh hoa của Sinh Mệnh Chi Long, nhưng lại là chí bảo hiếm có của Huyền Cảnh.

- Ha ha!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Dao làm vậy là để thu phục nhân tâm, nếu bác biết ý tưởng chân thực của chúng ta, em đoán xem bác ấy có thể đòi lại hay không?

- Chuyện này có thể nói là không tốt, nhưng dù sao thứ này cũng thập phần trân quý.

Thi Nhân nói.

- Tiểu Vũ, Thi Nhân tới đây ăn cơm đi?

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Dao. Long Vũ cùng Thi Nhân vội vàng im lặng, không đàm luận chủ đề về Dao nữa.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Dao, một đội thị nữ tay nâng những khay bạc tinh xảo đi vào, bày những thực vật tinh mỹ trên bàn.

Đợi cho kia chén đĩa đã đặt hết lên bàn, Long Vũ đã chảy nước miếng rùng rùng. Không nói đến đồ ăn này có phải do Dao tự mình làm hay không. Riêng sắc hương vị đều đủ. Khiến cho Long Vũ không nhịn được mà muốn ăn thật nhiều.

- Là tay nghề của mẹ em. Mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng tự mình xuống bếp. Cho dù là lúc cha chị còn ở đây.

Thi Nhân thấp giọng nói.

- Ồ!

Long Vũ trả lời một tiếng.

- Ăn đi. Lâu rồi không làm cơm. Cũng không biết tay nghề còn tốt hay không nữa. Tiểu Vũ cháu thử trước đi?

Ánh mắt Dao nhìn Long Vũ hoàn toàn là ánh mắt trượng mẫu nhìn con rể.

Ăn cơm xong, Long Vũ cứ ca ngợi không ngừng, thậm chí còn trầm trồ khen ngợi. Thấy vậy, trong lòng Dao trở nên ấm áp.

Sau khi ăn cơm tối xong, còn tán gẫu một hồi, Long Vũ và Thi Nhân chúc Dao ngủ ngon. Quay về trong phòng ngủ của Thi Nhân. Hai người nằm ở trên giường, Thi Nhân hiền thực ôm lấy Long Vũ. Long Vũ vuốt ve ngọn núi trước ngực nàng. Sâu kín thở dài một tiếng nói:

- Kỳ thật. Anh thấy mẹ của em, cũng không phải kẻ khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Thi Nhân cũng cảm khái một tiếng, nói:

- Mẹ em trước kia cũng không phải như thế, bà chỉ là coi trọng danh lợi một chút mà thôi. Tiểu Vũ, em xem mẹ đối với anh cũng tệ. Chuyện này chúng ta phải bằng bàn bạc kỹ hơn, không cần quá nóng vội, được không?

Long Vũ còn muốn nói điều gì đó, bất quá nghĩ lại, Dao dù sao là mẹ vợ của mình. Chỉ cần nàng không làm gì quá phận, hẳn cũng không muốn cùng nàng ấy đối lập.

- Thi Nhân, thời gian của chúng ta không có nhiều lắm, mấy ngày này tất phải giải quyết. Chỉ hy vọng đến lúc đó sẽ không để chị khó xử quá.

Long Vũ nói.

Thi Nhân an ủi hắn, nói:

Tiểu Vũ, em không sao. Tóm lại, em quyết sẽ đứng bên cạnh anh.

Long Vũ nói:

- Vậy là tốt rồi...

Khi nói chuyện, hai tay của hắn đã từ bờ lưng tinh tế bóng loáng của nàng chậm rãi di chuyển lên trên ngọn núi đầy đặn mà mềm mại.

- Thi Nhân... Tin anh đi, lựa chọn của em sẽ khiến cho em hạnh phúc.

Long Vũ nói.

Hai gò má Thi Nhân chậm rãi ửng đỏ, thấp giọng nói mấy câu:

- Tiểu Vũ... Anh không trách em lúc đầu đối với anh...

Còn chưa nói xong, đôi môi đỏ mọng đã là bị Long Vũ che lại.

- Thi Nhân, cái gì cũng đừng nói nữa, để cho anh thoải mái yêu em nhé!

Nói xong, Long Vũ liền cởi hết quần áo, đem hai đùi của nữ nhân tách ra động thân đi vào.

Thi Nhân rên rỉ đến vạch phách đoạt hồn, hai người đều dục tiên dục tử, chơi tới tận nửa đêm.

...

...

Sáng sớm hôm sau, Long Vũ vừa tỉnh dậy, chợt nghe thấy tiếng chim hót thật dễ nghe, hắn đưa tay sờ sờ bên người, Thi Nhân đã là không thấy đâu. Rồi giường, Long Vũ đẩy cửa sổ ra, không khí thanh tân tuôn vào phòng, làm cho người ta sáng khoái tinh thần.

Mặc quần áo tử tế, Long Vũ đẩy cửa đi vào trong sân, rặng rắc, rặng rắc, vừa quay đầu nhìn, một thân ảnh đầy đà yếu diệu đang đứng quay lưng về phía hắn cắt tia hoa cỏ.

Thân ảnh kia không phải ai khác, đúng là Dao. Lúc này Dao cũng nhìn thấy Long Vũ, cười nói:

- Tiểu Vũ sao không ngủ lâu một chút? Thi Nhân đang ở phòng bếp nấu cơm. Nếu cháu cảm thấy nhàm chán, hãy cùng bác cắt tia hoa cỏ được không?

- A!

Long Vũ đi qua, nhìn thấy Dao đang thuần thục cắt tia hoa cỏ, một lọn tóc từ trên trán nàng thả xuống, khiến nàng tăng thêm một tia quyến rũ động lòng người.

Long Vũ nói:

- Để cháu giúp cho.

Dao cười cười nói:

- Được rồi. Bất quá cháu cần phải cẩn thận, chỗ hoa cỏ là bác tự thân trồng khi Thi Nhân còn nhỏ, bác có cảm tình với chúng nó, không cho phép cháu làm hỏng bọn chúng.

- Yên tâm, nếu cháu không cẩn thận đem làm hỏng chỗ hoa cỏ này, bác cứ việc thẳng tay trừng phạt cháu.

Long Vũ nói xong, tiếp nhận kéo trong tay Dao.

Long Vũ cũng là người yêu quý hoa cỏ, kỳ thật nếu Dao không nói, hắn cũng sẽ vẫn cẩn thận.

Dao thấy Long Vũ nghiêm túc cắt tỉa hoa cỏ, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười vui mừng, quay đầu nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, bác thấy cháu cùng Thi Nhân ở chung sẽ không tệ đâu, tương lai, nàng làm Phượng Hậu, cháu làm Phượng Vương. Mặc dù không có quyền lợi thực chất, nhưng lại quang vinh vô thượng, cho nên, cháu nhất định phải giúp con gái ta đó.

Long Vũ có chút xấu hổ nói:

- Cháu tất nhiên sẽ đối tốt với Thi Nhân ạ...

Nói tới đây, hần hơi trầm ngâm, nói:

- Kỳ thật, cháu cũng không cảm thấy Thi Nhân thích hợp làm Phượng Hậu.

Hần nhìn sắc mặt Dao, thấy nàng vẻ mặt xanh mét, vội vàng đề phòng, giữa nữ nhân này đột nhiên động thủ với mình.

Dao cười hơi biến sắc, liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, thần nhiên nói:

- Có phải Thi Nhân đã nói cho cháu chuyện gì hay không?

- Vâng!

Long Vũ quyết định cùng Dao nói chuyện nghiêm túc:

- Bác gái, Thi Nhân không muốn làm Phượng Hậu. Hơn nữa, nàng hy vọng Hắc Phượng nhất tộc có thể có thể chân chính dung nhập vào đại gia đình Phượng Tộc.

Vì khiến cho cuộc nói chuyện có thể thuận lợi một chút, Long Vũ cố ý tỏ vẻ tôn kính nhất định với Dao.

- Còn gì nữa không?

Dao thần nhiên hỏi.

Dao thần tình bất định, Long Vũ cũng cảm thấy có chút bồn chồn, không biết trong lòng nữ nhân này rốt cuộc là như thế nào.

Thoáng do dự một chút, Long Vũ nói:

- Bác gái, hiện giờ kiếp nạn buông xuống Huyền Cảnh, cháu cảm thấy người nên lấy đại cục làm trọng. Phượng Tộc thống nhất, liên quan đến sức chiến đấu tương lai của Phượng Tộc. Cháu hy vọng bác có thể suy xét chuyện này.

Dao nghe vậy, cũng không nói câu nào.

Qua nửa ngày, Dao mới lên tiếng:

- Tiểu Vũ, bác thừa nhận, cháu nói rất có đạo lý, nhưng bác sẽ không chấp nhận. Thi Nhân rất ngốc...

Chần chờ một lát, nói:

- Bác tưởng rằng Thi Nhân bắt cháu làm tù binh, nhưng mà xem ra, là cháu bắt Thi Nhân làm tù binh mới đúng, thật sự là không nghĩ tới đó.

- Bác gái, đây không phải vấn đề ai bắt ai làm tù binh, mà là vấn đề phải trái, đúng sai. Đầu tiên, Thi Nhân sẽ không thích làm Phượng Hậu. Tiếp theo, ứng phó kiếp nạn tương lai là chuyện lớn. Bản thân cháu cảm thấy Thi Nhân là người biết đại thể.

Long Vũ nói.

- Hừ!

Dao hừ lạnh một tiếng, sắc mặt không hề giận nói:

- Theo như cháu nói, thì bác không biết đại thể sao? Long Vũ, cháu thành thật trả lời bác, bác đối với cháu như thế nào?

- Rất tốt ạ!

Long Vũ thành thật trả lời.

- Nếu bác đối với cháu rất tốt, cháu vì sao còn muốn đối đãi với mẹ con chúng ta như thế?

Dao sâu kín thở dài một tiếng, nói:

- Long Vũ, không phải bác không biết tiến thoái, mấu chốt của vấn đề là, bác lòng không cam lòng.

- Không cam lòng?

Long Vũ tựa hồ từ trong đôi mắt Dao thấy được một tia thương cảm.

- Năm đó bác cùng mẫu thân Kim Phượng tranh đoạt Phượng vị thất bại, hiện giờ Kim Phượng cùng Thi Nhân lại một lần nữa gặp gỡ tao ngộ của chúng ta năm đó. Bác không muốn thua các nàng lần thứ hai.

Dao nói:

- Có một số việc, cháu cũng không biết... Nếu cháu nguyện ý nghe, bác có thể nói cho cháu nghe.

- Ồ!

Long Vũ lên tiếng.

Dao thoáng do dự, kể cho Long Vũ nghe một chút chuyện cũ.

Nguyên lai năm đó, mẫu thân Kim Phượng trừ tính đoạt đi nam nhân vốn thuộc về của nàng, về sau lại thông qua hội trường lão cường hành an bài cho nàng một người nam nhân khác.

Đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng Dao.

Nàng cảm thấy mẫu thân Kim Phượng vũ nhục nàng.

Cho nên, hiện giờ gặp việc này, nàng mới không có ý định nhượng bộ. Nói toạc ra, nàng phải tranh đến cùng. Thế thôi.

Hốc mắt Dao phấp phỏng, sâu kín nói:

- Long Vũ, cháu nói đi, nếu cháu là bác, cháu sẽ làm sao? Chẳng lẽ cam tâm lại thất bại một lần nữa sao?

- Bác sai rồi!

Long Vũ nói:

- Bác gái, đối với chuyện quá khứ của bác, cháu cảm thấy đồng tình sâu sắc, nhưng chuyện này, dù sao cũng là ân oán đời trước. Chị Phượng cùng Thi Nhân đã hòa giải, các nàng cũng không muốn tiếp tục kéo dài cừ hận. Oan oan tương báo tới khi nào, bác gái, chẳng lẽ bác không muốn Thi Nhân sau này có cuộc sống an ổn hạnh phúc? Chẳng lẽ bác muốn nàng sống trong cừ hận và thống khổ?

Dao ngừng rơi lệ, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Long Vũ, vẻ mặt chậm rãi buông lỏng, như có suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói:

- Đạo lý này bác biết. Nhưng có thể làm được, thì thật là gian nan.

Nàng lắc đầu nói:

- Bác vẫn có chút không cam lòng.

- Chuyện quá khứ cứ để nó đi qua đi!

Long Vũ nói:

- Chỉ cần Thi Nhân và cháu hiếu thuận với bác, tương lai của bác sẽ tràn ngập hạnh phúc và sung sướng. Con người phải luôn nhìn về phía trước, không nên sống cùng thống khổ trong quá khứ.

Nghe Long Vũ nói như thế, trên mặt Dao lộ ra vẻ tươi cười:

- Nhiều năm như vậy, bác lần đầu tiên cùng người khác nói chuyện phiếm như thế. Long Vũ, không thể không nói, tâm tình của bác hiện tại đã tốt hơn nhiều.

Long Vũ cũng vui vẻ nói:

- Vậy là tốt rồi! Kỳ thật một người trong lòng có tâm sự, cần phải thổ lộ với người khác.

Long Vũ trầm ngâm nói:

- Bác gái, cháu biết khuyên bảo bác rất khó khăn, nhưng cháu phải nói cho bác rằng, hãy buông tha đi thôi?

- Được, vậy bác hỏi cháu, nếu bác bỏ qua việc tranh đoạt Phượng Hậu, hơn nữa thúc đẩy việc thống nhất phượng tộc, cháu có phải sẽ chỉ đối tốt với con gái của bác hay không?

Dao hỏi.

- Ý của bác là để cháu vứt bỏ chị Phượng?

Long Vũ hỏi.

- Không phải một mình Kim Phượng, mà là toàn bộ nữ nhân bên cạnh cháu.

Dao nói.

- Việc này...

Loại chuyện này Long Vũ cảm thấy phải nói cho rõ ràng trước mới tốt:

- Thực xin lỗi, cháu chỉ sợ không làm được... Cháu không có khả năng cô phụ nữ nhân bên cạnh cháu, tất nhiên bao gồm cả Thi Nhân.

Hai mắt Dao lại nổi lên nước mắt:

- Ai, con gái đáng thương của ta...

- Mẹ, người đừng làm khó dễ Tiểu Vũ!

Thi Nhân tựa hồ đã nghe hai người nói chuyện từ lâu, nàng đi tới, nhào vào lòng mẫu thân, nói:

- Mẹ, người đừng gây khó dễ cho Tiểu Vũ, bây giờ con cảm thấy rất tốt. Con tin tưởng Tiểu Vũ sẽ mang lại hạnh phúc cho con.

Dao duỗi tay, nhẹ nhàng đặt lên vai Thi Nhân, nói:

- Con đã trưởng thành, chuyện của con thì con tự xử lý đi.

- Cám ơn mẹ!

Thi Nhân vui vẻ nói.

Nghe hai mẹ con nói chuyện, Long Vũ thở dài một hơi, nghĩ thầm, tính tình của Dao kỳ thật cũng không tồi. Ít nhất, bản chất của nàng coi như không tệ.

...

...

Ăn xong điểm tâm, Long Vũ cùng Thi Nhân thương nghị đối sách, làm như thế nào chân chính thuyết phục mẫu thân của nàng. Tuy rằng hôm nay, phòng tuyến tâm lý của Dao đã buông lỏng đôi chút, nhưng khoảng cách với sự buông tha cuối cùng của nàng tựa hồ còn có chút vấn đề.

Buổi trưa, Dao lại tự mình nấu cơm cho con gái và con rể ăn. Trên bàn cơm không khí rất tốt, vui vẻ hòa thuận, ai cũng không đi nói mấy chuyện phiến lòng.

Ăn xong cơm trưa, Dao cũng không biết đi nơi nào. Long Vũ cùng Thi Nhân tản bộ tại hoa viên, nói chuyện phiếm. Thời điểm không có người, Long Vũ ôm chầm lấy Thi Nhân, đặt trên môi của nàng nụ hôn thật sâu. Thi Nhân đỏ mặt, vội tránh thoát vòng tay của hắn. Nhìn lên bốn phía, cũng không phát hiện ra hành tung của mẫu thân.

Lúc ăn cơm tối, Dao lại xuất hiện, nấu nướng đồ ăn. Trên bàn cơm, nàng vài lần muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại thôi, cũng không biết muốn nói gì.

Sau bữa cơm chiều, Long Vũ vẫn ngủ lại tại khuê phòng của Thi Nhân.

- Tiểu Vũ, chuyện tình Phượng Hậu kết thúc, có phải anh sẽ rời đi hay không?

Thi Nhân giương đầu lên hỏi.

- Ừ!

Long Vũ cũng không giấu diếm, nói:

- Thi Nhân, anh phải đi tìm nơi cha mẹ anh hạ lạc, hơn nữa, còn phải chiêu cố đại kiếp nạn của Huyền Cảnh. Em hãy tin tưởng anh, mọi chuyện cần thiết anh đều đã nắm trong tay, anh đã có mưu tính riêng rồi.

- Còn các nàng thì sao?

Thi Nhân chưa chưa nói.

- Khụ khụ!

Long Vũ xấu hổ cười cười, dứt khoát đầy mặt nghiêm trang nói:

- Đến lúc đó, anh sẽ tạo một cái giường lớn, mọi người chúng ta cùng nhau ngủ.

- Nghĩ hay quá nhỉ, em không thèm.

Thi Nhân nói:

- Hiện tại em muốn anh, hiện tại anh là người của em.

Thi Nhân cảm giác sâu sắc thời gian hai người ở cùng một chỗ không được nhiều, cho nên ở trên giường nàng mới giống như bạch tuộc gắt gao bám trụ thật chặt nam nhân này. Long Vũ cười hắc hắc, lập tức khoa trương ngậm chặt nụ hoa đỏ thắm của nàng, mút mút còn phát ra tiếng. Thi Nhân phát ra một tiếng rên rỉ kiều mị, một bàn tay ôn nhu vuốt ve tóc Long Vũ:

- Tiểu Vũ, anh thật tốt...

- Hắc hắc!

Long Vũ bỏ quên nụ hoa, hôn lên miệng của nàng, bàn tay to dùng sức xoa nắn trên ngọn núi kia.

Thi Nhân nhiệt liệt đáp lại hắn.

Qua nửa ngày, Thi Nhân thở ra một ngụm khí, duỗi tay sờ hươu đứng quần Long Vũ, cười dễ thương:

- Tiểu Vũ, bất kể thế nào, em vẫn mạnh mẽ hơn Kim Phượng.

Long Vũ cười hắc hắc nói:

- Là sao?

Thi Nhân mặt đỏ bừng, nổi lên dũng khí cười nói:

- Em có được anh trước...

- Hắc hắc!

Long Vũ cười khan một tiếng, nói:

- Em xem, Thi Nhân, để cho anh trừu mến em thật tốt đi.

Nói xong, Long Vũ tách hai chân nàng ra, hung hăng tiến vào trong cơ thể tuyệt vời kia.

Thi Nhân thỏa mãn rên rỉ, chân tay như bạch tuộc giống như quần chặt lấy thân mình Long Vũ, phối hợp với động tác của hắn.

- Tiểu Vũ, em sắp thăng thiên!

Thi Nhân nũng nịu lạc giọng rên rỉ, hai gò má ửng đỏ, trong hai mắt tràn đầy ngập nước, long lanh, mị hoặc.

- Chủ nhân, có người theo dõi!

Ngay lúc này, trong đầu Long Vũ xuất hiện nhắc nhở của La Lâm.

Long Vũ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một thân ảnh, nhìn thân hình, rất giống Dao.

Thấy Long Vũ ngừng lại, Thi Nhân từ trong khoái cảm cực độ tỉnh lại, hỏi Long Vũ:

- Tiểu Vũ, làm sao vậy?

Long Vũ trong đầu vừa chuyển, cười nói:

- Không có việc gì...

Hắn lại mãnh liệt hoạt động.

Long Vũ và Thi Nhân đang trong quá trình tìm hiểu nhân sinh, thân ảnh ngoài cửa sổ kia vẫn luôn lặng lẽ bất động, nhưng mà khi Thi Nhân dục tiên dục tử rên lên, thân ảnh kia tựa hồ một mực run rẩy. (ND: Chết nhá... Ta biết mà)

...

...

Ngày hôm sau, khi Long Vũ chạm mặt Dao, cảm giác ánh mắt nàng nhìn hắn có điểm khác thường, nhưng hắn cũng không quan tâm.

Buổi trưa, Thi Nhân đi làm cơm. Long Vũ một mình đến hoa viên tìm Dao khắp nơi, hắn hy vọng có thể mau thu thập mọi chuyện cho toàn vẹn, hắn thật sự không có nhiều thời gian nữa rồi.

Rốt cục, hắn thấy được một thân ảnh màu trắng quần lụa mỏng đang trong lương đình của hoa viên, từ xa nhìn lại, nàng tựa như tiên tử không dính bụi phàm trần.

- Là Tiểu Vũ sao, cháu lại đây!

Dao tuy rằng đưa lưng về phía Long Vũ, nhưng nàng vẫn phát hiện ra hắn đến.

Long Vũ lập tức đi qua đó, lúc tới gần Dao, trong mũi của hắn cũng ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng.

- Bác gái, mọi người đều là người hiểu chuyện, cháu muốn hỏi bác một câu, chuyện cháu nói hôm đó, bác cần nhắc nó như thế nào rồi?

Long Vũ hỏi.

Dao liếc đôi mắt đẹp nhìn Long Vũ, thản nhiên nói:

- Mấy ngày nay bác một mực nghĩ tới mấy vấn đề này, bác có thể cho cháu chút mặt mũi, nhưng còn một số chi tiết thì phải đợi thương thảo cẩn thận. Bác đường đường là Hắc Phượng Tộc, trong tộc cũng coi như là nhất phương chư hầu, thế lực cường đại, cũng không thể cứ để cho chuyện bất minh như vậy...

- Cháu biết tâm tư của bác.

Long Vũ ngắt lời Dao nói.

- Vậy cháu nói thử bác nghe!

Dao nhẹ giọng nói.

- Bác nói về vấn đề mặt mũi?

Long Vũ nói:

- Bác xem như vậy được không nhé? Cháu sẽ bàn bạc cùng chị Phượng, có nàng ra mặt giải hòa với bác. Như vậy, mặt mũi của bác chẳng phải cũng được chiếu cố sao?

- Vậy... Ừm, được rồi!

Dao nói:

- Nếu Phượng nha đầu có thể cho bác đủ mặt mũi, bác tự nhiên sẽ nhượng bộ, bắt quá, bác còn muốn tiến vào Trương Lão hội.

- Chuyện này, cháu phải thương nghị với chị Phượng!

Long Vũ nói:

- Dù sao chuyện này cháu cũng không làm chủ được, đúng không?

- Được rồi.

Dao cười nói:

- Như vậy chẳng phải như ý cháu sao?

Long Vũ nhìn song phong sung mãn của Dao, eo nhỏ, mông đầy đặn, tràn ngập hương vị nhục dục trên người. Hơn nữa nụ cười nàng quyến rũ, thật sự là làm cho người ta nhột nhạt không thôi.

- Ha ha!

Long Vũ cười nói:

- Như vậy há lại không hoàn mỹ?

Dao ha ha cười, nói:

- Tiểu Vũ, nhớ kỹ, cháu phải đối tốt với Thi Nhân nhà bác một chút, nếu không bác tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cháu. Không cần hoài nghi lời bác nói, bác có năng lực đối phó với cháu, cho dù là Phượng nha đầu che chở, cháu cũng không thoát được.

- Bác yên tâm, coi như bác không nói, cháu cũng sẽ đi đối tốt với nàng như với chị Phượng!

Long Vũ đảm bảo:

- Điểm này thì bác không cần lo lắng...

- Được rồi, bác hy vọng cháu có thể nói được làm được. Giờ không còn sớm, bác phải vào bếp giúp Thi Nhân làm điểm tâm, cháu cứ việc đi dạo đi...

Dao nói xong liền lắc lắc vòng eo rắn chậm rãi rời đi.

Long Vũ nhìn chằm chằm cái mông đầy đặn tròn xoe không ngừng vẩy vẩy của nàng, trong lòng ngứa ngáy.

Dao đi được vài bước, ngừng lại, quay đầu, liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, nàng tựa hồ biết Long Vũ nhìn chằm chằm mông của nàng, trong ánh mắt thậm chí có ý tứ oán trách hằn.

Long Vũ thần sắc đứng đắn, thâm nghĩ, chết tiệt lại là ý thức của La Hậu đang tác quái. (ND: Lại đồ tội!)

...

...

Rất nhanh, có Long Vũ đứng ra giàn xếp, Dao cùng Kim Phượng mau chóng hòa giải, hơn nữa còn tuyên bố Hắc Phượng cùng Ngũ Thái cùng chính thức chấm dứt chiến tranh lạnh. Đến tận đây, Phượng Tộc vốn phân tách hồi lâu lại hoàn thành thống nhất.

Đồng thời, Thi Nhân bỏ cuộc, Kim Phượng làm người được đề cử duy nhất cho ngôi vị Phượng Hậu, hoàn toàn xứng đáng trở thành Phượng Hậu. Ngày đăng cơ, cả Phượng Tộc đều sôi trào. Có Phượng Hậu, mọi người liền có người đáng tin cậy để dựa vào. Đối với kiếp nạn trong tương lai, mọi người trong lòng đã tràn ngập tin tưởng.

Mà Dao cũng như ý nguyện tiến vào Trương Lão hội, trở thành tổng quản Ngũ Thái cung.

Dựa theo ý tứ của Kim Phượng, Thi Nhân cũng tiến vào Trường Lão hội, bắt quả Thi Nhân lại cự tuyệt. Tiến vào Trường Lão hội, sẽ có nhiều chuyện, nàng không muốn có điều ràng buộc, trong cuộc sống tương lai, nàng muốn rời khỏi phượng sào đi Dục Giới trợ giúp Long Vũ tìm cha mẹ.

Đối với chuyện này Kim Phượng tỏ vẻ ủng hộ, đem chức vị trưởng lão của nàng tạm thời lưu lại, đợi ngày sau nàng trở về sẽ đảm nhiệm.

Dao vốn là không đồng ý con gái làm như vậy. Nhưng là không ngăn nổi sự kiên trì của con gái mình, chỉ đành hy vọng Long Vũ có thể đối tốt với con gái của mình.

Đêm khuya, Kim Phượng hẹn Thi Nhân đi ra tản bộ. Tại hoa viên Ngũ Thải cung, Kim Phượng sâu kín nói:

- Chị cả, cảm ơn chị, cảm ơn chị thúc đẩy phượng tộc thống nhất.

- Tôi là vì Tiểu Vũ!

Thi Nhân nghiêm túc nói:

- Kỳ thật tôi phải cảm ơn cô, cảm ơn cô đã đem đến cho tôi một nam nhân tốt.

- Thực xin lỗi!

Thi Nhân vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm giác, mình nói như vậy sẽ có ý nghĩa khác, vội vàng nói:

- Kim Phượng, tôi không phải ý tứ kia, cô đừng hiểu lầm, ý của tôi là...

- Ha ha!

Kim Phượng mỉm cười, nói:

- Chị cả, chị không cần giải thích cái gì, em biết tâm tư của chị. Sự tình đã xảy ra, em sẽ thản nhiên đón nhận. Trong cuộc sống sắp tới, em sẽ bắt tay vào sửa chữa một chút quy định của phượng tộc, đến lúc đó... Kính xin chị cả sẽ không ghen nha.

- Ha ha!

Thi Nhân cũng cười khan một tiếng:

- Cô là Phượng Hậu, cô không để ý theo tôi cùng chia sẻ một người nam nhân, tôi có gì phải để ý?

- Vậy một lời đã định!

Kim Phượng cười nói:

- Chị cả, kỳ thật em thật sự cảm tạ chị, đồng thời, em còn rất bội phục chị. Chị biết không? Trước đó, em cảm giác chị không có khả năng hiểu được cái gì là tình cảm, cái gì là tình yêu. Nhưng em lại không nghĩ rằng, chị sẽ vì tình yêu mà buông tha cho quyền thế.

- Kim Phượng, Tiểu Vũ là người như thế nào, tôi không cần nói nữa, cô cũng rõ ràng. Hẳn thật sự là một người nam nhân đáng giá để yêu. Cái khác không nói nhiều, cô là Phượng Hậu, cô hẳn phải có trách nhiệm trên người. Về phần Tiểu Vũ, yên tâm giao cho tôi chiếu cố.

Thi Nhân nói:

- Chúng ta là tỷ muội, cũng đừng tính toán nhiều như vậy.

- Cảm ơn!

Hốc mắt Kim Phượng có chút ướt át.

codon.traí

226. Chương 86: Long Vũ Bị Xúi Giục

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 86: Long Vũ bị xúi giục

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Ở lại Phượng Sào vài ngày, Long Vũ liền tính toán rời khỏi đó để đi Dục Giới. Thi Nhân sẽ cùng đồng hành, bắt quá sau khi tiến vào dục giới, Thi Nhân tính toán hành động một mình.

Lấy tu vi của nàng, hành động một mình, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Trước khi đi, Thi Nhân vốn định cùng Long Vũ đến Ngũ Thái cung từ biệt. Lại không nghĩ tới mẫu thân lại giữ Long Vũ lại, bảo là có chút chuyện muốn nói.

Thi Nhân đành phải đi trước một mình, nàng lo lắng mẫu thân khó dễ cho Long Vũ, dịu dàng nói:

- Mẹ, người không được gây khó xử cho Tiểu Vũ đó.
- Con nhóc này, người còn chưa có chính thức xuất giá đâu, chỉ biết nghiêng về phía tiểu tử đó. Yên tâm đi, mẹ cũng sẽ không ăn thịt hấn, còn lo lắng ta ăn tình lang của con sao.
- Dao tức giận nói. (ND: Biết đâu được đấy)
- Hì hì!

Thi Nhân cười một tiếng, xoay người rời đi.

Đợi cho nữ nhi rời khỏi, Dao liền phân phó hạ nhân lấy rượu. Trên tiệc rượu, trong phòng chỉ có hai người bọn họ. Long Vũ nghĩ Dao sẽ dặn dò lời lẽ bình thường, dặn mình phải đối tốt với Thi Nhân một chút.

Nhưng nàng lại im lặng, không đề cập tới.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Dao chỉ là ý vị cùng Long Vũ chạm cốc, uống rượu. Bởi men say, hai gò má Dao đã là trở nên đỏ tươi, kiều diễm ửng ửng, ngập nước, phong tình vạn chủng.

Trên thực tế. Long Vũ cũng có một chút ngà ngà say.

Rượu ở Hắc Phượng cung cùng với rượu ở thế giới hiện đại quả là khác nhau. Nó là mỹ tửu cho người tu đạo. Nghe nói toàn bộ đều là dụng từ vũ lộ của ngô đồng cây luyện chế mà thành. Rượu vào miệng, hương thơm trắng mịn. Bất quá độ rượu cũng không nhỏ.

Qua một lúc, hai người đã uống cạn chừng ba cân rượu. Đôi mắt Dao thỉnh thoảng liếc về phía Long Vũ, hơi có chút ý tứ tình ái nhộn nhạo, hàm xúc.

Mà nương theo cảm giác say, ý thức tà ác của La Hựu trong Long Vũ cũng chậm chậm xâm nhập tâm thần hấn. Nhìn thấy Dao phong tình vạn chủng, tâm thần Long Vũ không ngừng nhộn nhạo.

Dao có thân phận cao quý và bề ngoài kiều diễm. Làm cho hấn cảm giác vô cùng kích thích.

- Tiểu Vũ. Bác mời cháu ly nữa...

Dao gơ chén lên vũ mị nói với Long Vũ.

- Cạn chén!

Long Vũ nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Đặt chén rượu xuống, ánh mắt Dao trầm xuống, nói:

Tiểu Vũ, hôm nay, bác có lời trọng yếu muốn nói với cháu. Hy vọng cháu có thể cẩn thận lắng nghe.

Nghe Dao vừa nói như thế, Long Vũ nhất thời ngây ngẩn cả người, vốn cho là Dao chỉ là muốn mời mình uống rượu, kết quả lại là có chuyện muốn nói.

- Bác gái, bác cứ việc dạy bảo!

Long Vũ cũng cố gắng áp chế cảm giác say trong lòng, hỏi.

- Tiểu Vũ, đại loạn Huyền Cảnh buông xuống, phong vân tụ hội. Chẳng lẽ cháu không biết đây là một cơ hội rất lớn sao?

Dao nghiêng đầu hỏi, nhìn ra được, nàng đã ngà ngà say, khuôn mặt đỏ bừng, con người ngập nước.

- Nghĩa là sao ạ?

Long Vũ khó hiểu.

- Loạn thế xuất anh hùng!

Dao nói:

- Cháu có thể có được Phượng Hoàng lệnh, được được Mật Tông ở Đại Thiên Thế Giới xem trọng, điều này cũng không phải ngẫu nhiên.

- Bác cũng biết sao?

Long Vũ hỏi:

- Làm sao bác biết cháu có qua lại cùng Đại Thiên Thế Giới.

- Ha ha!

Dao khẽ cười một tiếng nói:

- Trên người cháu mang theo một viên Bồ Đề quả, bác há lại có thể không biết. Hơn nữa, tu vi của cháu cũng đạt tới Vương Cảnh. Có thể có được thủ bút lớn như thế, trong thiên hạ, cũng chỉ có cái lão lừa ngốc ở Thiên Nghiệp Phật kia thôi. Hẳn có một thân phật lực thần thông tuy không theo kịp sư tôn Bồ Đề Kim Phật, nhưng cũng không xê xích bao nhiêu. Bất quá để tăng tu vi cho cháu, tổn thương với hẳn cũng không nhỏ.

- Như thế, cháu không phải nợ lão hòa thượng ở Thiên Nghiệp kia thật nhiều sao?

Long Vũ nói.

- Không!

Dao nói:

- Lão lừa ngốc ở Thiên Nghiệp Phật kia chưa bao giờ làm chuyện buôn bán mà không có lời, nếu hẳn trả giá nhiều trên người cháu như vậy, tương lai nhất định sẽ lấy hồi báo nhiều hơn từ cháu. Hẳn bất quá là muốn lợi dụng cháu mà thôi, cho nên, cháu không cần phải cảm kích hẳn.

- Đa tạ bác gái đã chỉ giáo.

Long Vũ trầm ngâm nói:

- Bác gái, loạn thế tạo anh hùng, ý của bác là, cháu nên nhân cơ hội này làm chút gì đó?

- Chẳng lẽ không phải sao?

Dao hỏi ngược lại:

- Tương lai của cháu tuyệt đối sẽ không bình thường. Bác cảm thấy được nhân cơ hội này, cháu phải làm chút gì đó, mà không phải bị người ta lợi dụng.

- Cháu có thể làm gì?

Long Vũ hỏi.

- Có thể việc làm rất nhiều, nhưng mà phải xem cháu có nguyện ý hay không thôi.

Dao ngẩng đầu híp mắt, nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, có chí ắt làm nên, bác xem cháu hiện tại thiếu nhất chính là chí khí. Chuẩn xác hơn một chút mà nói, cháu không có khát vọng cùng ý chí rộng lớn.

- Cháu chỉ muốn mau tìm ra cha mẹ cháu!

Long Vũ nói.

- Bác biết cháu là người rất hiếu thuận, nhưng cháu có nghĩ tới Huyền Cảnh to lớn như vậy, lấy lực lượng một người như cháu, cho dù là thêm bằng hữu của cháu giúp đỡ, năm nào tháng nào mới có thể tìm được tin tức cha mẹ cháu.

Dao nói:

- Nếu cháu có được một phương thế lực hàng đầu, tại Huyền Cảnh như mặt trời ban trưa, bác nghĩ cha mẹ cháu tự nhiên sẽ nghe được tin tức, tới tìm cháu. Nếu không, cháu cũng có thể phái người đi tìm kiếm khắp nơi.

- Chuyện này, để cháu nghĩ kỹ đã!

Long Vũ lập tức đem sự tình Thiên Đường nói ra.

Xong việc, hần nói:

- Thành lập một tổ chức cũng không phải là việc gì khó. Nhưng mấu chốt bây giờ là, muốn phát triển lớn mạnh, thì lại rất khó khăn.

- Đó là do cháu làm việc không thỏa đáng!

Dao nói:

- Cháu có Phượng Hoàng lệnh, cháu nên công bố điều này ra ngoài. Hơn nữa, lấy tu vi Vương Cảnh hiện tại của cháu, cho dù tại Huyền Cảnh, cũng là cao thủ hiếm thấy. Bây giờ không giống ngày xưa, nếu cháu chịu đứng lên hô một tiếng, tùy tùng lại còn ít sao.

- Mang ngọc có tội, nói vậy, đến lúc đó, người ngấp nghé Phượng Hoàng lệnh cũng không phải không ít sao?

Long Vũ cảm thán nói.

- Điều đó là tất nhiên!

Dao nói:

- Cho nên nói, muốn thành tựu một phen sự nghiệp, không phải việc mà người không có bản sự và ý chí có thể làm được.

Nói tới đây, Dao nói:

- Tiểu Vũ, kỳ thật cháu là một đứa nhỏ rất tốt, chỉ cần cháu chịu cố gắng, tin tưởng không có chuyện gì là cháu không làm được. Tiền đồ tương lai của cháu sẽ rộng mở, bác cùng Thi Nhân cũng sẽ được nhờ.

- Uống rượu!

Dao nói một phen, Long Vũ thật có chút động tâm. Bất quá việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, không thể nóng nảy quá mức mà mất bình tĩnh.

- Ha ha, uống rượu!

Dao nhìn ra Long Vũ đã động tâm, lập tức cười bưng chén rượu lên cùng hần chạm cốc uống. Rất nhanh, đã thêm vài chén rượu, khuôn mặt Dao càng đỏ hơn.

- Bác gái, cháu hy vọng bác cho cháu mượn dùng lực lượng của bác!

Long Vũ trầm tư nói:

- Muốn thành lập một phen sự nghiệp, nếu như không có nhân tài thì không được. Mấy người bằng hữu của cháu mặc dù rất tốt với cháu, nhưng tu vi của bọn họ thật sự là quá thấp, không đủ để thành đại sự. Cháu hy vọng bác có thể tạm thời điều động vài tên võ sĩ từ Hắc Phượng tộc cho cháu.

- Điều này thì không thành vấn đề!

Dao nói:

- Bác có thể cho Hắc Phượng tộc Tứ Kiếm Thị đi giúp cháu, tu vi của bọn họ đều ở Vương Cảnh. Đương nhiên, đồng dạng là Vương Cảnh, cháu so sánh với bọn họ, vẫn còn có chút chênh lệch.

- Đa tạ!

Long Vũ lại mời rượu.

Dao mặc dù có chút choáng váng đầu, bắt quá lại cũng không có cự tuyệt.

Ngừng lại một chút, Dao tiếp:

- Tiểu Vũ, chuyện này cháu đi Dục Giới, bản thân bác là có một đề nghị dành cho cháu. Cửu Đỉnh hội mà cháu nói đó, bác cảm thấy cháu hoàn toàn có thể tiếp nhận nó. Hắc ám tu chân tại Dục Giới yêu thích giết chóc, lấy lực lượng vi tôn. Chỉ cần cháu đủ cường đại, sẽ chinh phục được bọn họ.

- Chuyện này sợ là có chút khó khăn rồi?

Long Vũ nói.

- Không khó!

Dao nói:

- Cao thủ cường đại nhất Cửu Đỉnh hội bất quá chỉ là tu vi Tương Cảnh, ngoài ra, là mấy cao thủ Cửu Đỉnh, còn lại là bất quá là Thất Đỉnh, Bát Đỉnh. Thế lực như vậy, cho Tứ Kiếm của bác đi theo cháu, tuyệt đối nắm chắc thành công.

- Bác trước đó đã điều tra qua?

Long Vũ nghiêng đầu hỏi.

- Ờ!

Dao cũng không giấu diếm, nàng nói:

- Tiểu Vũ, bác cũng không gạt cháu, kỳ thật từ lúc bác đáp ứng cháu buông tha việc Thi Nhân tranh đoạt Phượng Hậu, bác đã bắt đầu mưu đồ chuyện này.

- Đúng rồi, cháu sẽ không trách bác tính kế cháu chứ?

Dao hỏi.

- Đương nhiên sẽ không!

Long Vũ nói:

- Cháu biết như bác làm vậy, cũng là vì muốn tốt cho cháu.

- Cháu có thể hiểu được là tốt rồi. Đương nhiên, cũng không thể nói, bác không có tư tâm!

Dao nói:

- Tương lai cháu làm kẻ đứng trên đỉnh kim tự tháp, bác làm mẹ vợ cũng có mặt mũi, con gái Thi Nhân của bác tự nhiên cũng sẽ sống tốt hơn. Với tương lai của cháu, bác tràn ngập chờ mong...

- Bác mong chờ điều gì?

Long Vũ hỏi.

- Quân lâm thiên hạ!

Dao nói.

- Ha ha!

Có lẽ là cảm giác say kích thích, trong lòng Long Vũ bắt đầu sinh ra một cổ hào hùng vạn trượng:

- Bác gái, hy vọng bác nói đúng. Uống rượu!

- Được!

Dao bưng chén rượu lên, khẽ mở đôi môi anh đào nói:

- Bác trước tiên chúc cháu thành công.

Nói xong, ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch. Long Vũ tự nhiên cũng sẽ không rút lại phía sau, đem chén rượu trong tay uống không còn một giọt.

Rất nhanh, lại uống hết một vò.

Hai người lúc này say cũng không nhẹ.

- Bác gái, cháu biết bác mấy năm nay cuộc sống một thân một mình cũng không dễ dàng gì. Cháu nghĩ bác nhất định sẽ rất tịch mịch?

Long Vũ đầu lưỡi có chút lớn mật.

Dao trong lòng căng thẳng, sâu kín nói:

- Ai, sau này chỉ cần cháu cùng Thi Nhân hiểu thuận, hai người có thể sống tốt, bác cũng thỏa mãn rồi...

- Yên tâm đi bác gái, cháu nhất định sẽ hiểu thuận với bác, bây giờ cháu giúp bác đầm lưng!

Nói xong, cảm giác say thêm ý thức La Hậu kích thích, Long Vũ đứng dậy đi về phía Dao.

Thấy Long Vũ đi tới, đột nhiên tim Dao đập như trống nhảy, mặt cười đỏ lửa, cúi đầu ngồi ở đó một tiếng không dám ra. Long Vũ đi đến bên người nàng, thấp giọng cười nói:

- Bác gái, kỳ thật thời điểm bác không hung dữ, rất dễ nhìn... Con gái giống mẹ, chẳng trách Thi Nhân xinh đẹp như vậy, nguyên lai bác cũng là một đại mỹ nhân.

Dao ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, phát hiện trong ánh mắt hắn có lửa nóng, hơi hơi có chút dục vọng. Nàng tựa hồ cũng cảm thấy được điều gì đó, vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, cháu hay là ngồi xuống đi...

- Được!

Long Vũ đến bên cạnh Dao, ngồi xuống, cúi đầu xuống bên tai nàng, nhẹ nhàng nói:

- Bác gái, cháu hỏi bác, ngày đó cháu cùng Thi Nhân sinh hoạt vợ chồng, có phải bác đã rình coi hay không?

Dao nghe Long Vũ nói mà như muốn ngã xuống.

codon.trai

227. Chương 87: Nhờ Dao Tương Trợ, Dung Hợp Ý Thức

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 87: Nhờ Dao tương trợ, dung hợp ý thức

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Lời nói vừa ra, thân thể mềm mại của Ngọc Dao khẽ run lên, khuôn mặt thoáng trở nên đỏ rực, khí chất mê người. Nàng đứng lên, ngồi xuống ghế cách Long Vũ chừng một mét cúi đầu nói.

- Cháu nói bậy bạ gì đó? Bác như thế nào lại chạy tới góc tường nghe lén...

Lúc nói chuyện, Dao thủy chung đều không có nhìn Long Vũ.

Long Vũ đương nhiên sẽ không vì những lời này của nàng mà buồn tha cho, nhìn thân ảnh Ngọc Dao eo nhỏ mỏng đầy đặn động lòng người, trong lòng của hắn càng là một mảnh lửa nóng. Hắn chậm rãi đi tới sau lưng Ngọc Dao, trong mũi nghe được một cổ mùi thơm thành thực nữ nhân.

- Cháu tới giúp bác đầm lưng!

Nói xong, Long Vũ thật sự bắt đầu giúp nàng đầm lưng.

Thân thể mềm mại của Dao có chút run rẩy, nhưng không có chống cự.

Long Vũ cúi thấp người, miệng bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

- Bác gái, cháu biết bác tịch mịch... Cháu muốn giúp bác.

Vừa nghe Long Vũ nói như vậy, thân thể Ngọc Dao giống như bị điện giật, không khỏi một trận run rẩy, khuôn mặt càng thêm đỏ ửng, nàng ngượng ngùng chỉ muốn thoát khỏi hai tay của Long Vũ đứng lên bỏ đi. Nhưng Long Vũ lại dùng sức nhấn xuống, làm nàng thoát không được. Nhắc tới cũng kỳ quái, Ngọc Dao thần thông quảng đại, lực lượng tu vi mạnh hơn Long Vũ không ít. Giờ phút này nàng bị Long Vũ nhấn xuống, lực lượng trong cơ thể nửa điểm cũng không thi triển được. Thân thể thậm chí như nhũn ra.

Toàn thân Dao nóng như lửa, khuôn mặt nóng hổi, nàng thở hồng hộc giãy dụa, thấp giọng nói.

- Tiểu Vũ... Đừng như vậy được không... Thi Nhân biết được sẽ không tốt.

- Không có việc gì, nàng không ở đây!

Long Vũ tùy tiện nói.

Nói xong, bàn tay Long Vũ từ cổ của Dao hướng xuống, khẽ vuốt tại ngực nàng. Thân thể Dao run lên bần bật, nàng ra vẻ muốn đứng dậy.

Thân thể mềm mại của Dao kịch chấn, thở gấp nói.

- Tiểu Vũ... Không nên...

Long Vũ lại không để ý tới việc nàng phản đối. Chỉ dùng sức xoa nắn bộ ngực đầy đặn của nàng. Cảm giác thật tốt. Vừa mềm mại vừa đàn hồi. Trần đầy co dãn.

Dao gò má đỏ ửng. Một bên hồng hộc thở gấp.

Dưới sự kích thích. Long Vũ lá gan càng lúc càng lớn. Hắn dứt khoát kéo quần áo nữ nhân xuống. Đem hai vú cao ngất triệt để lộ liễu ra.

Long Vũ duỗi tay nắm chặt. Cảm giác cùng cách quần áo có chút bất đồng. Ngọc Dao đang giãy dụa. Nhưng tiếng thở gấp đã thay đổi. Hiển nhiên nàng cũng động tình.

Rượu có thể loạn tính. Lời này không sai.

Long Vũ một tay xoay người nàng lại. Hai người mặt đối mặt. Hắn cười hắc hắc nói.

- Bác gái. Để cho cháu tới an ủi người. Cháu biết nội tâm của bác trống trải?

Nói xong, hai bàn tay to của Long Vũ đã tạt phần bụng nữ nhân xoa nắn. Yết hầu Dao không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ động lòng người, Long Vũ xoa nắn như vậy làm cho nàng thoải mái không thôi.

- Ủ...

Dao run giọng rên lên một tiếng, khuôn mặt ửng hồng, thần sắc trên mặt đẹp tràn đầy xuân tình nhộn nhạo. Tuy động tình, nhưng vẫn không dám tiếp xúc với ánh mắt Long Vũ. Nàng chỉ hơi có chút say rượu, lý trí vẫn còn.

Long Vũ say rượu dưới tác dụng hai tầng ý thức của La Hậu, giờ phút này hẳn không còn kiên nhẫn, liền cúi đầu hôn tới trên mặt xinh đẹp của Dao, dùng đầu lưỡi đẩy ra đôi môi Dao.

Ngọc Dao mặc dù vẫn ngượng ngùng giãy dụa, nhưng lực đạo đã không được, chỉ là ồm ờ thuận theo động tác Long Vũ.

- Không nên!

Ngọc Dao đột nhiên hô một tiếng, hóa ra Long Vũ lại mò tới hạ thân của nàng mà mân mê an ủi. Ngọc Dao chỉ cảm thấy cực kỳ xấu hổ, gấp rút run giọng hướng Long Vũ cầu xin tha thứ.

Long Vũ đang trong dục hỏa thiêu đốt, nào còn để ý đến nàng? Toàn lực xoa nắn chỗ đó không ngừng. Rất nhanh, khoái cảm khác thường liền làm cho toàn thân Dao run rẩy nói không ra lời, hô hấp trở nên càng lúc càng dồn dập.

Dao dường như tiến nhập trạng thái mê tình.

Long Vũ thấy Dao xuân tâm nhộn nhạo, cảm thấy cơ hội đã tới, tính cởi quần tiến vào thân thể nữ nhân. Mà vào thời khắc này trong cơ thể Dao đạo lực nhanh chóng quay trở lại, một cỗ lực lượng vô hình đem Long Vũ bắn ra.

- Lớn mật, ngươi rốt cuộc là ai?

Giờ phút này Ngọc Dao cảm thấy Long Vũ hoàn toàn bất đồng so với trước, dường như thay đổi thành người khác. Nhất là trong con ngươi trần trụi càng làm cho nàng có chút hoài nghi.

Bởi vì trong tâm ngữ vực vô căn cứ, dục hỏa trong cơ thể nàng trong khoảnh khắc bị dập tắt. Đồng thời trong cơ thể kích phát đạo lực đem thân thể hắn đánh bay ra ngoài.

Long Vũ không kịp chuẩn bị bị đánh văng trúng vách tường.

Cú đánh mạnh mẽ làm cho đầu óc của hắn thanh tỉnh rất nhiều, cảm giác say cũng trôi qua không ít.

Trùng mắt lạnh lùng nhìn Dao, hắn như cảm thấy cái gì, vội vàng mặc niệm Phổ Thiện Thanh Tâm Chú áp chế ý thức La Hậu trong lòng xuống.

- Bác gái, thực xin lỗi. Cháu không phải cố ý.

Đợi cho tâm tình hơi bình phục một chút, Long Vũ vội vàng xin lỗi.

- Cháu bị người khổng chế?

Dao chậm rãi đi tới, cẩn thận nhìn Long Vũ nói.

- Trong cơ thể của cháu còn có một cỗ ý thức khác vô cùng tà ác.

- Ủ!

Long Vũ nhẹ gật đầu, sau đó giải thích nói:

- Trước đây thật lâu, cháu tao ngộ qua một cỗ khí tức tà ác nhập vào thân, những năm gần đây, cháu vẫn tích cực nghĩ biện pháp áp chế. Nhưng vẫn là ở trong lúc lơ đãng sẽ bị cỗ khí tức tà ác ảnh hưởng. Bác gái, thực xin lỗi, cháu vô lễ chỉ do vô tâm, hi vọng bác có thể tha thứ cho cháu.

Long Vũ vẫn không có nói thật. Bất quá hắn nói dối, coi như là hợp tình hợp lý.

- Để bác xem sao!

Dao đi tới duỗi tay nắm chặt cổ tay Long Vũ, đạo lực trong cơ thể dưới tác dụng của tâm thần trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể Long Vũ chạy toàn thân.

Trong khoảnh khắc, Ngọc Dao khẽ nhíu mày.

- Tình huống trong cơ thể cháu rất kỳ quái, có hai cổ ý thức không thuộc về cháu.
- Một cổ trong đó chính là cổ khí tức tà ác, thuộc về loại không có sự sống. Một cổ khí tức còn lại thì có đủ tính mạng.

Long Vũ nghe vậy, hơi kinh hãi, thầm nghĩ Dao quả nhiên là cao thủ, nàng đã nhìn ra sự tồn tại của La Lâm.

Lập tức Long Vũ bắt động thanh sắc nói.

- Tình huống cụ thể, cháu cũng không biết, bất quá cũng không quan hệ, dù sao đã lâu như vậy, cháu cũng đã quen.
- Không được!

Dao nói.

- Cổ khí tức tà ác trong cơ thể cháu vô cùng nguy hiểm, bác sẽ phải giúp cháu hóa giải.
- Bác có biện pháp?

Long Vũ mỉm cười nói.

- Không biết!

Dao cau mày nói.

- Đó là một cổ khí tức tà ác rất kỳ quái, bác phải nghiên cứu mới được. Như vậy, cháu trước đi gặp Kim Phượng nói lời từ biệt, sau đó quay lại đây bác tự nhiên nói cho cháu biết.
- A!

Nhớ tới sự tình trước kia, Long Vũ cũng hiểu được có chút xấu hổ, vội vàng rời đi.

Đợi cho Long Vũ rời đi, Dao mới thở ra một hơi, sự tình lúc trước thật sự cảm thấy khó xử. Trong nội tâm nàng rất rõ ràng, nếu như không phải nàng phát giác cổ khí tức tà ác trong cơ thể Long Vũ, nàng hơn phân nửa có thể thuận theo Long Vũ.

Tâm nghĩ đến đây, Dao phát hiện thân thể của mình lần nữa có chút nóng lên. Thoảng một chút do dự, Dao sau cùng chậm rãi đem ngón tay của mình hướng về phía hai chân.

.

Nhắm mắt lại, trong lòng của nàng bắt đầu ảo tưởng một chút hình ảnh.

Thời gian không bao lâu, Dao rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy vô hạn khoái cảm như bài sơn đảo hải mà đến, làm cho nàng bỗng bồng bềnh sung sướng, dường như bao nhiêu năm trôi qua theo khoái cảm dạt dào này rồi biến mất.

- Thi Nhân, mẹ thực xin lỗi con!

Hóa ra Dao trước đó ảo tưởng chính là Long Vũ.

...

...

Khi đến Ngũ Thải cung, hai chị em Kim Phượng cùng Thi Nhân đang tại hoa viên xếp đặt tiệc mừng, uống rượu, dùng bữa nói chuyện phiếm. Mắt thấy Long Vũ trở về, Thi Nhân vội vàng hỏi.

- Tiểu Vũ, mẹ của em không làm khó anh chứ?
- Không có!

Long Vũ trong lòng có quỷ, cũng không muốn nhiều lời, chỉ nói là nói.

- Nàng bảo anh phải đối xử thật tốt với em...

Thi Nhân nghe vậy, nội tâm ngọt ngào, như là uống mật. Kim Phượng lại không nói lời nào, mỉm cười nhìn Long Vũ cùng Thi Nhân.

- Ngồi đi!

Kim Phượng nói một tiếng, đưa cho Long Vũ một đôi đũa nói.

- Những đồ ăn này là chị theo đại tỷ tự tay nấu nướng, em cũng nếm thử đi...

- Vậy em không khách khí!

Long Vũ cười hắc hắc, lập tức vội vàng ăn uống.

Hai nàng thấy Long Vũ ăn cơm như quỷ chết đói, che miệng cười khẽ, nội tâm lại vui vẻ vô cùng.

Sau khi ăn cơm xong, Thi Nhân mượn cớ về nhà trước, lưu lại cơ hội cho Long Vũ cùng Kim Phượng.

Kim Phượng lẳng lặng nhìn Long Vũ trước mắt, nội tâm trong lúc nhất thời không biết nên làm sao. Mà Long Vũ cũng lẳng lặng nhìn Kim Phượng ánh mắt có chút mập mờ.

- Chị Phượng, có gì cần em hỗ trợ sao?

Long Vũ nói.

- Cảm ơn!

Kim Phượng chậm rãi đi đến bên người Long Vũ, nhẹ nói. Một đôi mắt xinh đẹp mang theo tang thương cùng ảm đạm, dừng ở trước mắt tiểu nam nhân. Tại thời khắc này, tâm tình của nàng bình tĩnh, hờ hững như vậy.

Long Vũ mắt dừng ở Kim Phượng.

- Chị Phượng, hiện nay chị đã nhậm chức Phượng Hậu, nếu như chị muốn thu hồi Phượng Hoàng lệnh, em cũng không có bất kỳ ý kiến.

Kim Phượng cười nói.

- Em tới chính là nói với chị những điều này sao?

- Tiểu Vũ, Phượng Hoàng lệnh mặc dù là chỉ bảo Phượng Tộc, bất quá cũng là người có duyên có được, hiện nay Phượng Hoàng lệnh dĩ nhiên nhận em làm chủ nhân. Coi như là mẹ của chị, Phượng Hậu tiền nhiệm Phượng Tộc đến đây cũng sẽ không hỏi em thu hồi lại.

Kim Phượng nói.

- Trước mắt tu vi em tuy tiến nhanh, nhưng hiện nay Huyền Cảnh nổi lên đại loạn, người mang Phượng Hoàng lệnh phải chú ý một chút. Đúng rồi, đây là pháp quyết sử dụng Phượng Hoàng lệnh... Em cầm lấy, đem những pháp quyết này nhớ kỹ. Phượng Hoàng lệnh thật ra có thể xem như pháp bảo mà sử dụng. Hơn nữa uy lực cũng không tệ lắm. Mặt khác, chị nghĩ sẽ cho em vài tên thị vệ xứng đáng.

- Cảm ơn chị Phượng!

Long Vũ cười nói.

- Thị vệ cũng không cần, bác Dao bên kia đã đáp ứng cho ta bốn gã Hắc Phượng chiến sĩ.

Kim Phượng sửng sốt một chút, lập tức cười nói.

- Cũng tốt, Hắc Phượng nhất tộc là chiến sĩ cường đại nhất trong Phượng tộc chúng ta, có bốn gã Hắc Phượng chiến sĩ đi cùng em, chị cũng yên lòng.

- Chị Phượng, em sẽ trở lại gặp chị!

Long Vũ nói.

- Chị biết!

Kim Phượng nói.

- Nhớ kỹ, ở bên ngoài gặp việc khó gì, liền nói với chị một tiếng... Chờ em thuận thực nắm giữ pháp quyết sử dụng Phượng Hoàng lệnh, đến lúc đó chị và em có thể thuận tiện liên lạc.

- A, thần kỳ như vậy?

Long Vũ cười nói.

- Tại Huyền Cảnh cũng có thể sao?

- Cho dù em đang ở thế giới hiện đại, thì chúng ta vẫn có thể liên lạc được!

Kim Phượng nói.

- Năng lượng của Phượng Hoàng lệnh có thể đột phá trói buộc của cửu đỉnh kết giới. Bất quá rất hao phí đạo lực. Cho nên, dưới tình huống không đặc biệt trọng yếu, em không cần phải liên lạc với chị, để tránh lãng phí đạo lực của em.

- Tốt, em sẽ nhớ kỹ!

Long Vũ gật đầu.

Kế tiếp, hai người lại hàn huyên một chút chủ đề râu ria.

Long Vũ nhìn sắc trời, đột nhiên cố lấy dũng khí hỏi.

- Chị Phượng, em phải đi rồi, chị sẽ nhớ đến em chứ?

Thân thể Kim Phượng khẽ run lên nói.

- Tiểu Vũ, em biết không? Chị luôn nghĩ đến em, nhớ kỹ em. Em là người đã cho chị biết cảm giác tưởng niệm cùng đau lòng.

- Chị Phượng!

Dường như cảm nhận được tình ý của Kim Phượng, Long Vũ đi qua nhẹ nhàng ôm sau lưng nàng. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc thân mật cùng Kim Phượng.

Kim Phượng cũng không có cự tuyệt, thuận theo để tùy ý hắn ôm lấy. Đồng thời đầu nhẹ nhàng tựa lên vai Long Vũ, trên mặt tràn đầy thần sắc hạnh phúc.

- Chị Phượng, chờ chị sửa đổi quy định Phượng Tộc, đến lúc đó chúng ta liền có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ.

Long Vũ nói.

- Ủ!

Kim Phượng nhẹ gật đầu nói.

- Tiểu Vũ, em yên tâm đi, tâm ý của chị đã định, chuyện bên này chị sẽ mau chóng xử lý tốt. Em cũng không cần phải lo lắng.

Long Vũ nghe vậy, chìa tay nâng gò má nữ nhân, nhìn đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, hắn không nhịn được khẽ hôn một cái. Một khắc này, thân thể Kim Phượng run lên bần bật.

- Tiểu Vũ, em yêu anh!

Kim Phượng nghiêm túc nói.

- Anh cũng vậy!

Long Vũ nói xong liền hôn lên miệng nữ nhân, Kim Phượng vùng vẫy đáp lại nụ hôn mãnh liệt của nam nhân, cái lưỡi dính hương vô ý thức tiến vào miệng nam nhân không ngừng mút.

Hồi lâu, nụ hôn mãnh liệt mới xem như chấm dứt.

Kim Phượng nhẹ nhàng Long Vũ ra, đôi mắt dừng trên khuôn mặt của hắn nói.

- Tiểu Vũ, em đi đi, nhớ kỹ những lời chị đã nói với em.

- Ừ!

Long Vũ nặng nề gật đầu, xoay người ly khai.

Trong mắt Kim Phượng tràn ra nước mắt.

- Người yêu của ta,保重!

Kim Phượng yên lặng nói.

...

...

Buổi tối, Long Vũ như trước cùng Thi Nhân lên giường, hai người liêu chết triền miên, trọn vẹn làm năm sáu lần mới chịu bỏ qua. Sau khi ăn cơm trưa xong, bọn họ đang muốn chuẩn bị rời đi. Lại không nghĩ bị Dao gọi lại. Từ tối hôm qua đến sáng nay, hai người đều không nhìn thấy bóng dáng Dao, còn tưởng rằng nàng có việc ly khai. Lại không nghĩ nàng xuất hiện ở phía sau.

- Tiểu Vũ, bác đã nghĩ ra biện pháp!

Vừa gặp mặt Dao liền nói.

Thi Nhân sửng sốt một chút hỏi.

- Biện pháp cái gì?

Long Vũ cũng là sửng sốt một chút sau đó mới tỉnh ngộ lại, hướng tới Thi Nhân giải thích nói:

- Là như vậy, trong cơ thể của anh có một cổ khí tức tà ác. Bác gái một mực giúp anh nghĩ biện pháp làm tan rã cổ khí tức đó.

- Đúng vậy!

Ngọc Dao cũng vừa cười vừa nói:

- Từ tối hôm qua đến bây giờ, mẹ một mực nghĩ, hiện tại rốt cuộc mẹ đã nghĩ thông suốt. Tiểu Vũ, như vậy đi, cháu chậm trễ vài ngày, bác sẽ giúp cháu giải quyết vấn đề này, miễn cho từ nay về sau cháu lại phạm sai lầm.

- Mẹ, rốt cuộc Tiểu Vũ phạm phải sai lầm gì rồi?

Thi Nhân mờ mịt hỏi..

- Cái này?

Dao nghe con gái hỏi vậy, trong đầu không khỏi hiện ra một màn khó xử ngày hôm qua, sắc mặt lập tức có chút ửng đỏ.

Long Vũ lo lắng Dao không che giấu nói ra những thứ gì, vội vàng đoạt trước nói:

- Cũng không phải cái gì sai lầm, chính là cổ khí tức tà ác sẽ ảnh hưởng đến tu vi của anh.

- Ừ, chính là như vậy.

Dao cũng hást đệm nói một câu.

Thi Nhân cảm giác thân sắc hai người là lạ, dường như có việc gạt nàng, bất quá nàng cũng không cần thận hỏi đến cùng.

Ngừng một hồi, Ngọc Dao nói:

- Tiểu Vũ, việc này không nên chậm trễ, bác hiện tại giúp cháu tiếp xúc với tai hoạ ngầm, hai người đi theo ta...

Nói xong, Ngọc Dao ở phía trước dẫn đường.

Thời gian không dài.

Người đi tới cửa vào của một đám kim sắc ngô đồng thụ.

- Kim sắc ngô đồng thụ?

Long Vũ hơi có chút ngạc nhiên.

- Đây là chỗ tu luyện của mẹ em.

Thi Nhân giải thích nói.

- Thi Nhân giúp mẹ hộ pháp, đừng cho bất luận kẻ nào tiến đến. Tiểu Vũ, cháu theo bác tiến vào đây!

Nói xong, Dao liền dẫn Long Vũ đi vào, một khắc thân ảnh của bọn họ chui vào rừng cây, Thi Nhân liền mất đi khí tức cùng thân ảnh của bọn họ.

Nàng âm thầm ngạc nhiên, mẫu thân thật sự là càng lúc càng hào phóng, rừng kim sắc ngô đồng là chỗ tu luyện của nàng, quá khứ chưa bao giờ cho người khác tiến vào.

Bất quá như vậy cũng tốt, chứng kiến mẫu thân cùng Long Vũ hòa hợp ở chung, nội tâm Thi Nhân cũng có chút vui mừng.

- Tiểu Vũ, cổ khí tức tà ác trong cơ thể cháu, dường như là bị cháu cưỡng chế thôn phệ. Bác cẩn thận nghĩ tới, cổ khí tức tà ác chỉ có thể bị dung hòa, mà không có thể bị tiêu diệt. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của cháu.

Dao nói.

Long Vũ thầm giật mình, Dao quả nhiên lợi hại. Nàng rõ ràng đoán được ngọn nguồn trong đó.

Hắn vội vàng nói.

- Bác gái, cháu sẽ nghe theo lời bác, bác nói làm sao thì cứ làm thế.

- Vậy được rồi!

Dao nói.

- Bác sẽ dùng bốn mạng tinh nguyên giúp cháu luyện hóa hòa tan cổ khí tức, đồng thời đem năng lượng tà ác bên trong hóa giải... Cháu ngồi xếp bằng xuống đi!

Một ngón tay Dao chỉ ra, trên mặt đất lập tức nhiều thêm một cái kim sắc bồ đoàn.

Long Vũ nghe vậy, ngồi xếp bằng xuống, tinh khí ngưng thần.

Dao lập tức cũng ngồi xếp bằng sau lưng Long Vũ, hai tay kết ấn phượng hoàng, một cổ ngũ thải hào quang lập tức theo lòng bàn tay song chưởng toát ra.

Lập tức, Ngọc Dao thân thủ liền không ngừng vỗ vào yếu huyệt sau lưng Long Vũ.

Sau khi xong việc, nàng đem thân thể Long Vũ chuyển động, hai người mặt đối mặt. Giờ phút này thân thể Long Vũ đã hoàn toàn bị một cổ ngũ thải hà quang bao vây.

- Không nên có bất kỳ tạp niệm!

Ngọc Dao nhắc nhở một tiếng, lập tức duỗi tay đặt lên trán Long Vũ, ngũ thải hà quang trên tay không ngừng tiến vào trong đầu của hắn.

Một khắc này, tâm thần Long Vũ có thể rõ ràng cảm ứng được ngũ thải hà quang trong đầu cùng ý thức La Hậu độ sức nhau. Ý thức La Hậu tuy hiện tại chỉ là một đoàn năng lượng tà ác, cũng không chuẩn là

tính mạng đặc thù, bằng không hẳn còn có thể theo bản năng điều khiển ngũ thải hà quang không phân cao thấp.

Bất quá thời gian chống lại cũng không lâu, thời gian không dài, ngũ thải hà quang đã chiếm cứ thượng phong. Dần dần, ý thức tà ác La Hạo đã bị ngũ thải hà quang bao vây.

- Tiểu Vũ, chờ bác hút ra những năng lượng tà ác kia, cháu liền nhân cơ hội hấp thu ý thức này!

Dao nhắc nhở một tiếng, tăng mạnh ngũ thải hà quang đưa vào.

Ý thức La Hạo bị Long Vũ thôn phệ, thời điểm hút ra dĩ nhiên là đụng phải tinh thần của hắn. Cho nên, Long Vũ cũng cảm thấy một cổ đau đớn kịch liệt.

Cũng may thời gian hắn từng tu luyện cũng đã quen chịu đựng đau đớn, cho nên giờ phút này cũng có thể nhận được.

Dao hao phí bản mệnh tinh nguyên dò xét, trên trán mồ hôi chảy dãn dãi. Bất quá năng như trước cắn răng kiên trì, đang ở thời điểm mấu chốt, tuyệt đối không thể nói lỏng.

Cả quá trình, giằng co trọn vẹn một giờ.

- Được rồi!

Dao nhắc nhở một tiếng. Long Vũ nhân cơ hội đem ý thức này triệt để dung hợp vào trong ý thức của mình. Một khắc này, hắn cảm thấy rất nhiều rất nhiều tin tức tràn vào trong óc. Tin tức nhiều thậm chí làm cho đầu óc của hắn vượt qua phụ tải vận chuyển, trước mắt tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, Dao cuối cùng cũng tiêu trừ xong những năng lượng tà ác kia, bắt đầu thu hồi bản mệnh tinh nguyên của năng.

Long Vũ khuôn mặt vốn tràn đầy thống khổ, rốt cuộc cũng chậm rãi yên tĩnh.

Dao duỗi tay nắm cổ tay của hắn cẩn thận kiểm tra một chút, hết thấy thành công, chỉ là hắn tạm thời không có cách nào thích ứng sau khi dung hợp ý thức, mới xuất hiện hôn mê ngắn ngủi.

Dao biết, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt trở lại.

Long Vũ duỗi người, làm cho thân thể của hắn trên bề đoàn rộng thùng thình, Dao lau mồ hôi, ngồi ở bên cạnh thở hổn hển mấy hơi, lập tức bắt đầu ngồi xếp bằng.

Nửa giờ sau, Dao chấm dứt nhập định, khí sắc so lúc trước khá hơn.

Mà lúc này, Long Vũ đang hôn mê như trước.

Dao nghiêng đầu nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ say của Long Vũ. Sau một lúc lâu, ung dung thở dài, lắc đầu, lập tức cúi thấp người can đảm hôn xuống trán của hắn.

- Tiểu Vũ!

Sắc mặt Dao trở nên đỏ ửng, thấp giọng nói một tiếng. Thấy Long Vũ không chút động tĩnh, tay của nàng đặt tại trên trán của hắn, cẩn thận cảm ứng một chút.

Sau khi xác định không có việc gì, nàng thở dài một hơi.

Nhẹ nhàng vuốt ve trán Long Vũ, Ngọc Dao thấp giọng nỉ non nói.

- Tiểu Vũ, ngươi là người yêu của Thi Nhân, cũng là người hữu duyên của Phượng tộc, ta không thể để cho ngươi bị thương tổn. Ta đem Phượng Hoàng Chiến Giáp tặng cho ngươi...

Nói xong, hàm răng Ngọc Dao khẽ cắn cắn môi đỏ mọng, ánh mắt cẩn thận đảo qua chung quanh, sau đó khuôn mặt hiện một vòng đỏ bừng, ngón tay ngọc chậm rãi cởi bỏ váy trắng, đem thân thể mềm mại hoàn mỹ lộ ra.

Giờ phút này, nàng cũng không phải trần truồng.

Quanh thân nàng, có một đạo ngũ thải hào quang lưu chuyển.

Dao lần nữa nhìn Long Vũ, hào quang dứt khoát lưu chuyển quanh thân thể mềm mại, nhẹ nhàng lôi kéo, một kiện nội giáp năm màu đã bị tháo xuống.

- Từ hôm nay trở đi, Phượng Hoàng Chiến Giáp của ta sẽ là của ngươi.

Thoáng mang theo một chút ngưng ngừng, Dao vội vàng mặc quần áo. Trong miệng thì thào tự nói.

- Hi vọng tương lai ngươi không được quên ta đã đối xử tốt với ngươi.

Phượng Hoàng Chiến Giáp, Dao dùng lông vũ năm màu ở phần đuôi của bản thể mình luyện chế mà thành. Lực phòng ngự rất mạnh, ngay cả đứng bất động, ngành kháng công kích người đạt tu vi Cửu Đỉnh cũng có thể vô sự.

Kiện Phượng Hoàng Chiến Giáp này đã làm bạn với Dao vô số năm tháng.

Tuy nhiên tu vi của nàng đã không cần vật như vậy, dù sao Phượng Hoàng Chiến Giáp cũng là dùng lông vũ thân thể nàng luyện chế, cho nên tình cảm đặc biệt thâm hậu.

Hôm nay nàng có thể đem phượng hoàng chiến giáp lưu cho Long Vũ. Có thể thấy được, trong nội tâm nàng đối với Long Vũ cũng không tệ lắm.

Hai mắt dừng ở trên chiến giáp, môi anh đào Ngọc Dao khẽ cắn, tiện tay đồng dạng trườn lên người Long Vũ. Lập tức, một đạo ngũ thải hà quang ẩn vào trong cơ thể Long Vũ.

Giờ phút này Long Vũ vẫn như trước đang hôn mê, cũng không biết Dao cho hắn một món đồ tốt như vậy.

Dao đứng ở bên người Long Vũ, đôi mắt đẹp hiện ra ý vị có chút khó hiểu, nhìn chăm chú vào khuôn mặt hắn, trên mặt đẹp đột nhiên hiện ra một nụ cười khổ.

- Ngươi tiểu tử thú này, thật sự là không có biện pháp bắt ngươi, rõ ràng ngươi làm ác đối với ta, ta lại đối với ngươi tuyệt không tức giận.

Dao thì thào tự nói.

- Ai!

Dao khẽ thở dài một hơi, thân thể Dao khom xuống, môi nhẹ nhàng điểm lên trán Long Vũ, lập tức đứng dậy ly khai.

Tại cửa ra rừng ngô đồng, nàng thấy được con gái của mình, giờ phút này vẻ mặt nàng đầy lo lắng.

Dao nhàn nhạt nói.

- Hắn tạm thời hôn mê, đợi lát nữa hắn sẽ tỉnh lại. Con trước đi theo mẹ, mẹ có lời muốn nói cùng với con.
codon.tra

228. Chương 88: Hoàng Cực Bí Quyết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 88: Hoàng Cực bí quyết

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

Thi Nhân lo lắng nói.

- Tiểu Vũ một mình ở bên kia sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

- Yên tâm đi, không có việc gì. Mẹ muốn con đi, là muốn cho con đến Phượng Hoàng các vì Tiểu Vũ chọn lựa một quyển bí tịch tu luyện. Thiên Sư kiểm quyết lúc trước của hắc chỉ thích hợp cho tu vi Cửu Đỉnh. Nếu muốn trở nên càng cường đại hơn, hắc chỉ phải có được pháp quyết càng thêm cao cấp.

Dao nói.

Vừa nghe Ngọc Dao nói như vậy, Thi Nhân lập tức nở nụ cười.

- Mẹ, người thật tốt.

- Nha đầu này, xem mẹ đối tốt với Tiểu Vũ, con nói mẹ tốt. Nếu như mẹ đối với Tiểu Vũ không tốt, con nhất định sẽ nói xấu mẹ.

Dao nói một tiếng.

- Chúng ta đi thôi...

Trong rừng ngô đồng, Long Vũ từ trong hôn mê tỉnh lại, chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể.

Đau nhức kịch liệt cũng không có như trong tưởng tượng mà đến, ngược lại cảm giác có một cỗ lực lượng dồi dào, không ngừng chảy xuôi trong người.

Cảm giác tràn đầy thư sướng, làm cho Long Vũ thở ra một hơi thật dài, hơi quay đầu, hắc chỉ thấy Dao đã không ở đây.

Long Vũ đầu tiên sững sờ một chút, chợt ngồi dậy, ánh mắt vội vàng đảo qua bốn phía, cũng không thấy bóng dáng Dao.

- Bác gái?

Long Vũ hô một tiếng. Bốn phía cũng không có bất kỳ ai đáp lại.

Long Vũ lập tức đứng dậy. Tính lúc này rồi đi. Nhưng mới đi được vài bước. Hắc chỉ đột nhiên ngửi được một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt. Sau khi cẩn thận quan sát. Hắc chỉ phát hiện mùi thơm này là từ trên người mình tràn ra.

- Chủ nhân. Dao đem Phượng Hoàng Chiến Giáp của mình để lại cho anh đó!

La Lâm giải thích nghi hoặc cho Long Vũ.

- Cỗ mùi thơm đúng là mùi thơm của cơ thể Dao. Phượng Hoàng Chiến Giáp đi theo nàng vô số năm tháng. Trên mặt dĩ nhiên lây dính mùi thơm của cơ thể nàng.

- Phượng Hoàng Chiến Giáp?

Long Vũ mờ mịt nói.

- Dao dùng chính lông vũ của bản thể mình luyện chế. Lực phòng ngự rất mạnh. Tuy so ra kém hơn Phượng Hoàng lệnh trân quý. Nhưng ở trong Huyền Cảnh. Coi như là bảo vật khó được.

La Lâm nói.

- Nàng lại đem chiến giáp thiếp thân cho ta?

Trên mặt hiện ra cỗ quái. Long Vũ thì thào một tiếng. Ngửa đầu nhìn giữa không trung. Vẫn còn có chút khó hiểu.

- Nàng làm như vậy là vì cái gì?

Long Vũ như tự nói hỏi thăm.

- Em cũng không biết!

La Lâm nói.

- Có lẽ bởi vì tình ý?

- Tình ý?

Long Vũ sững sốt một chút.

- Cái gì tình ý?

- Chủ nhân, thực xin lỗi, em không có cách nào giải đáp vấn đề này của anh!

La Lâm nói.

- Vấn đề này có lẽ chỉ có thể do chính anh mới có thể giải đáp.

- Do chính mình?

Long Vũ thoáng do dự một chút, lắc đầu nói.

- Thôi, những chuyện tình phiền não này anh trước tiên không cần nghĩ nữa, trở lại có thời gian anh sẽ đi hỏi thử Dao.

Đi ra cánh rừng, trời chiều chân trời đỏ như lửa, đã xuống hơn phân nửa. Đứng tại chỗ, Long Vũ thở dài một hơi, tiếp tục đi lên phía trước.

- Tiểu Vũ, anh đã tỉnh!

Đúng lúc này, Thi Nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Long Vũ, nàng cười mỉm nhìn Long Vũ nói.

- Tiểu Vũ, mẹ em nói cho em biết, nàng đã giúp anh thanh trừ năng lượng tà ác trong cơ thể anh, anh đã thành công dung hợp ý thức tà ác này, có thật không?

- Đương nhiên là thật.

Long Vũ nói.

- Thi Nhân, mẹ của em đâu?

- A, nàng đang bế quan!

Thi Nhân nói.

- Tiểu Vũ, mẹ em bảo em đưa cho anh Hoàng Cực quyết, một môn pháp quyết cao thâm, tập hợp cách đánh cùng đạo thuật làm một thể. Chia làm Thiên Địa Nhân ba tầng cảnh giới, rất thích hợp cho anh tu luyện bây giờ.

Long Vũ vô ý thức tiếp nhận quyển ghi chép Hoàng Cực quyết, lần nữa hỏi.

- Thi Nhân, anh có thể gặp mẹ của em một chút được không?

- Cái này không được!

Thi Nhân nói.

- Mẹ em từng có dặn dò, trong lúc bế quan ai cũng không gặp. Đúng rồi, nàng dường như biết anh muốn gặp nàng. Nàng nói cho em biết, từ nay về sau nếu có cơ hội sẽ gặp lại. Nàng còn bảo em nói với anh rằng, sau này anh phải siêng năng tu luyện, thiên ngoại hữu nhân, nhân ngoại hữu nhân, anh cũng không thể thỏa mãn với hiện trạng.

- Ủ, anh biết rồi!

Long Vũ âm thầm thở dài, xem ra Dao là tính không cùng hấn gặp mặt. Hấn biết việc này không thể miễn cưỡng, lập tức từ bỏ.

- Tiểu Vũ, ý tứ của mẹ em là muốn chúng ta sau khi rời khỏi Phượng Sào, trước tiên đi tới Dục Giới Luyện Ngục sơn.

Thi Nhân cũng không nhìn ra cảm xúc của Long Vũ có chút không thích hợp. Vẫn hưng phấn nói chuyện như trước.

- Luyện Ngục sơn là vùng đất tôi luyện không tệ, ý tứ của mẹ em là muốn em bồi luyện với anh, muốn anh ở đó tu luyện một thời gian. Đem đệ nhất trọng Thiên Nhân Tự quyết của Hoàng Cực quyết tu luyện thành công, như vậy anh mới được ra ngoài lang bạt. Nói như vậy, an toàn của anh sẽ càng thêm bảo đảm.

- A!

Long Vũ trả lời một tiếng, nói.

- Em cứ an bài đi.

Thi Nhân suy nghĩ một chút rồi nói.

- Kim Phượng ở bên kia, anh còn chưa đi cáo biệt sao?

- Không đi!

Long Vũ nói.

- Chúng ta đi thôi...

Trước khi ly biệt luôn có chút chuyện tình bi thương, Long Vũ không thích cảm giác như vậy.

...

...

Mười ngày sau, Long Vũ cùng Thi Nhân đi tới cái gọi là vùng đất ma luyện ở Dục Giới Luyện Ngục sơn. Bắt đầu kiếp sống tu luyện của hắn. Đầu tiên, hắn đem Thiên Sư kiếm quyết tu luyện đến cảnh giới cao nhất. Có thể thành công triệu hồi ra Vấn Thiên Thần Long. Bất quá tiếc nuối chính là hắn triệu hoán thần long chỉ là phân thân, mà không phải bản thể.

Theo Thi Nhân phân tích, triệu hồi ra thần long chính thức, phỏng chừng phải có bí pháp của Long Tộc.

Vì vậy cũng không thể cưỡng cầu. Chuyên tâm tu luyện nâng cao Hoàng Cực quyết.

Hoàng Cực quyết hiển nhiên mạnh hơn Thiên Sư kiếm quyết, bất quá hắn chú trọng hơn chính là luyện khí. Tăng lên tu vi bên trong. Tu vi Long Vũ dựa theo phương thức tính toán của Huyền Cảnh, chính là tu vi Vương Cảnh.

Dựa theo những gì Thi Nhân nói, Nhân Tự quyết của Hoàng Cực quyết sau khi tu luyện thành công, cảnh giới tu vi của hắn cũng không tăng lên. Nhưng có thể làm cho đạo lực trong cơ thể hắn càng thêm cô đọng, làm cho tu vi Vương Cảnh của hắn có thể phát huy tốt nhất.

Nhưng cân nhắc theo góc độ sức chiến đấu, Nhân Tự quyết sau khi tu luyện hoàn thành, lực chiến đấu của hắn sẽ mạnh hơn trước mấy lần.

Ban đầu, Long Vũ cùng Thi Nhân làm đối thủ của nhau tiến hành chiến đấu, tôi luyện.

Nhưng theo sức chiến đấu của hắn không ngừng tăng lên, hắn lo lắng mình sẽ lam tổn thương đến Thi Nhân, cho nên lựa chọn cùng ma thú Luyện Ngục sơn tiến hành chiến đấu.

Luyện Ngục sơn là địa phương ma thú hoành hành, nhất là những ma thú Cửu Đỉnh càng tầng tầng lớp lớp, đánh xong từng đợt rồi lại từng đợt. Đối với Long Vũ mà nói, thật sự là vùng đất thiên đường của người tu luyện.

Đêm khuya, Thi Nhân xinh đẹp đang mặc váy trắng như tuyết đứng ở phía trước, một đôi mắt chăm chú nhìn Long Vũ, nhìn hắn ở trong núi rừng cùng ma thú kịch đấu, khoe miệng phát ra thần sắc khẩn trương.

Đến khi nàng nhìn thấy Long Vũ thành công săn giết ma thú, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Xoay người rời đi, nàng đi trở về sơn động. Nơi đó là địa phương nàng sống cùng Long Vũ.

Nàng muốn đi giúp Long Vũ chuẩn bị đồ ăn, rất nhanh, Long Vũ sẽ về nhà.

Lúc này, trên mặt Thi Nhân đều toát ra thần sắc hạnh phúc.

- Chủ nhân, có sát khí!

Ngay khi Long Vũ tính kết thúc công việc trở về đoàn tụ cùng Thi Nhân, La Lâm bắt đầu lên tiếng cảnh báo. Long Vũ tâm tư liền động, nhìn kỹ, lại là một con vượn người kim cương cấp bậc Tướng Cảnh ở cách đó không xa đang chăm chú nhìn mình. Hắn nhẹ răng nhếch miệng, như là cực kỳ cừu hận Long Vũ. Dưới ánh trăng làm nổi bật hàm răng bén nhọn cùng nanh vuốt nổi lên sáng bóng rét lạnh.

Biến cố đột nhiên tới, Long Vũ vội vàng cảnh giới.

Lúc này, con vượn người kim cương vung nắm tay, một cổ quyền phong ẩn chứa kinh khí hung hãn, hung hăng đập tới Long Vũ.

Kinh khí hung hãn, làm cho Long Vũ không thể không nghiêm chỉnh, Thiên Sư pháp kiếm trong tay múa lên một đạo gió lốc, mấy đạo kinh khí hướng vượn người giết tới.

Con vượn người nọ dường như biết kiếm khí của Long Vũ lợi hại, toàn thân lông tóc lập tức dựng lên, răng nanh che kín dữ tợn như cự chủy, rống ra một tiếng gào thét, chợt một cổ hàn khí màu trắng, như tia chớp hướng Long Vũ phun tới.

Làm cho người ngạc nhiên chính là, kiếm khí của Long Vũ rõ ràng bị hàn mang trong miệng vượn người làm cho đông cứng.

Sau đó, vượn người kim cương hướng Long Vũ đánh tới, trong miệng của nó phun ra mấy ngụm hàn khí, uy lực kinh người. Long Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, quát nhẹ một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm lập tức nhóm lên một đạo lửa tím, sau đó hóa thành một đạo Hỏa Long hướng vượn người kim cương cuốn tới.

Con vượn người kim cương lúc này mới ý thức tới hàn khí trong cơ thể mình cũng không phải là đối thủ Tử Kim Thiên Viêm của Long Vũ. Hắn vội vàng lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi hiện trường.

Nhưng đã muộn, Hỏa Long trong nháy mắt đã đem thân thể của nó thôn phệ sạch sẽ.

Theo vài tiếng kêu thảm thiết, vượn người một thời cường hoành tại Luyện Ngục sơn cứ như vậy chết đi.

Giải quyết xong con vượn người, Long Vũ thở dài ra một hơi, gia hỏa này là ma thú mạnh nhất mà hắn gặp tại Luyện Ngục sơn trong những ngày nay. Nghe nói trong này còn có ma thú đạt tới tu vi Vương Cảnh nhưng mà Long Vũ còn chưa có gặp qua.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng giữa không trung, Long Vũ nhớ rõ, đây là lần thứ ba hắn tại luyện ngục sơn nhìn thấy trăng tròn. Nói một cách khác, hắn ở Luyện Ngục sơn đã vượt qua ba tháng.

So với ba tháng trước, trên thân thể của hắn dường như nhiều hơn một cổ huyết tinh.

Vẫn không ngừng diệt sát ma thú, làm cho hắn trải qua huyết chiến rửa tội. Đồng thời, ba tháng gian khổ huấn luyện, cũng làm cho hắn tu luyện hoàn thành Nhân Tự quyết trong Hoàng Cực quyết.

Đúng như Thi Nhân đã nói, tu luyện Nhân Tự quyết không tăng lên cảnh giới tu vi, nhưng làm cho lực lượng của hắn càng thêm cô đọng cùng thực dụng.

Nói tóm lại, ba tháng tu hành này, tổng thể thực lực của Long Vũ tăng gấp đôi, lực lượng hiện tại của hắn trong Huyền Cảnh đã ít có địch thủ.

Đồng thời còn có một kinh hỉ ngoài ý muốn, cùng việc tu luyện Nhân Tự Quyết trong Hoàng Cực quyết, Ngũ Cầm Hí Ngạo Thiên Long đến nay cũng hoàn thành thuận lợi.

Sau khi trải qua máu huyết của Sinh Mệnh Chi Long, Ngũ Cầm Hí đối với hiệu quả thay đổi thể chất hắn đã là rất nhỏ, cơ hồ cảm giác không có bao nhiêu.

...

...

Trở lại sơn động, Thi Nhân đã chuẩn bị xong đồ ăn ngon miệng. Sau bữa cơm chiều, hai người giúp nhau lột sạch quần áo ôm cùng một chỗ. Thi Nhân nói:

- Tiểu Vũ, em biết anh đã luyện thành Nhân Tự Quyết trong Hoàng Cực quyết, ngày mai chúng ta liền rời đi Luyện Ngục sơn. Đến Luyện Ngục sơn, em và anh buộc phải tách ra. Yên tâm đi, chỉ cần có tin tức của cha mẹ anh, em trước tiên sẽ tìm đến anh, thông báo cho anh biết.

- Thi Nhân, cảm ơn em!

Long Vũ nghiêm túc nói.

Thi Nhân nằm ở trong ngực nam nhân, lông mi thật dài trên đôi mắt đẹp chớp động, ngượng ngùng đưa mắt lên nhìn, khẽ cắn môi anh đào, lộ ra nụ cười mỉm.

- Trước khi ly biệt, em muốn ép khô cả người anh.

codon.traí

229. Chương 89: Mã Hiểu Mai Bị Bắt

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 89: Mã Hiểu Mai bị bắt

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nguồn: 4vn.eu

- Hắc hắc, xem rốt cuộc ai bị ép khô?

Long Vũ bị Thi Nhân trêu chọc một câu, duỗi tay ra sau nắm phần eo của nàng, tay phải vuốt ve bụng nàng. Bàn tay hần nhẹ nhàng không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng chạm lấy vài chỗ mềm mại của cô gái.

Thi Nhân cảm giác bàn tay cường tráng, mạnh mẽ nắm lấy eo mình, bàn tay còn lại không kiêng nể vuốt ve cơ thể, không khỏi cả người nóng bừng, tim đập mạnh. Hưng phấn từ bụng bắt đầu lan tràn, không bao lâu toàn thân nàng vô lực.

Long Vũ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thi Nhân, má núm đồng tiền tím tím dâm đãng, trong lòng vô cùng nhộn nhạo, hần chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng. Rất nhanh, dưới sự mãnh liệt của Long Vũ, thân thể Thi Nhân kịch liệt run rẩy. Cả người vô lực tựa vào ngực hần, vịn vịn bờ hông, không ngừng dùng vùng kín của mình đụng chạm vào cây gậy nóng bỏng của Long Vũ.

Thi Nhân cùng Kim Phượng bất đồng, về phương diện chuyện phòng the vô cùng phong phú. Hơn nữa, kỹ xảo thực tế của nàng ngày càng hoàn hảo.

Nàng dùng đầu lưỡi mềm mại trêu đùa Long Vũ. Nàng dùng đầu lưỡi liếm vành tai, cổ họng làm cho Long Vũ thần hồn điên đảo.

- Lão công, âu yếm em...

Trong lòng nóng phừng phừng, Thi Nhân mở miệng cầu khẩn Long Vũ. Hai tay Long Vũ vuốt ve bộ vị mẫn cảm của nàng. Trong lúc này, bọn hần tựa hồ thuận miệng, một câu rên rỉ đều là lão công, lão bà...

Long Vũ nhẹ nhẹ vỗ bờ hông đầy co giãn của nàng, làm cho trái tim Thi Nhân đập loạn, hô hấp dồn dập, từng tiếng thở dốc xả vào lồng ngực Long Vũ.

Thân thể mềm mại của Thơ Nhân lúc này đã vô lực, cả người nằm ẹp trên người Long Vũ. Đôi môi nàng không ngừng hôn hít toàn thân Long Vũ, một bàn tay trắng nõn của nàng cũng đang cầm trường thương của Long Vũ mà xúc nhẹ.

Giờ phút này, nàng vô cùng khao khát cây trường thương cứng, nóng này đâm vào chỗ lõm ở nửa mình dưới của nàng.

- Lão công yêu dấu, bắt đầu thôi.

Thi Nhân chủ động yêu cầu.

Long Vũ tự nhiên không chút do dự, vội vàng tách đùi nàng đưa trường thương tiến vào. Lúc này đâm thủy đã tràn trề.

Buổi sáng, khi Long Vũ chậm rãi tỉnh lại, nhìn quanh không thấy bóng dáng của nàng đâu.

- Haiz..

Long Vũ sâu kín thở dài:

- Thi Nhân, tại sao em lại phải khổ như vậy chứ?

Mặc quần áo tử tế, đi ra bên ngoài sơn động, Long Vũ đứng sừng sững trên đỉnh núi, cẩn thận cân nhắc thực lực của mình.

Hắn cảm giác được lực lượng của mình, hiện tại cho dù chính diện giao thủ cùng Hắc Minh, cũng đủ đem hắn chế ngự.

.....

.....

Đi ra khỏi Luyện Ngục Sơn, Long Vũ gặp hai nhóm người. Hòa thượng Thiên Tăng cùng bốn người Tứ Kiếm được Dao đưa cho hắn.

- A Di Đà Phật.

Thiên Tăng chấp tay trước ngực, thấp giọng nói một câu Phật hào, nói:

- Long thí chủ. Chúc mừng cậu cuối cùng cũng hoàn thành tu luyện trong Luyện Ngục Sơn.

- Thiên Tăng. Không phải ông một mực chờ ta sao?

Long Vũ hỏi.

- Bần tăng một mực chờ cậu, bốn vị thí chủ này cũng một mực chờ cậu.

Thiên Tăng nói.

- Ra mắt công tử.

Bốn người Tứ Kiếm vội vàng hành lễ, vẻ mặt vô cùng tôn trọng.

- Thiên Tăng, tôi muốn đi thành Hắc Thủy, ông đi cùng chứ?

Nói một câu khách sáo, sau đó Long Vũ xoay người nói với Thiên Tăng.

- Long thí chủ đi đâu, Thiên Tăng đi tới đó.

Thiên Tăng vẫn chấp tay trước ngực, nói:

- Tôi sẽ luôn luôn ở phụ cận cậu. Chỉ cần cậu có việc gì phân phó, tôi sẽ xuất hiện.

Nói xong, thân ảnh Thiên Tăng biến mất tại chỗ.

- A Đại, chúng ta lên đường.

A Đại trong lời nói của Long Vũ chính là lão đại Tứ Kiếm, tục danh của bọn họ lần lượt là A Đại, A Nhị, A Tam, A Tứ. Mỗi người đều là cao thủ Vương Cảnh. Với sức chiến đấu của bọn họ, thậm chí vẫn còn mạnh hơn Long Vũ đã trải qua ba tháng khổ luyện.

Dù sao, bọn họ đều là chiến sĩ cực mạnh của Phượng tộc Hắc Phượng.

Kinh nghiệm đối địch của bọn họ đã trải qua chừng mấy ngàn năm.

Coi như Long Vũ là thiên tài, cũng không thể lấy kinh nghiệm ba tháng khổ luyện so sánh với kinh nghiệm ngàn năm của bọn họ.

Có bốn người này đi cùng, Long Vũ cũng an tâm rất nhiều.

Việc tới thành Hắc Thủy, cũng chỉ có một mục đích, đó là chinh phục Cửu Đỉnh Hội, đồng thời truy tìm Hắc Minh.

Long Vũ nằm mơ cũng không nghĩ tới, giờ phút này, tại thành Hắc Thủy đang có một tin dữ chờ hắn.

Ba ngày trước, Phách Vương tự mình ra lệnh cho quân gia tự mình tiêu diệt Thiên Đường. Đám người Mã Ngọc, Mã Chính Phong đã ra sức giao thiệp, nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi một hồi đại chiến.

Cũng may Phách Vương không có hạ lệnh tru diệt đám người Mã Ngọc, chỉ có tru diệt đám đệ tử Thiên Đường. Lúc gần đi, bọn hắn bắt Mã Hiểu Mai làm tù binh, nói là để cho Long Vũ tự mình vác mặt tới.

Đám người Mã Ngọc bị trọng thương, chỉ có thể chữa thương, hi vọng Long Vũ có thể sớm trở về. Đồng thời Mã Chính Phong là người bị thương nhẹ nhất, tiến đến Thanh Tân Tiểu Trúc cầu cứu.

Nhưng lúc Mã Chính Phong chuẩn bị đi, Long Vũ đã trở lại.

Kỳ thật, ngay khi đi vào đại môn Thiên Đường, hắn đã cảm thấy một tia bất an. Mã Chính Phong cùng Long Vũ nhìn nhau vài lần, sau đó Mã Chính Phong vội vàng đem toàn bộ sự tình nói cho Long Vũ.

Long Vũ nghe vậy, nhướng mày, tức giận nói:

- Lẽ nào lại như vậy. Đệ cùng Cửu Đỉnh Hội bất cộng đại thiên.

Mục đích của Long Vũ lần này chính là thu phục Cửu Đỉnh Hội, làm sao lại để cho bọn chúng nắm giữ ưu thế.

- Công tử, chúng ta đi cứu người chứ?

A Đại vội nói:

- Cửu Đỉnh Hội khinh người quá đáng, đúng ta không thể tha thứ.

- Những người khác đâu? Chữa thương quan trọng hơn.

Long Vũ nói:

- Chúng ta trước phải chữa thương cho mọi người. Chuyện này phải bàn bạc kỹ, Cửu Đỉnh Hội lần trước cùng chúng ta giải hòa, lần này đột kích, thật là làm cho người ta khó hiểu. Hơn nữa bọn chúng không giết người, chỉ đả thương người. Chúng còn bắt Mã Hiểu Mai, nói đích danh ta đến lĩnh người. Ta xem bọn chúng hẳn là hướng về phía ta.

.....

.....

Suốt một đêm, Tứ Kiếm chữa thương cho bốn người Mã Ngọc, Mã Chính Phong, Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang, làm cho bọn họ khôi phục nguyên khí. Còn Long Vũ một mình xâm nhập Cửu Đỉnh Hội điều tra.

Từ tình huống điều tra, Cửu Đỉnh Hội xuống tay với Thiên Đường cùng Long Vũ, rõ ràng là có chỗ dựa vững chắc. Trước tiên, bọn hắn dĩ nhiên biết trên người Long Vũ có Phượng Hoàng lệnh, thậm chí biết địa vị của Long Vũ tại Phượng tộc. Nhưng bọn hắn vẫn động thủ, có thể thấy được Phách Vương có chỗ dựa rất lớn.

Đối với lần này, Long Vũ thực sự lo lắng.

Nhưng mà Mã Hiểu Mai trên tay người ta, hắn không thể bỏ mặc.

Coi như biết đây là âm mưu, nhưng hắn vẫn phải đưa mình vào cửa.

Sáng sớm, Long Vũ đằng đằng sát khí mang theo Tứ Kiếm xuất môn, Thiên Tăng ở ngoài cửa ngăn cản:

- Long thí chủ đi giết người?

- Ông muốn ngăn tôi?

Sắc mặt Long Vũ có chút không vui.

- Long thí chủ hiểu nhầm tôi, là tôi muốn giúp cậu.

Thiên Tăng mỉm cười nói:

- Tôi là người xuất gia, không muốn làm tổn thương tính mạng của con người. Nhưng tôi sẽ giúp cậu bằng cách khác. Chẳng phải tại Thiên Đường còn có mấy người sao? Tôi sẽ giúp cậu phụ trách an toàn của bọn họ, để cho cậu an tâm.

- Như vậy rất tốt.

Sắc mặt Long Vũ hòa hoãn một chút.

- Long thí chủ, tôi phải nhắc nhở cậu một câu. Bây giờ Cửu Đỉnh Hội không giống trước kia, bọn chúng đã có mấy chỗ dựa vững chắc. Hơn nữa, chỗ dựa này đều vì cậu mà tới. Cho nên cậu phải cẩn thận, không được khinh thường.

Thiên Tăng nghiêm túc nói.

- Chính là muốn cướp đoạt Phượng Hoàng lệnh?

Long Vũ hỏi.

- Có thật hay không...

Thiên Tăng cười nói:

- Hiện tại kiếp nạn sắp xảy ra, không chỉ có Phượng Hoàng lệnh trong tay của cậu khiến cho mọi người ngấp nghé, ngay cả cậu cũng là tiêu điểm làm cho người ta khắp nơi tranh đoạt.

- Hừ.

Long Vũ nghe vậy cười lạnh:

- Không hề nghi ngờ, chuyện này nhất định là người Đại Thiên Thế Giới giả trò.

- Không phải.

Thiên Tăng nói:

- Năm lệnh bài Phương Thiên địa đã không thấy bóng dáng ngàn năm nay. Hiện giờ xuất hiện trên người cậu, không chỉ có Đại Thiên Thế Giới chúng ta, mà toàn bộ mọi người đều xoay quanh người cậu. Long thí chủ, nhưng chúng tôi cùng với bọn chúng bất đồng. Bọn hắn muốn bắt cậu, mà chúng tôi muốn cứu cậu, bảo hộ cho cậu.

- Không muốn lý luận với ông, làm chính sự quan trọng hơn.

Long Vũ hừ lạnh, lập tức mang theo Tứ Kiếm rời khỏi.

- Long thí chủ, không nên tạo quá nhiều sát nghiệt.

Thiên Tăng nói.

Long Vũ tiến nhanh về phía trước, chẳng thềm quan tâm lão già không có tóc lải nhải.

Sau khi tiến vào Cửu Đỉnh Hội, đệ nhất can tướng Lôi Hổ, thủ hạ của Phách Vương tiếp đón năm người Long Vũ. Lôi Hổ là một người cao lớn dũng mãnh, nhìn qua là biết hẳn là người thô lỗ. Nhưng mà ánh mắt của hắn có chút lo lắng, làm cho người ta thoát nhìn thập phần không chút thoải mái.

- Các hạ chính là Long Vũ sao?

Lôi Hổ cười nói:

- Ta là Lôi Hổ, toàn quyền phụ trách đàm phán với người. Tất cả mọi người đều là người thông minh, vì vậy ta thẳng thắn nói. Giao ra Phượng Hoàng lệnh, người có thể mang nữ nhân của người đi.

- Thả người trước.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Nếu không thả người trước, các người cũng đừng có mơ.

- Ha ha...

Lôi Hổ cười lạnh:

- Nhóc con, đã tiến vào bên trong Cửu Đỉnh Hội, người nên ngoan ngoãn một chút. Nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí.

- Hừ...

Long Vũ cười lạnh một tiếng:

- Một tên đại ngốc. Là người ngốc hay ta khờ. Nếu ta thật sự giao ra Phượng Hoàng lệnh, các người sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?

- Trông dần dần mà khôn phết.

Lôi Hổ cười to nói:

- Ý tứ của lão đại chúng ta chính là lưu thằng nhóc con người lại. Như vậy các người không phải vẫn được sum họp với nhau sao?

- Vô sỉ.

Long Vũ nói:

- Các người quá vô sỉ, quả thật không thể để ý đến lời của Thiên Tăng nữa. Tứ Kiếm, đấu võ.

Sự tình hôm nay, Long Vũ căn bản là không có nghĩ giải quyết một cách êm đẹp. Phương thức duy nhất chính là dùng vũ lực giải quyết, nắm tay thằng nào lớn thằng đó lợi hại.

- Tốt lắm, nhìn bộ dạng của người là muốn dùng vũ lực giải quyết?

Lôi Hổ cười nói:

- Như vậy mới hợp với khẩu vị của chúng ta.

Long Vũ ngậm cười khở, gia hỏa này từ đầu đã không muốn cùng mình nói nhiều. Trong lòng hắn suy nghĩ đối sách, ngoài miệng nói:

- Không biết là các người mời tới cao thủ thế nào?

Lôi Hổ cười lạnh:

- Người sẽ sớm biết.

Trong lòng Long Vũ vừa động, Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể liền vận chuyển, nhất thời quanh thân bị hỏa diễm bao quanh, phóng ra khí thế cường đại. Lôi Hổ tiến lên từng bước, cười lạnh nói:

- Không tệ. Tu vi Vương Cảnh. Xem ra các vị tiền bối nói đúng, trên người người cất giấu nhiều bí mật, chỉ cần bắt được người, chúng ta có thể đối với người tiến hành nghiên cứu. Nói chính xác, lão tử mấy ngày nữa cũng có thể đạt tới tu vi Vương Cảnh.

Nói tới đây, Lôi Hồ nói:

- Tiểu tử, nói thật với ngươi. Dám tự mình vác xác tới chỗ này, chuẩn bị tinh thần làm con quỷ đi. Ai ya, ngươi nên thúc thủ chịu trời, nếu không ngươi sẽ hối hận.

Lôi Hồ vô sỉ cười:

- Chúng ta biết ngươi là một người trọng tình trọng nghĩa, cho nên chúng ta hoàn toàn không có ý định đánh với ngươi, thúc thủ chịu trời đi.

- Công tử, không thể.

A Đại lo lắng Long Vũ đáp ứng yêu cầu của đối phương, vội vàng lên tiếng ngăn trở.

- Ta đáp ứng, nhưng mà trước tiên để cho ta gặp Hiểu Mai.

Long Vũ nói.

- Có thể.

Lôi Hồ vung tay lên, lập tức có hai người áp giải Mã Hiểu Mai đi tới.

Chỉ thấy thân hình xinh đẹp của nàng không ngừng run rẩy, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

- Anh Vũ, không được.

Mã Hiểu Mai khàn giọng hô:

- Không nên vì em mà trúng gian kế của bọn chúng. Mặc kệ em, anh chạy nhanh đi.

Mã Hiểu Mai hiển nhiên không muốn Long Vũ vì mình mà hi sinh.

Lôi Hồ hơi khụ một tiếng, sau đó cười to nói:

- Không chịu được phải không? Vậy cũng đừng trách thủ hạ của ta vô tình. Nhóc con Long Vũ, đừng tưởng rằng ngươi có tu vi Vương Cảnh, chúng ta liền sợ ngươi. Nói thiệt cho ngươi biết, cao thủ như ngươi, trong Cửu Định Hội chúng ta có sáu người. Ha ha, hơn nữa, tính mạng người phụ nữ của ngươi nằm trong tay chúng ta, xem tiểu tử ngươi có ngoan ngoãn được không.

Trong lúc nói chuyện, trong tay hắn đã tạo ra một đạo kinh khí, đặt cạnh cổ Hiểu Mai. Chỉ cần hắn vẩy tay một cái, tính mạng của Mã Hiểu Mai coi như xong. Long Vũ tức giận, nhưng không thể coi thường tính mạng của Mã Hiểu Mai. Ngoại trừ dựa theo yêu cầu của bọn chúng, hắn không có biện pháp nào cả.

- Đồ hỗn trướng. Không được làm ầu.

Trong lòng Long Vũ căng thẳng.

- Anh Vũ, không cần lo lắng cho em.

Mã Hiểu Mai lên tiếng gào thét:

- Anh Vũ, ác ma này là loại không thủ tín. Coi như anh không dùng vũ lực giải quyết, chúng cũng không tha cho anh và em. Không cần mắc mưu chúng...

- Chết.

Lôi Hồ thuận tay tặng cho Mã Hiểu Mai một vủ, nói:

- Cầm cái mồm ngươi lại. Ngươi sợ sống quá lâu cảm thấy buồn tẻ à? Nếu mà còn lẩm miệng, ông đây sẽ giết chết ngươi.

- Giết đi, tốt nhất là ngươi giết ta ngay bây giờ đi.

Mã Hiểu Mai kích thích Lôi Hồ:

- Nếu ngươi còn là nam nhân, hiện tại hãy giết ta đi...

- Chết.

Lại nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên. Lôi Hổ tất nhiên không dám giết Mã Hiểu Mai, đây là con át chủ bài trong tay Cửu Đỉnh Hội. Nhưng mà bị Mã Hiểu Mai kích thích làm cho hắn vô cùng tức giận. Không dám giết nhưng mà cho vài cái tát cũng cảm thấy sướng tay.

Chỉ chốc lát, hai má của Mã Hiểu Mai đã đỏ bừng.

- Tốt, tốt... Cửu Đỉnh Hội. Lão tử cùng với các người không đội trời chung.

Long Vũ cắn răng nói:

- Ta thề, nhất định phải tiêu diệt Cửu Đỉnh Hội, gà chó cũng không còn.

Nói tới đây, Long Vũ giương giọng nói:

- Hiểu Mai, cảm ơn nhắc nhở của em. Em yên tâm, anh sẽ không mắc mưu. Nếu em bị giết chết, anh sẽ giết sạch Cửu Đỉnh Hội, để cho mọi người cùng chôn cùng.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lôi Hổ đại biến:

- Tiểu tử, ngươi dọa ai đó? Ta không tin ngươi không để ý đến sống chết của con ranh này?

- Ta quan tâm.

Long Vũ tự nhiên nói:

- Tất nhiên ta quan tâm đến sống chết của Hiểu Mai. Cho nên, ta mới thề giết sạch người Cửu Đỉnh Hội các người, chôn cùng cô ấy. Hành vi súc sinh của các người ta rất rõ ràng. Các người căn bản không thủ tín. Ta tại sao phải ngây ngốc bị các người lợi dụng. Cứu người không được, lại tự tay trói mình.

codon.tra

230. Chương 90: Tử Chiến

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 90: Tử chiến

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Hiểu Mai, em đừng trách anh.

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Tương lai, anh sẽ làm cho Mã gia trở thành gia tộc tu đạo đệ nhất.

- Cảm ơn anh.

Nhìn thấy Long Vũ quyết định chính xác, khóe miệng Mã Hiểu Mai nở nụ cười. Kỳ thực, từ lúc nàng bị Cửu Đỉnh Hội bắt làm tù binh, nàng đã ôm quyết tâm nhất định phải chết. Bởi vì nàng ở thành Hắc Thủy lâu như vậy, đối với tình huống của Cửu Đỉnh Hội vô cùng hiểu rõ. Đây là một tổ chức rất tà ác, vô cùng rác rưởi. Vì đạt được mục đích, bọn hắn không từ thủ đoạn nào, danh dự đối với bọn chúng chỉ là hai chữ không đáng một xu. Nàng không hi vọng Long Vũ vì nàng, mà lâm vào trong tay ác ma. Hiện giờ nghe thấy quyết định của Long Vũ, nàng rất vui mừng. Ngay cả mình chết, cũng xứng đáng.

- Anh Vũ. Anh có yêu em không?

Mã Hiểu Mai đột nhiên hỏi.

- Haiz.

Long Vũ kiên định trả lời:

- Hiểu Mai, không quản sống hay chết, em đều là vợ của anh.

- Anh Vũ, có thể nghe lời này của em, đời này em sống không uống.

Khóe miệng Mã Hiểu Mai tươi cười.

- Giết.

Một tiếng giết thốt ra, Long Vũ đã dẫn đầu hướng tới tấn công Lôi Hổ. Cùng thời khắc đó, Tứ Kiếm cũng phát động công kích. Nhìn ý đồ của bọn họ, giống như là giải cứu Mã Hiểu Mai.

Nhưng khi bọn họ vừa xuất thủ, bốn cổ sát khí lạnh thấu xương truyền tới. Bốn lão già cao thấp gầy béo khác nhau xuất hiện, phân biệt ra tay với Tứ Kiếm.

Lập tức, nhiệm vụ cứu người của Tứ Kiếm cũng không thể thực hiện được.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm trong tay xuất ra. Nhất thời thế công như thủy triều hướng tới Lôi Hổ, hàn mang vô tận, làm cho kẻ địch lâm vào hoảng sợ.

Lôi Hổ vội vàng lùi về phía sau.

Long Vũ đương nhiên không bỏ qua cơ hội này. Thân mình giống như cây cung, hét lên một tiếng, nhắm thẳng về phía trước. Thiên Sư pháp kiếm bắn ra một kiếm khí màu tím. Một đệ tử Cửu Đỉnh Hội tu vi bát đỉnh tiến đến chặn đánh. Nhưng mà chưa kịp xuất thủ, đã bị mũi kiếm khí của Long Vũ quét trúng, kêu thảm một tiếng, máu tươi phun ra như vòi nước.

Lôi Hổ hoảng sợ. Tên đệ tử kia tu vi bát đỉnh, tưởng có thể chiến đấu kịch liệt một hồi. Lại không nghĩ rằng vừa đối mặt đã bị Long Vũ cho một kiếm chết tươi.

Có thể thấy được Long Vũ quá khó đối phó.

Lôi Hổ tu vi cửu đỉnh. Nhưng hắn không có đảm lược cùng Long Vũ so chiêu. Giờ phút này, hắn chỉ muốn tìm chỗ nào an toàn mà chui vào. Long Vũ cười lạnh, Thiên Sư pháp kiếm vừa động, lại bắn ra một đạo kiếm khí màu tím. Đồng thời trong lòng bàn tay cũng vận khởi Tử Kim Thiên Viêm chụp tới.

Tiếng kêu la, máu huyết tung tóe khắp nơi. Mấy tên đệ tử được Lôi Hổ ra lệnh tiến lên, lập tức bị Long Vũ giết chết.

Lôi Hổ nổi giận gầm lên một tiếng nói:

- Long Vũ, người dừng tay. Nếu không ta lập tức sai người giết chết Mã Hiểu Mai.

- Nhìn xem ai chết trước. Không biết là người hay Hiểu Mai.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, thân hình đang muốn tiến tục đánh lên phía trước, mục đích đem Lôi Hổ giết chết. Nhưng bỗng nhiên từ sau lưng truyền đến một cổ sát khí. Hắn còn không kịp phản ứng, cảm thấy sau lưng vô cùng đau đớn, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Long Vũ lão đảo bước vài bước mới đứng vững. Sau đó hắn vội vàng xoay người. Chỉ thấy phía sau hắn đứng, một tên hán tử khí thế cường đại, chính là hội trưởng Cửu Đỉnh Hội Phách Vương.

Phách Vương bỗng nhiên phát ra tiếng cười to, nói tiếp:

- Cho dù người càng ngày càng lợi hại, nhưng hôm nay cũng không thể thoát khỏi tay ta. Vài lão tổ tông đã truyền công lực cho ta, ta không tin ngay cả một thằng ranh con như ngươi cũng bắt không nổi.

Long Vũ cảm giác phía sau lưng bị đâm một nhát, dường như có khí tức âm hàn xâm lấn vào bên trong kinh mạch, vô cùng thống khổ. Hắn nhin đau, Thiên Sư pháp kiếm nhú lại nói:

- Phách Vương, tự gây nghiệt không thể sống. Ta nói rồi. Chỉ cần các người giết Mã Hiểu Mai, ta muốn cho toàn bộ người Cửu Đỉnh Hội chôn cùng nàng.

Khi nói chuyện, trong cơ thể Long Vũ kích thích một cỗ Tử Kim Thiên Viêm. Trong nháy mắt, đạo khí tức âm hàn nọ đã bị cắn nuốt.

Phách Vương cười lạnh nói:

- Nhóc con, người căn bản không biết được thế lực Cửu Đỉnh Hội của chúng ta bây giờ.

Đôi mắt Long Vũ liếc qua đám người bắt cóc Mã Hiểu Mai không xa, thấy vẻ mặt nàng thân thiết nhìn mình, trong lòng Long Vũ đau xót, âm thầm thề, nếu có thể, nhất định phải nghĩ cách cứu được nàng.

Thiên Sư pháp kiếm vung lên, lập tức kiếm khí bắn ra bốn phía, Long Vũ lạnh giọng nói:

- Phách Vương, chịu chết đi...

Phách Vương vốn nghĩ Long Vũ sẽ làm ra một thỏa hiệp, ai ngờ hắn vẫn cường ngạnh như vậy.

- Các người đều phải chết. Tiến lên...

Phách Vương âm trầm quát một tiếng, lập tức có mấy người tiến lên vây công.

Trong mắt Long Vũ hiện lên sát khí nồng đậm, một lần vung kiếm có mấy tên ngã xuống.

Sắc khí sắc bén này, ngay cả Phách Vương giết người không chớp mắt, cũng không khỏi lạnh người.

Phách Vương nghiêm mặt vung tay, lập tức có hơn mười đệ tử Cửu Đỉnh Hội vây công.

Hàn quang trong mắt chợt lóe, Long Vũ triệu hồi ra Vấn Thiên Thần Long. Thần Long không ngừng gào thét, xoay trên không trung một lúc. Trong khoảnh khắc bay vào trong đám người Cửu Đỉnh Hội.

Dưới thần uy của Thần Long, đám đệ tử này không khác gì con kiến. Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, lập tức bị thôn phệ.

Phách Vương không nghĩ rằng Long Vũ cường hãn như vậy. Hắn giương mày lên nói:

- Mọi người cùng nhau tiến lên. Nếu ai có thể bắt sống được Long Vũ, ta lập tức phong người đó làm hộ pháp Cửu Đỉnh Hội.

Hắn thốt ra mấy lời này, lập tức toàn bộ đệ tử Cửu Đỉnh Hội hưng phấn. Còn có người không kịp phản ứng, đang mơ mộng cảnh tượng mình làm hộ pháp, đã có người vượt mặt tiến lên.

Trọng thưởng tất nhiên đều làm tăng lên dũng khí.

Đây là đạo lý từ xưa đến nay.

- Không sợ chết cứ tới đây.

Long Vũ lớn tiếng dọa người. Hắn bắt đầu chủ động vung kiếm. Trong chớp mắt, hai tên đầu tiên xông tới, đã bị kiếm của hắn giết chết.

Long Vũ ý định giết người lập uy, tưởng rằng bọn người này sẽ sợ. Ai dè đám người này đều là côn đồ liều mạng, căn bản không để ý đến sống chết.

Mọi người kêu gào cùng nhau xông tới, liền hình thành cục diện vây công.

Long Vũ một bên chống đỡ thế công của mọi người, đồng thời còn chú ý tình huống Mã Hiểu Mai. Đùng nói lúc trước hắn nói như thế, nhưng trong lòng không đành mặc kệ nàng.

Hàng trăm... đệ tử thất đỉnh, bát đỉnh vây quanh Long Vũ. Tuy rằng căn bản không làm gì được hắn, nhưng đạo lực, thế lực cũng hao tổn rất lớn.

Thấy người như cũ không ngừng xông lên, Long Vũ biết rằng cứ như vậy không thể cứu được Mã Hiểu Mai, sớm muộn mình cũng xong đời. Long Vũ cắn răng, thân hình xông lên cao, từ trong vòng vây nhảy ra. Sau đó hắn kích thích Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể, hướng tới những người đó công kích.

Lập tức, một ngọn lửa quét qua.

Những người chưa kịp nhảy ra lập tức bị ngọn lửa lớn cắn nuốt.

- Âm!!!

Ngay khi Long Vũ muốn thở một hơi, Phách Vương lập tức âm hiểm phát động công kích, từ sau lưng Long Vũ tung ra một chưởng. Long Vũ lập tức lảo đảo mấy bước, trên mặt trắng bệch, khí huyết trong lồng ngực muốn phun trào.

Lúc này, đệ tử Cửu Đỉnh Hội may mắn còn sống lại vây quanh hắn.

Đôi mắt Long Vũ lộ ra hàn mang nói:

- Ta khuyên các người dừng tay, không nên hi sinh vô ích. Lấy bản lĩnh của các người, cùng giao đấu với ta, căn bản chỉ là chết.

Nghe được lời nói của Long Vũ, bọn người này căn bản không quan tâm. Có người còn cho rằng Long Vũ đã là nỗ lực hết đà, cuồng tiếu nói:

- Nhìn xem người còn có thể kiên trì được bao lâu.

Long Vũ biết ngày hôm nay phải đại khai sát giới.

Thân hình hắn lại nhảy lên:

- Chính là các người muốn chết, đừng trách ta.

Trong tâm niệm, hắn dẫn La Lâm mở ra biên độ tăng trưởng hỏa hệ dị năng.

Lập tức, một cỗ Tử Kim Thiên Viên nhìn bình thường xuất hiện xung quanh thanh kiếm của hắn.

- Giết.

Quát nhẹ một tiếng, Long Vũ vùng Thiên Sư pháp kiếm chém ra, một đạo hỏa diễm tạo thành một cơn lốc xoáy, bay nhanh đến đám đệ tử Cửu Đỉnh Hội.

Đây là hỏa phê bí quyết Hỏa Toàn Phong, phạm vi ảnh hưởng rất lớn.

Từng tiếng kêu thảm đĩnh tai nhức óc không ngừng truyền đến. Phàm là người bị Hỏa Toàn Phong cuốn vào, trong phút chốc bị biến thành tro tàn.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, tiếng kêu rên liên tục không ngừng. Hiện trường đầy rẫy những thi thể cháy khét.

Sau khoảnh khắc đó, tất cả mọi người tại hiện trường đều mang vẻ mặt đáng sợ nhìn hắn.

Phách Vương dường như chưa có nhìn cảnh tượng khủng bố như thế.

Thân hình Long Vũ cũng không chịu nổi lung lay hai cái. Chiêu vừa rồi đã hao tổn hơn phân nửa Tử Kim Thiên Viên, không đủ sức thi triển tiếp.

Đảo con mắt, thấy Phách Vương dường như còn đang si ngốc. Nhân cơ hội này, thân hình Long Vũ chợt lóe, hướng tới.

Cho đến khi Long Vũ nhào tới gần, Phách Vương mới kịp phản ứng, vội vàng giơ đại đao trong tay chém tới Long Vũ.

Khóe miệng Long Vũ nhếch lên cười, Thiên Sư pháp kiếm trong tay bạo xuất tử mang, chém một hư chiêu, sau đó vọt tới hai tên đệ tử Cửu Đỉnh Hội đang khống chế Mã Hiểu Mai.

- Giết cô ta.

Phách Vương tức giận quát một tiếng, lập tức đuổi theo Long Vũ.

Long Vũ bị Phách Vương cuốn lấy, đành phải quay đầu rút kiếm công kích.

Mà lúc này, một tên đệ tử Cửu Đỉnh Hội rút kiếm đâm vào bụng Mã Hiểu Mai.

- Dừng tay.

Long Vũ tức giận quát một tiếng, thanh âm có chút bi hùng. Ngay lúc này, tiềm năng vô hạn của hắc bộc phát. Một đạo kiếm quang hiện lên, Phách Vương bị kiếm khí gây thương tích. Mà những đệ tử tu vi bát đỉnh của Cửu Đỉnh Hội xung quanh nháy mắt bị giết.

Mắt thấy Long Vũ mạnh mẽ như vậy, các đệ tử Cửu Đỉnh Hội bị hù dọa. Mặc cho Phách Vương thúc dục thế nào, bọn chúng cũng chỉ đứng im bất động.

Long Vũ thuận lợi đi tới bên cạnh Mã Hiểu Mai, ôm nàng vào trong ngực, cả người như mũi tên bắn ra ngoài.

Mã Hiểu Mai bị đâm một kiếm, một thân đạo lực rã rời. Nhưng do còn sinh mệnh khí tức, hai tay ôm cổ Long Vũ, hai vai xúc động rung rung.

- Hiểu Mai, cố gắng chịu đựng.

Long Vũ vội vàng lấy đan dược chế từ máu Sinh Mệnh Chi Long. Lúc này Mã Hiểu Mai mềm nhũn giống như cây đậu, hắc bộc đưa thuốc vào trong miệng nàng, sau đó dùng miệng của mình bón thuốc cho nàng.

Dù sao cũng là thần vật, chỉ trong khoảnh khắc, thần sắc Mã Hiểu Mai có chút chuyển biến tốt đẹp.

Ít nhất, trong khoảng thời gian ngắn, nàng có thể bảo tồn được sinh mạng.

Long Vũ đỡ lấy hai vai Mã Hiểu Mai, đau lòng nói:

- Hiểu Mai, em cố kiên trì, anh sẽ mau chóng mang em rời khỏi nơi này. Anh sẽ nhờ Phúc Bá chữa thương, em sẽ không có chuyện gì.

Sắc mặt Phách Vương âm trầm, nhìn Long Vũ:

- Nhóc con, người chó đực ý. Ta đã gieo cổ độc trong cơ thể Mã Hiểu Mai. Nếu người mang cô ta rời khỏi, ngay cả thần tiên cũng không cứu được. Trừ phi người thúc thủ chịu trời.

- Ha ha...

Long Vũ phát ra một tiếng cười lớn:

- Phách Vương, không cần nói vậy. Lão tử ngày hôm nay nhất định phải cứu người, thù cũng phải báo. Ta đã nói rồi, toàn bộ đệ tử của Cửu Đỉnh Hội đều phải chết.

- Là người bức ta.

Trong đôi mắt Phách Vương hiện lên vẻ tàn nhẫn, khe rít một tiếng. Trong lòng Long Vũ dâng lên một cảm giác bất an.

Đúng lúc này, Mã Hiểu Mai đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn. Trong lòng ngực nàng lúc này vô cùng đau đớn.

Long Vũ suy nghĩ, hiển nhiên Phách Vương không phải nói khoác.

Hắn thật sự xác nhận trong cơ thể Mã Hiểu Mai có cổ độc.

Cúi đầu nhìn về phía Mã Hiểu Mai, khuôn mặt ban đầu đã khôi phục chút thần sắc, lúc này lại trở lên tái nhợt, đôi mắt khép hờ, đôi lông mi không ngừng run run. Hiển nhiên, giờ phút này, nàng thừa nhận thống khổ quá lớn.

- Chết tiệt.

Long Vũ tức giận, lập tức triệu hồi Vãn Thiên Thần Long, hộ vệ bên cạnh. Sau đó, tinh khí ngưng thần, tận lực điều chỉnh tâm tình mình bình ổn, đem Tử Kim Thiên Viêm chậm rãi rót vào trong cơ thể Mã Hiểu Mai, hi vọng dùng Tử Kim Thiên Viêm thiêu đốt cổ trùng.

Lúc này, trong kinh mạch Mã Hiểu Mai đã bị cổ trùng cắn nuốt. Cũng may, Tử Kim Thiên Viêm của Long Vũ tiến vào đúng lúc, đem cổ trùng thiêu hủy hầu như không còn.

Sắc mặt đau khổ của Mã Hiểu mai rốt cục cũng dần tiêu tan. Nàng mở mắt nói:

- Anh Vũ, không cần lo cho em, em đã là một phé nhân. Anh nên đi...

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai đã có thể nói chuyện, kích động nói:

- Hiểu Mai, em yên tâm, anh sẽ khẩn cầu Phúc Bá chữa khỏi cho em, giúp em khôi phục tu vi...

Đôi môi tái nhợt của Mã Hiểu mai hơi mở ra, vậy tay nói:

- Đan điền của em dường như đã bị phá, hơn nữa rất nhiều kinh mạch đã bị chặn.

- Đừng nói nữa.

Long Vũ nói:

- Tại sao em lại bị quan như thế? Đừng nói nữa, anh sẽ không để cho em có việc gì.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mã Hiểu Mai mỉm cười, hai gò má ửng đỏ:

- Anh Vũ, nhìn anh khẩn trương như thế, trong lòng em...

Long Vũ ôm Mã Hiểu Mai, ôn nhu nói:

- Đừng nói nữa. Tin tưởng anh, anh sẽ dẫn em an toàn rời khỏi đây.

Mã Hiểu Mai nắm chặt áo Long Vũ nói:

- Anh Vũ, ôm chặt em. Em cảm giác trong cơ thể lạnh quá...

Long Vũ cảm giác được khí tức sinh mạng của Mã Hiểu Mai vô cùng yếu ớt, duỗi tay ôm chặt lấy nàng nói:

- Anh sẽ luôn luôn ôm em. Tin tưởng anh, em sẽ không việc gì.

- Vâng.

Mã Hiểu Mai miễn cưỡng cười cười, nhưng thần sắc trong đôi mắt nàng dần ảm đạm.

- Công tử, chúng ta rời đi trước sao?

Tứ Kiếm cùng bốn lão già tranh đấu nửa ngày cũng chỉ ngang nhau. Cuối cùng Tứ Kiếm kết thành trận pháp, khó khăn lắm mới đem bốn lão già này bức lui.

Nhìn thấy khí tức của Mã Hiểu Mai càng lúc càng yếu ớt, trong lòng Long Vũ từ ôn nhu trở thành hận ý ngập trời.

- Phách Vương. Người cùng nhóm ác ma đồng lõa này, Long Vũ ta thề, sớm muộn sẽ đem các người băm thây vụn đoạn.

Nói xong, Long Vũ ra lệnh:

- Phá vây.

Tứ Kiếm nghe vậy, lập tức triển khai trận pháp, bao bọc lấy Long Vũ, từng bước rời khỏi Cửu Đỉnh Hội.

Sau đó, trên đỉnh lầu xuất hiện thêm hai người, đều là hắc ám tu chân cảnh giới Vương Cảnh. Vì không muốn cho Long Vũ rời khỏi, sáu người liên thủ công kích trận pháp của Tứ Kiếm.

Sinh tử trước mắt, Tứ Kiếm không dám coi thường, đều bộc phát toàn bộ lực lượng của bản thân, đem uy lực trận pháp phát huy cực hạn.

Trong khoảng thời gian ngắn, những lão già kia cũng không có cách nào công phá trận pháp của Tứ Kiếm.

Nhìn thấy đoàn người Long Vũ sắp ra khỏi cửa, Phách Vương tức giận, ra lệnh cho toàn bộ đệ tử Cửu Đỉnh Hội, dùng huyết nhục của mình tấn công trận pháp.

Lập tức, áp lực của Tứ Kiếm càng lúc càng lớn.

Có vẻ như bọn họ kiên trì không được bao lâu.

- A Di Đà Phật.

Đột nhiên, giữa không trung vang lên một tiếng Phật hiệu. Sau đó, Thiên Tăng từ trên trời giáng xuống, tràng hạt trong tay hóa thành vạn chữ Phật môn, vây chung quanh Long Vũ, đẩy lui đám đệ tử Cửu Đỉnh Hội.

- Hòa thượng, lão tới thật đúng lúc.

Trong lòng Long Vũ có thêm hi vọng.

- Long thí chủ, nhanh chóng đem quả bồ đề cho Mã Hiểu Mai ăn vào.

Thiên Tăng nhắc nhở một tiếng.

Long Vũ cảm thấy mình ngu như bò. Rõ ràng trên người có bảo vật, thế nhưng lại quên mất. Nếu không phải Thiên Tăng nhắc nhở, tương lai Mã Hiểu Mai có chuyện gì xảy ra, phỏng chừng Long Vũ bị liệt dương cũng không dám cần nhắc.

- Hiểu Mai, đây là quả bồ đề thánh vật tại Đại Thiên Thế Giới. Em ăn vào sẽ không có việc gì.

Long Vũ nói xong, lấy quả bồ đề đút cho nàng.

Quả nhiên, chí bảo Phật Môn danh bất hư truyền. Sinh mệnh của Mã Hiểu Mai dần tắt chột có thể giữ lại.

- Hòa thượng, đây là chuyện giữa chúng ta với Long Vũ. Người của Đại Thiên Thế Giới các người không nên nhúng tay.

Nói chuyện là một lão già mặt đen sì như thanh sắt, lạnh giọng nói:

- Đừng quên, chỗ này là Dục Giới.

- Hàn Sơn lão ma... Nói thật với người, bản tăng với Lương Tử các người ngày hôm nay đã kết định rồi.

Thiên Tăng nói:

- Long thí chủ là khách quý của Mật Tông Đại Thiên Thế Giới chúng ta. Đả thương cậu ta, chính là đối lập với Đại Thiên Thế Giới chúng ta.

- Hòa thượng người... Hừ, đừng cho là chúng ta sợ Đại Thiên Thế Giới các người. Các người nếu muốn nhúng tay, cũng đừng trách chúng ta không khách khí.

Lão già tên Hàn Sơn lão ma nói:

- Ta khuyên các người một câu, lúc này nên rời khỏi đây.

- A Di Đà Phật.

Thiên Tăng nói:

- Hàn Sơn lão ma, không bằng chúng ta làm thế này. Ta và người đều không muốn nhúng tay, không bằng để cho Phách Vương cùng Long Vũ giải quyết chuyện này. Nếu không Đại Thiên Thế Giới với Lương Tử các người thật có chút vướng mắc.

Hàn Sơn lão ma nghe vậy, cẩn thận thương nghị cùng với năm người, cuối cùng cũng đồng ý thương nghị này. Tuy rằng đây là địa bàn của Dục Giới. Nhưng theo lời Thiên Tăng nói, nếu muốn đánh, bọn chúng chưa hẳn chiếm được tiện nghi. Mấu chốt chính là, một khi cùng Thiên Tăng động thủ, cũng có nghĩa là cùng Đại Thiên Thế Giới khai chiến.

Dục Giới là một giới của năm Phương Thiên Địa, bang phái rất nhiều, đều làm theo ý mình. Đại Thiên Thế Giới chỉ có Mật Tông cùng Hiền Tông nắm giữ. Tương lai sáu người bọn họ chẳng so là gì.

Hàn Sơn lão ma chỉ lo lắng Đại Thiên Thế Giới, bọn hắn lại xem nhẹ trận chiến này đã kết tử cừu với Phương Sào. Cũng quái lạ là tình báo của bọn chúng lại không chính xác, không hiểu được thân phận cùng địa vị của Long Vũ tại Phương Sào.

- Đồng ý.

Hàn Sơn lão ma lập tức dẫn theo năm vị cao thủ Vương Cảnh rút lui, đứng ở phía xa chờ xem.

Sau đó Long Vũ đem Mã Hiểu Mai giao cho Tứ Kiếm chiếu cố. Hắn tiến lên vài bước, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, nhìn chăm chăm vào Phách Vương:

- Cuộc chiến giữa ta và ngươi, không chết không ngừng.

Vừa dứt lời, cả người liền hóa thành một tia điện, đánh tới Phách Vương.

codon.tra

231. Chương 91: Hắc Thiên Ma Thần

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 91: Hắc Thiên Ma Thần

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Phách Vương không nghĩ rằng hắn nói xong là động thủ ngay. Thoáng kinh ngạc một chút, lập tức tụt triển khai công kích.

Long Vũ vùng Thiên Sư pháp kiếm trên tay phải, tay trái phun ra Tử Kim Thiên Viêm, đón nhận công kích của Phách Vương. Phách Vương khẽ quát một tiếng, đánh ra một chưởng, ý đồ đối kháng Tử Kim Thiên Viêm trên tay trái của Long Vũ. Đồng thời đại đao trong tay phải đón đỡ một kiếm chém xuống của Long Vũ.

Chưởng phong đi qua, Tử Kim Thiên Viêm hơi yếu xuống một chút, nhưng căn bản không bị tắt. Phách Vương hồ nghi, đang muốn quay đầu, một cỗ khí tức nóng chảy cường đại xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn vội vàng đề cao nội lực, vội vàng tránh né.

- Đi chết đi...

Long Vũ cười lạnh, Thiên Sư pháp kiếm trong tay triệu hồi ra Diệt Thiên Thần Long hướng lồng ngực Phách Vương đánh tới.

- Rầm.

Một tiếng nổ rất lớn, chỉ nghe một tiếng hét thảm. Ngay sau đó, thân mình Phách Vương đã bị quăng ra ngoài, lúc rơi xuống đất phun ra một ngụm máu.

Nhưng mà một kích này cũng không thể lấy được mạng của Phách Vương. Lau đi vết máu trên miệng, hắn nhắc đại đao, hận thù nhìn Long Vũ, sát khí trên mặt dễ dàng nhận ra.

- Không tệ.

Long Vũ trầm ngâm một tiếng, đem đạo lực trong cơ thể, cấp tốc tăng tới cực hạn, đột ngột hướng tới Phách Vương công kích. Phách Vương đã bị thương, lại không ngờ được tốc độ của Long Vũ nhanh như vậy, hắn chỉ có thể phản ứng giờ đại đao của mình lên chặn đòn.

Huyết quang lóe ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Đại đao hắn giơ lên quá chậm, một cánh tay bị Long Vũ chặt đứt, cả người ngã xuống.

Long Vũ chém đứt một cánh tay của hắn, mày cũng chưa nhả xuống, tiếp tục giữ Thiên Sư pháp kiếm lên, muốn hoàn toàn giết chết tên ác bá này.

Phách Vương cũng là một người vội vàng tu luyện tăng cảnh giới, hơn nữa tu vi thấp hơn Long Vũ. Lúc này vừa bị đoạn một cánh tay, sao còn năng lực ngăn cản hắn.

Hàn mang chợt lóe, Long Vũ giữ kiếm đâm tới. Phách Vương tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Đúng lúc này, một luồng phong mạnh mẽ đánh úp sau lưng Long Vũ.

- Âm.

Một tiếng nổ vang lên, cả người Long Vũ chấn động bay ra hơn mười thước. Hắn vội vàng ổn định thân hình trên không, con mắt nhìn xuống, lúc này Phách Vương bị một đệ tử Cửu Đỉnh Hội cứu thoát.

- Chủ nhân, xuất hiện một khí tức cường đại.

La Lâm dường như phát hiện ra, vội vàng nhắc nhở.

Long Vũ có một cảm giác kỳ quái.

Ngây người một chút, hắn mới nhìn qua chỗ phát ra khí tức lúc trước. Chẳng biết từ lúc nào, chỗ Phách Vương đã xuất hiện một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn.

Đúng vậy, thực sự anh tuấn. Toàn thân người này mặc một bộ trang phục trắng như tuyết, dáng người thon dài, mái tóc phiêu phiêu, trên gương mặt anh tuấn mỉm cười, phẳng phất giống như thần tiên.

Trên người nam nhân không chút hiển lộ khí tức, nhưng Long Vũ cảm thấy hắn cường đại không thể chiến thắng.

Nhớ tới lực lượng vừa rồi hắn cứu Phách Vương, trong lòng Long Vũ phát lạnh. Tuy rằng không biết cảnh giới tu vi của hắn là gì, nhưng có thể khẳng định, lực lượng của hắn vượt xa Long Vũ.

Liếc nhìn người nọ một chút, một cỗ cảm giác xấu xuất hiện trong lòng Long Vũ.

- Người là ai? Cao thủ Cửu Đỉnh Hội?

Long Vũ tiến lên phía trước vài bước, cẩn thận hỏi.

Nam tử áo trắng mỉm cười:

- Người trẻ tuổi thật có năng lực. Lấy tuổi của ngươi đạt được tu vi như vậy, thật sự là rất hiếm có. Càng không thể tin được Phượng Hoàng lệnh lại có thể nhận ngươi làm chủ, ta rất tò mò đối với ngươi.

- Ngươi tới vì Phượng Hoàng lệnh?

Sắc mặt Long Vũ phát lạnh:

- Một khi đã như vậy, ta muốn xem ngươi có bốn sự thế nào?

- Người trẻ tuổi, không nên vọng động.

Áo trắng nam tử phát tay:

- Phượng Hoàng lệnh tuy tốt, nhưng nó không thuộc về ta. Hơn nữa ta cũng không có hứng thú.

Đôi con mắt Thiên Tăng nhìn chằm chằm vào người nọ, ánh mắt co lại, hắn dường như nhận ra điều gì. Nhưng trong lòng không thể nào khẳng định, hơn nữa cũng không thể tin được.

Đồng thời, Hàn Sơn lão ma cùng năm tên hắc ám tu chân Vương Cảnh cũng khẩn trương. Bọn hắn cảm giác được trên người nam nhân trẻ tuổi này có khí tức rất quái dị.

Nhưng cụ thể chỗ nào quái dị, bọn chúng cũng không biết.

Phách Vương cười đều nhìn Long Vũ.

Dù thế nào, người áo trắng này xuất thủ cứu hắn. Cần biết đây là bạn không phải là địch, như vậy đủ rồi.

- Người ngăn cản ta giết Phách Vương, thì chính là địch nhân của ta.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Tuy rằng ta không biết ngươi là ai, nhưng hôm nay chỉ cần ngươi tiếp túc ngăn cản ta giết Phách Vương, vậy ngươi phải chết.

Long Vũ đã giết đỏ cả con mắt, lúc này vô cùng tức giận vì có kẻ ngáng chân.

- Ha ha...

Nam nhân áo trắng tao nhã cười cười:

- Ta xem ngươi, vì phụ nữ của mình trọng thương, đã giết đỏ cả con mắt rồi. Như vậy đi, ta có thể giúp ngươi, làm cho thương thế của cô ta phục hồi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện.

- Ngươi thực sự có thể?

Long Vũ hồ nghi nói.

- Đương nhiên.

Người áo trắng khinh thường:

- Chỉ cần ta nguyện ý, thương thế trên người cô ta, chỉ một lúc là có thể phục hồi.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Long Vũ phát lạnh:

- Ngươi đang ở đây đùa giỡn ta sao?

Thương thế trên người Hiểu Mai nghiêm trọng thế nào, Long Vũ rất rõ ràng. Nhất là đan điền của nàng, kinh mạch bị phá hư, ngay cả miễn cưỡng khôi phục lại thương thế, nhưng một thân tu vi cũng trôi theo dòng nước.

Tuy nhiên, Phụng tộc có biện pháp hay không, lúc này hắn cũng không có biện pháp.

Nhưng giờ phút này, theo lời nói của người kia, hắn chẳng coi thương thế của Mã Hiểu Mai ra gì, hoặc có thể là hắn nói bậy. Nhưng trong suy nghĩ của Long Vũ, trường hợp thứ hai chuẩn hơn một chút.

- Ta thật sự có thể nắm chắc.

Người nam tử áo trắng cười nói:

- Ta nói rất đúng sự thật.

“ ... ”

Nói xong, toàn thân nam tử bộc phát ra cổ khí thể giống như hủy thiên diệt địa, nháy mắt bao phủ bốn phía. Những người tu vi thấp hơn Vương Cảnh, lập tức quỳ rạp xuống đất.

Người nam nhân áo trắng không thèm nhìn đám người xung quanh, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Long Vũ nói:

- Muốn mạng sống người phụ nữ của ngươi, phải cùng ta giao dịch. Nhìn sức mạnh của ta đó, ta nháy mắt có thể làm cho cô ta phục hồi, chính là tu vi của cô ta.

Đùng lúc này, đám người Hàn Sơn lão ma vội vàng quỳ xuống.

Bởi vì từ khí thể cường đại của người này, đã nhìn ra thân phận của hắn.

Sắc mặt Thiên Tăng cùng Tứ Kiếm đại biến, thậm chí là kinh hãi.

Long Vũ nhìn hắn hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Đừng giả thần giả quỷ?

Người nam tử lộ ra nụ cười ảm áp:

- Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là ta có thể cứu người phụ nữ của ngươi.

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

- Nhìn người hiện tại là chủ nhân của Phượng Hoàng lệnh, ta mới khách khí như vậy với người, nếu không....

Ánh mắt Long Vũ lướt qua đám đệ tử Cửu Đỉnh Hội đang quỳ dưới đất, trong lòng cũng khiếp sợ không thôi. Nhất là đám người Hàn Sơn lão ma cũng quỳ xuống, dường như biểu thị cái gì.

- Dù thế nào, người cũng không được ngăn cản ta giết Phách Vương.

Long Vũ kiên trì nói.

Phách Vương đang quỳ bên kia, nghe thấy Long Vũ nói muốn giết hắn, lập tức biến sắc, thân thể run rẩy.

- Phương pháp xử lý không phải chỉ là vấn đề giết người.

Người nam nhân áo trắng thản nhiên nói.

Long Vũ biết người nam nhân anh tuấn này không giống bình thường. Nhưng lúc này hắn đã không để ý bất cứ giá nào, cười lớn nói:

- Ta phải được giết hắn.

Phách Vương biến sắc nói:

- Chủ nhân cứu ta...

Lửa giận trong lòng Long Vũ càng lớn, nhưng trên mặt lạnh băng nói:

- Các người quả nhiên là cùng chung một đường...

Nam nhân áo trắng cười lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống, nói với Phách Vương:

- Càn rỡ. Người là cái loại gì, cũng dám gọi ta là chủ nhân...

Nghe vậy, Long Vũ càng khó hiểu.

Từ lời nói của người này đối với Phách Vương, dường như hắn cùng Phách Vương không có một chút liên quan nào.

Nghĩ đến đây, thân hình Long Vũ chợt lóe đến bên người Phách Vương, Long Vũ nhìn người áo trắng bên cạnh Phách Vương, thấp giọng nói:

- Chỉ cần người để cho ta giết Phách Vương, mọi chuyện còn lại nói sau.

Vừa nói, hắn đã nhắc chân đá lên người Phách Vương. Phách Vương giống như điều đứt dây bay ra ngoài.

Phách Vương nhìn thấy thế cục bất lợi với mình, trong lòng tính toán liều mạng.

Nhưng lúc này, hắn mới phát hiện một đạp kia của Long Vũ, toàn bộ đạo lực đã bị tiêu tan.

Long Vũ vung Thiên Sư pháp kiếm đặt trên cổ Phách Vương nói:

- Ta nói rồi, ta muốn giết chết người.

Phách Vương nhìn Long Vũ, Thấy trong mắt Long Vũ bắn ra quang mang dữ tợn, chợt rung mình, nói:

- Ta chết đi, người cũng không sống nổi. Người căn bản không thể tưởng tượng được, hắn là ai?

Đôi lông mi Long Vũ nhú lại, nói:

- Hãy bớt nói nhảm, chịu chết đi.

Nói xong, Long Vũ giơ kiếm đâm tới, huyết quang chợt lóe, một cánh tay của Phách Vương bay ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Mã Hiểu Mai cũng sửng sốt, không ngờ Long Vũ lại xuống tay ác như vậy.

Đúng vậy, Long Vũ cũng không muốn một kiếm chấm dứt tính mạng của Phách Vương, như vậy quá tiện nghi cho hắn.

Phách Vương đau đớn thấu xương. Nhưng giờ phút này, hắn cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn Long Vũ.

- Người đang oán hận ta sao?

Long Vũ khinh thường cười cười, một kiếm tiếp theo chém đứt chân Phách Vương. Phách Vương hét thảm một tiếng, lập tức hôn mê.

Hành động này của Long Vũ, làm cho toàn bộ đám đệ tử Cửu Đỉnh Hội quỳ trên mặt đất chấn kinh. Chỉ cảm thấy Long Vũ máu lạnh giống như ác ma đến từ địa ngục.

Thiên Tăng có chút khó chịu, vừa muốn nói gì, Long Vũ đã vỗ vỗ hai cái trên người Phách Vương. Phách Vương tỉnh lại, đôi mắt hoảng loạn.

Đôi mắt Long Vũ vốn lạnh băng, lạnh lùng nhìn Phách Vương nói:

- Yên tâm đi, hiện tại ta sẽ đưa ngươi xuống địa ngục.

Phách Vương sợ hãi nói:

- Ta không muốn chết...

- Đang tiếc ngươi đã làm ra loại sự tình này...

Long Vũ dứt lời, giơ kiếm muốn chém chết Phách Vương. Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng trong trẻo vang lên:

- Dừng tay.

Long Vũ nghe âm thanh liền biết của nam tử áo trắng. Nhưng lúc này làm sao để ý đến hắn, Thiên Sư pháp kiếm trực tiếp vạch tới, Phách Vương choáng váng, ngơ ngác nhìn Thiên Sư pháp kiếm.

Đúng lúc này, một đạo bạch quang xuất hiện.

- Âm.

Một tiếng nổ, Long Vũ lùi về phía sau mấy bước, cánh tay tê dại. Hắn khó thể tin được người áo trắng xuất hiện trước mặt, chính hắn không thể nào nhìn thấy rõ ràng. Chỉ cảm thấy một thân ảnh chợt lóe, một cổ kinh phong mạnh mẽ truyền đến, bức hắn lùi lại mấy bước.

Khuôn mặt mỉm cười của nam tử áo trắng không còn, lạnh lùng nói:

- Đủ rồi. Ngày hôm nay ngươi giết quá nhiều người. Ta đã nói rồi, người phụ nữ của ngươi ta có thể cứu chữa.

Đôi mắt Long Vũ trực tiếp nhìn người nam tử áo trắng nói:

- Nhưng hắn không thể không chết. Đây là lời hứa của ta với cô ấy.

Người áo trắng phát tay nói:

- Sinh mệnh của một người không thể bị ngươi dễ dàng lấy đi như vậy. Ngày hôm nay ngươi giết chóc cũng đủ rồi.

Trong mắt Long Vũ bắn ra hàn quang, tức giận nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Người áo trắng im lặng hồi lâu, sau đó nói:

- Hắc Thiên Ma Thần.

- Hắc Thiên Ma Thần?

Long Vũ yên lặng nhìn hắn, không chút phản ứng.

- Chủ nhân, Hắc Thiên Ma Thần chính là lệnh chủ Dục Giới.

La Lâm vội vàng nhắc nhở.

Lời vừa nói ra, trong đầu Long Vũ cảm thấy choáng váng. Thầm kêu không tốt.

Thân phận người này không phải là giả. Hắn tuyệt đối không thể tranh đấu cùng với người đứng đầu Dục Giới Hắc Thiên Ma Thần.

Giờ phút này, hắn cũng đã minh bạch. Chẳng trách Hàn Sơn lão ma lại cam tâm quy xuống.

- Người chính là lệnh chủ Dục Giới?

Long Vũ hỏi.

- Không sai.

Nam nhân áo trắng thản nhiên nói:

- Ta chính là lệnh chủ Dục Giới, Hắc Thiên Ma Thần. Lúc này người đã tin ta có đủ năng lực khôi phục thương thế của cô ta rồi chứ?

- Ta tin người.

Long Vũ cố nén khiếp sợ trong lòng, lạnh lùng nói:

- Nhưng dù sao hắn cũng phải chết, ta phải thực hiện lời hứa của mình.

Hắc Thiên Ma Thần cảm thấy có chút kính nể, nói:

- Người có thể giết chết Phách Vương, nhưng ta sẽ vì hắn báo thù.

Đồng tử Long Vũ co rút lại, nói:

- Hừ, giả nhân giả nghĩa, ta sớm biết người không có hảo tâm như vậy.

Hắc Thiên Ma Thần tiến lên phía trước vài bước nói:

- Dù thế nào, hắn đều là thần dân của ta...

Long Vũ chấn động, lập tức cười to:

- Chuyện cười, nếu nói như người, ngày ngày người đều phải đi báo thù. Người có biết mỗi ngày Dục Giới có bao nhiêu người bị giết?

Hắc Thiên Ma Thần không chút nào tức giận, thản nhiên nói:

- Chuyện này không liên quan tới ta. Bởi vì lúc bọn họ chết, ta không có mặt ở đó...

- Ngụy biện.

Long Vũ nói.

Hắc Thiên Ma Thần hồ hững nhìn hắn:

- Người tên là Long Vũ sao? Mấy ngày nay, ta nghe rất nhiều người nghị luận về người. Có người nói người chính là cứu tinh của đại kiếp nạn lần này.

- Người tin sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Ma Thần Hắc Minh vẫy tay nói:

- Đương nhiên không tin... Đại Vu quật khởi, là số mệnh. Cho dù năm lệnh chủ Phương Thiên Địa tề tụ, cũng chưa chắc có thể tiêu trừ kiếp nạn. Huống hồ, ta cũng không biết bọn họ có an toàn trở về hay không?

Long Vũ tò mò hỏi:

- Những năm này các người rốt cuộc ở chỗ nào?

Hắc Thiên Ma Thần bỗng nhiên cười nói:

- Trên thực tế ta cũng không biết, cho dù biết ta cũng không thể nói cho người. Nhưng mà ta có thể tiết lộ một chút. Năm người chúng ta, đều không cùng một chỗ. Trong đó ta là người may mắn nhất, bởi vị đoạn đường của ta ngắn nhất, nên đã trở về. Còn nhóm người kia có trở về hay không, ta cũng không biết.

Long Vũ rùng mình nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Người là đến ứng phó với đại kiếp nạn sao?

Hắc Thiên Ma Thần trả lời:

- Không phải.

Trong lòng Long Vũ giật mình, nhìn Hắc Thiên Ma Thần nghiêm mặt nói:

- Thân là lệnh chủ Dục Giới, một trong năm chúa tể Phương Thiên Địa. Hiện giờ Huyền Cảnh gặp nạn, người cư nhiên không biết xấu hổ nói mình không nhúng tay vào.

Hắc Thiên Ma Thần bỗng nhiên duỗi tay, một cỗ khí tức cường đại trào ra. Long Vũ không tự chủ được lùi về sau mấy bước. Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Ta nói rồi, đây là số mệnh, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa chúng ta là người ngoài cuộc, chúng ta sẽ không nhúng tay. Coi như nhúng tay, chưa chắc chúng ta đã thắng được Đại Vũ.

Long Vũ cả giận nói:

- Vậy rốt cuộc các người muốn làm cái gì?

Hắc Thiên Ma Thần tiến lên phía trước một bước nói:

- Ta chỉ đến xem...

Nghe hai người nói chuyện, Thiên Tăng, Tứ Kiếm giật mình. Bọn hắn không ngờ rằng, Hắc Thiên Ma Thần mất tích nhiều năm như vậy, bây giờ bỗng dưng xuất hiện.

Vốn tưởng rằng Hắc Thiên Ma Thần xuất hiện, sẽ vì kiếp nạn ra tay. Nhưng theo như lời nói của hắn, Hắc Thiên Ma Thần cũng không có ý định xuất thủ.

Nghĩ đến đây, Thiên Tăng tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Bần tăng là Thiên Tăng tại Đại Thiên Thế Giới. Xin hỏi lệnh chủ Hắc Thiên Ma Thần. Người có biết chỗ hạ lạc của Kim Phật Bồ Đề chúng ta?

- Không biết.

Hắc Thiên Ma Thần cười khở một tiếng:

- Trên thực tế, ta cũng nghĩ tới năm người chúng ta có thể tề tụ, bởi vì chúng ta đều chưa phân chia được cao thấp.

Long Vũ nghe vậy, nổi giận:

- Các người còn là lệnh chủ, chúa tể nữa không? Huyền Cảnh sắp gặp phải tai họa, các người không lo lắng trợ giúp cho kiếp nạn này, trong lòng lại còn băn khoăn xem ai là thứ nhất...

- Người trẻ tuổi, người quả là xúc động. Đối với tu vi của người sẽ bất lợi.

Nói xong, Hắc Thiên Ma Thần duỗi tay đánh ra một đạo bạch quang, bao vây lấy Long Vũ.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm vung lên, đồng thời phóng xuất ra Tử Kim Thiên Viên quanh thân, đem đạo bạch quang của Hắc Thiên Ma Thần hóa giải. Vạn đạo kiếm quang giống như sao băng đánh về phía Hắc Thiên Ma Thần.

Trên mặt Hắc Thiên Ma Thần ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới trong cơ thể Long Vũ lại có thần hỏa.

Vẫn là hắn xem thường Long Vũ.

Ngón tay Hắc Thiên Ma Thần khê động, một đạo chỉ phong xen lẫn bạch quang xuất ra. Kiếm quang của Long Vũ lập tức bị hóa giải. Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Thần hỏa trong cơ thể của ngươi lại ẩn chứa máu huyết của Long tộc, Phượng tộc. Xem ra phúc duyên của ngươi cũng không nhỏ.

Long Vũ đương nhiên không để ý đến hắn, tiếp tục công kích.

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, nghĩ thầm lá gan của Long Vũ quá lớn. Ngay cả Hắc Thiên Ma Thần đứng đầu Dục Giới cũng dám công kích. Thật không thể tưởng tượng được.

Hắc Thiên Ma Thần đột nhiên nở nụ cười:

- Khẩu vị của nhóc con rất giống ta năm đó. Đủ tà khí, kiệt ngạo.

Long Vũ âm thầm cười khổ, chính mình vì cái gì kiêu ngạo vô lễ. Rõ ràng là đâm lao phải theo lao. Chỉ có thể kiên trì đi một bước tính một bước.

- Tiếp một quyền của ta thử xem.

Hắc Thiên Ma Thần dường như có hứng chơi đùa mấy chiêu với Long Vũ, đột nhiên tung ra một quyền. Rõ ràng có thể thấy được cự quyền màu trắng hướng tới Long Vũ.

Long Vũ vội vàng triệu hồi Vãn Thiên Thần Long chống đỡ. Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Vãn Thiên Thần Long lập tức bị đánh tan, mà quyền kinh không giảm chút nào.

Long Vũ trúng chiêu, thân hình bay ngược ra ngoài, trên không trung phun ra một bùm máu, ngã nhào trên mặt đất.

Mã Hiểu Mai kinh hô một tiếng, muốn nhào tới, lại bị Thiên Tăng ngăn trở.

Long Vũ lau vết máu trên miệng, trong lòng cười khổ, biết mình không phải là đối thủ của Hắc Thiên Ma Thần. Hắn ngồi dậy, nhìn về phía Hắc Thiên Ma Thần:

- Ngươi muốn giết ta?

codon.tra

232. Chương 92: Hắc Thiên Ma Thần Thỏa Hiệp

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 92: Hắc Thiên Ma Thần thỏa hiệp

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Mã Hiểu Mai kinh hô một tiếng, muốn nhào tới, lại bị Thiên Tăng ngăn trở.

Long Vũ lau vết máu trên miệng, trong lòng cười khổ, biết mình không phải đối thủ của Hắc Thiên Ma Thần. Hắn ngồi dậy, nhìn về phía Hắc Thiên Ma Thần:

- Ngươi muốn giết ta?

- Không phải.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Ta luôn phản đối chuyện coi thường sinh mệnh.

- Vậy người muốn làm cái gì?

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Người nói ra, ta sẽ tận lực bồi tiếp.

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần khê cười một tiếng nói:

- Đứa nhóc này, bản chất không tệ, nhưng hôm nay có chút nóng nảy.

Đây là lần đầu Long Vũ đối mặt với một đối thủ kỳ quái như vậy. Hắc trầm giọng nói:

- Chuyện của ta không cần người quan tâm. Chỉ cần người ngăn cản ta giết Phách Vương, ta liền không bỏ qua cho người.

Hắc Thiên Ma Thần giật mình, hỏi ngược lại:

- Hắc hiện tại sống không bằng chết, người còn không buông tha cho hắc?

Long Vũ tràn ngập hận ý nói:

- Đương nhiên sẽ không. Ta muốn tự tay giết chết hắc. Với tu vi của hắc, đoạn cánh tay, chém cụt chân, đây không phải là một đả kích trí mệnh.

Phách Vương nghe vậy, bỗng chột rùng mình.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Đây mới là điểm mấu chốt.

Hắc Thiên Ma Thần giật mình, cười ha ha:

- Cũng tốt, ta cho người một công đạo.

Nói xong, ánh mắt Hắc Thiên Ma Thần nhìn về phía Phách Vương.

Cũng không thấy hắc có hành động nào. Phách Vương kia kêu thảm một tiếng, lập tức một thân tu vi của hắc tiêu tan, thân hình té trên mặt đất. Nhìn qua so với chết còn thảm hơn rất nhiều.

- Ta đã phế đi kinh mạch toàn thân của hắc. Ngay cả ta, cũng không thể khôi phục tu vi của hắc. Như vậy người vừa lòng rồi chứ?

Hắc Thiên Ma Thần hỏi.

Long Vũ dường như cũng không nghĩ tới Hắc Thiên Ma Thần làm ra hành động như vậy. Hắc có chút sững sờ, sau đó nói:

- Tốt. Làm như người, rất công bình.

Ngón tay Hắc Thiên Ma Thần nhắc lên, nói một câu:

- Sự việc Phách Vương đã giải quyết, nhưng giữa chúng ta còn chưa xong. Ta trước tiên trị liệu cho người phụ nữ của người, sau đó ta sẽ phế đi tu vi của người.

Lời vừa nói ra, Long Vũ tức giận nói:

- Người dựa vào cái gì mà muốn phế đi tu vi của ta.

- Rất đơn giản, người giết con dân của ta. Ban đầu ta muốn giết người, nhưng ta chưa bao giờ coi thường sinh mệnh, vì vậy ta mới hủy tu vi của người.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Thể chất của người rất đặc biệt, trong cơ thể vừa có đạo lực lại có dị năng. Nhưng người yên tâm, ta là người thích nói đạo lý. Ta chỉ phế đi đạo lực của người, còn dị năng ta sẽ không động đến.

“ ... ”

- Dừng hòng.

Long Vũ cả giận nói:

- Ta sẽ không chịu thua người.

- Đó là vấn đề của người.

Hắc Thiên Ma Thần nói xong, liền tiến về phía Thiên Tăng, nhưng mục tiêu của hắn là Mã Hiểu Mai. Thân thể Mã Hiểu Mai hơi run, tức giận nói:

- Tránh ra, ta không cần người trị liệu.

- Nhóc con, vì sao người kháng cự ta?

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Người cũng đã biết, ta có thể lập tức giúp người phục hồi. Nếu ta không giúp người, người sẽ trở thành một phế nhân. Là một người tu đạo, ta biết người nhất định sẽ phi thường thống khổ.

- Người đối đầu với anh Vũ. Ta tuyệt đối sẽ không nhận trợ giúp của người.

Mã Hiểu Mai cắn răng nói.

- Hiểu Mai...

Sau đó Long Vũ đi tới nói:

- Không nên từ chối sự giúp đỡ của hắn, đó là việc hắn phải làm. Còn chuyện giữa anh và hắn, đó là việc không liên quan.

- Em không muốn.

Mã Hiểu Mai quát cường:

- Em không thể nhận sự giúp đỡ của địch nhân. Nếu em tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn, sau này làm sao em có mặt mũi gặp anh.

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Nhìn các người thật thú vị. Không quản người có chịu nhận hay không, chuyện ta quyết, nhất định ta sẽ làm.

Nói xong, Hắc Thiên Ma Thần duỗi tay ra, lập tức một đạo bạch quang bao phủ quanh người Mã Hiểu Mai, sau đó hắn cười lạnh:

- Việc này người không thể tự chủ.

Trong lúc đó, toàn thân Mã Hiểu Mai đã đắm chìm trong một cỗ lực lượng ảm áp.

Trong phút chốc, nàng có thể rõ ràng cảm giác được kinh mạch cùng sinh mệnh của mình khôi phục rất nhanh.

- Buông nàng ra.

Từ đầu tới cuối, Long Vũ không thể tin được nhân phẩm của Hắc Thiên Ma Thần. Hắn lo lắng Hắc Thiên Ma Thần gây bất lợi đối với Mã Hiểu Mai.

Thiên Tăng vội vàng bước lên ngăn cản:

- Không nên vọng động. Hắn thực sự giúp Mã Hiểu Mai chữa thương.

- Xong rồi.

Đúng lúc này, Hắc Thiên Ma Thần thu hồi bạch quang. Sắc mặt Mã Hiểu Mai hơi đổi, nói:

- Anh Vũ, quá thần kỳ, thương thế của em thực sự đã khôi phục. Hơn nữa tu vi không mất, đan điền cùng kinh mạch đã phục hồi như cũ, thực sự quá thần kỳ...

Trái tim Thiên Tăng đập nhanh, đây là thực lực của lệnh chủ?

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Toàn bộ hiện trường đều bị chiêu thức ấy của Hắc Thiên Ma Thần làm cho khuất phục, trong đó có cả Long Vũ.

- Cảm ơn.

Long Vũ luôn là người ân oán phân minh, hắc chủ động tiến lên nói lời cảm ơn.

- Người không cần cảm ơn ta, ta đã nói rồi, những gì ta đã quyết ta luôn không thay đổi.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Ta vừa trở về không bao lâu, phải đi xung quanh xem thế nào. Cho nên thời gian của ta rất gấp, ta hi vọng chuyện giữa chúng ta mau chóng giải quyết. Chính người tự phế đạo lực của mình đi.

- Đừng hòng.

Long Vũ cười lạnh nói:

- Cho dù liều chết, ta cũng không tự buông bỏ đạo lực của mình.

Long Vũ tu đạo từ nhỏ, có thể có được ngày hôm nay, đã phải cật lực tu luyện. Hơn nữa, bản thân hắc bấy giờ rất nhiều người phò thác.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Nếu không tự tay người giải quyết, ta cũng không khách khí.

Nói xong, bạch quang trên tay Hắc Thiên Ma Thần chợt lóe, Long Vũ vội vàng tránh sang một bên, lập tức vung lên Thiên Sư pháp kiếm hộ thân.

- Aiz.

Hắc Thiên Ma Thần thở dài nói:

- Người là một đứa nhỏ rất thú vị, vốn ta và người có thể trở thành bằng hữu. Nhưng người là một người quá cố chấp, ta lại không thích người cố chấp.

Nói xong, hắc vung nắm tay tiến về phía Long Vũ. Long Vũ toàn lực phòng thủ.

- Ầm...

Một tiếng nổ vang lên, Long Vũ cùng Hắc Thiên Ma Thần chênh lệch quá lớn, mặc dù là toàn lực phòng thủ, cũng như muối bỏ bể. Quyền kinh của Hắc Thiên Ma Thần nhẹ nhàng phá vỡ phòng thủ của hắc. Long Vũ ho ra một búng máu, chậm rãi ngã xuống.

Hắc Thiên Ma Thân tất nhiên là hạ thủ lưu tình, cũng không có ý định giết chết Long Vũ. Cho nên, một kích này cũng không tổn hại đến thân thể Long Vũ. Hắc lau vết máu trên miệng, đứng dậy nói:

- Có bản lĩnh thì giết ta đi, muốn hủy bỏ lực đạo của ta, đừng có nằm mơ.

Nói xong, Long Vũ tập trung Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể, để cho La Lâm mở ra biên độ tăng trưởng, lấy hỏa hệ bí quyết cùng Long Toàn Phong hướng tới Hắc Thiên Ma Thần.

Hắc Thiên Ma Thần có chút kinh hãi.

Lực lượng của Long Vũ trong nháy mắt tăng lên mấy lần, tình huống như vậy hắc có chút khó hiểu.

Nhưng mà dù sao hắc cũng là một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, cho dù La Lâm mở ra biên độ tăng trưởng, cũng không thấm vào đâu. Tại Huyền Cảnh, ngoại trừ năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, những người còn lại không thể biết được tu vi của lệnh chủ cao đến cỡ nào.

Mà lực lượng của Hắc Thiên Ma Thần luôn cho rằng đứng sau Long Hoàng, Phượng Hậu.

Đương nhiên, bài danh này chỉ là trong truyền thuyết.

Tin tức về Hắc Thiên Ma Thần dường như không chính xác.

- Có chút thú vị. Thêm một lát nữa, không chừng người sẽ cho ta một chút kinh hỉ. Nhưng hiện giờ, còn kém xa.

Hắc Thiên Ma Thần dứt lời, vung một quyền hướng tới Long Vũ.

Cường hãn dũng mãnh, đem Hỏa Toàn Phong đánh bay.

- Chịu thua đi.

Hắc Thiên Ma Thần thản nhiên nói.

- Đừng mơ.

Long Vũ cắn răng, giơ Thiên Sư pháp kiếm lên, tiếp tục chinh chiến. Chẳng qua Hắc Thiên Ma Thần có chút không nhịn được.

- Người muốn tìm chết?

Hắc Thiên Ma Thần lại vung quyền, Long Vũ không dám đánh loạn, vội vàng lui về phía sau, hy vọng có thể né tránh.

Mà đúng lúc này, Thiên Tăng cùng Tứ Kiếm xuất động.

Năm người bọn hắn hợp lực ngăn cản một quyền của Hắc Thiên Ma Thần.

- Ầm... Ầm!!!

Liên tục mấy tiếng nổ lớn, bạo tạc xung quanh làm cho đồ đạc nát vụn.

Đội cho kinh khí tán đi, trên mặt Hắc Thiên Ma Thần âm tình bất định. Hắn dò xét xung quanh, phát hiện Thiên Tăng cùng Tứ Kiếm hoàn toàn có tư thế liều mạng.

- Thế nào? Các người cũng muốn liều mạng?

Hắc Thiên Ma Thần lạnh giọng quát.

- Nếu lệnh chủ đại nhân tiếp tục muốn thương tổn công tử. Tứ Kiếm chúng tôi đại biểu Phượng Sào hướng người tuyên chiến.

A Đại cầm đầu Tứ Kiếm nghiêm túc nói.

- A Di Đà Phật!

Thiên Tăng tiến lên phía trước:

- Lệnh chủ đại nhân, bản tăng cũng thay mặt cho Đại Thiên Thế Giới hướng người tuyên chiến.

- Còn có Long Tộc chúng ta.

Trong lúc này, Phúc Bá cùng Dung Nương nắm tay nhau xuất hiện trước mặt Long Vũ.

- Là người.

Hắc Thiên Ma Thần hiển nhiên nhận ra Phúc Bá, nhìn Phúc Bá một hồi, sau đó cảm khái nói:

- Nhiều năm không thấy, tại sao người lại trở nên như vậy? Nhưng mà người thực sự có tư cách đại biểu cho Long Tộc?

- Còn đây chính là Dung cô nương sao?

Hắc Thiên Ma Thần nhìn sang Dung Nương bên cạnh:

- Chính xác. Tốt... Tốt... Hiện giờ các người đã ở cùng một chỗ.

Dừng lại một chút, hắt đêm ánh mắt dừng lại trên người Phúc Bá:

- Hoàng Long, kỳ thật năm đó ngươi hoàn toàn có thể trở thành thần thông giống như ta. Đáng tiếc, ngươi không thể đoạn tuyệt thất tình lục dục. Ngươi lưu luyến tình cảm hồng trần. Thực sự đáng tiếc.

- Ngươi sai lầm rồi.

Phúc Bá nói:

- Hoàng Long đã chết, hiện giờ ta chính là Phúc Bá. Hơn nữa chuyện năm đó ta vô oán vô hối. Hắc Thiên, ngươi xuất hiện, thật là ngoài ý muốn của ta. Ta biết, lấy tu vi bây giờ của ta so với ngươi, giống như là lấy trứng chọi đá. Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ngươi không thể gây tổn thương cho tiểu Vũ, ta sẽ liều mạng với ngươi.

- Nhóc con tốt lắm. Nhiều người liều mạng vì ngươi.

Hắc Thiên Ma Thân bỗng nhiên cười, nói với mọi người:

- Xem ra, hôm nay ta phải làm một việc từ khi lọt lòng đến nay chưa làm bao giờ. Lần đầu tiên thỏa hiệp.

Hắc Thiên Ma Thân liếc nhìn Long Vũ, trên khuôn mặt tuấn tú lại ảm áp cười nói:

- Long Vũ, ta hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng làm người phụ trách kiếp nạn Huyền Cảnh?

- Liên quan gì tới ta?

Long Vũ tức giận nói:

- Ta chỉ muốn sống tốt, không muốn làm anh hùng, cũng chẳng muốn làm đấng cứu thế gì cả.

- Tốt lắm... Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thân cười to. Mọi người xung quanh không biết Hắc Thiên Ma Thân này có ý gì?

- Ngươi đi đi...

Hắc Thiên Ma Thân nói:

- Nhưng mà ngươi phải rõ ràng, ta thả ngươi đi, cũng không phải là ta sợ uy hiếp của Phượng Sào, Long Huyết, Đại Thiên Thế Giới. Mấy năm nay ta ở một chỗ nhàm chán đã làm không ít chuyện nhàm chán. Ta hi vọng từ tài năng trên con người ngươi có thể tìm kiếm được chút niềm vui.

Nói xong, Hắc Thiên Ma Thân khẽ cười một tiếng nói:

- Sau này ta sẽ tới tìm ngươi.

Nói xong câu đó, Hắc Thiên Ma Thân liền biến mất.

Lập tức, khí thế cường đại bao phủ xung quanh liền biến mất. Lúc này, đám đệ tử Cửu Đỉnh Hội đang quỳ dưới đất rất cuộc có thể đứng dậy.

Mấy đệ tử trung tâm của Cửu Đỉnh Hội, vội vàng mang Phách Vương sống không bằng chết kia đi, trước khi đi còn hung hăng liếc mắt nhìn Long Vũ một cái.

Mà Long Vũ, cũng thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng tên sát tinh kia cũng cấp đất bỏ đi.

- Chúng ta trở về Thiên Đường.

Long Vũ thần nhiên nói, mọi người lập tức theo Long Vũ cùng nhau trở về Thiên Đường.

Mười năm phút sau, tin tức Hắc Thiên Ma Thân, lệnh chủ Dục Giới đã truyền khắp cả Huyền Cảnh. Có người vui vẻ, có lo lắng, cũng có tò mò.

Người cùng Hắc Thiên Ma Thân được tuyên truyền còn có Long Vũ.

Trong đó có một số tin vệt còn đồn thổi Long Vũ trực tiếp đánh nhau với Hắc Thiên Ma Thân, hơn nữa Hắc Thiên Ma Thân mà không chạy nhanh thì Long Vũ túm tóc, lên gối đánh cho rã rơi đầy đất. Còn có, Long Huyết, Phượng Sào, Đại Thiên Thế Giới vì Long Vũ tuyên chiến cùng Dục Giới.

Tóm lại, trong mấy ngày, đủ loại tin vịt đã tràn nan khắp nơi.

Nhưng mà từ ngày đó, không ai từng nhìn thấy Hắc Thiên Ma Thần.

Còn đối với Long Vũ, hẳn chẳng quan tâm đến mấy cái tin vịt này.

Đương nhiên, tin đồn này đối với hắn cũng có chút chỗ tốt. Ít nhất, tên của hắn đã cùng với Hắc Thiên Ma Thần truyền khắp Huyền Cảnh.

Đối với việc tìm kiếm cha mẹ của mình, có trợ giúp rất lớn.

Đồng thời, mấy ngày nay cao thủ tại Huyền Cảnh gia nhập Thiên Đường ngày càng nhiều. Có hắc ám tu chân, cũng có người tu đạo tại Huyền Linh Thiên. Nhưng mà Phương Sào, Long Huyết, Đại Thiên Thế Giới thì không có một ai.

Hiển nhiên, ngoại trừ Dục Giới cùng Huyền Linh thiên, còn lại ba Phương Thiên Địa quản lý nghiêm khắc hơn một chút, nhân số cũng ít hơn một chút.

Đối với lần này, đám người Mã Ngọc mặt mày hớn hởi. Nhưng mà thời điểm này, tốc độ khuếch trương thế lực quá nhanh, Mã Chính phong cũng ngượng ngùng tiếp tục đảm nhiệm chức vụ hội trưởng.

Long Vũ được mọi người khuyên bảo, một lần nữa ngồi vào vị trí hội trưởng. Hơn nữa, tự lấy thân phận của mình tại thành Hắc Thủy chiêu mộ đệ tử, điều kiện là người có tu vi từ lục đỉnh trở lên.

Dù vậy, trong thời gian ngắn ngủi, đệ tử Thiên Đường đã đạt trên hai ngàn. Văn Nguyệt Thiên, Thiết Lang vội vàng ghi chép sổ sách, cũng mệt gần chết.

Buổi tối, Long Vũ cùng Mã Hiểu Mai ngủ chung một phòng. Trải qua chuyện ngày đó, quan hệ giữa hai người dường như càng thân mật.

- Anh Vũ, em có cảm giác như đang nằm mơ. Em thật không nghĩ rằng, mình vẫn bình an vô sự.

Mã Hiểu Mai ôm chặt người đàn ông của mình, nhớ lại chuyện ngày đó vẫn còn sợ hãi:

- Thật sự em nghĩ mình phải chết. Anh Vũ, cảm ơn anh đã cho em hiểu được tâm ý của anh. Anh biết không? Em không sợ chết, nhưng em sợ phải rời xa anh. Anh Vũ, yêu em đi...

codon.tra

233. Chương 93: Mẫu Thân Hư Hư Thực Thực

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 93: Mẫu thân hư hư thực thực

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

- Hiểu Mai, em yên tâm, anh thề, anh sẽ bảo vệ em. Từ nay về sau sẽ không để em chịu bất kỳ thương tổn nào. Cho dù là thần thông như Hắc Thiên Ma Thần cũng không được. Đây là lời hứa của anh đối với em.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Anh Vũ...

Mã Hiểu Mai cảm nhận được tình ý, lập tức nhào vào trong lòng ngực hắn. Nước mắt hạnh phúc từ trong đôi mắt chậm rãi chảy xuống.

Long Vũ ôm chặt lấy nàng, miệng hôn lên nước mắt hai má, ôn nhu nói:

- Kiếp này có được hồng nhan tri kỷ như em, là hạnh phúc lớn nhất của anh.

- Anh Vũ. Yêu em đi.

Mã Hiểu Mai nói:

- Anh Vũ, anh biết không? Hiện tại trong đầu em chỉ có anh. Cái gì là lợi ích gia tộc, cái gì là số mệnh của nữ nhân Mã gia, em đều cho nó đi gặp quỷ. Em chỉ muốn làm nữ nhân của anh. Là một nữ nhân của Long Vũ anh.

Được nữ nhân chủ động cầu ái, Long Vũ tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Hắn đè Mã Hiểu Mai nằm ngửa trên giường, đôi tay nhanh nhẹn lột sạch quần áo của nàng.

Tình yêu làm cho Mã Hiểu Mai quên hết ngại ngùng, nàng chủ động tách bắp đùi của mình ra cho Long Vũ nhìn ngắm.

Long Vũ duỗi tay vuốt ve chỗ ẩm ướt của nàng, trong miệng nói một vài từ khiêu gợi. Mã Hiểu Mai cười cười đỏ bừng, thân hình vụng vụng, thở dốc không ngừng.

- Anh Vũ, yêu em, vuốt ve em... Em là của anh. Em chỉ thuộc về anh...

Tùy theo từng động tác vuốt ve của Long Vũ, chỗ bí động của Mã Hiểu Mai không ngừng chảy nước, ướt nhèm bàn tay nghịch ngợm của Long Vũ. Hơn nữa, những lời nói của nàng cũng mạnh bạo hơn.

Long Vũ hai tay nhấc hai chân của nàng đặt lên cổ mình, đem bờ mông nhấc cao hơn. Hắn duỗi tay vuốt ve bờ mông, ghé miệng hướng tới chỗ ướt át hôn hít. (DG: Nghỉ một tí, thiếu chút máu não rồi :10:).

Mã Hiểu Mai rên nhẹ một tiếng, một cổ khoái cảm bắt đầu lan tràn toàn thân, thân thể run lên không ngừng.

Ngẫm lại trước kia Mã Hiểu Mai là một cô gái đoan trang thực nữ, hiện giờ toàn thân mị thái, âm thanh dâm dăng không ngừng vang lên. Hơn nữa, lúc này Long Vũ hành động lớn mật, càng làm cho nàng vô cùng kích thích.

Một lúc hôn hít, cảm giác đã đến cao độ, Long Vũ ngồi thẳng lên, đem cây gậy gác lên trên cửa động. Hắn vuốt ve đám cỏ đã ướt nước, nhưng chưa vội vã tiến vào. Khuôn mặt Mã Hiểu Mai đã đỏ bừng, có chút khẩn cấp:

- Anh Vũ, nhanh lên đi anh.

Long Vũ cười khoái chí, bắt đầu thảo phạt. Trong phòng truyền đầy thanh âm khoái lạc. Theo động tác của Long Vũ, từng đợt khoái cảm giống như nguồn điện làm tê dại toàn thân Mã Hiểu Mai.

Long Vũ thấy Mã Hiểu Mai chủ động cũng vô cùng hưng phấn, chỗ tiếp xúc bụng dưới không ngừng phát ra tiếng bành bịch. Sau thời gian gần nửa tiếng, Mã Hiểu Mai đã lên đỉnh. Thân thể nàng run lên không ngừng, tiết ra dòng nước khoái cảm phun mạnh ra ngoài.

Long Vũ cũng kích thích, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại. Thân thể co rút lại, bắn ra tinh khí, cùng với Mã Hiểu Mai đạt được trạng thái tốt đỉnh.

Một lúc sau, Mã Hiểu Mai co rúc vào lồng ngực Long Vũ, trong lòng vô cùng ngọt ngào. Hôm nay cùng Long Vũ giao hoan, chưa bao giờ nàng có cảm thụ hạnh phúc như hôm nay.

Bàn tay Long Vũ nhẹ nhàng vân vê nhúm màu hồng săn cứng, cười nói:

- Hiểu Mai, vui vẻ không? Hạnh phúc không?

- Vâng.

Mã Hiểu Mai nghiêm túc gật đầu:

- Anh Vũ, cảm giác ngày hôm nay thoải mái hơn những ngày khác rất nhiều.

- Bởi vì đây là chúng ta giống như kết hợp làm một.

Long Vũ nói:

- Hiểu Mai, em biết không? Trước kia, anh chưa bao giờ nghĩ rằng, nữ nhân Mã gia sẽ có bộ dáng như thế này.

Mã Hiểu Mai gất giọng:

- Anh giấu cọt em?

Long Vũ vội vàng nghiêm mặt:

- Hiểu Mai, anh không giấu cọt em, anh nói là sự thật.

Mã Hiểu Mai hừ một tiếng, nhưng trong lòng nàng rất ngọt ngào.

- Hiểu Mai, em còn muốn sao? Vì sao em lại xuất ra nhiều nước như thế?

Long Vũ cười hắc hắc, ngón tay lại mò xuống dưới chộc ngoáy lung tung.

- Ủ...

Trong miệng Mã Hiểu Mai phát ra tiếng rên rỉ, bờ mông lại uốn éo. Hai người lại tiếp tục triền miên đến gần sáng, khó khăn lắm mới dừng lại.

.....

.....

Sáng sớm, Phúc Bá cùng Dung nương nói lời tạm biệt, hơn nữa còn hỏi Long Vũ có về thành Đoan Mộc hay không?

Long Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút, quyết định tạm thời chưa quay về. Hắn nhân cơ hội tại Dục Giới tìm kiếm cha mẹ cùng chú Long Thiên Trạch.

Ít nhất, trước tiên hắn phải tìm được Long Thiên Trạch.

Hiện giờ danh tiếng của hắn tại Huyền Cảnh như mặt trời ban trưa. Đúng vậy, đây là cơ hội tốt để phát triển thế lực. Hơn nữa, hắn muốn tạo một lực lượng lớn để bảo hộ thân nhân.

Hắn cảm thấy được trong tình huống như vậy, không nên để cho Long Thiên Trạch một mình gánh vác.

Phúc Bá nghe hắn nói vậy, mỉm cười:

- Cũng tốt, cậu cũng nên tung hoành một chút. Nhưng mà tiểu Vũ, cậu cũng nên cẩn thận. Hiện giờ tin tức Hắc Thiên Ma Thần đã bao phủ toàn bộ Huyền Cảnh, tình huống có chút không ổn. Tôi rất hiểu rõ Hắc Thiên Ma Thần, người này vừa chính vừa tà, ba phần chính nghĩa, bảy phần tà khí, không ai biết được trong lòng hắn ta nghĩ cái gì. Tóm lại, người này cậu phải cẩn thận. Sau này cậu nên tránh tiếp xúc với hắn ta. Vạn nhất tránh không được phải gặp hắn, tốt nhất là cậu nên trốn đi.

Long Vũ nghe vậy, lập tức hỏi:

- Phúc Bá, lão xem Hắc Thiên Ma Thần đã trở về, những lệnh chủ còn lại có trở về hay không?

- Khó mà nói...

Phúc Bá trầm ngâm nói:

- Việc này khó có thể xác định. Chẳng phải cậu cũng nghe Hắc Thiên Ma Thần nói rồi sao? Ngay cả hắn còn không biết rõ ràng. Hơn nữa, chúng ta bây giờ cũng không biết lệnh chủ đang ở chỗ nào. Tiểu Vũ, tôi biết tâm tư của cậu. Nhưng tôi phải nói cho cậu hiểu, cậu cũng đừng có hy vọng các lệnh chủ quay lại giải quyết đại kiếp nạn. Chuyện này... Thôi quên đi, chuyện tương lai nói sau. Hiện tại chỉ có đi một bước tính một bước.

Nói tới đây, Phúc Bá nói:

- Tiểu Vũ, cũng không còn sớm, chúng ta lên đường, cậu ở lại bảo trọng.

- Tiểu Vũ.

Dung Nương bước lên phía trước, trầm giọng nói:

- Tiểu Vũ, Phượng nha đầu cho tôi hay, nói là nàng cùng Thi Nhân đã thương nghị xong rồi, tính toán cùng nhau gả cho cậu. Việc này là lần đầu tiên xuất hiện tại Phượng tộc. Cho nên, tôi hi vọng cậu phải đối đãi tốt với hai người đó.

- Vâng, con biết.

Dung nương nói ra lời này, Long Vũ có chút đỏ mặt.

- Được rồi, chỉ có việc này, chúng ta đi.

Phúc Bá mỉm cười, liền mang theo Dung Nương rời đi.

.....

.....

Mấy ngày kế tiếp, Long Vũ đem toàn bộ thời gian dành để củng cố Thiên Đường. Càng ngày càng nhiều người gia nhập Thiên Đường, ngay cả đệ tử của Cửu Đỉnh hội trước đây cũng xin gia nhập.

Đối với việc như vậy, Long Vũ cũng tỏ ra rộng lượng. Chỉ cần thành tâm, hắn không trách việc cũ, tiếp nhận hết thảy.

Đương nhiên, người phải có thực lực, nếu không thì khỏi bàn.

Lúc chiều, Long Vũ mới nghỉ ngơi một chút, Văn Nguyệt Thiên đến thăm báo, ở bên ngoài có một cô gái muốn gặp hắn. Long Vũ dừng một chút, lập tức đi ra bên ngoài.

Vừa ra ngoài cửa, hắn liền nhìn thấy Thi Nhân đang đứng dựa vào gốc cây chu cái mỏ lên. Thấy Long Vũ tới, trên mặt nàng mỉm cười, vội vàng chạy tới.

Một thời gian không gặp, Thi Nhân thành thực hơn trước rất nhiều. Nàng chạy như bay tới bên cạnh, khiến cho vô số đàn ông trên đường đứng ngơ ngẩn. Ngay cả Văn Nguyệt Thiên cũng có chút ngây ngời. Long Vũ nói với hắn:

- Anh vào bên trong đi, nơi này đã có tôi là được...

Văn Nguyệt Thiên cười cười:

- Tiểu Vũ, cậu thật là có điểm phúc.

Long Vũ nói:

- Tương lai tôi sẽ giúp anh giới thiệu vài vị mỹ nữ...

- Nói phải giữ lời.

Văn Nguyệt Thiên nghiêm mặt dặn dò.

Long Vũ cười nói:

- Nhất ngôn vi định.

Sau đó, Thi Nhân đi tới, cười hì hì khoát cánh tay hắn:

- Anh Vũ, em nghe nói anh cùng Hắc Thiên Ma Thần đối chiến, em lo lắng cho anh nên vội chạy tới đây.

Mỹ nữ dựa sát vào người hắn, mùi nữ nhân xông lên mũi, làm cho hắn hận không thể gặm nhắm nàng tại chỗ.

- Anh Vũ, em nhận được thông tri của Kim Phượng, cô ấy đã thuyết phục thành công hội trưởng lão, sửa lại quy định của Phượng tộc. Nhưng mà tạm thời, cô ấy không thể cùng một chỗ với anh.

Thi Nhân nói.

Long Vũ hỏi:

- Vì sao lại như vậy?

Thi Nhân nói:

- Kim Phượng lo lắng Phượng Hậu trở về. Anh Vũ, anh không biết tình huống của Phượng tộc chúng em. Coi như Kim Phượng là tân Phượng Hậu, nhưng nếu Phượng Hậu trước kia trở về, cô ấy cũng phải thoái vị.

- Chuyện này là như vậy à.

Long Vũ dừng một chút, nói tiếp:

- Không sao, sẽ có biện pháp.

- Anh Vũ.

Đột nhiên, từ cửa truyền ra âm thanh quen thuộc, Long Vũ vội vàng quay đầu lại, đã thấy một cô gái mặc áo trắng dung mạo đoan trang tú lệ đang nhìn mình.

Người này không phải ai khác, chính là Mã Hiểu Mai.

Mấy ngày nay vì chuyện Thiên Đường, nàng vô cùng bận rộn.

Trong lòng Long Vũ đau xót, thầm than một tiếng nàng trông ốm nhiều.

Đúng lúc này, Thi Nhân đã muốn bước tới, nói chuyện với nàng:

- Em là Hiểu Mai sao? Chị là Phượng tộc Thi Nhân, cũng là vợ của anh Vũ. Từ nay về sau chúng ta là chị em.

Nói xong, nàng quay đầu nhìn Long Vũ:

- Anh Vũ, anh nói đúng không?

Long Vũ ổn định tâm trạng, con mắt nhìn sang Mã Hiểu Mai, thản nhiên cười:

- Đúng vậy... Hiểu Mai. Em cũng chưa gặp Thi Nhân. Cô ấy là cung chủ cung Hắc Phượng Phượng tộc. Trước kia từng giúp anh rất nhiều. Đúng rồi, cô ấy cũng là tỷ tỷ của Kim Phượng. Những ngày này, cô ấy một mực giúp anh tìm kiếm tin tức của cha mẹ.

Mã Hiểu Mai ảm đạm cười nói:

- Chị Thi Nhân, chị khỏe...

Mã Hiểu Mai là một cô gái mạnh mẽ, hơn nữa là người sống ở hiện đại. Trong lòng nàng không tán thành nhất phu đa thê. Nhưng mà sau khi gặp gỡ Long Vũ, nàng không thể tránh được chuyện này.

Long Vũ quay đầu nói với Thi Nhân:

- Thi Nhân, có tin tức gì không?

Thi Nhân vội nói:

- Tra được một chút tin tức, nhưng còn chưa kịp xác nhận. Bởi vì lo lắng Hắc Thiên Ma Thần làm khó cho anh, nên vội vã chạy tới đây.

- Em nói xem là chuyện gì?

Trong lòng Long Vũ đầy chờ mong nói.

- Em tra được một người phụ nữ mặc áo hồng, cô ấy cũng một mực tìm kiếm tin tức cha anh. Em cảm thấy cô ấy cùng cha anh có chút quan hệ.

Thi Nhân nói.

Long Vũ vội vàng nói:

- Là người nào?

Thi Nhân vội vàng đem tình huống nói ra, Long Vũ cũng nhớ tới người phụ nữ áo hồng hần đã gặp qua trước kia.

Nhưng mà từ tình huống lúc đó, dường như bà ta oán hận cha hần.

- Đúng rồi, em quên nói cho anh biết. Cô ta luôn đi theo em, dường như muốn gặp anh.

Thi Nhân nói xong, chỉ chỉ tay ở phía xa:

- Cô ta ở phía sau...

Long Vũ vội vàng đuổi tới. Quả nhiên ở góc rẽ cách đó không xa, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang đứng tại chỗ đó.

Nhưng mà làm cho Long Vũ thất vọng là dung mạo người phụ nữ này không giống với mẹ hần ở trong ảnh. Chỉ có ánh mắt có chút tương tự. Nhưng dù sao ánh mắt trong tấm ảnh, không nói lên được điều gì.

Khuôn mặt người phụ nữ không thanh nhã thoát tục, đáy mắt trong suốt không chớp động, nụ cười nhẹ nhàng thoải mái nở trên môi. Giờ phút này, ánh mắt của bà cùng Long Vũ gặp nhau, ban đầu kinh ngạc, sau đó hiện lên một trạng thái khác, hé mở miệng:

- Cậu quen biết tôi sao?

Long Vũ phục hồi tinh thần nói:

- Không biết.

Đôi mắt đẹp của người phụ nữ dừng lại trên người Long Vũ, sau đó quay đi hướng khác, không thèm để ý Long Vũ.

Long Vũ dường như có chút thất vọng.

Thi Nhân cười nói:

- Bất kể thế nào, hai người đều có mục đích giống nhau. Chẳng phải là cùng mục đích tìm Long Thiên Diệu với Thủy Tiên sao?

Nghe Thi Nhân nhắc tới Thủy Tiên, Long Vũ vội vàng quay đầu lại nhìn. Nhưng mà trên mặt người phụ nữ này không có bất luận dao động nào.

- Bà có biết Tuyệt Cơ không?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Không biết.

Người phụ nữ lắc đầu:

- Cậu không đem tôi trở thành người thân của cậu đấy chứ? Đúng rồi, lúc trước cậu hỏi qua tôi, quan hệ giữa tôi và Long Thiên Diệu thế nào đúng không?

- Đúng vậy.

Trong lòng Long Vũ có chút khẩn trương, vội vàng hỏi:

- Vấn đề này tôi luôn muốn biết, hi vọng bà có thể giải đáp nghi vấn trong lòng tôi.

- Ông ta là cừu nhân của tôi.

Người phụ nữ nghiêm túc.

Sắc mặt Long Vũ phát lạnh:

- Bà có ý gì? Cha tôi làm sao lại trở thành cừu nhân của bà?

- Cậu nhỏ, đừng kích động.

Người phụ nữ nói:

- Kỳ thật tôi cũng không biết tại sao lại như vậy? Tôi bị mất trí nhớ, trong lòng tôi kiên định cho rằng Long Thiên Diệu là cừu nhân của tôi.

Long Vũ nhíu mày hỏi:

- Bà đã mất đi ký ức, vậy tại sao còn nhớ rõ cha tôi là cừu nhân của bà?
- Tôi không biết.

Người phụ nữ thở dài, từ trong hành lý lấy ra một bức họa đưa cho Long Vũ:

- Đây là trí nhớ từ trong bức tranh này của tôi. Cậu qua đây nhìn xem.

Long Vũ tiếp nhận bức tranh nhìn kỹ, trong lòng hơi kinh hãi. Không nghi ngờ gì, đó chính là cha hắn. Một chút cũng không sai. Bộ dáng cha hắn bây giờ so với ảnh chụp của hắn già hơn rất nhiều.

- Là cha tôi.

Long Vũ nói:

- Tôi có thể khẳng định, bà vẽ ra bức họa giống y thế này, chứng minh mấy năm gần đây, bà nhất định đã từng gặp cha tôi.

codon.traid

234. Chương 94: Thi Nhân Hoài Nghi Mẫu Thân

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 94: Thi Nhân hoài nghi mẫu thân

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Thi Nhân nghe vậy, do dự một chút, sau đó kéo Long Vũ đi vài bước, thấp giọng hỏi:

- Anh Vũ, anh nói người này có phải là tình nhân của cha anh không?
- Em nói rõ ràng một chút đi?

Long Vũ hỏi.

Thi Nhân phân tích nói:

- Anh xem, bà ta mất đi ký ức, nhưng vẫn cố tình nhớ đến bộ dáng của cha anh. Như vậy có nghĩa là gì?
- Có nghĩa là sao?

Long Vũ hỏi.

- Anh không phải là phụ nữ, anh không hiểu.

Thi Nhân nói:

- Trong tình huống bình thường, một người phụ nữ có thể nhớ kỹ người đàn ông đó, có nghĩa là người đó rất yêu người đàn ông kia, đương nhiên, cũng có thể ra rất hận. Ví dụ như người đàn bà này hư hư thực

thực yêu thâm cha anh, thì trong lòng bà ta chính là hận. Trong lòng bà ta vô cùng căm hận cha anh, mới có thể nhớ kỹ cha anh.

- Được rồi. Em hỏi lại anh. Có thứ gì lại làm cho một người phụ nữ có thể oán hận sâu sắc đến như thế?

Thi Nhân hỏi.

- Tình yêu.

Lần này Long Vũ trả lời:

- Chỉ có tình yêu mới có thể khắc cốt ghi tâm một người phụ nữ nhớ kỹ một người đàn ông.

- Đúng rồi. Chính xác là như thế.

Thi Nhân nói:

- Cho nên, em đoán bà ta là tình nhân của cha anh.

Nói tới đây, Thi Nhân rõ ràng nói:

- Em thấy, thói phong lưu của anh chính là di truyền từ cha anh.

Long Vũ xấu hổ, đỏ mặt cười nói:

- Thi Nhân, việc này chỉ là phỏng đoán của chúng ta. Để xem tình huống chính xác thế nào, chúng ta phải cẩn thận phân biệt.

- Đúng rồi. Bà ấy tên là gì?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Không biết.

Thi Nhân cười nói:

- Anh không có nói, em quên không hỏi. Chính bà ấy còn không có chủ động nói.

- Tôi không có tên. Tôi mất ký ức. Nhưng mà tôi tự gọi mình một cái tên là Thi Ý.

Người phụ nữ nói.

- Thi Ý?

Thi Nhân mỉm cười nói:

- Có người không biết còn cho rằng tôi và bà là chị em đấy.

Mã Hiểu Mai âm thầm ngẫm nghĩ. Bây giờ còn chưa là chị em, nhưng tương lai thì có trời mới biết. Long Vũ con hàng đại dè già này. Chẳng có cái gì tốt, duy chỉ có đi câu dẫn phụ nữ. Hắn mà cự tuyệt tình yêu của phụ nữ thì thế gian không còn tình yêu.

- Thi Ý...

Tuy rằng cảm thấy có chút quái lạ. Nhưng mà Long Vũ kêu tên nàng:

- Thi Ý. Cùng chúng tôi vào trong. Không quan tâm bà cùng cha tôi rồi cuộc xảy ra vấn đề gì. Trước tiên cứ tìm cha tôi trước đã, được không?

Thi Ý nhìn về phía Long Vũ, gật đầu:

- Tôi cũng có ý này. Nếu không tôi cũng không theo tỷ tỷ này tới.

- Tỷ tỷ?

Long Vũ nhìn diện mạo hai người, kỳ thực Thi Nhân còn trẻ hơn mấy tuổi.

Thi Ý cười nói:

- Thi Nhân là cung chủ Phượng tộc, cô ấy tuổi còn lớn hơn tôi, không cần kinh ngạc.

- Vậy à.

Long Vũ cười thầm trong lòng, nghĩ mình quả hơi ngốc.

- Thi Ý, như vậy đi, nếu ở đây mấy ngày mà không có tin tức gì, tôi mang bà tới Huyền Linh Thiên. Tôi nghĩ sẽ giới thiệu chị Tuyết Cơ cho bà biết.

Long Vũ cảm thấy Thi Ý có phải là mẹ của mình hay không, tốt nhất là để cho Tuyết Cơ phân biệt.

Thi Ý sờ sờ trán nói:

- Cũng được...

Dừng một chút, trên môi Thi Ý mỉm cười nói:

- Cậu cảm thấy rằng tôi là người thân của cậu?

Long Vũ không nói gì, chỉ mỉm cười.

.....

.....

Sau đó, mọi người liền tiến vào bên trong Thiên Đường. Vừa bước vào bên trong, liền thấy một nam tử anh tuấn đang ngồi ở ghế trên. Lúc nhìn thấy Long Vũ tiến lại, trên khóe miệng người nọ mỉm cười.

- Là người?

Long Vũ giật mình kinh hãi. Người này không phải ai xa lạ, chính là Hắc Thiên Ma Thần. Lúc trước Hắc Thiên Ma Thần từng nói, hắn sẽ tìm Long Vũ. Long Vũ còn tưởng rằng đó là câu nói đùa, nhưng nhìn tình huống hiện tại, quả nhiên là thật.

- Là ta.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Ta tới ngồi một chút, chẳng lẽ ngươi không chào đón ta sao?

- Ngươi muốn thế nào?

Long Vũ âm thầm đề phòng.

- Ngươi không cần căng thẳng...

Sau đó hắn đưa mắt nhìn ba cô gái phía sau Long Vũ, mỉm cười:

- Đứa nhỏ này diễm phúc không tệ.

- Ngươi nói vậy dựa vào gì đó?

Thi Ý không biết Hắc Thiên Ma Thần. Người không biết thì không sợ, nàng lạnh lùng nói:

- Ngươi không được nói vậy, cẩn thận ta cắt đầu lưỡi của ngươi.

- Ha ha...

Đối với Thi Ý vô lễ, Hắc Thiên Ma Thần cũng chỉ cười cười, ánh mắt nhìn Long Vũ:

- Nữ nhân của ngươi không tệ, có ý tứ...

- Người này không phải.

Long Vũ phủ nhận nói.

- Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng. Việc này có cái gì phải xấu hổ.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Nhóc con ngươi lần trước vì một cô gái mà dám liều mạng với ta, đủ để chứng minh ngươi là một người đàn ông chân chính.

- Thật sự là không phải.

Đối với Thi Ý, Long Vũ không dám có một ý niệm nào trong đầu. Bà chị cả này còn không biết có phải là mẹ của mình hay không đây.

- Hiểu Mai, em mang Thi Ý rời đi trước.

Thi Nhân lo lắng Thi Ý làm ra sự việc gì, vội vàng sai khiến Mã Hiểu Mai mang Thi Ý rời đi.

Mã Hiểu Mai tất nhiên nhận ra Hắc Thiên Ma Thần. Nhưng giờ phút này nàng cũng không dám nói gì. Lệnh chủ Phương Thiên Địa, cũng có thể coi là chúa tể Huyền Cảnh.

Nàng vội vàng mang Thi Ý rời đi, nhưng trong lòng nàng có chút lo lắng cho Long Vũ. Sợ Hắc Thiên Ma Thần tới gây khó dễ cho hắn.

- Hắc Thiên lệnh chủ, không biết ngài đại giá quang lâm rốt cuộc là có chuyện gì?

Long Vũ tùy tiện ngồi bên cạnh Hắc Thiên Ma Thần, nhìn đều đặn một cái hỏi.

Thi Nhân đứng bên cạnh Long Vũ, hết sức đề phòng.

- Không cần phải khẩn trương.

Hắc Thiên Ma Thần mỉm cười:

- Ta mang theo thiện ý tới. Ta cũng muốn nói với các người, ta muốn gia nhập Thiên Đường.

Lời vừa nói ra, Long Vũ cùng Thi Nhân lập tức ngây người.

Nhất là Thi Nhân, nàng cảm thấy đây quả là một chuyện nực cười. Hắc Thiên Ma Thần là người như thế nào, lại làm ra hành động như vậy? Nhưng nói Hắc Thiên Ma Thần có âm mưu gì, cũng không đúng. Lấy thực lực của Hắc Thiên Ma Thần đối với Long Vũ, căn bản không cần sử dụng âm mưu.

- Không nên hoài nghi thiện ý của ta.

Hắc Thiên Ma Thần mỉm cười nói với Long Vũ:

- Còn nhớ rõ lúc trước ta nói với người cái gì sao? Ta cảm thấy nhàm chán, mà người lại là một thằng nhóc thú vị. Vì vậy ta hi vọng có thể từ người làm cho ta có chút niềm vui.

- Là sao?

Long Vũ giương giọng hỏi:

- Người muốn làm hội trưởng?

- Người cảm thấy là như vậy?

Hắc Thiên Ma Thần khinh thường nói:

- Ta đường đường là lệnh chủ Dục Giới, tại sao lại phải làm hội trưởng. Ta tới đây, chủ yếu là từ trên người tìm kiếm chút thú vui. Mà ta sở dĩ lựa chọn gia nhập Thiên Đường, lý do cũng chỉ là do người.

- Như vậy à.

Long Vũ dừng một chút, nói:

- Vậy người làm hội trưởng vinh dự của Thiên Đường được không?

- Không thành vấn đề.

Hắc Thiên gật đầu đáp ứng.

- Nhưng người cũng không thể ngồi không ở Thiên Đường.

Long Vũ can đảm nói.

Ta hiểu ý tứ của người.

Hắc Thiên Ma Thần cười cười:

- Nếu ta cảm thấy cần phải xuất thủ, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nói tới đây, Hắc Thiên Ma Thần cười cười:

- Nếu người trở về thế giới sự thật nhớ liên hệ cho ta, ta cũng muốn tới đó dạo chơi.

Nghe Hắc Thiên Ma Thần nói như vậy, trong lòng Long Vũ căng thẳng, vội vàng hỏi:

- Người không phải là có âm mưu gì sao? Người tới đây, mục đích là muốn đi tới thế giới sự thật?

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần khinh thường cười:

- Kết giới Cửu Đỉnh đối với ta vô dụng. Chỉ cần ta muốn, tùy tiện có thể từ Huyền Cảnh đi tới thế giới sự thật. Chỉ là tại đó ta không quen biết ai, không ai dẫn ta đi tán gái. Thấy người có nhiều cô em theo như thế này, ta muốn người dẫn ta đi giới thiệu cho ta một em.

- Nếu như vậy, ta đồng ý. Nhưng mà gái gú thì tự người đi tìm, ta không quản. Còn nữa, tại thế giới sự thật người không được thương tổn người.

Long Vũ nói.

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần cười cười, sau đó biến mất không thấy.

.....

.....

Đợi Hắc Thiên Ma Thần rời đi, Thi Nhân mở miệng nói:

- Anh Vũ, anh thấy thế nào?

- Không biết.

Long Vũ nói:

- Phúc Bá cùng Hắc Thiên trước kia có quen biết. Ông ta nói người này ba phần chánh bảy phần tà. Cứ có việc gì thích là hấn ta làm, không quản đúng sai.

- Tóm lại phải cẩn thận một chút.

Thi Nhân dặn dò:

- Mấy ngày này, anh phải cẩn thận một chút. Tốt nhất... Tốt nhất là không được rời xa em. Tuy rằng em không phải là đối thủ của Hắc Thiên. Nhưng chỉ cần có em bên cạnh, hấn muốn xuống tay với anh cũng không dễ dàng..

Thi Nhân dù sao cũng từng là người cạnh tranh chức vị Phượng Hậu, có thể thấy được tu vi của nàng không tầm thường. Về phần cảnh giới của nàng, Long Vũ cũng không thể hiểu thấu.

Buổi chiều tối, Thi Nhân chủ động gọi Long Vũ tắm uyên ương. Sau khi tiến vào phòng tắm, Thi Nhân chủ động hầu hạ Long Vũ. Long Vũ không mảnh vải che thân nằm trong bồn tắm, hưởng thụ cảm giác thư giãn của nước ấm.

Thi Nhân chỉ quần khăn tắm, lộ ra một mảng thịt lớn trắng nõn. Nàng ôn nhu tỉ mỉ lau rửa thân thể Long Vũ, trên mặt tràn đầy nhu tình.

- Thi Nhân, cách xa lâu như vậy, em có nhớ anh không?

Long Vũ thoải mái nằm, chìa tay phải vuốt ve cặp lông trắng ngắn của Thi Nhân, ôn nhu hỏi.

Thi Nhân cảm nhận được bàn tay Long Vũ đang vuốt ve bờ lông của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng đỏ. Nàng dễ thương liếc Long Vũ một cái, yêu mị nói:

- Không nhớ.

Long Vũ trêu đùa:

- Thật sự?

Tay phải càng lúc càng hỗn loạn.

Thi Nhân đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói:

- Được rồi, người ta cả ngày cả đêm đều nhớ đến anh.

Thanh âm thẹn thùng nhưng đầy nhu tình.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng tê dại, xấu xa cười:

- Thi Nhân, vào trong này cùng nhau tắm.

Thi Nhân xấu hổ nói:

- Đợi một lát nữa, em giúp anh lau người.

- Dem cả cây gậy của anh rửa một chút.

Long Vũ nói xong, đứng thẳng dậy. Vật giữa hai chân lúc này đã thẳng cứng.

Sắc mặt Thi Nhân hơi đỏ, nhưng vẫn đưa tay vuốt ve nó, cẩn thận lau chùi. Trong miệng Long Vũ phát ra tiếng rên nhẹ sướng khoái.

Dừng một chút, Long Vũ trêu đùa:

- Thi Nhân, em đã động xuân tâm, không cần giả bộ, cùng nhau vào trong này để cho anh yêu thương em.

Thi Nhân mặt đỏ bừng, nói:

- Chán ghét. Người ta chỉ muốn tắm rửa cho anh, làm hết bổn phận của một bà vợ thôi.

Tuy là nói như vậy, nhưng nàng đã cùng chung đụng với Long Vũ từ lâu. Đôi mắt xinh đẹp không tự chủ được nhìn chăm chăm vào thằng nhỏ của hắn. Trong lòng nhộn nhạo, khuôn mặt lúc này đã đỏ bừng trong vô cùng đáng yêu.

Long Vũ cười hắc hắc, một tay kéo nàng vào lòng, tham lam mút lấy đôi môi Thi Nhân.

Thi Nhân đã động tình, nhiệt liệt đáp ứng lại hành động của Long Vũ. Thân thể mềm mại không ngừng giãy dụa trong lòng Long Vũ.

Long Vũ tham lam ngửi mùi thơm của nàng, một bên vuốt ve bầu ngực đã săn cứng. Thi Nhân bị động tác của Long Vũ làm cho khó chịu, trong miệng không kiềm chế được mà phát ra tiếng rên khẽ.

Long Vũ xấu xa cười, cúi đầu hôn lấy hai nhúm đỏ trước ngực nàng. Thi Nhân uốn éo, gắt gao ôm Long Vũ. Nàng vừa thở dốc vừa hỏi:

- Anh Vũ, anh nói cho em biết. Ngày đó anh cùng mẹ em đã xảy ra chuyện gì?

Long Vũ đang tham lam ngậm ngọc trong miệng, không ngừng mút vào. Một bên mơ hồ nói:

- Không làm gì cả.

Thi Nhân không có hỏi nhiều, dưới động tác của Long Vũ nàng không ngừng thở dốc. Long Vũ thấy Thi Nhân đã động xuân tình, lập tức kéo nàng lên, để cho cặp mông trắng nõn hơi nhếch lên.

Khuôn mặt Thi Nhân đỏ bừng, rên rĩ một tiếng nói:

- Anh Vũ, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em đấy?

- Em có ý gì?

Long Vũ nói.

- Anh không nói thật với em...

Thi Nhân nói xong, trên khuôn mặt xấu hổ, lẳng lặng đợi Long Vũ tiến vào.

Tư thế của nàng làm cho Long Vũ vô cùng hưng phấn. Hắn đứng ở phía sau Thi Nhân, vuốt ve bờ hông trắng mịn, sau đó duỗi tay tách nụ hoa ướt át của nàng. Toàn bộ đóa hoa hiện ra trước mắt Long Vũ.

Hắn hai tay nắm giữ bờ hông đầy đặn của nàng, vừa dùng một chút lực, cây thương của Long Vũ đã tiến sâu vào cơ thể nàng.

Cảm giác tê dại tràn khắp cơ thể Thi Nhân, nàng không ngừng uốn éo rên rỉ.

Thi Nhân có một đoạn thời gian không quan hệ cùng với Long Vũ, trong lòng rất mong nhớ. Giờ phút này, dưới các động tác cuồng nhiệt của Long Vũ, thân thể của nàng không ngừng run rẩy, không nén được lại phát ra tiếng rên rỉ.

- Thi Nhân... Thoải mái không?

Long Vũ thở hổn hển, khiêu khích hỏi Thi Nhân.

- Thoải mái.

Thi Nhân hai tay chống lên trên tường. Hai bầu vú theo va chạm của Long Vũ không ngừng đong đưa, trên mặt tràn đầy hưng phấn đỏ bừng.

- Anh Vũ, Phượng Hoàng Chiến Giáp của mẹ em sao lại ở trên người anh?

Thi Nhân đột nhiên hỏi một câu.

Trong lòng Long Vũ kêu không tốt, trong lòng căng thẳng, lập tức liền tiết khí. Chất dịch nóng bỏng mạnh mẽ phun vào trong người Thi Nhân, thân thể tê dại.

Hai người đều đạt đến trạng thái sung sướng.

Sau đó, hai người ra khỏi bồn tắm, Thi Nhân cảm giác thân thể mình mềm nhũn, nhào vào trong lòng nam nhân, có chút thâm ý nói:

- Phượng Hoàng Chiến Giáp của mẹ là vật bất ly thân, lúc trước bà ấy bế quan, em từng yêu cầu, nhưng mà mẹ không cho em. Nay bỗng nhiên lại bỏ cho anh.

- Việc này.

Long Vũ cũng không biết phải giải thích ra sao? Hắn cũng không biết Thi Nhân muốn làm cái gì? Hoặc là nàng lúc này đang nghi mình cùng Dao có quan hệ bất chính.

Dù sao Phượng Hoàng Chiến Giáp chính là y phục trên người Dao.

- Là mẹ của em cấp cho anh.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Thi Nhân, anh thực sự không biết Phượng Hoàng Chiến Giáp trân quý như vậy. Anh nghĩ Dao bá mẫu cho anh Phượng Hoàng Chiến Giáp, chính là để phòng thân.

- Phì...

Thi Nhân lập tức nở nụ cười, duỗi tay điểm một chỉ trên trán hắn nói:

- Thật mệt với anh. Phượng Hoàng Chiến Giáp nhất định là để cho anh phòng thân. Anh cho nó là tín vật đính ước à?

- Khụ khụ...

Long Vũ vội vàng nói:

- Có người nói mẹ mình như vậy sao?

- Hừ.

Thi Nhân khẽ cười một tiếng nói:

- Mẹ của em, tất nhiên trong lòng em rõ ràng. Mấy ngày trước, mẹ em luôn luôn ở đây.

Long Vũ cảm thấy có chút xấu hổ.

Hóa ra là Thi Nhân cũng biết.

Nhìn bộ dáng của Thi Nhân, dường như nàng đã hoài nghi quan hệ giữa hắn và mẹ của nàng.

Nghĩ đến đây, Long Vũ ngắc đầu hỏi:

- Thi Nhân, anh thấy câu hỏi của em có chút lạ. Em sẽ không cảm thấy anh cùng Dao bá mẫu có quan hệ bất chính đó chứ?

- Anh nói bậy bạ gì đó?

Thi Nhân trừng mắt nhìn Long Vũ, lập tức tức giận mắng:

- Anh nói hươu nói vượn gì thế... Ý của em là, mẹ em đối với anh rất tốt. Sau này không cho anh nói xấu sau lưng bà ấy...

- Okie, anh biết.

Long Vũ nghe vậy, biết Thi Nhân nghĩ một đằng nói một nẻo. Hắn cũng không ngu mà hỏi nhiều. Hai người sau đó rửa sạch sẽ cơ thể, trần truồng chui vào trong chăn. Thi Nhân đột nhiên can đảm đề nghị gọi Mã Hiểu Mai vào, ba người cùng ngủ.

Đối với đề nghị của Thi Nhân, Long Vũ thật sự có chút mong muốn như vậy. Thời gian trước kia, nhất long song phượng cũng không phải là chưa từng xảy ra. Trước đây, tại thế giới sự thật, Hàn Duyệt và Mã Hiểu Mai từng cùng hắn vui vẻ. Cái mùi vị kia, thực không chê vào đâu được.

- Bang bang.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó âm thanh thản nhiên của Mã Hiểu Mai:

- Anh Vũ, anh ngủ chưa? Em có thể đi vào được không?

Thi Nhân lập tức nở nụ cười:

- Hiểu Mai vào đi, bọn chị vừa nhắc đến em.

- Vâng.

Thi Nhân vừa dứt lời, Mã Hiểu Mai liền đẩy cửa đi vào, khuôn mặt có chút hồng. Nhìn bộ dáng của nàng, hẳn nàng đã biết Long Vũ cùng Thi Nhân một chỗ.

- Hiểu Mai, lên đây đi...

Long Vũ cười cười, dắt Mã Hiểu Mai lên giường. Còn Thi Nhân nhếch người, để cho Mã Hiểu Mai nằm bên phải Long Vũ.

Sau khi chui vào trong chăn, tìm Mã Hiểu Mai đập nhanh hơn, đối với hành vi can đảm của mình, giờ nàng nghĩ lại vẫn còn sợ. Nhưng mà trước mắt nàng cũng không bất chấp nhiều. Các phương diện của Thi Nhân đều xuất chúng hơn nàng. Nếu nàng không chủ động, tướng quân ưu tú của nàng sẽ bị Thi Nhân khuôn đi mất.

Nói tóm lại, Mã Hiểu Mai chủ động là vì bảo vệ địa vị của mình trong lòng nam nhân, cũng như thỏa mãn vấn đề sinh lý.

Phượng Hoàng vốn râm. Thân là hoàng tộc, Thi Nhân cũng không ngoại lệ. Đây là lần đầu nàng chơi trò nhất long song phượng, nên có chút hứng thú. Thậm chí nàng đã muốn cùng Long Vũ quấn lại với nhau.

Chứng kiến Thi Nhân lúc bình thường đoan trang cao quý, lúc này lại tràn đầy yêu mị, ánh mắt mê ly. Mã Hiểu Mai có chút kinh ngạc, nhưng cũng vô cùng kích thích.

Khuôn mặt Mã Hiểu Mai đỏ bừng, ánh mắt liếc nhìn hành động của Long Vũ cùng Thi Nhân. Bất tri bất giác, đôi tay nhỏ bé của nàng đã luồn xuống phía bên dưới.

codon.traí

235. Chương 95: Hắc Minh Là Đại Vu?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 5

Chương 95: Hắc Minh là Đại Vu?

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ rõ ràng rất hưởng thụ cảnh tượng như vậy. Tiếng rên rỉ của Thi Nhân rõ ràng lớn hơn rất nhiều. Sau mười mấy phút, Thi Nhân đạt lên đỉnh. Mã Hiểu Mai ở bên cạnh chủ động yêu cầu:

- Đến lượt em hầu hạ anh Vũ...

Nói xong, nàng nằm rạp người xuống, miệng hôn lên vật cứng vừa rút ra từ trong cơ thể Thi Nhân, đồng thời tay phải tự vân vê lên chỗ mềm mại nhô lên của mình.

Thấy Mã Hiểu Mai lớn mật như vậy, Thi Nhân có chút ngại ngùng, nhưng mà nàng thấy như vậy thật kích thích.

Dưới sự kích thích của Mã Hiểu Mai, vật cứng giữa háng của hắn cũng đạt đến cực đại.

Long Vũ thở phì phì nói:

- Hiểu Mai, nữ nhân Mã gia thật lợi hại.

Mã Hiểu Mai ngửa mặt lên, cười hì hì:

- Anh là nam nhân của em, việc gì em cũng có thể làm được cho anh.

Thi Nhân sững sờ một chút, lập tức hiểu ra, nha đầu này đang thị uy mình.

Nhưng mà như vậy thật quá kích thích. Trong khoảnh khắc, trong cơ thể Thi Nhân lại nóng ran.

- Anh Vũ.

Thi Nhân ngọt ngào gọi một tiếng. Long Vũ quay đầu lại, tiếp xúc ánh mắt nóng bỏng của nàng, tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng. Bàn tay lại theo bản năng quơ qua, vuốt ve những chỗ mẫn cảm. Thân thể Thi Nhân không ngừng run rẩy.

Bên trong gian phòng, xuân quang dào dạt.

.....

.....

Dục Giới, Bách Hoa Hội. Tâm trạng của Hắc Minh cùng hội trưởng Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm mấy ngày hôm nay thực sự không tốt chút nào. Từ khi trận đánh tại Cửu Đỉnh Hội lan xa, nhân khí Thiên Đường tăng vọt.

Không đến một tháng, Thiên Đường từ một bang phái không có danh tiếng, đã trở thành bang phái nhất nhì thành Hắc Thủy. Hơn nữa, nhân khí như mặt trời ban trưa, thế lực vẫn không ngừng tăng trưởng.

Mỹ Diễm âm thầm nhú mày:

- Hắc Minh. Hiện tại chúng ta phải làm gì? Chúng ta cùng Long Vũ là cừu địch. Lúc này lực lượng của hắn cùng chúng ta đối lập. Chúng ta phải nhanh có kế hoạch mới.

- Yên tâm đi, hắn sẽ không tự mình tìm thù.

Hắc Minh ngồi dựa trên ghế, thản nhiên nói. Trên mặt hắn có một loại tự tin.

Mà Mỹ Diễm đứng đối diện, rõ ràng có chút lo lắng.

- Mỹ Diễm, tuy rằng ngươi là đồng bọn hợp tác của ta, nhưng ngươi cũng thực sự chưa hiểu rõ ta.

Ánh mắt Hắc Minh sáng ngời, thanh âm lạnh như băng:

- Coi như Long Vũ thật sự tới tìm ta báo thù, ta cũng không ngại.

- Lực lượng của ta, ngươi không thể nào tưởng tượng được.

Khóe miệng Hắc Minh hiện lên vẻ giễu cợt:

- Ngoại trừ lão già Bạch Mi kia, không người nào có thể giải thích được vì sao.

Mỹ Diễm có chút nghi hoặc nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Hắc Minh khẽ mỉm cười nói:

- Sau này ngươi sẽ biết. Mỹ Diễm, hiện tại ngươi là người của ta. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi nghe lời, ta có thể bảo vệ cho ngươi bình an vô sự. Hiện tại đại kiếp nạn sắp tới, thế lực khắp nơi đều phải củng cố lớn mạnh. Ngươi nhất định phải tìm được sinh tồn trong khe hẹp, hiểu chưa?

Nói tới đây, Hắc Minh chậm rãi đứng lên, đi đến cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, thở dài:

- Ban đầu ta muốn tập hợp đầy đủ năm khối lộn bài Thiên Địa, sau đi phá giải Thiên Cổ Chi Mê kia. Hiện tại, dường như không thể nào. Hắc Thiên đã xuất hiện, vậy chứng minh lệnh bài Thiên Địa của Dục Giới, Hoan Hỉ lệnh nằm trên tay hắn. Hắc Minh ta tuy tự phụ, nhưng cũng không dám đoạt đồ vật này trên tay Hắc Minh.

Mỹ Diễm cúi đầu, trong lòng thầm chửi rửa thằng cá mắm Hắc Minh phun toàn lời điên cuồng.

Nàng suy nghĩ hắn rốt cuộc là người thế nào.

- Đi đi, tìm được càng nhiều gái trinh, kế hoạch của chúng ta sẽ nhanh hơn. Ta phải mau chóng dẫn thông đạo Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật. Chuyện này thế nào cũng phải làm nhanh chóng, hơn nữa tuyệt đối không được bị người phát hiện. Đại kiếp nạn bùng nổ, thời gian cho chúng ta cũng không còn bao nhiêu.

Lời nói của Hắc Minh cắt đứt suy nghĩ của Mỹ Diễm.

Mỹ Diễm khôi phục tinh thần, gật gật đầu chậm rãi rời đi.

Quay đầu lại lại nhìn nhìn căn phòng, Mỹ Diễm mỉm cười thầm nghĩ:

“Hắc Minh, bản thân ta hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng.”

.....

.....

Mỹ Diễm rời đi không lâu, thân thể Hắc Minh biến mất.

Một lát sau, hắn xuất hiện ở Thiên Đường của Long Vũ.

Đêm nay, người phụ trách cảnh giới là Thiết Lang. Khi hắn phát hiện có người xâm nhập, liền phát ra báo động. Ban đầu Long Vũ đang dẫn tọa tu luyện, nghe tiếng báo hiệu, hắn vội vàng chạy đến, theo thanh âm vội vàng chạy tới diễn võ đường.

Từ xa, hắn liền cảm ứng được khí tức của Hắc Minh.

- Là người...

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Lá gan của người thật lớn, ta đang muốn tìm người, người lại tự mình đưa tới cửa.

Hắc Minh tùy tiện nói:

- Long Vũ, ta tới tìm người, bởi vì ta cảm thấy Bạch Mi sư huynh của ta sẽ để lại tin nhắn nhờ người nhắn cho ta, đúng không?

- Thực xin lỗi, thực sự không có.

Trong lòng Long Vũ kinh ngạc. Hắc Minh đoán thực sự không sai. Lần trước, trước khi hắn tiến vào Huyền Cảnh, thật sự Bạch Mi đạo nhân có nhờ Long Vũ gửi thông điệp đến cho Hắc Minh. Nhưng giờ phút này, Long Vũ cũng không muốn dễ dàng buông tha cho Hắc Minh. Thằng này quả thật quá khôn nản.

- Không có?

Trên mặt Hắc Minh lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không có khả năng. Việc này không phù hợp với thói quen của lão tạp mao Bạch Mi.

- Không được nói bậy.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

- Bạch Mi đạo nhân là tổ sư Huyền Môn, người nói bậy bạ gì đó.

- Ha ha...

Hắc Minh khinh thường cười:

- Theo như lời nói của người, dựa theo vai vế ở Huyền Môn, ta cũng là tổ sư. Người là một đệ tử, thì phải gọi ta một tiếng tổ tông đó.

- Người?

Long Vũ khinh thường nói:

- Người chỉ là một phản đồ của Huyền Môn. Một kẻ bại hoại của Huyền Môn thì tính cái gì. Hắc Minh, chuyện của người, ta biết người từng gặp một chuyện giống như ta. Thế nhưng người không nên lấy cớ để đi lạc lối.

- Nói tất cả?

Trên mặt Hắc Minh lộ ra vẻ rung động:

- Lão tạp mao kia nói những gì với người?

- Đã nói tất cả.

Long Vũ nói:

- Ta với người đồng dạng với nhau. Vì vậy ta tuyệt đối không cho người phạm phải một chút sai lầm nào.

- Hồ đồ.

Hắc Minh khinh thường nói:

- Người cũng biết, vậy người cũng biết tại sao ta lại oán hận Huyền Môn. Nếu ta và người liên thủ, chắc chắn sẽ hủy diệt Huyền Môn. Đến lúc đó, toàn bộ sỉ nhục Huyền Môn mang đến cho chúng ta đều được rửa sạch.

- Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.(Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau làm sự nghiệp được)

Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

- Hôm nay ta sẽ thay Huyền Môn thanh lý môn hộ...

Kỳ thực Long Vũ đã nghĩ lấy cớ xem Hắc Minh nông sâu ra sao. Cùng người này giáp mặt nhiều lần, hắn luôn làm cho người ta có cảm giác thân bí, luôn không thể nhìn thấu hắn nông sâu ra sao.

Nếu theo lời nói của Bạch Mi, Hắc Minh trong tương lai có thể là lực lượng của mình, Long Vũ cũng muốn thử xem năng lực của hắn nông sâu ra sao.

- Muốn chết.

Hắc Minh dường như cũng dự đoán Long Vũ sẽ làm như vậy. Tuy nhiên, hắn vẫn cho rằng Long Vũ sẽ nói những lời nói được Bạch Mi căn dặn.

Trong lòng hơi động, Hắc Minh đã phát động công kích.

Toàn Huyền Cảnh đã lan truyền tin Long Vũ cùng Hắc Thiên Ma Thần đối kháng, tuy lời này không đủ xác thực, nhưng tu vi Long Vũ xưa đâu bằng nay. Cho nên Hắc Minh không dám coi thường.

Long Vũ cũng coi như rất hiểu biết Hắc Minh, biết hắn là người gian xảo, am hiểu nhất sử dụng ám chiêu. Cười lạnh một tiếng, Long Vũ vung Thiên Sư pháp kiếm, bắn ra hai đạo kiếm khí đánh tới Hắc Minh.

Hắc Minh không tưởng được Long Vũ lại có phản ứng nhanh như vậy, một lần đánh lén không nắm được chút chủ động nào, lại bị Long Vũ hoàn toàn cướp đi.

Hắn khẽ cười một tiếng:

- Không tệ, so với trước kia tiến bộ rất nhiều...

Long Vũ cười lạnh, định mở miệng nói, đã thấy trên người Hắc Minh phát ra một cỗ kinh khí rất mạnh, bức cho hắn phải lùi lại mấy bước.

Long Vũ kinh ngạc, Hắc Minh quả nhiên không đơn giản.

Trong khoảnh khắc, một đạo huyền quang giống như tia chớp đánh tới, tốc độ cực nhanh làm cho Long Vũ không kịp ngênh chiến.

Trong khi Long Vũ còn không kịp phản ứng, một đạo huyền quang hiện lên, Hắc Minh đã xuất hiện trước mặt hắn, song chưởng hung hăng đánh lên trên người Long Vũ. Long Vũ ngã người về phía sau, đạo lực trong cơ thể liên tục vận chuyển đem thương thế hạn chế xuống mức thấp nhất. Cổ họng ngọt lịm, Long Vũ ói ra một ngụm máu. Đồng thời, Thiên Sư pháp kiếm trong tay đột ngột đâm tới, tạo ra trên người Hắc Minh một vết thương.

Hắc Minh kêu thảm một tiếng, bắn ra ngoài.

Long Vũ cũng lập tức lùi lại mấy bước, dùng hai từ khiếp sợ cũng không đủ để diễn tả. Long Vũ lúc này đã có tu vi Vương Cảnh, ban đầu hắn nghĩ mình có thể thoải mái thủ thắng.

Nhưng thực lực của Hắc Minh hắn đã coi nhẹ.

Hắc Minh lui về phía sau, miệng vết thương đã khép kín, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Long Vũ, hiển nhiên cũng dị thường kinh ngạc. Hắc tự tin một kích của mình, có thể làm cho Long Vũ bị trọng thương. Nhưng không nghĩ tới Long Vũ có thể mạnh mẽ một kích trả đòn.

Theo phân tích của hắn, tu vi của Long Vũ đã đạt tới Vương Cảnh.

Hai người giao phong một lần, đều có thể nhận ra thực lực của đối phương. Hắc Minh ngửa đầu cười ha ha:

- Được lắm, tu vi Vương Cảnh. Xem ra Phượng Hoàng lệnh đã cấp cho ngươi rất nhiều chỗ tốt.

Trong lòng Long Vũ cân nhắc, hắn có nên xuất hết toàn lực giải quyết nhanh gọn hay không. Thấy Hắc Minh cuồng tiếu, trong lòng càng khó chịu. Thân hình chợt lóe, lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, triều hồi Vắn Thiên Thần Long tấn công Hắc Minh.

Tốc độ như vậy, dường như đã đạt tới cực tốc.

Quả nhiên, Hắc Minh không kịp phản ứng, nhưng hắn cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Thân thể hắn giống như nằm sát trên mặt đất, tránh thoát công kích Thần Long.

Đồng thời, Hắc Minh phản kích. Huyền quang chợt lóe, song chưởng đánh ra.

Thân hình Long Vũ hơi động, pháp kiếm trong tay xuất ra tử quang, xé toang song chưởng của Hắc Minh đánh lên trên người hắn.

Giờ phút này, Hắc Minh sử dụng lực lượng tà ác, cho nên Long Vũ sử dụng Tử Kim Thiên Viêm công kích. Bây giờ, uy lực của Tử Kim Thiên Viêm cũng không kém gì cảnh giới Vương Cảnh.

Hắc Minh kêu thảm một tiếng, thân hình văng xa trên mặt đất.

Long Vũ đứng giữa không trung, thân hình không chút lay động. Sau đó di thân đến trước mặt Hắc Minh, một cước dẫm lên trên người Hắc Minh. Cúi đầu, nhìn về mặt đau đớn của Hắc Minh, hắn cười cười:

- Hắc Minh tiên sinh, không nghĩ rằng lại có kết quả thể này phải không?

Trên khuôn mặt Hắc Minh khiếp sợ, cả kinh nói:

- Hỏa hệ dị năng trong cơ thể của người cũng đã hoàn toàn được kích hoạt rồi?

Bàn chân Long Vũ hơi dùng sức, một chút tử hỏa từ bàn chân tiến vào trong cơ thể Hắc Minh. Kinh mạch trong cơ thể Hắc Minh bị Tử Kim Thiên Viêm xâm nhập vào trong, hắn đau đớn kêu lên.

Long Vũ chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Có phải là không nghĩ rằng, người cũng có ngày hôm nay?

Hắc Minh ngơ ngác nhìn Long Vũ:

- Đến tột cùng là người làm thể nào có được tu vi như vậy?

Khóe miệng Long Vũ tươi cười:

- Ông trời chiếu cố, hơn nữa tự thân ta cố gắng.

Trên mặt Hắc Minh xuất hiện biểu tình không thể tưởng tượng được, cắn răng nói:

- Người muốn giết chết ta sao? Ta cho người biết, bất kể là thể nào, ta cũng là tiền bối Huyền Môn.

Bàn chân Long Vũ không chút khách khí dẫm lên trên mặt Hắc Minh:

- Phi. Người tự coi mình là tiền bối Huyền Môn, người nói ra lời này, không cảm thấy chút xấu hổ nào sao?

- Tiểu Vũ, giết hắn.

Thi Nhân cùng Mã Hiểu Mai nghe tin vội chạy tới, mang theo bộ mặt đờ đờ sát khí.

Long Vũ lấy ra Thiên Sư pháp kiếm, trong con ngươi lộ ra sát khí.

Trước đây, Long Vũ cũng không muốn nghĩ tới mình giết chết Hắc Minh, bởi vì hắn nhớ tới lời nói của Bạch Mi đạo nhân. Nhưng vừa rồi chứng kiến tu vi của Hắc Minh, cũng không có gì quá cao siêu, giữ lại người này cũng chẳng có lợi ích gì.

Trong mắt Hắc Minh lộ ra vẻ sợ hãi, thấy tình thế nguy cấp, hắn không thể không nhắc tới hành động lúc trước, cười lạnh nói:

- Long Vũ, ta khuyên người thả ta ra. Nếu không hậu quả thể nào, người cũng không thể tưởng tượng.

Long Vũ không nghĩ rằng, hắn cư nhiên còn dám nói lời ngông cuồng như vậy, lạnh lùng nhìn hắn nói:

- Hắc Minh, đừng lấy Bách Hoa Hội ra là ta không dám giết người. Lúc trước Bách Hoa hội dám ra tay với chú của ta. Trong lòng ta còn nhớ rõ cừu hận này, sớm hay muộn ta cũng tới đó đòi lại công đạo...

- Hôm nay, người nhất định phải chết.

Long Vũ cắn răng nói.

Hắc Minh bỗng nhiên cười to hơn:

- Thật vậy sao? Người cho rằng hôm nay ta nhất định phải chết?

Long Vũ không có tức giận, ngược lại cười nói:

- Người cho rằng người còn có thể sống được sao?

Mã Hiểu Mai đi tới, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Hắc Minh, lạnh giọng nói:

- Ác ma người, chết đến nơi rồi còn to mồm. Anh Vũ, đừng do dự, loại người như hắn, anh không cần phải nói nhiều.

- Hắc Minh, người như người lưu lại thật là một tai họa.

Đứt lời, Thiên Sư pháp kiếm chém xuống, một cánh tay của Hắc Minh lập tức bị đứt lìa.

Hắc Minh kêu thảm một tiếng, trong mắt bùng bùng lửa giận nhìn Long Vũ:

- Người sẽ hối hận.

Hắc Minh kêu thảm một tiếng, sau đó phóng ra lời cuồng tiếu. Hắn hơi có chút thâm ý nói:

- Thời đại của Đại Vu đã tới, đây là thiên ý.

- Người nói bậy bạ gì đó?

Long Vũ quát lớn:

- Người sợ đến phát điên rồi sao?

- Ha ha...

Hắc Minh cười lớn vài tiếng, ban đầu con người màu đen liền chuyển thành màu xanh thẫm. Trong lòng Long Vũ hiện lên một chút không ổn định, bỗng nhiên cảm giác có một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến.

Bản năng Long Vũ cảm thấy nguy hiểm, hắn vội vàng lùi về phía sau hai bước, kéo tay Mã Hiểu Mai, đồng thời nói với Thi Nhân:

- Lui về phía sau...

Ngay khi bọn hắn thối lui, quanh thân Hắc Minh bị một cỗ khí tức màu xanh đậm bao vây. Hắn ngẩng đầu nhìn Long Vũ, nơi cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, nhiếp nhân tâm phách.

Trong lòng Long Vũ hơi run, chỉ cảm thấy cỗ khí tức cường đại và xa lạ từ trên người Hắc Minh phát ra.

Hắc Minh đứng thẳng thân mình, trong đôi mắt đã trở lên xanh thẫm, xen lẫn chút khí thế khủng bố.

Sau đó, một chuyện vô cùng kỳ lạ xuất hiện, cánh tay bị Long Vũ vừa chặt đứt, từ từ mọc lại.

Trong khoảnh khắc, hoàn toàn không chút hao tổn gì.

Sắc mặt Thi Nhân cùng Tứ Kiếm hơi biến, cỗ khí tức trên người Hắc Minh làm cho bọn họ không an tâm.

Nhất là Thi Nhân, dường như nàng nhận ra cái gì đó. Nhưng trong lòng nàng không nguyện ý thừa nhận, cũng không tin tưởng đó là sự thật.

- Người rốt cuộc là ai?

Long Vũ cảm thấy Hắc Minh trước mắt, không có khí tức như hắn lúc trước, lúc này hắn giống như một người khác.

- Kiệt, kiệt...

Trong miệng Hắc Minh phát ra tiếng cười quái dị, nhìn bộ dạng giống như không thèm quan tâm đến Long Vũ.

Long Vũ thoáng do dự, Thiên Sư pháp kiếm vung lên, lập tức bắn ra một đạo tử mang, bay thẳng tới thân hình Hắc Minh.

Hắc Minh dường như căn bản không muốn tránh né, hấn đợi Thiên Sư pháp kiếm tới gần. Không biết hấn dùng động tác gì, Thiên Sư pháp kiếm đã nằm gọn trong tay hấn.

Long Vũ nhất thời kinh ngạc, nhưng mà tốc độ phản ứng của hấn cũng rất nhanh. Ngay khi Hắc Minh nắm lấy Thiên Sư pháp kiếm, tử hỏa trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển, đánh ra Hỏa Long Quyền.

Một đạo quyền kinh võ trên người Hắc Minh.

Hắc Minh nhất thời kêu lên, vội vàng buông Thiên Sư pháp kiếm ra.

Nhưng mà Tử Kim Thiên Viên cũng không gây ra bao nhiêu tổn thương trên người Hắc Minh.

Lui về phía sau vài bước, Long Vũ thúc dục đạo lực trong cơ thể. Thiên Sư pháp kiếm tiếp tục phát ra công kích, kiếm quang màu tím đánh tới Hắc Minh.

Lần này công kích của Thiên Sư pháp kiếm vừa động, Hắc Minh đã vội vàng tránh né. Thân hình vừa chuyển, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Long Vũ, từ trong con ngươi màu xanh thẫm bắn ra sát khí.

Long Vũ giống như bị sét đánh, cả người run lên, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Anh Vũ, cẩn thận một chút, Hắc Minh có thể là...

Thi Nhân cắn môi, dường như không muốn nói điều gì đó. Nhưng giờ khắc này, nàng không còn lựa chọn nào.

- Anh Vũ, Hắc Minh có thể là Đại Vu.

Thi Nhân nhắc nhở một tiếng.

- Cái gì? Đại Vu?

Long Vũ lập tức sững sờ, điều này sao có thể.

Thi Nhân cất giọng nói:

- Tuy rằng em không rõ ràng là có chuyện gì đã xảy ra. Nhưng em có thể khẳng định, khí tức trên người hấn phát ra, chính là khí tức của Đại Vu.

Nghe lời như vậy, Long Vũ cùng toàn bộ đệ tử Thiên Đường ở đây đều trợn tròn mắt.

Chẳng ai ngờ rằng, kiếp nạn lại buông xuống nhanh đến như vậy.

- Chúng ta hợp lực chặn hấn lại.

Thi Nhân lạnh lùng quát một tiếng, Tứ Kiếm nhất thời xông lên. Đến lúc này, có sáu đại cao thủ vây công Hắc Minh.

Hắc Minh dường như ý thức được vấn đề không ổn, cả người nhanh chóng hướng tới phía trước, tốc độ nhanh đến kinh người.

Hiển nhiên, hấn muốn chạy trốn.

Long Vũ sao có thể dễ dàng để hấn trốn đi như vậy, nhanh chóng lướt ra ngoài, đuổi sát theo Hắc Minh.

Đồng thời, Tứ Kiếm, Thi Nhân cũng đuổi theo.

Tình huống của Hắc Minh là như thế nào, tất cả đều biết rõ ràng. Theo lý thuyết, Đại Vu bị phong ấn không thể xuất hiện sớm như vậy. Nhưng bây giờ, khí tức trên người hấn xác thực là khí tức của Đại Vu.

Tốc độ của Hắc Minh hiển nhiên nhanh hơn một chút. Long Vũ cắn răng, không quan tâm đến thứ gì khác, vội vàng để cho La Lâm mở ra biên độ tăng trưởng đạo lực, nhất thời tốc độ bạo tăng, chỉ hai giây đã tiến đến bên cạnh Hắc Minh.

codon.tra

236. Chương 96: Chuyện Kinh Thiên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 5

Chương 96: Chuyện kinh thiên

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Hắc Minh cảm thấy khí tức của Long Vũ bên cạnh, đôi mắt xanh biếc lộ ra chút giật mình.

Nhìn thấy bị chặn đường, Hắc Minh vung tay hướng Long Vũ đánh tới.

Long Vũ tích tụ đạo lực, Thiên Sư pháp kiếm bắn ra một đạo kiếm khí cường đại. Đồng thời, tay trái vung ra Hỏa Long Quyền. Hai cỗ lực lượng cường đại hợp lại cùng một chỗ, hơn nữa dưới tình huống biên độ tăng trưởng, lực lượng này sợ rằng đạt tới tu vi Đế Cảnh.

Chỉ nghe thấy Hắc Minh kêu thảm một tiếng, cả người ngã xuống mặt đất.

Ngay khi Long Vũ cho rằng mình đắc thắng, Hắc Minh đứng dậy, khoe miệng tràn ra vết máu màu xanh, hừ lạnh nói:

- Cám ơn người làm cho Đại Vu huyết mạch trong cơ thể của ta thức tỉnh.

- Anh Vũ, cẩn thận.

Sau đó Thi Nhân cùng Tứ Kiếm đã chạy tới bên này.

- Long Vũ.

Hắc khí quanh thân Hắc Minh càng đậm, thần trí của hắn dường như cũng thanh tỉnh:

- Người và ta đều là một người như vậy. Vì có gì người cùng ta đối lập?

- Nói bậy.

Long Vũ cả giận nói:

- Hắc Minh, cái đồ hồn trưởng này, đem bán thân mình cho Đại Vu, cho nên mới có được lực lượng cường hân đúng không?

- Người sai lầm rồi.

Khoe miệng Hắc Minh tươi cười:

- Lực lượng của ta đến từ chính mình, là Đại Vu huyết mạch. Long Vũ, người cũng biết tình huống thật sự của dị năng giả.

- Có ý gì?

Long Vũ trả lời:

- Dị năng giả chính là người biến chủng, thuộc loại đột biến gen.

- Người sai lầm rồi.

Hắc Minh cười lạnh một tiếng:

- Nói thật cho người biết. Dị năng giả sở dĩ khác thường, bởi vì có huyết mạch dị năng giả.

- Huyết mạch?

Long Vũ khinh thường nói:

- Huyết mạch cùng gien không khác gì nhau.

- Được rồi. Như người mong muốn, ta sẽ giải thích gien. Ta sẽ nói rõ ràng cho người hiểu.

Hắc Minh cười nói:

- Cái gọi là gien dị năng, kỳ thực chính là Đại Vu huyết mạch. Nói cách khác, toàn bộ dị năng giả trong thiên hạ đều là Đại Vu huyết mạch.

- Người nói vậy.

Trong lòng Long Vũ căng thẳng, tức giận nói:

- Người đang ở đây nói vậy... Theo như người nói, ta chẳng phải là Đại Vu huyết mạch.

- Ha ha...

Hắc Minh cười nói:

- Cuối cùng người cũng giác ngộ. Sự thật là như vậy. Người cũng là Đại Vu huyết mạch. Người cũng là con dân Đại Vu. Hiện giờ có lẽ người không tin ta. Nhưng ta tin tưởng, sau khi Đại Vu huyết mạch trong người thức tỉnh, người sẽ minh bạch hết thảy.

- Một lời nói vậy.

Sau đó Thi Nhân xen vào nói:

- Hắc Minh, người nói vậy bạ gì đó? Người cho là người nói lung tung, chúng ta có thể bỏ qua cho người?

- Ta không có nói vậy, toàn bộ lời của ta nói đều là sự thật.

Hắc Minh nhìn Long Vũ, giải thích nói:

- Dị năng giả được truyền thừa từ thời đại Đại Vu viễn cổ. Người tu đạo được truyền thừa từ thời kỳ Luyện Sĩ Khí viễn cổ. Người tu phật của Đại Thế Giới được truyền thừa từ Phật giáo viễn cổ. Còn về Phượng Hoàng cùng Long Tộc cũng giống nhau, đều là thần thú năm đó Luyện Sĩ Khí cùng Đại Vu sử dụng. Đây toàn bộ là sự thật.

Nói tới đây, hắc hắc Long Vũ:

- Vì sao người tu đạo cùng dị năng giả đối lập. Luyện Sĩ Khí thời kỳ viễn cổ chủ động thu thập tinh hoa của trời đất để tăng lực lượng. Mà Đại Vu lấy thủ đoạn tu luyện chính là tự thân cô đọng. Luyện Sĩ Khí chủ động lấy đạo lực từ bên ngoài, còn Đại Vu lại tự thân chủ động phát kích tiềm lực. Tình huống này giống hệt người tu đạo và dị năng bây giờ. Long Vũ, người không phải người ngu, cẩn thận suy nghĩ lời ta nói, tin tưởng người sẽ minh bạch.

Nghe Hắc Minh nói như vậy, Long Vũ lập tức ngậm ngẫn cả người.

Thi Nhân cũng vô cùng kinh ngạc.

Đối với lời nói của Hắc Minh, bản năng nàng muốn kháng cự.

Nhưng lời của hắn nói lại vô cùng có đạo lý.

- Long Vũ. Người và ta là cùng một loại người...

Hắc Minh nói.

- Thời đại của Đại Vu sắp đến, người hắn là cùng ta phấn đấu làm thức tỉnh Đại Vu.

- Ta sẽ không cùng người thông đồng làm vậy.

Long Vũ lắc đầu, tức giận nói:

- Ta không quan tâm lời người nói có phải là sự thật hay không? Nhưng ta biết, hiện tại sau khi Đại Vu xuất hiện, trăm họ lầm than. Đại Vu chính là đối tượng ta tiêu diệt...

- Ha ha...

Hắc Minh khinh thường cười lạnh:

- Thật buồn cười, người cũng muốn tự tiêu diệt chính mình sao?

- Đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất. Ông nội người, chú của người, cha của người đều là dị năng giả, đều là Đại Vu huyết mạch. Tương lai không phải người cũng muốn giết tất cả người thân của người chứ?

Hắc Minh cười lạnh nói.

- Câm miệng.

Long Vũ nói:

- Người thân của ta sẽ giống như ta, bọn họ đều yêu thế giới này. Bọn họ tuyệt đối không cho phép người tới phá hư.

- Người không hiểu.

Hắc Minh nói:

- Khi Đại Vu huyết mạch thức tỉnh, toàn bộ ý thức đều cải biến. Nói thật với người, Đại Vu huyết mạch tồn tại, chính là muốn đột phá đại phong ấn Đại Vu quật khởi tại thế giới này. Nơi này ban đầu chính là địa phương của Đại Vu. Đám người Luyện Sĩ Khí chính là từ bên ngoài đến, bọn họ chính là kẻ xâm lược đáng xấu hổ.

- Ta không biết người nói bậy bạ cái gì?

Long Vũ nói:

- Ta không quan tâm nhiều như vậy. Ta chỉ biết, ta là người địa cầu, ta là người Trung Quốc, những chuyện vừa rồi không liên quan gì đến ta.

- Hừ.

Hắc Minh khinh miệt nói:

- Người nói với ta những lời như vậy, là bởi vì Đại Vu huyết mạch trong cơ thể người chưa thức tỉnh. Khi Đại Vu huyết mạch trong cơ thể người thức tỉnh, đến lúc đó người tự ý thức được chức trách của mình. Khi đó, suy nghĩ của người cùng với hiện tại bất đồng. Long Vũ, kỳ thực ta phi thường chờ mong người cùng ta kẻ vai tác chiến.

- Không cần phải nói lưu nói vượn trước mặt ta.

Long Vũ gương đôi lông mày, lạnh giọng nói:

- Hôm nay, ta sẽ cho người chết.

- Ha ha...

Hắc Minh lạnh lùng cười:

- Đại Vu huyết mạch của ta đã triệt để thức tỉnh, các người không giết được ta. Sự cường hãn cùng tốc độ của Đại Vu tuyệt đối không phải các người có khả năng tưởng tượng. Tái kiến.

Vừa nói dứt lời, thân hình Hắc Minh liền hóa thành một tia chớp màu xanh bỏ chạy.

Tốc độ cực nhanh, cho dù Thi Nhân hóa thành bản thể cũng không thể nhìn thấy bóng lưng.

- Anh Vũ, đừng đuổi theo nữa, không kịp đâu.

Bộ dáng Thi Nhân có vẻ nặng nề.

- Thi Nhân. Em có cảm thấy lời hắn nói là thật không?

Long Vũ hỏi.

- Em không biết.

Thi Nhân nói:

- Bây giờ có thể xác định Hắc Minh biến thành Đại Vu là hoàn toàn chính xác. Điểm này không thể nghi ngờ.

- Anh muốn đi tìm Hắc Thiên, Hắc Thiên nhất định biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Long Vũ cắn răng nói.

- Anh Vũ, xem ra anh đã tin lời Hắc Minh. Nếu không anh cũng không nóng nảy như vậy.

Thi Nhân lo lắng nói:

- Không nên tin lời khùng điên của Hắc Minh.

- Nha đầu, cần gì phải nói dối.

Ngay lúc này, Hắc Thiên Ma Thần xuất hiện trước mặt Long Vũ, hẩn nhìn thoáng qua Thi Nhân, cười nói:

- Người biết rõ, toàn bộ điều Hắc Minh vừa nói chính là sự thật, người tại sao phải dấu diếm? Người lo lắng Long Vũ sẽ trở thành Đại Vu.

- Hắc Thiên... Lệnh chủ, người nói cái gì? Ý của người là Hắc Minh không phải nói láo, mà là sự thật?

Long Vũ hỏi.

Hắc Thiên Ma Thần âm u nói:

- Haiz... Sự tình đều đã như vậy, ta cũng không muốn giấu diếm người. Lời nói của Hắc Minh, toàn bộ đều là sự thật. Đại Vu huyết mạch chính là dị năng giả, dị năng giả chính là Đại Vu huyết mạch. Nhưng mà Đại Vu huyết mạch không nên thức tỉnh sớm như vậy. Ta xem huyết mạch của Hắc Minh chính là được máu tươi của thần thú kích thích...

- Cửu Vĩ Thiên Hồ?

Long Vũ dường như nghĩ tới Mỹ Diễm.

Hắc Thiên Ma Thần gật gật đầu, nói:

- Có lẽ đúng là như vậy...

- Không đúng.

Long Vũ nói:

- Nếu vì nguyên nhân này, tại sao trong huyết mạch Đại Vu trong cơ thể của ta cũng thức tỉnh mới đúng. Nhưng vì sao ta không có cảm giác gì?

- Việc này không khó giải thích.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Cửu Vĩ Thiên Hồ là mãnh thú, cho nên máu tươi của ả ta có thể kích thích tính tàn bạo, giết chóc của Đại Vu. Mà người bất đồng. Phượng Hoàng cùng Long Tộc từ thời xưa hoàn toàn là thú thần hiền lành, an tường...

- Hắc Thiên, vậy người nói cho ta biết, ta phải làm gì bây giờ?

Long Vũ thực sự buồn bực.

- Người đang lo lắng...

Hắc Thiên Ma Thần khẽ cười một tiếng:

- Nếu ta đoán không sai, trong lòng ngươi vô cùng lo lắng. Ngươi lo sợ tương lai ngươi sẽ đối lập với bằng hữu, tự tay phá hủy Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật, đúng không?

- Đúng vậy.

Long Vũ không chút kiêng dè:

- Hiện tại ngươi đã chứng thực, dị năng giả chính là huyết mạch Đại Vu, chẳng lẽ ta không lo lắng sao?

- Ngươi sai lầm rồi.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Trong cơ thể của ngươi chính xác có huyết mạch Đại Vu. Nhưng không phải dị năng giả nào cũng có thể thức tỉnh.

Nói tới đây, Hắc Thiên cười cười:

- Thời đại thượng cổ, mặc dù Đại Vu yếu nhất cũng có lực lượng Cửu Đỉnh. Nhưng ngươi nhìn lại thực lực dị năng giả tại thế giới sự thật, lực lượng cực mạnh cũng chỉ là lục đỉnh. Việc này có ý nghĩa thế nào?

- Ta biết.

Thi Nhân xen vào nói:

- Trải qua truyền thừa nhiều đời, độ tinh khiết của huyết mạch Đại Vu ngày càng thấp. Cho nên, không phải toàn bộ huyết mạch Đại Vu đều thức tỉnh.

- Đúng rồi.

Hắc Thiên tiếp tục đề tài:

- Có thể huyết mạch Đại Vu thức tỉnh chỉ là một phần ngàn, thậm chí ít hơn.

- Ý của ngươi là, ta cùng cha ta, chú của ta nữa, không hẳn biến thành Đại Vu?

Long Vũ hỏi.

- Cũng có thể nghĩ là như vậy.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Nguyên bản Hắc Minh rất cảm hận Huyền Môn, chính cừu hận đã kích thích huyết mạch Đại Vu của hắn. Hơn nữa với máu của Cửu Vĩ Thiên Hồ, hắn mới nhanh chóng trở thành như vậy. Đây chỉ là một trường hợp, không nên quá lo lắng.

- Ngươi có đủ năng lực giết chết Hắc Minh. Tại sao ngươi không xuất thủ?

Long Vũ giống như chất vấn.

- Được rồi, ta hỏi ngươi vì sao ta phải ra tay giết chết Hắc Minh?

Hắc Thiên Ma Thần cười lạnh nói:

- Long Vũ, ta cảm thấy ngươi có chút thú vị, nhưng cái này không có lý do ngươi không có chút nào lễ phép. Nếu ta nguyện ý, nháy mắt ta đều giết chết các ngươi, thân hình cụ diệt...

- Ngươi...

Long Vũ còn định bật thêm vài câu, lại bị Thi Nhân ngăn lại:

- Anh Vũ, trước mặt lệnh chủ Hắc Thiên Ma Thần, anh thật sự có chút làm càn.

Long Vũ dường như cũng ý thức mình có chút quá đáng. Muốn hung hăng càn quấy, phải xem mình có năng lực không đã. Ít nhất, trước mặt Hắc Thiên Ma Thần, hắn còn không có tư cách như vậy.

- Ta xin lỗi.

Long Vũ nói.

- Tốt lắm.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Nam tử hán đại trượng phu nên như vậy, co được dãn được. Nếu một ngày, tu vi của người mạnh hơn ta, cho dù người đem ta dẫm nát dưới chân, ta không một câu oán hận.

- Tin tưởng sẽ có một ngày như vậy.

Long Vũ nói.

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần mỉm cười:

- Tốt lắm, người thực sự không tệ. Ta cũng vậy, rất chờ mong ngày nào đó được nằm dưới chân người...

- Bằng hữu của các người đã tới, ta sẽ không quấy rầy các người...

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Bao giờ người rời khỏi Huyền Cảnh, ta còn phải tới tìm người.

- Nhớ kỹ, phải tin tưởng bản thân mình.

Nói xong, Hắc Thiên Ma Thần liền biến mất.

Một lát sau, Thi Nhân cau mày:

- Là mẹ tới...

Thi Nhân vừa dứt lời, Long Vũ cũng cảm ứng được khí tức của Dao.

Sau khi Dao đến, Long Vũ cùng Thi Nhân đem tình huống đơn giản nói lại một lần. Dao chau mày, trên mặt có chút lo lắng. Nàng ngẩng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, chuyện này không nên truyền ra ngoài. Nếu người tu đạo tại Huyền Cảnh biết đệ năng giả là huyết mạch Đại Vu, tin tưởng đệ năng giả liền gặp tai ương.

- Vâng.

Thi Nhân cũng nói:

- Người tu đạo nhất định sẽ bắt giết đệ năng giả, không cho họ thức tỉnh huyết mạch Đại Vu.

Trong lòng Long Vũ phát lạnh:

- Nói như vậy, anh sẽ trở thành đối lập với Huyền Cảnh. Mà cha của anh, còn chú của anh nữa, cũng sẽ trở thành đối tượng bị người tu đạo tại Huyền Cảnh đuổi giết.

- Đúng vậy.

Thi Nhân cau mày nói:

- Nhưng vấn đề bây giờ, chúng ta không nói, nhưng chưa chắc Hắc Minh sẽ không nói.

- Yên tâm, Hắc Minh cũng chưa đủ thời gian để nói lung tung.

Dao phân tích:

- Bây giờ Hắc Minh còn chưa chống vững thế lực, hẳn không thể có lực lượng tuyệt đối bảo vệ huyết mạch Đại Vu. Hẳn không thể nào làm lộ chuyện này ra ngoài.

- Hắc Thiên...

Long Vũ lo lắng.

- Hắc Thiên sẽ không nói.

Dao dường như rất hiểu Hắc Thiên Ma Thần, nàng nói:

- Hắc Thiên vừa chính vừa tà. Nhưng mà ta tin tưởng hắc sẽ không nói lung tung.

Thi Nhân đột nhiên hỏi:

- Mẹ. Mẹ rất hiểu biết Hắc Thiên Ma Thần sao?

- Mẹ cùng hắc ta quen biết... Nhưng mà... Hắc Thiên kỳ thực là một tên hỗn đản.

Dao cắn răng nói:

- Sau này ở trước mặt mẹ, đừng có nhắc tới tên hỗn đản đó.

Thi Nhân âm thầm nhú mày, nghĩ thầm mẹ mình cùng Hắc Thiên chắc chắn có làm việc gì dấm dúi. Cũng có thể Hắc Thiên ăn vụng rồi bỏ cửa chạy lấy người. Bằng không, tại sao mẹ mình không muốn nhắc tới Hắc Thiên.

.....

.....

Rất nhanh, ba ngày đã trôi qua.

Trong ba ngày này, Long Vũ an bài đệ tử Thiên Đường truy tìm tin tức của Hắc Minh, đồng thời cũng chú ý đến tin tức của Đại Vu.

Hắc Minh dường như bốc hơi tại Huyền Cảnh. Có một chút tin tức tốt là, đến nay không có thông tin dị năng giả là huyết mạch Đại Vu bị truyền ra.

Long Vũ tính toán mấy ngày nữa phải đi tới thành Đoan Mộc, sau đó quay về thế giới sự thật. Hắc tính toán mình cùng với ông nội Long Phi nói chuyện một chút, hơn nữa nói cho ông ta biết tình huống của dị năng giả.

Hắc có một loại dự cảm, Hắc Minh có thể sắp tiến vào thế giới sự thật. Hắc nhất định không bỏ qua cơ hội lợi dụng dị năng giả.

- Tiểu Vũ, cậu theo tôi một chút.

Ngay khi Long Vũ đang trầm tư, âm thanh của Dao cắt đứt suy tư của hắc.

codon.trai

237. Chương 97: Dao Tới Gặp

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 5

Chương 97: Dao tới gặp

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ nghe vậy, ngẩng đầu lên, đã thấy Dao một thân trang phục màu trắng phong tình, vẫy tay.

Sững sờ một chút, hắc hỏi:

- Dao bá mẫu, có chuyện gì sao?

- Đúng vậy.

Dao gật đầu nói:

- Có một số việc muốn nói với cậu.

Đợi khi Long Vũ đến gần, một mùi thơm truyền tới, nhưng mà Long Vũ không có ý tưởng gì khác. Từ sau khi ý thức của La Hậu được Dao trợ giúp hấp thu, hắn cũng đã có thể tự do khống chế tâm tình của mình.

- Tiểu Vũ, Phương Hậu có thể trở về.

Dao nói:

- Sau khi Phương Hậu trở về, ngôi vị Phương Hậu của Kim Phương sẽ mất hiệu lực. Nội quy trước đây Kim Phương tuyên bố hủy bỏ cũng mất đi hiệu lực. Tôi nghĩ nói cho cậu biết, để cậu có thể chuẩn bị tâm lý tốt.

- Phương Hậu sắp trở về?

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Dao bá mẫu, tại sao người biết?

- Là một loại cảm giác.

Dao nói:

- Tôi cùng mẹ của Kim Phương, Phương Hậu đời trước tồn tại một loại liên hệ kỳ diệu nào đó. Từ khi Hắc Thiên Ma Thần trở về Huyền Cảnh, tôi có một cảm giác kỳ diệu. Có lẽ tương lai không lâu, Phương Hậu sẽ trở về. Tiểu Vũ, đây không phải là đe dọa, đây là sự thật.

- Ý của bá mẫu là gì?

Long Vũ hỏi.

- Không phải tôi có ý gì, mấu chốt là cậu nghĩ thế nào?

Dao nói:

- Tôi phải nhắc nhở cậu, cậu phải quyết định lựa chọn...

- Chuẩn xác hơn là giữa Thi Nhân cùng Kim Phương, cậu chỉ có thể chọn một người.

Dao nói.

- Tôi phải chọn cả hai.

Long Vũ vô sỉ nói:

- Chị Thi Nhân và chị Phương, một người tôi cũng không từ bỏ. Người yên tâm, sự tình đều sẽ được giải quyết. Có lẽ, đây chỉ là cảm giác của người.

- Cậu sai lầm rồi.

Dao nghiêm mặt nói:

- Tôi nói rồi, đây không chỉ là cảm giác, mà là cảm ứng tâm linh. Cái này là tồn tại chân thật.

- Dao bá mẫu, tôi đã biết, người yên tâm đi. Chuyện này tôi sẽ giải quyết thỏa đáng.

Trong lòng Long Vũ đã hạ quyết tâm, bất kể là Kim Phương hay Thi Nhân, hắn đều không từ bỏ ai cả.

- Giữa trưa tôi tự tay xuống bếp, cậu tối dùng cơm.

Dao thản nhiên nói một câu, xoay người rời đi.

Long Vũ ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, trong lòng có chút buồn bực.

Tiền nhiệm Phương Hậu trở về. Là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Phương diện tốt, hiển nhiên là có thêm lực lượng đối kháng với Đại Vu.

Phượng diện xấu, sự xuất hiện của nàng chính là trở ngại nghiêm trọng trong việc hấn hai tay ôm Kim Phượng và Thi Nhân.

- Quên đi, cứ thuận theo tự nhiên.

Long Vũ không phải là người để tâm vào chuyện vụn vặt, nghĩ một tẹo không ra liền quăng sang một bên. Xe đến trước núi ắt có đường, sự việc chắc gì đã tồi tệ như vậy.

.....

.....

Sau khi tách khỏi Long Vũ, trong lòng Dao có chút xao động.

Dao cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Rõ ràng nàng coi Long Vũ như con rể. Nhưng từ sau lần hấn vô lễ với mình, trong lòng nàng có chút cảm giác kỳ quái.

Dao lần này đến, lấy cái lý do báo tin, nhưng trong lòng nàng chính là muốn nhìn thấy mặt Long Vũ.

Trước mắt, nàng chuyển suy nghĩ sang việc nấu đồ ăn để xua tan cái suy nghĩ lan man kia đi.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Dao cũng đã hoàn thành xong đồ ăn. Đường như tất cả đều là những món yêu thích của Long Vũ. Thi Nhân thấy vậy cũng nhú mào.

Nàng cảm giác mẹ mình đối với Long Vũ có chút thái quá.

Trước đây là Phượng Hoàng Chiến Giáp, cái đó đã là một tín hiệu. Hôm nay sự nhiệt tình cũng có chút thái quá.

Thi Nhân thậm chí suy nghĩ, có nên tìm cơ hội nói chuyện với mẹ, để xem trong lòng bà rốt cuộc nghĩ như thế nào.

- Thi Nhân, con xem tiểu Vũ có tới không?

Cũng không biết vì sao, Dao rất chờ mong Long Vũ tới. Nàng chờ mong Long Vũ được hưởng mỹ thực, chính là thời điểm hạnh phúc cùng ngọt ngào.

Long Vũ từ xa đã thấy dáng vẻ mềm mại của Thi Nhân, một loại hạnh phúc khó nói lên lời.

- Thi Nhân, đang đợi anh à?

Long Vũ đi tới, thuận tay ôm lấy bờ eo nàng.

- Anh không biết mẹ em thúc giục em đến bao nhiêu lần đâu?

Trong giọng nói Thi Nhân dường như có chút oán hận.

Long Vũ âm thầm nhú mào, rõ ràng Thi Nhân có chút ưu tư. Nhưng nàng không nói thêm gì, im lặng đi theo Long Vũ vào trong.

- Anh chờ một chút, em đi vào trong bếp giúp mẹ, đồ ăn rất nhanh được mang ra.

Thi Nhân để cho Long Vũ ngồi xuống, còn mình chạy vào phòng bếp.

Nhưng chính Thi Nhân cũng không biết, mẹ mình giờ này cũng không có trong bếp.

Long Vũ sau khi ngồi xuống, một mực nghĩ đến biểu tình vừa nãy của Thi Nhân. Nhìn bộ dáng của nàng, có lẽ đã hoài nghi mình cùng Dao đã làm chuyện gì mờ ám.

- Cậu đã tới rồi.

Đột nhiên, một âm thanh quyền rũ cắt đứt suy nghĩ của Long Vũ. Hấn ngẩng đầu, đã thấy Dao đang chậm rãi bước tới. Long Vũ phát hiện Dao hôm nay trông rất mê người. Bộ quần áo màu đen bó sát người, tôn lên từng chỗ lồi lõm gợi cảm. Nhất là cặp mông căng tròn, hấn nhìn có chút hồn phách thất lạc.

Long Vũ ngô ngố nhìn nàng.

- Ngốc, nhìn cái gì đấy?

Cảm giác ánh mắt Long Vũ chăm chăm nhìn vào mình, Dao không khỏi nổi giận mắng một tiếng. Nhưng thực tế, trong lòng nàng không có chút phần nộ nào.

Cũng không biết vì sao, khi nàng phát hiện Long Vũ chăm chăm nhìn cặp mông cùng đùi của mình, nàng không một chút chán ghét. Ngược lại, nàng còn có cảm giác một chút hưng phấn.

Trừng mắt nhìn Long Vũ một cái, Dao đỏ mặt nói:

- Lại đây ngồi xuống, tôi đi bưng thức ăn.

Nói xong, Dao xoay người lấy cho Long Vũ một cái ghế dựa.

Lúc Dao xoay người, cặp mông càng gợi cảm mê người. Ánh mắt Long Vũ không tự chủ được chăm chăm nhìn vào. Việc này không quan hệ đến cái gì gọi là sắc lang, sắc quý. Đây chỉ là phản ứng hoàn toàn bình thường của một nam nhân.

Nếu có trách, cũng chỉ trách thân hình của Dao quá mê người.

- Nhìn cái gì đấy?

Dao khẽ gắt giọng, nhưng nghe thật quá êm tai.

Long Vũ lập tức tỉnh mộng, hơi rùng mình, đem ánh mắt dời đi.

Lúc này, hắn ngoan ngoãn ngồi im, ánh mắt không dám nhìn loạn.

Dao lập tức sắp xếp cho hắn ngồi xuống.

Trong đầu Dao lúc này đang hiện lên cảnh ánh mắt Long Vũ mê ly nhìn mình. Tuy vậy trong lòng nàng không có chút phần cảm cũng như ghê tởm. Ngược lại còn có cảm giác kích thích.

Bây giờ, trong lòng hai người đều tràn ngập tình cảm mập mờ.

- Mẹ, tiểu Vũ, chúng ta ăn cơm thôi.

Ngay lúc này, Thi Nhân bưng đồ ăn vào. Trong ánh mắt hai người hiện lên một tia bối rối, sau đó đứng dậy giúp Thi Nhân bưng đồ ăn.

Trên bàn ăn, không khí rất hòa hợp. Dao cố ý đàm luận một vài chủ đề dễ nghe, ba người nói rất nhiều. Nhưng Long Vũ luôn cảm thấy ánh mắt Thi Nhân luôn nhìn mình có chút quái lạ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thi Nhân bởi vì có việc nên cùng với Tứ Kiếm ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn Dao và Long Vũ.

Lúc trước, hai người nói chuyện rất tự nhiên.

Nhưng lúc này chỉ còn hai người, đặc biệt ánh mắt trộm cặp của Long Vũ bị bại lộ, làm cho không khí giữa hai người lúc này có chút mất tự nhiên.

Dao cảm giác thân thể của mình bị Long Vũ rình coi cũng phi thường hưởng thụ.

Nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân, hơn nữa quan hệ giữa nàng và Long Vũ cũng có chút phức tạp. Cho nên, giờ phút này sắc mặt của nàng có chút thẹn thùng. Khuôn mặt xinh đẹp cũng không biết từ lúc nào đỏ ửng.

Nhìn thấy Long Vũ vẫn còn chăm chăm nhìn mình, Dao nũng nịu oán trách nói:

- Này. Tiểu sắc lang. Cậu còn cứ nhìn như thế, tôi sẽ tố cáo với Thi Nhân.

Long Vũ nghe nàng nói thế, vô cùng xấu hổ.

Sự tình ngày hôm nay, hắn cảm giác rằng Dao là người hấp dẫn hắn.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác.

Ít nhất, hắn không có chút đảm bảo nào cảm giác của mình là chính xác.

- Khụ khụ...

Long Vũ cười khan nói:

- Kỳ thực tôi cũng không có ý gì. Đúng rồi, Dao bá mẫu, khi nào thì người trở về.
- Có ý tứ gì? Cậu hi vọng tôi nhanh chóng rời khỏi chỗ này à?

Dao tức giận hỏi một câu.

Lời vừa nói ra, Dao cảm thấy lời nói có chút mập mờ. Dao cũng không phải là người bảo thủ, đương nhiên cũng không phải là một người tùy tiện. Nhưng hiện giờ trước mặt Long Vũ, nàng có chút thất thố.

- Không phải như vậy.... Là thế này. Mấy ngày nữa tôi muốn đi thành Đoan Mộc, sau đó trở về thế giới sự thật. Tôi lo sợ chúng ta sẽ có một khoảng thời gian dài không gặp mặt.

Long Vũ giải thích nói.

- Còn nữa. Dao bá mẫu. Cảm ơn Phượng Hoàng Chiến Giáp của người.
- Cậu biết? Là Thi Nhân nói cho cậu sao?

Dao nói:

- Chỉ có nó mới có thể cảm ứng được Phượng Hoàng Chiến Giáp. Đúng rồi, nó không hỏi cậu thêm cái gì sao?
- Không có.

Thi Nhân thật có chút khác thường, nhưng mà Long Vũ cũng không muốn nói cho Dao, để tránh ảnh hưởng đến quan hệ hai mẹ con họ.

Sau đó, hai người cũng không biết nói gì, mà Long Vũ cũng không dám nhìn chăm chăm vào Dao. Nhìn thì xấu hổ mà không nhìn thì thực sự quá khó chịu. Biện pháp tốt nhất là Long Vũ nói lời cáo từ.

.....
.....

Buổi tối Thi Nhân mới trở về. Nàng cũng không tới chỗ Dao mà đứng ở phòng Long Vũ lẳng lặng đợi hân.

Ngọn đèn trên bàn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, Thi Nhân than nhẹ một tiếng đứng dậy đi tới cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chăm trăng sáng trên bầu trời, trong lòng cũng không biết nàng suy nghĩ cái gì.

- Anh đã trở về.

Long Vũ đẩy cửa đi vào, cố ý giải thích cái gì đó:

- Anh cùng Mã đại ca nói chút chuyện phiếm nên trở về muộn.

Thi Nhân tiến đến ôm chặt lấy Long Vũ, lo lắng hỏi:

- Anh Vũ, chị nghe mẹ nói Phượng Hậu sắp trở về, anh sẽ làm thế nào? Từ bỏ em sao?

Long Vũ vội vàng nói:

- Thi Nhân, em nói nhăng cuội gì đấy. Làm sao anh lại có thể từ bỏ em được.
- Nhưng em cùng với Kim Phượng, dù sao anh cũng phải từ bỏ một người.

Thi Nhân nói.

- Không... Một người cũng không.

Long Vũ nói giống như hứa hẹn:

- Bất kể là em hay tiểu Phượng, anh đều không từ bỏ ai hết. Mặc dù là Phượng Hậu, cũng vô pháp chia rẽ chúng ta.
- Anh Vũ, anh nói thật chứ?

Long Vũ gật đầu:

- Yên tâm. Chuyện này anh đã nghe Dao bá mẫu nói, không có việc gì hết.
- Vâng. Em tin tưởng anh nhất định sẽ xử lý tốt mọi việc.

Thi Nhân tin tưởng mười phần nhìn Long Vũ, cái miệng nhỏ nhắn lưu luyến si mê gất gao hôn lấy đôi môi Long vũ. Hai tay ôm chặt lấy hắn, nhắm mắt hưởng thụ tình ái ngọt ngào.

Long Vũ yêu thương nhìn nàng, hai tay ôm nhẹ thân thể Thi Nhân. Sau một hồi, hai người si tình nhìn nhau.

- Thi Nhân, anh trở lại thế giới sự thật, em đi cùng chứ?

Long Vũ đột nhiên cười một tiếng:

- Nếu em không có ý định đi, đêm nay anh nhất định phải đem em ăn no...
- Đại sắc lang, vừa gặp đã đòi làm mấy chuyện xấu.

Thi Nhân gất giọng.

Ánh mắt Long Vũ lộ ra nhu tình, đem Thi Nhân ôm lấy, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cười cười gian xảo:

- Đây chẳng phải là chuyện em cũng mong muốn sao?
- Em không đi.

Thi Nhân nói:

- Em muốn ở đây tìm kiếm cha mẹ của anh. Em đã đáp ứng anh, dĩ nhiên là sẽ phụ trách việc này.
- Anh Vũ, yêu em.

Ánh mắt Thi Nhân lộ ra vẻ kiều mỹ. Thân là nữ nhân, hiển nhiên nàng muốn trước khi Long Vũ rời đi, cùng nàng mây mưa tới bến.

Cảm nhận được mị thái của nàng, Long Vũ nhiệt huyết sôi trào. Tay phải của nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại. Thi Nhân ngậy ngốc nhìn nam nhân của mình, lẳng lặng nằm trên giường, mặc cho hắn vuốt ve. Khóe miệng nàng nở nụ cười ngọt ngào.

- Anh Vũ, em có một loại dự cảm, lần này anh trở về thế giới sự thật, sẽ không yên ổn.

Thi Nhân lo lắng nói:

- Hắc Minh đã biết dị năng giả chính là huyết mạch Đại Vu, như vậy hắn sẽ tới thế giới sự thật lôi kéo dị năng giả.
- Đây cũng là chuyện anh lo lắng.

Long Vũ nói:

- Cho nên, anh phải nhanh chóng trở về. Anh hi vọng có thể thuyết phục được nghiệp đoàn dị năng.

Thi Nhân khẽ ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt hắn, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt hắn, trong mắt tràn đầy nhu tình:

- Cũng may mẹ cho anh Phượng Hoàng Chiến Giáp. Chỉ cần không phải gặp cao thủ cấp bậc lệnh chủ thì không thể làm tổn thương được anh.

Thanh âm của Thi Nhân có chút khàn khàn:

- Kỳ thực, em luôn luôn muốn ở bên cạnh anh.

Long Vũ nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt ngọc của nàng, thấp giọng an ủi:

- Em an tâm, anh sẽ không có việc gì, phải tin tưởng năng lực của anh. Đúng rồi, không phải còn có Tứ Kiếm sao?

- Đúng vậy.

Thi Nhân nói:

- Anh Vũ, ngày hôm qua em đã thương nghị cùng với mẹ, muốn từ cung Hắc Phượng phái thêm vài chiến sĩ tới đây. Thiên Đường không có cao thủ trấn thủ cũng không được.

- Cám ơn.

Long Vũ vui vẻ nói.

- Anh Vũ. Em không muốn anh nói như thế.

Thi Nhân ngắc đầu nói:

- Em và anh không nên nói lời khách khí như thế.

Nói xong, hai tay Thi Nhân ôm lấy Long Vũ, nhẹ nhàng hôn hân.

Trong căn phòng nhỏ yên lặng, ngọn đèn mờ nhạt, hai người nhiệt liệt yêu thương nhau... Long Vũ yêu thương hôn hít thân thể Thi Nhân, hai tay vuốt ve cơ thể mê người. Rất nhanh, toàn bộ thân thể của nàng đều in dấu tay hân.

Hai tay Thi Nhân gắt gao ôm cổ hân. Khi hôn hít, nàng lại cực kỳ chủ động. Nghĩ đến sắp phải chia tay, nàng hận không thể đem toàn bộ yêu thương trao cho nam nhân của mình.

Chẳng biết từ lúc nào, hai người không còn mảnh vải che thân âu yếm lấy nhau. Dần dần, sự yên lặng trong căn phòng nhỏ truyền ra tiếng rên mê người của nữ nhân, tiếng thở gấp của nam nhân. Dưới ánh trăng, hai thân thể chậm rãi dung hợp với nhau.

Sau một giờ mây mưa, hai người ôm nhau ngủ.

.....

.....

Sáng sớm, khi ánh sáng xuyên vào trong phòng, Long Vũ mở to mắt, tỉnh lại.

Nhìn thấy Thi Nhân vẫn còn ngon giấc, vẻ mặt kiều diễm thỏa mãn, Long Vũ cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Giờ phút này, Thi Nhân đang nằm nghiêng người, bờ mông căng tròn trắng nõn hiện ra trước mắt hân. Nuốt nước miếng, bàn tay Long Vũ đưa qua, nhẹ nhàng vuốt ve bờ mông đẹp.

Thi Nhân tỉnh lại, thấy nam nhân đang đùa bỡn bờ mông mình, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào cùng thẹn thùng. Long Vũ thấy Thi Nhân tỉnh lại, nhẹ giọng vỗ về:

- Cứ ngủ tiếp đi...

Thi Nhân nghe vậy, hai tay ôm lấy cổ nam nhân, can đảm cầu ái:

- Anh Vũ, em còn muốn...

Thi Nhân kiều mị nhìn hân, khiêu khích nói.

Long Vũ tất nhiên không cự tuyệt. Trong phòng lại tiếp tục trình diễn một cảnh phim mà chúng ta xem xong thường phải xóa history.

Mà lúc này, trước cửa sổ xuất hiện một bóng người. Mỗi lần Thi Nhân phát ra tiếng rên rỉ, cũng làm cho bóng người kia run rẩy.

La Lâm nhanh nhạy bao quát toàn bộ tình huống xung quanh.

Sau khi nghỉ ngơi, Thi Nhân hầu hạ giúp Long Vũ mặc quần áo rời giường. Ra khỏi cửa phòng, trong sân viện, dường như có một nam một nữ đang giằng co.

Nam chính là Hắc Thiên Ma Thần đẹp trai phong nhã. Mà nữ chính là mẹ của Thi Nhân, Dao. Hai người cứ như vậy đứng trong sân, trừng mắt nhìn nhau.

- Mẹ...

Thi Nhân hơi kinh hãi, vội vàng đi tới thấp giọng nói:

- Mẹ, tại sao mẹ lại gặp phải tên sát tinh này...

Hắc Thiên Ma Thần mỉm cười:

- Nha đầu không được nói bậy, việc này không được trách ta. Kỳ thật người cùng tiểu tử Long Vũ nên cảm tạ ta.

- Người có ý gì?

Long Vũ lo lắng Dao xảy ra chuyện, vội vàng đứng giữa hai người.

- Hắc hắc...

Hắc Thiên Ma Thần liếc nhìn Dao một cái, mặt mờ cười. Nói với Long Vũ:

- Kỳ thực sự tình rất đơn giản. Có người trong phòng đang chơi trò yêu đương, có người bên ngoài nghe lén. Mà ta vừa giúp các người bắt được người nghe lén.

- Hắc Thiên, người nói bậy bạ cái gì thế?

Hai tay Dao chống nạnh, tức giận quát một tiếng:

- Người nói là ai nghe lén?

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần nhất thời không nhịn được cười:

- Dao ơi Dao, cách nhiều năm như vậy, người vẫn là đàn hay là gốc ghếch. Ta cũng không nói người. Đương nhiên, hiện tại người đã tự mình thừa nhận.

“ ... ”

Lời vừa nói ra, hai má Dao lập tức ửng đỏ.

Thi Nhân đứng ở một bên, dường như cũng minh bạch, trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng biểu tình của Long Vũ cũng bình thường. Về chuyện nghe lén, Dao cũng đã từng làm. Long Vũ cũng là thằng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Nhưng mà đối với tâm tư của Dao, hẳn cũng có chút đoán không ra.

- Hắc Thiên, người là tên chết tiệt. Người đi theo ta, ta có chuyện hỏi người.

Dao dường như thấy chuyện xảy ra vô cùng xấu hổ, nói to một tiếng, lập tức liền xoay người ly khai.

Hắc Thiên đi hai bước, lập tức quay đầu nói với Long Vũ:

- Ha ha... Chớ để trong lòng. Mẹ vợ xinh đẹp của người, có điểm ham mê như vậy, là chuyện riêng của nàng ta.

- Tiểu nha đầu, đừng ghen tị.

Hắc Thiên dặn dò một tiếng, lập tức dựa vào khí tức của Dao đuổi theo. Long Vũ cùng Thi Nhân đứng tại chỗ đưa mắt nhìn nhau.

codon.traí

238. Chương 1: Tổ Vu Huyền Minh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 1: Tổ Vu Huyền Minh

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi Hắc Minh trở lại Hắc Hoa hội, hắn một mình tiến vào mật thất, bởi vì hắn cảm thấy trong đầu của hắn rất rối loạn. Đầu hắn lúc này đau như búa bổ, hắn cảm thấy trong thân thể của mình còn có xuất hiện một người khác.

Tiến vào trong mật thất, hắn vội vàng ngồi xếp bằng, tận lực làm cho tâm tình của mình yên tĩnh trở lại. Giờ phút này khí tức trong cơ thể của hắn hoàn toàn hỗn loạn, hắn có một loại cảm giác xấu.

Hắc Minh là một thiên tài tu đạo. Trong cơ thể hắn không chỉ có đạo lực tồn tại cùng với dị năng. Ngay cả khí tức chính đạo cùng khí tức tà ác cùng tồn tại song song.

Nhưng mà giờ phút này, muốn ổn định tâm tình, tự nhiên là phải dùng đến đạo lực chính nghĩa hóa giải, trong lòng vô cùng buồn bực xen lẫn bất an.

Ngưng thần tĩnh khí, đạo lực Huyền Môn trong người chạy một chu thiên, khí tức trong cơ thể vững rất nhiều. Nhưng cảm giác của hắn ngày càng không tốt.

Bởi vì, giờ phút này, hắn rõ ràng cảm thấy trong cơ thể của mình còn có thêm một linh hồn. Hắn giống như tồn tại bên trong ý thức hải của mình.

- Là ai?

Nét mặt Hắc Minh biểu lộ một cảm giác sợ hãi bất an.

- Là ai? Đến tột cùng là ai tồn tại trong cơ thể của ta?

Hắc Minh không rõ ràng tự hỏi.

- Hải tử... Người cuối cùng cũng cảm ứng được khí tức của ta, xem ra ngày chúng ta dung hợp cũng không còn xa nữa.

Đột nhiên, trong đầu Hắc Minh xuất hiện một thanh âm thô lỗ.

Hắc Minh sửng sốt, lập tức khàn giọng hỏi:

- Người là ai? Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Người vì sao lại ở bên trong thân thể của ta. Người muốn làm cái gì?

- Hải tử của ta. Không nên gấp gáp.

Thanh âm thô lỗ vẫn vang lên trong đầu Hắc Minh:

- Ta chính là người, người chính là ta. Chính xác hơn một chút ta chính là huyết mạch Đại Vu. Mà sự tồn tại của người cũng bởi vì huyết mạch Đại Vu. Ta nói như vậy, người đã hiểu chưa?

- Ta không biết người đang nói cái gì. Mời người rời khỏi thân thể của ta.

Thanh âm đó làm cho Hắc Minh cảm thấy run rẩy. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy sợ hãi.

- Rời khỏi?

Thanh âm thô lỗ cười cười:

- Hải tử. Ta chính là người, người chính là ta. Người bảo ta làm sao rời khỏi? Yên tâm đi, chúng ta sẽ rất nhanh dung hợp. Đến lúc đó, người sẽ chân chính trở thành Đại Vu.

- Không đúng... Không đúng...

Đại não của Hắc Minh liên tục hoạt động:

- Không đúng. Người đang gạt ta. Người không phải là ta, ta cũng không phải là người. Người là người xâm nhập. Đến tột cùng là người dùng thủ đoạn gì tiến nhập vào thân thể ta. Người lập tức rời đi...

- Hài tử, không nên gấp gáp...

Thanh âm thô lỗ cười cười:

- Coi như người không thừa nhận, đây cũng là sự thật. Người chính là vì ta mà sinh ra.

- Người....

Hắc Minh dường như hiểu ra cái gì:

- Bị ta đoán trúng, người căn bản không phải là ta. Người là Vu chủng ẩn giấu trong huyết mạch Đại Vu. Người chiếm đoạt cơ thể của ta, sau đó hủy diệt trí nhớ của ta, đúng không?

Về truyền thuyết Vu chủng, Hắc Minh từng đọc được trong điển tịch Huyền Môn. Thời kỳ thượng cổ, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa lấy đại thần thông liên thủ đem toàn bộ Đại Vu phong ấn. Mà nhóm Đại Vu cũng không cam lòng, trong lúc phản kích rất nhiều người để lại huyết mạch, cũng có những đại thần thông thì đem linh thức của mình giấu trong huyết mạch Đại Vu, chờ đợi sống lại.

Hắc Minh dường như có thể khẳng định, chính hắn gặp phải tình huống như vậy.

- Ha ha...

Thanh âm thô lỗ nói:

- Không hổ là người kế thừa của ta, người thật sự rất thông minh. Cho tới bây giờ, ta cũng không có ý định giấu diếm người. Đúng vậy, ta cũng không muốn lừa người, nhưng cũng là muốn tốt cho người. Ta chỉ muốn cho người không phải sợ hãi. Hiện tại người cũng đã biết, ta sẽ dứt khoát giải thích. Ta thực sự là muốn chiếm thân thể của người, bởi vì trong thân thể của người tồn tại huyết mạch Đại Vu, nguyên nhân do ta mà sinh ra. Giống như linh hồn yếu ớt của người không xứng có được thân thể của huyết mạch Đại Vu. Nhớ kỹ, ta gọi là Huyền Minh, một trong mười hai Tổ Vu vĩ đại.

- Huyền Minh?

Hắc Minh thất thanh kêu lên:

- Người là Huyền Minh? Điều đó không có khả năng, ta không tin, ta không tin...

- Ha ha...

Huyền Minh cuồng tiếu cười:

- Người rất nhanh sẽ rõ ràng. Đây là sự thật.

Hắc Minh vội vàng kích khởi hỏa hệ dị năng trong cơ thể, hi vọng có thể thiêu hủy linh hồn Huyền Minh. Nhưng Huyền Minh lúc này nở nụ cười:

- Người thực quá ngây thơ, dị năng của người đến từ huyết mạch Đại Vu, mà Đại Vu chân chính là ta. Người cảm thấy ngọn lửa đáng thương này có thể thiêu hủy được ta sao? Buồn cười, thực sự quá buồn cười...

- Hắc Minh, hài tử của ta, tốt nhất là người hãy dung hợp với ta. Đương nhiên, ta sẽ lưu lại ý thức cho người, để cho người chứng kiến Đại Vu chúng ta quân lâm thiên hạ, thống trị thế giới này.

Huyền Minh vừa nói xong, Hắc Minh đã cảm thấy thân thể không thể nhúc nhích. Hắn khàn giọng rít gào, tuy nhiên nó chẳng có chút tích cực nào.

Một dòng nhiệt lưu bắt đầu lan tràn toàn thân hắn. Khi dòng nhiệt lưu đi qua, Hắc Minh lập tức mất đi quyền khống chế thân thể.

Trong khoảnh khắc, hắn đã mất đi quyền khống chế thân thể. Giờ phút này, hắn chỉ còn lại chút suy nghĩ cùng ý thức của mình.

- Ha ha.

Huyền Minh chiếm cứ thân thể Hắc Minh, dường như còn có chút không thích ứng, nhưng hắn cũng chỉ đành bất lực. Trong thân thể Hắc Minh có huyết mạch Đại Vu, cơ thể của hắn vốn là từ Huyền Minh mà sinh ra.

Quả nhiên, sau mấy phút, linh hồn Huyền Minh đã triệt để dung hợp cùng với khối thân thể này. Linh hồn Hắc Minh bị tách ra, phong ấn lại trong ý thức.

Huyền Minh cũng không có quá tuyệt tình.

Theo ý đồ của hắn, hắn muốn để cho Hắc Minh chứng kiến phong quang cùng thành tựu của Đại Vu trong tương lai.

Đương nhiên, vì để quá trình dung hợp xảy ra nhanh hơn, Huyền Minh đã cắn nuốt một phần trí nhớ của Hắc Minh.

Sau đó, Huyền Minh ngồi xếp bằng trong phòng, ba ngày sau hắn chính thức xuất quan.

Vì không muốn phiền toái, hắn quyết định tiếp tục lấy thân phận của Hắc Minh hành tẩu.

Sau khi xuất môn, Huyền Minh tìm Mỹ Diễm. Hắn lấy giọng điệu ra lệnh cho Mỹ Diễm tìm hiểu tin tức của Dao cùng Phương tộc.

Mỹ Diễm đối với lần này thập phần nghi hoặc. Nàng có chút nghi ngờ cùng bất mãn, nhưng toàn bộ bị khí tức khủng bố của Hắc Minh dập tắt. Đồng thời, nàng từ trong con người Hắc Minh thấy được một cỗ sắc khí nồng đậm.

Thời khắc này, nàng cảm giác tu vi của hắn sâu không tưởng được.

Trong tình huống như vậy, Mỹ Diễm làm ra một lựa chọn sáng suốt. Nàng vội tỏ thái độ, chính mình chấp hành mệnh lệnh của Hắc Minh.

Hắc Minh cười lạnh một tiếng:

- Mỹ Diễm, ngươi nhớ kỹ cho ta, chỉ cần ta nguyện ý, một cái vung tay ta có thể đánh bay Hồ tộc của ngươi. Sau này, ngươi phải toàn tâm phục tùng mệnh lệnh của ta. Người đi đi, có tin tức gì tùy thời hướng ta báo cáo. Làm tốt, ta sẽ ban thưởng cho ngươi.

Dao đối với Huyền Minh cũng không xa lạ gì. Ngược lại, bọn hắn còn là người quen. Năm đó, nàng có độ tuổi chỉ bằng Thi Nhân bây giờ, còn về danh khí, Thi Nhân hít khói cho nàng. Trong toàn bộ năm Phương Thiên Địa, không ai không biết đến nàng.

Sau khi Huyền Minh gặp Dao, lập tức muốn có được nàng.

Đáng tiếc là Dao sống chết không đồng ý, vì thế Huyền Minh đã cùng Phương tộc giao chiến một trận. Cuối cùng Huyền Minh đại bại. Sau đó, nhóm khủng long của Đại Vu làm loạn, bị năm lệnh chủ Phương Thiên Địa liên thủ trấn áp, Huyền Minh cũng không còn cơ hội. Bây giờ có thể sống lại, trong lòng hắn vẫn không quên tiếc nuối năm đó. Cho nên bây giờ mới sai Mỹ Diễm đi tình báo.

Sau khi Mỹ Diễm đi ra khỏi phòng, hồi tưởng một màn vừa rồi, trong lòng rất sợ hãi. Hắc Minh cùng nàng là người hợp tác, tuy rằng trước kia hắn cũng không quá tôn trọng mình, nhưng cũng không đến mức như hôm nay. Hơn nữa, Mỹ Diễm cảm thấy Hắc Minh hôm nay có cảm giác khác lạ, nhất là ánh mắt.

Nhưng lại không rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nắm tay to đại biểu hết thấy. Dù nói thế nào, thực lực của Hắc Minh đã đủ để cho nàng phải thủ phục.

Cho nên, Mỹ Diễm quyết định làm tốt nhiệm vụ Hắc Minh giao cho, triển khai điều tra Dao.

.....

.....
Mà lúc này, Dao chuẩn bị rời thành Hắc Thủy, đang dùng cơm chia tay Long Vũ. Mỹ Diễm an bài vài đệ tử tinh anh của Bách Hoa Hội thăm dò.

Chính là, Mỹ Diễm đánh giá quá cao thủ hạ của mình. Ngay khi vài ngày bọn họ giám thị, đã bị Dao cùng Long Vũ phát hiện.

Lúc này, Long Vũ cùng Dao đang ngồi ở cửa sổ lầu hai, Long Vũ nhìn ra ngã tư đường, quơ quơ chén rượu, nói với Dao:

- Là người của Bách Hoa hội.

- Bọn hần muốn làm cái gì?

Dao cau mày nói:

- Chúng ta đi bẻ răng bọn này thôi.

Long Vũ uống một hớp rượu cười nói:

- Không cần, bản thân tôi muốn nhìn, xem bọn hần có ý gì?

- Dao bá mẫu, Hắc Minh đã chạy trốn. Mà Bách Hoa hội là đối tác của bọn họ. Những người này hần là ý tứ của hần.

Long Vũ phân tích.

Dao buông thông mi mắt, cũng không nhìn Long Vũ nói:

- Cậu định làm như thế nào?

- Cứ thuận theo tự nhiên.

Long Vũ nói:

- Tôi cũng không rõ suy nghĩ của Hắc Minh. Nhưng mà những người này hình như muốn tìm kiếm bá mẫu.

Nói tới đây, Long Vũ nói giỡn:

- Hay là Hắc Minh chú ý đến người, muốn tìm kiếm người.

- Đi chết đi.

Dao tức giận nói:

- Cậu có ý gì? Ý của cậu là, tôi là hoa tàn ít bướm, chỉ là đồ vật xứng với Hắc Minh thôi sao?

Trong lời nói của nàng có xen lẫn chút ghen tuông.

- Cái này, không phải tôi có ý đó...

Long Vũ vội vàng giải thích, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói ra sao.

Dao thấy Long Vũ có chút khấn trương, trầm mặc thật lâu, thở dài:

- Tiểu Vũ, cậu cảm thấy con người của tôi thế nào?

Long Vũ nghe vậy, lập tức sững sờ, đưa ánh mắt nhìn lên trên má nàng. Hiển nhiên từ khuôn mặt có chút không tự nhiên nhìn ra được cái gì.

Thấy Long Vũ đưa mắt qua, Dao có chút bối rối quay đầu đi.

Long Vũ ngơ ngác nhìn Dao, hần không ngờ được Dao lại hỏi một câu bất ngờ như thế. Nhưng hần vẫn trả lời Dao:

- Bá mẫu là một người tốt.

- Tốt như thế nào?

Dao ngẩng đầu hỏi.

Hỏi xong lời này, Dao có chút lúng túng:

- Quên đi, coi như tôi chưa hỏi cái gì.

- Dao bá mẫu... Người coi tôi là hồ đồ sao? Tôi cũng không rõ suy nghĩ của người là cái gì?

Không biết tại sao, Long Vũ có chút khản trương. Trên trán đều toát ra mồ hôi lạnh.

Nghe Long Vũ nói vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút xấu hổ:

- Kỳ thật tôi cũng không biết mình nói cái gì? Muốn hỏi cái gì?

Long Vũ cười khỏ nói:

- Dao bá mẫu, chờ người về tới Phượng Sào, nhớ kỹ thay tôi một tiếng chào hỏi tiểu Phượng. Có nữa, nếu có thể, người giúp đỡ cô ấy một chút.

Dao nghe vậy, thanh âm có chút trầm thấp:

- Trong lòng của cậu chỉ có tiểu Phượng của cậu, đúng không? Ha ha, yên tâm đi. Nếu Thi Nhân cùng Phượng nha đầu làm hòa, một người dì như tôi cũng không làm khó cô ta. Nhìn mặt mũi của cậu, từ nay về sau tôi sẽ cố gắng giúp đỡ cô ta.

- Cảm ơn Dao bá mẫu, tôi mời người.

Long Vũ bưng chén rượu lên, hơi hơi đong đưa.

Dao mỉm cười, lập tức bưng chén rượu chạm với Long Vũ, một hơi uống cạn sạch.

- Tiểu Vũ... Nếu có một ngày...

Dao cắn môi nói:

- Tiểu Vũ, tôi cũng không biết phải nói thế nào....

Long Vũ khẽ mỉm cười nói:

- Dao bá mẫu, người muốn nói cái gì thì cứ nói. Tôi và bá mẫu, còn cần phải che giấu cái gì nữa. Đúng không?

Cũng không biết vì sao, tâm tình của Dao cũng không thể tỉnh táo lại được, nàng lẩm bẩm nói:

- Tôi làm sao vậy? Sao tâm lý của tôi lại hỗn loạn như thế?

.....

Nhận được tình báo của Mỹ Diễm, Hắc Minh dùng dùng nổi giận.

Theo như lời nói của Mỹ Diễm, Dao cùng Long Vũ rất thân mật. Điều này làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Dao chính là nữ nhân duy nhất Hắc Minh động tâm, cũng là nữ nhân duy nhất hắn muốn song tu. Đương nhiên, máu tươi của Phượng tộc có thể tẩy bổ thân thể Đại Vu.

Dao chính là hắn muốn độc chiếm, tuyệt đối không thể thân thiện với người khác.

Cái Đại Vu coi trọng chính là lực lượng cùng mặt mũi. Nếu nữ nhân trong lòng hắn, bị người khác chén mất, quả thực là một nỗi nhục nhã không thể tẩy rửa.

Hắc Minh nhìn Mỹ Diễm có chút lo sợ, tức giận quát một tiếng:

- Người nói thật chứ? Người nên chú ý đến hành vi và lời nói của mình, người có hiểu không?

Thanh âm Hắc Minh có chút lạnh băng, trong mắt hắn lóe ra quang mang.

Mỹ Diễm cười khỏ, nàng không biết rõ mục đích Hắc Minh để cho mình đi giám thị Dao có ý tứ như vậy.

Hiển nhiên, Hắc Minh thích Dao.

Mỹ Diễm nhận ra, chuyện này thực có chút buồn cười. Nhưng giờ phút này, nàng cũng không dám cười. Hắc Minh này càng ngày càng nhìn không thấu.

- Thật sự.

Mỹ Diễm nói:

- Ta không tự mình đi theo dõi, nhưng đã được thả hạ báo cáo. Cùng là một nữ nhân, ta hoàn toàn có thể lý giải hàm ý trong ánh mắt của Dao. Ắt ta yêu người nam nhân kia. Cho dù đó là nam nhân của con gái, trong lòng ắt ta vẫn yêu hắn.

- Biền.

Hắc Minh nổi giận gầm lên một tiếng:

- Lập tức rút ngay cho ta. Tiếp tục giám thị.

Đúng như suy nghĩ của Mỹ Diễm, không biết từ lúc nào, trong lòng Dao đối với Long Vũ xuất hiện chút tình cảm. Dao là một nữ nhân dám yêu dám hận. Ban đầu nàng tính toán lúc Long Vũ rời, nói rõ ràng với hắn. Nhưng cuối cùng nàng cũng không dám nói ra, bởi vì băn khoăn đến con gái của mình. Mà trong lòng của nàng cũng không thể quyết định. Hơn nữa, nàng cũng cố kỵ Phượng Hậu. Dao tôn thờ chủ nghĩa cường giả vi tôn, người có thể ngăn cản được nàng, chỉ có Phượng Hậu.

codon.tra

239. Chương 2: Chiến Tranh Giữa Hai Mẹ Con

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 2: Chiến tranh giữa hai mẹ con

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Đến khi Long Vũ rời khỏi thành Hắc Thủy, Dao cũng không nói ra tâm ý của nàng. Cho dù có nói ra lời này, nàng cũng không nghĩ mình có thể cùng Long Vũ một chỗ.

Nàng thầm nghĩ muốn nắm giữ lấy tình yêu say đắm này.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn phải buông tha. Sau khi chia tay con gái, trong lòng nàng cảm thấy có chút áy náy. Dù sao trong chuyện này, nàng thật có lỗi với con mình.

- Mẹ, đợi chút.

Thi Nhân dường như cũng thấy sự khác thường của mẹ. Nàng muốn gọi mẹ lại, nhân cơ hội nói chuyện rõ ràng một chút.

- Thi Nhân, có việc gì sao?

Dao dừng bước, khẽ nghiêng đầu hỏi:

- Có phải có chuyện gì muốn nói với mẹ?

- Mẹ, con muốn nói với mẹ về chuyện anh Vũ.

Thi Nhân cuối cùng cũng nói ra.

- Ừ.

Dao cũng không có giật mình. Dường như nàng đã sớm dự đoán được con gái sẽ nói với mình chuyện này.

- Thi Nhân... Mẹ nghĩ cũng muốn nói với con một chút.

Dao xoay người nói:

- Kỳ thực lúc mẹ quyết định giao Phượng Hoàng Chiến Giáp cho tiểu Vũ, trong lòng mẹ biết con nhất định sẽ không thoải mái. Con là con gái của mẹ, mẹ rất hiểu rõ suy nghĩ của con.

- Mẹ là mẹ của con, con cũng rất hiểu rõ về mẹ.

Thi Nhân nhướn mày nói:

- Mẹ, Phượng Hoàng Chiến Giáp chính là trang phục trên người của mẹ, hơn nữa dùng chính ngũ sắc lông mao bản thể của mẹ luyện thành, phi thường trân quý. Năm đó, con đã nói muốn có nó nhưng mẹ không cho con. Nhưng hôm nay, mẹ lại lấy nó đưa cho một nam nhân. Mẹ nói cho con biết, đây là vì sao?

- Thi Nhân... Mẹ chỉ hi vọng có được một tình yêu...

Dao nói sự thật:

- Con là con gái của mẹ, hẳn là con biết tình cảm của mẹ trên thế giới này chỉ là hư không. Mẹ đã chán ghét cuộc sống trước kia. Mẹ chỉ hy vọng mình giống như một nữ nhân bình thường.

- Mẹ, con là nữ nhân, hơn nữa còn là con gái của mẹ. Cho nên có thể hiểu được tình cảm của mẹ. Nhưng mẹ có nghĩ tới hay không, mẹ làm như thế, đối với con gây biết bao nhiêu tổn thương?

Thi Nhân nói:

- Anh Vũ là nam nhân của con, nhưng mẹ lại có tình cảm với anh ấy. Mẹ nói con phải làm sao bây giờ?

- Cho nên, mẹ mới chưa nói gì với tiểu Vũ.

Dao nói.

- Mẹ chưa nói, nhưng mẹ lại có hành động như vậy.

Thi Nhân lạnh giọng nói:

- Phượng Hoàng Chiến Giáp của mẹ đã nói lên vấn đề.

- Đúng vậy. Mẹ thích hẳn.

Dao nói:

- Lần đầu tiên trong cuộc đời mẹ có cảm giác tim đập mãnh liệt như vậy. Trực giác nữ nhân nói cho mẹ biết. Cậu ta có thể làm cho mẹ trở thành một nữ nhân chân chính.

- Đủ rồi.

Giọng nói của Thi Nhân có xen lẫn tức giận:

- Mẹ. Mẹ làm sao vậy. Con phải làm thế nào? Hơn nữa, con xem anh Vũ chưa hẳn thích mẹ.

Thi Nhân nói:

- Mẹ. Phượng Hậu sắp trở về. Mẹ cũng đừng làm việc ngốc này được không?

- Không được.

Dao thật sự nói:

- Mẹ so với con rõ ràng hậu quả của chuyện này hơn, nhưng mà mẹ không thể giữ mình. Con là một nữ nhân, con nên rõ ràng cảm thụ của mẹ lúc này. Bây giờ mẹ chỉ có một khát vọng, đó là khát vọng tìm được một tình yêu say đắm. Mẹ hi vọng mình được hưởng tình cảm trọn vẹn như một nữ nhân bình thường. Con

biết không? Trước kia mẹ cùng cha con một chỗ, chỉ là bản năng của một động vật. Cho tới bây giờ, mẹ cùng ông ta một chỗ chỉ là bản năng của động vật thông thường. Ban đầu, mục tiêu của mẹ chính là vị trí Phượng Hậu. Nhưng bây giờ mẹ đã từ bỏ. Vậy vì sao mẹ lại không thể làm những chuyện mà mẹ muốn?

- Thi Nhân. Mẹ hiểu suy nghĩ của con, cho nên, con phải hiểu cho mẹ.

Dao nói.

- Mẹ...

Thi Nhân thở dài nói:

- Mẹ nói những lời này, con đều không quan tâm. Nhưng sự việc hôm nay, mẹ có thể cho con một câu rõ ràng được không?

- Những gì cần nói, mẹ đều đã nói. Thi Nhân, mẹ phải trở về.

Dao nói:

- Mẹ có dự cảm lớn, lần này Phượng Hậu có thể đã trở về. Chuyện tương lai của mẹ con ta khó liệu, sự tình này sẽ nói sau.

- Vâng.

Trong lòng Thi Nhân có chút không thoải mái, chẳng qua nàng không nói gì.

- Bảo trọng.

Sau khi Dao rời đi, Thi Nhân mang theo Thi Ý, hai nữ nhân cùng nhau tại Dục Giới tìm kiếm tung tích cha mẹ Long Vũ.

.....

.....

Mã Hiểu Mai cũng không đi theo Long Vũ trở về Thanh Tân Tiểu Trúc. Hôm nay thể lực của Thiên Đường đã phát triển mạnh. Là nữ nhân của Long Vũ, là nữ chủ nhân của Thiên Đường, nàng thực sự không có thời gian đi tới Thanh Tân Tiểu Trúc, trở về thế giới sự thật. Mã Ngọc cùng Mã Chính Phong cũng không có ý định trở về.

Bọn họ giống với Mã Hiểu Mai, tích cực trông giữ Thiên Đường.

Sau khi trở lại Thanh Tân Tiểu Trúc, Long Vũ nghe được một tin tức không tốt. Phúc Bá cùng Dung nương đã cảm ứng được một trong mười hai Tổ Vu Huyền Minh đã tái hiện nhân gian.

Long Vũ cẩn thận suy nghĩ, đối tượng hoài nghi chính là Hắc Minh.

Sau đó, hắn đem chuyện huyết mạch Đại Vu trên người Hắc Minh nói cho Phúc Bá cùng Dung nương. Sau khi nghe Long Vũ giảng thuật, Dung nương nhíu mày nói:

- Không nghi ngờ gì, nhất định chính là Vu chủng Huyền Minh. Hắc Minh chính là tước hiệu Huyền Minh lựa chọn. Nếu tôi đoán không sai, bây giờ Hắc Minh đã biến thành Huyền Minh.

- Đúng vậy.

Phúc Bá tiếp nhận đề tài nói:

- Theo như nhận biết của tôi, Đại Vu năm đó đã để lại một thủ đoạn. Bọn họ một mực chờ đợi... Ngày hôm nay cơ hội đã tới.

- Đại kiếp nạn tại Huyền Cảnh đã tới, chạy trời không khỏi nắng.

Dung nương sâu kín nói:

- Tại sao muốn những ngày yên bình lại khó như vậy?

- Long Hoàng có thể đã trở về.

Phúc Bá đột nhiên nói.

Long Vũ vội vàng truy vấn:

- Là trực giác của ông sao?

- Đúng vậy.

Phúc Bá gật gật đầu:

- Từ lúc Hắc Thiên Ma Thần xuất hiện, tôi đã có cảm giác này.

Long Vũ nhíu mày nói:

- Lúc trước Dao bá mẫu cũng có cảm giác như vậy, nói là Phương Hậu trở về. Nếu như vậy, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa có thể trở về toàn bộ. Đến lúc đó, tập hợp lực lượng của năm lệnh chủ Phương Thiên Địa không phải là có thể phong ấn Đại Vu sao?

- Sự tình không đơn giản như cậu nghĩ...

Phúc Bá lo lắng nói:

- Theo như lời của Hắc Thiên, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa có trở về, cũng sẽ không nhúng tay vào đại kiếp nạn. Cho dù có nhúng tay, cũng không thể giải quyết được. Bây giờ so với xưa bất đồng, thiên số đã thay đổi.

- Đúng vậy.

Đúng lúc này, Hắc Thiên Ma Thần xuất hiện trước mặt mọi người.

- Người thực sự không lúc nào không rảnh rỗi...

Long Vũ nhàn nhạt nói.

- Ta nói rồi, ta muốn tìm kiếm vui vẻ trên người người. Người ở đâu? Tự nhiên ta sẽ ở đó.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Nói thật cho người biết, đại kiếp nạn lần này, chúng ta không tiện xuất thủ. Long Vũ, nếu người muốn trông cậy vào chúng ta, sợ là có chút khó khăn.

- Vì sao?

Long Vũ mờ mịt hỏi.

- Nói đơn giản, kiếp nạn lần này, chúng ta không thể xuất thủ.

Hắc Thiên Ma Thần nói.

- Có một số việc chúng ta không thể giải thích. Ta chỉ có thể nói như vậy. Chẳng qua ta có thể nói cho các người biết, mười hai Tổ Vu trong Vu Tộc đã bị thần hình cụ diệt. Tính cả Huyền Minh, bọn họ chỉ còn có sáu gã Tổ Vu. Đương nhiên, số lượng Đại Vu cũng không ít. Tóm lại, tình huống các người gặp phải thực sự không tốt.

- Chúng ta?

Long Vũ kinh hãi:

- Không tính người sao?

- Đúng vậy.

Hắc Thiên trả lời:

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa chúng ta, tương lai phải rời khỏi Huyền Cảnh, hoàn toàn rời khỏi nơi này.

- Đi Tiên Cảnh?

Long Vũ tò mò hỏi.

- Không thể nói.

Hắc Thiên bí mật cười cười, lập tức biến mất.

.....

.....

Tại Thanh Tân Tiểu Trúc vài ngày, Long Vũ liền mang theo Tuyết Cơ, Hàn Duyệt trở về thế giới sự thật.

Hàn Duyệt bởi vì nhớ cha mình, vội vàng về nhà. Long Vũ mang theo Tuyết Cơ hội họp với Thiên Dực Hồ vội vàng trở về Thái Huyền Sơn. Long Vũ muốn đem tình hình Đại Vu nói cho Bạch Mi đạo nhân.

Đồng thời, hẳn hy vọng mình có thể làm người liên hệ giữa Huyền Môn cùng nghiệp đoàn dị năng.

Nhiều hoàn cảnh chứng minh dị năng giả tại nghiệp đoàn dị năng chính là huyết mạch Đại Vu. Nhưng khi huyết mạch Đại Vu thức tỉnh, họ mới chân chính trở thành người đối lập.

Thậm chí còn trở thành địch nhân của cả Huyền Cảnh.

Tại sơn môn Thái Huyền Sơn, Long Vũ gặp Đường Hương Hương. Đại sư huynh Lữ Minh dường như không có bên cạnh nàng. Ngược lại, Uông Kiếm lại bám đuôi nàng.

Chẳng qua vẻ mặt Đường Hương Hương lạnh lùng, dường như không để cho Uông Kiếm lại gần.

- Anh Vũ, Bạch Mi đạo nhân nói em ở chỗ này chờ anh.

Thanh âm nàng rất hòa nhã, không biết nàng nhìn thấy Long Vũ, rốt cuộc là vui hay buồn.

Tuyết Cơ có thâm ý nhìn Đường Hương Hương. Nàng đi tới, giữ chặt cánh tay Đường Hương Hương cười nói:

- Hương Hương, nhiều ngày không thấy, con lại đẹp hơn nhiều.

- Sư tôn, người chỉ biết giễu cợt con.

Khuôn mặt Đường Hương Hương có chút ửng đỏ, lại nghiêng đầu tiếp nói tiếp:

- Tiểu Vũ sư huynh, chúng ta đi thôi.

Trên đường, Uông Kiếm xen vào nói:

- Tiểu Vũ sư đệ, nghe nói đệ có thể tự do ra vào Huyền Cảnh. Lần sau, đệ mang huynh vào trong đó được không?

- Để xem thế nào đã.

Đối với Uông Kiếm, Long Vũ thực không chút hòa nhã. Lúc trước, khi Long Vũ còn là một phế vật, Uông Kiếm là người buông lời khi dễ hắn nhiều nhất.

Hôm nay, trong mắt Long Vũ, Uông Kiếm không khác gì con kiến.

Nếu hắn muốn trả thù, khẳng định Uông Kiếm chỉ ăn một đám là hết nhè. Nhưng Long Vũ không có tâm tình trả thù. Người giống như Uông Kiếm, không xứng cho hắn xuất thủ.

- Sư đệ, thật sự không thể tưởng tượng được. Đệ lại có thành tựu như vậy, huynh thật sự rất vui vẻ.

Uông Kiếm dường như muốn nịnh bợ Long Vũ.

- Chẳng lẽ không phải là ghen tị sao?

Long Vũ đột nhiên nói.

Lời vừa nói ra, khuôn mặt tươi cười của Uông Kiếm lập tức ngưng lại.

- Sư đệ, đệ có ý gì?

Uông Kiếm tức giận nói:

- Đệ coi huynh là người như thế nào? Huynh là loại người lòng dạ hẹp hòi như đệ nghĩ sao? Hơn nữa, đệ cũng không có gì đáng để huynh hâm mộ. Tu vi đủ dùng là được rồi, dù sao huynh cũng không có ý định tu thành tiên thành thánh.

- Hừ.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, trong lòng Ôn Kiếm kinh hoàng, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

- Tiểu Vũ, đừng so đo cùng hắn.

Thiên Thần Tử vội vàng đi tới, cười một tiếng:

- Tên phế vật Ôn Kiếm, là một tên xấu xa. Người không cần chấp nhặt cùng với nó.

- Ôn Kiếm là hỗn đản, ngươi là lão hỗn đản.

Long Vũ tất nhiên cũng chán ghét Thiên Thần Tử. Vừa nãy đã phải kìm nén bực mình, lúc này há miệng là phun ra lời không hay.

- Ngươi.

Thiên Thần Tử tức giận, nhưng Long Vũ lúc này là đệ nhất Huyền Môn. Hắn đành nén tức giận, cười cười nịnh bợ:

- Tiểu Vũ, hi vọng ngươi lấy lòng đại nhân không so đo với tiểu nhân. Sự tình trước kia là chúng ta không đúng, ta hướng ngươi bồi tội.

- Không cần quan tâm.

Long Vũ chẳng muốn giao tiếp với mấy đồ bỏ đi này, cười lạnh một tiếng, hắn phi nhanh đuổi theo Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương. Mà Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương đang nhỏ giọng đàm luận về hắn.

Tuyết Cơ thấp giọng nói:

- Hương Hương, tu vi của tiểu Vũ hiện giờ tại Huyền Cảnh cũng là số một số hai. Không bằng con đem tình hình thực tế nói với nó. Ta xem nó nhất định có biện pháp giải quyết tốt nhất.

Đường Hương Hương có chút động tâm.

Nhưng sau đó nàng lắc đầu:

- Sư tôn, không cần... Con biết anh Vũ hiện tại bề bộn nhiều việc. Con không nghĩ vì chuyện này phải làm phiền anh ấy. Hơn nữa, con có thể nắm chắc, trong tương lai sẽ tu luyện đại thành Vô Tình Thiên Đạo. Đến lúc đó, con sẽ nói rõ ràng với anh ấy.

- Cũng tốt.

Tuyết Cơ nói:

- Hương Hương, không dối gạt con, tiểu Vũ gần đây có chút phiền toái. Tổ Vu Huyền Minh hiện thế, hơn nữa cùng Long Vũ sống chết đối đầu.

- Việc này.... Xem ra con phải gia tăng thời gian tu luyện.

Đường Hương Hương nói:

- Con phải giúp anh ấy vượt qua cửa ải khó khăn này.

- Đúng rồi, dị năng giả chính là huyết mạch Đại Vu.

Tuyết Cơ thấp giọng dặn:

- Lần này chúng ta trở về, chính là hy vọng có thể phòng ngừa chu đáo, muốn không chế dị năng giả, đề phòng dị năng giả thức tỉnh huyết mạch Đại Vu, trở thành kẻ địch của chúng ta.

Lời vừa nói ra, thân hình Đường Hương Hương đột nhiên run lên:

- Sư tôn, theo như lời người nói, anh Vũ chẳng phải...

- Ha ha...

Tuyết Cơ cắt ngang lời Đường Hương Hương:

- Không sao. Tiểu Vũ cùng với người khác bắt đồng. Hơn nữa, với tu vi của nó, nhất định sẽ không gặp chuyện không may đó.

- A.

Đường Hương Hương nghe vậy, nhàn nhạt trả lời. Chẳng qua trong mắt nàng còn có một chút lo lắng. Chỉ tiếc, Tuyết Cơ không có chứng kiến.

Sau khi tiến vào trong phòng Bạch Mi đạo nhân, Thiên Cơ Tử đã ở đó. Sau khi khách sáo vài câu, Long Vũ vội vàng nói tình hình Hắc Minh cùng dị năng giả kể lại một lần.

Nghe xong lời Long Vũ nói, Bạch Mi đạo nhân thổn thức không thôi:

- Haiz, không nghĩ tới Hắc Minh sư đệ lại trở thành Tổ Vu Huyền Minh. Ta còn muốn cùng với hắn kháng địch. Thiên Cơ Tử, lập tức liên hệ Yến Nam Thiên cùng Long Phi. Vì đề phòng, chúng ta phải không chế dị năng giả.

Bạch Mi đạo nhân trầm giọng:

- Người hiện tại phải đi liên hệ, không cần phải giải thích với bọn họ nhiều. Nói là ta tự mình mời bọn họ tới Thái Huyền Sơn cùng thương nghị khổng chế đại kiếp nạn.

codon.tra

240. Chương 3: Người Quen Của Hắc Thiên Tại Huyền Môn

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 3: Người quen của Hắc Thiên tại Huyền Môn

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Thỉnh Bạch Mi tổ sư an tâm, chuyện này con sẽ tự mình thu xếp.

Thiên Cơ Tử nói:

- Để tổ thành y, chính thân con sẽ mang theo đệ tử cùng tới nghiệp đoàn dị năng mời.

- Tốt lắm. Cứ làm như vậy đi.

Bạch Mi đạo nhân gật gật đầu.

- Từ từ.

Thời điểm Thiên Cơ Tử ra ngoài, dường như nghĩ đến cái gì đó:

- Đi phân phó ra ngoài, tại phạm vi toàn cầu tìm kiếm dị năng giả.

- Bạch Mi tổ sư muốn giết chết họ, tiêu trừ tai họa ngầm.

Thiên Cơ Tử dừng lại hỏi.

- Không.

Bạch Mi đạo nhân trầm giọng nói:

- Tuyệt đối không thể. Chúng ta đều là người tu đạo, sao có thể làm chuyện như vậy. Hơn nữa những dị năng giả cũng rất đáng thương, không phải lỗi do bọn họ. Tội của bọn họ không đang chết. Trước chỉ nên tập trung lại, tìm xem có biện pháp giải quyết hay không.

Long Vũ nghe vậy, âm thầm nhủ mày. Lúc trước hắn gặp Hắc Thiên, lại quên không hỏi. Có lẽ có biện pháp gì đó ngăn chặn huyết mạch Đại Vu thức tỉnh.

- Chủ nhân, em đã phân tích...

Âm thanh La Lâm trực tiếp xuất hiện trong đầu Long Vũ:

- chủ nhân, em đã có tư liệu liên quan đến huyết mạch Đại Vu, đang tiến hành phân tích tính toán. Lấy năng lực của em hiện tại, có lẽ có kết quả. Chẳng qua em cần có thời gian.

- Tốt lắm.

Long Vũ vội vàng lấy tâm thần đáp lại:

- La Lâm, tất cả nhờ vào em.

- Anh yên tâm, em sẽ cố gắng.

La Lâm chân thành trả lời.

- Tiểu gia hỏa không tệ, trong thân thể của người tự nhiên còn tồn tại một sinh mệnh khác.

Đột nhiên, âm thanh Hắc Thiên Ma Thần xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Long Vũ căng thẳng, vội vàng dùng tâm thần liên hệ với Hắc Thiên Ma Thần:

- Sao người lại tới đây?

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần cười một tiếng nói:

- Ta tại sao lại không thể tới? Tiểu tử ngươi thật không tốt, khi đi cũng không gọi ta một tiếng. Chẳng qua cũng không sao, ta tự mình có thể tìm đến. Lúc này ta phát hiện trên người ngươi có hai dạng đặc biệt. Thứ nhất Thiên Dực Hổ kia không phải là sinh vật của Huyền Cảnh. Thứ hai, trong cơ thể của ngươi tồn tại sinh mệnh thể mà đến bây giờ ta chưa từng gặp qua. Đối với điều này ta vô cùng thấy hứng thú.

Long Vũ âm thầm kinh hãi. Thực lực của lệnh chủ quả thực quá khủng bố.

Trong lúc hắn đang trao đổi, Bạch Mi đạo nhân đột nhiên nói:

- Lão bằng hữu đã tới đây, vì sao không hiện thân?

- Ha ha...

Theo tiếng cười hào sảng, thân ảnh Hắc Thiên Ma Thần xuất hiện tại đại điện. Đầu tiên hắn nhìn Long Vũ cười âm mưu, sau đó ánh mắt dừng trên người Bạch Mi đạo nhân, châm chọc nói:

- Không ngờ ngươi còn có thể gọi ta một tiếng lão bằng hữu. Chẳng qua hình dạng ngươi lúc này có chút khó coi.

- Thật không?

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười:

- Ta cảm thấy rất tốt.

- Quên đi, không thảo luận với ngươi vấn đề này, ta biết phẩm đức của ngươi rất cao thượng... Với ta, làm việc không quần đúng sai, chỉ cần thích thú là đủ. Tư duy nhân loại các ngươi ta thực không hiểu. Đường nhiên cũng không muốn hiểu.

Hắc Thiên Ma Thần thẳng thắn nói:

- Người giống các người, thực sự mệt mỏi...
- Ha ha...

Bạch Mi đạo nhân cười nói:

- Tới đây ngồi đi. Nói thật, cho tới bây giờ ta không nghĩ có thể gặp được người.
- Đúng vậy.

Đường như Hắc Thiên Ma Thần có chút cảm khái:

- Đồng dạng, ta cũng không nghĩ mình gặp được người, hơn nữa lại thấy người có bộ dạng như vậy. Lúc này, kỳ thật người có thể trở thành người như Cửu Huyền Nhân Hoàng. Người cùng... Đúng rồi, hẳn hiện tại gọi là Phúc Bá... Các người đều là người gốc.
- Chuyện cũ đã là quá khứ, còn nhắc lại làm gì?

Bạch Mi đạo nhân giơ tay ngăn lại. Trên mặt bàn lúc này đã đặt hoa quả tươi cùng rượu ngon.

- Tất cả mọi người đi tới ngồi đi.

Bạch Mi đạo nhân nói một tiếng.

Mọi người nghe thấy vậy, lập tức ngồi vào chỗ.

Long Vũ giật mình nhìn Bạch Mi đạo nhân, trong lòng thật sự rung động. Sớm biết như thế không cần quanh co khi thuật lại chuyện cho Bạch Mi đạo nhân. Trong lời nói của Hắc Minh, Bạch Mi đạo nhân cùng Phúc Bá giống nhau, đều là một trong những nhân vật đã từng đứng đầu Huyền Cảnh. Còn nữa, Cửu Huyền Nhân Hoàng trong miệng Hắc Thiên cũng không phải là một nhân vật bình thường.

Cửu Huyền Nhân Hoàng cũng là một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa.

Thử nghĩ, một người có thể sánh vai Cửu Huyền Nhân Hoàng, là người lợi hại như thế nào?

- Người là?

Sau khi Hắc Thiên Ma Thần ngồi xuống, đôi mắt nhìn về phía Đường Hương Hương.

Dưới con mắt chăm chú của Hắc Thiên, vẻ mặt Đường Hương Hương có chút không được tự nhiên.

- Hừ.

Người không biết không sợ, Đường Hương Hương cũng không biết thân phận cùng địa vị của Hắc Thiên, thấy chút chán ghét khi hắn nhìn mình như vậy.

- Ha ha... Tiểu nha đầu rất thú vị.

Hắc Thiên khẽ cười một tiếng, lập tức quay đầu nói với Long Vũ:

- Là nữ nhân của người sao?

Long Vũ không có lời nào để nói.

- Hắc Thiên, ta thực sự muốn biết, đến cuối cùng các người đã đi tới chỗ nào?

Bạch Mi đạo nhân thâm ý nhìn thoáng qua Đường Hương Hương, sau đó chuyển đề tài.

- Không thể nói.

Hắc Thiên Ma Thần bưng lên chén rượu nói:

- Gặp lại lão bằng hữu, chúng ta cùng một ly, ta uống trước.

Nói xong, Hắc Thiên Ma Thần ngửa cổ uống sạch chén rượu. Bạch Mi đạo nhân cũng nhắc chén rượu của mình lên, một hơi uống hết.

Buông chén rượu, ánh mắt Hắc Thiên Ma Thần lại nhìn Đường Hương Hương, hần lẩm bẩm:

- Ta cảm thấy người giống với một người ta nhận biết.

- Phốc...

Tuyệt Cơ thiếu chút nữa cười cười, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Hắc Thiên Ma Thần dùng thủ đoạn thấp kém như vậy. Nói thật, cái trò mèo mả gà đồng của hắn, tại thế giới sự thật bây giờ đã trở thành trò cười.

- Người nói vậy bạ gì đó...

Ánh mắt Đường Hương Hương có chút trốn tránh.

- Có lẽ...

Hắc Thiên Ma Thần nghiêng đầu hỏi Long Vũ:

- Nói cho ta biết, cô ta là nữ nhân của người sao?

Long Vũ nghe vậy, tưởng hắn coi trọng Đường Hương Hương, thoáng do dự một chút nói:

- Đúng vậy, Hương Hương là nữ nhân của ta. Hắc Thiên, không thể có ý với thê tử của bằng hữu. Người không thể làm ầu.

- Ha ha...

Khóe miệng Hắc Thiên tươi cười:

- Người yên tâm đi, dù mang cô ta tặng cho ta, ta cũng không dám muốn. Tiểu tử, ta khuyên người cách xa cô ta một chút.

- Người nói vậy bạ gì đó?

Long Vũ có chút tức giận:

- Hắc Thiên, người rốt cuộc có ý gì?

- Sau này người sẽ biết.

Hắc Thiên nhìn thoáng qua Bạch Mi đạo nhân nói:

- Ha hã, xem ra là ta không có ý đến đây, chính xác là không có ý tứ...

Tuyệt Cơ nhìn Hắc Thiên Ma Thần, lại nhìn Long Vũ, cuối cùng dừng lại trên người Đường Hương Hương, nàng cảm thấy trong lời nói của Hắc Thiên có chuyện.

codon.traí

241. Chương 4: Hậu Thổ Nương Nương Tại Huyền Môn?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 4: Hậu Thổ nương nương tại Huyền Môn?

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ nhìn nhìn Hắc Thiên Ma Thần, cuối cùng dừng lại trên người Đường Hương Hương, nàng cảm giác trong lời nói Hắc Thiên ẩn chứa chuyện gì đó. Đường Hương Hương cũng không tự giác được có chút khẩn trương. Còn về mặt Bạch Mi thì hồ hững.

- Hắc Thiên, người nói rõ ra được không?

Long Vũ cũng cảm thấy có chút không ổn.

- Không thể trả lời.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Nhóc con, ta không hi vọng bị người giết chết sớm như vậy. Ta còn muốn từ trên người người tìm chút vui thú.

- Người nói vậy bạ gì đó?

Đường Hương Hương cuối cùng cũng không chịu đựng được:

- Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta sẽ giết anh Vũ? Đúng vậy, ta bây giờ có chút chán ghét anh ấy, nhưng dù sao anh ấy cũng là cháu của sư tôn. Coi như nhìn trên thể diện của sư tôn, ta cũng không thể nào giết anh ấy.

- Vậy sao?

Khóe miệng Hắc Thiên Ma Thần cười cười:

- Có lẽ, trong tương lai, người đem cả sư tôn của mình giết chết.

- Người...

Thân thể của Đường Hương Hương run rẩy.

- Người tiếp tục nói vậy, cẩn thận ta không khách khí với người...

Đôi mắt Đường Hương Hương đã hiện lên sát khí.

- Không được vô lễ.

Bạch Mi đạo nhân quát một tiếng:

- Hương Hương, đây là khách quý của Huyền Môn chúng ta, không được vô lễ. Như vậy đi, người lui ra ngoài trước đi.

Trong lòng Đường Hương Hương tức giận. Nhưng Bạch Mi đạo nhân đã nói, không thể không rời đi.

Tuyết Cơ ôn nhu nói:

- Hương Hương, lát nữa ta sẽ tìm con.

Đợi cho Đường Hương Hương rời đi, Long Vũ nghiêng đầu nói với Hắc Thiên Ma Thần:

- Hắc Thiên, người rốt cuộc có ý gì? Hương Hương sao có thể thương tổn đến chị Tuyết Cơ cùng với ta.

- Đừng quá tự tin.

Hắc Thiên cười nói:

- Sự tình không đơn giản như người tưởng tượng...

- Cho dù là ta đa tình, Hương Hương có thể thương tổn ta. Nhưng tuyệt đối cô ấy sẽ không thương tổn chị Tuyết Cơ.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Lời người vừa nói rốt cuộc có ý gì?

So với Long Vũ, Tuyết Cơ bình tĩnh hơn một chút. Nàng ngẩng đầu nhìn Hắc Thiên hỏi:

- Có phải người cảm thấy Hương Hương sẽ bị tẩu hỏa nhập ma?

- Không phải vấn đề tẩu hỏa nhập ma.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Nha đầu kia tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, nhất định sẽ thành công. Điểm này ta có thể khẳng định.

- Vậy người có ý gì?

Tuyết Cơ truy vấn.

- Được rồi, đừng hỏi nữa.

Bạch Mi đạo nhân lên tiếng giải vây cho Hắc Thiên:

- Có một số việc các người chưa cần biết. Được rồi, các người cũng đi ra ngoài đi. Đúng rồi, tiểu Vũ, người ở lại thế giới sự thật bao lâu, ta hi vọng người có thể nói chuyện thuận lợi cùng với Long Phi. Dù sao ông ta cũng là ông nội của người.

- Vâng, con biết.

Long Vũ có chút không cam tâm:

- Bạch Mi đạo nhân, con nghĩ người cũng biết ý tứ của Hắc Thiên. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Thực xin lỗi, việc này không thể nói.

Bạch Mi đạo nhân thở dài:

- Nếu tương lai xảy ra chuyện gì, đó cũng là thiên số. Được rồi, các người đi đi, ta cùng lệnh chủ Hắc Thiên gặp lại, muốn uống thêm vài chén.

- Bạch Mi đạo nhân? Con...

- Tiểu Vũ, chúng ta đi.

Tuyết Cơ vội vàng kéo Long Vũ, mang hấn ly khai.

.....

.....

Khi trong phòng chỉ còn Hắc Thiên Ma Thần cùng Bạch Mi đạo nhân, Bạch Mi đạo nhân thở nhẹ một tiếng:

- Cô ta thật sự là Hậu Thổ sao?

- Đúng vậy.

Hắc Thiên Ma Thần nghiêm túc gật đầu:

- Tuyệt đối không sai, nha đầu kia chính là một trong mười hai tổ vu Hậu Thổ. Năm đó chúng ta liên thủ phong ấn mười hai Tổ Vu, Hậu Thổ chính là người đứng mũi chịu sào. Cô ta bị chúng ta liên thủ đánh nát, sau đó Bồ Đề Kim Phật lấy thần thông mở ra Lục Đạo Luân Hồi, mạnh mẽ đem linh hồn cô ta vào trong thông đạo Luân Hồi. Haiz, không nghĩ cô ta lại có thể chuyển sang kiếp khác... Xem ra đây đều là số mạng.

- Là vậy.

Bạch Mi đạo nhân cảm khái một tiếng nói:

- Tại vận mệnh trước mặt, những người như chúng ta có thể làm cái gì?

Dừng một chút, Bạch Mi đạo nhân nghiêm túc nói:

- Hắc Thiên, Hương Hương là một nữ nhân của tiểu Vũ, ta hi vọng người không cần làm ầu.

- Người lo lắng cái gì? Người nghĩ rằng ta sẽ tìm Hậu Thổ trả thù?

Hắc Thiên Ma Thần khinh miệt cười:

- Người cũng quá coi thường Hắc Thiên ta. Hậu Thổ tuy từng giết chết người yêu của ta, nhưng ta cũng đã đánh nát cơ thể của cô ta, sau đó lại một tay đưa cô ta vào vòng luân hồi, như vậy là ta đã báo thù rồi. Hậu Thổ lúc này... Không đáng để ta xuất thủ, trừ khi cô ta chính thức thức tỉnh.

- Người định làm thế nào?

Hắc Thiên hỏi:

- Chuyện này sớm hay muộn cũng được giải quyết. Người muốn giấu diếm mãi sao?

- Chuyện này thực đầu đầu.

Bạch Mi đạo nhân thở dài một tiếng:

- Nếu không thể giải quyết được ổn thỏa, chuyện này chỉ có thể giấu diếm.

- Đúng rồi, ta xem nha đầu kia dường như khó chịu với Long Vũ?

Hắc Thiên hỏi:

- Có phải tiểu tử đó rất hoa tâm, nha đầu kia tức giận sao?

Nói tới đây, Hắc Thiên lập tức nở nụ cười:

- Thật sự là thế sự khó liệu. Ai có thể nghĩ rằng Hậu Thổ nương nương rung trời chuyển đất lại biến thành một cô gái ghen tuông.

Bạch Mi đạo nhân cũng mỉm cười.

Nhưng mà hắn vẫn đem tình huống Long Vũ cùng Đường Hương Hương nói cho Hắc Thiên. Sau khi xong việc, Bạch Mi đạo nhân cau mày:

- Hắc Thiên, người nói trong cơ thể Long Vũ có vụ chủng Chúc Dung?

- Hắn là không.

Hắc Thiên Ma Thần nói tiếp:

- Mới đầu nhìn thấy Tử Kim trong cơ thể hắn, ta cũng có chút hoài nghi. Nhưng hiện giờ xem ra, hắn không phải. Nếu trong cơ thể hắn có Vụ chủng Chúc Dung, lấy tu vi của người và ta, không có khả năng không cảm ứng được.

- Nhưng trong cơ thể của hắn có huyết mạch Đại Vu.

Bạch Mi đạo nhân cảm khái một tiếng:

- Ta cho rằng, hi vọng đem thiên hạ thương sinh ký thác trên người của hắn, rốt cuộc là đúng hay sai?

- Việc này là chuyện của người, ta không muốn quản.

Hắc Thiên Ma Thần ngẩng đầu hỏi:

- Trong cơ thể của hắn có sinh mạng đặc thù, người thấy sao? Đúng rồi, còn có con mèo nhỏ kia nữa.

- Nhìn không thấy.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Luôn nhìn không ra, vì thế trước mặt tiểu Vũ ta cũng không nói gì.

- Ta có thể khẳng định, hai đồ vật kia, đều không phải ở thế giới này.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Có lẽ nó đến từ một vị diện khác.

- Vị diện khác?

Bạch Mi đạo nhân lắc đầu nói:

- Khả năng này không lớn. Người cảm thấy có dạng lực lượng có thể đột phá hạn chế của vị diện.

Nói tới đây, tay hắn chỉ chỉ bầu trời:

- Ta nghĩ cho dù là Tiên Cảnh, gia hỏa này cũng không có được lực lượng như vậy.

- Trên lý luận chính xác là như vậy, nhưng mà mọi việc đều có thể là ngoài ý muốn.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Hai dạng đồ vật trên người hắn, ngoại trừ giải thích như thế, không thể giải thích thế nào khác.

- Việc này ta không quản.

Bạch Mi nói:

- Ta chỉ hi vọng Long Vũ có thể ngăn cản đại kiếp nạn lần này. Đương nhiên, năm đó Luyện Sĩ Khí có làm quá với Đại Vu. Nhưng Vu Tộc quá dã man, lãnh huyết. Nếu để bọn chúng thống trị Huyền Cảnh một lần nữa, Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật không có một ngày bình yên.

- Nhưng Huyền Cảnh vốn là của bọn họ.

- Vậy thì làm sao?

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Là chính bọn họ không quý trọng, không thể oán hận được ai. Hiện giờ Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật đã phát triển thế này, ta không hi vọng cục diện đang tốt lành lại dao động. Hắc Thiên, ta không biết năm lệnh chủ Phương Thiên Địa các ngươi xảy ra chuyện gì. Ta chỉ hi vọng ngươi có thể trợ giúp ta...

- Không có khả năng.

Hắc Thiên quả quyết cự tuyệt:

- Tâm tư của ngươi ta hiểu được. Nhưng ta phải nói cho ngươi biết. Đừng nói là ta, cho dù là Cửu Huyền Nhân Hoàng cũng không thể nhúng tay vào việc này.

- Đương nhiên, hắn có thể an toàn trở về hay không còn chưa nói được.

Hắc Thiên Ma Thần nâng chén rượu một hơi uống hết nói:

- Nói thật với ngươi, đã nhiều năm không có dạo chơi tại thế giới sự thật. Nếu đã đến đây, ta phải đi dạo chơi một chút, nhìn xem thế giới sự thật phát triển thành dạng nào.

.....

.....

Ban đêm.

Đường Hương Hương một mình đứng trên đỉnh núi, tâm tình có chút hỗn loạn. Vừa nãy trong lời của Hắc Thiên Ma Thần, luôn làm cho tâm tình của nàng lo lắng.

Nàng lần nữa tự nhủ, nàng không có khả năng thương tổn anh Vũ cùng Tuyết Cơ. Nhưng mỗi lần hồi tưởng lời nói của Hắc Thiên, trong lòng nàng không hiểu sao có chút sợ hãi.

Đến tận cùng nàng sợ hãi cái gì?

- Hương Hương.

Vân di đáp không mà đến, nàng thần nhiên nói:

- Hương Hương, đang suy nghĩ gì đấy? Yên tâm đi, lấy tình huống của con, tu luyện Vô Tình Thiên Đạo đạt tới cảnh giới cao nhất cũng không có vấn đề gì. Tin tưởng ta, không bao lâu nữa, con cùng tiểu Vũ có thể ở cùng một chỗ.

- Con lo lắng không phải là việc này.

Vân di là người Đường Hương tin tưởng nhất. Nàng do dự một chút, đem lời nói của Hắc Thiên nói cho Vân di.

Vân di nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, nàng vội vàng hỏi:

- Hắn ta là ai?

- Hình như tên là Hắc Thiên Ma Thần.

Đường Hương Hương không rõ tình huống tại Huyền Cảnh. Cho tới bây giờ không biết thân phận cùng địa vị của Hắc Thiên Ma Thần.

- Là Hắc Thiên?

Sắc mặt Vân di đại biến:

- Sao hắn có thể đến đây? Đúng rồi, hắn còn nói gì với con?

- Còn có chuyện gì nữa sao?

Đường Hương Hương thở dài:

- Vân di, không biết tại sao, khi con nghe hắn nói như vậy, trong lòng con vô cùng sợ hãi. Con rất sợ hãi, nhưng con không biết con sợ cái gì?

- Hương Hương, hãy nghe ta nói, chúng ta cần phải rời khỏi Thái Huyền Sơn.

Vân di nói.

- Vì sao phải rời khỏi Thái Huyền Sơn? Vì cái gì?

Đường Hương Hương nghiêng đầu hỏi:

- Vân di, hiện giờ thế cục không ổn, vì sao con phải rời khỏi đây. Hơn nữa, nếu như Đại Vu thực sự hủy diệt Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật, Đường gia chúng ta cũng không thể may mắn thoát khỏi.

- Hương Hương, không nên nói nhiều như vậy. Nghe ta, nhất định chúng ta phải mau chóng ly khai khỏi Thái Huyền Sơn. Sau này ta sẽ giải thích với con.

Vân di lo lắng nói.

- Không được.

Đường Hương Hương nói:

- Con không thể rời khỏi Thái Huyền Sơn, trừ khi người nói lý do hợp lý.

- Hương Hương, chuyện này ta cũng không biết phải giải thích với con thế nào. Nhưng xin con tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ không hại con. Ta làm như vậy, chỉ muốn tốt cho con.

Vân di nói:

- Thật sự nếu không đi, ta nghĩ con sẽ gặp nguy hiểm.

codon.tra

242. Chương 5: Không Đi, Kiên Quyết Không Đi

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 5: Không đi, kiên quyết không đi

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Không được.

Đường Hương Hương nói:

- Con không thể rời khỏi Huyền Môn, trừ khi người nói đầy đủ lý do.

- Hương Hương, chuyện này ta không biết giải thích với con thế nào. Nhưng con phải tin tưởng ta, ta tuyệt đối không làm hại con. Ta làm như vậy, là muốn tốt cho con.

Vân di nói:

- Thật sự nếu không đi, ta nghĩ con sẽ lâm vào nguy hiểm.

- Nguy hiểm?

Đường Hương Hương kỳ quái nói:

- Hiện giờ đại kiếp nạn bùng xuống, chẳng lẽ còn có nơi an toàn hơn Huyền Môn? Vân di, rốt cuộc người nghĩ cái gì vậy? Như thế nào con có cảm giác hôm nay người hơi lạ?

- Hương Hương, ta muốn hỏi con, ta sẽ hại con sao?

Vân di hỏi.

- Đương nhiên sẽ không.

Đường Hương Hương giọng hỏi:

- Vân di, nói thật, từ khi mẹ con bị hại, con đã coi người như mẹ của con. Nhưng con không thể không rõ ràng ly khai Huyền Môn. Còn nữa, vừa rồi Hắc Thiên nói vài lời bậy bạ, con đã bỏ đi. Chẳng phải như vậy, con trở thành kẻ có tội giết mình sao?

- Hương Hương, nếu con không nghe lời ta, nhất định tương lai con sẽ gặp phiền toái.

Trên trán Vân di tràn ngập lo lắng:

- Có một số việc, hiện tại ta không biết giải thích ra sao với con. Nhưng con nhất định phải tin tưởng ta, ta sẽ không hại con.

- Con không đi.

Đường Hương Hương kiên quyết trả lời:

- Trừ khi người nói rõ ràng với con.

Vân di nghe vậy, do dự một chút nói:

- Hương Hương, ta hỏi con, kiếp nạn lần này sinh ra từ đâu?

- Đại Vu.

Đường Hương Hương nói:

- Điều này quan hệ gì với con sao?

- Đương nhiên là có.

Vân di nói:

- Con cũng biết, đại kiếp nạn lần này vì Đại Vu mà ra. Bọn họ muốn đoạt lại địa phương vốn thuộc về bọn họ. Cho nên, Đại Vu cùng Huyền Môn, thậm chí năm lệnh chủ Phương Thiên Địa không thể tránh xảy ra xung đột. Bọn họ là kẻ thù một mất một còn. Mà con...

Nói tới đây, Vân di do dự một chút:

- Con chính là Đại Vu.

Lời vừa nói ra, Đường Hương Hương lập tức nở nụ cười:

- Vân di, coi như người muốn con rời khỏi Thái Huyền Sơn, cũng không cần phải nói dối như vậy.

- Không phải nói dối, là thật.

Vân di nghiêm túc nói:

- Hắc Thiên Ma Thần là lệnh chủ Dục Giới. Hắc nói con như thế, hẳn là đã nhìn thấu thân phận của con.

- Thân phận của con là gì?

Đường Hương Hương không thể tin tưởng mình là Đại Vu:

- Con là Đại Vu sao? Đây không phải là lời nói nhảm sao?

- Hương Hương, con đừng trốn tránh...

Vân di đến gần một chút:

- Chẳng lẽ con còn không nhận ra một chút nào sao. Không đúng, nhất định là con đã nhận ra điều gì? Nếu không, con sẽ không che dấu Huyền Môn dị năng của con.

- Vân di, con mệt rồi, con không hiểu người đang nói cái gì?

Sắc mặt Đường Hương Hương hơi đổi:

- Con sẽ không đi, bất kể thế nào con cũng không đi.

- Con bắt buộc phải đi, bởi vì con là một trong mười hai Tổ Vu, Hậu Thổ nương nung.

Vân di ngăn Đường Hương Hương lại, trầm giọng nói:

- Con là Hậu Thổ, một trong mười hai Tổ Vu Hậu Thổ. Con phải gánh trọng trách khôi phục sự thịnh vượng của Vu Tộc.

- Con không biết người đang nói cái gì? Con không tin, con chính là con, con không phải là Hậu Thổ.

Trong đôi mắt Đường Hương Hương càng sợ hãi.

- Con có biết ta đang nói cái gì?

Vân di nói:

- Con là Hậu Thổ chuyển sang kiếp khác, tin tưởng trí nhớ của con sẽ rất nhanh thức tỉnh. Đến lúc đó, con sẽ minh bạch toàn bộ.

- Vậy người là ai? Người còn là Vân di của con sao?

Ánh mắt Đường Hương Hương lạnh lùng hỏi:

- Có phải như vậy không?

Vân di nói:

- Sự tỉnh đến nước này, ta cũng không có ý định giấu diếm. Trong cơ thể của ta cũng có huyết mạch Đại Vu. Hơn nữa đã thức tỉnh rồi. Ta là thị nữ Vô Nguyệt trước kia của con. Đương nhiên, hiện tại ta nói với con, con cũng không hiểu. Tin tưởng, khi huyết mạch Đại Vu trong cơ thể của con thức tỉnh, con sẽ nhớ rõ hết thấy.

- Vô Nguyệt?

Đường Hương Hương đột nhiên nổi giận:

- Người đã giết chết Vân di?
- Không. Vô Nguyệt chính là Vân di, Vân di chính là Vô Nguyệt. Chúng ta chính là một.

Vân di giải thích:

- Hương Hương, không nên vọng động, con hãy tin tưởng ta. Không quản con là Hậu Thổ nương nương hay là Đường Hương Hương. Ta đối với con sẽ không thay đổi, ta sẽ vĩnh viễn đối tốt với con.

Dừng một chút, Vân di khẩn cầu:

- Hương Hương, thỉnh con lúc này nên rời đi. Hiện tại bọn họ đã biết thân phận của con. Sở dĩ bọn họ không xử lý con, là vì bọn họ cố kỵ Long Vũ. Một khi bọn họ đã quyết định, chúng ta sẽ gặp phiền toái. Con là Hậu Thổ nương nương chuyển kiếp, bất đồng so với Vu chủng thức tỉnh. Trong thời gian ngắn lực lượng của con không thể đạt tới thời kỳ cường thịnh. Cho nên, con căn bản không thể đối kháng với Bạch Mi.

- Không được, con vẫn không thể đi.

Đường Hương Hương nói:

- Vân di, coi như con tin tưởng người, con cũng không thể đi. Coi như con có nhớ ra chuyện kiếp trước, con cũng sẽ không làm tổn thương đến bằng hữu cùng thân nhân. Hơn nữa, con nghĩ Bạch Mi đạo nhân đã sớm biết thân phận của con, vậy nhưng ông ấy vẫn không xuống tay với con. Ngược lại, ông ấy còn tặng con Hộ Tâm Liên, ông ấy cũng không có ác ý đối với con.
- Nhưng bây giờ còn một Hắc Thiên Ma Thần...

Vân di nói:

- Trong chính nhớ của ta, hắc chính là một trong những người phong ấn Vu Tộc. Hắc chính là đại cừu nhân của chúng ta.
- Đúng rồi...

Đường Hương Hương dường như nhớ ra cái gì đó:

- Anh Vũ cũng là dị năng giả, tại sao anh ấy không xảy ra chuyện gì?
- Việc này ta cũng không rõ ràng.

Vân di nói:

- Lúc đầu ta từng hoài nghi tiểu Vũ, cho rằng cậu ta là Chúc Dung. Nhưng từ tình huống hiện tại, hẳn là không phải.
- Vân di, con không đi.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Con nghĩ cùng Bạch Mi đạo nhân nói rõ một chút. Nếu người muốn đi, liền đi đi.

Vân di thở dài, không thềm nhắc lại.

.....

.....

Ba ngày sau, Thiên Cơ Tử phục mệnh Bạch Mi đạo nhân, tự mình đi mời nghiệp đoàn dị năng. Nói tình hình hết sức phức tạp, Yên Nam Thiên cùng Long Phi lấy đại nghĩa làm trọng, bọn họ đồng ý đề nghị của Thiên Cơ Tử. Sau ít ngày, nghiệp đoàn dị năng dẫn người lên Thái Huyền Sơn, cùng Huyền Môn bắt tay bàn đại sự.

Đương nhiên, lần này nghiệp đoàn dĩ năng sở dĩ đồng ý, công lớn là do Long Phi tác động. Kể từ khi cháu trai trở thành người có thực lực mạnh mẽ Huyền Môn, hơn nữa dĩ năng trong cơ thể cũng sâu không tưởng được, trong lòng hẳn vô cùng vui vẻ.

Hắn ý thức được ngày đoàn tụ cùng cháu trai cùng không xa.

Từ khi đứa con Yến Như Vân của Yến Nam Thiên bị Vương Quốc Duy hãm hại, đến hôm nay hẳn đã nản chí. Nghiệp đoàn dĩ năng dường như đã rơi vào trong tay Long Phi.

Hắc Thiên Ma Thần dường như rất thích thế giới sự thật. Cả ngày lẩn quẩn quanh những quán bar xa hoa, hội sở giải trí. Bên cạnh hẳn cũng không thiếu những mỹ nữ.

Đối với hành động của hắn, Long Vũ cùng Bạch Mi cũng chỉ cười cười mà không quan tâm.

Vân di tiếp tục khuyên bảo Đường Hương Hương rời khỏi, nhưng nàng sống chết không đồng ý.

Thứ nhất, trí nhớ cùng lực lượng của nàng chưa thức tỉnh. Đối với tồn tại đó nàng còn nghi ngờ. Thứ hai, nàng không muốn ly khai Tuyết Cơ cùng Long Vũ. Huống hồ, nàng có lòng tin tuyệt đối, cho dù thực sự trở thành Hậu Thổ, nàng cũng sẽ không tổn thương tới người mình quan tâm. Bất kể là Tuyết Cơ hay Long Vũ, đối với nàng đều quan trọng hơn cả thân nhân.

Đối với lần này, Vân di cũng không thể làm được gì hơn, chỉ hi vọng không xảy ra chuyện xấu gì.

Vì phòng ngừa Hắc Minh đã trở thành Tổ Vu Huyền Minh tới thế giới sự thật quấy rối, toàn bộ Huyền Môn tăng cường tuần tra tại thế giới sự thật.

Buổi chiều, Tuyết Cơ hẹn Long Vũ, hai người tại ngọn núi Thái Dương nói chuyện.

Mặt trời ngả về Tây, gió nhẹ phơ phất, hai người ngồi trên một tảng đá lớn. Nhớ lại trước kia, nói chuyện hiện tại, nhìn về tương lai, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Đột nhiên, Long Vũ có chút cảm khái:

- Nếu có bố mẹ bên cạnh em thì tốt rồi. Đứa con đã có lực lượng bảo hộ bọn họ.

Nghe Long Vũ nhắc tới cha mẹ, Tuyết Cơ cũng có chút thổn thức. Năm đó ai có thể nghĩ đến, Long Vũ lại có thành tựu ngày hôm nay. Khi đó, nguyện vọng của sư tỷ Thủy Tiên chỉ mong cho hắn có thể sống sót.

Không hơn.

Tuyết Cơ thầm nói, nếu sư tỷ biết thành tựu hiện tại của Long Vũ, sẽ vui vẻ đến cỡ nào.

Chủ đề Long Vũ, rất nhanh gọi lại trí nhớ năm xưa của Tuyết Cơ.

Mấy chục năm qua, lần đầu tiên nàng nói cho Long Vũ chuyện nàng cùng Thủy Tiên năm đó ở Huyền Môn. Long Vũ nghe Tuyết Cơ nói, cũng hiểu được mẹ mình cũng là một người gây chuyện. Nhưng mà mẹ hắn là một người thông minh, nhất là phương diện tu luyện, có thể nói là thiên tài.

Có lẽ gọi lại chuyện cũ, Tuyết Cơ đa sầu đa cảm, nước mắt không biết từ lúc nào chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Một nữ cường nhân bình thường, luôn có bộ dạng vui đùa, lúc này lại nhìn rất yếu ớt. Long Vũ hơi hơi xót cái mũi. Hẳn có thể thấy được tình cảm của mẹ hắn cùng Tuyết Cơ rất sâu.

Hai người không chỉ là thân tỷ muội, còn hơn thế nữa.

- Tiểu Vũ, cho chị mượn bờ vai của em...

Tuyết Cơ tựa đầu vào vai Long Vũ, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống mặt đất.

Tựa vào bờ vai rắn chắc, ngửi được khí tức nam nhân, Tuyết Cơ cảm giác được vô cùng thoải mái.

Không biết tại sao, trong nội tâm nàng lúc này tràn ngập ấm áp cùng an toàn.

Trong khoảnh khắc, Tuyết Cơ từ ưu thương chậm rãi bình tĩnh lại. Không suy nghĩ thêm chút phiền não nào nữa. Nàng lặng lẽ nhìn thác nước ở phía xa xa.

Long Vũ lén lút ngửi mùi thơm trên người nàng, nhưng trong lòng không chút khinh nhờn.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, ai cũng không muốn phá vỡ ý cảnh tuyệt vời này.

Thật lâu sau, Tuyết Cơ hơi nghiêng đầu, nước mắt trên khuôn mặt nàng dường như đã khô. Nàng thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, em biết hôm nay là ngày gì không?

- Ngày gì?

Long Vũ cẩn thận nghĩ nghĩ, dường như không thấy có gì đặc biệt.

- Em cứ đoán đi?

Tuyết Cơ ôn nhu nói.

Long Vũ nghe vậy, cẩn thận nghĩ nghĩ, hẳn thấy ngày hôm nay cũng không có gì đặc biệt. Mà Tuyết Cơ lại liên tục hỏi hắn.

Nghĩ đến đây, Long Vũ hỏi:

- Chị Tuyết Cơ, chẳng lẽ ngày hôm nay là ngày sinh nhật của chị?

Nếu hôm nay không phải là ngày lễ gì, thì chính là ngày sinh nhật của Tuyết Cơ.

Nghe Long Vũ đoán như thế, Tuyết Cơ vui vẻ cười cười. Thấp giọng nói với Long Vũ:

- Tiểu quý, còn nhớ không? Khi còn nhỏ, mỗi lần chị đều giúp làm sinh nhật cho em. Nhưng tới bây giờ, đến cả sinh nhật của chị em cũng không biết.

- Khụ khụ...

Long Vũ cười khan một tiếng, có chút áy náy. Thực sự việc này hắn không quan tâm.

Long Vũ mang vẻ mặt áy náy nói:

- Chị Tuyết Cơ, thực sự xin lỗi. Trước là do em không hiểu chuyện. Chị yên tâm, sau này em sẽ không thế nữa.

Thấy vẻ mặt áy náy của Long Vũ, Tuyết Cơ xì một tiếng, không nhịn được hé miệng nở nụ cười. Nụ cười của nàng thực sự rất phong tình, làm cho Long Vũ ngây ngốc nhìn chằm chằm.

Khuôn mặt nàng hơi đỏ, Tuyết Cơ hừ nhẹ nói:

- Chưa thấy qua bao giờ sao?

- Hắc hắc!

Long Vũ tâm thần rung động nói:

- Chị Tuyết Cơ, nhìn chị thẹn thùng thật đẹp... Đẹp quá...

- Quà tặng đâu?

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng:

- Cầm quà tặng đến.

- Em chưa có chuẩn bị.

Long Vũ giật mình. Hắn vừa được Tuyết Cơ nhắc nhở, mới miễn cưỡng biết được hôm nay là sinh nhật của nàng. Nàng bắt hắn cầm ra lễ vật, lấy ở đâu ra đây?

Thấy bộ dạng chán nản cùng khấn trương của Long Vũ, Tuyết Cơ cười nói:

- Nhìn em khấn trương thế kia. Chị cũng không cần quà tặng, quan trọng là em phải nhớ đến ngày sinh nhật của chị là đủ. Nhưng mà ngày hôm nay...

- Vậy ý của chị là gì?

Long Vũ vội vàng nói:

- Như vậy đi, chị Tuyết Cơ, hôm nay là sinh nhật của chị. Chị nói đi, chị muốn cái gì em sẽ làm cái đó.
- Thật sự?

Trong đôi mắt Tuyết Cơ hiện lên một chút giả hoạt:

- Không được lừa gạt?
- Vâng.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Chị Tuyết Cơ, cho dù lên núi đao biển lửa, em cũng không tiếc.
- Không đến nỗi như thế, hiện tại em mồm mép như thế, có phải rất có bốn sự lừa gạt con gái nhà lành? Chị không hi vọng em biến thành công tử nhà giàu, nếu không sau này chị phải nói thế nào với sư tỷ?

Tuyết Cơ đưa ánh mắt phong tình vạn chủng oán trách Long Vũ.

Long Vũ ngượng ngùng cười:

- Em nói toàn bộ là sự thật.
- Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Long Vũ, Tuyết Cơ bật cười, giả vờ hờn giận nói:
- Được rồi, chị sẽ làm việc yêu cầu phù hợp với thực tế.
- Ngay cả lấy thân báo đáp, em cũng không tiếc.

Long Vũ tùy tiện nói.

- Tiểu tử thôi, em nói những cái gì đấy? Càng ngày càng quá phận.
- Khuôn mặt Tuyết Cơ ửng đỏ, cười nhẹ nói.
- Chị Tuyết Cơ, không bằng em mời chị đi ăn cơm dã ngoại được không?

Long Vũ nói:

- Sườn ngon núi Thái Dương có một cánh rừng rậm, trong rừng có một con sông nhỏ. Em làm thịt nướng cho chị ăn, như vậy có được không?
- Tay nghề thế nào?

Tuyết Cơ ngắc đầu hỏi.

- Rất tuyệt vời.

Long Vũ nói.

- Ha ha.
- Sắc mặt Tuyết Cơ vui mừng:
- Theo ý em, chúng ta đi thôi.

.....
.....

Sau hơn mười phút, hai người tới rừng Bạch Dương. Đây là lần đầu Tuyết Cơ tới nơi này, so với Long Vũ miêu tả cũng không khác biệt nhiều lắm. Thỏ hoang, chim trĩ xung quanh cũng không ít.

- Tốt quá. Sao trước kia chị lại không biết có một chỗ tốt thế này nhỉ?
- Tuyết Cơ mỉm cười nhìn con chim trĩ đang đậu trước đó không xa.
- Chị đi bắt chim, em phụ trách củi lửa.

Tuyết Cơ nói một tiếng, thân hình nhảy lên, hướng con chim trĩ đuổi tới.

Long Vũ âm thầm bật cười, mình đường đường là hỏa hệ dị năng, còn cần phải kiếm diêm châm lửa sao?

Đáp án dĩ nhiên là tuyết đối không cần.

Rất nhanh, Tuyết Cơ cùng Long Vũ bắt đầu lo liệu. Tử hỏa từ bàn tay Long Vũ cháy lên, khổng chế độ nóng hợp lý. Hắn gác con chim lên giá, từ trong ngực móc ra một chút gia vị, bắt đầu đốt chế.

- Em đã chuẩn bị từ trước sao?

Tuyết Cơ thấy Long Vũ lấy ra gia vị, có chút nhấn mạnh.

- Hi hi.

Long Vũ cười giải thích:

- Trước kia tại Huyền Cảnh, em đã có thói quen nướng ma thú. Sau này luôn trang bị thêm một chút gia vị, đều rất cần thiết. Toàn bộ thứ này đều là từ Huyền Cảnh.

- Chị ngồi đây đợi món ngon em làm.

Tuyết Cơ tràn ngập chờ mong.

Dừng một chút, Tuyết Cơ nói:

- Tiểu Vũ, không bằng em nói một chút chuyện em đã trải qua ở Huyền Cảnh đi...

Tuy rằng Tuyết Cơ đã ở Huyền Cảnh một thời gian, nhưng nàng không thể trải nghiệm được bằng Long Vũ.

Long Vũ luôn luôn trải qua rất nhiều mạo hiểm.

- Vâng.

Long Vũ gật đầu, một bên liên tục lật qua lật lại con chim, một bên hồi tưởng lại chuyện tại Huyền Cảnh, nói cho Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ luôn luôn lắng nghe, đôi lông mày lúc thì thư giãn, lúc thì co lại.

Trong lúc nghe chuyện tình yêu giữa Long Vũ cùng Thi Nhân, hai mắt nhất thời có chút giận dữ nói:

- Nhóc con vận khí không tệ, dạo này đào hoa gớm. Em nhìn lại em đi, người bên cạnh cũng không ít.

Khi nhìn thấy bộ mặt giận dữ của Tuyết Cơ, Long Vũ cười hắc hắc:

- Cũng không phải là lỗi của em... Tại em đẹp trai phong độ thôi.

Tuyết Cơ nghe vậy, có chút xấu hổ.

Dừng một chút, trong lúc ánh mắt Tuyết Cơ long lanh nhìn Long Vũ, hắn cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, đừng nóng vội, đồ nướng sắp xong rồi.

Tuyết Cơ mỉm cười, tiểu tử này càng ngày càng khôn khéo, chính mình nào có nóng nảy như vậy. Với tu vi của Tuyết Cơ, mấy ngày không ăn cũng không sao.

- Chủ nhân, có sát khí.

Đột nhiên thanh âm của La Lâm xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Đồng thời, vài tiếng thét rất nhỏ truyền đến. Sắc mặt Long Vũ hơi đổi, lập tức rút ra Thiên Sư pháp kiếm, bắt đầu đề phòng.

Nếu hắn đoán không nhầm, hắn đoán người này tới vì hắn. Tám chín phần là người của Hắc Minh.

- Chị Tuyết Cơ, chị lên núi trước đi, nơi này nguy hiểm.

Long Vũ buông thịt nướng ra, nhìn về phía Tuyết Cơ nói:

- Bọn người này có thể vì em mà tới. Trước tiên chị tạm tránh đi, em tới thu thập bọn chúng.

Tuyết Cơ uốn bộ ngực đầy đà, thân thể mềm mại đứng ngạo nghễ tại đỉnh núi. Nàng không chút nào sợ hãi:

- Không được,

Nói xong, Tuyết Cơ đạp từng bước, rút ra Tuyết kiếm nhìn về phía Long Vũ, ôn nhu nói:

- Tiểu Vũ, đừng tưởng rằng chị vô dụng. Dịch nhân bình thường chị có thể ứng phó.

Long Vũ thấy Tuyết Cơ kiên trì không chịu đi, đối với nàng ôn nhu cười, hào khí nói:

- Vậy hôm nay chúng ta cùng liên thủ ngăn địch.

codon.traí

243. Chương 6: Hắc Minh Đột Kích

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 6: Hắc Minh đột kích

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ thấy thế, trong lòng vừa động liền tiến lên trước một bước, sóng vai cùng Long Vũ. Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Có thể là Hắc Minh. Không, từ giờ trở đi, hắc gọi hắc là Huyền Minh. Là Huyền Minh phái người tới.

Nói xong, Long Vũ nhìn về phía Tuyết Cơ:

- Đại lát nữa Huyền Minh tự mình hiện thân, chị đừng quản tới em, một mạch chạy lên núi. Chị ở cạnh em, có thể làm cho em phân tâm.

Tuyết Cơ nghe có chút sững sờ, liếc mắt nhìn Long Vũ. Thầm nghĩ đứa bé này quan tâm tới mình.

- Ha ha...

Tuyết Cơ cười nói:

- Yên tâm. Chị sẽ nắm vững.

Trên mặt Tuyết Cơ không ngờ tươi cười, một chút sợ hãi cũng không có. Long Vũ cũng lập tức cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, bất kể thế nào, chị cũng không được để bị thương, nếu không em sẽ áy náy cả đời. Hôm nay là sinh nhật của chị, đáng lẽ em phải bồi tiếp chị thật tốt.

Nói tới đây, Long Vũ tức giận:

- Đại Vu chết tiệt, đừng để cho em thấy hắc, nếu không em sẽ không buông tha cho hắc. Đều là hắc làm đảo lộn chuyện tốt của chúng ta.

Nghe Long Vũ nói đến hai từ chuyện tốt, sắc mặt Tuyết Cơ hơi đỏ lên.

Trong lúc nói chuyện, Long Vũ đem Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể rút vào thanh kiếm cầm trên tay phải. Dưới ánh trăng, Thiên Sư pháp kiếm xuất ra một đạo tử mang, trông rất uy phong.

Đúng lúc này, trong rừng cây xuất hiện vài đạo nhân ảnh.

- Đã tới.

Tuyết Cơ khẽ quát một tiếng, trường kiếm trong tay cuộn cuộn đi tới. Không có âm thanh binh khí va chạm vang lên như trong tưởng tượng. Kiếm của đối phương tựa như u linh niêm trụ kiếm trong tay Tuyết Cơ, ánh mắt đối phương nhìn về phía mắt nàng.

- Âm...

Một tiếng chấn động vang lên trong đầu Tuyết Cơ. Khi tiếng binh khí va chạm vang lên, thân hình nàng lùi lại vài bước, thiếu chút nữa tựa vào trong lòng Long Vũ.

Bên này, Long Vũ cũng triển khai kiếm quyết chiến đấu với hai hắc y nhân. Chỉ một lát, hai tên này liền ngã xuống. Long Vũ phát hiện bọn người này đều là hắc ám tu chân. Hẳn là người Bách Hoa hội.

- Giết.

Sau khi Tuyết Cơ ổn định thân hình, Tuyết kiếm trong tay liên tiếp vung ra hàn quang, nháy mắt cũng đã giải quyết xong hai tên hắc y nhân.

- Ha ha. Không tệ.

Sau khi giết hết toàn bộ, cuối cùng Hắc Minh cũng hiện thân. Ánh mắt hắn nhìn về phía Long Vũ cùng Tuyết Cơ, cuối cùng dừng lại bên người Tuyết Cơ. Hắn chăm chú nhìn nàng, trong lòng đầy ca ngợi. Hắn mỉm cười nói:

- Không tệ. Ta thích... Cô gái, theo ta đi, làm nữ bộc cho ta. Thân thể của ta vô cùng cường tráng, có thể làm cho người hưởng thụ sự sung sướng nhất của một nữ nhân.

“....”

Sau đó, Hắc Minh liền dời mắt về phía Long Vũ, cười cười:

- Đây là nữ nhân của người sao? Tiểu tử người thông đồng nữ nhân của ta, ta đây liền mạnh mẽ bắt lấy nữ nhân của người. Như vậy cũng được coi là báo ứng.

Long Vũ không hiểu hắn nói cái gì?

Hắn dường như không có đùa giỡn nữ nhân của Huyền Minh sao?

Mà nữ nhân của hắn là ai, Long Vũ cũng không biết.

Muốn gán tội cho người khác, thiếu gì lý do. Long Vũ cảm thấy Huyền Minh rõ ràng nói cho sướng miệng.

- Ta nên gọi người là Hắc Minh hay Huyền Minh?

Long Vũ giễu cợt nói:

- Tổ Vu thì thế nào? Ta có cảm giác, lực lượng của người cũng quá tầm thường.

- Hừ.

Hắc Minh nói:

- Người cứ gọi ta là Hắc Minh đi. Chờ cho những huynh đệ tỷ muội kia của ta thức tỉnh, tự nhiên ta sẽ lấy tên của ta, lấy thân phận chân thật xuất hiện tại Huyền Cảnh.

Tuyết Cơ châm chọc nói:

- Người nhát gan?

- Phi.

Hắc Minh khẽ gắt một tiếng:

- Các người muốn khích tướng ta sao, lão tử sẽ không mắc mưu đâu. Đừng cho là ta không biết, các người muốn cho cơ thể của ta chiêu cáo thiên hạ, để cho thiên hạ vây công sao? Lão tử cũng không ngu như vậy. Đám kiến hôi nhân loại các người, thích nhất chính là chiêu này. Lúc trước Vu Tộc chúng ta vì mặt mũi,

nên đã bị trúng gian kế của các người. Lão tử đã kế thừa một bộ phận chí nhớ của Hắc Minh... Cũng không dễ dàng bị các người đánh lừa đâu.

Nói xong, trong con người Hắc Minh hiện lên quang mang, giống như một lưỡi kiếm nhỏ lạnh băng hướng tới Long Vũ.

Khí thể kinh người làm cho gò má hắn đau rát.

Lúc này Tuyết Cơ cũng không dễ chịu gì. Con người Hắc Minh đảo qua, nàng liền cảm thấy cổ hàn khí lạnh thấu xương.

- Giết.

Long Vũ điên cuồng gào thét, Thiên Sư pháp kiếm trong tay mãnh liệt tiến tới.

- Các anh em, tiến lên!

Hắc Minh dường như không có ý tự mình xuất thủ. Hắn thở nhẹ một tiếng, nhất thời gọi bốn người tiến tới, lấy bốn người từ bốn phương chặn Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ.

- Xoạt xoạt...

Vài tiếng kiếm chém vang lên, liên tiếp bốn tiếng kêu đau đớn. Bốn người đồng thời ngã xuống đất. Tên cầm đầu trước khi chết vẫn còn mở to hai mắt. Hiển nhiên đó là chết không nhắm mắt.

Đồng thời, có hai người hướng về phía Tuyết Cơ. Hắc Minh mệnh lệnh chỉ được bắt sống, không thể giết chết. Tu vi của hai người kia chênh lệch cùng Tuyết Cơ cũng không đáng bao nhiêu.

Đáng tiếc, mệnh lệnh như vậy làm cho lực chiến đấu của bọn họ không thể phát huy toàn bộ. Bọn hắn cùng Tuyết Cơ ở thế ngang bằng, không chia cao thấp.

Long Vũ biết Hắc Minh muốn bắt sống Tuyết Cơ, biết hai người kia không thể làm tổn thương đến nàng, liền bỏ mặc một bên, chuyên tâm đối địch.

Con mắt Hắc Minh chăm chú nhìn Tuyết Cơ, khóe miệng thỉnh thoảng mỉm cười.

Hắc Minh trước khi đi mang theo khá nhiều người. Sau khi bốn người kia bị giết, lập tức lại có tám người vây quanh. Tu vi hiển nhiên mạnh hơn mấy người trước.

Long Vũ bị bao vây, cảm thấy càng lúc càng có chút áp lực, nhưng hắn còn có thể ứng phó. Nếu không muốn Hắc Minh nhìn ra năng lực của mình, giờ phút này hắn hoàn toàn một kiếm có thể giải quyết tám người này.

Chỉ tiếc, lúc này Long Vũ vẫn xem thường Hắc Minh.

Tuy rằng Long Vũ tận lực che giấu thực lực, nhưng Hắc Minh vẫn nhìn ra năng lực của hắn. Hiển nhiên, toàn bộ đệ tử Bách Hoa Hội xông lên, cũng chẳng thấm vào đâu. Hắn vẫn tính toán tự mình xuất thủ.

- Nhóc con, người cướp đoạt nữ nhân của ta, hôm nay ta sẽ cho người xem sự lợi hại của ta.

Hắc Minh cười lạnh một tiếng, một cỗ khí tức hắc ám bao phủ lấy Long Vũ.

Long Vũ hơi kinh hãi, nhưng mà trên khuôn mặt không một chút nhú mảy.

- Keng!

Một tiếng vang lên, hai người đã giáp lá cà. Thân hình Long Vũ chấn động. Hắc Minh cũng không biết từ chỗ nào rút ra một thanh trường kiếm đánh úp lại, lực phản chấn làm cánh tay hắn run lên.

Hắc Minh cũng không quá kinh ngạc. Quanh thân hắn thỉnh thoảng tỏa ra khí tức tà ác cùng hắc ám. Tâm thần Long Vũ có chút chấn động, sau đó huy kiếm đánh ra.

Ngược lại, Tuyết Cơ thoải mái hơn rất nhiều. Nàng thông dong cùng hai đệ tử Bách Hoa hội đối chiến. Thỉnh thoảng nàng liếc nhìn Long Vũ bên này.

Thân thể mềm mại, đường con tuyệt mỹ, lúc này trông Tuyết Cơ giống như một tiên tử. Chiến kỹ của nàng thi triển ra, lại trông giống như đang bay múa.

Rất nhanh, Long Vũ cùng Hắc Minh giao thủ mấy chiêu. Lưỡi kiếm của Hắc Minh dị thường sắc bén, nhìn không khỏi rùng mình.

- Ha ha... Không hổ là Tổ Vu, cũng không tệ. Nhưng mà muốn dùng lực lượng như vậy giết ta, thực vẫn không đủ. Hắc Minh, không bằng chúng ta tung ra thực lực chân chính đấu một trận?

Khỏe miệng Long Vũ mỉm cười, Thiên Sư pháp kiếm trong tay cũng không chút sợ hãi.

- Huyền Minh, ta tới đấu với ngươi.

Ngay khi Long Vũ muốn thi triển toàn lực đối phó với Hắc Minh, Bạch Mi đạo nhân từ không trung bay tới. Đồng thời, Thiên Cơ Tử cũng mang theo đệ tử tinh nhuệ của Huyền Môn theo sau.

Hắc Minh cười lạnh một tiếng, bỏ qua Long Vũ, đập không bay lên đầu với Bạch Mi.

Nhìn bộ dáng, bọn hắn dường như là quen nhau, hơn nữa còn là thù địch. Gặp nhau là đánh nhau sống chết.

- Giết sạch đệ tử Huyền Môn.

Hắc Minh ra lệnh một tiếng. Năm mươi đệ tử Bách Hoa hội hắn mang tới lập tức hiện thân.

Huyền Môn tuy rằng thế lớn, nhưng bị giới hạn tại thế giới sự thật, so sánh với cao thủ Huyền Cảnh vẫn có chút chênh lệch. Cũng may có cao thủ như Long Vũ, Tuyết Cơ, Thiên Cơ Tử, Đường Hương Hương chấn thủ.

Bọn họ một mình chống lại ba đến năm tên địch.

Nhất là Long Vũ, vừa xuất ra tử hỏa, nhất thời giết chết năm sáu tên đệ tử Bách Hoa hội.

Tuyết Cơ bên này ban đầu cũng không tệ, nhưng ngày càng nhiều đệ tử Bách Hoa hội vây công nàng, đạo lực trong cơ thể càng lúc càng tiêu hao. Dần dần có chút lực bất tòng tâm.

- Coi chừng, bắt sống nàng ta.

Một gã nam tử bên cạnh nàng quát lên một tiếng. Nhất thời, bốn người cùng xuất kiếm, đâm về phía Tuyết Cơ.

Trong lòng Long Vũ cả kinh, lấy tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước mặt Tuyết Cơ, tay phải múa Thiên Sư pháp kiếm ngăn địch, tay trái vòng qua eo nàng, thân hình nhảy lên cao.

Trên không trung, Long Vũ xuất ra Vãn Thiên Thần Long, đem bốn gã đệ tử Bách Hoa hội tru sát. Nhưng khi Long Vũ ôm Tuyết Cơ hạ xuống đất, bốn trường kiếm từ bốn hướng khác nhau đâm tới Long Vũ, rất ăn ý phối hợp với nhau.

Long Vũ ôm thân thể mềm mại của Tuyết Cơ, tại chỗ xoay chuyển một vòng, giống như chuyển thành một cơn lốc xoáy. Một cỗ khí kinh cường đại đem bốn người đẩy ra.

Lập tức, Long Vũ một tay ôm Tuyết Cơ vào trong ngực, lấy Tử Kim Thiên Viêm phòng ngự, bắt đầu trùng sát kẻ địch.

Khi Long Vũ tham chiến, tình trạng liền trở lên bất đồng. Trong khoảnh khắc, tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác vang lên.

- Chị Tuyết Cơ, đây là đan dược được luyện chế từ máu của Sinh Mệnh Chi Long. Chị ăn vào sẽ khôi phục đạo lực.

Long Vũ cuối cùng cũng đem toàn bộ đệ tử Bách Hoa hội xung quanh bức lui. Thừa dịp này, hắn vội vàng lấy một viên đan dược đưa cho Tuyết Cơ.

- Buông nàng ta ra.

Sau đó, có ba gã đệ tử tu vi bát đỉnh vây lại. Ba cặp mắt nhìn chăm chăm vào Tuyết Cơ trong lòng Long Vũ.

- Muốn chết?

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, bảo vệ Tuyết Cơ.

- Giết!

Trong con người ba người hiện lên sát khí, ba thanh kiếm không ngừng công kích Long Vũ.

Đôi mắt Long Vũ cau lại, Thiên Sư pháp kiếm không ngừng bắn ra từng đạo kiếm quang. Một hồi là đạo lực, một hồi là Tử Kim Thiên Viêm. Hai loại lực lượng liên tục hoán đổi làm cho ba người này có chút nghi hoặc.

Cao thủ so chiêu, hơi mắt tập trung liên gập trí mạng. Thừa dịp đối thủ phân tâm, Long Vũ nắm lấy thời cơ, không để cho hắn có chút thở gấp, tinh quang trong mắt chợt lóe, pháp kiếm trong tay điên cuồng gào thét.

Rất nhanh, ba người kêu thảm, trong lồng ngực xuất hiện một lỗ máu, rớt cuống bỏ mình.

- Tiểu Vũ, chị không sao.

Sau khi Tuyết Cơ ăn đan dược, đạo lực trong cơ thể chạy một chu thiên, sắc mặt lập tức hồng nhuận lên rất nhiều.

Giờ phút này, đôi mắt to ngập nước chăm chú nhìn khuôn mặt Long Vũ, trên mặt hơi đỏ ửng. Mà làm cho Long Vũ ngạc nhiên chính là, trong đôi mắt dễ thương kia tản ra tình ý nhẹ nhàng.

Hoạn nạn mới thấy chân tình. Trong lúc hắn liều mạng che chở cho nàng, trong lòng Tuyết Cơ sản sinh ra một tình cảm khác thường.

Đương nhiên giờ phút này, thế cục vẫn nguy hiểm. Long Vũ cũng không có thời gian suy ngẫm về mặt quái dị của Tuyết Cơ.

Vì để giảm bớt thương vong cho đệ tử Huyền Môn, Long Vũ lại gia nhập vòng chiến. Đến mức, đệ tử Bách Hoa Hội sẽ bị tàn sát hầu như không còn. Một lúc sau, ánh mắt đệ tử Bách Hoa Hội nhìn về phía Long Vũ có chút sợ sệt. Đối với thể công bài sơn hải đảo của Long Vũ, đám đệ tử còn lại của Bách Hoa Hội có vẻ bất lực, trong mắt đã mất hết sĩ khí.

Dù vậy, Long Vũ cũng tuyệt đối không buông tay.

Bách Hoa Hội chính là một tổ chức gian ác, tại Dục Giới ở Huyền Cảnh phạm không ít tội. Hiện giờ bị Huyền Minh khống chế, lại càng là tội ác tày trời.

Cho nên, Long Vũ xuất thủ là sát chiêu, không chút hạ thủ lưu tình.

- Nhóc con, ngươi tổn thương nhiều người của ta như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Hắc Minh chiến đấu với Bạch Mi đạo nhân trên không trung dường như đang chiếm thế thượng phong. Nhìn thấy người mình mang đến đã bị giết hơn một nửa, trong lòng cực kỳ đau xót. Hắc kích thích toàn bộ lực lượng bức lui Bạch Mi đạo nhân, lập tức hóa thành tia chớp đánh úp Long Vũ.

Bạch Mi đạo nhân tiêu hao đạo lực quá nhiều, đã vô lực tái chiến Hắc Minh. Nhìn thấy Hắc Minh cùng Long Vũ một chỗ chiến đấu, hắn liền gia nhập hàng ngũ tiêu trừ đệ tử Bách Hoa Hội.

- Khinh người quá đáng.

Ánh mắt Hắc Minh hiện lên một đạo quang mang mãnh liệt, giống như tia chớp xẹt qua không trung, tia sáng yếu đi bắn về phía hai mắt Long Vũ.

Một khắc này, Long Vũ chợt cảm thấy kinh hồn táng đảm.

"Sát khí thật lợi hại." Tim Long Vũ đập nhanh, đối thủ như Hắc Minh không thể khinh thường. Hôm nay hắn tất yếu phải đánh bại Hắc Minh, nếu không cơ nghiệp Huyền Môn có thể bị đả bại trong tay hắn. Ban

đầu, hẳn đối với Bạch Mi đạo nhân có kỳ vọng rất lớn. Nhưng hiện tại xem ra, hẳn đánh giá quá cao thực lực của Bạch Mi đạo nhân.

Trong mắt Hắc Minh lộ vẻ cười lạnh cùng sát ý.

Sắc mặt Long Vũ lạnh lùng, bay lên vùng kiếm đâm thẳng vào ngực Hắc Minh.

Hắc Minh vùng kiếm phòng thủ, nghe một tiếng binh khí va chạm kêu lên, lực lượng hai người cũng ngang nhau, không một ai chiếm tiện nghi. Long Vũ nhân cơ hội này khích tướng:

- Huyền Minh, Nếu thực lực của Tổ Vu chỉ có như vậy, ta khuyên các người từ bỏ dã tâm của mình đi. Muốn phá hư sự yên bình của Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật, các người còn kém xa lắm.

Ánh mắt Hắc Minh lạnh lùng nhìn Long Vũ, sát khí bùng bùng như muốn ăn tươi nuốt sống Long Vũ.

- Đón thử một chiêu của ta...

Long Vũ hét lớn một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm trong tay phải giống như cuồng phong bạo vũ hướng tới Hắc Minh. Một chiêu này là dùng toàn bộ lực lượng.

codon.tra

244. Chương 7: Nhiệm Vụ Của Cửu Vĩ Thiên Hồ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 7: Nhiệm vụ của Cửu Vĩ Thiên Hồ

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Âm âm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, đạo lực của hai người va chạm với nhau. Hắc Minh lùi lại vài bước, khí huyết trong lồng ngực cuộn cuộn, dường như không thở nổi. Nhưng hẳn rốt cuộc cũng là đại vu, thân thể của hẳn người tu đạo bình thường không thể so sánh được. Ngay lập tức, hẳn mạnh mẽ áp chế khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể.

Tình huống Long Vũ tuy rằng tốt hơn Hắc Minh một chút, nhưng mà cũng không chút lạc quan.

Lực lượng Đại Vu của Hắc Minh chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng là một trong mười hai Tổ Vu đứng đầu, hẳn không phải là bình thường, hẳn thực sự rất khó đối phó.

Vừa ổn định thân hình, ngay lập tức Long Vũ liền vùng kiếm đâm tới. Hắc Minh mới vừa đứng vững, không kịp suy nghĩ, lấy cứng đối cứng tiếp nhận một kiếm của Long Vũ.

- Âm!

Một tiếng nổ vang lên, Hắc Minh chợt cảm thấy lồng ngực bị đánh mạnh một chưởng, ánh mắt tối sầm. Hẳn nhận không được, phun ra một ngụm máu tươi.

Một kích này, Long Vũ đã mở ra biên độ tăng trưởng đạo lực. Cho nên uy lực không giống như lúc trước. Hơn nữa, lúc trước Hắc Minh đã đánh cùng Bạch Mi, lực lượng trong cơ thể bị hao tổn cho nên mới tạo thành cục diện thế này.

Sau khi Long Vũ chiếm được thượng phong, được thế không muốn buông tha. Trường kiếm trong tay gào thét bắt đầu tấn công lần nữa.

Ánh mắt Hắc Minh nhìn Long Vũ, vội vàng lui thân hình.

Sở trường của Vu tộc là sự cường hãn cùng tốc độ. Giờ phút này hắn giống như một tia chớp chợt lui.

Nhìn thấy đối thủ muốn chạy trốn, Long Vũ theo bản năng tăng tốc độ đuổi theo. Nhưng vào lúc này, hắn nghe được một tiếng hừ nhẹ. Hắn nghiêng đầu nhìn, chợt thấy năm sáu đệ tử Bách Hoa Hội đang vây quanh công kích Tuyết Cơ.

Lấy tu vi của Tuyết Cơ, tất nhiên không phải là đối thủ của những người này. Tuyết Cơ luôn quan tâm Long Vũ, ánh mắt nàng lúc nào cũng đặt trên người hắn.

Một gã mặt sẹo thấy Tuyết Cơ phân tâm, vội vàng tung ra một chiêu công kích. Tuyết Cơ thận trọng, vội vàng bay lên trên né tránh. Nhưng vẫn bị chiêu xẹt qua sau lưng. Tuy không bị thương nặng, cũng cực kỳ đau đớn.

Long Vũ không biết Tuyết Cơ bị thương thế nào, hét lớn một tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất vung Thiên Sư pháp kiếm công kích tên kia. Vài tên đệ tử còn lại của Bách Hoa Hội thấy khí thế của Long Vũ, sợ tới mức bỏ lại Tuyết Cơ, vội vàng chạy trốn.

Khi Hắc Minh rời đi, đệ tử Bách Hoa Hội cũng vội vã mỗi người một hướng tẩu thoát. Trong phút chốc, không còn thấy bóng dáng tăm hơi ai nữa. Lúc này Bạch Mi đạo nhân cũng đã điều tức xong. Hắn nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, lần này thực sự cảm ơn con. Nếu không phải con, hậu quả thật khó lường.
- Không nên nói như thế... Việc này xem ra là do con mà tới. Là con suýt chút gây họa cho Huyền Môn.

Long Vũ nói:

- Tại sao lại nói như vậy?

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Hắc Minh tuy biến thành Tổ Vu Huyền Minh, nhưng trí nhớ của hắn còn bảo lưu. Sớm muộn hắn cũng tới Huyền Môn báo thù.
- Đúng rồi. Bạch Mi đạo nhân. Người trước kia coi như là nhận biết Huyền Minh. Con muốn hỏi người một câu, tên Huyền Minh này ngày trước có thù gì không?

Long Vũ hỏi:

Bạch Mi đạo nhân cẩn thận suy nghĩ, sau đó nói:

- Huyền Minh chưa từng kết hôn. Hơn nữa theo ta được biết, hắn cũng không có ý trung nhân. Chính là tên này có tính dâm tà, thường xuyên lấy nữ tử tu luyện làm nô đỉnh. Đúng rồi, tại sao lại hỏi chuyện này?

Long Vũ nói:

- Con cũng không biết tại sao. Hắc Minh kia vừa gặp con là luôn miệng nói con đoạt nữ nhân của hắn ta.
- Vậy à?

Bạch Mi đạo nhân cẩn thận nghĩ:

- Thiếu chút nữa quên một việc. Huyền Minh ngày xưa có thâm oán một vài người... Chẳng lẽ có một người trong đó có quan hệ tốt với con?

Nói tới đây, Bạch Mi đạo nhân lập tức bác bỏ phán đoán của mình. Ngẫm lại Huyền Minh có thâm oán vài người, nhưng đều là người có năng lực thần thông. Lấy năng lực của Long Vũ... Khả năng là không lớn.

- Bạch Mi đạo nhân, có phải người nghĩ tới việc gì hay không?

Long Vũ hỏi.

- Không có gì.

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười:

- Ta xem Hắc Minh nhất định là kiếm có. Tiểu Vũ, chuyện này con không cần quá để ý.

- Vâng.

Long Vũ gật gật đầu, nhưng hắn cảm thấy sự tình không đơn giản như Bạch Mi đạo nhân nói. Ông ta dường như che giấu cái gì đó.

- Tiểu Vũ sư huynh, anh không sao chứ?

Sau khi dọn sạch chiến trường, Đường Hương Hương chủ động tới hỏi Long Vũ. Mấy ngày nay, nàng tu luyện Vô Tình Thiên Đạo, tốc độ tăng trưởng rất nhiều. Theo như tiến độ này, không bao lâu, nàng có thể nói chân tướng với nam nhân mình yêu mến.

Nhưng là thân phận Tổ Vu Hậu Thổ làm nàng có chút lo lắng.

Tuy rằng nàng biết mình sẽ không quên trí nhớ hiện tại.

Nhưng nội tâm của nàng vẫn có chút lo lắng. Lo lắng sau khi trí nhớ của Hậu Thổ thức tỉnh mình sẽ biến thành một người khác.

- Anh không sao.

Đối với Đường Hương Hương chủ động, trong lòng Long Vũ không nghĩ nhiều, hắn chỉ cho rằng đó là sự quan tâm giữa các đồng môn.

- Tiểu sư muội, em không sao chứ?

Long Vũ lấy ra mấy viên đan dược luyện chế từ máu của Sinh Mệnh Chi Long đưa cho nàng:

- Em cầm lấy mấy viên đan dược này. Sau này bị thương hoặc đạo lực khô kiệt đều có thể sử dụng.

Đường Hương Hương do dự một chút, lập tức nhận lấy viên đan dược.

Tuyệt Cơ đứng ở phía xa nhìn đệ tử cùng Long Vũ đứng chung một chỗ, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Trước kia, nàng không muốn Long Vũ cùng Đường Hương Hương một chỗ. Khi đó, nàng nghĩ trên người Đường Hương Hương còn có cừ hận.

Nhưng hiện giờ, tu vi của Long Vũ tăng lên, việc này đã không còn là trọng yếu. Huống hồ, cừ hận Đường gia cũng đã báo.

Tình huống như vậy, nàng thật tâm hi vọng, Hương Hương có thể cùng một chỗ với Long Vũ.

.....

.....

Sau khi Hắc Minh chạy trốn ngoài năm mươi dặm, sau đó tụ tập đám binh tàn lại. Đồng thời, hắn lợi dụng lấy máu tươi chế tạo quyền trục triệu hồi Mỹ Diễm tới, cùng nhau thương nghị.

Hành động tiêu diệt Huyền Môn hôm nay mặc dù thất bại, nhưng hắn cũng có thu hoạch rất lớn. Bởi vì hắn cảm ứng được khí tức của Hậu Thổ.

Mười hai Tổ Vu năm đó chỉ còn lại có sáu người. Huyền Minh cũng là người cơ trí, mạnh mẽ đem huyết mạch Đại Vu ẩn nấp trong Vu Chung. Trải qua vô số năm tháng cuối cùng cũng được thức tỉnh. Còn lại năm người, ngoại trừ Hậu Thổ bị chuyển sang kiếp khác, toàn bộ đều bị phong ấn.

Mấy ngày này, Hắc Minh luôn một mực tìm kiếm Hậu Thổ. Nếu như có được nàng kẻ vai chiến đấu với hắn, việc này thật sự quá tốt.

Trước mắt, dĩ nhiên hắn quyết định, tạm thời bỏ qua mục đích tiêu diệt Huyền Môn. Tốt nhất là làm thức tỉnh Hậu Thổ, sau đó tập hợp lực lượng của hai người. Chỉ cần nắm lệnh chủ Phương Thiên Địa không xuất thủ, muốn giải khai phong ấn tộc nhân, cũng không phải là việc khó.

Mỹ Diễm là lần đầu đi tới thế giới hiện đại. Đối với chỗ này nàng không có chút hảo cảm nào. Việc khó chịu nhất của nàng là linh khí nơi đây quá ít, ngay cả hít thở đều có chút áp lực.

Nhưng mà đây là lệnh của Hắc Minh, nàng không dám nói thêm cái gì.

- Mỹ Diễm, hiện tại ta muốn giao cho người một nhiệm vụ.

Hắc Minh trầm giọng nói:

- Đi câu dẫn Long Vũ, ly gián hắn cùng toàn bộ nữ nhân bên cạnh. Để cho hắn thành con chó dưới đuôi quần của người.

Mỹ Diễm nghe vậy, sắc mặt hơi đổi:

- Việc này sao có thể... Thằng nhóc đó thấy ta, hận không thể một kiếm giết chết ta, ta sao có thể câu dẫn hắn?

- Đây là mệnh lệnh.

Hắc Minh nói:

- Người phải hoàn thành, nếu không chỉ có đường chết.

Mỹ Diễm lạnh giọng nói:

- Hắc Minh, ta thực không thể nhịn người được nữa. Chúng ta là người hợp tác, ta không phải là đầy tớ của người. Người không có quyền ra lệnh cho ta cái gì.

- Ha ha...

Hắc Minh khinh thường cười:

- Trong mắt của ta, người chính là nô lệ của ta. Mỹ Diễm, chẳng lẽ người còn không nhìn ra, ta so với trước kia bất đồng. Cho dù bây giờ có gặp Hắc Thiên Ma Thần, ta cũng dư sức đánh một trận. Nếu người không tin, người đại khái có thể thử coi. Ta có thể đứng im bất động, mặc cho người tới công kích. Trong vòng ba chiêu, người nếu có thể giết ta, coi như người có năng lực. Nếu trong vòng ba chiêu người giết không chết ta, người chết chính là người.

Lời vừa nói ra, thân mình Mỹ Diễm không tự chủ được run rẩy, dường như rất là sợ hãi.

Quanh thân Hắc Minh tỏa ra một cỗ khí tức hắc ám cường đại. Nàng cảm giác được thân thể của mình không nhúc nhích được.

- Đi đi. Đừng để cho ta thất vọng.

Hắc Minh cười:

- Tiện nhân người, chuyện khác bốn sự không có, nhưng việc câu dẫn nam nhân cũng có chút năng lực. Ta tin tưởng người nhất định sẽ thành công.

.....

.....

Từ sau khi Yến Như Vân bị Vương Quốc Duy hãm hại, Yến Nam Thiên nản chí ngã lòng. Hiện giờ, nghiệp đoàn dị năng gần như đã nằm trong tay Long Phi. Lần này hành trình tới Huyền Môn, cơ bản là Long Phi nhìn trên thể diện của cháu trai.

Nhưng mà hắn kỳ quái chính là, hơn sáu trăm người nghiệp đoàn dị năng tới Thái Huyền Sơn, toàn bộ đều bị phân tán. Càng làm hắn tức giận chính là, mỗi một dị năng giả đều có đến hai, ba đệ tử Huyền Môn trông chừng. Làm cho người ta có cảm giác giống như là bị giám thị.

Người đầu tiên đưa ra kháng nghị chính là Yến Nam Thiên. Hắn cả đêm mới tìm được Long Phi, nói cho hắn biết là đang xảy ra chuyện gì. Theo như suy nghĩ của Yến Nam Thiên, nghiệp đoàn dị năng làm việc này hoàn toàn là vì đại nghĩa. Nhưng biểu hiện của Huyền Môn không giống như lời nói. Căn bản chính là bị coi như tội phạm.

Hành động của bọn họ, dĩ năng giả đều cho rằng mình bị giam lỏng.

Long Phi cảm giác chuyện này quan trọng, tất nhiên không dám bỏ mặc.

Cùng Yến Nam Thiên thương nghị một chút, hắn có quyết định tự mình cùng Huyền Môn nói rõ. Dù sao việc tới Huyền Môn lần này, là hắn dốc sức chủ trương.

Nếu nghiệp đoàn dĩ năng xảy ra chuyện gì, hắn có thể sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Đối với phản ứng của nghiệp đoàn dĩ năng, người của Huyền Môn đã chờ sẵn. Đường như bọn hắn đang chờ đợi Long Phi tới chất vấn.

Sáng sớm, Thiên Cơ Tử đã kêu Long Vũ tới đây. Ý tứ của Huyền Môn rõ ràng, có Thiên Cơ Tử cùng Long Vũ hướng tới Long Phi giải thích, hi vọng hắn có thể lấy đại cục làm trọng.

Sau một phen hàn huyên, Thiên Cơ Tử nói rõ ràng tình huống cụ thể cho Long Phi.

Sau khi xong việc, hắn nói với Long Phi:

- Lão bằng hữu, ta nói đều là sự thật. Nếu người không tin, người có thể cùng cháu người chứng thực...

codon.traí

245. Chương 8: Tiểu Sư Muội Ngay Thăng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 8: Tiểu sư muội ngay thăng

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Đợi một chút.

Long Phi dường như có chút mơ hồ, trong giọng nói mang theo mười phần khiếp sợ:

- Lỗ mũi trâu, người nói bậy bạ gì đó? Ta căn bản không hiểu người nói cái gì. Ta cũng không dám tới người ăn nói lời khùng điên. Hiện tại ta chỉ có một yêu cầu, các người phải để cho đệ tử nghiệp đoàn dĩ năng cùng một chỗ, hủy bỏ toàn bộ giám thị tới chúng ta.

- Lỗ mũi trâu. Lúc trước người tới tìm chúng ta, tại sao không nói như vậy? Khi đó người nói cho ta, thế giới sự thật đã đến mức sinh tử. Người hi vọng chúng ta cùng các người nắm tay chống chọi với đại kiếp. Người là người đứng đầu Huyền Môn, nhất ngôn cửu đỉnh, cho nên ta không do dự chút nào tới đây. Nhưng hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, các người cho ta một lời giải thích?

Long Phi chất vấn:

- Các người muốn giam lỏng chúng ta, một lưới bắt hết?

- Lão bằng hữu, tính tình của người quá nóng nảy.

Thiên Cơ Tử liếc mắt nhìn Long Vũ, lập tức ánh mắt dừng trên người Long Phi, nghiêm túc giải thích:

- Lời lúc trước ta nói với người đều là sự thật. Dĩ năng giả chính thực là huyết mạch Đại Vu. Chúng ta làm như vậy, hoàn toàn là vì đại cục, vì thế giới này, vì thiên hạ thương sinh.

- Tiểu Vũ, có thật không?

Ánh mắt Long Phi chuyển hướng về phía Long Vũ.

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu:

- Chính xác là như vậy. Cháu đã tận mắt nhìn thấy tình huống huyết mạch Đại Vu thức tỉnh.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Long Phi trừng mắt nhìn Thiên Cơ Tử, tức giận nói:

- Theo ý tứ của ngươi... Nếu vì đại cục, chẳng lẽ ngươi đều giết chết toàn bộ dị năng giả?

- Đúng rồi, Tiểu Vũ, cháu cũng là dị năng giả?

Long Phi đột nhiên hỏi.

- Tình huống của cháu bất đồng.

Long Vũ nói:

- Cháu không sao hết.

Long Phi tiếp nhận đề tài:

- Có thể tìm phương pháp nào ngăn cản huyết mạch Đại Vu trong cơ thể chúng ta thức tỉnh hay không? Nếu làm như vậy, chẳng phải là ổn thỏa hơn sao?

- Đúng vậy.

Thiên Cơ Tử nhân cơ hội nói:

- Chúng ta chính là có ý này. Hơn nữa, chúng ta luôn luôn suy nghĩ biện pháp tích cực để giải quyết chuyện này. Cho nên, ta hi vọng ngươi có thể lấy đại cục làm trọng. Lát nữa, ngươi trở về làm an lòng đệ tử nghiệp đoàn dị năng. Chỉ cần chúng ta nghĩ ra biện pháp nào, sẽ lập tức báo cho ngươi. Ngươi thấy sao?

- Haiz!

Long Phi thở dài một tiếng nói:

- Không như vậy còn có thể làm thế nào? Coi như ta phản đối, tên lỗ mũi trâu như ngươi sẽ đồng ý sao?

- Khụ khụ.

Thiên Cơ Tử cười khan một tiếng:

- Ta lúc đó cũng chẳng phải là không có biện pháp sao? Ai kêu sự việc lại là như vậy. Đúng rồi. Có chuyện muốn nhắc nhở người, Tổ Vu Huyền Minh đã xuất hiện tại Huyền Môn. Ta đoán chừng rất nhanh hẳn sẽ tìm được các ngươi. Ta hi vọng ngươi có thể giữ được đầu óc thanh tỉnh, không nên bị Huyền Minh cám dỗ, mắc phải sai lầm lớn.

- Việc này ngươi yên tâm!

Long Phi nói:

- Coi như ta thật sự là huyết mạch Đại Vu thì thế nào? Tóm lại, ta đã có thói quen với thân phận hiện tại.

- Tốt.

Thiên Cơ Tử mỉm cười:

- Ngươi có thể nghĩ được như vậy, thật quá tốt. Long Phi, sự việc rất nghiêm trọng, ta hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ lời ta. Đúng rồi, ngoài Yên Nam Thiên, ngươi không được nói cho bất kỳ ai. Ta không hi vọng vì chuyện này khiến cho nghiệp đoàn dị năng khủng hoảng.

- Yên tâm đi, ngươi không nói, ta cũng biết nên làm thế nào.

Long Phi trầm giọng nói:

- Hi vọng các người có thể nhanh chóng tìm được phương pháp ngăn cản huyết mạch Đại Vu thức tỉnh. Nếu để lâu, có lẽ chúng ta cũng vô pháp khống chế tình huống phát sinh.

- Ta sẽ hết sức.

Nói tới đây, ánh mắt Thiên Cơ Tử chuyển hướng nhìn sang Long Vũ, sau đó lại nhìn Long Phi nhẹ giọng nói:

- Ta nghĩ hai ông cháu các người hẳn có mấy lời muốn nói. Ta sẽ không quấy rầy các người.

.....

.....

Đợi cho Thiên Cơ Tử sau khi rời đi, trong phòng chỉ còn Long Vũ cùng Long Phi. Long Phi thấp giọng hỏi:

- Tiểu Vũ. Con cũng là dị năng giả, con không thể giúp đỡ Huyền Môn chèn ép dị năng. Con nói một ít cho ông đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có biện pháp nào có thể ngăn được huyết mạch Đại Vu thức tỉnh hay không?

- Cháu không biết.

Long Vũ nói:

- Đến tột cùng có phương pháp ngăn chặn Huyết Mạch Đại Vu thức tỉnh hay không, cháu cũng không biết. Thiên Cơ Tử cũng không biết.

Lời này vừa nói ra, Long Phi chấn động:

- Vậy phải làm thế nào. Chẳng lẽ Huyền Môn thật sự muốn nhân cơ hội này đối với chúng ta một lưới bắt hết. Tiểu Vũ, việc này cháu không thể thờ ơ được.

- Yên tâm đi, Huyền Môn sẽ không bỏ đá xuống giếng.

Long Vũ nói:

- Ông yên tâm, Huyền Môn có Bạch Mi đạo nhân trấn thủ, hẳn sẽ không xảy ra sự việc tồi tệ như vậy. Nếu như không còn chuyện gì khác, cháu có việc phải đi.

- Cháu trai, chẳng lẽ cháu còn không tha thứ cho ông sao?

Về mặt Long Phi tràn ngập thống khổ:

- Sự tình lúc trước, là ông thực sự xin lỗi cha mẹ cháu. Nhưng ông cũng có nỗi khổ riêng của mình. Nhiều năm như vậy, vì sao cháu không tha thứ cho ông?

- Hừ.

Long Vũ khinh thường nói:

- Nhiều năm như vậy, ông cũng biết có cháu sao?

Lời vừa nói ra, Long Phi ngậm ngẩn cả người.

Những năm gần đây, hẳn luôn luôn sống trong áy náy cùng tự trách. Thật sự đã xem nhẹ việc này.

- Ông sai rồi.

Long Phi nói:

- Nhưng ông hi vọng cháu có thể tha thứ cho ông. Ông muốn bù đắp lại những sai lầm do mình gây ra.

- Cháu và ông không có lời gì để nói cả.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Chờ khi cháu tìm được cha mẹ. Nếu bọn họ chịu tha thứ cho ông, cháu tất nhiên cũng tha thứ cho ông.

Nói xong, Long Vũ liền bước ra.

- Châu trai.

Long Phi sững sờ, muốn nói gì đó nhưng lời không thể ra khỏi miệng.

.....

.....

Trong đại diện, Đường Hương Hương quyết định nói thật cùng Bạch Mi đạo nhân.

Đối với sự thẳng thắn của nàng, Bạch Mi đạo nhân không có chút kinh ngạc nào. Ngược lại, hắn đã sớm liệu sẽ có ngày như vậy. Hắn khẽ cười nói:

- Ta cùng Hắc Thiên đã đánh cuộc, ta nói sớm hay muộn ngươi sẽ nói với ta. Như vậy, xem ra ta đã thắng. Hương Hương, kỳ thật thân phận của con, ta đã sớm nhìn thấu.

Đường Hương Hương tất nhiên cũng không có gì ngạc nhiên trước lời nói của Bạch Mi.

- Bạch Mi đạo nhân, con phải làm cái gì bây giờ?

Đường Hương Hương nói:

- Con rất sợ hãi.

- Con sợ cái gì?

Bạch Mi đạo nhân hỏi.

- Con không biết.

Đường Hương Hương nói:

- Từ khi dì Vân nói thân phận thật sự cho con biết, con vẫn luôn lo lắng. Con có một nỗi sợ hãi rất lớn trong lòng. Nhưng con không biết là con sợ hãi cái gì.

- Con đang lo lắng, sau khi trí nhớ của con thức tỉnh, con sẽ coi thân nhân của con, người yêu cùng bằng hữu đều là kẻ địch. Đúng không?

Bạch Mi đạo nhân hỏi.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương gạt đầu, vẻ mặt tràn ngập thống khổ nói:

- Con phải làm sao bây giờ?

- Thuận theo tự nhiên, tin tưởng bản thân chính mình.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Tuy rằng con là Hậu Thổ nương nương chuyển sang kiếp khác, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, con cùng trước kia bất đồng. Chỉ cần con tin tưởng chính mình, tất cả đều không có việc gì.

- Thật sự như vậy?

- Thật sự!

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Hương Hương, con phải hiểu được, con là nhân loại. Con phải tin tưởng, hành vi của con, có thể khống chế được lực lượng trong cơ thể con. Đi đi, ngẫm nghĩ lại những câu ta nói. Chuyện này, ta không giúp được con, người khác cũng không giúp được con. Con chỉ dựa vào chính mình.

.....

.....

Từ khi Hắc Minh đột kích, Huyền Môn tăng cường canh gác rất nhiều. Những đệ tử tuần sơn đã gia tăng gấp ba. Nhất là việc trông chừng đệ năng giả, càng càng nghiêm túc hơn.

Lấy tính cách của Hắc Minh, hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đồng thời, Bạch Mi đạo nhân bày đặt tính kế, để cho Tuyết Cơ luôn bên cạnh Đường Hương Hương, đề phòng vạn nhất.

Nhưng Bạch Mi đạo nhân không nói thân phận Đường Hương Hương cho Tuyết Cơ. Hắn lo lắng Tuyết Cơ nói chuyện này cho Long Vũ. Tính tình Long Vũ rất bộc phát. Nếu biết thân phận thực sự của Đường Hương Hương, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Lúc chiều, Long Vũ nhận được điện thoại của Hàn Duyệt. Trong điện thoại, Hàn Duyệt hỏi Long Vũ khi nào thì xuống núi, nói năng rất nhớ hân.

Long Vũ nói rõ ràng đại khái tình huống Thái Huyền Sơn. Sau khi kết thúc câu chuyện, hắn hứa sẽ rất nhanh trở về Thiên Hải thăm nàng.

Hàn Duyệt tất nhiên cũng không nói thêm gì nhiều.

Ba ngày sau, Long Vũ thấy Thái Huyền Sơn không xảy ra chuyện gì, hắn liền nói chuyện với Bạch Mi đạo nhân. Hắn muốn trở về Thiên Hải đón Hàn Duyệt lên núi.

Trước kia, Hàn Duyệt chỉ là một người bình thường. Nhưng bây giờ, nàng đã gia nhập Huyền Môn, vì vậy cũng bị đẩy vào trong đại kiếp.

Cho nên Long Vũ muốn sớm mang Hàn Duyệt lên núi. Tất cả mọi người ở cùng một chỗ, có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Lấy tu vi lúc này của Long Vũ, từ Thái Huyền Sơn trở về Thiên Hải, cũng chỉ có mất nửa ngày thời gian. Khi hắn trở về, cũng vừa lúc cơm chiều.

Hàn Duyệt hạnh phúc giống như thê tử bình thường. Vì để cho Long Vũ được ngon miệng, nàng bỏ ra rất nhiều thời gian lựa chọn thức ăn trong siêu thị.

Long Vũ dự định mang nàng đi ngay, nhưng nàng không đồng ý. Cuối cùng hắn đành phải ngồi xem TV, ngồi chờ cơm ăn.

Hàn Duyệt làm cơm ước chừng mất hơn nửa giờ, cuối cùng nàng cũng làm được một bàn mỹ vị đầy món ngon. Nhìn một bàn thức ăn, trong lòng Long Vũ sinh ra một cảm giác hạnh phúc mãnh liệt.

- Anh Vũ, ăn đi... Đều là làm cho anh, đừng để cho em phải thất vọng...

Hàn Duyệt mỉm cười, đem đĩa đưa cho Long Vũ.

Quả nhiên Long Vũ không làm cho Hàn Duyệt thất vọng. Mất không bao lâu, bàn ăn dành cho năm ba người bình thường, bị hắn ăn cho không còn một miếng. Hàn Duyệt nhìn bãi chiến trường, trong lòng cảm giác thật ngọt ngào.

Tiếp theo, Long Vũ giúp Hàn Duyệt thu dọn bàn ăn, nhanh nhẹn cọ rửa bát. Đợi cho mọi việc hoàn thành, Hàn Duyệt lẫn Long Vũ chui vào trong phòng làm chính sự.

Gần đây tinh thần lẫn thể xác Long Vũ có chút mệt mỏi, hôm nay mới thả lỏng được một chút. Rất nhanh, hắn liền tiến vào giấc ngủ (Ồ, thằng này nằm với gái nó ngủ à . Thế mà câu trên mình oánh hai chữ chính sự). Hàn Duyệt nằm trong lòng Long Vũ, cũng không tài nào ngủ được. Nàng lặng lặng suy nghĩ, càng biết nhiều, càng cảm thấy bất an. Có một số việc, không biết thì thôi, một khi đã biết, không thể nào cứ thờ ơ.

Trước kia, nguyện vọng của nàng chính là bắt cướp để lập công. Nhưng bây giờ, sau khi tiếp xúc với Huyền Môn, Huyền Cảnh, nàng mới biết việc trước kia mình theo đuổi thật quá nhạt nhẽo. Trước mắt, toàn bộ thế giới đều gặp kiếp nạn.

Điều đáng mừng duy nhất, chính là nàng đã tìm được một người đàn ông thực sự.

Đem khuôn mặt dán vào lồng ngực Long Vũ, nghe mạnh tiếng tim đập, nội tâm Hàn Duyệt không chút yên tĩnh. Ở trong lòng người tình, nàng luôn cảm thấy an toàn, hạnh phúc.

Nhưng trong nội tâm nàng cũng có chút lo lắng, nghi ngờ.

Nữ nhân bên cạnh Long Vũ rất nhiều, nàng thực sự sợ hãi, có một ngày nàng sẽ bị những người khác cướp đi. Nghĩ đến đây, nàng kéo một bàn tay Long Vũ, đặt lên hông mình. Nàng hơi vận vẹo, dùng bàn tay của hân vuốt ve cặp hông căng tròn của mình.

Long Vũ đang mơ hồ, cảm giác bàn tay đang vuốt ve chỗ trắng mịn, một thân hình mềm mại liên tục vận vẹo trong lòng hân. Hân mở mắt, đã thấy Hàn Duyệt trần như nhộng, ghé vào trong lồng ngực của hân giãy dụa.

Đối mặt với Hàn Duyệt chủ động khiêu khích, Long Vũ còn ngủ được thì ta drop bộ này.

Long Vũ nhìn ánh mắt Hàn Duyệt, từ trong đôi mắt nàng thấy được sự bất an cùng chờ mong. Hân lập tức minh bạch, ánh mắt Hàn Duyệt như thế, là sợ hãi mình sẽ rời bỏ nàng.

- Tiểu Duyệt.

Long Vũ thâm tình gọi một tiếng, lập tức mạnh mẽ xoay người, ôm chặt nàng vào lòng, trao cho nàng nụ hôn ngọt ngào.

Hai tay hân thành thực vuốt ve, vân vê hai điểm màu hồng. Thân thể di động, đầu lưỡi hân bắt đầu lướt trên vành tai của nàng, sau đó trượt xuống cổ. Cuối cùng, miệng hân dừng trên nụ hoa đỏ hồng, dùng sức mút, thỉnh thoảng còn dùng răng di nhẹ.

Hàn Duyệt cảm thấy một cỗ khoái cảm thật lớn, thân thể giống như bị điện giật, run rẩy từng trận.

- Anh Vũ, yêu em, nhanh yêu em...

Hàn Duyệt dẩy dựa thân mình, bắt đầu cầu ái. Hai tay Long Vũ vuốt ve hai bầu vú của nàng, tay kia thì trượt xuống hạ thân, dùng ngón tay khuấy động hai cánh hoa non mềm đã đầy nước.

Khoái cảm mãnh liệt tràn thẳng vào trong lòng Hàn Duyệt, thân thể của hân đột nhiên thẳng tắp, cứ như vậy dưới sự âu yếm của Long Vũ, lần đầu tiết khí.

Long Vũ hơi sững sờ, hôm nay Hàn Duyệt tiết thân có chút nhanh. Hân gơ bàn tay ướt sũng trước mặt Hàn Duyệt, trêu đùa:

- Tiểu Duyệt, em hôm nay dường như...

Hàn Duyệt xấu hổ nhắm hai mắt lại, vội vàng đem tay Long Vũ đẩy ra, bắt đầu lấy tay của mình chơi đùa thẳng nhỏ giữa háng Long Vũ. Nhìn bộ dáng của nàng, hân là muốn lấy chút dịch trêu đùa lại Long Vũ.

Rất nhanh, dưới sự trêu đùa làm cho nội tâm Long Vũ có chút nhộn nhạo. Hân đột ngột dựng đứng Hàn Duyệt lên, thân mình ghé vào Hàn Duyệt. Thằng nhỏ dưới háng vừa vận chĩa thẳng vào thâm động mềm mại của nàng.

Hàn Duyệt chủ động tách chân của mình, cùng đợi thằng nhỏ tiến vào.

- Tiểu Duyệt, hiệu quả cách âm của nhà em thế nào?

Long Vũ hơi động thân mình, đột nhiên hỏi.

Hàn Duyệt sững sờ, lập tức minh bạch ý tứ Long Vũ. Hân lo lắng Hàn Hùng sau khi về nhà, nghe được chút động tĩnh. Hàn Duyệt vội vàng nói:

- Em sẽ không kêu to là được. Hơn nữa, hiệu quả cách âm cũng rất tốt. Cha em khẳng định không nghe được.

- Hắc hắc. Không thể không im lặng được. Hiệu quả cách âm tốt thì không cần lo lắng.

Nói xong, Long Vũ dùng chút sức, cây thương rút cuộc cũng đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt ban đầu còn không lên tiếng. Nhưng theo nhịp nhấp nhô của Long Vũ, tiếng rên rỉ phát ra càng lúc càng đậm.

codon.tra

246. Chương 9: Vân Di Bán Đứng?

Đặc Thủ Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 9: Vân di bán đứng?

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Ban đầu Hàn Duyệt còn không lên tiếng, nhưng theo thân thể nam nhân không ngừng nhấp nhô, tiếng rên rỉ của nàng càng lúc càng lớn.

Long Vũ một bên ra sức nhấp nháy thân mình, một bên hôn Hàn Duyệt, sau đó thấp giọng hỏi:

- Tiểu Duyệt, thoải mái không?

Hàn Duyệt nhận được từng đợt khoái cảm từ hạ thân truyền đến, thấp giọng nói:

- Rất thích, anh Vũ... Nhanh nữa lên.

Dứt lời, trong đôi mắt nàng chạy xuống hai hàng nước mắt hạnh phúc.

Long Vũ cúi xuống, thương tiếc hôn nước mắt lăn trên má nàng.

Khoái cảm không bờ bến giống như thủy triều bình thường, một lần lại một lần không ngừng xâm nhập thân thể cùng linh hồn Hàn Duyệt. Trong đầu nàng luôn muốn thời khắc này trở nên vĩnh hằng.

Long Vũ ghé vào trên người Hàn Duyệt, càng không ngừng vận động. Cũng không biết trải qua bao lâu, bảo tố mới chậm rãi ngừng lại.

Xoay người, Long Vũ để cho Hàn Duyệt thoải mái nằm trong lồng ngực của mình, trong lòng dâng lên tình cảm thương tiếc. Bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa bờ mông nàng, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Duyệt, em nói với cha em một tiếng, anh sẽ đưa em tới Huyền Môn.

Hàn Duyệt hơi kinh hãi:

- Em không thể đi. Nếu em đi rồi, cha em phải làm thế nào?

- Tiểu Duyệt, em làm rồi.

Long Vũ giải thích:

- Em đi rồi, cha em mới có thể đảm bảo an toàn. Đại kiếp nạn lần này, mấy người tu đạo chúng ta đứng mũi chịu sào. Không có em bên cạnh, ngược lại cha em trở thành người không liên quan.

- Vâng. Em nghe lời anh.

Nghe Long Vũ giải thích như vậy, Hàn Duyệt liền không còn lo lắng nữa. Hai người lập tức chiến thêm vài lần nữa, khi Hàn Duyệt đã cảm thấy nhẹ nhõm, tiếng rên rỉ của nàng càng lúc càng lớn. Đến nửa đêm, bọn họ mới ôm nhau ngủ.

.....
.....
Sáng sớm, sau khi Long Vũ mở mắt, vẫn thấy Hàn Duyệt còn ngủ say trong lồng ngực mình, trên khuôn mặt tràn đầy biểu tình hạnh phúc, nhưng xen lẫn chút mỏi mệt. Tối hôm qua hai người chiến quá mức điên cuồng.

Long Vũ cười cười, đem Hàn Duyệt nhẹ nhàng tách khỏi lồng ngực mình, mặc quần áo rời giường. Hàn Hùng cũng vừa rời giường, đi qua hành lang thì thấy Long Vũ đi ra từ phòng con gái. Ban đầu có chút sửng sốt, sau đó có chút cảm giác khó chịu. Vô luận là một người cha nào, thấy một người đàn ông khác sáng sớm từ phòng con gái của mình đi ra, khẳng định là không có một chút dễ chịu nào.

Sắc mặt Long Vũ có chút khó coi.

Cảm xúc của Hàn Hùng thực không không chế nổi. Muốn nổi trận lôi đình, nhưng cố nén lửa giận, nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, cháu đi theo chú nói chuyện một chút...

Kỳ thực Hàn Hùng đã sớm hy vọng con gái cùng Long Vũ một chỗ. Chẳng qua với loại ăn cơm trước kẻng này hẳn có chút khó chịu. Đương nhiên, Long Vũ cùng con gái một chỗ cũng không phải lần đầu tiên. Hàn Hùng muốn nghe được một lời chắc chắn từ Long Vũ.

Rất nhanh, Long Vũ theo Hàn Hùng tới thư phòng.

- Ngồi đi.

Hàn Hùng nói một tiếng, theo bản năng rút một bao thuốc từ trong ngăn kéo đưa cho Long Vũ một điếu. Bây giờ Long Vũ cũng đã biết ngậm thuốc, hẳn duỗi tay nhận lấy một điếu.

Hút một ngụm khói, Hàn Hùng quay đầu, giống như một người khác, quanh thân tản ra một cỗ khí thể sắc bén, tràn ngập cả thư phòng.

- Tiểu Vũ, hôm nay cháu trả lời cho chú một câu chắc chắn, khi nào cháu cùng tiểu Duyệt thành hôn?

Hàn Hùng nói.

- Thành hôn?

Long Vũ xấu hổ. Hai từ kết hôn này hẳn còn không có dám nghĩ tới.

- Đúng vậy.

Hàn Hùng nói:

- Cháu cùng tiểu Duyệt một chỗ thời gian lâu như vậy. Dù sao nó cũng là một đứa con gái, không thể cứ mãi không minh bạch theo cháu được.

Hàn Hùng nói giống như là gây sự.

Ý tứ của Hàn Hùng là, mình bá đạo một chút, Long Vũ sẽ cho mình một công đạo. Nào đâu biết, cái hẳn gọi là cường thế, đối với Long Vũ, chẳng coi vào đâu.

- Nói đi, khi nào thì... Chú cần một câu trả lời cụ thể.

Long Vũ nhìn quanh một chút, lười biếng nói:

- Chú Hàn, trước mắt cháu căn bản không thể bận tâm quá nhiều đến chuyện này. Cháu con có chuyện trọng yếu hơn cần làm.

Long Vũ chẳng để ý tới biểu hiện của mình, lập tức chọc giận Hàn Hùng.

Tuy rằng trước đây Hàn Hùng được Long Vũ giúp đỡ rất nhiều. Nhưng việc hôm nay có liên quan đến hạnh phúc của con gái, cho nên hẳn không thể yếu thế.

- Tiểu Vũ, chúng ta quen nhau cũng đã lâu, tính tình của chú cháu cũng rõ ràng. Vốn chú không nghĩ đối với cháu như vậy, nhưng vấn đề ở chỗ tiểu Duyệt.

Hàn Hùng nói:

- Hôm nay cháu phải cho chú một cái công đạo.

Hàn Hùng nghiêm mặt nói.

Long Vũ trả lời:

- Chú Hàn, chú yên tâm. Chuyện giữa cháu và tiểu Hàn, tất nhiên cháu sẽ xử lý tốt. Chuyện này chú cũng không cần quá quan tâm. Khi nào thành hôn cháu cũng không nói trước được. Cháu không có lừa chú, trước mắt, trên tay cháu có một việc vô cùng phiền toái.

- Nói vậy.

Hàn Hùng lớn tiếng rống lên:

- Cháu nói như vậy chỉ là một cái cớ. Chú xem cháu căn bản không muốn cùng tiểu Duyệt kết hôn.

Thấy Hàn Hùng hồ báo như thế, Long Vũ cũng không muốn yếu thế. Quanh thân Long Vũ tỏa ra một cỗ khí thế nhàn nhạt, mạnh mẽ đem khí thế của Hàn Hùng ép xuống.

- Cha, anh Vũ, hai người đang làm cái gì vậy?

Đúng lúc này, Hàn Duyệt đẩy cửa phòng, vội vã chạy vào.

- Tiểu Hàn, có một số việc anh nghĩ em nên giải thích với cha em...

Nói xong, Long Vũ đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài.

.....
.....

Thái Huyền Sơn, núi Vô Tình, Vân di chủ động hạ gặp Hắc Minh. Mục đích của nàng cũng chỉ có một, đó là nói thân phận Đường Hương Hương cho Huyền Minh.

Huyết mạch Đại Vu của Vân Di đã sớm thức tỉnh.

Cho nên, nàng thấy Đường Hương Hương cùng một chỗ với Long Vũ, quả thực chính là công chúa đang múa trước miện sắc lang.

- Tồn tại của Hậu Thổ ta đã biết, ta cũng rất muốn trợ giúp Hậu Thổ thức tỉnh trí nhớ. Nhưng vấn đề mấu chốt chính là, Hậu Thổ là một nữ nhân độc lập. Nàng ta không thích người khác can thiệp vào tự do của nàng. Nếu ta nhúng tay giúp nàng khôi phục trí nhớ, khi nàng ta thanh tỉnh, chưa chắc đã cảm kích ta.

Hắc Minh nói ra băn khoăn của mình.

- Nhưng ngươi có nghĩ rằng... Nếu tiếp tục để Hậu Thổ nương nường ở cùng một chỗ với những người đó, sẽ rất nguy hiểm.

Vân Di nói:

- Bọn họ đã phát hiện thân phận của Hậu Thổ nương nường. Không biết đến khi nào bọn họ sẽ triển khai hành động.

Ngừng một chút, Vân di nói:

- Huyền Minh Tổ Vu, chẳng lẽ ngươi không biết liên thủ cùng Hậu Thổ nương nường, chuyện ngươi muốn thực hiện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều sao??

- Ta biết.

Hắc Minh nghĩ nghĩ, nói:

- Như vậy đi, ta đi xem trước. Nhưng ta không thể đảm bảo có thể làm cho nàng thức tỉnh trong khoảng khắc.

- Huyền Minh Tổ Vu, cảm ơn người, chỉ cần người khẳng định hỗ trợ là tốt rồi.

Vân Di nhẹ nhõm thở dài, nói:

- Ta sẽ rất cảm kích người.

codon.tra

247. Chương 10: Vu Lực Của Hương Hương Thức Tỉnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 10: Vu lực của Hương Hương thức tỉnh

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi ly khai với Vân Di, Huyền Minh không lập tức tìm Đường Hương Hương, mà tìm hội trưởng nghiệp đoàn dị năng Yến Nam Thiên. Hắn muốn thuyết phục Yến Nam Thiên mang theo nghiệp đoàn dị năng làm môn hạ của hắn. Hắn sẽ giúp bọn họ thức tỉnh huyết mạch Đại Vu, làm cho bọn họ có lực lượng cường đại.

Lấy thực lực của Hắc Minh, mấy đệ tử Huyền Môn phụ trách canh gác không thể phát hiện hắn tiếp cận Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên lạnh lùng nhìn vị khách không mời mà tới này, nhưng hắn không có hành động thiếu suy nghĩ. Trực giác nói cho hắn biết, đây là một nhân vật phi thường nguy hiểm.

- Người là ai? Người muốn làm cái gì?

Yến Nam Thiên âm thầm đề phòng, tùy thời có thể ứng phó. Từ khí tức phán đoán, người này tuyệt đối không phải ở Huyền Môn. Hơn nữa, hắn có thể tránh được đám đệ tử Huyền Môn trông chừng hắn, đoán chừng tu vi của người này không tầm thường.

- Tổ Vu Huyền Minh.

Hắc Minh lên tiếng cười cười:

- Bọn nhóc của ta, ta rốt cuộc cũng tìm được đám người các người. Cùng ta rời đi, ta sẽ cử hành nghị sự giúp huyết mạch Đại Vu trong cơ thể các người thức tỉnh. Lúc đó, lực lượng của các người vô cùng cường đại, chân chính trở thành cường giả.

Lúc trước, Long Vũ đã nói với Yến Nam Thiên về chuyện tình Tổ Vu. Đối với Tổ Vu Huyền Minh, tất nhiên là hắn đã biết. Thậm chí có thể nói, hắn đã sự liệu trước chuyện này.

Nhưng dù vậy, giờ phút này tâm tình của hắn cũng vô cùng chấn động.

Nỗ lực làm cho tâm tình mình bình tĩnh, Yến Nam Thiên cả gan nói:

- Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Thỉnh người đi đi, ta không chào đón người ở chỗ này.

- Lão xược.

Hắc Minh tức giận quát một tiếng:

- Đồ hỗn trướng. Thân là huyết mạch Đại Vu, ngươi cư nhiên đối với Tổ Vu nói chuyện như thế. Ngươi cũng đã biết, nếu như là quá khư, ngươi đã phạm vào tội thân hình cụt diệt.

- Hừ.

Yến Nam Thiên cười lạnh một tiếng nói:

- Cho nên ta nói, ta muốn làm người. Cho dù trong cơ thể của ta có tồn tại huyết mạch Đại Vu, ta cũng không muốn biết thành lãnh huyết, Vu Tộc thì sát giống người. Thỉnh người đi đi.

Hắc Minh cười lạnh:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn có lực lượng mạnh mẽ sao? Ta biết ngươi là hội trưởng nghiệp đoàn dị năng. Những năm gần đây, Huyền Môn luôn đối đầu với các người. Nếu ngươi nguyện ý, ta sẽ cho ngươi lực lượng siêu việt.

- Ta biết.

Yến Nam Thiên bình tĩnh nói:

- Nhưng đến lúc đó ta không còn là ta, mà ta trở thành Đại Vu, không phải nhân loại. Như vậy, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Lời vừa nói ra, trong đôi mắt Hắc Minh hiện lên sát khí:

- Ngươi muốn chết?

- Ta không sợ chết.

Yến Nam Thiên bình tĩnh nói.

- Ngươi muốn.

Người đã không sợ chết, vậy còn cái gì đáng sợ hơn đây? Giờ phút này Hắc Minh thật không có phương pháp xử lý. Muốn khiến huyết mạch Đại Vu thức tỉnh, cần phải cử hành nghi thức của Vu Tộc xa xưa. Việc này cần pháp trận cùng tế tự, mất rất nhiều thời gian. Hơn nữa, trong quá trình thực hiện nghi thức không thể có bất kỳ quấy nhiễu nào. Mấu chốt là đám người phải có tâm thành kính, cam tâm tình nguyện. Cho nên, Hắc Minh phải thuyết phục những người này tự động đi theo hắn. Nếu cưỡng cầu, cũng không thể giải quyết được vấn đề gì. Dưới tình huống như vậy, Hắc Minh chỉ có thể cực lực khuyên bảo.

- Ngươi đi đi.

Yến Nam Thiên thần nhiên nói.

- Ta có thể đi, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, ngươi đã bỏ lỡ cơ hội cứu chữa cho con trai của ngươi.

Hắc Minh nói xong câu đó, làm bộ như muốn rời đi.

- Đợi một chút.

Yến Nam Thiên nghe Hắc Minh nhắc tới con trai mình, trong lòng cả kinh, vội vàng nói:

- Ngươi chờ một chút, ngươi có biện pháp cứu sống con trai ta sao?

Chuyện tình con trai Yến Như Vân vẫn luôn là tâm bệnh của hắn. Mấy ngày nay, hắn luôn cầu khẩn người của Huyền Môn giúp đỡ, nhưng chẳng thấm vào đâu.

- Đúng vậy.

Hắc Minh dừng bước quay người cười nói:

- Sự cường đại của lực lượng Vu Tộc ngươi không thể tưởng tượng được. Ta hoàn toàn có thể làm cho con trai của ngươi khôi phục, trở thành một người bình thường.

- Xin ngươi giúp ta.

Yến Nam Thiên hiện lên một chút hi vọng, vội vàng cầu khẩn.

- Ha ha.

Hắc Minh khinh thường cười cười:

- Ta vì sao phải giúp người? Người cho ta một lý do?

- Ý của người là?

Trên khuôn mặt Yến Nam Thiên hiện lên sự giận dữ, lạnh giọng hỏi:

- Người muốn gì? Chỉ cần người cứu chữa con của ta, ta sẽ nghe lệnh người.

- Tốt lắm.

Hắc Minh cười nói:

- Xem ra người này chính là tâm bệnh của người, không nói ngon ngọt sẽ không chịu đáp ứng ta. Tốt lắm, chỉ cần người mang theo toàn bộ dị năng giả trong nghiệp đoàn dị năng theo ta làm nghi thức, ta đảm bảo sẽ cứu chữa con trai của người. Thế nào?

- Không được.

Yến Nam Thiên cự tuyệt:

- Trao đổi cực hạn chỉ là bản thân của ta. Về phần chuyện tình nghiệp đoàn dị năng, ta không thể làm chủ.

- Người không phải hội trưởng nghiệp đoàn dị năng sao?

Hắc Minh nói:

- Người tất phải mang theo toàn bộ, nếu không giao dịch giữa chúng ta không có hiệu quả.

Yến Nam Thiên cắn răng nói:

- Một khi đã như vậy, xin người cứ tự nhiên rời khỏi đây, không tiễn.

- Ngu xuẩn.

Hắc Minh khinh miệt nói:

- Con của người đã chết, thân hình cụ diệt, người sẽ phải hối hận. Ta nhắc nhở người một tiếng, là người giết chết con của người. Là người thấy chết mà không cứu, cả đời sẽ áy náy.

- Đủ rồi, người biến đi. Ta sẽ không đáp ứng người.

Yến Nam Thiên giận dữ nói:

- Ta phải nói rõ ràng trước mặt người, ta tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

- Ta cho người thời gian ba ngày.

Hắc Minh nói:

- Người cẩn thận suy nghĩ, sau ba ngày ta sẽ tới tìm người. Nếu lúc đó người vẫn kiên trì, ta sẽ không phản đối. Ta hi vọng người có thể có một lựa chọn chính xác. Cáo từ.

.....

.....

Nghĩ đến Hắc Minh đi tìm Đường Hương Hương, kết quả nàng sẽ thắng thừng từ chối như lần trước. Vì thế Vân Di muốn tiếp tục đi tìm Hắc Minh.

Nàng không thể chịu đựng được Hậu Thổ nương nương cao quý, thánh khiết, một trong mười hai cường giả Tổ Vu lại đứng dưới cửa Huyền Môn.

- Đúng lại.

Đi được nửa đường, nàng chợt nghe được giọng nói của Thiên Cơ Tử.

Quay đầu lại, đã thấy Thiên Cơ Tử cùng Bạch Mi đạo nhân đứng đó. Vân Di cố tự trấn định, giả vờ bộ dáng cung kính nói:

- Thiên Cơ trưởng giáo, người gọi ta sao?

- Không sai.

Thiên Cơ Tử bước nhanh tới, lạnh giọng nói:

- Vân Di, Huyền Môn trước kia mặc ngươi đi lại ở Thái Huyền Sơn, là bởi vì Đường Hương Hương. Nhưng hiện tại, ngươi đã làm quá mức.

- Có ý gì?

Vân Di bất động thanh sắc hỏi:

- Trưởng giáo, Bạch Mi đạo nhân, ta không biết ta rốt cuộc phạm phải sai lầm gì, đáng giá để các người đối với ta như vậy.

- Hừ.

Thiên Cơ Tử lạnh giọng nói một tiếng:

- Vô Nguyệt, ngươi còn muốn giả bộ tới khi nào. Ngươi là hạng người gì, trong lòng ngươi đều rõ ràng. Đừng giả bộ như vậy, không có chút ý nghĩa nào.

Nghe Thiên Cơ Tử kêu tên của mình, Vân Di nhất thời sững sờ. Nhưng sau một lát lại vô cùng trấn động:

- Ta không rõ ngươi đang nói cái gì... Cơ trưởng giáo, nếu không có việc gì, ta nghĩ mình cần phải đi. Ta nghĩ Đường Hương Hương vẫn chờ ta.

- Ta nghĩ ngươi không phải là đi tìm Hương Hương.

Thiên Cơ Tử khinh miệt nói:

- Người ngươi muốn chính là đi tìm Tổ Vu Huyền Minh.

- Ta thật sự không biết, các người đang nói cái gì?

Trong lòng Vân Di căng thẳng, tình toán tùy thời có thể chạy trốn.

- Vô Nguyệt.

Bạch Mi đạo nhân luôn luôn không nói lời nào cuối cùng mở miệng:

- Hương Hương không muốn làm Đại Vu, cũng không muốn ly khai Thái Huyền Sơn, tại sao ngươi phải khổ như vậy chứ?

Đã đến nước này, Vân Di cũng không còn ý định giấu diếm gì nữa.

Nàng cười lạnh một tiếng nói:

- Các người cũng đã biết, ta cũng không gạt các người. Đúng vậy, ta chính là Đại Vu Vô Nguyệt. Nhưng ta không muốn cùng các người là địch, cũng không muốn hủy diệt hậu duệ của Luyện Sĩ Khí. Ta chỉ muốn chủ tử của ta có thể rời đi lúc này... Ta làm như vậy cũng có gì sai sao?

- Đúng vậy.

Bạch Mi đạo nhân thần nhiên nói:

- Nhưng ngươi biết rõ, Hương Hương căn bản không muốn trở lại làm Tổ Vu. Nàng chỉ muốn cuộc sống an tĩnh.

- Đây chỉ là ý nghĩ của các người.

Vân Di hừ lạnh nói:

- Hương Hương là Tổ Vu Hậu Thổ nương nương, nàng chính là tượng trưng cao quý cùng thánh khiết của Vu Tộc. Nàng không thể ở tại Huyền Môn các ngươi, cũng không nên trở thành đệ tử Huyền Môn.

- Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của ngươi.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Ngươi không phải cá, làm sao biết cá vui...

- Tổ sư, không cần cùng cô ta nói điều vô nghĩa, trực tiếp bắt lấy cô ta.

Trên khuôn mặt Thiên Cơ Tử hiện lên một tia tức giận, hiển nhiên muốn động thủ. Mấy ngày này, dưới sự trợ giúp của Bạch Mi đạo nhân, tu vi của hắn tăng rất nhiều. Cho dù đối mặt với Đại Vu Vô Nguyệt, hắn cũng dám chiến một trận.

Đương nhiên, lực lượng của Vô Nguyệt cũng không phải đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Nếu không, lấy thực lực của Thiên Cơ Tử, nhất định không phải là đối thủ của Vô Nguyệt.

Vô Nguyệt Đại Vu chính là nha hoàn lợi hại nhất của Hậu Thổ, cũng là chiến tướng lợi hại nhất, một thân thực lực đủ để ngạo thị thiên hạ.

- Bạch Mi đạo nhân, ngươi từng giúp Hương Hương, ta rất cảm kích ngươi. Nhưng ta nhất định phải mang Hương Hương đi. Sự tình đã tới nước này, xung đột giữa ta và ngươi không cách nào tránh khỏi. Không bằng, ta và ngươi đánh cược, ta với ngươi đại chiến, người thắng có quyền quyết định.

Thiên Cơ Tử tiến lên từng bước:

- Đối thủ của ngươi là ta. Vô Nguyệt, ngươi còn chưa đủ tư cách cùng tổ sư giao thủ. Còn nữa, hiện tại ngươi là Vô Nguyệt, không cần phải giả tạo. Vân Di của Hương Hương đã chết rồi.

- Tốt.

Vân Di hừ lạnh một tiếng:

- Một khi đã như vậy, ta đây chính là Vô Nguyệt Đại Vu. Thiên Cơ Tử, không phải là khinh thường ngươi, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta. Bạch Mi đạo nhân, ngươi sẽ không hối hận chứ?

- Không.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Lấy lực lượng của ngươi chưa chắc đã có thể thắng được Thiên Cơ Tử.

Vô Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

- Chúng ta bắt đầu.

Trong lúc đang nói, Vô Nguyệt cùng Thiên Cơ Tử nhìn nhìn đối phương, vẫn không nhúc nhích, ai cũng không xuất thủ trước. Nhưng khí thế của bọn họ chậm rãi tăng lên.

Vô Nguyệt đã ý thức mình khinh địch. Tu vi của Thiên Cơ Tử tăng lên rất nhanh. Hoặc là nói, trước kia hắn thu liễm lực lượng thật của mình.

Ít nhất, từ khí thế này, tu vi lực lượng của hai người là ngang nhau.

Cao thủ so chiêu, nếu ai động thủ trước, có thể gặp sơ hở làm cho đối phương thừa dịp phản kích. Hai người đều hiểu đạo lý này, cho nên không có ai động thủ trước.

- Đến đây đi, cho ta xem người đứng đầu Huyền Môn có bao nhiêu kỹ năng.

Vô Nguyệt dễ bị kích động, trên người của nàng lúc này bao quanh một ngọn lửa màu đỏ tươi. Thiên Cơ Tử bị một cỗ áp lực lớn truyền tới, đạo lực trong cơ thể sinh ra phản ứng, một đạo ánh sáng mờ bao quanh thân bảo vệ hắn.

Lập tức, dưới sự bảo vệ của đạo ánh sáng mờ, Thiên Cơ Tử rút ra Tru Tà pháp kiếm toàn thân màu trắng. Lập tức bắn ra kiếm quang, khí thế rất lớn.

- Không tệ. Không hổ là người đứng đầu Huyền Môn.

Vô Nguyệt cũng không bị khí thể của Thiên Cơ Tử làm cho chấn động, ngược lại trong lòng sinh ra chiến ý, hồng quang trên người càng đậm. Cũng không biết từ lúc nào trên tay nàng cầm một thanh Vu đao đỏ như máu, khí thể cũng không kém.

Hai người xuất thủ liền đạt trạng thái đỉnh phong, toàn thân không có bất kỳ một chút sơ hở nào.

Một lát sau, Vô Nguyệt có chút nóng nảy. Nàng tự phụ có Vu đao trong tay, lập tức hóa thành một đạo Huyết Ảnh vọt tới.

- Tới đây.

Thiên Cơ Tử thấy Vô Nguyệt tấn công, hừ lạnh một tiếng. Hắn giơ Tru Tà pháp kiếm lên cao, trong miệng không ngừng tụng niệm pháp quyết. Trong khoảnh khắc, thiên địa biến hóa, linh khí đầy trời bốn phương tám hướng như nước toàn bộ tụ tập vào Tru Tà pháp kiếm trên tay Thiên Cơ Tử.

Vô Nguyệt hơi sững sốt, đúng lúc này, Thiên Cơ Tử đột ngột quát khê một tiếng, Tru Tà pháp kiếm trong tay chém tới. Theo một tiếng vang kinh thiên, hiệp thứ nhất giữa Thiên Cơ Tử và Vô Nguyệt đã chấm dứt. Nhìn bên ngoài có vẻ hai người là ngang nhau, nhưng thực tế Vô Nguyệt ăn chút thiệt thòi.

Thiên Cơ Tử tụ tập toàn bộ linh khí, lúc này lực lượng của hắn đã mạnh càng thêm mạnh.

- Tiếp tục.

Vô Nguyệt hét lớn một tiếng, huy động Vu đao trong tay như lời đình chém tới. Một tiếng rền ngâm vang lên, công kích của Vu đao hóa thành một con huyết sắc Huyết Long khủng bố dữ tợn. Huyết Long phát ra tiếng gầm thét điên cuồng, giữa không trung giờ phút như mưa vũ.

Đối với thể công kích như vậy, trong lòng Thiên Cơ Tử có chút kinh ngạc, nhưng không chút úy kỵ. Đối với tiếng gầm thét của Huyết Long, hắn nhắm mắt làm ngơ, hai mắt chăm chú nhìn vào Huyết Long, tìm kiếm điểm trí mạng.

Huyết Long dưới sự chỉ huy của Vô Nguyệt, không ngừng xoay quanh trên bầu trời, hướng Thiên Cơ Tử đánh tới.

- Chút tài mọn.

Thiên Cơ Tử dường như đã có đối sách, hắn cười lạnh một tiếng, kích thích đạo lực trong cơ thể, Tru Tà pháp kiếm vang lên một âm thanh sắc bén, lấy khí thể như sét đánh tấn công vào đôi mắt Huyết Long.

Trước đó Thiên Cơ Tử đã được Bạch Mi đạo nhân chỉ điểm. Vô Nguyệt quen dùng Huyết Long Vu đao, bên trong phong ấn linh hồn Tà Long.

Mà ánh mắt của Tà Long chính là nhược điểm của nó.

Quả nhiên, kiếm quang sau khi bắn trúng đôi mắt của Huyết Long phát ra tiếng nổ mạnh, sau đó Huyết Long rống lên một tiếng. Thấy tình cảnh như thế, trong lòng Thiên Cơ Tử tin tưởng lên rất nhiều.

Sau khi Huyết Long bị đau, dường như bị nổi điên, trong miệng phun ra mấy đạo huyết sắc, tấn công Thiên Cơ Tử.

Khóe miệng Thiên Cơ Tử mỉm cười, hai tay nắm chặt Tru Tà pháp kiếm, đem nội lực không ngừng tăng lên rót vào bên trong. Chỉ chớp lát, quanh thân Tru Tà pháp kiếm phát ra ánh sáng chói mắt, thân kiếm càng lúc càng sáng, giống như ánh sáng của mặt trời.

- Giết!

Thiên Cơ Tử hét lên một tiếng, vung Tru Tà pháp kiếm trên tay chém ra, chỉ lấy hơn mười đạo kiếm quang hướng Huyết Long quét tới.

Một kiếm này của Thiên Cơ Tử uy lực giống như hủy thiên diệt địa, nháy mắt công kích của Huyết Long tan thành mây khói.

Vô Nguyệt tuyệt không kinh hoàng, lạnh lùng nhìn Thiên Cơ Tử. Tà Long ngàn năm không được tu bổ lực lượng, suy yếu là hợp tình lý.

Thả ra Tà Long phong ấn trong Vu Dao chỉ là thử lực lượng chân chính của Thiên Cơ Tử. Có thể coi là khởi động làm nóng cơ thể.

Sát chiêu của nàng không phải chỉ là dựa vào phong ấn linh hồn Tà Long, mà chính là Vu lực của nàng.

Ngay sau đó, Tru Tà pháp kiếm trong tay Thiên Cơ Tử bắn ra kiếm quang hướng Huyết Long công kích, hai mắt Huyết Long hiện lên vẻ sợ hãi, kêu to một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Nhìn bộ dáng là muốn trở lại Vu Dao.

Vô Nguyệt cũng không ngăn trở, tùy ý để cho Huyết Long tiếng nhập vào trong Vu Dao.

Mất đi mục tiêu, kiếm quang lập tức bắn tới Vô Nguyệt. Vô Nguyệt không lùi mà tiếng, thân hình giống như tia chớp bay tới Thiên Cơ Tử. Hai tay nàng khép động Vu quyết, ngay lập tức một Vu khí cường đại xuất hiện tại mười ngón tay nàng, sau một lát ngưng tụ thành một khô lâu màu đen, hướng tới Thiên Cơ Tử thôn phệ.

Lấy Vu lực ngưng tụ, khô lâu giữa không trung không ngừng lớn dần, lóe ra lãnh mang ngăm đen, đàng đàng sát khí.

Một kiếm lúc trước của Thiên Cơ Tử hao phí quá nhiều đạo lực, lúc này đang thở gấp một hơi, không kịp ngưng khánh, chỉ cấp tốc lui về phía sau.

- Chạy đi đâu?

Vô Nguyệt lãnh đạm quát một tiếng, hai tay kết lên Vu ấn, lập tức chỉ huy Vu lực ngưng tụ trên khô lâu công kích Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử không kịp tránh né, lồng ngực trúng một chiêu, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn. Thiên Cơ Tử phu một búng máu, cả người giống như điều bị đứt dây bay ngược ra ngoài.

- Ha ha...

Vô Nguyệt thấy Thiên Cơ Tử bị đánh trúng, nhất thời đắc ý cười lên.

Thiên Cơ Tử lau đi khước máu trên miệng, đứng dậy tán dương:

- Lợi hại, ta quá coi thường ngươi... Nhưng mà chiến đấu chưa chấm dứt đâu.

Vô Nguyệt ảm đạm cười:

- Vậy sao? Ngươi cảm thấy ngươi còn lực đánh một trận sao?

- Đến đây đi.

Thiên Cơ Tử tuy rằng bị thương, nhưng không nghiêm trọng. Hơn nữa, lực lượng trong cơ thể của hắn còn dư rất nhiều lực lượng, còn có bản lĩnh do Bạch Mi đạo nhân truyền thừa hắn cũng còn chưa có thi triển.

Thiên Cơ Tử tiếp tục vung Tru Tà pháp kiếm trong tay trực tiếp đâm tới.

Vô Nguyệt thấy Tru Tà pháp kiếm đánh tới, nàng lạnh lùng cười vung Vu đao trong tay nghênh đón.

Rất nhanh hai người đã giao thủ với nhau mấy chiêu, bất phân thắng bại. Công kích giữa hai người tỏa ra hoa lửa chói mắt giữa không trung.

Bạch Mi đạo nhân nhíu mày, nhìn bộ dáng của hắn, rõ ràng hắn đã đánh giá thấp lực lượng của Vô Nguyệt.

- Dừng tay.

Ngay lúc này, một thanh âm quen thuộc truyền tới. ngay sau đó, một cỗ Vu lực màu trắng truyền lên cao, linh hoạt tách hai người đang chiến đấu trên không trung tách ra.

Sắc mặt Bạch Mi đạo nhân hơi đổi:

- Hậu Thổ?

Bạch quang hiện lên, thân ảnh Đường Hương Hương xuất hiện trước mặt Bạch Mi đạo nhân, nàng thân nhiên nói:

- Hãy gọi ta là Hương Hương. Tuy lực lượng cùng trí nhớ đều thức tỉnh, nhưng hãy cứ gọi ta là Hương Hương.

codon.traid

248. Chương 11: Xung Đột Giữa Huyền Minh Cùng Hậu Thổ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 11: Xung đột giữa Huyền Minh cùng Hậu Thổ

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nồng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau đó, Thiên Cơ Tử cùng Vô Nguyệt song song rơi xuống đất, tách nhau ra.

Thiên Cơ Tử lạnh lùng nhìn Đường Hương Hương. Vu lực không thể kháng cự lúc này đem bọn họ tách ra, làm cho hắn chứng kiến được lực lượng Vu Tộc thời thượng cổ.

- Nương nương, người rốt cuộc cũng thức tỉnh rồi, thật quá tốt...

Vô Nguyệt dị thường hưng phấn, còn có chút lúng túng.

Nàng vội vàng quỳ xuống phục lạy:

- Vô Nguyệt bái kiến nương nương.

- Vân... Vô Nguyệt, đứng lên đi, không cần phải như thế.

Đường Hương Hương không làm ra động tác nào, thực nhẹ nhàng kéo Vô Nguyệt đứng dậy.

- Nương nương, giết chết bọn hắn... Giết chết hết đám người Luyện Sĩ Khí đáng giận kia đi..

Về mặt Vô Nguyệt giống như có chút điên cuồng:

- Nương nương, giết sạch bọn chúng, báo thù cho Vu Tộc.

Thiên Cơ Tử nghe vậy, âm thầm cảnh giác, trong lòng vô cùng lo lắng. Lấy Vu lực của Hậu Thổ, nếu như nàng nghe lời Vô Nguyệt công kích bọn họ. Chỉ sợ cả Huyền Môn đều gặp phải tai ương.

Quan trọng nhất chính là Long Vũ hiện tại không có ở đây.

Đương nhiên, cũng may còn có Tuyết Cơ ở đó. Có lẽ nàng có thể bắn khoản chút tình thầy trò. Do đó có thể khiến cho Huyền Môn tránh được tai họa.

- Câm miệng!

Đường Hương Hương tức giận quát Vô Nguyệt:

- Người nói bậy bạ gì đó. Huyền Môn đối với ta có ân. Ta vì sao phải lấy oán trả ân. Vân Di... Không. Ta còn chưa có quen. Người hiện tại chính là Vô Nguyệt, Đại Vu Vô Nguyệt... Nói cho người biết, tuy Đại Vu của ta đã thức tỉnh, nhưng cả đời ta luôn ghi nhớ, Huyền Môn sẽ không là địch của ta. Ta cũng không có ý rời khỏi Huyền Môn.

- Vậy... Điều này sao có thể?

Vô Nguyệt có chút khó chấp nhận:

- Tại sao lại như vậy? Sự tình sao có thể như vậy? Ta không tin, ta không tin. Vu lực của người rõ ràng đã thức tỉnh. Là người gạt ta. Người nhất định đang gạt ta. Đúng không?

- Được rồi!

Đường Hương Hương khinh thường nói:

- Vô Nguyệt. Người rất trung tâm. Điểm này ta rất vui. Nhưng là người có nghĩ tới không. Cuộc sống của ta là do ta quyết định, mà không phải là người.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vô Nguyệt đại biến.

- Xin chủ nhân bớt giận.

Vô Nguyệt hết sức lo lắng:

- Thỉnh nường nường nguôi giận, Vô Nguyệt không dám quá phận. Vô Nguyệt chỉ hi vọng chủ tử tái hiện lại huy hoàng ngày xưa.

- Sự tình trước kia đều là quá khứ, không cần nhắc lại.

Đường Hương Hương thần nhiên nói:

- Hiện tại ta chính thức nói cho người. Ta chính là Đường Hương Hương.

Nói tới đây, Đường Hương Hương quay đầu nói với Bạch Mi đạo nhân:

- Bạch Mi đạo nhân, ta hi vọng người cũng như vậy, vẫn coi ta là Hương Hương trước kia. Ngoại trừ lực lượng, ta không có bất kỳ thay đổi nào.

Bạch Mi đạo nhân muốn nói gì đó, như Thiên Cơ Tử đoạt trước nói:

- Ta không tin... Huyết mạch Đại Vu của người đã thức tỉnh, hiện tại người chính là Đại Vu. Chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng người. Hương Hương. Nếu người còn có cảm tình như trong lời nói của người, mời người đi khỏi...

- Thiên Cơ Tử im miệng...

Bạch Mi đạo nhân quát một tiếng:

- Thiên Cơ Tử không được nói bậy, ta tin tưởng Hương Hương. Hương Hương, người có thể tiếp tục lưu lại tại Huyền Môn. Người cũng có thể lựa chọn cuộc sống của chính mình.

- Cảm ơn.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói.

- Tổ sư... Việc này không thể được.

Thiên Cơ Tử nói:

- Nếu là trước kia, cũng không sao. Nhưng hiện giờ, người nói cho con làm sao có thể tin tưởng cô ta. Vu lực cùng trí nhớ của cô ta đã thức tỉnh. Vu tộc muốn hủy diệt chúng ta, muốn hủy diệt hòa bình của thế giới này. Vu tộc là cừu nhân bất cộng đái thiên với chúng ta. Nhưng chúng ta bây giờ cùng Vu tộc một chỗ, người không cảm thấy chuyện này quá vớ vẩn sao?

- Được rồi. Chuyện này ta làm chủ.

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười nói với Đường Hương Hương:

- Yên tâm, tất cả đều giống như trước kia.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương thản nhiên gật đầu.

Vô Nguyệt vốn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng. Thiên Cơ Tử một bên cảm thấy có chút khó chịu, nhưng mà tổ sư đã lên tiếng, hẳn tự nhiên cũng không dám tỏ ra bất mãn.

Mọi người đều nhìn vào mắt Đường Hương Hương, trong lòng nàng hiển nhiên có chút chua xót.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng rõ ràng, đã khó có thể giống như trước kia.

Hy vọng duy nhất của nàng chính là sư tôn Tuyết Cơ cùng anh Vũ có thể đối xử với nàng giống như trước.

- Trở về thôi.

Bạch Mi đạo nhân khẽ gật đầu, mang theo Thiên Cơ Tử trở về. Sự tình hôm nay vượt qua khỏi dự liệu của hắn, nhưng vẫn còn tốt vì tình cảm của Đường Hương Hương vẫn còn tồn tại.

- Hậu Thổ.

Bạch Mi đạo nhân vừa đi vài bước, đột nhiên nghe được giữa không trung truyền đến một âm thanh giống như sấm vang. Bạch Mi đạo nhân thầm kêu không tốt, là Huyền Minh tới.

Quả nhiên, một đạo hắc quang hiện lên, Huyền Minh đã xuất hiện trước mặt Đường Hương Hương, hắn mỉm cười ha ha:

- Quả nhiên là người, Hậu Thổ, thật sự quá tốt. Hiện giờ hai đại Tổ Vu chúng ta liên thủ, nhất định có thể diệt trừ Huyền Môn. Sau đó chúng ta tái liên thủ hoạt hóa toàn bộ huyết mạch Đại Vu trên thế giới này. Thế giới này phải là của chúng ta.

Nghe lời đó, Thiên Cơ Tử cùng Bạch Mi đạo nhân đều âm thầm nhíu mày.

Nếu sự tình như lời nói của Huyền Minh, vấn đề thật sự phiền toái.

- Hừ.

Đường Hương Hương khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Huyền Minh, đủ rồi. Ta không có hứng thú cùng người nói chuyện này. Ta sẽ không bám víu giao tình với người.

Lời vừa nói ra, Hắc Minh lập tức ngậy người:

- Người có ý gì? Hậu Thổ, ta thừa nhận chúng ta có chút mâu thuẫn năm đó. Nhưng đây là một vấn đề nhỏ. Người phải rõ ràng, lúc này là thời cơ quật khởi Vu tộc tốt nhất.

- Ta sẽ không nhúng tay vào chuyện tình Vu tộc.

Đường Hương Hương thản nhiên nói:

- Ta cảm thấy phải làm người tốt.

- Người... Chẳng lẽ người muốn gia nhập phe cánh nhân loại?

Trong ánh mắt Hắc Minh hiện lên vẻ khó có thể tin:

- Người là kẻ phản bội đáng xấu hổ.

- Ta không giúp ai.

Đường Hương Hương trầm giọng nói:

- Ta chỉ muốn có một cuộc sống an tĩnh.

- Tốt tốt. Ta hiện tại muốn giết sạch đệ tử Huyền Môn này, hy vọng người không được nhúng tay.

Hắc Minh lạnh lùng cười.

- Không được.

Đường Hương Hương nói:

- Người không thể giết chết bọn họ, bởi vì bọn họ là sư phụ cùng bằng hữu của ta.

Đường Hương Hương không muốn Hắc Minh giết chết đám người Thiên Cơ Tử, căn bản nàng không muốn tương lai khó nhìn Long Vũ.

- Tốt lắm.

Hắc Minh cười lạnh:

- Người quả nhiên là kẻ phản bội đáng giận. Hiện tại ta đại biểu Vu Tộc thanh lý môn hộ. Hậu Thổ, chỉ sợ người không biết, ba ngày trước ta đã có được chỉ bảo Đồ Lục Vu đạo. Lực lượng giữa ta và người ngang nhau, nhưng ta có Đồ Lục Vu đạo, nhất định người sẽ phải chết. Ta muốn lấy máu giáo huấn toàn bộ Vu Tộc, kẻ phản bội không có kết cục tốt.

Đường Hương Hương nao nao, hoảng sợ nhìn đại đao màu đen trong tay Hắc Minh.

- Bạch Mi... Bây giờ, các người đều phải chết.

Hắc Minh điên cuồng cười to:

- Chờ ta giết chết phản đồ Vu Tộc, kế tiếp là các người.

Trong khi nói chuyện, Đồ Lục Vu Đạo trong tay Hắc Minh tỏa ra huyết quang càng lúc càng đậm, giống như ngưng tụ thành máu bình thường. Ba ngày trước, hắn trở lại Huyền Cảnh, lấy máu của mấy ngàn hắc ám tu chân để ngâm đao. Hiện giờ, Đồ Lục Vu đạo đã hút đủ máu tươi, lực lượng đại thịnh, phát ra hồng quang càng lúc càng sáng.

- Kiệt kiệt....

Bên trong huyết quang, truyền đến tiếng cười từ kẽ răng của Hắc Minh:

- Đường Hương Hương, ta và người vốn là đồng loại, ta cho người một cơ hội cuối cùng. Nếu người đáp ứng liên thủ cùng ta, ta sẽ tha cho người. Nếu không...

Đường Hương Hương ngạo nghễ cười:

- Huyền Minh, mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của riêng mình. Ta không thích giết chóc, ta chỉ muốn có một cuộc sống yên bình.

Hắc Minh không nói thêm nữa, mà từng bước bước lên, mùi máu tươi giống như thủy triều truyền tới. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt điên cuồng, một khí thế hùng bá thiên hạ kiêu hùng toát ra. Cho dù là Đường Hương Hương cũng thầm khen.

Đồ Lục Vu đạo trong tay hắn không ngừng lóe ra huyết quang, dường như hướng tới Đường Hương Hương phô trương thanh thế.

Mùi tanh hôi ngày càng đậm, Đường Hương Hương rốt cuộc không chịu nổi vội vàng thay đổi sắc mặt. Trong lòng nàng dâng lên cảm giác bất an. Cảm giác này xưa nay chưa từng xuất hiện.

Sắc mặt Đường Hương Hương tái nhợt, trong lòng mặc dù cả kinh nhưng bất loạn. Nàng lạnh lùng nhìn Hắc Minh, hai tay nắm chặt Bích Thủy pháp kiếm. Sau khi thức tỉnh Vu lực, nàng đã ngưng luyện Bích Thủy pháp kiếm một lần nữa.

Ánh mắt Thiên Cơ Tử chăm chú nhìn Đường Hương Hương cùng Hắc Minh.

Nếu Đường Hương Hương thật sự giúp Huyền Môn ngăn địch, như vậy lời nói lúc trước của nàng là sự thật. Trái lại, thì có vấn đề.

Đồ Lục Vu đạo bắn ra vô số huyết ti, như mạng nhện tàn sát xung quanh, chỉ trong chớp lát bao phủ toàn bộ Thái Huyền Sơn.

Sắc mặt Bạch Mi đạo nhân đại biến, xem ra Đồ Lục Vu đạo trong truyền thuyết đích xác bất phàm. Hiện giờ, cũng chỉ có thể mượn sức mạnh của Hậu Thổ nương nung. Nếu không, Huyền Môn thực sự khó vượt qua cửa ải này.

Đồ Lục Vu dao đường như hút linh khí xung quanh. Thiên Cơ Tử phát hiện, không bao lâu thực vật xung quanh hoàn toàn khô héo, bốn phía giống như tử địa.

Huyết quang trên thân Đồ Lục Vu dao càng lúc càng sáng, khí tức tử vong càng cường đại, khí tức tử vong trong mắt Hắc Minh càng đậm. Đệ tử Huyền Môn thấy màn này thực sự tim đập chân run.

- A...

Ngày càng lúc càng nhiều đệ tử Huyền Môn tò mò tiến lại gần. Vì vậy Hắc Minh đã muốn hạ sát thủ, vài đạo tơ máu tiến tới, hơn mười đệ tử Huyền Môn bị hút thành người khô.

- Hắc Minh, chớ có đả thương người, nếu không đừng trách ta xuất thủ...

Nhìn thấy vài tên đệ tử bị Hắc Minh dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết, thân hình cụ diệt. Đường Hương Hương cảm giác cho tới bây giờ đều không có tức giận như thế.

Hắc Minh ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét, thanh âm cũng trở lên vô cùng kích động:

- Im miệng, người im miệng cho ta. Người tính là cái gì? Một kẻ phản bội đáng xấu hổ, người làm gì có quyền lợi giáo huấn ta.

Đường Hương Hương lẳng lẳng nhìn màn trước mắt giống như ma quỷ này, cũng không có chút bất kỳ áy náy nào. Coi như mình là Tổ Vu thì sao? Chẳng lẽ Tổ Vu trời sinh là để đi giết chóc, giết người. Nàng không quản được nhiều như vậy, nàng chỉ muốn có một cuộc sống an bình.

Đó là mục tiêu theo đuổi lúc này của nàng, chỉ có vậy thôi.

Trong lúc vô tình, hai người lơ lửng giữa không trung, con người gắt gao nhìn đối phương. Hai người đều biết đối thủ cường ngạnh, cũng không dám xem thường, đem lực lượng trong cơ thể tăng lên đến cực hạn.

- Hậu Thổ, ta nhắc nhở người một câu, ta và người vốn là đồng loại, cần gì phải vì sinh mệnh của những con kiến bình thường này mà một sống một chết. Ta và người liên thủ, là thiên hạ vô địch. Toàn bộ thế giới này sẽ nằm trong tay chúng ta.

Hắc Minh lạnh lùng nhìn Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương lạnh giọng nói:

- Đừng si tâm vọng tưởng, ta với người bất đồng, ta đúng là Tổ Vu, nhưng ta có nhân tính.

Hắc Minh cười lạnh:

- Tốt, vì một cái nhân tính...

- Đúng rồi, người căn bản không biết nhân tính, ta nói với người cái này để làm gì?

Đường Hương Hương khinh thường nói.

Sắc mặt Hắc Minh đại biến, gầm lên nói:

- Người là đồ ngu xuẩn, đừng trách ta không khách khí.

- Đến đây, để cho ta xem Đồ Lục Vu dao lợi hại thế nào?

Đạo lực trong cơ thể Đường Hương Hương kích thích, lam sắc từ quanh thân tỏa ra, dần dần làm mờ huyết sắc.

- Thiên Cơ Tử, mang các đệ tử rời đi...

Vì không muốn cho đệ tử vô tội tử vong, Bạch Mi đạo nhân hạ mệnh lệnh sáng suốt.

Thiên Cơ Tử nghe vậy, vội vàng ra lệnh cho các đệ tử rời khỏi.

Hắc Minh cảm tức nhìn Đường Hương Hương, đôi mắt hắc đã đỏ như máu, huyết sắc chậm rãi vờn quanh thân thể hắc.

- Hậu Thổ, người sẽ hối hận. Người sẽ vì việc phản bội đáng xấu hổ mà trả giá thật nhiều...

Hắc Minh quát một tiếng, một cỗ khí tức cuồng bạo tràn ngập không gian xung quanh. Khí thể quanh thân hai người bắt đầu va chạm, liên tục phát ra tiếng nổ mạnh.

- Giết!

Sau một tiếng thét, Đồ Lục Vu đao trong tay Hắc Minh mang theo thể công cường đại đánh tới, lập tức trong không khí xoay tròn hình thành một con lốc, nhanh như tia chớp hướng tới Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương lẳng lặng đứng giữa không trung, Bích Thủy pháp kiếm bộc phát ra khí thể bá đạo, đón đỡ lấy thể công của Huyền Minh.

Nhất thời, hai cỗ lực lượng cường đại một lần nữa va chạm giữa không trung, phát ra tiếng nổ chấn thiên, âm vang đến tận mây xanh. Sóng xung kích mạnh mẽ bắn ra bốn phía, cảnh vật chung quanh nháy mắt bị xé nát.

Giữa không trung, hai bóng người đều lui về phía sau mấy bước. Hai người lúc này thật khó có thể phân ra cao thấp.

Hắc Minh cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào, giận dữ hét lên một tiếng, thừa cơ truy kích. Đồ Lục Vu đao chém ra vô số đao mang đỏ như máu tiếp tục tấn công Đường Hương Hương.

- Huyền Minh, ngươi không nghĩ đến ta sẽ liên thủ cùng Hậu Thổ giết ngươi sao?

Đột nhiên, Hắc Thiên Ma Thần không biết từ lúc nào xuất hiện, khoe miệng hắc mỉm cười, đập không mà đi, đứng ở bên người Đường Hương Hương, nói với nàng:

- Hậu Thổ, ta hỏi ngươi một câu. Cho đến bây giờ, ngươi có coi ngươi là nữ nhân của Long Vũ không?

- Đúng vậy.

Cùng với Vu Lục và trí nhớ thức tỉnh, Đường Hương Hương đã tu luyện tới cảnh giới tối cao của Vô Tình Thiên Đạo, năng không còn lý do để tiếp tục giấu diếm tình yêu của mình với Long Vũ.

- Tốt lắm.

Hắc Thiên Ma Thần nói với Hắc Minh:

- Ta từng đáp ứng Long Vũ, sẽ xuất thủ bảo vệ nữ nhân của hắn. Nếu Hậu Thổ thừa nhận là nữ nhân của Long Vũ, ta dĩ nhiên không thể thờ ơ đứng nhìn.

codon.tra

249. Chương 12: Cái Chết Của Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 12: Cái chết của Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm

Dịch Giả: Meo Meo

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Vu lực của Hắc Minh và Hậu Thổ vốn là tương đương, thể nhưng Hắc Minh có Đồ Lục Vu Đao cho nên trong vòng trăm chiêu có thể giết chết Hậu Thổ.

Lần này lệnh chủ Dục Giới nhúng tay vào, lập tức khiến Hắc Minh khó xử.

Mười hai Tổ vu tại thời kì đỉnh phong thì tương đương với năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, thế nhưng hiện tại thì vu lực của hắn chưa đạt tới đỉnh phong, cho dù có Đồ Lục Vu Đạo thì cũng không phải là đối thủ của Hắc Thiên Ma Thần. Huống hồ bên phía y còn có thêm một Tổ vu là Hậu Thổ.

- Hắc Thiên... Người đừng quên lời thề của mình.

Hắc Minh dường như nhớ ra điều gì đó, cười lạnh:

- Người không thể xuất thủ tương trợ kiếp nạn lần này.

- Ủ. Ta biết. Tuy nhiên cũng cảm ơn lời nhắc nhở của người.

Hắc Thiên Ma Thần vừa cười vừa nói:

- Ta chỉ trợ giúp bạn bè của ta, cứu giúp nữ nhân của hắn mà thôi, điều này không liên quan đến kiếp nạn, chỉ đơn thuần là tình bạn.

Bạch Mi đạo nhân thấy thế, trong lòng bình tĩnh lại. Chỉ cần Hắc Thiên ra tay thì cũng không cần lo lắng Hắc Minh. Huống hồ, xem tình hình trước mắt thì đại chiến này sẽ không kết thúc nhanh chóng được. Quả nhiên, Hắc Minh lạnh lùng nói:

- Đi! Người điên rồi... Hậu Thổ, chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu, sớm muộn ta sẽ tới tìm người.

Nói đến đây, hắn nhìn Bạch Mi đạo nhân, nói:

- Không tới một tháng, ta nhất định sẽ diệt sạch Huyền Môn.

Nói xong câu đó, thân ảnh của hắn liền biến mất. Cùng lúc đó, Vô Nguyệt đột nhiên nói:

- Hậu Thổ nương nương, người khiến cho nô tì thật thất vọng...

Sau đó, thân ảnh của nàng cũng biến mất.

Rõ ràng là Vô Nguyệt cực kỳ thất vọng với Hậu Thổ, lại chuyển sang đuổi theo Tổ vu Huyền Minh.

Đương nhiên mục đích chính của Vô Nguyệt vẫn là vì Hậu Thổ. Ít nhất thì trong lòng của nàng nghĩ như vậy.

Trong phòng của Bạch Mi, Hắc Thiên Ma Thần, Đường Hương Hương và Bạch Mi ba người đang tề tụ. Hắc Thiên Ma Thần rất thích thú nhìn Đường Hương Hương, khóe miệng khẽ mỉm cười:

- Thật sự là không thể tưởng tượng nổi...

- Có ý gì?

Đường Hương Hương hồ hững nói.

- Không thể tưởng tượng được Hậu Thổ nương nương lại cũng có ngày hôm nay...

Hắc Thiên Ma Thần vừa cười vừa nói:

- Trong trí nhớ của ta thì người không phải thế này. Trước kia người hoàn toàn không để nam nhân vào trong mắt. Hiện tại... Hắc hắc. Lại thấy người vì một tên đàn ông mà phản bội lại Vu tộc. Thực sự là cảm thấy rất buồn cười.

- Hắc Thiên! Câm mồm!

Đường Hương Hương lạnh giọng:

- Nếu người tiếp tục nói những câu thú vị như vậy, ta không ngại liều mạng với người!

- Ha ha!

Hắc Thiên Ma Thần lại cười cười:

- Yên tâm đi, nói đi nói lại thì chúng ta cũng là người quen cũ. Bây giờ người lại là nữ nhân của Long Vũ, ta và người sẽ không trở thành địch nhân.

- Hừ!

Đường Hương Hương hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Hắc Thiên Ma Thần. Nàng quay đầu hướng về Bạch Mi đạo nhân nói:

- Bạch Mi đạo nhân, ta dự định nói rõ thân phận của ta với sư tôn Tuyết Cơ và cả anh Vũ nữa.

- Ủ!

Bạch Mi đạo nhân nhẹ gật đầu, nói:

- Đi thôi, ta ủng hộ ngươi!

...

Trước khi rời khỏi Thiên Hải, Long Vũ để Hàn Duyệt và phụ thân hắn đợi một lát, còn hắn thì đi bái phỏng mẫu thân Trương Đại Ngưu. Trước khi đi, hắn còn lấy từ chỗ Hàn Duyệt một ít tiền, dự định đưa số tiền đó cho mẫu thân Trương Đại Ngưu. Hiện tại thì hắn cũng chẳng còn thứ gì khác có thể cho nàng.

Mẫu thân Trương Đại Ngưu đối với Long Vũ cực kỳ nhiệt tình. Sau khi thăm hỏi một chút về tình hình của Trương Đại Ngưu, nàng vui mừng nói:

- Đại Ngưu có bạn bè như cháu là bác yên tâm rồi.

Mọi việc xong xuôi, Long Vũ trở lại theo đường cũ. Thế nhưng khi đi qua cổng cư xá của Hàn Hùng gia, hắn bị một nữ nhân ngăn cản. Nữ nhân này cũng không xa lạ, mà chính là một người quen cũ, Cửu Vĩ Thiên Hồ Mỹ Diễm.

- Công tử, vội vàng đến cảm ơn sao?

Mỹ Diễm mỉm cười, khoe miệng cong lên thành một nụ cười mê người, nói:

- Theo tôi đi, chúng ta nói chuyện một chút. Tôi sẽ cung cấp cho công tử một số tình báo có thể công tử rất muốn biết.

Nhìn nữ nhân xinh đẹp, diễm lệ trước mắt, Long Vũ trong lòng suy nghĩ không ngừng, không rõ ý đồ của nàng.

- Không có hứng thú!

Long Vũ lạnh lùng cự tuyệt.

- Công tử, hà tất phải như vậy... Tôi biết một số bí mật của Hắc Minh, rất bất lợi với các người.

Mỹ Diễm uốn éo chậm rãi đi tới.

- Thật không?

Long Vũ lạnh lùng vừa hỏi vừa nói:

- Sự tình của Hắc Minh, chuyện tôi biết thì cô không biết, chuyện cô biết thì sợ rằng tôi đã biết rõ. Con hồ ly tinh nhà cô rốt cục là muốn làm gì, thành thật khai báo, nếu không đừng trách tôi hạ thủ vô tình.

- Ha ha!

Mỹ Diễm khẽ cười một tiếng, nói:

- Công tử đừng nói khó nghe như vậy, người tôi là Cửu Vĩ Thiên Hồ, cũng không phải là hồ ly tinh gì đó. Tôi hiểu ý của công tử, Tổ vu của Hắc Minh là Huyền Minh thì tôi cũng biết, hơn nữa tôi còn biết hắn bố trí một thông đạo cho mấy trăm người qua lại Huyền cảnh.

Vừa nghe xong lời này, Long Vũ có chút giật mình, nói:

- Nói mau, rốt cục là xảy ra chuyện gì?

- Ha ha, xem ra thì công tử rốt cuộc cũng cảm thấy hứng thú rồi!

Mỹ Diễm khẽ cười, nói:

- Đi theo tôi, tôi có một gian phòng ở phía trước, chúng ta ngồi xuống nói chuyện cẩn thận.

- Dẫn đường!

Cho dù Mỹ Diễm có âm mưu thì Long Vũ tự tin rằng có thể ứng phó được.

Hai người đi dọc theo đường cái về phía trước, xuyên qua hai con đường, Mỹ Diễm dẫn hần vào một khu nhà kiến trúc không theo lối cổ điển. Từ vẻ bề ngoài môi trường cũng không tệ, thiết kế của nhà cũng rất mới lạ.

Đi vào trong, đi thang máy lên tầng 15, Long Vũ then Mỹ Diễm tiến vào một gian phòng. Vừa bước vào cửa, bên trong truyền ra một làn hương nhẹ nhẹ, giống như hương hoa Lan, làm say mê lòng người.

Trong phòng đầy đủ tiện nghi, mặc dù không đến mức xa hoa thế nhưng cũng rất lộng lẫy, đồ đạc trong phòng khách không làm bằng gỗ lim thì cũng bằng thủy tinh.

- Đây là thế giới thực sự của tôi...

Mỹ Diễm hồ hững nói.

Long Vũ rất hứng thú xem xét xung quanh, mĩa mai:

- Thật không ngờ loại người như cô cũng có phong cách như vậy. Đúng rồi, cô mời tôi đến đây, cô nam quả nữ thế này chẳng lẽ định dùng mĩ nhân kế?

- Ừm

Mỹ Diễm gật nhẹ đầu.

- Tôi nhận mệnh lệnh từ Hắc Minh đến để dụ dỗ công tử.

- Cô rất thành thật!

Long Vũ cười lạnh một tiếng:

- Cô cảm thấy loại người như cô có thể hấp dẫn được tôi sao? Tuy rằng tôi không ngại tình một đêm thế nhưng tôi cũng không thích loại đàn bà dâm dăng.

Đối với sự mĩa mai của Long Vũ, Mỹ Diễm cũng không tỏ thái độ bất mãn. Trái lại, nàng còn lộ ra vẻ mặt ngây ngất, dụ dỗ Long Vũ:

- Theo tôi lên giường, công tử sẽ biết được tác dụng của tôi.

- Ha ha.

Long Vũ khinh thường nói:

- Cô dụ dỗ đàn ông bằng cách này sao?

Mỹ Diễm nửa thật nửa đùa, oán giận nói:

- Không phải dụ dỗ, mà là mời. Công tử, tôi định nương nhờ ngài, chẳng lẽ ngài không tin tôi sao? Hắc Minh là vu tộc, cũng là địch nhân chung của chúng ta. Tôi hi vọng chúng ta có thể bắt tay hợp tác.

- Tôi lấy gì tin tưởng cô.

Long Vũ cười nói.

Mỹ Diễm thản nhiên đến gần Long Vũ, mang theo một làn hương thơm.

- Vậy ngài dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Tuy ta cùng Hắc Minh là đồng bọn thế nhưng tôi đã rất bất mãn với thái độ của hần. Huống hồ hần bây giờ đã là Tổ vu Huyền Minh, không phải là Hắc Minh. Tuy rằng hần luôn giấu diếm tôi, thế nhưng tôi đã biết rõ thân phận thực sự của hần.

Ngừng một chút, Mỹ Diễm nói tiếp:

- Như vậy đi, tôi đi làm chút rau, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Tuy rằng tôi tiếp xúc với thế giới hiện đại không lâu thế nhưng tôi cũng biết rằng nhân loại các ngài đều thích nói chuyện trong lúc đang nhậu. Nhập gia tùy tục, tôi cứ dựa theo tập quán của các ngài mà làm thôi.

- Tùy cô.

Long Vũ vốn là không muốn dây dưa với Mỹ Diễm, tuy nhiên nhớ tới câu nói trước đó của Mỹ Diễm thì hắn không thể coi thường.

Nếu như Hắc Minh thực sự có thông đạo cho trăm vạn người qua được Huyền Cảnh thì thế giới thực sẽ bị nguy hiểm. Cho nên hắn phải nắm rõ tình huống.

Trong khi Mỹ Diễm vào bếp, trong đầu hắn đang miên man suy nghĩ về chuyện này.

Không lâu sau, Mỹ Diễm bưng lên vài đĩa thức ăn hấp dẫn. Có lẽ là trùng hợp, những thức ăn này đều là thứ mà Long Vũ thích.

- Công tử, thử chút đi. Những món này là tôi mới học được trên Internet, ngài xem mùi vị thế nào?

Mỹ Diễm cười một tiếng, nhân tiện đưa đũa tới. Long Vũ gấp một miếng xương sườn, ăn xong liền khen.

- Ừm. Không tệ, trơn mềm, rất ngon. Hương vị tràn ngập trong miệng. Mỹ Diễm, xem ra cô rất có năng khiếu về nấu ăn đó.

Mỹ Diễm khẽ cười, liền mang ra một chai Ngũ Lương Dịch cùng hai chén rượu, rót cho Long Vũ một chén đầy, nói:

- Tôi không biết ngài thích uống rượu đỏ hay là rượu trắng. Nhưng mà tôi nghĩ rằng ăn đồ ăn Trung Quốc thì vẫn nên uống rượu trắng thì hơn, uống rượu đỏ tôi cứ thấy là lạ, dù sao thì tôi cũng không thích.

- Ừm, rượu trắng cũng tốt.

Long Vũ hồ hững nói. Tuy nhiên trong lòng hắn có chút lo lắng, e là Mỹ Diễm bỏ gì đó vào trong rượu. Nếu như là độc được thì hắn không sợ, thế nhưng nếu là xuân dược gì đó thì hắn không thể không đề phòng. Xuân dược cùng độc dược khác nhau hoàn toàn, nó chỉ kích thích bản năng nguyên thủy của con người, cho nên cái này rất khó đề phòng.

- Ha ha.

Mỹ Diễm cười phá lên, nói:

- Không ngờ là công tử thực sự lo lắng tôi hạ thuốc vào trong rượu để câu dẫn ngài.

Long Vũ làm ra vẻ bất đắc dĩ.

- Đối với loại đàn bà như cô thì tôi có thể không đề phòng sao?

- Tôi nói rồi, hôm nay chỉ nói chuyện hợp tác với ngài...

Mỹ Diễm cười nói:

- Người tu đạo Huyền Cảnh cùng Vu Tộc vốn là không đội trời chung, tôi không có lý do gì cùng hợp tác với Huyền Minh.

- Nhưng thực tế thì các ngươi vốn trên cùng hội cùng thuyền.

Long Vũ nói.

- Tôi không có lựa chọn nào khác.

Mỹ Diễm thản nhiên cười.

- Cho nên tôi mới tới tìm công tử, hy vọng ở lực lượng của ngài có thể giúp tôi thoát khỏi sự khống chế của Huyền Minh.

- Tôi không tin cô.

Long Vũ khẽ mỉm cười.

- Loại người như cô thì không thể nào tồn tại cái gì gọi là đại nghĩa được. Ít nhất là trước khi xác định được tôi mạnh hơn Huyền Minh thì cô cũng sẽ không hợp tác với tôi.

Long Vũ cười, nói tiếp:

- Mục đích của cô chính là muốn dụ dỗ tôi, chỉ có điều cô lo lắng mị lực của mình không đủ, cho nên mới dùng cách này.

Mỹ Diễm lộ ra nụ cười mê người.

- Xem ra công tử thực sự sợ bị tôi dụ dỗ. Thật ra, tôi lại rất muốn lên giường với công tử... Tôi rất thích thân thể cường tráng của ngài.

- Ha ha, chỉ đùa một chút thôi. Cụng ly.

Mỹ Diễm nâng chén hướng về Long Vũ ra hiệu.

Long Vũ hơi do dự một chút, cuối cùng cũng ngửa đầu uống cạn. Mỹ Diễm đặt chén rượu xuống, hồ hững nói:

- Công tử, nếu đồng ý hợp tác với tôi, tôi có thể tặng Bách Hoa hội cho ngài, tôi chỉ hy vọng tôi có thể đạt được sự tôn trọng xứng đáng.

Long Vũ cười nói.

- Nói như vậy, hợp tác giữa cô và Hắc Minh thực sự là không thoải mái.

- đương nhiên!

Mỹ Diễm nói:

- Tôi là thật lòng...

Long Vũ cũng không ngẩng đầu lên, tự rót cho mình một ly rồi uống cạn. Mỹ Diễm thấy thế, đứng lên nói:

- Tôi xin phép một lát... tôi muốn đi toilet..

Sau khi Mỹ Diễm rời đi không lâu, Long Vũ cảm thấy toàn thân nóng lên, máu dường như đang sôi trào. Hắc thâm kêu không ổn, không ngờ trong rượu này lại có pha thêm xuân dược.

- La Lâm, đến phiên em ra tay rồi. Em đã nói em có biện pháp giải quyết được xuân dược.

Trong lúc nói chuyện, Long Vũ liền cảm giác được trong cơ thể có thêm một dòng khí lưu âm áp chạy xẹt qua toàn thân, trong khoảnh khắc thì cảm giác khô nóng liền mất đi.

- Chủ nhân, đã xong. Xuân dược đã được em lọc ra, có khi sau này sẽ có lúc cần đến. Bây giờ thì cứ tương kế tựu kế, anh sẽ thấy hết được ý đồ của Mỹ Diễm.

Long Vũ rất bình tĩnh bày ra bộ dạng trúng xuân dược. Hắc dùng Tử Kim Thiên Viêm làm cho hai mắt đỏ bừng, toàn thân toát mồ hôi, tiếng hít thở thì nặng nề.

Đúng lúc này thì Mỹ Diễm mỉm cười xuất hiện, nàng đứng cách Long Vũ ba thước, trong mắt tràn ngập xuân ý, rất kinh ngạc nhìn Long Vũ.

- Rất khó chịu à?

Mỹ Diễm hỏi.

- Người thật hèn hạ... Mau đưa thuốc giải cho ta!

Long Vũ cảm tức nói.

- Đây chính là xuân dược được lấy từ trong tinh huyết của tôi, cách giải duy nhất là giao hợp cùng với tôi.

Mỹ Diễm cười gian xảo:

- Tôi đã nói rồi, tôi rất thích thân thể cường tráng của công tử.

Long Vũ cả giận nói:

- Con đàn bà rần rết này, rõ ràng người nó là muốn hợp tác với ta, vì sao lại giả trò này, rốt cục là người muốn làm gì.

- Tôi muốn chiếm hữu công tử!

Mỹ Diễm khê cười nói:

- Định lực của công tử cũng không tồi. Người bình thường trúng xuân dược của tôi thì sợ rằng giờ đã không chịu nổi.

Trong khi đang nói chuyện, mắt của Long Vũ tràn đầy dục vọng, hau háu nhìn vào Mỹ Diễm.

- Ha ha, ngoan nào. Công tử sẽ rất sung sướng, tôi sẽ đích thân giải độc cho công tử.

Mỹ Diễm cười hì hì, nói:

- Chờ sau khi chúng ta giao hợp thì công tử sẽ hoàn toàn là nô lệ của tôi.

- Là sao?

Long Vũ mắt đỏ ngầu hỏi.

- Chuyện đã đến nước này thì tôi cũng không muốn giấu công tử nữa. Tôi chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ kiệt xuất nhất từ trước tới nay của Hồ tộc. Hiện tại thì cả chín đuôi của tôi đều đã luyện thành, chỉ cần công tử giao hợp với tôi, tôi liền có thể khống chế linh hồn cùng trí não của công tử. Tất nhiên là tôi định sử dụng với Huyền Minh, thế nhưng giờ lại tiện nghi cho ngài rồi...

Mỹ Diễm cười nói thản nhiên. Long Vũ giận dữ, thở hổn hển nói:

- Hóa ra là người đã có ý đồ khống chế một người đàn ông mạnh mẽ, để thực hiện dã tâm hùng bá thiên hạ của mình.

- Đương nhiên rồi.

Mỹ Diễm cười nói:

- Đây là tâm nguyện từ trước tới giờ của Hồ tộc chúng tôi, mà một thiên tài Cửu Vĩ Thiên Hồ như tôi cuối cùng cũng đã hoàn thành được mục tiêu vĩ đại này.

- Không. Phải nói là sắp hoàn thành.

Mỹ Diễm chỉnh lại một chút trong lời nói của mình.

- Ngoan ngoan đến đây nào, giao hợp cùng tôi, tôi sẽ cho công tử cảm nhận được thế nào là sự dịu dàng của đàn bà...

Giọng nói của Mỹ Diễm cực kỳ khiêu gợi.

Nếu như không có sự trợ giúp của La Lâm thì sợ rằng lúc này hắn đã bùng phát thú tính rồi.

- Để xem công tử còn có thể nhịn được bao lâu...

Mỹ Diễm cười mập mờ, bước nhẹ nhàng đến bên Long Vũ. Thế nhưng khi sắp đến gần Long Vũ thì bất ngờ một cỗ khí tức nguy hiểm đánh về phía nàng. Nàng cảm thấy không ổn, vội vàng bay ngược lại, thế nhưng một lực lượng cường đại trong nháy mắt kéo nàng trở về. Mỹ Diễm giật mình, đang muốn tấn công Long Vũ thì không ngờ đã bị Long Vũ phong bế huyệt đạo. Long Vũ ném nàng xuống giường rồi cười lạnh:

- Con hồ ly dám dăng, không ngờ rằng anh đây lại miễn dịch trước thứ này hả. À đúng rồi, không biết rượu này có tác dụng với người không...

Nói xong, Long Vũ lấy một chén rượu trên bàn, bóp miệng nàng để rượu chảy thẳng xuống dưới. Mỹ Diễm giãy dụa nhưng toàn thân đã bị chế trụ, cố gắng cũng không ăn thua.

Sau khi uống hết chỗ rượu, ngay lập tức Mỹ Diễm có phản ứng. Hai gò má ửng hồng, hơi thở dồn dập, da thịt hồng hào trơn bóng.

- Công tử, cứu tôi...

Mỹ Diễm nói với giọng sắp khóc đến nơi:

- Nếu như không được giao hợp thì thất khiếu tôi sẽ chảy máu đến chết... Xin ngài hãy chơi tôi đi, chơi tôi...

Long Vũ thả nàng xuống, khinh thường cười lạnh:

- Ta đã nói rồi, ta không có hứng thú với loại đàn bà dâm dăng. Đây chính là kết cục mà do người tạo nên, đây là bài học đáng đời cho người.

Xuân được kích thích khiến cho toàn thân Mỹ Diễm khô nóng không chịu nổi, mềm nhũn không có chút sức lực nào. Giờ đây tóc nàng tán loạn, hai má đào đỏ bừng, đuôi lông mày còn mang thêm nét yếu kiều xấu hổ, e ấp như Lan.

- Thật sự không có thuốc giải?

Long Vũ hỏi.

Mỹ Diễm khẽ run nhẹ.

- Không có. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới chuyện làm thuốc giải, bởi vì tôi thật không ngờ rằng mị lực của tôi lại có ngày vô hiệu với đàn ông.

- Chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến Xuân được này cũng có tác dụng với mình?

Long Vũ mỉa mai.

- Chơi tôi đi, giày vò tôi đi...

Mỹ Diễm rên la không ngừng.

- Ha ha, anh đây không có hứng thú với loại đàn bà dâm dăng, còn muốn ta nhắc lại bao nhiêu lần nữa?

Long Vũ nói.

- Người có phải là đàn ông không!!!

Mỹ Diễm mắng:

- Tên hỗn đản này, người không phải là đàn ông... Nhất định người không phải là đàn ông, nếu là một người đàn ông thì không thể nào thờ ơ với ta như vậy.

- Tiện nhân. Đừng có cho rằng... cho rằng mình dâm dăng thì có thể giao cấu với loại cặn bã như Hắc Minh...

Long Vũ khinh thường nói.

- Ta hận người!

Mỹ Diễm hung dữ quát.

- Người hận ta, thì ta coi thường người.

Hai người cùng trợn ngược mắt lên nhìn nhau.

Mấy phút sau, Mỹ Diễm vô thức rên lên một tiếng nhỏ. Hai tay nàng ôm trước ngực, đôi mắt to ngấn nước, trán đầy mồ hôi, bộ dạng chật vật không chịu nổi.

- Nói cho ta biết, thông đạo có thể chứa trăm vạn người qua lại của Huyền Minh ở đâu...

Long Vũ nói vào chính sự.

- Hãy giao hợp với ta, nếu không ta nhất quyết không nói cho người.

Mỹ Diễm cắn răng nói.

- Hừ!

Long Vũ tiếp tục.

- Nếu như người nói cho ta biết thì tất nhiên ta sẽ kiếm cho người vài con vịt mà giải tỏa, nếu không thì cứ ở đó mà chờ chết đi...

Mỹ Diễm giãy dụa điên cuồng. Trong chốc lát thì đã cởi sạch quần áo trên người. Da thịt trắng muốt nhẵn nhụi mềm mại, vóc người đầy đặn thành thực, dưới ánh đèn toát ra vẻ dụ hoặc mê người.

- Ta hỏi người lần cuối, có nói hay không?

Long Vũ nói.

- Người phải giữ lời.

Mỹ Diễm đã không còn sự lựa chọn nào khác.

- Vô Tình Phong...

- Vô Tình Phong?

Long Vũ hơi sững sờ, lập tức nói:

- Người chờ đây, ta đi kiếm người giúp.

Mười phút sau, Long Vũ tìm được ở quanh hẻm vài tên nghiện, dẫn theo bọn chúng trở về. Sau đó hắn đóng hết các cửa sổ rồi giải huyết đạo cho Mỹ Diễm.

- Đàn ông, ta cần đàn ông!!!

Hai mắt Mỹ Diễm đỏ bừng, gần như lập tức lao về một người trong số đó. Trong phòng liền vọng ra những tiếng thở dốc.

Long Vũ khinh thường, xoay người rời khỏi phòng. Ngay khi hắn vừa đóng cửa lại thì trong phòng truyền ra những tiếng kêu thảm thiết.

- Chủ nhân, những người kia chưa đủ để giúp Mỹ Diễm hạ hỏa, bọn họ đều phải chết.

La Lâm nhắc.

- Ta biết rồi!

Long Vũ nói:

- Mấy tên nghiện với một con hồ ly tinh, chẳng lẽ bọn chúng không đáng chết sao?

Ra khỏi khu nhà, Long Vũ gọi điện cho Lâm Phong, để hắn tới thu dọn tàn cuộc.

Đáng thương cho thiên tài kiệt xuất của Cửu Vĩ Thiên Hồ, hôm nay lại rơi vào kết cục như vậy.

Đúng như câu nói kia, trời gây họa còn có khả năng tránh, tự mình gây họa tránh sao thoát.

Mỹ Diễm hại người cuối cùng lại thành hại mình, đây cũng chính là báo ứng của nàng.

...

...

Sau khi trở lại tổng bộ Huyền Môn, ngay lập tức Long Vũ đem những tin tức mình biết báo cho Bạch Mi đạo nhân và Thiên Cơ Tử. Bạch Mi đạo nhân nghe vậy, thở dài nặng nề, nói:

- Haizz, thực ra ta nên sớm nghĩ đến... Huyền Minh xây dựng thông đạo là kiệt tác trước đây của Hắc Minh. Huyền Minh thu tóm Hắc Minh thì hắn sẽ tiếp tục phát triển nó.

Thiên Cơ Tử cao giọng hỏi:

- Tổ sư, chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Tìm thông đạo kia, phá hủy nó. Nếu không, thế giới hiện đại sẽ phải chịu một phen sóng gió.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Thiên Cơ Tử, đi an bài một chút đi, đêm nay lập tức hành động.

Thiên Cơ Tử nghe vậy vội vàng đi bố trí.

Trong phòng giờ chỉ còn lại Bạch Mi đạo nhân và Long Vũ. Bạch Mi đạo nhân suy nghĩ một chút, nói:

- Tiểu Vũ, ta có một chuyện luôn muốn nói với con, thật ra Hương Hương cũng không bị mất trí nhớ.

Long Vũ nghe xong cũng không tỏ ra bất ngờ, cũng không thấy vui mừng.

- Sao? Con không thấy bất ngờ sao?

Bạch Mi đạo nhân hỏi.

- Con đã sớm biết.

Long Vũ nói:

- Con đã sớm nghi ngờ nàng không mất trí nhớ. Bạch Mi đạo nhân, nàng có nỗi khổ gì vậy?

- Vô tình thiên đạo!

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Trừ phi nàng tu luyện đến cảnh giới cao nhất, vô tình chính là hữu tình, mới có thể tiếp tục nối lại duyên xưa với con. Bây giờ nàng đã có thể làm được.

Nghe xong lời này, Long Vũ lại trở nên kích động.

-Con đi tìm nàng!

Long Vũ định rời khỏi.

- Từ từ!

Bạch Mi đạo nhân gọi Long Vũ lại nói:

- Con chờ vội đi tìm Hương Hương, ta còn có chuyện chưa nói hết. Tiểu Vũ, Hương Hương là Hậu Thổ nương nương của Tổ vu.

- Hậu Thổ nương nương?

Long Vũ cau mày nói:

- Không thể nào?

- Sự tình Hắc Minh biến thành Huyền Minh con còn nhớ chứ. Trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Tiểu Vũ, đây là sự thật con phải chấp nhận. Tuy nhiên tình huống của Hương Hương thì hơi khác, nàng là Hậu Thổ nương nương chuyển thế, mà không phải là trọng sinh nhờ vào Vu chủng. Cho nên Hương Hương chính là Hậu Thổ nương nương, Hậu Thổ nương nương chính là Hương Hương. Bọn họ thực chất là cùng một người.

- Vậy nàng đâu?

Long Vũ nói:

- Có phải là đã đi cùng Huyền Minh rồi?

codon.tra

250. Chương 13: Người Tới Từ Tiên Cảnh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 13: Người tới từ Tiên Cảnh

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Không có.

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười, nói:

- Vu lực cùng trí nhớ của Hương Hương đã thức tỉnh rồi, nhưng lòng của cô ta vẫn không có thay đổi. Vì người đó, Tiểu Vũ, cô ta yêu người. Vì người, cô ta không tiếc trở mặt cùng Huyền Minh, trở mặt cùng Vu tộc. Hương Hương là một cô gái tốt, ta hy vọng người có thể đối tốt với cô ta. Ngàn vạn lần không nên cô phụ một mảnh thâm tình của cô ta đối với người.

- Nhưng cô ấy là Vu tộc...

Long Vũ hỏi:

- Con nên làm sao bây giờ?

- Thuận theo tự nhiên đi!

Bạch Mi đạo nhân giải thích:

- Hương Hương là Hậu Thổ chuyển kiếp, cho nên cô ấy mặc dù là Vu tộc, nhưng lại có nhân tính.

- Là như vậy sao? Con hiểu được!

Long Vũ nói:

- Bạch Mi đạo nhân, con sẽ đi tìm Hương Hương bây giờ.

- Đi đi, chuyện Vô Tình Phong ta sẽ xử lý. Nếu thật không được, ta sẽ lại đi tìm người.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Tiểu Vũ, cố lên. Nhân loại cùng Tổ Vu kết hôn, đây chính là lần đầu tiên kể từ khi khai thiên tích địa đó, ta sẽ nhìn người làm chuyện này thật tốt...

“ ... ”

Long Vũ hơi hơi nghiêng người, Bạch Mi đạo nhân cười nói:

- Yên tâm đi, con sẽ không để cho người thất vọng.

.....

.....

Long Vũ cũng không biết, Đường Hương Hương đang gặp phải chuyện phiền toái.

Nguyên bản Đường Hương Hương đang tự tại ở Thái Dương Phong ngắm trăng. Trong lòng tưởng niệm tình lang của mình. Nào ngờ, một cỗ khí tức nguy hiểm đang lặng lẽ tiến đến.

Quay đầu, Đường Hương Hương thấy một nam tử trẻ tuổi xuất hiện ở phía sau nàng. Nàng hơi kinh hãi. Trong lòng âm thầm lo lắng. Nàng thật sự không thể tưởng tượng, với tu vi hiện tại của nàng, lại có người có thể tiếp cận mà nàng lại không biết.

- Người là ai?

Đường Hương Hương khẽ quát một tiếng.

- Người sùng bài người!

Khoes miệng người đó hơi mỉm cười, hứng thú nhìn Đường Hương Hương, nói:

- Hậu Thổ nương nương. Không nghĩ tới nàng bây giờ lại mang bộ dạng như vậy, nhưng mà như thế cũng tốt. Hình dáng hiện tại của nàng, ta rất thích. Đi thôi. Ta sẽ mang cho nàng hạnh phúc...

- Đồ điên!

Đường Hương Hương nói.

- Đồ điên?

Người trẻ tuổi đột nhiên nở nụ cười:

- Trước kia nàng gọi ta như vậy. Trước kia nàng còn nói ta là sắc ma... Đương nhiên, nàng hiện tại có thể không biết ta. Bởi vì hiện tại ta đã thay đổi thân phận. Như vậy đi, nàng có thể gọi ta là Bách Sắc tiên nhân.

- Tiên nhân?

Sắc mặt Đường Hương Hương hơi đổi:

- Người tới từ Tiên Cảnh?

“Ha ha!”

Bách Sắc tiên nhân khẽ cười một tiếng nói:

- Hậu Thổ nương nương của ta, chẳng lẽ nàng không cảm ứng ra khí tức của ta sao? Đi thôi, ta mang nàng đi Tiên Cảnh, rời xa thế giới không sạch sẽ này, ta sẽ cho nàng hạnh phúc. Ta sẽ bao che nàng, tranh đấu giữa Luyện Khí Sĩ cùng Vu tộc sẽ triệt để rời xa nàng.

- Thực xin lỗi, ta không có ý định rời đi lúc này. Còn nữa, ta đối với người không có một chút thiện cảm nào, mời người đi cho.

Đường Hương Hương nhún mày nói.

- Là sao?

Bách Sắc tiên nhân cười lạnh nói:

- Hậu Thổ, nàng hiện tại đâu bằng ngày xưa, ta tới tìm nàng, hoàn toàn là tôn trọng nàng. Nàng cũng không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

- Cút!

Mất thấy đối phương bại lộ ra diện mạo xấu xa, Đường Hương Hương cũng hơi tức giận.

Bách Sắc tiên nhân trêu đùa:

- Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Hậu Thổ, cho dù nàng không theo ta đi, vậy thì ta cũng sẽ cưỡng ngạnh mang nàng đi. Trước kia, ta thích nàng.

- Nhưng khi đó, nàng chính là Tổ Vu cao quý của Vu tộc. Hậu Thổ nương nương, ta không đánh lại nàng. Nhưng hiện giờ khác rồi, tuy rằng vu lực của nàng vẫn mạnh mẽ như trước kia vậy, nhưng nàng không có Vu tộc cường hân nữa, hiện tại ta không sợ nàng nữa...

- Vô sỉ!

Đường Hương Hương quát một tiếng, kiếm trong tay bắt rút ra, thân hình đột rời khỏi mặt đất, mang theo một trận gió xoáy. Bích Thủy pháp kiếm trong tay chém tới cổ Bách Sắc tiên nhân, kiếm kinh mãnh liệt vô cùng.

Bách Sắc tiên nhân thấy Đường Hương Hương xuất ra kiếm thế kinh người, hơi mỉm cười, lắc mình liền tránh thoát.

- Ha ha!

Bách Sắc tiên nhân lại cười to:

- Hậu Thổ ơi Hậu Thổ, không nghĩ tới, hiện giờ nàng mới bắt đầu sử dụng kiếm. Năm đó, nàng còn sử dụng được Cửu Thiên Tứ Nhượng... Cũng tốt, không có Cửu Thiên Tứ Nhượng, ta chẳng phải là càng dễ dàng bắt được nàng sao.

- Ta biết ngươi là ai, ngươi chính là cái tên tiên nhân dê tiện vô sỉ Tảo Bả tiên ở Tiên Cảnh kia...

Đường Hương Hương cười lạnh nói:

- Đối phó với ngươi, cho dù không có Cửu Thiên Tứ Nhượng, ta cũng có thể làm cho ngươi chết không có chỗ chôn.

- Khẩu khí thật lớn!

Bách Sắc tiên nhân cười nói:

- Ta xem nàng làm sao giết ta?

Đường Hương Hương khẽ quát một tiếng, Bích Thủy pháp kiếm trong tay tựa như tia chớp đâm tới. Tay phải Bách sắc tiên nhân vừa lật, một thanh kiếm tiên màu rậm nắng nhất thời xuất thủ.

“Keng!” Một tiếng, hai người đánh giáp lá cà, trận chiến phát ra những tiếng bạo liệt thật lớn. Công kích vừa mới kết thúc, hai người liền vội vàng lui về phía sau.

- Ha ha!

Đường Hương Hương khinh thường cười khê:

- Đem cái chổi của ngươi luyện chế thành kiếm tiên, sáng kiến không tệ đâu. Ta rất hiếu kỳ, mấy năm nay, ngươi rốt cuộc có kỳ ngộ gì, lại có được một thân tu vi như vậy.

- Chờ nàng thần phục dưới háng của ta, ta tự nhiên sẽ nói cho nàng biết.

Bách Sắc tiên nhân phun ra những lời thối hoắc:

- Nhớ kỹ, đây là tiên kiếm Tảo Bả của ta.

Khi nói chuyện, Đường Hương Hương lại công kích tới, chỉ thấy Bích Thủy pháp kiếm trong tay nàng cao thấp tung bay, trong nháy mắt đã bắn ra hơn mười đạo kiếm quang màu trắng, kiếm kinh nhanh như lời đình.

Tảo Bả tiên kiếm của Bách Sắc tiên nhân bắn ra kiếm quang màu rậm nắng, cùng Đường Hương Hương triển đấu. Tu vi hai người nhìn qua có vẻ ngang nhau, chênh lệch không lớn.

Bất quá khéo miệng Bách Sắc thủy chung vẫn duy trì mỉm cười, tựa hồ đã tràn ngập tin tưởng tất thắng.

Đột nhiên, Bích Thủy pháp kiếm của Đường Hương Hương đột nhiên thu lại, hai tay cầm kiếm của nàng lập tức giơ Bích Thủy pháp kiếm lên đỉnh đầu, đánh xuống đầu của Bách Sắc tiên nhân. Kiếm kinh cương mãnh y như như phá vỡ không gian, phát ra một tiếng rít bén nhọn.

Bách Sắc tiên nhân mỉm cười, hai tay nắm chặt Tảo Bả tiên kiếm, tiên khí quanh thân lượn lờ. Chỉ thấy thân hình hắn đột ngột xoay tròn, nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Đường Hương Hương, một đạo kiếm quang hùng hồn hướng tới thân Bích Thủy pháp kiếm vọt đến.

“Keng!” Tiếng kim thiết giao kích vang lên, Bách Sắc tiên nhân chỉ cảm thấy khí thể một kiếm này của Đường Hương Hương giống như cuồng lôi nháy mắt đã tới trước mắt, kiếm tiên trong tay vội vàng ngăn tại trước mặt.

“Ầm ầm!” Một tiếng oanh kích sấm rền tiếng vang lên, Bách Sắc tiên nhân lập tức cảm nhận thấy trên thân kiếm Đường Hương Hương đột nhiên bạo tăng mấy thành, lực lượng mạnh mẽ vô cùng, trong nháy mắt toàn bộ bạo phát ra, thân hình Bách Sắc tiên nhân không tự chủ được bị chấn lùi lại vài chục bước. Kinh khủng hơn chính là một cỗ kinh khí cường đại vô hình, lúc này đang dọc theo Tảo Bả tiên kiếm không ngừng xâm lấn vào trong cơ thể. Sắc mặt Bách Sắc tiên nhân đại biến, vội vàng thúc dục lực lượng trong cơ thể. Nháy mắt, tiên lực vận chuyển một chu thiên, lập tức làm cho cỗ lực lượng này trực xuất ra bên ngoài cơ thể. Cỗ lực lượng này đúng là vu lực của Vu tộc.

Vu lực đối với tiên lực, lực đạo có tính ăn mòn.

Đương nhiên, ở đây là nói đến là vu lực của Tổ Vu.

Bình thường, trên lý thuyết Đại Vu cũng không thể đạt tới trình độ như vậy.

Vừa mới trực xuất cỗ lực lượng này ra, Bích Thủy pháp kiếm của Đường Hương Hương đã đến trước mắt. Bích Thủy pháp kiếm xen lẫn theo khí thể lôi đình sét đánh, tiếng rít phá không không ngừng, nháy mắt cũng đã công tới trước ngực Bách Sắc tiên nhân.

Bách Sắc tiên nhân cả kinh, kinh lực Tảo Bả tiên kiếm chảy như điên, trên kiếm phong lộ ra kiếm quang, đánh úp về phía Bích Thủy pháp kiếm của Đường Hương Hương.

“Keng!” Vài tiếng vang vang lên, binh khí hai người lại giao nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm thanh thúy. Đường Hương Hương tựa hồ càng đánh càng hăng.

Chỉ thấy nàng giơ Bích Thủy pháp kiếm trong tay lên bổ ngang một kiếm, muốn áp dụng phương thức lấy cứng chọi cứng để đối phó Bách Sắc tiên nhân.

Mắt thấy Đường Hương Hương sắp cuồng mãnh bổ trúng kiếm trên tay, kiếm thể Bách Sắc tiên nhân cấp tốc chuyển biến, một kiếm đâm thẳng ra đột nhiên biến mất ở trước mắt Đường Hương Hương, không thấy đầu nữa. Cùng một thời gian, sau lưng Đường Hương Hương lập tức truyền đến một đạo kiếm khí mạnh mẽ vô cùng.

Đường Hương Hương thầm kêu không ổn, vội vàng xoay người. Nếu nàng là Hậu Thổ như trước kia, một kiếm này cũng không làm khó được nàng. Nhưng giờ phút này bất đồng, sau khi chuyển sang kiếp khác, nàng đã yếu kém hơn.

Bích Thủy pháp kiếm của Đường Hương Hương thuận thế vung về sau, chuẩn xác kích trúng kiếm của Bách Sắc tiên nhân từ phía sau lưng công tới, chỉ nghe ‘Phanh’ một tiếng, hai người như giật điện vội vàng thối lui.

Lúc này, sắc mặt Đường Hương Hương một mảnh tái nhợt không còn chút máu, hiển nhiên nàng tuy ứng phó kịp thời, nhưng là cũng ăn chút thiệt thòi. Khí huyết trong cơ thể từng đợt cuộn cuộn.

- Bách Sắc, ngươi cũng không hơn gì...

Đường Hương Hương cười lạnh một tiếng, giơ kiếm, phi thân mà lên. Bích Thủy pháp kiếm như mưa rền gió dữ hướng tới Bách Sắc tiên nhân trái chém phải đâm, xuống tay nặng nề, không giữ lại chút đường sống nào.

Bách Sắc tiên nhân biến sắc, kiếm tiên trong tay vung tới, nháy mắt chém ra hơn mười đạo kiếm quang, đem công kích của Đường Hương Hương hóa giải.

Dù vậy, Đường Hương Hương vẫn không có nửa điểm e ngại. Ngay khi Bách Sắc tiên nhân vừa mới đứng vững, Đường Hương Hương đã phát ra một tiếng kêu to, lần thứ hai phi thân lên, Bích Thủy pháp kiếm giống như gió to sóng lớn kéo theo không khí bốn phía hướng Bách Sắc tiên nhân điên cuồng đâm tới.

Bách Sắc tiên nhân chứng kiến một chiêu này, trong lòng không khỏi kinh hãi. Không nghĩ tới không có thân thể của Tổ Vu, Hậu Thổ chuyển sang kiếp khác vẫn có thể lợi hại như vậy.

- Hương Hương, anh tới giúp em!

Ngay lúc này, Đường Hương Hương nghe được một thanh âm quen thuộc. Không cần quay đầu cũng có thể biết là Long Vũ đã đến.

- Người là ai?

Bách Sắc hơi hơi quay đầu, cười lạnh nhìn Long Vũ nói:

- Người là ai? Không nên gây trở ngại cho chuyện tốt của ta, lập tức rút ngay.

- Hừ!

Long Vũ đi tới sóng vai cùng Đường Hương Hương, đứng chung một chỗ, nói:

- Ta là nam nhân của Hương Hương. Bản thân ta lại muốn hỏi người, người là cái thứ gì, dám đến Huyền Môn giương oai.

Đường Hương Hương sợ Long Vũ khinh địch, vội vàng nói:

- Anh Vũ, hần là Tảo Bả tiên ở Tiên Cảnh...

- Tiên Cảnh?

Sắc mặt Long Vũ sắc mặt hơi đổi: ‘

- Người tới từ Tiên Cảnh? Xin hỏi người muốn làm gì?

Long Vũ còn tưởng rằng người này là người Tiên Cảnh muốn xuống dưới tiêu diệt Vu tộc.

- Tiểu tử,胆 lược của người thật lớn, ta là Tảo Bả tiên... Không, ta Bách Sắc tiên nhân coi trọng nữ nhân kia, người tính toán nhúng chàm vào sao? Lá gan của người thật lớn đó.

Sắc mặt Bách Sắc tiên nhân đại biến, trong đôi mắt tóe ra tia ghen tị không thể che giấu.

Nghe Bách Sắc tiên nhân vừa nói như thế, Long Vũ nhất thời minh bạch. Hóa ra mình đã đoán sai, cái tên gọi là tiên nhân này cũng không phải tới trợ giúp Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật.

251. Chương 14: Song Tu Cùng Hậu Thổ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 14: Song tu cùng Hậu Thổ

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Nghe Bách Sắc tiên nhân vừa nói như thế, Long Vũ nhất thời minh bạch. Hóa ra mình đã đoán sai, cái tên gọi là tiên nhân này cũng không phải tới trợ giúp Huyền Cảnh và thế giới sự thật.

- Tiểu sư muội, hần đến tìm em sao?

Long Vũ cắn răng nói:

- Em ở đây, để anh tới đối phó người này.

- Chủ nhân, tu vi người này hơi cao hơn anh một chút, nhưng trong cơ thể anh còn có Tử Kim Thiên Viêm, chưa hẳn đã thua hẳn.

La Lâm làm ra một phân tích trước khi chiến đấu.

Có La Lâm phân tích, Long Vũ tràn ngập tin tưởng.

- Anh Vũ, được... em lược trận cho anh.

Đường Hương Hương lo lắng Long Vũ bị thương, vốn định tự mình toàn lực xuất thủ, đem Tảo Bả tiên bắt lại. Nhưng nàng lại không muốn phụ ý tốt của Long Vũ. Cho nên đồng ý để cho hắn xuất thủ công kích Tảo Bả tiên. Đường nhiên, nàng sẽ luôn luôn chú ý tới đại chiến của hai người, tùy tay chuẩn bị ra tay cứu viện.

- Bách Sắc, ta hỏi ngươi, ngươi thân là người Tiên Cảnh, hiện giờ Huyền Cảnh, thế giới sự thật sắp gặp kiếp nạn, ngươi cũng đã biết rồi chứ?

Long Vũ tiến lên từng bước, thân mình trôi nổi giữa không trung, lớn tiếng quát hỏi.

- Tất nhiên!

Bách Sắc cười nói:

- Tiểu tử ngươi đừng có nói với ta những lời nhảm nhí này, tồn vong của Huyền Cảnh không có quan hệ gì với Tiên Cảnh chúng ta, hiện tại ta cần giải quyết chuyện này. Hậu Thổ là nữ nhân ta nhìn trúng, tiểu tử ngươi nếu thức thời, thì lập tức rút ngay cho ta.

- Muốn chết!

Long Vũ mất thấy cái tên gọi là tiên nhân này đúng là thờ ơ, cười lạnh một tiếng, thân hình như điện chạy tới.

Sắc mặt Bách Sắc tiên nhân hơi biến, quát hỏi:

- Ngươi là ai? Lực lượng của ngươi không phải là của con người.

- Chờ đến lúc ngươi chết sau ta sẽ nói cho ngươi.

Long Vũ đã muốn động sát cơ.

- Cuồng vọng!

Bách Sắc tiên nhân dù sao cũng là tiên nhân, sao có thể bị câu này hù sợ. Chỉ thấy hắn biến sắc, thúc dục Tảo Bả tiên kiếm giết tới.

Long Vũ bên này cũng không có phóng ra thích Tử Kim Thiên Viêm. Có thể cùng cao thủ cấp bậc như Bách Sắc đánh nhau, đó là có thể ngộ nhưng không thể cầu. Hắn nên nắm chắc cơ hội này mà đấu một phen cho thật tốt. Thực tế thì chiến đấu có thể tăng cường tu vi.

Hai người trong nháy mắt lại đấu hơn mười chiêu. Bốn phía phát ra tiếng liệt bạo rất nhỏ. Sóng khí ngập trời, kinh khí bắn ra bốn phía. Đột nhiên, khóe miệng Bách Sắc tiên nhân lộ ra một nụ cười âm hiểm. Thân hình vừa động, nhanh chóng đi đến bên trái Long Vũ. Tiên kiếm trong tay, bay thẳng đến lồng ngực Long Vũ.

Long Vũ thấy thế công đối phương

uy mãnh, thân sắc hơi biến. Tuy kinh nhưng bất loạn. Hắn nắm kiếm quyết, Thiên sư pháp kiếm phóng xuất ra Vấn Thiên Thần Long thổi quét tới Bách Sắc tiên nhân.

Bách Sắc tiên nhân bỗng nhiên lâm vào cả kinh. Dưới tình thế cấp bách, tay trái hắn khê vung, tiên lực phóng ra ngoài. Đem Tảo Bả tiên kiếm thôi phát ra cao tới vài trượng, mũi kiếm hướng Thần Long chém tới.

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ khí kinh mạnh kinh người vang lên, hai cổ lực lượng cường đại đụng vào nhau, phát ra tiếng diệt bạo kịch liệt. Hai người trong lúc đó nhanh chóng lui về phía sau vài bước, nhảy ra khỏi vòng chiến.

- Người đến tốt cùng là ai?

Bách Sắc tiên nhân thấy Long Vũ có thể phóng xuất ra Vãn Thiên Thần Long, trong lòng không khỏi có chút hiếu kỳ.

Long Vũ cười lạnh một tiếng:

- Người muốn lấy mạng người.

Khi nói chuyện, trên người Long Vũ đột nhiên phát ra một cỗ sát khí, hủy thiên diệt địa, nháy mắt đã tập trung tại khí cơ của Bách Sắc tiên nhân. Đồng thời, Long Vũ đem Tử Kim Thiên Viêm phóng thích ra.

Sắc mặt Bách Sắc tiên nhân đại biến, chỉ cảm thấy bị một cỗ áp lực cường đại áp chế, lồng ngực nhộn nhạo, kinh hãi không thôi, vẻ mặt tự tin lúc trước đã sớm không còn sót lại chút gì.

Long Vũ đem khí tức Tử Kim Thiên Viêm chuyển hóa thành sát khí, mục đích đúng là vì cấp đối cho phương uy hiếp về tâm lý, khiến hắn mất tự tin, giảm thấp lực chiến đấu của hắn.

- Tiểu tử, lực lượng trên người ngươi cũng không thuộc về nhân giới hay Huyền Cảnh, sự xuất hiện của ngươi, đã uy hiếp đến Tiên Cảnh. Coi như ta giết không được ngươi, ta cũng muốn bảo báo cho Tuần Thiên Sư giả, sẽ có người tới thu thập ngươi.

Bách Sắc tiên nhân nói ra lời như vậy, hiển nhiên là muốn chạy trốn.

Đường Hương Hương thấy thế, phi thân tiến lên, cùng Long Vũ sóng vai đứng chung một chỗ, ngạo nghễ nói:

- Ngươi ở chỗ này mà hỏ báo, chẳng lẽ ngươi còn muốn trốn sao?

Nói tới đây, Đường Hương Hương thấp giọng nói:

- Anh Vũ, ngàn vạn lần không thể để cho hắn trở lại Tiên Cảnh, nếu không anh sẽ gặp phiền toái.

Long Vũ gật gật đầu:

- Anh biết, hợp lực hai người chúng ta, nhất định có thể khiến hắn thân hình cụ diệt.

- Các ngươi muốn giết tiên nhân?

Trong giọng nói Bách Sắc tiên nhân hơi lộ ra một tia sợ hãi.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng:

- Giết thì sao?

Vừa dứt lời, thân hình Long Vũ nháy mắt đã xuất hiện ở trước người Bách Sắc tiên nhân, Tử Kim Thiên Viêm quấn quanh thân Thiên Sư pháp kiếm, uy lực kinh người.

Bách Sắc tiên nhân tuy rằng hoảng sợ vạn phần, nhưng hắn vẫn lui về sau mấy bước tránh thoát công kích của Long Vũ. Nếu cùng Long Vũ đơn đả độc đấu, hắn cũng không lo sợ.

Hắn lo lắng chính là Hậu Thổ và Long Vũ cùng tiến lên. Như vậy, hắn căn bản sẽ không có một chút cơ hội. Bách Sắc rất rõ ràng tu vi của mình, mấy năm nay mặc dù luân phiên gặp được kỳ ngộ ở Tiên Cảnh, tu vi tuy đạt tới cảnh giới thiên tiên. Nhưng trước kia Hậu Thổ là cấp bậc tiên vương, hiện giờ tuy rằng không có Vu tộc, nhưng bằng vào Vu lực của nàng, vẫn là cấp bậc kim tiên. Bách Sắc tiên nhân giờ phút này mới giác ngộ, lúc trước Hậu Thổ kỳ thật cũng không có thi triển toàn lực.

(Tiên nhân Tiên Cảnh dựa theo cấp bậc tiên lực chia làm năm cảnh giới Phi Thăng Tiên, Huyền Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Tiên Vương.... Phi Thăng Tiên cũng chính là tiên nhân bình thường đắc đạo phi thăng, xấp xỉ với tu vi Cửu Đỉnh ở Huyền Cảnh. Huyền Tiên thì xấp xỉ tu vi Tương Cảnh ở Huyền Cảnh, Thiên

Tiên xấp xỉ tu vi Vương Cảnh ở Huyền Cảnh, Kim Tiên xấp xỉ tu vi Đế Cảnh ở Huyền Cảnh. Tiên Vương xấp xỉ với tu vi Hoàng Cảnh ở Huyền Cảnh.)

Chuyện cho tới bây giờ, Bách Sắc tiên nhân thấy không còn cách nào khác. Liền cắn răng, trong lòng nổi giận, thôi phát toàn lực, quyết đấu.

- Hậu Thổ, tiểu tử này không hiểu chuyện thì không nói, người nên biết hậu quả tự tiện giết hại tiên nhân.

Bách Sắc tiên nhân oán hận nói.

- Ta biết... Nhưng chúng ta giết người, sau đó xóa sạch linh thức của người, thì có ai biết là ta đã giết người? Đường Hương Hương khinh miệt nói.

- Tiểu sư muội, đừng để cho hắn chạy là được, để ta đối phó với hắn.

Long Vũ tính toán dùng Bách Sắc để luyện tập.

Bách Sắc thấy thế, trong lòng cười thầm, hắn cảm thấy được tiểu tử này thật đáng yêu, cho hắn cơ hội chạy trốn tốt hơn rồi.

Bách Sắc tiên nhân hạ quyết tâm, toàn lực xuất thủ. Như vậy, Long Vũ sẽ không thể thoát được.

- Đón một kiếm này của ta thử xem...

Long Vũ hét lớn một tiếng, lực lượng trong cơ thể nhanh chóng quay ngược trở lại. Long Vũ hai tay cầm kiếm, thân hình nhảy lên trên không, rót toàn thân lực lượng vào thân kiếm, khí thế khai thiên tích địa hướng tới đầu Bách Sắc tiên nhân đánh xuống. Vô luận lực đạo hay là tốc độ đều nhanh hơn mạnh hơn trước.

Sắc mặt Bách Sắc tiên nhân phát lạnh, vội vàng cầm kiếm nghênh đón.

“Ầm ầm!” Một tiếng kinh thiên vang lên, binh khí hai người giao nhau. Long Vũ trên cao nhìn xuống, khí thế kinh người, kiếm thế thành công phá khai phòng ngự Bách Sắc tiên nhân, mũi kiếm chuẩn xác đánh trúng lồng ngực Bách Sắc tiên nhân.

Bách Sắc tiên nhân chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói, thân hình có chút chậm chạp, đúng lúc này một cổ kinh phong mãnh liệt từ phía sau đánh úp đến, tiếng thét phá không, rõ ràng có thể nghe được.

- Không tốt.

Bách Sắc tiên nhân thầm kêu không ổn, biết phía sau có tập kích, đáng tiếc hắn hiện tại bị thương, tốc độ giảm sút, căn bản là không thể tránh né.

Vừa dứt lời, một đạo kiếm quang đã đánh tới phía sau lưng Bách Sắc, vài tiếng diệt bạo vang lên, phía sau lưng hắn đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ. Bết bết hơn chính là, một cổ Vu lực theo miệng vết thương trên lưng hắn, chui vào thân thể Bách Sắc tiên nhân, không ngừng ăn mòn gân mạch của hắn.

- Người... Hậu Thổ, người thật ác độc!

Trong người Bách Sắc bây giờ đã bị Vu lực của Hậu Thổ làm cho sống dở chết dở, gân mạch toàn thân đã có một nửa bị ăn mòn tàn phế.

Long Vũ đi tới, đá cho Bách Sắc tiên nhân một cước, xác định hắn còn sống, lạnh lùng nói:

- Nói, người làm như thế nào xuống trần, Tiên Cảnh đối với kiếp nạn của Huyền Cảnh và thế giới sự thật, rốt cuộc có thái độ gì?

Thân thể Bách Sắc tiên nhân run nhè nhẹ, nỗ lực há mồm, giọng căm hận nói:

- Ta cái gì cũng không biết, các người giết ta đi...

Long Vũ khinh thường nói:

- Ta sẽ cho người mở miệng...

Khi nói chuyện, lòng bàn tay hắn thoát ra một đạo Tử Kim Thiên Viêm bao trùm Bách Sắc tiên nhân.

Thân thể Bách Sắc tiên nhân trong tử diễm không ngừng giấy dựa, thừa nhận thống khổ người thường không thể tưởng tượng nổi.

Rất cục, hẳn có chút chống đỡ không được:

- Đừng hành hạ ta... Ta trả lời vấn đề của ngươi.

Đường Hương Hương khinh thường hừ một tiếng, nói:

- Hèn hạ, nói sớm một chút có phải tốt hơn không.

- Ta hỏi ngươi, Tiên Cảnh cùng Huyền Cảnh cũng không có liên hệ, lẽ ra chỉ có cấp bậc Tiên Vương mới được xuống trần, ngươi làm như thế nào mà xuống được?

Đối với điều này, Đường Hương Hương rất lấy làm kỳ quái.

- Kết giới Cửu Đỉnh xuất hiện khe hở, Kim Tiên cũng đã xuống trần, ta là theo chân một vị Kim Tiên xuống dưới. Kỳ thật ta cũng không biết hẳn đến cùng có phải là Kim Tiên hay không, có lẽ hẳn là Tiên Vương.

Bách Sắc tiên nhân cẩn thận nói:

- Tóm lại, là tiên nhân khác mang ta xuống trần, điều kiện của hẳn chỉ có một, để ta tới bắt sống Hậu Thổ...

- Còn có một đồng bọn còn lợi hại hơn ngươi đi cùng.

Long Vũ quát hỏi.

Bách Sắc tiên nhân vội vàng nói:

- Ta cùng hẳn không phải là đồng bọn, ta cũng không biết hẳn rốt cuộc là muốn làm cái gì, ta chỉ là nhờ sự giúp đỡ của hẳn đi xuống trần.

Đường Hương Hương đi lên trước, thản nhiên hỏi:

- Một khi đã như vậy, ngươi tại sao lại tìm tới ta?

Bách Sắc tiên nhân nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, nói chuyện có chút lắp bắp:

- Ta... Là người nọ nói cho ta biết, các ngươi bỏ qua cho ta đi, ta căn bản vô tình cùng các ngươi đối địch.

- Nếu các ngươi giết ta, sẽ đưa tới phiền toái. Hậu Thổ, người hẳn là rõ ràng, lấy thân phận của ta tại tiên giới, nếu khiến ta thân hình cụ diệt, trên đó sẽ phát hiện ta mất tích cũng sẽ phái Tuần Thiên sứ giả đến tra rõ, đến lúc đó các ngươi đồng dạng sẽ có phiền toái.

Bách Sắc tiên nhân sợ hãi nói:

- Buông tha cho ta, ta sẽ lập tức đi ngay.

Đường Hương Hương hừ một tiếng, lập tức đánh mắt với Long Vũ, không hề dùng lời.

Sát khí quanh thân Long Vũ đại thịnh, quát lạnh một tiếng, nói:

- Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết, người kia là ai?

Bách Sắc tiên nhân nói:

- Ta thật sự không biết...

- Nói như vậy, là ngươi không chịu hợp tác rồi? Thế thì ta lưu ngươi lại cũng vô dụng rồi sao?

Trong mắt Long Vũ hiện lên một đạo sát ý, bắt kiếm quyết, Thiên Sư pháp kiếm phát ra một cỗ kiếm khí cường đại.

- Có thể là Tà Vương...

Bách Sắc tiên nhân vội vàng kêu lên.

- Tà Vương?

Đường Hương Hương cười lạnh một tiếng, nói:

- Tốt lắm, người cũng nên chết đi...

Long Vũ nghe vậy, định hạ sát thủ. Ngay lúc này, Hắc Thiên Ma Thần hiện ra trước mặt bọn họ:

- Hạ thủ lưu tình... Không nên giết hần, các người giết hần, sẽ gặp phải phiền toái, giao cho ta xử lý.

Lời này vừa nói ra, Bách Sắc tiên nhân trong đôi mắt hiện lên một tia hy vọng.

- Hắc Thiên lệnh chủ, cảm ơn người!

Bách Sắc tiên nhân hiển nhiên là nhận biết Hắc Thiên.

- Người không cần cảm ơn ta. Ta cũng không muốn cứu người, chỉ là nếu giết người ta sẽ ôm phiền toái trên người.

Nói xong, khóe miệng Hắc Thiên Ma Thần nổi lên một tia cười tà. Hần vừa mở miệng, một cỗ hấp lực cường đại nhất thời xuất hiện. Trong khoảnh khắc đem Bách Sắc tiên nhân hút vào trong miệng.

Đường Hương Hương thấy thế khẽ nhú mày, Long Vũ cũng là hít vào một ngụm hàn khí, Hắc Thiên Ma Thần này thật có chút tà tính. Phương pháp giết người như thế, chẳng thể trách được lại gọi là ma.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hắc Thiên Ma Thần hành động như thế cũng giúp bọn hắn một đại ân. Ít nhất, Tiên Cảnh truy cứu cái chết của Bách Sắc tiên nhân, sẽ không quan hệ với bọn họ.

- Tiểu sư muội, Tà Vương là ai?

Long Vũ đang nhớ lại lời của Bách Sắc tiên nhân, lên tiếng hỏi.

- Tà Vương là một trong tứ đại tiên vương Tiên Cảnh, một thân ác độc, âm hiểm, dâm tiện, vô sỉ, giảo hoạt... Hừ, không phải là người tốt.

Người nói chính là Hắc Thiên Ma Thần.

- Tiên Vương?

Long Vũ nhú mày:

- Đường đường là Tiên Vương, hần xuống trần làm cái gì?

- Khó mà nói được.

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Người này dã tâm rất lớn, một lòng đều muốn đem đại đế kia lật đổ để chính mình nắm giữ Tiên Cảnh. Hiện giờ đại loạn bùng nổ, ta xem ra hần muốn nhân cơ hội làm chuyện ác.

Đường Hương Hương đứng một bên lên tiếng:

- Rất có khả năng, Tà Vương này luôn luôn tâm thuật bất chính, không nên ở trong nhân gian. Nếu hần thật sự xuống trần, chúng ta nhất định phải cẩn thận làm việc.

- Ha ha!

Hắc Thiên Ma Thần đột nhiên cười nói:

- Hậu Thổ yên tâm, cứ quần quýt với tiểu tình lang của người đi, chuyện tình Tà Vương ta sẽ lưu ý. Xem ra, chuyện lần này càng ngày càng có ý tứ.

- Đợi chút!

Đường Hương Hương nghiêng đầu nói với Hắc Thiên Ma Thần:

- Tu vi Tà Vương sắp xếp thứ nhất trong tứ đại Tiên Vương Tiên Cảnh, gần bằng tu vi của đại đế, người cũng nên cẩn thận một chút.

- Ha ha, Hậu Thổ, người quan tâm với ta như thế, chẳng lẽ nhìn trúng ta sao?

Hắc Thiên Ma Thần nói giỡn.

- Ta chỉ là không muốn người chết trong tay Tà Vương...

Đường Hương Hương lưu lại một câu nói như vậy, rồi lập tức cùng Long Vũ ly khai.

.....

.....

Đường Hương Hương theo Long Vũ đi vào gian phòng của mình. Đóng chặt cửa phòng, nàng ngơ ngẩn nhìn Long Vũ, miệng há há, nhưng không biết nói gì.

- Anh Vũ, có một số việc em không biết nên nói với anh như thế nào...

Cuối cùng Đường Hương Hương mở miệng nói.

- Anh biết...

Long Vũ tiếp nhận đề tài nói:

- Anh cũng biết. Hương Hương, anh chỉ hỏi em một câu, em là Hương Hương của anh phải không?

Nói đến đây, trong mắt Long Vũ đã tràn ngập chờ mong.

Đồng thời, tâm tình Đường Hương Hương cũng trở nên khẩn trương.

Không khí trong phòng tựa hồ trở nên yên lặng.

- Anh Vũ, em... Em vẫn là Hương Hương của anh, em vẫn là tiểu sư muội của anh. Tuy rằng Vu lực, trí nhớ của em đã thức tỉnh, nhưng trí nhớ cả đời này của em vẫn còn. Ngoại trừ lực lượng tăng cường, cũng không có bất kỳ thay đổi gì.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói.

Lời này vừa nói ra, tâm tình Long Vũ rốt cuộc cũng buông lỏng.

- Sư huynh, thực xin lỗi!

Hơi ngập ngừng đôi chút, Đường Hương Hương xấu hổ, xin lỗi:

- Trí nhớ của em vẫn luôn luôn không mất đi... Em đã lừa gạt anh.

- Anh biết!

Long Vũ thản nhiên nói:

- Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã biết... Anh biết trong lòng em có nỗi khổ. Cho nên anh cũng luôn luôn bắt buộc chính mình, bắt buộc chính mình tin tưởng, em thật sự mất đi ký ức.

- Anh Vũ...

Đường Hương Hương không khống chế được cảm xúc của mình nữa, lao vào trong lòng nam nhân, hai tay ôm lấy cổ của hắn, thanh âm có chút run rẩy:

- Anh Vũ, chúng ta không bao giờ... tách ra nữa, được không?

- Ừ!

Long Vũ nghiêm túc gật gù đầu, nói:

- Hương Hương, tiểu sư muội của anh. Từ hôm nay trở đi, em sẽ là người của anh. Chúng ta không bao giờ... tách ra nữa.

- Anh Vũ, anh biết không? Đối diện với anh phải tỏ ra xa lạ, thật sự là quá khó tiếp thụ rồi. Nhiều lần, em thiếu chút nữa liền không nhận được. Nếu không phải nhờ Bạch Mi đạo nhân, em có lẽ đã sớm thăng thần với anh rồi.

Nói xong, Đường Hương Hương đem nam nhân mình yêu mến ôm chặt hơn nữa.

Long Vũ nhè nhẹ vỗ về mái tóc nữ nhân, ôn nhu nói:

- Anh biết, anh sao có thể không biết đây... Cảm nhận của anh luôn tin tưởng em, anh sao có thể không biết đây?

Dừng lại đôi chút, Long Vũ đột nhiên hỏi:

- Nếu trí nhớ của em thức tỉnh rồi, sau này anh làm sao có thể ở bên em được?

- Em...

Thân mình Đường Hương Hương hơi hơi run rẩy, nói:

- Em không quản... Em không quản Luyện Khí Sĩ và Vu tộc rốt cuộc có cừu hận gì. Em chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh. Anh Vũ, bất kể thế nào, em là Vu tộc, cho nên xung đột sắp phát sinh em không thể nhúng tay. Nhưng em sẽ bảo hộ anh, nam nhân mà em yêu thương.

- Hương Hương!

Nội tâm Long Vũ rung động, đem nàng ôm chặt hơn nữa.

- Anh Vũ, Tà Vương sắp xuất hiện rồi, xem ra tràng nguy cơ này sẽ càng ngày càng nghiêm trọng... Tu vi của anh tất phải tiếp tục tăng lên.

Đường Hương Hương cười cười:

- Em nghĩ nên song tu với anh.(Biên: Tiết mục này ta thích nhất)

- Song tu?

Long Vũ nao nao, hỏi:

- Chúng ta trước kia không phải...

- Trước kia khác!

Đường Hương Hương ngượng ngùng giải thích:

- Trước kia, Vu lực trong cơ thể em chưa thức tỉnh. Hiện tại bất đồng, lấy Vu lực hiện tại của em với song tu anh, tu vi của anh liền có thể đạt tới Đế Cảnh...

- Hắc hắc!

Long Vũ nghe vậy, thoải mái cười cười, lập tức nói:

- Ha ha, nghĩ đến Hậu Thổ nương nương rung chuyển trời đất ở thời đại thượng cổ muốn song tu với anh, anh còn có điểm kích động đó.

Đường Hương Hương mỉm cười, cố ý dụng bộ ngực của mình cọ một lần trên cánh tay Long Vũ:

- Em không phải Hậu Thổ, em sẽ là Hương Hương của anh, tiểu sư muội của anh.

- Không, em là Hậu Thổ, Tổ Vu Hậu Thổ nương nương...

Long Vũ cười hắc hắc, khoe miệng cười cười, miệng cắn nhẹ vành tai Đường Hương Hương, thấp giọng nói:

- Hậu Thổ nương nương của anh, em không biết là lấy thân phận Hậu Thổ như vậy, chơi đùa càng thêm kích thích sao?

- Phì...

Đường Hương Hương khẽ gất một tiếng nói:

- Người ta cũng không phải là chơi với anh, người ta là muốn song tu với anh, làm cho anh tăng lực lượng tu vi. Anh đúng là đại sắc lang.

- Có gì khác nhau sao? Dù sao cũng đều là một chuyện.

Khoe miệng Long Vũ khẽ nhếch lên, cười nói:

- Hương Hương, em nên đáp ứng anh đi...

- Anh đó... Như thế nào càng lại ngày càng sắc vậy?

Mặt Đường Hương Hương ửng đỏ nói:

- Em mới vắng mặt có mấy ngày, anh nhất định là học hư ở đâu rồi. Quên đi, coi như em sợ anh. Hôm nay anh nói cái gì, thì chính là cái đó, tất cả em đều nghe theo anh còn không được sao? Ai kêu em hại anh thương tâm lâu như vậy...

Long Vũ hơi hơi động tâm, bàn tay lập tức nhéo vài cái ngay trên cặp mông của nàng... Tuy nàng vẫn không có thay đổi nhiều, nhưng là nghĩ tới thân phận hiện tại của nàng, trong lòng Long Vũ kích động không thôi.

- Anh Vũ, đợi lát nữa anh nhẹ nhàng một chút nha...

Đường Hương Hương then thùng nói:

- Người ta với anh ít làm chuyện đó, nên sẽ có chút... (Dịch Giả: Ăn không tiêu đó mà)

Long Vũ ha ha cười, ôn nhu, son sắt thề:

- Hậu Thổ nương nương của anh, em yên tâm đi, anh sẽ thương tiếc ngọc.

Đường Hương Hương thiên kiều bá mị liếc mắt nhìn Long Vũ một cái.

- Anh Vũ, nhân chuyện lần này, em sẽ mang anh đi Tiên Cảnh dạo chơi, anh xem như thế nào...

Long Vũ vui sướng:

- Em có thể đi Tiên Cảnh?

- Vâng.

Đường Hương Hương gật đầu nói:

- Thời kỳ thượng cổ, mười hai Tổ Vu, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, tứ đại tiên vương, Tứ Vi Trung Thiên Đại Đế... Những người chúng ta này đều là có thể tùy ý xuyên qua các giới.

- Ha ha, tốt... Em nói chúng ta tại Dao Trì song tu, có phải càng thêm kích thích hay không?

Long Vũ cực kỳ ám muội nói.

- Song cái đầu anh, em thật sự là không có biện pháp với anh. Một người tốt như vậy, hiện tại lại biến thành một đại sắc lang.

Đường Hương Hương tức giận chế giễu một tiếng, lập tức ngăn Long Vũ đang muốn nói chuyện lại:

- Anh Vũ, anh còn chờ cái gì nữa, ôm em lên giường...

Long Vũ cười hắc hắc, vượt quá mong đợi, giơ tay đem nàng ôm vào lòng, ôm nữ nhân phóng tới trên giường.

Đường Hương Hương xấu hổ nhìn Long Vũ nói:

- Anh Vũ, nhớ kỹ, không cần quá tham luyện mùi vị nhục dục, mục đích chủ yếu của chúng ta lần này là vì song tu.

Đường Hương Hương lúc nói chuyện, sóng mắt lưu chuyển, hiện rõ mị thái.

Long Vũ đã có chút không chịu nổi. Hắn vội vàng gật gật đầu:

- Ha ha, em yên tâm, anh biết nên làm như thế nào...

Nói xong, hắn đã tháo ra cặp váy của Đường Hương Hương, đem váy dài của nàng chậm rãi cởi ra. Nhất thời, thân hình thuần khiết tuyệt mỹ của Đường Hương Hương hiện ra ở trước mắt Long Vũ. Đường Hương Hương cười dễ thương then thùng, vài quần ngực màu đỏ bao vây lấy đường cong phong mãn, ở giữa là một khe sâu hút, thân thể mềm mại, đường cong lả lướt, mông tuy không lớn, nhưng vênh phi thường cao... Thật sự là xinh đẹp không gì sánh được.

Còn có thân phận cao quý của nàng nữa, Long Vũ cảm thấy cả người sôi trào.

Nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Đường Hương Hương. Long Vũ tâm thần không ngừng nhộn nhào. Mà Đường Hương Hương để chứng tỏ mình còn là tiểu sư muội như trước kia, giờ phút này, nàng cũng là bỏ quên cái gọi là cao quý hay mất tự nhiên, cố ý bày ra tư thế mê người. Mối anh đào đóng mở, hơi thở như lan, thân hình như rắn nước kéo theo cặp mông xinh đẹp không ngừng vẫy vẫy.

Long Vũ có lẽ đã không nhịn được, cúi thấp thân thể, hôn lên cặp môi thơm của nàng, đầu lưỡi bắt đầu tham tiền vào miệng của nữ nhân, rồi mút vào. Mà Đường Hương Hương tựa hồ cũng không yếu thế, cái lưỡi đình hương cũng không ngừng công kích đáp lại Long Vũ.

Gợi tình, Long Vũ đem vải quần ngực của nàng hạ xuống, cặp vú đáng yêu nhảy bật ra, ngay trước mắt hắn không ngừng rung động, trêu chọc. Tim Đường Hương Hương đập càng nhanh hơn rất nhiều, làm cho bộ ngực sữa phập phồng không chừng.

- Anh Vũ, xin hãy vuốt ve em!

Đường Hương Hương giãy dụa cặp mông nhỏ nhắn, hơi thở như lan thủ thủ. Long Vũ rung động, bàn tay to hướng về phía nửa mình dưới của nàng, đem cái quần lót kia cởi ra, ngón tay tận tình khiêu khích. Dưới sự trêu đùa nhiệt tình của hắn, Đường Hương Hương không ngừng vẫy vẫy, eo thon và đồn bộ nghênh hợp với nam nhân, tiếng rên rỉ trong miệng cũng càng ngày càng phát ra dồn dập hơn.

Đường Hương Hương trước kia cũng không chủ động như vậy. Tình trạng như hôm nay, thứ nhất là Đường Hương Hương đã lâu không được Long Vũ mưa móc làm dịu, trong lòng thật sự là có chút suy nghĩ. Thứ hai là nàng nóng lòng muốn chứng thật tình yêu của mình đối với Long Vũ không có bất kỳ biến đổi nào. Nàng cũng hy vọng dùng cái này để chứng minh mình mặc dù là Tổ Vu Hậu Thổ, cũng vẫn sẽ như trước kia, là tiểu sư muội của hắn.

Đường Hương Hương can đảm cầu ái:

- Anh Vũ, chơi em... Người ta muốn anh chơi em.

Nghe nữ nhân yêu cầu, Long Vũ mỉm cười vui mừng, đem hai chân nữ nhân tách ra, nắm chặt eo nàng, chậm rãi đâm vào, đạt được ước muốn chiếm cứ thân thể mềm mại của nàng. Đường Hương Hương chủ động cử động eo, cố gắng làm cho cây gậy của Long Vũ càng xâm nhập sâu thêm.

Lập tức, tiếng rên rỉ kiều mỹ không ngừng từ trong miệng Đường Hương Hương đi ra. Long Vũ cũng hết sức vui mừng. Nghĩ đến thân phận của Đường Hương Hương, Long Vũ tựa hồ bị kích thích càng lớn hơn.

- Không nên quá mê muội nhục dục!

Đường Hương Hương lên tiếng nhắc nhở.

Long Vũ nói:

- Anh biết...

Giờ phút này, hai người đã là xúc động cực kỳ, Đường Hương Hương lập tức làm cho Vu lực trong cơ thể mình thông qua nửa thân dưới chậm rãi đưa vào trong cơ thể Long Vũ.

Nghe nói mười hai Tổ Vu là huyết mạch của đại thần Bàn Cổ, chính là lực lượng thuần chính nhất từ khi khai thiên tích địa tới nay. Long Vũ được lực lượng này tương trợ, đạo lực trong cơ thể, thậm chí là Tử Kim Thiên Viêm đều ở cấp tốc tăng lên.

Chốc lát, Vu lực Tổ Vu đã lưu chuyển một chu thiên trong cơ thể Long Vũ. Long Vũ có thể cảm giác rõ ràng được đạo lực trong cơ thể, bản chất Tử Kim Thiên Viêm dần dần thay đổi.

- Anh Vũ, em thật thoải mái, em... em muốn thăng thiên...

Mặt Đường Hương Hương ửng đỏ một mảnh, ánh mắt mê ly. Song tu dĩ nhiên chấm dứt, hai người giờ phút này có thể từ từ cảm nhận khoái hoạt của nhục dục.

Nghe được thanh âm trong miệng Hậu Thổ nương nương, trong lòng Long Vũ rung động, mạnh mẽ vận động.

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ.

Tuyết Cơ cùng Hàn Duyệt tới thăm Đường Hương Hương. Hai người vốn định gõ cửa đi vào, lại không nghĩ đến, trong phòng truyền đến tiếng rên rỉ dồn dập của nữ nhân.

Hàn Duyệt là người từng trải, tự nhiên biết đây là có chuyện gì? Nếu không là nữ nhân đạt được trạng thái hết sức sung sướng, cũng không thể có thể phát ra thanh âm như vậy.

Tuyết Cơ tuy rằng vẫn còn zin, nhưng cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Đôi nam nữ trong phòng căn bản không rảnh bận tâm ngoài cửa có người rình xem. Đường Hương Hương thở hổn hển, rên rỉ càng ngày càng gấp, càng lúc càng lớn, càng về sau rõ ràng càng to hơn.

Thân hình hai người quấn lấy nhau, nơi riêng tư găt gao kết hợp. Vu lực, đạo lực, thậm chí là Tử Kim Thiên Viêm đều ở trong cơ thể hai người du tẩu, giao hội.

Bên ngoài phòng, Hàn Duyệt cùng Tuyết Cơ đưa mắt nhìn nhau, đối với lời nói dâm đãng trong miệng Đường Hương Hương, thật sự là hết chỗ nói rồi. Nhất là Hàn Duyệt, cho dù nàng đã cùng Long Vũ giao hoan, cũng ngượng ngùng nói ra như vậy.

Trong lòng Hàn Duyệt ngứa ngáy, hận không thể xông vào cùng Đường Hương Hương quần nhau với Long Vũ.

252. Chương 15: Người Thần Bí Cường Bức Hắc Thiên Ma Thần

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 15: Người thần bí cường bức Hắc Thiên Ma Thần

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Tuyết Cơ kinh ngạc há miệng trợn mắt. Nàng khó có thể tưởng tượng được, từng là một trong mười hai Tổ Vu Hậu Thổ nương nường lại có tiếng rên rỉ dâm đãng như thế.

Càng khó tưởng tượng chính là, thằng cháu từng là phế vật tu đạo của mình đang bò trên người Hậu Thổ nương nường. Chẳng biết vì sao, nghe động tĩnh ở trong phòng, tìm Tuyết Cơ bỗng đập nhanh hơn.

- Chúng ta đi thôi.

Tuyết Cơ nghiêm mặt nói với Hàn Duyệt.

- Đúng vậy.

Hàn Duyệt gật gật đầu, hai người cùng bước đi.

Trong lúc nghe thấy tiếng bước chân hai người, Long Vũ cùng Đường Hương Hương đã nhận ra là ai đi tới.

- Là Chị Tuyết Cơ cùng tiểu Hàn.

Long Vũ cười hắc hắc, lập tức động tác nhanh hơn. Dường như có ý làm cho tiếng thở dốc của mình, tiếng rên rỉ của Hương Hương, hoặc là những tiếng bành bạch, tiếng cọt két của giường chiếu tăng lên rất nhiều.

- Anh Vũ, kết thúc thôi.

Đường Hương Hương khẽ rên một tiếng, hạ thân tiếp tục co rút. Giờ phút này, nàng đã lên đỉnh. Cùng lúc, Long Vũ cũng phóng ra tinh hoa nóng bỏng.

- Anh Vũ, bọn họ đã nghe thấy chúng ta...

Đường Hương Hương xấu hổ áp mặt vào lồng ngực nam nhân, xả hơi nóng lên ngực hần. Long Vũ cười hắc hắc, bàn tay vuốt ve bờ hông nàng.

- Em yêu, chúng ta tiếp tục một lần nữa nhé...

Mặc kệ bên ngoài là ai, Long Vũ lại động tình, miệng không ngừng hôn hít khắp cơ thể Đường Hương Hương. Rất nhanh trong phòng lại tràn ngập âm thanh hoan ái.

.....

.....

Vô Nguyệt đi theo Hắc Minh.

Một lần nữa nàng cầu Hắc Minh mang theo Hậu Thổ. Nàng thật sự không hi vọng chủ tử của mình lưu lạc trong Huyền Môn.

Hắc Minh lần trước đại bại, trong lòng vô cùng buồn bực. Hơn nữa Vô Nguyệt luôn mồm cãi nhảm, trong lòng hần rất tức giận. Hần cười lạnh nói:

- Được rồi. Đứng ở trước mặt ta mà lảm nhảm. Lão tử còn đang buồn bực đây. Con tiện nhân Hậu Thổ kia phản bội lại Vu tộc. Người nói ta phải làm sao bây giờ? Sự tình ngày đó người cũng đều thấy...

Tổ Vu Huyền Minh. Nhất định người có biện pháp. Không đúng sao?

Vô Nguyệt nói:

- Người muốn có Đồng Tâm Tỏa của Vu Tộc. Hãy làm cho cô ấy biết được sứ mệnh của mình tại Vu Tộc.

- Đồng Tâm Tỏa?

Huyền Minh nghe vậy, lập tức mỉm cười:

- Ha ha... Đúng vậy. Vô Nguyệt ơi Vô Nguyệt. Không nghĩ tới người còn có chút tác dụng. Người không nói, ta sẽ quên Vu tộc còn một bảo bối như vậy. Được. Không thành vấn đề. Ta sẽ đem Hậu Thổ trở về Vu Tộc cho người. Chẳng qua...

- Đồng Tâm Tỏa nằm trên cổ của Hậu Thổ. Việc này người phải nghĩ biện pháp...

Hắc Minh nói.

- Không thành vấn đề.

Vô Nguyệt nói:

- Chuyện này giao cho ta. Tuy rằng ta và nàng không ở cùng nhau. Nhưng đối với kiếp trước, chúng ta vẫn còn có chút tình cảm. Ta nghĩ nàng đối với ta tín nhiệm.

- Được. Chúng ta phân công nhau hành động. Người gặp nàng, ta đi tìm Đồng Tâm Tỏa.

Hắc Minh nói:

- Ba ngày sau chúng ta hội hợp tại Vô Tình Phong.

.....

.....

Ban đêm, Hắc Thiên Ma Thần vừa từ trong một quán bar tại thành phố Thiên Hải liên cảm ứng được một cổ khí tức nguy hiểm. Tu vi như hần còn cảm ứng được nguy hiểm, có thể thấy được người này tuyệt đối là cao thủ.

Vì không cho những người xung quanh gặp tai ương, Hắc Thiên Ma Thần cố ý đi vào phía sau một ngọn núi, rời xa nội thành huyền ảo.

Dừng lại một chút, cổ khí tức nguy hiểm cũng theo đuôi mà tới.

- Xuất hiện đi.

Hắc Thiên Ma Thần lạnh lùng quát một tiếng:

- Các hạ theo ta lâu như vậy, chẳng lẽ không thấy mệt sao?

- Ha ha... Hắc Thiên. Người cũng thay đổi quá nhiều. Bộ dạng ngày xưa của người, không phải giống như hiện tại.

Một tiếng cười to vang lên, một bóng đen xuất hiện trước mặt Hắc Thiên Ma Thần. Chẳng qua, khuôn mặt người này không có hiển lộ.

- Người rốt cuộc là ai? Vì sao không cho ta chứng kiến bộ mặt thực của người?

Hắc Thiên Ma Thần có ý đồ nhìn khuôn mặt người này nhưng thất bại.

- Ha ha. Những người nhìn qua bộ mặt chân thực của ta đều là người chết.

Người nọ nhàn nhạt trả lời.

Nói như vậy, Hắc Thiên Ma Thần hiểu được người này tới đây có mục đích, hắn chấp tay nói:

- Một khi đã như vậy, các hạ tới đây là có ý tứ gì?

Người nói mỉm cười nói:

- Nói chuyện sang khoái. Hắc Thiên Ma Thần, nhìn vào tu vi của người, ta muốn người làm thuộc hạ của ta, không biết người có bằng lòng hay không?

Hắc Thiên Ma Thần nghe vậy, lập tức giận giữ. Hắn là một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, thân phận vô cùng tôn quý. Cho dù là Trung Thiên Đại Đế tu vi tiên cảnh, đối với hắn cũng phải nhượng bộ ba phần.

Từ lúc trở thành một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, hắn chưa từng gặp qua người nào kiêu ngạo như vậy. Cổ nén tức giận, Hắc Thiên Ma Thần lạnh lùng nói:

- Các hạ là ai? Nếu lúc này là câu nói đùa, ta có thể không thèm để ý, hiện tại có thể rút đi bảo toàn tính mạng. Nếu người tới đây với mục đích muốn tiêu khiển ta, vậy cũng đừng trách ta không khách khí...

Người này không đợi Hắc Thiên Ma Thần nói hết câu, cuống tiểu cười một tiếng:

- Hắc Thiên, bản tôn để mắt tới người, mới tới tìm người. Ta thật tâm hi vọng người có thể trở thành thủ hạ của ta. Hai chúng ta liên thủ, làm lên nghiệp lớn.

- Ha ha...

Hắc Thiên Ma Thần khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Người cho người là Tử Vi Trung Thiên Đại Đế. Loại người như người thì tính cái gì, dẫu đầu hỏ đuôi, ngay cả bộ mặt cũng không dám hiển lộ. Người dùng cái gì để cho ta khuất phục làm thuộc hạ của người.

Người này thấy ngữ khí của Hắc Thiên Ma Thần bất thiện, sắc mặt lập tức âm trầm, hắc quang trong mắt lưu động, một cỗ tà mị tràn ngập toàn thân, tản ra xung quanh một cỗ khí tức âm trầm quỷ dị. Hiển nhiên, khí tức của hắn không kém gì Hắc Thiên Ma Thần.

Hắc Thiên Ma Thần thấy tu vi người này cường đại, vốn không muốn cùng hắn phát sinh xung đột. Nhưng hiện tại người này gây sự, khẩu xuất cuồng ngôn, thật sự không thể chịu đựng được.

Lập tức, quanh thân Hắc Thiên Ma Thần cũng tản ra cỗ khí tức cường đại.

Người tới cười lạnh một tiếng, lấy khí thế đối kháng với khí thế Hắc Thiên Ma Thần. Từng dòng khí cường đại tràn ngập ngọn núi. Thời gian không lâu, cây cối xung quanh đã không chịu được áp lực, lập tức hóa thành bột phấn.

- Ầm.

Lần đầu va chạm, người này cùng Hắc Thiên Ma Thần xuất lực ngang nhau, khó phân thắng bại. Sau một tiếng nổ mạnh, hai người tách nhau ra, ánh mắt nhìn chăm chăm đối phương.

Hắc Thiên Ma Thần vừa động, cả người lập tức biến mất trong bóng đêm. Lực lượng của người này đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của hắn.

Nếu bọn họ giao thủ ở đây, thành phố Thiên Hải sợ khó có thể tránh khỏi tai vạ. Vì thế giữa không trung hắn mở ra một thông đạo tiến vào Huyền Cảnh.

Quả nhiên, người nọ đuổi theo không bỏ, đi theo hắn tiến vào Huyền Cảnh.

Lúc này Hắc Thiên Ma Thần lạnh lùng, ngạo nghễ hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ là Tiên Cảnh Tà Vương.

253. Chương 16: Truyền Thuyết Thiên Ngoại Thiên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 16: Truyền thuyết Thiên Ngoại Thiên

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Lời vừa nói ra, ánh mắt người nọ liền lóe lên tia sáng kỳ dị, ngay lập tức hắn yên tĩnh trở lại:

- Trừ phi ngươi đáp ứng làm thuộc hạ của ta, phát thệ linh hồn. Nếu không, ngươi không có cách nào có thể thấy được khuôn mặt của ta. Hắc Thiên Ma Thần, ta nhớ ngươi là thuộc hạ của ta. Ngươi cần phải liều mạng như vậy sao?

Người nọ thản nhiên cười nói. Ngữ khí thập phần tùy ý, làm cho người ta cảm thấy Hắc Thiên Ma Thần vốn nên làm thuộc hạ của hắn mới là tốt nhất.

Hắc Thiên Ma Thần có khi nào chịu nhiều sỉ nhục như vậy, liền cười lạnh nói:

- Các hạ nếu không chịu khai báo thân phận, vậy đừng có trách ta không khách khí.

- Không khách khí?

Người nọ khinh thường cười cười:

- Nghe ngươi nói thì ngươi có ý định động thủ với ta?

- Vậy thì sao?

Hắc Thiên Ma Thần lãnh khốc cười:

- Các hạ rõ ràng là đến tìm ta, nếu ta không xuất ra một chút bản lãnh, sợ rằng ngươi sẽ không bỏ qua cho ta.

- Cũng được!

Người nọ gật gật đầu:

- Không xuất một chút bản lĩnh thật sự, ta cũng nghĩ người sẽ không phục ta.

- Thế thì tốt lắm!

Hắc Thiên Ma Thần cười lạnh một tiếng, trong tay chợt xuất hiện một đại đao màu đen, đao lực trong cơ thể vừa chuyển, phiến đại đao trong nháy mắt liền biến thành một đao hình quang đao to lớn, mang theo sức mạnh hủy diệt chém tới.

- Đoạn Hồn đao? Coi như không tệ, xem ra người đã coi ta trở thành đối thủ của người...

Người nọ lãnh đạm nhìn Hắc Thiên Ma Thần bổ một đao tới, thần sắc trong mắt kỳ dị, mơ hồ lộ ra vài phần mỉm cười.

Hiện giờ một đao mang theo lực hủy diệt đáng sợ của Hắc Thiên Ma Thần bổ xuống, ánh mắt người kia đột nhiên sắc bén. Sau đó, quanh thân hắn tỏa ra một cỗ hơi thở màu đen, nhìn như thực chất gắt gao bao quanh hắn lại. Khí thế kinh thiên động địa đủ để uy hiếp thiên hạ.

- Bát Quái kính?

Hắc Thiên Ma Thần cười lạnh một tiếng nói:

- Người rốt cuộc là ai? Đây chính là bảo vật của Tử Vi Trung Thiên Đại Đế.

- A, ta nói rồi, muốn biết ta là ai, hoặc là chết hoặc là làm thuộc hạ của ta, người hiện giờ có thể đưa ra lựa chọn.

Người nọ âm thầm cười.

Giờ đây Hắc Thiên Ma Thần đã muốn dừng đao lại, nhưng người kia giơ tay trái lên, lấy chưởng làm đao, đao cương màu đen liền xuất hiện. Đối với ánh quang nhận trảm tới, công kích của hắn nhìn như bình thường, mà lại như ẩn chứa một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

- Âm!

Theo một tiếng nổ lớn. Lão nhân chưởng vào đại đao, chỉ nháy mắt liền làm vỡ nát đao khí do Hắc Thiên Ma Thần tạo nên. Chính diện giao phong, đón nhận một đao của hắn, từ lúc Hắc Thiên Ma Thần phi thân lên xuất thủ đến lúc bị một đao đánh rớt, mọi việc đều chỉ trong nháy mắt, có thể nói là cực kỳ gọn gàng.

Nhưng người nọ lại càng can rở. Hắn thậm chí đến vũ khí cũng lười sử dụng, trực tiếp dùng nhục chưởng nghênh địch.

Sau khi công kích đã qua đi. Hai tay của hắn để sau lưng, ngạo nghễ đứng. Một kích mạnh mẽ va chạm vào nhau. Đao cương màu đen như khai thiên liệt địa, mạnh mẽ va chạm vào đao mang của Hắc Thiên Ma Thần. Hai đao lực lượng mạnh mẽ va chạm vào nhau giữa không trung liền bắn ra tia lửa, quang hoa tỏa ra bốn phía. Cao thủ Yêu Tộc ở xung quanh đang xem cuộc chiến liền hãi hùng, vội vàng rút lui ngay.

Ở giữa không trung, ánh mắt người nọ hơi hơi nhìn xuống. Ngạo nghễ nhìn Hắc Thiên Ma Thần, Hắc Thiên Ma Thần lạnh lùng cười:

- Ta đã biết người là ai...

Người nọ vừa trôi nổi giữa không trung vừa nhìn chằm chằm vào Hắc Thiên Ma Thần với ánh mắt phức tạp.

Một lát sau, người nọ liền mỉm cười, nói:

- Người biết chính xác ta là ai?

Ánh mắt Hắc Thiên Ma Thần khẽ đổi, cười lạnh một tiếng, nói:

- Tuy rằng người đã che giấu hơi thở của mình nhưng ta vẫn nhận ra người là ai. Tà Vương, xem ra người đang chuẩn bị mượn gió bẻ măng.

- Ta không biết người đang nói cái gì.

Người nọ lạnh lùng nói:

- Hãy bớt nói nhảm đi, người đã thấy được thực lực chân thực của ta vậy thì làm thủ hạ của ta đi...

- Ha ha, người sợ, bởi vì thân phận của người đã bị ta vạch trần.

Hắc Thiên Ma Thần lạnh lùng cười nói:

- Bát quái kính của Tử Vi Trung Thiên Đại Đế, trừ tiên vương mà hấn tín nhiệm nhất – Tà Vương, thì người khác như thế nào có thể lấy được?

Sắc mặt người nọ có chút âm tàn, không vui nói:

- Hắc Thiên Ma Thần, ta căn bản không biết người đang ở đây nói bậy bạ cái gì. Nếu người thực sự hứng thú đối với thân phận của ta mà nói, vậy thì người hiện tại phát xuống lời thề linh hồn, thề nguyện trung thành với ta. Nếu không chỉ có trước khi chết, người mới có thể biết được.

Hắc Thiên Ma Thần thần quang trong mắt chợt lóe, giọng điệu lạnh lùng nói:

- Ta là một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa. cho dù là Tử Vi Trung Thiên Đại Đế cũng không dám nói là chủ tử của ta, người thì tính là gì...

Người nọ thần nhiên nói:

- Ha ha, nếu người quan tâm tới vấn đề mặt mũi thì cũng không cần phải lo lắng làm gì, không bao lâu nữa ta sẽ trở thành chúa tể của cả thiên địa này... Nếu người đồng ý làm thuộc hạ của ta, tương lai ta sẽ cho người làm chúa tể của Huyền Cảnh. Chứ không phải như hiện tại chỉ là một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa.

Hắc Thiên Ma Thần ngẩn ra, thất thanh nói:

- Dã tâm của người thật lớn.

Người nọ khinh thường cười cười:

- Thế giới này từ trước tới nay đều nằm tay ai to thì người đó là lão đại, ta có năng lực, ta vì cái gì mà không quân lâm thiên hạ. Hắc Thiên, chỉ cần làm thuộc hạ của ta thì người sẽ là người dưới một người mà trên vạn người, người vì sao mà không làm chứ?

- Tà Vương, lá gan của người thật lớn, người không sợ Tử Vi Trung Thiên Đại Đế sẽ thu phục người?

Hắc Thiên Ma Thần cười lạnh nói.

- Im miệng!

Sắc mặt người nọ liền biến đổi, vung tay một cái thì một cỗ lực lượng cường đại chấn động lòng người, mang theo thanh âm kinh hồn bạt vía, khiến cho bốn phía đều tràn ngập sát khí. Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hắc Thiên Ma Thần cảnh giác nhìn người nọ, trong lòng mơ hồ cảm thấy hết hoảng. Cảm giác này từ lâu đã không xuất hiện lại trong hấn.

Nếu như đối phương thật sự là Tà Vương, vậy thì sự tình hôm nay sợ rằng khó đối phó rồi.

Ánh mắt người nọ lạnh như băng nhìn Hắc Thiên Ma Thần, lạnh lùng nói:

- Tính nhần nại của ta có giới hạn, nếu người muốn chọc giận ta, vậy thì người chờ chết đi...

Sắc mặt Hắc Thiên Ma Thần âm tàn, nổi giận gầm một tiếng:

- Một khi đã như vậy thì cứ tiếp tục đánh đi...

Thanh âm Hắc Thiên Ma Thần vừa dứt thì Đoạn Hồn đao trong tay hấn nháy mắt liền động, hướng tới người nọ đánh tới.

Người nọ khẽ cười, trong ánh mắt vẫn khinh thường như cũ, tay phải run lên huyền hóa ra một thanh đại đao vô hình. Lập tức, cổ tay hắn run nhẹ một cái liền chém ra cả vạn đạo đao mang, phân bố khắp mọi ngõ ngách chung quanh không gian, lấy khí thế che trời lấp đất hướng Hắc Thiên Ma Thần dũng mạnh xông tới.

Đối mặt với thế công của người nọ, sắc mặt Hắc Thiên Ma Thần liền nghiêm nghị lại, không dám có chút lãnh đạm. Hắn cực lực thúc dục Đoạn Hồn đao trong tay, dĩ nhiên lại cùng Đoạn Hồn đao hợp lại làm một, tạo thành tường đồng vách sắt trước mặt, phòng ngự công kích của người nọ

Tiếng đao ngâm rung trời mang theo khí thế uy nghiêm đang kịch liệt va chạm vào nhau, hai người vừa nói chuyện vừa chiến đấu đã qua hơn mười chiêu, mà rõ ràng lúc này đây Hắc Thiên Ma Thần đang rơi vào thế bất lợi.

Người nọ thấy Hắc Thiên Ma Thần toàn lực chống cự lại mình, hình như có ý định liều mạng liền vội vàng bức lui Hắc Thiên Ma Thần, lạnh giọng quát một tiếng:

- Dừng tay, ngươi muốn cùng ta liều mạng sao? Con mắt nào của ngươi thấy ta muốn giết ngươi, ngươi cần gì phải cùng ta liều mạng như vậy?

Hắc Thiên Ma Thần trôi nổi giữa không trung, ngạo nghễ nói:

- Ta Hắc Thiên Ma Thần sao lại có thể đồng ý làm hạ nhân của người khác, các hạ trong mắt ta bất quá chỉ là con chuột nhắt đầu đuôi lộ đuôi mà thôi.

Người nọ lại gần, cười lạnh nói:

- Hắc Thiên, lai lịch của ta ngươi cũng đã rõ ràng. Nếu là trước kia, ta còn e ngại ngươi ba phần. Nhưng hiện giờ sau khi ngươi lặn lội đường xa tới đây, lực lượng của ngươi căn bản vẫn chưa khôi phục được hết. Chỉ cần ta muốn thì chỉ trong trăm chiêu là có thể giết được ngươi.

Sắc mặt Hắc Thiên Ma Thần hơi đổi, hừ lạnh nói:

- Xem ra ngươi cũng có chuẩn bị mà đến?

Người nọ cười nói:

- đương nhiên... Bản tôn chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc cả.

Hắc Thiên Ma Thần quát cường nói:

- Các hạ hùng hổ dọa người như vậy thì hôm nay bốn tọa quyết cùng ngươi chiến đấu tới cùng, dù có liều tánh mạng này cũng phải giết chết ngươi.

Người nọ đột nhiên nở nụ cười:

- Hắc Thiên Ma Thần, ta rất thưởng thức phần ngạo cốt này của ngươi, người làm lên đại sự thì phải giống như ngươi vậy. Hắc Thiên, lời thật lòng ta đều đã nói với ngươi, cho ngươi biết vì kế hoạch thống trị này của ta, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa ta đều đã gửi lời mời đến từng người. Ngươi chỉ là một trong số những người được ta mời đến thôi, cho ngươi hưởng thụ vinh quang cùng quyền lợi tối thượng, ngươi nghĩ lại đi...

- Các hạ quả nhiên có ham muốn thật lớn, khẩu khí thật lớn...

Hắc Thiên Ma Thần cười lạnh nói:

- Muốn thu phục cả năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cho dù là Tử Vi Trung Thiên Đại Đế cũng không có bản lãnh này. Ngươi rốt cuộc là ai?

- Nếu ngươi cảm thấy hứng thú với ta như vậy, sao lại không đầu nhập vào ta.

Người nọ cười cười nói:

- Ta có thể tiết lộ một chút thông tin về ta cho ngươi. Mục tiêu của ta trong tương lai vượt xa Huyền Cảnh, Tiên Cảnh.

- Có ý tứ gì?

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Hay là người còn muốn tranh giành tới thế giới của Thiên Ngoại Thiên?

Người nọ cười cười:

- Không sai, đây mới là mục đích cuối cùng của ta, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa các người đều rất rõ ràng. Thiên Ngoại Thiên là một phần của thế giới này, đó là một nơi rất thần kỳ, tràn ngập linh khí hắc các người cũng biết. Chỉ có nơi đó mới là mục đích của ta. Ngàn vạn năm qua ta luôn chờ đợi đến lúc này, chỉ cần năm lệnh chủ Phương Thiên Địa các người chịu theo ta thì tất cả chuyện này đều không phải vấn đề.

- Ta biết rồi, người muốn phá giải bí mật chân thần đại chiến, đạt được vô thượng thần lực?

Hắc Thiên Ma Thần dường như đã hiểu rõ mục đích của người nọ.

- Đúng vậy!

Người nọ điên cuồng cười một tiếng:

- Người rất thông minh, ý định của ta chính là vậy. Tuy rằng năm Phương Thiên Địa lệnh cũng có thể phá giải bí mật này, nhưng ta vẫn hy vọng có thể thuyết phục năm người các người tự mình tham gia. Đường nhiên, các người mỗi người đều là những người kiệt ngạo bất tuân, muốn thuyết phục các người cũng không dễ dàng. Cách tốt nhất để thuyết phục các người chỉ có thể dùng vũ lực.

- Như vậy đi, ta là một người rất quý trọng nhân tài... Người nếu đã không muốn làm thủ hạ của ta thì ta cũng không miễn cưỡng. Ta muốn cùng người hợp tác, như vậy cuối cùng cũng được chứ? Ta và người lấy phương thức hợp tác để tiến hành sự nghiệp vĩ đại. Ta đồng ý với người, ngày ta đại công cáo thành thì Huyền Cảnh này sẽ là của người, không thì Tiên Cảnh cũng được. Người cũng biết mục đích của ta chỉ là Thiên Ngoại Thiên... Còn các không gian còn lại đối với ta mà nói chẳng có chút giá trị nào.

Người nọ nói.

- Hợp tác?

Hắc Thiên Ma Thần cười lạnh nói:

- Người cảm thấy điều này có thể sao? Trừ phi người nói cho ta biết người là ai, còn không thì người đừng có nghĩ đến.

- Tốt lắm, vậy bây giờ ta liền đánh cho người tâm phục khẩu phục mới thôi!

Bộ dáng của người nọ như đã hết kiên nhẫn, trong con ngươi lộ ra một tia cười lạnh cùng sát ý.

- Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Hắc Thiên Ma Thần giờ đây đã muốn liều mạng.

- Ai đó?

Đúng lúc này Long Vũ, Đường Hương Hương phi thân đến cùng Hắc Thiên Ma Thần sóng vai đứng cùng một chỗ. Đồng thời, Thiên Dực Hồ không biết từ đâu ra, nhảy vọt vào trong lòng Đường Hương Hương, lấy cái đầu nhỏ liếm cánh tay nàng. Nhưng trong con ngươi hung quang chớp động, lạnh lùng nhìn người nọ.

- Hai vị cẩn thận, người này có tu vi trên cả ta.

Hắc Thiên Ma Thần nhắc nhở.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ và Đường Hương Hương nhất thời kinh hãi. Nghĩ đến Hắc Thiên Ma Thần là nhân vật ngưu bức như thế nào mà ngay cả hắc cũng không phải đối thủ của người nọ, vậy rốt cuộc hắn thuộc dạng cấp bậc gì đây.

Vừa nghĩ đến đây Long Vũ cùng Đường Hương Hương vội vàng âm thầm cảnh giới. Không biết tại sao, Đường Hương Hương cảm thấy trên thân người nọ có một cỗ khí tức mà nàng từng quen biết.

Nhưng khi nàng chuẩn bị dò xét thì lại không tài nào phát hiện được. Hơn nữa, trong đầu nàng cũng không có bất cứ thông tin gì về người này.

Dưới dạng tình huống này. Đường Hương Hương cảm thấy có chút mê mang.

- Người chính là Hậu Thổ sao?

Người nọ liếc mắt một cái liền nhìn thấu được thân phận của Đường Hương Hương, hắc hắc cười nói:

- Tốt lắm, ta còn tưởng rằng sắp tới phải lấy Lục Đạo Luân hồi để tìm kiếm linh hồn của ngươi, không nghĩ tới ngươi đã tự thoát ra rồi.

Người nọ nhìn Đường Hương Hương một lúc, trong con mắt hắc hắc rõ ràng thấy một tia hiền từ.

Long Vũ thấy thế vội vàng quát hỏi:

- Người rốt cuộc là ai?

- Ha ha, xem ra các người đều cảm thấy hứng thú đối với thân phận của ta...

Người nọ khẽ cười một tiếng, đưa mắt nhìn sang Đường Hương Hương nói:

- Tất cả những người ở đây tốt nhất nên đi theo ta.

Đường Hương Hương cũng sợ hạ xuống, nhưng trong lòng đối với người này có một cỗ cảm giác thân thiết.

Long Vũ vội vàng kéo tay Đường Hương Hương

Người nọ thấy thế khẽ cau mày, ánh mắt quét lên người Long Vũ vài lần, lập tức hướng tới Đường Hương Hương nói:

- Hậu Thổ, hắc hắc là gì của ngươi?

Những lời này tuy rằng lãnh đạm, nhưng trong đó lại xen lẫn vài tia tức giận.

- Ta là vợ của anh ấy!

Đường Hương Hương không chút do dự nói.

- Hừ!

Người nọ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Bản thân ta đã quá xem nhẹ, luân hồi đã thay đổi bản tính của ngươi... Bất quá cũng tốt, ngươi bây giờ cũng có chút ý tứ. Theo ta đi...

Từ sau khi Đường Hương Hương xuất hiện, người nọ tựa hồ chỉ hứng thú với mình nàng, đối với Hắc Thiên Ma Thần cũng không còn quan tâm nữa.

Vì thế, Hắc Thiên Ma Thần vội vàng nhớ lại vào thời kỳ thượng cổ có những nhân vật có quan hệ với Hậu Thổ. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không nghĩ ra, người nọ rốt cuộc là ai?

Đường Hương Hương khinh miệt cười nói:

- Người là ai, dựa vào gì mà muốn ta phải theo ngươi.

- Các hạ có phải cố ý tìm đến bọn ta?

Long Vũ khẽ quát một tiếng, sát khí trong mắt liền hiện.

Đồng thời, Thiên Dực Hồ cũng nhảy lên vai Long Vũ, lông mao cả người nó dựng thẳng lên, sát khí trong mắt rất đậm. Hắc Thiên Ma Thần có chút ngạc nhiên, phát hiện khí thế trên người Thiên Dực Hồ còn mạnh hơn cả Long Vũ.

Giờ phút này, người nọ cũng chú ý tới sự tồn tại của Thiên Dực Hồ.

- Đây là con vật gì? Không phải sinh vật ở Huyền Cảnh, cũng không thuộc về Tiên Cảnh...

Người nọ tựa hồ bị hấp dẫn bởi Thiên Dực Hồ

- Chẳng lẽ là sinh vật ở Thiên Ngoại Thiên?

Người nọ khẽ cau mày, vẫn không thể xác định được lai lịch của Thiên Dực Hổ.

Long Vũ âm thầm cười lạnh, coi như người là cường giả đương thời thì như thế nào? Lão tử không tin người có thể biết được thế giới tương lai?

- Đây là Thiên Dực Hổ, lấy kiến thức của người, cho dù có nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể nào biết được lai lịch của nó đâu. Cho nên ta khuyên người đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Long Vũ ngạo nghễ nói:

- Không cần biết người là ai? Hiện tại người liền có thể biến đi...

- Miệng còn hôi sữa, kém cỏi!

Người nọ cười cười:

- Người cho rằng với tu vi Đế Cảnh của người có thể nói chuyện với ta sao, đến Hắc Thiên Ma Thần cũng không dám nói với ta như vậy, người xứng sao.

- Tiểu Vũ, chúng ta cùng sống vai chiến đấu!

Đường Hương Hương nắm chặt tay Long Vũ, ủng hộ hẳn.

- Đợi đã... Nguyên âm của người đã bị phá, các người hiện giờ đã hợp thể rồi sao?

Người nọ cảm tức nhìn Long Vũ và Đường Hương Hương.

- Đây là chuyện của ta, người tính làm cái gì, người dựa vào gì mà quản...

Đường Hương Hương trừng mắt, trong con người hiện lên một tia giận dữ.

Người nọ thở dài một tiếng:

- Thực sa đoạ a, thực mất mát. Hậu Thổ ơi Hậu Thổ, không nghĩ tới người lại có thể sa đoạ tới trình độ này. Nữ nhi tình trường, anh hùng khí đoản. Bản tôn cuối cùng có thể quyết tâm theo đuổi kế hoạch của mình, yên tâm hoàn thành sự nghiệp to lớn. Tương lai khi kế hoạch vĩ đại của ta thành công thì cũng là ngày chết của hai người các người, ta muốn lấy máu tươi của các người để tế điện vĩ đại của ta...

Nói đến đây, người nọ ánh mắt xoay chuyển nhìn sang Hắc Thiên Ma Thần, nói:

- Người hãy đi theo ta, ta sẽ không động thủ đối với người...

Hắc Thiên Ma Thần đang muốn nói gì đó thì Long Vũ liền giành nói trước:

- Ba người chúng ta hợp lực lại, ta không tin không đánh bại được hẳn.

- Được lắm, tuổi trẻ ngông cuồng, người giờ hãy nhớ kỹ cho ta, ta và người từ bây giờ không đội trời chung!

Người nọ hình như cũng sợ ba người liền thủ lại nên liền tính toán phân tán ba người.

- Người đang sợ hãi.

Long Vũ khinh thường nói.

- Ha ha!

Người nọ khinh miệt cười nói:

- Ta sợ? Ta sợ người? Bản tôn bất quá chỉ muốn làm rõ lai lịch của người... Ngày hôm nay ta quyết định sẽ chém đầu người.

Nói tới đây, người nọ nhìn Đường Hương Hương, nói:

- Hậu Thổ, người tự thu xếp cho mình đi...

- Hắc Thiên, ta sẽ còn tới tìm người. Đoạn thời gian này, người hãy suy nghĩ kỹ đề nghị của ta...

Nói xong, người nọ liền biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng lúc người nọ rời đi, áp lực bốn phía liền biến mất.

Hắc Thiên Ma Thần nhìn chăm chăm vào Thiên Dực Hồ, xem đi xem lại xong lập tức quay sang Long Vũ cười nói:

- Tiểu tử, lần này ta thiếu các ngươi một phần nhân tình. Đúng rồi, các ngươi làm sao biết ta đang gặp nguy hiểm...

- Chúng ta vừa mới về đến Huyền Cảnh, đang tính toán đi đến Phương Sào. Đi được nửa đường thì Thiên Dực Hồ cảm thấy một cổ khí tức cường đại, còn có khí tức của người nữa nên liền chạy tới đây.

Long Vũ liền giải thích.

Hắc Thiên hết nhìn Long Vũ rồi lại quay sang nhìn Thiên Dực Hồ, nói:

- Tiểu tử, ngươi có biết vì sao người nọ lại rời đi không.

- Chắc là sợ ba người chúng ta liên thủ lại.

Long Vũ nói.

- Sai rồi.

Đường Hương Hương nói:

- Anh Vũ, lấy tu vi của người nọ, coi như ba người chúng ta liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Em xem có lẽ hắn nghe ngại Tiểu Hồ và sinh mệnh thể trong cơ thể anh...

- Đúng vậy!

Hắc Thiên Ma Thần tiếp tục giải thích:

- Hắn có thể làm tưởng người là người đến từ Thiên Ngoại Thiên, cho nên không muốn cùng người động thủ.

- Thiên Ngoại Thiên?

Long Vũ khẽ nhú mày:

- Đây là địa phương nào vậy?

- Có một truyền thuyết nói về một nơi Bồng Lai Tiên Cảnh!

Đường Hương Hương thần nhiên nói:

- Thời đại thượng cổ, từng có người đã đi qua nơi đó, sau này trở về liền lấy được một thân vô thượng thần thông.

- Ai vậy?

Long Vũ hiếu kỳ hỏi.

- Tử Vi Trung Thiên Đại Đế...

Hắc Thiên Ma Thần thoáng do dự nói:

- Tiểu tử, kỳ thật... Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa chúng ta mất tích lâu như vậy chính là đang đi đến Thiên Ngoại Thiên... Chỉ tiếc là chúng ta hao phí thời gian lâu như vậy, cuối cùng vẫn không xông vào được, chúng ta chỉ biết quanh quẩn ở bên ngoài Thiên Ngoại Thiên một khoảng thời gian...

- Thiên Ngoại Thiên, thực sự có nơi này...

Đường Hương Hương nhú mày hỏi:

- Hắc Thiên, người nọ rốt cuộc là ai? Hắn tới tìm người rốt cuộc là muốn gì?

Hắc Thiên tự giấu cười cười nói:

- Thân phận của người nợ cùng lai lịch của hắc ta đều không biết, nhưng tu vi của hắc thực sự là mạnh hơn ta nhiều, ta không đỡ được nổi trăm chiêu của hắc. Hắc chính là muốn ta làm thủ hạ cho hắc...

Ngay sau đó Hắc Thiên Ma Thần liền đem những lời người nợ nói với hắc nói lại một lần.

Sau khi nói xong, Hắc Thiên Ma Thần thở dài nói:

- Xem ra sự tình lần này càng lúc càng rối loạn... Hậu Thổ, ta thấy hình như người nợ và người quen biết nhau, người thử ngẫm lại xem. Có lẽ có thể biết được lai lịch của hắc.

Đường Hương Hương nghiêm túc gật đầu, nói:

- Ta đã cẩn thận nghĩ lại, nhưng vẫn không nhớ ra cái gì, ta nhìn không ra lai lịch của hắc. Có lẽ hắc là người của Vu Tộc.

- Vu Tộc?

Hắc Thiên Ma Thần sắc mặt hơi đổi:

- Người xác định hắc là người Vu Tộc.

- Không thể xác định!

Đường Hương Hương nói:

- Ta căn bản không thể xác định được, chỉ là ta có cảm giác trên người hắc ta thấy được một cỗ khí tức quen thuộc.

- Nếu hắc thực sự là người Vu Tộc... Vậy ta có thể đoán được hắc là ai rồi.

Sắc mặt Hắc Thiên Ma Thần càng ngày âm trầm, trong lòng tựa hồ đang sợ hãi cái gì đó.

- Chẳng lẽ là hắc?

Đường Hương Hương hình như cũng từ vẻ mặt của Hắc Thiên Ma Thần mà đoán ra được cái gì đó.

- Có lẽ là vậy!

Hắc Thiên Ma Thần thần nhiên nói:

- Nếu thật sự là hắc thì cả tam giới đừng nghĩ đến có ngày yên ổn, cho dù là Tử Vi Trung Thiên Đại Đế cũng không thể ngăn cản hắc.

- Rốt cuộc là ai?

Long Vũ liền hỏi.

- Vu Thần Ba Độ!

Đường Hương Hương nói:

- Tục truyền hắc là tổ tiên Vu Tộc, là người tiếp cận gần nhất với huyết mạch Bàn Cổ. Năm trăm vạn năm trước, hắc ở trong thánh địa Vu Tộc Bạch Hạc Viên để chứng đạo thành thần, trở thành người kế thừa của đạo tổ Hồng Quân sau khi thành thần tiên. Đương nhiên đây cũng chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc chân tướng như thế nào không ai biết được. Bất quá năm xưa em có may mắn gặp qua Vu Thần Ba Độ một lần, khi đó Vu Lực của em đã đạt tới đỉnh phong nhưng ở trước mặt hắc, em cảm giác mình vẫn còn rất nhỏ bé. Sau này em nghe nói hắc đi ngoại không gian nhưng bị lực lượng cường đại giết chết...

Hắc Thiên Ma Thần tiếp tục nói:

- Chiếu theo tình huống hiện tại mà nói, hắc hắc là vẫn chưa chết. Địa phương mà hắc muốn đi cũng có thể chính là Thiên Ngoại Thiên...

- Không được, ta phải đi Tiên Cảnh một chuyến...

Hắc Thiên Ma Thần nói:

- Ban đầu trường kiếp nạn này, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa chúng ta đều không có ý định xen vào, bởi vì lực lượng của chúng ta vẫn chưa khôi phục lại tới thời kỳ đỉnh phong, rất dễ dàng dính phải nghiệp lực, đối với việc chứng đạo thành thần trong tương lai sẽ bất lợi. Nhưng mà xem thế cục hiện tại chỉ sợ rằng chúng ta không thể không xen vào.

- Đúng rồi, các người nhanh chóng đi Phương Sào đi, ta nghĩ Phương Hậu hiện giờ cũng đã trở lại, các người nếu gặp nàng thì nói cho nàng chuyện này.

Hắc Thiên Ma Thần nói một tiếng liền lập tức biến mất.

Long Vũ âm thầm đau đầu, tâm nguyện nhiều năm của mình chỉ là tìm thấy cha mẹ của mình.

Nhưng hiện giờ... Thế cục tam giới càng ngày càng phức tạp. Coi như hắn không thèm đếm xỉa đến nhưng hiện giờ cũng không kịp nữa rồi.

254. Chương 17: Phương Hậu Thiên Âm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 17: Phương Hậu Thiên Âm

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ âm thầm đau đầu, tâm nguyện nhiều năm qua của mình chỉ là muốn tìm kiếm cha mẹ. Nhưng sự thực là hiện giờ..thế cục. tam giới cũng càng ngày càng phức tạp, coi như hắn muốn không đếm xỉa đến, thì cũng không còn kịp nữa rồi.

- Anh Vũ, không cần nghĩ nhiều, chúng ta đi Phương Sào trước đi, những chuyện tình, hiện tại chỉ là phỏng đoán, còn không có thể xác định, không cần lo lắng quá mức.

Đường Hương Hương trấn an cười cười.

- Hương Hương, nếu hắn quả thực là Vu Thần Ba Độ, em sẽ đi cùng hắn sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

-Sẽ Không

Đường Hương Hương nắm chặt tay Long Vũ ,nghiêm túc nói:

- Anh Vũ, hãy nghe em nói, em không quản sự tình trước kia, em chỉ biết là em là nữ nhân của anh. Chỉ cần anh không đuổi em đi...

Trong Ngũ Thái Cung tại Phương Sào

Điều Dao lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra. Phương Hậu cuối cùng cũng trở về . Đối với sự trở về của Phương Hậu, Bản năng của Dao có chút không muốn.

Phương Hậu trở về, không nói đến việc tâm nguyện của con gái cùng nha đầu kia chung một chồng không thể đạt tới. Cho dù là nàng, cũng sẽ có chút phiền phức. Lúc trước vì tranh đoạt Phương Hậu, nàng cùng vị em gái kia cũng có không ít va chạm cùng mâu thuẫn, có trời mới biết nàng có thể hay không cùng tính sổ luôn.

Điều mấu chốt nhất là. Nàng không hy vọng bởi vì Phượng Hậu trở về. mà làm cho thế cục tốt đẹp hiện nay rơi vào hỗn loạn. Huống hồ, Hắc Phượng nhất tộc của nàng hiện giờ cùng Ngũ Thái Cung đã hòa giải. nếu tiếp tục có mâu thuẫn là điều không đáng có.

- A di... Người đang lo lắng chuyện gì vậy?

Dao đang một mình miên man suy nghĩ, Kim Phượng chậm rãi đi tới. Nàng tựa hồ biết tâm tư Dao nên. vội vàng nói:

- A di. Người yên tâm đi. Nếu mẹ trở về con sẽ giúp a di.

- Phượng Nhi. Điều ta lo lắng nhất bây giờ là chuyện con cùng Thi Nhân thương nghị tốt chuyện tâm nguyện chung một chồng. Mẹ của con là một cường giả, với tính khí đó bà ta tuyệt đối không bao giờ chấp nhận chuyện đó đâu. Về chuyện của ta thì chính ta sẽ tự xử lý. Nha Đầu, con và hắc nên làm sao bây giờ?

- Con không quản!

Kim Phượng nghiêm túc nói:

- Trải qua bao chuyện như thế, con không có khả năng bỏ đi đoạn tình yêu này. Cho dù là mẹ có ngăn cản thì con cũng mặc kệ. con cũng sẽ không độc chiếm anh Vũ. A di, người cứ yên tâm đi. Chuyện này giao cho con xử lý. Tin tưởng con, con sẽ xử lý tốt. Nhưng thật ra người...

Kim Phượng đột nhiên muốn nói lại thôi.

- Con còn có lời còn muốn nói?

Dao hỏi.

- Con cũng không biết nên làm thế nào...

Kim Phượng đỏ mặt nói.

Hai người cùng nhìn nhau cười khở.

- Kim Phượng, con có nghĩ ta là nữ nhân không biết xấu hổ đã cướp mất người yêu của con không?

Dao bỗng nhiên nhìn thẳng mắt Kim Phượng nói.

.

- Sẽ không! Kim Phượng rất bội phục người. Người dám yêu, dám hận, dám theo đuổi tình yêu của mình. Con sẽ ủng hộ a di.

.....

....

Bất kể thế nào cuối cùng Phượng Thiên Âm cũng đã trở về, nàng rất vui vì thấy con gái mình đảm nhiệm tốt chức Phượng Hậu.

Đêm sau đó, Phượng Hậu cho gọi Kim Phượng tới để nói chuyện suốt cả một đêm. Không biết họ đã nói những gì mà người bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng tranh cãi.

Sáng hôm sau Kim Phượng rời khỏi Ngũ Thái Cung, gương mặt có vẻ không được tốt.

Thời điểm Long Vũ cùng Đường Hương Hương đến Phượng Sào, Phượng hậu biết được có người hữu duyên với Phượng Hoàng lệnh nên dự định đích thân ra đón.

Nhưng nàng biết kẻ đó là tình lang của con gái mình thì rất tức giận muốn đuổi người. Nhưng Trên thực tế ai có Phượng Hoàng lệnh đều là khách Phượng tộc nên mệnh lệnh này khiến bọn thị vệ rất khó tuân theo.

Lúc này Kim Phượng bỗng xuất hiện khiến bọn thị vệ thở phào nhẹ nhõm. Kim Phượng tới cũng không để ý Long Vũ mà nhìn Đường Hương Hương nói:

- Không Ngờ là Hậu Thổ nương nương, một trong mười hai Tổ Vu. Anh Vũ, diễm phúc của anh thật tốt.

- Tiểu Phượng. Không phải ăn dấm chua chứ?

Long Vũ cười hắc hắc đi tới. Long Vũ vuốt nhẹ lưng Kim Phượng bất kể ở đó rất nhiều người nhẹ nhàng nói:

- Việc khác tính sau anh phải gặp mẹ của em có chút việc đã.

Đường Hương Hương nói luôn:

- Tôi hoài nghi Vu Thần Ba Độ còn sống...

- Là Vu Thần Ba Độ?

Phượng Hậu bỗng nhiên nói:

- Phượng nha đầu dẫn tình lang của con vào đây, còn Vu Sư kia hãy qua chỗ khác nghỉ ngơi, mẹ không thích Vu Tộc cho lắm. Nhất là nữ nhân.

Sắc mặt Kim Phượng hơi đổi, nàng ngượng ngùng nhìn Đường Hương Hương nói:

- Thực xin lỗi, mẹ của em rất nóng nảy, em cũng thật rất bất đắc dĩ...

- Không có việc gì...

Đường Hương Hương chủ động lấy lòng:

- Chúng ta không cần khách khí, chúng ta đi thôi, để anh Vũ đi theo Phượng Hậu nói chuyện...

Kim Phượng có chút bận tâm, thoáng do dự hạ giọng, dặn dò:

- Anh Vũ, nói chuyện cùng mẹ em, nên thận ứng đối... Em nghĩ bà ấy nhất định sẽ hỏi chuyện giữa chúng ta đây.

- Được, em yên tâm đi, anh sẽ không có việc gì.

Long Vũ cười cười:

- Hai người tới chỗ của Dao đi, nhân cơ hội này làm quen một chút...

Long Vũ cũng không phải lần đầu tiên tiến vào Ngũ Thái Cung. Nhưng hôm nay đi vào đại môn cảm giác cũng thường ngày bất đồng. Bốn phía tựa hồ tràn ngập một cỗ thần nhiên uy áp.

- Cậu chính là Long Vũ? Tu vi không tệ, bất quá cơ sở có chút kém, dung mạo cũng là bình thường...

Một thanh âm tự nhiên giống như từ phía trước bay tới.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, trên ghế ngồi phía trước, một người mặc chiếc quan lụa trắng mỏng chính là Phượng Hậu đang mỉm cười đứng ở đó. Một đầu tóc dài màu đen không gió mà bay, khiến cho tăng thêm vài phần dễ thương. Dáng người đầy đặn nhưng nhưng lại có vòng eo mảnh khảnh, một đôi mắt mọng nước tròn to đang đánh giá Long Vũ.

- Bái Kiến Phượng Hậu, tôi là Long Vũ.

Long Vũ cung kính hành lễ. Thân phận của đối phương, cả công và tư hẳn đều nhất định phải cung kính.

Phượng Hậu mới mở miệng nói:

- Đến gần một chút, để cho tôi nhìn cậu. Tôi phải thấy rõ ràng, con gái của tôi rốt cuộc lựa chọn một nam nhân như thế nào?

Long Vũ nghe vậy, đi nhanh về phía trước, thẳng đến chỗ Phượng Hậu chỉ cách có ba thước hẳn mới dừng lại. Ngưng thần vừa nhìn, Phượng Hậu Thiên Âm quả nhiên là xinh đẹp không gì sánh được. Dung mạo của nàng cùng Kim Phượng ngang nhau. Bất quá còn hơn Kim Phượng, trên người của nàng càng nhiều hơn một vẻ thành thực.

Thiên Âm âm thầm gật đầu, nhưng nàng vẫn là có ý định thử:

- Tôi có đẹp không?

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu, nói:

- Rất đẹp!

Long Vũ ăn ngay nói thật, trong con người vẫn không trộn lẫn bất luận cái gì bất kính, hoặc khinh nhờn.

- Tôi hỏi cậu, là tôi đẹp, hay Kim Phượng đẹp?

Long Vũ một mực cân nhắc, Thiên Âm rốt cuộc là nữ nhân thể nào. Nàng vì sao phải lần nữa truy vấn chủ đề vô nghĩa này?

Thoáng trầm tư một chút, Long Vũ thản nhiên nói:

- Cả hai mẹ con đều là tuyệt sắc trong tuyệt sắc, mỗi người mỗi vẻ, thật sự khó phân cao thấp.

-Thiên Âm mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, cả người tản mát ra mị lực kinh người, làm cho người ta rung động. Trên khuôn mặt mang theo tiểu ý mê người, trước ngực lộ ra một nửa trắng nõn lại càng tản ra làm cho Long Vũ hoa mắt.

255. Chương 18: Dao Dụ Dỗ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 18: Dao dụ dỗ

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

(DG: Chương này thực ra không có tên, là mình dựa theo cốt truyện trong chương này mà đặt.)

Long Vũ âm thầm cảnh giác, hần cảm thấy Thiên Âm có chút tà tính.

Lẽ ra, mình là con rể. Làm mẹ vợ mình, Thiên Âm hẳn nên đoan trang một chút chứ?

Nhìn thấy sắc mặt có chút xấu hổ của Long Vũ, Thiên Âm đột nhiên cười ra một tiếng. Nụ cười này nhất thời xua tan bộ dạng gợi cảm phong tình vạn chủng của nàng. Thanh âm tuyệt vời của nàng lập tức vang lên:

- Tiểu tử, cậu thực sự cũng không tệ lắm, có thể ở trước mặt tôi mà vẫn có thể thản nhiên như vậy, thực sự chẳng có mấy người.

Long Vũ trầm nghĩ, nàng quả nhiên đang khảo nghiệm mình.

- Phượng Hậu, tôi có chuyện trọng yếu cần nói cho bà biết, Vu Thần Ba Độ có thể vẫn còn sống, hơn nữa rất nhanh có thể hẳn sẽ tìm tới bà đây.

Long Vũ nói.

Khóe miệng Thiên Âm khẽ mỉm, nói:

- Hẳn tìm tôi làm cái gì. Chẳng lẽ việc cậu mang nữ nhân Vu tộc kia tới đây, gặp phải tai họa gì?

- Không phải!

Long Vũ liền đem chuyện Hắc Thiên Ma Thần gặp được người thần bí ra sao và việc Hắc Thiên nhờ Long Vũ chuyển lời đến Thiên Âm. Sau khi kể xong, Long Vũ nói:

- Tuy rằng vẫn chưa thể xác định người nợ có phải Vu Thần Ba Độ hay không, nhưng ít ra có thể xác định một chút. Dã tâm của hắc quả lớn, hơn nữa hắc quả sẽ rất nhanh tìm đến Phượng Sào, cho nên hy vọng bà có thể nhanh chóng chuẩn bị mà đối phó.

Thiên Âm thần sắc lạnh lùng, nói:

- Tôi cũng không tin trên đời vẫn còn tồn tại như vậy, lại muốn năm lệnh chủ Phương Thiên Địa làm thuộc hạ của hắc quả, quả thực là một ý nghĩ kỳ lạ.

Long Vũ thiếu chút nữa té xỉu, mất hết đi sức lực, nói nhiều như vậy mà người ta lại không coi trọng một chút nào. Nữ nhân này không phải là ngực lớn nhưng không có đầu óc đấy chứ?

Tuy rằng mình đánh giá với mẹ vợ như thế có chút bất kính, thế nhưng nữ nhân này thật sự khiến cho người khác tức giận.

Thấy Long Vũ ngẩn người, Thiên Âm nhẹ nhàng bước tới, mỹ đồn đóng đưa chậm rãi tiến lại gần. Nàng cười quyến rũ nói:

- Tiểu tử, tôi hỏi cậu một việc. Sự tình Thi Nhân và Kim Phượng cậu định như thế nào? Cậu thực sự cảm thấy mình có đủ tư cách để hai nữ tử ưu tú nhất của Phượng tộc chúng ta cùng hầu hạ sao?

- Đợi một chút!

Không đợi Long Vũ nói xong, Thiên Âm lại tiếp tục nói:

- Ngoài trừ Thi Nhân cùng Kim Phượng, ở ngoài cậu còn có nữ nhân khác đúng không? Hậu Thổ... Vu tộc Hậu Thổ có phải cũng là nữ nhân của tiểu tử cậu.

Nói tới đây, Thiên Âm vòng vo quanh Long Vũ vài vòng. Nàng cười khê một tiếng nói:

- Tôi rất hiếu kỳ, tên tiểu tử này rốt cuộc là người như thế nào, có tài đức gì mà có thể khiến cho Hậu Thổ một trong mười hai Tổ Vu cam tâm tình nguyện chịu làm nữ nhân của cậu?

- Bởi vì chúng tôi yêu nhau!

Long Vũ thản nhiên nói.

- Yêu?

Thiên Âm liền nở nụ cười:

- Cái gì là yêu, yêu là cái gì? Cậu hiện tại nói cho tôi biết đi?

- Tôi không biết!

Long Vũ nói:

- Có nhiều thứ chỉ có thể ngầm hiểu chứ không thể nói ra. Phượng Hậu, nếu bà đã hỏi như vậy, tôi cũng sẽ nói cho người biết ý nghĩ của tôi. Tiểu Phượng, Thi Nhân tôi đều không buông bỏ ai cả. Vừa nãy bà hỏi tôi, tôi có hay không tư cách? Tôi đây nói luôn, trong tình yêu không tồn tại vấn đề tư cách, tôi yêu các nàng, các nàng yêu tôi, chỉ đơn giản như vậy thôi. Bà dù là một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, tin rằng bà so với tôi càng thêm để ý chuyện này. Tôi cũng tin tưởng, bà có thể lý giải hộ được cho chúng tôi.

Nếu như tôi cố tình không hiểu thì sao?

Thiên Âm khinh thường nói:

- Tiểu tử cậu nói những điều này đều là vô nghĩa với tôi, tóm lại một câu nữ nhân Phượng tộc chúng tôi không chấp nhận như vậy.

Dừng lại một chút, Thiên Âm lại nói:

- Từ bỏ toàn bộ nữ nhân bên cạnh cậu đi, nếu không cậu đừng hòng lấy được nữ nhân Phượng tộc chúng tôi.

Sắc mặt Long Vũ liền phát lạnh, thái độ của Thiên Âm thật sự là hùng hổ dọa người. Tuy đã sớm dự đoán được tình thế này nhưng lại không nghĩ đến thái độ của Thiên Âm lại kiên quyết như vậy.

- Được rồi, cậu đi ra ngoài đi...

Thiên Âm nói:

- Nhìn cậu hôm nay đến báo tin cho tôi, tôi tạm thời không trách tội cậu. Nhưng cậu phải nhớ kỹ cho tôi, nếu không có câu trả lời thuyết phục thì cậu đừng hòng dẫn nữ nhân Phượng tộc chúng tôi đi. Bất kể là Thi Nhân hay Kim Phượng.

- Phượng Hậu, tôi tôn trọng bà nhưng không có nghĩa là tôi sẽ nghe lệnh bà. Muốn tôi biểu lộ thái độ à, vậy thì tôi sẽ không bao giờ buông bỏ bất cứ người con gái nào mà tôi yêu...

Nói xong câu đó, Long Vũ liền xoay người nhanh chóng đi khỏi.

Hành động của Long Vũ khiến cho Thiên Âm tức giận, nàng hừ lạnh một tiếng:

- Vậy chúng ta liền chờ xem...

.....

.....

Long Vũ mang theo phần nô mãnh liệt đi ra khỏi Ngũ Thái Cung. Đang tính toán đi tìm Kim Phượng cùng Đường Hương Hương thì ở phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc.

- Tiểu Vũ, thế nào rồi? Thiên Âm không làm khó dễ cậu chứ?

Long Vũ hơi kinh hãi, người có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận mình, tu vi tất nhiên không kém. Hắn liền vội vàng quay đầu lại liền thấy một cô gái duyên dáng yêu kiều ở đằng sau lưng hắn. Thân mình nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ, đường cong lả lướt xinh đẹp, da thịt cả người tinh tế như tơ lụa, tất cả giống như nước chảy mây trôi. Giờ phút này, hai chân thon dài của nàng đang chậm rãi bước tới hướng Long Vũ, phong tình vạn chủng khiến cho lòng người lay động.

- Dao bá mẫu, là người à...

Long Vũ kinh ngạc nói:

- Sao người lại tới đây?

Trong ánh mắt trong suốt của Dao, hàng lông mi thật dài của nàng run nhẹ vài cái, cười nói:

- Tiểu tử thôi, chẳng lẽ tôi không thể chủ động tìm cậu để tâm sự một chút ư?

- Tôi không phải là có ý đó... Tất nhiên là có thể rồi...

Long Vũ vội vàng nói.

Dao hé miệng cười, nói:

- Thiên Âm chắc chắn là làm khó dễ cậu rồi... Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Một lát sau, hai người liền đi tới hoa viên phía sau Ngũ Thái Cung, nơi này tràn đầy hoa tươi nở rộ, năm màu hỗn loạn, mùi thơm xông vào mũi, cảnh sắc lại hợp lòng người, quả đúng là nơi rất tốt để nói chuyện yêu đương.

Bất quá lúc này Long Vũ không có tâm tư khác, lúc này bị mẹ vợ làm cho tức giận đến đầy bụng, giờ lại gặp một mẹ vợ khác, hắn làm gì còn tâm tư nào khác nữa.

- Ý tứ của Thiên Âm là để cho tôi lựa chọn Kim Phượng hoặc Thi Nhân, còn tất cả nữ nhân bên cạnh tôi phải đuổi đi hết. Bà ta thật sự là quá bá đạo.

Long Vũ bất bình nói:

- Tôi thấy bà ta căn bản không biết yêu là cái gì.

- Cậu nói rất đúng!

Dao cười nói:

- Tôi là chị em với Thiên Âm từ nhỏ, nàng ấy là người như thế nào tôi là người hiểu rõ nhất. Nàng ấy làm gì có thể hiểu được cái gì gọi là yêu. Theo như nàng ấy thì nam nhân cùng nữ nhân ở cùng nhau chỉ có một mục đích duy nhất là để duy trì nòi giống... Thực xin lỗi, mặc dù nói ra hơi thiếu lễ độ nhưng mà trong mắt Thiên Âm chính là nghĩ như vậy đấy.

Long Vũ liền toát mồ hôi một trận.

Ngừng lại một chút, Dao lại nói:

- Cậu yên tâm đi, bất kể như thế nào thì tôi cũng sẽ ủng hộ cậu. Tiểu Vũ, tôi biết cậu hiện tại được sự giúp đỡ của Hậu Thổ mà tu vi đạt được đến Đế Cảnh, nếu tiến thêm một bước nữa thì tu vi sẽ đạt tới Hoàng Cảnh thì cậu sẽ không còn e ngại Thiên Âm nữa. Bất quá một bước cuối cùng này khó như lên trời vậy, ngay cả tôi, Kim Phượng, Thi Nhân từ trước tới nay cũng đều thiếu một chút cơ duyên nữa...

- Tôi cũng không có ý định dùng sức mạnh để giải quyết chuyện này.

Long Vũ nói:

- Dù thế nào đi nữa, bà ấy vẫn là mẫu thân của Kim Phượng, là Phượng Hậu của Phượng tộc.

- Cậu dự định lấy cái gì để thuyết phục nàng ấy?

Dao liền nở nụ cười:

- Cậu cảm thấy rằng Thiên Âm là một nữ nhân phân rõ phải trái sao? Thiên Âm, con tiện nhân ấy luôn tôn thờ việc cưỡng chế. Ai có nắm đầm lớn thì nàng ta liền cho người đó là thượng khách, trước kia đã như thế thì bây giờ vẫn vậy. Tiểu Vũ, trừ khi cậu có thực lực ngang nàng ta, nếu không nàng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ nghe cậu nói đạo lý.

- Tiểu Vũ, tôi có một phương pháp có thể giúp đỡ cậu đạt được mục đích.

Dao đột nhiên nói.

- Nói rõ một chút đi?

Long Vũ vội vàng hỏi.

- Tìm một người có đại thần thông cùng cậu song tu, rút ra nguyên âm... Tựa như cậu cùng Hậu Thổ vậy.

Dao đề nghị nói.

Long Vũ nghe vậy liền cười khổ:

- Đi đâu mà tìm...

- Xa tận chân trời gần ngay trước mắt!

Dao nói.

Cả người Long Vũ liền sững sờ, ngay sau đó hắn liền lập tức hiểu rõ.

Người mà Dao nói chính là cô ta. (Biên: Trắng trợn quá)

Giật mình liếc nhìn Dao một cái, Long Vũ cố ý giả bộ làm bộ đáng háo sắc, nói:

- Dao bá mẫu, tôi có thể hiểu như thế nào đây? Có phải là người đang dụ dỗ tôi?

- Tùy cậu nghĩ thế nào thì nghĩ. Tôi chỉ là muốn tốt cho cậu.

Dao liền cố ý hếch bộ ngực của mình, đôi mắt như làn thu thủy khiêu khích Long Vũ:

- Chẳng lẽ cậu không dám làm sao?

Long Vũ lạnh nhạt nói:

- Người không để ý thân phận của tôi?

- Tôi biết!

Dao nói:

- Cho nên cậu có thể coi chuyện này như một lần giao dịch, sau khi xong việc tu vi của cậu sẽ nâng cao thêm một bước, mà tu vi của tôi đã nhiều năm rồi không thể đột phá bình cảnh. Cả quá trình tuyệt đối không trộn lẫn chút tư tình cá nhân nào.

Nói tới đây, Dao liền cười nói:

- Lễ nghĩa liêm sỉ mà loài người các cậu vẫn nói có thể đối với cậu là một chuyện trọng yếu, nhưng Phượng tộc chúng ta tuyệt không để ý đến cái đó. Kỳ thật trước khi Thiên Âm cầm quyền, bên trong Phượng tộc rất là hỗn loạn. Khi đó Phượng tộc rất cởi mở, cho dù là mấy chị em cùng nhau phụng dưỡng một nam nhân cũng chẳng có gì mới mẻ cả. Đương nhiên, mọi người đều không biết yêu là cái gì. Có lẽ chẳng chỉ là bản năng của động vật mà thôi...

Nói tới chỗ này, nàng liền nhìn sang Long Vũ mà nói:

- Con người là loài có linh tính nhất trong vạn vật, nhưng mà cuối cùng con người vẫn là động vật mà thôi. Chẳng qua các cậu có tính người, cho nên sau này các cậu đều sống có lý trí một chút. Tiểu Vũ, cậu nghĩ xem tôi nói có đúng không?

Tim của Long Vũ âm thầm đập nhanh một chút, bà mẹ vợ này lá gan thật sự là quá lớn. Những lời nói nóng bỏng như vậy không thể nghi ngờ là đã biểu lộ rõ tấm lòng của nàng.

Nhưng mà Long Vũ vẫn còn chút do dự, phong cách làm việc và nói chuyện của nữ nhân này hoàn toàn khác biệt so với mọi người.

Nói thật, đối với việc tăng tiến tu vi hắn hết sức mong muốn. Theo tình hình tam giới trước mắt mà nói, thì có thêm một phần lực lượng thì có nhiều hơn một phần khả năng sinh tồn.

Nếu mà Dao không phải là mẹ vợ của mình thì sợ rằng giờ phút này hắn đã sớm đẩy ngã nàng ấy.

Nhưng mà vấn đề ở chỗ thân phận của Dao là mẹ vợ của hắn, hắn không thể không lo lắng ảnh hưởng cùng hậu quả của việc này. Long Vũ thấy rằng mình có phần không bằng cảm thú.

Đương nhiên, việc này còn phải xem ý nghĩ của Dao như thế nào đã.

Dù sao, việc nam nữ hoan ái cũng không phải là sai lầm gì lớn.

- Người thực sự quyết định như vậy?

Long vũ hỏi lại.

- Tất nhiên rồi!

Dao tiếp tục nhấn mạnh, nói:

- Tôi nói rồi, đây là một cuộc giao dịch.

- Hắc hắc!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, cố ý giả dạng bộ dáng háo sắc, cánh tay duỗi ra hướng tới bộ ngực của nữ nhân mà nắm tới. Vốn dĩ tưởng rằng Dao sẽ né tránh, ai ngờ rằng nàng không có né ngược lại còn cố hếch bộ ngực.

- Xem như người lợi hại.

Long Vũ thấy sắc mặt Dao vẫn không đổi, không sợ việc mình ăn đậu hủ của nàng, hai cánh tay đi được nửa đường liền dừng lại.

- Tiểu tử thôi, cậu cho rằng cậu có thể hù được tôi.

Dao tiếp tục nhẹ nhàng bước tới, thân hình nàng càng lúc càng tới gần Long Vũ, trên gương mặt dễ thương của nàng hiện thoáng vẻ mỉm cười, nàng sẵn giọng nói:

- Cậu nghĩ rằng tôi đang nói đùa với cậu ư, thử cậu ư? Tôi nói đều là sự thật, hơn nữa tôi cũng thật sự đã hạ quyết tâm.

Nói tới đây, Dao lại mỉm cười:

- Kỳ thật tôi biết rõ tâm tư của cậu, cậu vẫn đang băn khoăn cảm thụ của Thi Nhân phải không, nếu không cậu đã sớm đồng ý rồi... Cậu suy nghĩ như thế nào tôi rất rõ ràng, tiểu tử cậu trời sinh là loại phong lưu nếu không bên người cậu cũng không có nhiều nữ nhân như vậy.

- Hắc Hắc!

Long Vũ mặt dày nói:

- Không có biện pháp, ai kêu tôi có mị lực như vậy.

Long Vũ đột nhiên cười lớn một tiếng, tiến gần lại Dao, ánh mắt hấn hung hăng càn quét trên người nàng, hấn còn cố ý khoa trương nuốt nước miếng một cái. Dao cũng ra vẻ cả kinh, nói:

- Cậu muốn làm gì?

Đột nhiên Long Vũ đánh bạo ôm chặt lấy Dao, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, từ trên trán nàng hôn xuống.

Dao hét lên một tiếng, liền vội vàng lui lại về phía sau.

Long Vũ hắc hắc cười nói:

- Tôi còn tưởng rằng bà thật sự là đã chuẩn bị xong rồi, xem ra bà cũng chỉ là mạnh miệng thôi... Trong lòng bà nhất định cũng rất lo lắng.

Dao bị Long Vũ nói trúng tâm sự của mình, sắc mặt liền có chút khó xử, khẽ cười nói:

- Là vậy thì sao... Cho tôi thêm mấy ngày thời gian, tôi nhất định có thể vượt qua được chuyện này.

Long Vũ không cho là đúng, lãnh đạm nói:

- Dao bá mẫu, chuyện này chúng ta đều phải bình tĩnh suy ngẫm lại...

- Đúng vậy, tôi biết rồi!

Dao nói.

.....

.....

Huyền Minh cùng Vô Nguyệt đang thương nghị làm như thế nào để lấy được Đồng Tâm Tỏa trên người Đường Hương Hương, thì đột nhiên một cỗ lực lượng thần bí tập trung vào bọn họ. Một giây này, bất kể là Huyền Minh hay Vô Nguyệt đều không thể nhúc nhích được.

Hơn nữa, hai người đối với lực lượng này không dám có một tia dũng khí chống cự trong đầu.

- Các hạ thật sự là ai?

Huyền Minh đem khí thế Tổ Vu của mình hoàn toàn phóng thích ra, nhúu mày nói:

- Các hạ là ai, vì sao cứ đối lập với chúng ta.

- Hừ!

Quanh thân người họ quanh một tia hắc khí, hấn nổi giận mắng:

- Đồ hỗn trướng, ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là... Trên người người và ta đều đang chảy xuôi cùng một dòng máu.

- Các hạ cũng là người Vu Tộc!

Huyền Minh đúng là cảm thấy hơi thở Vu Tộc trên người hắn.

- Đúng vậy!

Người thần bí đem khí thế của mình thu hồi lại, thần nhiên nói:

- Huyền Minh, từ hôm nay trở đi ngươi cứ việc công khai thân phận của mình, đường đường là Tổ Vu lại đi mượn thân phận của người khác, thật sự là mất mặt.

- Okie, ta đã biết!

Tuy rằng vẫn còn chưa làm rõ được thân phận của người này, nhưng mà hơi thở Vu Tộc trên người hắn hẳn là không sai được. Vu Tộc tôn thờ kẻ mạnh, mặc dù là Tổ Vu thì cũng sẽ cung kính, nghe lệnh đối với người cường đại hơn mình.

- Vô Nguyệt!

Người thần bí quay đầu lại nhìn:

- Ngươi lẽ ra phải bị trừng phạt.

Lúc này, thân hình Vô Nguyệt bỗng run rẩy đứng lên:

- Thỉnh tôn giả nói rõ...

- Hừ!

Người thần bí tức giận nói:

- Ngươi là nha hoàn của Hậu Thổ, luôn luôn phụ trách hầu hạ nàng ta, nhưng mà hiện giờ nàng ta lại lưu lạc vào trong tay hậu duệ Luyện Sĩ Khí. Cô ta thậm chí ngay cả tổ tông của mình cũng không thêm nhận, ngươi nói ngươi có đáng trách hay không?

- Vô Nguyệt biết tội, thỉnh tôn giả trách phạt.

Vô Nguyệt vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Dừng lại một chút, Huyền Minh liền vội vàng góp lời:

- Tôn giả, chúng ta đang định dùng Đồng Tâm Tòa khống chế lại Hậu Thổ... Nghĩ rằng không bao lâu cô ta sẽ thay đổi lại thái độ.

- Đồ hỗn trướng!

Người thần bí tức giận nói:

- Hậu Thổ là một trong mười hai Tổ Vu, hơn nữa tại thời kỳ thượng cổ cô ta có công đức rất lớn đối với Vu Tộc, cô ấy là người có tiềm chất lớn nhất lấy “đức” để chứng đạo của Vu Tộc chúng ta, làm sao ngươi có thể dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để phá hư công đức của cô ta. Từ giờ trở đi, các ngươi hãy buông tha kế hoạch xấu xa đó đi...

Ngừng lại một chút, người thần bí lại nói:

- Mặc dù Hậu Thổ cũng cự tuyệt ta, nhưng ta vẫn nhẫn nại không vứt bỏ cô ấy. Các ngươi phải nhớ kỹ, sau này chúng ta nhất định phải cảm hóa cô ta, chứ không dùng biện pháp khác.

- Cảm hóa? Hiểu không?

Người thần bí lại nói:

- Bất kể thế nào mà nói, Hậu Thổ cũng là người Vu Tộc chúng ta, cho nên ta tin chắc rằng cô ta sẽ không vứt bỏ tổ tiên của chính mình, cũng sẽ không vứt bỏ sứ mệnh cùng tôn nghiêm của Đại Vu. Vô Nguyệt, chuyện lần này giao cho ngươi. Huyền Minh, ngươi hiện tại phải mau chóng xây dựng thông đạo ở Huyền Cảnh. Sau đó ta với ngươi sẽ cùng nhau bố trí Vu trận, làm thức tỉnh toàn bộ người có huyết mạch Vu Tộc, chúng ta nhất định phải có lực lượng cường đại để khống chế Huyền Cảnh...

- Thuộc hạ đã rồi!

Huyền Minh rất là biết điều, trước mặt vị cường giả hần liền tự giác đem mình trở thành lính hầu.

- Nhớ kỹ, Vu Tộc sẽ quân lâm thiên hạ, không chỉ là tam giới mà còn cả Thiên Ngoại Thiên cũng sẽ là lãnh địa của Vu Tộc chúng ta...

Người thần bí điên cuồng cười nói:

- Vu Tộc chúng ta là chủng tộc tồn tại cao quý nhất, bởi vì chúng ta là người có huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần...

.....

.....

Thái Huyền Sơn, trong phòng của Bạch Mi Đạo Nhân trên đỉnh ngọn núi Thái Dương. Thiên Cơ Tử, Phù Hoa, Tuyết Cơ tất cả đều ở đây. Về mặt mọi người hình như đều có chút trầm trọng.

Thiên Cơ Tử hướng tới Bạch Mi Đạo Nhân nói:

- Sư tổ, chúng ta đã đem Vô Tình Phong lật tung lên nhưng mà vẫn chưa tìm được bất kỳ dấu vết gì...

Bạch Mi Đạo Nhân thở dài nói:

- Nếu ta đoán không sai, thông đạo Huyền Cảnh ở ngay tại Vô Tình Phong, đáng tiếc rằng ta cũng không cách nào cảm ứng được vị trí cụ thể.

Dừng lại một chút, Bạch Mi Đạo Nhân nhìn sang Thiên Cơ Tử nói tiếp:

- Phái đệ tử đóng quân ở Vô Tình Phong, chỉ cần có biến động nhỏ thì lập tức thông báo ngay. Ngoài ra, xế chiều hôm nay ta sẽ đích thân ra sau núi mở bảo khố của Huyền Môn ra, những pháp bảo trân quý ngàn năm cũng nên hiện thân rồi...

Thiên Cơ Tử nghe vậy liền mừng rỡ trong lòng, tuy từ trong điển tịch đã sớm biết bảo khố phía sau núi, mặc dù đã đi qua vài lần nhưng vẫn không cách nào có thể mở ra bảo khố.

Nhưng sư tổ đã lên tiếng, xem ra việc làm cho Huyền Môn lớn mạnh đã có hi vọng rồi.

- Tuyết Cơ, Tiểu Vũ cùng Hương Hương đi vào Huyền Cảnh được một đoạn thời gian, công việc ở Huyền Môn lại nhiều, người cũng nên giúp đỡ một chút xem sao...

Bạch Mi Đạo Nhân thở dài nói:

- Nhất là bên nghiệp đoàn dị năng, người phải xem xét kỹ lưỡng, tuyệt không thể để cho Huyền Minh mê hoặc bọn họ, đưa bọn họ rời đi.

- Đệ tử tuân mệnh!

Tuyết Cơ cung kính nói.

- Haizzz!

Bạch Mi Đạo Nhân nói:

- Chỉ mong rằng năm lệnh chủ Phương Thiên Địa có thể nhúng tay vào chuyện này... Nếu không chỉ bằng vào lực lượng bây giờ của chúng ta, căn bản là không có cách nào có thể ứng phó được với trường hợp kiếp này.

.....

.....

Liên tiếp mấy ngày liền, Kim Phương cùng mẫu thân nàng Thiên Âm cãi nhau không ngừng. Thiên Âm hình như muốn con gái của mình phải dựa theo những gì mình sắp đặt, nhưng Kim Phương lại có suy nghĩ khác. Hai mẹ con thường xuyên nói chuyện với nhau nên mâu thuẫn liên xảy ra.

Đương nhiên, tiêu điểm của việc này lại chính là bởi vì Long Vũ.

Đi ra ngoài, Kim Phượng vừa mới ở Ngũ Thái Cung nói chuyện với mẹ nàng xong, nàng một mình về phòng mà trong lòng vẫn luôn buồn rầu. Một lát sau, Long Vũ liền theo đuôi tiến vào.

Khi nàng nhìn thấy Long Vũ, liền cao hứng lập tức chạy tới, ôm lấy cổ Long Vũ cười nói:

- Chồng nói xem, mấy ngày hôm nay có phải hay không cùng với chị Thi Nhân ở cùng một chỗ.

Mặt của nàng liền hồng lên, trong đôi mắt to lóe lên vẻ giảo hoạt cùng chọc ghẹo.

Long Vũ ôm eo của nàng, lắc đầu nói:

- Không phải, anh đang cùng bác gái Dao nói chút chuyện.

Kim Phượng nhẹ nhàng nga lên một tiếng, ngả đầu vào lồng ngực của Long Vũ, sâu kín nói:

- Có phải hay không các người muốn ở cùng một chỗ?

Long Vũ khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng, cười nói:

- Không có... Tiểu Phượng, Dao bá mẫu đã nói gì với em sao?

Kim Phượng ngượng ngùng cầm lấy tay hắn, ngẩng đầu khẽ lườm hắn một cái, nói:

- Trong lòng anh chẳng lẽ so với em còn không rõ ràng sao? Anh Vũ, anh định sẽ như thế nào đây?

Không đợi Long Vũ nói hết, Kim Phượng lại nói:

- Tính khí của chị Thi Nhân rất mãnh liệt, anh cũng nên cẩn thận. Nếu chị ấy mà biết chuyện các người thì...

Nàng làm động tác cắt kéo rồi liền nói:

- Chị ấy sẽ cho anh trở thành thái giám.

Long Vũ liền có chút buồn bực.

Ngừng lại một chút, hắn hỏi:

- Em nghĩ như thế nào vậy?

Kim Phượng cười ha hả, vỗ về Long Vũ ôn nhu nói:

- Dao bá mẫu nói với em, bà ấy chỉ hy vọng một lần có được tình yêu say đắm... Em cũng là nữ nhân, cho nên em có thể hiểu được tâm trạng của bà ấy. Hơn nữa, dù sao anh cũng là một người cực kỳ hoa tâm, em biết em cũng không quản nổi anh, nên chỉ có thể dung túng...

“.....”

Nói tới đây, sắc mặt Kim Phượng liền nghiêm lại, cúi đầu vào lồng ngực Long Vũ nỉ non nói:

- Anh Vũ, nếu anh thích thì liền đi làm đi...

Long Vũ liền xấu hổ một trận.

Dao cùng Kim Phượng đều nói là muốn từ mình để có được một tình yêu say đắm, nhưng bản thân nàng cũng không chỉ nói vậy thôi.

- Anh Vũ, em chỉ cần anh không bao giờ vứt bỏ em, vậy là em thỏa mãn lắm rồi.

Kim Phượng ôn nhu nói.

Long Vũ nghe những lời này của Kim Phượng, trong lòng liền tràn ngập nhu tình. Hắn gắt gao ôm chặt Kim Phượng lại rồi nói:

- Tiểu Phượng, sống trên đời này có thể có được người tri kỷ như em, lòng anh liền thấy đủ rồi... Đúng rồi, anh rất nhanh sẽ phải rời khỏi Phượng Sào, có thể rất lâu sẽ không thể quay lại. Em không cần lo lắng, qua một đoạn thời gian anh sẽ trở lại đón em rồi đi.

Kim Phượng liền sững sốt, trong lòng lúc này liền hoảng loạn, nói:

- Đi nơi nào? Không bằng lần này anh liền dẫn em rời khỏi luôn đi... Nếu không, em và mẹ sẽ tiếp tục cãi nhau mãi.

Long Vũ lắc lắc đầu, nói:

- Lần này anh không thể mang em rời đi, tạm thời anh vẫn chưa thể nảy sinh xung đột với Phượng Hậu. Tiểu Phượng, em chờ anh nhé. Tin tưởng anh, anh có thể xử lý tốt chuyện này.

Kim Phượng liền gắt gao ôm chặt lấy hắn, âm thanh có chút nghẹn ngào:

- Vâng, em nghe lời anh.

Long Vũ thấy nàng hình như có chút đau lòng, hắn liền vừa cảm động vừa áy náy, nàng ấy muốn như vậy mình có thể cho nàng ấy sao? Trước đây, hắn đã từng nghĩ sẽ toàn tâm toàn ý chờ đợi một nữ nhân, nhưng sự thật luôn không thể như ý nguyện. Nhưng mà những nữ nhân ở bên cạnh hắn, có nữ nhân nào mà không ưu tú, nữ nhân nào hắn cũng đều luyện tiếc cả.

Trong lòng hắn có trăm ngàn mối cảm xúc lộn lộn, hắn mặc kệ cho việc Kim Phượng đang ôm thật chặt lấy mình.

Kim Phượng thấy hắn cả nửa ngày vẫn không nói lời nào, nước mắt như thủy triều liền trào ra, Long Vũ liền phục hồi tinh thần lại, ôm thật chặt Kim Phượng, để cho nàng tùy ý khóc.

Hắn cũng không ngờ tình ý của Kim Phượng đối với hắn lại thắm thiết như vậy.

- Tiểu Phượng, đừng khóc, anh thực xin lỗi em, sau này anh sẽ cố gắng bồi thường lại cho em...

Long Vũ ôn nhu nói, nhưng mà hiện tại Kim Phượng đang giải tỏa tâm tình mặc cho hắn dụ dỗ như thế nào cũng không được, nàng gắt gao ôm chặt lấy hắn, giống như chỉ sợ vừa buông lỏng tay thì hắn liền lập tức biến mất, cái loại cảm giác này khiến cho Long Vũ cảm động tới cực điểm.

Cứ như vậy một lúc lâu sau, rốt cuộc Kim Phượng cũng ngừng khóc lại, ánh mắt của nàng hình như đã có chút mệt mỏi. Thân mình tựa vào lòng Long Vũ, Kim Phượng liền nhắm hai mắt lại. Đôi tay nhỏ bé vẫn gắt gao ôm chặt Long Vũ lại, không nói lỏng chút nào.

Long Vũ thở dài, đem cánh tay Kim Phượng chuyển lên cổ mình, chặn ngang eo bé nàng lên. Đôi mắt to của Kim Phượng liền mở ra, nhìn Long Vũ đến một cái nháy mắt cũng không có:

- Anh Vũ, yêu em... Anh biết không? Em đối với anh yêu đã đến mức thâm căn cố đế, trước đây em luôn sợ cái này rồi sợ cái kia cho nên luôn không dám buông thả chính mình để yêu anh. Bây giờ bị chị Thi Nhân đoạt đi, em mới ý thức được mình yếu đuối và nhát gan tới mức nào. Hiện giờ, em sẽ không tái phạm lại sai lầm này nữa...

Nàng dùng hết sức ôm lấy cổ Long Vũ, đem gương mặt hắn kéo gần đến mặt mình hôn nhẹ một cái.

Một lúc sau, Kim Phượng nói:

- Không quản tới mẹ có phản đối hay không, em đều sẽ không quay đầu lại. Trừ anh, ra trong lòng em tuyệt đối không chứa chấp nam nhân nào khác.

Nói tới đây, nước mắt nàng lại một lần nữa chảy xuống, nàng nói:

- Em muốn... Hãy hảo hảo yêu em một lần...

Giờ khắc này Long Vũ hoàn toàn trầm luân, hắn bị vây hãm trong nhu tình mật ý của Kim Phượng.

Hắn duỗi cánh tay cởi bỏ quần áo trên người nàng, thân thể bạch khiết hoàn mỹ vô cùng trình diện trước mặt hắn, bộ ngực nàng run rẩy, nụ hoa của nàng đỏ thắm mà mềm mại.

Long Vũ hôn lấy Kim Phượng, nói:

- Tiểu Phượng, anh sẽ làm cho em hạnh phúc, yên tâm anh sẽ xử lý tốt tất cả.

Kim Phượng mỉm cười, cảm lòng không kìm được, hôn đáp trả lại Long Vũ.

Khi thân thể của Long Vũ tiến vào, nàng khẽ rên rỉ một tiếng:

- Anh Vũ, em thực sự hạnh phúc...

Tại thời khắc này, trong đáy lòng Long Vũ không tự chủ lướt qua thân ảnh những nữ nhân tri kỷ của mình. Hắn biết, những nữ nhân này, hắn quyết sẽ không rời bỏ người nào.

.....

.....

Long Vũ rời khỏi Phượng Sào, tính toán đi đến Dục Giới tìm kiếm tin tức của cha mình. Thế cục hiện giờ càng ngày càng nguy hiểm, hắn cảm thấy mình buộc phải mau chóng tìm thấy người thân của chính mình.

Về phần đại kiếp nạn, hắn có khả năng giúp đỡ đâu thì giúp, dù sao việc này cũng không thể miễn cưỡng được.

Trước khi đi, Đường Hương Hương tính tạm thời sẽ không đồng hành cùng Long Vũ, nàng cần thời gian để giải quyết ân oán của mình với Vô Nguyệt. Nàng hẹn hắn sau nửa tháng nữa sẽ gặp mặt ở Dục giới.

Dao lại tỏ vẻ muốn đồng hành cùng Long Vũ.

Nàng nói với mọi người là đến Dục Giới tìm kiếm con gái. Nhưng Long Vũ lại rất rõ ràng, nàng căn bản là muốn trên đường đồng hành với mình tìm kiếm cơ hội, thuyết phục nàng, thuyết phục hắn cùng nhau hoàn thành giao dịch kia.

Đối với việc này, hai người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Phượng Hậu Thiên Âm đối với Dao chẳng thêm ngó tới, đối với Long Vũ là khách quý của Phượng Sào lại càng không thêm quan tâm, nên trước khi đi cũng không tới đưa tiễn.

Sau khi rời khỏi Phượng Sào, Long Vũ thấy khắp nơi vắng lặng, thấp giọng hỏi:

- Dao bá mẫu, người tính toán thế nào? Thật sự quyết định theo tôi... Hết thấy chỉ để tăng tiến tu vi...

- Đúng vậy!

Dao nói:

- Tôi chính là không quen nhìn trước ngó sau, tôi hiện giờ cần phải khẩn cấp tăng tiến tu vi. Nếu tu vi của tôi tăng lên đến Hoàng Cảnh, ta nhất định sẽ cầu Trưởng Lão Hội tiến hành một lần nữa đánh giá cùng xác định, tôi muốn làm Hắc Phượng Hậu.

- Hắc Phượng Hậu?

Long Vũ âm thầm lấy làm kỳ quái.

- Không việc gì phải ngạc nhiên, dựa theo quy định ở Phượng Sào, chỉ cần tu vi tiến vào Hoàng Cảnh đều có thể làm Phượng Hậu. Bất quá Phượng tộc đồng thời xuất hiện hai người có tu Hoàng Cảnh, vậy thì cơ hồ là không có khả năng. Đương nhiên, kỳ tích sắp được chúng ta sáng tạo.

Dao cười nói:

- Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, cũng không phải là việc gì lớn, coi như Thi Nhân có phản đối thì tôi cũng mặc kệ...

“Quan trọng tôi là sẽ bị Thi Nhân ghét bỏ.” Long Vũ thầm nói, da mặt của hắn cũng không phải quá dày.

- Hai vị, hiện tại tính toán đi đâu?

Ngay tại lúc Dao đang tính nói chút gì đó thì Huyền Minh liền hiện ra trước mặt bọn họ, ngăn cản không cho bọn họ đi.

256. Chương 19: Trạng Thái Đỉnh Phong Của Tổ Vu Huyền Minh

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 19: Trạng thái đỉnh phong của Tổ Vu Huyền Minh

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Hắc Minh?

Long Vũ quát lạnh nói:

- Bại tướng dưới tay, ngươi còn có mặt mũi quay lại?

- Hừ, lão tử là Huyền Minh, Tổ Huyền Minh Tổ Vu.

Huyền Minh cả giận nói:

- Nhớ kỹ, hôm nay lão tử lấy thân phận Tổ Vu bắt đầu hành tẩu tại Huyền Cảnh.

Ngừng một chút, hần nhìn Đạo cười hắc hắc:

- Cô nương oan gia, còn nhớ rõ ta chứ? Huyền Minh lão tổ phong lưu phóng khoáng... Năm đó ngươi là người ta ái mộ đó.

- Phi.

Dao khê gắt một tiếng nói:

- Ác tặc ngươi nói bậy bạ cái gì đó... Xem ra ta phải xé rách cái miệng chó của ngươi.

Trong lúc nói chuyện, Dao vô cùng tức giận, đôi mắt trợn trừng.

Long Vũ gương giọng nói:

- Huyền Minh, ngươi dám công khai thân phận xuất hiện tại Huyền Cảnh, chẳng lẽ ngươi không sợ trở thành mục tiêu cho mọi người công kích sao?

Huyền Minh khinh miệt cười:

- Hôm nay Vu lực của ta đã khôi phục trạng thái đỉnh phong. Cho dù là năm lệnh chủ Phương Thiên Địa thời kỳ đỉnh phong ta cũng không sợ, huống chi ba người các ngươi.

- Ba người?

Dao hơi kinh hãi.

- Thiên Tăng đã bị ta bắt.

Dứt lời, Huyền Minh vung tay áo, Thiên Tăng bị một đạo hắc khí quán quanh, bị vút thật mạnh trên mặt đất.

Thiên Tăng chăm chú ẩn nấp ở phụ cận. Cũng không nghĩ Huyền Minh được một người thần bí tương trợ, một thân Vu lực đã đạt tới đỉnh phong. Ngay cả khi hần lấy phật gia bí pháp ẩn tàng khí tức, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện. Huyền Minh không một tiếng động đã chế trụ hần.

Thiên Tăng bị phong bế tu vi, lúc này giống như một người bình thường.

Long Vũ nói:

- Đáng chết, người mau thả Thiên Tăng... Chẳng lẽ người không sợ đắc tội với Đại Thế Giới? Một mình người có thể tự tin khiêu chiến với Đại Thế Giới?

- Hừ.

Huyền Minh khinh thường nói:

- Cho dù là Bồ Đề, ta cũng không ngại. Nói cho các người biết, không bao lâu nữa, Huyền Minh ta sẽ trở thành chúa tể Huyền Cảnh. Mà các người đều là nô bộc của ta. Dao, đi theo ta, làm nữ nhân của ta, ta có thể cho người hạnh phúc.

Trước tiên hãy cho ta xem người có bao nhiêu bổn sự...

Long Vũ khẽ quát một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm vung lên, thân hình như thiểm điện phóng tới.

Huyền Minh tuy rằng Vu lực đại tăng, nhưng đối mặt với Long Vũ cũng không dám coi thường.

- Âm.

Trong khi nói chuyện, hai người đã công kích nhau, từng đợt tiếng nổ vang lên không ngớt. Đối với thực lực của Huyền Minh, Long Vũ biến sắc, tiếp tục công kích đợt thứ hai.

Thiên Sư pháp kiếm kích thích Tử Kim Thiên Viêm, một đạo hỏa long quét tới Huyền Minh. Dường như Huyền Minh đối với Tử Kim Thiên Viêm có chút cố kỵ, cũng không dám ngang nhiên đón đỡ, vội vàng phóng ra ngoài mấy trượng, tránh khỏi công kích của Tử Kim Thiên Viêm.

Long Vũ nhìn nhìn Huyền Minh, khinh thường nói:

- Cũng không khá hơn là mấy.

Thanh âm Huyền Minh trầm thấp nói:

- Nhóc con, đừng quá cuồng vọng. Đừng quên, tu vi hiện tại của ta có thể sánh ngang với cách lệnh chủ lúc đỉnh phong, mạnh hơn người một cảnh giới...

- Một khi đã như vậy, để cho ta xem người cuối cùng có được bao nhiêu năng lực.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, nói xong liền chém ra một kiếm kinh thiên. Khi kiếm khí phát ra, khí kinh thiên cuồng cắt xé hư không, phát ra tiếng gió giống như quỷ khóc lang gào. Nhất thời xung quanh Long Vũ bị kiếm khí bao phủ.

Huyền Minh lập tức cảm nhận được sát khí kinh thế hãi tục của Long Vũ. Tốc độ của kiếm khí quá nhanh, khí thế càng lúc càng thịnh. Khi kiếm khí sắp tới gần, Huyền Minh không dám khinh thường, hai tay giơ Đồ Lục Vu đao toàn lực phong chắn.

Bản chất của Vu tộc là hiếu chiến. Trong nhận thức của bọn chúng, tiến công chính là biện pháp phòng thủ tốt nhất. Mặc dù Long Vũ tấn công như lời đình, nhưng Huyền Minh cũng bình tĩnh lấy cứng đối cứng, chính diện giao kích.

- Âm, Âm...

Một tiếng nổ vang lên, Huyền Minh một kiếm đánh tan kiếm thế của Long Vũ, thừa cơ mạnh mẽ tiến đến gần Long Vũ. Long Vũ hơi kinh hãi, vội vàng thối lui, khó khăn lắm mới tránh thoát một kiếm này.

Mấy ngày này, Long Vũ trao đổi cùng siêu cấp máy tính La Lâm, đối với kiếm đạo hần nâng cao một bước, đối với thể kiếm vô cùng biến ảo, uy lực tăng lên rất nhiều.

Dao đứng một bên nhìn Long Vũ xuất trận, vài lần nghĩ muốn sống vai Long Vũ cùng chiến đấu. Chẳng qua nàng cảm thấy giờ phút này là thời cơ tốt nhất kích phát tiềm lực của Long Vũ. Cho nên, chưa đến lúc nguy hiểm, nàng sẽ không xuất thủ.

Đối mặt với thế công vũ bão của Long Vũ, Huyền Minh không chút chậm trễ, quơ Đồ Lục Vu Dao múa quanh thân, ý độ phá giải thế công của Long Vũ. Long Vũ cũng không chút chậm trễ, trực tiếp triệu hồi Vắn Thiên Thần Long tấn công.

Phòng ngự của Huyền Minh dường như đạt hiệu quả tốt trước thế công của Long Vũ. Cho dù là Vắn Thiên Thần Long cũng không cách nào đột phá tầng phòng ngự của hắn.

Kỳ thực, lấy tu vi của Huyền Minh, cũng không phải chiến đấu vất vả như vậy. Chỉ có điều hắn nhận mệnh lệnh là phải bắt sống Long Vũ cùng Dao.

Cho nên, hắn không thể không cẩn thận.

- Huyền Minh, ngươi chỉ biết tránh né thôi sao?

Long Vũ chiến ý càng tăng, trực giác toàn thân thống khoái, kiếm thế vì vậy mà càng lúc càng mượt mà.

Huyền Minh chỉ cảm thấy sát khí trong kiếm thế của Long Vũ có hình có chất, thấm tâm nhập cốt. Hắn có chút không nhịn được muốn đại khai sát giới.

Long Vũ thấy Huyền Minh trong lòng cố kỵ, cảm thấy cơ hội rất lớn, lập tức hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, hung hăng chém ra một kiếm, nhắm thẳng vị trí đan điền của hắn. Thân hình xẹt qua, giống như tia thiểm điện tiến tới Huyền Minh. Khí thế ngất trời làm cho người ta có cảm giác không thể chống đỡ.

Huyền Minh thấy vậy chần động, vội vàng vận chuyển Vu lực trong cơ thể, Đồ Lục Vu đao trong tay vang lên một tiếng nổ lớn, bắn ra một đao cương chói mắt hướng tới vị trí Long Vũ, cắn nuốt toàn bộ khí thế.

Huyền Minh cảm thấy trước ngực nóng ran, giống như một khối bàn ủi áp lên trên ngực hắn. Trong chớp lát, đôi mắt trong sáng của Huyền Minh biến mất không chút bóng dáng.

- Đáng chết, ngươi dám làm bị thương ta, ngươi dám làm bị thương ta...

Huyền Minh nhìn miệng vết thương trên lồng ngực, vẻ mặt có chút điên cuồng.

Long Vũ sợ ngây người, một kiếm của hắn dường như là thi triển toàn lực, còn để cho La Lâm mở ra biên độ tăng trưởng đạo lực. Nhưng một kiếm như vậy tạo ra cho Huyền Minh thương tổn không lớn. Có thể thấy được thân thể của Vu tộc cường hãn thế nào?

- Đi tìm chết đi.

Huyền Minh nổi giận, gầm lên một tiếng gầm lớn, thân hình như tia chớp hướng tới đầu Long Vũ. Một kích này, là Huyền Minh tức giận ra tay, dường như thi triển chín thành công lực, căn bản là mất thường khó có khả năng nhìn ra.

Long Vũ dường như không có cách nào né tránh được kiếm này, đành phải hai tay cầm kiếm, tốc độ như sao băng chém ra một kiếm. Dao muốn cứu viện cũng đã không kịp.

- Âm, âm.

Hai thanh kiếm va chạm với nhau phát ra tiếng nổ lớn. Thân hình Long Vũ chột lảo đảo, sau đó ngã xuống.

257. Chương 20: Dao Bị Thương

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 20: Dao bị thương

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Lồng ngực tê rần, trước mắt chợt tối sầm, thân thể như sa vào một cái hắc động, đang không ngừng rơi xuống đất rất... Vào thời khắc này, Long Vũ có một loại cảm giác linh hồn cùng thân hình sắp chia lìa. Hắn kiệt lực muốn mở to mắt, kiệt lực muốn làm cho bụng dưới mình không quặn đau, nhưng hết thấy cố gắng của hắn đều chẳng thấm vào đâu.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, Long Vũ chậm rãi mở to mắt, thấy mình nằm trong một sơn động, ánh dương quang ấm áp ngoài cửa động hắt vào, chiếu lên trên người, cả người thoải mái.

Hắn vội vàng kiểm tra tình huống trong cơ thể. Hoàn hảo, ngoại trừ lực lượng có chút cạn kiệt ra, cũng không trở ngại gì. Nhắm mắt lại, hắn cẩn thận nhớ lại tình huống lần trước, hắn nhớ rõ hắn là cùng Huyền Minh Tổ Vu đánh nhau, xong bị thương. Bị lão ta đánh trúng, liền hôn mê.

Nhìn nhìn bốn phía, Long Vũ cau mày nói:

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

- Cậu tỉnh rồi?

Đột nhiên, một giọng nói thanh thúy của nữ tử từ cái cửa động truyền đến.

Long Vũ vội vàng nhìn chung quanh, đã thấy một mỹ nữ tuyệt sắc đang tựa vào cạnh cửa, đôi mắt đẹp trong suốt, tươi cười nhìn hắn.

- Bác Dao, là bác?

Thân ảnh xinh đẹp đứng ở cửa động, đúng vậy chính là người cùng mình rời khỏi Phượng sào, Dao.

Nàng giật mình nhìn Long Vũ, trong đôi mắt lại có vài phần nhu tình:

- Không nên cử động, tiếp tục nằm...

Dao cũng không để ý Long Vũ sẽ kinh ngạc. Mà liếc mắt một cái, trong đôi mắt lộ ra một ánh mắt dễ thương, gọi hắn trên giường.

Long Vũ xấu hổ một hồi, hay là Dao muốn khiêu khích mình?

Long Vũ thầm kêu không tốt, cảm thấy mình thật có lỗi với Thi Nhân.

- Bác gái. Bác muốn làm cái gì?

Long Vũ nóng nảy.

- Nằm xuống, đừng...

Dao làm như không nghe thấy hắn nói. Thân ảnh nhoáng lên một cái cũng đã xuất hiện ở trước mặt hắn, giữ chặt hắn lại, đẩy ngã trên giường đá.

Long Vũ sắc mặt không hồn giận, vội vàng nói:

- Bác Dao, bác đến tột cùng muốn làm chuyện gì? Bác sẽ không thực sự muốn theo chuyện đó với cháu chứ...

Long Vũ tu vi vốn hơi thấp hơn Dao. Thêm giờ phút này vẫn chưa phòng bị, đã bị nàng giam cầm. Nếu người ta thực sự muốn làm cái gì, thì cũng chỉ có thể tùy theo an bài thôi. (ND: Tùy thôi)

Long Vũ cũng không phải là một người sợ phiền phức.

Tuy hắn không biết phải xử lý chuyện này như thế nào cho tốt. Nhưng giờ phút này, nếu sắp xảy ra, hắn phải dũng cảm đối mặt. Nàng là một cô gái tốt, Thi Nhân cũng là một cô gái tốt. Hơn nữa bọn họ lại là mẹ con. Hắn có thể nhắm mắt hưởng thụ, sau đó sẽ đem chuyện này xử lý công bằng.

Nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của bác Dao. Long Vũ cũng không biết nên nói cái gì.

Dao mỉm cười:

- Xú tiểu tử, nhìn bộ dáng của cậu kia, tôi cũng có ăn thịt cậu đâu, cậu sợ hãi cái gì...

- Bác Dao, bác đã nghĩ kỹ chưa, bác thật sự không hối hận, bác có nghĩ tới nếu chúng ta xảy ra quan hệ, Thi Nhân bên kia phải làm sao bây giờ? Cháu nghe Tiểu Phượng nói Thi Nhân tính khí mạnh mẽ, cháu lo lắng tương lai sẽ xảy ra chuyện.

Nghe xong lời Long Vũ nói, Dao lập tức hiểu được, nàng duỗi tay gõ lên đầu Long Vũ một cái, tròng mắt hạnh, tức giận cười mắng:

- Hồn tiểu tử nhà cậu, cậu nghĩ tôi thành loại người nào vậy? Coi như tôi thật sự muốn cậu, cũng không cần chọn lúc này. Cậu được Huyền Minh ban thưởng cho, hôn mê ba ngày ba đêm. Hiện tại tuy rằng đã tỉnh lại, cũng không có gì đáng ngại nữa, nhưng tôi cũng không thể bỏ đá xuống giếng nha.

- Vậy bác đây là?

Long Vũ hỏi.

- Giúp cậu chữa thương!

Dao nói.

Long Vũ có chút hồ nghi:

- Bác Dao, bác thực sự chỉ là muốn giúp cháu chữa thương?

Dao lờ mờ hắc một cái, nói:

- Đương nhiên là chữa thương, cậu nghĩ rằng tôi muốn người làm cái gì?

Long Vũ có chút thất vọng lại có chút may mắn. Suy nghĩ trong lòng có chút phức tạp, cảm xúc cũng có chút lộn lộn. Biết rõ mục đích của Dao rồi, Long Vũ không hề phản kháng, ngoan ngoãn nằm ở trên giường đá, chờ Dao chữa thương cho hắn.

Dao duỗi tay, sờ lên trán Long Vũ, tâm tình lập tức lắng xuống, thả ra thần thức, tiến vào trong cơ thể Long Vũ, cẩn thận kiểm tra một hồi. Thu hồi thần thức, trên mặt Dao bỗng nhiên lộ ra sự kinh hãi:

- Không tệ, thể chất của cậu hiện giờ đã gần như hoàn mỹ, cậu bị tổn thương nặng như vậy, lại đã có thể tự lành một nửa...

Long Vũ cũng là âm thầm vui sướng, nhớ ngày đó, hắn bị công nhận là phế vật của Huyền Môn. Nhìn lại hiện giờ, trên trời dưới đất, mấy ai bằng được. Thoáng do dự, hắn hỏi:

- Bác Dao, kế tiếp như thế nào. Cháu là đang nói đến Huyền Minh Tổ Vu như thế nào? Còn có Thiên Tăng hòa thượng ngày đó nữa chứ?

- Huyền Minh lão tổ bị một chiêu liều mạng của cậu dọa lùi, bắt quá trước khi đi, hắn hay mang đi Thiên Tăng.

Dao nói:

- Yên tâm đi, Bồ Đề Kim Phật trở về Đại Thiên thế giới, hắn sẽ xử lý chuyện tình của Thiên Tăng.

- Ai!

Mặt Long Vũ lộ vẻ thất vọng:

- Nhưng cháu vẫn thất bại.

Dao tựa hồ cũng nhìn ra thất vọng của Long Vũ, cười nói:

- Tiểu tử nhà cậu, thật sự là không biết thế nào là đủ, cậu cẩn thận tính coi, cậu tu luyện mới được bao lâu. Hơn nữa, phóng mắt nhìn khắp Huyền Cảnh có ai có thể dọa lùi Huyền Minh, thật sự là không được mấy người. Cậu còn trẻ, có thể có thành tựu này, thật sự là tại hoa tuyệt thế trong thiên địa, đợi một thời gian nữa, tiền đồ của cậu là không có hạn lượng a. Đúng rồi, tiểu tử, tôi trước hết cảnh cáo cậu, sau này cậu

phải đối tốt với Thi Nhân của tôi một chút. Đừng có vì cậu tu luyện tới cảnh giới cao mà đối sử tệ với Thi Nhân, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu...

- Hắc hắc!

Long Vũ mỉm cười, nói:

- Bác gái, cháu sẽ không để cho bác thất vọng.

- Được rồi, tôi lại giúp cậu một tay.

Dao nhẹ giọng nói:

- Tôi tới giúp cậu khôi phục đạo lực.

Dao nói xong, hai tay rất nhanh kết thành một đạo pháp ấn, trong tay toát ra một đạo quang mang ngũ thải, lập tức đem cặp kia chưởng ấn chạm vào trán của hắn.

Nhất thời, trực giác Long Vũ cảm thấy một dòng nước ấm tiến vào thể nội, nháy mắt chạy khắp kinh mạch toàn thân.

Giờ phút này, hắn có thể tinh tường cảm giác được kinh mạch trong cơ thể mình đang ở dưới tác dụng của dòng nước ấm toả ra sinh cơ, đạo lực trong đan điền cũng bị hoạt hoá, bắt đầu chạy trong cơ thể.

Nửa canh giờ trôi qua, nội thương của Long Vũ đã tốt hơn bảy tám phần. Nhưng trước mắt lại xuất hiện một lần vấn đề, cũng biết làm sao, Dao không có biện pháp thu hồi đạo lực của mình.

Trong cơ thể Long Vũ cũng biết như thế nào mà lại sinh ra một cỗ lực mạnh mẽ, không ngừng hấp thu lực lượng trong cơ thể Dao, nằng vài lần muốn buông tay cũng chẳng thấm vào đâu.

- Bác gái, đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Long Vũ căng thẳng, vội vàng truy vấn.

- Tôi không có cách nào dừng lại...

Dao biết, việc này cũng chẳng thể trách Long Vũ, phỏng chừng chính hắn cũng không biết rõ tình hình.

Trên thực tế, Long Vũ đích xác không biết rõ tình hình, hắn hoàn toàn ở thế bị động tiếp nhận trị liệu.

Biết được dao gặp được khốn cảnh, Long Vũ vội vàng xem xét tình huống trong cơ thể. Cái cỗ hấp lực trong đan điền kia tựa hồ là tự phát, bản thân hắn cũng vô pháp đình chỉ.

Cứ như vậy qua nửa canh giờ. Lực lượng trong cơ thể Dao cũng là bị hút đi bảy tám phần. Nằng cắn răng, há mồm phun một ngụm máu tươi lên trán Long Vũ. Long Vũ đau nhức một hồi. Dao nhân cơ hội này, vội vàng rút tay ra. Cuối cùng tránh cho lực lượng trong cơ thể có thể bị hút hết.

- Bác Dao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cháu không phải cố ý...

Long Vũ nóng nảy, vội vàng đem Dao lung lay sắp đổ đỡ lấy.

- Không liên quan đến cậu...

Đang nói, Dao đột nhiên lại phun ra một ngụm máu tươi, té xỉu ở trong lòng Long Vũ.

Long Vũ vội vàng xem xét tình huống, cũng may Dao chỉ là tạm thời ngất.

Hắn do dự một lát, rồi ôm lấy Dao, đem nằng đặt ở trên giường đá, đồng thời tại chung quanh giường đá bắn ra một đạo Tử Kim Thiên Viêm dùng để sưởi ấm. Trong thạch động có chút âm hàn, giờ phút này lực lượng của Dao chống đỡ hết nổi, nằng đích xác cần một chút ấm áp.

Chà xát hai tay, Long Vũ do dự một lúc lâu, quyết định giúp đỡ Dao chữa thương. Cẩn thận cân nhắc trước sau, hắn cuối cùng xác định phương án dùng Tử Kim Thiên Viêm chữa thương.

Tử Kim Thiên Viêm là lực lượng chính nghĩa, cùng hơi thở Phượng tộc trong cơ thể thập phần ăn khớp. Hơn nữa thể chất Phượng tộc thuộc tính hỏa.

Cho nên, Long Vũ lấy Tử Kim Thiên Viêm chữa thương thập phần hữu hiệu.

Bận rộn một lúc lâu sau, lực lượng của Dao được kích hoạt, thời gian không lâu cũng đã khôi phục một nửa. Đương nhiên, muốn khôi phục toàn bộ, vẫn còn có chút khó khăn. Việc Long Vũ có thể làm, cũng thế thôi.

Làm xong tất cả mọi chuyện, lại giúp đỡ Dao kiểm tra qua, rồi Long Vũ tựa vào bên giường tiến nhập giấc ngủ.

Tỉnh dậy, mặt trăng đã lên cao, độ ẩm trong sơn động tựa hồ càng ngày càng thấp. Long Vũ lại phóng xuất ra một cỗ Tử Kim Thiên Viêm bổ sung, vừa chiếu sáng cũng giúp Dao sưởi ấm.

Ngẩng đầu nhìn Dao còn đang trong giấc ngủ, Long Vũ phát hiện nàng thiếu đi phần lãnh đạm ngày thường lại có chút dễ thương, dưới ánh lửa màu tím chiếu rọi, thần sắc của nàng an tĩnh, ôn nhu như vậy.

- Kỳ thật, nàng là một nữ nhân rất đẹp, rất tốt.

Long Vũ không khỏi hơi hơi than thở nhẹ. Nếu không là bởi vì quan hệ với Thi Nhân bên kia, lấy ánh mắt một người nam nhân mà nhìn, đổ lên Dao là một chuyện tình rất tốt, rất khoái trá.

- Ừm...

Trong ngủ say, dao chợt ưm một tiếng, thanh tĩnh lại.

- Bác gái, bác tỉnh rồi!

Thấy nàng tỉnh lại, Long Vũ vui sướng một hồi.

- Đây là nơi nào?

Dao sâu kín hỏi, gắng sức ngồi dậy.

- Vẫn là cái sơn động kia...

Long Vũ giải thích.

- A!

Dao lên tiếng, không có nói tiếp, cúi đầu, không biết nghĩ cái gì. Long Vũ chờ giây lát, thấy nàng không có nói thêm gì, liền thân thiết hỏi:

- Bác Dao, không sao chứ... Lúc trước rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Đỡ ta...

Dao chìa một cánh tay ngọc ra, thanh âm uyển chuyển êm tai, so với trước kia cũng nhu hòa hơn rất nhiều. Giờ phút này, đạo lực trong cơ thể nàng dưới sự trợ giúp của Long Vũ đã khôi phục bình thường, nhưng thân mình lại vẫn có chút suy yếu. Lúc trước vì đoạn tuyệt cổ hấp lực trong cơ thể Long Vũ kia, nàng liều mạng nhổ ra một nước miếng bản mạng tinh huyết nguyên khí, nên nàng tổn thất rất lớn.

Long Vũ theo bản năng duỗi tay ra, ngón tay chạm đến một đũng chỗ lộ ra làn da trắng mịn giống như ngọc, mơ hồ còn có hương thơm truyền đến, không khỏi rung động trong lòng.

Dao lấy hân làm cây trụ, miễn cưỡng đứng dậy, bất ngờ là, mới được một nửa, nàng hơi hơi loạng choạng, chợt mất đi cân bằng, cả người nhào vào trong lòng nam tử, hai người nhất thời ngã nhào trên đất.

258. Chương 21: Tiến Hóa Cuối Cùng Của Dao

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 21: Tiến hóa cuối cùng của Dao

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Cẩn thận!

Lông mày Long Vũ vừa nhíu, vội vàng đem nữ nhân ôm lấy, để tránh cho nàng ngã nhào trên đất. Thân mình Dao đề lên hấn nằm trên mặt đất.

- Bác Dao, bác không sao chứ...

Long Vũ thân thiết hỏi.

Dao đang muốn nói chuyện, lại không nghĩ thân mình trống rỗng, lại hạ xuống, thân thể hai người vốn quấn cùng một chỗ, giờ phút này Dao lại cúi xuống, đó là mặt đối mặt.

- Tiểu Vũ!

Dao ưm một tiếng, hai mảnh môi mềm mại vươn qua, mang theo vài phần ấm áp, lại mang theo vài phần ướt át.

Một khắc này, bất kể là Dao hay Long Vũ, trong đầu của bọn họ nhất thời ầm ầm một tiếng, mất đi toàn bộ ý thức, chỉ cảm thấy cặp môi kia ngọt ngào, tốt đẹp như thế.

Long Vũ là người từng trải, đối với chuyện hôn môi cực kỳ thành thạo. Dao tuy rằng cảm dục đã lâu, nhưng kỹ thuật cũng không kém, nàng đem cái lưỡi thơm tho thăm dò vào trong miệng Long Vũ, khi thì dây dưa, đầu lưỡi vòng quanh, khi thì dọc theo nanh răng trơn bóng mà chạy, dục vọng to lớn nghênh đón trêu đùa nam nhân.

- Hình như có gì không đúng!

Long Vũ đột nhiên có chút nghi hoặc đối với trạng thái của Dao. Hấn phát hiện trong khoảnh khắc, Dao trở nên mê ly, thần trí có chút không rõ.

- Bác Dao, bác làm sao vậy?

Long Vũ buông miệng nữ nhân ra, lý trí hỏi một câu.

- Ừm!

Dao ngậm khẽ một tiếng. Ngay lúc Long Vũ không kịp phản ứng, hai cái cánh tay ngọc của nàng giống như thủy xà quấn lên cổ hấn.

Trên da thịt nữ nhân ấm mà non mịn, mơ hồ tản ra mùi thơm. Nàng thở dốc đứt quãng. Ngọn núi cao ngất không ngừng phập phồng...

- Bác Dao...

Long Vũ cảm giác dưới bụng truyền lên một ngọn lửa. Miệng hấn cũng thở hổn hển nặng nhọc. Ở dưới tình huống này, có nam nhân nào có thể cầm giữ được.

- Ta muốn...

Dao nhẹ giọng nỉ non.

Long Vũ thở hổn hển. Xoay người một cái, đem Dao áp dưới thân. Một bàn tay liền đưa đến sau lưng ngọc thể kia thoát ra xiêm y. Bàn tay to lập tức phủ lên trên kiều đồn của nữ nhân. Ấm áp trắng mịn. Thật sự là thiên hạ thượng hạng.

- Không đúng...

Một lát sau, Long Vũ đột nhiên cảm giác ngón tay mình đụng chạm đến một chút lông xù gì đó, như là lông chim các loại. Xuất phát từ tò mò, hấn ngồi thẳng lên nhìn nhìn.

Ai ya, phần đuôi Dao lại có thể biến hóa thành cái đuôi năm màu của Phượng Hoàng.

Đồng tử của Long Vũ phóng lớn gấp đôi, miệng kinh ngạc được nói không ra lời.

- Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Giờ này khắc này, dự vọng trong lòng Long Vũ đã muốn sút giảm vô ảnh vô tung.

Lập tức, hần cơ hồ là theo bản năng cắn cắn đầu lưỡi, rất đau, không phải là nằm mộng. Nói như vậy, tình huống trước mắt hần hần là đều là thực sự.

Về mặt của Dao tựa hồ vẫn còn có chút không rõ ràng lắm, vẫn nằm ở trên mặt đất cạnh giường đá giầy dựa thân mình, bộ dáng nhìn qua hình như rất đói khát.

Mà hạ thân của nàng lại chậm rãi biến ảo, khi thì là thân thể người, khi thì là cái đuôi Phượng Hoàng. Trong lòng Long Vũ không khỏi đánh cái rùng mình, lui về sau mấy bước.

Loại tình huống trước mắt này, hần hoàn toàn không biết nên làm sao bây giờ?

- Chủ nhân... Không có gì đáng ngại, tử hỏa của anh làm cho tu vi của nàng có thể đột phá bình cảnh, giờ phút này, Dao đã hoàn thành bước tiến hoá cuối cùng.

Biến mất đã lâu, La Lâm rốt cục lại xuất hiện. Nàng giải thích:

- Phượng tộc khi đạt tới hoàng cảnh tu vi, tất cả triệu chứng bệnh tật Phượng tộc sẽ hoàn toàn thoái hoá...

- A!

Nghe La Lâm giải thích như vậy, trái tim lơ lửng nửa ngày của Long Vũ cuối cùng chậm rãi ổn định lại.

- Vậy anh phải làm sao bây giờ?

Long Vũ hỏi:

- Anh làm như thế nào để trợ giúp bác Dao.

- Yên lặng theo dõi kỳ biến!

La Lâm nói:

- Mấy tin tức này là em đọc được từ Phượng Hoàng lệnh, tin tức còn lại, còn cần tiến thêm một bước phân tích.

Ngừng một chút, La Lâm tiếp tục nói:

- Chủ nhân, em nghĩ không bao lâu nữa, em sẽ có thể triệt để phá giải Phượng Hoàng lệnh.

- Ủ, tốt lắm.

Long Vũ khen ngợi một tiếng, lập tức nói:

- La Lâm. Vì sao anh cảm thấy em càng lúc càng giống con người. Hiện tại loại cảm giác này đã là càng ngày càng mãnh liệt. Đúng rồi, em có biết rõ ràng hay không, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Không có!

La Lâm tựa hồ cũng không muốn phải trả lời Long Vũ.

- A!

Long Vũ nghĩ ngợi chút, rồi nói:

- Anh nghe nhiều người nói, em là một dạng sinh mạng thể... Không phải cái gọi là điện tử năng lượng. Có phải hay không, mấy tính hình người có thể tiến hoá thành nhân loại.

- Không có!

La Lâm nghiêm túc nói:

- Không quản mấy tính hình người có khoa học kỹ thuật cao đến trình độ nào, nó thủy chung đều là một đoạn trình tự, một cỗ năng lượng điện tử. Cái này là điều cơ bản nhất trong chuyện con người chế tạo ra máy tính và người máy.

- Vậy tình huống hiện tại của em, sao anh cảm thấy được hẳn là có chuyện biến dị gì đó có phải không?

Long Vũ hỏi:

- Em hiện tại có thể rời khỏi cơ thể của anh không?

Không biết tại sao, La Lâm càng ngày càng nhân tính hóa làm cho Long Vũ cảm nhận được một tia bất an.

Hắn cảm giác trong cơ thể có một kẻ nhìn lên mình.

- Chủ nhân, anh...

Trong giọng nói của La Lâm xen lẫn một tia lo lắng:

- Chẳng lẽ anh không phải là có ý định muốn...?

- Không phải!

Long Vũ cười nói:

- Ý của anh là, em có thể thử đi khỏi cơ thể anh, hưởng thụ cuộc sống tại thế giới bên ngoài. So sánh ra, thế giới bên ngoài vẫn tốt đẹp hơn...

-Ồ, để em thử một lần xem sao.

La Lâm nói:

- Chủ nhân, anh trước tiên hãy mau lên, em nghĩ em hẳn là lại bế quan, có một số việc, em nhất định phải làm.

...

...

Long Vũ nhớ kỹ lời La Lâm nói, yên lặng theo dõi kỳ biến. Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, biến hóa trên người Dao lúc này mới hoàn thành. Sau khi thanh tỉnh, Dao nhìn nhìn Long Vũ, nhẹ giọng hỏi:

- Tôi làm cho sợ cậu sao?

- Không có!

Long Vũ mỉm cười:

- Chúc mừng bác, tu vi của bác đã đột phá bình cảnh...

-Ừ!

Dao gật gù đầu, nói:

- Tôi muốn cảm tạ cậu, nếu như không có Tử Kim Thiên Viêm của cậu kích thích, nếu không tôi có muốn tu vi của tôi đột phá bình cảnh thì không cách nào đột phá. Đúng rồi, Tiểu Vũ, tối hôm qua cậu có thấy cái gì hay không... cái chuyện quỷ dị gì đó...

- Không có!

Long Vũ nói:

- Ngoài thân thể của bác đang không ngừng biến ảo ra, cũng không chuyện quái dị gì đó...

- Cậu đi chết đi!

(ND: Chết chưa, mỹ nữ người ta không quên mà mình lại dám quên!)

Dao giận dữ nói:

- Chuyện kia còn không tính là quỷ dị à... Tôi nói, quên trò hề của tôi trước đó đi. Tiểu Vũ, cậu thành toàn cho tôi, tôi tự nhiên cũng muốn thành toàn cho cậu. Đến đây đi, tôi muốn, để cho tôi dùng nguyên khí thuần chánh nhất của tôi tới giúp cậu tăng cường tu vi, cậu cũng sẽ trở thành hoàng cảnh của người tu đạo, trở lệnh chủ cường đại trong thiên địa...

- Bác Dao... Cháu...

Long Vũ tựa hồ sải bước.

- Không cần do dự nữa!

Dao đi lên, chủ động nhào vào lòng Long Vũ. Theo sau, ngọc thủ của nàng nhẹ nhàng điểm lên trán Long Vũ, sau đó, đôi môi anh đào của nàng hơi hơi mở ra, phun ra một ngụm sương khói màu hồng nhạt. Long Vũ theo bản năng hít vào, hương khí xông vào mũi. Ngay sau đó, hắn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, con người nguyên bản trong suốt giờ phút này cũng trở nên đỏ bừng.

Nguyên lai, Dao lo lắng Long Vũ không buông xuôi, cố ý thi triển mê dược với hắn.

Dao được Long Vũ tương trợ, hoàn thành tiến hoá cuối cùng, đạt tới tâm nguyện nhiều năm qua. Hiện giờ, nàng muốn báo đáp Long Vũ. Hiến thân, không thể chậm một giây.

Ý thức Long Vũ của đã triệt để mê muội. Một tay ôm lấy Dao, hôn lấy miệng nàng, nhanh chóng mút vào. Trong đầu Dao “Ầm ầm” một tiếng, chỉ cảm thấy hồn phách nhẹ nhàng thoát khỏi thân thể, lại nặng nặng hạ xuống, một mảnh trời đất hoàn toàn xoay chuyển. Tuy rằng hành vi Long Vũ có chút thô bạo, nhưng trong mơ hồ, miệng nàng thậm chí có chút cảm giác tê dại giống như có dòng điện, nó lại càng dọc theo trên thân thể mềm mại không ngừng đi xuống, bám theo từng mảnh ửng đỏ.

Trong khoảnh khắc, thân thể Dao bị xâm phạm, hai mắt đã trở nên mê ly.

- Thi Nhân, vì Tiểu Vũ, mẹ không thể không... thực xin lỗi con!

Dao giống như có lẽ đã buông ra tâm tình, quyết định chủ ý.

Vào lúc này, dị biến lại độ phát sinh. đạo lực trong cơ thể Long Vũ dọc theo đầu lưỡi bắt đầu hướng vào trong cơ thể Dao chảy tới, dưới sự kích thích của cổ Tử Kim Thiên Viêm, lý trí của Dao cũng dần dần mất đi, ánh mắt của nàng bên trong cũng lộ ra sự dễ thương, cánh tay ngọc nguyên vẫn bản kháng cự lại càng bắt đầu quán quít lấy đối phương, nhu nhược uyển chuyển trong tiếng rên rỉ, nàng cũng bắt đầu trở nên xúc động.

Lực lượng trong cơ thể hai người dọc theo đầu lưỡi không ngừng lưu chuyển, dần dần đã hình thành một cái tuần hoàn. Lại qua một lát, thân thể hai người dần dần dung hợp cùng một chỗ. Trong cơ thể Long Vũ luồn lên một cổ Tử Kim Thiên Viêm nháy mắt đem quần áo hai người thiêu huỷ hầu như không còn.

Một tiếng rên rỉ kiều mỹ, vật cứng của Long Vũ đã muốn đầu đá lung tung đâm vào trong cơ thể nữ tử. Trong khoảnh khắc, lực lượng trong cơ thể hai người như là tìm được chỗ phát tiết lớn, hoà vào nhau không ngừng.

...

...

Buổi trưa, hai người làm mấy lần rồi mới ngủ thật say. Dao thỏa mãn ôm lấy cổ Long Vũ, thân mình co rúc ở trong ngực của hắn, nhắm mắt lại.

Đợi cho đến khi vàng trắng lên cao, bị gió lạnh thổi qua, Long Vũ từ từ tỉnh lại. Giương mắt lên nhìn, đã thấy toàn thân Dao co rúc ở trong lòng ngực của mình.

Mà bốn phía nơi nơi đều là dấu vết sau cuộc hoan ái.

Nhắm mắt lại, cẩn thận quay về tình cảnh lúc trước, Long Vũ rất nhanh liền ý thức được tình huống trước mắt. Hiển nhiên, hắn cùng Dao vừa hợp thể.

Thoáng do dự, hắn chống nửa thân thể, thấp giọng kêu:

- Bác Dao, mau tỉnh...

Dao chậm rãi mở to mắt, vẻ mặt có chút hốt hoảng, trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ nhàng phun ra vài:

- Tu vi của cậu dĩ nhiên đạt tới hoàng cảnh...

Long Vũ hơi ngẩn ra, thử vận khởi khí tức, quả nhiên phát hiện đạo lực trong cơ thể lại lên một cái cảnh giới mới. Lực lượng trong đan điền thập phần dồi dào. Hắn không khỏi mừng rỡ như điên.

Dao thì từ từ đứng dậy, lập tức rời đi, một lời cũng không nói thêm. Giờ phút này, nàng cảm thấy trống rỗng và tự trách vô cùng.

Vốn đang có chút đắc ý vênh váo, Long Vũ thấy thế, ngạc nhiên nói:

- Bác Dao, bác cảm thấy hối hận sao?

- Chúng ta không cần phải nói tiếp chuyện này nữa... Tiểu Vũ, nơi này là Lạc Anh hạp của Dục giới, là một địa phương an toàn. Mấy ngày nay, chúng ta ở trong này tu luyện, đem đạo lực mới ra đời trong cơ thể ổn định lại. Đợi cho cảnh giới mới của chúng ta ổn định, lúc đó mới rời đi. Thế nào?

Dao hỏi.

259. Chương 22: Cha Là Tổ Vu?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 22: Cha là Tổ Vu?

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu, cũng không nhắc lại.

Mấy ngày kế tiếp, hai người bắt đầu ở lại núi tu luyện. Nhưng mà thời gian hai người ở chung đa phần là xấu hổ.

Long Vũ nghĩ thầm sự tình đều đã xảy ra, chẳng thà thản nhiên đối mặt. Hắn vài lần muốn cùng Dao nói gì đó, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của nàng đều bị dọa cho cấp đít bỏ đi.

Cũng may, hai người đều rất bận rộn, cho nên cũng không có nhiều bận tâm.

Ban đầu, bởi vì tu vi tăng quá nhanh, hắn lo lắng có ảnh hưởng tiêu cực. Nhưng từ tình huống hiện tại, tu vi của hắn rất ổn định, làm cho những bất an trong lòng giảm đi rất nhiều.

Bởi vì hắn chăm chỉ tu luyện, sức chiến đấu của hắn dần dần lớn mạnh. Tuy tu vi của hắn chỉ tăng lên một cảnh giới, nhưng biến hóa bên trong lại không gì có thể so sánh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua một tháng. Nhưng bất kể là Dao hay Long Vũ đều đã ổn định tu vi trong cơ thể.

Thời gian buổi tối, hai người đều hẹn nhau sẽ rời khỏi chỗ này vào sáng hôm sau.

Sáng sớm, hai người rời khỏi sơn động, lập tức trở về tổng bộ Thiên Đường. Từ tin tức của Mã Ngọc, Thiên Tăng hòa thượng đã được Bồ Đề Kim Phật chữa trị. Nhưng mà Đại Thiên Thế Giới cùng Huyền Minh đã hiệp nghị, không hề nhúng tay vào tranh đấu giữa Vu Tộc cùng hậu duệ của Thượng Cổ Luyện Khí.

- Xem ra chúng ta đã mất đi một phần lực lượng...

Long Vũ cảm thấy việc này có chút đáng tiếc.

-

Mã Chính Phong giễu cợt nói:

- Tên Na Ta hòa thượng đầu đường xó chợ của Đại Thế Giới, hoàn toàn không muốn cùng Vu Tộc động thủ. Chỉ vì nghĩ cách cứu Thiên hòa thượng, lại phải thương nghị với Vu Tộc. Rõ ràng chính là bọn họ cố ý. Tiểu Vũ, đệ không biết, trong năm Phương Thiên, cái tên Na Ta luôn mồm niệm A Di Đà Phật là tên hèn hạ nhất.

- Ra vậy.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Đệ đồng ý với quan điểm của huynh. Từ trước tới nay Đại Thiên Thế Giới đều tự cho mình là chính nghĩa. Nhưng khi ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, bọn họ liền làm con rùa rút đầu. Hoặc là tìm kiếm cái lý do rách nát, lấy cớ rút lui.

Cho tới nay, kỳ thật Long Vũ thấy Thiên Tăng hòa thượng đối nhân xử thế cũng không tệ. Hiện giờ thấy bọn họ có hành động như vậy, hẳn cảm giác lão già Na Ta hòa thượng có chút đáng giận.

- Quên đi, việc này chúng ta cũng không xen vào. Vu Tộc cung hậu duệ của Luyện Khí chiến đấu cũng không phải là việc chúng ta gánh vác. Mã đại ca, gần đây có thấy tin tức cha mẹ cùng chú của đệ.

Mã Chính Phong vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, huynh định nói cho đệ chuyện này. Cha mẹ của đệ chưa có tin tức, nhưng chú của đệ chúng ta đã tìm được. Hắc hắc, kỳ thực chính là hắn ta tự vác mặt tới. Chúng ta đã an bài cho hắn một chức vụ tại Thiên Đường. Huynh hiện tại dẫn đệ đi gặp hắn ta...

- Tốt, tốt...

Long Vũ có chút kích động:

- Vâng. Hiện tại huynh mang đệ tới đó. Bác Dao, bác đi cùng cháu chứ?

- Chính cậu đi đi, tôi muốn đi tìm Thi Nhân nói chuyện.

Kỳ thực từ lúc Dao mới tiến vào Thiên Đường, cũng đã cảm ứng được khí tức của con gái Thi Nhân. Hiện giờ nàng đã xác thực Long Vũ nói thật, tránh né cũng vô dụng. Tốt nhất là phải tìm con gái nói chuyện.

- Vâng, vậy cô đi đi, sau này tôi sẽ tìm cô.

Long Vũ nói.

.....

.....

Đợi cho Long Vũ đi khỏi, Thi Nhân, Thi Ý liền xuất hiện trước mặt Dao. Sắc mặt Thi Nhân có chút khó coi. Còn Thi Ý mang vẻ mặt mỉm cười thản nhiên. Tuy rằng Thi Nhân không nói gì, nhưng cùng là một người phụ nữ, Thi Ý tất nhiên nhận ra hai mẹ con dường như có chút mâu thuẫn.

- Hai người cứ nói chuyện, tôi sẽ rời đi.

Mấy ngày này, Thi Nhân, Thi Ý ở cùng với nhau, liền giống như hai chị em. Đi vài bước, nàng đột nhiên quay đầu lại:

- Không biết là chuyện gì, nhưng hai người cũng đừng có to tiếng với nhau. Kỳ thật trên thế giới này, cái quý trọng nhất là thân tình.

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Thi Nhân bước lên phía trước.

Dao cũng lập tức bước theo. Hai người đi đến một ngọn núi phía Đông tổng bộ Thiên Đường. Đứng trên đỉnh núi, Thi Nhân ngẩng đầu nhìn giữa không trung, tự nói một mình:

- Con nên làm cái gì bây giờ?

- Con cũng biết?

Dao thở dài nói:

- Mẹ cũng vì muốn tốt cho Tiểu Vũ. Mẹ nghĩ con nên hiểu cho mẹ.

- Mẹ. Chúc mừng!

Thi Nhân thản nhiên nói:

- Mẹ rốt cuộc đã đột phá tu vi bình cảnh, thành công tiến vào tu vi Hoàng Cảnh. Là thân làm con, tự đáy lòng con chúc mừng mẹ.

- Cảm ơn!

Dao nhẹ giọng nói:

- Thi Nhân, con nên biết, tu vi của Long Vũ cũng tiến nhập Hoàng Cảnh. Cả hai cùng giúp đỡ nhau.

- Con biết, nhưng hai người đều là người thân của con...

Giọng nói của Thi Nhân có chút phẫn nộ:

- Mẹ là mẹ của con, mà anh ấy là người đàn ông của con. Đây chính là sự thật. Nhưng hai người lại làm như vậy. Mẹ nói cho con biết, con phải làm cái gì bây giờ?

- Lúc ấy mẹ không còn lựa chọn nào khác.

Dao nói.

Thi Nhân sững sờ.

Đôi mắt nhìn sang mẹ mình nói:

- Mẹ có ý gì? Chẳng lẽ là do Long Vũ mạnh mẽ làm tới? Mẹ nói cho con, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Mẹ cùng Tiểu Vũ từ Phượng Sào đi tìm con, nửa đường bị Huyền Minh chặn đứng, Tiểu Vũ trọng thương. Sau đó mẹ mang cậu ta chạy trốn, rồi giúp cậu ta chữa thương. Lúc ấy thương thế cậu ta rất nặng, cho nên mẹ chỉ có thể dùng bốn mạng nguyên khí. Ai biết được con cùng Phượng nha đầu đều đã cho hấn máu của Phượng tộc, cho nên đạo lực của mẹ không thể không chế, bị hấn điên cuồng hút lấy. Dường như một nửa đạo lực bị Long Vũ hút đi. Sau đó mẹ kịp thời ngăn lại, nhưng cũng lập tức hôn mê...

Nói tới đây, Dao thản nhiên nói:

- Sau đó Long Vũ dùng Tử Kim Thiên Viêm kích hoạt đạo lực trong cơ thể của mẹ... Chuyện tiếp theo, hẳn là con đã biết....

- Đây chỉ là cái cớ!

Thi Nhân cười lạnh một tiếng:

- Mẹ, nói thật cho con. Nếu như không có chuyện này, thì mẹ cũng vẫn vừa lòng Tiểu Vũ đúng không?

- Không phải như vậy.

Dao nói:

- Lúc bắt đầu, đây chỉ là một giao dịch. Hiện giờ giao dịch đã xong, mẹ cùng cậu ta không có bất kỳ liên quan nào. Chuyện của mẹ sẽ không liên quan gì đến quan hệ giữa các con.

- Nhưng sự việc cũng đã xảy ra.

Thi Nhân châm chọc:

- Hai người dù sao cũng đã hợp thể, hơn nữa lực lượng cũng hòa vào nhau. Con không thể tưởng tượng được khi con cùng Tiểu Vũ ngủ cùng một chỗ, trong lòng sẽ có cảm thụ như thế nào. Mẹ của con, mẹ quá ích kỷ.

- Mẹ ích kỷ?

Dao hừ nói:

- Miệng con nói mẹ ích kỷ, vậy con không ích kỷ? Thi Nhân, con gái của mẹ, chẳng lẽ con không vì mẹ của con suy nghĩ một chút. Mấy năm nay mẹ đã phải chịu đựng những gì? Con cũng là phụ nữ, khổ sở trong lòng mẹ, con có biết hay không? Ban đầu, mẹ chỉ một lòng tranh giành quyền lợi, nhưng con cùng Tiểu Vũ ngăn cản mẹ, khuyên giải mẹ. Con người khi còn sống cũng phải có quyền theo đuổi tình yêu chứ?

Nói tới đây, nàng giải thích:

- Thi Nhân, đừng quên, mẹ và con đều không phải nhân loại. Lễ nghĩa liêm sỉ, luân lý đạo đức chẳng qua chỉ là tiêu chuẩn của nhân loại. Chúng ta tuy rằng tu luyện hóa hình, nhưng chúng ta vẫn là Phượng tộc. Lúc trước tình huống xảy ra ở Phượng tộc con cũng nói với mẹ như vậy. Nhưng tại sao xảy ra chuyện này con lại canh cánh trong lòng?

- Mẹ. Con nghĩ mẹ không muốn đang dây dưa vấn đề. Con chỉ hỏi mẹ, sau này mẹ muốn xử lý quan hệ giữa mẹ cùng Tiểu Vũ thế nào?

Thi Nhân hỏi.

- Mẹ hiểu.

Dao thản nhiên nói:

- Ban đầu chỉ là một hồi giao dịch, mẹ đã nghĩ nó sẽ kết thúc, nhưng không ngờ việc này chỉ là một bắt đầu. Thi Nhân, tha thứ cho mẹ. Mẹ không thể đảm bảo, bởi vì mẹ phát hiện, mẹ đã không thể khống chế lòng.

- Con hận mẹ.

Lưu lại một câu. Thi Nhân liền xoay người rời đi.

- Thi Nhân.

Dao gọi một tiếng, nhưng Thi Nhân cũng không dừng bước. Dao cũng không có đuổi theo, nói chung hai mẹ con lúc này cũng không dễ chịu.

Có lẽ, chỉ có Long Vũ mới có thể điều tiết được quan hệ giữa hai mẹ con nàng.

.....

.....

Trong lúc hai mẹ con Dao không mấy vui vẻ, hai chú cháu Long Vũ vui vẻ ôm chặt lấy nhau. Long Thiên Trạch vui mừng than:

- Tiểu Vũ. Cháu thực sự càng ngày càng có tiền đồ. Chú thực nằm mơ cũng không nghĩ rằng, cháu lại có thể đạt tới tu vi Hoàng Cảnh, đứng trên đỉnh phong của thế giới này. Nếu đại ca biết được tình huống hiện tại của cháu, đại ca sẽ rất vui...

- Chú... Kỳ thực tu vi của cháu cũng không tính là cái gì. Trên Hoàng Cảnh có Tiên Cảnh, trên Tiên Cảnh có Hữu Thiên Ngoại Thiên.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, cháu còn phải tiếp tục cố gắng. Đúng rồi, chú, từ nay về sau cũng cũng không cần vất vả một mình ra ngoài. Việc tìm kiếm cha mẹ, cháu sẽ xử lý.

- Được.

Long Thiên Trạch nhìn xung quanh một chút, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vũ, chú nghe nói dị năng giả chúng ta có huyết mạch Vu Tộc, tương lai sẽ biến thành Vu, có thật như vậy không?

- Đúng vậy.

Long Vũ cũng không giấu diếm, nghiêm túc nói:

- Chú, chính xác là như vậy. Nhưng mà chú yên tâm, trong tình huống bình thường, huyết mạch Đại Vu sẽ không thức tỉnh. Trừ khi là bị Tổ Vu làm cho thức tỉnh, hoặc là bản thân có Vu chủng trong người.

- Thì ra là như vậy.

Long Thiên Trạch thở dài một hơi, lập tức lo lắng nói:

- Tiểu Vũ, kỳ thật khoảng thời gian trước, chú có gặp một Đại Vu, có lẽ là Tổ Vu... Bộ dạng của hắn... Bộ dạng của hắn...

Long Vũ dường như minh bạch điều gì, vội vàng hỏi:

- Chú, ý chú hoài nghi cha cháu biến thành Vu Tộc? Huyết mạch Đại Vu trong cơ thể thức tỉnh rồi?

- Chú cũng không dám chắc có phải là đại ca hay không. Chúng ta giăng co một hồi trên không trung. Quanh thân hắn có một cỗ hắc khí vây quanh, chú không có biện pháp nhìn rõ ràng. Nhưng chú cảm giác ánh mắt ấy có chút giống, hơn nữa trong lòng chú có cảm giác mãnh liệt...

Long Thiên Trạch nói.

260. Chương 23: Linh Hồn Của Cha Long Vũ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 23: Linh hồn của cha Long Vũ

Dịch Giả: Master Thief

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Vừa nghe lời này nói ra, Long Vũ nhất thời biến sắc. Hắn tận lực đè nén tâm tình của mình lại:

- Chú, chú hãy nghĩ lại cẩn thận tình huống lúc đó xem... Và địa phương đó là ở chỗ nào?

- Trước cửa Hắc Thủy Thành...

Long Thiên Trạch nói:

- Lúc ấy chú thấy từ trên người hắn sát khí tỏa ra ngàn ngạt, chú nghi ngờ nếu chú bước lên, hắn có làm gở chú hay không! Chú và hắn chênh lệch quá lớn. Bất quá nghĩ lại, chú thử kêu một tiếng Đại ca, sát khí của hắn lúc đó liền triệt tiêu. Nhưng ai dè sau một lát sát khí lại tăng bạo, chú cảm thấy lúc ấy không ổn, liền nhanh chân chạy trốn...

- Tiểu Vũ, chuyện này chú chưa hề nói cho ai biết...

Long Thiên Trạch nghiêm túc nói:

- Từ tình huống ấy chú có thể đoán ra, trong cơ thể cha cháu có lẽ có vụ chủng, mà vụ chủng đã muốn phát tác, chẳng qua không thể hoàn toàn kiểm soát cha cháu.

- Không xong!

Long Vũ cau mày nói:

- Nếu sự thật như chú nói, vậy thì thật sự phiền toái rồi, Hắc Minh chính là vết xe đổ.

- Cho nên, chúng ta trước hết phải tìm cho được cha cháu.

Long Thiên Trạch trầm giọng nói:

- Chúng ta nhất quyết phải ngăn chặn Vu Tổ cắn nuốt linh hồn Đại Ca.

- Đúng vậy!

- Chú, chuyện này cứ giao cho con xử lý, mấy ngày nay chú cứ ở lại Thiên Đường chờ tin tức, nếu có kết quả con sẽ thông báo cho chú ngay.

- Tiểu Vũ, con tính làm gì, chuyện này không thể chậm trễ?

Long Thiên Trạch lo lắng hỏi.

- Yên tâm đi, con có bằng hữu là Tổ Vu, tin rằng nàng có thể tìm ra được khí tức của Tổ Vu khác.

Ý tứ của Long Vũ của là mau chóng liên hệ với Đường Hương Hương, nhờ nàng tìm kiếm sự thật về cha mình.

Đương nhiên trong lòng cũng không yên tĩnh.

Nói đi nói lại, nếu tìm được rồi, hẳn phải làm sao cứu cha hắn. Giờ phút này lòng hắn cũng rối bời.

Hắn hiện tại chính là cầu nguyện. Hy vọng chuyện đó chỉ là một cái hiểu lầm.

...

...

Sự tình phát triển cũng không hề giống với Long Vũ cùng Long Thiên Trạch dự liệu. Ngay tại Long Vũ còn không có liên lạc với Đường Hương Hương. Hắn tình cờ gặp mặt cha mình.

Đúng vậy, hắn đã trở thành Tổ Vu.

Toàn thân hắn tỏa ra khí tức vụ tộc đã chứng minh rõ thân phận của hắn.

- Ta biết người đang tìm ta?

Người kia trên đường gặp được Long Vũ liền dẫn tới phía sau núi, gặp mặt câu nói đầu tiên là như thế. Rất hiển nhiên, hắn đến vì Long Vũ.

- Người là ai? Làm sao biết ta đang tìm người?

Long Vũ sắc mặt âm trầm, ánh mắt híp lại cố gắng nhìn chân mục của người đối diện, hy vọng từ hắc khí lượn lờ có thể thấy được khuôn mặt hắn. Bất quá nhìn thế nào cũng không thấy rõ bộ mặt của người kia.

- Người có thể gọi ta là Hình Thiên...

Người kia thản nhiên nói.

- Hình Thiên?

Long Vũ nhất thời buồn bực. Nếu như là nói với hắn đó là tục danh Tổ Vu khác hắn còn cảm thấy xa lạ. Nhưng mà tên Hình Thiên thì không xa lạ gì. Hình Thiên tên này nếu xuất hiện ở Địa Cầu, đa phần là ma đầu hoặc chính nghĩa xuất thế.

Bất quá, thân phận của người này chính là một trong mười hai Tổ Vu. Cùng với hắn còn có một Khoa Phụ nữa.

Long Vũ suy nghĩ, cũng không biết cái kia Khoa Phụ có thể hay không xuất hiện?

Nếu mà hắn biết được, căn cứ theo tính tình nghịch ngợm của hắn thì hắn sẽ hỏi một câu, người thực sự đuổi theo mặt trời sao?

- Người là Hình Thiên, hóa ra người là Hình Thiên...

Long Vũ cảm thấy người này khả năng là cha mình không lớn lắm. Phụ thân là Hỏa Hệ dị năng, nếu huyết mạch vu tộc thức tỉnh, cũng phải là Chúc Dung mới đúng.

Nghĩ đến đây, hắn lạnh giọng hỏi:

- Người tìm ta làm gì? Là Ba Độ phái người tới?

- Vu Thần Ba Độ?

Hình Thiên cười, nói:

- Không ngờ người cũng biết đến hắn, bất quá không phải, ta còn chưa có dịp gặp qua vị hiền giả này... Ta tới tìm người, bởi vì ta biết người sớm hay muộn cũng sẽ tìm đến ta. Bởi vì trên người ta có thứ mà người muốn.

- Thứ mà ta muốn?

Long Vũ có chút nghi hoặc.

- Đúng vậy!

Hình Thiên cười nói:

- Trên người của ta chính xác có thứ mà người cần... Điểm này ta rất rõ ràng.

- Người rốt cuộc là có ý gì? Có rắm thì phóng đi.

Long Vũ quát hỏi.

- Ha ha!

Hình Thiên cười lớn một tiếng, nói:

- Tất cả mọi người đều là thông minh, ta cũng không gạt người, linh hồn của cha người, ta có.

Vừa nghe lời này, Long Vũ nhất thời đã hiểu ra, trong cơ thể cha mình quả thật tồn tại vu chủng. Chú mình cảm giác là đúng vậy, hắn thật sự là cha mình.

Nhưng mà hiện giờ là Tổ Vu Hình Thiên.

- Hình Thiên, người đã làm gì cha ta?

Long Vũ sắc mặt âm trầm, con người lạnh lùng tràn đầy sát khí nhìn Hình Thiên:

- Nếu người giết cha của ta, ta muốn các người cả Vu tộc chôn cùng. Ta nói được thì làm được...

- Ha ha, đừng nóng!

Hình Thiên hứng thú nhìn Long Vũ nói:

- Người rất giống ta lúc còn trẻ, có nhiệt huyết. Bất quá người so với ta lúc đó mạnh hơn. Được rồi, ta cũng không nói nhảm nữa, ta hôm nay tới đây, chính là muốn giải quyết chuyện này. Người yên tâm, Hình Thiên ta từ trước đến nay là một người luôn giữ lời hứa, thân thể của phụ thân người chứa chấp ta, ta tự nhiên sẽ không cắn nuốt hắn, huống hồ, ta cũng không muốn đắc tội người. Ta sẽ trả linh hồn cha người lại cho người. Với một điều kiện. Người phải cùng với ta chiến một hồi, không quản thắng bại thế nào, ta đều trả lại linh hồn cha người...

- Người tìm đến ta, chính là vì muốn đánh nhau?

Long Vũ hỏi.

- Chuẩn không cần chỉnh!

Hình Thiên cười nói:

- Ta Hình Thiên cả đời đều chiến đấu, hiện tại bây giờ không giống như thượng cổ, muốn tìm một đối thủ xứng đáng rất là khó khăn. Thế nào, tới luôn đi.

- Chiến với ta một hồi, chờ đánh nhau xong, ta liền trả linh hồn cha ngươi. Lấy tu vi của ngươi, nếu muốn trọng tu thân thể cho cha ngươi, hẳn không phải khó chút...

- Ta không thể!

Long Vũ giọng nói có chút lo lắng.

- Ha ha!

Hình Thiên cười nói:

- Bên cạnh ngươi không phải còn có Hậu Thổ sao? Năm đó nàng cùng Nữ Oa giao hảo, hơn nữa nàng còn có Cửu Thiên Tứ Nhượng, trùng tổ thân thể của cha ngươi là việc rất dễ dàng.

- Đa tạ!

Long Vũ nghiêm nghị nói:

- Thế thì chờ cái rảnh gì nữa, chiến nào...

- Đến đây đi, nếu muốn lấy lại linh hồn cha ngươi, lấy hết sức bình sinh bú mẹ, đánh một trận thống khoái nào...

Theo một tiếng gầm lên, Hình Thiên giơ trong tay thanh chiến phủ lừng danh đỏ như máu, hung hăng chém tới. Nhất thời một cổ đỏ như máu cương khí, xen kẽ theo tiếng thét, hướng tới Long Vũ quét đi.

Long Vũ không dám coi thường, hai tay nắm chặt kiếm, thúc dục Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể, chém ra đạo hỏa long nghênh đón thể chiến phủ.

- Keng...

Hai cổ lực lượng trong nháy mắt mạnh mẽ va chạm vào nhau, làm vang lên một tiếng nổ mạnh, kinh khí bắn ra bốn phía, ầm ầm không ngừng, bốn phía rừng cây, ruộng non, động vật, chim thú tất cả đều gặp tai ương.

Long Vũ ánh mắt lạnh lùng, chiêu thứ nhất va chạm, khiến cho hắn đối với người này hiểu biết chút ít.

Hắn là một cái siêu cấp cao thủ.

Hình Thiên nhìn thấy Long vũ, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc, nhẹ giọng nói:

- Không tồi, một kiếm của ngươi khi phóng ra hỏa long, đã có được 5 phần bốn sự của Chúc Dung. Ta thật sự tò mò, Chúc Dung có hay không là vụ chủng trong cơ thể ngươi.

- Tiếp nào!

Nói xong, thân thể Hình Thiên tràn ra một luồng hắc khí, bay nhanh xoay tròn lấy. Khí thể quanh thân hắn, trong khoảnh khắc tăng bạo.

Long Vũ cười ngạo nghễ nói:

- Không sai, đây mới là phong cách của Chiến Thần Hình Thiên...

Vừa dứt lời, Long Vũ kiếm trong tay run lên, một đạo Thiên Long phi thẳng về phía chân trời, tầng tầng kiếm khí trong nháy mắt tụ thành một đạo kiếm khí trảm về phía trước.

Hình Thiên mắt thấy kiếm thể bổ tới cũng không dám coi thường, nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức màu đen quanh thân thể trong nháy mắt bạo phát, lập tức bao phủ cả người hắn.

Đồng thời, tay hắn nắm Hình Thiên chiến phủ, hung hăng chém tới. Cương khí đỏ như máu phóng ra, biến thành một cái đầu lâu thật lớn, đầu khô lâu há mồm cạp tới, hình dạng thập phần khủng bố, khiến cho người ta sợ hãi, càng không ngừng phun ra nuốt vào hơi thở âm lãnh. Rất nhanh, bốn phía xung quanh lập tức trở nên âm trầm vô cùng.

Long Vũ hơi kinh hãi, không nghĩ tới Hình Thiên chiến phủ còn có âm linh.

- Oành!

Theo một tiếng nổ vang lên, kiếm quang cùng với đầu khô lâu trong Hình Thiên chiến va chạm, khí thế dường như muốn hủy thiên diệt địa, nháy mắt hủy diệt hết thấy.

Giữa không trung, hai cổ lực lượng lúc ẩn lúc hiện, không ngừng va chạm, chậm rãi hòa tan.

Vừa đánh xong, Hình Thiên cùng Long Vũ đều tự lui về phía sau vài bước, thân hình trôi nổi tại không trung, liếc nhìn đối phương.

Lần này va chạm, hiển nhiên là lực lượng ngang nhau.

Hình Thiên vẻ mặt nhìn Long Vũ, trong ánh mắt mang theo mấy phần khen ngợi:

- Ha ha, thống khoái, người quả là một đối thủ không tệ. Bất quá người chưa hoàn toàn nắm giữ tu vi của mình, cho nên, người không phải đối thủ của ta.

Hình Thiên là một trong mười hai Tổ Vu có sức chiến đấu cực mạnh, cho nên lời của hắn một chút cũng không cường vọng.

Hình Thiên cường hãn, đã khơi dậy chiến ý trong lòng Long Vũ. Hắn lạnh giọng nói:

- Người cũng là một đối thủ không tệ, đến đây đi, làm một trận nữa nào...

Với tu vi hiện tại của Long Vũ, bây giờ đã rất khó tìm được đối thủ ngang sức. Hiện giờ có thể gặp được Hình Thiên, là một đại kỳ ngộ.

Nếu không ngoài ý muốn, đánh trận này xong, hắn có thể hoàn toàn củng cố tu vi của mình.

- Xem chiêu!

Một tiếng quát nhẹ, Long Vũ nháy mắt xuất ra một kiếm, lấy nhanh như chớp hướng về phía Hình Thiên chém tới. Hình Thiên biến sắc, một tay cầm phủ, toàn thân ẩn trong hắc khí, dị thường quỷ dị. Cùng lúc này so sánh, lần này hắc khí nhìn có vẻ tiêu điều hơn.

Đoàn hắc khí không ngừng khuếch tán, làm cho người ta nhìn không ra hắn ẩn đi nơi nào.

Long Vũ không dám chậm trễ, lại tiếp tục tăng lực, hai đạo kiếm quang như bay thẳng về phía Hình Thiên.

Sau đó, hắc khí xung quanh Hình Thiên đã muốn khuếch tán, mà Hình Thiên chiến phủ hắn đang cầm trong tay cũng bị hắn ném lên không trung, ngay tại lúc Long Vũ không hiểu, chiến phủ hóa thành một cái đầu lâu, mà thân thể Hình Thiên thì đứng giữa đầu lâu.

- Chẳng lẽ hắn cùng chiến phủ hợp nhất sao?

Tinh quang trong mắt Long Vũ đại thịnh, tựa hồ nhìn ra trong đó manh mối, bởi vì lúc này, sức chiến đấu của Hình Thiên tăng vọt mấy lần.

Không dám có chút chậm trễ, Long Vũ khởi động kiếm bí quyết, thi triển Thiên Sư kiếm quyết, phóng xuất ra chiêu cực mạnh Vắn Thiên Thần Long.

- Rống!

Vắn Thiên Thần Long xuất hiện trên không trung, há mồm gầm một tiếng, không khí bốn phía nhất thời bị dừng lại.

- Giết!

Một tiếng giết tự thốt ra, Vần Thiên Thần Long mang theo thể sét đánh không kịp bưng tai, hướng tới Hình Thiên nhào tới.

Có thể thấy được ánh mắt Hình Thiên kinh hãi vô cùng, hấn lớn tiếng gầm lên, liên tiếp đánh ra quỷ dị pháp quyết, đầu lâu màu đen càng lúc càng chân thực.

- Kiệt kiệt!

Theo phía đầu khô lâu cùng thân thể Hình Thiên chân chính dung hợp, trong miệng của hấn phát ra tiếng cười đắc ý.

Rất nhanh, hai cổ lực lượng va chạm nhau, không ngừng cắn xé. Bốn phía không ngừng phát ra âm thanh.

- A...

Đột nhiên, sắc mặt Hình Thiên nhất thời vặn vẹo, tựa hồ rất là thống khổ, kêu thảm thiết làm cho Long Vũ nghe được sồn cả tóc gáy.

- Tiểu Vũ, đại sự không ổn, âm linh bên trong Hình Thiên chiến phủ đang tràn vào thân thể hấn. Lấy thân thể hiện tại của hấn rất khó có thể khống chế được...

Đường Hương Hương đứng lúc chạy lại đây, biết rõ ràng Hình Thiên lúc này trạng thái.

- Giết!

Vừa lúc đó, âm linh trong cơ thể Hình Thiên triệt để bạo phát. Hấn như là phát điên trong miệng gào thét. Sát khí quanh người tỏa ra bốn phía làm cây cỏ khô héo.

- Hương Hương, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hiện tại Long Vũ lo lắng nhất chính là linh hồn của cha mình.

- Chúng ta liên thủ chế trụ hấn!

Sắc mặt Đường Hương Hương phát lạnh, ngân quang trong tay khê hiện.

- Cửu Thiên Túc Nhưộng?

Long Vũ cả kinh.

- Uhm!

Đường Hương Hương mỉm cười nói:

- Em dựa theo trí nhớ của mình, nhớ lại địa phương mà năm đó cất giấu Cửu Thiên Túc Nhưộng, may mắn là nó vẫn còn ở đó...

- Anh Vũ, cùng nhau động thủ đi!

Đường hương hương hét lên một tiếng.

Lực lượng trong cơ thể Long Vũ liền trở lại, Thiên Sư pháp kiếm lại phóng xuất ra Vần Thiên Thần Long đem Hình Thiên cuốn lấy, Đường Hương Hương nhân cơ hội đem Cửu Thiên Túc Nhưộng giam thân thể Hình Thiên lại.

Ngoại trừ việc hấn không ngừng kêu gào, Hình Thiên đã không thể nhúc nhích. Bất quá tình huống của hấn vẫn có chút không ổn.

Đường hương hương thoáng do dự, duỗi tay một chưởng vỗ vào sau óc của hấn, Địa Vu lực thuần túy trong cơ thể cấp tốc tràn vào cơ thể Hình Thiên. Rất nhanh Hình Thiên dần dần bình tĩnh lại.

- Cảm ơn!

Đợi cho Hương Hương rút chưởng về, Hình Thiên đã khôi phục bình thường. Hấn ngẩng đầu nhìn Đường Hương Hương nói:

- Được rồi, ngươi có thể thu hồi Cửu Thiên Túc Nhưộng.

- Chờ đã

Long Vũ nói:

- Người trước tiên thả linh hồn cha ta đã.

- Ha ha!

Hình Thiên biến đổi, khinh thường nói:

- Người cảm thấy được ta là loại người sợ người khác uy hiếp không?

Đường Hương Hương nhú mày, thu hồi Cửu Thiên Tứ Nhượng, thả ra Hình Thiên.

- Hừ!

Hình Thiên thở phì phì nhìn thấy Long Vũ nói:

- Nếu không phải ta đây thân thể không tốt, tiểu tử ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, lần này đánh quá nhệch. Chúng ta lần sau lại đánh tiếp, sau này còn gặp lại.

Nói xong, Hình Thiên liền tính toán rời đi.

- Không được đi!

Thật vất vả tìm được tin tức của cha mình, Long Vũ há có thể bỏ qua, hắn rút kiếm đuổi theo Hình Thiên, ngăn trước mặt của hắn, nói:

- Giao linh hồn cha ta ra, nếu không ngươi đừng hòng rời đi.

- Hình Thiên, lưu lại linh hồn Long Thiên Diệu, nếu không ngươi đi không được đâu.

Đường Hương Hương cũng đi qua kê vai cùng Long Vũ, Cửu Thiên Tứ Nhượng liền hiện ra xung quanh cơ thể nàng.

- Xem ra, hôm nay nếu mà ta không đem linh hồn Long Thiên Diệu lưu lại, các ngươi là không cho ta rời đi rồi?

Hình Thiên khẽ cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua Long Vũ nói:

- Tiểu tử, linh hồn cha ngươi đối với ta vô dụng, đưa hắn cho ngươi, cũng không phải là không thể, nhưng là ta cần một đối thủ, nếu sau này ngươi mà không cùng ta đánh thì... hừ hừ...

- Ta đáp ứng ngươi, ngươi nhanh chóng thả người!

Long Vũ nói.

- Ha ha, không cần sốt ruột!

Hình Thiên mỉm cười, nói:

- Chỉ cần ngươi tin thủ hứa hẹn, ta là sẽ thả người, Hậu Thổ, ngươi phải làm chứng cho ta đấy.

Long Vũ một trận hết chỗ nói rồi.

Tên Hình Thiên này cầm linh hồn cha mình, chỉ tại vì lo mình không cùng đánh với hắn. Thật sự là có điểm điên khùng mà.

- Như ngươi mong muốn, ta sẽ làm chứng.

Hậu Thổ nghiêm mặt nói.

- Tốt lắm!

Hình Thiên mỉm cười, há mồm ra, phun ra một ngụm hắc khí. Trong đám hắc khí bao vây lấy linh hồn Long Thiên Diệu. Long Vũ vội vàng vươn tay chụp lấy.

- Không được... Linh hồn bác trai rất là suy yếu, anh không thể dụng chạm lung tung...

Đường Hương Hương xuất hiện trước mặt Long Vũ, Cửu Thiên Tứ Nữ bồng bế lấy linh hồn Long Thiên Diếu.

- Người... Hình Thiên, ta sẽ không bỏ qua người.

Nhìn thấy linh hồn phụ thân gầy yếu, Long Vũ đau lòng nói.

- Ha ha!

Hình Thiên cười to, nói:

- Tiểu tử, người hẳn phải cảm tạ ta, nếu đổi là tên Tổ Vũ khác, tin rằng linh hồn cha người bây giờ đã bị cắn nuốt. Ta Hình Thiên mặc dù là người thô lỗ, ham giết chóc, nhưng thủ hạ của ta cho tới bây giờ cũng không giết người vô tội. Yên tâm đi, có Cửu Thiên Tứ Nữ bảo hộ, cha người sẽ không có chuyện gì. Không quấy rầy cha con các người sum họp, quay về chờ ta trị xong vấn đề thân thể, lại tới đây chiến với người một hồi.

- Hình Thiên... Vu Thần Ba Độ có thể xuất hiện...

Đường Hương Hương gọi lại Hình Thiên, nói:

- Ta biết người không thích bị người khác khống chế, an bài thế nào ta nghĩ người đã chu toàn, Ba Độ thế nào cũng tìm đến người.

- Ủ, ta biết.

Hình Thiên lên tiếng, lập tức dừng bước tò mò hỏi:

- Hậu Thổ, người tính toán thoát ly khỏi Vu tộc thật sao?

- Không phải!

Đường Hương Hương nói:

- Hậu Thổ vĩnh viễn vẫn là người Vu tộc, nhưng ta muốn tự mình lựa chọn cách sống. Ba độ có thể tiến quân thiên ngoại... Hình Thiên, ta biết người hiếu chiến, Ba Độ lần này đến chắc người háo hức, nhưng ta bất đồng, ta yêu thích hòa bình, cho nên ta sẽ cự tuyệt Ba Độ.

- Ha ha, người cũng tự lo cho mình đi.

Nói xong câu đó, Hình Thiên liền xoay người rời đi.

- Hương Hương, linh hồn cha anh sẽ không sao chứ?

Long Vũ khẩn trương hỏi.

- Yên tâm đi, em sẽ nghĩ biện pháp...

Đường Hương Hương nói:

- Linh hồn bác trai vẫn còn đang ngủ say, còn phải đợi Cửu Thiên Tứ Nữ giúp bác ấy khôi phục, sau đó chờ linh hồn bác ấy cường đại hẳn lên, em sẽ giúp bác ấy trọng tu thân thể.

261. Chương 24: Cuộc Chiến Của Tổ Vũ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 24: Cuộc chiến của Tổ Vũ

Dịch Giả: Master Thief

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Vừa nghe Hương Hương nói như vậy, Long Vũ nhất thời an tâm. Hắn ngẩng đầu nghiêm túc nói:

- Cám ơn... Hương Hương nếu không phải là em, anh thật sự không biết phải làm gì bây giờ?
- Nhanh lên đừng nói nữa, em với anh còn cần khách khí như vậy sao?

Đường Hương Hương mỉm cười, thu hồi Cửu Thiên Tứ Như ý, kéo cánh tay Long Vũ, nói:

- Em về Thiên Đường trước xem sao... Đúng rồi, chuyện Thi Nhân và mẹ nàng đã lộ ra, mà nguyên nhân đều tại anh cả, anh phải xử lý cho tốt đấy.
- Ủ, anh biết rồi!

Long Vũ xấu hổ một trận, chính mình đã quá lo lắng chuyện tình vừa xảy ra. Trước mắt, hắn chỉ có thể cố gắng điều chỉnh lại.

- Hương Hương, cha anh đánh phải nhờ vào em vậy, mấy ngày nay anh sẽ đi tìm Thi Nhân và bác Dao, tận lực hòa giải bọn họ.
- Hương Hương, em sẽ không trách anh chứ?

Long Vũ nói:

- Có một số việc, anh thực sự không có khả năng nắm trong tay.
- Được rồi, không cần nói nữa, em có thể hiểu được.

Đường Hương Hương cười nói:

- Không từ mà biệt, không ngờ tu vi của anh đã tấn thăng tới hoàng cảnh, chuyện này đã làm cho em thực sự ngạc nhiên. Huống hồ, em luôn cảm thấy Dao là một nữ nhân không tồi. Nàng là một nữ nhân dám yêu dám hận, không bao giờ tự ủy khuất chính mình.

...

...

Chính như Đường Hương Hương nói. Hình Thiên phía trước thương thế đã khôi phục, đang tính toán tìm Long Vũ thì bị Huyền Minh chặn đứng lại.

Nhờ thần bí nhân trợ giúp, hắn đã đạt được Huyền Minh Cốt Tiễn.

Vu lực cũng khôi phục tới trạng thái cường thịnh.

- Hình Thiên. Lão bằng hữu của ta. Chúng ta lại gặp mặt!

Huyền Minh cười ha hả nói:

- Nghe nói người vừa cùng tiểu tử Long Vũ đó so chiêu. Cảm giác thế nào?
- Hắn là một nhân loại rất có ý tứ!

Hình Thiên nói:

- Hắn đúng là một đối thủ tốt. Đúng rồi. Người ngăn ta lại làm cái gì. Chẳng lẽ người muốn đánh nhau với ta?
- Ha ha. Ta cũng không dám!

Huyền Minh nói:

- Hình Thiên người chính là chiến thần cực mạnh của Vu tộc đương thời. Ta cũng không muốn cùng người động thủ. Ta tìm tới người là muốn tiến cử người với Vu Thần Ba Độ.

- Vu Thần Ba Độ?

Hình Thiên sớm đã được Đường Hương Hương nhắc nhở. Hắn cười nói:

- Nếu quả thật là Vu Thần Ba Độ. Ta cũng không có hứng thú. Ta tuy rằng thích đánh nhau nhưng ta không thích sóng vai chiến đấu cùng kẻ điên. Hình Thiên ta cho tới bây giờ là người tự do tự tại. Người trở về nói với Ba Độ là ta không có hứng thú.

- Hừ!

Huyền Minh nhất thời cười lạnh một tiếng:

- Hình Thiên người thật to gan, người có thể cự tuyệt ta, có thể lạnh nhạt với ta nhưng người không được chế giễu Ba Độ đại nhân.

- Đó là người, không liên tới ta!

Hình Thiên khinh thường nói.

- Hình Thiên, xin hãy nghe lời ta nói, Ba Độ đại nhân lần này rời núi là vì sự quật khởi của Vu tộc chúng ta.

Huyền Minh thành khẩn nói:

- Những năm gần đây, Vu tộc chúng ta luôn bị Luyện Khí Sĩ chèn ép. Thậm chí là bị phong ấn, đây là sỉ nhục đối với Vu tộc, chúng ta phải cùng với Ba Độ đại nhân đánh đuổi những kẻ xâm nhập Huyền Cảnh, giết sạch tất cả Luyện Khí Sĩ. Huyền Cảnh sẽ mãi mãi là địa bàn của Vu tộc chúng ta.

- Lời ta nói tuy không hợp với tác phong của người, nhưng chuyện này liên quan tới cả Vu tộc, người liệu có khả năng không thêm đếm xỉa tới?

Huyền Minh hỏi.

- Hừ!

Hình Thiên nói:

- Vu Thần Ba Độ căn bản là không phải vì lợi ích của Vu tộc. Nếu hắn thật sự để ý Vu tộc, vì cái gì lần trước Luyện Khí Sĩ phong ấn Vu tộc hắn lại không xuất thủ. Huyền Minh, ta biết rõ ràng Ba Độ là thằng điên. Mục tiêu cuối cùng của hắn chính là người thiên ngoại.

- Thiên Ngoại Thiên là địa phương nào, ta nghĩ trong lòng người phải rõ ràng hơn ta.

Hình Thiên nói:

- Hình Thiên ta mặc dù ánh mắt luôn cao hơn trời, nhưng đối với người Thiên Ngoại cũng mười phần kiêng kị cùng bội phục. Người ở Thiên Ngoại Thiên căn bản là loại người chúng ta không thể trêu chọc được, Ba Độ là thằng điên nhưng ta thì không phải. Người đi đi.

- Người nhất định là đã nghe lời con tiện nhân Hậu Thổ nói xằng nói bậy, đúng không?

Huyền Minh nói:

- Con tiện nhân kia đã phản bội Vu tộc, nàng cùng nhân loại ti bỉ kết hợp cùng một chỗ. Cho nên ta hi vọng người không bị nàng mê hoặc. Người hẳn rõ ràng một chút chứ? Ta cùng với Ba Độ đại nhân chỉ có một mục đích, đó là làm cho địa vị của Vu tộc lớn mạnh, làm cho Vu tộc chúng ta trở thành chúa tể của tam giới.

- Tránh ra!

Hình Thiên ngẩng đầu nói:

- Ta không rảnh nghe người nói bậy bạ, mời người tránh ra.

- Còn rồi!

Huyền Minh cả giận nói:

- Người đứng là đồ hồ đồ ngu xuẩn mất khôn, vậy thì cũng đừng trách ta không khách khí... Ta muốn người cùng ta đi gặp Ba Độ đại nhân.

- Nếu người cảm thấy được, người có thể dẫn ta đi!

Hình Thiên chậm chạp nói:

- Tuy rằng cường độ cơ thể ta trước mắt xa không bằng người, nhưng cũng không phải dạng người như người có thể đối kháng.

- Vậy sao? Như vậy người thử xem...

Huyền Thiên biết Hình Thiên còn xa mới đạt được đến trạng thái đỉnh phong, cho nên một chút cũng không có lo lắng.

Đối với Hình Thiên mà nói, vấn đề mấu chốt bây giờ là trạng thái.

Lực lượng của Vu tộc đến từ chính cường độ cơ thể của bọn họ. Tuy rằng hấn dùng vu chủng thai nghén mà sống lại nhưng cũng cần thêm một đoạn thời gian để phát triển.

Dưới tình huống như thế, sức chiến đấu của hấn không cách nào phát huy toàn bộ. Đối địch nhiều lúc giữ lực lại, hướng chỉ bây giờ đứng trước mặt Hình Thiên lại là Tổ Vu Huyền Minh. Hơn nữa, vu lực của hấn đang ở trạng thái đỉnh phong, lại thuần thực, điều này khiến Hình Thiên không thể xem thường.

- Hình Thiên, người rất mạnh!

Huyền Thiên cười nói:

- Người chính là vu tộc đệ nhất chiến sĩ, nhưng hiện giờ người không bằng ta...

Nhìn thấy Huyền Minh toàn thân tỏa ra sát khí như có như không, Hình Thiên biết trong lòng Huyền Minh đã có ý muốn giết chết mình rồi, trận chiến trước mắt này tuyệt đối không thể nào tránh khỏi.

Nhưng chắc gì Huyền Minh thật sự dám giết hấn.

Mục đích của hấn hiển nhiên là muốn mang mình đến gặp Ba Độ.

Lui lại một bước, coi như Huyền Minh thực sự muốn giết chết hấn, cũng tuyệt đối không có khả năng. Cho dù Hình Thiên hiện giờ không có đạt tới trạng thái đỉnh phong nhưng với Hình Thiên chiến phủ trong tay, hấn vẫn còn tư cách đánh một trận với Huyền Minh.

Nói cho cùng hấn là vu tộc đệ nhất chiến sĩ.

Dùng vu lực lưu chuyển toàn thân, tâm thần bất an cũng từ từ biến mất, trên mặt Hình Thiên thoải mái nói:

- Huyền Minh, coi như người thật sự có thể thắng ta, ta cũng sẽ không cùng người đi gặp Ba Độ, hướng hồ phần thắng của người cũng không lớn. Hôm nay, ta muốn cho người tâm phục khẩu phục, vu tộc đệ nhất chiến sĩ tuyệt đối không bao giờ đầu hàng...

Hình Thiên dứt lời, cả người lẳng không nhảy lên, nhẹ nhàng dừng trước mặt Huyền Minh. Chỉ thấy Hình Thiên hay tay cầm chặt chiến phủ hung hăng bổ tới, một luồng công kích đỏ như máu xé gió lao tới Huyền Minh.

Hình Thiên chiến phủ là vũ khí đệ nhất thời kỳ thượng cổ. Lực có thể phá núi, đả thương địch thủ chỉ trong giây lát.

Nhìn thấy khí thế mạnh mẽ bất ngờ tấn công mình, trên mặt Huyền Minh không khỏi lộ ra một tia tán thưởng, tuy rằng Hình Thiên vẫn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Bất quá có thể đạt tới trình độ này cũng là tốt lắm rồi.

Lấy ra cốt tiễn, trong nháy mắt bắn ra mấy mũi tên nghênh đón.

- ...!

Vài tiếng nổ vang, công kích của chiến phủ bị mũi tên phá giải, khí thế vẫn như trước hề không giảm.

Huyền Minh thấy thể trên mặt tịnh không có bất kỳ sắc thái nào, lại tập trung vu lực nháy mắt bắn ra mấy trăm mũi tên, chính diện hướng tới Hình Thiên chiến phủ công kích tới.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Hai cổ lực lượng va chạm, tiếng nổ mạnh tức thì vang lên. Tiếng nổ mạnh đi qua hai cổ lực lượng nhất thời biến mất.

- Không tồi, xem ra Ba Độ cho người không ít chỗ tốt!

Hình Thiên khen ngợi một tiếng, thân hình trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Huyền Minh, chém xuống một phủ.

Huyền Minh khẽ cười một tiếng, rất nhanh phóng tiến, quanh thân hần liền xuất hiện một vòng phòng ngự cường đại.

- Bang bang!

Hai tiếng nổ mạnh đương trường vang lên, khí kinh qua đi thân thể Huyền Minh không tự chủ được trùng xuống.

Đúng lúc này, Hình Thiên đã sớm nhảy lên trên đỉnh đầu Huyền Minh.

- Huyền Minh, cẩn thận đấy!

Khẽ quát một tiếng, từ bên trái đột nhiên vang lên âm thanh chói tai cùng một cỗ âm linh chuông phong hướng Huyền Thiên đánh xuống.

Một chiêu mãnh liệt phủ xuống, chỉ thấy đầu Huyền Minh biến đi đâu, thân thể vừa chuyển cả người như gió lốc lấy hướng nghịch kim đồng hồ cấp tốc xoay tròn, cả người đột nhiên hướng về phía trước bắn lên.

Hình Thiên tưởng rằng Huyền Minh sẽ cùng mình đối lực, ai ngờ rằng ngay lúc chuông phong tiếp cận, thân thể hần đột nhiên lướt ngang ra ngoài.

Hình Thiên mất đi mục tiêu công kích, nhất thời đánh xuống mặt đất tạo ra một cái hố to.

Huyền Minh cười lạnh một tiếng, nương theo tốc độ cơ thể, thân hình vòng ra phía sau Hình Thiên, cốt tiễn trong tay liền bắn ra vài đạo.

Hình Thiên tốc độ tuy rằng tạm thời không thể cản được Huyền Minh, song hần rốt cuộc vẫn là vu tộc đệ nhất chiến sĩ. Cơ hồ bằng vào bản năng, hần vung chiến phủ ra sau lưng ném một cái, nghênh tiếp đòn đánh.

- Oanh long!

Hai cổ kinh lực lần thứ hai giao phong, lập tức sinh ra tiếng nổ cực mạnh, tiếng nổ sau so với tiếng nổ lúc trước càng vang dội.

Mấy đợt nổ mạnh làm cho đất trời sinh ra một cỗ gió xoáy cuồng mãnh tới cực điểm, khí kinh bắn ra chung quanh, ngay cả ngọn núi cực lớn trong nháy mắt cũng bị chắn nát, khiến cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Một kích qua đi, Hình Thiên thân hình bay lên giữa không trung, Hình Thiên chiến phủ vẫn cầm trong tay, thân hình như lá rụng nhẹ nhàng bay xuống mặt đất.

- Người cũng là một đối thủ không tệ!

Hình Thiên khẽ cười một tiếng, chính diện tấn công. Huyền Minh lấy cốt tiễn đón đánh, lúc này đây lực lượng của hai người ngang bằng nhau.

- Hình Thiên, ta sẽ khiến người cảm thấy tâm phục khẩu phục, chỉ cần người đồng ý cùng ta đi gặp Ba Độ đại nhân, ngài sẽ giúp người đạt được đến cảnh giới Tổ Vu...

Huyền Minh nói.

- Chờ khi nào người thắng ta rồi hãy nói...

Trong lúc nói chuyện, hai người dùng tốc độ cực nhanh giao thủ hơn mười chiêu. Hình Thiên không ngừng bị đánh chiêu nhưng vẫn luôn thông dong hóa giải. Đồng dạng, Huyền Minh đối với Hình Thiên cũng thúc thủ vô sách, cả hai đều không gì được nhau.

Huyền Minh tựa hồ hết kiên nhẫn, sát khí trên mặt nồng đậm nói:

- Hình Thiên... Ta và ngươi trong lúc này cơ bản không thể phân thắng bại được... Ngươi thật sự tính toán muốn cùng ta đấu cho tới khi nào đây?

Hình Thiên thần nhiên đáp:

- Ngươi muốn đánh nhau, ta liền cùng ngươi đánh nhau dù gì đây cũng là công việc ta ưa thích...

Huyền Minh hai mắt nhú lại, giận quá hóa cười nói:

- Hình Thiên, ngươi tôn sùng lực lượng chẳng lẽ ngươi không muốn mình đạt tới cảnh giới Tổ Vu sao?

- Muốn chứ, nhưng ta không muốn người khác chế trụ mình, dù cho là đối phương Ba Độ thì ta vẫn giữ nguyên ý định.

Lời vừa nói ra, Hình Thiên liền lẳng không bay lên phi thân về phía Huyền Minh.

Nhìn thấy Hình Thiên hướng tới mình phi đến, Huyền Minh lúc này giật mình không ngờ không cảm giác được khí tức của Hình Thiên. Trong lòng hắn lúc này cảm giác được nguy cơ trước nay chưa từng thấy, loại nguy cơ này theo cảm giác Hình Thiên tiếp cận thì ngày càng mãnh liệt.

Huyền Minh trong lòng cảm thấy kinh hoàng, không hề do dự Huyền Minh lấy cốt tiễn hướng đến Hình Thiên bắn tới.

Hình Thiên biết lần này công kích của Huyền Minh tuyệt không dễ dàng có thể ứng phó, hừ lạnh một tiếng, hắn phóng xuất đầu khô lâu trong chiến phủ.

- Hô!

Theo tiếng gầm giận dữ, đầu khô lâu trong Hình Thiên chiến phủ đem mấy ngàn đạo cốt tiễn toàn bộ cắn nuốt hết, cùng lúc đó miệng của đầu khô lâu cũng mở ra.

Đúng lúc này, giữa không trung vang lên tiếng quát:

- Dừng tay!

Một giọng nói uy nghiêm vô cùng, oai chấn chín tầng trời, giống như giữa bầu trời đầy nắng tự nhiên có tiếng sấm nổ vang.

- Hiện giờ vu tộc đang trên đà phát triển, bọn ngươi thân là mười hai Tổ Vu lại không giữ gìn vu tộc ngược lại lại tự giết lẫn nhau, thật sự là đáng giận...

Huyền Minh hơi kinh hãi, thất thanh nói:

- Ba Độ đại nhân... Là Hình Thiên hắn không chịu quay về nên ta mới hướng hắn xuất thủ.

- Đồ hỗn trướng!

Thanh âm như sấm tiếp tục vang lên:

- Không được gọi thẳng tục danh của ta, thân phận của ta vẫn chưa tới lúc nổi trên mặt nước.

- Hình Thiên, ta biết không thể ước thúc ngươi, bản tôn cũng không miễn cưỡng ngươi. Đây là Tổ Vu linh huyết, ngươi cầm đi. Nếu luyện hóa xong thì ngươi sẽ khôi phục lại trạng thái đỉnh phong năm đó.

Giọng nói xa dần, giữa không trung một đạo huyết luyện bay thẳng tới trước mặt Hình Thiên.

Hình Thiên cũng không nói thêm lời nào, đem đạo huyết luyện hút vào bụng, sau đó cười nói:

- Ha ha, tốt lắm, phần nhân tình này ta sẽ nhớ kỹ. Bất quá ta phải nói trước nguyên tắc của ta, nếu ngươi cứ khăng khăng gây sự với Thiên Ngoại Thiên thì ta sẽ không cùng ngươi sống vai chiến đấu, ta còn chưa muốn tìm chết.

- Ừm, tốt lắm, người rất thực tế, bất quá ta sẽ cho người thấy được thực lực chân chính của ta...

Thanh âm kia nói tiếp:

- Huyền Minh, hãy nhớ kỹ không nên vì chuyện gì mà hướng tới Tổ Vũ động thủ, hiện ta cái chúng ta cần là đoàn kết chứ không phải là nội chiến. Chuyện tình Hình Thiên ta sẽ tự xử lý người cứ thu xếp chuyện của người đi...

...

...

Lúc này được Đường Hương Hương tận lòng chiếu cố, linh hồn của Long Thiên Diệu khôi phục rất nhanh. Bất quá khoảng cách tiếp thụ việc trọng tổ thân thể vẫn còn chút chênh lệch.

Đường Hương Hương lần nữa hướng tới Long Vũ biểu thị hân không nên gấp gáp. Chuyện tình bác trai Long Thiên Diệu nàng sẽ xử lý thỏa đáng. Nàng đảm bảo chỉ cần thêm một chút thời gian sẽ trả lại cho hân một người cha toàn vẹn.

Long Vũ đối với lần này hết sức vui mừng.

Đạo này đại bộ phận thời gian hân đều cùng Thi Nhân trao đổi, giải khai khúc mắc. Không thể không nói, Thi Nhân đúng là người rất cố chấp cũng rất có nguyên tắc. Có một số việc thủy chung nàng không bao giờ nhượng bộ.

- Anh Vũ, em cùng mẹ anh chỉ được lựa chọn một người...

Thi Nhân nói:

- Tuy rằng chúng ta là người Phượng tộc, trước đây không hiểu được đạo đức luân thường, nhưng hiện tại em đã hiểu, em nghĩ em rất khó chấp nhận một sự thật như vậy.

262. Chương 25: Thông Đạo Nối Tiếp Giữa Huyền Cảnh Và Thế Giới Hiện Đại

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 25: Thông đạo nối tiếp giữa Huyền Cảnh và thế giới hiện đại

Dịch Giả: Master Thief

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Thi Nhân, anh biết việc này sẽ làm tổn thương em, nhưng anh tuyệt không hối hận...

Long Vũ xin lỗi nói:

- Nếu em vì vậy mà muốn đoạn tuyệt với anh, anh không còn lời nào để nói.

- Anh Vũ!

Thân hình Thi Nhân khẽ run lên, giậm dứ nói:

- Anh nói bậy bạ gì đó, em làm sao có thể đoạn tuyệt với anh. Anh Vũ, chẳng nhẽ anh không biết em yêu anh biết dường nào sao. Anh biết không? Từ khi ở cùng một chỗ với anh, em cảm giác được em càng ngày càng có tình người, càng ngày càng giống nữ nhân... Hãy nghe em nói, lúc này đây em cần phải có thời gian để tự thuyết phục chính mình.

- Thi Nhân, thực xin lỗi, tất cả đều là tại anh!

Mắt thấy Thi Nhân như vậy, lòng Long Vũ liền mềm xuống. Hắn đi tới đem Thi Nhân ôm vào lòng, ôn nhu nói:

- Thi Nhân, anh thực lòng muốn em và bác Dao hòa giải với nhau, kỳ thật trong lòng bác Dao cũng rất khổ mà trong lòng anh cũng rất đau đớn...

- Đúng vậy, hiện tại em mới biết được, thế gian này tình cảm là thứ khiến con người mệt mỏi nhất.

Thi Nhân giật mình nhẹ giọng, lập tức nói:

- Anh Vũ, anh cứ yên tâm đi, việc này em sẽ xử lý ổn thỏa, em biết đoạn thời gian tới cũng không dễ dàng gì. Kiếp nạn ở Huyền Cảnh sắp bùng xuống, em sẽ tĩnh tâm suy nghĩ nghiêm túc chuyện này.

- Ủ!

Long Vũ gật đầu, nói:

- Thi Nhân, hy vọng em có thể chấp nhận lời xin lỗi của anh, anh tin tưởng em sẽ xử lý tốt chuyện này.

- Hai vị, thực xin lỗi đã cắt ngang!

Đường Hương Hương xuất hiện, nàng nhún mày nói:

- Tiểu Vũ, Thi Nhân, em vừa lấy được tin tức từ Bạch Mi đạo nhân, bọn hắn vô tình ở một ngọn núi tìm thấy điểm nối tiếp giữa Huyền Cảnh và cánh cửa thế giới Hắc Ám. Cánh cửa hắc ám đang hình thành chúng ta phải nhanh chóng đuổi tới.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại đi thôi!

Sự tình lớn như vậy, Thi Nhân cũng không nói gì thêm nữa, trầm giọng nói:

- Em đi cùng với hai người.

- Cũng được!

Long Vũ nói:

- Anh phỏng chừng điểm nối tiếp giữa Huyền Cảnh và cánh cửa thế giới Hắc Ám đã bị Huyền Minh Tổ Vu che dấu, nhiều hơn một người thì hơn một phần lực. Đúng rồi, Thi Ý thì như thế nào?

- Thi Ý nên ở lại chiếu cố linh hồn cha anh!

Đường Hương Hương nói tiếp:

- Nàng đối với cha anh rất có thiện cảm. Bất quá thực kỳ quái, nàng tựa hồ cũng không nhận thức qua cha anh.

- Hương Hương, ý của em là để Thi Ý chiếu cố cha anh. Việc này không ổn chút nào... Anh nhớ nàng từng nói qua, cha anh là cừu nhân của nàng ấy.

Long Vũ lo lắng nói.

- Không sao đâu!

Đường Hương Hương mỉm cười, nói:

- Yên tâm đi, em đã cẩn thận quan sát qua rồi. Thi Ý đối với cha anh chỉ có yêu rồi mới biến thành hận.

- Điều này sao có thể?

Long Vũ cau mày nói:

- Trước đây, nàng ấy rõ ràng nói là rất hận cha anh...

- Ha ha!

Thi Nhân tươi cười nói:

- Anh Vũ, anh là đàn ông cho nên có đôi khi tâm tư của đàn bà con gái, anh không hiểu được đâu. Yêu cùng hận vốn chỉ cách nhau một lần chỉ, đàn bà là vậy đấy, rõ ràng là rất yêu nhưng lại nói là rất hận. Đợi đến lúc nàng chân chính nhìn thấy người đàn ông mà mình hận, nàng trong lòng lại yêu không hết.

- Khụ khụ!

Nghe xong phân tích của Thi Nhân, Long Vũ lắc đầu cười khổ nói:

- Phụ nữ đúng là phiền phức.

Dừng một chút, Long Vũ lại hỏi:

- Nàng ấy rốt cục có phải hay không là mẹ của anh?

- Bây giờ thì còn khó mà nói được!

Đường Hương Hương nói:

- Vốn em định tra xét nàng ta có hay không cải biến dung nhan của mình. Nhưng trước mắt tạm thời chưa thể làm việc này được. Chúng ta cần phải xử lý xong việc việc cánh cửa hắc ám nối thông với Huyền Cảnh, sau đó em sẽ tìm tới Thi Ý cẩn thận kiểm tra sau.

- Ừm, vậy cũng được...

Long Vũ thật tâm hi vọng Thi Ý chính là mẹ của mình. Nói như vậy, hẳn cuối cùng cũng đạt thành tâm nguyện.

...

...

Thái Huyền Sơn, Vô Tình Phong. Ngọn núi này đã từng bị Huyền Môn liệt vào cấm địa, hiện giờ cũng ít người lai vãng. Vì phòng ngừa việc ngoài ý muốn, Bạch Mi đạo nhân cầm trong tay Huyền Môn chí bảo Hạo Thiên Kính tự mình đứng ở đỉnh ngọn núi, dẫn thái dương lực, Hạo Nhiên Chính Khí chiếu vào Vô Tình Phong. Ngọn núi vốn bị âm linh cùng hắc vụ lạnh lẽo vây quanh nhưng lúc này đây đã trở nên đầy ánh sáng.

Thiên Cơ Tử, Tuyết Cơ dẫn dắt mấy trăm đệ vây quanh ngọn núi dựng một tế đàn đồ sộ. Tế đàn lấy vàng ròng xây nên, phạm vi mấy thước, cao chừng ba tầng lầu. Chung quanh đúc tượng đá của tứ đại thần thú. Hướng đông là Thương Long, hướng bắc là Huyền Vũ, phía nam là Chu Tước còn hướng tây là Bạch Hổ. Tứ phương thần thú con nào con nấy bộ mặt dữ tợn, khí thế hào hùng.

Phía trên tứ phương thần thú, ở đỉnh tế đàn có để một chậu than, bên trong toát ra ngọn lửa màu trắng, ngọn lửa đang từ từ mở rộng.

Nghe nói đây là vật mà thời kỳ thượng cổ Luyện Khí Sĩ lấy địa tinh khí luyện chế ra Nam Minh Ly Hỏa, là khắc tinh của tà ác.

Trên sườn núi, có vô số đạo nhân vây quanh, mà ở phía trước có một ông lão râu tóc trắng tinh, nhìn qua cũng có vẻ tiên phong đạo cốt, là cao thủ trấn thủ trong đó.

- Tuyết Cơ, con nói xem Tiểu Vũ bọn hắc có nhận được tin tức tổ sư truyền đến không? Ta thực lo lắng bọn hắc tới không đúng lúc. Tuy rằng chúng ta bày ra Cửu Thiên Thập Địa đại trận nhưng đối mặt với chúng ta chính là Tổ Vu.

Thiên Cơ Tử có chút bận tâm nói.

- Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tuyết Cơ nói:

- Con rất hiểu tính khí Tiểu Vũ, nếu bọn hắc nhận được tin tức nhất định sẽ tới ngay. Tuy rằng Huyền Môn từng làm hắc bị tổn thương nhưng hắc cũng không phải loại người hay thù dai.

- Aiz!

Thiên Cơ Tử cảm khái nói:

- Ai có thể nghĩ đến, Huyền Môn sẽ có một ngày nhờ Tiểu Vũ cứu vớt...
- Chị Tuyết Cơ, Thiên Cơ sư tổ, ta đến đây!

Ngay lúc này Long Vũ, Thi Nhân, Đường Hương Hương xuất hiện trước mặt hai người Thiên Cơ Tử, Tuyết Cơ.

Nhìn tình huống chung quanh, Long Vũ thở phào nói:

- Cứu Thiên Thập Địa đại trận đúng là không tồi, xem ra việc đóng lại cánh cửa hắc ám cũng không phải vấn đề gì khó khăn.

Tuyết Cơ mỉm cười nói:

- Tiểu Vũ xem ra gần đây em sống không tệ. Như thế nào? Tình huống kia em xử lý tốt rồi chứ?

Lời của Tuyết Cơ làm cho Long Vũ đỏ mặt.

Tuyết Cơ tựa hồ rất thích thú khi thấy Long Vũ đỏ mặt, cười hì hì truy vấn không ngừng, một hồi hỏi Thi Nhân như thế nào? Lát nữa lại hỏi Đường Hương Hương dạo này ra sao.

Thanh âm huyền ảo có chút không thích hợp nhưng có lẽ chính Tuyết Cơ lại muốn như vậy, để bầu không khí bớt trầm trọng.

Thiên Cơ Tử đợi Tuyết Cơ cùng Long Vũ vui đùa ầm ĩ xong, lúc này mới bắt đầu cẩn thận giải thích tình hình bây giờ. Long Vũ cẩn thận lắng nghe, hơn đối với tình huống hiện giờ cũng góp thêm ý kiến của mình.

- Keng keng!

Đột nhiên, dị biến xảy ra Cảnh Thế Chung bị gõ lên, tiếng chuông nhất thời vang to quanh quẩn phía chân trời, mà trong lúc này Long Vũ đột nhiên nhú mày, ánh mắt chuyển hướng về phía trước cách đó không xa.

- Có chuyện gì vậy?

Tuyết Cơ vội vàng hỏi.

- Có dao động của vụ lực rất nồng đậm...

Long Vũ nói.

- Ừm!

Đường Hương Hương nói tiếp:

- Có một cổ vụ lực dao động rất mãnh liệt, hẳn là Huyền Minh Tổ Vu đang ở phía sau tế đàn.

Lời này vừa nói ra Thiên Cơ Tử nhất thời kinh hãi thốt lên:

- Vậy là không xong rồi.
- Chúng ta nhanh qua xem đi!

Thi Nhân nói một tiếng rồi phi thân nhanh đến tế đàn, thân hình trôi nổi trên không, ngón tay khẽ điểm vào Nam Minh Ly Hỏa trên tế đàn nhất thời khiến Nam Minh Ly Hỏa sáng lên, hơi thở âm trầm xung quanh thu liễm lại rất nhiều.

Khuôn mặt Thiên Cơ Tử vẫn âm trầm.

- Keng keng!

Tiếng chuông rung trời tiếng tục vang lên, Bạch Mi đạo nhân cũng phát hiện nguy hiểm đang tiến đến.

- Bảo hộ tế đàn!

Long Vũ mở miệng nhắc nhở, một đạo vụ lực từ mặt đất lao ra, hướng tế đàn phóng tới. Hiển nhiên, đối phương muốn phá hủy tế đàn.

Long Vũ nhanh như điện phóng qua, hướng tể đàn đánh tới.

Ngay lúc này đây, trật tự bốn phía nhất thời rối loạn. Mấy trăm người tu đạo phụ trách tể đàn cùng nhau thi triển pháp ấn, hướng tới nơi phát ra vụ lực đánh tới.

- Cẩn thận, các người không phải đối thủ của hắn!

Long Vũ lên tiếng nhắc nhở.

Không đợi tiếng la của Long Vũ tới nơi, oành một tiếng, mấy chục kiện văn khí oanh kích luồng vụ lực đang tiến tới, một cỗ bạo liệt nhất thời vang lên. Mạnh mẽ thổi ngã những người tu đạo xung quanh, tinh kỳ của tể đàn cũng bị thổi bay rơi xuống mặt đất.

Long Vũ mạnh mẽ hô lên, tiếng nói rõ ràng truyền vào tai của mọi người:

- Các người lui lại, để cho ta bảo hộ tể đàn... Bạch Mi, mời người chuẩn bị Cửu Thiên Thập Địa đại trận.

Theo một tiếng quát nhẹ, người tu đạo trong phạm vi mười thước xung quanh tể đàn nháy mắt đều thối lui, hơn năm trăm thước bên ngoài đột nhiên xuất hiện một tảng đá lớn.

Đồng thời, dưới sự chủ trì của Bạch Mi đạo nhân, Cửu Thiên Thập Địa đại trận bước đầu đã chuẩn bị xong. Vị trí tể đàn có một cỗ lửa nóng xông thẳng lên tận trời, một cỗ lực lượng mạnh mẽ thiêu đốt nhanh chóng hướng tới bốn phương tám hướng dững mãnh xông tới.

Trong hỏa diễm, Thi Nhân hóa thân thành một con Hắc Phượng Hoàng, đôi mắt bắn ra quang mang lạnh lạnh.

Mọi người ở đây đều là người tu đạo, mắt thấy thần diệu Phượng Hoàng xuất hiện nhất thời lòng tin tăng mạnh, đem pháp lực của mình ào ào rót vào trong Hạo Thiên Kính.

- Kiệt kiệt!

Theo một tiếng kêu khùng bố, Tổ Vu Huyền Minh quả nhiên xuất hiện đằng sau tể đàn, quanh người hắn bị một đạo Địa Vu lực màu đen vờn quanh.

- Huyền Minh, có ta ở đây, âm mưu quỷ kế của người sẽ không thực hiện được đâu.

Long Vũ thở nhẹ một tiếng, nói:

- Ta nhất định sẽ phong ấn cánh cửa hắc ám lại.

- Ha ha!

Huyền Minh tự tin nói:

- Hôm nay tới nơi này cũng không chỉ có mỗi mình ta đâu, Long Vũ, Hậu Thổ, Thi Nhân các người không ai có thể ngăn cản được vụ tộc chúng ta trở lại.

Nói xong, Huyền Minh liền xuất ra Sát Lục Vu Đạo hắc lập tức hướng tới đỉnh ngọn núi chém xuống, tựa hồ muốn hủy diệt Hạo Thiên kính. Lúc này, phụ trách bảo hộ trên đỉnh ngọn núi khoảng ba mươi người tu đạo, họ cùng nhau tiến lên ngăn cản.

- Đừng, mọi người không ngăn được đâu!

Long Vũ vội vàng lên tiếng.

- Đứng lại đi!

Hình Thiên không biết từ đâu xuất hiện, ngăn cản Long Vũ lại.

Long Vũ giờ phút này chỉ muốn xông lên ngăn lại, cũng không muốn chạy thoát.

- Âm âm!

Lực công kích của hơn ba mươi người tu đạo cùng đạo cương của Sát Lục Vu Đạo va chạm vào nhau, đạo cương liền tỏa ra bốn phía, tiếng nổ mạnh vang lên liên tục, phạm vi mấy chục thước bên trong nhất thời thành tro bụi. Lúc này đây không có một người nào may mắn thoát khỏi.

Bất quá bọn họ đã thành công dùng chính huyết nhục của mình để cản trở công kích của Huyền Minh.

- Mấy đứa lên cho ta!

Huyền Minh tựa hồ có chuẩn bị. Hắn khẽ quát lên một tiếng, phía sau nhất thời hiện ra trăm tên đệ tử Bách Hoa Hội tu chân hắc ám.

Bạch Mi đạo nhân cũng vội thét lên ra lệnh cho đệ tử Huyền Môn đi nghênh chiến. Đệ tử Huyền Môn thắng ở nhân số đông đảo, ước chừng mấy nghìn người. Rất nhanh song phương lao vào chiến đấu, trên bầu trời đầy pháp thuật, phi kiếm bắn ra tứ phía.

- Hương Hương em đi đối phó Huyền Minh, Thi Nhân bảo vệ tể đàn...

Long Vũ quát một tiếng.

- Hình Thiên, ngươi vì sao lại nổi giáo cho giặc...

Long Vũ khẽ quát lên một tiếng, nghiêm nghị nói:

- Ngươi làm cho ta thật thất vọng.

- Im miệng!

Hình Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi dựa vào cái gì mà nói ra những lời này, ngươi thì tính là cái gì... Cái gì gọi là nổi giáo cho giặc, lão tử tới đây là tìm người để đánh nhau.

- Ta không có thời gian với nhau với ngươi!

Long Vũ nhìn thoáng qua Hình Thiên rồi lập tức phi thân rời đi. Hắn nhìn chung quanh bốn phía thấy chiến trường thật hỗn loạn. Bên kia có trăm tên đệ tử Bách Hoa Hội đối mặt với số lượng đệ tử Huyền Môn gấp mấy chục lần nhưng vẫn không có chút nào rơi vào thế hạ phong. Mà hiện giờ trường môn các phái thậm chí là trường lão phần lớn đều canh giữ tể đàn, vây quanh Hạo Thiên Kính không dám dễ dàng hành động.

- Các người là đồ khốn kiếp, lại đi giúp đỡ Vu tộc giết hại nhân loại!

Long Vũ khẽ quát một tiếng, nhất thời gia nhập vòng chiến, Văn Thiên Thần Long cũng gào thét đánh tới.

Chiến cuộc cũng bởi vì Long Vũ xuất hiện mà phần thắng bắt đầu nghiêng về phía Huyền Môn.

Dù vậy xung quanh ngọn núi khắp nơi đều đều chất đầy thi thể.

Trên tể đàn hai vị trường môn đang hấp hối té trên mặt đất, trong miệng máu tươi chậm rãi chảy ra trông cực kỳ thê thảm.

Bất quá tể đàn vẫn an toàn, Thi Nhân hóa thân thành Hắc Phượng Hoàng, đem Nam Minh Ly Hỏa thôi phát tới cực hạn. Cho dù là Huyền Minh dùng Sát Lục Vu Dao cũng không thể chỉ dùng một đao là có thể dập tắt được ngọn lửa này.

Đường Hương Hương tựa hồ không thêm để ý tới việc mình là Vu tộc, nàng lạnh giọng nói:

- Ta vốn không muốn cùng các người là địch nhưng ta phải bảo hộ người đàn ông ta yêu...

- Tiện nhân!

Huyền Minh thở phì phì nói:

- Đồ tiện nhân, trước kia ngươi đã nói là sẽ không giúp ai sao bây giờ lại đối phó với ta.

- Gã chồng theo chồng... ta tự nhiên là phải nghe lời chồng ta rồi. Hơn nữa, ta thích cái thế giới này, ta không hi vọng các người phá hư nó.

Đường Hương Hương ngạo nghễ nói.

- Hương Hương, Thi Nhân nơi này nhường cho hai em, anh đi phong ấn cánh cửa hắc ám lại.

Long Vũ nói xong, bỏ lại Hình Thiên lập tức hướng tới mục tiêu mà phi độn tới.

- Hình Thiên, ngươi còn lo lắng cái gì... Còn không mau ngăn cản Long Vũ đi.

Huyền Minh thấy Long Vũ tiến tới ngăn cản thông đạo, nhất thời nóng nảy quát lên.

- Huyền Minh, ngươi đừng có hô to gọi nhỏ đối với ta, chuyện của ta ngươi không quản được đâu, ta tự có chừng mực.

Hình Thiên bây giờ cũng không biết nên làm thế nào, tóm lại hắn bây giờ liền đuổi theo Long Vũ.

Long Vũ hiện tại lo lắng nhất là việc thông đạo giữa Huyền Cảnh và thế giới hiện đại bị mở ra. Từ trước tới nay chưa từng có thông đạo nào lớn như vậy, một khi nó mở ra thì sẽ rất khó đóng lại. Đến lúc đó, Huyền Cảnh cùng thế giới hiện đại được nối thông, có trời mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

263. Chương 26: Đối Chiến Với Vu Thần Ba Độ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 26: Đối chiến với Vu Thần Ba Độ

Dịch Giả: Master Thief

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ thân hình nhanh như tia chớp, chớp mắt đã tới cửa thông đạo để La Lâm kiểm tra, khoảng cách từ thông đạo đến tế đàn vốn không xa, nó nằm ở địa phương âm u nhất Vô Tình Phong. Giờ phút này, ở nơi đây bị một đoàn hắc khí bao phủ, uốn lượn không ngừng.

Long Vũ đang muốn đi xuống, chợt cảm ứng được một khí tức thở nguy hiểm đang hướng tới mình.

- Ha ha!

Lúc này một tiếng cười truyền đến.

Long Vũ vội vàng quay lại nhìn, thấy đằng sau hắn là một thần bí nhân tựa như Hắc Thiên Ma Thần. Trên mặt hắn hắc khí vờn quanh làm Long Vũ không thấy rõ mặt hắn.

- Vu Thần Ba Độ?

Long Vũ hít một hơi, thầm nghĩ cả vị này cũng đến thì chuyện này tựa không dễ dàng gì.

- ...!

Hắn tán đi hắc khí trên mặt, ngạo nghễ nói:

- Ta chính là Vu Thần Ba Độ... Hậu duệ Luyện Khí Sĩ các ngươi thật đáng giận, giết hại Vu tộc nhiều năm như vậy. Khiến cho bốn tôn thực sự nhịn không được, hôm nay ta muốn con cháu chúng ta báo thù rửa hận. Long Vũ, ngươi có huyết mạch Đại Vu, ngươi với ta đều là đồng loại, ta hi vọng ngươi có thể hiểu đại thể cùng với ta xông pha. Ta hứa, tương lai sau này thế giới hiện đại sẽ là của ngươi...

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Long Vũ nói:

- Ba Độ, bố cục hiện giờ chẳng lẽ không tốt sao? Ngươi vì sao lại phá hư nó.

Nhân cơ hội này, Long Vũ cũng đã thấy rõ được bộ mặt chân thực của Ba Độ. Một lão già hiền lành, tóc bạc, sắc mặt hồng nhuận chính là ánh mắt kia có vẻ âm lãnh, làm cho người ta thoát nhìn mười phần không thoải mái.

- Hừ!

Ba Độ cười lạnh nói:

- Ta xem ngươi là nhân tài nên mới có tâm thu nhận, giúp đỡ ngươi. Ngươi giờ lại còn không biết phân biệt phải trái, vậy thì cũng đừng có trách ta ra tay độc ác.

Nói xong, Ba Độ tùy ý vung tay, từ từ hiện ra bốn khối lõi hình người. Bốn khối lõi gặp gió liền dài ra. Trong khoảnh khắc liền biến thành Địa Vu Giả.

Long Vũ âm thầm kinh hãi, Vu Thần Ba Độ này thật tà ác. Hắn lại lợi dụng lấy linh hồn người cùng tộc luyện hóa thành khối lõi.

- Giết hắn cho ta!

Ba Độ dặn dò một tiếng rồi chuyển mình qua xem cánh cửa hắc ám đang hình thành.

Long Vũ muốn ngăn cản nhưng lại bị bốn con khối lõi vây quanh cản trở.

- Muốn chết!

Long Vũ khê quát một tiếng, lập tức gọi ra Vắn Thiên Thần Long. Cũng tại thời khắc đó, bốn con khối lõi không chút do dự lập tức hướng Long Vũ đánh tới, bốn người tám cánh tay làm ra một loạt các động tác quỷ dị, trong khoảnh khắc một cỗ vu lực tà ác đem cả người Long Vũ bao phủ lại.

Long Vũ cười lạnh một tiếng, chỉ huy Vắn Thiên Thần Long phá vây.

Thế nhưng tổ hợp trận pháp bốn người giống như một khối sắt, ngay cả Vắn Thiên Thần Long cũng chẳng làm gì được. Rơi vào đường cùng, Long Vũ đành phải hướng về phía khối lõi điên cuồng đánh tới.

Tuy rằng khối lõi lợi hại nhưng đối mặt với Hỏa Phệ quyết của Long Vũ vẫn không thể chống cự được. Thời gian không lâu sau bốn hắc lõi liền bị đánh trở về nguyên hình, Ba Độ tựa hồ có chút ngoài ý muốn:

- Không tồi!

- Tứ linh hợp nhất!

Cười lạnh một tiếng, hai tay hắn đánh ra pháp quyết, trong khoảnh khắc bốn con khối lõi liền kết hợp làm một, dưới tác dụng vu lực của Ba Độ, một khối lõi Địa Vu mới tinh được hình thành.

Lúc này, lốc xoáy hắc khí truyền đến thanh âm ầm ầm đáng sợ, sương mù ngày càng dày, một cánh cửa lớn màu đen đang dần dần hình thành.

Long Vũ nhất thời khần trương, Thiên Sư pháp kiếm đột ngột vung lên, kiếm khí hướng tới khối lõi Địa Vu mà đâm tới.

Con khối lõi phát ra tiếng gầm rú thê lương rồi ầm ầm nổ tung, cùng lúc đó Vu Thần Ba Độ cảm ứng được liền phi thân tới cả giận nói:

- Đáng giận, không ngờ ngươi lại có thể giết chết được khối lõi Đại Vu của ta. Xem ra ta phải tự mình ra tay đối phó ngươi rồi.

- Hừ!

Long Vũ hừ nhẹ nói:

- Ta không sợ ngươi đâu...

- A Di Đà Phật!

Ba Độ đang chuẩn bị ra tay đối phó với Long Vũ, không nghĩ tới giữa không trung tự nhiên phát ra tiếng a di đà phật. Ngay sau đó, một hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng xuất hiện.

- Bồ Đề Kim Phật?

Long Vũ chưa từng gặp qua Bồ Đề Kim Phật nhưng trực giác cho hắn biết, người này chắc chắn là Bồ Đề Kim Phật.

- Lão hòa thượng, người không ở trong miếu niệm kinh, tới nơi này làm cái gì?

Ba Độ tự nhiên cũng nhận biết Bồ Đề Kim Phật. Hắn lạnh giọng quát một tiếng, cả giận nói:

- Chuyện của ta, người không nên nhúng tay vào nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

- Ba Độ, không nghĩ tới nhanh như vậy chúng ta lại gặp nhau.

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Long Vũ vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy người tới không ngờ lại là Phương Hậu Thiên Âm.

- Phương Hậu, người cũng tới?

Sắc mặt Ba Độ liền biến đổi.

- Còn có ta nữa!

Thân ảnh Hắc Thiên Ma Thần cũng xuất hiện bên cạnh Long Vũ.

- Tốt lắm, lệnh chủ năm Phương Thiên Địa, giờ đã đến ba vị...

Ba Độ cả giận nói:

- Các người đừng quên, người cứu các người ở Thiên Ngoại Thiên chính là ta, các người bây giờ liền báo đáp ta như vậy à. Huống hồ, các người từng đáp ứng ta là sẽ không nhúng tay vào chuyện tình của Vu tộc.

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật a di đà phật một tiếng, lập tức nói:

- Chúng ta đi chuyện này, cũng không phải là tính đối đầu với người, ta chẳng qua là đến bảo hộ Long Vũ thí chủ.

- Không sai!

Phương Hậu Thiên Âm nói:

- Long Vũ là con rể của ta, ta tuy đã đáng ứng sẽ không nhúng tay vào chuyện của Vu tộc nhưng nếu người muốn giết con rể ta, ta có thể khoan tay đứng nhìn sao?

Lời này vừa nói ra, Long Vũ vui sướng không thôi. Phương Hậu Thiên Âm có thể trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận thân phận của hắn, giờ đây phiền não của hắn đã ít đi một chút.

- Người thì sao, Hắc Thiên Ma Thần, lý do của người là gì?

Ba Độ khinh miệt hỏi.

- Ha ha!

Thiên Ma Thần cười nói:

- Lý do của ta rất đơn giản, tên nhóc Long Vũ này rất hợp với ý ta, ta định tìm kiếm trên người hắn chút niềm vui cho nên không thể để cho người làm hắn bị thương được, thế thôi...

- Hừ!

Vu Thần Ba Độ cả giận nói:

- Coi như ba người các người liên thủ thì tính làm sao, các người nghĩ Vu Thần Ba Độ sẽ sợ các người sao? Đến đây đi, cho ta xem các người có thể làm cái gì.

Để xem các người tiến bộ đến chừng nào.

- Ba Độ, chúng ta không có ý định cùng người động thủ, nếu người vẫn cứ kiên trì như vậy thì chúng ta không còn lựa chọn nào khác.

Phượng Hậu Thiên Âm ngạo nghễ nói:

- Đắc tội!

- A Di Đà Phật, Ba Độ thí chủ thứ lỗi, là người bức lão nạp xuất thủ.

Bồ Đề Kim Phật sắc mặt run lên, trong đôi mắt tỏa ra vài phần sát khí.

Long Vũ thấy ba vị lệnh chủ đem hắc vân quanh cũng vội âm thầm tính toán dùng Phượng Hoàng lệnh gia tăng trận pháp, lấy lực lượng mạnh nhất va chạm với cánh cửa hắc ám sắp thành hình.

Đồng thời, Long Vũ dùng tâm thần thông báo cho Bạch Mi đạo nhân, để hắn dùng lực lượng của Hạo Thiên Kính chiếu thẳng vào cánh cửa hắc ám. Cũng thời khắc đó, hắn còn thông báo cho Thi Nhân, bảo nàng đem toàn bộ Nam Minh Ly Hỏa tập hợp lại đây.

Trải khoảnh khắc, ba cỗ lực lượng này liền tập hợp cũng một chỗ, chắc hẳn có thể thành công tiêu hủy cánh cửa hắc ám.

Mà lúc này, Vu Thần Ba Độ đã nhìn thấu được kế hoạch của Long Vũ.

Nếu mà năm lệnh chủ Phượng Thiên Địa cùng xuất hiện, Vu Thần Ba Độ tự nhiên là e ngại ba phần nhưng giờ phút này chỉ có ba người thôi nên trong lòng hắn cũng không để tâm.

Nếu có thể, Ba Độ muốn nhân cơ hội này đem ba người diệt trừ luôn, chấm dứt hậu hoạn sau này.

- Đến đây đi, các người hãy cùng nhau xuất thủ nếu không các người lập tức đến nửa điểm cơ hội cũng không có.

Ba Độ giọng nói tràn ngập khí thế tự tin mà cường đại.

Mà lúc này Hạo Thiên Kính, Nam Minh Ly Hỏa còn có Phượng Hoàng lệnh ở trong không gian trận pháp, ba cỗ lực lượng rất nhanh đã tiếp cận cánh cửa hắc ám.

Ba Độ cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hắn vội vàng phi thân tới với ý đồ muốn ngăn cản. Nhưng mà Phượng Hậu, Hắc Thiên Ma Thần, Bồ Đề Kim Phật cũng phóng tới không tách rời khỏi hắn.

Ba Độ mặc dù có thân thể Vu Thần, nhưng đồng thời đối mặt với ba vị lệnh chủ Phượng Thiên Địa cũng không thể trong nháy mắt bức lui. Trận chiến này muốn phân thắng bại, cũng phải mất một lúc nữa.

- Âm ỉm!

Hạo Thiên Kính, Nam Minh Ly Hỏa và Phượng Hoàng lệnh đồng thời đánh trúng cánh cửa hắc ám, một cỗ lực cường đại kèm theo tiếng nổ truyền ra.

Lập tức, kinh khí tản ra bốn phía.

Ngay cả Thi Nhân cùng bọn họ tâm thần cũng bị chút chấn động.

- Chủ nhân, chạy vào trung tâm lốc xoáy vụ nổ mau!

La Lâm lo lắng thúc giục.

Long Vũ không kịp ngẫm nghĩ, liền vội vàng bay đi. Thiên Âm mắt thấy Long Vũ phi thân tới, trong lòng liền cả kinh thầm mừng rằng nhóc này đúng là mắt để lên trời, lực lượng vụ nổ lớn quá như vậy cho dù là nàng cũng không dám chạy vào.

Nàng có tâm nhắc nhở nhưng vô lực, giờ phút này nàng đang thừa nhận lửa giận từ Vu Thần Ba Độ. Căn bản không rảnh phân tâm.

- Chủ nhân, em có thể hấp thụ những thứ này!

La Lâm vui sướng cùng hưng phấn nói.

- Ủ, anh biết rồi!

Long Vũ nghe vậy, không chần chờ nữa nháy mắt vọt vào trung tâm vụ nổ.

Lập tức một màn làm kẻ khác kinh ngạc xuất hiện, năng lượng vụ nổ bị một cỗ hấp lực rất mạnh ảnh hưởng, điên cuồng hướng về phía cổ tay Long Vũ phóng tới.

Chuẩn xác hơn là phóng mạnh về phía chiếc đồng hồ điện tử kỳ quái trên cổ tay Long Vũ.

Vu Thần Ba Độ cùng ba vị lệnh chủ bị một màn này làm chấn kinh, bọn họ tự tán đi khí thế, đành chỉ đối kháng, nhao nhao quan sát Long Vũ.

Cũng tại thời khắc đó, Hình Thiên, Huyền Minh, Đường Hương Hương, Thi Nhân cũng chạy tới, trên mặt đều lộ vẻ khiếp sợ, bộ dáng không thể tưởng tượng nổi.

Cả quá trình đại khái duy trì liên tục trong nửa giờ.

Chỉ trong vòng nửa giờ, năng lượng của vụ bạo tạc toàn bộ bị chiếc đồng hồ điện tử trên tay Long Vũ hấp thu hầu như không còn gì, mà cánh cửa hắc ám giữa Huyền Cảnh cùng thế giới hiện đại cũng biến đi đâu mất.

- Chủ nhân, có cỗ lực lượng này, em có thể hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng rồi!

La Lâm vui sướng nói.

- Đồ khốn kiếp, xem người đã hủy đi bao tâm huyết của ta rồi!

Chỉ thấy Ba Độ như tia chớp phóng tới Long Vũ, song quyền hướng thẳng tới trước ngực Long Vũ oanh kích, chiêu thức vừa đơn giản lại vừa trực tiếp nhưng mà ngụ ý vạn vật không thay đổi bên trong. Trong trời đất toàn bộ đều biến hóa, phẳng phất như đều bị một quyền này chia cách, giữa khoảng không chẳng còn lại gì cả.

Dưới công kích của Ba Độ, Long Vũ phẳng phất như bị đặt vào trong bóng đêm vô tận, không thể cảm giác được thế giới bên ngoài ra sao, vu lực kinh người như vậy quả không hổ danh là Vu Thần chút nào.

Sát chiêu đã tới, Long Vũ thầm rùng mình, tựa hồ không có gì khiến hắn sợ hãi, hai tay hắn nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, đột ngột chém tới.

- Chủ nhân, em sẽ truyền kinh nghiệm chiến đấu của La Hậu cho anh!

La Lâm tự hồ cũng cảm nhận được tao ngộ sinh tử của Long Vũ nên không dám giữ lại chút gì. Vội vàng đem những phá giải vũ trụ thời đại kỷ nguyên của Thiên Sư La Hậu trực tiếp truyền thẳng vào đầu Long Vũ những kinh nghiệm quý báu đó.

Đồng thời, La Lâm cũng vội vàng đem những năng lượng vừa mới hấp thu chuyển hóa thành lực lượng, để Long Vũ làm chủ được lực lượng mới này.

Long Vũ toàn lực xuất thủ, hai cỗ lực lượng trong khoảnh khắc giao phong. Trong tích tắc đó, một tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, Long Vũ đau đớn kêu lên ngay đương trường, cả người không tự chủ được lùi về phía sau.

Thối lui năm sáu bước, hắn mới khó khăn đứng vững lại.

Lúc này, sắc mặt Long Vũ một mảng trắng bệch.

Từ đó có thể biết, Long Vũ tuy ngăn cản được một kích kinh người của Ba Độ, nhưng hắn cũng không cách nào phá giải toàn bộ lực phá hoại kinh người trong một quyền của Ba Độ.

Ngay tại lúc Long Vũ bị Ba Độ chấn lui, Ba Độ cũng kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt biểu tình kinh ngạc. Hóa ra tâm thần của Ba Độ cũng nhận lấy một ít chấn động.

- Đáng chết!

Ba Độ trên mặt tràn đầy hắc khí, quát lớn một tiếng, hắc ám vu lực lấy tốc độ kinh người toàn bộ cuốn về trong cơ thể.

- Chủ nhân, anh nên giành quyền chủ động công kích trước!

La Lâm nhắc nhở một tiếng.

Long Vũ nghe vậy, không hề do dự lấy Thiên Sư pháp kiếm dùng khí thể như tia chớp hướng lồng ngực Ba Độ đâm tới. Ba Độ giờ đây cũng không biết làm thế nào.

Nhưng hắn cũng không có đánh trả, mà chỉ lấy vu lực ngưng kết thành một cái lá chắn chống lại

- Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh người lần thứ hai vang lên, Long Vũ dùng Thiên Sư pháp kiếm đâm vào trước ngực của Ba Độ. Ba Độ lui về sau vài bước, phòng ngực trước ngực vẫn chưa bị Long Vũ phá thủng.

Long Vũ kinh hô một tiếng, lập tức hai chân điểm một cái, hướng về phía sau nhanh chóng thoái lui, tạm thời tránh được phản kích của Ba Độ.

- Đi chết đi!

Ngay lúc Long Vũ lui về phía sau, Ba Độ lần thứ hai tụ tập hắc ám vu lực, kinh lực hữu chưởng khê thúc giục, trong phút chốc một cổ vu lực cường đại xoay quay trong lòng bàn tay Ba Độ, thậm chí còn có điện quang chớp động.

Thi Nhân cùng Đường Hương Hương tính gấp rút đi cứu viện Long Vũ, không ngờ lại bị Phượng Hậu ngăn cản:

- Trước tiên không nên qua đó... Ta có cảm giác hắc tựa hồ có thể tự ứng phó được.

- Vậy à!

Hắc Thiên Ma Thần cũng nói:

- Tên nhóc Long Vũ này xem ra tiền đồ của hắn không thể hạn lượng, trong cơ thể hắn có một sinh mệnh thứ hai rất đặc thù. Hai vị không cần hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên xem một lát, không chừng sẽ phát sinh chuyện kinh hỉ. Quan tâm tất loạn.

Trong cơ thể Long Vũ có thêm một sinh mệnh khác, lấy cảnh giới của Thi Nhân và Đường Hương Hương đương nhiên có thể cảm ứng ra. Chẳng qua bởi vì tâm tình khẩn trương, cho nên đã xem nhẹ.

Lúc này, lực lượng của Long Vũ đích thực hoàn toàn siêu việt hơn trước.

Bồ Đề Kim Phật con mắt cũng sáng lên, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Đôi chân mày lúc thì giãn ra, khi thì nhăn lại.

Về mặt Phượng Hậu Thiên Âm cũng rất kinh ngạc.

Chỉ thấy sát khí trên mặt Ba Độ nồng đậm, hai chân vừa động phi thân lên, nhằm hướng Long Vũ đang thoái lui, hữu chưởng đánh tới Long Vũ, nháy mắt hắc vu lực do sát khí ngưng tụ thành bắn ra, hướng trước ngực Long Vũ đánh tới.

Long Vũ biết lúc này chính mình lực lưỡng miễn cưỡng tiếp nhận lần công kích này nhưng không có cách nào hóa giải.

Trong lòng nghĩ như vậy, lập tức Long Vũ chéch sang cả người bên trái ba thước, tránh được công kích của Ba Độ.

Tại lúc thân thể hắn vừa mới đứng vững, cảm giác nguy cơ trong đầu Long Vũ cấp tốc xuất hiện, chỉ thấy thân ảnh Ba Độ phẳng phát như sương khói, giống như ở trước mặt mình cấp tốc hội tụ lại.

Cảm giác này càng ngày càng tăng, đúng lúc này trong lòng Long Vũ đột nhiên hiện ra kinh nghiệm đã trải qua của La Hậu. Thầm nghĩ trong lòng:

- Tu vi của mình chênh lệch rất lớn với Ba Độ. Nếu cứ tiếp tục ngạnh kháng thì không thể nào thắng được. Hy vọng duy nhất là lợi dụng kinh nghiệm chiến đấu của La Hậu, tận lực hóa giải công kích đến từ Vu Thần Ba Độ.

Trong lúc đó điện quang thạch thiểm hiện ra, Vu Thần Ba Độ biến ảo thành sương khói đem toàn bộ đường lui phong kín lại.

Long Vũ đành phải lấy Tử Kim Thiên Viêm ngăn địch, lấy lực lượng cường đại của Tử Kim Thiên Viêm tạo thành gió lốc tấn công ra ngoài, hướng tới Vu Thần Ba Độ thổi quét qua.

Long Vũ trầm nghĩ, từng này cũng đủ cho Vu Thần Ba Độ ăn đau khổ. Nhưng một lát sau, nụ cười của hắn liền cứng lại, hắn toàn lực xuất ra Tử Kim Thiên Viêm công kích, không ngờ Vu Thần Ba Độ lại có thể nhẹ nhàng phá giải toàn bộ. Đồng thời, Vu Thần Ba Độ ngưng tụ lại thân hình, hung hăng hướng tới Long Vũ đánh tới.

Long Vũ đương trường phát ra tiếng kêu đau đớn, cả người không tự chủ được ngã về phía sau.

Chịu khổ do vu lực của Ba Độ công kích, Long Vũ chỉ cảm thấy lồng ngực mình đau đớn, một cổ vu lực âm tà cường đại liền từ lồng ngực điên cuồng tiến vào, dưới sự kinh hãi Long Vũ liền hướng toàn bộ Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể hướng xuống lồng ngực, phòng ngừa vu lực âm tà xâm nhập vào lực phủ ngũ tạng.

Bởi vì Tử Kim Thiên Viêm là khắc tinh của tà ác, cho nên khi hai cổ lực lượng này va chạm cùng một chỗ liền cùng nhau tiêu tán. Bất quá muốn triệt để hóa giải cổ lực lượng này vẫn còn có một chút khó khăn.

Vu Thần Ba Độ cũng không biết là nghĩ như thế nào, lúc này cũng không có nhân cơ hội tiến hành truy kích, ngược lại dừng bước nhìn Long Vũ nói:

- Thăng nhóc, ta xem ngươi còn bản lĩnh gì không, hãy thi triển ra hết đi... Ta rất hoài nghi, ngươi tốt cùng có phải người đến từ Thiên Ngoại Thiên hay không?

Đối với câu hỏi của Ba Độ, tất cả mọi người đều thất kinh.

Bất quá Tuyết Cơ có thể xác định, cháu mình chẳng phải là người đến từ Thiên Ngoại Thiên gì cả. Đứa nhỏ này là do nàng cùng Long Thiên Trạch một tay nuôi lớn. Lai lịch của hắn, nàng là người rõ ràng nhất.

Long Vũ cũng không trả lời lại câu hỏi của Ba Độ.

Bởi vì giờ phút này, hắn đang toàn lực ngăn chặn cổ vu lực tà ác kia tiến vào bên trong cơ thể mình.

Một lát sau, hắn rốt cuộc cũng ngăn chặn được cổ vu lực này. Ngẩng đầu lên, hắn cười lạnh một tiếng:

- Ba Độ, ngươi cũng không có gì hơn người...

Lần này cùng với Ba Độ giao thủ, Long Vũ kỳ thật cũng được lợi ích không nhỏ. Tu vi của hắn tăng trưởng quá nhanh, tuy rằng tiến vào Hoàng Cảnh nhưng lực lượng nắm giữ được cùng vận dụng vẫn chưa thuần thục. Lần này cùng Vu Thần Ba Độ giao đấu, không khỏi kích phát tiềm lực của hắn, hơn nữa lần này đối địch kinh nghiệm chiến đấu cũng vững chắc hẳn lên.

Nhất là hắn lại kế thừa kinh nghiệm chiến đấu từ La Hậu.

Đương nhiên, trước mắt lực lượng của hắn không thể so sánh với La Hậu năm đó. Bởi vì, La Hậu khi gặp kẻ địch đều dùng sức mạnh mà hóa giải.

Trước sức mạnh tuyệt đối mọi chiêu thức, âm mưu đều là đồ bỏ.

Bởi vậy có thể thấy được tiềm lực vô hạn của Thiên Dực Hồ. Phải biết rằng nó có thể đối kháng với La Hậu đến lưỡng bại câu thương.

Đương nhiên, Long Vũ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, nếu chỉ dựa vào Tử Kim Thiên Viêm đối phó địch hắn hẳn sớm chết trong tay Ba Độ từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Long Vũ bắt đầu nghiên cứu những kinh nghiệm chiến đấu, xem xem có hay không có thể dùng.

Sau một lát, Long Vũ cuối cùng cũng quyết định, chuẩn bị tiến hành việc trước nay chưa từng thử, đó chính là đem Tử Kim Thiên Viêm trong cơ thể với đạo lực, dung hợp lẫn nhau tạo ra lực lượng mới để cùng Vu Thần Ba Độ giao thủ.

264. Chương 27: Năm Lệnh Chủ Phương Thiên Địa Cùng Tề Tụ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 27: Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cùng tề tụ

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Việc này có quan hệ đến sinh tử cá nhân của Long Vũ, cũng quan hệ đến tiền đồ tương lai, hẳn liền lớn mật lằng lẽ tiến hành... Mà động lực dung hợp Long Vũ nghĩ La Lâm không thể tính toán hoàn chỉnh được, may mà còn có trí nhớ, kinh nghiệm của La Hậu. Trên thực tế, cho tới tận bây giờ Long Vũ cũng không rõ ràng lắm, việc dung hợp hai cổ lực lượng này đến tột cùng sẽ xuất hiện kỳ tích gì? Hoặc tại nạn gì?

- Thật lớn mật?

Vu Thần Ba Độ tựa hồ cũng nhìn ra được tâm tư của Long Vũ, hắc hắc cười nói:

- Xem người vội vã đi tìm chết như vậy ta cũng lười động thủ. Hai cổ lực lượng hoàn toàn bất đồng mà dung hợp lại, đan điền và kinh mạch của người nhất định sẽ nứt toác mà chết...

Lời này vừa nói ra, các vị lệnh chủ, cao nhân giờ phút này đều nhìn ra manh mối trên người Long Vũ.

Thi Nhân, Đường Hương Hương song song bay ra tính gấp rút cứu viện. Nửa đường thì bị Ba Độ ngăn lại:

- Không được qua đây... ta biết tâm tư của hai người. Hậu Thổ, người hãy giác ngộ đi, theo một tên điên như vậy đúng là không có tiền đồ.

Đường Hương Hương bĩu môi một cái, cả giận nói:

- Tránh ra, nếu không đừng trách ta trở mặt. Ba Độ, tính tình của ta người cũng biết rõ, một khi đã quyết định chuyện gì thì ta sẽ không bao giờ quay đầu. Hy vọng người không nên ép ta.

- Hừ!

Ba Độ cả giận nói:

- Hậu Thổ, người thực sự làm cho ta thất vọng, ta đã nhường nhịn người mấy lần rồi nhưng người lại dám nói với ta như vậy. Người đã không nói đến tình cảm, vậy ta cũng sẽ không bận tâm đến tình cảm đồng tộc. Hôm nay, ta liền đem người và thằng nhóc Long Vũ này thu thập luôn một thể.

Thông đạo giữa huyền cảnh và thế giới chân thực bị hủy, Ba Độ trong lòng vốn rất tức giận, lúc này đây cũng không thể khoan dung nổi việc Hậu Thổ phản bội.

- Ba Độ, ta cho tới lúc này cũng chưa bao giờ sợ người!

Đường Hương Hương lấy Cửu Thiên Túc Nhượng làm vũ khí, tính cùng Ba Độ đối chiến.

- Đối thủ của người là ta!

Ngay lúc này, Long Vũ đã hoàn tất việc thay đổi lực lượng. Hắc quát lạnh một tiếng, thân hình sáng ngời trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt Ba Độ chắn trước Đường Hương Hương.

- Hương Hương, em lui ra, để anh đối chiến với Ba Độ!

Long Vũ ánh mắt chuyển hướng tới Vu Thần Ba Độ, quát:

- Lão tặc người thật quá mức ích kỷ, rõ ràng là vì tư tâm của bản thân mà dám xuất khẩu cuồng ngôn nói cái gì vì lợi ích của Vu tộc mà suy nghĩ. Người muốn gây chiến với Thiên Ngoại Thiên chính là tự tìm cái chết, vì có gì lại phải liên lụy đến Vu tộc. Tam giới hiện giờ vận mệnh đang ổn định, lòng dân đang yên vui, hết thấy trật tự đều gọn gàng ngăn nắp, người vì sao lại phải phá hư. Từ xưa tới nay tà không thể thắng chính...

Long Vũ chỉ trích, đồng thời nổi lên sát chiêu. Lần này dung hợp hai cổ lực lượng, không nghĩ tới lại thành công. Hai cổ lực lượng này dung hợp lại không đơn giản là một cộng một bằng hai, mà tăng lên vô số lần.

Tuy rằng Long Vũ còn không biết lực lượng này nếu lên đến đỉnh phong sẽ như thế nào. Nhưng hẳn lúc này tràn ngập tin tưởng, trong tam giới, bất kể là ai hẳn đều tin tưởng có thể chiến một trận.

Vu Thần Ba Độ vẫn bảo trì bộ dạng tao nhã thông dong. Đối với lời chất vấn của Long Vũ không hề tức giận, nhìn Long Vũ sắp ra sát chiêu trong mắt Ba Độ hiện vài tia khinh thường, nói:

- Được rồi, bớt nói nhảm đi. Không thì sẽ khiến cho ta ghê tởm đến chết mất... cái gì mà chính nghĩa, cái gì mà thay trời hành đạo. Tất cả đều là chó má. Không quản người là cái gì, đều phải dùng thực lực để nói chuyện. Người mạnh là vua, chỉ cần thắng lợi tà ác cũng có thể là chính nghĩa...

Nói tới đây, sát khí toàn thân Ba Độ như thủy triều trào ra, trầm giọng nói:

- Nói cho ta biết, người có phải là người đến từ Thiên Ngoại Thiên hay không, nếu không bản tôn sẽ hạ sát thủ đây.

- Thăng thần mà nói ta có chút liên quan tới Thiên Ngoại Thiên.

Long Vũ nói.

- Ha ha!

Vu Thần Ba Độ khẽ cười một tiếng:

- Có những lời nói này của người, coi như người là người từ Thiên Ngoại Thiên ta cũng đem người giết chết.

Chỉ thấy Vu Thần Ba Độ tay phải hóa chỉ thành kiếm, hướng tới phía bên ngoài cách Long Vũ hai trượng. Trong phút chốc, đầu ngón tay lập tức phát ra một đạo vu lực như có như không giống như kiếm quang bình thường. Hướng tới Long Vũ cấp tốc phi tới.

Cùng lúc đó, Long Vũ song chưởng hướng về phía trước. Hai con rồng lửa màu tím hướng về phía Ba Độ bay tới, hiện giờ tại đây mọi người đều có thể cảm ứng được. Lực lượng công kích của Long Vũ vừa có khí tức của Tử Kim Thiên Viêm, vừa có khí tức của đạo lực. Bất quá năng lượng kia quá cường đại, lực hủy diệt mạnh hơn trước kia rất nhiều.

- Âm!

Lực lượng của hai người chính diện giao phong giữa không trung, từng tiếng nổ vang lên. Thật không ngờ kiếm mang của Long Vũ như một mũi nhọn giữa không trung vẫn hướng về phía Ba Độ vọt tới.

Ba Độ dường như đã sơ ý, phòng ngự trước ngực không kịp đưa lên thì đã bị đánh trúng, trường bào màu đen trên người lập tức bốc cháy. Đồng thời, một cỗ lửa nóng đang chạy dọc theo toàn thân hắn rồi chui vào trong cơ thể hắn.

Vu Thần Ba Độ trong lòng cả kinh, đương trường quát lớn một tiếng, vu lực trong người nhanh chóng quay ngược trở lại, một cỗ vu lực cường đại từ toàn thân Ba Độ tuôn ra, trong khoảnh khắc chắc sẽ đem cỗ lửa nóng này dập tắt.

Bất quá sau đó, bộ dạng Ba Độ có chút giống sói.

- Đáng giận, đáng chết!

Ba Độ đương nhiên cũng không lo ngại, nhưng bị Long Vũ đốt cháy quần áo, cũng thật sự là dọa người. Đương nhiên, Ba Độ không thể dự đoán được uy lực của ngọn lửa này lại cường đại như vậy.

Mất thấy Long Vũ làm Ba Độ bị thương, Đường Hương Hương, Thi Nhân tâm thần nhất thời buông lỏng.

Đương nhiên chuyện trước mắt không tính là quá sức tưởng tượng, nhưng vẫn là sự thật.

Vu Thần Ba Độ nén giận ra tay tiếp, chắp tay trước ngực đánh ra một đạo ẩn quyết, trong khoảnh khắc nơi lòng bàn tay trào ra một cổ vu lực cường đại, tản mát ra quang mang chói mắt, bốn phía nhất thời bị chiếu sáng lên:

- Đi chết đi!

Ba Độ thôi động song thủ, công kích liền hướng tới Long Vũ quét qua.

Long Vũ vội vàng gọi Vãn Thiên Thần Long tạo thành phòng ngự trước mặt, cùng lúc đó hai tay hắn cũng cầm kiếm chém ra hơn mười đạo kiếm quang đánh tới.

- Bang bang!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, kinh khí bắn ra bốn phía, chỗ này hoàn toàn bị khí lãng che lại. Trong lúc này Long Vũ đột nhiên kêu đau đớn một tiếng.

- Ha ha!

Vu Thần Ba Độ cuồng tiếu nói:

- Không biết tự lượng sức mình, người cho rằng người là ai, Long Vũ người chịu chết đi...

Sau vụ nổ, sắc mặt Long Vũ một mảng trắng bệch, tiểu phúc bị chỉ pháp của Ba Độ xuyên qua.

Máu tươi nóng bỏng không ngừng từ bụng chảy ra, hiển nhiên Long Vũ không chịu nổi công kích của Ba Độ.

Nguyên lai Ba Độ phát ra công kích chính là tử mẫu công kích. Dùng một đạo công kích làm lóa mắt địch còn thực chiêu là đạo công kích ở phía sau. Long Vũ đúng lúc này cảnh thành công mẫu chiêu nhưng mà hắn vẫn xem nhẹ tử chiêu nên bị dính đòn.

Tử chiêu của Vu Thần Ba Độ được được mẫu chiêu hỗ trợ trong lúc mẫu chiêu va chạm với Long Vũ, tử chiêu tiếp tục hướng tới Long Vũ bay đến.

Bởi vì lúc này tình huống hỗn loạn, Long Vũ cũng không nhận thấy được kiếm khí đã muốn đột phá phòng ngự đi đến trước mặt, đợi cho trong đầu vang lên cảm giác nguy cơ chưa từng có thì kiếm khí bén nhọn đã đâm trúng bụng. Bụng Long Vũ chịu một cổ kiếm khí xuyên qua, lộ ra một lỗ máu sâu không thấy đáy.

Long Vũ ôm bụng ngồi xồm xuống, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai tay lại càng gắt gao đề chặt lại lỗ máu, ngoài cách này ra chẳng còn cách nào ngăn dòng máu tiếp tục chảy ra.

Miệng vết thương đã bị lực lượng vu lực rất mạnh phá hoại, giờ phút này miệng vết thương nhất thời trong khoảnh khắc không cách nào khép lại được.

Trên mặt Vu Thần Ba Độ sát khí bức người, chậm rãi đi tới, trầm giọng nói với Long Vũ:

- Người trẻ tuổi, nếu không phải người ở Thiên Ngoại Thiên, ta đây sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Thi Nhân, Đường Hương Hương nhân cơ hội này song song bỏ nhào đến, nâng Long Vũ dậy. Đường Hương Hương tinh thông thuật trị liệu mà nàng lại là Tổ Vu, nàng vội vàng giúp Long Vũ cầm máu.

Thi Nhân trừng mắt hạnh lạnh lùng nhìn Vu Thần Ba Độ, hận không thể giết hắn chết luôn. Vì người đàn ông của mình mà xả ra ngậm ác khí.

Vu Thần Ba Độ thờ ơ nhìn Thi Nhân, chậm rãi nói:

- Các người không ngăn được ta đâu... Sát ý của ta đã quyết, các người thức thời thì tránh ra đi.

- Lão tặc, ta sẽ không cho người làm tổn thương Long Vũ.

Thi Nhân nghiêm túc nói.

- Vậy bản tôn đưa người lên đường trước!

Ba Độ hạ tay xuống, tay phải thành kiếm chỉ, hướng Thi Nhân bay tới. Lúc này đây lực công kích tựa hồ so lúc đối phó Long Vũ thì kém hơn. Nhưng với công lực hiện tại của Thi Nhân vẫn không cách nào chống cự được.

Mắt thấy Thi Nhân sẽ chết dưới công kích của Vu Thần Ba Độ. Đúng lúc này, ba vị lệnh chủ Phương Thiên Địa cùng nhau thi triển đại thần thông, ba cổ lực lượng hợp lại một chỗ, hướng tới Ba Độ.

Hai cổ lực lượng mạnh mẽ va chạm trong tích tắc, lập tức đương trường nổ tung, tiếng nổ mạnh lần thứ hai mãnh liệt vang lên, hai cổ lực lượng quấn lấy nhau rồi chậm rãi biến mất.

Sắc mặt Vu Thần Ba Độ không khỏi biến đổi, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía ba người Hắc Thiên Ma Thần, trầm giọng nói:

- Các người thực muốn cùng ta ở thế đối lập?

- Người không thể làm hại bọn họ!

Phượng Hậu Thiên Âm nói:

- Thi Nhân là cháu gái của ta, Long Vũ là con rể của ta, ta bảo vệ bọn hắn tự nhiên là việc phải làm.

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cùng tiến cùng lùi, A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật nói.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Ba Độ, đừng miễn cưỡng nữa, coi như ngươi là Vu Thần, hôm nay chúng ta có nhiều người như vậy, người cũng không chiếm được tiện nghi gì đâu.

- Hừ!

Ba Độ cười lạnh nói:

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa còn thiếu hai người, Ba Độ ta không ngại các người đâu.

- Vậy sao?

Đúng lúc này, bốn phía vang lên tiếng nói trầm thấp của một nam tử:

- Vu Thần Ba Độ, nếu như tính luôn Long Hoàng ta đây thì sao?

Khi nói chuyện, một nam tử toàn thân phát ra kim quang xuất hiện. Hắn cao lớn anh tuấn, dáng người khô ngô, sắc mặt uy vũ, con ngươi thâm thúy mà hữu thần. Một cổ khí thế cường đại theo hắn xuất hiện, hẳn chính là người mạnh nhất trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, Long Hoàng.

- Ba Độ, có hay không nhìn vào mặt mũi của chúng ta, lúc này rời khỏi đây?

Sự tình còn chưa kết thúc, ngay sau khi Long Hoàng xuất hiện, bạch phát lão giả cũng từ hư không xuất hiện.

- Cửu Huyền Nhân Hoàng.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Ha ha, năm người chúng ta cuối cùng đã tụ tập đông đủ rồi.

Biến cố liên tiếp làm cho Ba Độ kinh hãi không thôi. Hắn cũng không tự phụ là mình có thể cùng năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đối kháng. Huống hồ, hiện tại cũng không phải thời điểm nên xung đột với bọn họ.

Thoáng do dự, Ba Độ cười lạnh nói:

- Các người tốt lắm, sự tình hôm nay ta sẽ ghi nhớ, các người cứ chờ đi, sớm muộn sẽ có một ngày các người sẽ vì hành động hôm nay mà trả giá đắt.

- Huyền Minh, Hinh Thiên chúng ta đi!

Ba Độ xoay người, không quay đầu lại đi mất.

Hình Thiên đi tới chỗ Long Vũ, nói:

- Vẫn ổn chứ, không ngờ người có thể chính diện đối kháng với Ba Độ, tuy bại nhưng vinh, người thật sự là một đối thủ tốt, chữa tốt thương thế của người đi, ta sẽ tìm tới người tái đấu.

- Người đi nhanh đi...

Đường Hương Hương tức giận liếc nhìn Hình Thiên một cái, giận dữ nói:

- Ta không muốn anh Vũ cùng người đánh nhau, lần sau người mà tới ta sẽ đánh người.

- Ồ!

Hình Thiên cười nói:

- Hậu Thổ a Hậu Thổ, người hiện tại thật sự cùng trước kia khác nhau thật lớn, Vu tộc tựa hồ xuất hiện một người khác người như người cũng là việc không tồi.

Một hồi nguy cơ cứ như vậy mà bị hóa giải.

Huyền Môn đệ tử vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy các cao nhân truyền thuyết xuất hiện. Một số đệ tử thậm chí còn quỳ xuống cúi lạy.

Bạch Mi đạo nhân cũng thu hồi Hạo Thiên Kính, phi thân tới cảm ơn:

- Các vị, Bạch Mi thay mặt thiên hạ thương sinh hướng tới các vị cảm ơn.

Cửu Huyền Nhân Hoàng giương mắt nhìn nhìn Bạch Mi, thở dài sâu kín nói:

- Nhiều năm không gặp, không nghĩ tới tu vi của người đã đến... Bất quá tính tình của người vẫn như vậy, một chút cũng không đổi.

Nói tới đây, hắn đột nhiên lắc mình xuất hiện ở phía sau Bạch Mi đạo nhân, một tay để lên lưng hắn, một cổ đạo lực tinh thuần trong nháy mắt từ bàn tay chảy vào cơ thể Bạch Mi.

Vào thời khắc này, Bạch Mi đạo nhân có cảm giác như có một dòng nước ấm kích thích, đan điền năm xưa bị tổn thương trong khoảnh khắc được phục hồi lại.

Thiên Cơ Tử không hiểu gì, nghĩ Cửu Huyền Nhân Hoàng đang đối thoại với Bạch Mi tự nhiên lại xuống tay. Hắn khẩn cấp chạy tới quát:

- Buông Huyền Môn tổ sư ra...

Cửu Huyền Nhân Hoàng cũng không nói lời nào, tay trái tùy ý vung lên, Thiên Cơ đạo nhân liền té xuống đất.

- Không nên hành động thiếu suy nghĩ!

Mất thấy Thiên Cơ Tử còn muốn xông lên, Đường Hương vội vàng nhắc nhở:

- Cửu Huyền Nhân Hoàng đang giúp Bạch Mi đạo nhân chữa thương.

Quả nhiên, một lúc sau Cửu Huyền Nhân Hoàng thu hồi đạo lực lại.

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười nói:

- Đa tạ...

- Aiz!

Cửu Huyền Nhân Hoàng vẻ mặt phức tạp, nhìn thoáng qua Bạch Mi đạo nhân, nói:

- Ta và người còn cần gì phải nói lời cảm ơn. Kỳ thật nếu phải nói thì phải là ta nói với người. Năm đó nếu không phải người...

- Được rồi!

Bạch Mi đạo nhân nhìn Cửu Huyền Nhân Hoàng, nói:

- Chuyện năm đó đã là quá khứ, không cần nhắc lại làm gì. Cửu Huyền, nếu người còn nhớ đến ân tình lúc đó, vậy thì liền giúp ta thêm một lần nữa.

Cửu Huyền Nhân Hoàng nhú mày nói:

- Chuyện mà người muốn nhờ ta tự nhiên biết, nhưng là năm lệnh chủ Phương Thiên Địa chúng ta trên đường đi Thiên Ngoại Thiên, chịu qua ân huệ của Ba Độ, chúng ta không thể cùng hấn ngang nhiên đối lập.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bạch Mi đạo nhân nhất thời trầm xuống:

- Coi như ta chưa nói.

- Bạch Mi, người đừng vội.

Cửu Huyền Nhân Hoàng vội vàng nói:

- Kỳ thật tại nạn lần này cũng không phải là bế tắc... Lần này người cũng thấy được, Long Vũ lâm trận ngộ đạo, đã có thể cùng Vu Thần Ba Độ chính diện giao phong. Nếu bàn về đơn đả độc đấu, mấy lệnh chủ Phương Thiên Địa chúng ta cũng không chắc có thể mạnh hơn hấn.

- Vậy theo lời của người, Tiểu Vũ chính là cứu thế giả?

Bạch Mi đạo nhân hỏi.

- Từ góc độ nào mà nói thì chính xác là như vậy. Đương nhiên, còn phải nhìn vào ý tứ của bản thân hấn.

Cửu Huyền Nhân Hoàng nói.

Phượng Hậu Thiên Âm đi tới, thấp giọng nói:

- Tôi có thể cho phép Thi Nhân, Kim Phượng cùng ở bên cạnh cậu. Nhưng Dao thì tuyệt đối không được, đây là giới hạn cuối cùng của tôi.

Long Vũ được Đường Hương Hương trị liệu xong, thương thế đã chuyển biến tốt đẹp. Hấn ngẩng đầu lên nhìn Thiên Âm nói:

- Đây là chuyện của tôi, bà không có quyền can thiệp.

- Hừ!

Thiên Âm vung tay nói:

- Tiểu Vũ... Cậu tự thu xếp cho ổn thỏa đi!

Nói xong, thân ảnh của nàng liền biến mất không thấy nữa.

- Ha ha!

Long Hoàng đi tới, hứng thú nhìn Long Vũ nói:

- Nhóc con, người quả là không tồi, nghe nói người đem hai nha đầu ở Phượng tộc cửa được tới tay, lại cùng Hắc Phượng Hoàng Dao công chúa có chút mờ ám. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.

Lời của Long Hoàng có chút quá mức trực tiếp, làm sắc mặt Long Vũ nhất thời có chút xấu hổ.

Thi Nhân đảo tròn mắt, nhìn Long Hoàng nói:

- Lệnh chủ đại nhân, người có hay không chừa lại chút khẩu đức...

- Ha ha!

Đối với việc Thi Nhân vô lễ, Long Hoàng không thể làm vẻ không hiểu gì, hấn cười nói:

- Cô bé này, người khi nào lại đánh đá như vậy. Lúc trước thằng nhóc thứ hai nhà ta đối với người nhớ mãi không quên. Ta còn đang cân nhắc, sau khi trở về sẽ cùng Thiên Âm thương nghị, có thể hay không giải quyết việc kết hôn cấm kỵ giữa hai tộc Long - Phượng. Ai mà ngờ, người lại là danh hoa đã có chủ. Bất quá người đàn ông của người quả là không tồi, có thể cùng Vu Thần Ba Độ chính diện giao phong, trong tam giới cũng coi như là một đại nhân vật.

Nói tới đây, Long Hoàng đem ánh mắt chuyển tới Long Vũ, cười nói:

- Ha ha, tiểu tử, Phúc bá trước mặt ta luôn khen ngợi người, lúc ấy ta còn không cho là đúng, hiện giờ vừa thấy hóa ra Phúc bá vẫn còn chút bảo thủ. Sự tình hôm nay đã chấm dứt, ta cũng phải trở về, hoan nghênh người tới Long quận du lịch...

- ...?

Long Vũ cảm thấy lời nói của Long Hoàng có chút quái lạ.

- Đúng vậy, du lịch!

Long Hoàng thấp giọng cười nói:

- Nói nhỏ cho người biết, mỹ nữ Long tộc chúng ta cũng không ít, tuyệt đối so với Phượng tộc không kém cõi chút nào.

- Ngài đi nhanh nhanh lên...

Thi Nhân trợn mắt nói.

- Ha ha, cô bé này thật nóng nảy, ghen tị à!

Theo tiếng cười sang sảng Long Hoàng cũng đã rời đi.

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật đi tới, chấp tay trước ngực hướng Long Vũ nói:

- Long thí chủ, ta nghe nói mẹ của thí chủ bị mất trí nhớ, ta có thể giúp nàng khôi phục lại.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ lập tức nói:

- Tốt, tốt... Bất quá ta cũng không thể xác định đây có phải là mẹ của ta không nữa.

- Không sao!

Bồ Đề Kim Phật nói:

- Dù không phải, chỉ cần khôi phục lại trí nhớ dĩ vãng, hết thấy không phải chân tướng sẽ minh bạch sao?

- Thỉnh đại sư bây giờ đi giúp ta...

Long Vũ có chút khẩn cấp. Hắn cười nói:

- Đa tạ đại sư...

- Bất cứ lúc nào đều có thể!

Bồ Đề Kim Phật mỉm cười:

- Long thí chủ cùng với chúng ta hữu duyên, không cần phải nói cảm ơn làm gì.

- Hòa thượng!

Cửu Huyền Nhân Hoàng đi tới, nói:

- Người làm việc vừa phải thôi, Tiểu Vũ là người tu đạo, chính là người của Huyền Môn, làm gì có nửa điểm quan hệ tới người Phật gia các người, định lừa chúng ta đây à.

- Ha ha!

Bồ Đề Kim Phật nhất thời cười khê một tiếng, nói:

- Cửu Huyền, người cũng không phải là sợ ta muốn Tiểu Vũ gia nhập Phật tông để mượn sức sao? Ha ha, coi như ta có tâm nhưng cũng chẳng có đảm, bên cạnh Tiểu Vũ nhiều nữ nhân như vậy, ta lừa hắn gia nhập Phật tông, phỏng chừng nữ nhân bên cạnh hắn hận ta chết mất...

- Hòa thượng, tính khí của người thật là vòng vo, chuyện đùa như vậy cũng có thể nói.

Cửu Huyền cười nói:

- Hay là ngươi cũng đã động phạm tâm...

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật tuyên một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Tội lỗi, tội lỗi...

- Chúng ta đi nhanh lên!

Long Vũ không có tâm tư theo chân bọn họ nói chuyện phiếm, hẳn hiện tại hy vọng nhất là nhanh chóng làm cho Thi Ý khôi phục trí nhớ. Xem nàng có phải là mẹ của mình hay không.

265. Chương 28: La Lâm Tiên Hóa

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 28: La Lâm tiên hóa

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi đoàn người tiến Thái Dương Phong tìm kiếm mọi người, giải thích tình huống và nhận trị liệu của Bồ Đề Kim Phật.

- Chư vị đều ra ngoài đi!

Bồ Đề Kim Phật nói:

- Phật gia của chúng tôi xem trí nhớ chính là nhân quả, chỉ cần tìm được nhân quả, trí nhớ liền khôi phục lại. Trong quá trình phép đều là Phật gia bí pháp. Mong mọi người thông cảm mà tránh ra.

Mọi người nghe vậy, liền lánh đi.

Sau nửa canh giờ, Bồ Đề Kim Phật một mình ra khỏi phòng. Long Vũ liền nhanh chóng đi tới, hỏi:

- Đại sư, như thế nào rồi? Trí nhớ của Thi Ý đã khôi phục chưa?

- Thí chủ đi vào nhìn là biết liền!

Bồ Đề Kim Phật trầm giọng nói:

- Tiểu Vũ, lão nạp còn có việc trong người, ngày khác nếu có thời gian rảnh, hi vọng cậu đến Đại Thiên thế giới gặp mặt, cáo từ.

- Đa tạ đại sư!

Long Vũ cảm ơn một tiếng liền vội vàng bước vào.

Chỉ thấy Thi Ý thời khắc này đang ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nhúc nhích. Long Vũ nhất thời liền luống cuống, tưởng lão hòa thượng kia vội vàng rời đi, sẽ không phải là trí nhớ không tìm lại được, ngược lại biến thành kẻ ngốc chứ?

- Tiểu Vũ!

Ngay lúc này Thi Ý xoay đầu lại, đôi mắt to xinh đẹp ngơ ngẩn nhìn Long Vũ.

- Thi... Ý... Cô không sao chứ?

Long Vũ cẩn thận hỏi:

- Cô có biết chúng tôi không?

- Xú tiểu tử, con nói bậy cái gì đấy?

Thi Ý đột nhiên bỏ nhào về phía Long Vũ, đập vào Long Vũ một cái, nói:

- Tiểu tử thúì, mẹ là mẹ của con, Thủy Tiên đây...

- Mẹ? Thủy Tiên?

Long Vũ sững sờ. Lập tức mê mang nói:

- Người đã khôi phục. Người thực sự đã khôi phục... Trí nhớ toàn bộ đều đã khôi phục?

- Ừ!

Thi Ý nhất thời khóc nên, nói:

- Nhiều năm như vậy, mẹ nằm mơ cũng đều nghĩ đến con. Nhớ đến con... Đáng thương cho mẹ, sớm đã gặp lại con, lại không nhận ra con.

- Cô thực sự là mẹ của tôi?

Long Vũ tựa hồ vẫn còn chưa xác định.

- Cô thực sự là sư tỷ sao?

Sau đó Tuyết Cơ cũng đã đi tới, nhìn chăm chăm vào Thi Ý.

Ít nhất, diện mạo hiện tại không giống.

- Đúng rồi... Ta thiếu chút nữa quên, ta đang mang mặt nạ!

Nói xong, Thi Ý duỗi tay chà xát mặt, da mặt bắt đầu hé ra rất nhỏ.

Đợi đến khi da mặt hoàn toàn rơi ra, Tuyết Cơ nhất thời liền đi tới:

- Sư tỷ, chị thực sự là Thủy Tiên sư tỷ, sư tỷ nhiều năm như vậy đến tột cùng là chị ở nơi nào, em luôn luôn tìm kiếm chị, lo lắng cho chị.

- Tuyết Cơ!

Thi Ý vỗ nhẹ nhẹ lưng Tuyết Cơ, lập tức ôm lấy nàng, giọng nghẹn ngào nói:

- Tỷ nữa chị với em sẽ cẩn thận tâm sự sau, bây giờ để chị nhìn kỹ đứa con trai của chị nào.

Buông Tuyết Cơ ra, Thi Ý nói:

- Đây là mẹ học được từ Liễu Kim Ngô đại sư cách chế tạo mặt nạ... Tiểu Vũ, lại đây để mẹ nhìn ngắm con cho thật kỹ nào.

Long Vũ nhất thời tỉnh ngộ, chẳng trách chính mình luôn luôn tìm không thấy nơi ở của mẹ, hóa ra mẹ sau khi học xong cách chế tạo mặt nạ từ Liễu Kim Ngô đại sư thì nàng liền dịch dung luôn.

Long Vũ âm thầm cảm khái một tiếng.

Chính mình mạng cũng đủ khổ, mẹ thì dịch dung, cha thì bị hạ vu chủng nên cố ý tránh né, con đường tìm người thân quả nhiên là khó khăn. Cũng may hiện giờ đã tìm được cả hai người. Trong lòng cũng không thấy tiếc nuối.

- Mẹ!

Long Vũ kêu một tiếng, thoáng do dự liền quỳ xuống, ngả đầu vào lòng Thi Ý, hai mẹ con ôm nhau thật chặt. Ai cũng không nói gì.

Một lát sau, Thi Ý ngẩng đầu nói:

- Tiểu Vũ, đại sư giúp mẹ tìm được trí nhớ trước kia, mà trí nhớ lúc mẹ mất trí vẫn còn, mẹ biết ha con hiện tại chỉ còn linh hồn, con bảo Hương Hương nhanh làm phép, vì cha con trùng tổ lại thân thể đi, mẹ với cha con đã xa nhau mấy chục năm rồi, mẹ thực sự nhớ cha con...

- Vâng!

Long Vũ gật đầu, buông mẫu thân ra.

Sau đó, Đường Hương Hương đi tới nói:

- Yên tâm đi, con đã chuẩn bị xong rồi, tùy thời có thể trùng tổ lại thân thể bác trai... Mọi người ra ngoài chờ con một lát.

- Tiểu Vũ, chúng ta đi ra ngoài trước đi!

Thi Ý mỉm cười, mang theo Long Vũ, Tuyết Cơ đi ra ngoài.

Đi ra ngoài, Thi Ý hướng tới Thi Nhân cười nói:

- Cám ơn cô đã đặt tên cho tôi, giờ tôi muốn khôi phục lại thân phận của mình, tôi là Huyền Môn Thủy Tiên.

Lời này vừa nói ra, Tuyết Cơ nhất thời vỗ tay bảo:

- Tốt, tốt, sư tỷ cũng là tên trước kia của chị nghe hay hơn... Hì hì, em phải thông báo với các đệ tử Huyền Môn, Huyền Môn Thủy Tiên đã trở lại.

- Ủ!

Thủy Tiên nghiêm túc gật đầu:

- Rời khỏi Huyền Môn nhiều năm như vậy, chị thủy chung đã quay trở lại, về nhà cảm giác thật là tốt.

Thiên Cơ Tử nghe tin liền đến nhìn đệ tử kiệt xuất của mình năm đó, trong đôi mắt liền chảy nước:

- Thủy Tiên, thật sự là con sao?

- Vâng!

Thủy Tiên nghiêm túc gật đầu nói:

- Là con, Thiên Cơ sư tôn, là con, con là Thủy Tiên, con đã trở về...

- Thủy Tiên, thực xin lỗi, sự tình năm đó vì sư thực xin lỗi con...

Trước đó, Thiên Cơ Tử đã muốn giải thích với Long Vũ, hơn nữa tuyên bố đặc xá trùng phạt đối với Thủy Tiên trước Huyền Môn. Nhưng giờ phút này nhìn thấy Thủy Tiên, Thiên Cơ Tử trong lòng vẫn còn có chút khó chịu.

- Sư tôn, đều là quá khứ, đừng nói lại chuyện tình năm đó nữa.

Thủy Tiên nghẹn ngào nói:

- Sư tôn, con biết trong lòng người mấy năm nay cũng rất khổ sở.

Nói đến đây, nàng đột nhiên hỏi:

- Sư tôn, Lữ Tâm Quân đại sư huynh còn ở Huyền Môn không?

- Hẳn đi rồi!

Thiên Cơ Tử âm thầm thở dài:

- Các con mất tích không lâu, hẳn liền rời đi.

- Con từng ở Huyền Cảnh gặp qua đại sư huynh một lần, bất quá sau này thì không có tin tức.

Thủy Tiên nói.

Thiên Cơ Tử vội vàng hỏi:

- Con ở Huyền Cảnh từng gặp qua hắn? Nói như vậy, hắn hiện tại chắc còn đang ở Huyền Cảnh.

- Sư tôn... Sư huynh có thể...

Thủy Tiên bộ dáng muốn nói lại thôi:

- Hắn có thể... Có thể đang ở Đại Thiên thế giới.

- Ý của con là hắn đã xuất gia.

Thiên Cơ Tử thất thanh nói.

- Có lẽ vậy, con cũng không thể khẳng định.

Thủy Tiên xin lỗi nói:

- Lần trước đại sư huynh đến Huyền Cảnh tìm được con, tỏ tình với con, lại bị con cự tuyệt, sau đó liền đi Đại Thiên thế giới...

Thiên Cơ Tử vốn định hỏi thêm một chút gì đó nhưng lại thôi, Đường Hương Hương đã từ trong phòng đi ra, nàng cười nói:

- Anh Vũ, bác gái, mọi người vào đi, thân thể của bác trai đã trùng tổ xong rồi.

- Thật tốt quá!

Thủy Tiên nghe vậy, vội vàng đẩy cửa đi vào.

- Thiên Diệu!

Thủy Tiên la lên một tiếng, liền ngã đầu vào ngực người đàn ông trước mặt. Chẳng qua hành động của người đàn ông này dường như có chút cứng nhắc, miệng nhấp nháy vài cái nhưng lại nói không ra lời. Bất quá có thể thấy ánh mắt tràn đầy nhu tình của hắn.

- Tại sao lại như vậy?

Thủy Tiên liền phát hiện có điều không ổn thỏa, trong lòng liền căng thẳng.

Lúc này Long Vũ đi vào giải thích:

- Mẹ, không cần phải lo lắng, Hương Hương nói thân thể của cha vừa mới được trùng tổ, nhất định sẽ không linh hoạt. Cần phải có một đoạn thời gian để thích nghi.

- Ồ!

Nghe xong Long Vũ giải thích, Thủy Tiên mới yên tâm. Nàng vuốt ve khuôn mặt quen thuộc của Long Thiên Diệu, trong lòng tràn ngập kích động cùng tình yêu say đắm.

- Con... trai!

Long Thiên Diệu có lẽ thấy được Long Vũ, nhẹ nhàng nâng cánh tay, ngón tay của hắn chỉ về phía Long Vũ. Thủy Tiên vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, mau tới đây, cha con đang gọi con đấy.

Long Vũ nghe vậy, bước nhanh tới cầm cánh tay còn chút cứng nhắc của phụ thân.

Đến tận giờ mọi người mới được sum họp.

Tâm nguyện của Long Vũ rốt cuộc cũng đạt được.

Long Thiên Diệu giờ phút này hành động không được, nhưng trong lòng lại rõ ràng. Đứa con lấy được bao nhiêu thành tựu, trong lòng hắn cũng rõ ràng. Hắn vì đứa con này mà kiêu ngạo, vì hắn mà vui vẻ.

- Kiêu ngạo!

Long Thiên Diệu giơ ngón tay cái lên, miệng miễn cưỡng mỉm cười.

Con mắt của Thủy Tiên đỏ lên, dâng lên một tầng hơi nước nhàn nhạt:

- Long Vũ, cha con đang khích lệ con đấy, hần vì con mà cảm thấy kiêu ngạo...

- Con biết!

Long Vũ gật gật đầu, nói:

- Cha, mẹ từ khi con biết chuyện tình hai người, con luôn tìm kiếm hai người. Hôm nay, tâm nguyện của con rốt cuộc cũng đạt được. Lúc này, con thề, đời này kiếp này tuyệt đối sẽ không để hai người chịu khổ một chút nào nữa, đứa con này sẽ bảo vệ hai người...

- Con trai ngoan!!

Thủy Tiên ôm chầm lấy Long Vũ, cả nhà ba người ôm nhau cùng một chỗ, rất vui vẻ hòa thuận

Ba ngày sau, dưới sự trợ giúp của Đường Hương Hương, linh hồn Long Thiên Diệu rốt cuộc cũng hoàn toàn dung hợp với thể xác. Một nhà ba người ở trong phòng nói chuyện suốt đêm.

Long Thiên Diệu cùng Thủy Tiên nói với Long Vũ những chuyện bọn họ trải qua sau khi rời khỏi Huyền Môn.

Hóa ra năm đó bọn họ rời khỏi Huyền Môn, thiên hạ to lớn không chỗ nào dung thân. Sau này bởi vì cơ duyên xảo hợp, tiến nhập Huyền Cảnh. Hai người vốn tính toán ở lại Huyền Cảnh tu luyện thật tốt, đến khi nào có đủ lực lượng để khiêu chiến với Huyền Môn, Dị Năng Nghiệp Đoàn thì sẽ tìm tới đòi lại công đạo.

Hai người không ngờ được lúc này lại phát sinh dị biến, Long Thiên Diệu cũng không biết bị sao, tính tình đột nhiên thay đổi. Thậm chí còn không tiếc ra tay xúc phạm Thủy Tiên.

Sau khi rời khỏi Long Thiên Diệu, Thủy Tiên một mình ở Huyền Cảnh phiêu bạt, sau này nàng gặp Liễu Kim Ngô đại sư học tập luyện khí, nhưng nàng rất nhanh liền phát hiện Liễu Kim Ngô đại sư cũng là một ác nhân, liền trốn đi.

Dọc đường, nàng gặp lại Long Thiên Diệu tính tình đã thay đổi đồng thời còn làm nàng bị thương, khiến nàng mất luôn trí nhớ.

Đợi đến khi thương thế phục hồi, Thủy Tiên liền tìm kiếm Long Thiên Diệu người đã làm nàng bị thương khắp nơi.

Đương nhiên, khi đó nàng không nhớ được Long Thiên Diệu là người đàn ông của nàng.

Theo như Long Thiên Diệu nói, hần sở dĩ tính tình thay đổi là bởi vì Đại Vu huyết mạch cùng vu chủng.

Nói cho cùng, tất cả chuyện này đều do Đại Vu tạo thành.

Long Vũ tỏ vẻ nhất định sẽ tìm đến Ba Độ đòi lại khoản nợ máu này, lần trước cùng Ba Độ chính diện đối kháng, hần đã kích phát được một chút tiềm năng. Đồng thời cũng làm cho lòng tin của hần tăng lên.

Hần tin tưởng, sớm hay muộn sẽ có một ngày hần chiến thắng được Ba Độ.

Hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, ngăn cách được tiêu trừ, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận. Long Vũ nằm mơ cũng đang mỉm cười.

...

...

Ban đêm, Long Vũ bị La Lâm gọi dậy.

- Chủ nhân, ra sau núi đi, em có chuyện muốn nói với anh.

Từ sau khi hấp thu năng lượng của vụ nổ, La Lâm hình như sắp đạt được tới trạng thái hoàn mỹ.

-Ồ!

Long Vũ đáp ứng một tiếng, lập tức hỏi:

- La Lâm, em có biết rõ tình trạng hiện tại của em không?

-Ừ

La Lâm nói:

- Chúng ta ra sau núi trước đi, đợi một lát nữa anh sẽ hiểu ngay.

Mấy phút đồng hồ sau, Long Vũ xuất hiện ở một nơi hẻo lánh ở đằng sau núi. Sau đó, giọng nói của La Lâm lại một lần nữa vang lên:

- Chủ nhân, em đã có thể tiến hóa đến bước cuối cùng biến thành người máy rồi, hiện tại em đã có thể rời xa khỏi thân thể của chủ nhân, một mình hành động, chủ nhân chờ chút, em lập tức tách ra khỏi cơ thể của chủ nhân.

Nói xong, một luồng ánh sáng trắng chói mắt bắn ra từ đồng hồ điện tử trên tay Long Vũ. Lập tức một luồng ánh sáng ở trước mặt hắn không ngừng vận vẹo.

Một lúc sau, luồng ánh sáng kia dần dần hiện ra hình dáng con người.

Long Vũ khẩn trương nhìn vào luồng ánh sáng. Rất nhanh, ánh sáng chói mắt biến mất, thay vào đó là một dáng người thướt tha, thoải mái mà không mất vẻ gợi cảm của một cô gái tuyệt sắc.

Nàng đứng yên tại chỗ, ánh sáng màu lam từ đôi mắt nàng lóe ra, đôi mắt hơi nước lượn lờ, thâm thúy như hải dương mang theo vẻ vui vẻ thản nhiên cùng dễ thương, khiến cho kẻ khác có một loại cảm giác thương tiếc.

Nàng mặc trên người một món đồ mỏng như cánh ve, giống như bộ quần áo màu trắng trong suốt, trong quần áo có thể thấy được hình dáng xinh đẹp đang lộ cảnh xuân. Long Vũ vội vàng nhìn thoáng qua, phát hiện cô gái này nửa dưới không có lông mao, đây phải chăng chính là Bạch Hổ trong truyền thuyết.

Thân hình này thật khiến cho người ta cảm thấy say mê. May là Long Vũ tu hành đã gần đến đại thành, nên tâm thần hoàn toàn không sinh ra gợn sóng dao động nào.

Cô gái trừng mắt nhìn Long Vũ, ánh mắt diễm đam đáng yêu.

- Em chính là La Lâm?

Cuối cùng Long Vũ không kìm được thấp giọng hỏi.

- Vâng!

Cô gái nghiêm túc gật đầu, hứng thú nhìn Long Vũ, mỉm cười nói:

-Chủ nhân, anh so với trước kia đẹp trai hơn một chút... Đúng rồi, anh thích quần áo của La Lâm chứ?

- Cái...này?

Long Vũ vội vàng nói:

- Em có thể hay không trước tiên mặc y phục vào ...

- Chủ nhân, em có mặc quần áo mà!

La Lâm có chút mê mang:

- Em rõ ràng có mặc quần áo mà.

Nói xong, nàng dạo một vòng quanh Long Vũ.

Ai ya, cái mông đầy đặn, bộ ngực kiều mỹ, bắp đùi thon dài... Vô cùng đẹp đẽ, Long Vũ thiếu chút nữa không tự chủ được.

- Chủ nhân, tâm thần của anh hình như rất không ổn định nha, hơn nữa hormone trong cơ thể anh phân bố cũng nhanh hơn.

La Lâm trong cơn người hiện ra một tia giả hoạt:

- Là do bộ dáng hiện tại của em khiến anh bất an sao?

Long Vũ xấu hổ một trận:

- Em còn có thể đọc được tâm tư của anh?

- đương nhiên!

La Lâm cười nói:

- Tuy rằng em đã rời khỏi thân thể của anh, nhưng chúng ta ở chung lâu như vậy, mặc dù em đi ra nhưng em vẫn có thể ứng tâm tư của anh. Em và anh là cùng nhau từng bước phát triển. Chủ nhân, anh không thích bộ dáng hiện tại của em, vậy em liền đổi lại bộ dáng khác... Bất quá dung mạo của em là cố định, em chỉ có thể đổi quần áo thôi...

Nói xong, trên người La Lâm hiện lên một luồng ánh sáng trắng. Bộ váy trắng trong suốt trong khoảnh khắc liền biến mất. Thay vào đó là một bộ quần áo hiện đại, trên áo phong, dưới là chiếc quần bò, đem phụ trợ dáng người mà quỷ đúng là rất hoàn mỹ.

Long Vũ không tự chủ nuốt từng ngụm nước bọt:

- La Lâm, tình huống hiện tại của em như thế nào?

Đôi mắt màu lam của La Lâm hiện lên từng tia mờ mịt, rất nhanh hiện ra một tia mê mang:

- Em cũng không biết rốt cuộc em là người máy hay là La Lâm?

266. Chương 29: Tuyệt Cơ Thổ Lộ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyệt

- o -

Quyển 6

Chương 29: Tuyệt Cơ thổ lộ

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Theo lời La Lâm, Long Vũ có chút ngẩn người:

- Có ý gì? Em không phải là La Lâm sao?

- Ha ha...

La Lâm khẽ cười một tiếng, đến gần Long Vũ một chút, cười nói:

- Chủ nhân, anh còn nhớ vì sao em lại tới thời đại này không?

Long Vũ trả lời:

- Lúc trước anh đã biết, Thiên Sư La Hạo tới phủ Nguyên Soái hái hoa, cùng yêu thú thập cấp Thiên Dực Hổ đại chiến. Cuối cùng lưỡng bại cầu thương, lấy lực lượng cường đại tìm thông đạo xuyên không, lúc sau tất cả đều bị cuốn vào bên trong.

- La Hậu hái hoa, mục tiêu là ai?

La Lâm hỏi.

- Con gái của nguyên soái đế quốc – La Lâm.

Long Vũ trả lời.

- Chính là như vậy...

La Lâm âm u nói:

- Hiện tại em rất nghi hoặc, em không biết mình là La Lâm con gái nguyên soái đế quốc hay là La Lâm máy tính hình người. Hoặc là kết hợp cả hai.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Long Vũ ngạc nhiên nói.

La Lâm lắc đầu nói:

- Nếu em chỉ là máy tính hình người, em sẽ không đủ năng lực kiểm tra triệu chứng bệnh tật của mình. Bởi vì điểm thiết kế mấu chốt của người máy sẽ không có nhân tính cùng lối suy nghĩ. Nhưng trên thực tế em có lối suy nghĩ của mình, cũng có nhân tính. Chủ nhân, ba tháng trước xuất hiện một cỗ năng lượng ẩn kín được hoạt hóa, hơn nữa hoàn toàn dung hợp với em. Khi đó, em từng cho mình chính là con gái nguyên soái đế quốc. Nhưng sau đó em phát hiện, em lại có toàn bộ công năng của máy tính hình người.

Long Vũ nghe thấy như vậy, cảm thấy có chút lộn xộn.

Dừng lại một chút, hần ngẩng đầu nhìn La Lâm:

- Theo như lời em nói, em là kết hợp giữa hai người. Là linh hồn con gái nguyên soái đế quốc dung hợp với máy tính hình người.

- Không xác định được, có lẽ là như thế.

La Lâm đột nhiên cười cười:

- Kỳ thực em không muốn vì chuyện này mà thêm rối rắm. Trong yếu hơn là, em cũng có được sinh mệnh. Chủ nhân, em hi vọng anh có thể để cho em đi theo anh. Mãi mãi theo anh...

- Việc này?

Long Vũ cũng có chút nghi không thông. La Lâm ở bên cạnh hần, chính xác là nàng trợ giúp cho hần rất nhiều. Nhưng hiện giờ nàng cùng trước kia bất đồng. Trước kia nàng chỉ là một bộ máy tiên tiến. Nhưng tình huống hiện tại, nàng cùng nhân loại giống nhau. Nếu như để nàng theo mình, chuyện riêng tư của mình...

- Hắc hắc...

La Lâm đột nhiên nở nụ cười:

- Chủ nhân, em biết anh đang lo lắng cái gì. Với em mà nói, anh không có bất luận riêng tư gì. Em đã biết hết thảy. Sau khi anh cùng những cô gái trên giường, em đều quan sát toàn bộ. Ha ha, em còn có cả bản sao hình ảnh.

Long Vũ nghe vậy, hít một hơi lạnh. Nghe nói phương pháp ghi hình, hần vội vàng nói:

- La Lâm, em thực hồ đồ. Em không thể sao chép lại những việc đó chứ.

- Chủ nhân yên tâm. Đây đều là những thứ em được em cất giữ cẩn thận, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài.

La Lâm tự hào nói:

- Cho dù là hacker lợi hại nhất ở thế giới này so chiêu cùng với em, trong khoảnh khắc em có thể cho hần tâm phục khẩu phục. Cho nên anh cứ yên tâm, những thứ đó tuyệt đối an toàn.

Kỳ thực Long Vũ đại khái có thể yêu cầu La Lâm xóa bỏ. Nhưng hắn cũng không biết tại sao, thật ra hắn lại thích để cho La Lâm quan sát mình làm việc đó.

- La Lâm, sau này em là người tự do...

Long Vũ trầm tư một chút nói:

- Sau này em không cần phải gọi anh là chủ nhân... Trước kia em chỉ là một bộ máy tính, nhưng bây giờ em đã có nhân tính. Từ hôm nay trở đi, em cứ gọi anh là danh xưng là được...

- Không được...

La Lâm nóng nảy:

- Chủ nhân, có phải anh cảm thấy hiện tại em bất tiện, không còn muốn em nữa.

- ...

- Đương nhiên là không phải.

Long Vũ thấy vẻ mặt lo lắng của La Lâm, vội vàng nói:

- Em hiểu nhầm ý của anh rồi. Ý của anh là, em hẳn phải có được sự tôn trọng.

- Tôn trọng?

Vẻ mặt La Lâm mê mang:

- Nếu anh không cho em gọi anh là chủ nhân, đó chính là anh không tôn trọng đối với em. Em luôn cảm thấy, em thực sự phải gọi anh là chủ nhân.

- Ha ha...

Long Vũ cười cười:

- Không bằng thế này. Từ hôm nay trở đi em gọi anh một tiếng là đại ca đi...

- Đại ca? Em vì sao phải gọi anh là đại ca? Em là em gái anh sao? Như vậy có vẻ không được?

La Lâm cái hiểu cái không nhìn Long Vũ, nhưng cuối cùng nàng vẫn đồng ý:

- Được rồi, nghe lời anh. Đại ca...

- Đúng rồi, chủ nhân. Có sự tình thiếu chút nữa em quên nói với anh. Anh đang làm một chuyện vô cùng quan trọng, đó là đem Tử Kim Thiên Viêm dung hợp cùng đạo lực, mới sinh ra một loại lực lượng có uy lực rất lớn, cường độ không thua kém gì lực lượng của Vu Thần Ba Độ.

La Lâm nói:

- Nếu đúng như suy đoán của em, đây là một loại lực lượng thuộc cấp độ rất cao.

- Thần lực?

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Khả năng là Thần lực cũng không lớn đi?

- Cụ thể em cũng không nắm rõ lắm.

La Lâm nói:

- Trừ khi em có thể có được tin tức chính xác từ Thiên Ngoại Thiên, nếu không em cũng không thể phân tích ra được đáp án.

- Vậy à?

Long Vũ nhàn nhạt đáp, lập tức cười nói:

- Nhưng thật ra Thần lực không phải là chuyện trọng yếu, quan trọng là... Lực lượng của anh lại lần nữa tăng lên. Có ơn, anh luôn tận lực truy tìm cha mẹ anh, hiện giờ cũng đều đã tìm được rồi. Tâm tình của anh từ trước tới giờ chưa có lúc nào cao hứng lúc này...

Nói tới đây, Long Vũ đột nhiên ngừng đầu huyết dài. Trong tiếng huyết gió mang theo vui vẻ vô tận cùng vui mừng. Thanh âm rung trời, giống như tiếng rồng thở quanh quần ở cuối chân trời.

Đúng lúc này, sắc mặt La Lâm hơi đổi, trong đôi mắt lộ ra sát khí vô cùng mạnh mẽ.

- La Lâm, em nhận ra cái gì thế?

Long Vũ vội vàng hỏi.

- Là khí tức của Huyền Minh.

La Lâm nói.

- Hắn đang ở chỗ nào?

Long Vũ nói:

- Em dẫn đường, chúng ta tới đó nhìn xem.

La Lâm dứt lời, lập tức triển khai thân hình, tốc độ giống như sao băng. Cho dù là Long Vũ, phải thi triển hết sức mới miễn cưỡng theo đuổi kịp. Hai người dọc theo ngọn núi Thái Huyền Sơn hướng tới Thái Dương Phong. Dưới ánh trăng, hai đạo lưu quang hiện lên. Lúc tiếp cận Thái Dương Phong, một cỗ khí quỷ bí có mùi chết chóc làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh hơn truyền tới.

- La Lâm, em cảm giác được cái gì không?

Long Vũ hỏi.

- Đại ca... Không tốt, là bọn họ...

La Lâm thấp giọng nói:

- Là người của nghiệp đoàn dị năng...

Nghe La Lâm nói như thế, Long Vũ chợt giật mình, vội vàng mở ra cảnh kỳ. Nhất thời, cả Thái Dương Phong đều hiện trong tâm thần Long Vũ. Đệ tử Huyền Môn tập nập đi kiểm tra tình huống.

Long Vũ, La Lâm vội vàng hướng tới dãy phòng của nghiệp đoàn dị năng.

- Anh Vũ, bọn họ đã đi rồi...

Khi bọn họ tiến tới, khí tức của Huyền Minh đã biến mất không thấy. Trong phòng chỉ còn Long Phi thở dài nói:

- Đám người Yến Nam Thiên đã tự nguyện đi theo Huyền Minh rời khỏi chỗ này...

- Haiz...

Long Vũ cũng thở dài:

- Xem ra họ không thể chống cự được sự hấp dẫn của lực lượng...

- Tiểu Vũ, nếu không phải vì cháu, ông nghĩ ông cũng sẽ đi...

Long Phi thở dài:

- Mấy ngày này, chúng ta được truyền thụ càng ngày càng nhiều tin tức về Vu tộc, chúng ta khát vọng có được lực lượng mạnh mẽ.

- Ông nội...

Long Vũ nói:

- Muốn có lực lượng mạnh mẽ, không nhất định phải trở thành Vu tộc.

- Ông nội?

Long Phi cũng sờ sờ dài một lần:

- Cháu gọi ông là cái gì? Cháu gọi là ông nội, cuối cùng cháu cũng chịu nhìn nhận lão già này... Được rồi, cuối cùng cháu cũng chịu nhìn nhận ông.

- Ông nội.

Long Vũ nói một tiếng xin lỗi:

- Ông nội, ông còn không biết, cháu đã tìm được cha mẹ cháu. Cháu muốn cho tâm tình hai người bình tĩnh lại, sau đó mới mang họ tới đây...

- Tiểu Vũ, cháu nói thật sao?

Long Phi lệ tràn đầy hai mắt nói:

- Bọn họ ổn cả chứ?

- Chúng con ổn cả... Thừa cha.

Ngay lúc này, đoàn người Long Thiên Diệu, Thủy Tiên, Đường Hương Hương, Thi Nhân cũng nghe tin chạy tới đây.

Vừa vào tới cửa, Long Thiên Diệu, Thủy Tiên nhất thời nhào vào lòng cha già.

- Ha ha...

Long Phi cười nói:

- Ông trời đối đãi với chúng ta cũng không tệ.

.....

.....

- Cô gái này chính là...?

Thừa dịp Long Thiên Diệu, Thủy Tiên cùng Long Phi ôm nhau khóc như trẻ con đói sữa mẹ, Thi Nhân chỉ vào La Lâm xinh đẹp đang đứng bên cạnh tò mò hỏi.

- Cô ấy là La Lâm.

Giờ phút này, Long Vũ chỉ có thể giới thiệu như vậy. Về thân phận chân thật của La Lâm, lúc này giải thích rõ ràng cho mọi người thực không hợp lý.

- Các vị khỏe, tôi là La Lâm, anh Vũ là đại ca của tôi.

La Lâm rất có lễ phép nói với mọi người.

Mọi người đối với sự xuất hiện của La Lâm rất tò mò. Âm thầm đoán già đoán non, không biết từ lúc nào Long Vũ lại dụ dỗ được một cô bé xinh xắn dễ thương như thế.

Sắc mặt Long Vũ có chút ngơ ngốc, giải thích cũng không tốt.

- Tôi và Long Vũ ca ca đã kết bái làm anh em.

La Lâm cười nói:

- Sau này xin mọi người chiếu cố nhiều hơn...

Nói xong nàng lại cúi đầu chào.

Hảo cảm của mọi người đối với La Lâm lập tức tăng lên rất nhiều.

Nhưng bọn họ vẫn nghĩ không ra, La Lâm này rốt cuộc từ nơi nào xuất hiện.

Từ khí tức của nàng, tu vi cũng xấp xỉ với Long Vũ.

Nhưng hiện tại ở Huyền Cảnh, thực sự chưa từng nghe qua nhân vật số một như vậy.

Bạch Mi đạo nhân nhíu mày. Hắc cảnh giác, nữ nhân này thật thần bí, có thể có quan hệ cùng với Thiên Ngoại Thiên. Nếu không, thực sự không có cách giải thích nào khác.

Ngay cả Bạch Mi đạo nhân có kiến thức rộng rãi, cũng không thể nghĩ rằng cô gái xinh đẹp này lại xuyên không mà tới.

- Mọi người, về chuyện của La Lâm, tương lai nếu có cơ hội, tôi sẽ giải thích cùng mọi người. Tóm lại, mọi người cứ coi cô ấy như em gái tôi là được.

Long Vũ nói.

Bên kia, Long Phi, Long Thiên Diệu, Thủy Tiên ôm nhau khóc sụt sùi, mọi người đã vứt bỏ hiềm khích trước kia, đủ loại ân oán năm xưa đều tan thành mây khói.

Long Vũ thấy vậy, trong lòng vui mừng.

Nói thật ra, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu hắc vui vẻ đến thế. Tục ngữ nói, mọi người tương phùng, là chuyện vui vẻ nhất. Ngày hôm nay có thể nói Long Vũ mặt đầy hồng quang, xuân phong đắc ý.

Thiên Cơ Tử đề nghị nói:

- Buổi tối mọi người chúng ta cùng nhau tham dự tiệc rượu... Một là vì Thủy Tiên, Thiên Diệu mời khách từ phương xa đến dùng cơm. Thứ hai, ta cũng muốn chính thức giải thích với hai người. Thứ ba, chúng ta thương nghị phải ứng phó thế nào với việc nghiệp đoàn dị năng bỏ đi.

Đề nghị của Thiên Cơ Tử rất nhanh được mọi người đồng ý.

Thừa dịp mọi người chuẩn bị tiệc rượu, Long Vũ cùng La Lâm vụng trộm đi tới đỉnh núi, nghĩ xem nên giải thích với mọi người thế nào về thân phận của La Lâm.

Ý của La Lâm là ăn ngay nói thật.

Nhưng trong lòng Long Vũ căn bản có chút băn khoăn, lo lắng khiến người khác hiểu lầm cùng ngờ vực vô căn cứ.

- Long Vũ ca ca, vấn đề là hiện tại bọn họ đã hoà nghị.

La Lâm nói:

- Hiện tại có rất nhiều người đều cho rằng em là người đến từ Thiên Ngoại Thiên.

- Đúng vậy, Bạch Mi đạo nhân dường như cũng nghĩ như vậy.

Long Vũ nói:

- Anh cũng không muốn mọi người có nhiều băn khoăn trong lòng.

La Lâm có ý thức tới gần Long Vũ, thân mình cọt cọt trên cánh tay hắc:

- Long Vũ ca ca, anh yên tâm, chuyện này chỉ cần nói rõ là vô sự. Hơn nữa, anh chỉ cần nói rõ với những người thân cận với anh là được. Về phần người khác, trực tiếp coi nhẹ không quan tâm là được rồi.

- Như vậy cũng coi như ổn thỏa.

Long Vũ cười nói:

- Anh làm gì để ý nhiều đến như vậy.

- Long Vũ ca ca, anh thấy em đẹp không?

La Lâm giả bộ làm ra một bộ dáng kiều mỵ. Một trận gió nhẹ thổi qua, cổ áo tựa hồ mở rộng ra một chút. Một mảng da thịt trắng trước ngực hiện ra, làm cho người nhìn chân tay ngứa ngáy.

- Long Vũ ca ca, La Lâm muốn làm người thân cận nhất của anh...

La Lâm sâu kín nói:

- Từ sau khi La Lâm có nhân tính, em cảm thấy tịch mịch, cô đơn, bất lực... Tâm lý của em luôn trống trải... Nói xong, nàng tới gần lồng ngực Long Vũ, thân mình nhẹ nhàng uốn éo.

Long Vũ bị mị ý của La Lâm trêu chọc khiến tâm thần hấn nhận nhạo. Hấn vội vàng vận chuyển Tử Kim Thiên Viêm, đem dục niệm đánh tan.

- Long Vũ ca ca, anh không thích em như vậy sao?

La Lâm ngẩng đầu, đem cổ áo kia rút ra:

- Đây là để cho anh nhìn, trước kia em thấy anh luôn rất thích nhìn gần mấy người Thi Nhân mà.

Long Vũ theo bản năng nhìn thoáng qua cổ áo của nàng. Nhìn thấy hai nhúm vú đỏ hồng, hấn thậm kêu cứu mạng.

Thoáng do dự một chút, hấn run rẩy lấy hai tay giúp đỡ La Lâm đem vạt áo chỉnh sửa lại cho tốt. Tuy rằng còn cách một lớp quần áo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp trên người La Lâm.

- Chúng ta trở về tiệc rượu thôi. Có lẽ cũng đã bắt đầu rồi.

Long Vũ hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tình, tránh người đi trước. Theo sát phía sau hấn là một cô gái bộ mặt tươi cười kỳ quái, nhìn nàng hiện lên vẻ dễ thương.

.....
.....

Tiệc rượu rất long trọng, Thiên Cơ Tử trước mặt cao tăng Huyền Môn nói lời xin lỗi Long Thiên Diệu, Thủy Tiên. Long Phi là người cố chấp nhưng cũng đồng dạng nói lời xin lỗi.

Đối với việc này, Long Vũ vô cùng vui mừng.

Long Thiên Diệu, Thủy Tiên coi như khổ tận cam lai.

Điều làm bọn họ vui mừng cùng tự hào nhất chính là đứa con trai Long Vũ của mình.

Lúc trước, bọn họ đem con trai phó thác cho Long Thiên Trạch, Tuyết Cơ, chính là hi vọng đứa con có thể sống an ổn cả đời. Lại không nghĩ rằng, đứa con của họ là một người oanh liệt như vậy.

Đứa con trai của họ có thể so sánh được với năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, hai vợ chồng uống liền vài chén rượu, thậm chí họ vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Bữa tiệc diễn ra mỹ mãn, hơn hai giờ liền kết thúc.

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn. Long Thiên Diệu, Thủy Tiên không chết, hiện giờ có thể hưởng phúc, cũng nên giải quyết tốt những việc lâu lắm không làm. Đồng thời, Thi Nhân, Đường Hương Hương cũng nhân cơ hội này tập trung một chỗ chơi trò trẻ con không được coi.

Tại yến hội, mọi người thương nghị, Long Vũ cùng Đường Hương Hương tiến vào Huyền Cảnh tìm kiếm dị năng giả bị Huyền Minh mang đi. Nếu có thể, phải tận lực nghĩ cách cứu viện họ.

Nhưng mà mọi người cũng lo lắng, đối phương có Vu Thần Ba Độ trấn thủ, nói không chừng tất cả dị năng giả lần này có lẽ đều trở thành Đại Vu.

Sau khi ra khỏi đại sảnh yến hội, lúc đi về phòng Long Vũ, Thi Nhân đột nhiên lớn mật đề nghị, nói buổi tối thực hiện trò nhất long song phượng.

Không nghĩ rằng, Đường Hương Hương lại có thể một lời đáp ứng.

Long Vũ âm thầm vui mừng, thầm nghĩ mình có điểm phúc thật lớn.

- Anh Vũ, có phải anh cảm thấy trong lòng rất vui sướng...

Thi Nhân hừ lạnh nói:

- Em biết anh là một đại sắc lang, đề nghị của em nhất định anh sẽ hưởng ứng. Có phải trong lòng còn tính toán muốn mua một cái giường rất lớn. Làm cho toàn bộ chị em đều đồng loạt hầu hạ anh...

- Hắc hắc.

Long Vũ tà dị cười:

- Đề nghị của em quả thực không tệ.

Thi Nhân thấy vẻ mặt đáng khinh của Long Vũ, trực tiếp hết chỗ nói. Đường Hương Hương cũng chỉ cười không nói gì. Dựa theo thói quen của Đại Vu, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện rất bình thường, không có gì to tát. Nhưng mà tại Vu tộc, luôn luôn có một phòng là chính thê, các cô vợ nhỏ còn lại thì tùy ý.

Đương nhiên, đối với Long Vũ, toàn bộ nữ nhân hẳn đều đối xử bình đẳng. Đối với việc này, Đường Hương Hương cũng không có ý định miễn cưỡng cái gì.

Đi vào trong phòng, sau khi đóng chặt cửa phòng, Thi Nhân khẽ cười một tiếng:

- Anh Vũ, anh trước tiên ở ngoài. Đợi lát nữa chúng em gọi anh, anh hãy vào bên trong.

- No problem.

Long Vũ vui vẻ đáp ứng, lập tức dừng bước ở bên ngoài.

Một lát sau, hẳn nghe tiếng Thi Nhân khẽ gọi:

- Anh Vũ, tới đây...

Nghe tiếng Thi Nhân gọi, Long Vũ vội vàng đi vào. Ngẩng đầu nhìn lên, hai cô gái đã cởi áo khoác, chỉ lưu lại áo ngực cùng quần lót. Hai cô nàng nằm trên giường. Cánh tay ngọc, chân thon dài trắng nõn đều lộ ra bên ngoài. Thi Nhân cao hơn một chút, hai chân nàng thon dài trắng mịn. Long Vũ nhìn hai vưu vật đã bắt đầu chảy nước miếng.

Áo lót của Đường Hương Hương rất nhỏ, dường như chỉ đủ để che hai núm vú. Toàn thân nàng trắng mịn, không một tí vết. Hai quả núi của nàng cao ngất, lúc nàng nằm ngửa hơi thở dồn dập làm cho bộ ngực không ngừng phập phồng. Chiếc quần lót nàng mặc vừa nhỏ vừa bó sát, lộ ra khe rãnh mê người mà nhô cao.

Nhìn thấy cảnh tượng hoàn mỹ như thế, Long Vũ chân tay bắt đầu bủn rủn, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Hai tay bắt đầu mồ mẫm:

- Hai vị lão bà đại nhân, các em thật là đẹp...

Nghe được Long Vũ gọi thẳng là lão bà, trong lòng hai nàng đều có cảm giác nâng nâng.

Ngón tay hắn bắt đầu vuốt ve khuôn mặt Thi Nhân, thuận tay trượt xuống chiếc cổ ngọc mềm mại thon dài. Sau đó thuần thực lướt xuống dưới, luồn tay vào trong áo ngực của nàng vuốt ve. Từng tiếng thở dốc cảm thụ sự khoái lạc. Dường như đã quá thuần thực với công việc này, chỉ trong tích tắc, chiếc áo ngực của Thi Nhân bị bàn tay rất đàn ông của Long Vũ tháo bung ra. Hai vú ăm ắp không còn bị trói buộc lập tức bung ra. Hai điểm màu hồng ngạo nghễ đứng thẳng lên trên.

Thi Nhân mở mắt, trong đôi mắt thương long lanh xuân quang, nhẹ nhàng cởi bỏ áo Long Vũ. Nàng nỉ non:

- Chồng, đêm nay anh phải hảo hảo yêu em...

Đường Hương Hương cũng thật lớn mật. Nàng hơi hơi đứng dậy, từ phía sau ôm lấy Long Vũ, hơi dùng sức lấy bộ ngực cọ xát vào lưng Long Vũ.

Thi Nhân vô lực nằm trong lòng Long Vũ, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn lưu luyến si mê hôn đôi môi Long Vũ. Bàn tay nhỏ bé của nàng ôm lấy cổ hắn, một bộ dạng cầu ái.

Long Vũ si mê nhìn nàng, hai tay ôm nhẹ cơ thể mềm mại của Thi Nhân, chiếc lưới linh động triển miên cùng lưới của nàng đan xen vào một chỗ. Sau đó, ánh mắt Long Vũ nhìn thân hình tuyệt đẹp của nàng, lộ ra một tia tiếu ý.

Đường Hương Hương từ phía sau tiến lại, lấy cái lưới đình hương liếm lên vành tai nam nhân, kích thích thần kinh của hắn.

- Chồng, yêu em.

Thi Nhân nhẹ giọng nỉ non, chủ động cầu ái.

Ánh mắt Long Vũ lộ ra nhu tình, thân thể hơi dùng sức, nhẹ nhàng đem Thi Nhân đặt xuống giường. Nhìn ánh mắt Thi Nhân lộ ra vẻ kiều my, Long Vũ nhiệt huyết sôi trào, động thân đem thằng nhỏ đâm vào.

Nhất thời hai thân thể ấm nóng gắt gao dây dưa cùng một chỗ.

Đường Hương Hương dường như lần đầu tiên chứng kiến cảnh nóng như vậy trước mắt, trong lòng không khỏi kích động. Mặc dù nàng có Vu lực cũng vô pháp ngăn cản nửa mình dưới nóng ả.

- A...

Rốt cuộc Thi Nhân cũng đã đạt được tới đỉnh của dục vọng, nàng mệt mỏi nằm thẳng cẳng ở một bên, hưởng thụ sự ôn nhu của Long Vũ dành cho mình.

Long Vũ vẫn mang bộ dạng khỏe như voi, đem đôi bàn tay hướng tới Đường Hương Hương. Hắn si mê vuốt ve bầu ngực căng tròn mê người của nàng, dùng hết khả năng vốn có để trêu đùa Hậu Thổ nương nương.

Trong mắt Đường Hương Hương mang theo hạnh phúc cùng thỏa mãn. Nàng then thùng nhìn Long Vũ, đôi bàn tay nhỏ bé vuốt ve lồng ngực của hắn. Từng cảm giác tê dại từ lồng ngực phát ra làm cho toàn thân nàng vô lực, dục vọng trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

- Chồng, yêu em...

Long Vũ cảm nhận được tâm ý của nữ nhân, khi nàng uyển chuyển lên tiếng, Long Vũ phá tan hết thấy trở ngại, tiến nhập thân thể Đường Hương Hương, hai người cuối cùng hợp lại làm một, liều chết triển miên.

Trong phòng, La Lâm ẩn thân ngắm nhìn ba người chơi đùa. Ngoài căn phòng, một bóng người tại góc tường dưới cửa sổ cũng đang trộm nghe những âm thanh mê người từ trong phòng phát ra.

.....

.....

Sáng sớm, ba người cùng nhau rời giường, Long Vũ lấy cớ đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, một mình đi tìm nữ nhân tối hôm qua nghe lén. Khi mặt trời vừa mới ló, trên đỉnh Thái Dương Phong, một bóng người xinh đẹp đứng trên vách đá, đôi mắt ngơ ngẩn ngó nghiêng giữa không trung, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

- Chị Tuyết Cơ, chị có tâm sự?

Long Vũ bước tới, ôn nhu hỏi.

Đúng vậy, người đẹp này chính là Tuyết Cơ. Tối hôm người qua nghe lén ở chân tường chính là nàng.

Thân mình Tuyết Cơ khẽ run lên, cũng không quay đầu lại.

Thật lâu sau, nàng mới nói:

- Tiểu Vũ, chúc mừng em, toàn bộ tâm nguyện của em đều đã đạt được. Từ nay về sau em cũng không cần phải khổ cực như thế nữa.

- Chị Tuyết Cơ, cảm ơn chị.

Long Vũ chân thành nói:

- Nhiều năm qua, chị vừa là chị, vừa là mẹ, cũng vừa là thầy vừa là bạn... Ân tình của chị đối với em, cho dù mười đời em cũng trả không hết.

Thấy Long Vũ nói như thế, trong đôi mắt Tuyết Cơ thoáng hiện lên sự vui mừng. Nhưng nghĩ tới tâm sự của mình, nàng liền mở miệng:

- Tiểu Vũ, em phải gọi chị là sư thúc sao?

- Mẹ của em đã trở về.

Tuyết Cơ bổ sung một câu.

Long Vũ sững sờ một chút, hần đi lên phía trước vài bước, sóng vai đứng một chỗ cùng Tuyết Cơ, thần sắc hần bình tĩnh, nhìn không ra chút khác thường nào.

Ánh mắt liếc qua bên người Tuyết Cơ, nhẹ giọng nói:

- Chị Tuyết Cơ, em cảm thấy không cần phải sửa lại xưng hô. Em đã thành thói quen, chẳng lẽ chị không quen?

Tuyết Cơ nghe vậy có chút giật mình. Ánh mắt của nàng có chút ưu thương, ngơ ngẩn nhìn Long Vũ một chút, đôi môi mấp máy nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc này, hai người yên lặng nhìn nhau.

Sau một hồi lâu, Tuyết Cơ mới mở miệng:

- Tiểu Vũ, sau này em định tính thế nào?

Tuyết Cơ không trả lời vấn đề lúc đầu của Long Vũ.

- Đại kiếp nạn buông xuống, em cũng không thể chỉ lo cho thân mình.

Long Vũ nói:

- Lúc trước em chỉ một lòng hướng về cha mẹ, cho nên không thể toàn lực suy nghĩ về sự tình đại kiếp nạn. Hiện giờ tâm nguyện của em đã đạt được, tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó đại kiếp nạn. Tuy rằng em không muốn làm cái gì gọi là chúa cứu thế, cũng không muốn làm anh hùng. Nhưng em muốn bảo vệ những người em yêu thương, những người em quan tâm.

- Ủ.

Ánh mắt ân cần nhìn Long Vũ, giờ khắc này trong lòng Tuyết Cơ mang theo chút nhu tình.

- Tiểu Vũ, nếu sư tỷ không đồng ý em gọi chị như vậy, em sẽ làm thế nào?

Tuyết Cơ đột nhiên hỏi. Giờ khắc này, nàng dường như nổi lên một tia dũng khí, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Long Vũ, hình như có chút nhu tình thoáng hiện.

Hơi tránh đi ánh mắt động lòng người kia, trên mặt Long Vũ hiện lên một chút tịch mịch, lặng nhìn chân trời xa xa.

Hiển nhiên, hần đang trốn tránh.

Nhưng, trốn tránh như vậy cũng làm cho lòng người đau đớn.

- Tiểu Vũ, chị chỉ cần một câu nói của em...

Tuyết Cơ lại hỏi.

Tâm thần chấn động, Long Vũ thu hồi ánh mắt, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Tuyết Cơ, trong ánh mắt mang theo thâm tình. Long Vũ nói:

- Em không sợ...

Nghe được Long Vũ nói như vậy, Tuyết Cơ vui mừng nở nụ cười.

Dừng lại một chút, Tuyết Cơ lẳng lặng nhìn hần, trong ánh mắt lộ ra một chút sầu lo:

- Vu Thần Ba Độ lợi hại như vậy, nghe nói còn lợi hại hơn cả người của Thiên Ngoại Thiên. Tiểu Vũ, chị thực sự lo lắng cho em.

- Không có việc gì.

Long Vũ ngạo nghễ nói:

- Lấy tu vi của em bây giờ, ngay cả không đánh lại Vu Thần Ba Độ, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mạng trong tay hần. Chị Tuyết Cơ, chị cứ yên tâm đi.

Nói xong, Long Vũ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời trong xanh, cả người lâm vào trầm tư. Giờ phút này, trong lòng hần không phải suy nghĩ chuyện tình đại kiếp nạn, mà là quan hệ cùng với Tuyết Cơ.

Thời gian trầm mặc trôi qua, Tuyết Cơ chỉ lặng lặng nhìn hần, yên lặng chờ đợi.

Kỳ thật, nàng cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì.

Gió nhẹ thổi qua nhánh cây, vào ra tiếng xì xào, giống như là đang thở dài, cũng như trầm mặc. Có lẽ, đây cũng giống như tâm ý của Long Vũ.

- Tiểu Vũ, chị thích em, chị nghĩ chị đã có tình cảm đối với em...

Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Tuyết Cơ cũng nói là tâm sự của mình.

Dù là Long Vũ đã sớm phát hiện ra, giờ phút này đột nhiên nghe được Tuyết Cơ can đảm thổ lộ, hần cũng phải chấn động.

- Chị làm cho em sợ sao?

Nhìn thấy biểu tình của Long Vũ, trong lòng Tuyết Cơ đau xót.

- Không phải.

Long Vũ không đành lòng làm thương tổn Tuyết Cơ. Huống hồ, trong lòng hần đối với Tuyết Cơ cũng có vài phần tâm ý.

Kỳ thật, Tuyết Cơ là người đầu tiên Long Vũ động chân tâm. Từ lúc còn nhỏ đến lúc trưởng thành, hần luôn có tình cảm tốt đẹp đối với Tuyết Cơ.

Lúc trước, khi La Hậu xâm lấn đại não của hần, liền đọc được nội tâm của hần.

Nhiều năm trôi qua, trải qua nhiều chuyện, Long Vũ cũng đã trưởng thành. Nhưng mảnh tâm tình trong lòng hần thì vẫn mãi tồn tại.

Chỉ tiếc là, chuyện này không dễ dàng gì, phi thường khó giải quyết.

Tuyết Cơ là đệ tử của Huyền Môn, hơn nữa hiện giờ cha mẹ của Long Vũ cũng đã trở về, tại nơi này cấm kỵ nhiều luân lý đạo đức, thật sự là rất khó để vượt qua.

Chuyện của Tuyết Cơ so với chuyện mẹ của Thi Nhân khó giải quyết gấp bội.

Dù sao, Huyền Môn đối với quy phạm đạo đức của thế tục càng coi trọng.

- Chị Tuyết Cơ, cho em thêm chút thời gian.

Long Vũ buông lời thề son sắt:

- Chờ em ứng phó xong đại kiếp nạn, em sẽ cho chị một câu trả lời.

- Được.

Lúc trước Tuyết Cơ lấy hết dũng khí nói ra những lời kia. Nhưng giờ hồi tưởng lại, hai má cũng nóng ran, thậm chí mình không biết xấu hổ.

267. Chương 30: Thiên Dực Hổ Giao Chiến Với Thần Thú Lục Ngô

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 30: Thiên Dực Hổ giao chiến với thần thú Lục Ngô

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Trên trời, mây đen ùn ùn kéo đến, sấm sét ầm ầm như trống trận, Long Vũ cùng Đường Hương Hương tiến vào Dục Giới truy tìm đám người dị năng Yến Nam Thiên. Trời đột nhiên thay đổi, không khí xơ xác, tiêu điều dường như tràn ngập khắp mọi nơi. Mỗi tiếng sấm vang lên, bốn phía tà khí lại trở lên nồng nặc hơn.

Long Vũ mắt không chút biểu cảm quát lớn:

- Ba Độ, ta biết là ngươi đang giả trò, có giỏi thì đến đây, ta với ngươi quyết đấu lại...

- Tiểu tử thôi, đối với ngươi còn cần ta tự mình động thủ sao?

Trong không trung quả nhiên truyền đến thanh âm của Vu Thần ba độ:

- Ta đã cứu thần thú Vu tộc Lục Ngô. Đối thủ của ngươi là Lục Ngô.

- Lục Ngô lại có thể tỉnh lại ư?

Sắc mặt Đường Hương Hương hơi thay đổi, vội vàng nói:

- Lục Ngô năm đó là Vu tộc thần thú thủ hộ, mặt người mình hổ, có chín cái đuôi, nghe nói đã có đủ phẩm chất của thần... Anh Vũ, anh phải cẩn thận.

-Khôngggggg!

Long Vũ cười hắc hắc, nói:

- Không phải chỉ là một con hổ thôi sao? Chúng ta cũng có Hổ... Thiên Dực Hổ, mày ra đi, hôm nay xem như tìm được đối thủ cho mày, mong rằng mày sẽ không làm tao thất vọng.

- Grưưư!

Lời của Long Vũ vừa mới truyền đi. Thiên Dực Hổ lập tức xuất hiện phía sau hắn. Một tiếng rống uy lực, chấn động chín tầng mây, ngay cả Đường Hương Hương cũng phải biến sắc.

- Rốt cuộc đây là đồ vật gì?

Giữa không trung truyền đến tiếng gầm khí thế của Thiên Dực Hổ, tựa hồ cũng làm cho hắn chấn động. Thậm chí có thể thấy giọng của hắn run run.

Thiên Dực Hổ tựa hồ bất mãn với việc bị gọi là đồ vật này nọ, nổi giận gầm lên một tiếng. Miệng thổi ra một loạt những tia chớp hướng tới đối phương.

- Ầm!!!

Sau một tiếng nổ lớn, một con mặt người mình hổ liền xuất hiện giữa không trung. Con người lạnh lùng của nó nhìn thấy Thiên Dực Hổ, sát khí lập tức phong tỏa khắp nơi.

- Lục Ngô nguyên lai chính là cái này sao...

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Chỉ có thể thôi sao?

Lúc này, trời bắt đầu gầm thét. Hai bên liên tục tấn công. Bay qua bay lại giữa không trung.

Hai mắt Lục Ngô phát ra những tia lỳ lỳ. Lớp lông khắp người như những cây kim châm dựng đứng lên. Thập phần tươi đẹp. Khí lực ngưng tụ quanh mình, ngay cả Long Vũ cũng không dám coi thường.

Long Vũ thấp giọng nói:

- Thiên Dực Hổ, chú em có thể khắc chế nó không?

Thiên Dực Hổ gầm nhẹ vài tiếng, hai mắt thần quang lóe lên tia lửa đỏ, tỏ ra rất tự tin.

Hiểu được ý của Thiên Dực Hổ, Long Vũ nói:

- Đã như vậy, thứ này giao cho mày, nội đan tùy tùy ăn.

Gầm nhẹ hai tiếng, Thiên Dực Hổ đập không khí mà đi. Hướng phía Lục Ngõ mà quét tới. Long Vũ thấy thế, mỉm cười, lắc mình xuất hiện bên cạnh Đường Hương Hương.

- Anh Vũ, anh bảo Thiên Dực Hổ cẩn thận một chút, Lục Ngõ là thần thú, cho dù là em cũng không chắc có thể khắc chế nó hay không.

Đường Hương Hương thấp giọng nói.

- Yên tâm đi, anh tuyệt đối tin tưởng Thiên Dực Hổ.

Long Vũ nói.

Truyền thuyết Lục Ngõ có chín cái đuôi, mỗi cái nắm giữ một loại lực lượng thần bí. Giờ phút này cũng không thấy xuất hiện, hẳn khắp người truyền lên một cỗ lo lắng.

Trên bầu trời, lúc này cuồng phong tản đi, mây đen cũng bay đi, sấm chớp theo Lục Ngõ xuất hiện càng trở lên lợi hại.

- Àmmmmmmmm

Hai người ngửa mặt lên trời, tiếng động trên không này làm cho Long Vũ cùng Đường Hương Hương đều lay động không thôi, ánh mắt lộ ra vẻ lo sợ.

Nhìn kỹ vật ấy, Đường Hương Hương càng thêm sợ hãi:

- Anh Vũ, anh xác định không cần em giúp đỡ.

- Ha ha....

Long Vũ khẽ cười một tiếng, mắt nhìn Thiên Dực Hổ, nói:

- Tiểu tử, nghe rõ chưa? Nữ chủ nhân của mày đang lo lắng đó. Mày nên xuất ra bản lĩnh thật sự của mày đi.

- Grừừừừ

Thiên Dực Hổ nhìn thấy Lục Ngõ, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, trong mắt có vài phần không vui vẻ, miệng kêu rung trời...

Khóe miệng Lục Ngõ hiện lên một tia cười khê, một loạt tia chớp cường đại hướng phía Thiên Dực Hổ mà đánh tới. Thiên Dực Hổ nổi giận, gầm lên một tiếng, hướng phía trước vung lên, cũng là một loạt tia lửa điện. Hai loạt tia chớp gặp nhau trên không trung, bộc phát nổ ra ngoài không trung.

Hú lên quái dị, Lục Ngõ rời đi mấy thước, ánh mắt kinh hãi nhìn Thiên Dực Hổ, tựa hồ không thể tin mình lại có thể cùng một tên vô danh ngang sức.

Thiên Dực Hổ nhìn lên trời cao, tỏ ra một bộ dạng uy nghiêm thiên địa độc tôn. Đánh xong trận này, nó cũng thấy Lục Ngõ không phải đối thủ bình thường.

Cứ như vậy, hai thiên địa kỳ thú vẫn giằng co lẫn nhau, tình hình trở lên có chút kỳ quái.

Trầm mặc một hồi, Thiên Dực Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, chân trước cuộn cuộn nổi lên hai chân trước truyền đến hai loạt chớp, hướng phía Lục Ngõ bắn tới.

Nguy hiểm đến gần, Lục Ngõ hét lớn một tiếng, hai cái đuôi sau lưng đột ngột dựng lên, cùng công kích của Thiên Dực Hổ đối đầu.

Giữa không trung, hai đại kỳ thú lần thứ hai giao đấu. Kết quả rất nhanh đã hiện ra, lúc này đây đúng là ngang tài ngang sức. Tại giao điểm của hai cổ lực lượng cường đạo phát ra tiếng nổ mãnh liệt.

Long Vũ cùng Đường Hương Hương nhìn thấy một kích này, sắc mặt lộ ra chút hoảng sợ. Công kích của hai con thú này quả thực là quá sức tưởng tượng.

- Lục Ngô! Giết chết nó đi.

Thanh âm tức giận của Ba Độ gầm lên giữa không trung.

Lục Ngô sau khi bị thúc giục toàn thân dựng đứng lên, trong miệng thỉnh thoảng lại rít gào, có vẻ cực kỳ tức giận. Đối diện, Thiên Dực Hổ hét lớn một tiếng, thanh âm này cũng rung trời, đè xuống uy nghiêm vừa xuất hiện của Lục Ngô.

- Ha ha, vẫn tốt chứ?

Long Vũ lên tiếng khen ngợi.

Thiên Dực Hổ phát ra tiếng gầm nhẹ đặc ý, tựa hồ khoe ra, nghe thấy Lục Ngô rống to, có vẻ cực kỳ bất mãn.

Một bên là bị chủ nhân quở trách, bên kia lại được chủ nhân cổ vũ. Tâm tình của hai thú chỉ cần gãi móng nghĩ là biết.

Khê kêu lên một tiếng, khí thế lại kéo lên quanh thân Thiên Dực Hổ, mà Lục Ngô thì toàn thân bị hỏa diễm bao vây, khí bạo trướng nổi lên, hai mắt nhìn chăm chú vào Thiên Dực Hổ, vẻ mặt nghiêm túc.

Giữa không trung, hai kỳ thú nhìn chăm chăm lẫn nhau, một cổ khí thế vô hình quấn lấy nhau. Sẵn áp lực trong người, Lục Ngô phát động tiến công trước, chỉ thấy nó hé miệng, một loạt hỏa diễm xuất ra, hướng tới Thiên Dực Hổ. Trong khoảnh khắc, Lục Ngô đã cải biến phương thức công kích.

Thiên Dực Hổ cũng không e ngại cường đại công kích kia, miệng cũng phun ra hỏa diễm. Hai bên giằng co hết đợt này đến lượt khác.

Đường Hương Hương nhìn chăm chú vào tình huống giao chiến, nhẹ giọng nói:

- Anh Vũ, Thiên Dực Hổ rốt cuộc lai lịch ra sao, vì sao em chưa bao giờ gặp qua thần thú như nó vậy?

- Sẽ có lúc anh nói với em.

Long vũ cười nói:

- Tin rằng người sẽ kinh ngạc.

Ngay lúc này, giữa không trung hai kỳ thú đã giao chiến đến lúc gay cấn.

Lục Ngô, Thiên Dực Hổ cũng đã thay đổi phương thức quyết chiến.

Một nửa số đuôi dựng thẳng lên, đồng thời phóng xuất ra tia chớp, hỏa diễm, hàn băng công kích. Thiên Dực Hổ tức giận gầm một tiếng, hai cánh luôn luôn khép lại trên lưng đột nhiên mở ra, gương cánh vỡ, một cổ lực lượng cường đại nhất thời cản trở công kích của Lục Ngô.

Gầm lên một tiếng nổi giận, Lục Ngô lùi lại ba thước, ánh mắt nhìn chăm chăm Thiên Dực Hổ. Đồng thời, chỉ thấy chín cái đuôi phía sau đều bật sáng lên.

- Hồng rồi, Lục Ngô muốn dùng toàn lực công kích.

Đường Hương Hương lên tiếng nhắc nhở.

268. Chương 31: Nguyên Lực Của Thiên Ngoại Thiên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 31: Nguyên lực của Thiên Ngoại Thiên

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Thiên Sương

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha, Lục Ngộ, vậy là được rồi, ngươi nên sớm dừng khinh thường lại, như vậy ngươi mới có thể đánh bại Thiên Dực Hổ. Sau khi giết chết Thiên Dực Hổ, rồi bắt Long Vũ, Hậu Thổ lại cho ta. Ta sẽ cho ngươi đan được hóa hình thành người.

Lời này vừa nói ra, Lục Ngộ lại càng đại phát hung tính.

Chỉ thấy chín cái đuôi nó dựng thẳng lên, quang hoa đại thịnh. Chín luồng lực lượng hội tụ một chỗ, hình thành một cỗ quang cầu chín màu mạnh mẽ.

Thiên Dực Hổ bên này cũng không dám thờ ơ, thân hình nhoáng lên một cái, hai cánh trở nên vàng óng, mỗi lần kích động, đều có một cỗ phong nhận(tia gió) bắn ra.

Còn Lục Ngộ giờ phút này bị bao vây tại khe hở của luồng sáng, cùng lúc Thiên Dực Hổ công kích quét tới, sau khi phát ra vài tiếng nổ, lại là không có động tĩnh.

Nhìn chăm chú vào trận chiến kinh tâm động phách kia, sắc mặt Long Vũ nghiêm túc nói:

- Xem ra Lục Ngộ này đúng là đối thủ mạnh mẽ nhất của Thiên Dực Hổ... Hương Hương, năm đó em cùng Lục Ngộ có quen biết, nó khát vọng biến thành hình người sao?

- Vâng...!

Nhẹ nhàng gật đầu, Đường Hương Hương nói:

- Lục Ngộ muốn biến thành hình người, đó cũng không phải cái bí mật gì, Vu tộc trên dưới đều biết. Xem ra Vu Thần Ba Độ chính là lợi dụng điểm đó để làm nó nghe lời. Đúng rồi, anh Vũ, theo anh, hai kỳ thú này, rốt cuộc là ai sẽ thắng?

- Khó mà nói được.

Long Vũ nói:

- Bỏ sự của Thiên Dực Hổ tất nhiên là anh biết. Nhưng là đối với Lục Ngộ anh biết quá ít, cho nên anh cũng vô pháp phán đoán.

- Mau nhìn, Lục Ngộ đã chiếm thượng phong ——!

Đường Hương Hương kinh hô một tiếng.

Long Vũ nghe vậy, quay đầu nhìn qua. Đã thấy trong khi giao chiến song phương tình hình thay đổi đột ngột. Giờ phút này cửu thải quang mang quanh thân Lục Ngộ đại thịnh. Mà Thiên Dực Hổ nhiều lần công kích cũng đã bị ngăn trở.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thiên Dực Hổ gầm lên giận dữ không ngớt. Nhưng công kích của nó không cách nào khiến Lục Ngộ bị bất kì thương thế gì. Rốt cục sau một lát, Thiên Dực Hổ đành buông tha công kích.

Lục Ngộ tựa hồ đắc ý gầm rú vài tiếng. Cửu thải hào quang biến ra một cái đao mang chém tới. Mắt thấy công kích cường hãn này sắp đánh trúng, Thiên Dực Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình nhất thời trưởng lớn. Sau lưng hai cánh cao dựng thẳng lên. Một cỗ mạnh mẽ lực lượng nhất thời tỏa ra. Đỉnh đầu một sừng lại phát ra tia chớp đáng sợ, hung hăng hướng Lục Ngộ kia bổ ra đao mang.

- Âm...Âm!

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể hai con thú lại lao vào nhau. Chúng nó tựa hồ muốn đánh tay đôi rồi. Cái đuôi Lục Ngõ quét qua, uy lực không hề bình thường.

Gầm lên một tiếng giận dữ, thân ảnh Thiên Dực Hổ lập tức thuấn di, tránh được một kích này. Lập tức cái sừng trên trán lại bắn ra một đạo công kích. Nhưng mà công kích đó lại bị Lục Ngõ phòng ngự hóa giải.

Ngửa mặt gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình Lục Ngõ hướng Thiên Dực Hổ lao đến. Thiên Dực Hổ đột nhiên hét lên giận dữ, hai cánh rung lên, một cỗ gió lốc đáng sợ ngút trời làm vỡ nát khí tức cường đại kia của Lục Ngõ.

Giờ khắc này, Long Vũ cùng Đường Hương Hương đều rõ ràng cảm giác được sát khí cường đại bốn phía.

Kinh dị liếc mắt nhìn nhau, Đường Hương Hương lo lắng nói :

- Xem ra bọn chúng rất khó phân ra thắng bại.

Cười nhạt một tiếng, Long Vũ không nói gì thêm, ánh mắt nhìn trời cao tràn đầy tín nhiệm với Thiên Dực Hổ. Một bên là thượng cổ thần thú, mà một bên lại là thập cấp yêu thú đến từ tương lai.

Đây là một trận đấu giữa quá khứ và tương lai.

Thời đại đang phát triển, Long Vũ tin chắc, tương lai nhất định có thể chiến thắng quá khứ.

Giữa không trung, Thiên Dực Hổ rít gào như sấm, thân thể biến ảo khôn lường, xoay quanh bốn phía Lục Ngõ, không ngừng phát động công kích. Giờ khắc này, nó hiển nhiên là bị chọc giận, cho nên xuất thủ không lưu tình chút nào, có tâm muốn cho Lục Ngõ đẹp mặt.

Mà bị vây trong đó, Lục Ngõ tuy rằng cảm giác thấp thỏm lo âu, nhưng cũng không có chút sợ hãi. Bao nhiêu năm qua, nó đã không còn gặp được đối thủ chân chính. Lần này cùng Thiên Dực Hổ giao chiến ngược lại khơi dậy hùng tâm, toàn thân lực lượng hội tụ, bắt đầu phát động phản kích mãnh liệt.

Trong khi giao chiến, thiểm điện lóe mình (Sấm Sét), hai kỳ thú cùng thi triển kỳ uy.

Trên bầu trời, Long Vũ cùng Đường Hương Hương đứng yên trong mây, Đường Hương Hương cau mày nói:

- Anh Vũ, chúng ta để ý một chút, Vu Thần Ba Độ từ trước đến nay đề tiện, em lo lắng hẳn sẽ âm thầm ra tay giúp Lục Ngõ.

Long Vũ lạnh nhạt nói:

- Yên tâm đi, anh đã sớm an bài người giám thị hành động của Ba Độ...

- Là La Lâm sao?

Đường Hương Hương hỏi.

- Đúng vậy.

Long Vũ cũng không giấu diếm, cười nói:

- La Lâm tuy rằng có thể độc lập đi lại, nhưng nàng nhất định không chịu rời khỏi cơ thể anh, anh cũng vô pháp.

Đường Hương Hương sửng sốt, lập tức kinh ngạc nói :

- Vậy hành động buổi tối của chúng ta...

- Hề hề ——!

Long Vũ cười khan một tiếng, nói:

- Phỏng chừng cô ấy đều đã ghi hình lại rồi ...

- Mắc cỡ chết người.

Đường Hương Hương nói:

- Anh cần phải bỏ đi.

- Việc này em đi làm đi. Các em đều là phụ nữ.

Long Vũ tỏ vẻ mình cũng rất bất đắc dĩ.

Đúng lúc này trong khi giao chiến, lực lượng hai kỳ thú càng ngày càng mạnh. Lục Ngô mặc dù có cường đại phòng ngự, thể nhưng lúc này là bị động chịu đòn, mà Thiên Dực Hổ tuy rằng đánh lâu vô ích nhưng lại công kích không ngừng.

Một lúc lâu, lực lượng phòng ngự của Lục Ngô tựa hồ giảm xuống. Mà lúc này đây, Thiên Dực Hổ chiến lực vẫn dồi dào. Lục Ngô không thể không làm cho phòng ngự chậm rãi co rút lại.

Hiển nhiên, Lục Ngô đang từng bước lâm vào tuyệt cảnh.

- Cẩn thận Vu Thần Ba Độ!

Đường Hương Hương nhắc nhở một tiếng, âm thầm khuyên giải.

Hung quang trong đôi mắt Thiên Dực Hổ hoàn toàn hiện ra, cái trán một sừng chậm rãi biến dài, tia chớp lượn lờ, điện quang bùng bùng vang lên. Đột nhiên, cái sừng vàng kia phóng khỏi trán Thiên Dực Hổ, bắn ra.

Thấy nguy hiểm phía trước, Lục Ngô nổi giận gầm lên một tiếng, cửu thải hào quang toàn thân bạo phát, tất cả lực lượng trong cơ thể hội tụ thành một điểm, hướng tới cái sừng Thiên Dực Hổ quét tới, muốn chặn lại công kích của Thiên Dực Hổ.

Thân ảnh Thiên Dực Hổ chớp động, tia chớp màu trắng trong miệng cũng nổi tiếp không ngừng. Tia chớp của nó hoàn toàn bất đồng so với Lục Ngô, nó tựa hồ có thể trực tiếp ảnh hưởng đến linh hồn.

Lục Ngô cuối cùng cũng chặn lại được cái sừng của Thiên Dực Hổ. Bất quá lực phòng ngự của nó lại giảm xuống.

Thiên Dực Hổ lập tức phi thân tới cùng Lục Ngô cận chiến. Như thế, hai tên lại đánh bừa, chỉ thấy Lục Ngô bị Thiên Dực Hổ đẩy lùi về phía sau từng bước.

Tìm đúng cơ hội, cái sừng Thiên Dực Hổ lại đánh trúng đuôi của Lục Ngô, hơn nữa lại chém đứt. Kêu thảm một tiếng, thân thể Lục Ngô kịch liệt run rẩy, vội vàng lui về phía sau.

Giờ phút này, trong ánh mắt Lục Ngô đã xuất hiện sợ hãi.

Gầm nhẹ một tiếng, thân thể Lục Ngô cấp tốc né tránh, hy vọng có thể thoát ly công kích của Thiên Dực Hổ. Nhưng tốc độ của Thiên Dực Hổ cũng không chậm so với nó, giống như sao băng, theo sát không rời.

- Ha ha, đánh rất hay —!

Long Vũ không ngớt lời khen ngợi.

Thiên Dực Hổ được khích lệ, lại càng ra sức, sau lưng hai cánh chớp động, thân hình tốc độ càng lúc càng nhanh. Trên trán một sừng tựa hồ chính là vũ khí của nó. Thiên Dực Hổ lấy tâm thần thúc dục chiếc sừng không ngừng đánh vào thân thể Lục Ngô.

Đối với lực phòng ngự bị giảm xuống, trên người nó thỉnh thoảng bị dính vết thương.

Giữa không trung, Lục Ngô kêu một tiếng, trong miệng gầm lên giận dữ không ngừng, thân thể đầu đá lung tung, điên cuồng giãy dụa đong đưa, tựa hồ muốn nhảy ra vòng chiến, chạy khỏi nơi này.

Nhưng Thiên Dực Hổ, sao lại dễ dàng buông tha cho. Chỉ thấy hai móng trước ngực nó nó không ngừng múa may, hai cổ quang nhận đáng sợ không hiện ra, đồng thời, sừng vàng cũng hướng ngực Lục Ngô đánh tới. Lục Ngô là bất chấp bên này lại không thoát được bên kia, chính là chỉ trong chớp lát, trên người liền lưu lại vết máu thật sâu.

- Nghiệt súc, chó có tổn thương Vu tộc thần thú.

Ba Độ thấy Lục Ngộ không thể thủ thắng, tánh mạng nguy hiểm, liền cũng nhìn không được nữa, thân hình nhoáng lên một cái liền xuất hiện ở trước mặt Lục Ngộ, lập tức kia tay áo vung, một cái Tụ Lý Càn Khôn đem thân thú Lục Ngộ mang đi.

Đồng thời, hần hướng tới Thiên Dực Hổ vẽ ra một vòng.

Thiên Dực Hổ nguyên vốn định giết chết Lục Ngộ, nuốt nội đan nó, lại không nghĩ bị Ba Độ cắt đứt. Phần nộ khiến nó chiến ý ngập trời.

Kêu to một tiếng, Thiên Dực Hổ điều khiển một sừng trên trán công kích tới, phía chân trời xẹt qua một đạo kim quang, uy thế không thể xem thường.

Vu Thần Ba Độ cũng cười lạnh một tiếng, toàn thân vô lực tỏa khắp, nháy mắt ngay tại quanh thân hiện lên một cỗ hệ thống phòng ngự cường đại. Vài tiếng diệt bạo vang lên, Ba Độ thành công phong cản công kích của Thiên Dực Hổ.

- Chúng ta liên thủ công kích Ba Độ.

Lúc này Long Vũ, Đường Hương Hương cũng đã không thể khoan tay đứng nhìn, hai người vội vàng phi thân tới, ngăn ở giữa Ba Độ, lãnh quát một tiếng, nói:

- Ba Độ lão tặc, xem ngươi còn có bản lĩnh gì, giao ra dị năng giả, nếu không ta không để yên cho ngươi.

- Hừ ——!

Ba Độ khinh thường cười nói:

- Yếu Nam Thiên bọn họ là chủ động đi nhờ vả ta, không tồn tại cái gì giao ra hay không giao ra. Làm sai chính là các ngươi...

- Grừừ...

Thiên Dực Hổ lại kêu to một tiếng, thân hình co rút lại, lại có thể biến thành bộ dáng con mèo nhỏ. La Lâm giải thích, nó là quá mệt mỏi, trước cùng Lục Ngộ đại chiến đã tiêu hao rất nhiều lực lượng.

- Thiên Dực Hổ, hôm nay biểu hiện của mày không tệ, mày nghỉ ngơi trước một hồi, chuyện kế tiếp đến tao xử lý.

Long Vũ nói.

- Meo ——!

Thiên Dực Hổ hiển nhiên có thể nghe hiểu lời của hần, khoái trá kêu một tiếng.

- Hương Hương, em mang theo Thiên Dực Hổ thối lui, để anh đối phó Ba Độ.

Long Vũ hào tình vạn trượng.

- Anh Vũ...

Đường Hương Hương có chút không yên tâm.

- Yên tâm đi, không phải là anh một người chiến đấu ——!

Long Vũ tự tin nói:

- Tuy rằng trước kia anh bại bởi hần, nhưng lúc này đây anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị thua. Tin tưởng anh, em ở một bên lực trận cho anh là được.

Long Vũ đích xác không phải một người tác chiến, bởi vì trong cơ thể hần còn có La Lâm lực lượng ngang hàng.

- Vâng.

Đường Hương Hương nghiêm túc gật gật đầu, lập tức liền mang theo Thiên Dực Hổ thối lui.

Ngay tại lúc này, huyết mạch Đại Vu trong cơ thể Yến Nam Thiên đã muốn thức tỉnh, hần lạnh lùng nhìn Long Vũ nói:

- Người trở về đi, chúng ta đã muốn nhận tổ quy tông, chúng ta tuyệt đối không có khả năng trở về với các người.

- Đúng vậy, các người rút đi ——!

Ngay sau đó, Yến Như Vân cũng xuất hiện, thế nhưng giờ phút này hắn đã hoàn toàn khỏe mạnh.

- Ha ha!

Ba Độ khẽ cười một tiếng nói:

- Long Vũ, người đều nhìn thấy chứ, bọn hắn căn bản là không muốn trở về với các người, tại sao người phải ở đây ép buộc?

- Long Vũ, người tới nơi này là vì cứu chúng ta sao?

Yến Như Vân khinh miệt cười cười:

- Người tự cho là mình đúng, lúc trước chúng ta rời khỏi Huyền Môn chính là tự nguyện. Dị năng giả với Huyền Môn các người cho tới bây giờ đều là không đội trời chung. Các người gọi là Huyền Môn chính tông căn bản sẽ không đứng nhìn bọn ta cùng người khác hợp tác. Vừa thấy, các người đều giám thị lấy chúng ta, thậm chí muốn tiêu diệt chúng ta. Là Vu Thần Ba Độ đại nhân giải phóng chúng ta, giao cho chúng ta lực lượng mới, tân sinh mệnh. Cho nên, người có thể rút...

Long Vũ một trận buồn bực.

Hắn vạn lần không ngờ, sự tình lại có thể thành ra tình huống như vậy.

Đường Hương Hương quệt mồm, thở phì phì nói:

- Đám người các người làm sao lại không biết phân biệt... Ba Độ là người điên, các người đi theo kẻ điên này, sớm hay muộn sẽ hối hận.

- Im miệng!

Ba Độ giận quát một tiếng nói:

- Hậu Thổ, người hơi quá đáng, người lần nữa khiêu khích uy nghiêm của ta. Thân là mười hai Tổ Vu, người lại phản bội Vu tộc vĩ đại, ta sẽ không bỏ qua cho người.

- Đối thủ của người là ta!

Long Vũ cũng khẽ cười một tiếng, nói:

- Yến Nam Thiên, Yến Như Vân, các người đừng mình trong truy lạc ta không quản, tương lai hối hận cũng là chuyện của các người. Ta chỉ làm điều ta muốn. Ba Độ, đến đây đi, lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không bại bởi người...

Khi nói chuyện, Long Vũ khơi dậy lực lượng cường hãn trong cơ thể.

Một khắc này, sắc mặt Ba Độ hơi đổi.

- Được, tốt lắm, không tệ, đích xác có tư cách cùng ta chiến một trận...

Ba Độ trầm giọng nói:

- Hôm nay ta muốn bắt sống người, ta muốn nghiên cứu cẩn thận, trên thân của người rất cuộc cất dấu bí mật gì?

- Bắt ta, phải xem người có hay không bốn sự như vậy.

Long Vũ hừ lạnh nói.

Khi nói chuyện, hai người trôi nổi giữa không trung, đôi mắt dừng ở đối phương, quanh thân khí thể không ngừng tăng lên. Ánh mắt hai người giao nhau, lẫn trong ánh mắt lộ ra vài phần kinh hãi.

Giờ phút này, hai người nhìn như bình tĩnh, kì thực đã là cuồng phong như sóng lớn, cường đại sát khí đã muốn bao phủ bốn phía không gian. Yên Nam Thiên, Yên Như Vân đã muốn cấp tốc lui về phía sau, để tránh ảnh hưởng tới bọn họ.

- Âm...

Ngay lúc hai người vừa mới thối lui, hai đại cao thủ phóng ra ngoài khí thể kịch liệt đụng vào cùng nhau, nhắc lên đầy trời bụi đất, trong nháy mắt bốn phía cây cối, núi đá đều là một đồng hỗn độn.

Trong lúc nổ tung, hai người chậm rãi thối lui.

Quanh thân Ba Độ tỏa ra một cỗ hắc sắc Vu lực, mà Long Vũ quanh thân còn lại là một tầng lực lượng màu tím hoàn toàn mới. Một chính một tà có thể nói là phân biệt rõ ràng.

Đường Hương Hương hơi hơi giật mình, Long Vũ giờ phút này biểu hiện thực lực ra ngoài, gấp hai lần trước đây, thật sự là không thể tưởng tượng.

Hai người chậm rãi tới gần đối phương, khí kinh quanh thân phát ra va chạm mãnh liệt, nhất thời dày đặc tiếng diệt bạo cuồng loạn không dứt bên tai, tản ra bốn phía.

Lần đầu đánh giá tựa hồ khó phân cao thấp, tâm thần Vu Thần Ba Độ cùng Long Vũ đều chấn động, tự thối lui về sau.

Sau khi đứng vững thân hình, Vu Thần Ba Độ âm trầm nhìn đối phương, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Mỗi lần nhìn thấy ngươi, thực lực ngươi đều tăng rất nhanh, ta rất hiếu kỳ, ngươi đến tột cùng là như thế nào làm được. Còn cái kia tồn tại trong cơ thể ngươi không phải là sinh mệnh thuộc về thế giới này ,rất cuộc là cái gì?(Biên: Song tu suốt ngày công lực sao không tăng nhanh)

Long Vũ hừ nói

- Có bản lĩnh hơn ta, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Vu Thần Ba Độ khinh miệt cười, hỏi ngược lại:

- Ngươi thật sự cảm thấy được ngươi có thể đánh thắng ta?

Sắc mặt Long Vũ trầm xuống, ngữ khí âm lãnh nói:

- Ngươi thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?

Nói xong, Thiên Sư pháp kiếm trong tay Long Vũ quang hoa bạo trưởng, một cỗ nội lực màu tím trong cơ thể bắn ra.

Kiểm quang kéo dài nhanh chóng đem Vu Thần Ba Độ vây vào trong đó.

Đồng tử Vu Thần Ba Độ co rụt lại, hừ nói:

- Hôm nay Bản tôn sẽ cho ngươi xem, cái gì mới gọi là sức mạnh. . .

Chỉ thấy hai tay của hắn hợp lại, một cỗ diệt bạo tại lòng bàn tay vang lên. Lập tức, một cỗ vô lực biến ảo hóa thành lợi kiếm hướng Long Vũ đánh úp lại.

Giữa không trung, công kích hai người chạm vào nhau, không ai nhường ai.

Sét đánh rung trời kèm theo gió lốc kinh thiên, thỉnh thoảng lóe ra hoa lửa. Lẫn nhau dây dưa, tan rã. Khi ánh sáng dần dần tan, hai người ở giữa, lần thứ hai giao phong. Cứ liên tiếp như vậy, cũng không có phân thắng bại.

Hồi chiến này mỗi người đều có sở trường riêng.

Long Vũ âm thanh lạnh lùng nói :

- Tiếp nào...

Hai mắt Vu Thần Ba Độ híp lại, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chú vào Long Vũ, quát lạnh nói:

- Ta nghĩ ta đã biết thuộc tính sức mạnh trong cơ thể người...

Pháp kiếm trong tay, Long Vũ cười một tiếng, quát lớn nói:

- Sức mạnh gì? Nói ta nghe xem nào.

- Vô cùng có khả năng chính là nguyên lực của Thiên Ngoại Thiên.

Nói ra những lời này, thanh âm Ba Độ có chút run rẩy. Hiển nhiên có phần cố kỵ.

Ba Độ là người điên, mục tiêu của hắn chính là xâm lược Thiên Ngoại Thiên.

Bất quá vậy cũng phải đợi sau khi hắn nắm trong tay tam giới.

Hiện giờ, sự nghiệp vĩ đại của hắn mới chỉ vừa bắt đầu.

- Nguyên lực?

Long Vũ âm thầm nhắc tới một tiếng, không hề để ý tới, mà là hai tay cầm kiếm, đối với Ba Độ hung hăng đánh tới.

Một kiếm đánh ra, Thiên Sư pháp kiếm phát ra một tiếng chấn minh, thanh âm tràn ngập tứ phương, một cỗ cường đại sát khí từ kiếm thể kích thích, giống như thiên quân vạn mã nổ phát trùng quan. Uy lớn thế mạnh mà Long Vũ trước nay chưa từng có.

Ánh mắt Long Vũ lạnh lùng, khí thế toàn thân bão táp, Thiên Sư pháp kiếm mang theo thiên uy nổi giận chém xuống, một đạo kiếm quang, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa hướng người Ba Độ thổi quét.

Đối mặt một kích kinh người của Long Vũ, sắc mặt Vu Thần Ba Độ ngưng trọng chưa từng có, hai tay nhanh chóng kết ấn trước ngực, một bên thúc dục Vu lực trong cơ thể, một bên nhớ kỹ pháp quyết, ánh sáng toàn thân như hoa tăng mạnh, sau lưng đột nhiên hiện ra một cái bát quái đồ án. Hai cái âm dương có Vu lực thúc dục đang vận chuyển tốc độ cao.

Một lát sau, bát quái đồ kia hóa thành một thanh lợi kiếm, lập tức hướng tới kiếm quang của Long Vũ nghênh chiến.

- Âm âm.

Lưỡng đạo kiếm quang chạm vào nhau, kinh khí đầy trời bắn ra tứ phương. Nương theo sau từng trận tiếng sấm hét giận dữ, chỗ lưỡng đạo kiếm quang giao hội tia chớp loạn xuyên, địa quang chói mắt, nháy mắt liền đem hết thảy đều vùi lấp. Ngay cả Đường Hương Hương đều không thể thấy rõ ràng tình huống hai người.

Thời gian không lâu sau, mọi thứ tiêu tán, Long Vũ bây giờ đã phi thân đứng trên mặt đất, nhìn ra được khoe miệng của hắn tràn ra một vết máu.

Ba Độ tình huống tốt hơn một chút, bất quá giờ phút này trong cơ thể hắn cũng là khí huyết sôi trào, cũng chịu khổ sở.

Kinh hãi nhìn đồng hỗn độn chung quanh, Đường Hương Hương rung giọng nói: "Hôm nay xem như mở mắt ... Một trận chiến này đủ để so sánh với cuộc chiến cường giả thời đại thượng cổ.

Sắc mặt Ba Độ ngưng trọng, ánh mắt phức tạp nhìn Long Vũ, không nói câu nào.

Cường hãn đại chiến tại Huyền Cảnh gây ra động tĩnh thật lớn, thời gian không dài, năm lệnh chủ Phương Thiên Địa lại tề tụ.

Mắt thấy dấu vết đại chiến bốn phía, tất cả mọi người cảm thấy được không thể tưởng tượng nổi.

Không hề nghi ngờ, lực lượng của Long Vũ giờ phút này biểu hiện ra ngoài, cơ hồ cũng đã vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Ít nhất đơn đả độc đấu, không người nào dám nói có thể mạnh hơn Long Vũ.

- Năm vị, xem ra các người muốn can thiệp ta bắt Long Vũ sao?

Ba Độ vừa mới áp chế khí huyết trong cơ thể, con người lạnh lùng, nói:

- Các người thất tín bội nghĩa nguy quân tử, sớm hay muộn ta sẽ cho các người trả giá thật nhiều.

Nói tới đây, Ba Độ cười nói:

- Long Vũ, người cũng chớ đắc ý, tuy rằng người lần nữa tuyên bố chính mình cùng Thiên Ngoại Thiên không có bất kỳ quan hệ, nhưng trên thực tế, người đã nắm giữ nguyên lực của Thiên Ngoại Thiên. Nếu người thật không phải là người Thiên Ngoại Thiên, vậy người sẽ phiền toái, người Thiên Ngoại Thiên sẽ tới tìm người.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ không có phản ứng nhiều lắm. Nhưng thật ra kia năm lệnh chủ Phương Thiên Địa nhất thời kinh ngạc không thôi.

Nguyên lực là một loại lực lượng thuộc Thiên Ngoại Thiên. Nghe nói là sức mạnh nguyên thủy của vũ trụ này, là nguồn gốc của hết thảy năng lực.

Cho nên, Thiên Ngoại Thiên thủy chung là sự tồn tại cường đại nhất ở vũ trụ này.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa sở dĩ lặn lội đường xa tiến đến Thiên Ngoại Thiên, mục đích đúng là vì tìm kiếm nguyên lực. Bởi vì tu vi đến cảnh giới bọn hắn, muốn có thêm đột phá, chỉ có thể dựa vào nguyên lực . ,

Trên thực tế, bọn hắn thất bại.

Nhưng là Long Vũ, hiện giờ lại có được nguyên lực.

Cơ hồ tại cùng thời khắc đó, năm ánh mắt chuyển hướng về phía Long Vũ.

Long Vũ bị mọi người nhìn, thấy cả người không được tự nhiên, vội vàng nói:

- Trên mặt ta có hoa sao?

- Hắc hắc ——!

Hắc Thiên Ma Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Tiểu tử, mặt người không được đẹp, nhưng mà trong cơ thể người có chút cổ quái. . . Nói thật với người, cho người hay, chúng ta luôn luôn bí mật truy tìm nguyên lực. Nhưng rất không may, chúng ta thất bại. Mà người lại thành công... Có thể nói sao đây?

- Nói cái gì?

Long Vũ mê mang nói.

- Người là như thế nào đạt được nguyên lực?

Phượng Hậu Thiên Âm nói:

- Tiểu Vũ, chúng ta là cùng một chiến tuyến, tôi nghĩ cậu không nên đối với chúng ta có điều giấu diếm chứ.

- Vấn đề là ta cũng không biết. . . Ta suy nghĩ , sức mạnh của ta là nhờ Tử Kim Thiên Viêm cùng đạo lực dung hợp sinh ra. Cứ như vậy...

Long Vũ ăn ngay nói thật.

- Ngày đó, các người cũng đều thấy được...

Long Vũ lại bổ thêm một câu.

- Đúng vậy.

Hắc Thiên Ma Thần vỗ vỗ ót nói:

- Ngày đó sau khi hai cỗ lực lượng trong cơ thể tiểu Vũ dung hợp, ta đã cảm thấy có một cỗ khí tức rất quen thuộc, xem ra chính là như vậy."

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật thấp giọng tuyên một tiếng Phật hiệu, nói:

- Chẳng lẽ Vu lực cùng đạo lực kết hợp chính là nguyên lực...

Từ ý nào đó, dị năng trong cơ thể Long Vũ chính là Vu lực.

Về mặt trang nghiêm Long Hoàng khẽ nhú mày, trầm giọng nói:

- Nếu nói như vậy, chúng ta chẳng phải là cả đời vô vọng có được nguyên lực ...

Cửu Huyền Nhân hoàng khẽ cười một tiếng, nói:

- Từ xưa đến nay có một truyền lưu người là vạn vật chi linh, hiện giờ nghĩ đến... Cũng không sai được. Hiện giờ nhân loại phần lớn truyền từ Vu tộc, trong cơ thể của bọn hắn đều không có cùng trình độ huyết mạch Đại Vu, chỉ là vấn đề nhiều ít. Mà nhân loại tu luyện đạo lực lại là tốt nhất. Bởi vậy có thể thấy được, cơ hội nhân loại nắm giữ nguyên lực vẫn tương đối lớn...

Phượng Hậu Thiên Âm cau mày nói:

- Ta không tin... Tiểu Vũ, cậu qua đây, tôi muốn nghiên cứu một chút. . .

Long Vũ trầm nghĩ, bà mẹ vợ này là tính toán đem chính mình trở thành chuột bạch nhỏ nghiên cứu đây mà.

- Không được.

Đường Hương động thân tiến lên phía trước nói:

- Ta biết tâm tư của các người, nhưng là các người ai cũng đừng nghĩ mang anh Vũ đi...

Toái Càn Khôn

269. Chương 32: Đi Cùng Thiên Âm

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 32: Đi cùng Thiên Âm

Dịch Giả: bolynu

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Long Vũ là con rể của ta, ta dẫn cậu ta đi, có gì không thể?

Thiên Âm hừ nói:

- Tiểu Vũ, cậu có nguyện ý hay không theo tôi đi?

- Việc này...

Long Vũ khó xử :

- Nói thật, tình huống trong cơ thể ta thuộc loại khác, coi như các người nghiên cứu, cũng nghiên cứu không ra kết quả gì, không bằng chính ta nghiên cứu một chút. Các người yên tâm, một khi ta phát hiện bí mật nguyên lực, tuyệt đối sẽ nói cho các người biết.

- Cũng tốt ——!

Long Hoàng nói:

- Thiên Âm, ngươi cũng không cần mạnh mẽ mang Tiểu Vũ đi, tình huống của hắn đích xác theo chúng ta bất đồng. Ta xem, việc này không cường cầu được. Huống hồ, chúng ta cũng không phải là không có cơ hội.

- Có ý tứ gì?

Thiên Âm khó hiểu.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Phượng Hậu, ngươi bình thường thông minh bỏ đi đâu vậy? Ba Độ không phải đã nói rồi sao? Tiểu Vũ trên người có nguyên lực, sớm hay muộn sẽ kinh động người Thiên Ngoại Thiên... Đến lúc đó chỉ cần Tuần Vũ của Thiên Ngoại Thiên xuất hiện, chúng ta không phải có cơ hội thỉnh giáo sao?

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời khen hay.

- Ta hiểu được. Nhưng mà tiểu Vũ, cậu còn phải theo tôi đi một chuyến. Cậu yên tâm, lần tôi này mời cậu đi, không phải vì nghiên cứu cái gì.

Thiên Âm trầm giọng nói:

- Phượng tộc chúng ta có giữ một bảo vật có quan hệ với Thiên Ngoại Thiên, kiện bảo vật kia cần nguyên lực đến thức dục, ngàn vạn năm, nó luôn luôn bị phong ấn. Tôi nghĩ hiện giờ hẳn là có cơ hội giải phong cho nó.

- Thật sự?

Long Vũ cũng không yên tâm lắm với nhân phẩm của bà mẹ vợ này.

- Xú tiểu tử. Cậu là con rể tôi. Chẳng lẽ tôi lại có thể hại cậu?

Thiên Âm thở phì phì nói:

- Vật kia mới có thể phát huy được uy lực nguyên lực của cậu. Có được nó, tin tưởng lần sau chống lại Ba Độ, Cậu tuyệt đối có thể chiến thắng hắn.

Nghe Thiên Âm vừa nói như thế, Long Vũ cũng động tâm.

Đường Hương Hương cau mày nói:

- Phượng Hậu. Tôi cảnh cáo bà, bà đừng có mà đùa bỡn. Nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho bà.

- Hậu Thổ. Ngươi im miệng cho ta. Đây là chuyện trong nhà của ta. Ngươi gấp cái gì...

Thiên Âm cả giận nói:

- Nếu là dựa theo vai vế. Ngươi còn không phải gọi ta một tiếng bác gái sao?

- Hừ...

Đường Hương Hương hừ lạnh một tiếng, không hề để ý Phượng Hậu.

- Ha ha...

Long Hoàng nhìn thấy hai nữ nhân này vì mình mà cãi cọ mà buồn cười, lập tức liền làm một người hoà giải:

- Ha ha, Hậu Thổ nương nương, em yên tâm đi, anh có thể vì Phượng Hậu làm chứng, Phượng tộc đích xác cất giữ một bảo vật có quan hệ cùng Thiên Ngoại Thiên. Việc này em cứ yên tâm đi.

- Không được, em phải đi theo...

Đường Hương Hương nói.

- Không được!

Thiên Âm cũng quả quyết nói:

- Phượng tộc không chào đón người Vu tộc.

Mắt thấy hai nữ nhân ở giữa vừa muốn bắt đầu chiến tranh. Long Vũ vội vàng nói:

- Hai vị, hai người trước đừng cãi nhau kéo lại đánh nhau một lần... Hương Hương, em trước tiên mang theo Thiên Dược Hồ trở về Thiên Đường tổng bộ đi, anh cùng bác gái Thiên Âm đi xem, tin tưởng anh, anh không có việc gì.

- Được rồi!

Đường Hương Hương cẩn thận dặn dò:

- Tiểu Vũ, anh cẩn thận một chút.

Quay đầu, nàng hướng Thiên Âm nói:

- Ta hy vọng người đừng có làm ra chuyện gì, nếu không ta sẽ không bỏ qua người...

- Hừ!

Thiên Âm hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, chúng ta đi.

- Uhm.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức liền đi theo Thiên Âm rời khỏi.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa còn lại bốn vị, về mặt mỗi người đều có chút phức tạp. Cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

.....

.....

Sau khi đi vào Phượng sào, Thiên Âm đem Long Vũ giao cho con gái Kim Phượng, sau đó, nàng liền biến mất không thấy. Kim Phượng, Long Vũ cúi bệch gặp lại, trong lòng tự nhiên là phi thường vui vẻ.

Đoạn thời gian này, Kim Phượng chủ trì sự vụ ở Ngũ Thái Cung, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, mỗi khi phiền lòng, nàng đều tưởng nhớ chính mình đang âu yếm người yêu. Dựa vào đó mà cảm thấy một chút ấm áp.

- Đúng rồi, anh Vũ, làm sao anh đi theo mẹ trở lại, người không làm khó dễ anh chứ?

Kim Phượng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng hỏi.

- Ha ha, anh không sao.

Long Vũ cười cười:

- Em yên tâm đi, tu vi của anh bây giờ, cho dù là mẹ của em muốn đối với anh làm chút gì đó, cũng là không thể nào...

- Vậy là tốt rồi.

Kim Phượng cười nói:

- Kỳ thật lúc anh vừa tới, em đã cảm ứng được lực lượng trong cơ thể anh cường đại. Nhất định là anh lại gặp kỳ ngộ phải không?

- Cũng không thể nói là kỳ ngộ...

Long Vũ lập tức đem chuyện mình có được nguyên lực kể cho Kim Phượng.

Kim Phượng nghe vậy mừng rỡ, nói:

- Anh Vũ, thật sự là quá tốt, thật sự là quá tốt. Anh có được nguyên lực, sau này liền có thể tự bảo vệ mình. Em thật sự là thay anh vui vẻ.

- Đúng rồi tiểu Phượng, nghe bác gái nói, Phượng tộc cất chứa một vật cùng Thiên Ngoại Thiên có quan hệ chí bảo, có việc này chứ?

Long Vũ tính toán cùng Kim Phượng chứng thực.

- Vâng.

Kim Phượng nói:

- Vật kia em cũng đã được nghe nói, lần trước lúc em lên ngôi làm tân Phượng Hậu, cho nên liền có tư cách tìm hiểu về những chuyện cơ mật của Phượng tộc. Phượng tộc đích xác có một vật cùng Thiên Ngoại Thiên có quan hệ gì đó. Giống như gọi là Nguyên Lực Bảo Thạch... Bất quá ngàn vạn năm, Phượng tộc không một người có thể sử dụng. Trong cơ thể của anh đã có nguyên lực, nghĩ đến hẳn là có thể khống chế nó.

- Chỉ hy vọng như thế.

Sự tình đã chứng thật, Long Vũ liền mỉm cười, nói:

- Tiểu Phượng, chuyện phiền chán này trước không quản, chúng ta thật vất vả gặp mặt, cần hảo hảo hưởng thụ thể giới riêng hai chúng ta thôi.

- Vâng.

Kim Phượng xấu hổ gật gật đầu, lập tức nói:

- Đêm nay, anh ở lại trong phòng của em đi...

Nói xong, Kim Phượng hai tay ôm lấy cổ Long Vũ, đặt mông ngồi lên hẳn, cười hì hì nói:

- Đêm nay anh cần phải hảo hảo phục vụ em...

Long Vũ cười xấu xa ôm trọn thân thể Kim Phượng, nhẹ nhàng xoa nắn. Đồng thời, tựa đầu lại gần, ngậm vào cặp môi thơm xinh đẹp mê người kia, nhẹ nhàng thưởng thức.

Sau đó, Long Vũ cười nói:

- Tiểu Phượng yên tâm, anh sẽ hảo hảo làm tốt yêu cầu của em. Tin tưởng anh, sẽ không lâu nữa, chúng ta có thể vĩnh viễn sống cùng nhau.

Nghe lời tâm tình của nam nhân, mà thân thể lại bị nam nhân trêu đùa. Thân thể Kim Phượng rất nhanh sinh ra phản ứng. Nàng chủ động chìa cái lưỡi đình hương, linh hoạt tiến đến miệng của nam nhân, điên cuồng mà cuốn lấy.

Cảm nhận được nữ nhân điên cuồng, tâm thần Long Vũ chấn động, thân thể đột nhiên hưởng ứng.

Kim Phượng càng giãy dựa mỹ đồn, đem thân mình gắt gao dán chặt vào Long Vũ.

Kim Phượng răng ngọc khê mở, phát ra từng tiếng rên rỉ mê người.

Long Vũ nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng kia, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, cái miệng tham lam dọc theo cổ nữ nhân một đường thẳng xuống dưới, tận tình thưởng thức thân thể xinh đẹp của Kim Phượng.

Chút bất tri bất giác, hai người đã dính chặt vào nhau. Long Vũ đêm nay tựa hồ cực kỳ xúc động, miệng của hắn lần mò xuống dưới, chung đầu tựa vào giữa hai chân của nàng, tận tình thưởng thức đóa hoa kiều diễm kia. (DG: ực ực...)

Kim Phượng nhẹn không được rên khê, động tác kích thích như thế lại là lần đầu tiên mà nàng hưởng thụ, thân thể run rẩy không ngừng, mỹ đồn cũng vận vẹo uyển chuyển, phối hợp với nam nhân.

- Anh Vũ, cho em...

Cảm giác tê dại làm cho nàng không chịu được nữa. Rất nhanh, sau một tiếng rên của Kim Phượng, Long Vũ phá tan hết thấy trở ngại, tiến vào thân thể nàng.

Trong phòng nhất thời truyền đến tiếng thở gấp của nam và tiếng rên rỉ dụ hoặc của nữ.

Liên tục đến nửa canh giờ, trong phòng rất cực an tĩnh lại. Sắc mặt Kim Phượng được bao phủ bởi một màu hồng, thân thể tê dại vô lực, miễn cưỡng nằm trong Long Vũ ngực, cảm thụ sự vuốt ve chăm sóc của hắn.

- Tiểu Phượng, anh yêu em.

Long Vũ thâm tình chân thành nhìn Kim Phượng nói. Kim Phượng thật sâu cảm nhận được vẻ chân tình này, trong mắt toát ra một tia yêu thương, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt sống lưng của Long Vũ.

- Anh Vũ, em còn muốn. . .

Thể lực của nữ nhân Phượng tộc phải dùng bằng hai chữ trâu bò, lúc này mới tiết thân không lâu, nàng liền lại muốn .

Long Vũ tự nhiên cũng không yếu thế, lại hôn môi khiêu khích nữ nhân.

Mùi thơm trên người nữ nhân phát ra dụ hoặc nhưng Long Vũ cũng không có lập tức thỏa mãn yêu cầu của nữ nhân, mà là một bên thích ý chơi đùa nụ hoa trên bộ ngực sữa, một bên lại chậm rãi vuốt ve hai đùi và trên hông đẹp, triệt để kích thích.

Trải qua một lần tiết thân, thân thể Kim Phượng trở nên mất cảm dị thường, làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của Long Vũ. Mỗi một lần vuốt ve, cũng làm thân thể nàng không ngừng run rẩy.

Cuối cùng Long Vũ cũng đem tiểu đệ thẳng tiến vào thân thể Kim Phượng, khiến nàng phát ra tiếng rên rỉ dồn dập.

Thật lâu sau, cảm giác mình sắp lên đỉnh, Long Vũ gặm nhẹ một tiếng đem tinh hoa của mình toàn bộ đưa vào trong cơ thể nữ nhân. Cùng lúc đó, Kim Phượng toàn thân một trận run rẩy, nửa thân dưới cấp tốc co rút, cùng Long Vũ lên đỉnh vu sơn.

- Khụ khụ...

Ngay vừa lúc bọn họ vừa mới yên tĩnh trở lại, ngoài cửa tới tiếng ho khan của Thiên Âm.

- Các người xong việc chưa?

Thiên Âm dò hỏi:

- Nếu xong rồi, Tiểu Vũ, cậu trước tiên đi ra, bây giờ tôi sẽ đưa cậu đi tới chỗ chỉ bảo Thiên Ngoại Thiên, Nguyên Lực Bảo Thạch."

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức nói:

- Người chờ tôi, tôi lập tức đi ngay.

Kim Phượng cũng thâm tình dỗ bưng, ai biết mẹ mình đến đây lúc nào, cũng không biết động tĩnh vừa nãy có bị nghe thấy được không?

- Tiểu Phượng, em nghỉ ngơi trước đi, anh đi trước, quay lại anh sẽ tìm em.

Mặc quần áo tử tế, Long Vũ phát vài cái nhẹ nhàng lên cặp hông Kim Phượng.

.....

.....

Sau khi xuất môn, Thiên Âm lạnh lùng hỏi:

- Chỉ một lát như vậy cậu cũng nhịn không được... Quả thực là một con sói.

Long Vũ một trận xấu hổ, nam nữ hoan ái chuyện rất bình thường, sao lại phải bảo mình là dê, là sói.

- Bác gái, vật kia rốt cuộc để ở địa phương nào ... Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?

Long Vũ muốn hạ xuống, cuối cùng quyết định không cùng Thiên Âm dây dưa những vấn đề kia.

- Hãy bớt nói nhiều đi, theo tôi.

Thiên Âm lạnh lùng đáp lại một tiếng, quanh thân đột nhiên tỏa ra ngũ thải hà quang đem Long Vũ bao vây.

Long Vũ cũng không có kháng cự.

Trong khoảnh khắc, Long Vũ với sự trợ giúp của Thiên Âm, tiến nhập cấm địa của Phượng Tộc.

Toái Càn Khôn

270. Chương 33: Cấm Địa Phượng Tộc – Thiên Âm Thi Triển Phượng Hoàng Phần Quyết, Dục Hỏa Trọng Sinh (1)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 33: Cấm địa Phượng tộc – Thiên Âm thi triển Phượng Hoàng phần quyết, dục hỏa trọng sinh (1)

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Cấm địa Phượng tộc – Tàng Bảo Các. Ngoại trừ người của Phượng tộc, sau khi tiến vào, sẽ gặp các cơ quan cản trở. Nhưng Long Vũ có Phượng Hoàng lệnh trong tay, thuộc tình huống đặc thù. Có thêm Ngũ Thải Hà Quang của Thiên Âm bao phủ quanh thân, cho nên không có xuất hiện bất luận tình huống bất ổn nào.

Trong này là một hang đá lạnh băng, nơi nơi đều có tinh thạch phát sáng. Còn có cỗ khí tức nguy hiểm lúc ẩn lúc hiện.

- Đưa tay cậu đây.

Thiên Âm duỗi tay, nắm lấy tay của Long Vũ. Long Vũ chỉ cảm thấy một bàn tay phụ nữ mềm mại ấm áp, trong lòng hần sinh ra một cảm giác thoải mái.

Trong tâm hần thậm chí không một chút kháng cự.

- Bá mẫu, vì sao phải nắm lấy tay tôi?

Long Vũ hiểu kỳ hỏi.

Phượng Hậu Thiên Âm nắm lấy bàn tay hần, nhẹ giọng nói:

- Đừng hỏi nhiều, nơi này là anh linh tiền bối các triều đại Phượng tộc, không nên đánh thức bọn họ.

- Vâng.

Long Vũ trả lời một tiếng, lập tức không nói nhiều nữa, tùy ý để cho Thiên Âm giữ lấy cánh tay hần dắt đi.

Không bao lâu, hai người đi qua một đường lát gạch, vòng qua một loạt các bộ xương Phượng Hoàng, sau đó đi tới chín hành lang gấp khúc. Đến hành lang cuối cùng nhìn giống như vô tận, Phượng Hậu chậm rãi nói nói:

- Đây đều là các tiền bối Phượng tộc chưa đột phát được cảnh giới cuối cùng.

Dừng một chút, Thiên Âm sâu kín nói:

- Tuổi thọ Phượng tộc rất dài. Đáng tiếc, chỉ cần không tiến vào Hoàng Cảnh, thủy chung đều không thoát ly được sinh lão bệnh tử. Cũng chỉ có tôi cùng Dao là đạt được Hoàng Cảnh. Cho dù là Kim Phượng, Thi Nhân tương lai cũng không thoát khỏi vòng luân hồi luân chuyển.

- Thứ chúng ta hy vọng duy nhất chính là nguyên lực.

Thiên Âm quay đầu lại nhìn Long Vũ liếc mắt một cái, thấp giọng nói:

- Nếu chúng ta có thể nắm giữ nguyên lực, như vậy dù không đạt được tu vi Hoàng Cảnh, nhưng có thể tiến vào trạng thái tiến hóa cuối cùng của Phượng Hoàng. Như vậy, chúng ta không hề e ngại sinh tử...

- Vâng.

Long Vũ thấp giọng trả lời một câu, cũng không nhiều lời.

Sau đó, hai người đi tới cuối hành lang. Trước mắt là một hồ nước mênh mông vô bờ. Mặt hồ rất yên lặng, nhưng trong lòng Long Vũ lại có chút bất an.

Nhìn mặt hồ trước mắt, Long Vũ không rõ Phượng Hậu Thiên Âm dẫn mình tới nơi này làm cái gì?

- Nơi đây mới chính là cửa của cấm địa.

Trong lúc Long Vũ đang nghi hoặc, Thiên Âm từ trong túi áo trên người lấy ra một lông chim ngũ sắc, ném xuống dưới hồ. Chỉ lấy lông chim xoay tròn trên mặt nước. Trong tích tắc, lông chim ngũ sắc lớn lên mấy lần, hơn nữa càng lúc càng di chuyển nhanh hơn.

Long Vũ vốn muốn hỏi cái gì đó, đã thấy trên mặt hồ xuất hiện biến hóa. Lông chim ngũ sắc không ngừng xoay tròn, ban đầu mặt hồ yên lặng bỗng nhiên sóng cuộn ngập trời. Những bọt nước tung tóe bắn lên trên người Long Vũ và Thiên Âm.

Gợn sóng tan đi, trên mặt hồ xuất hiện một khe hở.

- Chúng ta đi xuống.

Thiên Âm vẫn giữ lấy tay Long Vũ. Đi vào bên trong vài bước, Long Vũ rõ ràng phát hiện khe hở kéo dài đến tận đáy hồ.

Mà tại bờ hồ là thềm đá không dính nước. Phóng mắt nhìn nhìn, thềm đá này cũng được nhân công tạc khắc cẩn thận. Phượng Hậu Thiên Âm nắm lấy tay Long Vũ nói:

- Chúng ta đi xuống... Ngũ Thái Vũ Mao chỉ có thể chống đỡ không lâu. Đây là trọng thủy từ Thiên Ngoại Thiên .

- Trọng thủy?

Đồn đại trọng thủy chính là nguồn nước từ con sông bên ngoài Cửu Thiên, là mồ hôi Bàn Cổ đại thần năm đó khai thiên tích địa lưu lại, sức nặng mười phần. Cho dù là người có tu vi cửu đỉnh, cũng vô pháp di chuyển trong trọng thủy.

Long Vũ âm thầm giật mình, Ngũ Thái Vũ Mao kia quả thật là thần thông, có thể phân cách được cả trọng thủy.

Không đợi cho Long Vũ kịp phản ứng, Thiên Âm tựa kéo hất nhảy xuống dưới, bước nhanh trên thềm đá. Ngũ Thái Vũ Mao cấp tốc xoay tròn chìm xuống dưới, thủy trung trôi nổi trên đỉnh đầu bọn họ, vì bọn họ chống đỡ trọng thủy.

Thềm đá là cầu thang hình xoắn ốc phía dưới hồ nước, Long Vũ đi theo Thiên Âm ít nhất mấy trăm bậc, vẫn còn chưa nhìn thấy đáy.

Ngửa đầu nhìn, khe hở mà Ngũ Thái Vũ Mao mở ra đã dần dần khép lại.

Long Vũ giật mình, hơn nữa âm thầm suy nghĩ. Hắn cảm thấy được Ngũ Thái Vũ Mao không còn giữ được bao lâu nữa, hết sức lo lắng. Mấy chục thước trọng thủy dường như muốn đổ sụp xuống người bọn họ.

Phượng Hậu Thiên Âm không nói một lời, Long Vũ cũng không dám hỏi cái gì, tình huống bốn phía cũng rất quý bí.

Đại khái đi được hơn trăm bậc thềm đá, rốt cuộc cũng đến một mảnh đất bằng phẳng. Sau đó khe hở trên đỉnh đầu hoàn toàn khép lại, Ngũ Thủ Vũ Mao nhẹ nhàng rơi xuống, Thiên Âm nhân cơ hội thu hồi.

- Không cần phải lo lắng, hiện tại đã an toàn. Nơi này là cấm địa của Phượng tộc, được chống đỡ bởi lực lượng của các tiên bối Phượng tộc, trọng thủy sẽ không đổ ập xuống được.

Thiên Âm thấp giọng giải thích một tiếng.

- Đi qua cánh cửa lớn kia, là chúng ta đã đến nơi. Nhớ kỹ, không được hành động thiếu suy nghĩ, không được buông tay tôi ra...

Thiên Âm thấp giọng nói:

- Tuy rằng cậu có Phượng Hoàng lệnh, nhưng rốt cuộc cậu không phải là người của Phượng tộc. Vì thế tôi phải tận lực che giấu đi khí tức của cậu, nếu không sẽ khiến cho các anh linh của tiên bối Phượng tộc bất mãn, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp trở ngại.

Long Vũ gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Hai người tiếp tục tiến lên phía trước, trên cánh cửa đá lớn có khắc các hình dạng khác nhau của Phượng Hoàng giương nanh múa vuốt, hung ác dữ tợn. Đương nhiên đây chỉ là điêu khắc, nhưng Long Vũ có thể cảm nhận được khí tức Phượng Hoàng trên những hình vẽ này.

Có lẽ, trong đó có ẩn chứa các anh linh của tiên bối Phượng tộc.

Thiên Âm giơ tay phải lên cửa đá nhấn một cái. Ngay lập tức, một đạo ánh sáng nhiều màu từ tay nàng kích thích. Bức tượng đá yên lặng bất động như có được sinh mệnh bình thường chậm rãi cử động.

- Kết!!!

Một tiếng vang lên, cửa đá từ từ mở ra. Long Vũ đoán rằng, hẳn là nàng đã ấn vào một cơ quan nào đó.

Phượng Hậu Thiên Âm thấp giọng nói:

- Chúng ta đi vào.

Tiến vào bên trong, trước mặt là một đường hầm hun hút tối tăm. Phượng Hậu vung cánh tay lên, ngay lập tức các ngọn đuốc cắm ở hai bên vách tường bùng sáng. Trên vách tường, cứ cách một đoạn đều cắm một cây đuốc hình Phượng Hoàng. Những ngọn đuốc này được Phượng Hậu kích hoạt, chiếu sáng con đường trước mặt họ.

Thiên Âm không nói câu nào, kéo Long Vũ đi thẳng vào bên trong đường hầm.

- Tới rồi, chính là chỗ này.

Ước chừng sau nửa canh giờ, trước mặt là một khoảng không gian thông thoáng. Bọn họ đi tới cửa đường hầm, làm cho Long Vũ kinh ngạc chính là phía trước là một mặt nước yên lặng, xanh trong.

Ban ngày... Nhưng lại có không khí trong lành của buổi sáng.

Long Vũ lập tức ngậy ngấn.

Tại sao đi mỗi chân một vòng, lại từ đáy hồ trở về mặt đất.

- Nơi này không phải mặt đất... Nơi này là đáy hồ.

Thiên Âm giải thích nói:

- Nơi này mới chân chính là cấm địa của Phượng Tộc. Cũng chính là các do các tiên bối hao tổn vô số thời gian kiến tạo chốn yên nghỉ. Tất cả đều là sử dụng đại thần thông tạo thành giống y như thế giới bên ngoài. Tất cả đều là sự thật. Những bảo vật đều được cất ở bên trong Tầng Bảo Các trước mặt.

- Ồ...

Long Vũ trả lời một tiếng, đang muốn tiến lên phía trước. Đột nhiên giữa không trung truyền đến một thanh âm uy nghiêm:

- Đứng lại.

Theo nơi phát ra thanh âm, đã thấy giữa không trung xuất hiện một hán tử mặt đen, cầm trong tay một thanh trường kiếm từ phía xa chỉ vào Long Vũ cùng Thiên Âm quát:

- Cấm địa Phượng tộc, cấm ngoại nhân không được đi vào.

- Không tốt...

Thiên Âm âm thầm kêu khổ, lại không nghĩ tới cuối cùng vẫn bị thần thủ hộ cấm địa phát hiện.

- Phượng Hành đại nhân...

Thiên âm ngẩng đầu nhìn hán tử mặt đen trên không trung, nhẹ giọng nói:

- Ta là Phượng Hậu Thiên Âm, tiểu Vũ là người có duyên với Phượng tộc, là người được Phượng Hoàng lệnh nhận chủ. Ta dẫn cậu ta đi vào, là vì một đồ vật của Thiên Ngoại Thiên. Kính xin người không ngăn trở, cho tiến vào bên trong.

- Ta không cần biết lý do của ngươi là gì? Tóm lại, trách nhiệm của ta là thủ hộ nơi này. Phàm là người ngoài, đều không thể tiến vào.

Phượng Hành cả giận nói:

- Thiên Âm, ngươi lập tức dẫn cậu ta ra ngoài. Nếu không, các ngươi đều nhận sự trừng phạt của ta.

Sắc mặt Thiên Âm trầm xuống nói:

- Phượng Hành đại nhân, việc này đối với Phượng tộc chúng ta có ý nghĩa trọng đại. Ta hi vọng người không nên can thiệp.

- Im miệng.

Phượng Hành phẫn nộ quát:

- Ta không quan tâm đến lý do của ngươi. Ta lặp lại lần nữa, các ngươi phải lập tức rời khỏi chỗ này.

- Cái này...

Long Vũ cả giận nói:

- Ta nói ngươi tự cho rằng mình là ai. Ngươi ngang ngược nói chuyện với tộc trưởng Phượng Hậu như vậy, ngươi còn tính là người của Phượng tộc không?

- Ha ha...

Phượng Hành lập tức cười to:

- Ngươi là ngoại nhân, ta có phải là người Phượng tộc hay không không cần ngươi phải chất vấn. Thiên Âm, chẳng lẽ ngươi còn chưa nói cho cậu ta biết thân phận của ta sao?

Thấy Long Vũ quay đầu đi, Thiên Âm liền giải thích:

- Ông ta là hợp thể của các triều đại tổ tiên Phượng Tộc, là thần thủ hộ cấm địa Phượng tộc. Ông ta không chịu sự quản thúc của Phượng Hậu.

Ta nhỏ vào. Long Vũ nghe rõ lời nói của Phượng Hậu, rõ ràng người ta có thể tự coi mình là bố đời.

- Phượng Hành đại nhân, tiểu Vũ nắm giữ được các vận dụng nguyên lực. Chỉ có cậu ta có thể sử dụng được Nguyên Lực Bảo Thạch. Nếu cậu ta có thể phát hiện bí mật Nguyên Lực Bảo Thạch, Phượng tộc chúng ta lập tức có hy vọng. Sau này, tộc nhân Phượng tộc không cần phải trải qua sự nghiệt ngã của luân hồi...

Thiên Âm hi vọng có thể thuyết phục được Phượng Hành.

Toái Càn Khôn

271. Chương 33: Cấm Địa Phượng Tộc – Thiên Âm Thi Triển Phượng Hoàng Phần Quyết, Dục Hỏa Trọng Sinh (2)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 33: Cấm địa Phượng tộc – Thiên Âm thi triển Phượng Hoàng phần quyết, dục hỏa trọng sinh (2)

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Hừ.

Phượng Hành tức giận nói:

- Ta không quản người nói có phải là sự thật hay không... Ta chỉ biết làm nhiệm vụ của mình. Phượng Hậu, ta nói lại lần cuối, các người có rời khỏi đây hay không?

- Phượng Hành đại nhân, vì Phượng tộc, ta khó có thể tuân mệnh.

Thiên Âm vốn không muốn mạo phạm Phượng Hành. Nhưng sự tình quá lớn, lại liên quan đến lợi ích của Phượng tộc, nàng không thể nhượng bộ.

- Phượng Hành, người hẳn là một người hiểu biết. Chúng ta đã nói tất cả, việc này cũng là vì Phượng tộc, tại sao người lại cố chấp như thế. Việc đến nước này, chúng ta chỉ có thể xông vào.

Long Vũ ngẩng đầu cất giọng nói.

- Xông vào?

Phượng Hành cả giận nói:

- Thiên Âm. Các người thật sự bức ta phải ra tay sao? Được, được. Ta sẽ cho các người nhìn xem sự lợi hại của ta...

Trong lúc nói chuyện, hai tay Phượng Hành kháp án, một đạo ánh sáng mờ lập tức hướng về phía Thiên Âm. Ngay lập tức Long Vũ nghe thấy tiếng rên của Phượng Hậu Thiên Âm. Hắn quay qua nhìn nàng, đã thấy nàng mang vẻ mặt thống khổ.

- Bá mẫu, người không sao chứ?

Long Vũ nghĩ thầm, cao thủ như Thiên Âm một chiêu liền bại ngay sao?

Phượng Hậu Thiên Âm mở mắt ra, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:

- Tôi không sao, Phượng Hành là các anh linh tổ tiên của Phượng tộc hóa thân, cho nên ông ta biết rõ nhược điểm của Phượng tộc. Tiểu Vũ, đối phó với Phượng Hành, chỉ có thể dựa vào bản thân cậu.

“.....”

Nói tới đây, Thiên Âm hơi cười gượng nhìn Phượng Hành:

- Phượng Hành, tại sao người lại đề tiện như vậy. Ngay đòn phủ đầu đã phong trụ lực lượng trong cơ thể của ta... Có bản lĩnh, người hãy giáp mặt đánh với ta một trận.

Phượng Hành tức giận nói:

- Hừ, người thật không biết điều. Người đường đường là vương giả Phượng tộc, ta không muốn động thủ với người. Vì thế ta mới dùng đến lực lượng tổ tiên Phượng tộc tạm thời phong ấn người.

Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm, hà quang bắn ra tứ phía, khí thế rất kinh người, mục tiêu chính là Long Vũ.

Long Vũ khinh miệt nói:

- Hừ, xem ta làm thế nào giáo huấn lão già cố chấp này...

Nói xong, hắn vung Thiên Sư pháp kiếm đánh tới. Sau một lần va chạm, hai người đều tự thối lui. Thân hình Phượng Hành còn chưa đứng vững, Long Vũ đã vung Thiên Sư pháp kiếm đánh tới. Nhìn thế công của hắn, hắn sẽ đem cánh tay của Phượng Hành chém thành hai đoạn.

Phượng Hành tựa hồ không dám chính diện đón đỡ, vội vàng lùi về phía sau. Nhưng mà tốc độ của Long Vũ cũng không chậm, một đạo kiếm khí nóng rực xẹt qua chỗ giữa ngực và bụng hắn.

Phượng Hành hừ lạnh một tiếng, thu kiếm lui về phía sau từng bước.

Thiên Sư pháp kiếm đã chém một vết trên thân thể Phượng Hành, nhưng không thấy vết máu chảy ra, việc này thật không thể tưởng tượng.

Phượng Hành thấy mình bị pháp kiếm chém trúng, lập tức giận dữ, giương trường kiếm mãnh liệt tấn công, hướng tới chỗ Long Vũ chém loạn xạ. Trong lòng Long Vũ cẩn thận suy xét ứng phó.

Chỉ vài giây, hai người đã xuất ra hơn mười chiêu. Tiện đây, Long Vũ muốn thực hiện những chiêu kiếm quyết đã học, đồng thời hắn tặng cho thân thể Phượng Hành vài vết kiếm.

Đáng tiếc không chút thương tổn nào tạo ra đối với hắn.

Phượng Hành không có huyết nhục chi thể, hắn chỉ là từ anh linh tạo thành. Huống hồ chỗ này lại là cấm địa Phượng tộc, hắn có thể huy động lực lượng có được từ cấm địa.

- Âm...

Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên. Thiên Âm đã thành công tự phá giải cấm chế trên người, nhất thời lấy lại được lực lượng của mình. Nàng phải cùng Long Vũ kề vai chiến đấu, nếu không rất khó đánh bại được đối phương.

Cả cấm địa đều là hóa thân của hắn. Ở trong này, lực lượng của hắn có thể phóng đại vô hạn, thậm chí không phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Nguyên lực trên người Long Vũ đột nhiên bạo phát, giống như hỏa diễm, toàn thân hắn lúc này tràn ngập một cỗ lực lượng sát thương kinh người.

Ngũ Thái Hà Quang trên người Thiên Âm nhìn giống như không có bất kỳ lực sát thương nào, nhưng mà tiềm ẩn trong đó kẻ khác không thể khinh thường.

Cảm ứng được sát khí của hai người, Phượng Hành cười lạnh một tiếng:

- Thiên Âm. Người quả thật không tệ, có thể tự mình bài trừ phong ấn của ta. Nhưng mà người nên nhớ, ở trong này ta là chúa tể. Các người nghĩ rằng có thể đánh bại được ta sao?

Vừa dứt lời, Phượng Hành đang đứng yên bất động, đột nhiên mở lớn hai mắt, thân hình đột nhiên tiến về phía trước, cánh tay hướng tới Thiên Âm tấn công.

Hành động của Phượng Hành đã sớm nằm trong dự liệu của Long Vũ, Thiên Âm.

Chỉ thấy thân hình của Long Vũ cùng Thiên Âm chợt động, lập tức hướng Phượng Hành công kích. Long Vũ thúc dục nguyên lực rót vào Thiên Sư pháp kiếm trong tay, kiếm quang bắn ra bốn phía, hướng tới Phượng Hành trong không trung đâm tới.

Thiên Âm cũng không chậm trễ, lập tức di động tới sát bên người Phượng Hành. Ngũ Thái Hà Quang vô cùng âm nhu nháy mắt tấn công hắn.

Đối mặt với thế công hai bên trái phải, Phượng Hành giữa không trung không chút dao động, thân mình hơi động, lập tức hạ xuống dưới mặt đất. Lúc hấn hạ xuống, cũng không quan tâm thế công của hai người. Tay phải của hấn tung ra một lực lượng cường đại, hướng tới tấn công Thiên Âm.

Hành động của Phượng Hành nằm ngoài dự đoán của hai người. Chỉ thấy sắc mặt hai người lập tức biến đổi. Lúc này Long Vũ đang chủ động, Thiên Sư pháp kiếm trong tay chuyển biến công kích, hướng cánh tay phải của Phượng Hành đâm tới.

Cùng lúc, Thiên Âm cũng vội vàng di chuyển, lấy tốc độ nhanh nhất né tránh công kích của Phượng Hành.

- Âm...

Công kích của Long Vũ cũng không thể cản được công kích của Phượng Hành, một tiếng nổ lớn vang lên giữa không trung.

Giờ phút này Thiên Âm cũng không có việc gì.

- Thiên Âm. Người không thực hiện dụ lệnh của tổ tiên. Hôm nay ta sẽ bắt lấy người, để cho hội trưởng lão của Phượng tộc xử lý người.

Mục tiêu của Phượng Hành lúc này chỉ có Thiên Âm.

- Vắn Thiên Thần Long.

Long Vũ nhân cơ hội khe quát một tiếng, lấy nguyên lực thi triển Thiên Sư kiếm quyết, triệu hoán Vắn Thiên Thần Long, hướng tới Phượng Hành tấn công. Thấy Thần Long xuất hiện, Phượng Hành có chút khẩn trương, thân thể bắt đầu cấp tốc xoay tròn, lẳng không lên phía trên cao ba thước. Đồng thời, trường kiếm trong tay múa loạn xạ, nháy mắt triệu hồi ra một con Ngũ Thái Phượng Hoàng, cùng với Thần Long giao phong.

Ban đầu, lực lượng của Thần Long cùng Phượng Hoàng ngang nhau. Nhưng sau một lát, bởi vì chịu sự chế ngự không gian bởi Phượng Hành, cho nên khả năng chống đỡ của Thần Long không được bao lâu.

Phượng Hoàng thành công đánh tan Thần Long.

Lập tức, Phượng Hoàng được Phượng Hành chỉ huy, hướng tới công kích Long Vũ.

Ngay tại lúc này, Phượng Hành lại hướng về phía Thiên Âm. Dựa vào ưu thế địa lợi, hấn che dấu khí tức của mình, áp dụng chiến thuật du kích.

Thiên Âm không chút nào thờ ơ, luôn một mực phòng bị. Thân ảnh Phượng Hành biến mất một chút, sau đó không tiếng động xuất hiện sau lưng nàng, một chưởng mang theo uy lực lớn đánh vào phía sau lưng nàng.

Thiên Âm kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra.

- Người trúng phải Phong Linh Chưởng của ta, ta xem người có thể kiên trì được bao lâu.

Phượng Hành quát:

- Nếu không phải nghĩ người là Phượng Hậu, một chưởng này, ta hoàn toàn có thể lấy mạng của người.

- Hừ.

Thiên Âm hừ lạnh một tiếng, lực lượng trong cơ thể nhanh chóng hóa giải Phong Linh công lực của Phượng Hành. Thời gian không lâu, có thể tự do hoạt động, nhưng sức chiến đấu bị suy giảm không ít.

- Phượng Hành, ta sẽ chiến đấu với người.

Thiên Âm nói.

Biểu hiện kiên cường của Thiên Âm thực sự làm cho Phượng Hành cảm thấy ngoài ý muốn. Điều ngoài ý muốn lớn nhất chính là, Thiên Âm lại có thể kiên quyết cùng hấn đối kháng.

- Âm.

Một tiếng nổ vang lên, Long Vũ đã đánh tan Phượng Hoàng được Phượng Hành triệu hoán. Hắn vội vàng đi đến phía trước Thiên Âm, toàn thân lảng không, Thiên Sư pháp kiếm trong tay đâm ra một kiếm. Từ mũi kiếm tản ra một kiếm thể màu tử kim.

Kiểm thể vô cùng mãnh liệt giống như có uy lực phá hủy vạn vật, bốn phía nổi lên cơn lốc mãnh liệt, sát khí bạo tăng.

Phượng Hành thấy thế, trong lòng biết một chiêu này của Long Vũ uy lực không nhỏ, vội vàng ngưng tụ toàn bộ lực lượng rót vào trường kiếm trong tay, muốn cho lực lượng tụ mạnh lại, mới công phá kiếm thể này của Long Vũ.

- Âm âm.

Hai cỗ lực lượng cường đại rốt cuộc va chạm với nhau, một tiếng nổ lớn vang lên. Sắc mặt Long Vũ càng lúc càng khó coi. Mặc cho hắn vận dụng bao nhiêu nguyên lực cũng không thể đem thể kiếm phá được phòng ngự của Phượng Hành.

Hơn nữa, hắn cảm giác có lẽ Phượng Hành đã dung hợp cùng nơi này thành một. Càng làm cho Long Vũ lo lắng chính là, lực lượng của Phượng Hành cũng không ngừng tăng lên. Tình huống quái dị như vậy, từ lúc xuất đạo tới nay Long Vũ cũng chưa từng thấy.

Trong lòng Long Vũ nổi lên một cảm giác bất an.

- Tiểu Vũ, ở trong này, Phượng Hành có thể khống chế được tất cả...

Thiên Âm nói:

- Cho dù cậu mạnh bao nhiêu, có bao nhiêu lực lượng, ở trong này cũng không thấm vào đâu...

- Nhưng mà, tôi có biện pháp...

Âm thanh vừa dứt, ngũ thải hà quang từ trên người Thiên Âm phát ra, hơn nữa độ sáng mờ không ngừng tăng lên. Càng về sau, dưới ánh sáng mờ bao bọc, hắn không còn nhìn thấy Thiên Âm ở bên trong.

Phượng Hậu Thiên Âm ngồi xếp bằng bên trong, môi anh đào mấp máy, niệm tụng chú ngữ.

- Phượng Hoàng phần quyết, dực hỏa trọng sinh.

Phượng Hành dường như nhìn ra điều gì, nhất thời cả kinh, sắc mặt đại biến.

Long Vũ sững sờ, theo bản năng hỏi:

- Cái gì là Phượng Hoàng phần quyết, dực hỏa trọng sinh?

- Đây là bí quyết của Phượng tộc, có thể trong thời gian ngắn bạo tăng lực lượng, tăng vọt lên rất nhiều lần...

Phượng Hành quát:

- Thật sự ngu xuẩn. Người lại có thể vì một ngoại nhân, thi triển phần quyết.

Ngay tại lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, ánh sáng mờ nhạt quanh thân Thiên Âm đột nhiên nổ mạnh, ngay lập tức vấy dài trên người nàng hóa thành mảnh nhỏ, những mảnh vụn xoay tròn bay lượn quanh thân nàng. Giờ khắc này, Thiên Âm đã hoàn toàn trần như nhộng.

Theo bản năng Long Vũ đưa mắt qua, nước dãi chảy ròng ròng. Thân thể của Thiên Âm quá mê người.

Tại thời điểm này, tuy trên thân Thiên Âm không một mảnh vải che thân, nhưng không vì thế mà nàng đình chỉ niệm chú.

Nàng bắt đầu xoay chuyển trên mặt đất, vẫn nhắm mắt niệm chú.

Dần dần, trên thân thể nàng phát ra một chỗ hỏa diễm. Thân thể của nàng bắt đầu bị hỏa diễm từ từ cắn nuốt.

Phượng Hậu Thiên Âm quát lớn một tiếng:

- Trọng sinh.

Sau khi dứt lời, quanh thân Thiên Âm bảo phủ bởi một ngọn lửa nhàn nhạt, nhìn vô cùng xinh đẹp.

- Phượng Hậu, người không nên một mực cùng ta đối kháng. Tuy rằng phần quyết có thể làm cho người thoát khỏi khống chế của ta, làm lực lượng tăng lên. Nhưng người phải hiểu rõ một điều, sau khi người dùng phần quyết, đối với người sẽ có tổn thất rất lớn. Có lẽ, người sẽ trở thành một bà cụ... Thanh xuân của người sẽ không còn...

Phượng Hành cười nói.

Thanh âm Thiên Âm biến đổi, nàng cười lạnh:

- Người cũng quá coi thường ta. Ta đã dám thi triển phần quyết, lẽ nào lại sợ mấy cái tác dụng phụ rẻ tiền này...

Thiên Âm phần nộ tròng mắt nhìn Phượng Hành, bộ ngực kịch liệt phập phồng, ngạo nghễ nói:

- Toàn bộ những việc ta làm đều là vì Phượng tộc...

Phượng Hành cũng không thèm nhìn Thiên Âm, lạnh lùng cười:

- Vớ vẩn... Ta thấy người rõ ràng là bị ngoại nhân mê hoặc...

Toái Càn Khôn

272. 272

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

chương 34: Chân tình của Dao.

Dịch Giả: Meo Meo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Lo lắng?

Long Vũ dùng ý nghĩ hỏi thăm:

- Em lo lắng cái gì... Có phải là chuyện chưa tìm ra phương pháp hấp thu không?

- Không phải!

La Lâm giải thích:

- Em lo lắng khi tạp chất trong cơ thể anh bị loại bỏ, chỉ còn lại nguyên lực thì có thể khí tức của anh sẽ bị Tuần Vũ Thiên Ngoại Thiên phát hiện, lúc đó có lẽ sẽ có chút phiền toái.

- Những tin tức này em phân tích từ nguyên lực ra?

Long Vũ nghi vấn.

- Vâng.

La Lâm nói:

- Lượng tin tức không đủ, hiện tại chưa thể xác định được Tuần Vũ là thiện hay ác.

- Không cần nghĩ sâu xa như vậy...

Long Vũ trầm giọng nói:

- Nói cho anh biết cách hấp thu nguyên lực này, chỉ cần có cơ hội để tăng cường sức mạnh thì anh sẽ không bỏ qua.

- Long Vũ ca ca đã quyết tâm thì em sẽ không có ý kiến gì thêm...

La Lâm vội vàng đem phương pháp hấp thu nguyên lực khắc vào trí não hần.

Khi hai người trao đổi thì Thiên Âm cũng không hay biết gì, trong mắt nàng thì Long Vũ đang ngơ ngẩn.

- Xảy ra chuyện gì?

Thiên Âm ân cần hỏi thăm.

- Ha ha!

Long Vũ cười khê một tiếng, nói:

- Bác gái, tôi đã biết cách sử dụng nguyên lực của quả cầu này, người chờ một lát..

Vừa dứt lời, Long Vũ liền ném Thủy tinh cầu ra. Ngay sau khi rời khỏi tay Long Vũ, Thủy tinh cầu liền đứng yên bất động giữa không trung.

Thiên Âm kinh ngạc nhìn cảnh đó, không nói năng gì mà chỉ hồi hộp theo dõi.

Thiên Âm vốn là người rất bình tĩnh, thế nhưng lúc này lại không thể bình tĩnh được. Điều này nàng đã mong đợi từ lâu.

Hai tay Long Vũ bắt ấn quyết, nghiêm mật. Nguyên lực trong cơ thể liền phóng về phía quả cầu. Ngay sau đó quả cầu thủy tinh bắt đầu xoay tròn và bắn ra tử quang chói mắt.

Thiên Âm vội vàng lùi về phía sau. Bởi vì nàng đã cảm ứng được luồng khí tức mãnh liệt, khiến nàng rất bất an.

Thế nhưng Long Vũ lại tỏ ra cực kỳ thoải mái với cỗ khí tức này, hần lảng không tiến đến quả cầu, chậm rãi cầm lấy nó.

Lập tức nguyên lực bên trong quả cầu tìm được lối thoát, bắt đầu cuộn cuộn tiến vào trong cơ thể hần như một cơn đại hồng thủy.

Kinh mạch của Long Vũ khó mà chịu được cường độ như vậy, trên mặt hần bắt đầu xuất hiện nét thống khổ. La Lâm thấy thế liền vội vàng hấp thu một bộ phận nguyên lực.

Không lâu sau, áp lực trên người Long Vũ đã giảm đi rất nhiều.

Thiên Âm kinh ngạc nhìn những thứ xảy ra phía trước, sắc mặt âm tình bất định.

Tất cả quá trình diễn ra trong khoảng một giờ, sau khi nguyên lực không ngừng rót vào cơ thể Long Vũ và La Lâm thì quả cầu thủy tinh cũng ảm đạm dần đi.

Cuối cùng thì biến thành trong suốt.

Tuy nhiên nó không bị rơi xuống đất mà vẫn trôi nổi trên không trung như trước.

- La Lâm, vật này được chế tạo từ thứ gì vậy? Bây giờ còn có tác dụng gì ko?

Long Vũ hỏi.

- Tài liệu không biết tên, chắc là từ Thiên Ngoại Thiên, kho số liệu của em không có thông tin gì về nó.

La Lâm nói:

- Tuy nhiên thì theo suy đoán của em, thứ này vẫn còn có tác dụng. Nếu đưa nó cho một vị luyện khí sư thì hẳn là sử dụng được.

- Âm.

Đúng lúc này, quả cầu thủy tinh đột nhiên nổ tung.

La Lâm thầm kêu hồng bét:

- Long Vũ ca ca, em đoán sai rồi. Thứ này đã báo tin cho Thiên Ngoại Thiên, có lẽ Tuần Vũ sẽ tới nhanh thôi.

- Chuyện gì xảy ra?

Long Vũ hỏi.

La Lâm giải thích:

- Lúc quả cầu nổ tung, em đã thấy thứ này truyền một tin tức phá vỡ không gian, biến mất không thấy. Hẳn là đã truyền tới Thiên Ngoại Thiên, tiếc là nửa đường truy đuổi thì em bị mất dấu.

- Việc gì đến thì sẽ đến!

Long Vũ lạnh nhạt nói:

- Cho dù là người từ Thiên Ngoại Thiên tới thì anh cũng không sợ!

- Tiểu Vũ...

Thiên Âm dè dặt đi tới, hỏi thăm:

- Cậu không sao chứ? Cậu có nắm giữ được cách sử dụng nguyên lực không? Vì sao thứ kia lại nổ tung?

- Bác gái, nguyên lực thuần khiết nhất trong thứ này đã bị tôi hấp thu hoàn toàn.

Long Vũ nói:

. Căn cứ theo dự đoán của tôi, nếu dùng máu của tôi để luyện chế đan dược thì có thể giải quyết được đại nạn sinh tử của Phượng tộc.

- Thật sao?

Thiên Âm hỏi.

- Thực sự chắc chắn.

Long Vũ nghiêm túc nói.

Thấy Long Vũ đúng là không giống như đang nói dối, thần sắc của Thiên Âm trở nên chăm chú, con người gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, như thể yêu tinh gặp được Đường Tăng vậy.

- Người đừng nhìn tôi như vậy, tôi rất sợ hãi...

Long Vũ bỗng giật mình, mình đã lỡ lời. Hắn vội vàng nói:

- Bá mẫu, việc này người không thể truyền ra bên ngoài.

- Ừ.

Thiên Âm nói:

- Chỉ cần cậu có thể cung cấp cho Phượng tộc đan dược ăn được, chuyện gì tôi cũng không biết hết... tôi sẽ giữ bí mật giúp cậu.

Uy hiếp! Đây là uy hiếp trắng trợn. Long Vũ trong lòng buồn bực, đều tại mình nhanh nhẩu, chuyện gì cũng đều nói toạc hết ra. Giờ thì xong rồi, để cho người ta nắm được đằng chuôi.

- Tiểu Vũ, cậu hiểu lầm tôi rồi, đây không phải là uy hiếp mà là thỉnh cầu của tôi...

Thiên Âm nhẹ nhàng nói:

- Hi vọng cậu có thể vì Thi Nhân, Kim Phượng, rồi cả tôi nữa, giúp Phượng tộc. Đại ân của cậu, chúng tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.

Đang mang trọng trách của Phượng tộc, Thiên Âm cũng bắt chấp việc mất mặt mà lên tiếng khẩn cầu.

- Được, tôi hiểu rồi...

Long Vũ cười nói:

- Phượng tộc là bên đằng vợ của tôi, chuyện này tất nhiên là tôi phải quan tâm rồi. Người cứ yên tâm đi, sau khi trở về tôi nhất định sẽ hiến chút máu để Phượng tộc luyện đan. Nhưng người nhất định phải giữ kín chuyện này, tuyệt đối không để ai biết, nếu không tôi thực sự sẽ trở thành Đường Tăng, không chừng sẽ rước phải phiền toái.

- Ý cậu là Đường Tăng trong truyền thuyết của thế giới thực các cậu sao?

- Không ngờ là Thiên Âm đại nhân cũng biết tới chuyện của Đường Tăng.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Diễm ngộ của Đường Tăng kể ra cũng không ít, nhưng đúng là cậu nên cẩn thận rồi.

- Ha ha!

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Tôi là người thành thật.

...

...

Sau khi trở về, Long Vũ liền để lại mặt thất của Thiên Âm vài giọt máu, để Thiên Âm đưa cho trưởng lão cung phụng của Phượng tộc luyện đan. Lúc này, trưởng lão Phượng tộc cũng chưa biết chuyện cấm địa của Phượng tộc đã bị bọn họ liên thủ phá hủy. Nếu không thì chắc chắn sẽ có một phen sóng gió.

Đương nhiên chuyện này thì trời biết, đất biết, bọn họ biết, người khác cũng sẽ không biết.

Trừ phi là Phượng Hậu đời sau đến cấm địa thì mới phát hiện ra.

Mà Phượng Hậu đời sau thì chính là Kim Phượng.

Thế nên chuyện này có thể nói là thiên y vô phòng (kín như bưng), không ai có thể biết.

Đến tối thì trưởng lão hội cũng đã luyện chế được trăm khóa đan dược. Để kiểm nghiệm dược hiệu của đan dược, Thiên Âm chọn lựa ra trăm tên dũng sĩ Phượng tộc để tiến hành thí nghiệm.

Ba ngày sau, kết quả của thí nghiệm biểu hiện tất cả đều bình thường, hơn nữa dược hiệu cũng rất rõ rệt, kinh mạch được sửa chữa trên diện rộng, hơn nữa tính mạng lực của bọn chúng cũng gia tăng, hoàn toàn trừ tận gốc nguy cơ về luân hồi. Sau này thì tất cả Phượng tộc đạt tới Vương cấp thì đều có thể tránh được tử vong.

Dựa theo kế hoạch của Thiên Âm, vốn định đặt tên cho viên thuốc là Nguyên Lực Đan, thế nhưng Long Vũ không đồng ý. Ý của hắn thì rất rõ ràng, chuyện này không thể truyền ra ngoài.

Người đặt tên nó là Nguyên Lực Đan thì chẳng khác nào nói cho người ta biết chuyện gì xảy ra...

Cuối cùng thì Thiên Âm đặt tên nó là Tính Mạng Đan, ngụ ý là đem lại tính mạng cho Phượng Tộc.

Dựa theo số lượng tộc nhân của Phượng tộc hiện tại thì số lượng máu mà Long Vũ hiến tặng đã đủ. Thiên Âm rất hài lòng với chuyện này, đồng thời thông qua hành trình cấm địa lần này thì nàng đối với đứa con rể hờ này cũng có thêm vài phần hảo cảm.

Nếu như không có sự việc bản thân bị Long Vũ nhìn thấy hết thì Thiên Âm cho rằng chuyến đi lần này là hoàn mỹ.

Đến gần trưa, Dao biết tin cũng chạy đến.

Tuy rằng nàng đã tiến vào Hoàng Cảnh, đạt đến tiến hóa cuối cùng, thế nhưng nàng vẫn còn tộc nhân của mình. Nàng lo lắng khi mình không có mặt thì Hắc Phượng tộc sẽ bị đối xử bất công.

Trên thực tế thì lo lắng của nàng là thừa.

Hắc Phượng tộc là chiến đấu quân đoàn của Phượng Tộc, bọn họ được ưu tiên ăn đàn được trước. Đối với chuyện này thì Dao rất hài lòng. Sau đó lại vô tình biết được Long Vũ cũng ở đó, hơn nữa lại cùng Thiên Âm đi tới cấm địa.

Trong khoảnh khắc Dao liền nghĩ ngay tới cái Tính Mạng Đan này có liên quan trực tiếp tới Long Vũ. Sau khi cẩn thận suy nghĩ, nàng phái người tới Ngũ Thái Cung mời Long Vũ đi Hắc Phượng Cung gặp mặt.

Gần tới, Long Vũ tạm biệt Thiên Âm, liền theo người hầu của Hắc Phượng Cung rời khỏi Ngũ Thái Cung.

Sau khi đi tới Hắc Phượng Cung, người hầu cũng không đưa Long Vũ vào phòng khách mà đưa hắn thẳng đến Cung điện của Hắc Phượng Cung.

- Dao bá mẫu rốt cuộc là ở đâu?

Long Vũ hỏi.

Người hầu của Hắc Phượng Cung đi phía trước, trả lời:

- Ở tẩm cung của người.... Sắp tới rồi.

Tẩm cung? Long Vũ hơi sững sờ, không biết là trong hồ lô của Dao bán thuốc gì? Lập tức hắn liền im lặng, theo sát người hầu về phía trước.

Xuyên qua hành lang, cuối cùng là tẩm cung của Dao. Người hầu của Hắc Phượng Cung dừng lại tại cửa viện, khom người nói:

- Công tử mời vào, cung chủ đang ở bên trong.

Long Vũ nghe vậy, nhắc tay vén lên bức rèm che.

- Ha ha!

Lúc này, một tiếng cười như chuông bạc truyền ra từ bên trong tẩm bình phong:

- Tiểu Vũ, cậu tới Phượng tộc sao lại không tới thăm tôi, lại phải để tôi phái người mời cậu tới.

Long Vũ nhận ra giọng nói của Dao, vội vàng bước qua tẩm bình phong. Bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, trang sức lung linh, quý phái. Hắn cũng lâu không tới Hắc Phượng Cung, phát hiện ra trang sức nơi này cũng khí phái không thua kém Ngũ Thái Cung của Phượng Hậu Thiên Âm.

Dao mặc váy dài đen, nhẹ nhàng. Tóc mây vấn cao, da thịt trắng như tuyết, dưới ánh nến làm nổi bật lên, thật sự có thể so với vẻ kiều diễm của hoa cỏ. Cặp mắt to mọng nước câu hồn nhiếp phách, váy trễ ngực có thể thấy rõ khe ngực trắng ngần, thêm vài phần vũ mị thật khiến lòng người nhộn nhạo.

- Dao bá mẫu, không phải là tôi không tới thăm, chỉ là... Thực sự tôi không biết người đã trở lại.

Long Vũ ngượng ngùng nói.

Dao cười khanh khách, thanh âm thanh thúy vô cùng:

- Được rồi, người ta cũng không nói gì cậu cả, chỉ đùa cậu chút thôi, tiểu Vũ lại đây...

Ý của Dao là muốn Long Vũ tới ngồi chung với mình trên giường.

Long Vũ đường đường là nam nhi, tất nhiên là sẽ không bị một nữ nhân hù dọa. Hắn bước qua, đặt mông xuống sát bên Dao, một làn hương thơm nữ nhân liền truyền tới.

Dao liếc đôi mị nhãn, nói:

- Tiểu Vũ, nghe nói cậu cùng Thiên Âm đi cấm địa, có chuyện này sao?

Long Vũ sững sốt một chút, lập tức nghĩ thầm. Dao gọi mình tới là vì chuyện này. Dao là người rất thông minh, không thể lừa gạt được nàng. Hơi do dự một chút, hắn gật nhẹ đầu:

- Đúng vậy, có việc này.

- Tôi rất hiếu kỳ... thần thủ hộ của cấm địa vì sao có thể cho cậu đi vào?"

Dao cười nói:

- Theo như tôi biết, thần thủ hộ cấm địa là anh linh tổ tiên biến thành, rất có tính nguyên tắc, không bao giờ nói chuyện tình nghĩa. Phàm là người ngoại tộc, tất cả đều không thể bước vào cấm địa nửa bước...

- Ha ha, tôi tự có biện pháp.

Long Vũ hàm hồ nói.

Dao che miệng cười, con ngươi kinh ngạc nhìn chằm chằm Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, trước mặt chân thần đừng có nói láo, cậu có biện pháp nào chứ? Đơn giản chính là dựa vào vũ lực. Tuy nhiên theo như tôi biết thì toàn bộ cấm địa đều là lực lượng của thần thủ hộ, cho dù cậu có lợi hại hơn nữa thì trong cấm địa cũng không thể đánh thắng được thần thủ hộ. Trừ phi là Thiên Âm có thể sử dụng Phần quyết, thôi phát lực lượng, tiếp nhận lực lượng của cấm địa. Nếu không thì hai người căn bản không có phần thắng. Nếu các người đã tiến vào thành công, thì tôi suy đoán, Thiên Âm nhất định đã sử dụng Phần quyết, mà thần thủ hộ đã bị hai người giết...

- Các người thật to gan!

Dao nói.

Long Vũ nghiêm mặt, thấp giọng nói:

- Dao bá mẫu, nói nhỏ thôi, nhờ đầu trưởng lão hội nghe được thì phiền toái.

- Ha ha.

Dao cười nói:

- Cậu đừng quên, tôi - Dao - lại chính là trưởng lão Phượng Tộc.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Long Vũ đại biến. Đúng vậy, hắn sao lại quên, Dao lần trước tranh đoạt Phượng Hậu, sau đó gia nhập trưởng lão hội.

- Sao? Cậu sợ?

Dao cười nói:

- Tiểu Vũ, đây cũng không phải là phong cách của cậu. Nếu như tôi đoán không sai, thì hai người giết thần thủ hộ cũng là bất đắc dĩ. Tính tình của Thiên Âm tôi biết rõ. Nàng không phải là một người ngỗ nghịch. Nếu theo như suy đoán đó thì hai người nhất định là vì một vật gì đó quan trọng hơn, Tính Mạng Đan mà trưởng lão hội chế được chính là thứ hai người lấy được từ Tầng Bảo Các của cấm địa?

Nữ nhân này thực sự là khôn khéo.

Không thể không nói, Dao dự đoán gần như là hoàn mỹ.

Sự tình phát triển trên thực tế thì cùng với dự đoán của nàng không sai.

Dao làm một cái tư thế xin mời, nói:

- Tiểu Vũ, tới phòng tôi, chỗ đó có cấm chế do tôi tự tay bố trí, ở đó có bàn luận gì cũng đều an toàn.

Nói xong, Dao xoay người đi, váy dày thướt tha vây lấy chiếc eo thon, bờ mông đầy đặn lên xuống làm cho người ta bốc hỏa, dục vọng lan tràn.

Tựa hồ cảm nhận được Long Vũ đang nhìn chằm chằm vào mông mình, Dao quay đầu lại mỉm cười:

- Đồ ngốc, thân thể của tôi đều cho cậu, cậu còn gì chưa thấy qua?

- Hắc hắc.

Long Vũ cười khan một tiếng, nhưng trong lòng suy nghĩ. Dao vô cớ nhắc tới những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ nàng còn định tiếp tục tiền duyên với mình.

Đang khi nói chuyện, Dao dẫn hắn đi qua một gian giữa, đến một gian phòng lớn. Trong phòng có một chiếc giường lớn, màn hồng được vén lên hai bên. Trên giường được xếp gọn gàng, một đôi gối uyên ương rất mập mờ.

- Dao bá mẫu, người dẫn tôi đến khuê phòng, không sợ sao?

Long Vũ nói ra.

Dao cười:

- Ha ha, có cái gì không tốt, tôi và cậu mà còn phải cố kỵ những thứ này sao? Tôi còn chưa ăn cơm tối, để tôi đi chuẩn bị một chút rượu và thức ăn.

Giữa phòng có một cái bàn gỗ, hai cái đôn gốm, trên bàn bày một bầu rượu, hai cái chén tinh thạch nhỏ, còn có mấy cái đĩa nhỏ bày đủ loại thức ăn.

- Những thứ này đều là tôi tự tay xuống bếp nấu nhanh.

Dao nói.

Long Vũ ngồi xuống một cái đôn, vừa cười vừa nói:

- Dao bá mẫu, tài nấu nướng của người thật sự là càng ngày càng khá... Mặc dù là chưa ăn rau nhưng chỉ cần màu sắc và hương thơm này cũng đã đủ mê người...

Dao ngồi xuống cái đôn còn lại, cười khanh khách:

- Tiểu Vũ, cậu càng ngày càng dẻo mồm...

- Hắc hắc, gặp được mỹ nhân như Dao bá mẫu thì miệng tôi không thể dẻo sao?

Long Vũ vừa cười vừa nói.

Dao một tay chống má, mắt liếc nghiêng cười nói:

- Tiểu Vũ, tôi hỏi cậu. Tại cấm địa người có từng nhìn thấy thân thể của Thiên Âm?

- Không có!

Chuyện này hệ trọng, Long Vũ cũng không dám nói bậy.

- Hừ!

Dao cười nói:

- Cậu đừng lừa tôi, Thiên Âm muốn thi triển Phần quyết, nhất định sẽ phải khỏa thân. Nếu cậu không thấy được thì có quỷ mới tin. Nói xem, sao nào? Lúc ấy có động tâm không? Hắc hắc, Thiên Âm thường ngày ra vẻ đạo mạo, đáng tiếc lại không hiểu được yêu..

- Thấy thì thấy, nhưng mà không động tâm.

Sau vài chén rượu thì Long Vũ nói chuyện cũng đã trơn tru, bắt đầu bịa chuyện:

- Từ khi nhìn thấy thân thể của Dao bá mẫu thì những thứ khác tôi đều không có hứng thú.

Dao nghe vậy, trong ánh mắt càng tràn ngập xuân ý, thanh âm càng trở nên ồm ồm:

- Tiểu Vũ, cậu nói những nói cuối gì thế? Cậu xem tôi là loại người thế nào vậy?

Nói xong, nàng đột nhiên kéo đôn sát lại cạnh Long Vũ, cúi lại cổ tình va chạm với đùi của Long Vũ. Hôm nay rượu có chút mạnh, Long Vũ cảm thấy hơi văng đầu, bàn tay bất giác thò xuống dưới, vừa khéo sờ trên đùi nàng, mặc dù là cách vậy nhưng vẫn cảm nhận được sự mềm mại của đùi nàng.

Long Vũ vừa chậm rãi sờ, vừa nói:

- Dao bá mẫu. Bên phía Thi Nhân tôi đã thuyết phục, tin rằng nàng sẽ không khiến người khó xử.

Dao thể nhưng vẫn rụt chân lại, không cho Long Vũ tiếp tục sờ soạng.

Dao liền nói:

- Tiểu Vũ, cậu có ý gì, chẳng lẽ cậu còn không định buông tha tôi, còn muốn mẹ con đều chén sạch sao?

Long Vũ trong lòng cười thầm, rõ ràng là ý của người, giờ đây lại đổ lên đầu người khác.

- Dao bá mẫu, trước mặt chân thần đừng bao giờ nói láo, tâm tư của người tôi biết rõ, tâm tư của tôi thì chưa hẳn người đã biết.

Say rượu nói lời thật lòng, Long Vũ nói:

- Dao bá mẫu, từ khi xảy ra quan hệ với người, trong lòng tôi không thể quên được người. Trước kia người đã là một nữ nhân khổ mệnh, đi theo tôi, tôi sẽ làm cho người trở thành một nữ nhân hạnh phúc...

Lực lượng tăng lên thì cổ kị trong lòng Long Vũ cũng dần ít đi.

Dao nghe vậy trong lòng run lên, sau đó thân thể của nàng mềm nhũn ra dựa vào, giọng nói ngọt ngào:

- Tiểu Vũ, cậu nói có thật không, không phải là nói cho tôi vui đấy chứ?

- Tất nhiên là không rồi.

Long Vũ vòng tay qua, bạo gan đem nàng ôm vào lòng, để nàng ngồi hẳn trên đùi mình, quang minh chính đại vuốt ve cặp đùi đẹp của nàng.

Dao nghiêng người, ôm lấy cổ hắn. Hai bầu ngực dưới váy dài áp lên lồng ngực vững chãi của nam nhân mà đè ép, trong miệng phát ra tiếng thở dốc.

Dao cũng đã từng nghĩ là chuyện đó sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Thế nhưng trên thực tế thì có một số chuyện lại không đơn giản như vậy, không phải muốn là có thể được.

Long Vũ nói:

- Nhớ tôi không?

Ngực Dao phập phồng, xuân ý lan tràn nói:

- Còn không thể không nhớ sao? Tôi luôn luôn khao khát có được một tấm chân tình, thế nhưng càng cầu lại càng khó kiếm. Cậu là người đàn ông tốt nhất mà tôi đã từng gặp, bởi vì cậu khiến trái tim tôi đập thổn thức. Tiểu Vũ, tôi biết loài người rất quan tâm đến trinh tiết của nữ nhân. Cậu sẽ không ghét bỏ tôi chứ?

- Ha ha.

Long Vũ cười nói:

- Bây giờ đã là thời đại nào rồi, hiện tại loài người rất thoáng. Dao, chúng ta cạn chén... Cứ cho là uống chén rượu giao bôi.

Dao nghe vậy, vội vàng bưng chén rượu lên.

Lập tức hai người vòng tay đối ẩm một ly.

Đặt chén rượu xuống, ánh mắt của Dao có chút khác lạ, không giống với vẻ tràn ngập xuân tình như lúc trước. Nàng nhìn chằm chằm vào Long Vũ, dè dặt hỏi:

- Tiểu Vũ, cậu sẽ đối xử tốt với tôi như những nữ nhân khác sao?

Long Vũ cười nói:

- đương nhiên.

Trong mắt Dao sáng lên vẻ vui mừng.

Dao lập tức cười quynh rũ nói:

- Tiểu Vũ, nếu như cậu cũng thích Thiên Âm thì chi bằng thu luôn cả nàng, đến lúc đó thì Phượng Tộc hoàn toàn là của cậu rồi...

Đề nghị của Dao cũng rất to gan, thế nhưng Long Vũ cũng có chút động tâm. Tuy nhiên việc này không thể gấp gáp được, còn phải xem xét đã.

Vội vàng thì không ăn được đậu phụ nóng.

- Tiểu Vũ, tôi đã nghĩ, thời gian này, tôi đều tự thỏa mãn mình trong ảo tưởng. Hôm nay cậu đã đến rồi thì nhất định phải làm cho tôi thỏa mãn.

Sau vài chén rượu thì Dao trở nên cực kỳ động tình. Thân hình đầy đà không ngừng uốn éo trong lòng Long Vũ.

Những lời nói kinh người của Dao làm cho Long Vũ phát hỏa, hấn nhấc bổng thân hình nàng lên, cúi đầu xuống thấy khe ngực lồ lộ, liền men theo vạt áo tiến vào trong. Bên trong không hề có áo ngực, đầy đà mà rung động.

Áp mặt vào hít sâu một hơi, hương vị thiếu phụ thành thực làm cho hấn nhận nhạo không yên.

Dao uốn người về phía sau, cố ý uốn ngực ra, để cho đôi núi càng trở nên cao ngất.

Dục vọng trong Long Vũ cuồng nhiệt, liền vén váy dài của nàng lên, sờ soạng vùng giữa hai chân. Bên trong là hang động nóng hổi, hơn nữa hồng thủy đã tràn lan khắp nơi.

Không lâu sau, trong phòng vang lên những thanh âm hoan ái...

Động tĩnh kéo dài tới tận khuya, khó khăn lắm mới kết thúc.

Sau một hồi vận động tương đối mệt, hai người ôm chặt nhau định chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng bên ngoài cung lại truyền đến những âm thanh âm ỉ.

- Chuyện gì ồn ào vậy?

Dao hơi biến sắc, nhíu mày tức giận nói:

- Làm sao có thể như thế? Tiểu Vũ, cậu cứ chờ một lát, để tôi đi xem.

- Người không cần ra ngoài nữa, ta đã tới.

Đột nhiên, Phượng Hậu Thiên Âm xuất hiện ở khuê phòng của Dao. Nhìn thấy hai người ngủ cùng một chỗ, Thiên Âm nổi trận lôi đình. Tuy nhiên trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.

- Thiên Âm, vì sao ngươi xông vào tẩm cung của ta? Cho dù ngươi là Phượng Hậu thì cũng không có quyền làm như vậy.

Dao tức giận mắng một tiếng, nhanh nhẹn mặc quần áo vào.

Long Vũ lại trốn trong chăn cực kì xấu hổ. Bị bắt gian tại trận, số mình đúng là quá đen.

- Ta tới để tìm ngươi.

Thiên Âm cũng chẳng thèm quan tâm tới Dao, mà đưa mắt sang nhìn Long Vũ, nói:

- Tiểu Vũ, người Thiên Ngoại Thiên có lẽ đã đến.

Toái Càn Khôn

273. Chương 35: Thiên Ngoại Thiên Tuần Vũ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 35: Thiên Ngoại Thiên Tuần Vũ

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Lời này vừa nói ra, không chỉ Long Vũ mà ngay cả sắc mặt của Dao cũng đại biến. Nàng tức giận chỉ thẳng vào mặt Thiên Âm nói:

- Nhất định là cô, nhất định chính là cô... Chính vì cô mang theo anh Vũ đi lấy thứ gì đó thuộc về Thiên Ngoại Thiên, cho nên mới trêu chọc tới sát tinh của Thiên Ngoại Thiên. Là cô đã hại Tiểu Vũ...(biên: Từ chương này chúng ta thay đổi xưng hô giữa Dao và Long Vũ nhé)

- Dao, cô nói bậy bạ cái gì đó?

Thiên Âm phản nộ quát:

- Cô nói bậy bạ gì đó... Tôi làm sao có thể hại tiểu Vũ, là tôi cùng Tiểu Vũ bàn bạc với nhau mới quyết định mang tiểu Vũ theo. Hơn nữa, tiểu Vũ cũng chiếm được rất nhiều chỗ tốt ở trong đó.

- Nhìn thấy thân thể của cô cũng coi như chỗ tốt hả?

Dao khinh thường nói.

- Cô...

Ánh mắt Thiên Âm nhìn sang Long Vũ nói:

- Là cậu... Cậu đã đem hết thấy mọi chuyện nói cho Dao? Cậu là đồ khốn kiếp.

- Không phải tôi nói.

Về mặt Long Vũ ụ khuất nói:

- Tất cả có lẽ đều do Dao đoán ra, chuyện tình Phượng tộc các người, nàng ta có thể tạm thời không biết nhưng sau này thì sao. Bao gồm cả Phượng Hành đại nhân...

- Được rồi... Không cần nói nữa.

Thiên Âm chặn lời Long Vũ lại, nói:

- Bây giờ không phải lúc truy vấn những vấn đề này, cậu mặc quần áo đi rồi theo tôi ra ngoài. Bất kể như thế nào mà nói, cậu cũng phải ra ngoài đối mặt. Nếu không Phượng tộc chúng tôi sẽ gặp phiền toái.

- Không được, tôi không đồng ý để anh Vũ đi.

Dao đứng dậy, ngăn ở phía trước nói:

- Thiên Âm, cô thật ích kỷ, nếu người Thiên Ngoại Thiên tìm tới Phượng tộc chúng ta. Cô là Phượng Hậu thì nên có trách nhiệm gánh vác. Cô đừng có liên lụy tới anh Vũ nữa.

- Không, anh phải đi!

Ngay lúc này Long Vũ đã mặc lại quần áo xong, hần cười nói:

- Đây là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra, trong cơ thể anh thuần túy chỉ có dao động của nguyên lực. Bọn hần sớm hay muộn cũng sẽ tìm ra thôi. Coi như lần này anh tránh được nhưng sau này chắc gì không tìm được. Thiên Âm, tôi với người đi ra ngoài.

- Được.

Thiên Âm gật gật đầu, lập tức trừng mắt oán hận nhìn Dao một cái. Sau đó liền dẫn Long Vũ rời đi.

- Đợi một chút, tôi cũng đi!

Dao liền lập tức đuổi theo, trong lòng nàng không ngừng lo lắng cho Long Vũ.

.....

.....

Đi vào trong Ngũ Thái Cung, Long Vũ liền thấy được một thanh niên mặc áo trắng. Hai người không tự giác được liếc nhìn nhau một cái. Ở trong thời khắc này, trong lòng Long Vũ bỗng nhiên nhận ra.

Là nguyên lực!

Khí tức nguyên lực chạy khắp toàn thân hắn.

- Người là người đến từ Thiên Ngoại Thiên?

Người hỏi đầu tiên chính là Dao.

- Đúng vậy!

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng trả lời một tiếng, lập tức nhẹ nhàng lướt tới, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Long Vũ, nói:

- Không sai, trong cơ thể người toàn bộ thuần túy đều là nguyên lực.

Long Vũ nhìn hắn, nói:

- Đây là do ta khổ tu mà có.

Trên mặt thanh niên áo trắng lộ ra nụ cười ấm áp, nói:

- Người đang lo lắng cái gì, sợ hãi cái gì?

Một lát sau người thanh niên lại nói:

- Người nghĩ rằng lần này ta tìm tới người để gây phiền toái?

Hàn quang trong mắt Long Vũ chợt lóe, trầm giọng nói:

- Người tới không tốt, người tốt chẳng bao giờ tới, hãy nói ra tên của người đi... Còn nữa, người lần này đến đây rất cuộc là có chuyện gì?

Lời nói vừa dứt, thân hình Long Vũ chợt lóe, cả người hắn lại gần thanh niên áo trắng.

Bên này, Dao và Thiên Âm vẫn đang chăm chú nhìn vào hai người, ánh mắt quan tâm hiển hiện rõ ràng.

Từ trong miệng thanh niên áo trắng phát ra thanh âm trong trẻo, nói:

- Ta gọi là Thiên Nguyên, đến từ Thiên Ngoại Thiên, bây giờ là Tuần Vũ Thiên Ngoại Thiên, trách nhiệm của ta là giám sát động tĩnh ở nội địa. Người không phải là người Thiên Ngoại Thiên nhưng trên thân thể người lại có nguyên lực. Đây là một việc rất khác thường, là chuyện tình rất nghiêm trọng. Cho nên ta mới tới đây...

- Phương Hậu, chuyện này người giải thích thế nào?

Thiên Nguyên hỏi.

Phương Hậu Thiên Âm liền đáp:

- Tuần Vũ đại nhân, Phương tộc chúng ta từ trước tới giờ vẫn cất giữ một món đồ có quan hệ gì đó với Thiên Ngoại Thiên, tiểu Vũ bởi vì chiếm được vật kia nên đã đạt được truyền thừa lực lượng, vì vậy nên trong cơ thể cậu ta mới có được nguyên lực thuần khiết. Ta cảm thấy chuyện này cũng không có chỗ nào dị thường...

Nói xong lời cuối cùng, đương nhiên trong đó có vài phần uy nghiêm.

- Hừ!

Thiên Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như lời người nói đâu, nguyên lực vốn chỉ thuộc về Thiên Ngoại Thiên, đây chính là điểm mấu chốt.

- Vậy ý của người thì ta phải cùng với người đi đến Thiên Ngoại Thiên?

Long Vũ hỏi.

- Người nên nghĩ ngược lại.

Thiên Nguyên cười nói:

- Nói thật, muốn đi Thiên Ngoại Thiên, người còn chưa đủ tư cách.

- Vậy sao?

Nghe xong Thiên Nguyên nói, Long Vũ coi như đã hiểu rõ, người này quả nhiên là đến gây rối. Hắn lạnh giọng nói:

- Vậy thì người đi đi... Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

- Ha ha!

Đối với việc Long Vũ cường thế, Thiên Nguyên chỉ nở nụ cười. Trong tiếng cười của hắn lại xen lẫn sát khí không gì sánh được.

Bầu không khí trong Ngũ Thái Cung nhất thời lạnh băng, những người xung quanh cũng không dám hít thở nhiều, tất cả mọi người đều nín thở khi thấy một màn này. Thiên Nguyên rốt cuộc là có ý gì? Long Vũ sẽ ứng phó như thế nào đây?

Phượng Hậu Thiên Âm thân là người đứng đầu Phượng tộc, há lại cho người ngoài can rỗi. Nàng trầm giọng nói:

- Tuần Vũ đại nhân, năm lệnh chủ Phương Thiên Đại ở Huyền Cảnh cùng với Thiên Ngoại Thiên luôn có một ít quan hệ với nhau, tôi hy vọng chúng ta có thể tiếp tục chung sống hòa bình.

- Chung sống hòa bình?

Thiên Nguyên khinh thường cười cười:

- Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa các người xứng đáng sao? Chỉ cần chúng ta muốn thì có thể thoải mái tiêu diệt các người...

Lúc này đây sắc mặt của Phượng Hậu hết sức khó coi, nàng nhìn sang Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, chuyện này cậu định xử lý như thế nào, không quản cậu làm ra cái quyết định gì, tôi cùng Phượng tộc đều ủng hộ cậu.

Long Vũ bỗng nhiên nói xen vào:

- Không cần, việc này không quan hệ tới Phượng tộc, tôi sẽ tự mình gánh vác...

Nói tới đây, Long Vũ hỏi:

- Thiên Nguyên, người dự định sẽ xử lý chuyện này như thế nào?

- Rất đơn giản, người buộc phải cho ta một cái công đạo.

Thiên Nguyên nói.

Trên mặt Long Vũ một mảng băng hàn, lạnh lùng nhìn Thiên Nguyên, nói:

- Vậy người muốn công đạo như thế nào? Nếu ta không cho người công đạo thì sao?

Lúc này, nụ cười trên mặt Thiên Nguyên đã biến mất, hắn lạnh lùng nói:

- Người chỉ có chết!

Long Vũ nhú mày lại, nhìn Thiên Nguyên nói:

- Mạng của ta phải do ta nắm giữ, có chết hay không cũng không phải phụ thuộc vào người.

Thiên Nguyên liền xua tay nói:

- Quy định của Thiên Ngoại Thiên từ trước tới nay không ai được phép vi phạm, huống chi người lại vi phạm vào điểm mấu chốt nhất. Ngoài trừ Thiên Ngoại Thiên ra, bất kỳ các nơi khác đều không được phép tồn tại nguyên lực.

Nói tới đây, vẻ mặt Thiên Nguyên liền nghiêm túc lại, nói:

- Căn cứ vào quy định của Thiên Ngoại Thiên, Tuần Vũ phải đoạt về hết nguyên lực trên người kẻ có sở hữu nguyên lực.

Đồng tử của Long Vũ liền co rút lại, nói:

- Đoạt về? Có ý tứ gì?

Thiên Nguyên bỗng nhiên tiến lên phía trước vài bước, nói:

- Ý tứ rất đơn giản, chính là ta muốn phế bỏ hết nguyên lực trên người người...

Long Vũ liền chấn động, cười lớn nói:

- Thật buồn cười! Người dựa vào cái gì? Chỉ bằng việc người là Tuần Vũ của Thiên Ngoại Thiên? Người đừng có quên, ta không phải là người Thiên Ngoại Thiên các người, các người có quyền gì mà đòi xử lý ta. Thiên Ngoại Thiên cùng Tam Giới vốn không liên quan tới nhau, sự tình nơi này cũng không đến lượt nhóm người các người nhúng tay vào. Với lại coi như ta không có Nguyên Lực Bảo Thạch, vốn nguyên lực trong cơ thể ta là việc ta tự tu luyện mà thành. Đây là việc ta khổ tu mà có được, người không có quyền can thiệp vào.

Thiên Nguyên một chút tức giận cũng không có, nói:

- Mặc cho là do người khổ tu thì cũng không thể tránh khỏi... Việc khác ta đều không quản, ta chỉ quản một việc đó là ngoài Thiên Ngoại Thiên ra, những nơi khác không thể có nguyên lực tồn tại.

Phượng Hậu Thiên Âm liền có chút sốt ruột, vội vàng nói:

- Tuần Vũ đại nhân, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?

Thiên Nguyên hờ hững nhìn nàng, nói:

- Phượng Hậu, người cũng nghe được rồi đấy, đây là chuyện tình của Thiên Ngoại Thiên và Long Vũ...

Ẩn ý trong lời nói này tự nhiên mà bảo nàng không được phép can thiệp.

Phượng Hậu Thiên Âm làm sao mà không biết ý tứ của Thiên Nguyên.

Trên thực tế, nàng cũng không dễ dàng trêu chọc vào Thiên Nguyên. Chẳng qua giờ phút này, chứng kiến đàm phán của hai người không thành nên trong lòng có chút sốt ruột.

Thiên Nguyên vẫy tay nói:

- Phượng Hậu, chuyện này không còn biện pháp xử lý nào khác, hơn nữa đây cũng là trách nhiệm của ta, ta buộc phải làm như vậy.

Long Vũ nhìn Thiên Nguyên nói:

- Nguyên lực của ta cũng không phải do Thiên Ngoại Thiên cấp cho, các người không có quyền đoạt về... Nếu người muốn mạnh mẽ đoạt về, vậy thì liền động thủ đi...

Thiên Nguyên bỗng nhiên cười nói:

- Ta chính là đang chờ lời nói này của ngươi. Thắng làm vua thua làm giặc. Nếu ta thua, tự nhiên là không thể đoạt về nguyên lực trong cơ thể ngươi rồi, nhưng nếu ta thắng thì tu vi của ngươi sẽ bị ta phế bỏ.

Trong lòng Long Vũ rung mình một cái, nói:

- Không oán thán không hối hận...

- Tốt lắm, ngươi có dũng khí như vậy đúng là không tồi, nhưng mà ngươi căn bản không phải đối thủ của ta...

Thiên Nguyên ngạo nghễ nói. Trong lúc nói chuyện, hắn bỗng nhiên duỗi tay ra, một cỗ khí lưu thật lớn trào ra, Long Vũ không tự chủ được lui về sau mấy bước, Thiên Nguyên đưa tay nói:

- Đến đây đi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền động thủ...

- Thắng lợi nhất định thuộc về ta!

Long Vũ tự tin nói. Cả người lập tức biến mất khỏi Ngũ Thái Cung.

Tay trái Thiên Nguyên vung lên, một đạo tử quang bắn ra, một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng được mang theo mọi người nháy mắt dời khỏi Ngũ Thái Cung, đi đến quảng trường ở ngoài cửa.

Thiên Nguyên bước lên phía trước một bước, nói:

- Long Vũ, kỳ thật ngươi cũng không biết cách sử dụng nguyên lực... Ngoài người Thiên Ngoại Thiên chúng ta ra, coi như bên ngoài xuất hiện nguyên lực thì cũng không biết cách phát huy uy lực chân chính của nó.

Long Vũ hừ lạnh nói:

- Ai mạnh ai yếu, cũng không chỉ tại một điểm này.

Nói xong, Thiên Sư pháp kiếm trong tay Long Vũ hơi động, vạn đạo tử quang mang hướng tới Thiên Nguyên quét tới. Thiên Nguyên khẽ cười một tiếng, lấy ngón tay làm kiếm, một đạo kiếm khí bắn ra, vừa lúc cản lại kiếm quang của Long Vũ.

Lệ quang trong mắt Thiên Nguyên chợt lóe, thân hình nhảy lên, nói:

- Cũng không tệ, thực là vượt ra khỏi dự liệu của ta...

Long Vũ đương nhiên sẽ không để ý đến lời hắn nói, thấy hắn bay lên, Thiên Sư pháp kiếm vốn đâm về phía trước liền vung lên trên, Vắn Thiên Thần Long liền xuất hiện hướng tới Thiên Nguyên giết tới.

Hiển nhiên Thiên Nguyên cũng không ngờ Vắn Thiên Thần Long sẽ xuất hiện, hắn vội vàng lui về phía sau. Mọi người xung quanh liền hoảng sợ, chẳng lẽ Tuân Vũ Thiên Ngoại Thiên cũng không phải đối thủ của Long Vũ.

Chỉ có trong lòng Long Vũ là hiểu rõ, chính mình toàn lực triệu hồi Vắn Thiên Thần Long cũng không thể đánh trúng được Thiên Nguyên. Có thể thấy được tu vi của người này kinh người như thế nào.

Sau khi tránh khỏi Vắn Thiên Thần Long, hắn khẽ cười một tiếng, thân hình đứng vững lại, lấy chưởng kinh mạnh mẽ đánh nát Vắn Thiên Thần Long, khoe miệng nổi lên một tia khinh thường, cười nói:

- Còn gì nữa không?

- Hiện tại tới phiên ta công kích!

Nói xong, Thiên Nguyên dùng một quyền cách không đánh tới Long Vũ.

Long Vũ liền biết sự tình không ổn, liền chuẩn bị lui về phía sau, nhưng liền phát hiện cả thân mình đang bị một cỗ sát khí thật lớn bao phủ lấy, tốc độ phản ứng liền chậm đi rất nhiều.

- Âm!

Đúng lúc này, một cỗ quyền kinh thật lớn truyền đến. Long Vũ căn bản không thấy rõ việc Thiên Nguyên bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, thân hình liền bị đánh bay ra ngoài, giữa không trung liền phun ra một búng máu, ngã nhào xuống mặt đất.

274. Chương 36: Thu Phục Vu Thần Ba Độ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 36: Thu phục Vu Thần Ba Độ

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Anh Vũ!

Dao hét lên một tiếng, liền muốn xông đến bên cạnh Long Vũ.

- Không nên hành động thiếu suy nghĩ!

Thiên Âm kéo Dao lại, nói:

- Trước tiên không nên xông vào, nhìn kỹ lại đi, tình hình Long Vũ vẫn không đáng lo ngại... Tu vi của Long Vũ vốn mạnh hơn chúng ta, coi như chúng ta qua đó thì cũng chỉ nạp mạng thôi.

Long Vũ lau máu bên khóe miệng, trong lòng cười khổ một tiếng, biết mình đúng là không phải đối thủ của Thiên Nguyên. Hắn đứng dậy, con mắt nhìn về phía Thiên Nguyên, sát ý trong lòng vẫn không thuyên giảm.

Lúc này, La Lâm lên tiếng nói:

- Anh Long Vũ, anh không phải đối thủ của hắn đâu. Tuy rằng trong cơ thể anh cũng có nguyên lực tinh thuần, nhưng lại không bằng hắn. Hơn nữa, chúng ta nắm giữ pháp môn vận dụng nguyên lực thực sự là quá ít.

Long Vũ biết La Lâm nói không sai, nhưng hắn không còn đường lui nữa rồi.

- Có biện pháp nào chiến thắng được không?

Long Vũ hỏi.

La Lâm nói:

- Không có, chênh lệch giữa anh và hắn không thể dùng mưu mô mà bù lại được.

Đúng lúc này, Thiên Nguyên chạy tới phía trước cách không xa hắn, nói:

- Người đang cùng sinh mạng khác trong cơ thể người bàn mưu tính kế đối phó ta, phải không?

Ngón tay Thiên Nguyên nhấc lên, nói:

- Nếu người tự giác đem nguyên lực trong cơ thể mình phế bỏ. Thì ta có thể tha cho người một mạng...

Long Vũ phục hồi lại tinh thần, khinh thường nói:

- Đùng hòng.

Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Một khi đã như vậy thì ta sẽ không khách khí nữa...

Vừa nói xong, tử quang trên tay Thiên Nguyên chợt lóe. Long Vũ vội vàng tránh sang một bên, múa Thiên Sư pháp kiếm bảo vệ quanh người.

- Không biết tự lượng sức mình!

Thiên Nguyên thấy Long Vũ vẫn gan lì chiến đấu. Trong lòng liền giận dữ, hấn liền mạnh mẽ đánh tới Long Vũ. Lúc này đây Long Vũ liền vội vàng phòng ngự, ngay sau đó một tiếng nổ lớn vang lên. Long Vũ lại trúng phải quyền kinh mạnh mẽ của Thiên Nguyên, hấn liền ho ra một búng máu, ngã xuống phía sau.

Thiên Nguyên lại đi tới, nói:

- Ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng...

Long Vũ lau vết máu bên góc miệng, đứng dậy nói:

- Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi, muốn phế bỏ nguyên lực ta khổ công tu luyện là chuyện không thể nào.

Thiên Nguyên bất động thanh sắc, nói:

- Vậy chịu chết đi.

Nói xong, hấn liền nhảy lên, tay nắm thành quyền vung về hướng Long Vũ. Long Vũ giận dữ quát lên một tiếng, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, ra sức chém tới.

Vào thời khắc này, đột nhiên có giọng nói của ai đó đó quanh quẩn bên tai Long Vũ:

- Hài tử, hãy nghe lời ta nói, thả lỏng tâm thần, hãy để ta trợ giúp ngươi.

- Ngươi là ai? Ngươi vì sao lại giúp ta...

Long Vũ hỏi.

- Ngươi trước tiên không cần hỏi ta là ai. Tóm lại, ta sẽ không hại ngươi đâu...

Tiếng nói lại vang lên:

- Để cho ta không chế thân thể của ngươi, giúp ngươi đánh lui Thiên Nguyên. Nếu không, ngươi nhất định phải chết. Hơn nữa, căn cứ theo tính cách của hấn, Phượng tộc sợ rằng cũng bị liên lụy mà diệt tộc.

Long Vũ liền có chút do dự, hấn không biết mình có nên tin tưởng vào giọng nói thần bí này không. Nhưng lúc này đây hấn thật sự đánh không lại Thiên Nguyên.

Hiện giờ rõ ràng Thiên Nguyên đã không còn nhịn được, hấn cười lạnh một tiếng, song chưởng nhanh chóng đánh tới, hai đạo quang mang hội tụ vào lòng bàn tay mỗi đạo phân biệt bày ra một loại đồ án kỳ quái khác nhau.

- Tiểu tử, ngươi mau quyết định đi, một chưởng này của hấn mà đánh xuống, ngươi nhất định sẽ chết!

Lúc này đây, chủ nhân của giọng nói kia hiển nhiên đã có chút lo lắng.

- Ta đồng ý.

Long Vũ quyết tâm nói:

- Cơ thể của ta giao cho ngươi điều khiển, ta hi vọng ngươi có thể hóa giải nguy cơ lần này giúp ta.

- Yên tâm đi, tất cả đều giao cho ta.

Giọng nói vừa dứt thì Long Vũ liền mất đi tri giác, giờ phút này lực lượng thần bí đã khống chế được thân thể của hấn.

Chỉ thấy hai tay Long Vũ cầm kiếm, thân kiếm không ngừng phát ra tiếng kiếm minh, đạo kiếm quang đang chém tới liền hóa thành một con phượng tím, không ngừng thét lên như phá toái không gian.

Lúc này Thiên Nguyên đang muốn đánh tới nhưng khi thấy kiếm quang hình con phượng màu tím, thân hình liền dừng lại, vẻ mặt hấn khiếp sợ nói:

- Tử Phượng Thôn Thiên, đây là tuyệt học của Thiên Ngoại Thiên. Làm sao ngươi có thể sử dụng?

- Hừ.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời hẳn. Thân hình nhanh chớp, hai tay cầm chặt kiếm chém tới Thiên Nguyên. Thiên Nguyên nào dám đón bậy, cấp tốc lui về phía sau, vừa lui hẳn vừa quát:

- Người rốt cuộc là ai?

- Âm, âm...

Một kiếm đánh hụt, Thiên Nguyên đã tránh được, cả mảng sân rộng như bị chém làm hai nửa, kiếm khí tỏa ra bốn phía làm mọi người hoảng sợ, sát khí bao phủ toàn bộ quảng trường.

Tiếng nổ mạnh qua đi, trên quảng trường Thiên Nguyên đang trôi nổi giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Long Vũ. Về mặt Thiên Nguyên âm trầm, cũng không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này chỉ thấy nguyên lực trong tay Long Vũ tản mát ra ngoài, tạo thành một đám mây màu tím vờn quanh thân hẳn:

- Thiên Nguyên, đến đây đi, người có bao nhiêu bản lĩnh thì xuất ra hết đi...

Chỉ thấy trong mắt Thiên Nguyên hiện ra một tia sát khí, cách xa Long Vũ mười thước, chậm rãi nói:

- Người rốt cuộc là ai? Người có thể biết được tuyệt chiêu của Thiên Ngoại Thiên, người tuyệt đối không phải người trong tam giới.

Thiên Nguyên nói xong liền bay xuống, thân hình đang trôi nổi giữa không trung nhanh như chớp xông thẳng về phía Long Vũ. Chỉ còn cách Long Vũ chừng ba thước, Thiên Nguyên liền giơ song chưởng lên, nguyên lực như núi trùng trùng điệp điệp đẩy tới áp xuống đầu Long Vũ.

Long Vũ thấy thế, hai chân liền điểm một cái, cả người nhanh chóng lùi về phía sau, tạm thời tránh đi tầng tầng chưởng lực của Thiên Nguyên. Lúc lùi lại phía sau, nguyên lực của Long Vũ liền tụ tập lại trên thân Thiên Sư pháp kiếm, chờ cơ hội toàn lực phản kích lại Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên thấy một kích của mình không trúng đích, cũng không tiếp tục truy kích nữa, hai tay hé ra ngoài, cả người liền bay từ từ xuống. Vị trí cao hơn Long Vũ mấy thước, hẳn lập tức quát lớn:

- Thiên Địa Vô Cực, mở ra thiên nhãn...

Giọng nói của Thiên Nguyên như sấm, làm chấn động cả bốn phía.

Hiển nhiên, hẳn đang tính thăm dò thân phận thật sự của Long Vũ.

- Ta chính là Long Vũ.

Long Vũ đã sớm biết Thiên Nguyên sẽ có hành động. Đợi đến lúc Thiên Nguyên mở ra thiên nhãn hẳn liền hướng tới Thiên Nguyên chém ra một kiếm.

Không đợi hào quang của thiên nhãn bắn đi, Thiên Nguyên không thể không lui lại phía sau.

- Người có phải e ngại thiên nhãn của ta, xem ra trên người người đang cất dấu bí mật không thể cho ai biết.

Thân thể Thiên Nguyên nhanh chóng xoay tròn, khí lưu càng chuyển càng nhanh, trong nháy mắt đã hình thành một cỗ gió xoáy kinh người.

Thiên Nguyên trầm giọng quát:

- Hôm nay, ta nhất định phải biết rõ ràng, người rốt cuộc là cái thứ gì?

Thiên Nguyên nói xong liền hạ xuống, đạo gió xoáy quanh thân cũng hướng về phía Long Vũ vọt tới.

Tiếng xé gió mạnh mẽ đang mau chóng lại gần Long Vũ, Long Vũ nào dám khinh thường, nguyên lực trong cơ thể lấy tốc độ như tia chớp mà vận chuyển. Thiên Sư pháp kiếm lấy tư thế mạnh mẽ trong nháy mắt múa lên trên, trên không trung liền nổ oành một tiếng.

Kiểm thể theo Long Vũ vừa ra, gió xoáy trong nháy mắt bị chém làm hai đoạn.

Thiên Nguyên thấy thể trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, một kiếm này của Long Vũ hoàn toàn lấy cường lực phá khai công kích của mình.

- Người rốt cuộc là ai??

Trong lòng Thiên Nguyên càng lúc càng nghi hoặc, hần lạnh giọng quát một tiếng, hai tay sử một ấn quyết cổ quái, quanh thân liền bắn ra nguyên lực nhìn như thực chất màu tử kim. Trong khoảnh khắc này, nguyên lực màu tử kim ngưng tụ thành một thanh lợi kiếm, hung hăng chém tới Long Vũ.

Long Vũ liền vội vàng vận khởi kiếm quyết.

Kiểm quyết hoàn thành, phía sau hần liền hiện ra đồ án Thái Cực. Thiên Nguyên liền nghi hoặc:

- Càn Khôn Kiếm?Truyện Đặc Thù Không Gian được dịch bởi nhóm Nòng Nọc - nguồn 4vn.eu

Thiên Nguyên lời vừa nói ra, kiếm quang đã ập đến, hai người liền dây dưa cũng một chỗ. Tiếng nổ lớn hết đợt này đến đợt khác, kiếm khí bắn ra chung quanh, mọi người kinh hãi tới cực điểm, vội vàng lui về phía sau Long Vũ để tránh làn sóng va chạm.

Thiên Nguyên đáp không bay lên, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Đúng lúc này, thân ảnh của Long Vũ lần thứ hai xuất hiện trước mặt Thiên Nguyên:

- Người không phải đối thủ của ta, nếu người hiện tại liền rời đi, vậy thì ta có thể bỏ qua cho người.

- Người không phải là Long Vũ... Người tuyệt đối không phải Long Vũ?

Thiên Nguyên giờ phút này có chút điên cuồng. Hần tức giận nói:

- Người là ai? Huyết Anh Đại Đế? Đúng rồi, nhất định là người, ngoại trừ người ra cả Thiên Ngoại Thiên không ai dám làm vậy với ta. Huyết Anh Đại Đế, người quả là độc ác, ta cũng đã giao ra toàn bộ quyền lợi quyết định làm Tuân Vũ. Người vì cái gì còn muốn bức bách ta nữa?

- Ta chính là Long Vũ, ta không biết người đang nói cái gì?

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Thiên Nguyên, ta cho người cơ hội cuối cùng, người đi đi...

- Người sẽ hối hận vì chuyện này.

Thiên Nguyên cảm hận nói:

- Ta sẽ còn đến nữa...

Sự tình tới tình trạng này, Thiên Nguyên biết hôm nay có tiếp tục đánh nữa cũng vô ích. Hiện giờ có thể khẳng định, đối phương được cao nhân Thiên Ngoại Thiên tương trợ. Bây giờ nghĩ lại người có thể cùng mình đánh đến nước này. Ngoài Huyết Anh Đại Đế ra thì cũng chỉ có các phi tử của hắn. Đương nhiên, cũng có thể là cái lão sắp chết Quang Minh Thần Tôn kia.

Tóm lại, hiện giờ không nên ở lại đây nữa.

Thiên Nguyên cân nhắc nhiều lần, cuối cùng quyết định tạm thời rời khỏi đây.

- Đợi một chút!

Long Vũ gọi Thiên Nguyên lại, trầm giọng nói:

- Người tự thu xếp đi...

Nói xong câu đó, cả người Long Vũ liền trở nên hư thoát, khí thế mạnh mẽ lúc trước hiện giờ không còn chút nào.

- Hải tử, Thiên Nguyên đã quyết định rời khỏi Huyền Cảnh, ta cũng phải đi thôi.

Lúc này cổ lực lượng thần bí đã trả lại quyền khống chế thân thể cho Long Vũ.

Long Vũ lúc này tuy rằng không thể khống chế thân thể mình, nhưng cả quá trình hắn vẫn rất rõ ràng. Giờ phút này, hắn không còn nghi ngờ người này nữa. Hắn vội vàng nói:

- Xin hỏi tiền bối là ai? Vì sao lại giúp vãn bối vậy...

- Ha ha!

Thanh âm thần bí cười nói:

- Ta đến từ Thiên Ngoại Thiên, về phần ta là ai, sau này ta sẽ nói cho người biết. Hiện giờ đang nói chuyện với người là nguyên thần của ta, lúc này chiến đấu với Thiên Nguyên đã hao phí rất nhiều lực lượng của ta, ta phải trở về thôi. Người yên tâm, ta sẽ còn đến tìm người, ta còn có một số việc cần đến sự trợ giúp của người...

- Vãn bối... Có thể sao?

Sau khi biết được thực lực của Thiên Nguyên, Long Vũ đối với mình mất đi vài phần tự tin.

- đương nhiên là có thể!

Thanh âm thần bí lại nói:

- Lần sau khi ta tới tìm người, ta sẽ dạy cho người cách vận dụng nguyên lực như thế nào. Hải tử, tiềm lực của người là vô hạn, người phải tin tưởng vào chính mình.

- Được rồi, giờ ta cần phải rời khỏi đây rồi.

Giờ phút này, thanh âm thần bí càng ngày càng trở nên hư nhược.

- Cảm ơn!

Long Vũ nhẹ giọng nói.

- Anh Vũ, anh không sao chứ?

Dao vội vàng bỏ nhào đến, dịu thân thể gầy yếu của Long Vũ đứng lên.

- Dao, em yên tâm đi, anh không sao đâu...

Long Vũ khoe miệng mỉm cười, hắn khẽ cười một tiếng nói:

- Thiên Nguyên đã bị anh đuổi đi, trong thời gian ngắn hắn sẽ không thể nào trở lại đây.

Lúc này, Thiên Âm cũng đã đi tới, liếc nhìn Long Vũ một cái, khuôn mặt thanh tú của nàng cười một cái, nụ cười thật ấm áp, nàng nói:

- Tiểu Vũ, cảm ơn cậu... Cậu đúng là ân nhân của Phượng tộc chúng tôi.

- Hừ!

Dao hừ lạnh một tiếng, nói:

- Thiên Âm, cũng là hôm nay Tiểu Vũ thắng. Nếu không tôi sẽ không để yên cho cô đâu.

Thiên Âm cũng không có dây dưa cùng Dao, nàng quay sang hỏi Long Vũ:

- Tiểu Vũ, lúc này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lúc này cậu đánh nhau với Thiên Nguyên dường như cậu biến thành một người vậy. Bất kể là về mặt hay khí tức cùng với trước hoàn toàn khác nhau...

- Tôi cũng không biết!

Long Vũ giải thích:

- Lúc đấy tôi bị ép quá, trong lòng luôn muốn chiến thắng, có lẽ vì vậy mà tiềm năng trong cơ thể của tôi bị kích phát ra?

Hiển nhiên, hắn không có nói thật. Việc này, nếu không được người thần bí kia cho phép, hắn không thể nào đem chân tướng mọi việc nói ra được.

.....
.....
Trên thực tế, Thiên Nguyên cũng không có rời khỏi Huyền Cảnh. Hắn chỉ rời khỏi Phương Sào thôi. Ra khỏi Phương Sào, hắn liền mở thiên nhãn ra, xem khắp năm Phương Thiên Địa Huyền Cảnh.

Một lát sau, hắn quyết định đi tới Dục Giới.

Mục tiêu lần này của hắn là Vu Thần Ba Độ của Vu Tộc.

Đối với Thiên Nguyên mà nói, trải qua trận chiến với Long Vũ khiến trong lòng hắn nảy sinh hứng thú cực lớn. Coi như hắn phải rời khỏi Huyền Cảnh, cũng sẽ tìm một người tại Huyền Cảnh thay mặt hắn giám sát Long Vũ.

Vu Thần Ba Độ, không thể nghi ngờ là một tuyển chọn tốt nhất.

Đối với Vu Thần Ba Độ, thân là Tuần Vũ Thiên Ngoại Thiên thì Thiên Nguyên cũng chẳng lạ gì. Người này là đệ nhất chiến sĩ của Vu Tộc, cũng là người rất âm hiểm, tâm kế rất nặng. Vu Tộc không có người nào có thể làm đối thủ của hắn.

Thiên Nguyên đã tuần tra thế giới này được một thời gian, từng ở bên ngoài Thiên Ngoại Thiên gặp gỡ người này. Đối với một chút dã tâm của hắn, Thiên Nguyên cũng biết rõ.

Thiên Nguyên cho rằng, người có dã tâm như thế là người không chế tốt nhất.

Dã tâm đại biểu cho tất cả, không quản người đó thuộc chủng tộc gì, một khi đã có thì liền có chuyện để làm.

- Người là ai?

Ngay ngày hôm ấy tại nơi ở của Vu Thần Ba Độ, từ trong hư không xuất hiện một người. Vu Thần Ba Độ liền đề cao cảnh giác, bởi vì trên người của người thần bí này, hắn cảm nhận được khí tức nguy hiểm. Cho tới tận bây giờ, hắn cũng chưa từng có cảm giác như ngày hôm nay.

Đối với tộc nhân Vu Tộc duy nhất có chuẩn thần cách chiến sĩ, Thiên Nguyên cũng không dám xem thường.

- Ba Độ, ta là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là... Ta hôm nay tới tìm ngươi là muốn ngươi làm người thay mặt ta...

Thiên Nguyên nói:

- Long Vũ người hắn cũng biết chứ? Ta chỉ có một điều kiện, đó là thay ta giám sát chặt chẽ tên tiểu tử này. Nếu có cơ hội thì hãy thay ta giết chết hắn.

- Người đang ra lệnh cho ta đấy à?

Thấy giọng điệu ra lệnh của Thiên Nguyên, Ba Độ hết sức bất mãn.

- Nếu ngươi đã nghĩ như vậy thì cũng được.

Thiên Nguyên cười nói:

- Tại năm Phương Thiên Địa này, ngươi là người duy nhất có đủ tư cách làm người thay mặt cho ta. Nhớ kỹ, làm tốt chuyện này, ta sẽ cho ngươi một vài chỗ tốt.

- Nực cười.

Ba Độ thầm nghĩ cả đời không chế người, bây giờ tự nhiên lại bị người không chế. Khí tức quanh người Thiên Nguyên làm hắn bất an, nhưng cũng không có nghĩa là hắn chịu khuất phục.

Thiên Nguyên nhìn thấy toàn thân Vu Thần Ba Độ tản mát sát khí như có như không, trong lòng liền biết Ba Độ không phục. Nếu như muốn Ba Độ phục tùng thì thủ đoạn tốt nhất chính là vũ lực.

Mặt đối mặt với vị cao thủ đứng đầu này, Ba Độ lần nữa tự nhủ chính mình nhất định phải duy trì bình tĩnh, nếu không thì hắn chỉ có con đường tìm chết.

Nghĩ đến đây, Ba Độ liền đem Vu lực trong cơ thể mình lưu chuyển khắp toàn thân, rối loạn bất an dần dần biến mất, hần đang tiến dần vào cảnh giới kỳ ảo không nhiễm bụi trần ai.

Thiên Nguyên thấy Ba Độ như lâm đại địch, trên mặt biểu hiện vẻ thoải mái tự tại, hướng tới Vu Thần Ba Độ nói:

- Ba Độ, ta nói thật cho người biết, ta là Tuần Vũ Thiên Ngoại Thiên, người còn muốn động thủ sao?

Lời này vừa nói ra, Ba Độ lập tức cả kinh:

- Cái gì? Người là Tuần Vũ? Vậy sao người gây khó dễ ta...

- Ta đã nói rồi, ta cần người thay mặt giúp ta giám thị, tiêu diệt Long Vũ.

Thiên Nguyên lần nữa nhấn mạnh lời nói của mình.

- Long Vũ cũng là kẻ địch của ta, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu. Tuần Vũ đại nhân, nếu chúng ta đã cùng chung mục tiêu, vì sao lại không liên thủ kháng địch.

Ba Độ nói.

- Người không đủ tư cách để cùng ta liên thủ... Người chỉ có thể làm thuộc hạ của ta thôi, làm người đại diện của ta.

Thiên Nguyên nghiêm túc nói.

Lời Thiên Nguyên vừa nói xong, cả người Ba Độ liền bay vút lên, một cổ vu lực cường đại từ hai tay đánh ra, công kích tới Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên cười lạnh một tiếng, dùng một quyền đánh về phía Ba Độ. Một cổ quyền kinh màu tử kim lập tức men theo quỹ tích của Vu Thần Ba Độ một cách hoàn mỹ bắn tới.

Trên mặt Vu Thần Ba Độ không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, mặc dù biết chiêu này đối với Thiên Nguyên là vô dụng, nhưng giờ phút này uy thế quyền kinh kia cũng không hề so sánh được.

Trong phút chốc, công kích của hai người chạm vào nhau, lập tức nổ mạnh một tiếng. Tiếng nổ mạnh qua đi, quyền kinh của Thiên Nguyên vẫn hướng tới Vu Thần Ba Độ mà bắn tới.

Vu Thần Ba Độ thấy thế, trên khuôn mặt cũng không hoảng loạn chút nào, vu lực cường đại nhập vào cơ thể, chính diện nghênh đón quyền kinh của Thiên Nguyên.

Đúng lúc này, chỉ còn cách mười thước Thiên Nguyên liền nhảy lên đỉnh đầu Vu Thần Ba Độ. Một cổ nguyên lực cường đại trong lòng bàn tay trái của Thiên Nguyên hướng tới đỉnh đầu Vu Thần Ba Độ đánh xuống.

Một chiêu mãnh liệt vào đầu, chỉ thấy đầu Vu Thần Ba Độ cũng không ngẩng lên, cả người liền chuyển động xoay tròn như gió lốc. Cùng lúc này cả người liền bắn lên phía trước, tụ tập mười thành vu lực vào tay phải hướng tới chưởng của Thiên Nguyên đánh tới, không hề nhượng bộ chút nào, chiến diện đối kháng với chưởng kinh của Thiên Nguyên.

Hai người lần thứ hai giao phong, hai cổ lực lượng vừa tiếp xúc với nhau lập tức nổ mạnh, phạm vi xung quanh hai cây số nổi lên một cổ gió xoáy cuồng mãnh tới cực điểm, mảnh nhỏ núi đã bay đầy trời cấp tốc xoay chuyển, khí kinh bắn ra chung quanh làm khiến cho người khác sợ hãi vô cùng.

Một kích vừa qua, chỉ thấy cả người Thiên Nguyên hướng về phía trước xông tới, hai tay phất một cái về phía trước, thân mình như lá rụng nhẹ nhàng hướng về phía sau bay đi.

Vu Thần Ba Độ đang ở giữa không trung liền rơi xuống, khi hần vừa rơi xuống nương theo lực phản chấn của nền đất nhẹ nhàng bay sang hướng bên phải.

Nhìn thấy Vu Thần Ba Độ dễ dàng hóa giải quyền kinh của mình, trong lòng Thiên Nguyên thầm nghĩ Vu Thần Ba Độ quả nhiên có bản lĩnh thật sự. Xem ra chính mình cũng nên xuất ra toàn lực thôi.

Nghĩ đến đây, nguyên lực trong cơ thể hần liền cấp tốc vận chuyển, chuẩn bị phát ra công kích cường đại hướng tới Vu Thần Ba Độ. Ba Độ liền tiếp đỡ được hai lần công kích của Thiên Nguyên, thân mình mặc

dù không có bị một vết thương nào nhưng trong lòng hấn càng ngày càng kinh hãi mãnh liệt. Sau hai lần giao thủ, Ba Độ đều dùng hết toàn lực nhưng mà tên Thiên Nguyên kia hình như vẫn còn ẩn giấu thực lực không xuất ra.

Nhìn Thiên Nguyên trước mặt, Ba Độ thầm nghĩ sự tình hôm nay thực sự là không xong rồi.

- Ba Độ, người không phải là đối thủ của ta, thúc thủ chịu trời đi. Chỉ cần người chịu làm thuộc hạ của ta, ta sẽ bỏ qua cho người, đồng thời ta còn cho người một ít chỗ tốt mà người không ngờ tới.

Thiên Nguyên thản nhiên nói.

Dã tâm của Ba Độ rất lớn, hấn thậm chí muốn tại Thiên Ngoại Thiên chiếm cứ một vùng đất trù phú. Nhưng hiện tại, đối mặt với một tên Tuần Vũ, hấn lại không có cách nào để chiến thắng.

Không thể không nói đây là một sự châm chọc rất lớn.

Đồng thời, Ba Độ hình như cũng nhận ra một chút sự thật. Nhưng mà không đến thời khắc cuối cùng, Ba Độ tuyệt đối không buông tha. Sát khí trên người Ba Độ che kín cả mặt, hướng tới Thiên Nguyên nói:

- Tuần Vũ đại nhân, ta sẽ không khuất phục.

Thiên Nguyên thản nhiên đáp:

- Ta sẽ đánh người cho tới khi người tâm phục khẩu phục mới thôi.

Hai mắt Vu Thần Ba Độ nhú lại, cười nói:

- Người không nên bức ta, nếu không thì ta với người đồng quy vu tận.

Lời vừa nói xong, thân hình Vu Thần Ba Độ liền nhảy lên, vu lực quanh thân hấn tụ tập tới mức lớn nhất.

Nhìn thấy Vu Thần Ba Độ hướng tới chỗ mình phi thân đến, Thiên Nguyên cười lạnh nói:

- Muốn cùng ta đồng quy vu tận, người còn chưa xứng...

Chỉ thấy Vu Thần Ba Độ phi thân đến cách Thiên Nguyên mười thước, quang cầu do vu lực ngưng tụ lại bên tay liên phóng về phía trước.

Thấy quang cầu đã xuất ra, hướng về phía Thiên Nguyên bắn tới.

Tay trái Thiên Nguyên thì đặt trước ngực, tay phải tụ thành chưởng đánh về phía trước một chưởng, chính diện đón nhận lấy quang cầu của Vu Thần Ba Độ.

Theo hữu chưởng của Thiên Nguyên vừa xuất, quang cầu đang bay đến liền nổ mạnh, hóa thành vô số công kích như mưa sao băng, hướng đến Thiên Nguyên mà tới.

Cùng lúc này, xung quanh Thiên Nguyên liền dâng lên một cỗ nguyên lực nóng cháy vô cùng, nhìn như thực chất xuất hiện ngăn cản hết những công kích kia lại.

Công kích thất bại, Ba Độ cũng không có nản lòng. Mà hấn lại tiếp tục ngưng tụ quang cầu ở lòng bàn tay, song chưởng giống như rồng lửa rời bến hướng tới phía trước đánh tới.

Thân hình Thiên Nguyên hơi động, nháy mắt xuất hiện trước mặt Vu Thần Ba Độ, hai quyền đánh vào hai lòng bàn tay của Vu Thần Ba Độ. Trong lúc này, nguyên lực từ trong cơ thể Thiên Nguyên truyền sang lòng bàn tay Vu Thần Ba Độ đi sâu vào cơ thể hấn.

- Ha ha!

Thiên Nguyên phát ra tiếng cười sang sảng:

- Ba Độ, vu lực trong cơ thể người đã bị ta phong ấn, người hiện tại còn lời gì để nói nữa không?

Sắc mặt Ba Độ kinh hãi, hấn trăm triệu lần không nghĩ tới chính mình cùng Thiên Nguyên lại có chênh lệch lớn như vậy.

Thắng làm vua thua làm giặc.

Ba Độ như một con gà bị đánh bại, cả người ủ rũ cụp đầu xuống, ánh mắt vô cùng thê lương. Thất bại không đáng sợ, đáng sợ chính là hấn lại có thể thua trong tay một tên Tuần Vũ.

Ba Độ đã từng giết qua một gã Tuần Vũ.

Khi đó, trái tim của hấn bắt đầu nảy sinh ý muốn chinh phục Thiên Ngoại Thiên.

Hiện giờ nghĩ đến, hùng tâm tráng chí của hấn căn bản chính là bi kịch.

Tâm như đã chết, giờ phút này đây đúng là khắc họa chân thực nhất về Vu Thần Ba Độ.

- Ba Độ, chỉ cần ngươi phát xuống huyết thệ, ta liền có thể giải trừ phong ấn cho ngươi, đồng thời ta cũng sẽ truyền cho ngươi phương pháp tu luyện nguyên lực.

Đánh một gậy, cho một quả táo ngọt. Đây chính là tính toán của Thiên Nguyên.

- Ngài nói thật sao? Ngài thật sự có thể cho ta phương pháp tu luyện nguyên lực?

Tâm tư của Ba Độ liền động. Hiện giờ hấn không có một chút cơ hội nào chiến thắng, nhưng nếu hấn có thể tu luyện nguyên lực vậy thì nhất định sẽ có cơ hội rồi.

Ba Độ là một người co được dãn được, tạm thời ủy khuất vì tương lai quật khởi. Sau một thoáng do dự, hấn liền gật đầu:

- Ta thề phát xuống huyết thệ, đối với ngài thề nguyện trung thành, nhưng ngài cũng phải nhất định hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Toái Càn Khôn

275. Chương 37: Thi Nhân Đã Thấy Hết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 37: Thi Nhân đã thấy hết

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Đó là tự nhiên.

Thiên Nguyên nói:

- Ta hiện tại có thể truyền cho ngươi pháp môn tu luyện nguyên lực, ta cũng không sợ ngươi sẽ đổi ý, bởi vì ta vẫn còn thủ đoạn đối phó ngươi.

Nói xong, Thiên Nguyên liền hạ một ấn ký lên trán Ba Độ. Ngay lúc này, pháp quyết tu luyện nguyên lực đã xuất hiện trong đầu Ba Độ.

Sau khi nghiêm túc kiểm chứng lại, Ba Độ cũng hết lòng tuân thủ ước hẹn, phát xuống huyết thệ nguyện trung thành đối với Thiên Nguyên. Thiên Nguyên cũng lập tức giải khai phong ấn cho Ba Độ. Vu lực trong cơ thể Ba Độ lại một lần nữa được vận hành lại.

Ba Độ bất bình tức tối nhìn Thiên Nguyên, trong lòng có chút hận ý đối với hấn.

Nhưng ngay lúc đó, nội tâm Ba Độ đột nhiên cảm thấy quặn đau.

- Ba Độ, người sẽ không ngu xuẩn như vậy chứ? Nếu người đã phát xuống huyết thệ thì người đã bị ta khống chế. Không nên có bất kỳ ý tưởng không thực tế nào.

Thiên Nguyên cười nói:

- Nhớ kỹ, nhiệm vụ của người chính là giúp ta coi chừng Long Vũ, nếu có cơ hội thì cứ thẳng tay giết chết hắn. Làm tốt chuyện này ta sẽ trọng thưởng cho người.

- Thuộc hạ đã rõ!

Thần sắc Ba Độ ảm đạm nói.

Ngừng lại một chút, Ba Độ ngẩng đầu lên hỏi:

- Ngài thực sự chỉ là một gã Tuần Vũ sao?

- Đương nhiên!

Thiên Nguyên cười nói:

- Bất quá ta là Tuần Vũ đặc thù nhất. Cho dù là Huyết Anh Đại Đế cũng không có quyền chỉ huy ta. Ta là người tự do.

- Chẳng trách được...

Ba Độ nói:

- Thua trong tay ngài. Ta tâm phục khẩu phục.

- Ba Độ, kỳ thật ta đã sớm chú ý tới người. Người từng ở bên ngoài không gian xuất thủ đánh chết một gã Tuần Vũ. Chuyện này ta đều thấy được, thậm chí dã tâm của người ta cũng biết. Bất quá, ta phải nói cho người biết một điều, ý tưởng của người rất buồn cười, rất ngây thơ. Người căn bản không biết gì về Thiên Ngoại Thiên. Thiên Ngoại Thiên cũng không đơn giản như người suy nghĩ vậy đâu, hiện giờ người mạnh nhất Thiên Ngoại Thiên là Huyết Anh Đại Đế cùng các phi tử của hắn. Bọn hắn là những cường giả mà người không cách nào tưởng tượng nổi. Muốn thành đại nghiệp, tuyệt đối không thể dựa vào thực lực bây giờ của người mà có thể hoàn thành.

Thiên Nguyên cười nói:

- Ba Độ, ta biết người không cam lòng khuất phục người khác. Nhưng người phải biết rằng, người hiện tại không có đủ bản lĩnh, người buộc phải mang theo cái đuôi để làm người. Không cần người không phục, lời nói này của ta một chút cũng không có khoa trương lên tí nào.

- Thuộc hạ hiểu!

Ba Độ nghiêm túc nói:

- Trước kia ta đúng là ếch ngồi đáy giếng...

Nói tới đây, Ba Độ lớn mật hỏi:

- Tuần Vũ đại nhân, ngài có thể cho tôi biết tục danh của ngài được không?

- Đương nhiên là được!

Thiên Nguyên cười nói:

- Ta tên là Thiên Nguyên...

- Ngài chính là Thiên Nguyên?

Ba Độ kinh hãi nói:

- Ngài chính là Thiên Nguyên? Là người năm đó cùng Huyết Anh Đại Đế đại chiến ba trăm hiệp mà vẫn không bại?

- Không sai!

Thiên Nguyên nói:

- Cho nên người thua trong tay ta cũng không thiệt...

- Thiên Nguyên đại nhân, thuộc hạ cả gan hỏi một câu, ngài đối với thất bại của mình cũng không cam lòng phải không?

Ba Độ hỏi.

- Ha ha!

Thiên Nguyên khinh thường cười cười:

- Được rồi Ba Độ, ta biết tâm tư của người. Nhưng ta buộc phải cảnh cáo người, chuyện của ta người tạm thời đừng có thăm dò. Bởi vì với lực lượng hiện tại của người còn chưa xứng... Nhớ kỹ nhiệm vụ của người, chờ ta trở về điều tra rõ một số việc, sau này ta sẽ còn quay lại tìm tới người. Đến lúc đó, ta hy vọng Long Vũ không còn sống trên đời. Cho dù hắn không chết, người cũng phải bắt giữ hắn đến cho ta...

.....

.....

Long Vũ ở Phượng Sào nghỉ ngơi vài ngày, mặc dù đã được người thần bí giúp đỡ đánh lui Thiên Nguyên. Nhưng lực lượng của Long Vũ cũng bị tiêu hao rất lớn.

Thiên Âm cũng không có tin tưởng lời giải thích trước đó của Long Vũ. Nàng cảm thấy trận đại chiến ngày đó, có mặt một cổ lực lượng khác âm thầm trợ giúp cho Long Vũ.

Mà cổ lực lượng đó chắc chắn đến từ Thiên Ngoại Thiên.

Tổng hợp lại các nhân tố, Thiên Âm cảm thấy được Long Vũ rất có thể có quan hệ cùng Thiên Ngoại Thiên.

Với suy đoán như vậy, sau này là phúc hay họa Thiên Âm cũng không đoán trước được.

Có nhiều lần, Thiên Âm đều cố gắng dò hỏi Long Vũ. Nhưng trong quá trình luôn bị Long Vũ cố ý trả lời qua loa lấy lệ.

Dao đối với việc này cũng rất bất mãn. Ngày thứ ba sau đại chiến, nàng đón Long Vũ rời khỏi Ngũ Thái Cung, đến Hắc Phượng Cung nghỉ ngơi điều dưỡng.

Buổi tối, hai người chung chăn chung gối, cùng nhau ngủ, Dao ôm lấy cánh tay Long Vũ, thở hển hển nói:

- Thiên Âm thực sự quá ghê tởm, nghe khẩu khí của nàng ấy, coi anh như là người ở Thiên Ngoại Thiên không bằng. Anh Vũ, em xem anh hãy mau chóng nghĩ biện pháp, dậy dỗ Thiên Âm một trận, miễn cho nàng cứ mãi hoài nghi anh. Lần này nếu không phải anh xuất thủ, em sợ rằng Phượng tộc sẽ gặp phiền toái lớn rồi.

Long Vũ lạnh nhạt nói:

- Không sao... Đạo tự tại nhân tâm. Anh không quản Thiên Âm nghĩ như thế nào, tóm lại anh không có làm gì sai, anh cũng không có làm chuyện gì gây ra lỗi lầm đối với Phượng tộc.

Dao trắng mắt liếc nhìn Long Vũ một cái, tức giận nói:

- Anh ấy à, đúng là quá mềm lòng đi...

- Ha ha, đều là người một nhà cả mà, em hình như có thành kiến rất lớn đối với Thiên Âm phải không?

Nói xong, tay phải Long Vũ hướng xuống dưới, nhẹ nhàng xoa nắn một hồi.

- Dao nè, có bí mật này anh không biết có nên nói cho em biết không. Kỳ thật hôm đó, anh được một cổ lực lượng thần bí trợ giúp, nếu không anh cũng đánh lại Thiên Nguyên.

Long Vũ một bên vuốt ve, một bên đem chuyện hôm đó nói ra cho Dao biết.

Dao đang nằm hưởng thụ vuốt ve của Long Vũ, đột nhiên nghe hắn nói ra bí mật liền cả kinh nói:

- Ngày đó anh nhận được sự trợ giúp của cao nhân Thiên Ngoại Thiên. Nhưng vì sao hần lại giúp anh? Chẳng lẽ lời Thiên Nguyên nói lúc đầu lại đúng.

Long Vũ liền sửng sốt, thầm nghĩ ý kiến của Dao chắc cũng không sai.

Bất quá bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích. Dù sao người nọ đã nói, sớm hay muộn sẽ tìm đến hần. Đến lúc đó, hần sẽ cẩn thận hỏi lại.

- Anh Vũ, em lại muốn!

Dao đột nhiên ôm lấy cổ Long Vũ, lấy bộ ngực cực lớn của nàng ma xát lồng ngực Long Vũ, trong đôi mắt đẹp chứa đầy vẻ xuân tình.

Dưới sự chủ động của nữ nhân, nửa dưới của Long Vũ bị kích thích bắt đầu rục rịch. Bất quá, trước mắt vẫn còn chút chuyện còn chưa nói hết. Nên hần không gấp gáp làm chuyện đó.

- Dao, giờ phải làm sao để Thi Nhân trở về đây...

Bàn tay Long Vũ không ngừng chơi đùa bộ ngực của Dao, nói:

- Hai người dù sao cũng nên hòa giải đi...

Dao thở hổn hển nói:

- Em cũng muốn như vậy, nhưng mà đứa nhỏ này rất nóng nảy, quật cường. Tuy rằng nó đối với anh và em không tỏ thái độ gì, nhưng mà trong lòng nó luôn có chút khó chịu đối với em.

- Anh Vũ, em là người dám yêu dám hận, một khi lý trí của em đã cho phép thì dù có muốn em cũng không quay đầu lại. Muốn em buông tha anh, em thật sự không cam lòng.

Dao nói. Truyện Đặc Thù Không Gian được dịch bởi đội dịch Nòng Nọc - 4vn.eu

- Dao...

Long Vũ đang muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Dao căn bản không cho hần cơ hội, cái miệng nhỏ gất gao hôn lên môi hần. Sau một trận hôn kích thích, Dao tiến lên phía trước, cực kỳ nhanh chóng, lưu loát cởi bỏ quần áo, hơn nữa hai tay nàng không ngừng khiêu khích tiểu Long Vũ trong đũng quần hần. Đối mặt với thể công như vậy, tia lý trí còn sót lại của Long Vũ dần dần biến mất.

- Anh Vũ, em muốn, em muốn anh làm em... Em cái gì cũng không nghĩ tới nữa, em chỉ cần anh yêu em thôi...

Giọng nói của Dao rất hàm xúc, nàng thậm chí thô bạo cởi bỏ quần áo Long Vũ.

Nữ nhân đều như vậy sao? Long Vũ lúc này nếu còn không chủ động thì hần không phải nam nhân rồi.

- Hắc hắc, anh sẽ khiến cho em thật thoải mái.

Long Vũ cười khan một trận.

Một lát sau, hai cỗ thân thể nóng như lửa gất gao kết hợp cũng một chỗ, lửa dục trong người bọn họ không ngừng phát tiết ra. Nam thì thở hổn hển, nữ thì rên rĩ...

Trong phòng giờ phút này chỉ còn một mảnh xuân tình.

Giờ phút này hai cỗ thân thể rút cuộc cũng thân mật kết hợp lại, nữ nhân từ thấp giọng rên rĩ biến thành thở gấp dồn dập mà kịch liệt cùng với tiếng thét cao vút chói tai, Dao hình như dùng tiếng hét này để diễn tả tâm tình vui mừng của mình giờ phút này.

- Nhanh lên một chút... Em sắp không được nữa rồi...

Theo tiếng rên rĩ của Dao, thân thể nàng run mạnh, cả người nàng mệt mỏi, má nàng phớt hồng đầy vẻ thỏa mãn. Vốn lúc đầu thân thể trống rỗng, ở thời khắc này được Long Vũ an ủi, khiến thân thể thỏa mãn.

Hai người đang đắm chìm trong dư vị của tình ái, nhẹ nhàng vỗ về đối phương, nhưng không ai chú ý tới, ngoài cửa sổ đang có một bóng người đang lặng yên đứng đó.

Một lúc sau, Dao nằm sấp bên cạnh Long Vũ, trong con mắt nàng tràn ngập vẻ ái muội cùng thỏa mãn.

- Cốc cốc!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, giọng nói của Thi Nhân liền vang lên:

- Mẹ, mẹ ở đâu? Con có thể đi vào không?

Dao liền cảm thấy sự tình có chút bất ổn, chột dạ nói:

- Thi Nhân, bọn mẹ đang... Mẹ đang nằm ngủ, chờ mẹ mặc quần áo xong liền ra mở cửa cho con.

Lập tức, nàng khẽ nói với Long Vũ:

- Anh Vũ, nếu không trước tiên anh trốn đi xem sao... Nếu Thi Nhân nhìn thấy bộ dáng bây giờ của chúng ta thì nó sẽ rất tức giận.

- Ừ!

Long Vũ cũng không muốn bởi vì chuyện này mà hai mẹ con phát sinh ra mâu thuẫn, lập tức trốn vào trong tủ quần áo, thu liễm toàn bộ khí tức.

Mở cửa phòng, Thi Nhân nhanh chóng đi vào, sau đó liền đóng chặt cửa lại, nàng tiến lên vài bước, nhẹ giọng nói:

- Mẹ cùng với anh Vũ ở cùng một chỗ, có hạnh phúc không?

Dao nghe vậy, thân thể nhất thời run lên, không biết phải làm như thế nào.

Bây giờ nghe Thi Nhân hỏi vậy, nàng liền rõ ràng, Thi Nhân đã biết nàng đang cùng Long Vũ ở cùng một chỗ. Bất quá, Dao cũng không muốn thừa nhận, có lẽ là Thi Nhân đang lừa nàng?

- Con có ý tứ gì?

Đẩy Thi Nhân ra, Dao mờ mịt hỏi.

Thi Nhân nhìn chung quanh không có ai, mập mờ cười cười, nhẹ giọng nói:

- Mẹ, đừng giấu diếm con nữa, con đã nhìn thấy tất cả rồi, hơn nữa cũng nghe thấy hết...

Không hề nghi ngờ nữa, người lúc này đứng ở trước cửa sổ chính là Thi Nhân.

Dao nghe vậy, trong lòng liền hoảng hốt, bất quá ngoài mặt nàng vẫn như thường, biểu tình phủ nhận hoàn toàn.

Thi Nhân khẽ cười một tiếng, nói:

- Con biết anh Vũ giờ phút này đang trốn trong tủ quần áo...

Thi Nhân mập mờ nhìn Dao, nói:

- Mẹ, lúc này còn đã nghĩ thông rồi, mẹ đã làm ra quyết định như vậy, con tự nhiên sẽ không phản đối, dù sao anh Vũ cũng đâu chỉ yêu mình con...

- Anh Vũ, xuất hiện đi, đừng lẩn trốn nữa...

Thi Nhân đi tới mở cửa tủ quần áo ra, Long Vũ đành xấu hổ đi ra ngoài.

Toái Càn Khôn

276. Chương 38: Thiên Ngoại Thiên Cũng Có Phiền Toái

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 38: Thiên Ngoại Thiên cũng có phiên toái

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Hừ!

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Không cần nói bóng nói gió, bà không biết tình yêu như thế nào, sao có thể hiểu được chuyện chúng tôi. Đúng rồi, mấy ngày nữa, tôi có lẽ phải rời khỏi đây một thời gian, địa phương này hơi xa xôi nên trong lúc tôi đi vắng, các người nên cẩn thận một chút.

- Cậu phải đi xa? Cậu định đi đâu thế?

Tâm tư Thiên Âm vừa động, đứng lên nói:

- Tiểu Vũ, Cậu rốt cuộc cùng với Thiên Ngoại Thiên có quan hệ thế nào?

- Trước kia thì không có...

Long Vũ nói:

- Nhưng từ khi chiếm được Nguyên Lực Bảo Thạch, thì có một chút quan hệ. Thiên Âm, tôi hy vọng giữa chúng ta có thể có một chút tín nhiệm với nhau, mà không phải thuần túy vì lợi ích, lợi dụng quan hệ. Giờ tôi nói thật với bà, tôi có lẽ sẽ đi đến không gian bên ngoài Thiên Ngoại Thiên.

- Cái gì?

Thiên Âm kinh hãi, nói:

- Cậu muốn đi đến không gian bên ngoài Thiên Ngoại Thiên? Cậu điên rồi, nếu không có thời gian mấy ngàn năm cậu căn bản không thể trở về được.

- Chắc không lâu vậy đâu...

Long Vũ cười tự tin, nói:

- Tôi chỉ cần mười ngày là có thể đi đi về về... Bất quá lần này đi là dữ hay là lành, tôi cũng không biết...

Thiên Âm nghe vậy, thần tình liền căng thẳng, hỏi:

- Tiểu Vũ, nếu không biết là dữ hay lành, cậu vì sao còn muốn đi?

- Kỳ ngộ và thách thức luôn tồn tại cùng nhau.

Long Vũ nói:

- Có lẽ lần này chính là cơ hội tốt cho tôi. Trong lòng tôi luôn có cảm giác, đây có lẽ là kỳ ngộ lớn nhất đời này của tôi.

- Còn có ai biết chuyện này không?

Thiên Âm trầm giọng hỏi.

- Hiện giờ thì chỉ có mỗi mình bà là biết.

Long Vũ nói:

- Tôi không muốn nói cho bất kỳ ai biết chuyện này...

- Ủ, tôi biết rồi, bắt quá cậu cũng phải đáp ứng tôi, phải an toàn trở về, nếu không tôi không có biện pháp đền bù cho mấy người kia đâu đấy.

Thiên Âm nghiêm mặt nói.

- Tôi sẽ trở về.

Long Vũ cười tà một tiếng, nói:

- Bà yên tâm đi, tôi còn trở về để làm một số chuyện nữa.

.....

.....

Ngoại trừ Thiên Âm ra, Long Vũ cũng không có ý định nói chuyện này cho người khác biết. Trước khi đi, hắn cũng không nói là đi đâu cho mọi người, chỉ nói rất nhanh sẽ trở lại gặp bọn họ.

Nếu mọi chuyện mà thuận lợi, hắn là rất nhanh sẽ trở về.

Sau khi rời khỏi Phượng Sào, nhờ La Lâm hướng dẫn, Long Vũ bắt đầu hành trình đi đến không gian bên ngoài Thiên Ngoại Thiên.

Từ trước đó, người thần bí đã dùng đại thần thông mở ra thông đạo không gian, Long Vũ sở dĩ dựa theo lộ tuyến mà chạy đi, là vì nhờ nó có thể tránh khỏi tai mắt Tuần Vũ Thiên Ngoại Thiên.

Ước chừng sau mười ngày, La Lâm nhận được tin tức mà người thần bí để lại. Sau khi thu được tin tức, tốc độ của hắn nhanh hơn hẳn.

Long Vũ không khỏi hưng phấn, tốc độ chạy nhanh hơn nhiều.

Ba ngày sau, rốt cuộc Long Vũ và La Lâm đã đi tới thông đạo không gian, bắt quá nơi này chỉ có một màu trắng xóa, không có con người sinh sống hay bất kỳ cảnh vật nào.

- La Lâm, không phải chúng ta đi nhầm chứ?

Long Vũ nói:

- Anh như thế nào lại cảm thấy chúng ta như đang đi vào tử lộ vậy.

La Lâm rời khỏi thân thể Long Vũ, cẩn thận kiểm tra bốn phía, nhíu mày nói:

- Lộ tuyến thì đúng rồi, chúng ta đã tới đúng chỗ. Chẳng lẽ chúng ta đã bị gạt...

Long Vũ ngắt lời La Lâm, nói:

- Chắc là không phải đâu, anh có cảm giác người nọ sẽ không gạt chúng ta... Hắn đối với anh cũng không có ác ý, khi anh để cho hắn khống chế thân thể, anh cảm giác được hắn đối với anh rất thân thiện.

Long Vũ nói tới chỗ này, ngừng lại một chút, bỗng nhiên nói:

- La Lâm, hay là em thử liên hệ lại với hắn thử xem...

- Liên lạc không được!

La Lâm trầm giọng nói.

Nghe câu trả lời của La Lâm, Long Vũ liền suy tư một lúc:

- Chúng ta cứ chờ một lúc xem sao... Chắc là không có vấn đề gì đâu, có thể hắn có việc nên hơi chậm trễ.

- Đúng rồi, La Lâm, nếu chúng ta y theo đường cũ chạy về, em có nắm chắc không?

Long Vũ dò hỏi.

- Không thành vấn đề!

La Lâm chắc chắn nói.

- Ha ha, hai đứa nhóc này, nhanh như vậy đã không giữ được bình tĩnh sao...

Đúng lúc này, một giọng nói già nua tràn đầy uy nghiêm từ bốn phía vang lên.

- Ai đó?

Long Vũ cùng La Lâm nhất thời liên kinh hãi, cả kinh hỏi.

- Không cần kinh hoàng, ta chính là người sẽ dẫn các người tới gặp người thần bí, ta đã chờ các người lâu rồi...

Giọng nói già nua lại vang lên.

- Đây cô bé, người hình như không phải người thuộc trong tam giới...

Thanh âm già nua nói:

- Tình huống của người rất đặc thù, hẳn là do năng lượng điện tử cùng linh hồn nhân loại kết hợp lại.

La Lâm bị lời nói này làm kinh sợ, người thần bí này có thể trong nháy mắt nhìn rõ bản chất của nàng. Điều này thực sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Long Vũ cũng khiếp sợ không thôi, thần thông của người này sợ rằng trước kia chưa ai có, sau này chắc không ai bằng. Hẳn rồi cuộc cùng Thiên Ngoại Thiên có quan hệ như thế nào?

Việc này đối với mình mà nói là phúc hay là họa đây?

- Ha ha, không cần đoán, lão phu gọi người lại đây tuyệt đối là vì muốn tốt cho người. Đương nhiên, ta cũng có chuyện cần người hỗ trợ.

Thanh âm già nua lại vang lên:

- Rất nhanh ta sẽ nói cho người biết thân phận của ta.

Thanh âm già nua này khiến cho người ta cảm giác được một loại uy áp lớn lao.

Long Vũ cùng La Lâm đứng yên một chỗ, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác thần phục.

La Lâm lúc này đang âm thầm thu thập tin tức bốn phía để tìm kiếm nơi người nọ ẩn thân, nàng bắt đầu điên cuồng phân tích, tuy nhiên vẫn chẳng thu hoạch được gì, căn bản không nắm giữ được một chút tin tức nào về giọng nói hay một tia khí tức kia. Càng khởi nói đến việc tìm thấy vị trí ẩn thân của hắn.

- Cô bé, bản lĩnh của người cũng không nhỏ nha, bắt quá muốn xác định chuẩn xác vị trí của ta thì người còn kém lắm.

Thanh âm già nua cười nói.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Đi lên phía trước ba bước, sau đó bước sang trái ba bước rồi lùi lại một bước... Dựa theo lời ta nói mà làm đi.

Long Vũ nghe vậy cũng không do dự, lập tức cùng La Lâm dựa theo yêu cầu của người nọ mà thực hiện.

Đến bước cuối cùng, dưới chân bọn hắn đột nhiên xuất hiện một vòng bát quái màu trắng. Trong vòng bát quái truyền đến một cỗ lực hút thật lớn, chỉ trong tích tắc toàn thân bọn hắn bị một cỗ quang mang màu trắng vây quanh.

- Không cần kháng cự, không có chuyện gì đâu!

Thanh âm già nua vang lên.

Long Vũ lại một lần nữa lựa chọn tin tưởng vào người thần bí, bảo La Lâm giải khai tinh thần. Chỉ trong một khoảnh khắc, hai người liền bị cỗ lực lượng thần bí kia dẫn tới một thế giới hoàn toàn mới. Nơi này non sông nước biển, trời xanh mây trắng, cây cầu nhỏ bắc qua dòng sông... Phóng xa tầm mắt thì thấy trên núi đầy những cánh rừng xanh bạt ngàn, gần đó có con sông nhỏ đang chảy róc rách. Đây đúng là một nơi tràn ngập ý thơ.

- Ha ha, hoan nghênh các người tới thế giới Quang Minh của ta!

Thanh âm già nua kia lại vang lên.

- Ngài rốt cuộc là ai?

Long Vũ nhin không được lại hỏi:

- Ngài gọi tôi tới nơi này, rốt cuộc là vì cái gì?

- Như thế nào? Lo lắng về lão phu sao?

Lão giả nhẹ giọng hỏi.

- Không, tôi tin rằng ngài đối với tôi rất thiện ý, nhưng tôi rất muốn biết, ngài rốt cuộc là ai?

Long Vũ không chút khách khí trực tiếp nói:

- Coi như ngài có cầu tôi, cho tôi chỗ tốt, nhưng rốt cuộc cũng nên cho tôi biết ngài là ai chứ? Như vậy mới có chút thành ý.

Nghe lời nói của Long Vũ, lão giả nhẹ nhàng cười, nói:

- Ta từng là chúa tể Thiên Ngoại Thiên.

Nghe lời lão giả vừa nói, Long Vũ liền cả kinh kêu lên một tiếng:

- Ngài nói cái gì? Ngài là chúa tể Thiên Ngoại Thiên...

Ai ya, chúa tể Thiên Ngoại Thiên rốt cuộc là cái dạng tồn tại như thế nào.

Long Vũ hiện giờ có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Long Vũ hít một hơi thật sâu, bình phục kích động trong lòng, hỏi:

- Lão nhân gia, ngài đã là chúa tể Thiên Ngoại Thiên vậy ngài hẳn không có khả năng có việc gì cần đến tôi. Tôi nghĩ ngài có lẽ chỉ tăng bốc cho tôi thôi.

- Người sai rồi. Ta có việc muốn người đi làm.

Lão giả nói.

- Không phải chứ?

Long Vũ giật mình hỏi.

- Có chứ, ta phải nói rõ cho người biết một lần nữa, ta từng là chúa tể Thiên Ngoại Thiên, chứ không phải là bây giờ. Hơn nữa, Thiên Ngoại Thiên rất nhanh thôi sẽ gặp phải phiền toái.

Lão giả nói.

Long Vũ nhẹ giọng hỏi:

- Ý của ngài là ta có thể trợ giúp Thiên Ngoại Thiên vượt qua lần phiền toái này.

- Không sai!

Lão giả trầm giọng nói.

- Ha Ha!

Long Vũ liền nở nụ cười:

- Ngài cảm thấy tôi có thể được sao? Phải biết rằng, tôi đến một tên Tuân Vũ Thiên Ngoại Thiên cũng không đánh lại.

- Người lại sai rồi!

Lão giả nói:

- Thiên Nguyên cũng không phải Tuần Vũ bình thường như người nghĩ đâu, hẳn chính là đệ nhị dũng sĩ Thiên Ngoại Thiên của chúng ta, hẳn từng có cơ hội tranh vào ngôi báu chúa tể Thiên Ngoại Thiên.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Long Vũ liền bình tĩnh trở lại. Thua ở trong tay Thiên Nguyên hẳn đúng là không mất mặt.

Lúc này La Lâm liền xen vào, nói:

- Lão nhân gia, nếu theo suy đoán của tôi, lần nguy cơ sắp tới của Thiên Ngoại Thiên chắc là đến từ Thiên Nguyên.

- Ủ, không sai... Chính là do tên Thiên Nguyên.

Lão giả thở dài nói:

- Cũng là do năm đó ta mềm lòng, ngăn trở Huyết Anh Đại Đế phong ấn lực lượng của Thiên Nguyên, ngược lại cho hắn làm Tuần Vũ. Hiện giờ nhìn lại, đúng là ta tự đi tìm phiền não.

Long Vũ hỏi:

- Lão nhân gia, lẽ ra lấy lực lượng của ngài thì đâu việc gì phải e ngại Thiên Nguyên, hẳn nếu dám làm việc gì gây nguy hại cho Thiên Ngoại Thiên, ngài cứ trực tiếp bắt hắn lại không phải là xong sao?

- Ha ha!

Lão giả cười tự giễu nói:

- Sự tình này cũng không đơn giản như người tưởng tượng đâu. Hải tử, ta cũng muốn nghe theo lời người nói nhưng chúng ta đều đã gặp phải ám toán của Thiên Nguyên. Lực lượng trong cơ thể đã bị phong ấn lại. Ngay cả Huyết Anh Đại Đế và các phi tử của hắn cũng không tránh khỏi. Hơn nữa, tình huống của bọn họ so với ta còn nghiêm trọng hơn.

La Lâm ngạc nhiên nói:

- Ngài cùng Huyết Anh Đại Đế hẳn là mạnh hơn Thiên Nguyên rất nhiều chứ? Lấy lực lượng của các người sao đồng thời gặp phải ám toán của Thiên Nguyên?

- Hỏi rất hay!

Lão giả thở dài sâu kín nói:

- Cũng chỉ trách ta quá tin tưởng hắn, tưởng hắn đã hối cải để làm một người tốt. Ai mà nghĩ, hắn an ổn mấy vạn năm, sau này xông vào cấm địa của Thiên Ngoại Thiên tìm được “Quy Luật Thiên Đạo”. Dựa theo quy luật Thiên Đạo, những người như chúng ta khi đạt được tu vi lực lượng như bây giờ thì buộc phải trở thành thần, thành thánh. Phải rời khỏi thế giới này, đi tới không gian khác. Nhưng mà chúng ta lại không muốn rời khỏi Thiên Ngoại Thiên. Dưới tính huống như vậy, Thiên Đạo sẽ phong ấn lực lượng của chúng ta, làm cho lực lượng ở không gian này đạt ở mức cân bằng. Trước kia, chúng ta lợi dụng bí pháp ẩn tàng khí tức của mình, làm cho Thiên Đạo không thể nhận ra. Nhưng hiện giờ, Thiên Nguyên đã phát hiện bí mật này, hơn nữa thiết kế bẫy rập buộc chúng ta bại lộ khí tức của mình.

Toái Càn Khôn

277. Chương 39: Quang Minh Tôn Thần

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 39: Quang Minh Tôn Thần

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Thiên Đạo?

Long Vũ cau mày nói:

- Thiên Đạo là cái gì? Chẳng lẽ thật sự có Thiên Đạo tồn tại?

- Dương nhiên...

Lão giả nói:

- Thiên Đạo thực sự tồn tại, nó chính là chúa tể của vũ trụ này. Chúng sinh trong thiên địa đều do Thiên Đạo tạo ra, mà những người ở Thiên Ngoại Thiên cũng chỉ là con cò của Thiên Đạo, tùy ý để Thiên Đạo sắp đặt. Quyền uy, lực lượng của Thiên Đạo không ai có thể khiêu chiến được.

Long Vũ ngả xuống, hít sâu một hơi nói:

- Một khi đã như vậy, tôi có biện pháp gì mà có thể giúp. Thần thông lớn và mạnh mẽ như các ông, vậy mà không có cách vậy thì chúng tôi có thể làm được gì sao?

- Cậu sẽ có biện pháp!

Lão giả nói:

- Cậu có thể nghĩ biện pháp lấy quy luật Thiên Đạo từ trong tay Thiên Nguyên, chỉ cần có được quy luật Thiên Đạo, ta liền có thể một lần nữa tính toán quy luật mới để tìm được phương pháp ẩn giấu khí tức. Như vậy Thiên Đạo sẽ không còn sinh ra uy hiếp gì đối với bọn ta nữa.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi?

Long Vũ hỏi.

- Ha ha!

Lão giả cười nói:

- Cậu lại sai rồi, việc này cũng không đơn giản như vậy đâu. Thiên Đạo đã phong ấn lực lượng của bọn ta, cũng không phải là do cố ý mà là do bản năng tự phát. Lực lượng của bọn ta đã siêu việt hơn giới hạn trong không gian này, mà việc đó thì Thiên Đạo không cho phép xuất hiện...

- Đợi một chút!

Long Vũ cảm thấy mình càng nghe càng hồ đồ:

- Lão nhân gia, tôi không rõ, ông nói lúc thì Thiên Đạo phong ấn lực lượng của các ngài, lúc thì nói không phải Thiên Đạo cố ý... Thế rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Ha ha... Đạo chỗ nào cũng có và không chỗ nào không tồn tại. Nó luôn mờ mịt trong vũ trụ, cân bằng lực lượng khắp nơi. Nó rốt cuộc có ý thức của riêng mình hay không ta cũng không biết. Ta chỉ biết nó hiện tại cũng không có trong vũ trụ này... Ngoài trừ một cổ lực lượng nó để lại thì đúng là nó không có ở đây. Mà theo ta phỏng đoán, sau một ngàn năm nó sẽ lại đến vũ trụ này. Đến lúc đó, nếu bọn ta còn không tìm được cách che giấu lực lượng thì Thiên Đạo sẽ phát động vô thượng thiên kiếp, cho bọn ta hóa thành tro bụi.

Lão giả nói:

- Thời gian còn lại của bọn ta chỉ còn một ngàn năm thôi...

Long Vũ nghe vậy liền cười nói:

- Thì ra là vậy, thời gian còn rất dài mà, cũng không cần phải gấp gáp làm gì.
- Cậu lại sai nữa rồi, thời gian còn lại của bọn ta cũng không còn nhiều.

Lão giả giải thích nói:

- Cho dù bọn ta có lấy được quy luật Thiên Đạo nhưng muốn tìm ra phương pháp để che giấu khí tức thì cũng không đơn giản như vậy. Có lẽ mấy trăm năm sẽ tìm ra nhưng có lúc hơn ngàn năm cũng chưa chắc được.
- Đúng là khá phiêu lưu...

Long Vũ nhú mày nói:

- Chiều theo lời ông nói, tôi cảm thấy được các ông không bằng rời khỏi thế giới này đi cho rồi...
- Không được.

Lão giả cười khở một tiếng:

- Chúng ta đã bị lực lượng của Thiên Đạo tập trung khí tức lại. Coi như hiện giờ chúng ta rời đi thì cũng chẳng thấm vào đâu. Huống hồ, chúng ta căn bản là không có ý định rời khỏi Thiên Ngoại Thiên.
- Vậy tôi nên làm gì bây giờ? Tôi căn bản là đánh không lại Thiên Nguyên.

Long Vũ nói.

- Ta biết, cho nên ta mới gọi cậu đến đây...

Lão giả nói:

- Tiểu Vũ, chỉ cần cậu đáp ứng chúng ta, ta sẽ nói cho cậu biết thân phận thật của ta.
- Để tôi suy nghĩ một chút.

Long Vũ do dự nói.

Vẫn là câu nói kia, kỳ ngộ cùng thách thức luôn tồn tại song song với nhau. Hẳn buộc phải lựa chọn.

La Lâm thì ủ rũ suy nghĩ, vẫn không nhúc nhích, nhìn bộ dáng của nàng bây giờ vẫn là không phục, đang cấp tốc giải toán, hy vọng có tìm ra nơi ẩn thân của lão giả.

- Tôi đáp ứng!

Long Vũ nói.

- Ha ha, tốt lắm... Cậu đúng là không làm cho ta thất vọng!

Lão giả trầm giọng nói:

- Ta chính là Quang Minh Tôn Thần của Thiên Ngoại Thiên... Ta ở chỗ này sẽ ra sức dạy dỗ cậu để cậu có thể có đủ sức mạnh đối kháng cùng Thiên Nguyên. Đương nhiên, có thành công hay không còn phải trông chờ vào tạo hóa, cơ duyên của cậu, cậu phải cố gắng rất nhiều đấy.
- Tôi bây giờ nên làm gì?

Long Vũ hỏi.

- Ta sẽ dạy cho cậu hiểu nguyên lực là cái gì, cách vận dụng nguyên lực. Đồng thời sẽ truyền lại cho cậu nguyên lực quang minh tinh thuần nhất.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Nếu sau khi truyền thừa, cậu có thể đạt tới lực lượng mà bọn ta kỳ vọng, bọn ta sẽ còn phái người đến hiệp trợ cậu...
- Các ông?

Long Vũ kinh hãi hỏi.

- Đúng vậy.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Chuyện này, Huyết Anh Đại Đế Dương Hoa cũng đã cho phép, lúc cần thiết hần cũng sẽ xuất hiện. Đương nhiên tất cả còn phải nhìn vào cơ duyên của cậu. Đồng thời, chúng ta cũng không thể thi triển đại thần thông, nếu không Thiên Đạo sẽ phát hiện, lúc đó chúng ta càng khó nắm chắc hơn.

- Tôi hiểu được!

Long Vũ cười nói:

- Các ông hiện tại không thể dùng đại thần thông đi đối phó Thiên Nguyên, cho nên muốn tôi thay các ông xuất thủ. Xem ra đây là một tràng giao dịch mạo hiểm.

- Từ ý nào đó mà nói thì đúng là như vậy.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Kỳ thật cậu giúp chúng ta cũng chính là giúp chính mình... Trong cơ thể cậu căn bản chỉ có nguyên lực, nên cậu đã bị Thiên Nguyên chú ý. Thêm nữa, lần trước ta dùng nguyên thần trợ giúp cậu đánh hần, đã khiến cho hần càng thêm hoài nghi. Cậu hiện giờ đã bị hần liệt vào danh sách đen những đối tượng cần giết. Trên thực tế, lấy lực lượng hiện tại của cậu căn bản không có khả năng đối kháng với Thiên Nguyên. Chỉ có hợp tác với bọn ta, cậu mới có cơ hội.

- Được rồi, việc này cũng không nên chậm trễ nữa. Cô bé, cô hãy quay vào trong cơ thể Tiểu Vũ đi. Truyền thừa lực lượng của ta ở trong Quang Minh Động, hiện tại ta sẽ mở ra thông đạo tới Quang Minh Động, cô cũng đi vào đi thôi.

Quang Minh Tôn Thần dặn dò:

- Nhớ kỹ, không nên khinh thường làm bậy, hết thấy đều phải dựa vào chỉ thị của ta mà làm.

Nghe vậy, La Lâm liền vội vàng tiến vào trong cơ thể Long Vũ, các hạng chức năng để mở ra toàn bộ, bắt đầu khẩn trương thu thập dữ liệu, hơn nữa còn cấp tốc phân tích tính toán.

Nơi này đối với nàng mà nói đúng là một chỗ đáng giá để nghiên cứu.

- Tiến vào đi, không cần do dự làm gì...

Khi nói chuyện, trước mặt Long Vũ đã xuất hiện một lỗ xoáy tản mát ra khí tức quang minh.

Hần ngẩng đầu lên không còn bất kỳ do dự nào nữa, đi thẳng vào lỗ xoáy đó.

Khi Long Vũ trong nháy mắt tiến vào trong lỗ xoáy, giọng nói của lão giả lại vang lên trong đầu Long Vũ:

- Chuẩn bị cho tốt, mở ra lực lượng phòng ngự lớn nhất của cậu.

Nghe lão giả nói vậy, vốn Long Vũ đang có chút thả lỏng liền xóc lại tinh thần. Nguyên lực trong cơ thể lập tức bao quanh thân hần.

Lúc này, một cỗ áp lực cường đại xuất hiện bốn phía quanh Long Vũ. Nếu không có lời nhắc nhở của Quang Minh Tôn Thần lúc này, thì hần căn bản là không có lực ứng phó được trường hợp này.

Dù đã được chuẩn bị trước, cơ thể của hần vẫn có chút khó có thể thừa nhận được áp lực từ bốn phía.

Long Vũ bắt đầu cảm thấy đau đớn kịch liệt, thân thể hần bị một loại lực lượng mạnh mẽ bá đạo đè ép. Hần cảm giác như mình đang tiến vào không gian cuồng bạo.

Bị cỗ lực lượng cuồng bạo này xé nát thành từng mảnh nhỏ.

- Đi tiếp lên phía trước!

Quang Minh Tôn Thần nói.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng đi lên phía trước. Theo con đường hần đi, cỗ lực lượng cuồng bạo kia không ngừng yếu đi.

Trong lúc mơ hồ, hắn thấy phía trước có lối ra. Long Vũ liền đi nhanh đến, sau khi đi vào Long Vũ liền cảm thấy áp lực biến mất, ánh sáng như ngọc tỏa ra từ bốn phía cũng biến mất.

Hiện giờ Long Vũ đã tiến vào một không gian khác, hắn ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía.

Một đạo hư ảnh mờ ảo, quỷ dị xuất hiện trước mặt Long Vũ. Chỉ thấy thân ảnh kia cao lớn dị thường, quanh thân hắn tỏa ra một cỗ uy áp thật lớn cùng với quang mang chói mắt, Long Vũ thậm chí còn không thấy rõ được dung mạo của hắn.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, người trước mặt hắn chính là Quang Minh Tôn Thần.

Lúc này trên người hắn khí thể tản mát ra làm cho Long Vũ cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn, khiến cho Long Vũ đánh mất dũng khí chiến đấu.

- Hải tử, lại đây nào...

Cánh tay bóng người kia nhẹ nhàng hạ xuống, một cỗ hấp lực thật lớn hút lấy Long Vũ, cỗ hấp lực này không để cho hắn có bất luận phản kháng nào. Chỉ trong nháy mắt Long Vũ liền xuất hiện bên cạnh bóng người kia.

- Ông chính là Quang Minh Tôn Thần sao?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy!

Quang mang quanh thân lão giả liền biến mất, Long Vũ lúc này đã thấy rõ được khuôn mặt của hắn. Mái tóc đã bạc, sắc mặt hồng nhuận, con ngươi thâm thúy hữu thần, khi giơ tay nhắc chân đều tản ra khí thể cường giả.

- Tiểu Vũ, hiện tại ta sẽ nói cho cậu biết những điều huyền bí về nguyên lực...

Nói xong, Quang Minh Tôn Thần duỗi tay ra đặt lên trán Long Vũ. Một đạo kim quang liền bắn thẳng vào mi tâm hắn.

Vào thời khắc này, Long Vũ liền cảm thấy trong đầu mình có thêm một chút gì đó, một cỗ thanh lưu trong thoáng chốc làm một vòng tuần hoàn trong đầu hắn.

Long Vũ liền có một cảm giác kỳ quái, tinh thần lực của hắn hình như được tăng cường lên rất nhiều.

Quang Minh Tôn Thần thu bàn tay lại, nhìn Long Vũ thật sâu, mỉm cười nói:

- Ta đã đưa những huyền bí về nguyên lực trực tiếp khắc sâu vào trong đầu cậu, sau này cậu cứ chậm rãi lý giải và vận dụng chúng.

- A!

Long Vũ lập tức lên tiếng hỏi:

- Vậy thì khi nào tôi có thể đánh bại Thiên Nguyên...

- Không thể nói trước được, cái này còn phải xem vào cố gắng của cậu.

Giọng nói của Quang Minh Tôn Thần tuy rằng bình thản nhưng trong đó vẫn lộ ra một tia cuồng ngạo:

- Thiên Nguyên là do ta dạy dỗ, ngoài Huyết Anh Đại Đế ra hắn chính là đệ tử ưu tú nhất của ta. Nếu không phải năm đó khi hắn tranh đoạt ngôi vị chúa tể thất bại, tu vi của hắn cũng không chỉ có như vậy. Cho nên, cậu cần phải cẩn thận, cố gắng nhiều hơn nữa...

Long Vũ ngưng thần lại nhìn kỹ Quang Minh Tôn Thần, trong ánh mắt hắn tản ra một tia sáng kỳ dị. Hắn chẳng thể nghĩ đến, năm đó mình chỉ là đồ vứt đi không ngờ hôm nay lại có thành tựu như vậy. Thậm chí còn bị cuốn vào một hồi đấu tranh khó có thể tưởng tượng được.

- Như thế nào, có tâm sự à? Hy vọng cậu không cô phụ kỳ vọng của lão phu đối với cậu... Lão phu thật sự muốn nhìn một chút tiềm lực vô hạn của cậu.

“.....”

Trầm mặc hồi lâu, Long Vũ đột nhiên hỏi:

- Thần Tôn, các ông tính phải ai tới trợ giúp tôi?
- Bây giờ chúng ta còn chưa quyết định được.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Trước mắt cậu cứ ở trong Quang Minh Động này tu luyện một thời gian, sau khi tu luyện xong, lúc đó mới có thể quyết định xem nên phải ai đi trợ giúp cậu.
- Tôi sẽ không để cho ông thất vọng.

Long Vũ nói:

- Ngày trước tôi chỉ là đồ vớ tay, vì thế tôi đã bị mọi người chế giễu suốt mười tám năm. Hiện giờ tôi đã trở thành một cường giả, một cường giả chân chính, cho dù đối mặt với Thiên Đạo, tôi tuyệt đối cũng không dễ dàng cúi đầu.

Quang Minh Tôn Thần nghe Long Vũ nói vậy, thân mình liền run nhẹ một chút. Một lúc sau, mới nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vũ tốt lắm, đối mặt với Thiên Đạo cùng cường giả cậu cũng không khuất phục. Cậu đúng là một đứa trẻ tốt...

Toái Càn Khôn

278. Chương 40: Vu Thần Ba Độ Bắt Đi Phượng Hậu

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 40: Vu Thần Ba Độ bắt đi Phượng Hậu

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Nhưng vô luận tôi tu luyện như thế nào, cuối cùng tôi vẫn chỉ là quân cờ...

Long Vũ thở dài nói:

- Không quản tôi có cường đại đến cỡ nào, cuối cùng cũng không có cách nào phá bỏ sự theo dõi của Thiên Đạo, đúng không?
- Có lẽ vậy?

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Thiên Đạo nó có một quy tắc, nhưng muốn nắm giữ nó thì muôn vàn khó khăn. Nếu ai có thể nắm giữ được quy luật chân chính của Thiên Đạo, như vậy người đó sẽ trở thành cường giả chí tôn, tu vi một đường không ngừng dừng lại. Chỉ cần cậu cố gắng, hơn nữa đi đúng phương hướng, cậu có thể trở thành cường giả có cảnh giới cao nhất. Tiểu Vũ, tiềm lực trên người cậu là vô hạn, đối với cậu ta tràn ngập mong chờ.
- Thật vậy sao?

Trong đôi mắt của Long Vũ tản mát ra một tia tự tin. Trong giọng nói mang theo tia kích động khôn cùng hỏi Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Đương nhiên là thật rồi, đối với cậu ta không có chút nào giấu diếm. Nói một cách nghiêm trọng, tương lai của Thiên Ngoại Thiên chính là do cậu nắm giữ.

Long Vũ nói:

- Không cần nói như vậy, trọng trách quá lớn, tôi sợ mình không gánh vác được...
- Sự thật là như vậy.

Quang Minh Tôn Thần nhẹ giọng nói, hơi nhíu lông mày:

- Tiểu Vũ, căn bản chúng ta bây giờ không thể động thủ với Thiên Nguyên. Tất cả hy vọng đều dồn lên người cậu. Đương nhiên, có một số chuyện Thiên Nguyên cũng không biết, nếu không với tích cách của hần mà nói cũng không lựa chọn trầm mặc như bây giờ.
- Aiz, nếu không phải ta quá cứng chiều Thiên Nguyên, thì cũng sẽ không khiến hần biết được bí mật quy luật Thiên Đạo...

Quang Minh Tôn Thần thở dài nói.

- Tiểu Vũ, ta hỏi cậu, sâu trong nội tâm của cậu có khát vọng trở nên càng ngày càng mạnh mẽ hơn phải không?

Quang Minh Tôn Thần đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy!

Long Vũ tràn đầy chờ mong nói:

- Tôi nằm mộng cũng muốn mình càng ngày càng cường đại hơn...

Trên mặt Quang Minh Tôn Thần thoáng hiện nên vẻ mỉm cười, thần nhiên nói:

- Lúc này, ta đã truyền cho cậu cách sử dụng nguyên lực huyền bí. Bây giờ ta sẽ tiếp tục cho cậu lực lượng truyền thừa của ta.
- Truyền thừa lực lượng?

Long Vũ kinh hãi hỏi:

- Ý của ông là ông sẽ trực tiếp đem lực lượng của ông truyền cho tôi. Thế chẳng phải lực lượng của ông sẽ...
- Ha ha!

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Đúng vậy, ta đem lực lượng của mình truyền cho cậu dĩ nhiên phải chịu tổn thất. Bất quá việc này không phải vấn đề, chủ yếu là cho cậu có điểm dựa để đánh thắng Thiên Nguyên. Mà ta cũng vì sai lầm lúc trước mà trả giá một chút.
- Còn có vấn đề gì không?

Một lúc sau, Quang Minh Tôn Thần lại hỏi.

Long Vũ trầm giọng hỏi:

- Hiện tại tôi nên làm thế nào?
- Đứng lên, không nên cử động.

Lúc này giọng nói của Quang Minh Tôn Thần vang lên, thân ảnh của hần cũng chậm rãi biến mất trong không khí. Cùng lúc đó, Long Vũ cảm thấy không gian xung quanh mình như đang vặn vẹo, một cảm giác

đau đớn tê tâm liệt phế quen thuộc lại truyền đến, Long Vũ không có một chút do dự nào đem nguyên lực trong cơ thể hoàn toàn xuất ra, tạo thành một vòng phòng ngự quanh thân mình.

- Thả lỏng cơ thể.

Giọng nói của Quang Minh Tôn Thần lại xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Nghe vậy, Long Vũ liền đem toàn bộ phòng ngự thu hồi lại, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế xông thẳng vào tim, làm cho hắn giờ phút này chỉ muốn ngất đi.

Nhưng quá trình đau đớn này cũng không có kéo dài được bao lâu, rất nhanh Long Vũ cảm thấy thân thể mình nhẹ đi, một dòng nước ấm đang từ từ tiến vào trong cơ thể mình.

- Chủ nhân, thân thể của anh hình như đang bị phân giải rồi được tái tạo lại...

Giọng nói của La Lâm bỗng nhiên lại vang lên trong đầu Long Vũ:

- Đây là một cỗ lực lượng rất mạnh, rất thuần khiết. Em có cảm giác như mình sắp chân chính có được thân thể...

.....

.....

Không lâu sau khi Long Vũ rời khỏi Phượng Tộc, Vu Thần Ba Độ mang theo Tổ Vu Huyền Minh tìm tới đây.

Mục đích của hắn chỉ có một, đó là phải bắt Phượng Tộc đem Long Vũ giao ra, nếu không hắn sẽ đại biểu cho Vu Tộc cùng với Phượng Tộc phát động thánh chiến.

Thái độ của Thiên Âm dĩ nhiên là không chịu, đừng nói là giờ phút này Long Vũ không có ở đây. Coi như Long Vũ thật sự ở Phượng Sào, nàng cũng quyết định không giao người. Huống chi lúc này Long Vũ căn bản là không có trong Phượng Sào.

- Ba Độ, Phượng Tộc chúng ta vốn không có thù hận gì với Vu Tộc các người, ta hy vọng các người không nên cố ý gây chuyện.

Thiên Âm lớn tiếng nói, giọng nói của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, không biết là vì phần nộ hay lo lắng mà trong giọng của nàng không ngờ có mang theo một tia run rẩy. Cùng lúc này, nàng cũng âm thầm cảnh giới, tùy lúc chuẩn bị ứng phó với đại chiến.

Ba Độ mang theo ước chừng hơn trăm tên chiến sĩ Vu Tộc.

Ngoài Ba Độ, Huyền Minh ra, thì đầu lĩnh chính là Yến Nam Thiên, Yến Như Vân.

- Nếu người không muốn thấy cảnh Phượng Tộc bị diệt tộc, thì người tốt nhất nên nói cho ta biết rốt cuộc Long Vũ đã đi đâu, ở chỗ nào? Nếu không mà nói, hắc hắc...

Khóe miệng Vu Thần Ba Độ nổi lên một nụ cười đậm đàng, đôi mắt gian tà không kiêng nể gì quét tới quét lui trên người Thiên Âm:

- Sau khi Phượng Tộc bị diệt vong, khó có thể giết hết được, toàn bộ bắt về làm nữ nô...

- Láo xược.

Thiên Âm giận dữ nói:

- Ba Độ, đừng cho rằng Phượng Tộc chúng ta sợ người... Nếu thật sự người muốn trở mặt gây chiến, các người chắc gì đã chiếm được ưu thế. Đừng quên, dũng sĩ Phượng Tộc chúng ta có hàng ngàn hàng vạn người. Người của các người chỉ có từng này căn bản không tính là gì.

Vu Thần Ba Độ âm thầm cười lạnh, nói:

- Quân không quý ở nhiều mà quý ở tinh nhuệ. Những dũng sĩ Vu Tộc do chúng ta bồi dưỡng, có thể lấy một địch mười.

Vu Thần Ba Độ đã hứa hẹn với Thiên Nguyên, là sẽ giám thị Long Vũ, hơn nữa còn phải thừa thời cơ giết chết Long Vũ. Nhưng hiện giờ, Long Vũ tự đứng biến mất, không có tin tức.

Ba Độ lo lắng Thiên Nguyên sẽ trách tội hần. Cho nên lúc này mới giống trống khua chiêng mang nhiều người tới Phượng Tộc. Ý tứ rất rõ ràng, nếu Phượng tộc gặp nguy hiểm, Long Vũ mà biết được hần sẽ xuất hiện giải cứu Phượng Tộc.

Sau một lúc trầm mặc, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Thiên Âm vang lên, lúc này giọng nói của nàng càng thêm băng giá:

- Ba Độ, ta nói thật cho người biết. Tiểu Vũ hiện giờ không có trong Phượng Tộc, người muốn tìm hần thì đi nơi khác mà tìm đi. Truyện được dịch với nhóm Nòng Nọc - 4vn.eu

Vu Thần Ba Độ nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của Thiên Âm, nở nụ cười nói:

- Coi như người nói đúng thì ta cũng không rời khỏi. Long Vũ có quan hệ rất sâu với Phượng Tộc các người, nếu ta tấn công Phượng Tộc, tin rằng nếu hần biết được tin tức này hần nhất định sẽ tới. Người nói có phải không?

- Ê tiện!

Thiên Âm nổi giận mắng:

- Người nghĩ rằng ta sẽ khuất phục người sao... Phượng Tộc chúng ta trời sinh đã là một chủng tộc hiếu chiến, coi như Vu Tộc các người mạo hiểm trả một giá lớn, cố gắng gây chiến mà nói, Phượng Tộc chúng ta cũng sẵn sàng bồi tiếp các người.

- Thiên Âm, như thế này đi. Ba Độ ta cũng không phải người không nói đạo lý. Nếu người đáp ứng đi theo ta, ta sẽ không tiếp tục gây khó dễ Phượng Tộc các người nữa.

Đột nhiên Ba Độ nói.

- Người có ý tứ gì?

Thiên Âm lạnh giọng hỏi.

- Rất đơn giản...

Ba Độ nói:

- Vì muốn mau chóng tìm thấy Long Vũ, trong tay ta buộc phải có con tin. Mà người chính là người tốt nhất. Người nếu đi theo ta, khi ta thả tin tức ra, ta nghĩ Long Vũ là con rể người, tin rằng hần sẽ không bỏ mặc sự sống chết cho người. Nếu người không đồng ý, vậy thì chúng ta liền dùng vũ lực để giải quyết...

- Người liệu có giữ lời không?

Thiên Âm trầm giọng hỏi.

- Đương nhiên!

Ba Độ cười lạnh nói:

- Mục tiêu của ta chính là Long Vũ, chứ không phải Phượng Tộc các người. Yên tâm đi, nếu không phải bắt đắc dĩ ta cũng không muốn trở mặt với Phượng Tộc các người.

- Ta đi với người!

Thiên Âm lạnh lùng gật đầu nói.

- Đợi một chút!

Dao nghe tin liền chạy đến liền bị Kim Phượng ngăn lại trước mặt Ba Độ. Về mặt Dao tràn đầy sát khí, nói:

- Ba Độ, người là một tên tiểu nhân hèn hạ, chúng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng vào lời người nói?

Kim Phượng quay sang nói với mẹ mình:

- Mẹ, mẹ đừng tin lời Ba Độ nói, hắn là người âm hiểm giả dối, lại đê tiện. Lời hắn nói không thể tin được, mẹ làm việc nhất định phải cẩn thận.

- Ủ, mẹ biết rồi...

Thiên Âm nói:

- Phượng nhi, mẹ đi rồi, chuyện ở Ngũ Thái Cung toàn bộ giao cho con. Nếu có chuyện gì trọng đại thì con cùng với dì Dao thương lượng với nhau rồi quyết định.

- Mẹ, mẹ vẫn có ý định đi cùng với hắn?

Vẻ mặt Kim Phượng lo lắng, nói:

- Mẹ không nên đi, đây là chuyện lớn. Phượng Tộc chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác.

- Không được!

Thiên Âm thản nhiên nói:

- Phượng nhi, Phượng Tộc chúng ta căn bản không có thực lực để đối kháng với Vu Thần Ba Độ, huống hồ... Sau lưng hắn có thể có người đang chỉ điểm. Mẹ cảm thấy được nguyên lực trên người hắn, tuy rằng rất nhạt nhưng nó đúng là nguyên lực.

- Mẹ. ý của mẹ là hắn cấu kết với người ở Thiên Ngoại Thiên?

Kim Phượng ngạc nhiên hỏi:

- Điều này sao có thể được? Ba Độ không phải luôn muốn tấn công vào Thiên Ngoại Thiên sao?

- Chi tiết trong chuyện này mẹ cũng không rõ, nhưng mẹ khẳng định Ba Độ đang tu luyện nguyên lực. Vì an nguy của Phượng Tộc, mẹ chỉ có thể đi làm con tin. Chỉ mong tiểu Vũ có thể sớm trở về một chút.

Thiên Âm tiếp tục dặn dò:

- Nếu Tiểu Vũ trở về, hắn mà có nắm chắc thì để hắn tới cứu mẹ. Còn không thì nhờ hắn bảo hộ tốt cho Phượng Tộc

- Mẹ...

Kim Phượng ghen ngào nói.

- Phượng nhi, đừng như vậy nữa, mẹ buộc phải làm vậy, mẹ không còn lựa chọn nào khác.

Thiên Âm cắt lời Kim Phượng, nói:

- Thân là Phượng Hậu, ta không có lựa chọn nào khác.

- Thiên Âm, để tôi thay cô làm con tin, cô là Phượng Hậu của Phượng Tộc, cô không thể đi.

Dao quay đầu nhìn Thiên Âm nói:

- Nghe lời tôi, cô quay về đi...

- Dao, ta đối với ngươi không có hứng thú, ngươi hãy tránh ra đi...

Ba Độ cười nói:

- Ta cho các ngươi thời gian một tháng, quá ba tháng nếu Long Vũ không xuất hiện thì Thiên Âm sẽ trở thành nô bộc của ta, chỉ có như vậy mới bình ổn chiến tranh giữa Phượng Tộc và Vu Tộc. Thiên Âm, hiện giờ ngươi còn nguyên ý không?

- Ta nguyện ý!

Thiên Âm cắn răng nói:

- Ba Độ, ngươi sẽ vì hành vi hôm nay mà trả giá đắt. Tiểu Vũ sớm muộn gì cũng sẽ trở về tính sổ với ngươi.

- Ha ha.

Ba Độ cười lạnh, khinh thường nói:

- Tốt lắm, bản thân ta hy vọng Long Vũ hiện giờ xuất hiện, để cho ta đây bớt đi nhiều chuyện, Phượng Tộc các người cũng không có việc gì.

- Chúng ta đi thôi...

Ba Độ lạnh giọng quát một tiếng, Vu lực trong cơ thể phóng ra ngoài bao bọc lấy Thiên Âm, một lúc sau thân ảnh hai người đồng thời biến mất ngay tại chỗ...

Sau đó Huyền Minh cùng các chiến sĩ Vu Tộc cùng đồng thời biến mất.

Trong không khí còn truyền đến giọng nói của Ba Độ:

- Nhớ kỹ, sau ba tháng nếu Long Vũ còn không xuất hiện, thì mẹ vợ của hắc sẽ trở thành nô lệ của Ba Độ ta... Ha ha...

Trong lòng Kim Phượng tràn ngập lo lắng, quay sang hỏi Dao:

- Dì Dao, dì có biết Tiểu Vũ đang ở chỗ nào không? Chúng ta phải mau chóng tìm anh ấy, nếu không mẹ của con sẽ gặp nguy hiểm mất.

- Aiz!

Dao thở dài nói:

- Hành tung của Tiểu Vũ sợ rằng chỉ có mẹ của con mới biết được, giờ chúng ta biết đi đâu mà tìm?

Toái Càn Khôn

279. Chương 41: Long Vũ Trở Về Kịp Lúc

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 41: Long Vũ trở về kịp lúc

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Vu Thần Ba Độ cùng Thiên Âm lui về phía đóng quân của Vu Tộc, bỗng nhiên Vu Thần Ba Độ cười lớn, nói:

- Thiên Âm ơi là Thiên Âm, người cho rằng Long Vũ đến đây thì ta sẽ bỏ qua cho người sao? Người thực khờ dại.

Thiên Âm liền kinh hãi, lúc này liền quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh mình. Nhìn Vu Thần Ba Độ đang càn rỡ cười to, lạnh giọng nói:

- Người rốt cuộc là muốn gì?

- Ha ha ha...

Vu Thần Ba Độ ngửa mặt cười ha hả:

- Mục đích của ta rất đơn giản, đó là tiêu diệt Long Vũ. Thiên Âm, chắc người cũng cảm ứng được dao động nguyên lực trong cơ thể ta chứ? Ta cũng không gạt người, ta đã đạt được pháp môn tu luyện nguyên

lực, đồng thời ta cũng được cao tăng Thiên Ngoại Thiên xem trọng. Nếu người chịu đi theo ta, ta có thể đem pháp môn này truyền cho người.

- Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người?

Thiên Âm giận quá hóa cười, nói:

- Ba Độ, nhân phẩm của người quá thấp kém, người cảm thấy rằng ta sẽ lại tin tưởng người nữa sao?

- Ha ha, chẳng lẽ người không muốn cho các chiến sĩ Phượng Tộc đều có thể tu luyện nguyên lực sao?

Ánh mắt của Vu Thần Ba Độ vô sỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Thiên Âm, hần vừa nhìn vừa nói:

- Nguyên lực chính là lực lượng bản chất của lực lượng trong thế giới này...

- Ta sẽ chờ tiểu Vũ trở về mang ta rời đi.

Thiên Âm cắn môi nói.

- Tốt lắm, ta cũng hy vọng tên nhóc đó có thể mau chóng tìm tới. Nói như vậy ta cũng có thể trả công đạo cho người ta rồi.

Ba Độ trầm giọng nói:

- Thiên Âm, nói thật cho người biết, người chân chính muốn mạng của Long Vũ không phải là ta, mà là Thiên Nguyên Tuần Vũ Thiên Ngoại Thiên. Đúng rồi, người chắc gì đã biết đến Thiên Nguyên. Thiên Nguyên cũng không phải Tuần Vũ bình thường, nghe nói năm đó hần từng cùng Huyết Anh Đại Đế tranh đoạt quyền vị chí tôn của Thiên Ngoại Thiên. Tuy rằng thất bại nhưng tu vi của hần ở Thiên Ngoại Thiên cũng khó tìm được đối thủ. Coi như bản lãnh của Long Vũ có lớn tới cỡ nào, thì hần cũng không phải là đối thủ của Thiên Nguyên. Ha ha, chỉ cần Long Vũ vừa xuất hiện, hần sẽ phải chết. Ta xem người không nên hy vọng Long Vũ tới cứu người. Người hiện giờ chỉ có lựa chọn duy nhất là hợp tác với ta.

- Hợp tác như thế nào?

Thiên Âm hỏi.

- Trợ giúp ta giết chết Long Vũ, đây là cách thức hữu hiệu nhất để người tỏ rõ thành ý hợp tác với ta.

Ba Độ cười nói:

- Từ nay về sau, ta sẽ trở thành người bảo hộ cho Phượng Tộc các người, lo lắng an uy của Phượng Tộc.

- Ha ha!

Thiên Âm cười lạnh nói:

- Đừng có nằm mơ, ta sẽ không làm bạn với tên ác ma như người. Ta tin chắc rằng Tiểu Vũ rất nhanh sẽ mang ta rời khỏi nơi này.

- Tùy theo ý người thôi... Ta hiện tại đang có thời gian.

Ba Độ cười nói:

- Chỉ cần qua mấy ngày nữa, ta nghĩ người sẽ cải biến cách suy nghĩ ngay. Nơi này là nơi Vu Tộc đóng quân. Khu vực chung quanh đã được ta bố trí thành cấm địa. Ta hy vọng nếu không được sự cho phép của ta, người không nên đi lại lung tung.

- Hừ!

Thiên Âm hừ lạnh, nói:

- Âm mưu của người sẽ không thực hiện được đâu... Lòng tin của ta sẽ không bao giờ bị thay đổi...

.....

.....

Đã ngày thứ ba rồi từ khi Ba Độ rời đi, đột nhiên Tổ Vu Hình Thiên xuất hiện trước mặt Thiên Âm. Hắn tuy không trở nên như Ba Độ nhưng hắn vẫn không quên thân phận của chính mình, hắn cuối cùng vẫn là Tổ Vu. Hắn hy vọng Thiên Âm có thể nói cho hắn biết Long Vũ đang ở địa phương nào. Hắn khao khát muốn cùng Long Vũ chiến một trận.

- Người tìm không thấy hắn đâu...

Thiên Âm cảm thấy được bốn phía chung quanh có dao động nguyên lực như có như không.

Không cần hỏi, chắc chắn Vu Thần Ba Độ đang ẩn núp ở gần đây.

- Trong Tam Giới không có chỗ nào là ta không đến được...

Hình Thiên nói:

- Phượng Hậu, ta đối với Phượng Tộc cũng không có thành kiến, mà ta cũng chẳng có dã tâm gì, ta chỉ hy vọng có thể cùng Long Vũ đối chiến một phen.

- Hừ!

Thiên Âm khẽ cười một tiếng, nói:

- Nói thật cho người biết, tiểu Vũ đã đi đến bên ngoài không gian Thiên Ngoại Thiên. Chờ tới lúc mà cậu ta trở về, các người ai cũng không phải là đối thủ của cậu ta.

- Ha ha!

Hình Thiên lập tức cười lớn:

- Long Vũ càng mạnh, ta càng thích... Trong cuộc đời Hình Thiên ta thích nhất là tìm được đối thủ cường đại. Phượng Hậu, ta hỏi thật người không có gạt ta đấy chứ?

- Dĩ nhiên rồi!

Thiên Âm nghiêm mặt nói:

- Đây là sự thật 100%... Các người cứ chờ xem, sớm hay muộn Tiểu Vũ cũng sẽ tìm tới đây, tới lúc đó các người liền biết được sự lợi hại của cậu ấy.

Trong lúc nói chuyện với Hình Thiên, Thiên Âm cảm thấy một cỗ sát khí nhàn nhạt truyền đến. Nàng nhún mày quát:

- Ba Độ, người còn không mau hiện thân. Ta đã sớm biết người ở gần đây nghe lên rồi, những điều ta vừa nói đều là sự thật.

- Ha ha, người có phải đang sợ hãi?

Thiên Âm cười châm chọc.

- Nói bậy!

Trong nháy mắt Ba Độ liền xuất hiện, hắn hừ lạnh nói:

- Thiên Âm, người hiện tại đang nói bậy, đừng cho là ta không biết. Muốn đi tới Thiên Ngoại Thiên cũng không phải là một chuyện dễ dàng, cho dù là ta thì cũng phải mất thời gian mấy trăm năm. Hừ, lần trước năm lệnh chủ Phương Thiên Địa các người cũng từng đi qua, mà thời gian các người tiêu tốn là hơn mấy ngàn năm. Truyện được dịch bởi đội Nòng Nọc - 4vn.eu

- Đúng vậy!

Thiên Âm nói:

- Nhưng tiểu Vũ chỉ cần thời gian chừng mười ngày thôi. Ba Độ, có lẽ có một số việc người còn chưa biết. Sau lưng tiểu Vũ có cường giả Thiên Ngoại Thiên chống lưng. Cho nên người cấu kết cùng với Thiên Nguyên cũng chẳng đáng là gì. Cường giả sau lưng tiểu Vũ tuyệt đối mạnh hơn Thiên Nguyên. Lời ta đã nói hết, rất nhanh thôi ngày chết của người sẽ đến.

- Lão xược.

Ba Độ giận dữ nói:

- Con tiện nhân kia, người nên biết người hiện giờ đang ở trong tay ta, chỉ cần ta muốn ta có thể khiến người muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.

- Vậy sao?

Thái độ của Thiên Âm vẫn mạnh mẽ như trước:

- Ta lại sợ người sao, nếu người muốn động thủ thì ta tùy thời phụng bồi. Cho dù liều chết ta cũng sẽ khiến người sống cũng không dễ chịu.

- Hừ!

Ba Độ cười lạnh một tiếng, nói:

- Hình Thiên, người đi ra ngoài chơi đi, nơi này hiện giờ giao cho ta.

- Việc này... Ba Độ đại nhân, tôi không hy vọng ngài gây thương tổn tới Phượng Hậu.

Hình Thiên nhìn thoáng qua Thiên Âm, nói:

- Ít nhất trước khi chưa đánh bại Long Vũ, xin ngài không nên gây thương tổn tới nàng, được không?

- Được rồi, người hãy đi đi, đây là chuyện của ta, không cần người quan tâm.

Ba Độ đuổi Hình Thiên rời đi, liền lập tức giơ tay về phía Thiên Âm đánh ra một đạo kinh phong.

Thiên Âm thấy thế liền vội vàng lui lại phía sau. Do đã có sự chuẩn bị từ trước, nàng tránh khỏi công kích của Ba Độ rất nhẹ nhàng.

Ba Độ thấy một kích vừa rồi đánh hụt vẫn không tức giận. Ngược lại hắn còn cười lớn một trận:

- Huyền Minh, người có thể đi ra rồi... Hôm nay, ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện.

Lời vừa nói xong, Tổ Vu Huyền Minh cũng đã xuất hiện trước mặt Thiên Âm. Khóe miệng hắn nổi lên một tia cười tà, con mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Thiên Âm, nói:

- Phượng Hậu, chuyện tình năm đó người hẳn cũng nhớ rõ, ta luôn luôn thích Dao. Ta khát vọng được ở bên cô ấy, yêu thương cô ấy. Nữ nhân Phượng Tộc các người rất thích hợp làm lô đỉnh cho ta. Đáng tiếc Dao có mắt mà không nhìn rõ được vàng ngọc, cô ấy đối với ta luôn hờ hững. Hiện giờ, Dao lại càng quá phận, lại có thể cùng với tiểu tử Long Vũ đó ở chung một chỗ. Dưới tình huống như vậy, ta chỉ có thể tìm kiếm một vật thay thế mà thôi. Mà người chính là vật thay thế tốt nhất...

- Càn rỡ.

Đối mặt với khiêu khích cùng khinh nhờn của Huyền Minh, Thiên Âm rất tức giận, trong đôi mắt nàng hiện lên từng đạo sát khí dày đặc.

- Huyền Minh, người dám vũ nhục ta, ta nhất định sẽ không buông tha cho người đâu.

- Ha ha!

Huyền Minh thâm ý cười nói:

- Chỉ một lúc nữa thôi, người sẽ không muốn giết ta nữa đâu... Không chừng, người lại yêu ta tha thiết không rời ấy chứ...

- Người đang nói bậy bạ gì đó, ta muốn giết người.

Lời Thiên Âm còn chưa nói xong, thì trong cơ thể nàng đột nhiên truyền đến từng trận khô nóng. Một loại cảm giác nàng chưa từng trải qua. Bất thành xuất hiện trong lòng nàng, nàng cảm thấy thân mình như đang trong lò lửa vậy...

- Ba Độ, người là tên tiểu nhân hèn hạ... Người đã làm gì đối với ta...

Lúc này Thiên Âm đã ý thức được Ba Độ đang âm thầm phá rối, đạo kinh phong lúc trước nhất định là có vấn đề.

- Hắc hắc... Huyền Minh sẽ giải thích cho người biết.

Ba Độ khẽ cười một tiếng, hướng tới Huyền Minh nói:

- Huyền Minh, con đàn bà này giao cho người, hy vọng người có thể dạy dỗ nàng ta thật tốt, trở thành một nữ phó hết mực nghe lời. Người đừng để cho ta thất vọng đấy.

- Ba Độ đại nhân cứ yên tâm, sở trường của thuộc hạ là dạy dỗ những nữ nhân khó bảo như Thiên Âm, ngài cứ yên tâm thoải mái mà rời đi...

Huyền Minh cười lớn nói:

- Thiên Âm, ngoan ngoãn làm nô đỉnh cho ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người đâu.

- Đồ vô sỉ, các người là đồ ác ôn, đồ hèn hạ...

Thiên Âm lúc này vừa lấy đạo lực áp chế xao động trong cơ thể, vừa tích cực tìm kiếm kế sách ứng phó.

- Hắc hắc, Thiên Âm, dáng người của người so ra cũng không kém gì Dao, hơn nữa thân phận của người so với nàng ấy còn cao hơn, làm cho người có mùi vị khác, xem ra diễm phúc của Huyền Minh ta đúng là không tệ. Đến đây nào bảo bối, không cần phải kháng cự, ta sẽ khiến cho nàng dục tiên tục tử! Ha ha... Người có biết không? Giờ phút này ta hưng phấn đến cỡ nào...

Huyền Minh hưng phấn nói, lúc này một đoàn hỏa diễm hùng hục đang bắt đầu thiêu đốt trong đan điền của hắn. Nhìn thấy thân hình của Thiên Âm, hơi thở của hắn dần dần dồn dập mà trầm thấp giống như là dã thú vậy, hai mắt hắn đỏ rực bắn ra mang quang dâm dục, lúc này hắn đang từ từ tiến từng bước tới gần Thiên Âm.

Trước đó, Vu Thần Ba Độ tự mình xuất thủ, đem Mị độc lợi hại nhất Vu Tộc bắn về phía Thiên Âm. Theo thời gian trôi qua, nàng sẽ dần dần mất đi lý trí, triệt để biến thành một dâm phụ cuồng nhiệt.

Thiên Âm cảm thấy trong cơ thể mình truyền đến từng đợt cảm giác tê dại. Nàng liều mạng áp chế loại xúc động cùng khô nóng này, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Càng làm cho nàng khiếp sợ hơn, hạ thân của nàng lúc này đã ở nên ướt át.

Bây giờ nàng đã hiểu, chính mình bị trúng Mị độc, trừ phi kỳ tích xuất hiện, nếu không hôm nay nàng tuyệt đối không tránh thoát khỏi sự chà đạp của Huyền Minh.

- Không được, ta quyết không nhận thua...

Nội tâm của Thiên Âm điên cuồng tranh đấu, nàng muốn bảo trì sự tỉnh táo của mình, nhưng sâu trong cơ thể vẫn không ngừng truyền đến từng đợt tê dại.

Đây là một loại bản năng nguyên thủy, nàng không thể nào kháng cự nổi.

- He he he!

Huyền Minh nhìn thấy khuôn mặt kiêu diễm ướt át của Thiên Âm, cơ thể nàng không ngừng vận vẹo, càng khiến hắn hưng phấn dị thường. Bất quá, hắn vẫn không động thủ, hắn muốn nhìn thấy lúc nữ nhân cao quý này tự cởi bỏ hết quần áo, tự mình chạy đến bên hắn cầu ái.

Mị độc mà Vu Thần Ba Độ sử dụng chính là Mị độc đã được các trưởng lão tỉ mỉ tinh chế, cho dù là gặp nữ nhân Thiên Ngoại Thiên, cũng khiến các nàng trở thành dâm phụ. Thiên Âm thì càng khỏi phải nói.

Hơn nữa, vật kia tuy rằng được xưng là Mị độc nhưng thực tế nó không phải là độc. Mục đích của nó chỉ là kích thích bản năng nguyên thủy nhất của nhân loại, kích thích bản năng giao phối của loài người.

Trừ khi là người thanh tâm quả dục. Nếu không căn bản không thể chống cự lại được. Mặc cho người có thần thông lớn đến bao nhiêu thì tất cả đều là thứ vứt đi.

- Ha ha, Phượng Hậu không cần kháng cự nữa, lột sạch hết quần áo đi. Tới đây để đại gia thỏa mãn người nào, để ta giải tỏa sự tích mịch của người nào.

Huyền Minh đắc ý cười nói.

Thấy Thiên Âm vẫn cố gắng duy trì tia tinh táo cuối cùng, chống cự lại Mị độc. Huyền Minh khê cười nói:

- Vô dụng thôi, buông tha chống cự đi, ta sẽ khiến cho người thỏa mãn...

Lúc này thân hình hần cuối cùng cũng chậm rãi đi tới.

Tia tinh táo cuối cùng của Thiên Âm lúc này cuối cùng đã bị được lực của Mị độc làm sụp đổ, Tổ Vu Huyền Minh trước mặt nàng giờ trở thành bộ dáng của Long Vũ.

Sâu trong nội tâm của nàng đột nhiên khát vọng muốn được cùng Long Vũ hoan ái.

Nàng chờ mong muốn được uyển chuyển hầu hạ dưới thân Long Vũ.

- Còn chờ cái gì nữa? Cởi sạch y phục của người đi, cho ta nhìn thấy sự cao quý của người đi nào...

Huyền Minh không ngừng cười ta, trong đôi mắt hần tràn ngập chờ mong

Chỉ một lát sau, bàn tay nhỏ bé của Thiên Âm không tự chủ được bắt đầu tự xoa nắn bộ ngực của mình, mà thân thể nàng lúc này càng ngày càng nóng, nàng chỉ cảm thấy phải cởi bỏ hết quần áo may ra mới hết nóng được.

- Ha ha!

Lúc này Huyền Minh cười vô cùng đắc ý, hần giờ phút này đã tiến lại gần nữ nhân trước mặt. Bởi vì đang hưng phấn nên quanh thân Thiên Âm tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Mắt thấy Thiên Âm sắp bị Huyền Thiên chà đạp. Một tiếng nổ cực lớn bỗng nhiên vang lên, phía chân trời từng tiếng sấm bắt đầu vang lên, ngay sau đó một cỗ lốc xoáy năng lượng liền xuất hiện.

Sau đó, thân ảnh quỷ dị của Long Vũ từ lốc xoáy đi ra, bên cạnh hần La Lâm với tư thế hiên ngang mạnh mẽ đứng bên cạnh, mà Thiên Sư pháp kiếm thì trôi nổi giữa không trung, tỏa ra khí tức cường đại vô cùng.

- Đồ hỗn trướng!

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Huyền Minh, người thật là to gan.

- Người nhất định phải chết!

Về mặt La Lâm cũng tràn đầy sát khí.

Khí tức quanh người Long Vũ khiến cho sâu trong đáy lòng Huyền Minh sinh ra một cỗ hàn ý, Huyền Minh thấy Long Vũ lúc này như ma thần, trong người tỏa ra khí tức cường đại lạnh như băng.

- Long Vũ người tới thật đúng lúc, lại phá hủy chuyện tốt của ta...

Bị khí thế cường đại của Long Vũ làm cho khiếp sợ, Huyền Thiên lui về mấy bước, ánh mắt kinh ngạc nhìn thẳng vào Long Vũ, trong giọng nói mang theo một chút tức giận.

Hiển nhiên việc Long Vũ xuất hiện đã cắt ngang chuyện tốt của hần.

- Lấy giải được ra đây...

Long Vũ lạnh lùng nói. Đồng thời, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hướng về phía Huyền Minh ép đến. Chỉ trong nháy mắt, Long Vũ liền cảm thấy được trong lòng Huyền Minh đang run rẩy.

Lúc này, La Lâm cũng phi thân lại đem Thiên Âm đang định xé nát quần áo chế trụ lại. Dùng liên tiếp mấy thủ đoạn nhưng tất cả đều thất bại. Hormone nữ tính trong cơ thể Thiên Âm đang không ngừng bị kích thích, muốn giúp nàng ta thoát khỏi khổ cảnh này thì buộc phải giao hoan.

Chỉ có như vậy mới có thể bình ổn lại dục hỏa trong cơ thể nàng.

Lời nói của Long Vũ đối với Huyền Minh mà nói giống như quyền kinh đánh thẳng vào đầu. Mỗi một chữ Long Vũ nói ra, khiến cả linh hồn hắn run rẩy.

- Ta nói lại lần nữa, giao giải được ra. Nếu không, chết!

Được nguyên lực Quang Minh phụ trợ, khí tức quanh thân Long Vũ càng trở nên cường đại. Dưới sức ép của lực lượng, Tổ Vu Huyền Minh cuối cùng cũng không chịu được quỳ rạp trên mặt đất. Nhìn thân thể Huyền Minh không ngừng run rẩy, ai còn nghĩ tới việc hắn là ma đầu Vu Tộc, là một trong mười hai Tổ Vu. Không ngờ dưới một câu nói của Long Vũ, Huyền Minh liền quỳ rạp xuống, có thể thấy được uy thế mà Long Vũ bày ra cường đại như thế nào.

Tình cảnh trước mắt dường như không thể tưởng tượng nổi, Vu Thần Ba Độ đang ẩn núp trong bóng tối cũng khẽ run lên. Hắn cũng không có ý định hiện thân hay nghĩ cách cứu viện Huyền Minh. Hắn lúc này chỉ muốn biết rốt cuộc tu vi của Long Vũ đã mạnh mẽ tới trình độ nào.

- Là ai đã hạ thủ...

Long Vũ lạnh lùng nói.

- Là Vu Thần Ba Độ tự mình hạ thủ, hắn dùng chính là phối phương thượng cổ của Vu Tộc, Mị độc này căn bản không có giải được. Bởi vì nó chỉ kích thích bản năng nguyên thủy nhất của con người, trừ khi là thông qua giao hoan nếu không thì không còn cách nào khác.

Tổ Vu Huyền Minh run rẩy nói, mồ hôi trên trán hắn đang chảy xuống như mưa mùa hạ.

Khuôn mặt hắn bây giờ tái mét không gì sánh được.

- Muốn chết!

Long Vũ khẽ quát một tiếng, cũng không phải làm bộ, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể hắn truyền thẳng vào trong đầu Huyền Minh. Bỗng nhiên hai tay Huyền Minh ôm lấy đầu mình, giọng của hắn so với tiếng giết heo còn muốn kinh khủng hơn, cả người trực tiếp ngã xuống mặt đất, lăn lộn một cách điên cuồng.

Đau, một cảm giác đau từ sâu trong linh hồn.

Trong con người của Long Vũ lóe ra tia sáng yêu dị, trong ánh mắt mang theo từng tia phẫn nộ, mặc kệ Huyền Minh đau đớn, Long Vũ hỏi:

- Nói thật cho ta biết, rốt cuộc có phương pháp giải độc hay không?

- Anh Long Vũ, em đã xem xét qua rồi, ngoài trừ cùng người khác giao hoan thì không có biện pháp nào khác. Hắn đúng là súc sinh, anh cũng đừng giết chết hắn, phải tra tấn hắn đến sống không bằng chết...

La Lâm giận dữ nói.

- Ủ!

Long Vũ cũng gật đầu đồng ý:

- Không thể tiện nghi cho hắn được.

- Ba Độ, ta biết ngươi đang ở gần đây, nếu ngươi có phương pháp giải độc thì xin mời hiện thân, ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống. Nếu không, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

Long Vũ lạnh lùng nói, quanh thân hắn tỏa ra hơi thở Quang Minh thánh khiết.

Sau khi nói, Long Vũ liền trực tiếp đem nguyên lực tác động lên trên linh hồn Huyền Minh. Không chút lưu tình đem nguyên lực chậm rãi xâm nhập vào linh hồn Huyền Minh. Truyện được dịch bởi nhóm Nồng Nọc - 4vn.eu

Huyền Minh bị đau đớn không ngừng, đến nỗi đến tiếng rên cũng không thốt ra được.

Ánh mắt Thiên Âm đang mơ màng, tại lúc Huyền Minh thét lên như heo bị chọc tiết liền xuất hiện một chút tỉnh táo, nói:

- Tiểu Vũ, giúp tôi...

Nói xong, Thiên Âm liền chạy thoát khỏi La Lâm, nhào vào lồng ngực Long Vũ. Gắt gao ôm chặt lấy hân, thân hình dựa chặt vào Long Vũ không rời.

Cảm thân hít thở được hơi thở mạnh mẽ của đàn ông, Mị độc trong cơ thể Thiên Âm phát tác càng thêm mãnh liệt. Một tia tinh táo lúc này giờ phút này đã biến mất.

Bộ ngực của nàng giống như bị thiêu đốt, mang theo hai luồng lửa nóng dán chặt lên bộ ngực rắn chắc của Long Vũ. Nửa thân dưới của nàng càng thêm ướt át, mặc dù còn cách một lớp quần nhưng vẫn có thể thấy rõ được vùng tam giác huyền bí.

Thiên Âm ôm lấy Long Vũ, theo bản năng của mình điên cuồng giãy dụa trong lồng ngực Long Vũ.

Long Vũ thấy thế, sắc mặt liền đen đi. Dù sao hân cùng Thiên Âm cũng có quan hệ mẹ vợ - con rể.

Bất quá, trong lòng tuy xấu hổ nhưng hân vẫn có một cổ kích thích nhàn nhạt.

- Long Vũ ca ca, anh phải cùng nàng ấy giao hoan. Nếu không, anh căn bản không có cách nào khác có thể giúp nàng ấy.

La Lâm nói:

- Căn cứ theo phân tích của em, nếu không thể giao hoan với người khác giới, sẽ khiến các mạch máu của nàng ấy bị căng phồng lên, khiến cho nàng ấy bị nổ tan xác. Nhẹ thì mất hết tu vi, nặng thì hóa thành tro bụi

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Long Vũ cau mày hỏi.

- Vâng!

La Lâm nghiêm túc gật đầu, nói:

- Đây là Mị độc lợi hại nhất Vu Tộc, lúc trước Vu Thần Ba Độ lại hạ độc quá nặng tay. Nếu không phải Thiên Âm tâm tính kiên cường, thì chắc nàng đã sớm đánh mất chính mình. Long Vũ ca ca, Thiên Âm lúc này liền giao cho anh, để em đối phó với Huyền Minh. Không nên do dự nữa, thời gian bây giờ không còn kịp nữa rồi...

Đúng lúc này, Thiên Âm đang điên cuồng vặn vẹo đã đem quần áo của mình xé nát. Da thịt trắng như tuyết lộ hết hân ra, bộ ngực sữa của nàng vẫn không ngừng ma sát với lồng ngực Long Vũ.

Long Vũ có thể cảm thấy rõ ràng Thiên Âm như hòa vào với lửa nóng.

Về mặt La Lâm cũng có chút xấu hổ, nói:

- Anh Long Vũ, phía trước có gian nhà gỗ đấy, anh hãy mang Thiên Âm qua đó đi. Yên tâm, lần này em sẽ không ghi hình lại đâu.

Sau một chút do dự, Long Vũ đành ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Thiên Âm, nhẹ nhàng lao tới gian nhà gỗ. Dem Thiên Âm đặt lên trên giường gỗ, trong lòng hân vẫn còn một chút do dự không thể hạ quyết tâm được.

Kỳ thật trong lòng hân vô cùng bằng lòng, chỉ là lo lắng sau này phải nói thế nào cho Kim Phượng hiểu được. Nếu hôm nay hân nhân cơ hội bắt lấy Thiên Âm mà thịt, thì cả Phượng Tộc giờ phút này đều ở trong tay hân.

Đợi cho Long Vũ rời đi, trong đôi mắt La Lâm hiện lên một tia sát khí. Đồng thời tay phải của nàng kết xuất ra một thủ ấn kỳ dị, một đạo quang mang màu tím liền xâm nhập vào trong thân thể Huyền Minh.

Huyền Minh kêu thảm một tiếng, ngay sau đó một đoàn khói đen từ trong cơ thể hân thoát ra. Cùng lúc đó, thân thể Huyền Minh cũng té xuống mặt đất, ánh mắt tán loạn, thân thể không nhúc nhích. Núp trong bóng tối, Vu Thần Ba Độ liền kinh hãi. Bởi vì giờ phút này, hân cảm giác được Huyền Minh đã chết rồi. Linh hồn của hân đang bị La Lâm sử dụng nguyên lực thanh tẩy. Huyền Minh giờ phút này chỉ còn là một cái xác không hồn mà thôi.

Ba Độ thật sự khó có thể tin được, lấy tu vi của La Lâm mà có thể trong tích tắc giết chết Huyền Minh. Bọn hắn rốt cuộc tại Thiên Ngoại Thiên đã gặp được kỳ ngộ gì?

Bỗng nhiên, sự tự tin của hắn lần nữa bị đả kích.

Giọng nói của La Lâm mang theo một tia hưng phấn, nói:

- Ba Độ, ta biết ngươi đang ở gần đây. Có bản lĩnh thì ngươi hãy hiện thân đi, cùng với ta so chiêu...

Ba Độ nghe vậy vội vàng dùng toàn lực thu liễm lại khí tức của mình.

Sau khi đã kiến thức được thủ đoạn của La Lâm, hắn cũng không có can đảm xuất hiện cùng nàng chiến một trận.

Sự tình hôm nay đã vượt qua khỏi dự liệu của hắn. Lúc này hắn tính đợi Thiên Nguyên trở lại, chứ lấy lực lượng hiện tại của hắn thì không thể đánh thắng Long Vũ được.

Bên trong gian nhà gỗ, khối thân thể nóng bỏng của Thiên Âm đang ôm chặt lấy Long Vũ. Giờ phút này, quần áo trên người nàng đã bị xé thành những mảnh nhỏ. Long Vũ bị động cảm giác được nữ nhân nóng bỏng này đang rất khao khát được cầu hoan, trong lòng Long Vũ cũng không kìm được từng đợt lửa nóng đang bốc lên.

- Aiz, xem ra chỉ có thể như vậy...

Long Vũ dường như đang tự an ủi mình.

Đôi môi anh đào của Thiên Âm khẽ nhếch. Không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê người, cái lưỡi thơm tho điên cuồng hôn lên mặt, lên cổ Long Vũ...

Đối mặt với thể công như vậy, Long Vũ làm sao chịu cho được? Đàn ông trong thiên hạ nào có ai có thể kháng cự lại được?

Hơn nữa Long Vũ cũng không thể kháng cự.

Ý thức của Thiên Âm đã không còn, nàng theo bản năng hô lên tên của Long Vũ, ngay cả trong đầu nàng lúc này cũng tràn ngập bóng dáng của Long Vũ.

Long Vũ lúc này liền có chút kinh ngạc, hắn ngàn vạn lần không ngờ, một Phượng Hậu Thiên Âm luôn lạnh lẽo tựa băng sương mà ở sâu trong nội tâm cũng có một mặt quyết rũ, phóng túng như vậy.

- Thiên Âm...

Giờ phút này trong giọng điệu của Long Vũ có chút phức tạp, hắn khẽ gọi một tiếng. Hắn từ bỏ hết tất cả cổ kị, bàn tay to bắt đầu vuốt ve cái lưng bóng loáng của Thiên Âm. Lúc này đây hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập, vật cứng giữa háng lại càng sát sao đặt vào trong thân thể Thiên Âm...

Lời tác giả: Xong, mai là đến Thiên Âm bị vật giữa.

Toái Càn Khôn

280. Chương 42: Mọi Chuyện Đều Đã Xảy Ra

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 42: Mọi chuyện đều đã xảy ra

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Thanh âm rên rỉ bắt đầu nhỏ nhẹ vang lên, Thiên Âm đã hoàn toàn say tình, đem hai chân trắng mịn thon dài quặp lấy eo Long Vũ. Đôi tay nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần Long Vũ sau đó lấy đôi tay vuốt ve thẳng nhỏ nóng hổi. Nhất thời, một cảm giác tê dại bao trùm toàn thân. Không bao lâu, Thiên Âm nhích hông qua, thẳng nhỏ của Long Vũ được bao bọc bởi một mảng ấm nóng mềm mại. Thiên Âm không ngừng uốn éo thân thể, kèm theo những tiếng rên rỉ hoan lạc không ngừng.

- Chỉ mong lúc tỉnh lại, em không chút hối hận.

Giờ phút này, trong lòng Long Vũ đã quẩn cái luân lý đạo đức sang một bên, nhắm mắt hưởng thụ sự sung sướng. Vì để phối hợp với nữ nhân, hắn ngoan ngoãn nằm thẳng, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng đã tràn ngập tiếng thở gấp của Long Vũ cùng tiếng rên rỉ mê người của Thiên Âm.

Trong lúc hai người đang vui vẻ quần nhau, quanh thân bọn họ bị một cỗ nguyên lực màu tím vây quanh. Thiên Âm đang trong trạng thái ý loạn tình mê cũng chậm chậm trở nên thanh tỉnh.

Sau một lúc, Thiên Âm đang điên cuồng cũng yên tĩnh lại.

- Long Vũ, là anh sao?

Thanh âm của Thiên Âm có chút run rẩy, giống như lời nói mê sảng.

- Là anh.

Long Vũ ôn nhu nói:

- Em bị trúng kế của Vu Thần Ba Độ. Vì cứu em, anh chỉ có thể làm như vậy, hi vọng em có thể tha thứ cho anh.

Thiên Âm khóa môi Long Vũ coi như là một câu trả lời.

Sau một hồi kích hôn, Thiên Âm ưỡn ngực, cặp hông trắng ngần lại vặn vẹo. Cảm giác tê dại truyền đến, Long Vũ đã nhận ra chuyện gì xảy ra, nhắm mắt hưởng thụ.

Không biết qua bao lâu, hai người đều cùng lên đỉnh. Một lát sau, căn phòng cũng dần khôi phục sự tĩnh lặng.

Thiên Âm kiệt lực, không mảnh vải che thân, mang khuôn mặt ửng hồng nằm trên lồng ngực Long Vũ. Nàng hơi nhắm mắt lại, không nói câu nào.

Tác dụng phụ của Mị được bắt đầu xuất hiện. Tinh thần của nàng vô cùng mệt mỏi. Trong lúc bàn tay Long Vũ đang vuốt ve bờ hông bóng mịn, nàng đã tiến vào mộng đẹp...

Trong lúc yên tĩnh suy nghĩ lại, Long Vũ cảm thấy mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ, làm cho Long Vũ không cảm thấy được chút chân thực nào. Nhưng trong lòng Thiên Âm, Long Vũ cũng đã hiểu.

Long Vũ bất đắc dĩ cười cười. Chuyện gì đã xảy ra cuối cùng cũng phải đối mặt, huống chi hắn cũng là bất đắc dĩ.

Bàn tay vẫn đặt trên bờ hông Thiên Âm, hắn có thể cảm giác được sự mịn màng cùng ấm áp của da thịt. Không thể phủ nhận, độ ngọt nước của Thiên Âm không kém gì so với mấy người Thi Nhân.

Là cực phẩm của thế gian, vưu vật khó gặp.

Hơi bình tĩnh chút tâm tình, Long Vũ phát hiện có chút biến hóa nhỏ trong cơ thể. Ngay lập tức tâm thần hắn liền trầm xuống, cẩn thận xem xét tình huống trong cơ thể.

Về phần chuyện tình phát sinh cùng với Thiên Âm, hắn cũng lười nghĩ để phải đau đầu. Liên tiếp gặp được kỳ ngộ, vô hình dung tâm tình Long Vũ đã xảy ra một loại biến hóa vi diệu.

Nhất là sau khi chiếm được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần, tâm tính hắn càng trở nên tiêu sái.

Tâm thần Long Vũ chậm rãi tiến nhập vào trong cơ thể, phát hiện Quang Minh nguyên lực trong đan điền càng thêm phát sáng. Không cần hỏi tại sao, dưới sự trợ giúp của Thiên Âm, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể Long Vũ đã ngưng tụ rất nhiều.

Long Vũ lẳng lặng cảm thụ. Hắn đang cân nhắc, nếu lúc này hắn gặp lại Thiên Nguyên, hắn có thể nắm chắc đối phó hay không.

Không biết trải qua bao lâu, Thiên Âm đang ngủ say chợt cảm thấy hạ thân mình đau nhức, nhin không được phát ra tiếng rên rỉ. Sau đó nàng chậm chậm mở mắt, nhất thời lên tiếng kinh hô.

Nàng không ngờ toàn thân mình không một mảnh vải che thân.

Thiên Âm cảm giác toàn thân vô lực, cả người mỏi nhừ. Nàng vội vàng lấy hai tay bưng kín bộ ngực. Sau đó, nàng còn cảm thấy một bàn tay đặt trên bờ mông mình, từng đợt tê dại cũng từ chỗ đó truyền tới.

Trong lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt Long Vũ, Thiên Âm ý thức được chuyện gì xảy ra... Nàng ngơ ngác nhìn Long Vũ, trong nội tâm dâng lên nhiều cảm xúc mâu thuẫn.

- Anh Vũ, chúng ta...

Thanh âm Thiên Âm mang theo một tia run rẩy. Đôi mắt xinh đẹp chảy xuống hai hàng lệ, nhỏ trên lưng nam nhân.

Long Vũ có chút ngẩn người, lập tức rời bàn tay trên bờ mông nữ nhân ra, nhẹ giọng an ủi:

- Thiên Âm... Đúng vậy, chúng ta vừa rồi... Đúng rồi, những sự việc trước đó, em đều nhớ kỹ chứ?

Thân thể Thiên Âm lại lần nữa run lên, trong đầu từng màn hoan ái lần lượt xuất hiện. Lúc nàng gặp Vu Thần Ba Độ, trúng phải Mỵ dược của Vu tộc. Lúc chuẩn bị Huyền Minh vũ nhục, may mắn Long Vũ kịp thời xuất hiện, cứu lấy nàng.

Giờ phút này, thậm chí trong đầu nàng còn xuất hiện cảnh hai người hoan ái.

Thiên Âm ban đầu có chút hoảng sợ, sau lại ngẩn người, cuối cùng là ngượng ngùng.

Hơi nghiêng người, Thiên Âm lỵ khai khỏi bờ ngực Long Vũ.

Sau đó, nàng lẳng lặng nhìn người đàn ông vì cứu nàng mà cùng nhau hoan ái với hắn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Thiên Âm thở dài, đem suy nghĩ vẩn vơ của mình chôn sâu trong đáy lòng... Trong ánh mắt nàng có chút mơ hồ.

Thiên Âm đưa mắt liếc nhìn Long Vũ thật sâu, quanh thân nàng nổi lên một đạo Ngũ Thái Hà Quang, trong khoảnh khắc hóa thành quần áo.

- Là Phượng Hoàng Chiến Giáp à?

Long Vũ nhẹ giọng hỏi.

- Đúng vậy.

Trên khuôn mặt Thiên Âm lại ửng đỏ, trong đầu nàng hiện lên khung cảnh điên cuồng hoan ái vừa rồi.

Phượng Hoàng Chiến Giáp là quần áo bên người của Thiên Âm, bám sát lấy người nàng, làm cho những chỗ nhạy cảm hoàn toàn nổi bật, thật là làm cho nam nhân nhìn mà muốn phạm tội.

Thiên Âm có chút xấu hổ, nhìn thoáng qua thân thể của mình. Nhưng bộ quần áo của nàng trong lúc ý loạn tình mê đã bị chính nàng xé rách toàn bộ.

- Anh Vũ, chuyện này...

Thiên Âm há hốc mồm, muốn nói gì đó, tuy nhiên không nói lên lời.

Long Vũ cũng có chút xấu hổ:

- Đầu xỏ gây lên chuyện này là Ba Độ. Anh sẽ báo thù cho em.

Vô tình ánh mắt Long Vũ nhìn vào đôi mắt Thiên Âm, nàng vội vàng né tránh. Hơi bình tĩnh một chút, Thiên Âm mới nhẹ nhàng gật đầu:

- Cảm ơn.

Long Vũ vốn là vãn bối, là con rể của nàng. Nhưng hiện giờ, bọn họ lại chơi trò vợ chồng với nhau. Trong lòng của nàng có chút lộn xộn, không biết làm thế nào để đối mặt với Long Vũ, với con gái của mình.

Nhưng sự việc đã xảy ra, cho dù có ăn bao nhiêu dép, gạch, Thiên Âm cũng phải đối mặt.

Trên thực tế, Long Vũ cũng rất xấu hổ, không biết làm thế nào để đối mặt với Thiên Âm. Vấn đề này quả thực rất khó giải quyết. Nhận làm vợ sao? Đường như không ổn.

Nhưng nếu cứ như vậy phải sạch quan hệ, không phải bản chất của Long Vũ.

Lúc này trong đầu Long Vũ chỉ vang lên liên tục một âm thanh, đó là Thiên Âm là nữ nhân của người. Bất kể là hiện tại, hay tương lai, chúng ta đều là nữ nhân của người. Tất cả đều đã cùng người quan hệ, đây là sự thật.

Hít sâu một hơi, Long Vũ thản nhiên quay đầu, cẩn thận nhìn nữ nhân xinh đẹp dễ thương trước mắt, trù mếu nói:

- Thiên Âm... Sự tình đã xảy ra, chúng ta cũng không thể trốn tránh được đúng không?

Quản mợ gì cái quy tắc chó má của thế tục. Lão tử sống dai vô đối cơ mà, cứ quản theo cái quy tắc chó má đó thì gái đầu mà ôm. Lão tử muốn có trách nhiệm với nữ nhân của mình.

Suy nghĩ đã thông, Long Vũ chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Âm.

Thiên Âm tựa hồ cũng cảm nhận được, tâm tình nàng có chút khấn trương, nàng vội vàng nhắm chặt hai mắt lại. Giờ phút này, nàng nghe rõ từng tiếng nhịp đập của tim mình.

Bàn tay Long Vũ đặt lên trên vai Thiên Âm, làm cho trong lòng nàng càng khấn trương hơn. Đôi mắt xinh đẹp rốt cuộc cũng mở, nhìn nam nhân trước mặt.

- Thiên Âm, tuy rằng tình thế bất đắc dĩ, nhưng mọi chuyện đều đã xảy ra.

Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Em sẽ không trách anh chứ? Anh không còn sự lựa chọn nào khác...

- Em không trách anh... Anh Vũ, chuyện ngày hôm nay... Coi như... Coi như tất cả đều chưa có phát sinh qua được không?

Thân thể Thiên Âm run rẩy nói.

Hiển nhiên, những lời này nàng đã cố lấy hết dũng khí nói.

Long Vũ sững sờ, lập tức khẽ cười một tiếng:

- Thiên Âm yêu dấu, đó là lời em nói đây nhé. Em cảm thấy em thực sự có thể coi chuyện này chưa từng phát sinh sao?

Dừng một chút, Long Vũ tiếp tục nói:

- Coi như em thực sự có thể... Nhưng anh không làm được. Mọi chuyện đã xảy ra, đây là sự thật, ai cũng không gạt bỏ được. Em coi anh là ai chứ? Anh phải vì bản thân mình chịu trách nhiệm, phải vì em mà phụ trách.

Lời vừa nói ra, trong lòng Thiên Âm thực sự căng thẳng.

Dùng đầu gối cũng biết, Long Vũ đã đưa ra quyết tâm của mình.

Mà cái gọi là phụ trách, khẳng định là Long Vũ đã ăn một lần, còn muốn ăn mãi.

Trước kia trong lòng Thiên Âm đã có ảo tưởng như vậy. Nhưng vãn chuyện này chỉ là ảo tưởng. Cho tới bây giờ, nàng cũng nghĩ mình sẽ không bao giờ vượt qua được phòng tuyến cuối cùng.

Trước kia, bởi vì chuyện này, nàng đã biết bao lần châm chọc Dao. Nhưng hiện giờ, chuyện tương tự lại xuất hiện trên người nàng.

Nàng không dám tưởng tượng, chuyện này sau khi truyền ra ngoài, sẽ có chuyện gì xảy ra? Kim Phượng, Thi Nhân, nhất là Dao, tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội chế giễu nàng.

Ngay lúc trong lòng Thiên Âm đang hỗn loạn, Long Vũ ôn nhu nói:

- Thiên Âm, anh không quản em đang lo lắng cái gì? Sợ hãi cái gì? Anh đều phải nói cho em biết, em đã là nữ nhân của anh, bởi vì trong lòng chúng ta đều có nhau.

- Anh Vũ...

Nghe được lời Long Vũ, thân thể Thiên Âm run lên:

- Anh Vũ, nhưng cứ như vậy em không thể đối mặt với tiểu Phượng, cũng không thể đối mặt với Dao.

Nghe Thiên Âm nói như vậy, trên mặt Long Vũ thoáng hiện nụ cười, hần khe nói:

- Yên tâm đi, có anh ở đây, tiểu Phượng, Dao sẽ không có ý kiến gì với em hết.

- Nhưng mà... Quan hệ giữa chúng ta là...

Thiên Âm vẫn có chút băn khoăn.

- Quan hệ giữa chúng ta rất đơn giản, em là nữ nhân của anh. Chỉ vậy thôi.

Long Vũ tản mát ra một cổ khí tức cuồng ngạo, trầm giọng nói:

- Thiên Âm. Anh nhớ là trước kia Phượng tộc không có cổ kị mấy cái luân lý đạo đức phức tạp của loài người này phải không? Thế nào? Em lại quan tâm đến nó sao?

Thiên Âm đỏ bừng khuôn mặt, trong lòng lại càng hỗn loạn:

- Anh Vũ. Em rất rối loạn. Em thực sự không biết phải làm cái gì bây giờ?

Dừng lại một chút, Thiên Âm nói thêm:

- Anh Vũ, trước tiên chúng ta không nên để chuyện này lộ ra... Được không? Trong lòng em còn chưa chuẩn bị tốt, em cần một chút thời gian.

- Được.

Long Vũ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Anh có thể cho em thời gian. Nhưng anh phải nhắc lại, em là nữ nhân của anh. Đây là sự thật không thể thay đổi.

Theo suy nghĩ của Long Vũ lúc này, hần cảm thấy không cần thiết phải che giấu việc này. Nhưng vì chiều theo cảm thụ của Thiên Âm, cũng muốn cho Kim Phượng không cảm thấy khó chịu, hần cũng chiều theo ý nàng.

Đương nhiên, Long Vũ cũng không sợ Kim Phượng biết. Những chuyện nếu đã xảy ra, nhất định phải dũng cảm đối mặt.

Trong lòng Thiên Âm chưa từng có yêu. Như lời Dao từng nói, Thiên Âm không hiểu cảm tình. Trong quá trình hoan ái giữa nam và nữ, Thiên Âm chỉ coi đó là một việc bảo tồn nòi giống.

Nhưng hiện giờ, nàng đã hiểu được thế nào là yêu.

Lần tiếp xúc với thân thể khác giới lần trước, đối với Thiên Âm đã đến hơn vạn năm. Sau khi cùng Long Vũ thân mật, trong nội tâm nàng có chút cảm giác tội lỗi.

Nhưng theo sự bá đạo cùng tự tin của Long Vũ, những băn khoăn trong lòng nàng chậm rãi biến mất.

Hồi tưởng lại một màn vừa rồi, trong lòng Thiên Âm tràn ngập ảm áp cùng thỏa mãn.

Long Vũ nhẹ nhàng nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Thiên Âm, thân thể hai người gắt gao quấn lấy nhau. Tuy cách một lớp mỏng Phượng Hoàng Chiến Giáp, nhưng Long Vũ rõ ràng có thể cảm nhận được độ ẩm, độ co giãn từ cơ thể Thiên Âm.

- Anh Vũ... Em muốn giết Huyền Minh và Ba Độ...

Thiên Âm cắn răng nói.

- Yên tâm đi, đây chỉ là chuyện sớm muộn...

Long Vũ cười nói:

- Huyền Minh lúc này chắc đang bị La Lâm hành hạ cho sống dở chết dở. Còn Ba Độ, cũng sẽ nhanh tới lượt hần thôi.

- Anh Vũ, cái gì đây?

Thiên Âm đột nhiên cảm giác có cái gì cứng cứng chọc vào bụng mình, theo bản năng nàng thò tay nắm lấy nó.

Long Vũ thoải mái rên rỉ một tiếng, Thiên Âm cũng lập tức nhận ra nó là cái gì. Nàng từ trong ngực hần thoát ra, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng lắng sang chuyện khác:

- Anh Vũ, lần trước anh tới Thiên Ngoại Thiên, rốt cuộc anh gặp được kỳ ngộ gì? Vì sao, ngay cả lực lượng cùng tu vi của anh, em đều không cảm ứng được?

Long Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Thiên Âm, em từng nghe nói Quang Minh Tôn Thần tại Thiên Ngoại Thiên chưa?

- Rồi.

Thiên Âm nói:

- Quang Minh Tôn Thần từng là chúa tể của Thiên Ngoại Thiên, sau đó hần nhường ngôi cho Huyết Anh Đại Đế. Nhưng cho dù như vậy, uy danh của ông ta cũng không ngừng lan xa. Thế nào? Anh gặp được ông ta?

- Đúng vậy.

Long Vũ cười nói:

- Trên thực tế, lần trước người giúp anh đánh lui Thiên Nguyên chính là Quang Minh Tôn Thần. Mà lần trước anh đến Thiên Ngoại Thiên cũng là do Quang Minh Tôn Thần dẫn đường. Hơn nữa anh còn có được pháp môn tu luyện nguyên lực, đồng thời còn nhận được nguyên lực truyền thừa từ Quang Minh Tôn Thần.

Long Vũ nhẹ nhàng buông lời nói thật.

Nhưng cũng làm cho Thiên Âm há to miệng, dường như khó mà tin được:

- Điều này sao có thể... Anh vũ, theo như anh nói, anh đã nhận được truyền thừa từ Quang Minh Tôn Thần? Nói như vậy, hiện tại trong người anh có được nguyên lực Quang Minh tinh khiết nhất?

- Đúng vậy.

Long Vũ thành thật trả lời.

Sắc mặt Thiên Âm hơi đổi:

- Vậy vì sao anh không dùng Quang Minh nguyên lực giúp em giải độc, tại sao lại phải...

Thiên Âm muốn nói ra nghi vấn của mình, nhưng mà lại không nói lên lời.

- Việc này... Có thể sao?

Sắc mặt Long Vũ hơi đổi.

- Đương nhiên có thể.

Thiên Âm hừ nói:

- Quang Minh nguyên lực của Quang Minh Tôn Thần, được xưng là nguyên lực thuần khiết nhất. Nếu anh dùng Quang Minh nguyên lực tuyệt đối có thể giúp em giải độc tố. Cho dù là Mỵ độc, cũng có thể giải trừ.

- Anh Vũ, không phải là anh cố ý đẩy chứ?

Thiên Âm hỏi.

Toái Càn Khôn

281. Chương 43: Đại Chiến Với Hình Thiên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 43: Đại chiến với Hình Thiên

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nồng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ xấu hổ, việc này hẳn thực sự không biết.

Đột nhiên Long Vũ giật mình, hẳn chuyện này La Lâm phải biết. Có lẽ nàng cố ý không nói với mình.

Chẳng lẽ nàng muốn nhân cơ hội này cho mình làm thịt Thiên Âm, như vậy toàn bộ Phượng tộc đều nằm trong tay mình.

Nghĩ đến đây, Long Vũ ngậm cười khổ. Nha đầu La Lâm này, hiện tại ngày càng mưu mô.

- Thiên Âm. Nói thật với em, trước đó anh thật sự không biết, nếu không anh cũng sẽ không dùng hạ sách này...

Long Vũ giải thích nói.

Thiên Âm thản nhiên trả lời:

- Em chỉ biết, nếu không phải bất đắc dĩ, anh nhất định sẽ chê em là bà già đúng không?

Trong giọng nói Thiên Âm mang một tia tức giận.

- Không phải.

Long Vũ thấy Thiên Âm có chút tức giận, vội vàng giải thích:

- Thiên Âm. Em nói cái gì thế? Em đâu có phải là bà lão đâu. Trong mắt anh, thanh xuân của em vĩnh viễn được bảo trì.

- Hừ.

Thiên Âm nói:

- Anh đừng gạt em. Lúc trước anh chẳng phải nói, đây chỉ là bất đắc dĩ. Nếu không phải như vậy, anh sẽ không cần đến em... Hừ.

Long Vũ nghe vậy, ngậm cười khổ, thầm nghĩ nữ nhân này sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ bắt mình phải thừa nhận, vì rất yêu thích nàng, mới đẩy nàng đem súng nhét vào à?

- Đúng rồi. Anh Vũ, anh cũng không thể nói phương pháp tu luyện nguyên lực nói cho chúng em biết đây chứ?

Thiên Âm hỏi.

- Sợ là không được.

Long Vũ nói:

- Anh đã cẩn thận nghiên cứu phương thức tu luyện, theo phương thức tu luyện trước đây của chúng ta bất đồng. Nếu làm không tốt, có thể bị tẩu hỏa nhập ma. Huống hồ, chuyện này anh cũng quên không hỏi Quang Minh Tôn Thần. Cho nên chuyện này tạm thời chưa thể thực hiện được.

Dừng lại một chút, Long Vũ ôn nhu nói:

- Thiên Âm, chỗ đó của em có đau không?

Nghe Long Vũ nói như vậy, khuôn mặt Thiên Âm nhất thời ửng đỏ, trái tim bỗng vội vàng đập. Giờ phút này nàng giống như một cô gái bình thường thẹn thùng, không nói câu nào.

Long Vũ muốn chính là kết quả này, hẳn thật sự muốn để cho Thiên Âm dây dưa đến chuyện nguyên lực.

- Thiên Âm, nếu không em điều tức một hồi đi.

Long Vũ nói.

- Vâng.

Thiên Âm khẽ gật đầu, chậm rãi ngồi xuống, ngũ thải đạo lực từ trên người nàng phát ra. Sau một lúc, nàng liền tiến nhập trạng thái minh tưởng.

Sau một giờ, Thiên Âm chậm rãi mở mắt. Thể lực, đạo lực của nàng đã phục hồi. Một chút mệt mỏi trên người cũng không còn nữa.

Long Vũ hỏi:

- Em không có việc gì chứ?

- Vâng.

Thiên Âm khẽ gật đầu, quét mắt liếc nhìn nam nhân trước mặt:

- Anh Vũ, em đã bị kéo vào tràng nguy cơ lớn này. Sau này, anh làm gì cũng phải cẩn thận, nếu không...

- Yên tâm đi, anh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Long Vũ tự tin nói:

- Chỉ cần anh có thể đánh bại Thiên Nguyên, mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng.

- Thiên Âm, anh mang em ra ngoài... La Lâm chắc vẫn còn đang cử hành Huyền Minh.

Nói xong, Long Vũ nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo của Thiên Âm, hai người lập tức biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ xuất hiện bên ngoài, La Lâm đã sớm đứng ở chỗ này, khóe miệng cười cười:

- Hắc hắc, hai người xong việc rồi sao?

Thiên Âm vừa bình tĩnh được một chút, bị La Lâm hỏi như vậy lập tức khẩn trương.

Theo bản năng, nàng nắm lấy bàn tay Long Vũ, nhẹ giọng nói:

- Anh Vũ... Em...

Long Vũ mỉm cười, ôm lấy eo nàng. Thậm chí bàn tay của hắn còn đưa xuống, xoa xoa bờ hông đầy đặn của nàng.

Thiên Âm nhất thời kinh hô một tiếng, khuôn mặt bắt đầu ửng đỏ.

- Anh Vũ, đừng làm như vậy...

Thiên Âm hạ giọng nói.

- Ha ha, cái này tính là gì. Em đừng quên, em là nữ nhân của anh...

Long Vũ cười hắc hắc, nói với La Lâm:

- Nha đầu, anh hỏi em. Có phải trước đó em đã biết, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể của anh có thể giải Mỵ độc trong cơ thể Thiên Âm.

- Vâng.

La Lâm ám muội cười cười:

- Em đã biết. Nhưng em cảm thấy nếu dùng cái đó để giải được có chút lãng phí cơ hội. Anh Long Vũ, chị Thiên Âm, La Lâm luôn cảm thấy hai người ở cùng một chỗ thật quá tốt. Một nam nhân ưu tú như thế, soi khắp thiên hạ này cũng chỉ có chị là xứng với anh ấy.

Long Vũ toát hết mồ hôi, những lời như vậy La Lâm cũng có thể trực tiếp nói ra được.

- Huyền Minh ở đâu?

Để rời khỏi cái đề tài xấu hổ này, Long Vũ vội vàng hỏi La Lâm.

- Đã chết.

La Lâm cười nói:

- Em đã làm thịt hắn, thân hình cụ diệt. Từ nay về sau, trên đời này không còn Tổ Vu Huyền Minh.

- Thủ đoạn thật ngoan độc.

Long Vũ cười hỏi:

- Thế còn Vu Thần Ba Độ?

- Tên tặc tử này ở phụ cận tận lực che dấu. Lúc em giết chết Huyền Minh hắc hắc có thể nhận ra. Có lẽ đã sớm chạy mất.

La Lâm hừ nói:

- Lần sau nếu em gặp được hắn, sẽ không bỏ qua cho hắn. Đúng rồi, chúng ta cũng phải trở về thôi. Chiến sĩ Vu tộc ở đây đã bị Ba Độ mang đi.

- Ừ.

Long Vũ tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng ngay lúc này, Hình Thiên xuất hiện, hắc ngăn cản trước mặt Long Vũ:

- Long Vũ, không được đi. Nếu đã đến đây, nhất định ngươi phải cùng ta giao thủ.

- Thế nào? Ngươi không chạy sao?

La Lâm khẽ cười một tiếng:

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi cường đại hơn so với Vu Thần Ba Độ sao? Hắn cũng sợ hãi chạy mất mất, ngươi còn dám hiện thân chặn đường?

- Tiểu cô nương, mục tiêu của ta là Long Vũ. Đối với ta, cô không có bất kỳ hứng thú nào, mời cô tránh ra.

Hình Thiên cười lạnh một tiếng nói.

- Hừ.

La Lâm khẽ cười một tiếng:

- Hình Thiên, ta biết người là một trong mười hai Tổ Vũ cường đại nhất, nhưng người cũng không phải đối thủ của ta. Người đến chậm một chút, nếu không người hẳn có thể chứng kiến được ta giết chết Huyền Minh như thế nào.

- Cái gì?

Hình Thiên hơi kinh hãi:

- Người giết chết Huyền Minh? Điều này sao có thể? Huyền Minh đã tái tạo thành công cơ thể của Tổ Vũ, tại sao người có thể giết được hắn?

- Đừng nghe cô ấy nói bậy.

Long Vũ cướp lời nói:

- Huyền Minh bị ta giết chết. Hình Thiên, nếu người thật sự không sợ chết, ta sẽ đánh với người một trận. Nhưng ta có một điều kiện. Nếu người thua, từ hôm nay trở đi người phải nghe lệnh của ta. Nếu người đáp ứng ta sẽ đánh với người. Nếu không, người rút đi.

Nói xong lời này, Long Vũ dùng tâm thần trao đổi với La Lâm: “Tạm thời không cần bại lộ tu vi của em, em chính là quân át chủ bài của anh. Đợi những lúc thích hợp em mới cần ra tay”

Lời Long Vũ vừa dứt, Hình Thiên cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là một vấn đề rất khó xử.

Nếu đồng ý, vạn nhất thua, mình thực sự rất thảm. Cho đến bây giờ Hình Thiên đều là người muốn tự do, ngay cả Vu Thần Ba Độ cũng không thể làm cho hắn thuận phục.

Nhưng nếu không đồng ý, người ta cũng không thêm giao thủ cùng mình. Nói như vậy, tâm nguyện của hắn cũng không đạt được.

Suy nghĩ một lúc, Hình Thiên lại có chút do dự.

- Người phải nhanh chóng quyết định, ta không rảnh chờ người...

Long Vũ nói.

Hình Thiên do dự một chút, cắn răng nói:

- Được rồi, ta đồng ý. Nhưng ta cũng có một điều kiện, trong vòng hai mươi chiêu người phải đã bại được ta. Nếu không ta cũng không phục. Sau hai mươi chiêu người có thắng ta, người cũng vẫn phải làm kẻ bồi luyện cho ta. Cứ ba ngày, người đánh với ta một trận, được chứ?

- Không thành vấn đề.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, thân hình lập tức biến mất tại chỗ. Hình Thiên chợt cảm thấy hoa mắt, một đạo công kích sắc bén cực điểm đánh úp vào phía đầu của hắn. Tuy rằng không có thấy rõ hình thái của công kích, nhưng khí kinh vô hình cũng làm cho da đầu hắn đau nhức. Do dự một chút hắn cũng không dám coi thường, vội vàng lấy chiến phủ chặn thế công.

Nhưng hắn vừa vùng chiến phù, chợt giật mình không ổn.

Bởi vì giờ khắc này, khí tức của Long Vũ hoàn toàn tiêu thất, ngay cả khí tức công kích cũng không còn. Nói cách khác, lúc này Hình Thiên đã mất đi mục tiêu công kích.

Trong lúc hắn còn ngây người, một trận đau đớn kịch liệt từ vai trái của hắn truyền tới. Tay phải Long Vũ hóa thành lợi đao, đã công kích trúng vai trái của hắn. Công kích của Long Vũ không những phá tan Vu lực hộ thân, mà còn lưu lại một vết cào trên vai trái của hắn.

Trên mặt Hình Thiên hiện lên vẻ thống khổ, cả vai trái bị máu nhuộm đỏ. Ngay khi Long Vũ chuẩn bị triển khai đợt công kích thứ hai, Hình Thiên khẽ cắn răng, cố nén đau đớn trên vai, nắm chặt Hình Thiên chiến phủ đột nhiên bổ tới trước ngực Long Vũ, tốc độ cực nhanh, giống như tia chớp.

Trong phút chốc, một đạo công kích cường đại phá không mà tới, mục tiêu là lồng ngực Long Vũ.

Mặc dù tốc độ công kích của Hình Thiên rất mau, nhưng tốc độ phản ứng của Long Vũ còn nhanh hơn nhiều. Ngay khi chiến phủ của Hình Thiên vừa động, hần giống như tia chớp phóng đi, phi thân nhảy lên giữa không trung.

Sau khi mất đi mục tiêu, chiến phủ chém lên trên một cây đại thụ ở phía xa xa. Cây đại thụ một người ôm không hết lập tức bị chém ngang, âm thanh rung trời.

Trong con người Long Vũ bắn ra sát khí nồng đậm, đối với Hình Thiên phía dưới quát lớn:

- Hình Thiên, ngươi còn không giác ngộ sao? Hiện giờ ngươi không đủ khả năng đối kháng với ta.

Câu hỏi của Long Vũ, làm cho Hình Thiên cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Hần vội vàng đem vết thương trên vai chế trụ tạm thời không để chảy máu nữa. Sau đó hần mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười:

- Hình Thiên chỉ có chết trận, không có nhận thua. Đến đây đi... Để cho ta xem năng lực thật sự của ngươi.

Nói tới đây, Hình Thiên mang giọng điệu châm chọc nói:

- Long Vũ, tu vi của ngươi không phải khổ tu, là ở kỳ ngộ. Ngươi không đủ khả năng bộc lộ được toàn bộ lực lượng của mình. Hình Thiên ta tuyệt đối có thể chiến thắng ngươi.

Trên mặt Long Vũ hiện ra vẻ giận dữ, đối với Hình Thiên trầm giọng nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, đánh xong hãy nói...

- Ta sẽ không nhận thua, trừ phi ngươi giết chết ta... Nhưng mà ngươi sẽ không có bản sự này.

Trong giọng nói của Hình Thiên tràn ngập phần nộ cùng khinh thường.

Hiển nhiên, đối với cơ duyên, kỳ ngộ của Long Vũ, Hình Thiên luôn luôn ghen tị.

Nghe xong lời châm chọc của Hình Thiên, Long Vũ trầm giọng nói với hần:

- Hình Thiên, ta hi vọng năng lực của ngươi cũng mạnh mẽ như võ mồm. Ngươi là Tổ Vu, kiến thức bất phàm, ngươi cũng có thể rõ ràng, cái gọi là tu hành, ngoài cơ duyên, còn lại là phải siêng năng. Long Vũ ta có cơ duyên này, tại sao lại không thể? Nói thật với ngươi, lấy lực lượng hiện tại của ta, muốn giết ngươi quá dễ dàng. Sở dĩ ta không lập tức giết ngươi, chủ yếu ta thấy ngươi cùng Vu Thần Ba Độ bất đồng, ngươi là một hán tử chân chính. Nếu ngươi không biết điều, tự tay ta sẽ tiễn ngươi về Tây Thiên, tuyệt không cho ngươi sống lâu thêm một phút...

Nói tới đây, sát khí Long Vũ tăng lên ba phần, tiếp tục nói:

- Nếu ngươi chịu thoát ly Vu Thần Ba Độ, gia nhập phe cánh của ta, ta có thể bỏ qua cho ngươi.

Nói xong lời cuối cùng, âm điệu trở nên cao vút, biểu hiện trên khuôn mặt cũng trở lên nghiêm túc.

Hình Thiên thật có chút ghen tị Long Vũ.

Hình Thiên là người tu luyện từ lúc Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa tới này, cũng chỉ có tu vi như vậy. Nhưng Long Vũ, tu luyện không bao lâu, đã đạt tới tu vi cảnh giới như thế, thật là đồng nhân bất đồng mệnh.

Miệng vết thương của Hình Thiên càng lúc càng trầm trọng.

Tuy rằng không chảy máu, nhưng trước mắt, vấn đề không không phải là ở chỗ chảy máu.

Vấn đề là Quang Minh nguyên lực từ miệng vết thương tiến vào trong thân thể Hình Thiên. Giờ phút này, Quang Minh nguyên lực không chút kiêng nể bắt đầu xâm nhập vào toàn bộ kinh mạch hần.

Nhất và chỗ vai trái bị trúng chiêu, cảm giác đau đớn kịch liệt. Cho dù là Hình Thiên lý như trâu cũng phải nhú mảy.

Để chữa thương, hần âm thầm đem Vu lực trong cơ thể tập hợp hóa giải Quang Minh nguyên lực. Nhưng giờ phút này, hần cảm giác được đây chính là thất sách.

Chỉ thấy sắc mặt Hình Thiên tối sầm lại, gằn giọng nói:

- Long Vũ, ta biết suy nghĩ của ngươi. Ngươi ỷ vào tu vi cao cường, biết trước chắc chắn sẽ đả bại được ta nên ra điều kiện với ta. Ta biết ngươi lợi hại, nhưng không có nghĩa ta không dám liều mạng.

Lời nói của Hình Thiên, hẳn là rất muốn liều mạng. Nhưng trên thực tế, tình trạng của hắn chỉ có mình hắn rõ.

Vì để phá giải nguyên lực trong cơ thể, Hình Thiên không tiếc lấy bốn mạng cùng Vu lực đối kháng, hao tổn rất lớn.

Lời Hình Thiên vừa dứt, sát khí trong mắt Long Vũ tăng mạnh. Hắn nhíu đôi lông mày, lạnh giọng nói với Hình Thiên:

- Ngươi đã không phân biệt được phải trái, không coi trọng danh dự. Ta đây sẽ không khách khí.

Lời Long Vũ vừa dứt, cả người đột nhiên phi thân đánh về Hình Thiên. Tốc độ của Long Vũ cực nhanh, giống như tia chớp, ngay cả La Lâm cũng phải tự so không bằng.

Hai tay Hình Thiên nắm chắc chiến phủ, hướng về phía Long Vũ hung hăng đánh tới. Chiến phủ phát ra tiếng xé gió, tựa như sao băng bắn về phía Long Vũ.

Long Vũ cũng không có chút ngao ngán, thấy chiến phủ chém ra công kích muốn bắn vào ngực mình, thân ảnh hắn đột nhiên biến mất trước tầm mắt Hình Thiên.

Cùng lúc đó, Hình Thiên đột nhiên phát hiện có sát khí sau lưng mình.

Trong lòng hắn biết Long Vũ sử dụng tốc độ rất nhanh cùng thuận di tiếp cận sau lưng mình. Chiến phủ trong tay không chút do dự thu hồi, thân mình cũng không chuyển, chiến phủ từ đỉnh đầu vung lên, chém ra phía sau.

Trong tích tắc, Hình Thiên nhất thời phát hiện tình huống không đúng, Long Vũ cũng không có xuất hiện sau lưng như hắn dự tính.

- Hừ, ngươi quá coi thường ta.

Nhưng vào lúc này, âm thanh Long Vũ đột nhiên vang lên bên tai hắn.

- Lấy tốc độ hiện tại của ta, ngươi căn bản không thể phát hiện được chuẩn xác khí tức của ta.

Thanh âm vừa dứt, một cỗ sát khí mãnh liệt tiến vào bên phải Hình Thiên. Đồng thời, Long Vũ vung Thiên Sư pháp kiếm chém tới. Biến hóa quỷ dị như vậy, ngay cả cao thủ thân kinh bách chiến như Hình Thiên cũng không kịp phản ứng.

Giây phút sinh tử, Hình Thiên chỉ kịp co thân mình lại, miễn cưỡng né tránh một kích trí mạng. Đồng thời, hắn giơ chiến phủ chém tới chỗ Long Vũ hiện thân.

Long Vũ chỉ cười lạnh, trở tay vung kiếm, lấy Thiên Sư pháp kiếm đón đỡ lấy chiến phủ. Hai cỗ lực lượng lần thứ hai giao phong, sinh ra lực phản chấn cường đại, khiến cho Hình Thiên không tự chủ được ngã nhào về phía sau.

Cùng lúc, Hình Thiên cảm thấy một cỗ nóng lực dọc theo chiến phủ nhanh chóng chui vào lòng bàn tay. Cỗ lực lượng này rất nhanh tiến vào trong kinh mạch hắn, làm cho hắn có cảm giác toàn thân đau đớn. Hắn vô cùng kinh hãi, liền tranh thủ vận khởi Vu lực tập trung vào tay phải, hi vọng có thể đẩy lùi cỗ lực lượng của Long Vũ tiến vào.

Đúng lúc này, Long Vũ đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, thân hình vừa động, áp sát tới Hình Thiên. Cùng lúc, Long Vũ sử dụng Quang Minh nguyên lực triệu hồi ra Vãn Thiên Thần Long.

- Rống!

Một tiếng gầm rú vang trời vung lên, khí tức cường đại của Vãn Thiên Thần Long hoàn toàn bao phủ Hình Thiên. Hình Thiên cảm thấy không khí xung quanh toàn bộ hút hết không dư chút nào. Càng làm cho Hình Thiên kinh ngạc chính là, trong lòng hắn bắt đầu dâng lên sự sợ hãi.

Ngay lúc Hình Thiên còn đang kinh ngạc, Vắn Thiên Thần Long đã muốn giương nanh múa vuốt bỏ nhào qua.

Hình Thiên biết rõ uy lực bất thường của một chiêu này. Nếu một chiêu này nữa Hình Thiên không thể tiếp được, sẽ tùy ý cho Long Vũ làm thịt.

Tâm ý vừa chuyển, Hình Thiên lập tức đem toàn bộ Vu lực xuất ra ngoài, toàn lực đối kháng với sát khí của Vắn Thiên Thần Long.

Trên khuôn mặt Long Vũ hiện lên một nụ cười lạnh lùng, mở miệng nói:

- Hình Thiên, ngươi quá ngây thơ rồi. Ngươi tưởng dựa vào chút Vu lực rẻ rách đó có thể ngăn cản được công kích của Vắn Thiên Thần Long sao? Thành thật nói cho ngươi biết, sự tình không đơn giản như vậy. Thần Long là do ta dùng Quang Minh nguyên lực phóng xuất ra. Cho dù là Vu Thần Ba Độ, cũng chỉ một hít là bay.

Lời còn chưa dứt, Vắn Thiên Thần Long gầm lên giận dữ, dường như đã chuẩn bị phá vỡ phòng ngự của Hình Thiên. Hắn bị Thần Long quấn quanh lơ lửng trên không trung. Sau một tiếng hét thảm, thân mình Hình Thiên nát tươm rơi xuống mặt đất.

Giờ phút này, một thân Vu lực của hắn đã hoàn toàn bị phong ấn.

Sau một lúc té lăn trên mặt đất, Long Vũ lạnh lùng cười:

- Hình Thiên, ta hỏi ngươi. Ngươi có tâm phục khẩu phục hay không? Ngươi có bằng lòng nghe lệnh ta hay không?

- Ta nói rồi, Hình Thiên ta chỉ có chết trận, không có Hình Thiên nhận thua.

Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không muốn quy thuận.

- Ngươi để cho ta thất vọng rồi...

Long Vũ khẽ than một tiếng:

- Ta tưởng rằng Hình Thiên là một hán tử nổi tiếng, nhưng bây giờ ngay cả dũng khí nhận thua cũng không có.

- Hừ.

Đối mặt với lời khích bác của Long Vũ, Hình Thiên chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả.

- Hình Thiên, ngươi đi đi.

Long Vũ khinh thường nói:

- Long Vũ ta khinh thường giết một người nhu nhược... Nhìn biểu hiện trước kia của ngươi, ta hôm nay sẽ không giết ngươi, hiện tại ngươi đi đi. Nhớ kỹ, ngươi là bại tướng dưới tay ta, từ hôm nay trở đi ngươi không có tư cách khiêu chiến với ta.

- Bởi vì ta không phải là đối thủ của ngươi?

Hình Thiên hỏi.

- Không phải.

Long Vũ nói:

- Bởi vì ta khinh thường ngươi, một ngụy quân tử thất tín bội nghĩa. Ngươi có tư cách gì muốn cùng ta giao thủ.

Trong lúc nói chuyện, Vu lực của Hình Thiên đã được giải khai.

Nhưng giờ phút này, bởi vì bị Quang Minh nguyên lực xâm nhập, Vu lực trong cơ thể của hắn bị hao tổn quá nhiều.

- Chúng ta đi.

Long Vũ xoay người nắm chặt bàn tay Thiên Âm, nói với La Lâm:

- Xác định tọa độ, chúng ta trở về Phượng Sào.
- Đợi một chút.

Hình Thiên khẽ quát một tiếng, thân hình vừa động, ngăn trước mặt Hình Thiên, xấu hổ nói:

- Long Vũ, lúc trước đánh cuộc cùng ngươi, ta thua, tâm phục khẩu phục, ta nguyện ý nghe lời ngươi. Nhưng ta có một thỉnh cầu, ta hi vọng có thể tiếp tục khiêu chiến cùng với ngươi.
- Bại tướng dưới tay, ngươi còn dám đưa ra yêu cầu?

La Lâm khinh thường nói.

Diệt Hồng Trần

282. Chương 44: Tâm Tư Xấu Xa Của Vu Thần Ba Độ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 44: Tâm tư xấu xa của Vu Thần Ba Độ

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Đúng vậy, ta đã bị đánh bại. Cho nên, ta mới hy vọng có thể được ngươi cho phép. được tiếp tục chiến đấu với ngươi.

Hình Thiên nhìn Long Vũ nói:

- Ta sẽ luôn luôn khiêu chiến ngươi, cho đến khi chiến thắng ngươi mới thôi. Từ hôm nay trở đi, mục tiêu của ta là vượt qua được ngươi.
- Tốt lắm.

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Hình Thiên, ta đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, tùy thời sẽ tiếp nhận khiêu chiến của ngươi. Còn nữa, vừa rồi tuy rằng chúng ta có đánh cuộc, nhưng ta tôn trọng nhân phẩm của ngươi. Ngươi không cần làm thuộc hạ của ta, ngươi vẫn là một người tự do. Nhưng từ hôm nay trở đi, không cho phép ngươi cùng Vu Thần Ba Độ có chút liên quan nào.

- Long Vũ ca ca, hắn là một bại tướng dưới tay anh, anh không cần phải khách khí với hắn như thế.

La Lâm quyết miệng nói.

Hình Thiên tức giận trừng mắt.

Long Vũ nói:

- La Lâm, không được vô lễ. Tổ Vu Hình Thiên là một hán tử chính trực.
- Long Vũ, ta thực sự phục ngươi.

Hình Thiên khẽ cười một tiếng nói:

- Trước kia Hình Thiên ta không sợ trời không sợ đất, lúc nào cũng coi ta là thứ nhất. Hiện giờ ta mới biết được, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Ta tự nguyện làm thị vệ của ngươi, nghe lệnh ngươi...

Thứ Long Vũ muốn chính là những lời này.

Khẽ cười một tiếng, hắn nói:

- Hình Thiên, thứ nên nói ta đã nói hết. Về phần ngươi muốn kiên trì, đây là lựa chọn của ngươi, ta không can thiệp.

Thiên Âm âm thầm cười lạnh, tiểu tử Long Vũ này ngày càng có tâm kế. Rõ ràng hắn muốn nhận Hình Thiên làm tay chân cho mình, lại còn vênh mặt giả nhân giả nghĩa làm người tốt.

.....

.....

Biết được Long Vũ đã thành công cứu được Phượng Hậu Thiên Âm, cả Phượng tộc đều sôi trào, thanh danh của Long Vũ tại Phượng tộc như mặt trời ban trưa. Kim Phượng gặp mẹ liền nhào vào lòng:

- Mẹ, thực sự quá tốt. Mẹ đã không có việc gì thật sự là quá tốt. Mẹ không biết, mấy ngày nay con lo lắng gần chết... Đúng rồi, anh Vũ làm thế nào có thể tìm được mẹ?

- Việc này... Tiểu Vũ lợi hại hơn trước kia rất nhiều... Cho nên cậu ấy không tốn bao nhiêu thời gian có thể tìm được mẹ.

Bởi vì Thiên Âm có tật giật mình, trong lòng có chút lo lắng.

- Anh Vũ lợi hại hơn trước đây?

Kim Phượng mở to hai mắt nhìn, thấy Long Vũ phía sau Thiên Âm giật mình hỏi.

- Con không biết, ngay cả Tổ Vu Hình Thiên cũng bị hắn thu làm thị vệ.

Vì để bình ổn tâm tình, Thiên Âm không ngừng nói chuyện.

Kim Phượng khiếp sợ nói:

- Hình Thiên làm thị vệ cho anh? Anh Vũ, chuyện này là thật sao? Đúng rồi, anh cùng Hình Thiên đại chiến, không có xuất hiện nguy hiểm gì sao?

- Đúng vậy... Hình Thiên thực sự là thị vệ của anh.

Long Vũ thản nhiên trả lời. Nhìn thoáng qua Thiên Âm bên cạnh, Long Vũ thấy ánh mắt nàng không chút che giấu, ôn nhu nhìn mình.

Kim Phượng quan tâm nói:

- Anh Vũ, mấy ngày này em rất lo lắng cho anh. Đúng rồi, anh ở Thiên Ngoại Thiên đã gặp tao ngộ gì?

Long Vũ lập tức đem chuyện đã xảy ra nói với mọi người.

Long Vũ cũng không đem toàn bộ cụ thể nói rõ ràng, chỉ nói sơ sơ mình kiếm được một chút chỗ tốt. Ngay cả nguyên lực truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần đều không nói tí mả.

Hắn không nói cụ thể, bởi vì hắn lo lắng chuyện hắn được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần bị Thiên Nguyên nghe được. Trước mắt, hắn chưa nắm chắc mười phần có thể đánh thắng được Thiên Nguyên hay không. Có một số việc, phải cẩn thận vẫn hơn.

.....

.....

Mấy vạn năm nay, Thiên Âm chưa từng tiếp xúc qua thân thể khác giới. Lúc trước, khi nàng ân ái với cha của Kim Phượng, cũng chỉ có mục đích duy trì nòi giống.

Sau khi xảy ra quan hệ cùng Long Vũ, trong nội tâm nàng liền thay đổi. Đường như nàng cảm nhận được nàng có quyền làm nữ nhân. Về mặt nàng lúc này luôn dịu dàng cùng thẹn thùng.

Tuy rằng nàng kiệt lực áp chế, nhưng Kim Phượng cũng vẫn có chút phát giác.

Bởi vì trong ánh mắt Thiên Âm, Kim Phượng thấy ngoại trừ chút né tránh, nàng còn thấy được sự hạnh phúc cùng ngọt ngào. Về mặt như vậy thực sự không có phù hợp với Thiên Âm.

Ít nhất, từ ngày nàng trở lại, căn bản việc này chưa từng xuất hiện.

Sau bữa cơm chiều, Kim Phượng đi vào tẩm cung của Thiên Âm, nàng hi vọng có thể tìm được một chút đáp án.

- Mẹ, mẹ cùng anh Vũ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Kim Phượng tiến đến ngồi sát mẹ mình, đôi mắt nhìn vào mắt Thiên Âm, thản nhiên nói.

- Tiểu Vũ giết chết Tổ Vu Huyền Minh, dọa chạy Vu Thần Ba Độ, rồi cứu mẹ.

Thiên Âm tận lực làm cho tâm tình của mình bình tĩnh. Nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện này, trên mặt nàng liền đỏ ửng, trong đôi mắt hiện lên sự ảm áp trước nay chưa từng có.

Kim Phượng nhìn nhìn Thiên Âm, trầm mặc một lúc sau, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, tâm tình của mẹ rất tốt, mẹ rất vui vẻ phải không? Mẹ vui vẻ như vậy, con cảm thấy cũng rất vui vẻ.

Nghe lời nói của Kim Phượng, Thiên Âm hơi sững sờ, khuôn mặt không tự chủ được có chút mất tự nhiên. Nàng nói:

- Phượng nha đầu, có phải con còn chuyện gì muốn hỏi mẹ?

- Không có.

Kim Phượng thản nhiên nói:

- Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi, con tối tâm sự cùng anh Vũ.

Nghe con gái nhắc tới Long Vũ, trong lòng Thiên Âm chợt căng thẳng.

Theo bản năng, nàng đoán rằng con gái muốn đi gặp Long Vũ chứng thực chuyện này. Nhưng nàng lại không thể ngăn cản con gái đi gặp Long Vũ.

Nàng hi vọng Long Vũ có thể đúng mực, nhớ kỹ lời nàng dặn. Tạm thời chưa vội nói rõ chuyện giữa nàng và hắn.

Sau khi rời khỏi phòng của mẹ, Kim Phượng lập tức đi tìm Long Vũ.

- Anh Vũ, em mới từ chỗ mẹ em tới đây... Thấy mẹ có chút thay đổi.

Kim Phượng nắm lấy tay Long Vũ, thản nhiên nói:

- Đi, chúng ta tới hậu hoa viên, em muốn nói chuyện với anh. Nói về mẹ em, nói về chuyện Vu tộc. Anh Vũ, em hi vọng anh có thể nói sự thật với em. Có thể chứ?

- Được.

Long Vũ gật đầu, lập tức nói:

- Tiểu Phượng, em yên tâm, toàn bộ anh đều nói cho em.

Hai người lập tức tay nắm tay đi tới hậu hoa viên, nàng mang theo Long Vũ tới ngồi trong một cái chòi, nhìn hoa sen nở đầy ao, thật lâu không nói một lời.

Long Vũ vài lần há mồm, nhưng lại không nói được cái gì.

- Anh Vũ, em cảm ơn anh.

Thật lâu sau, Kim Phượng nghiêng đầu nhìn Long Vũ, môi anh đào khẽ mở, thản nhiên nói:

- Em biết mẹ em vui như vậy, nhất định là bởi vì anh. Anh Vũ, em không quản đã xảy ra chuyện gì, em đều cảm kích anh. Bởi vì, trước nay em chưa từng thấy vẻ ôn nhu cùng hạnh phúc trên khuôn mặt của mẹ.

Dừng lại một chút, nàng hỏi:

- Anh có thể nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra được không? Nếu anh cảm thấy không thích hợp nói ra, em cũng sẽ không cưỡng cầu.

Trên khuôn mặt Long Vũ có chút tươi cười, nhưng cũng có xấu hổ.

- Anh nghĩ em cũng đã đoán ra được một chút?

Long Vũ thản nhiên nói:

- Anh nghĩ cũng không muốn giấu diếm em.

- Anh Vũ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trong giọng nói của Kim Phượng không chút trách cứ. Hơn nữa nàng mang ánh mắt tò mò nhìn Long Vũ.

- Tiểu Phượng, thực ra Thiên Âm không cho anh nói rõ sự việc. Nhưng mà anh muốn nói, đây là chuyện sớm hay muộn cũng phải tiết lộ. Huống hồ, em đã đoán ra được một chút.

Long Vũ nghiêng đầu nhìn Kim Phượng, chậm rãi nói:

- Anh tại Thiên Ngoại Thiên đã lấy được lực lượng cường đại. Trên đường trở về, anh cảm ứng được khí tức của Ba Độ. Sau đó La Lâm lại phát hiện được khí tức của Thiên Âm ở đó, cho nên, anh vội vàng tới đó. Lúc ấy, Thiên Âm đã trúng phải thượng cổ Mị độc của Vu tộc. Với tu vi của Thiên Âm, cũng vô pháp chống cự. Khi anh dọa lùi Vu Thần Ba Độ, hơn nữa chế trụ được Tổ Vu Huyền Minh, Mị độc trong cơ thể Thiên Âm đã phát tác. Vì giải độc, anh không thể làm gì khác được là đã phát sinh quan hệ với Thiên Âm.

Nghe xong Long Vũ giảng thuật, Kim Phượng nhẹ giọng nói:

- Thì ra là như thế. Anh Vũ, thực không giấu anh, em cũng đã nhận ra một chút ý này từ biểu hiện của mẹ. Nhưng em không thể dự đoán được sự tình lại như vậy. Đồng thời, em luôn luôn thấy mẹ là một người vô cùng lãnh đạm lại có thay đổi quá nhiều. Cho nên em luôn nghi hoặc hai người đã phát sinh ra quan hệ. Hiện tại, em đã minh bạch.

- Tiểu Phượng, thực xin lỗi... Nguyên bản, em cũng không muốn như vậy.

Long Vũ xin lỗi nói.

- Anh Vũ, không cần giải thích.

Kim Phượng cười nói:

- Anh Vũ, kỳ thật em phải cảm tạ anh. Bởi vì anh đã cải biến được mẹ em. Anh đã làm cho mẹ em khoáng hoạt, hạnh phúc.

- Tiểu Phượng. Mọi chuyện cũng đã xảy ra, tất nhiên anh phải phụ trách.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Bất kể là thế nào, hiện tại Thiên Âm cũng là nữ nhân của anh. Anh hi vọng em có thể hiểu được...

Kim Phượng đột nhiên ngắt đầu:

- Anh Vũ, đáp ứng em một việc, được không?

- Được, em nói đi.

Long Vũ thản nhiên gật đầu.

- Anh hãy đối xử tốt với mẹ em, cho mẹ hạnh phúc, cho mẹ khoáng hoạt, để cho mẹ làm một nữ nhân chân chính.

Kim Phượng nói:

- Tuy rằng trong lòng em thực sự có chút không thoải mái, nhưng em không có phản đối hai người cùng một chỗ. Sau này, em cũng sẽ cố gắng thuyết phục chính mình, cùng mẹ hòa thuận.

- Yên tâm đi, tiểu Phượng. Coi như em không nói, anh cũng sẽ đối xử tốt với Thiên Âm.

Long Vũ khẽ gật đầu nói.

- Anh Vũ, em biết bên cạnh anh có rất nhiều nữ nhân, nhưng em cùng mẹ em, chỉ có hai người. Em hi vọng anh có thể bỏ thêm ra nhiều thời gian hơn để đối tốt với mẹ em. Mẹ cùng những nữ nhân khác bất đồng, bà là người chưa từng được đón nhận một tình yêu chân chính.

Kim Phượng nói.

- Được, anh đã biết.

Long Vũ trả lời.

Đợi đến khi Long Vũ khẳng định trả lời, Kim Phượng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôn nhu nói:

- Như vậy là em có thể an tâm.

- Tiểu Phượng, trong lòng em có chút không thoải mái, có phải là em đang ghen hay không?

Long Vũ cố ý khiêu khích Kim Phượng, hi vọng có thể thay đổi được chủ đề.

- Đi chết đi, em không có ghen đâu...

Kim Phượng giả vờ giận dữ, nhẹ nhàng đẩy Long Vũ ra, có ý định rời khỏi nơi này.

- Không được đi.

Long Vũ cười hắc hắc, kéo lấy tay Kim Phượng vào trong lồng ngực mình, bàn tay còn lại lập tức xoa nắn bộ ngực to tròn của nàng.

Kim Phượng giả dối đưa đẩy vài cái, sau một lúc không ngừng rên rỉ.

Long Vũ cúi đầu cười nói:

- Tiểu Phượng, có phải em cảm thấy không được thoải mái. Hắc hắc, yên tâm đi, anh sẽ nhiệt tình yêu em. Phong cảnh chỗ này thực lãng mạn, rất thích hợp dã chiến, em cảm thấy sao?

- Không được... Không nên ở chỗ này...

Ánh mắt Kim Phượng mê ly, nhưng lý trí vẫn còn. Làm cái chuyện xấu hổ ở chỗ này, thực sự có chút quá đáng.

Tuy rằng nơi này là Ngũ Thái Cung, tuyệt không có tạp nhân vắng lai chỗ này, nhưng trong lòng nàng cũng không thoải mái. Đương nhiên, giờ phút này trong lòng nàng cũng có một cảm giác vô cùng kích thích.

Long Vũ cũng không để ý tới cự tuyệt của nàng, hần từ từ cởi bỏ y phục nàng. Nữ nhân giống như vưu vật, nhất thời làm cho hai mắt hắn tỏa sáng. Nhất là cái eo nhỏ như rắn nước, bờ mông tròn trịa trắng mịn, làm cho Long Vũ yêu thích không muốn buông tay.

Nhìn nữ nhân mê người trước mắt, Long Vũ hưng phấn tách hai chân nàng ra, lấy tay gầy gầy nơi hạ thể của nàng.

Tại chỗ này mà Long Vũ có hành động như vậy, thật làm cho khuôn mặt Kim Phượng nóng bừng, trong mắt ủy khuất muốn tràn ra hai hàng lệ, cả người đều vô lực. Đôi mắt nàng thỉnh thoảng liếc về phía Long Vũ, trong lòng dâng tràn yêu thương.

Hai tay Long Vũ như con rắn trườn khắp toàn thân Kim Phượng, nhất là tại bờ ngực cùng chỗ giữa hai đùi nàng không ngừng vuốt ve.

Kim Phượng chỉ cảm thấy cơ thể giống như điện giật, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, làm cho nàng thở hổn hển không ngừng.

Rốt cuộc Kim Phượng nhịn không được, chủ động cầu ái:

- Anh Vũ, yêu em.

Loang Vũ cười hắc hắc, nhanh chóng cởi quần của mình ra, hai tay nâng bờ mông trắng mịn, tay cầm thẳng nhỏ đã cương cứng hơi dùng sức đâm vào trong cơ thể Kim Phượng.

Kim Phượng phát ra một tiếng rên rỉ, chỉ cảm thấy cổ khoái cảm khó hình dung nhanh chóng khuếch tán toàn thân. Tay chân của nàng rất nhanh đều ôm chặt lấy thân thể Long Vũ.

Xung quanh nhất thời truyền đến âm thanh hoan ái của nam nữ.

- Anh Vũ, em thật thoải mái.

Tiếng rên rỉ của Kim Phượng vang lên.

Cả quá trình liên tục nửa giờ, tiếng rên rỉ của Kim Phượng càng lúc càng lớn, có vẻ rất nhanh sẽ tiết thân. Long Vũ thất thế, cũng đẩy nhanh tốc độ của mình. Tay chân Kim Phượng càng bám chặt lấy thân thể Long Vũ, cực độ khoái cảm khiến cho toàn thân nàng không ngừng co rút.

- A...

Kim Phượng phát ra một tiếng chói tai, hai tay ôm chặt lấy Long Vũ, toàn thân kịch liệt lay động. Mà hai tay Long Vũ cũng không ngừng nắn bóp hai vú nàng.

Sau một lát, hai người từng ngum thở phì phò.

Mất tới nửa ngày, thân thể mềm mại của Kim Phượng mới bình ổn trở lại, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn. Lần đầu hoan ái bên ngoài, cái loại cảm giác kích thích này không cần nói cũng biết.

Kim Phượng phục hồi tinh thần, xoay người cười quyến rũ:

- Anh Vũ, anh thật lợi hại. Người ta suýt chút bị anh hại chết... Bị anh giết chết đó.

- Hắc hắc, Thiên Âm lợi hại hơn so với em.

Long Vũ đột nhiên nói.

Trên mặt Kim Phượng lộ ra nụ cười dụ dỗ, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Long Vũ, yêu mị nói:

- Anh Vũ, có phải anh đã sớm muốn làm thịt Phượng Hậu phải không?

Kim Phượng để tránh xấu hổ, gọi mẹ mình là Phượng Hậu.

- Ha ha, tiểu Phượng. Đây là em nói, chứ không phải anh nói.

Long Vũ trả lời có chút xảo trá.

Đôi mắt long lanh của Kim Phượng nhìn Long Vũ, bàn tay nắm vào vật cứng nóng hổi của hắn, làm mặt quỷ nói:

- Thành thật khai báo, nếu không em sẽ bẻ gãy.

Vật cứng bị nàng nắm trong tay, không bao lâu Long Vũ lại cảm thấy có chút không thoải mái, lập tức vuốt ve hai vú nàng, ôn nhu nói:

- Tiểu Phượng, của em lại sẵn cứng rồi, anh muốn yêu em thêm một lần nữa.

Nói xong, hắn liền đẩy ngã Kim Phượng, đem cây gậy tai hại đâm vào người nàng. Kim Phượng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tê dại.

.....

.....

Biết được Huyền Minh bị giết chết, Vu Thần Ba Độ tức đến nghiến răng nghiến lợi. Luôn luôn cân nhắc, hắn âm thầm đi tìm Đường Hương Hương, lần nữa nói rõ ràng với nàng.

Mục đích của Vu Thần Ba Độ chính là có thể thuyết phục được Đường Hương Hương thoát ly Long Vũ, gia nhập phe cánh của hắn, cùng nhau đối kháng Long Vũ.

Đối với việc này, Vu Thần Ba Độ rất quan tâm.

Trước tiên, hần từng có nguyện vọng chinh phục Thiên Ngoại Thiên. Nhưng hiện giờ, hần lần nữa chịu nhục bởi Long Vũ. Đừng nói là Tuần Vũ Thiên Nguyên, ngay cả Long Vũ, hần đều không có nắm chắc mười phần.

Trước mắt, hi vọng duy nhất của hần chính là Đường Hương Hương, Tổ Vu Hậu Thổ.

Nếu như có thể thuyết phục Hậu Thổ, đây đúng là một đả kích trí mạng đối với Long Vũ.

- Ba Độ đại nhân, ta kính trọng người là trưởng giả Vu tộc, nhưng ta tuyệt đối không thông đồng với người làm bậy.

Nghe xong lời khuyên bảo của Ba Độ, Đường Hương Hương khinh thường trả lời:

- Ta đã sớm biểu lộ thái độ của mình, ta tuyệt đối sẽ không phản bội anh Vũ. Không quản ta là Đường Hương Hương hay Tổ Vu Hậu Thổ, ta đã có quyết định, ta sẽ không phản bội anh ấy. Về phần Huyền Minh, cái chết của hần cũng chưa hết tội.

Nói tới đây, Đường Hương Hương lạnh lùng cười:

- Ba Độ đại nhân, người rất thích ma hóa người khác, sau đó lợi dụng để phục vụ cho mình. Về chuyện Huyền Minh ta rất rõ. Nếu không phải hần có ý đồ vũ nhục Phượng Hậu, ta nghĩ anh Vũ cũng sẽ không hạ sát thủ. Từ góc độ của Hậu Thổ, ta thấy Huyền Minh chính là kẻ bại hoại của Vu Tộc. Còn từ góc độ của Đường Hương Hương, hần quả thực là đáng chết. Cho nên, ta căn bản không vì Huyền Minh mà báo thù.

Nghe xong lời Đường Hương Hương, Vu Thần Ba Độ buồn bực không thôi.

Tình yêu thật là đáng sợ.

Trong ký ức của hần, Tổ Vu Hậu Thổ vẫn là một người luôn hiểu chuyện, là một người trung thành với Vu Tộc. Nhưng hiện giờ, bởi vì tình yêu, nàng bỏ qua cả trách nhiệm của bản thân đối với Vu Tộc.

Đáng xấu hổ hơn là nàng cùng địch nhân ở cùng một chỗ.

Hần đã phẫn nộ.

Trong lòng hần lửa giận bùng bùng.

Nhưng mà hần cũng không ngốc. Cho dù cực kỳ phẫn nộ hần cũng không động thủ cùng Hậu Thổ. Nếu trong mười chiêu hần có thể chế trụ được Hậu Thổ, hần cũng không dám động thủ. Chọc giận tới Long Vũ, hậu quả là gì hần cũng không đủ sức tiếp nhận.

- Hậu Thổ, người làm cho ta thất vọng rồi... Chẳng lẽ người thật sự đã quên thân phận Tổ Vu của mình sao?

Ba Độ chậm rãi nói:

- Mười hai Tổ Vu từng là một khối, nhưng bây giờ, Huyền Minh đã chết, người lại thờ ơ. Người đã thay đổi, người đã quên tôn nghiêm cùng quang vinh của Tổ Vu. Bây giờ người càng giống như một nhân loại thấp kém, có được tình cảm của nhân loại. Đối với việc này, ta thấy thật không đáng giá.

- Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Vu Thần Ba Độ nói:

- Nguyên bản Vu Tộc chúng ta có thể trở thành chủng tộc ưu tú nhất... Đáng tiếc người thân là một trong mười hai Tổ Vu, lại không một lòng một dạ vì Tổ Vu.

Nói tới đây, Vu Thần Ba Độ trầm giọng nói:

- Hậu Thổ, người là một trong mười hai Tổ Vu có tiền đồ nhất. Hôm nay, ta thành khẩn mời người, gia nhập phe cánh của ta, giúp ta làm việc. Ta và người liên thủ, đủ để hoàn thành đại nghiệp. Ta có thể hứa với người, ngày thành công, đó là ngày ta với người kết thành vợ chồng. Khi đó, ta và người là chúa tể duy nhất trong thiên địa.

Diệt Hồng Trần

283. Chương 45: Báo Thù

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 45: Báo thù

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha.

Nghe xong lời Vu Thần Ba Độ, Đường Hương Hương lập tức nở nụ cười:

- Ba Độ, người không biết những lời này của người quá buồn cười sao? Chỉ bằng người mà đòi trở thành chúa tể. Hình như ta có nghe phong phanh, người thấy Long Vũ cùng La Lâm là chạy mất mật.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vu Thần Ba Độ nhất thời biến đổi.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Hậu Thổ, người đừng quá đáng. Ta hôm nay tới đây tìm người, hoàn toàn là vì ta và người cùng có huyết mạch Vu tộc. Nếu người cứ khăng khăng như vậy, tương lai người sẽ hối hận. Đừng trách ta không nhắc nhở người, Long Vũ đối với Vu tộc hận đến tận xương tủy, người tự thu xếp cho ổn thỏa đi.

- Ba Độ, thu hồi lại tâm tư của người đi... Chỉ cần có tình yêu, chủng tộc không phải là vấn đề.

Đường Hương Hương khẽ cười một tiếng nói:

- Ta biết người sợ hãi anh Vũ, cho nên cũng không dám miễn cưỡng ta. Với bản tính của người, chính là thuyết phục ta, sau đó để cho ta phản bội anh Vũ. Từ nay về sau, người sẽ dùng ta kiềm chế anh Vũ. Tâm tư của người đến thẳng ngực cũng biết. Xin khuyên người một câu, đừng có mơ mộng hão huyền. Vì anh Vũ, chuyện gì ta cũng làm được. Ba Độ, ta nhắc nhở người một câu, cải tà quy chánh... Không cần phải lao vào vòng tranh đấu này nữa, tốt nhất là tìm một chỗ dưỡng già giống trước kia đi.

- Tiện nhân, người sẽ hối hận.

Ba Độ mắng một tiếng, lập tức biến mất tại chỗ.

Thiên Âm lẳng lặng nhìn Long Vũ, trong lòng hỗn tạp đang không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nàng thật không ngờ, cuối cùng Long Vũ vẫn đem toàn bộ sự tình nói cho Kim Phượng.

Càng làm cho nàng không ngờ là con gái Kim Phượng lại không trách móc nàng.

Ngược lại, Kim Phượng còn mong muốn mình được hạnh phúc.

Con gái rộng lượng lại càng làm cho tâm tình Thiên Âm bất ổn. Càng suy nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện trở nên trầm trọng, nàng cảm giác mình có lỗi với con gái.

- Phượng nha đầu, mẹ xin lỗi con.

Thanh âm Thiên Âm tràn ngập áy náy:

- Trong chuyện này, mẹ cùng anh Vũ, dù ai cũng không có cách nào kiểm soát được.

- Con biết.

Kim Phượng mỉm cười:

- Mẹ, con đã nói rồi, con rất vui khi thấy mẹ hạnh phúc. Đồng thời vì mẹ hạnh phúc mà con vui vẻ. Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đây không phải phong cách của mẹ.

- Thiên Âm, tiểu Phượng, hai người đều ở đây à...

Ngay khi Thiên Âm đang muốn nói chút gì, Long Vũ xuất hiện. Hắn mặt mày hớn hở tiến đến.

Thiên Âm quay đầu, lặng lặng nhìn Long Vũ, không nói câu nào.

Kim Phượng nhìn thấy Long Vũ, trong ánh mắt toát lên một tia kinh ngạc. Bởi vì trên người Long Vũ nàng cảm giác được một cỗ lực lượng rất thần kỳ.

- Anh nghĩ anh có thể phá toái hư không, tiến đến Tiên Cảnh.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Cái gì? Phá toái hư không?

Kim Phượng hơi kinh hãi, chạy tới ôm cánh tay Long Vũ, hưng phấn mà nói:

- Anh Vũ, anh có thể mang em đi sao? Em muốn đến Dao Trì ở Tiên Cảnh tắm rửa.

- Việc này anh còn chưa thể xác định.

Long Vũ nói:

- Anh chỉ biết là, anh có thể vượt qua thiên kiếp, tiến vào Tiên Cảnh. Nhưng mang theo một người, anh không có nắm chắc. Như vậy đi, cứ chờ một thời gian, hiện tại anh cũng không có ý định đi Tiên Cảnh. Chờ cho La Lâm cẩn thận nghiên cứu. Khi nào đạt được mười phần nắm chắc, anh nhất định sẽ mang em tới Dao Trì tắm rửa. Hắc hắc, tới lúc đó chúng ta sẽ tắm uyên ương.

- Không biết xấu hổ.

Kim Phượng khẽ cau một tiếng:

- Mẹ em cũng đang ở đây, anh nói bậy bạ cái gì đấy?

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Đến lúc đó anh sẽ mang hai người cùng đi.

Thiên Âm nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ lên, đôi mắt liếc Long Vũ một cái.

Kỳ thật Long Vũ nói như vậy để xoa dịu giữa hai mẹ con, tránh cho không khí ngưng đọng giữa hai người.

Dừng một chút, ánh mắt của hắn chợt nghiêm túc. Con người chuyển sang hướng Thiên Âm, trầm giọng nói:

- Thiên âm, anh có một lễ vật muốn tặng cho em.

Nói tới đây, Long Vũ nhìn Kim Phượng nói:

- Tiểu Phượng, em có thể rời đi trước được không?

- Vâng.

Kim Phượng cũng không hỏi nguyên nhân, ngoan ngoãn gật đầu rời đi.

- Thiên Âm, em còn nhớ rõ người tên Nam Cung Ngự Phong không?

Đợi Kim Phượng đi xa, Long Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Lời vừa nói ra, Thiên Âm chợt giật mình. Một lát sau, thân thể nàng hơi run rẩy.

- Anh Vũ, tại sao anh lại biết Nam Cung Ngự Phong? Anh muốn làm cái gì?

Sau một lát bối rối, sắc mặt Thiên Âm trầm xuống:

- Vì sao anh phải nhắc tới người này? Chẳng lẽ anh muốn khơi lại chuyện cũ của em... Đúng vậy, đó là chồng trước của em. Thân thể của em không còn trong sạch, nếu anh không chấp nhận được, chúng ta có thể đoạn tuyệt quan hệ. Em không phải là loại nữ nhân không biết xấu hổ. Em cũng không muốn dựa vào anh.

- Thiên Âm. Trước tiên em không nên kích động.

Long Vũ đến gần vài bước, nhẹ giọng nói:

- Anh nhắc đến Nam Cung Ngự Phong, là bởi vì em luôn hận người này. Hắn ta là tâm bệnh của em, cũng là tâm ma của em. Đúng không?

- Không liên quan đến chuyện của anh.

Sắc mặt Thiên Âm càng trở nên trầm trọng.

- Tại sao lại không liên quan đến anh?

Long Vũ bá đạo nói:

- Em là nữ nhân của anh, chuyện của em chính là chuyện của anh. Tại sao anh lại không thể quản?

Nói tới đây, Long Vũ trầm giọng nói:

- Qua nhiều năm như vậy, Nam Cung Ngự Phong gây ra cho em thương tổn quá lớn, tạo ra tâm ma trong lòng em đúng không?

- Tại sao anh biết?

Thiên Âm hỏi.

- Trong lúc chúng ta hoan ái, anh đã cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng em.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Khi đó, anh đã thề, nhất định phải giết chết Nam Cung Ngự Phong, giải hận cho em.

- Anh Vũ, cảm ơn anh.

Sắc mặt Thiên Âm có chút hòa hoãn.

Dừng một chút, nàng còn nói:

- Anh không thể giết được Nam Cung Ngự Phong. Hắn bây giờ là chiến tướng của Tử Vi Trung Thiên Đại Đế... Chuyện quá khứ, cứ để cho nó vĩnh viễn qua đi.

- Không được.

Long Vũ nói:

- Anh và em đều rõ ràng. Chỉ cần Nam Cung Ngự Phong không chết, tâm ma trong lòng em sẽ không biết mất. Cho nên, anh đã giết chết Nam Cung Ngự Phong.

Lời vừa nói ra, Thiên Âm nhất thời cả kinh:

- Điều này làm sao có thể? Anh nói thật chứ?

- Đúng vậy.

Long Vũ gật gật đầu, vung tay lên, thi thể của Nam Cung Ngự Phong đã xuất hiện trước mặt Thiên Âm. Thiên Âm chết lặng nhìn thi thể Nam Cung Ngự Phong. Giờ khắc này, áp lực ngàn vạn năm trong lòng nàng rốt cuộc được phá bỏ.

- Cảm ơn.

Giờ khắc này, ngoại trừ cảm ơn, Thiên Âm cũng không biết làm thế nào để biểu đạt cảm kích trong lòng mình.

- Anh Vũ, anh lừa gạt Phượng nha đầu. Kỳ thật, anh đã tới Tiên Cảnh rồi sao?

Thiên Âm hỏi.

- Đúng vậy.

Long Vũ khẽ gật đầu.

Nam Cung Ngự Phong từng là một chiến sĩ ưu tú của Phương tộc. Cũng là mối tình đầu tiên của nàng.

Từ lúc Thiên Âm còn là một tiểu cô nương, nàng yêu hắn thật sâu, thậm chí còn không muốn kế thừa Phương Hậu, gả cho hắn, cùng hắn chu du thiên hạ. Nhưng sau khi Nam Cung Ngự Phong vì tới Tiên Cảnh làm chiến tướng, không ngờ vô tình từ bỏ nàng. Từ khi đó, trong lòng Thiên Âm tràn ngập hận ý. Từ đó về sau, nàng không còn tin tưởng vào tình yêu.

Sau đó, vì bảo tồn huyết mạch, nàng lựa chọn cùng cha của Kim Phương hoan ái, sinh hạ Kim Phương.

Sự tình tuy rằng đã xảy ra lâu rồi, nhưng chuyện này gây tổn thương tới nàng thật nhiều, cũng hại nàng thật nhiều. Thậm chí, có thể nói rằng nó vĩnh viễn để lại bóng ma trong lòng nàng.

Sau đó, Thiên Âm trở thành Phương Hậu. Sau khi trở thành một trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, nàng muốn tới Tiên Cảnh giết chết Nam Cung Ngự Phong. Nhưng Nam Cung Ngự Phong đã trở thành tay đâm cho Tử Vi Trung Thiên đại đế, được đại đế bao che, Thiên Âm vô kế khả thi.

Với nàng, báo thù quả là một tham vọng quá lớn.

Nhưng hiện giờ, thi thể của Nam Cung Ngự Phong lại xuất hiện trước mặt nàng.

Tâm tình kích động không lời nào có thể diễn tả được.

- Anh Vũ, cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã hoàn thành tâm nguyện của em.

Thiên Âm trầm giọng nói:

- Hôm nay, em mới chính thức cảm thấy mình hoàn toàn được giải thoát rồi.

- Với anh và em, còn phải dùng đến lời cảm ơn sao?

Long Vũ xoay người nhìn Thiên Âm, ôn nhu nói:

- Coi như cừu nhân của em là Tử Vi Trung Thiên đại đế, anh cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thiên Âm cảm kích gật gật đầu, từ trong tay xuất ra một đạo Ngũ Thái Hà Quang, thi thể của Nam Cung Ngự Phong nhất thời hóa thành bột mịn.

Thời khắc này, Thiên Âm không còn lạnh lùng tựa băng sương. Hàn băng trên trán nàng cũng triệt để hóa giải.

Nghiêng đầu nhìn nhìn Long Vũ, khuôn mặt Thiên Âm hồng hồng:

- Anh Vũ, là anh đã trừ bỏ gánh nặng cho em, chính anh đã sinh ra một Thiên Âm mới. Từ nay trở đi, Thiên Âm thề một mực đi theo anh. Bất kể là thân thể hay tâm hồn của em, vĩnh viễn đều thuộc về em.

Thiên Âm thả lỏng gánh nặng trong lòng. Đối với Long Vũ, đây là một hảo sự tốt nhất.

- Thiên Âm, tất cả những chuyện cũ đã là quá khứ, anh hi vọng từ hôm nay trở đi, em sẽ sống thoải mái hơn...

Nói xong, Long Vũ ôm Thiên Âm vào lòng, nhắm mắt ngửi mùi thơm trên cơ thể nàng.

Nét ửng đỏ trên khuôn mặt Thiên Âm bây giờ đã lan tới cổ. Nàng cúi thấp đầu xuống, trong ánh mắt có chút bối rối, cũng không dám trực tiếp đối diện nhìn Long Vũ.

Cúi đầu nhìn Thiên Âm thẹn thùng, Long Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nắm eo mảnh khảnh, nhẹ nhàng nói:

- Thiên Âm, em biết không? Bây giờ nhìn em thực đáng yêu.

- Anh Vũ, anh thích em như bây giờ, vậy còn em trước kia thì sao?

Trong ánh mắt Thiên Âm hiện lên một tia mê mang, nhẹ giọng hỏi.

- Không quan tâm là thế nào. Chỉ cần là em, anh đều yêu thích.

Long Vũ nói.

- Anh Vũ, hãy nói thật với em, anh không quan tâm tới việc em không còn trong trắng hay sao?

Thiên Âm thấp giọng nói, bởi vì khản trương, thân thể không ngừng run rẩy.

Long Vũ mỉm cười, tiêu sái nói:

- Yêu một người, cần gì phải để ý nhiều như thế.

- Anh Vũ...

Thanh âm Thiên Âm có chút nghẹn ngào, bởi vì nàng rất vui vẻ.

Long Vũ nhẹ nhàng nói:

- Thiên Âm, còn một tin tốt lành anh muốn nói cho em. Đang luôn cân nhắc mãi, cuối cùng quyết định đem phương pháp tu luyện nguyên lực nói cho Phượng tộc. Em yên tâm, anh đã để cho La Lâm tiến hành thay đổi, tuyệt đối thích hợp với thể chất của Phượng tộc. Đồng thời, phương thức tu luyện này không gây ra bất luận xung đột nào cả. Nhưng anh có một yêu cầu, ngoại trừ tộc nhân Phượng tộc, phương pháp này tuyệt đối không được truyền ra ngoài.

- Thật tốt quá, thật sự là quá tốt.

Thiên Âm hưng phấn:

- Em không biết phải nói sao... Đại ân của anh đối với Phượng tộc quá lớn. Anh Vũ, anh là phúc tinh của Phượng tộc, cũng là ân nhân của Phượng tộc.

Long Vũ đưa tay vuốt má Thiên Âm, nhẹ giọng:

- Được rồi. Thiên Âm, giữa chúng ta không nên khách khí như thế.

- Vâng.

Thiên Âm gật gật đầu, tựa đầu vào lồng ngực nam nhân, vẻ mặt ngọt ngào.

- Thiên Âm, đêm nay hảo hảo yêu anh nhé...

Dứt lời, đôi tay Long Vũ nhẹ nhàng vuốt ve bờ hông eo dãn của Thiên Âm.

Một cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân Thiên Âm. Lần trước nàng cùng Long Vũ hoan ái, dưới tác dụng của Mị độc, nàng tận lực phóng túng. Trên thực tế, nàng cũng không có bao nhiêu cảm thụ. Lần này, dưới bàn tay vuốt ve của Long Vũ, từ cặp hông truyền đến cảm giác giống như điện giật, không bao lâu truyền khắp toàn thân.

Thiên Âm rên nhẹ một tiếng, cả người nhũn ra, ngã vào ngực Long Vũ.

Long Vũ hơi dùng sức, hai thân thể gắt gao ôm lấy nhau. Sau khi vuốt ve hai vú nàng, thằng nhỏ của Long Vũ đã muốn phá bụng quần mà ra.

Trong phút chốc, bây giờ thằng nhỏ đã là nhất trụ kinh thiên.

- Anh Vũ, chúng ta làm như vậy thích hợp sao?

Cũng không biết xuất phát từ tâm lý thế nào, Thiên Âm lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

Hai bàn tay Long Vũ bắt đầu uyển chuyển vuốt ve toàn cơ thể Thiên Âm.

Ngàn vạn năm, Thiên Âm chưa từng trải qua kích thích như thế.

Toàn thân Thiên Âm kịch liệt run rẩy, trong đầu còn chút thanh tỉnh. Bất tri bất giác, nàng muốn rên ra tiếng, toàn thân vô lực.

Giờ phút này, ánh mắt Long Vũ đã lơ dờ.

- Thiên Âm, cứng của anh ơi, không nên kháng cự, để cho anh hết mình yêu em. Em cứ nhắm mắt hưởng thụ đi...

Long Vũ ôn nhu nói, hai tay lướt qua, quần áo Thiên Âm đã dần dần bị lột sạch. Một cơ thể hoàn mỹ đã hiện ra trước mặt Long Vũ.

Sắc mặt Long Vũ dừng ở thân thể mềm mại mê người của Thiên Âm, hô hấp của hắn dần dần dồn dập, thẳng nhỏ càng lúc càng dị thường khô nóng.

Lúc này, Long Vũ cũng không thể khống chế được mình nữa, hắn gắt gao ôm lấy nữ nhân, quần áo cũng đã lột sạch.

Lúc hai thân thể trần trụi ôm lấy nhau, quanh thân Thiên Âm truyền đến từng đợt cảm giác tê dại và kỳ dị.

Thiên Âm cảm giác mình như muốn bay lên.

- Anh Vũ, yêu em đi...

Gánh nặng trong lòng Thiên Âm đã muốn buông xuống. Nàng ngẩng đầu mị hoặc nhìn Long Vũ, can đảm nói ra cảm thụ trong lòng mình.

Mà những lời này giống như chất xúc tác. Dục hỏa trong lòng Long Vũ đã hoàn toàn bốc cháy. Không chút do dự nào, Long Vũ đẩy ngã nữ nhân, áp dụng phương thức thô bạo đem thẳng nhỏ tiến vào thân thể nàng.

Mới đầu, Thiên Âm còn có chút kháng cự. Nhưng sau một lúc, từng đợt tê dại truyền đến, nàng bắt đầu điên cuồng giãy dụa vòng eo... Dần dần, hai người hoàn toàn hòa cùng một khối.

284. Chương 46: Chủ Ý Đánh Vào Tiên Cảnh (1)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 46: Chủ ý đánh vào tiên cảnh (1)

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Thiên Nguyên vẫn cho rằng Ba Độ có thể đem những chuyện này xử lý thỏa đáng. Hắn thậm chí chắc chắn khi mình quay trở lại Huyền Cảnh, Long Vũ hẳn là đã chết rồi.

Nhưng hiện thực cùng với tưởng tượng của hắn khác nhau một trời một vực.

Long Vũ không có chết, thuộc hạ của Ba Độ là Tổ Vu Huyền Minh lại chết.

Căn cứ theo miêu tả của Ba Độ, La Lâm chỉ trong tích tắc có thể giết chết Huyền Minh, đem linh hồn của Huyền Minh từ trong cơ thể hắn lấy ra. Lúc này Thiên Nguyên liên kinh ngạc.

Có thể tách linh hồn của một Tổ Vu ra khỏi thân thể hắn, đây là dạng tu vi như thế nào? Cho dù là năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cũng không cách nào làm được. Cách giải thích duy nhất chính là nữ tử tên La Lâm đã nắm giữ được cách vận dụng nguyên lực.

Chân mày Thiên Nguyên hơi nhíu lại, giờ phút này lo lắng trong lòng hắn đã thành sự thật. Long Vũ có khả năng là do Huyết Anh Đại Đế hay Quang Minh Tôn Thần phái đến.

Từ lúc ở Phượng Sào giao thủ với Long Vũ, hắn đã biết được Long Vũ được một người ở Thiên Ngoại Thiên âm thầm giúp đỡ. Vì thế, hắn lập tức trở về Thiên Ngoại Thiên cẩn thận kiểm tra mọi việc.

Tuy rằng tạm thời vẫn còn chưa tra được ra cái gì, nhưng hắn vẫn luôn nghi ngờ, suy đoán của hắn là chính xác.

Hiện giờ, căn cứ theo tin tức mà Ba Độ đưa đến, thì sự thực đúng là như vậy.

Một điều hiểu thì trăm sự cùng thông.

Sau khi nghĩ thông suốt điều này. Thiên Nguyên kết luận việc mình rình coi quy luật Thiên Đạo làm cho khí tức của Huyết Anh Đại Đế và Quang Minh Tôn Thần bị bại lộ đã bị bọn họ biết được.

Chuyện cho tới nước này, Thiên Nguyên cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Tuy rằng hắn thấy mình không phải với Quang Minh Tôn Thần, nhưng Huyết Anh Đại Đế lại là đối thủ của hắn. Nhưng bây giờ hắn có thể khẳng định, dù là Huyết Anh Đại Đế hay Quang Minh Tôn Thần cũng không thể xuất thủ.

Đến cấp bậc bọn hắn một khi xảy ra đại chiến đều phải xuất ra toàn lực. Mà khí tức của Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế đều đã bị lực lượng của Thiên Đạo giám sát. Nếu bọn họ cường hoành sử dụng lực lượng đại chiến với hắn. Chỉ có thể làm cho cảm ứng của Thiên Đạo trầm trọng hơn, trước khi giết được hắn thì bọn họ đã chấm dứt mạng sống rồi.

Với suy đoán như vậy, Thiên Nguyên cũng cảm thấy phù hợp việc bọn họ đến giúp đỡ Long Vũ.

Vừa nghĩ đến đây, Thiên Nguyên khinh thường cười một tiếng. Hắn thầm nghĩ:

- Hai lão gia hỏa ngu xuẩn này. Các người tưởng bằng vào Long Vũ mà có thể cướp lại quy luật Thiên Đạo ở trong tay ta ư? Thật sự là quá buồn cười.

- Ba Độ, ta muốn người đi giết Long Vũ...

Hừ lạnh một tiếng, Thiên Nguyên xuất ra một trường kiếm tỏa ra kim quang chói mắt, nói:

- Đây là Lục Thần kiếm, người hãy cầm đi, nó có thể giúp người gia tăng lực lượng... Người hãy sử dụng thanh Lục Thần kiếm này chặt bỏ đầu của Long Vũ rồi mang đến cho ta. Sau khi việc này hoàn thành, ta sẽ có trọng thưởng. Nếu không, người đừng có trở về gặp ta nữa.

Tiếp nhận thanh Lục Thần kiếm, trong lòng Ba Độ vẫn còn sợ hãi, nói:

- Thiên Nguyên đại nhân, tôi biết tôi không phải là đối thủ Long Vũ. Cũng không phải tôi lo lắng cho mình, chủ yếu là tôi cảm thấy việc mà đại nhân nhờ cậy tôi làm khó mà thành được. Ngài xem có nên an bài thêm ai khác giúp đỡ tôi hoặc là ngài tự mình xuất thủ, như vậy mới bảo đảm việc này chắc thắng.

- Đồ hỗn trướng!

Thiên Nguyên nổi giận mắng:

- Ba Độ, xem người bị tên Long Vũ làm cho sợ hãi tới mức nào kìa, bộ dáng Huyền Cảnh đệ nhất cao thủ của người đâu rồi? Người hãy nghe lời ta nói, chỉ cần thanh Lục Thần kiếm này thôi là cũng đủ giúp người hoàn thành nhiệm vụ này rồi. Đương nhiên, nếu thật sự thất bại, việc chính của người là bảo trì tính mạng của mình. Nhưng người phải cùng với Long Vũ giao thủ, bởi vì ta muốn xem xem Long Vũ rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu lực lượng.

- Tôi hiểu rồi!

Trong lòng Ba Độ âm thầm tính toán, chỉ cần không phải đi chết, hắn thật sự cũng không lo lắng, chẳng qua làm bộ dáng như vậy thôi. Coi như hắn thật sự không phải đối thủ của Long Vũ, muốn chạy trốn khỏi tay Long Vũ hắn cũng không phải việc gì khó khăn.

Thiên Nguyên mặc dù biết tâm tư của Ba Độ nhưng hắn cũng không nói gì.

Việc trước mắt hắn cần phải có một con chó ở Huyền Cảnh giúp đỡ hắn. Nếu không, sự tình quá nhiều thì hắn cũng không cách nào chiếu cố hết được.

.....

.....

Cầm theo Lục Thần kiếm, Vu Thần Ba Độ bắt đầu tìm đến Long Vũ.

Vì không muốn Ba Độ gây tai vạ cho Phượng tộc, Long Vũ đành phải rời khỏi rừng Ngô Đồng, dẫn Ba Độ đến Luyện Ngục Sơn.

Đứng trên đỉnh núi, Long Vũ lẳng lặng chờ đợi Vu Thần Ba Độ. Ngay khi Ba Độ vừa xuất hiện, ánh mắt hai người nhất thời giao thoa, trong ánh mắt mỗi người đều lộ ra vài phần hoảng sợ.

Long Vũ quét mắt khắp xung quanh một hồi, ánh mắt hắn cuối cùng cũng dừng lại tại trường kiếm trên tay Ba Độ. Hắn lạnh giọng nói:

- Ba Độ, trên tay ngươi hình như là Lục Thần kiếm. Xem ra ta đoán không sai, ngươi chính là tai sai của Thiên Nguyên. Đáng thương cho ngươi, đường đường là chí tôn ở Vu tộc, hiện giờ lại lưu lạc tới hoàn cảnh như vậy, đúng thật là đáng buồn.

Ba Độ cũng không phản bác, ánh mắt của hắn nhìn thật bình thản, nhưng nó chỉ là để che giấu sát khí vô tận của hắn mà thôi.

- Anh Vũ, để em tới giúp anh.

Phượng Hậu Thiên Âm khi biết được tin Ba Độ và Long Vũ cùng nhau rời đi, liền dựa theo khí tức mà truy tìm được tới đây.

Khi Phượng Hậu Thiên Âm đi ra, thì Long Vũ và Vu Thần Ba Độ đang so đấu khí thế. Kinh khí vô hình sắc bén giăng khắp nơi.

Thiên Âm nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Long Vũ, ngưng mắt nhìn Ba Độ.

- Thiên Âm, em lui ra phía sau vài bước đi, chú ý cảnh giác, anh có dự cảm Thiên Nguyên đang ở gần đây...

Long Vũ tuy không cảm giác được khí tức của Thiên Nguyên, nhưng trong lòng hắn luôn có cảm giác Thiên Nguyên chắc chắn đang ở gần đây.

Thiên Âm liền đáp ứng, lập tức lui lại phía sau vài bước, âm thầm cảnh giác xung quanh.

Trong nháy mắt khi Thiên Âm lui lại, khí thế mãnh liệt như sét đánh do hai đại cao thủ phóng xuất ra liền đụng vào nhau, làm cho bụi đất bay khắp trời, trong nháy mắt đem cả đỉnh núi biến thành vùng đất bằng phẳng, giống như bị một cây thần binh chém xuống vậy.

Trong trận cuồng phong, hai người đồng thời lui lại.

Lần đo sức đầu tiên này đúng là khó phân cao thấp, tâm thần Ba Độ và Long Vũ đều bị chấn động, không tự chủ được thối lui về phía sau.

Vu Thần Ba Độ âm trầm nhìn đối phương, lạnh lùng nói:

- Long Vũ, ngươi quả nhiên có được sự trợ giúp của Thiên Ngoại Thiên, xem ra Thiên Nguyên đại nhân nói không hề sai.

Long Vũ hừ lạnh, nói:

- Ngươi cũng không yếu, xem ra làm chó cũng được nhiều chỗ tốt.

Vu Thần Ba Độ cười khinh miệt, hồi ngược lại:

- Ngươi có được sự trợ giúp của Thiên Ngoại Thiên, tự nhiên cũng vì bọn hắn mà làm việc. Trong vấn đề này ta và ngươi chẳng có ai cao thượng hơn ai đâu.

Sắc mặt Long Vũ liền trầm xuống, khẩu khí âm lãnh nói:

- Ta và ngươi thuộc về hai phạm trù khác nhau, ta vì chính nghĩa mà chiến. Còn ngươi, ngươi lại là vì tà ác mà đối đầu với ta.

Lời còn chưa dứt thì kiếm quang trong tay Long Vũ lớn dần lên, đồng thời quanh thân Long Vũ có tử quang nhàn nhàn, làm tăng sự uy nghiêm của hắn lên.

Con người Ba Độ co rụt lại, hừ lạnh nói:

- Long Vũ, xuất ra toàn bộ bản lãnh của ngươi đi, ta thật sự muốn xem, ngươi lợi hại đến cỡ nào. Ta Vu Thần Ba Độ vĩnh viễn là người mạnh nhất tam giới.

Trong lúc Ba Độ nói chuyện, Lục Thần kiếm được sự kích thích của Vu lực trong cơ thể hắn liền kêu to không ngừng.

- Đỡ lấy một chiêu của ta!

Ba Độ quát lạnh một tiếng, hai tay cầm kiếm chém tới Long Vũ. Bên này Long Vũ cũng không khiếp sợ, giơ kiếm nghênh đón. Kiếm quang của hai người liền đụng vào nhau, bắn ra khí kinh rung trời, khiến cho cả đỉnh núi sụp đổ. Kinh phong như hàng vạn hàng ngàn cây kiếm cắt nhỏ từng tấc không gian chung quanh.

Hai người lúc này liền ngừng lại, kiếm thế chậm rãi tiêu tán. Sau khi ánh sáng dần dần mất đi, lần đầu tiên giao phong giữa hai người cũng cứ như vậy mà xong.

Mỗi người mỗi vẻ, trận chiến này bất phân thắng bại.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Lục Thần kiếm quả nhiên danh bất hư truyền.

Hai mắt Vu Thần Ba Độ híp lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn Long Vũ, quát lạnh:

- Ngươi đang coi thường ta? Nếu ngươi vẫn không toàn lực thi triển... Cẩn thận đấy, nếu không ngươi sẽ hối hận.

Long Vũ liền quát lớn hỏi:

- Ba Độ, tâm tư của ngươi ta biết rõ, nếu ta đoán không sai mà nói, ngươi hẳn đang dùng chính tính mạng của mình để tìm hiểu thực lực chân chính của ta? Nếu suy đoán của ta là đúng, vậy thì lúc này Thiên Nguyên hẳn đang trốn đâu đó gần đây quan sát đại chiến giữa ta và ngươi, hẳn chắc rất muốn biết ta đến tột cùng học được bao nhiêu bản lãnh.

Nói xong câu này, Long Vũ khẽ cười một tiếng, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể kích phát ra, hình thành một quang sáng quanh thân mình. Lúc này, ánh mắt hắn lạnh lùng, khí thế toàn thân như cuồng phong bão táp, Thiên Sư pháp kiếm mang theo lực lượng như hủy diệt cả trời đất chém xuống Ba Độ.

Đối mặt với công kích kinh người của Long Vũ, sắc mặt Ba Độ liền ngưng trọng, lúc này hắn không dám có một chút do dự nào, hai tay nắm chặt Lục Thần kiếm đón nhận công kích của Long Vũ.

Kiểm thế hai người lại chạm vào nhau. Theo đó là từng trận sấm sét vang lên, cả trời đất lúc này đều xơ xác tiêu điều.

Nhìn trận chiến kinh hãi trước mắt, giọng Phượng Hậu Thiên Âm cũng run lên:

- Thật khiến cho người khác khó có thể quên được, đây mới thực sự là cuộc chiến của cường giả...

Thiên Nguyên đang ẩn thân trong đám mây trắng, sắc mặt hắn cuối cùng cũng trở nên ngưng trọng. Từ lúc Long Vũ công kích, hắn thấy được Quang Minh nguyên lực trong người Long Vũ. Không hề nghi ngờ nữa, chính là lão giả Quang Minh Tôn Thần kia đang âm thầm trợ giúp Long Vũ.

Hắn oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lão già, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu...

Trước đó không lâu, Quang Minh Tôn Thần là người mà hắn thân cận nhất. Nhưng hiện giờ thì...

Thế sự vô thường.

Trong lòng Phương Hậu Thiên Âm cũng có chút lo lắng, nàng có thể nhìn ra trường kiếm trong tay Vu Thần Ba Độ uy lực rất lớn. Nếu không, hẳn cũng không thể chiến đấu cùng với Long Vũ đến tình trạng như thế này.

Cùng vào lúc đó, khi Vu Thần Ba Độ và Long Vũ đang giao tranh kịch liệt, Kim Phương, Thi Nhân, Hình Thiên cũng xuất hiện trên đỉnh Luyện Ngọc Sơn.

Bọn họ cùng với Thiên Âm tụ lại một chỗ, đứng đằng sau Long Vũ lược trận.

Nhìn chăm chú vào trận giao chiến đang kịch liệt, Hình Thiên kinh hô:

- Không thể tưởng tượng được, sau một thời gian ngắn không gặp mà tu vi Long Vũ lại đạt tới mức này, buồn cười cho ta trước đây vẫn còn muốn cùng hắn quyết chiến. Xem ra ta còn cần phải cố gắng thật nhiều...

Trong lòng Thi Nhân là Thiên Dực Hổ, giờ phút này bàn tay nhỏ bé của nàng đang nhẹ nhàng xoa nắn cái đầu nhỏ của Thiên Dực Hổ, ý muốn bảo nó im lặng không nên náo động.

- Yên tâm đi, anh Vũ không có việc gì đâu.

Thi Nhân an ủi nói.

- Mọi người cẩn thận, lúc này anh Vũ đã cảnh báo với ta, Thiên Nguyên có thể đang ở gần đây.

Thiên Âm nhắc nhở một câu. Mọi người nghe vậy liền vội vàng cảnh giới.

Kim Phương tiến đến an ủi:

- Mọi người không cần lo lắng, cho dù Thiên Nguyên có xuất hiện, có anh Vũ ở bên cạnh, chúng ta không cần quá mức sợ hãi.

Tuy rằng Kim Phương đã an ủi, nhưng mọi người ai cũng không dám sơ suất.

Giao chiến giữa không trung càng lúc càng kịch liệt.

Lúc này toàn thân Vu Thần Ba Độ bị hắc khí đen như mực bao phủ, Lục Thần kiếm trong tay cũng sáng hẳn lên. Hiển nhiên, hắn đang được ngoại lực tương trợ chống đỡ.

Long Vũ cảnh giác nhìn hắc vụ xung quanh Ba Độ, nhạy bén phát hiện một tia khí tức khác thường. Sâu trong lòng hắn liền có chút trầm trọng.

Không cần phải hỏi, Long Vũ chắc chắn là Thiên Nguyên đã ra tay.

Trước kia chỉ là đoán, còn hiện giờ đã có chứng cứ xác thực.

Thiên Sư pháp kiếm hung hăng chém tới, khí thể kinh người không ngừng tuôn ra, chỉ trong chớp lát đã đem hắc vụ giữa không trung toàn bộ xua tan hết. Quang Minh nguyên lực trắng tinh đã thay thế hoàn toàn cho nguyên lực màu tím. Khí thể của Long Vũ lúc này mang theo vô thượng uy nghiêm.

Ba Độ được Thiên Nguyên âm thầm tương trợ, khí thể không ngừng tăng lên.

Rốt cuộc, khí thể của hai người cứ thế mà bám víu vào nhau, Ba Độ lại lần nữa xuất thủ trước, chỉ thấy hắn giữa không trung chém ra một đạo kiếm quang màu đen, mang theo khí thể cắn nuốt tất cả hướng về phía Long Vũ.

Cùng lúc đó, Long Vũ giận dữ hét lên tận trời cao, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm hung hăng chém ra ngoài. Kiếm thể hai người lại đụng vào nhau, trong nháy mắt liền xuất hiện hàng ngàn hàng vạn đóa hoa lửa.

Trong khoảnh khắc này, không khí xung quanh di động một cách nhanh chóng, tiếng gió gào thét mang theo lực phá hoại đáng sợ tung hoành khắp nơi, mang theo quang mang chói mắt cùng lực lượng khủng bố, tùy ý phá hư cây cối, núi đá xung quanh.

Thiên Âm liền vội vàng kéo theo mọi người lui về phía sau.

Thân thể Vu Thần Ba Độ run rẩy dữ dội, lực phản chấn đáng sợ làm cho nghịch chuyển khí huyết của hắn, phòng ngự quanh thân hắn liền tiêu tan. Lúc này tiếng nổ mạnh rung trời khiến cho luồng khí lưu bị khuấy động, thân thể liên tục bị thương nặng mấy lần, cuối cùng dưới lực lượng cuồng loạn bị chấn bay ra ngoài.

Mà Long Vũ thì vẫn đứng vững vàng tại chỗ.

Thiên Nguyên luôn chăm chú nhìn vào đại chiến của hai người, sắc mặt liên thay đổi. Sự tình so với hắn tưởng tượng còn muốn khó giải quyết hơn. Long Vũ đã được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần là việc không thể chối cãi được nữa.

Thực sự giờ phút này dù hắn có đi xuống, hắn cũng không nắm chắc chiến thắng được Long Vũ.

Về mặt đoàn người Thiên Âm thì rung động, nhìn hai người giao chiến khiến người khác khó có thể tưởng tượng được tu vi của bọn họ đến mức nào.

Sau khi trời yên biển lặng, sắc mặt Vu Thần Ba Độ thống khổ, oán hận nhìn Long Vũ.

Mà Long Vũ thì cười lạnh nhìn Ba Độ. Ánh mắt hai người giao nhau, ai cũng không mở miệng, cứ như vậy nhìn lẫn nhau, ánh mắt rất cổ quái.

Lúc lâu sau, Ba Độ dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn thoáng qua đám mây trên bầu trời, âm trầm nói:

- Xem ra dù ta có Lục Thần kiếm trong tay, ta cũng không có chút cơ may chiến thắng nào... Người nói đúng không?

Long Vũ cười lạnh nói:

- Người là đang nói chuyện với Thiên Nguyên đúng không?

Vu Thần Ba Độ hừ lạnh nói:

- Ta nói chuyện với ai, cũng không cần người quản tới...

Long Vũ nhìn lên bầu trời, cười thâm ý:

- Người đã thấy hết chưa? Có cảm tưởng gì...

Lúc này Thiên Âm, Thi Nhân, Kim Phượng, Hình Thiên cùng nhau phi thân đến bên Long Vũ, sóng vai đứng cùng một chỗ với Long Vũ, cùng đề phòng kẻ địch. Ánh mắt Vu Thần Ba Độ âm lãnh, cẩn thận lưu ý đám mây phía trên, tức giận nói:

- Các người là muốn vây công ta sao?

Long Vũ cũng không trả lời, ánh mắt nhìn thoáng qua đám mây, trầm ngâm nói:

- Ba Độ, ta hỏi người, người thực sự cam tâm tình nguyện bị người khác lợi dụng?

Vu Thần Ba Độ tức giận mắng:

- Người chẳng phải cũng là bị người ta lợi dụng đó sao? Ta nói rồi, người so với ta cũng chẳng cao thượng hơn đâu, chủ tử của người là Quang Minh Tôn Thần, mà người hợp tác với ta là Thiên Nguyên đại nhân. Chúng ta đều vì người khác mà làm việc, từ bọn hắn mà được một số chỗ tốt, ta và người thực ra đều giống nhau thôi.

Long Vũ cũng không tức giận, ngược lại cười nói:

- Người đã một mực u mê không chịu tỉnh ngộ, như vậy người cũng đừng có trách ta không khách khí.

Ánh mắt Vu Thần Ba Độ liên biến đổi, ngưng mắt nhìn Long Vũ nói:

- Người cảm thấy người có khả năng giết ta sao?

Long Vũ cười nói:

- Chỉ cần ta muốn, không gì là không thể.

Vu Thần Ba Độ cười nói:

- Không bằng người tới đây thử một chút xem...

Long Vũ cười thần bí:

- Người nghĩ rằng Thiên Nguyên sẽ tới cứu người, đúng không? Nói thật, nếu hấn cảm thấy mình không thể chiến thắng ta, hấn nhất định sẽ buông tha người.

Vu Thần Ba Độ liền cả kinh, phần nộ trừng mắt nhìn đám mây, cũng không nói câu nào.

Long Vũ cười tà nói:

- Bản thân ta muốn nhìn xem, chủ tử của người cứu người như thế nào...

Đôi mi thanh tú khẽ nhếch lên, Phượng Hậu Thiên Âm nói:

- Thiên Nguyên, chúng ta biết người đang ở gần đây, nếu người còn là đàn ông thì mau hiện thân đi...

Lãnh đạm nhìn xuống phía dưới, trong đôi mắt của Thiên Nguyên hiện lên một đạo sát khí. Sự khiêu khích của Thiên Âm khiến cho hấn cảm thấy mình bị sỉ nhục vô cùng, hấn hận không thể đi ra ngay bây giờ để hiếp chết Thiên Âm.

Nhưng hấn biết rõ, dù mình có đi ra thì cũng không nắm chắc được phần thắng.

Hơn nữa, ở phía dưới ngoại trừ Long Vũ ra, còn có rất nhiều người.

Long Vũ quay đầu lại, ánh mắt cổ quái nhìn Thiên Âm, nói:

- Thiên Âm, các người trở về trước đi, chuyện ở nơi này để ta tự mình xử lý.

Nói xong, Long Vũ nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm trong tay, hướng về phía Vu Thần Ba Độ cầm hận chém tới. Thiên Âm, Hình Thiên, Thi Nhân, Kim Phượng đều gắt gao nhìn chăm chăm Ba Độ, xem hấn cuối cùng có kết cục như thế nào.

- Có bản tôn ở đây, nào có thể để cho các người càn rỡ!

Ngay khi mũi kiếm của Long Vũ sắp chém trúng Ba Độ, ở giữa không trung vang lên một giọng nói to như sấm.

Ngay sau đó, một bàn tay màu vàng từ trên trời giáng xuống, đánh nát kiếm quang của Long Vũ. Sau đó, lợi dụng lúc Long Vũ chưa kịp phản ứng. Bàn tay kia liền kéo theo Ba Độ, trong nháy mắt liền biến mất.

- Long Vũ, ta và người còn một trận chiến khó có thể tránh khỏi, người tự thu xếp cho tốt đi, ta sẽ tới tìm người.

Giữa không trung lại vang lên giọng nói của Thiên Nguyên.

- Nguy hiểm thật!

Long Vũ thở dài nói.

Thi Nhân đi tới hỏi:

- Anh Vũ, nếu anh đối phó với Thiên Nguyên thì có mấy phần nắm chắc?

- Không nắm chắc chút nào!

Long Vũ nói:

- Ban đầu anh tính làm việc một cách khiêm tốn, nhưng khi biết được Thiên Nguyên muốn thử tu vi của anh, anh buộc phải xuất ra toàn bộ. Một kích lúc này anh đã vận dụng hết nguyên lực trong cơ thể, may mắn là hấn đã bỏ đi, nếu không...

Giữa lưng chừng trời, Vu Thần Ba Độ cười lạnh nói với Thiên Nguyên:

- Người lại có thể không buông bỏ ta, thật sự là khó có được...

- Được rồi, người đừng chậm chọc ta nữa... Bản tôn tự nhiên sẽ tới cứu người. Trước mắt, người còn có giá trị lợi dụng, ta sẽ không để người bị giết dễ dàng như vậy đâu.

Nói tới đây, Thiên Nguyên cười lạnh nói:

- Ba Độ, ngươi biết không? Sự tình hôm nay ngươi làm rất khá, vốn ta tính khen ngợi ngươi một chút, nhưng mà ngươi lại cố ý chờ chết, cố ý khảo nghiệm mức độ coi trọng của ta đối với ngươi. Hành vi này khiến ta rất chán ghét... Vì vậy, ta sẽ hủy bỏ khen ngợi đối với ngươi.

Vu Thần Ba Độ nghe vậy, cả người liền ngẩn ra.

Đúng vậy, lúc này đúng là hấn thật sự cố ý.

Tuy rằng hấn cũng không thể đánh bại được Long Vũ, nhưng hấn cũng không đến mức chỉ có mấy chiêu liền bại trong tay Long Vũ. Nếu hấn xuất toàn lực ứng phó, hấn vẫn có thể liều mạng cùng Long Vũ.

Đương nhiên, lúc sau Long Vũ sử dụng nguyên lực càng ngày càng thuận lợi cũng không thể bài trừ khả năng trong vòng mười chiêu có thể giết chết Vu Thần Ba Độ.

- Ba Độ, ngươi hiện giờ theo ta đi tới Tiên Cảnh...

Thiên Nguyên nói:

- Sự tình càng ngày càng khó giải quyết, chúng ta phải thuyết phục Tiên Cảnh đứng về phía chúng ta.

Ba Độ kinh ngạc nói:

- Điều này có thể sao? Lão già Tử Vi kia từ trước tới nay không thèm hợp tác với ai, duy ngã độc tôn. Huống hồ, năm đó Tử Vi cùng Hậu Thổ có mối quan hệ không tệ, ta xem ngài hay là buông bỏ ý đồ này đi.

- Ngươi sai rồi... Ta đã từng nghe ngóng qua, Tử Vi Đại Đế có cừu hận đối với Long Vũ.

Thiên Nguyên cười nói:

- Tử Vi có một danh tướng tên là Nam Cung Ngự Phong, ngươi có biết không? Lúc trước Long Vũ mạnh mẽ xông vào Tiên Cảnh, không để ý tới việc Tử Vi cầu tình, trực tiếp giết chết hấn. Vì thế mà bây giờ Tử Vi rất oán hận Long Vũ.

285. Chương 46: Chủ Ý Đánh Vào Tiên Cảnh (2)

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 46: Chủ ý đánh vào tiên cảnh (2)

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Dao Trì, Tiên Cảnh.

Thất công chứa một thân quần áo trắng tinh ngồi cạnh Dao Trì, ở chỗ mặt nước không gợn sóng có thể thấy được khuôn mặt xinh đẹp của chính mình, mi như núi xa, làn da trắng như tuyết, ánh mắt như làn nước. Nhưng trong ánh mắt của Thất công chứa có chứa một chút thương cảm, thậm chí trên mặt nàng còn có vẻ lo lắng, u sầu.

Ở sau lưng nàng là hai nữ tiên quan, bọn họ có chút không biết phải làm gì cho đúng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng không biết phải làm cách nào để an ủi nàng.

Hai người biết Thất công chúa mấy ngày nay vẫn luôn như vậy. Bao giờ cũng đau khổ, tinh thần ảm đạm. Dù có nói với nàng thì nàng cũng không để ý, hai người nhìn mà thấy đau lòng.

Rốt cuộc, một trong hai nữ tiên quan nhịn không được cúi thân xuống, đến bên cạnh Thất công chúa nhẹ nhàng nói:

- Công chúa, người rốt cuộc có tâm sự gì vậy, xin hãy nói ra với chúng tôi, tuy rằng chúng tôi tiên lực thấp kém không giúp gì được cho người, nhưng chúng tôi có thể nghe người tâm sự...

Thất công chúa giống như không nghe thấy gì, phản ứng gì cũng không có, vẫn yên lặng ngẩn người nhìn mặt hồ.

Nữ tiên quan kia giờ phút này cũng muốn khóc, nắm lấy đồng bạn, nhỏ giọng nói:

- Làm sao bây giờ, công chúa nếu cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng sẽ sinh bệnh mất thôi. Người nói nên làm thế nào bây giờ?

Nữ tiên quan kia cũng trầm mặc không nói nhìn Thất công chúa, hít sau một hơi nói:

- Ta cũng không biết nữa... Bất quá ta có một chút manh mối, nhưng mà không biết có đúng là thật hay không?

Nữ tiên quan đầu tiên vội vàng hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, người mau mau nói đi?

- Người còn nhớ rõ tên lần trước xông vào Tiên Cung, độc chiến mười đại chiến tướng không?

Nữ tiên quan nhẹ giọng nói:

- Ta xem, công chúa tám phần là...

- Người nói vậy dựa vào gì đó...

Nữ tiên quan đầu tiên vội vàng sáng giọng nói:

- Không được nói vậy.

Nữ tiên quan kia đang muốn nói nữa thì từ cửa truyền đến tiếng bước chân, hai nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Tử Vi Trung Thiên Đại Đế xuất hiện. Hai nàng liền hoảng sợ, đang muốn hành lễ bái kiến thì bị Tử Vi Đại Đế xua tay ngăn cản.

Bước nhanh tới, sắc mặt Tử Vi Đại Đế đầy uy nghiêm, người mặc tử kim chiến bào, thấp giọng hỏi:

- Thất công chúa hay rầu rĩ không vui sao? Đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ các người vẫn không biết rõ là nàng ấy rốt cuộc có chuyện gì sao?

Hai nữ tiên quan vội vàng gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Hồi bẩm Tử Vi Đại Đế, là chúng thần vô năng, công chúa đã nhiều ngày như vậy không nói gì, chúng thần tuy rằng sốt ruột nhưng vẫn không hỏi ra được chuyện gì... Xin ngài trách phạt.

Nói xong, hai nàng vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Tử Vi Đại Đế đau lòng một hồi, quay đầu nhìn hai nàng nói:

- Được rồi, sự tình không liên quan tới các người, các người trước tiên cứ đứng dậy đi...

Ngừng lại một chút, Tử Vi Đại Đế cười khổ nói:

- Aiz, đứa con gái này... Xem ra phải mở đại hội đại biểu nhân gian, để đoán tâm tư của nó như thế nào mất thôi.

Nói tới đây, Tử Vi Đại Đế lại tiến gần một chút, nói:

- Thất nhi, con rốt cuộc là vì chuyện gì mà phiền não, bản tôn là chúa tể tam giới, chẳng lẽ lại không thể thực hiện tâm nguyện của con hay sao?

- Phụ thân đại nhân!

Thất công chúa cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, sau khi nàng hướng tới Tử Vi Đại Đế chào hỏi, thì lại ngừng mắt nhìn, không nói gì nữa.

Tử Vi Đại Đế nhìn thấy vậy liền có chút không đành lòng, vỗ nhẹ bả vai nàng, an ủi:

- Không có việc gì, không quản con gặp việc gì khó khăn, con cũng có thể nói với ta, ta sẽ vì con mà làm chủ.

Thất công chúa ngẩng đầu lên, đôi mắt ngân ngấn lệ, u oán nói:

- Phụ thân đại nhân, chuyện của con người quản không được, mà người cũng không giúp gì được cho con.

Tử Vi Đại Đế khẽ cười nói:

- Trong tam giới, còn có chuyện có thể làm khó ta sao.

Thất công chúa còn đang muốn thanh minh thì Tây Vương Mẫu lại đến.

- Mẫu thân, con muốn đánh người!

Thất công chúa mắt thấy Tây Vương Mẫu đang tiến lại đây, liền đánh tới, nàng xúc động nói:

- Mẫu thân, người rốt cuộc cũng đến nhìn Thất nhi...

Đúng vậy, Thất công chúa chính là kết tinh tình yêu của Tử Vi Đại Đế cùng Tây Vương Mẫu, nhưng quan hệ vợ chồng của hai người từ hơn ngàn năm trước đã chỉ là ngoài mặt.

Hiện giờ Tây Vương Mẫu luôn luôn ở núi Côn Lôn tu luyện.

Lần này nếu không phải biết được tin con gái xảy ra sự cố, nàng tuyệt đối sẽ không quay trở về.

Khi nàng nhìn thấy từng tơ máu trong đôi mắt của Thất công chúa thì lòng lại quặn đau, đem Thất công chúa ôm vào ngực, Tây Vương Mẫu xúc động nói:

- Hài tử, để con chịu khổ rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thất công chúa nằm yên trong lòng Tây Vương Mẫu, khóe mắt có chút ướt át, nhẹ giọng nói:

- Mẫu thân, con đang yêu một người...

Trong lòng Tây Vương Mẫu liền chấn động, đang muốn mở miệng hỏi thì Tử Vi Đại Đế khẽ quát một tiếng:

- Thất nhi, con có phải hay không yêu tên tiểu tử Long Vũ đó...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tây Vương Mẫu liền biến đổi, nói:

- Tử Vi, ông đừng có hô to gọi nhỏ đối với Thất nhi. Thích một người không phải là sai, yêu một người cũng không phải sai. Sai chính là ông, ta nghĩ chính ông nhất quyết không đồng ý chuyện tình cảm của Thất nhi, đúng không?

- Tây Vương Mẫu!

Tử Vi Đại Đế tức giận nói:

- Bà có thể hay không trước tiên biết rõ ràng mọi chuyện... Bà có biết tên Long Vũ kia là ai không? Hắn chính là người tự ý xông vào Tiên Cảnh, trước mặt ta giết chết chiến tướng Nam Cung Ngự Phong. Đây là việc đại nghịch bất đạo tới bậc nào, mấy ngày nay ta đang cân nhắc làm như thế nào để bắt hắn đem về quy án...

Nghe xong lời Tử Vi Đại Đế nói, Tây Vương Mẫu liền nở nụ cười:

- Có thể một mình xông Tiên Cảnh giết người, xem ra hắn cũng là một bậc anh hùng, ánh mắt Thất nhi nhà ta quả nhiên không tồi.

- Tây Vương Mẫu, bà đừng có ở trong này mà giễu cợt. Tôi hỏi bà, bà rốt cuộc là có ý gì? Tôi mời bà tới đây, chính là vì muốn bà khuyên bảo Thất nhi, chứ không phải bảo bà tới đây giễu cợt.

Tử Vi Đại Đế tức giận nói.

Ngừng lại một chút, Tử Vi Đại Đế lại nói:

- Thất nhi, cho dù hôm nay con làm trò trước mặt mẫu thân con, thì vẫn phải cho ta một câu trả lời rõ ràng, con rốt cuộc có thể quên được hấn không?

Thất công chúa hiển nhiên có chút sợ hãi đối với Tử Vi Đại Đế, nàng rụt rè nói:

- Con thích hấn...(Cường Thuần Khiết: Một trận chiến mà cướp được luôn trái tim của bé gái này . Giá mà có chương miêu tả đoạn xông lên hổ báo với bọn này có phải hay không)

Tử Vi Đại Đế lắc đầu, cười nói:

- Thất nhi, làm sao con cuối cùng vẫn như vậy, còn làm bất cứ chuyện gì cũng không giống người bình thường. Trước đây, ta cho con nhiều lựa chọn như vậy, ai cũng đều là nhân trung chi long. Nhưng con vẫn luôn chứng mất đối với bọn họ. Hiện giờ thì hay rồi, con lại có thể thích kẻ địch của Tiên Cảnh, còn phải để cho ta nói gì cho đúng đây...

Thất công chúa im lặng không nói, vẻ mặt càng sầu lo.

Khuôn mặt Tử Vi Đại Đế chợt nghiêm nghị, thản nhiên nói:

- Thất nhi, việc gì ta cũng có thể nghe theo con, nhưng chuyện này thì tuyệt đối không thể, con vẫn nên từ bỏ hấn đi.

- Không! Người con thích chính là Long Vũ!

Thất công chúa bất thành linh cãi lại Tử Vi Đại Đế.

Tử Vi Đại Đế cực kỳ kinh hãi, hấn không thể ngờ được, đứa con gái nhỏ này lại cùng hấn tranh luận.

Dừng lại một chút, Tử Vi Đại Đế nhẹ giọng khuyên giải:

- Thất nhi, còn làm sao mà mãi không chịu hiểu? Tên Long Vũ kia cả gan xông vào Tiên Cảnh giết người, thậm chí không thèm để ý tới mặt mũi của ta, con nói người như vậy, ta có thể cho con đi theo hấn sao? Hơn nữa, Long Vũ là ai con còn không rõ sao? Mấy ngày ta đã tìm hiểu qua, nữ nhân bên cạnh Long Vũ rất nhiều, hấn hoàn toàn chỉ là một tên công tử nhà giàu mà thôi, đi theo hấn con tuyệt đối không có hạnh phúc.

Đôi mi thanh tú của Thất công chúa khẽ nhú lại, nói:

- Nhưng mà con cảm thấy hấn là người tốt, Nam Cung Ngự Phong bị hấn giết là đúng.

- Con nói bậy bạ cái gì đó?

Tử Vi Đại Đế cả giận nói:

- Ta không cho phép con nói xằng nói bậy như vậy.

- Phụ Thân, lúc trước Nam Cung Ngự Phong vì muốn tiến vào Tiên Cảnh nên đã từ bỏ người mình yêu. Hấn không chỉ từ bỏ mà còn nhẫn tâm cướp đoạt pháp bảo Ngô Đồng Thần Mộc mà nàng ta cực khổ luyện chế. Đối với dạng đàn ông như thế, chẳng lẽ hấn không đáng chết sao?

Giọng nói của Thất công chúa càng lúc càng lớn.

Tây Vương Mẫu vẫn luôn im lặng, đột nhiên hỏi:

- Điều Thất nhi nói có đúng sự thật hay không?

Tử Vi Đại Đế khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Chuyện này cũng không đơn giản như con nghĩ đâu, lui một bước mà nghĩ thử xem, coi như Nam Cung Ngự Phong thực sự đáng chết, thì cũng không phải là bị Long Vũ giết chết. Hành vi của Long Vũ chính là đang khiêu khích quyền uy cùng uy nghiêm Tiên Cảnh chúng ta, chuyện này ta nhất định sẽ không từ bỏ.

Tây Vương Mẫu, bà là người hiểu chuyện, chuyện này rốt cuộc nên làm thế nào? Tôi nghĩ trong lòng bà cũng hiểu được... Thất nhi giờ giao lại cho bà, bà cố gắng khuyên nhủ nó, tôi còn một số việc cần phải xử lý.

Nói xong, Tử Vi Đại Đế liền rời đi

Lúc sắp ra khỏi cửa, hần thở dài sâu kín một hơi.

.....

.....

Vài ngày sau, Tiên Cảnh tổ chức thượng triều. Tử Vi Đại Đế ngồi trên tòa đế vị cao nhất, một đám quan lại Tiên Cảnh theo thứ tự cấp bậc tự mình bước vào chỗ, đứng trang nghiêm trong đại điện. Tây Vương Mẫu cả người mặc chiến y màu tím, lễ độ tào nhã ngồi bên cạnh Tử Vi Đế Vương, khiến cho người ta cảm nhận được một loại mỹ cảm kinh diễm thánh khiết.

Về mặt Tử Vi Đại Đế không chút thay đổi, nhìn mọi người trong đại điện im lặng đứng trang nghiêm, hần thần nhiên nói:

- Chư vị, theo như hồi báo từ linh tướng Nam Thiên Môn, Vu Thần muốn hợp tác cùng chúng ta, cùng nhau đối phó với tên Long Vũ, người đã cả gan làm loạn Tiên Cảnh. Các ngươi có ý kiến như thế nào về việc này?

- Đại Đế, Ba Độ đối nhân xử thế luôn quỷ quyệt, ta cảm thấy rằng việc này không thể nào dễ dàng tin lời của hần được, cũng không thể cùng hợp tác với hần.

Người vừa nói chính là Tây Vương Mẫu.

Tử Vi Đại Đế dựa vào chỗ ngồi, híp con mắt lại, không chút để ý nói:

- Dịch nhân của địch nhân chính là bằng hữu... Ba Độ nhân phẩm đúng là không ra gì, nhưng hần cùng với chúng ta lại có chung một mục đích.

Tây Vương Mẫu dường như sớm đã có chuẩn bị, cao giọng nói:

- Đại Đế, ta hỏi ngài, ngài có biết Ba Độ đang cùng một chỗ với ai không?

Trong mắt Tử Vi Đại Đế hiện lên một tia tinh quang, hỏi:

- Ai?

Tây Vương Mẫu nói:

- Chính là Thiên Nguyên của Thiên Ngoại Thiên, ngài còn nhớ rõ chứ?

Lời này vừa nói ra, Tử Vi Đại Đế liền cả kinh:

- Ý ngươi muốn nói Ba Độ cùng Thiên Nguyên đang hợp mưu tính kế Tiên Cảnh chúng ta. Vì cái gì mà Huyết Anh Đại Đế không xử tử Thiên Nguyên?

- Hừ!

Tây Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu ngài còn nhớ rõ Huyết Anh Đại Đế Dương Hoa... Năm đó, Tiên Cảnh chúng ta chịu không ít ơn trạch của Huyết Anh Đại Đế. Bây giờ Thiên Nguyên đối đầu với Huyết Anh Đại Đế, Ba Độ lại hỗn cùng với hần, ngài cảm thấy rằng chúng ta có thể cùng hợp tác với Ba Độ sao?

- Việc này?

Tử Vi Đại Đế dường như có chút do dự.

Thấy Tử Vi Đại Đế mãi vẫn không nói được, Tây Vương Mẫu lại nói:

- Lúc này đại loạn đã bùng xuống, ta khuyên ngài tốt nhất là hãy giữ mình đi... Nếu không, ngài sẽ mang tới cho Tiên Cảnh một đại phiền toái.

Ngay lúc này, trên đại diện truyền đến từng trận không gian dao động.

Giọng Tử Vi Đại Đế vẫn thản nhiên truyền ra:

- Ba Độ, ngươi đã tới rồi sao?

Tây Vương Mẫu liền há to miệng, nhìn không gian dao động trước mặt.

Quả nhiên, một tiếng cười sang sảng vang lên, lập tức Vu Thần Ba Độ liền xuất hiện ở trong đại diện. Hắn mỉm cười, hướng tới Tử Vi Đại Đế nói:

- Đại Đế, đã lâu không gặp, tinh thần của ngươi càng ngày càng tốt nha.

Tây Vương Mẫu kinh ngạc nhìn Vu Thần Ba Độ, ngạc nhiên nói:

- Ngươi như thế nào có thể đi qua được Nam Thiên Môn...

Lời này vừa nói ra, cả đại diện liền ồ lên. Trên thực tế, mọi người ở đây ai cũng muốn biết đáp án này. Nhất là Tử Vi Đại Đế.

Tử Vi Đại Đế không để ý tới việc mọi người xôn xao tạo ra tiếng động lớn, tự mình nhắm mắt trầm tư. Trên thực tế, hắn đã sớm phát hiện ra hơi thở nguyên lực. Nếu suy đoán của hắn là đúng, vậy Vu Thần Ba Độ hẳn là đã có pháp quyết tu luyện nguyên lực.

Chúng tiên thấy Tử Vi Đại Đế không mở miệng, tiếng nghị luận cũng dần dần nhỏ xuống, cuối cùng toàn bộ im lặng. Thật lâu sau, dưới sự mong chờ của mọi người, Tử Vi Đại Đế chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt thâm thùy nhìn Ba Độ hỏi:

- Lời Tây Vương Mẫu vừa nói, ngươi không nghe thấy sao?

Vu Thần Ba Độ khẽ cười một tiếng, nói:

- Tử Vi Đại Đế, chuyện tình ở Thiên Ngoại Thiên ngươi biết có lẽ còn nhiều hơn ta, ta nghĩ giờ phút này sợ rằng ngươi đã biết rõ đáp án rồi chứ?

Ánh mắt Tử Vi Đại Đế sáng lên, thản nhiên nói:

- Xem ra, ngươi đúng là cùng với Thiên Nguyên hỗn cùng một chỗ.

Trong lòng Tây Vương Mẫu liền thở dài, nàng biết sự tình hôm nay sợ rằng là có chút phiền phức. Thiên Nguyên là người có thực lực như thế nào? Lúc trước, hắn có thể cùng đối kháng với Huyết Anh Đại Đế. Hiển nhiên là cả Tiên Cảnh này, dù là chính bản thân nàng cũng không phải là đối thủ của Thiên Nguyên.

- Không sai, ta đúng là đang hợp tác cùng với Thiên Nguyên đại nhân.

Vu Thần Ba Độ khẽ cười một tiếng, nói:

- Tử Vi Đại Đế, Tây Vương Mẫu, ta chuyển này đến đây chính là chuyển ý tứ của Thiên Nguyên đại nhân tới các ngươi, Thiên Nguyên đại nhân hy vọng có thể cùng Tiên Cảnh hợp tác, cùng nhau diệt trừ Long Vũ... Không biết ý các ngươi thì như thế nào?

Lặng lặng nghe xong lời Ba Độ nói, Tử Vi Đại Đế khẽ gật đầu:

- Tên Long Vũ đúng thật là một tên yêu nghiệt. Bất quá ta lại không có hứng thú cùng với các ngươi hợp tác. Tiên Cảnh chúng ta có thể tự mình ứng phó được.

Chúng tiên đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng đưa ánh mắt nhìn phản ứng của Vu Thần Ba Độ.

- Ha ha!

Vu Thần Ba Độ khẽ cười một tiếng, nói:

- Thiên Nguyên đại nhân sớm đã đoán được các ngươi sẽ cự tuyệt. Nói thật cho các ngươi biết, hôm nay ta tới đây chính là để thúc đẩy chuyện này. Tử Vi Đại Đế, chẳng lẽ ngươi không muốn đạt được pháp môn tu luyện nguyên lực sao?

Lời này vừa nói ra, trong mắt Tử Vi Đại Đế liền hiện lên một tia tinh quang. Nhìn bộ dạng mà nói, có vẻ lời nói của Ba Độ vẫn có một chút lực hấp dẫn đối với hắn.

- Tử Vi Đại Đế, ta nghĩ ngươi và ta lúc trước đều giống nhau, tu vi đã đạt với bình cảnh, muốn đột phá được, ngươi buộc phải có pháp môn tu luyện nguyên lực.

Ba Độ cười nói:

- Cơ hội ở ngay trước mắt ngươi, chính là ngươi tự mình suy xét đi.

Nói đến đây, Ba Độ đưa mắt nhìn sang Tây Vương Mẫu:

- Tây Vương Mẫu, ta nghĩ ngươi và Tử Vi Đại Đế cũng đều gặp phải bình cảnh, chỉ cần các ngươi chịu hợp tác với chúng ta, các ngươi sẽ đạt được pháp môn tu luyện nguyên lực.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu liền phát lạnh, đang định cự tuyệt thì lại bị Tử Vi Đại Đế nói trước:

- Chuyện này chúng ta cần phải cẩn thận suy nghĩ...

- Không thành vấn đề!

Ba Độ cười nói:

- Trong vòng mười ngày, hy vọng sau mười ngày các ngươi sẽ cho ta một câu trả lời thuyết phục.

.....

.....

Ngay lúc Ba Độ, Thiên Nguyên liền kết tính kế lên người Long Vũ. Thì Long Vũ đã tiến vào thế giới hiện đại, lúc này Long Vũ tiến vào thế giới sự thật hoàn toàn chỉ là để thăm người thân.

Từ lần sum họp trước đây, Long Thiên Diệu, Thủy Tiên, cùng với Long Thiên Trạch, Tuyết Cơ đều về Huyền Môn ở thế giới sự thật. Đã lâu rồi không gặp, Long Vũ cũng có chút nhớ tới người thân của mình.

Diệt Hồng Trần

286. Chương 47: Dao Hiến Kế

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 47: Dao hiến kế

Dịch Giả: Thiên Sương

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ trở lại thế giới hiện đại, hắn cũng không vội vã chạy tới Huyền Môn, mà đi một chuyến tới nhà Trương Đại Ngưu. Sau khi gặp được mẹ của Đại Ngưu, Long Vũ lấy danh nghĩa của Đại Ngưu cho bà một khoản tiền. Đồng thời, hắn cũng âm thầm lấy quang minh nguyên lực giúp bà khu trừ tạp chất cùng độc tố trong cơ thể.

Long Vũ làm như vậy chỉ với mục đích cho mẹ của Trương Đại Ngưu có một thân thể khỏe mạnh. Lấy tu vi hiện tại của hắn hoàn toàn có thể giúp đỡ mẹ của Trương Đại Ngưu tiến vào con đường tu đạo kéo dài sinh mệnh, nhưng hắn còn phải trưng cầu ý kiến của Đại Ngưu. Nếu Đại Ngưu muốn thuận theo tự nhiên hay cảm thấy việc này cũng được thì đều không sao cả. Nếu Long Vũ mạnh mẽ khiến cho mẹ của Đại Ngưu

tiến vào thế giới tu đạo, có lẽ sẽ khiến cho bà thống khổ. Cũng không phải ai cũng hy vọng mình trường sinh bất lão.

Theo như Đại Ngưu nói, mẹ hắn có tình cảm rất sâu đậm với cha hắn. Nếu không phải vì nuôi hắn thành người, mẹ của Đại Ngưu chắc cũng sẽ không sống một mình trên thế gian này.

Trước lúc ra khỏi cửa, mẹ của Đại Ngưu gọi lại Long Vũ hỏi:

- Tiểu Vũ, Đại Ngưu nhà bác khi nào thì có thể trở về...

- Bác cứ yên tâm đi, Đại Ngưu rất nhanh sẽ trở lại gặp bác.

Đại Ngưu hiện giờ vẫn còn đang ở Thanh Tân Tiểu Trúc tu luyện, toàn bộ quá trình đều cho Phúc bá chỉ đạo. Khi Long Vũ rời khỏi Huyền Cảnh có từng đi đến xem qua, còn phải cần thêm một chút thời gian nữa.

- Tiểu Vũ, Đại Ngưu dành nhờ cháu chiếu cố nhiều hơn vậy. Chỉ mong rằng nó có thể sớm trở về, tìm được một đứa con dâu ngoan hiền về cho bác...

Tâm nguyện hiện tại của mẹ Đại Ngưu chính là mong đứa con mình sớm thành gia lập thất. Giải quyết tâm nguyện này, cuộc đời này của bà có thể an ổn rồi.

.....

.....

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, rời khỏi nhà Đại Ngưu, Long Vũ tiếp tục đi một mình trong bóng đêm, trong lòng hắn có chút cảm khái. Bất tri bất giác, hắn đã đi tới quảng trường Thời Đại. Nơi này cực kỳ náo nhiệt, tiếng người cười nói ồn ào, tuy rằng đã là ban đêm, nhưng nơi này vẫn giống như ban ngày vậy, rất náo nhiệt.

Nhìn con đường tấp nập người đi lại, Long Vũ lại trầm nghĩ, có lẽ bọn họ vẫn không biết rằng trước mắt đang có một đại kiếp nạn rất lớn...

Không biết gì đúng là hạnh phúc.

- Tiểu Vũ...

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Long Vũ. Ngẩng đầu nhìn lên, Long Vũ thấy Dao đang mặc quần áo hiện đại, đứng cách hắn hơn mười thước.

Hiện tại ở thế giới hiện đại còn đang là mùa đông, thời tiết có chút rét lạnh. Người đi đường phần lớn ăn mặc ấm áp, con gái thì mặc áo mỏng hơn một chút. Dao thực ra cũng không cảm thấy lạnh, nhưng nhập gia tùy tục. Giờ phút này, nàng cũng mặc một bộ quần áo cao quý, thanh lịch màu đen. Trong bóng đêm bao phủ, Long Vũ thấy Dao thật quyến rũ, khí chất nàng cao quý vô cùng.

- Dao, sao em lại ở chỗ này?

Long Vũ bước nhanh tới hỏi.

- Ha ha, em tới đây thử sống như một con người bình thường.

Dao cười nói:

- Bởi vì anh, em đối với thế giới này tràn ngập tò mò.

- Thế nào?

Long Vũ thân nhiên hỏi.

- Thế giới này tràn ngập tội lỗi... Có ngạo mạn, đồ kỵ, lừa dối, tham lam, phản nộ, phạm ăn, trộm cắp, đúng đủ bảy tội lỗi lớn nhất.

Dao cười nói:

- Loài người tuy khuyết điểm rất nhiều nhưng vẫn là loài nhiều tình cảm nhất... Tình cảm nhân sinh, có lẽ nhờ có nó mà loài người được gọi là vạn vật chi linh... Anh Vũ, anh biết không? Hiện giờ em đang ở đây học tập những ưu điểm của loài người đấy. Đúng rồi, làm sao anh cũng đến đây?

- Anh tính định đi Huyền Môn nhìn một chút.

Long Vũ nói.

- Ngẫu nhiên gặp mặt ở nơi này, chúng ta không bằng đi uống một chén đi...

Dao khẽ cười một tiếng, nói:

- Em nghĩ anh sẽ không cự tuyệt lời mời của em.

- đương nhiên rồi.

Long Vũ cười nói:

- Em là nữ nhân của anh, anh cùng em đi uống rượu, vốn là chuyện nên làm mà.

Sau đó, hai người liền đi tới một rạp chiếu phim ở phía đông quảng trường Thời Đại. Hai người lên lầu hai, ngồi xuống chỗ gần cửa sổ. Dao làm chủ, tự mở một lọ Bordeaux, cùng một ít hoa quả để ăn sáng.

- Anh Vũ, chúc mừng anh, cuối cùng anh cũng bắt được Thiên Âm vào tay...

Dao nâng chén rượu lên, mập mờ nói:

- Hiện giờ, Phượng tộc dường như đã nằm trong tay anh. Em cảm thấy anh nên nghĩ biện pháp thu thập luôn cả Long tộc đi. Hắc Thiên Ma Thần đối với anh đánh giá cũng rất cao, phỏng chừng khi anh đến nói chuyện với hắn, cả Dục Giới chắc cũng đi theo anh. Hai người Cửu Huyền Nhân Hoàng, Bồ Đề Kim Phật, lòng dạ thâm sâu, hơn nữa bọn họ cũng chẳng phải dạng người tốt lành gì, chắc chắn sẽ khó mà làm bạn được. Nhưng chỉ cần thu thập được hai tộc Long Phượng cùng Dục Giới thì Huyền Linh Thiên, Đại Thiên Thế Giới tự nhiên nhiên cũng coi như nước chảy bèo trôi, dù họ không cam tâm thần phục anh nhưng cũng sẽ vì anh mà làm việc.

Long Vũ uống cạn chén rượu, khẽ cười một tiếng, nói:

- Anh tại sao phải làm như vậy?

- Vì quyền lợi lớn hơn nữa...

Dao cười nói:

- Anh Vũ, có lẽ anh cảm thấy không vui, nhưng lấy tu vi hiện tại của anh, phóng mắt nhìn khắp Tam Giới cũng khó tìm được ai có thể đối kháng được. Chẳng lẽ anh thật sự không có chút lý tưởng nào sao?

- Lý tưởng gì?

Long Vũ bất động thanh sắc hỏi.

- Đứng đầu Tam Giới... Anh không có hứng thú sao?

Dao rót đầy hồng tửu cho Long Vũ, rồi tự mình khẽ nhấp một cái, môi anh đào khẽ mở, đôi mắt ngơ ngẩn nhìn hắn, nói:

- Anh có năng lực như vậy, vì sao lại cứ lãng phí, cơ hội lại ở ngay trước mắt. Vả lại, Tử Vi Trung Thiên Đại Đế cho tới bây giờ cũng không quan tâm tới tình huống ở thế giới Hiện Đại và Huyền Cảnh, hắn không phải là một vị vua hợp cách. Mà anh lại từ tầng chót của Tam Giới đi lên, chỉ có anh mới hiểu và quan tâm tới tình huống ở Tam Giới. Cho nên em cảm thấy nếu phải chọn một vị vua cho Tam Giới, anh chính là lựa chọn đầu tiên.

- Anh không có hứng thú...

Long Vũ thần nhiên nói:

- Anh chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi.

- Anh sai rồi!

Dao cười nói:

- Sinh mạng của anh đã là vĩnh hằng, anh không có cả đời mà là đời đời kiếp kiếp. Cuộc sống vĩnh hằng sẽ rất nhàm chán, rồi sau này anh sẽ biết. Cho nên, anh phải làm một chút gì đó, chứ không phải sống một cuộc sống bình thường.

Dao khẽ cười một tiếng:

- Cuộc sống bình thường... Anh hiện giờ mới hơn hai mươi tuổi, cho nên anh không thể lý giải nỗi cuộc sống vĩnh hằng sẽ nhàm chán đến cỡ nào.

- Có lẽ vậy.

Long Vũ hiện tại quả thật không thể đi cảm thụ cuộc sống vĩnh hằng sẽ nhàm chán đến cỡ nào.

- Cho nên, anh Vũ, anh không thể mãi không làm gì...

Dao nói:

- Hiện giờ anh chiếm được truyền thừa lực lượng của Quang Minh Tôn Thần, đây là kỳ ngộ của anh, nhờ nó mà anh hoàn toàn có thể trở thành người đứng đầu Tam Giới, trở thành vị quân vương mới.

- Ý của em là bảo anh hạ bệ Tử Vi Đại Đế?

Long Vũ cau mày nói:

- Chẳng phải em vừa nói là không cần phải chiến tranh sao?

- Không cần phải gấp.

Dao nói:

- Thế cục diện giờ của Tam Giới vẫn còn chưa rõ ràng, nhất là sự xuất hiện của Thiên Nguyên, làm cho việc Vu tộc xâm chiếm và rắc rối ở Tam Giới ngày càng chuyển biến xấu đi. Có lẽ không cần phải đại chiến gì cả, anh liền có thể quân lâm thiên hạ.

- Cứ thuận theo tự nhiên đi...

Long Vũ nói:

- Bây giờ nói chuyện này vẫn còn quá sớm, nhưng anh có dự cảm, Tử Vi Đại Đế rất nhanh sẽ tìm tới chúng ta gây phiền phức.

- Bởi vì anh giết Nam Cung Ngự Phong, đúng không?

Dao nói:

- Xem ra anh đối với Thiên Âm cũng bỏ ra không ít công sức.

- Hắc hắc.

Long Vũ cười nói:

- Em tựa hồ cái gì cũng biết thì phải...

- Đương nhiên, tuy rằng có một đoạn thời gian em không ở Phượng tộc, nhưng những chuyện xảy ra trong Phượng tộc em vẫn rõ như lòng bàn tay.

Dao nói:

- Tiểu Vũ, anh đối với Thiên Âm tốt như vậy, thực khiến em ghen tị, anh phải bồi thường cho em đấy... Rượu cũng đã uống rồi, chúng ta về nhà anh đi...

- Về nhà anh?

- Đúng vậy, chẳng lẽ anh không định bồi thường em?

Dao cười nói:

- Anh Vũ, anh hẳn phải đối xử tốt với em một chút. Tương lai nếu anh muốn làm người đứng đầu Tam Giới, em nhất định sẽ là người trợ giúp tốt nhất cho anh.

- Ha ha!

Long Vũ mỉm cười, lập tức kéo tay ra khỏi rạp chiếu phim. Ra khỏi rạp chiếu phim, Dao liền khoác cánh tay Long Vũ, thân mình khẽ dựa vào Long Vũ. Trong hai người cực kỳ giống một đôi tình lữ.

Người đàn bà thông minh vĩnh viễn biết cách đối phó với nam nhân. Mà Dao lại là một người đàn bà rất thông minh. Trong rạp chiếu phim, nàng lại một lần nữa cổ động dã tâm của Long Vũ.

Mà lúc này, nàng đang lẳng lặng ở bên cạnh Long Vũ, ôm chặt lấy hắn không nói một câu nào.

Đi ra đại lộ, hai người liền cấn một chiếc taxi, đi tới căn phòng của Long Vũ. Ở trong này ấm hơn bên ngoài rất nhiều, Dao rất tự nhiên cởi bỏ áo khoác, nàng hiện tại đang mặc một chiếc áo bó sát bằng lông cừu màu đen, dáng người đầy đặn nhất thời hiển lộ hết trước mặt Long Vũ. Nhất là nữa dưới nàng mặc một chiếc quần bó sát màu vàng nhạt, hoàn toàn khoe ra chiếc eo nhỏ nhắn và bờ mông mướt mà, hơn nữa Long Vũ còn lơ mơ thấy được dấu vết vòng đai quần lót.

- Anh Vũ, trước tiên anh cứ ngồi ở đây, em đi pha trà...

Đối với nơi này Dao hình như rất quen thuộc, sau khi Long Vũ ngồi xuống, nàng liền ân cần đi pha trà.

Long Vũ liền bật cười, hành vi của Dao đúng là phản khách vi chủ.

Một lúc sau, Dao hờn dỗi nói:

- Anh Vũ, mấy ngày nay em luôn ở chỗ này, anh cũng không biết gian phòng của anh trước kia bẩn như thế nào đâu, em phải mất mấy ngày quét dọn mới xong đấy.

- Vất vả cho em rồi.

Long Vũ thích ý tựa vào ghế sofa. ánh mắt không tự chủ được nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Dao. Theo hơi thở không ngừng phập phồng của Dao, Long Vũ nhìn không chán mắt.

Xuất phát từ độ miễn cảm của nữ nhân, Dao liền cảm thấy ánh mắt nóng cháy của Long Vũ. Không biết vì sao, khi Long Vũ nhìn nàng trong lòng nàng liền cảm thấy hưng phấn, cả người vì vậy mà trở nên mềm nhũn.

Nhất là khi thấy ánh mắt của Long Vũ hướng xuống phía dưới của mình, trong lòng nàng liền xuất hiện một đợt khoái cảm.

- Anh Vũ, sao anh cứ nhìn chăm chăm em vậy?

Dao khẽ gắt một tiếng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Long Vũ cười ám muội:

- Dao, em càng ngày càng đẹp ...

- Ha ha!

Dao cười nói:

- Em thích nhất là giả dạng loài người, như vậy em càng ngày càng trở nên gợi cảm, quyến rũ, ...

Nói xong, Dao liền tới ngồi bên cạnh Long Vũ. Hương thơm quyến rũ từ cơ thể nàng truyền đến. Long Vũ liền hít sâu một hơi:

- Thơm quá!

- Anh Vũ, nơi này càng thơm nè...

Dao liền đem cả bộ ngực của mình dúm thẳng vào mặt Long Vũ.

Thấy Dao câu dẫn mình như vậy, dục hỏa trong lòng Long Vũ sớm đã bộc phát, hùng hực như lửa đốt. Đã là đàn ông, nếu là còn chịu được nữa thì đúng là chỉ có pê đê mà thôi.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, nhất thời cả hai liền xấu hổ.

Giờ phút này, dục vọng trong mắt Long Vũ lộ ra trắng trợn. Mà việc Long Vũ nhìn trộm lại khiến Dao cảm thấy thích thú, thân thể của nàng lúc này liền mềm như bông, sắc mặt đỏ hồng, xuân tình dạt dào.

- Uống trà đi, đây là thượng phẩm Đại Hồng Bào mà em mới mua, nếu không uống nó nguội đấy...

Giọng nói tuyệt vời của Dao như chim hoàng yến, hấp dẫn động lòng người.

- Ủ.

Long Vũ gật gật đầu, lập tức liền nâng chén trà lên khẽ nhấp một miếng.

Đặt chén trà xuống, ánh mắt của hắn vẫn không ngừng di chuyển qua các bộ vị miễn cảm trên người Dao.

- Còn nhìn nữa... Em thật sự đẹp lắm sao mà nhìn?

Khuôn mặt Dao đỏ bừng, trong lòng vừa ngượng ngùng vừa vui mừng, thậm chí có một chút hưng phấn.

- Ủm, rất đẹp!

Long Vũ thành thật gật đầu.

Dao khẽ cười một tiếng, lập tức đứng dậy mở máy nhạc, trong phòng liền vang lên từng đợt âm thanh dịu dàng.

- Cùng em nhảy bản nhạc này đi...

Dao đi tới làm bộ dáng mời Long Vũ nhảy.

Long Vũ không chút nghĩ ngợi đáp:

- Được!

Ngay sau đó, Long Vũ liền đứng dậy đi tới, đỡ lấy cái eo nhỏ nhắn của Dao. Trong lúc lơ đãng, bàn tay hắn hướng về phía dưới, nhẹ nhàng xoa nắn. Giờ phút này, dục hỏa trong cơ thể hắn đang hùng hực thiêu đốt.

Nương theo từng tiếng nhạc, thân thể mềm mại của Dao nhẹ nhàng dán chặt vào Long Vũ, hai tay ôm lấy cổ hắn, mà hai tay của Long Vũ thì đang nhẹ nhàng xoa nắn bờ mông của nàng, truyền đến cho nàng từng đợt cảm giác tê dại.

Dưới sự xoa nắn của Long Vũ, hạ thân của Dao dần trở nên ướt át. Rất nhanh, khuôn mặt của nàng liền đỏ ửng.

- Tiểu Vũ, muốn không?

Hai tay Dao vẫn ôm lấy cổ Long Vũ, hơi thở như lan như ngọc tỏa ra cùng với thanh âm quyến rũ tràn ngập mũi hoặc.

Trong khoảnh khắc, hạ thân của Long Vũ liền bành trướng. Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Long Vũ, trong lòng Dao không khỏi rung động, khẽ hôn lên trán Long Vũ, nũng nịu nói:

- Để cho em tới phục vụ anh...

Nói xong, bàn tay nàng nhẹ nhàng lướt qua bộ ngực rắn chắc của Long Vũ, luồn xuống dưới nhẹ nhàng cời bỏ quần của hắn, không ngừng thăm dò tình hình bên trong.

Theo sự khiêu khích của Dao, Long Vũ dần không kìm lòng được. Hắn thô bạo ôm lấy Dao, ném nàng lên ghế sofa, bắt đầu chinh phạt.

Trong căn phòng lúc này liền tràn ngập thanh âm hoan ái của nam nữ.

.....

.....

Sáng sớm, khi ánh nắng mặt trời chiếu vào ô cửa sổ, Dao lười nhác mở mắt, bờ mông nàng vẫn đang bị bàn tay của người đàn ông nắm lấy.

Triền miên suốt cả tối hôm qua khiến cho tinh thần của Dao cực kỳ thỏa mãn.

Nàng một lần nữa cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

- Thức dậy rồi à... Tối qua em có thoải mái không?

Long Vũ nhẹ giọng hỏi.

Khuôn mặt Dao đỏ ửng, cười nói:

- Anh còn nói nữa sao? Người ta thiếu chút nữa là bị anh hành chết...

Tiện tay lấy cái áo ngủ bằng lụa, Dao đứng dậy nói:

- Anh cứ nghỉ ngơi đi, em đi làm bữa sáng, em biết anh vẫn luôn duy trì thói quen trước đây...

Khi xuống giường, Dao lại nói:

- Em đã học xong cách làm một người vợ hiền như thế nào rồi đấy...

Long Vũ âm thầm bật cười, cảm thấy chính mình có điểm phúc không tệ. Được một người tri kỷ như Dao để ý, không biết là tu mấy đời mới được.

Mấy phút sau, Long Vũ cũng mặc quần áo, rời khỏi giường.

Đi vào trong phòng khách, hắn thấy Dao đang nhanh nhẹn chuẩn bị bữa sáng. Sữa, trứng gà, bánh bao tất cả đều có sẵn, tốc độ cũng rất nhanh. Lúc Long Vũ đi tới thì Dao đang cúi người xuống tìm bát đĩa, nàng hiện tại đang mặc đồ ngủ khi xoay người bờ mông càng vểnh lên, lộ rõ từng đường nét khiến Long Vũ muốn xị máu mũi.

Trong phút chốc, dục hỏa lại tiếp tục hùng hực thiêu đốt Long Vũ.

Không chút do dự nào, Long Vũ bước nhanh tới, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn bờ mông nàng. Dao hơi nghiêng đầu, môi anh đào khê hé, nũng nịu oán trách:

- Tối qua anh nghịch còn chưa đủ sao...

Tuy rằng nàng nói thế, nhưng trong ánh mắt nàng lại không có một tia trách cứ nào.

Ngược lại, trong lòng nàng lại rất vui vẻ.

Lúc này đang là giờ điểm tâm, Long Vũ cũng không dám làm gì quá khích.

Cảm nhận bàn tay Long Vũ đang tham lam vỗ về bờ mông của mình, trong lòng Dao không tự chủ được đang lên một tia tự hào cùng vui sướng. Nàng thậm chí còn cố ý vặn vẹo đồn bộ câu dẫn Long Vũ.

- Ăn cơm trước đã, ăn xong rồi làm sau...

Dao trừng mắt hạnh nhìn Long Vũ, lắc lắc đồn bộ đi về phía trước. Nhưng ngay sau đó, nàng liền quay lại vươn tay điểm nhẹ lên trán Long Vũ.

Với cử chỉ phong tình như vậy, khiến cho dục hỏa trong lòng Long Vũ đại thịnh.

Hắn táo bạo liền ôm chặt lấy Dao, bàn tay hắn trực tiếp luồn vào áo ngủ nàng, di chuyển xuống dưới nhẹ nhàng xoa nắn.

Dao không tự chủ được rên rỉ một tiếng, tối qua Long Vũ chinh phạt cả đêm khiến Dao cực kỳ thỏa mãn. Chẳng qua lúc này dưới sự Long Vũ khiêu khích, thân thể nàng lại tiếp tục sinh ra khoái cảm.

Một lúc sau, Dao liền tiết thân, thân mình liền run rẩy.

Mà lúc này vật cứng của Long Vũ cũng ngẩng đầu uốn ngược. Dao cũng không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp cho nó vào trong miệng, dùng kỹ xảo hết sức khiêu khích nó.

Sau khi Long Vũ và Dao cùng thỏa mãn, thì lúc này đã là giữa trưa. Dao vốn định đứng dậy nấu cơm nhưng lại bị Long Vũ cản lại.

Chính là trước khi chuẩn bị ăn chút thức ăn, hẳn hy vọng Dao có thể cùng hắn rời khỏi đây. Nhưng Dao không có ý định rời khỏi, nàng tiếp tục ở lại thế giới Hiện Đại, nàng muốn học cách để làm được một người vợ chân chính.

Đối với việc này, Long Vũ cũng không cưỡng ép.

Trên thức tế, hẳn cũng hy vọng Dao có thể tiếp tục ở lại thế giới Hiện Đại. Như vậy nàng có thể tìm hiểu thêm về thế giới loại người, khiến mình càng có thêm nhiều cung bậc tình cảm, đồng thời cũng trở thành một người vợ hợp cách.

Đối với người có thân phận cao quý, lực lượng cường đại mà vẫn có thể đối xử tốt như người bình thường thì nàng quả là một người vợ không tồi. Đối với việc này Long Vũ tràn ngập chờ mong.

Lúc Long Vũ sắp đi, Dao liền đem quần lót của mình tối qua đưa cho Long Vũ, muốn hắn nhớ kỹ đến nàng. Nàng hứa hẹn, khi nào cảm thấy mình đã hợp cách trở thành một người vợ, nàng sẽ tới tìm hắn.

.....
.....

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ xuyên qua cành lá thưa thớt, Tuyết Cơ vẫn đang ngủ say, có vẻ như ánh nắng vẫn chưa chiếu đến mắt nàng. Một làn khói nhẹ từ đồng lửa trại lơ mờ bay lên. Làn gió hơi hơi thổi tới, khiến cho người khác cảm thấy lạnh cả người.

Lặng lẽ dựa vào đại thụ, Long Vũ lặng lẽ nhìn về phương xa, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Quay đầu nhìn thoáng qua Tuyết Cơ vẫn đang ngủ say, trong mắt Long Vũ lộ ra một tia ám muội.

Nhẹ nhàng cử động, Tuyết Cơ có chút không tình nguyện tỉnh lại, trên mặt nàng vẫn còn lưu lại vẻ ngại ngùng. Nhìn lướt qua bốn phía, thấy Long Vũ đang nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Cơ không hèn mà đỏ ửng lên. Có chút kiều mỵ nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu Vũ, tối qua chúng ta ngủ cùng một chỗ sao?

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Tuyết Cơ, Long Vũ không nhịn được cười nói:

- Chị yên tâm đi, cả một đêm qua em vẫn chưa ngủ.

- Em vẫn luôn ở đây thủ hộ chị?

Tuyết Cơ xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi... Tối hôm qua chị tự nhiên cảm thấy rất an toàn, cho nên chị ngủ quên mất...

Nói tới đây, Tuyết Cơ liền bảo:

- Tiểu Vũ, em chắc không biết, dạo này chị luôn luôn mất ngủ, cho nên hôm qua mới ngủ thiếp đi.

- Chị không sợ em làm mấy chuyện xấu xa sao?

Về mặt Long Vũ xấu xa hỏi.

Tuyết Cơ nghe vậy liền sửng sốt, nhìn kỹ Long Vũ, lắc đầu nói:

- Chị không sợ... Hơn nữa, coi như em thật sự làm mấy chuyện xấu đi, chị cũng không lo lắng. Chị sẽ đi nói với sư tỷ, để sư tỷ thu thập em.

Long Vũ sau khi tách ra khỏi Dao, liền đi thẳng tới tổng bộ của Huyền Môn. Mấy ngày nay, hắn cùng cha mẹ, ông nội chung sống một khoảng thời gian.

Tối hôm qua, Tuyết Cơ hẹn hắn ra đây nấu cơm dã ngoại. Sau khi làm thịt ba con thỏ hoang, hai người liền tựa vào nhau nói chuyện, mãi cho tới tận đêm khuya. Tuyết Cơ chắc do mệt quá nên dựa vào lòng Long Vũ ngủ mất.

Mà Long Vũ thì cả đêm vẫn chưa chợp mắt. Đương nhiên, lấy tu vi hiện tại của hắn dù mười ngày không ngủ cũng không sao.

Suốt cả đêm, Long Vũ ôm Tuyết Cơ vào trong lòng, cũng không có làm cái gì cả. Lần này trở về cùng cha mẹ trò chuyện, tán gẫu Long Vũ biết được cha mẹ mình là người rất truyền thống.

Ở góc độ bọn họ mà nói, họ rất khó chấp nhận việc Tuyết Cơ và Long Vũ yêu nhau. Cho nên Long Vũ cũng không dám vượt rào.

Giải quyết chuyện tình Tuyết Cơ khác xa so với giải quyết chuyện tình Thi Nhân và Dao. Bởi vì lực cản của chuyện này tới từ chính cha mẹ hắn.

- Tiểu Vũ, có phải chuyện này khiến em cảm thấy rất áp lực?

Tuyết Cơ đứng dậy, tới chỗ Long Vũ ngồi xuống.

- Chị Tuyết Cơ, chị yên tâm, em sẽ không bao giờ phụ chị.

Long Vũ nói.

Tuyết Cơ lại gần Long Vũ, nàng khẽ cười nói:

- Tuy rằng em không nói gì, nhưng chị biết sự tỷ cùng anh dễ gây ra áp lực rất lớn cho em, đúng không?

Tuyết Cơ lúc này cố ý đem miệng mình tới gần Long Vũ, hơi thở như làn của nàng khiến cho Long Vũ nhất thời không biết nên làm gì, đành cố gắng cố ra sau tránh cho Tuyết Cơ tiếp cận.

Tuyết Cơ đắc ý cười, nói:

- Em sợ?

Ngửi thấy hơi thở mê người của Tuyết Cơ, Long Vũ cố dần lòng nói:

- Chị Tuyết Cơ, em không sợ, nhưng chuyện này buộc phải xử lý thích đáng, chị cho em một chút thời gian được không?

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Long Vũ, Tuyết Cơ vẫn mặc kệ, thân mình nàng càng lúc càng nhanh tiến gần tới lồng ngực Long Vũ. Nàng cười đắc ý, nói:

- Tiểu Vũ, chị hỏi em, bên cạnh em hiện giờ có bao nhiêu đàn bà?

Nói xong, Tuyết Cơ liền chăm chú nhìn phản ứng của Long Vũ, trong đôi mắt chớp động từng ý cười xấu xa.

Long Vũ lẳng lặng nhìn Tuyết Cơ. Bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ giọng nói:

- Chị Tuyết Cơ, không cần biết bên cạnh em có bao nhiêu người đàn bà, trong lòng em địa vị của chị mãi không thay đổi.

Nhìn Long Vũ, ánh mắt Tuyết Cơ có chút khó hiểu. Hiển nhiên là nàng không hiểu hắn đang nói gì.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tuyết Cơ liền cười duyên một tiếng, đẩy Long Vũ ra, thân mình lui về phía sau mấy bước, nói:

- Tiểu Vũ, kỳ thật chị còn chưa nghĩ tới điều đó đâu. Chị chắc gì đã muốn ở cùng em, chỉ có em là muốn thôi. Đàn bà bên cạnh em nhiều như vậy, đi theo em thì em lo cho chị được bao nhiêu chứ...

Nàng hài lòng cười duyên một tiếng, mang theo thắng lợi, nàng tươi cười nói:

- Nếu em tính toán theo đuổi chị, những nữ nhân bên cạnh phải ít đi một chút.

Nghe vậy, sắc mặt Long Vũ liền biến đổi, cả người triệt để ngây dại.

Người ta nói đàn bà là động vật hay thay đổi, xem ra lúc này hắn đã được lĩnh giáo. Trước đây Tuyết Cơ từng thổ lộ qua với hắn, vài ngày nay tuy hai người ở chung với nhau nhưng vẫn rất quy củ. Tuy nhiên trong ánh mắt nàng, Long Vũ vẫn thấy được tình cảm Tuyết Cơ dành cho hắn.

Biểu hiện hôm nay của nàng có chút khác thường.

Long Vũ nhin không được lắt đầu thở dài. Phụ nữ thật kỳ quái, tâm tư của bọn họ đàn ông mãi không bao giờ đoán nổi.

Long Vũ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhẹ giọng nói:

- Chị Tuyết Cơ, chúng ta trở về chứ?

Lúc này Tuyết Cơ lại gần Long Vũ, nàng khẽ cười một tiếng, nói:

- Như thế nào? Tức giận sao? Không phải là muốn cùng chị sống chung một chỗ sao?

Đối với câu hỏi của Tuyết Cơ, Long Vũ bất đắc dĩ lắt đầu, khẽ thời dài:

- Chị Tuyết Cơ, tâm tư của chị, em hiểu được. Em biết từ nãy tới giờ chị đều đang nói đùa, chị chỉ muốn giảm bớt một chút áp lực cho em thôi. Cảm ơn chị, tấm lòng của em đối với chị sẽ không bao giờ thay đổi.

Tuyết Cơ quay đầu lại, nhìn xung quanh một hồi, về mặt thần bí hỏi:

- Tiểu Vũ, em nói cho chị biết, em thực sự yêu chị sao?

Long Vũ liền đi tới, nắm lấy tay Tuyết Cơ, nhìn chăm chăm vào nàng, nhẹ giọng nói:

- Đương nhiên là thật rồi, nếu như không yêu chị, sao em lại nói những lời như thế đối với chị...

Ngừng một chút, Long Vũ tiếp tục nói:

- Chị Tuyết Cơ, nếu chị cảm thấy đi theo em không có hạnh phúc, vậy thì chị có thể tự lựa chọn hạnh phúc cho mình, em sẽ không ngăn cản chị.

Về mặt Tuyết Cơ ngẩn ngơ, ôm chặt lấy cánh tay Long Vũ nói:

- Em muốn vứt bỏ chị, chị cũng không buông tha cho em đâu...

Long Vũ khẽ cười một tiếng, thuận thế kéo Tuyết Cơ vào trong lòng, ôn nhu nói:

- Em cũng biết chị sẽ không bỏ em mà đi...

Tuyết Cơ nụng nụng nhìn Long Vũ, khẽ cười nói:

- Tiểu bại hoại, có phải là em đang cố kích chị đúng không?

Nhìn thấy bộ dáng nụng nụng của Tuyết Cơ, ánh mắt nhu hòa của Long Vũ chợt lóe, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng:

- Đương nhiên, nếu em không cố ý kích chị, người chịu ủy khuất sẽ chính là chị.

Tuyết Cơ lẳng lẳng nhìn Long Vũ, trong ánh mắt toát ra một tia thâm tình. Nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Long Vũ, ôn nhu nói:

- Tiểu Vũ, không quản sau này chúng ta có thể ở bên nhau hay không, trong lòng của chị đều chỉ có mình em. Trừ em ra, đời này kiếp này chị sẽ không thích bất cứ người nào... Đến chết cũng không đổi.

- Không bằng chị đi nói rõ với sư tỷ chuyện này...

Tuyết Cơ ngẩng đầu nhìn Long Vũ, nói:

- Được không?

Long Vũ lẳng lẳng nhìn về phương xa, thật lâu vẫn không nói gì.

Ánh mắt Tuyết Cơ liền lộ ra một tia u oán, nhẹ giọng hỏi:

- Em có phải đang lo lắng sư tỷ và anh rể sẽ ngăn cản chúng ta?

Trong lòng Long Vũ liền cảm thấy có chút trầm trọng, nhưng nhớ tới thâm tình của Tuyết Cơ đối với mình, hần dụi dàng nói:

- Chị Tuyết Cơ, em là đàn ông, chuyện này cứ để em xử lý, chị không cần phải tự mình phá hoại đi tình cảm chị em tốt đẹp giữa mẹ em và chị...

Than nhẹ một tiếng, trong ánh mắt của Long Vũ mang theo vài phần xin lỗi nhìn Tuyết Cơ, hắn nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị cứ yên tâm, không lâu sau họ sẽ chấp nhận chuyện chúng ta thôi.

- Tiểu Vũ, em hiện tại nói thật cho chị biết, tu vi hiện tại của em rốt cuộc đạt tới cảnh giới nào rồi?

Hiển nhiên là Tuyết Cơ đang tránh né đề tài của Long Vũ.

Nghe vậy, Long Vũ cũng nhìn qua Tuyết Cơ, nhẹ giọng nói:

- Em cũng không rõ ràng lắm, nhưng trong Tam Giới này, hắn là không có đối thủ. Cho dù là là Thiên Nguyên, em cũng không sợ.

Cái gọi là không sợ, tất nhiên là hắn cùng với La Lâm liên thủ.

Về mặt Tuyết Cơ liền vui vẻ, nàng cười nói:

- Xem ra ánh mắt của chị quả không sai, bởi vì người đàn ông của chị là người mạnh nhất Tam Giới...

Nói xong, nàng thản nhiên cười, nhẹ nhàng hôn lên trán Long Vũ.

Nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của Tuyết Cơ, trong lòng Long Vũ càng cảm thấy có lỗi.

- Chúng ta trở về thôi...

Lời nói vừa dứt, Long Vũ liền ôm lấy Tuyết Cơ bay đi.

Lặng lẽ tựa vào lòng Long Vũ, lắng nghe nhịp đập con tim của hắn, cả người Tuyết Cơ dị thường trầm tĩnh. Giờ phút này, nàng lại thấy được cảm giác an toàn cùng hạnh phúc.

Nhìn Tuyết Cơ đang ở trong lòng mình, Long Vũ đột nhiên nghĩ, bản thân đến bao giờ mới có cuộc sống yên ổn, bình thản đây.

- Tiểu Vũ, em đang suy nghĩ gì vậy?

Tuyết Cơ ngẩng đầu lên nhìn Long Vũ nói:

- Lấy tu vi hiện tại của em, có chuyện gì khiến em cảm thấy phiền não chứ. Thế giới này vốn nắm đầm ai to thì người đó là lão đại, em muốn làm gì cũng đâu cần phải nghĩ đến cảm nghĩ của người khác. Cái gọi là quy luật sinh tồn vẫn đề là do người mạnh quyết định. Mà em bây giờ là người mạnh nhất Tam Giới, em hoàn toàn có thể làm bất cứ điều gì mà em thích...

Nghe Tuyết Cơ nói vậy, tâm tình Long Vũ đang nặng nề đột nhiên vui vẻ, hết thảy cần gì phải để ý. Cái gọi là tung hoành thiên địa, tất cả đều theo ý mình, mạng của mình do mình quyết định chứ không phải do trời.

Nghĩ đến đây, Long Vũ liền thấy thoải mái, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức cường đại mà bá đạo.

Cảm giác được biến hóa của Long Vũ, Tuyết Cơ ngẩng đầu nhìn hắn, cao hứng nói:

- Tiểu Vũ, chị thích nhất khí phách coi rě thiên địa này của em...

Đem Tuyết Cơ ôm sát lại một chút, cảm thụ thân thể mềm mại động lòng người, trên mặt Long Vũ không khỏi hiện lên vẻ mỉm cười:

- Chị Tuyết Cơ, như vậy đi, mấy ngày nữa em sẽ đến gặp cha mẹ để nói về chuyện tình chúng ta.

Nghe Long Vũ nói vậy, sắc mặt Tuyết Cơ liền đỏ lên, thấp giọng nói:

- Ủ, chị nghe lời em.

Lúc này trong lòng Long Vũ dâng lên một niềm vui sướng, hắn nói:

- Chị Tuyết Cơ, cảm ơn chị đã khai đạo cho em, em cảm thấy trong lòng mình thoải mái hơn rất nhiều.

- Không ổn, có sát khí!

Lời Long Vũ còn chưa dứt, thì liền cảm ứng được một cỗ khí tức cực kỳ tà ác. Hắn thậm chí cảm nhận được trong không khí một mùi máu tươi nhàn nhạt.

- Tiểu Vũ, hẳn là ở gần Thái Huyền Sơn...

Lúc này Tuyết Cơ cũng ngửi thấy được mùi máu tươi trong không khí, nàng nhú mày nói:

- Chúng ta mau qua đó đi.

Long Vũ nghe vậy, liền ôm eo Tuyết Cơ, thân hình liền hóa thành một đạo ánh sáng bay thẳng tới nơi phát ra mùi máu tươi.

Chỉ trong nháy mắt, Long Vũ và Tuyết Cơ đã xuất hiện dưới chân núi Thái Huyền Sơn. Cúi đầu nhìn xuống, hắn thấy ma thú trong rừng cây đang đuổi theo cắn xé vài tên đệ tử Huyền Môn.

Cách đó không xa, Long Vũ còn thấy có mấy con ma thú đang ngồi cắn nuốt thi thể đệ tử Huyền Môn.

Sắc mặt Long Vũ liền giận dữ, hắn nói:

- Chị Tuyết Cơ, chị trước tiên cứ đứng ở đây đừng đi đâu, để em xuống dưới thu thập mấy con ma thú này.

Tuyết Cơ liền nhắc nhở:

- Tiểu Vũ, em cẩn thận một chút. Ở gần Thái Huyền Sơn tự nhiên xuất hiện ma thú, việc này rất không bình thường, chính em nên đề ý một chút.

- Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Long Vũ trả lời một tiếng, lắc mình một cái liền xuất hiện trước mặt hai ma thú. Long Vũ lạnh lùng nhìn tụi nó, toàn thân tản mát ra một cỗ sát khí đáng sợ.

Tinh quang trong đôi mắt chợt lóe, cũng không sử dụng Thiên Sư pháp kiếm, tay phải vung lên, một đạo quang minh nguyên lực thánh khiết liền bắn ra. Đánh thẳng lên người hai con ma thú.

Hai ma thú trong tức khắc liền tuyệt khí bỏ mình.

Ngay sau đó, Long Vũ khẽ quát một tiếng:

- Các ngươi là đồ nghiệp chướng, chết chưa hết tội...

Lời còn chưa dứt, quanh người Long Vũ liền hiện lên một đạo Quang Minh nguyên lực thánh khiết, lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra. Trong chớp lát, trong phạm vi vài dặm đều được Quang Minh nguyên lực bao phủ.

Bọn ma thú bị Quang Minh nguyên lực bao phủ, toàn bộ đều gào thét lên, rồi rít nằm rạp xuống dưới đất, cũng không dám dẫm thương người nữa.

- Rống!

Một tiếng gầm vang lên, một con Kim Cương Nhân Viên màu đen liền xuất hiện trước mặt Long Vũ. Hắn hình như là đầu lĩnh của đám ma thú này. Ánh mắt đen sẫm của hắn nhìn chằm chằm vào Long Vũ, đầy vẻ đề phòng.

- Ngươi là ai? Sao lại ngăn cản chúng ta ăn cơm?

Tên người vượn mở miệng nói chuyện, trong ánh mắt của nó lộ ra một tia kinh dị.

Long Vũ lạnh lùng nhìn tên người vượn, trầm giọng nói:

- Ngươi là đồ nghiệp chướng, không ở lại Huyền Cảnh mà tu luyện cho tốt, vì sao lại tiến vào thế giới hiện đại giương oai ăn thịt người? Ta sao có thể cho phép bọn ngươi tùy ý hoành hành. Hiện tại các ngươi chuẩn bị nhận lấy trừng phạt đi, tất cả các ngươi đều đáng chết...

Kim Cương Nhân Viên hung tàn nhìn Long Vũ, cả giận nói:

- Đúng là một tên điên khùng... Người nên biết, hiện giờ Huyền Cảnh xuất hiện rất nhiều khe nứt nối thông tới thế giới hiện đại, chỉ cần chúng ta muốn chúng ta có thể tùy ý đi lại giữa Huyền Cảnh và thế giới hiện đại. Ở thế giới này tất cả sinh mệnh đều rất nhỏ yếu, nhưng thịt của bọn chúng đúng là không tồi... Khiến chúng ta rất ưa thích...

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Long Vũ khẽ biến đổi, trầm giọng nói:

- Lời người nói là sự thật? Có rất nhiều cái khe xuất hiện giữa Huyền Cảnh và thế giới hiện đại?

- Đương nhiên là thật rồi, nếu không người nghĩ rằng chúng ta bằng cách nào mà đến được thế giới hiện đại... Người tu đạo, người rất cường đại, chúng ta vốn không phải là kẻ địch, xin người không nên xen vào chuyện của người khác. Người hãy rời khỏi đây đi...

Người vượt đường như cũng không có ý định đối địch với Long Vũ.

Ánh mắt của Long Vũ hơi đổi, dùng tâm thần cẩn thận cảm ứng chung quanh.

Quả nhiên, trong phạm vi mấy chục dặm có hơn mười chỗ xuất hiện khí tức ma thú Huyền Cảnh.

- Chị Tuyết Cơ, chị đi về trước tìm Bạch Mi đạo nhân, báo cho ông ấy biết vấn đề này.

Long Vũ gật đầu nói.

- Ủ, chị biết rồi, chính em cũng nên cẩn thận một chút.

Sự tình lần này quá lớn, Tuyết Cơ cũng không dám nán lại.

- Em cùng đi với chị!

Ngay lúc này, La Lâm từ trong cơ thể Long Vũ đi ra, bay đến chỗ Tuyết Cơ, cùng Tuyết Cơ rời đi.

Đây chính là ý tứ của Long Vũ, hần lo lắng trên đường đi Tuyết Cơ sẽ gặp phải ma thú cường đại.

- Rống!

Ngay khi Tuyết Cơ, La Lâm mới rời đi không lâu. Bốn phía liền xuất hiện tiếng gầm giận dữ, cũng ngay lúc đó Long Vũ cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

- Thiên Dực Hổ...

Long Vũ khẽ quát một tiếng. Nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, Thiên Dực Hổ liền hiện thân. Giờ phút này, Thiên Dực Hổ đang ở trạng thái biến thân, nó nhe răng nhếch miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn, hai cánh sau lưng nhẹ nhàng vẫy, chiếc sừng trên đỉnh đầu cũng có điện quang lượn lờ.

Sau khi hiện thân, Thiên Dực Hổ đi thẳng tới bên cạnh Long Vũ, đối với người vượt nọ gầm lên một tiếng giận dữ.

- Đây là con gì?

Người vượt đường như chưa từng gặp qua ma thú nào như vậy, hiếu kỳ hỏi.

- Người nhất định phải chết!

Long Vũ cười lạnh một tiếng, lập tức trầm giọng nói:

- Tất cả bọn nó đều thưởng cho người, toàn bộ đều là thức ăn của người. Bọn chúng đã muốn tới đây tìm thức ăn, vậy thì ta sẽ cho các người làm thức ăn một ngày.

Diệt Hồng Trần

287. Chương 48: Đại Loạn

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 48: Đại loạn

Dịch Giả: Mr.Ken

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Long Vũ, Thiên Dực Hổ giận dữ gầm lên một tiếng, quay người hướng tới con vượn tấn công. Con vượn vội vàng tránh né nhưng cũng vẫn chậm một bước, răng nanh của Thiên Dực Hổ đã cắn đứt cổ họng của nó. Lập tức móng vuốt của Thiên Dực Hổ cắm vào trong đan điền của con vượn người, đem nội đan lấy ra, một ngụm nuốt vào.

Hành động của Thiên Dực Hổ làm cho ma thú xung quanh phần nộ. Đám ma thú điên cuồng nhìn Thiên Dực Hổ mà kêu gào, nhìn bộ dáng giống như muốn xông lên, vì đầu lĩnh mà báo thù.

Long Vũ âm thầm gạt đầu. Ma thú này vẫn còn một chút huyết tính, nếu mình hạ thấp uy áp xuống thì có thể nó sẽ hướng mình mà bạo phát phần nộ.

- Bọn chúng đều là của mày.

Long Vũ quát khê nói:

- Toàn bộ bọn chúng đều phải chết.

Thiên Dực Hổ tin phục kẻ mạnh, hiện giờ tu vi của Long Vũ đã mạnh, đủ để làm chủ nhân của nó. Sau khi nhận được mệnh lệnh của Long Vũ, nó liền ngay lập tức thi hành, không một chút chậm trễ. Sau một tiếng gầm nổi giận, thân hình của nó hóa thành một tia chớp màu trắng. Khung cảnh xung quanh liền trở nên hỗn loạn, nó đi đến chỗ nào, chỗ đó lập tức có tiếng kêu thảm thiết của ma thú phát ra. Trong khoảng khắc, những con ma thú trong liên bị mất mạng.

Qua một khoảng thời gian ngắn, mấy trăm ma thú Huyền Cảnh ở xung quanh đã chết dưới trảo của Thiên Dực Hổ, toàn bộ nội đan của chúng cũng đã vào miệng của Thiên Dực Hổ.

Vốn tưởng sự tình tới đây là kết thúc. Ngay lúc Long Vũ lơ là cảnh giác, một thông đạo Huyền Cảnh mở ra, ở giữa thông đạo xông ra mấy trăm ma thú Huyền Cảnh.

Trong lòng Long Vũ dường như có một tia phần nộ, hai tay của hắn đưa lên kết ấn, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể ngay lập tức hóa thành một đạo Tiên Thiên bát quái. Bát quái hướng tới đám ma thú mới xông ra mà đánh tới. Vào lúc Tiên Thiên bát quái khổng lồ đem đám ma thú bao phủ vào trong, từng đạo tia chớp màu trắng từ trên đỉnh bát quái hướng đám ma thú bên dưới mà trút xuống. Lôi điện hướng ma thú mà phát ra công kích, thỉnh thoảng có những tiếng kêu to thảm thiết. Nhưng không quan tâm tới ma thú gãy dựa như thế nào, bát quái của Long Vũ vẫn xuất ra lôi điện.

Chỉ một lát, những tiếng kêu thảm thiết bên dưới, theo trong gió mà bay đi.

Ở xung quanh, những em tự Huyền Môn may mắn còn sống, thậm chí là Thiên Dực Hổ đều tràn ngập kinh ngạc với đại thần thông của Long Vũ.

Liếc mắt nhìn em tử Huyền Môn một cái, Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Hiện tại kiếp nạn đã xuất hiện ở nhân gian, mọi người cần phải chung sức đồng lòng... Trước mắt khu vực phụ cận đã an toàn. Các người hãy đem thi thể ma thú ở nơi này xử lý đi, tôi đi Thái Huyền Sơn xem xét tình hình xem thế nào. Thiên Dực Hổ hãy quan sát khu vực xung quanh xem. Nếu phát hiện ma thú, toàn bộ đều giết chết.

Giọng nói còn vang vọng, bạch quang chợt lóe lên, bao phủ thân hình của Long Vũ, cả người hắn biến mất một cách thần bí.

.....

.....

- Grào....

Ngay khi Long Vũ dự tính đi tới Thái Huyền Sơn, Thiên Dực Hổ tìm tới hắn, trong ánh mắt của nó hình như có vẻ lo lắng. Tuy rằng Long Vũ và Thiên Dực Hổ bất đồng về ngôn ngữ nhưng hắn có thể hiểu được ý của nó. Thiên Dực Hổ đang muốn dẫn hắn đến một nơi.

- Chị Tuyết Cơ gặp nạn sao?

Trên đường đi, Long Vũ cất tiếng hỏi.

Gầm nhẹ một tiếng, Thiên Dực Hổ không ngừng gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Thấy vậy, Long Vũ không dám chậm trễ chút nào. Vội vàng tìm khí tức của Tuyết Cơ mà đi tới.

Giờ phút này, Tuyết Cơ đã mất đi sự bảo hộ của La Lâm. Ở phía sau của nàng có mấy con sư tử, bộ dáng đạt tới đẳng cấp địa huyền ma thú đang đuổi theo. Sắc mặt nàng tái nhợt, chạy trốn chết. Loáng trong chớp mắt, xung quanh nàng xuất hiện rất nhiều ma thú. Toàn bộ đường lui đã bị phong bế.

Tuyết Cơ hoảng sợ nhìn đám huyền thú từng bước, từng bước tiến lại chỗ mình.

Trong ánh mắt của đám ma thú, hàn mang lóe lên dày đặc.

Nhìn thấy đám ma thú càng lúc càng lại gần, Tuyết Cơ hoảng sợ không thôi, thân thể run rẩy, trong ánh mắt mang theo vẻ tuyệt vọng. Nhưng đúng vào thời khắc nguy hiểm này, một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Chị Tuyết Cơ, không cần hoảng sợ, em tới cứu chị đây.

Giọng nói còn chưa tới nơi, Long Vũ cùng Thiên Dực Hổ đã ở trên trời phóng tới.

Thiên Dực Hổ lấy thế như sét đánh, công kích về đám ma thú, sau đó vài tiếng kêu thảm thiết vang lên. Một đồng nội đàn ma thú đã bị Thiên Dực Hổ nuốt trọn.

Long Vũ phi thân tới, đem Tuyết Cơ đang tràn ngập hoảng sợ ôm vào trong ngực.

Long Vũ xuất hiện chính là một cọng cỏ cứu mạng. Tuyết Cơ gắt gao ôm chặt lấy hắn, giọng nói còn mang theo vẻ hoảng sợ, run run:

Thật đáng sợ. Tiểu Vũ, nếu không phải em tới đây kịp lúc, sợ rằng chị đã bị đám ma thú này ăn thịt...

Thấy được sự hoảng sợ trong lòng Tuyết Cơ, Long Vũ cầm tay nàng. Sau đó một cỗ Quang Minh nguyên lực truyền vào cơ thể nàng, rất nhanh khiến cho tâm tình bình tĩnh trở lại.

Nhìn đám ma thú Huyền Cảnh không ngừng tụ tập lại ở phía xa, Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Đại loạn bắt đầu rồi, kiếp nạn chân chính cũng đã đến. Đúng rồi La Lâm đâu?

Nắm chặt tay hắn, Tuyết Cơ cố gắng làm cho tâm tình của mình bình tĩnh lại nói:

- Cô ấy bị Vu Thần Ba Độ kéo rời khỏi chỗ này, có lẽ đang cùng với Vu Thần giao thủ.

Long Vũ khẽ nhíu mày, suy nghĩ trong đầu, có khi nào chuyện này có quan hệ với Vu Thần Ba Độ cùng Thiên Nguyên?

- Tiểu Vũ! Có phải là rất phức tạp hay không?

Tuyết Cơ hỏi.

Quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng khiếp sợ của Tuyết Cơ, Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, em sẽ đi xử lý việc này hoàn hảo. Không quan tâm đến có ít hay nhiều ma thú xuất hiện, cứ đem bọn chúng đập chết hoặc đuổi quay về Huyền Cảnh là được.

Buông tay ra, Long Vũ nhìn Tuyết Cơ với ánh mắt cổ quái, một lúc lâu sau, thoáng do dự rồi nói:

- Chị Tuyết Cơ, như thế này đi, em dạy cho chị pháp quyết tu luyện nguyên lực để chị tu luyện... Khoảng thời gian này càng ngày càng phức tạp, em không thể lúc nào cũng bảo hộ bên cạnh chị được. Nhất định chị phải có năng lực tự bảo vệ mình.

Nói xong, Long Vũ duỗi tay ấn vào trán Tuyết Cơ, một cỗ ám áp như dòng nước ngay lập tức xuất hiện trong đầu Tuyết Cơ. Theo đó một đoạn pháp quyết khó hiểu cũng được ghi nhớ vào trong đầu của nàng.

Sau khi xong việc. Long Vũ đưa tay để lên đỉnh đầu Tuyết Cơ, làm ra một hành động như xối nước lên đầu Tuyết Cơ. Truyền vào trong cơ thể Tuyết Cơ một ít nguyên lực.

- Hiện tại em sẽ truyền cho chị ba mươi chiêu kiếm, chị hãy cố gắng mà học...

Nói xong, Long Vũ vùng Thiên Sư Pháp kiếm, lăng không bay lên, giữa đám mây trên cao múa lên ba mươi chiêu kiếm.

Tuyết Cơ vội vàng dụng tâm nhớ kỹ.

- Chị Tuyết Cơ, em đã truyền cho chị nguyên lực của chính bản thân em, chỉ cần chị nắm chắc những gì em đã dạy, chắc chắn lực chiến đấu của chị ít nhất cũng có thể đạt tới Đế cảnh.

Long Vũ nói.

Nghe được Long Vũ nói vậy, nhất thời Tuyết Cơ ngây ngẩn cả người.

Một lúc lâu sau, Tuyết Cơ thấp giọng nói:

- Có phải là đang nằm mơ không? Điều này có thật hay không?

- Đương nhiên là sự thật.

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Trong thời gian ngắn chị sẽ đạt được thôi.

Khả năng tự bảo vệ.

- Chị Tuyết Cơ, như thế này đi, chị hãy xem xét xung quanh xem có ma thú xuất hiện hay không? Nếu có chị hãy dùng ba mươi chiêu kiếm mà em mới dạy chị, tấn công chúng xem như luyện tập. Tin chắc một điều rằng nếu không gặp phải Vu Thần Ba Độ hoặc là nhân vật cấp lệnh chủ thì sẽ không xảy ra biến cố gì đâu.

Long Vũ dặn dò.

Tuyết Cơ đang muốn mở miệng nói, thì bỗng nhiên tiếng gầm dậy dữ cách đó không xa truyền lại, nhất thời một cỗ sát khí nồng đậm truyền tới. Long Vũ ý niệm chợt động, trong nháy mắt liền qua bên kia truy tìm tung tích ma thú Huyền Cảnh.

- Chúng ta đi qua xem.

Long Vũ ôm vào eo Tuyết Cơ, thân hình vừa động liền xuất hiện ở nơi phát ra tiếng rống giận dữ của ma thú. Ma thú kia dường như đã phát hiện khí tức người sống, quay đầu lại, hai con mắt màu đỏ lạnh lùng nhìn Long Vũ, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Toàn thân huyền thú được bao phủ bởi một lớp lân giáp, miệng đỏ như máu, thỉnh thoảng phun ra một cỗ mùi vị tanh hôi. Từ bề ngoài đánh giá, dường như đây là một con thần lân được phóng đại lên nhiều lần. Nó có cái đuôi rất dài, phía trên còn phát ra u quang nhàn nhạt.

Thiên Dực Hồ nhảy lên phía trước, không cam chịu yếu thế. Gầm lên một tiếng, trong đôi mắt bắn ra mấy đạo tinh quang.

Nhìn thấy bộ dạng nóng lòng muốn xuất chiến của Thiên Dực Hồ, Long Vũ hờ hững nói:

- Đi giải quyết nó đi, nhớ là phải cẩn thận, có thể nó là một đối thủ lợi hại đấy.

Gầm nhẹ một tiếng, khuôn mặt Thiên Dực Hồ mang theo vài phần khinh thường, tựa như đối với con ma thú này nó không để vào mắt.

Sắc mặt Long Vũ nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén nhìn Thiên Dực Hổ trầm giọng quát:

- Không được kinh địch...

Ánh mắt Thiên Dực Hổ hồng hồng, đưa mắt nhìn trộm Long Vũ. Trong miệng khẽ truyền ra tiếng gầm ừ khuất, vẻ mặt có vài phần không vui.

- Té đi...

Long Vũ hạ lệnh tấn công.

Hồng lên một tiếng, Thiên Dực Hổ vui sướng lao lên, nhe răng nhếch miệng với con ma thú.

Ma thú kia nhận được địch ý của Thiên Dực Hổ, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Bỗng nhiên, ma thú Huyền Cảnh há miệng đầy máu phun một luồng lốc xoáy mạnh như vũ bão. Cuốn lấy thân mình Thiên Dực Hổ, kéo lại gần miệng của nó.

Nhận thấy uy lực to lớn của cỗ lực lượng này, Thiên Dực Hổ nghiêm sắc mặt, kim quang lóe lên toàn thân, trên đỉnh đầu xuất hiện một tia chớp, lẳng không mà chém vào chính giữa đầu ma thú Huyền Cảnh.

Ma thú Huyền Cảnh kêu thảm một tiếng, cả người đột nhiên xoay tròn, cái đuôi mang theo một lực lượng kinh thể hãi tục quét tới Thiên Dực Hổ. Ánh mắt Thiên Dực Hổ lạnh lùng, khóe môi nhếch nở nụ cười khinh bỉ.

Nó không thèm để ý, hai cánh sau lưng mở rộng, bay vút lên trời, dễ dàng tránh né được một kích tấn công đột ngột này.

Dừng thân trên không trung, nhìn xuống thân thể con ma thú khổng lồ có vài phần ngu ngốc, Thiên Dực Hổ mở miệng, một đạo kim sắc hỏa diễm như đốt cháy không khí, nhanh chóng bổ trúng lưng của con ma thú.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên. Thân thể ma thú Huyền Cảnh bắn ra xa gần mười trượng, ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ nhìn Thiên Dực Hổ.

Giờ khắc này, Ma thú Huyền Cảnh đã hiểu được, con ma thú này là con có thực lực khủng bố nhất mà nó từng gặp phải, không dễ trêu chọc.

Sau tia hoảng sợ lóe lên, Ma thú Huyền Cảnh liên tục gầm lên những âm thanh giận dữ, thân thể lui về phía sau, chậm rãi hướng vết nứt Huyền Cảnh mà đi tới.

- Chị Tuyết Cơ, chị hãy thử dùng những chiêu kiếm lúc nãy em truyền thụ để tấn công nó xem.

Long Vũ nói.

- Được.

Tuyết Cơ nghe vậy, ngay lập tức giương Tuyết kiếm lên, một đạo kiếm quang bạch sắc từ trên thân kiếm phát ra. Bạch quang như xé nát bầu trời, những tia chớp ngân vang như tiếng gào thét của kiếm mà đánh xuống.. Hướng tới ma thú Huyền Cảnh đang chật vật chạy trốn.

Một kích này, Tuyết Cơ sử dụng nguyên lực của Long Vũ truyền qua cho mình mà phát động, uy lực không hề nhỏ. Trên lưng ma thú xuất hiện một cái lỗ máu lớn, đau đớn, điên cuồng gầm rống cả người không ngừng run rẩy.

Đúng lúc này, Thiên Dực Hổ phóng tới, thân pháp nhanh như chớp xẹt, xuất hiện trước mặt ma thú Huyền Cảnh. Hiển nhiên nó sẽ nhân cơ hội mà tặng cho con ma thú một kích trí mạng.

Cảm giác được Thiên Dực Hổ tới gần, ma thú Huyền Cảnh phát ra tiếng kêu hoảng sợ, tiếng rống cực kỳ thảm thiết. Một đoàn huyết vụ trong miệng bắn ra, đem toàn lực tấn công.

Nó muốn toàn lực ngăn cản công kích của Thiên Dực Hổ.

Trong khi phóng tới, đôi mắt màu hồng của Thiên Dực Hồ nhìn thấy đoàn huyết vụ bay về phía mình, chẳng những không sợ, mà ngược lại còn phát ra âm thanh vui sướng. Nó há rộng miệng, một tia chớp rất mạnh phóng ra, chính xác đánh trúng ma thú.

Ma thú Huyền Cảnh hoảng sợ kêu lên, những tiếng kêu thảm thiết liên tục không dứt.

Sau một kích đắc thủ, Thiên Dực Hồ cũng không có ý định buông tha ma thú. Nó tìm thời cơ chính xác, một phát cắn trúng cổ của con ma thú Huyền Cảnh xấu số này.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên. Vào lúc này, toàn thân ma thú run rẩy kịch liệt, chỗ cổ bị cắn phá, một vòi máu phóng lên như một vòi nước, mùi tanh hôi bay khắp không gian.

Ma thú Huyền Cảnh đau đớn, cả thân thể khổng lồ điên cuồng giãy dụa không ngừng. Thân thể khổng lồ của nó va chạm với núi đá, vô số cự thạch va chạm với thân thể của nó bị đập nát thành bụi phấn tung bay giữa không trung. Thiên Dực Hồ vẫn gắt gao cắn ở cổ ma thú, một khắc cũng không nhả ra.

Cuối cùng, một tiếng kêu khế, Thiên Dực Hồ buông ma thú ra.

Nhưng lúc này, phần lồng ngực ma thú đã mở ra thành một khoảng không lớn. Thiên Dực Hồ đã cướp lấy nội đan của ma thú, mất đi nội đan, ma thú run rẩy vài cái rồi ngừng thở.

Long Vũ nhân cơ hội, hét lớn một tiếng:

- Đám ma thú Huyền Cảnh các ngươi nhanh chóng biến đi, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác...

Phần lớn ma thú Huyền Cảnh đều có trí tuệ, cho nên Long Vũ mới vận nguyên lực, đem âm thanh của mình truyền đi xa, hy vọng bọn ma thú Huyền Cảnh biết khó mà lui.

- Grào....

Thiên Dực Hồ phối hợp phát ra một tiếng rống rung trời.

Không cần phải bàn, một người một hổ gây ra chấn động như vậy, ngay lập tức ma thú Huyền Cảnh xung quanh quả nhiên là rút đi một bộ phận lớn.

Nhưng cũng có những ma thú không sợ chết, chẳng những không rút lui, mà ngược lại, còn ào ào hướng phía Long Vũ mà xông lại.

Long Vũ có cảm giác, sau lưng đám ma thú có người sai khiến.

- Đã như vậy, chúng ta sẽ đại khai sát giới.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, nói:

- Chị Tuyệt Cơ, chị hãy ở bên cạnh em, nhân cơ hội này rèn luyện kiếm pháp một chút đi.

Thiên Dực Hồ so với Long Vũ còn gấp hơn nhiều lần.

Không đợi Long Vũ truyền đạt mệnh lệnh, toàn thân đã hóa thành một tia chớp phóng đi. Trong khoảnh khắc, đương trường vang lên những tiếng kêu thảm thiết của ma thú.

Tuyệt Cơ ở trong tầng hộ vệ của Long Vũ, những chiêu kiếm được học phát ra thuần thực, vận dụng như mây trôi nước chảy, uy lực càng ngày càng cường đại.

Thời gian không dài nhưng ma thú chết dưới kiếm của nàng không đến một trăm thì cũng phải tám mươi.

Long Vũ dĩ nhiên không cần nói tới, ma thú bị hấn giết hoặc làm cho bị thương phải chừng năm trăm con.

Một trận chém giết, sắc trời dần tối.

Phóng mắt nhìn xung quanh tất cả đều là thi thể ma thú Huyền Cảnh, bốn phía không gian tỏa ra một mùi máu tanh nồng đậm.

Long Vũ đang ở đám mây trên cao, quét mắt về phía trước một cái, trực giác mách bảo hẳn có người đang âm thầm thăm dò nơi này. Nhưng người nọ không phải là Thiên Nguyên bởi vì hẳn không cảm nhận được khí tức nguyên lực trên cơ thể.

- Chị Tuyết Cơ, chị hãy đi đến tổng bộ Huyền Môn cùng Thiên Dực Hổ đi. Em tới phía trước xem xét tình hình một chuyến, sau đó sẽ nhanh chóng hội tụ cùng mọi người.

Long Vũ tính toán một mình đi tìm kẻ thần bí sai khiến ma thú.

- Tiểu Vũ...

Tuyết Cơ lo lắng hỏi:

- La Lâm bị Vu Thần Ba Độ dẫn dụ đi rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

- Yên tâm đi, La Lâm cũng nhận được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần, so sánh sức chiến đấu thì có lẽ em cũng không phải là đối thủ của cô ấy đâu.

Lời này của Long Vũ là lời nói thật. Lâm La cùng hắn có được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần ngang nhau. Chưa kể đến La Lâm xuất phát từ người máy, hiện tại trong đầu nàng chứa đựng vô số chiến thuật tiến bộ.

Cho nên xét về phương diện chiến đấu, nàng quả thật mạnh hơn Long Vũ, hoàn toàn không phải là ngoa ngôn.

- Em cũng phải cẩn thận.

Tuyết Cơ ôn nhu nói..

- Đi đi...

Long Vũ phát tay.

Thiên Dực Hổ gật đầu, sau đó có ý bảo Tuyết Cơ ngồi trên lưng của nó.

- Thiên Dực Hổ, nhất định phải bảo vệ chị Tuyết Cơ thật tốt, nếu không ta sẽ làm món mèo xào xả ớt đấy.

Long Vũ trầm giọng dặn dò.

- Grào...

Thiên Dực Hổ đáp lại một tiếng, tỏ vẻ nhất định sẽ không nhục sứ mệnh.

.....

.....

Sau khi đợi Thiên Dực Hổ mang Tuyết Cơ rời đi, ánh mắt Long Vũ quét về ngọn núi phía trước. Tâm niệm vừa động thân hình của hắn phiêu nhiên hạ xuống, chậm rãi đáp xuống đỉnh núi. Cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, Long Vũ lặng lẽ nhìn lên không trung, nơi đó như có một đoàn bóng đen, như có như không chậm rãi hạ xuống.

Ánh sáng lóe lên, bóng người chợt xuất hiện trên đỉnh núi. một thân ảnh xuất hiện trước mặt Long Vũ, nhìn Long Vũ với ánh mắt cảnh giác.

Nhìn bóng người này, trên khuôn mặt bình tĩnh của Long Vũ có vẻ hơi tức giận.

Không cần hỏi, người phía trước này chính là kẻ âm thầm sai khiến đám ma thú.

Nói cách khác, có khả năng hắn chính là đầu sỏ của cục diện đại loạn này.

- Người rốt cuộc là kẻ nào? Vì sao phải sử dụng đám ma thú này để gây rắc rối, tai họa cho thế giới?

Long Vũ quát lên.

- Vết nứt cũng là do ngươi tạo ra?

Người nọ có bộ dáng trung niên, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra ba phần tự tin. Dưới ánh trăng, bộ y phục đen trên cơ thể hắn tạo ra thập phần trang nghiêm. Giờ phút này, biểu hiện thờ ơ trên khuôn mặt hắn, đang ngạo nghễ nhìn Long Vũ, khóe miệng hiện ra mấy phần sống động.

Trong gió đêm vi vu, hắc y trung niên mở miệng nói:

- Người là người phương nào? Người có khả năng nhìn thấu ta, làm ta rất kinh ngạc... Nhưng có một vài chuyện cần được làm rõ. Khe hở giữa Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật không phải do ta tạo ra. Nếu có năng lực như vậy cần gì phải phiền toán thế này...

- Ta cũng tin rằng người cũng không có bản sự lớn như vậy...

Long Vũ nhẹ giọng cười nói.

Người áo đen lớn tiếng cười:

- Chẳng phải người cũng bất thường sao?

Hừ lạnh một tiếng, Long Vũ hỏi:

- Người rốt cuộc là ai? Tay đấm của Thiên Nguyên?

Tuy rằng chưa giao thủ nhưng Long Vũ có thể khẳng định tu vi của người này tuyệt đối không thấp.

- Ta không có thời gian rảnh rỗi nói chuyện phiếm với người, ta phải đi.

Người này tự hồ cũng không có ý định dây dưa cùng Long Vũ.

Bạch quang thoáng hiện, Long Vũ xuất hiện bên cạnh người nọ, cười nói:

- Người tưởng bỏ đi dễ dàng như vậy? Người sai khiến ma thú Huyền Cảnh, gây ra tai họa cho thế giới hiện tại. Nói gì thì nói, người phải cho ta một cái công đạo.

Quét ánh mắt, liếc qua Long Vũ một cái, người nọ hừ giọng nói:

- Đừng có quần chân ta. Hiện tại ta không có thời gian cùng người nhiều lời... Tránh ra.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Long Vũ lạnh lùng, gắt gao nhìn hắn, một hồi lâu sau mới nói:

- Người là người của Tiên Cảnh?

Người nọ nghe vậy biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn Long Vũ, âm trầm nói:

- Người có thể nhìn thấu căn nguyên lực lượng của ta, quả thực là có bản lĩnh...

Sau đó hắn còn nói thêm:

- Ta với người vô tình là địch nhân, tốt nhất người nên tránh ra. Người đã đoán ra lai lịch của ta, nên thức thời, đừng đại dốt phá hỏng chuyện của ta.

Sắc mặt Long Vũ biến ảo không ngừng, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng nói:

- Là ý tứ của Tử Vi Đại Đế, hay là hành động cá nhân của người?

Âm trầm nhìn Long Vũ, người nọ lạnh giọng nói:

- Xem ra người biết không ít... Người đã biết, ta cũng không giấu diếm người nữa. Đúng vậy, ta từ Tiên Cảnh đến, hơn nữa là Bắc Phương Tiên Vương.

Nói xong, hắn vênh mặt liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia kỳ quang.

Long Vũ cảnh giác nhìn hắn, bình tĩnh nói:

- Tử Vi Đại Đế thân là người đứng đầu Tam Giới, lại làm ra hành động như vậy, thật sự khiến cho người ta thất vọng, khinh bỉ.

- Hôm nay ta không giết người, sau khi người trở về thay ta nói với Tử Vi một câu, nói cho hắn biết 'Ác giả ác báo'.

Long Vũ trầm giọng nói.

Trong ánh mắt Bắc Phương Tiên Vương lộ ra một cỗ kinh ngạc, nói với Long Vũ:

- Người cũng thật quá cuồng vọng. Người cũng đã biết, chỉ cần vào việc người coi thường Tử Vi Đại Đế ta có thể giết người ngay lập tức.

Cười bình thản, Long Vũ nói:

- Chắc rằng Tử Vi Đại Đế không nói cho người biết ta là ai đúng không?

Dừng lại một chút, thần sắc Bắc Phương Tiên Vương mang theo vẻ kỳ dị, chậm rãi nói:

- Rốt cục người là ai? Chẳng lẽ chính là kẻ mà Tử Vi Đại Đế nói tới? Chính là con của ma đầu?

Nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của Bắc Phương Tiên Vương, Long Vũ nở nụ cười nói:

- Hay cho tên Tử Vi Đại Đế xảo trá, hay cho bộ dạng của hắc, luôn thích tìm một cái cớ đến để động thủ. Kẻ đứng đầu Tam Giới mà lại như vậy sao? Xem ra ta phải quan tâm đến một đề nghị của kẻ nào đó mà thôi...

Trong lời nói mang theo vài phần khôi hài, có cả ý châm chọc.

Trùng mắt liếc hắc một cái, Bắc Phương Tiên Vương không để ý đến lời của hắc, tiếp tục nói:

- Ta biết người chính là con của ma đầu, xem ra bản Tiên Vương hôm nay cũng không có đến tay không.

- Cút đi.

Long Vũ khẽ cười nói:

- Nếu ta muốn giết người, không quá ba chiêu chắc chắn người phải chết.

.....

.....

Tại thời điểm Long Vũ giằng co cùng Bắc Phương Tiên Vương, Thái Huyền Sơn đã gặp phải công kích thậm tệ. Hơn nữa, bên trong đám quân của Vu tộc còn có một số thuộc hạ của Thiên Nguyên.

Bên Thái Huyền Sơn mặc dù có Đường Hương Hương, Bạch Mi đạo nhân đều là cao thủ. Nhưng song quyền nan địch tứ thủ.(hai tay không đánh lại bốn tay, ý nói thân cô thế cô), không thể chịu được nhiều kẻ tấn công. Mấu chốt chính là Đường Hương Hương đã bị quán lấy, không rảnh tay tấn công đám Vu tộc.

Mà cùng chiến đấu kịch liệt với Bạch Mi đạo nhân chính là người của Vu tộc mới tỉnh lại không lâu, Tổ Vu Chúc Dung. Tay cầm Ly Hỏa thần kiếm gắt gao vây Bạch Mi đạo nhân. Hai người lực lượng ngang nhau, nhất thời người này không thể làm gì được người kia.

Cũng là do Cửu Huyền Nhân Hoàng lúc trước truyền cho Bạch Mi đạo nhân một ít nội lực, hơn nữa lại trị bệnh trong cơ thể hắc. Nếu không, Bạch Mi đạo nhân chỉ cần trong vòng một trăm chiêu là bị Chúc Dung tiêu diệt.

Chúc Dung được Vu Thần Ba Độ thức tỉnh một khoảng thời gian không lâu. Đối với Ly Hỏa Vu lực bên trong cơ thể chưa nắm giữ được toàn bộ. Nhưng giờ phút này cũng đủ để hắc so cao thấp cùng với Bạch Mi đạo nhân.

Ly Hỏa thần kiếm liên tục bắn ra những đạo hỏa quyền gắt gao vây Bạch Mi đạo nhân vào trong.

Lúc này, quanh thân Bạch Mi đạo nhân đột nhiên phát ra một đạo kim quang, đem hỏa quyền của Chúc Dung phát ra từ Ly Hỏa Vu lực đánh cho xơ xác, thoát khỏi trời buộc.

Sau khi rời khỏi vòng vây của hỏa quyền, Bạch Mi Đạo nhân bật người tránh ra khoảng mười thước, sắc mặt kinh hãi nhìn Chúc Dung, dường như trong lòng còn lưu lại bóng ma.

Ở phía đối diện, Chúc Dung cũng nhìn Bạch Mi đạo nhân, trong mắt đầy vẻ mê hoặc khó hiểu. Hiển nhiên không rõ kim quang bao quanh người hắc là thứ gì.

Xóa bỏ tâm tình khẩn trương, Bạch Mi đạo nhân hồi tưởng lại chuyện mới xảy ra, nhất thời tỉnh ngộ. Chính là vào thời khắc nguy hiểm nhất, Cửu Huyền Nhân Hoàng trước khi đi lưu lại cho hắc Cửu Huyền Kim Kiếm, phát ra kim quang phá nát vụ pháp mà cứu hắc.

Nghĩ vậy, nhất thời dũng khí của Bạch Mi đạo nhân tăng mạnh, ánh mắt hướng thẳng về phía Chúc Dung.

Phát giác sát khí trong mắt Bạch Mi Đạo nhân, Chúc Dung nhìn hẩn, khẽ cười nói:

- Người cho rằng thanh kiếm kia có thể giết được ta?

Hai mắt Chúc Dung híp lại, một tia hào quang kỳ dị khó hiểu hiện lên trong mắt của hẩn. Hai tay bắt pháp quyết trước ngực, Chúc Dung bày ra tư thế cổ quái, thân ảnh trong nháy mắt chia làm sáu, mỗi đạo thân ảnh đều đưa ra một tư thế bất đồng. Khẽ quát một tiếng, sáu thân ảnh của Chúc Dung ngay lập tức biến thành hỏa nhân.

Không khí bốn phía nhanh chóng trở nên nóng rực.

Bạch Mi đạo nhân dâng lên cảm giác không ổn trong lòng, vội vàng giành thế chủ động tấn công. Tâm niệm vừa động, kim kiếm cứu mạng hẩn lúc trước đã ở trong tay.

Bạch Mi đạo nhân múa lên trường kiếm trong tay, đạo kiếm quang lóe lên như điện hướng Chúc Dung bắn tới.

Cười một tiếng, Chúc Dung khinh thường nói:

- Hỏa ảnh phân thân của ta, để xem người đối phó làm sao...

Trong lòng Bạch Mi đạo nhân căng thẳng, ánh mắt quan sát sáu đạo nhân ảnh, cố gắng phân biệt thật giả. Sau đó, hẩn dùng kim kiếm chém giết ra ngoài, kiếm quang dường như đánh trúng Chúc Dung.

Đáng tiếc, trúng chiêu lại là một đạo hư ảnh, công kích của Bạch Mi đạo nhân không có bất kỳ tác dụng gì.

Thấy như vậy, Bạch Mi đạo nhân vô cùng kinh hãi, vội vàng lui về phía sau.

Đúng lúc này, thân thể Chúc Dung chấn động, sáu đạo thân ảnh đột nhiên hợp nhất, sắc mặt một màu xanh mét. Giữa không trung khuôn mặt bình tĩnh của hẩn đột nhiên trở nên dữ tợn, một con hỏa long phá không xuất hiện, hướng Bạch Mi đạo nhân công kích.

Bạch Mi đạo nhân không dám lơ là, hai tay nắm chặt kiếm chém ra ngoài.

Một đạo kim sắc từ trong mũi kiếm như điện phóng ra.

Hai cổ lực lượng nhất thời đan vào nhau cùng một chỗ, giằng co hồi lâu.

Một tiếng hét thảm từ trong miệng Bạch Mi đạo nhân truyền ra, thân thể hẩn dưới áp lực bị thương nặng, cả người bị đánh bay ra ngoài, chật vật vô cùng, đứng không vững ở trên mặt đất.

Ánh mắt Chúc Dung đảo qua Bạch Mi đạo nhân bị trọng thương cười lạnh nói:

- Chấp nhận số phận đi thôi...

Đáp lại, Bạch Mi đạo nhân âm trầm cười nói:

- Chúc Dung, người muốn giết ta không dễ như vậy đâu. Đánh không lại người thì ta sẽ đồng quy vu tận với người.

Dứt lời, Bạch Mi đạo nhân đem kiếm quang nuốt vào trong miệng, quanh thân kim quang đại thịnh. Thân thể vừa động, khí thế tăng lên rất nhiều, sức chiến đấu trong khoảnh khắc dường như tăng cường rất nhiều.

Chúc Dung nhất thời kinh hãi không thôi.

Nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Chúc Dung, Bạch Mi đạo nhân cười nói:

- Chuôi kiếm này, kim kiếm này là Huyền Môn chí bảo, cũng là một trong năm Phương Thiên lệnh Huyền Thiên Lệnh... Nó có khả năng trong nháy mắt đem lực đạo trong cơ thể của ta mà đốt cháy, làm cho sức chiến đấu của ta tăng lên mấy lần.

Trong tiếng cười lớn, Bạch Mi đạo nhân xông lên, đem tu vi hiện tại phối hợp với thân pháp quý dị, dễ dàng đập tan phòng tuyến của Chúc Dung, một chưởng đánh vào lồng ngực hẩn.

Chúc Dung nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cấp tốc lui về phía sau, ánh mắt chăm chăm nhìn một chưởng đang tới, trong ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ. Nhận thấy được lực lượng cực lớn trong chưởng này, Chúc Dung hiểu được, lời của Bạch Mi đạo trưởng không phải là ngoa ngôn.

- Ầm...

Tuy rằng Chúc Dung đã liều mạng lui về phía sau nhưng cuối cùng vẫn bị Bạch Mi đạo nhân đánh trúng.

Chúc Dung bị đánh bay ra ngoài trong những tiếng kêu gào thê thảm.

Bạch Mi đạo nhân âm tà cười, phóng người theo sát, lại một chưởng đánh xuống.

Trong mắt Chúc Dung xuất hiện vẻ tuyệt vọng, không quan tâm là hấn thân phận như thế nào, giờ khắc này đối mặt với tử vong hấn cũng giống như con người bình thường. Huống hồ, hấn vừa từ trong phong ấn tỉnh lại, đại thù còn chưa báo, cứ như vậy mà chết đi thật sự là không cam lòng.

Mắt thấy một chưởng kia sắp đánh tới, đúng lúc này đột nhiên Bạch Mi đạo nhân với vẻ mặt cả kinh, nhảy mất lui người về sau.

Chúc Dung sửng sốt, nhìn thấy Hình Thiên cầm chiến phủ trong tay vọt tới, bức lui Bạch Mi đạo nhân.

- Chúc Dung, có chuyện gì xảy ra vậy?

Hình thiên cảm thấy kỳ quái. Với tu vi của Chúc Dung, nếu không thắng được Bạch Mi đạo nhân thì cũng không đến mức phải thảm bại.

- Bạch Mi đạo nhân, ngươi không sao chứ?

Thoát khỏi sự dây dưa của Hình Thiên, Đường Hương Hương cũng lắc mình lại đây, hỏi tình huống Bạch Mi đạo nhân với vẻ mặt thân thiết.

- Ta không sao. Nơi này giao cho ta, ngươi đi xem những người khác đi.

Bạch Mi đạo nhân ý muốn nói Đường Hương Hương rời đi.

Sau một chút do dự, Đường Hương Hương phi thân rời đi.

- Hình Thiên, ngươi quá vô sỉ, ngươi vốn đã quy thuận Tiểu Vũ, sao bây giờ lại tráo trở lật lọng, đối đầu với Huyền Môn chúng ta mà gây trở ngại?

Bạch Mi đạo nhân lạnh giọng hỏi.

Hình Thiên âm trầm nhìn Bạch Mi đạo nhân, lạnh lùng nói:

- Hừ, Chúng ta là Vu tộc cao quý, làm gì có chuyện bám vào người khác, làm thuộc hạ cho kẻ khác bao giờ.

Bạch Mi đạo nhân xoay chuyển ánh mắt, khinh thường nói:

- Người đừng quên, tính mạng của ngươi hiện tại đang trong tay Tiểu Vũ.

- Ha ha!

Hình Thiên cười nói:

- Ngươi nghĩ rằng ta là kẻ ngốc hay sao? Thiên Nguyên đại nhân đã giúp ta hủy diệt lời thề. Lúc này Long Vũ không có bất kỳ uy hiếp gì với ta đâu.

Chúc Dung nói:

- Hình Thiên, bớt nói nhảm đi, ta và ngươi cùng liên thủ, giết chết tên đạo sĩ già này rồi hãy nói.

Nhìn thấy hai Đại tổ Vu liên thủ, Bạch Mi đạo nhân động tâm toan tính, nói:

- Chờ Tiểu Vũ trở về, các ngươi sẽ lãnh hậu quả.

Vừa dứt lời, kim quang lóe lên bao phủ toàn thân, cả người thần bí biến mất.

Hình Thiên không đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ, cau mày nhìn về phía chân trời xa, một lúc sau liền quay người rời đi.

Chúc Dung đuổi theo, hỏi:

- Hình Thiên, người thật sự đã từng quy thuận tiểu tử gọi là Long Vũ kia sao?
- Không liên quan đến chuyện của người.

Hình thiên lạnh giọng quát lên, sau đó rời đi.

.....

.....

Toàn bộ Thái Huyền Sơn đều rơi vào khổ chiến. Bởi vì thiếu đi cao thủ, đệ tử Huyền Môn tử thương nghiêm trọng, ngay cả Hàn Duyệt cũng bị trọng thương.

Thiên Cơ Tử biết rõ Hàn Duyệt là nữ nhân của Long Vũ, không dám thờ ơ, sớm sai người mang theo mười mấy tên đệ tử Huyền Môn cùng với Hàn Duyệt trốn vào trong Huyền Môn cấm địa.

Đây không phải là do đám người Thiên Cơ tử sợ chết.

Mà do bọn họ nhận mệnh lệnh của Bạch Mi đạo nhân, phải trốn đi để giữ lại đóm lửa cho Huyền Môn.

(DG: Lưu lại một ít chờ ngày Đông Sơn tái khởi đây mà.)

Cái nào nặng cái nào nhẹ, sự tình lớn lao, sau một lúc do dự, Thiên Cơ tử nhanh chóng, tỉnh táo chấp hành mệnh lệnh của Bạch Mi đạo nhân.

Đến tối, Tuyết Cơ cùng Thiên Dực Hổ cuối cùng cũng giết tới Huyền Môn tổng bộ, hơn nữa tìm thấy đám người đang trốn trong cấm địa. Thiên Cơ Tử nhìn thấy Tuyết Cơ an toàn trở về, vội vàng hỏi tình huống ở bên ngoài.

Ở trogn này, còn có Thủy Tiên, hai cha con Long gia cũng hướng Tuyết Cơ mà hỏi hình huống của Long Vũ.

Tuyết Cơ vội vàng đem tình huống ở bên ngoài đơn giản nói qua một lần. Sau đó cố gắng vui vẻ nói:

- Mọi người yên tâm, chúng ta có Tiểu Vũ, nhất định sẽ vượt qua được nguy cơ lần này.

Phân tích tình huống trước mắt, Thiên Cơ Tử trầm giọng nói:

- Huyền Cảnh cùng thế giới hiện tại luôn luôn có Cửu Đỉnh kết giới cách trở, mà bây giờ lại xuất hiện một thông đạo, như vậy chắc hẳn là Cửu Đỉnh xuất hiện vấn đề rồi.

Tuyết Cơ nhíu mày hỏi:

- Sư tôn, Cửu Đỉnh là Tam Giới chí bảo, nghe nói ẩn chứa chí cường chí tôn lực lượng, đồ nhi nghĩ không ra, đến tột cùng là ai có lực lượng cường đại như vậy, có thể ảnh hưởng đến Cửu Đỉnh?
- Lực lượng của Thiên Đạo.

Thiên Cơ Tử trầm giọng nói:

- Theo ta được biết, chỉ có lực lượng của Thiên Đạo mới có thể ảnh hưởng đến kết giới Cửu Đỉnh. Ngoại trừ khả năng như vậy, cho dù là lực lượng Thiên Nguyên cũng không ảnh hưởng được tới kết giới Cửu Đỉnh.

Âm thanh của Tuyết Cơ mang theo vài phần khẩn trương:

- Như vậy phải làm thế nào?

Thủy Tiên ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấp giọng nói:

- Mục đích cả đời của người tu đạo chúng ta cả đời là theo đuổi Thiên Đạo... Mà hiện giờ tại nạn và rắc rối ở nhân gian, mang theo ý đồ hủy diệt chúng ta lại chính là Thiên Đạo... Ai..

Tuyết Cơ không nói, quay đầu lại nhìn ánh mắt của nàng, một hồi lâu mới than nhẹ một tiếng:

- Chỉ mong Tiểu Vũ có thể hóa giải tràng nguy cơ này...

Thủy Tiên nhú mày, khó hiểu hỏi:

- Sư tôn, người nói chúng ta bây giờ phải làm thế nào? Chẳng lẽ chỉ còn một đường chờ chết? Nếu như vậy thì Thiên Đạo này đúng là tà...

Thiên Cơ Tử nhẹ nhàng lắc đầu, mang theo chút cảm xúc nói:

- Trải qua sự tình lần này, ta cũng không thể trả lời vấn đề của con.

Về mặt Thủy Tiên nặng nề, ngữ khí đầy lo lắng nói:

- Cũng không biết tình huống hiện tại của Tiểu Vũ bây giờ ra sao?

Thiên Cơ Tử quay đầu sang hỏi Tuyết Cơ:

- Ngoại trừ số lượng lớn ma thú mà các con gặp ở ngoài, còn gặp người nào nữa không?

- Vu Thần Ba Độ, còn có thuộc hạ của Thiên Nguyên.

Tuyết Cơ đáp ngay mà không cần phải nghĩ.

Thiên Cơ Tử ngưng trọng nói :

- Sự tình tựa hồ càng ngày càng phức tạp.

Tuyết Cơ an ủi:

- Trước mắt không cần quá lo lắng, con tin tưởng Tiểu Vũ có năng lực giải quyết chuyện này.

Thiên Cơ Tử khe khẽ thở dài, nhìn Tuyết Cơ vài lần, thần sắc có chút ảm đạm.

Đứng trước Thiên Đạo, sức lực của cá nhân căn bản là quá nhỏ bé, không đáng kể.

Dứt chuyện, Thiên Cơ Tử cố gắng trấn an nói:

- Tâm tình của mọi người không cần nặng nề như vậy chúng ta cần phải tin tưởng Tiểu Vũ, tin tưởng lực lượng chính nghĩa.

.....

.....

Đứng nhìn Thái Huyền Sơn trước mắt, trong lòng Long Vũ mang theo vài phần đau đớn kịch liệt.

Không cần phải nói, Thái Huyền Sơn Huyền Môn tổng bộ gặp phải hủy diệt mang tính đả kích cực lớn.

Huyền Môn hủy diệt, bất kể là Thiên Nguyên chủ đạo, hay Ba Độ chủ đạo, khoản cừ hận này Long Vũ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Còn có Bắc Phương Tiên Vương bị mình đập cho một trận kia, từ trong miệng hắn biết được sự tình hôm nay, Tiên Cảnh cũng có tham dự vào. Nhưng Bắc Phương Tiên Vương cũng không biết được thân phận của mình.

Nếu không phải Long Vũ muốn cho hắn trở về báo tin, hắn đã sớm chết từ lâu.

Đối với thực lực của Thiên Nguyên, Long Vũ rõ như lòng bàn tay, không thể vọng động. Đứng yên ở trên không trung, trong lòng hắn luôn suy nghĩ về chuyện làm sao đem Thiên Nguyên diệt trừ một cách suôn sẻ, đồng thời đoạt lại quy luật Thiên Đạo.

Còn có một vấn đề, hắn phải nhanh chóng biết rõ ràng, Huyền Cảnh cùng với thế giới hiện tại tại sao lại xuất hiện nhiều khe hở như vậy. So với Huyền Cảnh sinh vật, quân đội của thế giới hiện tại cũng chỉ là con kiến hôi.

Nếu không thể che kín lỗ hổng đó, thế giới hiện tại lâm vào một nguy cơ hoàn toàn không thể giải trừ.

Trong đoạn thời gian này, tu vi của Long Vũ lại tăng lên một bậc, nhất là sau khi nhận được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần, tu vi của hắn lại tiến nhập vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Điều này trong lòng hắn vô cùng rõ ràng. Nhưng để dựa vào như vậy muốn tiêu diệt Thiên Nguyên hiển nhiên là còn chưa đủ.

Phân tích tình thế trước mắt, sau một hồi suy nghĩ cặn kẽ, Long Vũ nhận thấy ngoại trừ buông tha thì cũng chỉ có thể đánh bừa, tạm thời tìm không ra được đối sách tốt hơn.

Bởi vì có thể cùng Thiên Nguyên đánh một trận, chỉ có hắn cùng với La Lâm.

Trên thực tế, tính tới thời điểm hiện tại, hắn cũng không có mười phần nắm chắc. Cùng La Lâm đánh một trận với Thiên Nguyên có được mấy phần thắng đây?

Trừ phi... Trừ phi Thiên Ngoại Thiên Huyết Anh Đại Đế ở bên kia phái ra một trợ thủ đặc lực cùng với hắn hợp công, như vậy hắn là sẽ ổn thỏa thêm một chút.

Đúng lúc này, Thiên Dực Hổ, tìm khí tức của chủ nhân mình, nó muốn mang Long Vũ đến cấm địa của Huyền Môn, đến gặp những đệ tử may mắn còn lại.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Tao có thể cảm ứng được khí tức của bọn họ, trước tiên không cần vội vàng...
- Đợi một chút!

Long Vũ biến sắc, vội vàng nói:

- Mày đi về trước, liều chết bảo toàn mạng sống cho những đệ tử còn lại của Huyền Môn. Có người đến, hơn nữa không phải chỉ là một người.

Giờ phút này Thiên Dực Hổ cũng cảm nhận được sát khí tỏa ra trong không khí. Dường như nó không muốn rời đi, hy vọng có thể kề vai sát cánh chiến đấu cùng chủ nhân. Long Vũ tức giận nói:

- Chạy nhanh đi, tao có thể ứng phó.

Diệt Hồng Trần

288. Chương 49: Thiên La Địa Vọng Cũng Bất Thành

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 49: Thiên la địa vọng cũng bất thành

Dịch Giả: Mr.Ken

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Thiên Dực Hổ thấy chủ nhân tức giận, không dám trì hoãn, vội vàng hóa thành một đạo bạch quang, lóe lên trong không trung rồi biến mất.

Khóe miệng Long Vũ hiện ra một tia tươi cười mang theo vẻ đắm chiêu. Khí tức cả người thay đổi, vẻ kiên định, tự tin tản mát ra toàn thân, tràn ngập tự tin lắng không mà đi, hướng về phía sát khí mới tỏa ra tìm tới.

Một lát sau, hắn lạnh lùng đi lên đỉnh núi, có ý tản mát ra khí thế cường đại, đợi đối phương xuất hiện.

Một nụ cười âm trầm hiện ra trên khóe miệng:

- Nếu đều đến đây rồi, sao còn không hiện thân ra mà núp ở đó nhìn. Không nên chơi cái trò chơi ẩn thân nhằm chán, không chút thú vị này với ta...

Dứt lời, quang ảnh chớp động bốn phía, sau đó lộ ra mười mấy đạo thân ảnh, kẻ cầm đầu chính là người mà Long Vũ mới thả đi lúc trước, Bắc Phương Tiên Vương.

Bắc Phương Tiên Vương dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Long Vũ, ngoài mặt vẻ mặt nghiêm trọng:

- Long Vũ, ngươi là con của yêu ma, chính là tai họa và đại nạn của Tam Giới. Hôm nay ngươi nhất định bỏ mạng tại đây.

Nở một nụ cười khinh miệt, Long Vũ hừ giọng nói:

- Bại tướng dưới tay ta, lúc trước ta để cho ngươi sống là vì để ngươi chuyển lời của ta tới hắc, hy vọng hắc chấm dứt hành động lần này. Tưởng rằng như vậy là xong, không ngờ ngươi còn mang theo người đến đây...

Bắc Phương Tiên Vương biến sắc, bị sỉ nhục trước mặt mọi người làm hắc thẹn quá hóa giận, không nhịn được quát lớn:

- Câm miệng, ngươi xem ngươi là ai? Chúng ta nghe lệnh, lập tức cùng ta tiến lên tấn công hắc, tuyệt sát đương trường (giết ngay tại chỗ).

Sau tiếng ra lệnh, mười mấy đạo nhân ảnh từ bốn phía gầm lên giận dữ, điên cuồng xông tới. Những đòn công kích được phát ra nhanh như chớp, đan xen liên tục vào nhau, hội tụ lại một chỗ.

Bốn phía vây công, thần sắc Long Vũ vẫn bình thản. Trên khuôn mặt của hắc chỉ thấy được nụ cười lãnh khốc, Quang Minh nguyên lực quanh thân hắc bắn nhanh như chớp, liên tục xuất ra. Những công kích hướng về cơ thể hắc ngay lập tức hóa thành hư ảo. Công kích của đám người bao vây Long Vũ không thể tới gần người hắc.

Tiếng kinh hô từ trong miệng cao thủ Tiên Cảnh vây công truyền ra không ngớt. Bọn hắc ngàn vạn lần cũng không ngờ tới, trong Tam Giới còn có cao thủ như vậy.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, cũng tính toán triển khai phản kích.

Toàn thân chớp động, Quang Minh nguyên lực quanh thân hắc đột nhiên hóa thành những thanh lợi kiếm màu trắng, hướng những kẻ còn lại mà tấn công.

Đối với đòn phản kích sắc bén của Long Vũ, cao thủ Tiên Cảnh không dám lơ là. Cho dù là vậy, sau đợt phản kích bọn hắc cũng chết hơn một nửa.

Cảnh tượng yên bình trước khi khai chiến đã biến mất, thay vào đó là một tràng hỗn loạn.

Mà tình huống hỗn loạn trong cuộc chiến chính là cơ hội tấn công tốt nhất cho Long Vũ.

Thấy tình hình như vậy, Bắc Phương Tiên Vương quát to:

- Mọi người không được làm rối loạn trận tuyến. Tuy rằng tu vi của Long Vũ mạnh mẽ nhưng hắc cũng chỉ có một mạng, chỉ cần chúng ta phối hợp ăn ý, bằng vào lực lượng của chúng ta nhất định đem hắc tuyệt sát. Từ xưa tà không thể thắng chính, hắc chính là con của Ma, chúng ta là chính nghĩa, kẻ thắng đương nhiên phải là chúng ta...

Lạnh lùng nhìn Bắc Phương Tiên Vương với ánh mắt khinh thường, Long Vũ cười nhạt:

- Ngươi là kẻ châm ngòi, thổi gió cho cuộc chiến, nhưng chỉ đứng nói suông, sao không thấy ngươi xung phong mà chỉ đứng giật dây cho người khác liều mạng là sao?

Âm thanh còn chưa dứt, đột nhiên thân hình Long Vũ lóe lên, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Bắc Phương Tiên Vương. Long Vũ đột phá thành công phòng ngự của hắc, một quyền hung hăng đánh trúng lồng ngực của hắc.

Thân thể Bắc Phương Tiên Vương bay lên như điều đứt dây, bị hất tung thẳng ra ngoài, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Mọi người đến từ Tiên Cảnh nhất thời thất kinh.

Long Vũ thừa dịp các cao thủ phân tâm, trong khoảnh khắc thi triển kiếm quyết. Ngay theo sau đó, hàng ngàn, hàng vạn quang hoa lưu chuyển, lấy Long Vũ làm trung tâm, khí thế cường đại tỏa ra khắp nơi, không gian khắp nơi bị kiếm quang bao phủ, khiến cho cả Thái Huyền Sơn sáng rực như ban ngày.

Điều đáng sợ là kiếm khí đang bao phủ toàn trường kia làm cho nhân tâm rung động, khiến các cao thủ Tiên Cảnh tâm hoảng ý loạn. Không còn tâm trí đâu mà đi công kích kẻ thù, rối rít rút lui về phía sau.

Mà Long Vũ thì nhân cơ hội này đại khai sát giới.

Theo sau những tiếng kêu thảm thiết vang lên đầy trời. Số cao thủ lui về phía sau chết trong tay Long Vũ hơn một nửa, chỉ thoát những kẻ lui về quá xa ở phía sau mới may mắn tránh khỏi tròng đại sát.

Nhưng lúc này mới chỉ bắt đầu mà thôi. Long Vũ đã động sát cơ, sự tình không chỉ như vậy mà chấm dứt.

Nhìn thấy nguy cơ vẫn còn tồn tại, cao thủ Tiên Cảnh né ra bốn phía. Thân thể Long Vũ như một cơn gió lốc, lấy tốc độ nhanh nhất, đem đối phương hạ gục.

Giờ phút này, trên hiện trường chỉ còn lại năm, sáu người. Trong ánh mắt mỗi người lộ rõ vẻ kinh hãi.

Long Vũ nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của bọn chúng, lạnh nhạt nói:

- Tự gây nghiệt không thể sống...

Bắc Phương Tiên Vương bị trọng thương, lên tiếng quát:

- Đừng vội can rờ. Mặc dù chúng ta không giết được người nhưng trong thiên đại cũng sẽ có người giết được người.

- Thiên địa hạo nhiên chánh khí vĩnh tồn.(1)

Bắc Phương Tiên Vương nói.

Long Vũ lãnh ngạo cười, âm thanh âm trầm nói:

- Tiểu nhân vô sỉ, những lời này cũng có thể nói ra miệng. Các người mới chính là đám tà ma đáng giết, lại hoa ngôn xảo ngữ nói mình thành chính nghĩa. Thật sự là nực cười.

Tâm niệm vừa động, khí tức toàn thân phóng ra bên ngoài. Trong nháy mắt, cả người Long Vũ trở nên thánh khiết, cường đại lên nhiều lần. Một cỗ lực lượng đáng sợ đem toàn bộ xung quanh bao phủ lại.

Bắc Phương Tiên Vương cùng những kẻ may mắn còn sống có cảm giác như có một bóng ma đang siết cổ, hô hấp đình chỉ. Bọn chúng không ngừng giãy dụa, kêu gào thảm thiết, nhưng cuối cùng cũng hóa thành bụi phấn dưới sức ép của Long Vũ.

Không lâu sau, Long Vũ cười lên kì quái, bạch sắc quang mang chọi lóe toàn thân, ngẩng đầu nhìn lên trên, cười mang theo vẻ mặt âm trầm nói:

- Các người quan sát này giờ rồi, hiện tại kịch bản diễn cũng đã diễn xong, cũng đến lượt các người hiện thân đi.

Âm thanh vừa dứt, giữa không trung quang hoa chọi lóe, mấy trăm thân ảnh từ trong hư không hiện ra. Tên đầu lĩnh là kẻ Long Vũ đã gặp trước đây tại Dao Trì, Nam Phương Tiên Vương.

Hắn tức giận nhìn Long Vũ, hừ giọng nói:

- Đừng vội can rờ. Tình hình của người chúng ta đã nắm rõ, nếu hôm nay chúng ta dám đến đây, vậy thì chắc chắn người không thể còn sống mà rời khỏi đây.

Long Vũ khinh thường nói:

- Các người rất đáng thương...

Nam Phương Tiên Vương nhìn Long Vũ với ánh mắt lạnh lùng, hừ nhẹ hai tiếng, có chút khó hiểu hỏi:

- Long Vũ, người nói bấy bọ gì đó? Kẻ đáng thương chính là người, người là con của Ma, người trong thiên hạ đều thống hận không thể đem người phân thân vạn đoạn.

Khóe miệng Long Vũ nhếch lên, thần nhiên nói:

- Ta nói các người đáng thương, bởi vì các người đều bị lão giặc già kia xem các người như vật hi sinh...
- Sàm ngôn, phé thoại. Bọn ta đã đến đây thì sẽ tận lực hoàn thành sứ mệnh, chết thì có sao? Nhưng người nằm mơ nói mộng à? Bọn ta sẽ tuyệt sát người sau đó trở về phục mệnh!
- Muốn sống sót rời khỏi đây? Nằm mơ đi.

Dứt lời, thân hình Long Vũ chớp động, tiến đến đám người Tiên Cảnh này. Đồng thời huy động Thiên Sư Pháp kiếm xuất thủ, mục tiêu tấn công chính là đầu lĩnh Nam Phương Tiên Vương.

Một tiếng kinh hô vang lên, Nam Phương Tiên Vương phân chia làm chín đạo thân ảnh, thi triển ảo ảnh thuật, tránh né đòn công kích của Long Vũ. Nhưng điều làm hắn khiếp sợ chính là, cho dù hắn có thi triển thân pháp biến ảo cỡ nào, huyền ảnh hóa ra bao nhiêu hư ảnh nhưng Long Vũ tựa như không bị ảnh hưởng, giống như U Linh từ địa ngục gắt gao bám theo đuôi hắn. Hơn nữa hắn có một loại dự cảm, rõ ràng Long Vũ có thể thấy thân thể thật của hắn, không bị chi phối bởi hư ảnh.

Vô tình, trong lòng Nam Phương Tiên Vương sinh ra một cỗ hàn khí, cảm giác sợ hãi tràn ngập trong tim hắn, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ hắn gặp phải.

Sợ hãi tất phải sinh ra bối rối, Nam Phương Tiên Vương đã từng ném qua đau khổ dưới tay Long Vũ ở Dao Trì. Lúc này cả người vừa kinh vừa sợ, hắn điên cuồng rống to, hy vọng có thể mượn điều này làm tăng lên khí thế.

Nhận thấy không thể thoát được sự đeo bám của Long Vũ, Nam Phương Tiên Vương hét to một tiếng, đem lực lượng toàn thân thúc dục. Sát khí liên tục được nâng cao, từng đợt, từng đợt như sóng triều dâng, hướng Long Vũ mà phát động công kích.

Đồng tử co lại, khóe miệng Long Vũ nở nụ cười khinh thường nói:

- Nếu ta đoán không sai, giờ này có ba nhóm người đang đứng yên xem kịch vui. Bọn chúng là Vu Tộc, Tử Vi, Thiên Nguyên... Nam Phương Tiên Vương, tới bây giờ người vẫn không hiểu hay sao? Thật sự là đáng thương.

Nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của Long Vũ, Nam Phương Tiên Vương bực bội quát lớn:

- Câm miệng, người là ai? Những việc ta làm bản thân ta biết rõ, không cần người nhắc nhở giáo huấn ta.
- Trong tiếng thét phẫn nộ, lực lượng toàn thân Nam Phương Tiên Vương xuất ra, cả người biến thành một màu vàng.

Sát khí cường đại chưa từng có.

Đối với khí thế này, Long Vũ không một chút bận tâm, hắn quay đầu nhìn đám cao thủ đến từ Tiên Cảnh đang đứng xung quanh.

Theo thế bắn ra, pháp kiếm trong tay như tiếng rống ngấm rung trời, theo sau tiếng ngấm là hàng ngàn hàng vạn kiếm quang, hóa thành một đoàn kiếm quang chói mắt. Quát lạnh một tiếng, Long Vũ thúc dục nguyên lực trong cơ thể, chỉ trong nháy mắt toàn bộ Thái Huyền Sơn bị kiếm khí của hắn bao trùm, nuốt trọn vào trong.

Ngạo nghễ đứng trên không trung, Long Vũ nhìn Nam Phương Tiên Vương cười cười, âm thanh mang theo vài phần coi thường.

Còn ở phía đối diện, Nam Phương Tiên Vương bị kiếm khí của Long Vũ đè nén, cảm giác sợ hãi trong lòng ngày càng gi tăng, đến mức mồ hôi lạnh trên trán to như hạt đậu chảy ra ngoài.

Lần đầu tiên trong đời, Nam Phương Tiên Vương biết đến cái cảm giác đi đến bờ vực tử vong.

Long Vũ cười lạnh một tiếng, hai tay chấp thành pháp quyết, kiếm quang hướng phía Nam Phương Tiên Vương tấn công.

Trên đám mây cách đó không xa, Hình Thiên cùng Chúc Dung đứng nhìn thấy một màn này, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Nhất là Hình Thiên, ánh mắt hắn âm lãnh, cất tiếng nói:

- Long Vũ càng ngày càng lợi hại, kẻ này nhất định phải trừ bỏ sớm một chút, nếu không hắn ta sẽ trở thành đại họa cho Vu tộc.

Ánh mắt Chúc Dung lóe lên, ngữ khí mang theo chút kinh ngạc nói:

- Đúng vậy, trong cơ thể hắn lại có căn nguyên chi hỏa, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hình Thiên thần nhiên hỏi:

- Cứ quan sát đi... Chúc Dung, người sẽ giết chết Hậu Thổ sao?

Chúc Dung sửng sốt, quay đầu lại, nhìn Hình Thiên một lát, hỏi ngược lại:

- Người sẽ giết sao?

Hình Thiên hừ một tiếng, có chút không vui nói:

- Tại sao lại không giết? Nàng ta phải bồi Vu tộc, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Chúc Dung, hiện tại tung tích của Cộng Công ở nơi nào cũng không rõ, người là Hỏa Thần, ở trong Tam Giới không có đối thủ. Chỉ cần lực lượng của người hồi phục, ta và người liên thủ, chưa chắc đại nghiệp đã không thành.

Chúc Dung tựa như không nghe thấy, bình tĩnh nói:

- Ta chỉ biết đi theo Vu Thần đại nhân...

Hình Thiên không nhìn Chúc Dung, hắn đứng nhìn Long Vũ ở phía xa, hồ hững nói:

- Hình Thiên ta không thể chịu khuất nhục, làm thuộc hạ kẻ khác.

- Nhưng trên thực tế, người từng chủ động làm thuộc hạ của kẻ khác.

Chúc Dung cười nói.

- Câm miệng.

Hình Thiên tức giận nói:

- Sau này không cần ở trước mặt ta nhắc tới chuyện kia, đối với ta đó là một điều nhục nhã thậm tệ. Một ngày nào đó ta sẽ báo đáp gấp trăm ngàn lần.

- Hình Thiên, người thay đổi rồi.

Chúc Dung đột nhiên nói:

- Ta cảm giác người đã thay đổi, người bây giờ và người trước kia hoàn toàn không giống nhau. Thậm chí ta có một loại cảm giác, người không phải là tên Hình Thiên mà ta biết trước kia.

- Con người rồi sẽ thay đổi dần theo năm tháng.

Hình Thiên thần nhiên nói.

Giữa không trung, Nam Phương Tiên Vương chặt vật tránh né sát chiêu của Long Vũ. Nhưng cũng không hề dễ dàng, hắn đã phải đánh đổi sinh mạng của hai gã tùy tùng thân tín.

Có lẽ vì nguyên nhân tùy tùng thân tín bên cạnh vong mạng sản sinh ra kích thích Nam Phương Tiên Vương gầm rống thấu trời xanh. Lực lượng toàn thân đột nhiên bạo phát, hóa thành một cổ lốc xoáy, hướng tới kiếm thể của Long Vũ đang công kích hắn đối chọi gay gắt, ngay lập tức hóa giải nguy cơ.

Đứng phía dưới nhìn lên Long Vũ đang ở trên cao Nam Phương Tiên Vương âm hiểm cười nói:

- Long Vũ, đáng tiếc cho ngươi, cơ hội vừa rồi thật tốt mà ngươi bỏ lỡ. Hiện tại ngươi có muốn cũng tìm cũng không ra cơ hội tốt như vậy nữa... Ngươi đã giết hai gã thân tín của ta, vì vậy ngươi phải trả giá rất đắt...

Long Vũ cười quỷ dị, trong giọng nói mang theo chút bí hiểm: ‘

- Nếu muốn giết ngươi, với ta rất đơn giản... Chẳng qua, có người muốn xem kịch vui, vậy thì ta phối hợp, chậm chậm diễn trò cho bọn chúng thưởng lãm.

Trong lòng Nam Phương Tiên Vương chấn động, cố gắng trấn tĩnh nói:

- Ngươi đừng có ở đó mà cần rở... Mọi người cùng nhau xông lên, chú ý bảo trì trận pháp, không được rối loạn...

Trong mắt Long Vũ hiện lên một tia kỳ quang, ngay sau đó không hề báo trước, trong nháy mắt, toàn thân hắn chắn trước người Nam Phương Tiên Vương. Nam Phương Tiên Vương cả kinh hô to một tiếng, nhanh như chớp thối lui về sau.

Không hề truy kích, Long Vũ nhìn đám mây lững lờ trôi ở phía xa cất tiếng mang theo giọng điệu châm chọc:

- Các ngươi rất muốn biết thực của ta đến tột cùng là mạnh như thế nào sao? Vậy thì hãy mở to mắt ra mà nhìn đi...

Ngay sau đó, Long Vũ múa lên Thiên sư pháp kiếm trong tay.

Thình thoảng pháp kiếm phát ra những tiếng kêu như ma quỷ địa ngục ngào khóc, thanh âm ấy lọt vào tai mọi người làm cho trong lòng bọn chúng sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi.

Nhìn Long Vũ mang theo vẻ kinh ngạc, Hình Thiên cau mày nói:

- Chỉ bằng vào kiếm ý này của hắn, quá đủ để đám người này phải thần phục...

- Xem ra cho dù là Vu Thần cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chúc Dung nói.

- Chỉ có Thiên Nguyên đại nhân mới có lực lượng cùng hắn đối chiến một trận.

Hình Thiên trầm giọng nói.

- Thật vậy sao?

Chúc Dung thở dài nói:

- Nhân tài xuất hiện lớp lớp, tre già măng mọc, cuộn cuộn như sóng sau đê sóng trước. Xem ra chúng ta đã là những kẻ đã già. Nếu sớm biết như thế này, ta tình nguyện tiếp tục ngủ say, vĩnh viễn không muốn thức tỉnh.

Ánh mắt Hình Thiên vừa chuyển, tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngữ khí âm lãnh nói:

- Chúc Dung, chúng ta không cần suy nghĩ nhiều. Mọi việc tới đâu hay tới đó, nước đến lấp đập, binh đến tướng ngăn.

Không cần phải uể oải như thế, đại sự lần này vu thần đại nhân sẽ giải quyết, còn có cả Thiên Nguyên đại nhân nữa.

- Ầm.

Đúng lúc này một tiếng trầm muộn vang lên, Nam Phương Tiên Vương đã bị Long Vũ đả bại, thân hình bay thẳng ra ngoài, rơi xuống nằm bẹp trên mặt đất.

Vài tên tiên tướng ngay lập tức phi thân tới, đỡ Nam Phương Tiên Vương đứng dậy.

Với vẻ mặt bình thản, ánh mắt rơi vào người Nam Phương Tiên Vương, Long Vũ đứng trên cao, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Ta đã từng tha thứ cho ngươi một lần, không có nghĩa là có lần thứ hai. Tự gây nghiệt thì không thể sống, đây chính là tự tìm đường chết, không thể trách ta. Kinh mạch trong cơ thể ngươi đã bị Quang Minh nguyên lực của ta ăn mòn, trong thiên hạ này trừ ta ra không ai có thể chữa trị kinh mạch cho ngươi. Trong vòng ba ngày nếu không được chữa trị, chắc chắn ngươi trở thành một phế nhân. Đây là sự trừng phạt của ta dành cho ngươi, cho ngươi cảm nhận mùi vị của cái gọi là sống không bằng chết.

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt Nam Phương Tiên Vương xám nhợt như tro tàn.

Long Vũ đã nói đúng, so với giết hắn, phế kinh mạch của hắn thì còn khó chịu hơn vạn lần.

Giờ phút này, hắn quả nhiên là sống không bằng chết.

Ngẩng đầu nhìn chư tướng chung quanh, vẻ mặt Long Vũ tràn ngập khinh thường:

- Vẫn là một câu nói kia, tự gây nghiệt thì không thể sống. Khi các ngươi quyết định tình nguyện làm tay sai là các ngươi đã tự định đoạt số phận của mình, như vậy cũng đừng trách ta.

Long Vũ đang muốn hạ sát chiêu. Không ngờ đến Hình Thiên lại bị kích động từ đám mây phía xa tiến đến.

Tức giận hừ lên một tiếng, Hình Thiên quát lớn:

- Long Vũ ngươi không nên cuồng vọng. Tiên Cảnh có mấy chục vạn người, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể đem toàn bộ bọn họ giết sạch hay sao?

Đứng một bên, Chúc Dung cũng âm trầm cười nói:

- Long Vũ, ngươi tâm ngoan độc nhưng đáng tiếc ngươi lại quá khinh địch. Hôm nay tiên tướng vây công ngươi không một ngàn thì cũng phải tám trăm. Để ta xem ngươi có thể trụ được bao lâu.

Nói xong, Hình Thiên quay sang Nam Phương Tiên Vương nói:

- Còn lo lắng cái gì? Đối phó với tên này mọi người phải cùng nhau tiến lên, nếu không sẽ thất bại, không còn đối sách nào khác đâu...

Nam Phương Tiên Vương nghe vậy, ngay lập tức đưa tay ra dấu, trên đỉnh núi mấy bóng đen chớp động, trong nháy mắt có mấy trăm đạo thân ảnh ủa tới, phân bố ra bốn phía xung quanh Long Vũ, đem hắn bao vây vào trong.

Ý niệm vừa động, Long Vũ đưa mắt nhìn tình huống xung quanh một lượt, miệng cười lạnh nói:

- Không ít cao thủ nhỉ. Ba trăm sáu mươi lăm vị, xem ra các ngươi đã bố trí thiên la địa võng đối phó với ta. Cũng tốt, các ngươi cùng lên đi, đỡ cho ta phải tốn sức, tốt nhất là tất cả xông lên một lượt đi...

Hình Thiên tức giận nói:

- Long Vũ, ngươi đừng ở đó cuồng vọng, có bản lĩnh thì giữ mạng lại, đừng để mạng sống của ngươi rơi vào tay bọn họ. Làm được vậy hãy cuồng vọng cũng chưa có muộn.

- Nam Phương Tiên vương, hạ lệnh tấn công đi...

Sau tiếng ra lệnh của Nam Phương Tiên Vương, những bóng đen xung quanh chớp động, công kích nhiều đến không xuể nhắm Long Vũ mà đánh tới. Công kích dày đặc, đan xen vào với nhau, tình huống xung quanh Long Vũ không một kẽ hở, phong bế toàn bộ đường lui của hắn.

Nghiêng người tránh một đòn tấn công, tay phải cầm kiếm đưa thẳng lên trời, khí thế cường đại của Long Vũ hóa thành một cổ gió lốc, uốn lượn xung quanh thân. Quang Minh nguyên lực màu trắng không ngừng nhảy múa, xoay tròn quanh thân Long Vũ, tựa như một cái lồng, lấy Long Vũ làm trung tâm mà phát ra.

Các loại công kích rợp trời, sát khí đáng sợ đem Thái Huyền Sơn bảo phủ hoàn toàn.

Đứng ngạo nghễ giữa không trung, Long Vũ nhìn tiên tướng phân tán bốn phía, trong ánh mắt mang theo vài phần cảnh giác. Tuy rằng bản thân hắn liên tục xuất ra biểu hiện tự tin, nhưng thật ra tình huống như thế nào tự bản thân hắn biết rõ. Tiên Cảnh giảng thiên la địa võng, xác định một điều rằng không hề tầm thường.

Nam Phương Tiên Vương chú ý đến sắc mặt của Long Vũ, thấy ánh mắt cảnh giác của hắn, âm hiểm cười lên một tiếng đắc chí, nói:

- Long Vũ, không phải ngươi rất điên cuồng sao? Bây giờ thân hãm trong thiên la địa võng trận, ngươi có cảm thấy sợ không? Đây mới chỉ là phần khởi động thôi, cứ từ từ mà hưởng thụ sự đau khổ. Ngươi phải biết một điều, ngươi nên lấy làm tự hào, trăm ngàn năm qua, thiên a địa võng trận này lần đầu tiên phải dùng tới.

Tiếng nói vừa dứt, Nam Phương Tiên Vương hô to một tiếng:

- Mọi người động thủ...

- Long Vũ, ta còn được ba ngày thời gian, còn ngươi phải chết ngay bây giờ...

Nam Phương Tiên Vương phát ra tiếng cười điên cuồng, lộ ra vẻ mặt tà ác.

Bốn phía, ba trăm sáu mươi lăm tên tiên tướng đều hướng một chỗ mà công kích. Công kích cường đại hướng thân thể Long Vũ mà tới, sát khí tràn ngập bầu trời.

Nhưng mà trước mắt những công kích kia cũng không thể đột phá phòng ngự của Long Vũ.

Đối mặt với thế công cường đại của địch nhân, hắn chỉ hờ hững chống đỡ, trên mặt còn lộ vài phần tà ác.

- Dẫn động Chu Thiên Tinh Lực.

Nam Phương Tiên Vương tiếp tục ra lệnh.

Nghe lệnh, tiên tướng liền kết lên bí ấn trên tay, trong miệng tụng lên chú ngữ, trong phút chốc giữa không trung hiện ra hơn trăm đạo tinh quang giáng xuống không ngừng, tập trung trên người tiên tướng.

- Giết...

Chúng tiên tướng đồng thanh hô lớn, công kích như bão lũ cuồng phong bạo phát, uy lực lần công kích này cực lớn, lớn chưa từng có. Khi bọn hắn dẫn động tinh lực công kích, Long Vũ không lâm vào thế phòng ngự bị động. Long Vũ lấy Quang Minh nguyên lực ra thi triển Toàn Phong để đối kháng.

Hai cỗ lực lượng va chạm vào nhau, trong khoảng khắc phát nổ rung trời. Trong lòng Long Vũ chấn động. Cũng không khá hơn, chúng tướng vây công Long Vũ cũng hoảng sợ thất sắc. Bọn hắn không thể tưởng tượng được, lực công kích cường đại như vậy tấn công ra chỉ thu lại một chút hiệu quả như vậy mà thôi.

Kinh ngạc vô cùng, trong lòng chúng tiên tướng xuất hiện một tia dao động.

Nắm lấy một tia dao động mỏng manh này, thân thể Long Vũ do dự mà thật (thật giả khó phân) cấp tốc di chuyển, tàn ảnh giữa không trung làm cho người nhìn ra giống như hắn có thể hóa ra vô số phân thân.

Trong khi di động, hai tay Long Vũ cầm Thiên Sư pháp kiếm, bạo phát ra uy lực, lóe sáng như ánh mặt trời. Uy lực của chiêu này kinh hồn bạt vía, tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía.

Hình Thiên, Chúc Dung, Nam Phương Tiên Vương vội vàng lui về phía sau. Mà giờ khắc này, Long Vũ muốn lấy uy lực thần thông mà phá vỡ trận. Ba trăm sáu mươi lăm tên tiên tướng lược trận đã ở trong khoảnh khắc hóa thành bụi phấn.

(1) Chính nghĩa sẽ cùng tồn tại với trời đất.

Diệt Hồng Trần

289. Chương 50: Đều Đáng Chết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 50: Điều đáng chết

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Nam Phương Tiên Vương thậm chí cảm giác giống như là một giấc mộng.

Hoảng sợ nhìn Long Vũ đang trôi nổi giữa không trung, Nam Phương Tiên Vương giận dữ thét lên:

- Đáng chết... Người lại có thể giết chết mấy trăm tiên tướng. Từ nay về sau, Tiên Cảnh chúng ta thề không đội trời chung với người.

- Hừ.

Long Vũ khinh thường:

- Tiên Cảnh các người khi nào thì là bằng hữu của ta? Ta không giết các người thì tất sẽ bị các người giết. Người nghĩ ta là đồ ngốc sao?

Nói tới đây, giọng Long Vũ lạnh đi:

- Ta không cần biết hôm nay các người chết bao nhiêu người, tóm lại tất cả đều phải chết.

Tình huống hiện tại là Long Vũ đã chém giết đỏ cả mắt rồi, nhưng bọn người này cũng thật là đáng chết. Thân là chúa tể tam giới, vốn phải giữ gìn chính nghĩa, bảo vệ con dân hạ giới nhưng những tiên tướng này không chỉ không bảo vệ con dân nhỏ yếu mà còn tàn sát bốn phía. Vậy thì tiên tướng không chết, chính nghĩa sẽ không được duy trì.

- Mọi người cẩn thận... Tất cả cùng tiến lên.

Nam Phương Tiên Vương hạ mệnh lệnh.

- Chúng ta cũng lên đi, cứ tiếp tục như vậy thì những người này sẽ bị hấn giết hết.

Chúc Dung nói ra đề nghị của mình.

- Đúng vậy.

Hình Thiên gật đầu, thân ảnh nhoáng lên đã xuất hiện trước người Long Vũ. Hai tay hắn mang theo hắc vụ cuộn cuộn bổ tới hướng Long Vũ. Chúc Dung cũng không cam chịu rút lại phía sau, đuổi sát Hình Thiên không buông. Ly Hỏa kiếm cũng vận sức chờ phát động.

Bên ngoài, mấy trăm tiên tướng cũng kết thành một phòng ngự cường đại, nhìn chăm chăm Long Vũ. Bọn họ đều tự cầm pháp khí của mình, sức lực chờ hành động. Sát khí mọi người hội tụ tại một vị trí, chỗ đó rõ ràng là Long Vũ.

Trong vòng ba chiêu, Long Vũ bức lui đợt công kích mà Hình Thiên và Chúc Dung liên thủ.

Lập tức, hắn quay đầu nhìn bốn phía. Trên người những tiên tướng này đang tụ tập lực lượng khủng bố mà cường đại. Cho dù ở rất xa nhưng hắn có thể cảm giác được sự đáng sợ của cỗ lực lượng hủy diệt kia.

Hơi trầm tư một chút, Long Vũ cười lạnh, định bắt giữ Chúc Dung và Hình Thiên trước đã rồi nói sau.

Mà giờ khắc này, nhóm tiên tướng đã tập hợp lực lượng gần tới cực điểm. Không lâu nữa sẽ phát ra một kích hủy diệt, tình thế vô cùng nguy hiểm.

Long Vũ không hề giữ lại chút gì, quát lên một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm phóng xuất ra Vãn Thiên Thần Long, vây khốn Hình Thiên và Chúc Dung lại.

Đúng vào lúc này, lực lượng mấy trăm tiên tướng hội tụ thành công kích đáng sợ, nháy mắt đã tới chỗ Long Vũ. Phòng ngự của hắn thậm chí bị cỗ lực lượng này phá vỡ ngay lập tức.

Khỏe miệng Nam Phương Tiên Vương hơi nhếch lên một nụ cười. Hắn âm thầm vui sướng, xem ra Long Vũ lần này xong đời rồi. Mấy trăm người công kích, cho dù là Tử Vi đại đế cũng không cách nào đối chọi.

Đúng vậy, trong mắt Nam Phương Tiên Vương thì Tử Vi đại đế là tồn tại cực mạnh trong tam giới.

Nhưng mọi chuyện lại không như ý, công kích của mấy trăm tiên tướng tuy thành công phá tan phòng ngự của Long Vũ nhưng nó lại không thể tạo ra thương tổn lớn cho hắn.

Cười lạnh một tiếng, Long Vũ giơ cao Thiên Sư pháp kiếm, nháy mắt chém mấy trăm kiếm ra xung quanh, mỗi kiếm đều có uy lực không thể coi thường.

Khi một kiếm cuối cùng hoàn thành, trong nháy mắt, mấy trăm tiên tướng bị hắn đánh bay ra ngoài.

Mà Long Vũ sau đó cũng biến mất không thấy.

Nam Phương Tiên Vương nhìn chăm chú vào trong chiến tràng, ánh mắt tìm kiếm thân ảnh Long Vũ. Sương mù dày đặc tán đi, giữa sân trống vắng, không có một ai.

Nam Phương Tiên Vương thở ra một hơi, cuối cùng cũng đã hủy diệt được Long Vũ.

Đương nhiên cũng đã phải trả một cái giá thật lớn nhưng thật là đáng.

Chẳng qua vào thời khắc chuẩn bị vui mừng này thì Hình Thiên và Chúc Dung vừa bị Long Vũ bức lui đột nhiên nhắc nhở:

- Cẩn thận, Long Vũ sẽ không chết đơn giản thế đâu, mọi người cẩn thận một chút...

Đang nói, Long Vũ bỗng nhiên xuất hiện từ trong hư không. Ngoài thân hắn chuyển động tầng tầng ánh sáng, cho người ta một cảm giác không nói lên lời.

Kinh hô một tiếng, trên khuôn mặt của mọi người lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi, dường như Long Vũ có thể bình yên vô sự là chuyện không thể nào xảy ra. Nhưng mà trong tiếng kinh hô kia, Long Vũ ở giữa không trung bỗng trợn hai mắt, nở một nụ cười quỷ dị làm cho tất cả mọi người giật mình.

- Các ngươi chỉ có một chút bản sự thế thôi sao?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Hiện tại tới phiên ta phản kích...

Đang nói đến đây, Long Vũ cầm Thiên Sư pháp kiếm nháy mắt chém ra mấy trăm kiếm. Kiếm quang đầy trời giống như sao băng rơi, mỗi kiếm công kích tới một địch nhân.

Trong miệng Hình Thiên và Chúc Dung truyền ra tiếng rống giận.

Nhưng là rống giận vô cùng đau đớn khiến cho lòng người run sợ, vậy mà cũng không ngăn nổi sát ý của Long Vũ.

Trong khoảnh khắc, dưới Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ đã có thêm mấy du hồn.

Thời gian không dài nhưng đã có hơn hai trăm cao thủ Tiên Cảnh toi mạng.

Nam Phương Tiên Vương nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn Long Vũ, quát lớn:

- Đáng chết... Ngươi quả thực là ghê tởm. Sát nghiệt của ngươi quá nặng, tương lai ngươi tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Hờ hững mà chống đỡ, ánh mắt Long Vũ âm lãnh:

- Bớt nói lắm nhảm đi, hoặc là có bản lĩnh thì đến giết ta, hoặc là để ta ra tay giết hết lũ bỏ đi các ngươi.

Hình Thiên âm trầm nhìn Long Vũ, lớn tiếng hỏi:

- Long Vũ, chỉ cần các Thiên Nguyên tôn giả trở về thì ngươi sẽ chết chắc.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Long Vũ cười tà:

- Ta cũng hy vọng Thiên Nguyên có thể xuất hiện, tiện thể làm thịt hân ta luôn.

Nói đến đây, Long Vũ cười nói:

- Hình Thiên, ta vẫn cho rằng ngươi là một hán tử có tâm huyết cho nên ta mới không giết ngươi lại còn để ngươi ở bên mình. Nhưng ngươi lại khiến cho ta rất thất vọng, ngươi là một tên tiểu nhân lật lọng. Riêng điểm này thì quả là ta không dự liệu được.

Biến sắc, ánh mắt Hình Thiên biến ảo không ngừng, hồi lâu sau mới mở miệng:

- Ngươi không phải đã từng nói sao? Người mạnh làm vua... Khi ta gặp người mạnh hơn thì có thể có nhiều lựa chọn.

- Ngươi cảm thấy Thiên Nguyên mạnh hơn ta phải không?

Long Vũ cười nói.

- Thiên Nguyên đã giúp ta giải trừ khổng chế của ngươi ở trên thân ta.

Hình Thiên trả lời.

Lúc này, Nam Phương Tiên Vương hừ lạnh nói:

- Long Vũ, bây giờ cho ngươi tạm thời can rờ chờ đến khi Tây Vương Mẫu và Tử Vi đại đế liên thủ thì ngươi chết chắc.

Không hề lo sợ mà nhìn vào những địch nhân còn may mắn sống sót, Long Vũ âm hiểm cười nói:

- Hiện tại ta sẽ giải quyết lũ bỏ đi các ngươi trước đã rồi lại nói sau... Các ngươi tham gia chém giết ở Thái Huyền Sơn. Vì thế các ngươi phải gánh vác hậu quả.

Nam Phương Tiên Vương giận dữ, có chút điên cuồng nói:

- Tâm địa thật độc ác, đáng tiếc ngươi cũng đừng quá đắc ý, người của chúng ta chiếm lợi thế về số lượng. Giết!

Dứt lời, vô số bóng người di chuyển đan thành lưới, vây Long Vũ vào trong.

Lần này, ánh mắt Long Vũ khẽ biến, thân thể hơi lay động vài cái, dùng phương thức kỳ diệu thoát khỏi sự vây khốn của tiên tướng. Hân bóng nhiên xuất hiện ở khoảng trống giữa bọn chúng.

Chúc Dung rống to một tiếng, Ly Hỏa thần kiếm trong tay nháy mắt bắn ra chín con rồng lửa, dồn Long Vũ vào trung ương.

Kinh hô một tiếng, Long Vũ đối mặt với nguy hiểm càng bình tĩnh hơn, thân thể đột nhiên nghịch chuyển, rất nhanh đã hóa thành một đạo bạch quang phá vây thoát ra khỏi mấy con rồng lửa kia.

Sắc mặt Chúc Dung trở nên kinh hãi, hân vội vàng thao túng rồng lửa truy đuổi.

Nhưng không ngờ rằng Long Vũ đã rất nhanh chóng xuất hiện ở phía sau hân, đâm ra một kiếm.

Kêu lên một tiếng thảm thiết, Chúc Dung đã bị trọng thương.

Tránh ra ngoài mấy thước, sắc mặt Chúc Dung có chút trắng bệch, tình huống không ổn.

Hình Thiên thấy thế vội vàng quát lên một tiếng, nhất thời hơn mười người theo hân vây đánh qua.

Hít sâu một hơi, thân thể Long Vũ di chuyển với tốc độ cao, né tránh công kích của địch nhân, ánh mắt lạnh lùng nhìn bốn phía. Đợi cho đến khi thoát khỏi công kích của những người đó, tay phải Long Vũ cầm kiếm, chỉ thẳng Hình Thiên, toàn thân lưu động bạch mang. Sát khí cường đại phóng ra bốn phía, giống như là một Chiến Thần.

Nhìn thấy cơ hội, mũi kiếm Long Vũ chỉ thẳng Hình Thiên phát ra hàng nghìn hàng vạn quang hoa. Quang hoa hội tụ thành một đạo quang trụ, bắn thẳng đến ngực Hình Thiên.

Nhìn thấy quang nguyên lực kia tạo thành kiếm quang phóng tới, Hình Thiên âm trầm cười, ta phải xuất chiêu trong hư không. Chiến phủ được tay phải của hắc huy động, đón nhận một kích này của Long Vũ. Hai cường lực gặp nhau, không bên nào nhường bên nào, hoa lửa chói mắt bắt ra bốn phía, thỉnh thoảng lại phập phồng dao động. Lúc này, cục diện lâm vào bế tắc.

Nam Phương Tiên Vương âm hiểm cười, thừa dịp Long Vũ không thể phân thân, tiên lực trong cơ thể tăng lên tới cực hạn, đôi thủ chưởng lóe ra kim quang, dùng thế sét đánh bổ tới đầu Long Vũ.

Đồng thời, Tổ Vu Chúc Dung cũng nhân cơ hội, thân thể xoay tròn ngược trở lại trên không trung, lập tức cả người hóa thành một đạo hỏa diễm hắc sắc, mang theo xu thế liệt văn phá không, phóng thẳng đến thân thể Long Vũ.

Cái này cũng còn chưa tính là gì.

Tiên tướng chung quanh được Nam Phương Tiên Vương ám chỉ cũng đồng thời phát động công kích với Long Vũ.

Tình thế giằng co, Long Vũ đã nhận ra ý đồ của hai người, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng. Lực lượng trong cơ thể chuyển dời, pháp kiếm chịu lực quang hoa bạo xạ, rít lên một tiếng, thoát khỏi khống chế của hắc vọt tới trước, tiếp tục dây dưa với Hình Thiên.

Cùng lúc đó, hai tay của hắc mở ra, khí tức toàn thân biến đổi. Một cỗ khí thể hoang dã đột nhiên bạo phát ra, chung quanh nhất thời hình thành một lớp phòng ngự cường đại.

- Ầm...

Sau đó, công kích của Nam Phương Tiên Vương, Chúc Dung và chúng tiên tướng đồng thời đánh tới.

Ánh mắt Long Vũ âm trầm lãnh khốc, nhìn sát khí địch nhân tràn ngập bốn phía, miệng quát lớn:

- Đến đây, nhìn xem là các người chết hay ta mất mạng...

Khi nói chuyện, hai tay Long Vũ đẩy ra, một đạo quang trụ có thể so với thái dương rời khỏi tay hắc. Khí tức Quang Minh nguyên lực cường đại bao phủ cả khoảng không Thái Huyền Sơn.

Cường quang chói mắt truyền ra tiếng nổ chấn động thiên địa, khiến cho cả Thái Huyền Sơn phải rung lên, giống như trời long đất lở vậy. Trong khi giao chiến, thân hình Long Vũ di động với tốc độ cao, lướt qua lướt lại trên đầu đám chúng tướng, chốc lát đã giết chết mấy chục thủ hạ của hắc.

Ánh mắt xoay chuyển, hai tay Long Vũ đột nhiên thu hồi, bạch quang ngoài thân chợt lóe, thân thể dời ra ngoài trăm mét. Hắc cảnh giác nhìn Hình Thiên.

Nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt Hình Thiên âm lãnh, nói với Chúc Dung:

- Chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắc, nhân cơ hội này chúng ta đi trước đi.

Chúc Dung cảm hận nói:

- Đúng vậy, cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng thấy qua một địch nhân cường đại như thế.

Nghe vậy tiên tướng liên can cũng lao nhao biểu lộ sợ hãi.

Cảnh giác nhìn trước mắt, ánh mắt Long Vũ khẽ biến, trên khuôn mặt để lộ vẻ ngạo nghễ bất khuất, khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai, có vài phần tự tin, có vài phần lãnh khốc.

- Còn muốn chạy sao? Không có dễ thế đâu.

Long Vũ giống như đã hiểu rõ tâm tư Hình Thiên. Hắc quyết định tốc chiến tốc thắng, không hề có chút do dự và bần khoản nào.

Trong tâm niệm, Long Vũ thúc dục Quang Minh nguyên lực trong cơ thể đến cực hạn. Chính khí toàn thân đột nhiên tăng lên, khiến cho địch nhân phía đối diện sợ hãi. Toàn thân Long Vũ bạo phát khí thể ngập trời. Một khắc này, cả Thái Huyền Sơn đều bị Quang Minh nguyên lực sáng chói bao vây.

Mắt thấy Long Vũ tỏa ra uy thế như thế, đám người Hình Thiên không có dũng khí tái chiến nhưng Long Vũ cũng không có buông tha cho bọn chúng. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, gần như mỗi một giây đều có một tiên tướng ngã xuống.

Long Vũ giống như tử thần múa lưỡi hái, thu gặt sinh mệnh của những tiên tướng này.

Khuôn mặt của Nam Phương Tiên Vương trở nên tái nhợt âm trầm, miệng hắn rít gào âm thanh phần nộ như sấm. Tất cả tiên tướng chết đi đều là thuộc hạ của hắn, thế lực của hắn.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại bị giết trước mặt hắn. Sắc mặt của hắn trắng bệch như không có máu, ánh mắt ảm đạm mang theo vài phần mất mát.

Mà vào lúc này, Long Vũ há mồm thét lên một tiếng giận dữ, một hơi gọi ra mười Vắn Thiên Thần Long. Vắn Thiên Thần Long điên cuồng gào thét rồi truy đuổi giết hại tiên tướng bốn phía.

Không lâu sau, con Vắn Thiên Thần Long cuối cùng biến mất, tiên tướng đã chết đi bảy tám phần, cho dù không chết thì cũng trọng thương.

Trong đó, Nam Phương Tiên Vương đã bị một con Vắn Thiên Thần Long thôn phệ, chính thức bỏ mạng. Ánh mắt Hình Thiên, Chúc Dung nhìn chăm chăm vào giữa không trung, tâm như tro tàn.

- Bây giờ đến phiên các ngươi.

Trong con mắt Long Vũ hơi nổi lên một tia máu.

“Hình Thiên, Chúc Dung, chúng ta đi!” Lúc này, giữa không trung truyền đến thanh âm của Vu Thần Ba Độ, lập tức một bàn tay kim sắc từ trên trời giáng xuống, bắt lấy bọn họ.

Một khắc này, Long Vũ cảm ứng được hơi thở Thiên Nguyên. Hiển nhiên Vu Thần Ba Độ ở cùng một chỗ với Thiên Nguyên.

- Long Vũ ca ca.

Ngay khi Long Vũ đang phân vân có nên truy kích hay không thì giữa không trung truyền đến âm thanh của La Lâm:

- Long Vũ ca ca, bọn họ đã chạy xa rồi, không đuổi kịp đâu.

Ngẩng đầu nhìn lại, khí tức Thiên Nguyên cùng bọn chúng đã biến mất vô tung.

- La Lâm, em không sao chứ? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, không phải ca ca đã nói là phải bảo vệ chị Tuyết Cơ cho tốt sao? Tại sao em lại bị Vu Thần Ba Độ kéo đi.

Nhớ tới tình cảnh của Tuyết Cơ lần trước, trong lòng Long Vũ còn sợ hãi:

- Em biết không? Chị Tuyết Cơ suýt chút nữa là bị hại.

- Long Vũ ca ca, xin lỗi, em không cố ý.

La Lâm vội vàng giải thích:

- Em cũng không quên chức trách của mình. Đáng tiếc, Vu Thần Ba Độ đột nhiên xuất hiện, em và hắn giao chiến hơn mười chiêu, thế cục vô cùng nguy hiểm. Vì không để nó lan đến gần chị Tuyết Cơ nên em dẫn dắt Ba Độ rời đi. Ai ngờ...

- Được rồi, không cần giải thích, việc này cũng không thể trách em.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Trước mắt, chúng ta nói chuyện trọng yếu nhất là chữa trị cho những người tu đạo bị thương, đồng thời tra rõ xem Huyền Cảnh và thế giới thật sao lại xuất hiện nhiều vết nứt như vậy.

- Long Vũ ca ca, em đã góp nhặt rất nhiều tin tức, trước mắt vẫn đang tự động phân tích.

La Lâm nói:

- Hiện tại lấy được kết quả, bước đầu là lực lượng thần bí cường đại nào đó công kích Cửu Đỉnh. Do đó khiến cho năng lượng Cửu Đỉnh nguy cấp, cho nên kết giới Cửu Đỉnh xuất hiện khe hở.

- Tiến thêm một bước phân tích, kết quả nói cho anh biết. Chúng ta đi cắm địa Huyền Môn hội họp với mấy người Thiên Cơ Tử.

Chuyện lần này trọng đại, một mình Long Vũ cũng không có cách nào gánh vác. Hắn phải tìm người đến trợ giúp.

Ít nhất, trước hết phải biết chuẩn xác nguồn gốc của vấn đề rồi mới nói sau.

Diệt Hồng Trần

290. Chương 51: Hai Đại Cung Chủ Phượng Tộc Tới

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 51: Hai đại cung chủ Phượng tộc tới

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi mọi người tập hợp lại, vội vàng cứu chữa bệnh nhân. Bước đầu thống kê, số người chết quá lớn, trên một ngàn năm trăm người. Trong đó tám trăm người là thân hình cụ diệt, lập tức mất đi cơ hội luân hồi chuyển sang kiếp khác. Thương thế của những người tu đạo còn lại cũng không quá khả quan. Cũng may Long Vũ lấy đan dược được luyện chế từ Sinh Mệnh Chi Long, những người này mới có thể không chết, giữ được một mạng.

Ba ngày sau, Bạch Mi đạo nhân, Thiên Cơ Tử, Tuyết Cơ, Thủy Tiên, Đường Hương Hương cùng những người có tham dự không chết tề tụ tại đàn tràng trên đỉnh Thái Dương, chuẩn bị thương nghị chiến lược tiếp theo.

Sắc mặt Bạch Mi đạo nhân có chút tái nhợt. Lúc trước ông ta cùng Hình Thiên giao thủ, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lúc đó cũng gần như liều mạng. Hiện giờ tu vi trong cơ thể còn chưa khôi phục lại được.

Thiên Cơ Tử cẩn thận điều tổ sư, mang về mặt trầm trọng. Ba đệ tử Phù Hoa, Tuyết Cơ, Thủy Tiên chậm rãi đi theo phía sau Thiên Cơ Tử.

- Các vị, đừng quá lo lắng.

Người mở miệng chính là Long Vũ, hắn tận lực làm cho tâm tình mình bình tĩnh một chút. Huyền Môn bị hủy hoại, tâm tình những người sống sót quá nặng nề. Sĩ khí đã giảm xuống thấp cực điểm. Vì vậy hắn phải giả bộ khuôn mặt tươi cười nói với mọi người.

- Tiểu Vũ, tình huống đã ổn định rồi chứ?

Người đặt câu hỏi chính là Thủy Tiên, mẹ của Long Vũ. Nàng chờ mong nhìn con trai, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vấn đề nghiêm trọng thế nào?

- Mẹ, không cần lo lắng, con sẽ làm cho mọi chuyện được giải quyết thỏa đáng.

Sự tình rất nghiêm trọng, nhưng Long Vũ không muốn để cho mọi người lo lắng. Hắn cố ý cười cười:

- Nguy hiểm đã tạm thời được giải trừ, con cũng đã liên lạc với đồng đạo Huyền Cảnh, bọn họ sẽ là trợ giúp rất lớn cho Huyền Môn. Đồng thời, ma thú cùng hắc ám tu chân tại thế giới sự thật sẽ toàn bộ bị tiêu diệt.

Nghe Long Vũ nói vậy, tâm tình mọi người cũng được thả lỏng một chút.

Dừng một chút, Bạch Mi đạo nhân thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, con đi theo ta. Có một số việc ta muốn nói với con...

- Vâng.

Long Vũ gật đầu, lập tức đi theo Bạch Mi đạo nhân.

Hai người đi thẳng đến một mỏm đá trên đỉnh núi Thái Dương mới dừng bước. Bạch Mi đạo nhân cũng không có trực tiếp nói chuyện, mà nhìn lên phía trước cau mày.

Trong lòng Long Vũ biết Bạch Mi đạo nhân nhất định có chuyện trọng yếu muốn nói. Hắn cũng không nóng nảy vội hỏi, lắng lặng chờ Bạch Mi đạo nhân cất lời.

Một lúc lâu, Bạch Mi đạo nhân hơi nghiêng đầu, nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, ta nghĩ ta biết vấn đề rất khó giải quyết... Có người đưa tới lực lượng Thiên Đạo, đối với Cửu Đỉnh tiến hành công kích, cho nên mới tạo nên cục diện thế này. Vấn đề này rất nghiêm trọng. Nếu kết giới Cửu Đỉnh liên tục bị công kích năm sáu lần, sẽ hoàn toàn bị phá vỡ. Đến lúc đó, Huyền Cảnh cùng thế giới sự thật sẽ không còn kết giới nào nữa.

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Nếu như vậy thế giới nhân loại chẳng phải gặp đả kích mang tính hủy diệt?

- Đúng vậy.

Bạch Mi đạo nhân gật đầu:

- Sự thật chính là như thế... Tiểu Vũ, ta không biết con có hiểu được sự lợi hại của Thiên Đạo hay không... Nhưng ta nói cho con biết, lực lượng Thiên Đạo mới là lực lượng mạnh nhất. Đứng trước Thiên Đạo, cho dù chủng tộc mạnh mẽ như Thiên Ngoại Thiên, cũng chỉ như con kiến bình thường...

- Thiên Đạo rốt cuộc là cái gì?

Trước kia Long Vũ đã từng nghe Quang Minh Tôn Thần nói qua. Nhưng mà hắn vẫn chưa minh bạch, rốt cuộc Thiên Đạo là cái gì.

- Ta cũng không biết.

Bạch Mi đạo nhân ăn ngay nói thật:

- Không ai biết Thiên Đạo là cái gì, nhưng rất nhiều người biết Thiên Đạo là tối thượng, đó là lực lượng chúng ta không thể thừa nhận. Tiểu Vũ, chuyện này chỉ có con mới có thể chống lại được. Lực lượng của chúng ta chỉ có thể tử thủ thế giới sự thật. Tất cả nhờ vả vào con...

- Con sẽ cố hết sức.

Long Vũ thần nhiên nói.

.....

.....

Lúc chiều, Dao, Thiên Âm mang theo một ngàn chiến sĩ Phượng tộc xuất hiện tại Huyền Môn, thay thế đệ tử Huyền Môn tử thủ tại thế giới sự thật, bắt đầu quét sạch ma thú còn sót lại tại thế giới sự thật.

Đồng thời, lệnh chủ Dục Giới Hắc Thiên Ma Thần cũng tự mình hiện thân, cố gắng đem toàn bộ hắc ám tu chân kêu gọi trở về Dục Giới, làm cho Long Vũ bớt đi được gánh nặng.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, trong năm Phương Thiên Địa, ngoại trừ Phương tộc cùng Dục Giới xuất hiện, ba phương còn lại không hề có chút động tĩnh. Thậm chí mấy lão hòa thượng của Đại Thiên Thế Giới luôn mồm quảng cáo mình là đáng cứu thế cũng không có lộ diện.

Đối với hành động như vậy, trong lòng Long Vũ vô cùng tức giận.

Nhưng mà tức giận thì tức giận, biện pháp hấn lại không có. Hấn cũng không có biện pháp cưỡng chế người ta tới thế giới sự thật hỗ trợ.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng Dao cùng Thiên Âm cũng hoàn thành phân phối nhiệm vụ cho toàn bộ chiến sĩ Phương tộc. Long Vũ còn đưa ra đề nghị phối hợp với người Huyền Môn.

Trong một đội, cứ hai gã Phương tộc lại có một đệ tử Huyền Môn.

Dù sao, đệ tử Huyền Môn quen thuộc tình huống tại thế giới sự thật hơn.

Đồng thời, Thiên Âm cùng Dao tại tổng bộ Huyền Môn đã lưu lại hơn một trăm chiến sĩ Phương tộc, tất cả đều thuộc hạng tinh binh.

Phương tộc lúc này đã cho Long Vũ một ân tình rất lớn.

Nghe nói đây là đề nghị của đại trưởng lão Dao, Phương Hậu Thiên Âm phê duyệt.

Buổi tối, Dao thừa dịp mọi người vẫn bận rộn, một mình hẹn gặp Long Vũ. Hai người đi tới một chỗ không người, Dao nhào vào lòng ôm chặt Long Vũ, trao cho hấn nụ hôn ngọt ngào.

Trong đầu Long Vũ rền vang, cảm nhận được cái lưỡi thơm tho của nữ nhân đưa tới, hấn không chút do dự mút vào. Đôi tay Long Vũ chậm rãi nắn nhẹ hai vú Dao, nàng phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, đôi bàn tay trắng muốt bám lấy cổ tình lang, trong lòng hỗn loạn. Mặc kệ, ngay cả có chết, cũng làm chuyện đó trước rồi nói sau.

Sau một lúc, trong đêm yên tĩnh truyền đến những tiếng thở gấp, có của nam, cũng có của nữ.

- Oan gia này, làm em lo lắng muốn chết. Thế giới sự thật xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao lại không nói sớm cho chúng em...

Đôi môi Dao hôn chùn chụt trên mặt Long Vũ, dịu dàng nói:

- Nghe nói một mình anh tiêu diệt mấy trăm tiên tướng tại Tiên Cảnh, xem ra cừu hận giữa anh với Tiên Cảnh Tử Vi là không tránh được...

Thân thể mềm mại nóng bỏng, hai má ửng đỏ, dĩ nhiên nàng không thể khắc chế được ham muốn.

Hai tay đặt trên hai bầu vú của Dao, miệng ngậm lấy vành tai nàng, hồ báo cáo chồn nói:

- Yên tâm, việc con con này anh có thể giải quyết. Thực ra anh cũng không muốn là khó cái người tên là Tử Vi này, không nên gây sự với anh. Thân là người đứng đầu Tam Giới, lại có thể không để ý đến thuộc hạ tàn sát dân lành. Một chủ tử như vậy, không đáng được sống...

Khi nói chuyện, vật cứng dưới háng Long Vũ đã chĩa vào trên bụng nữ nhân.

Dao cảm giác được vật nóng bỏng trà xát trên bụng mình, tâm tư nhất thời khấn trương. Hai người thở hồng hộc, vuốt ve nhau. Sau một lát, hai người liền cởi đồ của đối phương. Dao cởi áo cho Long Vũ, Long Vũ cũng đã cởi quần của Dao.

- Đợi một chút, chúng ta nên vào nhà.

Khuôn mặt Dao hơi hồng, ở ngoài này làm chuyện đó sao? Nàng dùng sức đẩy mạnh Long Vũ, vấn đề là Long Vũ lúc này khỏe như hổ đói.

Nàng dùng sức đẩy vài cái mà không được, vừa thẹn vừa giận nhẹn không được hung hăng cắn một ngụm trên vai hấn. Long Vũ đang lên mây bị cắn một cái, ngẩng đầu hỏi:

- Dao, em làm cái gì vậy?

Dao tức giận nói:

- Chúng ta vào nhà đi.

- Vào nhà?

Long Vũ sững sờ hỏi.

- Đúng vậy, vào trong phòng của anh.

Dao vội vàng đem quần kéo lên một chút.

Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương đang ở trong phòng của mình. Nếu mình mang Dao về làm chuyện đó thì cũng khá xấu hổ.

Nhìn Long Vũ không lên tiếng, Dao tức giận:

- Có ý gì? Ở trong phòng anh có người, không tiện sao?

Long Vũ nghĩ thầm, giác quan thứ sáu của nữ nhân quả là không tệ.

- Dao, kỳ thật ở đây cũng rất tốt, em không cảm thấy như vậy sao?

Long Vũ cười nói:

- Ở đây rất kích thích... Ngày mai chúng ta sẽ chiến đấu ở trong phòng của anh.

- Hừ.

Dao đột nhiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Tâm tư của phụ nữ, luôn rất khó đoán.

Giờ phút này Long Vũ cũng không biết vì sao Dao muốn vào phòng mình. Trước kia, bọn họ đã từng đã chiến bên ngoài rồi mà.

Sau một lúc, Long Vũ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau một lúc, sắc mặt Dao trở thành một chút mất mát, tay chân buông thõng. Nguyên lai, Dao nghĩ mình so với những nữ nhân khác của Long Vũ, vẫn có chút chênh lệch.

Người ta là những nữ nhân trọng yếu, mình tính là gì? Tình nhân hay chỉ là loại quan hệ bầu bạn.

Cố gắng để cho sắc mặt của mình trở lên bình tĩnh, nàng thấp giọng nói:

- Quên đi, hôm nay em không muốn. Còn rất nhiều chuyện chưa an bài xong.

Long Vũ muốn mở miệng, nhưng không biết nói thế nào.

Hắn cũng không thể đoán ra trong lòng Dao nghĩ cái gì.

Hắn không muốn đoán tâm tư của nữ nhân, cũng không muốn nịnh nọt nữ nhân. Hiện tại, nàng ta tự nhiên phát cáu, cũng phải cho một cái lý do chứ?

Ngay cả chuyện trước mắt. Rõ ràng là nàng hẹn với mình đi ra, rồi chủ động ôm hôn mình. Nhưng bây giờ hoàn toàn ngược lại, tự đứng lại tức giận.

Hai người đồng thời tỉnh táo lại, đồng thời đều có chút tức giận. Tuy rằng ở cạnh nhau, nhưng khoảng cách nhất thời xa xôi.

Long Vũ thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Thật xin lỗi...

Bàn tay trắng nõn che môi, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống, nàng đứng lên rời đi. Lúc này, nàng chỉ cảm thấy gió lạnh thổi đến, lạnh thấu xương.

.....

.....

Đưa mắt nhìn Dao rời đi, Long Vũ vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng trong lòng chỉ nghĩ về vấn đề Thiên Đạo. Thiên Nguyên nắm quy luật Thiên Đạo trong tay, sớm hay muộn cũng là một tai họa.

Người này chưa diệt trừ, thế gian sẽ không có một ngày thái bình.

Vấn đề mấu chốt là làm thế nào có thể diệt trừ được Thiên Nguyên.

Lão nhân Quang Minh Tôn Thần kia cũng mất tích, một thời gian dài cũng không liên hệ với hắn. Trước đó, lão đã đồng ý phái người trợ giúp hắn, mà đến tận giờ không thấy người đâu.

Một cơn gió lạnh thổi tới, làm hắn chợt giật mình tỉnh ngộ.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn mới phát hiện đũng quần của mình còn rất cứng. Hiển nhiên, dục hỏa bị Dao khơi gợi, hiện giờ còn không có mất đi, thật sự buồn bực.

Hắn bực mình mặc áo lại, giống như tự trói mình lại.

Sớm biết Dao là người hỉ nộ vô thường, biết thế khôn khéo tránh né nàng ra.

Hắn thở dài, muốn trở về.

Đúng lúc này, một bóng đen đập không mà tới.

Tuy rằng xung quanh rất tối, nhưng Long Vũ có thể thấy rõ ràng người tới. Đó chính là Phượng Hậu Thiên Âm.

Long Vũ thản nhiên hỏi:

- Thiên Âm, sao em lại tới đây? Đã quá trễ rồi, có việc gì thế?

Trong bóng đêm, Thiên Âm chớp nhẹ hai mắt, nhẹ giọng hỏi:

- Sao thế? Không có việc gì thì em không thể tới đây tìm anh? Dao không có việc gì tìm anh, tại sao em lại không được?

Long Vũ bật cười, xem ra Thiên Âm đã ở chỗ này khá lâu rồi. Nghi ngờ hạ thân của nàng cũng khá ẩm ướt.

Thiên Âm đến gần vài bước, một mùi thơm ngát trực tiếp bay thẳng vào mũi hắn. Long Vũ có thể thấy rõ ràng, Thiên Âm mặc một bộ váy dài màu đen, gió hơi thổi làm cho từng mảng da thịt trắng bóc lộ ra. Cặp đùi thon dài của nàng thật đẹp. Trong lòng Long Vũ vốn còn dục hỏa, giờ phút này vừa nhìn, trực tiếp tim đập chân run, nước bọt nuốt ừng ực.

- Muốn không?

Thiên Âm thấp giọng hỏi, trên gương mặt lộ vẻ đỏ bừng, bộ ngực không ngừng phập phồng.

- Ngay chỗ này, em dám không?

Long Vũ đem bàn tay mình vuốt ve hai bầu vú to tròn của nàng.

Thiên Âm không nói lời nào, một tay bấm pháp quyết. Trong khoảnh khắc, xung quanh liền bị kinh khí vô hình bao vây.

- Em đã thiết lập một kết giới, chúng ta có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng phía ngoài không thể nào nhìn thấy chúng ta.

Thiên Âm đỏ mặt xấu hổ nói:

- Anh muốn làm cái gì thì cứ làm.

Long Vũ cười hắc hắc, lập tức cởi bỏ váy dài của nàng. Thân thể hoàn mỹ đứng thẳng trước mặt hắn, đặc biệt chỗ hạ thân không có một cọng lông, làm cho hắn càng thêm kích thích. Bàn tay Long Vũ run rẩy bắt đầu trườn khắp thân thể mềm mại, đặc biệt là những chỗ nhạy cảm.

Long Vũ nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi lắng nghe tiếng thở gấp của giai nhân.

Trong giọng nói của Thiên Âm mang theo chút hưng phấn:

- Anh biết vì sao Dao lại trở mặt bỏ đi không?

- Không biết.

- Em có thể nói cho anh biết...

Thiên Âm cười nói:

- Dao là một nữ nhân có lòng tự trọng rất cao. Đôi khi lòng tự trọng lớn như vậy sẽ biến thành tự ti. Anh thay em giết Nam Cung Ngự Phong, do đó đắc tội với Tiên Cảnh, thậm chí ngay cả mặt mũi của Tử Vi Đại Đế anh đều không coi trọng. Sau khi Dao biết chuyện này, cảm thấy có chút bất công. Hôm nay, nàng lại muốn tới phòng của anh, nhưng tại phòng của anh có nữ nhân khác, anh cảm thấy không tiện, tất nhiên trong lòng của nàng càng thêm không thoải mái.

- Là như vậy sao?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Thiên Âm cười nói:

- Trong lòng của nữ nhân kỳ thực rất đơn giản, nhưng anh quan trọng nó lên. Anh Vũ, bên cạnh anh có nhiều nữ nhân như vậy, thế mà trong lòng nữ nhân nghĩ gì, anh cũng không hiểu.

- Hắc hắc.

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Trong lòng nữ nhân rất phức tạp, nhiều khi anh cũng không muốn đoán già đoán non. Đúng rồi, đối với chuyện lần này, em thấy chuyện này nên giải quyết thế nào?

- Rất phiền toái.

Thiên Âm u u nói:

- Có lẽ Tam Giới sẽ gặp phải nguy cơ lớn. Giống như Bạch Mi đã nói cho anh, có thể ảnh hưởng đến Cửu Đỉnh chỉ có lực lượng Thiên Đạo. Tại lực lượng Thiên Đạo, chúng ta chỉ giống như con kiến, căn bản không có chút chống cự.

Nói tới đây, Thiên Âm chủ động cầu ái:

- Anh Vũ, yêu em đi, có lẽ thời gian của chúng ta không còn được bao lâu.

- Sẽ không.

Long Vũ nói:

- Anh biết biện pháp giải quyết. Thiên Nguyên nắm giữ quy luật Thiên Đạo trong tay, chỉ cần anh đoạt lấy quy luật Thiên Đạo giao cho Quang Minh Tôn Thần tại Thiên Ngoại Thiên, toàn bộ việc khó đều có thể giải quyết dễ dàng.

Thiên Âm ôm lấy cổ Long Vũ, nói:

- Anh Vũ, không cần nói trước, cứ yêu em đi đã. Em không muốn lưu lại tiếc nuối gì.

Long Vũ nghe vậy, không nói gì nữa, đè ngửa nàng ra hôn nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực.

Cả người Thiên Âm nóng bỏng, không kìm lòng được thở dồn dập. Nàng duỗi tay ôm lấy cổ hắn, hận không thể đem thân thể của mình dung nhập vào thân thể nam nhân.

Hai người rất nhanh quấn chặt lấy nhau, hai tay Long Vũ nâng bờ mông, bắt đầu thảo phạt. Thiên Âm uốn éo vòng eo, dùng miệng hôn cổ Long Vũ, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn. Từ tiếng thở dồn dập bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ, toàn thân trắng mịn dưới sự thảo phạt của Long Vũ không ngừng uốn éo. Hai vú trước ngực phập phồng, tiếng rên càng lúc càng lớn.

Sau hơn nửa giờ, hai người đồng thời lên tới đỉnh.

Cả người Thiên Âm đỏ mề hời, toàn thân vô lực dựa vào Long Vũ. Giờ phút này, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong kết giới, soi sáng thân thể trần trụi của Thiên Âm càng làm động lòng người. Nhưng nàng không nhúc nhích, khuôn mặt hơi hồng tựa vào lồng ngực Long Vũ, nhẹ nhẹ thở. Đôi mắt xinh đẹp khép hờ, hai hàng mi rung rinh, vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc.

- Thoải mái không?

Long Vũ nhẹ nhàng vuốt ve chiếc lưng bóng mịn.

Thiên Âm khẽ ngẩng đầu nhìn hấn một cái, bàn tay nhẹ nhẹ vuốt ve khuôn mặt nam nhân.

Sau khi hưởng thụ ái dục, sau một lúc lâu, Thiên Âm thấp giọng hỏi:

- Anh Vũ, chúng ta phải tận lực cứu vớt Tam Giới sao... Em không sợ chết, nhưng em không muốn cùng anh tách ra...

Long Vũ cười một tiếng, duỗi ngón tay điểm nhẹ vào mũi ngọc của Thiên Âm nói:

- Yên tâm đi, bất kể là Thiên Nguyên hay Thiên Đạo, anh cũng sẽ cho bọn chúng không thể hủy diệt Tam Giới. Trong Tam Giới có tất cả người anh yêu thương.

Thiên Âm ngơ ngẩn nhìn nhìn, đột nhiên ô ô khóc lên.

Long Vũ duỗi ngón tay lau mắt nàng:

- Em khóc... Trông không đáng yêu...

- Tại sao em không thể khóc?

Thiên Âm nói:

- Em là Phượng Hậu, chỉ có quyền phải gánh vác trọng trách lớn thôi sao? Chẳng lẽ em không thể giống như những nữ nhân khác âu yếm nam nhân, làm nũng nam nhân của mình?

Dưới ánh trăng, Thiên Âm nhìn ánh mắt Long Vũ, nhẹ giọng:

- Em còn muốn.

- Hắc hắc, tuân mệnh.

Long Vũ xấu xa cười, lại cười lên người nữ nhân, bắt đầu thảo phạt.

Thiên Âm đầu tóc toán loạn, trong miệng không ngừng thở gấp, thân thể liên tục co giật.

.....

.....

Sau một đêm hoang đường, hai người trở về là lúc nửa đêm. Dao liếc mắt u oán nhìn Long Vũ cùng Thiên Âm. Sau khi nàng rời đi tối hôm qua, nàng liền cảm thấy hối hận. Vốn nàng muốn mặt lạnh trở về, là muốn trêu chọc để cho tiểu đệ đệ của Long Vũ không ỉu xìu xuống được, lại phải tìm lấy mình. Kết quả là nàng vừa rời đi, Thiên Âm đã để cho Long Vũ tha hồ làm gì thì làm.

Thiên Âm bố trí kết giới, người khác nhìn không được, nhưng Dao có thể phát hiện ra. Thủ pháp của Phượng tộc này, nàng quá quen thuộc.

Giờ phút này, người đại diện của Huyền Môn cùng hai đại cung chủ Phượng tộc tề tụ một chỗ, đoàn người bắt đầu thương nghị. Long Vũ cũng không có nói cho bọn họ việc Thiên Nguyên nắm giữ quy luật Thiên Đạo trong tay.

Coi như nói, cũng chẳng thấm vào đâu. Người của Huyền Môn cùng Thiên Nguyên chênh lệch quá lớn. Nói cho bọn họ biết, càng tăng thêm lo lắng.

Diệt Hồng Trần

291. Chương 52: Tử Vi Đại Đế Diên Cuồng

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 52: Tử Vi Đại Đế diên cuồng

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ phỏng chừng Thiên Nguyên có thể tại Tiên Cảnh. Hắn tính cùng La Lâm Thiên Dực Hồ tiến vào Tiên Cảnh. Cho dù không tìm thấy Thiên Nguyên, cũng phải cùng Tử Vi Trung Đại Đế nói chuyện.

Đại cục Tam Giới lúc này đã rất rối loạn, vấn đề này càng kéo dài, càng thêm rắc rối. Hắn hi vọng Tử Vi chú ý tới toàn cục.

Đương nhiên, nếu nói đạo lý không có hiệu quả, tất phải đấu võ.

Sự tình đã đến nước này, cũng không thể cố kỵ nhiều như vậy.

Dao vốn muốn đi theo hắn tiến vào Tiên Cảnh, nhưng bị hắn cự tuyệt. Lần đi Tiên Cảnh này, phúc họa khó liệu. Tuy rằng Dao là cao thủ cấp bậc Hoàng Cảnh, như so cùng cao thủ như Tử Vi Đại Đế, Tây Vương Mẫu, Thiên Nguyên thì chênh lệch không nhỏ. Nếu cho nàng cùng đi, ngược lại càng vướng bận.

Binh không cần số lượng, mà phải là tinh binh.

Trước mắt, theo Long Vũ, cường đại nhất là ba người bọn hắn.

.....
.....

Ngay khi Long Vũ quyết định tiến vào Tiên Cảnh. Tiên Cảnh vì Nam Phương Tiên Vương, Bắc Phương Thiên Vương chết mà lâm vào trong khủng hoảng.

Tây Vương Mẫu cùng Tử Vi Đại Đế khắc khẩu không ngừng, chỉ thiếu chút nữa là động thủ. Thất công chúa nhìn màn này trước mắt, muốn đi khuyên hai người, nhưng nhất thời không biết nói gì.

Bởi vì phụ mẫu tranh luận, vấn đề là có nên khai chiến quy mô lớn với Long Vũ hay không? Sự tình liên quan đến người trong lòng của nàng, nàng cũng vô cùng rối loạn. Không biết phải đi khuyên cha mẹ thế nào.

Ý tứ của Tây Vương Mẫu rất rõ ràng, Long Vũ chiếm được truyền thừa của Quang Minh Tôn Thần, tuyệt đối không thể gây chiến với hắn. Người như vậy chỉ có thể làm bằng hữu, không thể làm địch nhân.

Tử Vi Đại Đế thì cho rằng Long Vũ là kẻ đại nghịch bất đạo. Trước tiên, hắn không để ý tới mặt mũi của người đứng đầu Tam Giới, rút kiếm chém chết Nam Cung Ngự Phong. Hiện giờ, hắn lại càng đại khai sát giới. Mấy trăm cao thủ Tiên Cảnh chết trong tay hắn. Thù này không báo, hắn làm sao có thể đối mặt với mấy vạn tiên tướng tại Tiên Cảnh. Sao có thể giữ gìn uy nghiêm của người đứng đầu Tam Giới.

- Tử Vi. Nếu ngươi cứ khư khư cố chấp như thế, Tiên Cảnh sẽ bị hủy trong tay ngươi.

Tây Vương Mẫu nói giống như lời cảnh cáo:

- Người cần bản không biết rằng, đắc tội với Quang Minh Tôn Thần sẽ nhận lấy hậu quả thế nào. Trước kia Thiên Nguyên đầu không lại Quang Minh Tôn Thần, hiện tại cũng vậy. Làm ra một quyết định sai lầm, sẽ bị trả giá thật nhiều.

- Tây Vương Mẫu, năm đó người đã rời khỏi Tiên Cảnh, cũng tỏ vẻ không hề nhúng tay vào sự tình Tiên Cảnh. Hiện giờ Tiên Cảnh là do ta làm chủ, ta quyết định không cho phép người can thiệp vào.

Tử Vi Đại Đế cả giận nói:

- Người suy nghĩ lại đi. Long Vũ kia đã giết nhiều tiên tướng của Tiên Cảnh chúng ta, lại chưa từng cùng chúng ta giải hòa. Ta là người đứng đầu Tam giới, ta phải giữ gìn tôn nghiêm của ta. Nếu ta không cùng hắn giải quyết, sau này ta làm sao có thể cai quản được Tam Giới.

- Hừ.

Tây Vương Mẫu cười lạnh:

- Tử Vi, người thật là càng ngày càng hồ đồ. Người cảm thấy tình huống hiện tại như vậy, người còn quản được Tam Giới sao? Tam Giới đại loạn, ngay cả kết giới Cửu Đỉnh cũng không ổn định. Nếu ta là người, trước mắt cần phải điều tra rõ tình huống, đảm bảo chắc chắn Tam Giới ổn định, mà không phải là vấn đề về mặt mũi.

Nói tới đây, Tây Vương Mẫu góp lời:

- Theo ta được biết, Long Vũ luôn luôn vì sự tình của Tam Giới mà làm việc. Nếu không phải là vì người hợp tác cùng với Thiên Nguyên, Vu Thần Ba Độ, gây trở ngại cho hắn, hắn tại sao phải gây chiến với người? Tử Vi, nghe ta khuyên một câu, chủ động đi cầu hòa với Long Vũ. Các người nên hợp tác với nhau, cùng đi ứng phó với đại loạn của Tam Giới.

Lời vừa dứt, Tử Vi nhất thời nổi giận:

- Người đi đi... Chuyện tình của Tiên Cảnh còn chưa tới lượt người khoa tay múa chân. Còn nữa, người mang theo nữ nhi rời khỏi chỗ này. Nó đối với Long Vũ kia tình cảm sâu nặng. Ở lại đây, chính là một tai họa.

- Tử Vi ơi Tử Vi... Người không nghe lời khuyên của ta, tương lai người sẽ hối hận.

Tây Vương Mẫu đã tuyệt vọng, nàng đối với Tử Vi Đại Đế hoàn toàn mất hết kiên nhẫn.

Quay đầu, nàng nói với con gái đang im lặng:

- Tiểu Thất, chúng ta đi... Nơi này sẽ bị diệt vong trong ít ngày nữa, chúng ta không nên ở lại cùng Tử Vi chịu tuần táng.

Nghe mẫu thân nói như thế, thất công chúa nhất thời nóng nảy:

- Mẫu thân, Tiên Cảnh phải đối mặt với nguy hiểm, vì sao mẫu thân không lưu lại cùng phụ thân đồng tâm hiệp lực. Con không đi...

- Nha đầu này, bình thường con rất thông minh, sao hôm nay con lại u mê như vậy?

Tây Vương Mẫu nói:

- Chúng ta khắc khẩu nửa ngày, con còn chưa nghe rõ sao? Phụ thân con muốn đi theo một con đường tầm tui, rốt cuộc muốn đối chọi với Long Vũ. Nếu tiếp tục như vậy, không cần đợi cho kiếp nạn của Tam Giới xảy ra, chỉ bằng vào Long Vũ cũng đủ khiến cho Tiên Cảnh bị hủy diệt.

- Long Vũ không phải người xấu, anh ấy sẽ không làm như vậy.

Thất công chúa khờ dại nói.

- Nhưng Thiên Nguyên, Vu Thần Ba Độ là người xấu.

Tây Vương Mẫu trừng mắt liếc nhìn Tử Vi Đại Đế nói:

- Phụ thân con cùng với bọn họ một chỗ, liệu có thể có một kết cục tốt sao?

- Nha đầu đi thôi, đừng ở chỗ này chờ chết.

Tây Vương Mẫu giữ chặt tay con gái.

- Không được.

Thất công chúa quật cường vùng tay mẫu thân, nghiêm túc nói:

- Nhưng con không thể bỏ lại phụ thân. Sự tình rất lớn, con phải lưu lại cùng phụ thân.

- Biến.

Tử Vi Đại Đế đột nhiên tức giận quát lớn một tiếng:

- Nha đầu kia, đừng nói lời trâng giang đại hải nữa. Tâm tư ngươi là cái gì trong lòng ta tinh tường nhất. Chỉ là ngươi muốn ở lại để gặp Long Vũ.

- Phụ thân... Tại sao người lại nói như vậy?

Thất công chúa có chút ủy khuất.

Ngay tại lúc này, một tiếng hổ gào, chính là Thiên Dực Hổ xuất hiện tại Tiên Cảnh. Nó ngẩng cao đầu, ánh mắt tà ma nhìn chúng tiên, một bộ dạng hung hăng càn quấy.

Hôm nay, nó muốn nhân cơ hội này biểu hiện trước mặt Long Vũ. Hai cánh sau lưng nó không ngừng vỗ mạnh, mỗi một nhịp không ngừng tạo ra trận gió lớn.

Đồng thời, một tia điện quang ẩn hiện trên sừng của nó. Theo từng tiếng hổ gầm phát ra, bốn phía mây đen dày đặc, một cỗ xác xơ tiêu điều tản ra xung quanh.

- Gào ooooo.

Một tiếng gào vang lên, Thiên Dực Hổ bắt đầu công kích tiên tướng.

Mà lúc này, nó cảm giác sau lưng lạnh lẽo.

Nó quay lại nhìn, thấy Long Vũ đang lạnh lùng nhìn chằm vào nó. Trong lòng nó vô cùng sợ hãi, run lên cầm cập. Nó vội vàng làm một bộ dáng thương, cụp đuôi gầm nhẹ vài tiếng.

Lúc này Long Vũ cũng không có tâm tình nói giỡn cùng Thiên Dực Hổ. Hắn nhìn bầu trời tụ càng nhiều mây đen, lạnh giọng quát Thiên Dực Hổ:

- Không vội động thủ, chúng ta tới để giảng đạo lý.

Thiên Dực Hổ đầu tiên là kiên cường lắc đầu, vẻ mặt vô cùng ủy khuất. Nhưng sau khi chứng kiến ánh mắt âm lãnh của Long Vũ, nó mới không cam lòng gật đầu. Nó gầm nhẹ vài tiếng đáp ứng làm chuyện nó không muốn.

- Tử Vi lão nhân, ngươi lại đây, hôm nay ta muốn phân rõ phải trái với ngươi.

Long Vũ đứng trên lưng Thiên Dực Hổ, lạnh giọng quát:

- Ngươi thân là người đứng đầu Tam Giới lại không quan tâm đến sinh mệnh của Tam Giới. Hơn nữa lại cấu kết cùng với Vu Thần, Thiên Nguyên giết hại dân chúng tại thế giới sự thật. Hành vi của ngươi như thế, ngay cả ma đầu cũng không bằng. Ta hỏi ngươi, ngươi còn xứng hay không ngồi trên cái ghế đứng đầu Tam Giới.

Long Vũ dùng ngôn ngữ cực kỳ cao ngạo hỏi.

Trong lòng Tử Vi đại đế đã có chút tức giận. Hiện giờ nghe Long Vũ rống to như vậy, hắn há có thể nhịn được?

- Hừ.

Tử Vi đại đế tức giận hừ một tiếng, từ từ dâng lên trên không trung, vị trí cao hơn một chút so với Long Vũ. Ánh mắt hắn âm hàn, lạnh lùng nói:

- Người đến đây để gây sự. Cũng tốt, ta đang định tới tìm người. Người, tên ác ma này, có thể xuất thủ ra tay tàn sát mấy trăm tiên tướng, thật sự là đại nghịch bất đạo... Hôm nay, ta muốn thay trời hành đạo. Ta sẽ bắt lấy người, đặt trên đài trăm ma, dùng máu tươi của người đem tế điện những tiên tướng đã bị người giết chết...

- Ha ha...

Long Vũ khinh thường cười nói:

- Không biết xấu hổ. Loại người không biết xấu hổ như người gần như đã bị tuyệt chủng... Ta là người thế nào, trong lòng người rất rõ ràng. Những tiên tướng kia vì sao mà chết, trong lòng người cũng rõ ràng. Tóm lại, những tiên tướng bị chết không thể oán ta được... Ngược lại, thân là người đứng đầu Tam Giới, người thật ra phải cho ta một công đạo.

- Có chấp nói lời ngụy biện.

Tử Vi đại đế trầm giọng nói:

- Ta là người đứng đầu Tam Giới, ta đại biểu cho chính nghĩa trong thiên hạ. Ta nói người là ác ma, thì người chính là ác ma.

Thiên Dực Hổ nghe thấy thế, nổi giận gầm lên một tiếng rung trời. Tử Vi đại đế đang ngồi trên Loan Giá lơ lửng giữa không trung, thỉnh thoảng bị thanh âm kia làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa ngã té khỏi Loan Giá.

- Tốt lắm.

Long Vũ thấy biểu hiện của Thiên Dực Hổ, hài lòng gật đầu.

Khóe miệng Thiên Dực Hổ nổi lên một nụ cười nhàn nhạt.

Long Vũ giương Thiên Sư pháp kiếm trong tay, nói:

- Tử Vi, ta biết người không có khả năng cho ta một công đạo. Như vậy đi, ta hỏi người, người có bằng lòng bỏ gian tà theo chính nghĩa? Người có thể đã biết, kết giới Cửu Đỉnh tại Tam Giới xuất hiện khe hở là do lực lượng Thiên Đạo mà Thiên Nguyên đưa tới. Thiên Nguyên là người bụng dạ khó lường, người cùng với hần một chỗ, chính là bảo hồ lột da. Ta hi vọng người có thể cải tà quy chánh.

- Ác ma, đừng vội ngông cuồng... Hôm nay người tới Tiên Cảnh, đừng nghĩ có thể rời khỏi đây...

Tử Vi Đại Đế tựa hồ cùng bắt đầu có chút kiêng kỵ Long Vũ, loan giá vội vàng lui về phía sau.

Đợi cho hần cảm thấy an toàn, hần liền quát lớn:

- Chuẩn bị Cửu Thiên Thập Địa đại trận...

Lời vừa nói ra, chúng tiên vội vàng bày ra trận pháp.

Tây Vương Mẫu xem thường, khê nói:

- Tử Vi, người rất dễ cho ta thất vọng...

Dứt lời, nàng liền phi thân sóng vai đứng chung một chỗ với Long Vũ. Nghiêng người nhìn Long Vũ vài lần, Tây Vương Mẫu nói:

- Long công tử, người đã từng gặp qua Huyết Anh Đại Đế, Quang Minh Tôn Thần, bọn họ khỏe chứ?

- Đã gặp qua Quang Minh Tôn Thần, rất tốt...

Long Vũ cũng không nói rõ tình hình thực tế. Tình hình hiện tại của Huyết Anh Đại Đế, Quang Minh Tôn Thần cũng không ổn lắm.

Bất kể là Tam Giới hay là Thiên Ngoại Thiên, sự tình càng ngày càng phiền toái.

Tử Vi Đại Đế vô cùng đau lòng. Hần ngàn vạn lần không ngờ lúc mình sắp khai chiến, nữ nhân của mình lại cùng nam nhân khác đứng chung một chỗ. Tuy rằng quan hệ giữa hần và Tây Vương Mẫu chỉ là trên

danh nghĩa, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn không khỏi đau đớn. Hắn lảng lảng đứng ở một chỗ, mang bộ dáng thất hồn lạc phách.

Thất công chúa tựa hồ cũng có chút ngây người.

Long Vũ lạnh lùng nhìn xung quanh liếc mắt, lại nhìn Tử Vi Đại Đế, sau đó nói với Tây Vương Mẫu:

- Tây Vương Mẫu, đây là chuyện giữa ta và Tử Vi Đại Đế. Ta biết ngươi muốn cắt đứt quan hệ cùng Tiên Cảnh, Tử Vi. Việc này không liên quan đến ngươi, ngươi mang theo Thất Công chúa rời khỏi đây được chứ?

Không đợi Tây Vương Mẫu nói chuyện, Thất công chúa cảm hận nói:

- Long Vũ, vì sao ngươi phải cùng cha ta đối lập?

- Thất công chúa. Cô thật sự khờ hay giả ngốc. Hiện giờ thế cục Tam Giới đã thành như vậy, cha cô có vai trò thế nào trong việc này, chẳng lẽ cô thực sự không rõ ràng?

Long Vũ nói:

- Hôm nay ta tiến tới Tiên Cảnh, hoàn toàn là vì thay trời hành đạo.

Chúng tiên cũng sợ đứng nghe lời nói của Long Vũ. Trên người hắn hơi lóe ra bạch quang thánh khiết, trên khuôn mặt ẩn chứa một cỗ sát khí. Mà trong lời nói của Long Vũ cũng làm cho mọi người phải suy nghĩ. Thân là người đứng đầu Tam Giới, thật sự không nên cấu kết cùng Thiên Nguyên, Vu Thần.

Dường như cảm thấy được tâm tư của chúng tiên, Long Vũ mỉm cười:

- Các vị, nếu các ngươi sáng suốt, hãy nghe ta một câu, đi theo Tây Vương Mẫu...

Tây Vương Mẫu có chút sững sờ, sau đó lập tức minh bạch.

Giờ phút này, nếu muốn giữ vững thế lực Tiên Cảnh, biện pháp duy nhất chính là nài ra mặt, lôi kéo đám người này. Nếu không, với tình hình này, Long Vũ đã chuẩn bị xong đại chiến.

Nghĩ đến đây, Tây Vương Mẫu động thân nói:

- Chư vị. Tử Vi hồ đồ, chẳng nhẽ các ngươi cũng hồ đồ theo hắn. Thiên Nguyên là ai, tin tưởng mọi người đều tinh tường. Hành vi tiểu nhân của Vu Thần Ba Độ các ngươi càng thêm rõ ràng. Tuy rằng ta đã không màng đến sự vụ Tiên Cảnh, nhưng hôm nay việc này quá lớn, liên quan đến tồn vong của Tiên Cảnh, ta không thể bỏ mặc. Ai nguyện ý theo ta thì đứng sang bên này...

Lời vừa nói ra, hiện trường nhất thời vang lên một mảng tiếng động ồn ào.

Ánh mắt Tử Vi Đại Đế phát lạnh, cả giận nói:

- Tây Vương Mẫu, ngươi lại có thể cam tâm bị ác ma kia lợi dụng, thật sự làm cho ta thất vọng. Chúng ta nghe lệnh, tốc tốc phát động Cửu Thiên Thập Địa đại trận.

Nhận được mệnh lệnh, chúng tiên cũng không nhúc nhích. Chúng tiên cứ ta nhìn người, người nhìn ta, sau đó lại nhìn Tây Vương Mẫu cùng Tử Vi Đại Đế.

Cuối cùng, một bộ phận bắt đầu làm ra quyết định.

Thời gian không lâu, ít nhất có hơn một nửa tiên tướng đã chuyển qua dưới trướng Tây Vương Mẫu.

Thấy tình huống như vậy, lửa giận trong lòng Tử Vi Đại Đế đành nén lại. Hắn đột nhiên chuyển hướng nhìn về phía con gái của mình. Thất công chúa đang định cùng phụ thân đứng trên một chiến tuyến, lại không nghĩ tới Tử Vi Đại Đế đột nhiên phát lực lôi nàng kéo tới. Không đợi Thất Công Chúa nói cái gì, Tử Vi Đại Đế đã phong ấn tiên lực của nàng.

Lập tức, hắn một tay bắt lấy con gái, nói với Tây Vương Mẫu:

- Rời khỏi Tiên Cảnh, không cần xen vào chuyện tình tại Tiên Cảnh, nếu không ta sẽ cho nó thân hình cụ diệt.

Lời này vừa nói ra, chúng tiên tại hiện trường nhất thời đều ngây dại, Thất công chúa cũng ngây ngẩn cả người. Đột nhiên, nàng cảm thấy phụ thân đầy kính yêu chợt xa lạ.

Trên thực tế, Long Vũ cũng ngây ngẩn cả người. Hồ dữ không ăn thịt con, mà thân là người đứng đầu Tam Giới, lại lấy tính mạng của con gái đến uy hiếp.

- Tử Vi, ngươi lại là người như vậy sao? Chuyện như cầm thú người cũng có thể làm được, xem ra trước kia ta còn xem trọng ngươi quả thực sai lầm...

Trong đôi mắt Long Vũ sát khí tăng mạnh.

- Hừ.

Tử Vi Đại Đế hừ lạnh một tiếng:

- Nữ nhi của ta tâm đã đặt trên người của ngươi. Nó đã phản bội ta, ta vì sao còn phải đối tốt với nó. Hơn nữa, đây có phải là cốt nhục của ta hay không ta còn chưa rõ...

Diệt Hồng Trần

292. Chương 53: Tử Vi Đại Đế Chết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 53: Tử Vi đại đế chết

Dịch Giả: Toby

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Hừ.

Tử Vi đại đế hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng của nó đã đặt trên người tiểu tử kia, nó đã sớm phản bội ta, vì sao ta còn phải đối tốt với nó? Hơn nữa, đây có phải cốt nhục của ta hay không còn phải xem xét?

Tây Vương Mẫu nghe vậy, nhất thời gầm lên giận dữ:

- Tử Vi, ngươi nói bậy bạ gì đó? Tiểu Thất tất nhiên là nữ nhi, cốt nhục của ngươi. Tại sao ngươi dám nói bậy bạ?

- Ngươi, tiện nhân kia, đừng cho là ta không biết. Năm đó ngươi cùng Huyết Anh đại đế có chuyện mờ ám. Cái thứ tiện chủng này chính là ngươi cùng hắn sinh ra.

Sắc mặt Tử Vi đại đế tức giận.

- Ngươi điên rồi?

Tây Vương Mẫu cả giận nói.

- Đúng vậy ! Ta đã điên rồi.

Tử Vi đại đế cười lạnh vài tiếng :

- Ta là do bị người phản bội không biết xấu hổ bức điên. Ngươi là nữ nhân của ta nhưng ngươi chưa bao giờ suy nghĩ cho ta. Năm đó khi Thiên Nguyên cùng Huyết Anh đại đế tranh đấu, ngươi vì nghĩa mà không

chịu quay đầu, sát cánh bên hần. Khi đó, người có nghĩ tới cảm giác của ta sao ? Hiện giờ, Long Vũ cùng Thiên Nguyên xung đột. Mà ta cùng Thiên Nguyên đã có hiệp định nhưng người lại đứng về phía Long Vũ. Người muốn ta phải làm sao bây giờ ? Người đã mấy lần phản bội ta. Ta thực sự đã bị người bức điên rồi.

- Phụ thân, cho tới bây giờ con chưa từng phản bội người.

Thất công chúa nói :

- Không quản chuyện gì đã phát sinh. Người chính là cha của con. Trong lòng con cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện phản bội người.

- Im miệng.

Sắc mặt Tử Vi đại đế càng ngày càng vắn vẹo:

- Hiện tại người nói với ta lời này hữu dụng sao? Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao? Người muốn gì, trong lòng người rõ ràng nhất. Nữ sinh hướng ngoại, từ khi thấy Long Vũ, người đã phản bội ta rồi.

Nói tới đây, Tử Vi đại đế nhìn Tây Vương Mẫu nói:

- Người nhanh chóng rút quân. Hơn nữa, phải đáp ứng ta là không được hỏi đến chuyện tình Tiên Cảnh, ta liền đem nghiệt chủng của người trả lại cho người. Nếu không, chính là cá chết lưới rách.

Nói xong, trong con người Tử Vi đại đế hiện lên một đạo sát khí.

- Tử Vi lão tặc, người còn có nhân tính không? Nữ nhi của mình mà cũng đòi giết?

Long Vũ châm chọc nói.

- Hừ.

Tử Vi đại đế khẽ cười một tiếng nói:

Ta là người đứng đầu Tam Giới. Người cùng ta đàm luận về nhân tính, không khỏi có chút buồn cười sao? Tây Vương Mẫu, ta hỏi người lần cuối cùng. Rốt cuộc người có đáp ứng hay không?

Đối mặt với hành động điên cuồng của Tử Vi đại đế, tâm của chúng tướng tại Tiên Cảnh đều đã nguội lạnh. Bọn họ triệu lần không ngờ tới người đứng đầu Tam Giới, là chủ tử đáng kính trọng của họ lại có thể làm ra hành động điên cuồng bất chấp nhân tính như vậy.

Hành động điên cuồng của Tử Vi đại đế đã làm cho rất nhiều người thất vọng, đau khổ.

Ngoại trừ lúc trước có vài Địa tiên đã tỏ vẻ quy thuận Tây Vương Mẫu. Giờ phút này lại có thêm hai thành Tiên tướng quy thuận về phía Tây Vương Mẫu.

Chính nghĩa thì luôn được ủng hộ.

Tình huống trước mắt chính là chuyện này.

Nhưng Tử Vi đại đế cũng không ngăn cản. Hắn nghĩ rằng, tình huống như vậy phát sinh hoàn toàn do Tây Vương Mẫu tạo thành. Hắn đem trách nhiệm đổ lên đầu Tây Vương Mẫu. Cừ hận trong lòng cũng bộc phát mãnh liệt.

- Ta giết tên tiện chủng này...

Gân xanh trên mặt Tử Vi đại đế đã nổi lên rõ ràng. Sự phẫn nộ của hắn có lẽ đã lên tới đỉnh điểm. Hiện tại không có ai hoài nghi Tử Vi đại đế sẽ không đau lòng mà hạ sát thủ.

Tây Vương Mẫu hiện tại rất là khó xử.

Tính mạng nữ nhi đối với nàng rất là trọng yếu.

Nhưng đồng dạng, chính nghĩa trong lòng nàng cũng trọng yếu không kém.

Nhưng trước mắt nàng phải làm ra một lựa chọn.

Sắc mặt Long Vũ âm tình bất định. Hắn lạnh lùng nhìn Tử Vi đại đế, sát ý trong lòng phát ra càng ngày càng mãnh liệt. Tử Vi đại đế là người đứng đầu Tam Giới, so với đại ác ma kia cũng không bằng. Không thể tưởng tượng được Tam Giới trước kia là do hắn thống trị.

Thật sự là đến lúc thay người rồi.

- La Lâm, nói cho Thiên Dực Hổ, kêu nó lợi dụng ưu thế tốc độ, đem Thất công chúa cứu ra.

Long Vũ âm thầm cùng La Lâm đang ẩn thân ở nơi gần đó trao đổi vài câu.

La Lâm tỏ vẻ không thành vấn đề. Sau đó lập tức cùng Thiên Dực Hổ thành lập kế hoạch cứu người.

Tu vi của Tử Vi đại đế cùng Vu Thần Ba Độ tương đương với nhau, cao hơn Ngũ Phương lệnh chủ một chút. Bất quá so sánh với Long Vũ, La Lâm cùng Thiên Dực Hổ chênh lệch khá nhiều.

Nhất là tốc độ thân pháp, nếu để Thiên Dực Hổ toàn lực xuất ra thân pháp. Trong thiên hạ, sợ rằng không ai có thể siêu việt hơn nó.

Thiên Dực Hổ quay đầu lại, nhìn về hướng Long Vũ mà gật đầu. Hiển nhiên nó đã nắm chắc mười phần.

Long Vũ ngửa đầu lên nhìn trời, cẩn thận cảm ứng một chút, xác định Vu Thần Ba Độ cùng Thiên Nguyên có ở phụ cận hay không.

Đáp án dĩ nhiên là không. Phạm vi hơn mười dặm, không có khí tức của bọn hắn.

- Tử Vi lão tặc, người đã diệt sạch nhân tính, đã mất đi tư cách là người đứng đầu Tam Giới. Hôm nay ta đại biểu cho chính nghĩa tuyên án, người bị cách chức.

Long Vũ nhìn Thiên Dực Hổ chuẩn bị đã okie. Hắn vội vàng kích thích Tử Vi đại đế, phân tán lực chú ý của hắn.

Quả nhiên, Tử Vi đại đế đang lâm vào điên cuồng nhất thời gầm lên giận dữ, đứng lên:

- Người tính là cái thá gì? Ta đây chính là người đứng đầu Tam Giới. Do Thiên Đạo định ra, người làm gì được?

Nói tới đây, Tử Vi đại đế cười lạnh một tiếng:

- Hôm nay, các ngươi có rất nhiều người phản bội ta. Vì thế, các ngươi phải trả giá thật nhiều.

Vừa dứt lời, một đạo bạch quang như tia chớp hướng Tử Vi đại đế bay tới.

- A...

Một tiếng hét thảm vang lên, Thiên Dực Hổ một ngụm cắn đứt cánh tay Tử Vi đại đế, cứu Thất công chúa thành công.

- Thiên Dực Hổ, làm thật đẹp đó.

Long Vũ khích lệ một tiếng, thân hình máy động một cái, thuấn di tới bên cạnh Thất công chúa, kích động đem nàng ôm vào lòng.

Một khắc này, Thất công chúa cảm thấy tim của mình đập nhanh hơn.

Không cần hỏi gì cả, Long Vũ đã diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân cho chúng tiên toàn trường xem.

Trước khi thân tín của Tử Vi đại đế kịp phản ứng, Long Vũ đã mang theo Thất công chúa tới trước mặt Tây Vương Mẫu.

- Tây Vương Mẫu, con gái của người đây.

Long Vũ mỉm cười.

- Cảm ơn.

Tây Vương Mẫu cảm ơn một tiếng, lập tức đem nữ nhi kéo vào ngực mà ôm, trong lòng ngổn ngang trăm điều thương tiếc.

- Nha đầu ngốc, cách đối nhân xử thế của Tử Vi con cũng đã thấy. Từ nay về sau con còn ủng hộ hắn nữa hay không?

Tây Vương Mẫu hỏi.

- Sẽ không.

Trái tim Thất công chúa rất thiện lương nhưng cũng không có nghĩa là nàng ngốc. Tử Vi đại đế đối với nàng như vậy, tự nhiên nàng đã hiểu rõ bộ mặt chân thực của hắn.

- Tử Vi, người không phải là người.

Tây Vương Mẫu tức giận nói:

Nguyên bản ta còn nghĩ tới tình cảm vợ chồng mà tha người một mạng, nhưng hiện giờ người lại xuống tay với chính nữ nhi thân sinh của mình. Ta hiện giờ không thể nhịn được nữa, ta với người không đội trời chung.

Nói tới đây, Tây Vương Mẫu trầm giọng quát:

- Ta lặp lại lần nữa, ai nguyện ý theo ta thì đứng qua bên này.

Lời này vừa nói xong, lập tức có một số người đi sang. Mà thời khắc này, bên cạnh Tử Vi đại đế chỉ còn những người thân tín. Đương nhiên, mặc dù vậy cũng không thể xem thường lực lượng mà Tử Vi đại đế đang nắm giữ.

Cho tới nay, thân tín của hắn đều là chiến tướng cực mạnh ở Tiên Cảnh.

- Tây Vương Muôn, người muốn nội chiến sao?

Tử Vi đại đế giận dữ quát hỏi.

Tây Vương Mẫu không để ý gì tới chất vấn của Tử Vi đại đế, bà nghiêng đầu nói với Long Vũ:

- Long công tử, thực xin lỗi, ta chỉ có thể làm đến bước này, kế tiếp phải nhờ cậu rồi. Ta không thể nào phát động nội chiến ở trong đây. Người một nhà không thể đánh người một nhà. Hy vọng người có thể hiểu được.

- Đương nhiên.

Long Vũ cười nói:

- Tây Vương Mẫu, chuyện ngày hôm nay thật đa tạ người. Người yên tâm, tôi xuống tay sẽ có chừng mực, chỉ cần không ngoan cố thì tôi sẽ không dễ dàng hạ sát thủ.

- Cửu Thiên Tinh Quân, người ra đối chiến với Long Vũ.

Tử Vi đại đế nghe được lời của Tây Vương Mẫu, nhất thời an tâm không ít.

Cửu Thiên Tinh Quân là một trong những chiến tướng mạnh nhất của Tử Vi đại đế. Bọn họ không phải là một người mà là ba người. Cửu Thiên Tinh Quân là tên của tổ hợp ba người.

Cửu Thiên Tinh Quân xuất thủ nghênh địch cho tới bây giờ luôn luôn là ba người cùng nhau xuất thủ. Không quan tâm đối phương là một trăm hay một người. Tất cả đều như nhau.

Sau khi ba người rời khỏi hàng thì mười tên tiên tướng thuộc hạ cũng đi theo.

Long Vũ có ý muốn lập uy tại Tiên Cảnh này nên cũng không chậm trễ. Thân hình khê động, chớp một cái đã tiến vào vòng chiến, khoé miệng lộ vẻ khinh thường.

- Giết!!

Ba người Cửu Thiên Tinh Quân vừa đi ra liền quát lên, thanh âm giống như một người. Một chữ giết vừa thốt ra, Cửu Thiên Tinh Quân cùng mười tên thuộc hạ cùng nhau hướng tới Long Vũ tấn công. Lực công kích rất lớn, phạm vi rất rộng. Người bình thường mà thấy, nghĩ Long Vũ đã không còn đường lui.

Đáng tiếc là Long Vũ hoàn toàn không có ý định rút lui.

Ngay khi công kích sắp đến gần thân thể của hắn. Thiên Sư pháp kiếm của hắn liền động. Quang Minh nguyên lực màu trắng quanh thân đã hình thành một phòng ngự. Đồng thời, Thiên Sư pháp kiếm triệu hồi ra bốn con Ván Thiên Thần Long, phân biệt hướng bốn phương hướng khác nhau đánh tới.

Nhất thời, tiếng bạo liệt bốn phía vang lên không ngừng.

Cơ hồ tại thời khắc đó, công kích của Cửu Tinh Thiên Quân cũng biến thành bọt nước.

Tại một khắc này, Long Vũ huy động pháp kiếm, nháy mắt đánh ra hơn mười kiếm, hướng tới Cửu Tinh Quân cùng thuộc hạ của hắn. Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, không ai dưới pháp kiếm của Long Vũ mà còn sống.

Công kích của ba người Cửu Tinh Thiên Quân vừa tới đã bị đập nát. Quang Minh nguyên lực huy động dựa theo hướng công kích của bọn họ mà đánh tới. Trong khoảnh khắc, đem thân thể của bọn họ đục ra vài lỗ, máu đổ ra như suối.

Một kiếm này, làm cho tất cả mọi người xung quanh sợ ngây người.

Ba người Cửu Tinh Thiên quân tuy rằng cũng không phải chiến tướng chí cường ở Tiên Cảnh nhưng bọn họ cũng coi như chiến tướng thuộc hạ hạng nhất nhì của Tử Vi đại đế. Ai nghĩ tới, Long Vũ chỉ dùng một chiêu đã đánh bại ba người.

Khóe môi Long Vũ nhếch lên ý cười mỉa mai, chậm rãi thu hồi Thiên Sư pháp kiếm.

Một trận gió thổi qua, làm mái tóc dài của Long Vũ bay lên, hắn cười lạnh nhìn bốn phía. Tầm mắt nhìn tới chỗ nào, mọi người đều e ngại cúi đầu.

Mười sáu người vây quanh Long Vũ, ngoại trừ ba người Cửu Tinh Thiên Quân, còn lại đều đã chết.

Tử Vi đại đế nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Long Vũ. Trong đáy lòng hắn cũng chậm rãi sinh ra một cỗ hàn khí.

Cửu Tinh Thiên Quân cùng thuộc hạ bị Long Vũ dùng một chiêu đã xử lý. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự không thể tin được, lực lượng của Long Vũ đã mạnh mẽ tới trình độ này.

Nhiều người thì có tác dụng gì?

Lấy tu vi của Long Vũ lúc này, tại Tiên Cảnh, căn bản coi thường mọi loại công kích.

Nhưng Tử Vi đại đế không cam lòng. Hắn không cam lòng thất bại như vậy.

- Ác ma, hôm nay ta nhất định phải giết người.

Toàn thân Tử Vi đại đế run run, nhìn phía Long Vũ quát lên. Nhưng thanh âm của hắn cũng mang theo vài phần run rẩy.

Long Vũ cười hắc hắc:

- Tử Vi lão nhân, chính nghĩa luôn được ủng hộ, Hiện giờ ở Tiên Cảnh ngươi đã mất đi nhân tâm. Người bên cạnh ngươi sử dụng được không còn nhiều lắm, ngươi không làm gì được ta đâu. Ngươi phải chiếu cáo Tam Giới, rời khỏi Tiên Cảnh. Ngoài ra, những hợp tác cùng Thiên Nguyên và Vu Thần Ba Độ hết thảy phải chấm dứt. Hơn nữa, nói cho ta biết hành tung của bọn họ. Nếu không, ngươi hôm nay phải chết.

Nói xong, ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua đám thân tín đã mất đi ý chí chiến đấu của Tử Vi đại đế, quát:

- Các ngươi thật sự không sợ chết? Nếu không muốn chết thì lúc này hay rời đi cho nhanh.

Một câu đã bình tĩnh người trong mộng, đám tiên tướng này nhất thời tỉnh táo lại, không nói một lời, tất cả đều lùi về sau.

Tử Vi đại đế nhìn thấy hành này của đám thân tín, tức giận quát lên:

- Các ngươi sợ cái gì chứ? Long Vũ bất quá là một người. Chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ lại sợ đánh không lại hắn sau?

Không người nào để ý đến hắn. Tất cả mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất lùi về phía sau.

Khi này Long Vũ ra tay, mọi người đã thấy rất rõ ràng.

Lực lượng như vậy, căn bản không phải là thứ bọn họ có khả năng đối kháng.

- Ác ma, ta với người không đội trời chung.

Tử Vi đại để cười lạnh một tiếng, nói.

- Tử Vi, ngươi là người đứng đầu Tam Giới. Ngươi có dám hay không đơn đả độc đấu với ta?

Long Vũ cố ý khích tướng Tử Vi đại để:

- Nếu ngươi dám đơn đả độc đấu cùng ta, ngươi thắng, ta liền rời khỏi Tiên Cảnh, hơn nữa thần phục với ngươi. Nếu ta thắng, ngươi rời khỏi Tiên Cảnh và thần phục với ta. Như vậy, tranh đấu của ta và ngươi không liên quan đến tất cả tiên tướng Tiên Cảnh. Thế nào?

Lời này vừa nói ra, chúng tiên sôi nổi lên tiếng tán thành.

Khoé miệng Tây Vương Mẫu cũng lộ ra vẻ vui mừng tươi cười:

- Như thế là tốt nhất. Hành động của Long công tử lần này rất tốt.

- Tử Vi, nếu ngươi còn là nam nhân, thì nên đáp ứng đi.

Tây Vương Mẫu đứng bên cạnh nhiệt tình bơm xăng.

- Đại để uy vũ, đại để uy vũ.

Không biết ai nói đầu tiên, hiện trường nhất thời sôi nổi lên tiếng ủng hộ Tử Vi đại để xuất thủ.

Tử Vi đại để vị tất đã dám động thủ cùng Long Vũ. Nhưng sự tình đã bị dồn đến bước này, coi như hắn lùi cũng không được.

Nếu lùi, thì sẽ bị mọi người xem thường, chế giễu

Khi nghĩ tới đây, hắn lạnh lùng quát một tiếng, nói:

- Được, ta đáp ứng ngươi, ta cùng ngươi đơn đả độc đấu. Nhưng ngươi nghe kỹ cho ta. Nếu ngươi thua, ta không cần ngươi thần phục, ta muốn tính mạng của ngươi.

- Không thành vấn đề!

Long Vũ cười nói.

- Tử Vi lão nhân, việc này không nên chậm trễ. Chúng ta bắt đầu đi.

- Long Vũ, đừng tưởng rằng ngươi chiếm được Quang Minh nguyên lực truyền thừa là giỏi lắm. Trảm Ma đao của bản tôn mấy trăm nay chưa rút ra. Hôm nay mượn ngươi để tế đao.

Tử Vi đại để nói:

- Ta muốn thần dân trong Tam Giới biết. Ta, Tử Vi, vĩnh viễn là người đứng đầu Tam Giới.

Long Vũ lạnh lùng đáp:

- Đừng vội thổi da trâu. Nếu có nhiều bốn sự, ngươi cứ việc thi triển ra.

Long Vũ vừa mới dứt lời. Tử Vi đại để hết sức tức giận, hét to một tiếng:

- Đừng vội càn rỡ. Nào, để cho bốn tôn xem người thừa kế Quang Minh thần lực rốt cuộc có bao nhiêu bốn sự.

Tử Vi đại để vừa nói xong, thân hình liền lẳng không phi hành, nhanh hơn tia chớp. Trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người không tới năm mét.

Thân hình Tử Vi đại để chưa đến, sát khí đã lẳng không áp xuống. Không khí trong phạm vi vài dặm bị khí thế của Tử Vi đại để cách trở.

Mấy tiên tướng có khoảng cách tương đối gần vòng chiến có cảm giác hít thở không thông. Có vài tên địa tiên tu vi thấp, trong thời gian ngắn không kịp né tránh, bị cỗ khí thể này ép đến ngạt thở tại chỗ.

Long Vũ đối mặt với khí thể kinh người của Tử Vi đại đế, trong lòng không chút e ngại. Quang Minh nguyên lực trong người cấp tốc lưu chuyển. Bấy thành lực lượng ngưng tụ ở bên trong Thiên Sư pháp kiếm bên tay phải. Tâm thần cách không, gắt gao khoá vị trí của Tử Vi đại đế lại, chuẩn bị một kích kinh thiên động địa để nghênh đón hắn.

Tử Vi đại đế tựa hồ tràn ngập tin tưởng.

Đối với sự tự tin của Tử Vi đại đế, Long Vũ tuy rằng có chút kinh ngạc nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ thấy Tử Vi đại đế lẳng không bay tới trước mặt Long Vũ, đột nhiên chuyển biến phương hướng, cả người lập tức lao xuống. Cùng lúc đó, Ma đao trong tay cũng phát động tư thế trăm, nhắm về phía Long Vũ chém tới.

Trăm Ma đao của Tử Vi đại đế vừa ra, thân đao lập tức ngưng tụ ra một đạo đao cương màu đen. Đao cương tụ mà không tán, ngưng mà không phát, đánh xuống với tốc độ và kinh lực cực cao. Từ lúc Long Vũ xuất đao tới nay, vô cùng ít thấy. Từ đó có thể thấy Tử Vi đại đế cũng có vài phần bồn sự.

Nếu không, hắn cũng không thể làm người đứng đầu Tam Giới nhiều năm như vậy.

Theo đạo này của Tử Vi đại đế vừa ra, trên mặt Long Vũ liền lộ ra biểu tình ngưng trọng.

Trong mắt Long Vũ, Trăm Ma đao của Tử Vi đại đế tuy rằng chỉ như hướng xuống mà bỏ một đao nhưng đao thể cường đại đã phong kín toàn bộ đường lui.

Tuy rằng lúc này Long Vũ đã đem tinh thần lực gắt gao khoá chặt Tử Vi đại đế nhưng mà đao cương của hắn chưa toàn diện bạo phát thì hắn cũng không có ý định xuất thủ.

Nếu lúc này Long Vũ mà mạo muội xuất thủ, Trăm Ma Đao sẽ lập tức biến hoá. Đến lúc đó, Long Vũ sẽ rơi vào bên trong hiểm cảnh, đối mặt với đao thể vô cùng bá đạo mà lại biến hoá. Long Vũ cũng không thể không cẩn thận đối phó.

Chỉ thấy toàn thân Long Vũ bất động, cẩn thận tìm cơ hội.

Ngay khi đao thể của Tử Vi đại đế tới cách đỉnh đầu của Long Vũ hai thước, Long Vũ đột nhiên cảm ứng được sát ý của Tử Vi đại đế tăng vọt.

Lập tức Long Vũ không suy nghĩ nhiều. Ngay khi đao cương toàn diện bạo phát, Thiên Sư pháp kiếm lấy tư thế Hoa Phá Trường Không mà chém tới.

Hắn đang áp dụng cách đơn giản nhất mà cũng là cách trực tiếp nhất để nghênh tiếp đao thể tinh diệu tuyệt luân này của Tử Vi đại đế.

Chỉ thấy Thiên Sư pháp kiếm như tia chớp cắt ngang qua bầu trời, bổ mạnh xuống Trăm Ma Đao của Tử Vi đại đế. Đao kiếm giao phong trong tích tắc, đao cương và kiếm khí nổ mạnh tại đương trường.

Đao cương bốn phía, kiếm khí bão táp. Uy lực to lớn của hai người cơ hồ bao trùm phạm vi vài dặm. Tây Vương Mẫu và mọi người liên tục lùi về phía sau để tránh bị đao cương kiếm khí gây thương tích.

Long Vũ cảm giác miệng mình có chút đau nhức. Từ đó có thể thấy uy lực của Trăm Ma Đao quả thật đã tới cảnh giới kinh thể hải tặc.

Theo tiếng nổ liên tiếp vang lên của hai khí kinh cường đại, hai người ở giữa không trung đã giao thủ được năm, sáu chiêu. Đao thể của Tử Vi đại đế càng ngày càng mạnh, điên cuồng, bá đạo tuyệt luân.

Sát khí cường đại lần thứ hai ập tới.

Long Vũ không có chút lãnh đạm. Tâm thần cực kỳ tập trung, nghiêm túc đối địch. Quang Minh nguyên lực cũng từ bảy thành tăng lên tám thành.

- Âm...

Theo một thanh âm bạo liệt vang lên, biểu tình hoảng sợ của Tử Vi đại đế chợt xuất hiện. Chỉ thấy trong tích tắc, thân thể của Tử Vi đại đế đã lùi về phía sau hơn mười bước.

Long Vũ thuận lợi tiếp được đao thiên biến vạn hoá của Tử Vi đại đế. Nhưng là sát khí ẩn dấu trong Trảm Ma đao phẳng phát như là biển khơi sóng dữ. Cứ một đợt rồi một đợt, hướng hấn đánh úp tới.

Long Vũ đã có chút coi thường, một cỗ sát khí dọc theo kiếm thể xâm nhập vào thể nội. Lúc ấy tay hấn lập tức tê rần, Thiên sự Pháp Kiếm thiếu chút nữa rớt xuống.

Long Vũ kinh hãi, vội vàng lấy Quang Minh nguyên lực hoá giải cỗ sát khí này.

Sắc mặt Tử Vi đại đế một mảng tái nhợt, trong lòng cũng khiếp sợ tột đỉnh. Sớm đã biết Long Vũ lợi hại, nhưng hôm nay tự mình giao thủ hấn mới phát hiện, tu vi của Long Vũ đã muốn siêu việt đỉnh phong của Tam Giới.

Đương nhiên, cho tới lúc này, Tử Vi đại đế cũng tuyệt đối không dễ dàng nhận thua. Sát khí trên mặt hấn đại thịnh, hướng không trung quát lên:

- Ta nhất định phải giết ngươi.

Tiếng hét to đình tại nhưc óc tựa như sấm sét trên chín tầng trời đánh xuống. Sau tiếng rống này, mặt đất lâm vào chấn động lớn.

Nhờ tiếng rống to lớn này, chúng tiên đem tất cả ánh mắt ném lên người Tử Vi đại đế.

Tử Vi đại đế sau khi quát lớn, bàn tay cầm Trảm Ma đao từ không trung trảm xuống. Mũi nhọn duệ kinh của đao cương trong nháy mắt đã toàn diện bộc phát. Phạm vi vài trăm thước xung quanh đều nằm trong phạm vi công kích của đao cương.

Đao cương vô cùng sắc bén, như ngàn vạn đại đao từ trên không bắn thẳng xuống. Hơn mười tên tiên tương không kịp né tránh, bị đao cương xâm nhập, không còn ai còn sống.

Nhìn lực sát thương kinh người như vậy, ngay cả Long Vũ cũng không nhịn được mà thâm hô.

Mắt thấy Tử Vi đại đế bộc phát ra lực lượng mạnh hơn trước, chiến ý của hấn lập tức đề thăng. Quang Minh nguyên lực trong cơ thể bắt tri bắt giác xuất thể ra ngoài.

Đang lúc chiến ý của Long Vũ đang tăng lên, Tử Vi đại đế mang tới sát ý kinh thiên, quát lạnh:

- Các ngươi thật là ngu xuẩn. Ta sẽ cho các ngươi thấy lực lượng chân chính của Tử Vi ta.

Vừa dứt lời, lực lượng trong cơ thể Tử Vi cấp tốc tăng lên. Trong lòng Long Vũ cả kinh, cũng muốn nhìn một chút tình huống kế tiếp sẽ phát triển như thế nào.

Tử Vi đại đế chậm rãi đưa ra tay phải. Kinh lực toàn thân tụ vào Trảm Ma đao trên phải, kinh lực tụ mà không tán, chuẩn bị hướng Long Vũ mà xuất thủ.

Trong khoảnh khắc sắp xuất thủ, sát khí trong mắt Tử Vi đại đế dày đặc hơn. Tay phải cầm Trảm Ma Đao nháy mắt bổ ra hai đao. Trong phút chốc hai đao đao khí tạo thành hình chữ thập bắn về phía Long Vũ.

Một kích này nhìn như đơn giản nhưng thực tế sát khí lạnh thấu xương, phi thường cường hãn.

Ngay cả trên mặt Long Vũ cũng lộ ra vẻ hoảng sợ. Bất quá tới lúc này, hấn cũng phải thi triển ra chín thành Quang Minh Nguyên lực. Trò chơi cũng nên kết thúc rồi.

Khi lực lượng Long Vũ tăng lên, ưu thế của Tử Vi đại đế nhất thời biến mất. Mặc dù hấn đem lực lượng ẩn tàng nhiều năm bộc phát hết ra, thế nhưng lúc này cũng không làm gì được Long Vũ.

- Ầm, ầm...

Khi vài tiếng bạo liệt vang lên, thân mình Tử Vi đại đế bị một cỗ lực lượng thật lớn đánh bay ra ngoài. Chỉ thấy trên mặt Tử Vi đại đế lộ ra biểu tình mất hết can đảm. Không lâu sau, hấn ngã đầu ngã xuống.

- Tử Vi, ngươi chịu thua chưa?

Long Vũ bước lên quát hỏi.

Tử Vi đại để lúc này không khỏi thở dài một hơi. Hắn là người luôn kiên cường, không ngờ cũng đã chảy nước mắt. Nước mắt như mưa châu rớt xuống. Không lâu sau, Tử Vi đại để mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Long Vũ nói:

- Ta bại rồi.

Tử Vi đại để chỉ nói là mình đã bại chứ không nói là đã thua.

Thất công chúa thấy phụ thân bị đánh bại, trong lòng cũng rất là khó chịu.

Cho tới nay, nàng luôn cảm thấy phụ thân là nam nhân cường đại nhất dưới trời đất này. Nàng xem đây là vinh hạnh. Nhưng hôm nay, phụ thân thần thoại đã bị đánh bại.

Trong lòng có đủ năm mùi vị lẫn lộn, Thất công chúa nói khẽ với Tây Vương Mẫu:

- Mẫu thân, chúng ta không thể trơ mắt nhìn phụ thân bị giết được.

- Yên tâm đi, Long Vũ sẽ có chừng mực.

Tây Vương Mẫu rất hy vọng Tử Vi đại để sẽ chết nhưng là loại tình huống này xảy ra trước mắt, nàng cũng không thể không ra cầu tình cho Tử Vi đại để.

Tại Tiên Cảnh không ai hiểu tình cảnh Thiên Ngoại Thiên hơn nàng.

Vì tương lai Tiên Cảnh, bất cứ lúc nào chỗ nào, nàng cũng sẽ không là đối lập cùng với Thiên Ngoại Thiên. Thậm chí người thừa kế Thiên Ngoại Thiên.

Nàng là một nữ nhân thông minh.

- Tiểu Thất, ngươi lại đây cho phụ thân nhìn người lần cuối.

Tử Vi đại để thở gấp vài tiếng, đứng lên. Kéo cước bộ trầm trọng từng bước một chậm rãi đi về phía Thất công chúa.

- Tránh ra...

Tây Vương Mẫu lo lắng Tử Vi đại để lại lấy nữ nhi ra làm tấm chắn. Thân hình nhoáng lên một cái đã ngăn cản Tử Vi đại để. Nàng giận dữ quát lên:

- Đừng cho là ta không biết ngươi đang làm trò. Ngươi muốn dùng nữ nhi làm con tin nữa sao?

Lời này vừa nói ra, Thất công chúa cũng rơi lệ.

Chợt đột nhiên, nàng cảm thấy lòng mình có chút bi ai.

Chuyện trước mặt quả thật quá khó tin, đây chính là phụ thân kính yêu mà nàng luôn luôn tôn trọng.

Về mặt Tử Vi đại để thì lương nói:

- Tây Vương Mẫu, ta lúc này đã bị bại hoàn toàn. Người chết tướng chết. Ta bất quá chỉ muốn giải thích hành vi lúc trước mà thôi.

- Ta không tin ngươi.

Tây Vương Mẫu nói:

- Ta không quản trong lòng ngươi rối cuộc là nghĩ như thế nào? Tóm lại, ta không tin ngươi, ta đối với ngươi đã mất đi toàn bộ lòng tin.

Tử Vi đại để nghe vậy, trong lòng có chút đau xót:

- Không nghĩ tới Tử Vi ta anh hùng cả đời. Hiện giờ là sẩy chân, lạc bước đến một kết cục bị mọi người xa lánh.

Nói tới đây, hắn nhin không được điên cuồng hét lên tại đương trường, khàn cả giọng rống lên một tiếng vang động. Nhưng là, Tây Vương Mẫu thủy chung vẫn không tin hắn.

Đợi cho thanh âm dần dần ngừng lại, Tử Vi đại để sớm đã rơi lệ đầy mặt, toàn thân không ngừng run lên.

Ý chí và tinh thần đã sa sút đến cực điểm. Tử Vi đại đế chìa hai tay về hướng của Thất công chúa. Về mặt khi thì hối hận khi thì bất đắc dĩ khi thì không cam lòng. Các loại cảm xúc khác nhau hiện trên mặt Tử Vi đại đế không ngừng giao thoa với nhau.

Không lâu sau, chỉ thấy hai hốc mắt của Tử Vi đại đế lần thứ hai đỏ lên, nước mắt phảng phất như không bị khống chế mà rơi xuống, tiếng than khóc trầm thấp khàn khàn lần thứ hai vang lên:

- Tiểu Thất, chẳng lẽ con cũng không tin phụ thân của con sao?

Trong tiếng khóc đã ngập tràn thê lương cùng hối hận vô hạn.

Thấy một màn như vậy, sâu trong nội tâm của Long Vũ không khỏi trăm loại cảm xúc lẫn lộn, không tự chủ được thở dài một hơi:

- Tử Vi, nếu người thật sự thành tâm hối cải, ta sẽ không giết người. Nhưng nếu người hư tình giả ý thì đừng trách ta không khách khí. Thần hình câu diệt chính là kết cục của người.

Thế sự vô thường.

Nhân sinh như giấc mộng.

Có ai có thể tiên liệu được, một người từng hiệu lệnh Tam Giới, một đời thiên kiêu, duy ngã độc tôn. Kết quả cuối cùng lại rơi vào loại này. Đây là một chuyện bi thảm biết bao nhiêu.

- Phụ thân, đã để người thất vọng. Con cũng không còn tin người.

Thất công chúa rơi lệ nói.

Trong lòng bi thương, lại nghe được lời của nữ nhi, Tử Vi đại đế nhất thời mặt xám như tro tàn.

- Các người đều phản bội ta. Các người là kẻ phản bội đáng xấu hổ.

Về mặt Tử Vi đại đế đã tràn ngập thất vọng cùng bi thống. Hắn giống như đã quên thân phận của mình, không ngừng khóc.

Hắn khóc lớn một hồi, sau đó mới chậm rãi ngừng lại. Chỉ thấy trên mặt Tử Vi đại đế dần dần hiện lên một tia giận dữ. Không lâu sau, sự tức giận càng ngày càng cao, hắn quay đầu, nhìn Tây Vương Mẫu nói:

- Người, nữ nhân này, cả đời này của ta là hủy ở trên tay của người. Ta hận người.

Nói tới đây, Tử Vi đại đế phảng phất như tức giận công tâm, đem sự nhục mạ chuyển hướng sang nữ nhi của mình:

- Tiểu Thất, ta thực sự có lỗi với con. Nhưng là con cũng phản bội ta, khiến cho ta rất thất vọng. Ta bại rồi nhưng ta không có ý định nhận thua. Ta sẽ tự mình kết liễu.

Nói xong, Tử Vi đại đế đuổi tay hướng đỉnh đầu của mình chụp xuống.

Tay của hắn chuẩn xác đánh tại đỉnh đầu của mình. Trong khoảnh khắc đó, toàn thân Thất công chúa như bị sét đánh. Bị ai, phần nộ, sát ý trong lòng Tử Vi đại đế phảng phất truyền thẳng vào bên trong đầu của nàng. Chịu ảnh hưởng này, ánh mắt của nàng trở lên hồng hồng.

- Nữ nhi, con làm sao vậy?

Tây Vương Mẫu thấy dị trạng của nàng, vội vàng hỏi.

Nói tới cũng lạ, Thất công chúa rất nhanh đã khôi phục bình thường. Nàng thần nhiên nói:

- Con không sao, không có việc gì. con rất khỏe.

- Haiz!

Long Vũ than nhẹ một tiếng, nói:

- Đâu cần phải khổ như vậy. Ta đâu có muốn giết người. Tây Vương Mẫu, Thất công chúa, xin hãy bớt đau buồn. Ta không nghĩ tới lại có kết cục này.

- Không liên quan tới ngươi. Đây là tội nghiệt của hần mà hần phải chịu.

Tây Vương Mẫu nói.

Thất công chúa chỉ có thút thít khóc, cũng không nói chuyện.

Mắt thấy Tử Vi đại đế tự sát tại đương trường. Những người thân tín của hần nhất thời rên la ầm ĩ, sôi nổi hô lớn đòi vì hần mà báo thù. Sát khí mãnh liệt tràn ngập bốn phía.

Long Vũ âm thầm cười. Hần âm thầm lấy nguyên lực tạo thành một đạo Thiên Vồng vô hình. Nhìn hơn một trăm người đang chuẩn bị liều mạng, sắc mặt hần trầm xuống, lãnh đạm nói:

- Không muốn chết thì đừng có động.

Khi đang nói, hần âm thầm thúc dục nguyên lực của Thiên Vồng đã được tung ra. Trong khoảnh khắc, hơn một trăm người liền bị nhốt lại. Thời khắc này, tiên lực trong cơ thể họ nhất thời biến mất.

- Không cần cử động nữa. Nếu không nguyên thần trong cơ thể các ngươi sẽ bị Thiên Vồng trực tiếp tiêu diệt.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Hiện tại các ngươi hãy xem nguyên thần của mình, nhìn xem có phải khác lúc trước hay không?

Những tên thân tín của Tử Vi đại đế bị hù cho sợ hãi. Bọn họ vội vàng mở ra thần thức để xem nguyên thần của mình. Vừa nhìn, quả nhiên thấy nguyên thần bị một tầng bạch sắc quang mang bao phủ. Vô luận bọn họ thúc dục như thế nào, nguyên thần cứ như đã chết, không có nửa điểm tiên lực được phát ra.

Như vậy, mọi người đã bị dọa vỡ mật. Đâu còn dám phản kháng, vội vàng ngẩng đầu lên.

Long Vũ vừa lòng gật gật đầu, cười nói:

- Các vị, không cần kinh hoảng, chỉ cần các ngươi nghe lời của Long Vũ ta. Đảm bảo sẽ không chết.

Mấy tên thân tín của Tử Vi đại đế nhìn Long Vũ trân trân, trong lòng mặc dù có chút hận ý, nhưng thời khắc này bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác. Nguyên thần của mình đã bị hần khống chế, hiện tại chỉ có thể nghe lời của hần.

Chết, cũng không đáng sợ.

Nhưng thân hình câu diệt thì có chút đáng sợ.

- Các vị, xin các ngươi hãy tin tưởng lời của Long công tử. Không phải bắt đắc dĩ, hần cũng không xuất thủ với các ngươi đâu.

Tây Vương Mẫu nhân cơ hội nói.

Chúng tiên nghe vậy không hèn mà cùng nhau thở nhẹ một hơi.

Long Vũ thuận thế mà thu liễm khí thể quanh thân, thản nhiên nói:

- Chư vị, ta, Long Vũ thật sự không muốn cùng Tiên Cảnh trở thành kẻ thù. Nhưng Tử Vi thân là người đứng đầu Tam Giới, lại cùng đám yêu tà cấu kết cùng một chỗ, làm dân chúng Tam Giới lầm than. Nếu không như vậy, lần này ta cũng không hạ sát thủ.

Hần vừa rồi đã xuất ra một loại thủ đoạn lôi đình cũng chỉ vì muốn trấn trụ chúng tiên tướng Tiên Cảnh. Hiện giờ hiệu quả đã đạt được, hơn nữa cùng vì Tử Vi đại đế đã chết, cũng nên dùng chính sách dụ dỗ. Nếu chỉ biết dùng vũ lực thì kết quả sẽ ngược lại.

Rất nhanh, thêm Tây Vương Mẫu làm yên lòng, những tên thân tín của Tử Vi đại đế đã nguyện ý bỏ gian tà theo chính nghĩa.

Bất quá, Long Vũ vì bảo đảm vạn nhất nên không có cớ bỏ hạn chế đối với nguyên thần của bọn họ.

Đối với chuyện này, chúng tiên tướng cũng không trách được. Tướng bại binh, chỉ có thể mặc cho người khác định đoạt.

Thiên Dực Hồ theo sau Long Vũ đi một chuyến vào Huyền Cảnh. Dem Kim Phượng, Thi Nhân gọi tới, cũng kêu các nàng mang theo năm trăm chiến sĩ Hắc Phượng Hoàng đến Tiên Cảnh giữ gìn trị an.

Đồng thời, Tây Vương Mẫu cũng tỏ vẻ hiệp trợ Long Vũ đến xử lý chuyện tình ở Tiên Cảnh. Thất công chúa oán hận nhìn Long Vũ, việc Tử Vi đại đế chết đi, trong lòng của nàng tựa hồ còn có chút vướng mắc.

Ngay khi mọi việc đã ổn định, Tây Vương Mẫu tính toán mời Long Vũ đến Dao Trì nghỉ ngơi. Nhưng ở bầu trời phía xa đang có mấy bóng đen hùng hổ đang dâng vùn giá vũ mà tới. Long Vũ nhanh chóng vận khởi thần thức mà ngưng thần nhìn lại. Sau khi thấy người tới là Vu Thần Ba Độ cùng vài tên lạ mặt của Vu tộc Đại Vu. Phía sau hân còn mang theo mấy trăm Vu tộc chiến sĩ.

Long Vũ sững sờ hạ xuống. Không biết hành động của Vu Thần Ba Độ lần này mục đích là gì? Có phải hân tính toán mang theo chừng đó chiến sĩ vu tộc mà mở một cuộc chiến?

Không phải là hân điên rồi thì chính là Thiên Nguyên điên rồi.

Nếu mang một ít người như vậy, dù hân không xuất thủ, chỉ cần thuộc hạ Tây Vương Mẫu cũng có thể ứng phó.

Trên đầu Vu Thần Ba Độ có một cái búi tóc. Cái trán rất rộng, ánh mắt lạnh như băng, dem Tiên Cảnh xa xa mà đánh giá. Thật lâu sau, hân tới trước mặt Long Vũ, lập tức cau mày nói:

- Xem ra ta đã tới chậm. Tử Vi đại đế đã ăn phải độc thủ của người?

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Ba Độ, người thật to gan, chẳng lẽ người không biết ta đang tìm người à? Người cho rằng một chút chiến sĩ Vu tộc phía sau có thể đối kháng với ta?

Ba Độ biến sắc, hắc mang lập loè nhe nhẹ trong mắt, lãnh đạm nói:

- Long Vũ, người đừng tự cho là đúng. Hiện giờ, người đã giết chết Tử Vi đại đế, đã chấn kinh các thế lực lớn trong vũ nội. Dù người lợi hại thế nào, nhưng người đừng quên một câu, song quyền khó địch tứ thủ. Người cảm thấy có thể đối kháng cùng lực lượng của cả vũ nội sao? Cho dù Huyết Anh đại đế Dương Hoa cũng không thể.

Tây Vương Mẫu lập tức mở miệng nói:

- Ba Độ, người là cái gì mà dám gọi tục danh của Huyết Anh đại đế? Lúc trước Huyết Anh đại đế cùng Thiên Nguyên đại chiến một hồi. Người ngay cả là cái rắm cũng không phải.

Ba Độ lạnh lùng nhìn Tây Vương Mẫu, liếc mắt một cái, nàng đau đớn kêu lên một tiếng. Không để ý tới này nàng, hân tập trung nói chuyện với Long Vũ:

- Long Vũ, ta nói cho người biết, ta thay mặt Thiên Nguyên đại nhân nói một câu với người.

- Nói!

Long Vũ thần nhiên nói.

- Hân rất thưởng thức người, muốn hợp tác cùng người.

Ba Độ nói:

- Thiên Nguyên đại nhân cảm thấy được người đã có tư cách cùng hân hợp tác. Chỉ cần người đáp ứng hợp tác, tương lai sau khi thành công. Người sẽ là người đứng đầu Tam Giới.

- Ha ha!

Long Vũ khinh miệt cười cười:

- Xem ra Thiên Nguyên cuối cùng cũng thấy giá trị của ta.

- Long Vũ, trong tay Thiên Nguyên đại nhân đang nắm giữ một vật. Trong lòng người hân đã rõ ràng, ta hy vọng người có thể nghiêm túc bỏ hiềm khích qua một bên.

Ba Độ cười nói.

- Quang Minh tôn thần và Huyết Anh đại đế hôm nay tự thân đã khó bảo toàn. Bọn hần căn bản là vô lực trợ giúp người. Nếu người khẳng khăng đối lập cùng Thiên Nguyên đại nhân, tương lai nhất định không có kết cục tốt.

Toái Càn Khôn

293. Chương 54: Phải Làm Cầm Thú

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 54: Phải làm cầm thú

Dịch Giả: Cường Thuần Khiết

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ cho hai tay ra sau lưng, ngạo mạn nhìn Ba Độ, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng:

- Ba Độ, người thật có thiên phú làm chó. Thay người khác đi làm thuyết khách, người cũng có thể làm được... Người trở về nói với....

Ba Độ không kiên nhẫn được ngắt lời:

- Ta biết người sẽ không hợp tác cùng Thiên Nguyên Đại Nhân... Ta tới đây, cũng chỉ là lướt qua thôi...

Long Vũ thay đổi sắc mặt:

- Xem ra người tính toán muốn làm người đứng đầu Tam Giới... Người cảm thấy người xứng đáng sao?

Đối mặt với sự khinh thị của Long Vũ, Vu Thần Ba Độ có chút tức giận, lạnh lùng nói:

- Tại sao ta lại không xứng? Ít nhất so với Tử Vi, so với người đều mạnh hơn.

Long Vũ nghe vậy nhú mày, nhìn sắc mặt xanh mét của Vu Thần Ba Độ, cười nói:

- Người biến hay đánh với ta? Ta tùy thời phụng bồi.

- Ta tới là để truyền lời...

Ba Độ nói:

- Thiên Nguyên đại nhân còn nói, nếu người không đồng ý, một tháng sau tại Kim Đỉnh Tiên Cảnh cùng người ước chiến. Người thắng làm vua, thua làm giặc. Người dám đi phó ước?

- Đương nhiên.

Long Vũ cười nói:

- Ta đang lo không tìm thấy Thiên Nguyên. Hần dám chủ động hiện thân, còn chuyện gì tốt hơn.

- Người tự thu xếp ổn thỏa đi.

Ba Độ cười lạnh một tiếng, nhìn nhìn Tây Vương Mẫu nói:

- Tử Vi có một nữ nhân như người thật là bi ai... Lúc trước người muốn cùng Huyết Anh Đại Đế ở một chỗ, hiện giờ lại là Long Vũ. Tử Vi đã chết, vẫn bị cầm sừng.

- Lão xược... Ta giết ngươi.

Tây Vương Mẫu tức giận quát lớn, trong đôi mắt không ngừng tỏa ra sát khí.

- Ta còn có việc, không cùng chơi đùa với ngươi. Tái kiến...

Vu Thần Ba Độ khẽ cười một tiếng, mang theo trận gió xoáy biến mất.

Tây Vương Mẫu muốn đuổi theo, bị Long Vũ ngăn cản:

- Đừng đuổi theo... Các chiến sĩ Vu tộc phía sau Ba Độ có chút vấn đề. Những người này giống như cảm tử. Chỉ cần ngươi đuổi theo, bọn hắn sẽ bạo tạc đan điền. Mấy trăm chiến sĩ Vu tộc bị nổ tan xác, cho dù ta và ngươi, cũng vô pháp thừa nhận...

Nghe Long Vũ nói như vậy, Tây Vương Mẫu mới đoạn tuyệt ý niệm truy đuổi.

- Long công tử, ta hỏi ngươi, trong tay Thiên Nguyên có phải nắm giữ quy luật Thiên Đạo?

Tây Vương Mẫu thấp giọng hỏi.

Long Vũ hơi kinh hãi, Tây Vương Mẫu cười nói:

- Không phải kinh ngạc. Ta biết nó so với tưởng tượng của ngươi còn nhiều hơn. Ta từng tới Thiên Ngoại Thiên, hơn nữa còn là khách quý của Thiên Ngoại Thiên. Ta rất rõ ràng, nếu Thiên Nguyên dám làm lớn như vậy, dĩ nhiên là Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế cùng cái phi tử của hắn cũng không thể xuất thủ. Mà có thể hạn chế được lực lượng của Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế cùng các phi tử chỉ có Thiên Đạo. Cho nên ta phỏng đoán, hắn đã nắm giữ pháp tắc Thiên Đạo.

- Đúng vậy.

Trước mặt chân thần chưa bao giờ nói láo, Long Vũ gật đầu:

- Tây Vương Mẫu, toàn bộ sự tình ngươi phân tích rất chính xác... Trước mắt ta phải lấy lại được pháp tắc Thiên Đạo từ tay Thiên Nguyên. Nếu không, không chỉ có Tam Giới mà toàn bộ vũ nội đều xảy ra đại sự.

- Ta sẽ hiệp trợ ngươi.

Tây Vương Mẫu nói:

- Sự tình Tam Giới đều an nguy, hơn nữa năm đó ta cũng nhận được ân huệ của Huyết Anh Đại Đế. Việc này về công về tư, ta đều thống nhất đứng cùng mặt trận với ngươi.

- Như thế rất tốt.

Trong lòng Long Vũ âm thầm vui vẻ. Tây Vương Mẫu là đồng bọn của hắn, ít nhất hắn không phải lo lắng áp lực từ Tiên Cảnh.

.....

.....

Buổi tối, Long Vũ hỏi Tây Vương Mẫu, liền đi vào phòng của Thất công chúa. Thất công chúa rất đáng thương, hắn muốn tới dỗ dành nàng một lần.

Từ tình huống ban ngày, nàng đã coi hắn trở thành cừu nhân giết cha nàng.

Tuy rằng Tử Vi Đại Đế tự xử mình, nhưng trên thực tế Long Vũ không tránh khỏi liên quan.

Hắn không giết người, nhưng người bởi vì hắn mà chết.

Đứng ở cửa, trong lòng Long Vũ có ít nhiều cảm xúc khó tả. Hắn thở sâu hai hơi, cuối cùng cũng gõ cửa phòng.

- Vào đi.

Thất công chúa đã sớm dự đoán Long Vũ sẽ đến:

- Trên cửa không có cấm chế, ngươi vào đi...

Long Vũ nghe vậy, lập tức đẩy cửa đi vào. Phòng nàng trang trí không xa hoa, nhưng vô cùng lịch sự tao nhã. Dựa vào một bờ tường là một chiếc giường gọn nhẹ, đầu giường dựa một cái tủ quần áo. Trong gian nhà có một cái bàn tròn, mấy cái ghế dựa. Trên bàn bày biện một bầu rượu, một mâm hoa quả. Đồ vật xa hoa nhất chỉ có viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng.

Long Vũ có chút kinh ngạc.

Gian phòng này, quá bất đồng với suy nghĩ của hắn trước đó.

- Ngồi đi.

Thất công chúa đang ngồi trên mép giường, nàng hơi nghiêng đầu đứng dậy, khẽ đưa tay, ý bảo Long Vũ ngồi xuống ghế.

Long Vũ đi tới trước bàn, kéo cái ghế ngồi xuống, rót một chén rượu, một hơi cạn sạch. Quả là rượu ngon.

- Thất công chúa, cô rất hận tôi phải không?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Thất công chúa thở dài :

- Hận người thì sao?

Nghe thanh âm của Thất công chúa, Long Vũ thở dài, vừa giơ chén rượu lên môi liền để xuống. Thanh âm của nàng rất êm tai, nhưng mang theo một chút lạnh lùng.

Long Vũ ha ha cười, cố ý trêu đùa nàng:

- Kỳ thật, cô có thể bỏ độc vào trong rượu, như vậy cô có thể báo thù được cho phụ thân của cô.

Thất công chúa hừ nhẹ một tiếng:

- Người nói bậy bạ gì đó... Lúc nào cũng trêu chọc ta... Với tu vi của người, độc được nào có thể đầu độc người được.

- Thất công chúa, bớt đau buồn đi.

Long Vũ nói:

- Chuyện tình Tử Vi Đại Đế tôi thật có lỗi... Tôi không nghĩ tới ông ta tự sát. Ý của tôi cũng không phải muốn giết chết ông ta.

- Tôi chỉ hi vọng ông ta rời khỏi vị trí đứng đầu Tam Giới. Bởi vì ông ta không còn thích hợp ngồi chỗ đó nữa.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Ta biết...

Bất ngờ là Thất công chúa cũng thừa nhận, nàng nghiêm túc gật đầu:

- Người không cần nói ta cũng biết... Người không phải nói thêm gì nữa. Người trở về đi, ta rất ổn, ta không sao. Ta nghĩ ta cần yên lặng một chút...

- Tôi không có việc gì, để cho tôi phụng bồi cô...

Long Vũ nói.

- Tùy người...

Ngữ khí của Thất công chúa vẫn lạnh băng.

Hai người không nói chuyện, cứ ngây ngốc như vậy ngồi trong phòng. Hiện giờ bầu không khí xấu hổ tới cực điểm.

Đột nhiên, Thất công chúa yêu ớt cười nói:

- Sao thế? Không phải người tới dỗ dành ta sao? Tại sao một câu cũng không nói?

Thất công chúa tuy nở nụ cười, nhưng tiếng cười kia cũng lạnh băng, không có một chút thành ý.

Long Vũ ha ha cười, bước đến trước giường, nhìn Thất công chúa nói:

- Như vậy đi, để tôi kể chuyện cười cho cô nghe...

- Người tự sướng đi...

Thất công chúa ngẩng đầu thản nhiên nói.

- Okie.

Long Vũ gật gật đầu, bắt đầu kể chuyện xưa:

- Trước đây, một cặp đôi mới quen nhau, được vài hôm đã rủ nhau đi chơi xa để bồi dưỡng tình cảm. Vì tiết kiệm tiền, bọn họ vào nhà nghỉ và thuê một căn phòng. Buổi tối trước khi đi ngủ, cô gái hồn nhiên chớp chớp mắt hỏi: Tối nay chúng ta ngủ như thế nào?

Người con trai nhìn nhìn cô gái trả lời: em coi, chúng ta đều mệt mỏi, hai người không thể một người ngủ trước một người ngủ sau. Cô gái nghĩ thầm, hai người đều quá mệt mỏi, ai cũng cần phải ngủ. Quay đầu lại, cô gái nói với người thanh niên: Không bằng như vậy đi, chúng ta lấy cái gối đặt giữa giường. Đứa nào lướt qua nó, người đó là cầm thú. Người con trai tất nhiên gật đầu đáp ứng.

- Sau đó thì sao?

Thất công chúa hỏi.

Long Vũ cười hắc hắc:

- Một nam một nữ ở trong cùng một phòng, lại không có ai rình coi, ngủ được thì thế giới này FA hết. Đầu đứa nào cũng nghĩ đến người khác giới ở nửa giường kia, trần trọc, xoay sở cả đêm.

- Thế có ai vượt rào không?

Thất công chúa hỏi.

Một đêm dài đằng đẵng, cuối cùng tiếng gà gáy bình minh vang lên. Cô gái ngồi dậy, có điểm tức giận, ánh mắt nhìn cậu con trai như nhìn một thằng ngu. Cậu con trai cũng ngồi dậy, rất đặc ý, ra đều đặn ơ anh không phải là cầm thú...

- Đúng vậy, chính xác là một người quân tử.

Thất công chúa nói chen vào.

- Ha ha...

Long Vũ cười nói:

- Cô cùng với cô gái kia có suy nghĩ không giống nhau.

- Thế cô ta nghĩ như thế nào?

Thất công chúa hỏi.

Long Vũ cười nói:

- Cô gái giơ tay lên, hung hăng tát cho thằng ngu kia một cái. Cô nói: Anh ngay cả cầm thú cũng không bằng...

Thất công chúa có chút sững sờ, nhưng rất nhanh nàng đã hiểu ra. Khuôn mặt nàng hơi đỏ lên, nàng khẽ cúi một tiếng:

- Ta đã biết, ý tứ của cô gái là muốn hất đập bay cái gối bò lên bụng ả ta.

Thất công chúa nói vậy, Long Vũ chợt há miệng.

Hắn không nghĩ tới Thất công chúa thuần khiết như anh Cường mà lại nhanh chóng làm rõ vấn đề như thế.

Ngay lúc hắn ngây người, Thất công chúa lại ngẩng đầu nhìn Long Vũ:

- Công tử, ta hỏi ngươi, nếu là ngươi thì ngươi làm cầm thú hay là không bằng cầm thú...

- Hắc hắc...

Long Vũ cười khan một tiếng:

- Nếu là tôi, tôi phải xem tình huống kia thế nào. Xem cô gái kia có ngon hàng ngọt nước thì tôi mới làm cầm thú chứ.

Nói tới đây, Long Vũ chuyển ánh mắt qua nhìn Thất công chúa, khẽ cười một tiếng:

- Nếu là một người tuyệt sắc như Thất công chúa, tôi tự nguyện làm cầm thú.

- Là sao?

Thất công chúa khẽ cười một tiếng:

- Không bằng đêm nay ngươi lưu lại đi.

Lời vừa nói ra, Long Vũ không khỏi ngây người.

- Ngươi cứ ngồi ở đây, ta đi một chút sẽ trở lại.

Thất công chúa ám muội cười, lập tức nhấc mông rời khỏi, đi vào trong buồng.

Thời gian không bao lâu, nàng mặc một bộ quần áo mỏng manh xuất hiện trước mặt Long Vũ. Dưới ánh sáng của ngọn nến, hai vú cao ngất nhô ra nhìn thật mê người. Hai chân thon dài chỉ muốn làm nam nhân vạch rộng ra. Từng mùi thơm nhẹ nhàng bay vào trong mũi hắn.

Xoay người thấy tình cảnh mê người như vậy, Long Vũ lập tức cảm thấy một hơi nóng từ đan điền dâng lên.

Hắn đang nghĩ, Thất công chúa này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Ngay lúc này, Thất công chúa cười nói:

- Thế nào? Tại sao lại bất động như vậy? Chẳng lẽ ngươi muốn giống người thanh niên trong câu chuyện người vừa kể, cầm thú cũng không bằng?

Lời vừa nói ra, Long Vũ đã minh bạch ý tứ của Thất công chúa. Hắn vội vàng tiến lên trước, duỗi tay ôm lấy Thất công chúa, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

Đôi mắt Thất công chúa quyến rũ liếc mắt nhìn nàng một cái, trong ánh mắt phong tình vô hạn. Nhưng Long Vũ lại cảm thấy, thân hình Thất công chúa mềm mại đáng yêu, nhưng có xen lẫn chút hận thù.

Trong lòng có chút rung mình, Long Vũ âm thầm cảnh giác.

Lúc này Thất công chúa ôn nhu nói:

- Công tử, chuyện quá khứ không cần nhắc lại... Mẫu thân đã nói với ta, ngươi là người chính nghĩa...

- Ngươi có thể còn không biết, từ lần đầu tiên ngươi tới Tiên Cảnh giết chết Nam Cung Ngự Phong, trái tim ta đã đặt trên người của ngươi. Từ lúc ngươi đi, ta cả ngày nhớ đến ngươi, đêm ngủ mơ đến ngươi. Ta đã yêu ngươi rồi... Đêm nay ta muốn dâng thân mình cho ngươi...

Nói xong, Thất công chúa liền chủ động lấy tay cởi bỏ quần áo cho Long Vũ.

Long Vũ hưởng thụ sự phục vụ của Thất công chúa, mở miệng hỏi:

- Công chúa, cô thực là một cô gái tốt. Đúng rồi, trước kia Tử Vi Đại Đế đối với cô như thế nào?

Thất công chúa vừa vặn cởi bỏ áo của Long Vũ, nghe hắn nhắc đến Tử Vi Đại Đế, đôi bàn tay mịn màng của nàng khẽ run rẩy, nhưng nàng lập tức che dấu, khẽ cười một tiếng:

- Không đề cập đến chuyện mất hứng này... Đêm nay chúng ta cùng làm chuyện đại sự, ta là của người, người là của ta...

- Cũng tốt.

Long Vũ thản nhiên nói.

Không bao lâu, Long Vũ bị Thất công chúa lột sạch, chỉ còn chừa lại cái quần lót. Lúc này, bàn tay mềm mại của Thất công chúa vô ý chạm vào bộ vị mẫn cảm của Long Vũ, khiến cho dục hỏa của hắn tăng bừng bừng, dưới đũng quần đã nhô cao tạo thành một cái lều. Thân mình Thất công chúa cũng không ngừng run rẩy.

Hiển nhiên, chuyện này là lần đầu tiên nàng làm.

Nhìn thấy đũng quần Long Vũ dựng lên như thuyền buồm, đôi mắt nàng khẽ liếc nhìn Long Vũ, vẻ yêu mị của nàng khiến hắn chỉ muốn lúc này đè giữa nàng ra.

- Công chúa, để tôi phục vụ cô...

Long Vũ rút cuộc nhịn không nổi, giống như mãnh hổ đem Thất công chúa đè xuống dưới, bàn tay hắn nhẹ nhàng vén lớp áo mỏng của nàng lên. Một cặp vú trắng mịn giống như một tác phẩm nghệ thuật hiện ra trước mắt hắn.

Vuốt ve đôi bầu vú căng tròn trong tay, miệng không ngừng mút lấy đôi môi anh đào, Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Thất công chúa, cô sẽ nhận thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

- Ta biết, người đều nói những lời này với tất cả đàn bà.

Thất công chúa nhẹ giọng nói.

Nét mặt Long Vũ ửng đỏ, hổ báo nói:

- Nói vậy, xem tôi thu thập cô thế nào.

Thất công chúa cười duyên:

- Ta không quan những chuyện vật vãnh này, chỉ cần đêm nay người để cho ta thoải mái sung sướng là tốt rồi.

Nói xong, nàng đỏ mặt cười, bàn tay bắt đầu quờ loạn, nắm lấy thanh nhỏ đang cương cứng của Long Vũ, bắt đầu vuốt ve.

Long Vũ thoải mái, hắn nhắm mắt lại hưởng thụ phục vụ của công chúa lá ngọc cành vàng. Ngay lúc này, trong đôi mắt thất công chúa hiện lên một đạo hung quang.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang vuốt ve bờ ngực, bất tri bất giác đã chuyển lên trên huyệt Thái Dương của hắn. Giờ phút này, trong đôi mắt Thất công chúa sát khí càng đậm.

Một lát sau, trong lúc Long Vũ đang không ngừng rên rỉ, ngón cái của nàng hiện lên đạo kim quang, móng tay cứng rắn của nàng hướng tới huyệt Thái Dương của hắn đâm tới.

Nếu một đêm này thành công, Long Vũ không chết cũng sẽ bị trọng thương.

- Hả...

Ngón tay vừa đâm xuống, Long Vũ không có việc gì, mà ngón tay Thất công chúa bị một cổ kinh khí vô hình đánh văng ra. Đồng thời, một dòng khí âm áp từ đầu ngón tay của nàng tiến vào trong thân thể, nháy mắt chạy khắp cơ thể. Trong khoảnh khắc, tiên lực trong cơ thể lập tức bị phong ấn.

- Thất công chúa, cô làm cái gì vậy?

Long Vũ lật ngửa Thất công chúa nằm ở trên giường, đè lên người nàng cười lạnh:

- Tôi đã nói rõ ràng, cái chết của Tử Vi đại đế không liên quan gì đến tôi. Vì sao cô vẫn canh cánh trong lòng, thậm chí không tiếc sử dụng sắc dụ, tìm thời cơ xuống tay với tôi?

- Hừ.

Thất công chúa hừ lạnh một tiếng:

- Ta hận ngươi. Nếu không phải ngươi, phụ thân của ta sẽ không chết. Cho dù ngươi không có ra tay giết chết phụ thân của ta, nhưng nguyên nhân cũng là bởi vì ngươi. Ta hận mình không thể tự ra tay giết chết ngươi.

- Nhưng ngươi đã thất bại.

Long Vũ cười ta một tiếng nói:

- Đã thất bại, phải trả giá thật nhiều.

- Ngươi muốn thế nào?

Thất công chúa nhìn thấy Long Vũ cười tà, tâm tình nhất thời khấn trương.

- Không phải là cô nói, để cho tôi làm cầm thú sao?

Long Vũ cười cười:

- Hiện tại tôi sẽ làm cầm thú cho cô xem... Người đẹp, đêm nay cục cưng sẽ là của anh...

- Không cần... Không cần...

Lúc này Thất công chúa không còn biểu hiện lớn mật như lúc nãy nữa. Lúc trước nàng bị kích thích bởi vì do phụ thân bị chết, mới cả gan làm ra quyết định cùng cỡ chỉ như vậy. Nếu thực sự làm chuyện này, nàng không làm được.

Nàng đã từng thích Long Vũ.

Nhưng đây là chuyện quá khứ. Tử Vi đại đế chết thảm, đã làm trong lòng nàng từ yêu biến thành hận.

- Thắng làm vua thua làm giặc. Kế hoạch của cô thất bại, bản thân cô phải vì thế mà trả giá thật lớn.

Long Vũ cười lớn một tiếng, thân mình áp tới, Thất công chúa vội vã giãy giụa. Nhưng nàng đã mất đi tiên lực, không khác gì một người bình thường. Giờ phút này, lực lượng yếu ớt của nàng làm sao có thể đẩy được Long Vũ ra.

Hay tay nâng bờ mông tròn trịa của nàng, thằng nhỏ cương cứng của Long Vũ từ từ đột phá phòng tuyến của Thất công chúa.

Long Vũ hơn vắn eo một cái, thằng nhỏ tiến vào trong một vùng đất ẩm ướt mà áp áp, nhỏ hẹp bóp chặt lấy thằng nhỏ của hắn, làm cho tâm hắn bay tận mây xanh.

Thất công chúa theo bản năng phát ra một tiếng rên, hơi hơi nhú mào, thở phì phì cảm hận nói:

- Đau, đau chết mất...

Long Vũ cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thất công chúa:

- Người đẹp, anh sẽ hảo hảo yêu thương cưng. Đau đớn rất nhanh sẽ trôi qua, để cho em bay bổng đến tận mây xanh.

Nói xong, hắn khẽ động. Sau khi đột phá xong chướng ngại, thằng nhỏ đã nằm ngấp trong bí động ẩm ướt.

Vì không để cho nàng liên tục cảm thấy đau đớn, Long Vũ vừa vận động, vừa vận hành Quang Minh nguyên lực, giúp cho nàng tiêu trừ đau đớn. Quả nhiên, không bao lâu, đau đớn đã dần dần biến mất.

Cửa động đầy cỏ đen bóng bị vật cứng của Long Vũ nhét vào, cảm giác tê dại giống như điện giật nhanh chóng khuếch tán khắp toàn thân. Nhất là lúc đau đớn qua đi, nàng không kiềm chế được phát ra tiếng ngâm khẽ. Chân tay nàng lúc này đã vô lực.

Tuy rằng phản ứng của thân thể là như vậy, nhưng đầu óc của nàng luôn luôn thanh tỉnh.

Nàng đã biết một việc, đó là thân thể của nàng đã bị ác ma chiếm đoạt.

Nàng tuyệt đối không cam lòng chịu khuất phục như vậy. Hít sâu một hơi, Thất công chúa mạnh mẽ giãy dụa. Nhưng nàng càng giãy dụa lại càng kích thích Long Vũ thảo phạt.

Thất công chúa kêu lên một tiếng đau đớn, tức giận nói:

- Ác ma, coi như ngươi chiếm đoạt cơ thể của ta, nhưng trái tim ta cũng không thuộc về ngươi.

Một bàn tay Long Vũ ôm trọn bầu vú căng mọng của nàng, bắt đầu vuốt ve hạt anh đào, cười cười:

- Cưng đừng suy nghĩ linh tinh. Đây chỉ là hành động trừng phạt của anh đối với cưng thôi, là do cưng của anh ám sát bị thất bại. Về phần lòng của cục cưng, anh không cần.

Khi Long Vũ nói chuyện, hắn ôm lấy eo Thất công chúa, bắt đầu tăng tốc.

Trong lòng Thất công chúa vô cùng oán hận Long Vũ, nhưng thân thể lại không nghe theo suy nghĩ của nàng.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy có hai từ nhục nhã.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thân thể nàng càng lúc càng phản ứng mãnh liệt, khoái cảm như thủy triều cuộn cuộn chạy trong thân thể nàng. Nàng run nhè nhẹ, hơi thở càng lúc càng gấp. Nếu không phải nàng kiên trì cắn chặt hàm răng, chỉ sợ rằng đã phát ra tiếng rên rỉ.

- Công chúa, nhìn bộ dạng của cưng có vẻ rất muốn rên rỉ. Nếu muốn cứ rên rỉ đi, càng to càng kích thích...

Long Vũ cười hắc hắc, càng đẩy mạnh tốc độ.

Toàn thân thất công chúa đều không còn khí lực, thở gấp không ngừng.

Thằng nhỏ của Long Vũ không phải là thằng trẻ con nghịch đùa, mà nó chọc ngoáy rất có kinh nghiệm, làm cho Thất Công chúa thoải mái cực độ.

Thất công chúa thấy phản ứng của thân thể không giống như suy nghĩ của mình, thực sự vô cùng thống khổ. Tư tưởng không thể khống chế được thân thể chính là điều thống khổ nhất.

- Ngươi vũ nhục ta. Coi như hôm nay ta giết không chết ngươi... Ngày sau... Cũng nhất định phải lấy mạng ngươi...

Thất công chúa cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ, thanh âm lạnh lùng chậm rãi nói.

Long Vũ ha ha cười, khinh thường nói:

- Theo như cô nói, cô làm thế nào để đạt được mục đích.

Thất công chúa hừ một tiếng. Vốn định phản bác một vài câu, nhưng vừa há miệng liền phát ra tiếng rên rỉ. Đến lúc này, thực sự là nàng chịu không nổi.

.....

.....

Sáng sớm, khi mặt trời đã lên cao, trên giường một nam một nữ không mảnh vải che thân đang ôm nhau. Bàn tay Long Vũ đặt trên bờ mông nữ nhân. Mà nữ nhân hai tay ôm cổ Long Vũ. Nếu là người ngoài nhìn thấy cảnh này, còn tưởng hai người là vợ chồng son.

Trên thực tế, cô gái vô cùng oán hận Long Vũ.

- Hả...

Vừa mở mắt, nàng liền hét lên một tiếng chói tai.

- Lưu manh đáng chết... Ngươi đối với ta làm cái gì thế?

Thất công chúa ý thức được mình cùng cừu nhân giết phụ thân ôm nhau ngủ một chỗ. Sau đó nàng phát hiện ra toàn thân đau ê ẩm. Theo bản năng, hai tay nàng ôm bộ ngực, dùng chân ra sức đạp Long Vũ một cước:

- Ác tặc, lăn xuống đất cho bổn công chúa...

- Hắc hắc...

Long Vũ mở to mắt, thích ý vươn cái lưng mệt mỏi, ánh mắt liếc nhìn cái bụng bằng phẳng trắng ngần của nàng. Lập tức ánh mắt trượt xuống dưới, dán chặt vào đám lông đen tuyền lú nhú của nàng.

- Không được nhìn...

Thất công chúa tức giận quát một tiếng, lấy tốc độ nhanh nhất lấy tay che lại những chỗ nhạy cảm.

Ngay lúc này, bên ngoài cửa truyền tới giọng của Tây Vương Mẫu:

- Tiểu Thất, con ở đâu? Xảy ra chuyện gì? Ta có thể vào bên trong chứ?

- Con không sao, trước tiên mẹ không cần đi vào. Con đang ở trên giường, đợi con một chút, con sẽ mời mẹ vào.

Thất công chúa không muốn trò hề của mình bị mẹ nhìn thấy.

- Được.

Tây Vương Mẫu ở ngoài cửa trả lời một tiếng, lập tức rời đi.

Long Vũ không chút hoang mang đem quần áo của mình từ từ mặc vào. Ánh mắt Thất công chúa không tự chủ được nhìn chăm chú trên người hắn. Quần nhau một hồi, đầu óc nàng cũng thanh tỉnh lại rất nhiều. Cẩn thận ngẫm lại, chuyện tối hôm qua liên tục xuất hiện trong đầu nàng, làm cho khuôn mặt của nàng ửng đỏ.

Nàng đã nhớ lại, nửa đêm về sáng hôm qua, có mấy lần là nàng chủ động.

Dù vậy, trong lòng nàng đối với Long Vũ vẫn tràn ngập hận ý.

Nàng nghĩ rằng làm như vậy tất cả đều là do Long Vũ khống chế.

- Thất công chúa, tôi thích ánh mắt cô nhìn tôi như vậy...

Long Vũ cười hắc hắc, duỗi tay xoa xoa mông nàng mấy cái nói:

- Cô đã là nữ nhân của tôi, tuy rằng tôi cũng không thích cô, nhưng dù sao giữa chúng ta cũng đã xảy ra quan hệ. Tôi biết cô còn hận tôi, thậm chí muốn giết tôi. Nhưng tôi phải nhắc nhở cô, sau này làm việc, tốt nhất là phải suy nghĩ cẩn thận. Nếu cô còn tiếp tục muốn giết tôi, rồi thất bại, tôi tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho cô...

- Sớm muộn ta cũng giết chết ngươi.

Thất công chúa thề thốt:

- Ta thề...

- Ha ha, có chí khí...

Long Vũ khẽ cười một tiếng, liền đứng dậy xuống giường.

Khi hắn đẩy cửa phòng Thất công chúa bước ra ngoài, được mấy bước liền bị Tây Vương Mẫu đuổi theo. Tây Vương Mẫu lạnh lùng nhìn Long Vũ nói:

- Cậu đã làm gì tiểu Thất...

- Người nên hỏi cô ấy, cô ấy đối với tôi làm cái gì?

Long Vũ hỏi ngược lại.

- Nó có ổn không?

Tây Vương Mẫu hỏi.

- Rất ổn, hơn nữa rất thoải mái.

Long Vũ mập mờ cười.

- Haiz...

Tây Vương Mẫu thở dài:

- Tính cách tiểu Thất tôi biết... Nhất định là nó sử dụng sắc dụ, sau đó tìm thời cơ báo thù.

Long Vũ nhún nhún vai:

- Xem ra người thật sự hiểu rõ con gái mình... Đúng vậy, tối hôm qua tôi đi an ủi nàng, nàng nói nàng thích tôi, sau đó tấn công vào huyết Thái Dương của tôi. Tôi có thể hiểu được tâm tình của nàng, cho nên chỉ trừng phạt nàng một chút.

- Một thân thanh bạch của nó đều bị cậu cướp đi, trừng phạt như vậy có quá nặng không? Nhưng dù sao tôi cũng cảm kích cậu đã giữ lại tánh mạng cho nó.

Tây Vương Mẫu nói.

- Tây Vương Mẫu, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé. Trên thực tế, tôi đối với Thất công chúa đã rất nhân từ, nhưng lúc nào trong đầu cô ấy cũng muốn báo thù.

Long Vũ nói:

- Người phải quản cô ấy cho tốt, nếu không tôi không thể đảm bảo điều gì. Tôi sẽ không thể mãi khoan dung như thế.

- Tôi biết.

Tây Vương Mẫu có thâm ý khác nhìn thoáng qua Long Vũ, đột nhiên nói:

- Tính tình tiểu Thất rất mãnh liệt, tôi hi vọng cậu có thể khống chế được nó... Tương lai, có nhiều kiếp nạn hơn hay không tôi không biết, nhưng tôi biết cậu có thể giữ trọn được nó. Tôi hi vọng cậu có thể giữ lấy trái tim của nó.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức. Dù sao bây giờ tôi cũng chưa thích nàng.

Long Vũ nói.

- Thân thể đều đã cho cậu. Cậu nói như vậy, có chút không chịu trách nhiệm.

Tây Vương Mẫu nói.

- Đó là cô ấy tự chuốc lấy.

Long Vũ nói.

- Tôi sẽ hết sức dạy dỗ tiểu Thất, tin tưởng cậu sẽ thích nó.

Tây Vương Mẫu nói.

Long Vũ vốn định nói gì đó, đột nhiên tâm thần phát lạnh, cảm thấy một cỗ sát khí. Ngay lập tức La Lâm báo hiệu:

- Là Thiên Nguyên.

- Thiên Nguyên xuất hiện ở gần đây, tôi phải đi coi một chút.

Long Vũ dặn một tiếng:

- Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên tùy tiện xuất chiến. Tiên Cảnh cần phải tránh xa nó ra để khôi phục lực lượng.

- Tôi biết. Chúc cậu may mắn.

Tây Vương Mẫu chân thành nói.

.....

.....

Tìm theo khí tức, Long Vũ lấy tốc độ nhanh nhất bay đi. Ước chừng nửa giờ sau, Long Vũ đi tới một đại hạp cốc. Nơi này thiên địa linh khí vô cùng phong phú. Long Vũ thích ý hít sâu một hơi.

Thật lâu sau, hân quát lớn một tiếng:

- Thiên Nguyên, nếu đã dẫn ta đến đây, vì sao không mau hiện thân? Người sợ sao?
- Hừ.

Long Vũ vừa dứt lời, thân hình Thiên Nguyên liền xuất hiện trước mặt Long Vũ. Hân lạnh lùng nhìn Long Vũ, Long Vũ cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn thấy hân.

Hai người cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau.

Thật lâu sau, Thiên Nguyên nói:

- Hôm nay tìm người đến đây, không phải vì đánh nhau với người... Lần trước ta để cho Vu Thần Ba Độ tới nhấn với người, hi vọng người có thể hợp tác với ta. Người đã cự tuyệt, vì vậy hôm nay ta tự mình tìm đến nói chuyện với người. Long Vũ, ta và người không có thâm cừu đại hận gì, tại sao người phải đối lập với ta?
- Ta là chính nghĩa, người là tà ác.

Long Vũ cười nói.

- Ha ha...

Thiên Nguyên nghe vậy, khinh miệt nở nụ cười:

- Người thực sự thấy quan điểm của người là đúng sao?
- Ta không quản. Người còn một lời đề nghị nào hấp dẫn sao?

Long Vũ hỏi.

- Tốt. Người rất thẳng thắn.

Thiên Nguyên cười nói:

- Điểm này rất hợp tính tình của ta. Nếu người cảm thấy được lời đề nghị đứng đầu Tam Giới chưa đủ hấp dẫn, ta có thể nói với người, tương lai chúng ta sẽ phân chia thống trị vũ nội. Hơn nữa, nếu lực lượng đủ mạnh, chúng ta sẽ mở rộng vượt khỏi phạm vi vũ nội. Bên ngoài vũ nội, còn có rất nhiều thế giới khác. Người còn không biết, ngoài không gian chúng ta đang sống, còn có rất nhiều Vị Diện khác. Vũ nội này chẳng qua chỉ là nằm trong một Vị Diện mà thôi...
- Vị Diện?

Long Vũ có chút nghi vấn:

- Người có thể nói rõ ràng hơn chút không?
- đương nhiên.

Nghe thấy Long Vũ có chút hứng thú, Thiên Nguyên mừng rỡ giải thích:

- Vị Diện là một địa danh trừu tượng, có thể hiểu nó là một không gian hoàn toàn mới. Ví dụ như vũ nội nơi chúng ta đang ở, kỳ thật là một Vị Diện. Không nói gạt người, ta từng đi qua một Vị Diện khác. Ở nơi này, người sử dụng khoa học kỹ thuật nắm mọi quyền lực, còn người tu hành lại bị nô dịch. Không phải là khoa học kỹ thuật nơi đó rất cao, mà bởi vì người tu hành quá kém... Ta còn đi qua một vị diện khác, nơi đó người tu hành cùng khoa học kỹ thuật kết hợp. Bất kể là người sử dụng khoa học kỹ thuật cùng tu hành đều cùng nhau phát triển... Long Vũ, nếu ta đoán không sai, Thiên Dực Hồ của người, thậm chí cả tiểu nha đầu La Lâm đều đến từ một Vị Diện khác.

- Không phải.

Long Vũ nói sự thật.

Trên thực tế, La Lâm và Thiên Dực Hồ đều đến từ thế giới tương lai.

Tương lai và Vị Diện là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Lúc trước ta nói ngươi rất thẳng thắn, hiện tại ta thu hồi lại.

Thiên Nguyên cười nói.

- Tùy ngươi nghĩ sao thì nghĩ.

Long Vũ nói:

- Ta nói là sự thật, tùy ngươi tin hay không. Nhưng mà có một số việc ta muốn hỏi ngươi, quy luật Thiên Đạo, lúc nào thì ngươi giao cho ta?

- Quy luật Thiên Đạo?

Thiên Nguyên khẽ cười một tiếng:

- Ngươi muốn có? Ta nghĩ là Huyết Anh đại đế cùng Quang Minh Tôn Thần thì đúng hơn... Long Vũ, có một số việc ta rõ ràng, ngươi cũng rõ ràng. Nói thật với ngươi, hiện tại đại bộ phận của Thiên Ngoại Thiên đã nằm trong tay ta. Ngươi là một người tứ cố vô thân, bất kể là Quang Minh Tôn Thần hay Huyết Anh đại đế cũng khó tự thân bảo toàn. Theo ta hợp tác, mới là một lựa chọn chính xác.

- Ta cự tuyệt.

Long Vũ nói:

- Năm đó ngươi thất bại, hiện tại ngươi cũng sẽ thất bại. Hai chữ thất bại sẽ bám theo ngươi.

Thiên Nguyên đột nhiên trợn hai mắt, sát khí tăng lên rất nhiều. Hắn đẩy hai tay, một đạo đao cương nguyên lực tử sắc bất thành linh chém về phía Long Vũ.

Long Vũ không dám lãnh đạm, rút Thiên Sư pháp kiếm toàn lực chém ra. Hai đạo lực lượng sắc bén công kích với nhau, nhất thời tạo ra một đạo hoa lửa.

Thiên Nguyên biết không dễ đánh bại Long Vũ như thế. Sau một kích không có kết quả, quanh thân hắn bỗng dưng toát ra hỏa diễm cuốn lấy Long Vũ. Khí tức vô cùng nóng chảy dường như làm cho Long Vũ ngạt thở.

Long Vũ lạnh lùng quát lớn một tiếng, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể tỏa ra, hình thành một tầng phòng ngự.

Sau một lúc, hai cỗ lực lượng là ngang nhau.

Hiển nhiên Thiên Nguyên đã nổi giận, khí thể màu bạc toát ra bên ngoài, tính toán muốn để cho Long Vũ tâm phục khẩu phục.

Quang Minh nguyên lực dường như khắc chế lực lượng của Thiên Nguyên. Hai cỗ lực lượng giao phong một hồi, công kích của Thiên Nguyên liền bị hóa giải. Long Vũ nhân cơ hội tăng cường Quang Minh nguyên lực, thể công như lời đình hướng tới Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên quát:

- Muốn chết.

Hắn tùy ý duỗi tay chém ra một đạo kiếm khí sắc bén, vô cùng cường mãnh tấn công Long Vũ.

Long Vũ há có thể ngốc đến nỗi giơ cổ chịu chém. Thân hình bay vọt lên trên không, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, triệu hồi Văn Thiên Thân Long, hướng về phía Thiên Nguyên trả đòn.

Thiên Nguyên khinh thương giơ nắm tay lên nghênh chiến.

- Âm...

Một tiếng nổ vang lên, Vắn Thiên Thần Long dễ dàng bị đánh tan. Đồng thời, quyền kinh màu tím theo quỹ tích công kích của Long Vũ, tiến nhập vào cơ thể Long Vũ.

Long Vũ hét lớn một tiếng, vội vã lùi lại. Hắn cảm thấy yết hầu ngọt lịm, không khống chế được phun ra một ngụm máu tươi, nhìn qua trông rất thê thảm.

Long Vũ rõ ràng đánh giá thấp tu vi của Thiên Nguyên. Nguyên lực của Thiên Nguyên tiến nhập vào cơ thể Long Vũ, bắt đầu tàn phá bừa bãi. Long Vũ vội vàng lùi lại, lấy Quang Minh nguyên lực hóa giải.

- Nhìn người còn có thể chống đỡ được đến khi nào.

Thiên Nguyên nổi giận, đánh ra một quyền lực lượng cường hãn gấp mấy lần, thế công long trời nổi đất, uy lực không thể đỡ.

Long Vũ chỉ có thể triệu hồi ra Vắn Thiên Thần Long, hóa giải quyền kinh của Thiên Nguyên.

Dù vậy, lồng ngực của Long Vũ vẫn bị quyền kinh đánh trúng, tổn thương càng thêm nặng. Hắn rơi xuống đất lảo đảo vài bước, miệng lại phun ra máu tươi.

- Tiếp thêm một quyền của ta...

Thiên Nguyên lạnh lùng quát một tiếng, lại tiếp tục đánh ra một quyền.

Đối mặt với lực lượng kinh người của Thiên Nguyên, Long Vũ tránh không kịp tránh, lực lượng cường đại của Thiên Nguyên đã tiến đến rất gần hắn.

Nhìn thấy quyền kinh tuyệt bá kia, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì. Long Vũ lúc này chợt tỉnh ngộ, đối với lực lượng cường đại của Thiên Nguyên, đã có kế sách ứng phó.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, trong con ngươi tuôn ra thần quang chưa từng xuất hiện. Nguyên lực Thiên Nguyên trong cơ thể hắn đã bị hắn điều khiển, đột ngột phóng xuất ra ngoài, hướng tới quyền kinh của Thiên Nguyên đánh tới. Khi cổ lực lượng lao ra khỏi thân thể, trên trán Long Vũ ướt đẫm mồ hôi, phải hứng chịu thống khổ vô cùng lớn.

Thiên Nguyên không thể nghĩ tới Long Vũ có thể ngoan cố đến tận giờ phút này. Sát khí trong lòng Thiên Nguyên nổi lên, hai mắt đăm chiêu, tụ tập lực lượng vào hai tay. Hắn nhất thời vùng tay, hai cổ quyền kinh cường đại phóng xuất ra bên ngoài.

Thiên Nguyên nén giận sử dụng chiêu này, Long Vũ cũng đợi chính là cơ hội này. Trong đầu Long Vũ hiện lên chiêu thức của đại thiên sư vũ trụ kỷ nguyên La Hậu, trên tay xuất hiện một kinh khí hình rồng.

Kinh khí hình rồng này lợi hại hơn rất nhiều so với Vắn Thiên Thần Long. Thiên Nguyên thấy chiêu thức của Long Vũ có chút sợ hãi. Giờ phút này, hắn không còn quan tâm công kích đối phương, vội vàng lắc mình tránh ra mấy thước.

Thừa dịp Thiên Nguyên né tránh, Long Vũ nhân cơ hội bỏ chạy.

Thực sự, so với Thiên Nguyên, hắn chỉ là thằng cùi bắp.

Ngây người một chút, Thiên Nguyên bắt đầu tìm kiếm Long Vũ.

Nhưng khí tức của Long Vũ đã hoàn toàn tiêu thất.

Sau một lúc tìm tòi, Thiên Nguyên tìm không ra tin tức của Long Vũ, chỉ có thể phần nộ rồi đi.

Xác định an toàn, tâm thần Long Vũ mới có thể buông lỏng, khoe miệng đột ngột phun ra một ngụm tiên huyết. Long Vũ biết không cách nào áp chế thương thế, thậm chí kêu một tiếng không tốt, vội vàng ngồi xếp bằng ngay tại chỗ.

Mà lúc này, La Lâm, Thiên Dực Hồ cũng tiến đến, La Lâm vội vàng hỏi:

- Long Vũ ca ca, anh không sao chứ?

- Làm sao bây giờ em mới tới?

Lúc trước Long Vũ có phát tín hiệu cầu cứu tới La Lâm, nhưng nàng bạch vô âm tín.

- Là...

La Lâm đang định trả lời, lại bị một âm thanh quen thuộc cắt đứt:

- Là ta... Ta đã không để cho cô ấy đi... Để cho người một mình đối mặt với Thiên Nguyên.

Diệt Hồng Trần

294. Chương 55: Huyết Anh Đại Đế

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 55: Huyết Anh Đại Đế

Dịch Giả: Toby

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Nghe thanh âm quen thuộc này, Long Vũ nhất thời đã minh bạch:

- Là người, Quang Minh Tôn Thần Ai, ta vẫn là đánh không lại Thiên Nguyên ... Lực lượng của hắn hình như lại tăng lên.

- Đúng vậy.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Trong tay hắn nắm giữ quy luật Thiên Đạo, tất nhiên là có thể tìm kiếm nhiều pháp quyết tu luyện tốt hơn. Tiểu Vũ, yên tâm đi, ta cùng Huyết Anh Đại Đế đã thương nghị rồi. Chúng ta sẽ cùng nhau chỉ điểm người tu luyện.

Ta kháo. Long Vũ nhất thời nổi giận. Hoá ra Quang Minh Tôn Thần có ý ngăn trở không cho La Lâm xuất thủ. Con bà nó, đây đều là người ... à thần sao?

- Ha ha .. Ta biết trong lòng ngươi tức giận, nhưng ta nói cho ngươi biết. Hành động lần này hoàn toàn là vì muốn tốt cho ngươi.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Thiên Nguyên là người rất khó đối phó. Người phải luôn không ngừng đối mặt với hắn, không ngừng cùng hắn chiến đấu. Như vậy ngươi mới có thể chiến thắng được dũng khí của hắn, có được tư cách cùng hắn chiến đấu

- Hừ.

Long Vũ thở phì phì nói:

- Vạn nhất ta bị hắn đánh chết thì làm sao bây giờ?

- Sẽ không đâu.

Quang Minh Tôn Thần cười nói

- Người kế thừa Quang Minh nguyên lực của ta, hơn nữa trong đầu còn có cách tu luyện, cách chiến đấu đến từ tương lai. Ta tin tưởng ngươi tại nghịch cảnh sẽ có giác ngộ.

- Nói cách khác, chính là muốn ta người lại nghịch cảnh có thể bức bách mình phát triển toàn bộ tiềm lực.

Nói tới đây, Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Được rồi. Ta nên đón các người lại chỗ này. Đến phiên người nghỉ ngơi rồi.

Nói xong, Long Vũ đầu ông một tiếng, ngay sau đó, hắn liền bất tỉnh nhân sự.

Khi Long Vũ tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức khó chịu, thân thể suy yếu vô lực. Bên tai hắn nghe được từng tiếng chim tước vui mừng hót quanh mờ hồ truyền đến. Vì thế, hắn bắt đầu chậm rãi mở to mắt, phát hiện mình lại nằm ở trên giường với một bộ quần áo ngủ thoải mái.

Thay đổi vị trí thân hình một chút, Long Vũ bắt đầu nhìn khắp bốn phía. Chỉ thấy trong phòng bố trí đơn giản, nhưng phong cách lại thập phần tao nhã.

Hắn thoáng nhớ lại, lúc đó mình đang cùng Quang Minh Tôn Thần đối thoại, sau đó lại hôn mê, không biết hiện tại đang ở chỗ nào?

Kỳ quái hơn là La Lâm và Thiên Dực Hồ cũng không thấy.

Trước khi hôn mê, hắn nhớ rõ Quang Minh Tôn Thần giống như nói toạc ra thân phận của La Lâm và Thiên Dực Hồ. Nghĩ đến đây, tâm tình của hắn khẩn trương lên và nghĩ thầm vạn nhất Quang Minh thần đối vs La Lâm và Thiên Dực Hồ có chút bất lợi thì làm sao đây ?

Ngay lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, một gã đồng tử mặc áo xanh mang một chén canh thuốc đi vào. Sau khi thấy hắn tỉnh lại thì kinh ngạc nói:

- Không thể tưởng được, nhanh như vậy mà người đã tỉnh lại? Tôn Thần nói, người ít nhất cần thời gian ba ngày, lực lượng trong cơ thể mới hoàn toàn khôi phục...

Long Vũ nhẹ nhàng cười, lại không thể tưởng tượng được lực lượng mạnh thế nào mới có thể làm cho kinh mạch của hắn đau nhức đến thế. Hắn cố gắng duy trì sắc mặt không thay đổi, miễn cưỡng hỏi :

- Nơi này là Thiên Ngoại Thiên?

- Đúng vậy.

Đồng tử đáp một tiếng, sau đó đem thang thuốc bưng đến trước mặt hắn.

- Đây là Tôn Thần dùng Quang Minh thần ngọc nấu thang thuốc này. Có thể loại bỏ hoàn toàn nguyên lực của Thiên Nguyên đang ở trong cơ thể người phá hoại. Hơn nữa, lại có thể tăng thể chất của người.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng bưng chén thuốc lên uống sạch.

Lập tức, hắn đang muốn hỏi thêm nhiều vấn đề nữa. Ai ngờ một cảm giác buồn ngủ không hiểu ở đâu tràn lan ra khắp cơ thể. Hắn không chịu nổi, liền quay đầu đi mơ màng ngủ.

Sắp sửa ngủ thiếp đi, hắn đột nhiên nghĩ ngờ thang thuốc kia có vấn đề.

Chỉ tiếc khi hắn nhận ra thì đã quá muộn.

Khi Long Vũ tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày thứ hai. Hắn mở hai mắt ra, chợt cảm thấy tinh thần sảng khoái, nhất là tinh thần tâm linh có vẻ hết sức trong sáng. Lúc này, hắn hít một hơi thật sâu, vận khởi Quang Minh nguyên lực trong cơ thể theo một vòng tuần hoàn.

Cảm giác toàn thân thư thái, Long Vũ không nhịn được mà cười lớn lên một tiếng. Nhưng khi hắn nhìn chung quanh, mới nghĩ đến chính mình ngày hôm kia bị đồng tử xài thang thuốc mà hăm hại. Nếu không tuyệt đối không ngủ qua hai ngày.

Long Vũ lồm cồm bỏ dậy, thả lỏng gân cốt. Hắn phát hiện cảm giác đau xót toàn thân đã hoàn toàn biến mất. Ngay cả các loại bệnh tật lặt vặt cũng không còn sót lại chút gì.

Hắn âm thầm đoán rằng, có thể là mình hiểu nhầm tên đồng tử.

Nhờ có thang thuốc kia mà cơ thể mới có thể hồi phục thế này.

Nghĩ đến đây, Long Vũ tính toán đi ra ngoài tản bộ, hạo hạo hít thở không khí trong lành. Khi hần mở cửa ra thì gặp tên đồng tử bưng thuốc hôm qua đang giương mắt nhìn hần.

Đồng tử thấy hần đã có thể xuống giường, không khỏi chấn động nói:

- Người làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy, thật sự là quá thần kỳ ...

Long Vũ sững sờ một lát rồi lập tức hỏi:

- Ta hỏi người, lúc trước thang thuốc người đưa cho ta có pha mê dược phải không? Vì cái gì vừa uống vào đã ngủ đi lập tức.

Đồng tử cười nói:

- Đúng vậy. Thang thuốc kia khi uống vào thật sự sẽ mê man. Nhưng người đừng có hiểu lầm, đó cũng không phải là mê dược, nó có tác dụng khiến cơ thể người tiến vào ngủ say. Việc này đối với tinh thần lực, tâm thần có hỗ trợ rất lớn. Đúng rồi, Tôn Thần nói, nếu người rời giường, phải đi gặp ngài.

- Tôn Thần ở đâu?

Long Vũ hỏi.

Đồng tử nói:

- Theo con đường này, cứ thẳng tiến về phía trước. Tôn Thần và Đại Đế đang ở bên dòng suối chơi cờ. Người qua tới đó là có thể thấy.

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Người nói Đại Đế nào? Có phải là Huyết Anh Đại Đế Dương Hoa?

- Đúng vậy.

Đồng tử cũng không trách cứ Long Vũ gọi tục danh, gật gật đầu:

- Đi đi, đừng làm cho Tôn Thần cùng Đại Đế sốt ruột chờ.

Long Vũ tạ ơn đồng tử, rồi bước đi. Ven đường chứng kiến nơi nơi đều là bóng râm trải rộng, hoa và cây cảnh khắp nơi. Thiên địa linh khí xung quanh cũng dồi dào vô cùng.

Bước chân nhanh hơn, cách phía trước không xa liền thấy một dòng suối nhỏ. Theo dọc dòng suối nhỏ nhìn lại, cách đó không xa quả nhiên có một cái Thạch đình. Cố gắng tăng thị lực, Long Vũ mơ hồ có thể thấy hai người.

Nhưng nhắc tới cũng kì quái, lẽ ra khoảng cách cũng không xa, mặc cho hần cố gắng như thế nào vẫn không thể nhìn rõ ràng thân ảnh của hai người kia.

Bước nhanh đi qua, Long Vũ rốt cuộc thấy rõ ràng, trong đình đang có hai người đang chơi cờ. Khi đến phụ cận bên cạnh đình, Long Vũ cực kỳ có lễ mà hướng hai người cúi chào.

Trong hai người này, một người trong đó là Quang Minh Tôn Thần, Long Vũ đã gặp qua. Ngồi đối diện Quang Minh Tôn Thần là một nam tử trung niên nho nhã phi phàm.

Chỉ thấy hần hơi hơi cúi đầu, hai mắt ôn hoà nhìn vắn cờ, không vì Long Vũ xuất hiện mà phân tâm. Cứ việc hần đang trên mặt ghế đá mà cực kỳ tùy ý, đầu gối gấp lại, ngồi ngay ngắn. Phong thái biểu hiện ra vô cùng phi phàm và cao minh, khiến người ta nhìn không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ.

Lăng Vũ đoán rằng nam tử trung niên kia hần là người cường đại nhất vũ nội, chúa tể Thiên Ngoại Thiên, Huyết Anh Đại Đế.

Hần đi đến phụ cận hai người, nhìn quanh để bọn họ có thể chú ý tới mình. Nào biết hai người chơi cờ này không chút nào hiểu ý, Long Vũ cũng không dám vội vàng. Vì thế ánh mắt tùy ý nhìn về phía vắn cờ.

Trước mắt, vắn cờ của hai người cơ hồ đã đến giai đoạn trọng yếu. Nam tử trung niên trầm tư thật lâu sau mới duỗi tay hạ xuống một con cờ. Quang Minh Tôn Thần không chút do dự nâng cánh tay nhắc quân cờ đi nước tiếp theo.

Thoáng một cái làm nam tử trung niên lâm vào khốn cảnh.

Việc quân cờ bị nhốt, sắc mặt nam tử trung niên không thay đổi chút nào, cười nói:

- Chiêu này của Tôn Thần quả thực lợi hại.

Quang Minh Tôn Thần cười nhạt một tiếng nói:

- Đại Đế, xem ra ván này chúng ta chỉ có thể ngang tay.

Long Vũ trong lòng rung động, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm, suy nghĩ sâu xa. Hắn nhìn kỹ một chút lại không cách nào biết rõ ràng ván cờ kia biến hoá thế nào.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Đã như thế? Vậy liền không đi được sao?

Quang Minh Tôn Thần thản nhiên nói tiếp:

- Vậy không được

Khi dừng lời, ánh mắt Quang Minh Tôn Thần chuyển sang Long Vũ:

- Rất tốt, thân thể đã khôi phục hoàn toàn. Tiểu tử, đây chính là Huyết Anh Đại Đế.

Long Vũ nghe vậy, không dám lãnh đạm, bước lên phía trước, cúi đầu chào:

- Tiểu tử đã gặp qua Tôn Thần, bây giờ ra mắt Đại Đế.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Không cần đa lễ, ngày sau chúng ta còn phải dựa vào ngươi.

Huyết Anh Đại Đế tiếp tục nhìn Long Vũ không nói.

- Tôn Thần ... ta cả gan hỏi một câu, La Lâm cùng Thiên Dực Hổ đi đâu rồi?

Đây chính là vấn đề Long Vũ quan tâm nhất. Tuy rằng La Lâm và Thiên Dực Hổ đều là cao thủ trong cao thủ, nhưng nơi trước mắt này có ai mà không phải cao thủ. Phải biết rằng, giờ phút này trước mặt hắn là chúa tể Thiên Ngoại Thiên, vũ nội đệ nhất cao thủ.

Quang Minh Tôn Thần gật đầu nói:

- Yên tâm, bọn hắn đều rất tốt.

Huyết Anh Đại Đế có chút hăng hái hỏi han:

- Tiểu Vũ, ta hỏi ngươi, La Lâm kia là mấy tính tới từ thế giới tương lai, ngươi làm sao có được?

- Xuyên việt.

Trước mặt Huyết Anh Đại Đế, Long Vũ cũng không dám có chút giấu diếm. Hắn vội vàng đem hoàn cảnh mình cùng La Lâm gặp nhau nói ra.

Đây chính là lần đầu hắn cùng ngoại nhân nói về quá trình hắn từ củi mục biến thành thiên tài.

Nghe xong chuyện của Long Vũ, Huyết Anh Đại Đế cười nói:

- Đây là kỳ ngộ, duyên phận của ngươi mà cũng là vận mệnh. Tiểu Vũ, người là người được vận mệnh chọn làm người gánh vác trách nhiệm, nên ngươi phải cố gắng. Ngươi hiểu chưa?

- Vâng, ta biết.

Long Vũ nổi lên dũng khí, ngạo nghễ nói:

- Đại Đế, Tôn Thần các ngài yên tâm. Ta cùng Thiên Nguyên coi như không chết không thôi.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi đứng dậy, cầm lấy một bình trà, vì Long Vũ mà châm một chén trà nóng, chuyển qua rồi nói:

- Đây là ta tự mình bào chế trà thơm, người thử xem thế nào?

Long Vũ bước lên tiếp nhận, khẽ nhấp một cái, một hương vị ngọt ngào tràn vào trong miệng, dư vị lại tồn tại khá lâu. Đặt chén trà xuống, hần nhin không được mà buông ra tiếng khen ngợi.

- Tiểu Vũ, người biết Thiên Hậu là ai chưa?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Ta không biết, kính xin Tôn Thần nói.

Long Vũ cung kính hỏi.

- Thiên Hậu là thê tử của Đại Đế, nàng cùng La Lâm khá giống nhau.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- La Lâm bây giờ đang ở cạnh nàng, cho nên người có thể yên tâm. Khi trở về La Lâm sẽ rất khác trước. Tin tưởng, sau này nàng sẽ trở thành trợ thủ tốt nhất của người. Về phần Thiên Dực Hổ, tin tưởng nó cũng sẽ có thu hoạch lớn sau khi được bát đại thần thú dạy dỗ.

Được nghe lời ấy, Long Vũ nhất thời mừng rỡ.

Lời nói của Quang Minh Tôn Thần rất rõ ràng. La Lâm cùng Thiên Dực Hổ đều đang tiếp thụ dạy dỗ. Hơn nữa là lấy được chỗ tốt không nhỏ.

- Tôn Thần, Đại Đế ... có câu ta không biết có nên nói hay không?

Long Vũ cả gan hỏi:

- Thế cục trước mắt hỗn loạn, vì sao các người không phái cao thủ Thiên Ngoại Thiên đến Tam Giới khôi phục trật tự thiên địa.

- Chúng ta cũng muốn, nhưng không hề đơn giản như người tưởng tượng.

Quang Minh Tôn Thần thở dài:

- Vì hành động của Thiên Nguyên, toàn bộ mọi người chúng ta đều bị lực lượng Thiên Đạo giám thị.

Huyết Anh Đại Đế tiếp nhận đề tài mà nói tiếp:

“

- húng ta căn bản sẽ không thể phát lực lượng ra bên ngoài.

- Không phải chỉ có các người là tồn tại siêu việt ở Tam Giới đúng không?

Long Vũ nói:

- Chiến sĩ Thiên Ngoại Thiên phái ra cũng tốt.

Quang Minh Tôn Thần quay đầu cắt đứt lời hần, gật đầu nói:

- Chúng ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng vẫn vô dụng. Bởi vì đại bộ phận chiến sĩ Thiên Ngoại Thiên đã bị Thiên Nguyên khống chế.

Nghe được lời của Quang Minh Tôn Thần, trong lòng Long Vũ lấp bắp kinh hãi, thầm nghĩ: sự tình đích xác so với hần nghĩ còn muốn phiền toái hơn một chút.

Lúc này, Quang Minh Tôn Thần mỉm cười đối với hần nói:

- Yên tâm đi, chúng ta tin tưởng người. Lấy lực lượng của người tuyệt đối có thể chiến thắng Thiên Nguyên.

Nói tới đây, Quang Minh Tôn Thần lại nói:

- Lần này tìm người lại đây, chính là vì giúp người cải tạo thân thể, làm tăng lực chiến đấu của người.

- Cải tạo thân thể?

Long Vũ nói

- Thân thể của ta dường như đã hoàn hảo rồi mà?

So sánh với thân thể củi mục năm đó, hiện tại Long Vũ đã muốn xem như thiên tài trong thiên tài. Ngay cả thân thể kia cường độ cùng các hạng chỉ tiêu đều đạt được trạng thái tốt nhất.

- Ha ha!

Huyết Anh Đại Đế cười nói:

- Tiểu Vũ, cường độ thân thể của ngươi tại Thiên Ngoại Thiên, thật sự là rất bình thường. Ngươi có biết cường độ thân thể lợi hại là như thế nào không?

- Thân thể Vu tộc.

Long Vũ tiếp lời nói.

- Ngươi sai lầm rồi.

Huyết Anh Đại Đế cười nói:

- Thân thể Vu tộc cũng không phải là cực mạnh. Trên thực tế, vũ nội cực mạnh là hỗn độn thể, mà không phải là thân thể ngưng luyện của Vu tộc.

- Đúng vậy.

Quang Minh Tôn Thần tiếp nhận đề tài, nói với Long Vũ:

- Chúng ta tính toán tiến hành cải tạo thân thể của ngươi, hoặc nói là trùng tổ, làm cho nó trở thành hỗn độn thể. Nói như vậy, ngươi có thể phát huy toàn bộ lực lượng, tăng đến cực hạn lực chiến đấu của ngươi.

- Hỗn độn thể?

Long Vũ kinh ngạc nói:

- Trên đời quả thật có thân thể như vậy?

- Đúng vậy.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Năm đó khi khai thiên tích địa, đại thần Bàn Cổ chính là có thân thể như vậy. Còn có Huyết Anh Đại Đế cũng là thể chất như vậy.

Long Vũ nghe vậy, đem ánh mắt chuyển hướng sang Huyết Anh Đại Đế Dương Hoa. Chỉ thấy hần hướng Long Vũ gật gật đầu:

- Tôn Thần nói không sai. Thân thể của ta chính là hỗn độn thể. Vũ nội tuyệt không có người thứ hai. Không, người sẽ trở thành người thứ hai tại vũ nội này.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Long Vũ mừng thầm và càng thêm kinh ngạc.

Trong một chốc, hần cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Tiểu Vũ, ngươi xem, Phía trước chính là hỗn độn nguyên dịch do ta cùng Huyết Anh Đại Đế liên thủ tạo ra. Chỉ cần thân thể ngươi ở trong đó ngâm chín chín tám mốt ngày, lại phối hợp đắp nặn thân thể một lần nữa. Đến lúc đó, lực lượng trong cơ thể sẽ biến thành hỗn độn nguyên lực.

- Hỗn độn nguyên lực?

Long Vũ lại chấn động.

- Đúng vậy!

Huyết Anh Đại Đế giải thích:

- Hỗn độn nguyên lực là nguyên lực cường đại nhất, thâm chí cao hơn nguyên lực hiện nay của ngươi là Quang Minh nguyên lực. Đó là hết thủy lực lượng căn nguyên cũng thủy tổ. Mà dốc hết sức tìm khắp nơi, thì vũ nội ngoại trừ ta thì đó là ngươi.

Long Vũ hít sau một hơi, cảm giác hạnh phúc tới quá nhanh.

Hắn luôn luôn khát vọng được lực lượng ngạo thị thiên hạ. Hiện giờ xem ra giấc mộng này sắp thực hiện được rồi.

- Tiểu Vũ, ta phải nhắc nhở ngươi một câu. Lực lượng càng lớn, trách nhiệm càng lớn. Cho nên, vốn có lực lượng cường đại đồng thời ngươi phải chuẩn bị tâm lý gánh vác trách nhiệm lớn.

Quang Minh Tôn Thần trầm giọng nói.

- Vâng, ta biết!

Long Vũ nghiêm túc gật đầu, nói:

- Tôn Thần, ngươi yên tâm đi, ta biết mình nên làm như thế nào. Các ngươi hãy yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ sự phó thác của các ngươi.

- Tốt lắm, ngươi có quyết tâm như vậy là tốt rồi. Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền bắt đầu đi. Trước tiên ta nói cho ngươi biết hỗn độn pháp quyết.

Huyết Anh Đại Đế nói xong liền duỗi tay đặt tại trán của Long Vũ, một dòng nước ấm nhất thời tiến vào trong đầu hắn. Trong nháy mắt, hỗn độn pháp quyết đã thành công truyền thừa xong.

Cả quá trình, Long Vũ cũng không có cảm giác một chút đau đớn nào.

Xong việc, Quang Minh Tôn Thần nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lập tức, một hàng ba người liền hướng tới phía trước đi tới.

Một lát sau, bọn họ liền tới trước cái gọi là ao hỗn độn nguyên dịch. Đứng ở bên cạnh, Long Vũ có thể cảm ứng được lực lượng mênh mông của hỗn độn nguyên dịch.

- Xuống dưới đi.

Huyết Anh Đại Đế thản nhiên nói.

Long Vũ không một chút do dự, lập tức nhảy xuống hồ nước. Một khắc này, hắn cảm giác cơ thể có chút nóng dần lên.

- Tiểu Vũ, trong quá trình cải tạo thân thể sẽ có thể xuất hiện thống khổ kịch liệt. Hy vọng ngươi có thể chịu được.

Quang Minh Tôn Thần dặn dò:

- Trùng tổ thân thể là quá trình hết sức thống khổ, cũng là thường nhân không thể chịu được. Nếu thật sự không được, ngươi có thể lựa chọn buông bỏ, ta cũng không cưỡng cầu ngươi.

- Ta sẽ không buông bỏ.

Long Vũ là người chưa bao giờ sợ chịu khổ.

- Chỉ hy vọng như thế!

Huyết Anh Đại Đế cười nói.

- Nhất định phải kiên trì tám một ngày, nếu không sẽ rất khó thành công. Tôn Thần, chúng ta đi thôi. Kế tiếp phải do chính cậu ta.

- Ừ.

Quang Minh Tôn Thần gật đầu, liền cùng Huyết Anh Đại Đế rời đi.

.....

.....

- Aaa!

Thời gian đã qua hơn bảy bảy bốn chín ngày. Ở nơi này hơn bốn chín ngày, dường như mỗi ngày Long Vũ đều phát ra một tiếng rống thống khổ.

Thanh âm thấu chín tầng trời.

Thân thể ngâm trong hỗn độn nguyên dịch, ngàn vạn sợi tơ máu từ lỗ chân lông hắt chảy ra, lập tức trong mắt mũi tai đều chảy ra tinh huyết.

Loại cực độ thống khổ này, cho dù là hắc cũng vô pháp thừa nhận.

Thời gian mới qua hơn một nửa nhưng ao dịch này đã bị máu của hắc nhuộm thành màu đỏ.

Chung quanh thậm chí thoáng thoảng một mùi máu tươi.

Dựa theo hỗn độn pháp quyết ghi lại, chẳng những là máu trong cơ thể thoát ra hết mà Quang Minh nguyên lực cũng toàn bộ tiết ra ngoài. Thậm chí cơ nhục toàn thân thể đều phải gây dựng lại.

Cả quá trình thừa nhận là sự thống khổ tột đỉnh. Ngay cả Long Vũ cũng không thể chịu nổi thống khổ kia mà rống lên một tiếng. Dù vậy, hắc nhất định phải cố nén cơn đau tê tâm liệt phế mà vận hành hỗn độn pháp quyết đến phối hợp với thân thể hấp thu hỗn độn nguyên dịch.

Đến sáu mươi ngày sau, thống khổ của thân thể đã giảm bớt rất nhiều.

Mà lúc này, toàn bộ kinh mạch trong thân thể hắc đã gãy, Quang Minh nguyên lực trong cơ thể cũng đều tiết ra ngoài hết rồi. Tác dụng của hỗn độn pháp quyết, hắc đã tình cờ cảm ứng được kinh mạch của mình đang được tái tạo lại. Quá trình sống lại phi thường thống khổ, nhưng so sánh với thống khổ lúc đầu thì tốt hơn nhiều.

Diệt Hồng Trần

295. Chương 56: Đây Là Một Âm Mưu?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 56: Đây là một âm mưu?

Dịch Giả: Toby

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Cho đến thời khắc này, Long Vũ mới hiểu được, vì sao Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế nói mình có thể chịu không nổi. Thống khổ như vậy, thật sự là chưa bao giờ cảm thụ qua. So sánh với thống khổ lần trước hắc trải qua, quả thực không giống nhau. Những thống khổ kia chỉ dành cho con nít.

Rất nhanh mười ngày nữa đã trôi qua.

Long Vũ giống như đã chết lặng rồi. Đối với cảm giác đau đớn, biểu hiện của hắc đã không còn lý lợm như lúc đầu.

Thân thể hắc trôi nổi trong hồ nước, yên lặng đả tọa, không nói không động.

Trải qua mười ngày tu luyện, thất kinh bát mạch trong người hắn rốt cuộc toàn bộ đã hợp lại. Đến đoạn kinh mạch cuối cùng nối lại, trong cơ thể hắn giống như thần kỳ xuất hiện một cỗ nguyên lực yếu ớt. Cỗ nguyên lực này tuy rất yếu nhưng cực kỳ thuần túy, ẩn chứa lực lượng cường đại.

So với cỗ Quang Minh nguyên lực hắn tu luyện lúc trước, mạnh hơn mấy chục lần, thậm chí là mấy trăm lần.

Hỗn Động Quyết chia làm thiên địa nhân ba cảnh giới. Long Vũ hiện giờ tu luyện chính là nhân cảnh. Dựa theo pháp quyết ghi lại, nhân cảnh sau khi hoàn thành, thân thể hắn cũng đã đáp nện thành công.

Nếm được sự ngon ngọt, Long Vũ không chút do dự vận hành hỗn độn pháp quyết trong người.

Bất quá sau năm ngày, thống khổ kịch liệt trong cơ thể lại bắt đầu. Một cỗ khí tức ngưng kết tại lồng ngực hắn, ép hắn gần như ngạt thở.

Một khắc này, hắn cơ hồ muốn bỏ qua. Bởi vì không thể dùng một ngôn ngữ nào hình dung cái sự thống khổ mà cỗ khí tức giấu ở lồng ngực mang lại.

Đã trải qua nhiều sự tình như vậy, tâm Long Vũ trái lại đã rất kiên định.

Nhưng là bây giờ hắn lại khó có thể chịu được.

Nhưng hắn cũng không buông tha.

Thành công trước mắt, bình minh sắp tới. Đây là quá trình phải đi qua, trong lòng Long Vũ rất là rõ ràng. Hắn không ngừng tự nhủ chính mình, không thể buông bỏ, không thể buông bỏ.

Rốt cuộc tại ngày thứ tám mươi, hắn đã dẫn thông cỗ khí tức ở lồng ngực. Thời khắc này, Long Vũ cảm thấy chấn động toàn thân. Tiếp theo toàn bộ lỗ chân lông toàn thân đại trưởng. Nguyên dịch trong ao từ lỗ chân lông điên cuồng hút vào thể nội. Long Vũ mừng như điên, đem nguyên khí toàn bộ hút vào thể nội, dựa theo hỗn độn pháp quyết mà vận hành.

Cùng thời khắc đó, khước miệng Quang Minh Tôn Thần và Huyết Anh Đại Đế lộ ra vẻ vui mừng tươi cười.

Ngày cuối cùng, cũng là ngày tám mươi mốt, cả hỗn độn nguyên dịch trong ao đã biến mất hết. Chúng nó là dinh dưỡng, toàn bộ đã bị Long Vũ hấp thu.

.....

.....

Bầu trời đêm đen kịt, trong đất trời tản ra một loại hương vị lạnh lùng quỷ dị, Vũ Nội chí tôn Huyết Anh Đại Đế đứng ở trong gió đêm, lạnh lùng nhìn ánh trăng. Tinh thần cùng ánh mắt không ngừng biến ảo, cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Cách đó không xa, mấy thị nữ hầu hạ Huyết Anh Đại Đế cũng đứng yên, không nói chuyện. Không bao lâu, Quang Minh Tôn Thần đã đi tới, hắn nói nhẹ:

- Ta đã đem Tiểu Vũ an bài ở trong mật thất này. Về sau, hắn ở chỗ này tu luyện. Lấy thiên phận của hài tử này, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn đạt tới trình độ của ta và ngươi.

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười nói:

- Đúng vậy, hài tử kia thật sự bất phàm. Một lần nữa đáp nện lại thân thể, ngâm trong hỗn độn nguyên dịch mà hắn vẫn kiên trì được.

Quang Minh Tôn Thần hơi trầm trầm giọng cười đáp:

- Đúng vậy, tính tình hắn vẫn còn trẻ con, sợ là ngoại trừ ta với ngươi ra thì không có người chịu được đến ngày thứ ba.

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười:

- Chỉ mong kế hoạch của chúng ta thuận lợi.

Sau đó, Huyết Anh Đại Đế không đợi Quang Minh Tôn Thần mở miệng, tiếp tục nói:

- Cái máy tính hình người đến từ tương lai rất thông minh, chuyện này không thể nói cho nàng biết. Nếu không với năng lực giải toán cường đại cùng thông minh, nhất định thăm dò ra đầu đuôi.

Quang Minh Tôn Thần biết Huyết Anh Đại Đế có ý gì. Hắn cười nói:

- Yên tâm đi, La Lâm cái gì cũng không biết. Trên thực tế chúng ta cũng không có ác ý. Chúng ta không phải người xấu.

- Nhưng chắc gì hắn đã chịu thay chúng ta gánh vác trách nhiệm?

Huyết Anh Đại Đế chậm rãi lắc đầu.

- Haiz, vừa rồi ta suy nghĩ, chúng ta làm như vậy rốt cuộc có đúng không?

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc một lúc, rồi nói:

- Người không muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch? Không bằng ta cho hắn dừng tu luyện?

- Không cần.

Huyết Anh Đại Đế thản nhiên nói:

- Tuy rằng ta rất thích hài tử kia, nhưng có một số việc chúng ta phải làm.

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên nở nụ cười:

- Buồn cười, ta, Dương Hoa cũng có một ngày khó xử.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Nếu là hắn chết, những người bên cạnh hắn sẽ vì hắn mà báo thù. Đây cũng là một vấn đề.

Huyết Anh Đại Đế bình tĩnh nói:

- Chúng ta làm vậy, không phải vì sự an toàn của vũ nội sao?

Quang Minh Tôn Thần sau một lúc lâu, thở dài nói:

- Còn có chút thời gian, chúng ta cần nghiên cứu lại, không chừng có biện pháp nào đó.

Huyết Anh Đại Đế trầm mặc một lát, sau đó thở dài nói:

- Thời gian đã không còn kịp rồi. Kế hoạch trước mắt chúng ta mới là tốt nhất.

Quang Minh Tôn Thần nghĩ nghĩ nói:

- Quy luật Thiên Đạo là do Thiên Nguyên trộm đi. Thể cực hiện giờ cũng là do một tay hắn tạo nên. Ta thủy chung cảm thấy người chịu trách nhiệm là hắn mới đúng. Về phần Long Vũ, hắn vốn là người ngoài cuộc, ta suy nghĩ như vậy, có thể cứu được không?

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười hỏi:

- Người lo lắng chuyện gì?

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nói:

- Thiên Đạo thật sự không có trí khôn sao?

Huyết Anh Đại Đế nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Nếu người cũng không biết, ta đây càng không biết. Vũ nội không ai sống lâu bằng người.

Không đợi Quang Minh Tôn Thần mở miệng, vị vũ nội chí tôn liên lạnh lùng nói:

- Tôn Thần, không cần suy nghĩ nhiều nữa. Chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Quang Minh Tôn Thần thở dài:

- Thực xin lỗi hài tử kia.

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười nói:

- Hắn là vì an toàn của vũ nội.
- Nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa biết.

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Ta suy nghĩ, chúng ta có nên ngẫu nhiên để hắn biết không?

Huyết Anh Đại Đế trầm mặc.

Rất rõ ràng là họ nghĩ nếu bị Long Vũ biết ý định ban đầu của họ, vấn đề sẽ trở nên phức tạp.

Quang Minh Tôn Thần thở dài, ngược lại nói:

- Hay là thôi đi, để như vậy rất tốt rồi. Đại Đế, có một số việc chúng ta phải rõ ràng. Tương lai những người bên cạnh Long Vũ sẽ nhất định đến tìm chúng ta. Đến lúc đó chúng ta làm gì bây giờ?

Huyết Anh Đại Đế không lưỡng lự nói thẳng:

- Đem sự tình đổ sang Thiên Nguyên, đến lúc đó chúng ta hiệp trợ thân nhân của Long Vũ đem Thiên Nguyên tiêu diệt.

Một lát sau, Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nói:

- Thiên Nguyên không ngốc. Chuyện này ta phải hảo hảo nghĩ lại một chút.

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng nói:

- Ta chỉ muốn kế hoạch thành công, tiêu trừ uy hiếp Thiên Đạo với chúng ta. Chuyện còn lại không phải là vấn đề. Tại lực lượng tuyệt đối, cái gọi là âm mưu quỷ kế đều vô dụng.

Huyết Anh Đại Đế thản nhiên nói:

- Tôn Thần, lúc này đây ta hy vọng ngươi không hạ thủ lưu tình.

Khóe môi Quang Minh Tôn Thần hiện lên một tia cười khổ, hắn lạnh lùng nói:

- Sai lầm giống nhau, ta tuyệt đối không tái phạm.

Huyết Anh Đại Đế chợt hơi nở nụ cười. Ánh mắt sắc lạnh nhu hoà đi một chút.

- Kỳ thật năm đó ngươi cũng rất hy vọng ở Thiên Nguyên đúng không?

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Đáng tiếc hắn thật sự là vô dụng.

Quang Minh Tôn Thần ngắt lời nói:

- Sự tình đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Huyết Anh Đại Đế hiểu được những ý tứ của lời này. Suy nghĩ một lúc rồi dùng ngữ khí bình tĩnh mà kiên định nói:

- Tôn Thần, ta biết tâm tư của ngươi. Yên tâm đi, ta sẽ cho Thiên Nguyên làm người thường.

Cái này đến phiên Quang Minh Tôn Thần kinh ngạc, hắn nhin không được mà lắc đầu:

- Diệt cỏ tận gốc, ta xem như hãy quên đi.

Huyết Anh Đại Đế chậm rãi nói:

- Ta có biện pháp.

Quang Minh Tôn Thần lại thở dài một hơi.

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên nở nụ cười, hắn đi đến trước mặt Quang Minh Tôn Thần, thản nhiên nói:

- Ta biết ngươi còn cảm tình với Thiên Nguyên. Dù sao hắn cũng là do một tay ngươi nuôi nấng.
- Đúng vậy, nhưng ngay cả ta hắn cũng tính kế.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi xoay người, bóng dáng có chút tiêu điều:

- Ta rất thất vọng và đau khổ.

Nói đến đây thì trong giọng nói Huyết Anh Đại Đế chứa một tia tức giận:

- Lúc này đây dù ngươi tha hắn, ta cũng không đáp ứng.
- Nhưng hắn dù sao cũng là huynh đệ của ta.

Huyết Anh Đại Đế quay đầu, nhìn chăm chú vào Quang Minh Tôn Thần, thần sắc hoàn toàn hiện trên mặt:

- Ta có thể nắm chắc cho hắn làm một người bình thường.
- Đại Đế, thân là chí tôn, không thể đa tình.

Quang Minh Tôn Thần chuyển mình qua nhìn vào mặt Đại Đế.

Huyết Anh Đại Đế lãnh đạm cười nói:

- Ta có tự có thủ đoạn, yên tâm đi.

Trên mặt Huyết Anh Đại Đế vẫn cười lạnh:

- Nhân từ cùng vô tình cũng không phải tương khắc.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc, trong lòng vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc có nên hay không lưu lại Thiên Nguyên.

- Thiên Nguyên cho tới bây giờ không phải là người an phận. Hắn cũng không biết cảm ơn. Hơn nữa hắn cũng là một người sáng tạo kỳ tích. Nếu không đánh hắn thân hình câu diệt. Uy hiếp trên người hắn không thể giải trừ.

Quang Minh Tôn Thần nói, hôm nay hắn rất khác với ngày thường.

Cho nên khi Huyết Anh Đại Đế nghe lời này thì lấp bắp kinh hãi, ý cười trong mắt càng tăng lên. Tựa hồ rất thích thái độ này của Quang Minh Tôn Thần với Thiên Nguyên.

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười nói:

- Ta vẫn có ý định cấp cho Thiên Nguyên một cơ hội.

Huyết Anh Đại Đế thở dài:

- Ta cùng hắn dù sao bất đồng. Sự tình hắn có thể làm được, ta vị tất có thể làm ra được.

Quang Minh Tôn Thần thở dài:

- Đúng vậy, đây chính là bất đồng lớn nhất giữa ngươi và hắn. Bởi vì vậy, năm đó ta mới lựa chọn ngươi mà bỏ qua hắn.

Huyết Anh Đại Đế chậm rãi nói:

- Năm đó ta đã nói với ngươi, ta vĩnh viễn đều là ta.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên cổ quái cười cười. Không nói nữa, sau đó hắn đột nhiên nói:

- Kỳ thật ta cảm thấy Long Vũ so với ngươi càng thích hợp hơn làm vũ nội chí tôn.

Huyết Anh Đại Đế chậm rãi xoay người lại, cười như không cười nhìn Quang Minh Tôn Thần. Không biết nhìn bao lâu, vẫn không nói gì.

Hồi lâu sau, Huyết Anh Đại Đế bỗng cười lớn. Tiếng cười trong trời đem quanh quẩn.

Sau khi tiếng cười dần tắt, Huyết Anh Đại Đế chậm rãi thu liễm tiếng cười, bình tĩnh nói:

- Không cần hỏi, hấn thật sự so với ta thích hợp hơn. Bởi vì kỳ ngộ của hấn là thứ ta không thể có được, ta chỉ là vận khí.

Quang Minh Tôn Thần cổ quái cười nói:

- Đáng tiếc hấn không có cơ hội.

Huyết Anh Đại Đế tươi cười có chút cổ quái:

- Có cơ hội hay không, tất cả trong tay ta và ngươi.

Quang Minh Tôn Thần cười khinh hai tiếng:

- Ta xem hay là thôi đi. Bây giờ cũng rất tốt.

Huyết Anh Đại Đế cười như không cười nhìn hấn:

- Ngươi thực là nghĩ như vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần ngoài cười nhưng trong không cười nói:

Ngươi cứ nói đi?

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười, không nói cái gì nữa.

.....

.....

Long Vũ cũng không biết, mình đã lâm vào một hồi âm mưu. Trong đoạn thời gian này, hấn luôn luôn cẩn thận tu luyện. Giờ phút này, hấn thậm chí đắm chìm trong sự vui sướng vì lực lượng tăng lên.

Một tháng rất nhanh qua đi, Quang Minh Tôn Thần tự mình đón Long Vũ xuất quan. Long Vũ một lần nữa cảm ơn, vui tươi hơn hỏ tin tưởng mình nhất định đã bại Thiên Nguyên.

Quang Minh Tôn Thần nhìn thấy ánh mắt của Long Vũ, trong lòng có chút không tự nhiên. Bất quá, ánh mắt hấn trong lúc đó cũng không toát ra cái loại cảm xúc nào.

Quang Minh Tôn Thần mang theo Long Vũ đi vào Thiên Ngoại các, không nói hai lời, cho hấn một đồng linh dược, cười nói:

- Tiểu Vũ, những thứ đan dược này đều là do ta tự luyện chế. Ngươi cầm mà dùng.

- Cái này

Từ sau khi tu luyện Hỗn Độn Quyết, nhân giới Long Vũ đã rộng ra rất nhiều. Mấy thứ trước mắt này toàn bộ đều là bảo bối, trong đó ẩn chứa hỗn độn nguyên lực, hấn có thể tinh tường cảm ứng được.

- Đừng khách khí.

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười.

- Tiểu Vũ, ngươi đừng khách khí với ta. Mấy thứ này đều vì ngươi, có thể trợ giúp ngươi khi đại chiến với Thiên Nguyên thắng lợi. Tiểu Vũ, ngươi hãy nghe ta nói. Đoạn thời gian tới, ngươi đừng làm chuyện khác, nhiệm vụ của ngươi là tu luyện.

- Vâng.

Thịnh tình không thể chối từ, Long Vũ nếu từ chối thì thật bất kính. Hấn vội vàng đem những đan dược kia bỏ vào túi.

Sau khi xong việc, Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Tiểu Vũ, hiện giờ ngươi đã thành tựu Hỗn Độn Kim Thân. Đợi một thời gian, chỉ cần đem Hỗn Độn Quyết tu luyện tới Thiên Cảnh. Ngươi liền có thể có được Hỗn Độn Bất Tử Kim Thân. Đến lúc đó, cả vũ nội, người duy nhất có thể đối kháng với ngươi là Huyết Anh Đại Đế. Nhưng đối phó với Thiên Nguyên, giờ

phút này người cũng không kém so với hần bao nhiêu. Ý của ta là, người đã tốt hơn xưa, nhưng không được thoả mãn với hiện trạng.

- Vâng, ta biết.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Người yên tâm đi, ta sẽ cố gắng...

- Như vậy đi, đêm nay người cùng La Lâm, Thiên Dực Hổ gặp nhau một chút, sau đó người về trước. Thiên Dực Hổ và La Lâm còn phải ở nơi này nghỉ ngơi và tập luyện một đoạn thời gian.

Quang Minh Tôn Thần giải thích nói.

- Chúng ta đang suy nghĩ biện pháp, kích thích toàn bộ tiềm lực của bọn hần.

- Không thành vấn đề.

Long Vũ vui vẻ nhận lời.

.....

.....

Buổi tối, Long Vũ cùng La Lâm, Thiên Dực Hổ gặp mặt. Đã lâu không gặp, La Lâm cùng Thiên Dực Hổ cảm thấy khí chất hần đã thay đổi, khí tức cũng thay đổi.

Làm hần kỳ quái là, trên người Thiên Dực Hổ cũng có khí tức của Quang Minh nguyên lực.

- Long Vũ ca ca, em cảm thấy được sự tình có điều gì đó không thích hợp ...

Thanh âm của La Lâm xuất hiện trực tiếp xuất hiện trong đầu Long Vũ.

Diệt Hồng Trần

296. Chương 57: Hoài Nghi Thiên Ngoại Thiên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 57: Hoài nghi Thiên Ngoại Thiên

Dịch Giả: Mr.Ken

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Long Vũ sờ sờ một chút, sau đó liền hỏi:

- Không thích hợp là thế nào? Em đang nói đến phương diện nào đây?

Long Vũ cảm thấy lời của La Lâm hoàn toàn không hợp với logic. Từ sau khi hần tiến vào Thiên Ngoại Thiên, tu vi của bản thân hần vẫn tiến bộ nhanh chóng, đây là điều nằm mơ hần cũng muốn.

Tiếng nói của La Lâm ngay lập tức xuất hiện trong đầu Long Vũ:

- Long Vũ ca ca, nói thật cho anh biết, em cũng không hiểu là chuyện gì đang xảy ra. Nói tóm lại, anh có cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Anh không nhận ra rằng Quang Minh Tôn Thần cùng với Huyết Anh đại đế quá nhiệt tình sao? Anh có biết rằng hỗn độn nguyên dịch kia quý giá tới cỡ nào không?

- Quý giá cỡ nào?

Long Vũ hỏi lại.

- Nghe nói rằng, hỗn độn nguyên dịch này ở Thiên Ngoại Thiên phải mất thời gian mười vạn năm tích lũy từng tí mà thành. Thường ngày, cho dù là Huyết Anh Đại Đế cũng phải tiết kiệm sử dụng, không có lý nào cho anh sử dụng toàn bộ. Em cảm thấy bọn chúng có toan tính gì đó.

- Không có lý nào.

Long Vũ phản bác.

- Người ta hào phóng, nhiệt tình em cũng nghi ngờ. Vậy theo ý của em, bọn hắn phải đối với anh mặt nặng mày nhẹ, lạnh lùng đối xử mới là bình thường hay sao? La Lâm, em không nên nghĩ vớ vẩn, khí tức của Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế bị Thiên Đạo cấm chế, bọn họ không có cách nào xuất thủ. Mà bọn họ lại muốn đem quy luật của Thiên Đạo định đoạt. Dưới tình huống này bọn họ chỉ có thể trông cậy vào anh. Cho nên có đối xử nhiệt tình với anh cũng là chuyện hoàn toàn dễ hiểu.

Nghe thấy vậy, La Lâm nói:

- Long Vũ ca ca. Theo quan điểm lý giải của anh cũng không phải là không đúng, nhưng em vẫn nhận thấy sự tình có gì đó không đúng. Như thế này đi, anh hãy quay về, rời khỏi Thiên Ngoại Thiên. Em cùng với Thiên Dực Hồ sẽ tiếp tục ở lại đây, em lợi dụng đoạn thời gian này tìm hiểu vấn đề rốt cục là như thế nào...

- Được...

Long Vũ nói.

- Tuy rằng anh không muốn hại người, nhưng đề phòng thì không thể lơ là. La Lâm, em ở lại đây cũng cần phải cẩn thận mọi chuyện.

- Được rồi, Long Vũ ca ca, em sẽ cẩn thận.

La Lâm nghiêm túc đáp lời.

.....

.....

Ba ngày sau, nhờ Quang Minh Tôn Tàn chỉ bảo, Long Vũ tự mình thi triển phép thuật rời khỏi Thiên Ngoại Thiên.

Sau khi rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, Long Vũ định tiến về Tiên Cảnh để gặp Kim Phượng cùng Thi Nhân, nhưng đúng vào lúc này hắn cảm thấy một cỗ sát khí.

Sát khí tuy mờ nhạt nhưng uy lực lại cảm nhận được rất rõ ràng. Hắn là có cao thủ ở phía sau hắn.

Long Vũ âm thầm giật mình trong lòng. Quay đầu, lớn tiếng nói:

- Là Thiên Nguyên sao? Nếu đã đến đây rồi vì sao không hiện thân ra gặp mặt?

- Hắc hắc. Xem ra lần này người tiến vào Thiên Ngoại Thiên thu hoạch cũng không nhỏ nhỉ.

Người chưa xuất hiện nhưng âm thanh đã đến tai. Thiên Nguyên cười lạnh, Long Vũ quay người về phía âm thanh truyền tới.

Trong giây lát sau, thân hình Thiên Nguyên xuất hiện trước mặt Long Vũ.

Long Vũ cực kỳ bình tĩnh, lẳng lặng hỏi :

- Người đã nhìn thấy điểm này, lại còn dám chủ động tìm ta...?

Thiên Nguyên lớn tiếng cười nói:

- Long Vũ, khẩu khí thật là lớn lối. Nhìn bộ dáng của người, tự tin của người đã lớn lên không ít. Bởi vì người đã lấy được phương thức tu luyện Hỗn Độn Quyết hay sao?

Long Vũ lấy lại vẻ hờ hững, thản nhiên cười nói:

- Người đã biết rồi thì ta cũng không lừa gạt người. Quả thật là ta đã lấy được phương thức tu luyện Hỗ Độn Quyết, ta lại còn có được Hỗn Độn kim thân. Thiên Nguyên, biết điều một chút, đem quy luật Thiên Đạo giao cho ta, ta sẽ không làm khó người.

- Tiểu bối vô tri, người cho rằng người đã là thiên hạ vô địch?

Hai mắt Thiên Nguyên bắn ra hàn quang yêu dị, hai tay nổi gân xanh. Hắn không hề che dấu sát khí khổng lồ mà hướng ra ngoài phát tán.

Long Vũ trấn định, không có nửa điểm dao động.

Thiên Nguyên nhe răng cười nói:

- Tiểu bối, để ta kiểm tra xem rốt cục người chiếm được bao nhiêu chỗ tốt...

Nói xong, Thiên Nguyên liền vung tay lên, theo sau đó một cỗ quyền kinh cực lớn hướng bên này đánh lại.

Long Vũ cũng không dám khinh thường, tâm thần vừa động, Thiên Sư pháp kiếm liền xuất hiện trong tay. Hỗn độn nguyên lực màu vàng nhạt lóe ra xung quanh thân kiếm, phảng phất như có một con rồng tím chậm rãi uốn lượn quanh thân kiếm.

Nhờ có lực lượng của Hỗn Độn nguyên lực, Thiên Sư pháp kiếm uy lực càng lớn hơn. Tại thời điểm này Long Vũ tràn ngập tự tin.

Thiên Nguyên có chút kinh hãi nói:

- Không ngờ tới người lại tu luyện thành công một cách nhanh chóng như vậy.

Tay cầm Thiên Sư pháp kiếm, Long Vũ chỉ thẳng Thiên Nguyên nói:

- Đến đây đi, ta cho người xem sự lợi hại của ta.

Do hỗn độn nguyên khí ảnh hưởng, sát khí của Thiên Sư pháp kiếm cực kỳ cường đại, khí thế áp đảo như biển khơi, làm cho người ta không thể nào chống cự.

Thiên Nguyên rõ ràng có thể cảm nhận được khí thế uy áp của đối phương, nhưng vào lúc này hắn đã tập trung kiếm khí, hiện địa đã không thể thu tay lại, và hắn cũng không muốn thu tay lại.

Đúng lúc này, hắn hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt, hướng tới Long Vũ xuất thủ.

Trong cơ thể Long Vũ có Hỗn Độn nguyên lực lưu chuyển, liền di chuyển với tốc độ nhanh, hy vọng sẽ tránh được quyền kinh của Thiên Nguyên. Nhưng Long Vũ cũng hiểu, với kỹ năng của Thiên Nguyên, dù hắn di chuyển nhanh cỡ nào thì quả đấm của Thiên Nguyên cũng theo sát động tác của mình mà biến hóa, càng lui thì càng bị hãm vào nguy hiểm.

Nhưng, trong lần giao thủ này hắn cũng không hề kích động. Trải qua lần huấn luyện tại Thiên Ngoại Thiên, tu vi của bản thân hắn đã tiến thêm một bước.

Long Vũ trấn định tinh thần, thoải mái sử dụng Thiên Sư pháp kiếm, nhất thời kiếm khí rợp trời. Kiếm khí từ thiên kiếm xuất ra, rất nhanh sau đó liền hóa giải được quyền kinh của Thiên Nguyên. Đồng thời, hắn bắn ra kiếm khí, hướng Thiên Nguyên đánh tới.

Thiên Nguyên kinh hãi, hai tay đưa lên, mạnh mẽ phát ra sức lực để cản lại kiếm khí của Long Vũ.

Giống như đã biết trước kiếm khí của mình không thể tổn thương được Thiên Nguyên, nhanh như chớp, Long Vũ phi thân hướng tới trước mắt Thiên Nguyên một kiếm đánh tới. Trong phút chốc kiếm khí bạo phát, bóng kiếm màu vàng nhạt như một con rồng khổng lồ từ trên trời bay xuống, đem Thiên Nguyên nuốt trọn vào trong.

Thiên Nguyên thở dài hai tiếng, hai tay ra chiêu liên tục, nguyên lực cường hãn nháy mắt đã xuất hiện xung quanh mình, tạo ra một hàng rào phòng ngự. Hàng rào phòng ngự này chưa chắc đã có thể cản nổi đường công kích kia. Nhưng mục đích của Thiên Nguyên là cản trở tấn công, tranh thủ thời gian cho mình.

- Âm...

Một tiếng nổ lớn, tại thời điểm kiếm khí của Long Vũ phá tan hàng rào phòng ngự kia, thân hình của Thiên Nguyên như một làn khói nhẹ, đột nhiên biến mất.

Long Vũ không nghĩ tới là tốc độ của Thiên Nguyên lại nhanh như vậy, phía trên vẫn còn đang lưu lại kiếm khí của mình. Long Vũ vịn phần kinh ngạc, cảm thấy Thiên Nguyên xuất hiện ở sau lưng, không chút chậm trễ, quay người về sau xuất kiếm ra tấn công.

Chỉ nghe một tiếng “keng” vang giòn, thân hình của Long Vũ vọt tới trước, Thiên Nguyên lui về sau, hai người trực tiếp đối kích một chiêu, chính diện đụng nhau, cả hai đồng thời bắn về phía sau.

Nhưng bàn tay Thiên Nguyên rõ ràng hơi hạ xuống, sau khi ra chiêu, cả người hần lão đảo lui về phía sau.

Long Vũ thừa thắng xoay người truy kích, Thiên Sư pháp kiếm trong tay xuất ra hàng nghìn hàng vạn kiếm khí, ùn ùn hướng về phía Thiên Nguyên, dường như đem Thiên Nguyên bị đánh bật về phía sau vây kín lại.

Nhưng Thiên Nguyên phản ứng nhanh như chớp, bay thẳng lên trên, tránh né một kích này trong gang tấc. Đồng thời ở trên xuất ra vô số quyền, thân pháp biến ảo cực nhanh, làm cho Long Vũ cảm giác được không thể phòng ngự.

Tâm tình của Long Vũ không hề rối loạn, bình tĩnh vận dụng cảm giác của hỗn độn nguyên lực, rất nhanh cảm thấy được chỗ sơ hở của Thiên Nguyên.

Long Vũ Lập tức cười lạnh, thúc giục hỗn độn nguyên lực vào thân kiếm, Thiên Sư pháp kiếm chợt phát ra tiếng kêu như tiếng rỗng ngăm, ánh sáng vàng sắc chiếu sáng khắp nơi. Một con rồng khổng lồ màu vàng từ trong kiếm phóng xuất ra, bay thẳng lên trời.

Con Cự Long đuổi theo sát phsau Thiên Nguyên

Thiên Nguyên nhận thấy con rồng kiếm khí uy lực cực kỳ cường đại, tốc độ rất nhanh, không dám thờ ơ.

Nhân cơ hội Thiên Nguyên cùng Cự Long dây dưa, Long Vũ không hề lưu tình, một kiếm bổ tới. Tốc độ của Thiên Nguyên cực nhanh, thân hình như sấm chớp đỡ lại một kích này.

Đồng thời hần ta hung hăng xuất ra một quyền

Giống như Long Vũ có thể đoán được ý nghĩ của hần, nhanh chóng tránh khỏi.

Long Vũ không ngại tiếp chiêu này, mà hần ta nhanh chóng thoái lui. Không phải là hần không có năng lực đón đỡ một kích này mà là không muốn đánh bừa.

Không hiểu Thiên Nguyên có ý tưởng đồng dạng hay không, đuổi theo không dứt.

Dọc theo đường đi, Long Vũ tấn công Thiên Nguyên một cách mãnh liệt, cuối cùng Long Vũ dừng lại, liên tục dùng Thiên Sư pháp kiếm chém ra, hướng về phía quyền kinh của Thiên Nguyên mà tấn công. Quyền kinh của Thiên Nguyên không thể đột phá phòng thủ của Long Vũ, ngược lại, còn nhiều lần bị kiếm của Long Vũ áp chế.

Thiên Nguyên thấy tình hình không ổn, hét to một tiếng, hai tay chấp pháp quyết, lập tức ánh sáng màu vàng, hướng tới Long Vũ điên cuồng tấn công, sức tấn công cực kỳ lợi hại.

Long Vũ hô nhỏ một tiếng, phi thân tới trước, đem Thiên Sư pháp kiếm vận dụng tới đa. Trong phút chốc kiếm khí rợp trời, đem những chiêu của Thiên Nguyên hóa giải, đánh ngược trở về. Tuy tạm thời thắng thế nhưng không có một tia buông lỏng.

Thiên Nguyên thất kinh trong lòng. Nếu như không thi triển ra tuyệt học còn đang ẩn dấu, chưa tính tới chuyện kế hoạch bị trì hoãn mà sợ là còn thất bại trước Thiên Sư pháp kiếm. Ngay lập tức, không một chút chậm trễ, hần hét lớn một tiếng, thúc giục lực lượng toàn thân điên cuồng phát huy. Trong khoảnh khắc hơn mười quyền được xuất ra hướng phía Long Vũ mà phóng tới.

Long Vũ hiểu được một kích này của Thiên Nguyên không hề tầm thường.

Lực lượng kia muốn bao vây, đem Long Vũ tiêu diệt trong nháy mắt. Long Vũ không hề có chỗ thoái lui.

Thiên Nguyên xuất ra tuyệt chiêu đem Long Vũ vây kín tứ bề. Trong lòng hắn âm thầm giật mình, chắc hẳn là Quan Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế tồn không ít công sức.

Nhưng điều làm cho hắn khiếp sợ còn đang ở phía sau.

Bỗng dưng có tiếng kêu lớn, Thiên Sư pháp kiếm trong khoảnh khắc triệu hồi ra mấy con Cự Long màu vàng nhạt, cùng với đám quyền kinh của Thiên Nguyên đối chiêu gay gắt một chỗ

Bản thân Long Vũ chưa thể hóa giải được chiêu này, nhưng thần uy của Thiên Sư pháp kiếm quả thật không phải tầm thường. Ít nhất Thiên Nguyên đem toàn lực xuất ra thì Long Vũ cũng không thể né tránh.

Thiên Nguyên cực kỳ hoảng sợ, cuối cùng hắn cũng hiểu được Long Vũ lợi hại.

Lóe lên ý nghĩa này, càng xác minh cho phán đoán của hắn.

Nhưng giờ phút này bị Long Vũ ép tới hoàn cảnh này, trong lòng hắn cũng cực kỳ khó chịu. Đột nhiên Thiên Nguyên hét lên một tiếng lớn, tập trung toàn bộ lực lượng lên hai tay. Trong nháy mắt, nện xuống mấy trăm quyền đầu, hướng phía Long Vũ mà đánh tới. Long Vũ liên tiếp chém ra kiếm khí, không ngừng ngăn chặn.

Thiên Nguyên lại hét to, âm thanh vang dội như sét đánh. Trong khoảng khắc, quyền đầu của hắn đã đem Long Vũ nuốt trọn, không ngừng xâm nhập phòng tuyến của Long Vũ

Long Vũ mặc dù huy động kiếm nhanh như điện, nhưng cũng không chống nổi quyền kinh công kích tứ bề, cả người biến mất trong bóng quyền kinh của Thiên Nguyên

Thiên Nguyên đắc ý cười lớn, đây là công kích hắn ngộ ra từ trước, vốn là để đối phó với Quan Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế.

Đang lúc cao hứng, hắn tự tin rằng mình chiếm thượng phong, tiếng cười của hắn từ từ biến mất, bỗng chợt buồn bã. Tiếng rỗng ngậm vang vọng bốn phía, một thân ảnh từ dưới đất bay vọt lên trời, cả người còn quần quanh một màu vàng nhạt chói lọi.

Người này đương nhiên là Long Vũ.

Vui quá hóa buồn, Thiên Nguyên đang đắc ý còn chưa kịp phản ứng, Long Vũ đã xuất hiện trước mặt hắn. Không cho hắn có cơ hội thi triển đòn pháp, trong nháy mắt Long Vũ xuất ra hai con Vấn Thiên Thần Long.

Thiên Nguyên hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Long Vũ có thể phá giải được chiêu công kích chính bản thân hắn ngộ ra.

Hắn đâu biết được rằng trong đầu Long Vũ có pháp quyết của thế giới tương lai.

Cực kỳ hoảng sợ, lại không có quyền kinh hộ thân, lúc này Thiên Nguyên không có thời gian nghĩ nhiều, ngay lập tức toàn lực xuất ra một quyền.

Mặc dù là vội vàng xuất ra nhưng uy lực của quyền kinh cũng không phải là bình thường.

Ánh sáng vàng chói mắt bạo phát, Thiên Nguyên có cảm giác kiếm khí đang xâm nhập vào cơ thể, lúc này hắn vô cùng kinh hãi, Long Vũ liên tục, mạnh mẽ tấn công tới trước mặt của hắn.

Thiên Nguyên chú ý tới hai con Vấn Thiên Thần Long màu vàng nhạt ở trước mặt đánh tới, vận dụng lực lượng toàn thân hướng Long Vũ xuất ra một chiêu công kích toàn lực. Hắn muốn lưỡng bại câu thương, ý muốn bức bách Long Vũ thu chiêu.

Long Vũ vô cùng hiểu rằng, Thiên Nguyên không hề thua kém mình.

Nhưng trong tình huống này, muốn lùi bước quả thực có chút khó khăn.

Đối mặt với quyền kinh uy áp kinh người, Long Vũ vận khởi Thiên Sư pháp kiếm, liên tục ánh sáng màu vàng nhạt không ngừng xuất ra đem Thiên Nguyên nuốt trọn vào trong. Thiên Nguyên hoảng sợ lui lại phía sau, không thể né tránh. Trong nháy mắt Thiên Nguyên dùng tay phải ngăn lại sự công kích của Vấn Thiên Thần Long.

Một tiếng kêu đau đớn. Cánh tay phải của Thiên Nguyên đã bị chém rụng.

Nhưng Long Vũ cũng không tốt hơn, đón lấy quyền kinh của Thiên Nguyên tấn công vào thân thể. Hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người lung lay như sắp ngã.

Hắn đem hỗn độn nguyên lực áp chế, đem đám khí huyết nhận nhạo nuốt xuống, ổn định thân thể.

Sau khi thân hình đứng vững, hắn chậm rãi phun ra một ngụm khí tức khó chịu. Ổn định tinh thần, đem mắt quét mọi nơi một lượt, vọt người tới trước mặt Thiên Nguyên.

Lúc này, sắc mặt Thiên Nguyên tái nhợt, hắn đã nhận cánh tay bị đứt lìa kia lên.

Hắn lạnh lùng nhìn Long Vũ, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống Long Vũ vậy.

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Thiên Nguyên, hãy đem quy luật Thiên Đạo giao ra đây, nếu không ta và người chỉ có đến chết mới thôi.
- Hừ.

Thiên Nguyên khinh thường cười lạnh một tiếng, nói:

- Long Vũ, người đúng là một kẻ ngu dốt, chẳng lẽ người còn không hiểu được rằng người đang bị lợi dụng.
- Ta biết...

Long Vũ nói:

- Bọn hắn cho ta sức mạnh, ta vì bọn hắn mà làm việc, ta thấy điều này rất công bằng. Ta không thấy mình bị lợi dụng ở điểm nào, xét mặt khác, nếu ta bị lợi dụng thì đã sao? Hai bên chúng ta đều có lợi, điều này hoàn toàn là bình thường. Ta thích...
- Người sai lầm rồi, sự tình không đơn giản như người tưởng tượng đâu...

Thiên Nguyên nghiêm mặt nói:

- Long Vũ, người cũng hiểu được hỗn độn nguyên dịch kia quý giá cỡ nào?
- Đúng, ta biết.

Long Vũ nói:

- Không dễ dàng để có được, cho dù là Huyết Anh Đại Đế cũng phải dùng một cách tiết kiệm.
- Biết được thì tốt.

Thiên Nguyên nói:

- Người suy nghĩ lại đi, vật quý giá như vậy, tại sao người ta lại cho người dùng? Nếu như không có lợi ích thật lớn ở sau, bọn hắn làm sao có thể đưa ra tiền vốn lớn như vậy?
- Người nói rất hay.

Long Vũ nói tiếp:

- Thiên Nguyên, cuối cùng là người muốn nói tới cái gì đây? Muốn ta không còn dính dáng tới người nữa? Được thôi, giao quy luật Thiên Đạo cho ta.
- Ngu dốt.

Thiên Nguyên cười lạnh

- Nói tới nói lui người cũng không hiểu hết được chân tướng sự việc, Long Vũ, người bị lừa rồi...
- Ta bị lừa cái gì?

Long Vũ nói:

- Không cần đánh trống lảng nói sang chuyện khác.

- Được rồi... Người có để ta nói hết lời hay không...

Thiên Nguyên trầm giọng nói:

- Long Vũ, nói thật, hiện tại ta và người không nên tái đấu, chúng ta có phiền toái giống nhau. Có một số việc Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế cũng chưa chắc nói rõ với người. Người đem quy luật Thiên Đạo về cho bọn hắn thì có thể giải trừ mọi nguy hiểm hay sao?

- Chẳng lẽ lại không đúng như vậy?

Long Vũ hỏi.

- Trên lý thuyết thì đúng là như vậy, nhưng sự tình không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Thiên Nguyên kinh miệt cười nói

- Lực lượng Thiên Đạo đã đem hai người bọn họ mạnh mẽ áp chế, cho dù bọn hắn có chiếm được Quy luật Thiên Đạo, cũng không thể nào bù đắp lại lực lượng đã mất đi. Đường sống duy nhất của bọn hắn chính là tìm kẻ thế mạng...

- Kẻ thế mạng?

Long Vũ nói tới đây, đột nhiên hiểu được ý tứ của Thiên Nguyên.

Bình tĩnh suy nghĩ, Long Vũ hỏi:

- Thiên Nguyên, ý của người là, Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế tính toán hai chúng ta làm kẻ chết thay?

- Cuối cùng cũng nói được một câu thông minh.

Thiên Nguyên cười nói:

- Giờ này thì người đã hiểu rõ chưa? Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế lại một lần nữa làm cho thực lực của người tiến bộ rất nhanh, chỉ là muốn Thiên Đạo đem người áp chế, để cho bọn chúng dễ dàng thoát thân. Ta mới hiểu được chuyện này gần đây mà thôi, bởi vì khi thực lực tăng lên, trong lòng ta liền xuất hiện ý niệm khủng hoảng. Mà ý niệm khủng hoảng đó chính là lực lượng của Thiên Đạo giám thị.

- Tại sao ta không có cảm giác này?

Long Vũ hỏi.

- Đó là vì người mới tu luyện Hỗn Độn Quyết. Nếu tu luyện tới một cảnh giới nhất định người sẽ cảm nhận được.

Thiên Nguyên nói.

- Dựa vào cái gì mà ta tin lời người?

Long Vũ hỏi.

- Nếu người không tin ta, tương lai người sẽ hối hận.

Thiên Nguyên nói:

- Hiện tại ta cũng đã bắt đầu đem khí tức tu vi của mình áp chế. Nếu quả thật bị lực lượng của Thiên Đạo khóa lại, muốn thoát thân cũng vô cùng khó khăn. Long Vũ, ta có lòng tốt nhắc nhở người, ta hy vọng người bỏ đi sự lo lắng, lựa chọn hợp tác với ta mới là tốt nhất.

- Dựa vào cái gì mà ta tin lời người?

Long Vũ hỏi lại.

- Những gì cần nói ta đã nói rồi, còn tin hay không là tùy người.

Thiên Nguyên nói:

- Ta phải nhắc nhở người, người nên hiểu rõ ràng, trong tương lai nếu xảy ra sự việc, người hối hận cũng đã muộn rồi. Ở trên đời này, không có lực lượng nào có thể mạnh hơn Thiên Đạo. Chỉ cần bị Thiên Đạo khóa lại, người không còn đường rút lui, Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế là một ví dụ tốt nhất.

- Được rồi, xem như điều người nói là đúng sự thật, trong tương lai ta hoàn toàn có thể rời khỏi chỗ này, đi tới vị diện cao cấp. Như vậy thì lực lượng của Thiên Đạo không thể hạn chế được ta.

- Không có khả năng.

Thiên Nguyên nói:

- Chỉ cần khi người lọt vào tầm giám sát của Thiên Đạo, người không có khả năng trốn thoát. Hãy nhìn Tôn Thần cùng Đại Đế, bọn hắn dù là hối hận cũng đã không còn kịp nữa rồi.

- Theo ý của người thì ta nên làm gì bây giờ?

Long Vũ hỏi.

- Chấm dứt tu luyện Hỗn Độn Quyết, hợp tác với ta.

Thiên Nguyên nói:

- Ta và người hợp tác, vừa làm tu vi của người tăng tiến, lại có thể vượt qua nguy cơ lần này. Long Vũ ý của ta là vậy, người cảm thấy sao?

- Thiên Nguyên, ta có thể tạm thời hòa thuận mà ở chung một chỗ với người, không tìm người gây phiền toái. Nhưng điều người nói ta sẽ đi tìm hiểu.

Long Vũ tức giận nói:

- Nếu ta biết được người đang lừa gạt ta, tuyệt đối ta sẽ không bỏ qua cho người.

- Người có thể đi kiểm chứng, nhưng người phải hiểu, thời gian của người không có nhiều lắm.

Thiên Nguyên nói.

- Hừ.

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng nói:

- Đây là chuyện của ta, không cần người phải nhắc.

- Tiểu tử, ta nhắc lại cho người hiểu rõ. Người không nên chạy đến tìm Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế để xác minh. Từ miệng bọn chúng người không thể nghe được kết quả chân thực.

Thiên Nguyên nhắc nhở một câu.

Long Vũ không để ý đến Thiên Nguyên, xoay người rời đi.

Đừng nhìn thái độ của Long Vũ với Thiên Nguyên mà đánh giá, thực tế là đối với chuyện này hắn cũng tin hơn một nửa. Bởi vì trước đây, La Lâm cũng đã nghi ngờ qua.

Không có lửa làm sao có khói, dấu hiệu rõ ràng, chuyện này cũng đã rõ.

Tạm thời Long Vũ ngừng tu luyện Hỗn Độn Quyết. Hắn mãnh liệt muốn gia tăng thực lực là đúng, nhưng hắn không phải đứa ngốc. Hắn cũng không muốn bị người ta lợi dụng, cứ như vậy, chết một cách không rõ ràng.

Thấy bóng lưng Long Vũ rời đi, Thiên Nguyên âm thầm thở ra một hơi. Không thể không nói Long Vũ hiện giờ đã có đủ sức mạnh để cùng hắn chính diện giao phong.

Nghĩ tới trường hợp của mình, tim hắn tự nhiên đập mạnh.

Nếu không phải nhìn rõ ý đồ của Huyết Anh Đại Đế Cùng Quang Minh Tôn Thần, phòng chừng hắn còn đang trong sự hưng phấn vì thực lực của mình tăng lên. Thật sự là quá nguy hiểm.

Lấy tu vi của Thiên Nguyên hiện tại, chỉ cần thêm một bước là khiến cho lực lượng của Thiên Đạo chú ý.

Kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, xem như là kịp thời...

Đối với lời nhắc nhở dành cho Long Vũ, chưa hẳn là xuất phát từ ý tốt.

Mà hẳn lại càng muốn nhìn thấy Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế bị lực lượng Thiên Đạo hủy diệt, như vậy với vũ nội không còn ai có thể ngăn cản hẳn.

.....

.....

Tuần hoàn ngày đêm, vầng trăng sáng thuần khiết chiếu sáng cả vùng đất, vạn vật đều được tắm mình trong ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Gió thổi vi vu trên đỉnh Thanh Phong, Long Vũ ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dưới chân núi, ánh trăng bằng bạc chiếu phủ khắp nơi, xa xa xuất hiện những đốm lửa trại.

Suy nghĩ của hắn tựa hồ như có chút rối loạn, hắn cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác kỳ lạ. Có lẽ lời cảnh cáo của Thiên Nguyên là chính xác.

Sự tình đến mức này, hắn có cảm giác muốn ngay lập tức chạy đi tìm Quang Minh Tôn Thần lên tiếng hỏi rõ mọi chuyện.

Long Vũ tỉnh táo suy nghĩ đến tận cùng vấn đề, chuyện này hắn phải nhanh chóng biết rõ chân tướng.

Trong lòng hắn dần dần sinh ra cảm giác nguy cơ đang tới gần, cỗ cảm giác này phi thường mạnh mẽ, đã kích tới lòng tự tin của hắn, chính hắn cũng không rõ vào lúc này mình phải làm cái gì.

- Anh Vũ. Có tâm sự gì sao?

Chẳng biết từ lúc nào Phượng Hậu Thiên Âm xuất hiện ở sau lưng Long Vũ.

Long Vũ quay người lại, hai mắt phát sáng nhìn Thiên Âm một cách chăm chú hỏi ngược lại:

- Làm sao em tìm tới đây được? Anh đã thu liễm khí tức của mình rồi mà?

- Ha ha.

Thiên Âm khẽ cười một tiếng, nói:

- Phượng tộc chúng em có một loại bản lĩnh đặc thù, đó là nhận biết được mùi vị. Cho dù anh đã thu liễm khí tức nhưng em quen thuộc mùi trên người của anh, nên dễ dàng tìm tới.

- À, ra là vậy.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Tình huống ở Tiên Cảnh thế nào? Có chuyển biến hay tình huống xấu gì không?

- Không có.

Thiên Âm nói:

- Nghe nói Thiên Nguyên bị chuyện gì đó làm cho phiền muộn, gần đây không có thời gian đến để quấy rối. Còn phần Vu Thần Ba Độ, gần đây cũng ngoan ngoãn ở yên một chỗ.

- Đối với tình thế trước mắt, em có ý kiến gì không?

Long Vũ hỏi.

Diệt Hồng Trần

297. Chương 58: Thiên Âm Muốn Sinh Con

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 58: Thiên Âm muốn sinh con

Dịch Giả: Mr.Ken

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Thiên Âm không trả lời hắn, âm đạm cười, hỏi ngược lại hắn:

- Anh thì sao? Cảm thấy thế nào? Bây giờ anh là người cường đại nhất Tam Giới rồi, em muốn nghe suy nghĩ của anh về chuyện này.

Long Vũ thở dài một tiếng:

- Thiên Âm, không lừa dối em, anh đang gặp phải khó khăn. Anh đang rất phân vân, không biết mình nên làm như thế nào mới chính xác. Anh không biết anh phải tin tưởng ai mới là lựa chọn đúng đắn.

- Hiện tại anh đang nghi ngờ ai?

Thiên Âm hỏi.

Bỗng nhiên Long Vũ đưa tay chỉ lên trời, không nói lời nào.

Thiên Âm chậm rãi nói:

- Anh đang nghi ngờ Thiên Ngoại Thiên?

- Không sai!

Long Vũ nghiêm túc gật đầu, nói:

- Thiên Âm! Hiện tại chuyện này anh chưa thể nói rõ ràng với em... Hơn nữa sự tình cũng quá lớn, tốt nhất em không nên quan tâm nhiều, lo làm tốt những việc thuộc bốn phận của mình. Anh không muốn làm liên lụy đến em.

Thiên Âm cười nói:

- Quan hệ giữa em với anh đến mức này rồi còn phải phân rõ hai người sao? Em sẽ cùng anh tới đó để chống lại mọi chuyện.

Long Vũ nghe thấy vậy nói:

- Chuyện lần này rất lớn, chưa chắc em có thể chống lại được.

Thiên Âm nhẹ giọng nói:

- Anh không cần biết chuyện lớn, chuyện nhỏ. Tóm lại, là em tự nguyện đi cùng với anh, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Long Vũ cười khổ lắc đầu nói:

- Sự tình quả thật ngoài tầm kiểm soát. Chính bản thân anh cũng không biết làm sao để chống lại chuyện này.

Thiên Âm ngạc nhiên nói:

- Anh Vũ, em hỏi anh, có phải anh cảm thấy được Tam Giới đại loạn là do mấy vị chí tôn ở Thiên Ngoại Thiên làm ra?

- Điều này cũng không phải.

Long Vũ nghĩ lại nói:

- Như thế này đi, chuyện lần này trước hết đừng quan tâm vội, chờ sau khi anh biết rõ ràng sẽ nói lại cho em.

Thiên Âm dịu dàng cười nói:

- Vâng.

Thiên Âm ngẩng đầu nhìn về vầng trăng đêm phía xa bị đám mây mỏng che khuất nhẹ giọng:

- Anh Vũ, hãy nhớ kỹ một điều, cho dù có chuyện gì xảy ra em đều ủng hộ anh, ở bên cạnh anh, đơn giản bởi vì em là nữ nhân của anh.

Long Vũ gật đầu nói:

- Anh biết...

Thiên Âm lắc đầu than nhẹ, cười khổ nói:

- Anh đó, biết cái gì! Tính anh chính là muốn đem mọi chuyện một mình gánh vác. Anh là dạng người ra sao trong lòng em hiểu rất rõ ràng.

Long Vũ ảm đạm cười nói :

- Có lẽ anh đã lo lắng quá nhiều rồi.

Thiên Âm bĩu môi, không còn nhắc tới chuyện này nữa, mà đổi chủ đề:

- Anh Vũ, không phải là anh muốn có một tiểu hài tử hay sao?

Long Vũ nghe vậy hỏi:

- Sao tự nhiên lại hỏi đến chuyện này, hay là em tính sinh cho anh một đứa?

- Đúng vậy.

Thiên Âm mặt hơi đỏ lên nói:

- Quả thực em hy vọng anh được làm cha, đồng thời con của chúng ta sẽ được kế thừa Phượng tộc.

- Xuất phát ý nghĩ này từ khi nào thế?

Long Vũ nghiêng đầu hỏi.

Từ ánh mắt Thiên Âm có thể nhìn ra tình yêu nồng đậm nói:

- Đã từ rất lâu rồi, kể từ khi trong em định nghĩa hai tiếng yêu đầu, nhưng trước đây em không quyết định, bởi vì em lo lắng Kim Phượng sẽ ngăn cản em. Mấy ngày trước em tới Tiên Cảnh một chuyến, em cùng Kim Phượng nói chuyện này, nó đã đồng ý. Cho nên bản khoả trong lòng em đã vơi đi. Anh Vũ, có thể không?

Long Vũ trầm ngâm một lúc nói:

- Chuyện này em suy nghĩ vì anh, để anh khỏi phải lo lắng. Nhưng trước mắt thế cục Tam Giới không ổn định, ngay lúc này anh chưa muốn có con.

Thiên Âm buồn bã, sau một lúc lâu nói:

- Em hiểu được điều anh lo lắng. Nhưng anh hãy yên tâm, sau khi có con rồi, em sẽ chăm sóc nó, tuyệt đối không ảnh hưởng đến việc của anh.

- Nếu là con trai thì sao? Có thể làm Thống soái của Phượng tộc không?

Long Vũ hỏi một câu.

Thiên Âm lại cười khổ nói:

- Sợ là không được, Phượng tộc là một xã hội mà đàn ông không thể làm vua, cao nhất là có thể làm trưởng lão mà thôi.

- Chế độ là thứ chết, người mới là sống. Em không nghĩ tới chuyện sửa đổi hay sao?

Long Vũ nói.

Thiên Âm lắc đầu, trong đôi mắt một mảnh mê mang, nói:

- Nói thật ra, từ trước tới giờ chưa bao giờ em muốn sửa đổi quy luật. Và thêm nữa, theo em suy nghĩ thì Phượng tộc cũng sẽ không đồng ý.

Thiên Âm thở dài:

- Anh Vũ, em hy vọng anh có thể đồng ý với em.

- Em làm như vậy là vì Phượng tộc sao?

Long Vũ hỏi.

Thiên Âm giật mình, có vẻ xấu hổ nói:

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng em hy vọng hơn cả là nhìn thấy tình yêu của chúng ta kết tinh...

Long Vũ trầm ngâm một lát, nghiêm nghị nói:

- Hiện tại anh không thể cho em một câu trả lời thuyết phục.

Thiên Âm gật đầu cảm thán nói.

- Có lẽ theo ý của anh, em muốn có con là tính toán tới lợi ích, nhưng quả thực đó là điều em muốn thật lòng.

- Thật lòng?

Long Vũ cười ảm đạm, bí hiểm nói:

- Anh có thể tin tưởng em sao? Thật ra anh thấy em rất thích hợp làm Phượng Hậu.

Thiên Âm ngẩn người, nàng thấy Long Vũ nói chuyện rất khó hiểu, hỏi lại:

- Chẳng lẽ anh cảm thấy tình yêu của em dành cho anh không bằng dành cho Phượng tộc hay sao?

Hiển nhiên Thiên Âm đối với mấy lời nói của Long Vũ có chút không vui:

- Trong lòng của anh, cho tới bây giờ anh chỉ coi em là một người bạn thân mật thôi sao?

Long Vũ cười ha ha, không nói ra ý của chính mình:

- Lời của em quá quan trọng hóa vấn đề rồi, ý của anh không phải như vậy. Em là nữ nhân của anh, nếu em muốn sinh con như em nói, vậy thì bắt đầu luôn đi.

Thiên Âm đưa ánh mắt nhìn Long Vũ từ trên xuống dưới một lượt, sau đó tự nhiên cười nói:

- Em sẽ không làm cho anh thất vọng.

Long Vũ ám muội cười, lắc mình tới bên Thiên Âm, bàn tay đưa xoa lên má Thiên Âm nhẹ giọng nói:

- Chỉ có một lần, nếu em có thể mang thai anh sẽ chấp nhận, còn không mang thai, đó là ý trời.

Thiên Âm mặc một bộ quần áo màu vàng, quần dệt bằng tơ lụa mỏng rất mềm mại, cách máng chỉ là một lớp vải mỏng, cảm xúc quả thật không tệ.

Gương mặt xinh đẹp của Thiên Âm có chút ửng đỏ, giống như thoa son trên sứ trắng. Ánh mắt mê mang, như muốn chảy nước, thân thể lung lay, làm như bộ dạng sắp đổ.

- Anh Vũ, cảm ơn anh...

Thiên Âm nói:

- Em tin tưởng ông trời sẽ hoàn thành tâm nguyện của em. Đêm nay em sẽ ép khô anh, làm đi làm lại vài lần, chắc chắn sẽ thành công.

Nói xong, đột nhiên nước mắt của Thiên Âm chảy ra.

Long Vũ dùng ngón tay lau đi nước mắt trên gương mặt nàng, sau đó lại tiếp tục vuốt ve trên cái mông gợi cảm.

Cơ thể được nam nhân vuốt ve, Thiên Âm rung mình, hơi thở trở nên gấp gáp, nóng bỏng mà hỗn loạn. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn thỉnh thoảng hé mở, vô thức phát ra những tiếng rên la vô nghĩa.

Thiên Âm mở mắt, vẻ mặt mơ màng nói:

- Anh Vũ, hãy tăng lực lên, anh biết phải làm sao mà, em muốn sinh con cho anh.

Nói xong, nàng ngửa cổ phát ra tiếng rên đứt quãng, mang theo vẻ nũng nịu. Đồng thời đưa môi mơn trớn trên khuôn mặt của Long Vũ, hai tay ôm lấy cổ, bộ ngực như áp sát vào ngực Long Vũ. Long Vũ và Thiên Âm xoắn xít ôm lấy nhau, Long Vũ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, khó chịu.

Long Vũ không ngừng vuốt ve toàn thân Thiên Âm, cánh tay ngà ngọc của Thiên Âm cuộn chặt ôm lấy cổ của hắn, thiếu chút nữa làm cho hắn thở không được. Toàn thân kiều mị xinh đẹp ở trong lòng hắn không ngừng vận vẹo, thỉnh thoảng trong miệng phát ra tiếng thở gấp gáp làm kinh tâm động phách.

- Anh Vũ, phía trước có một căn phòng của một vị cư sĩ đã từng ở, em đã quét dọn sạch sẽ, chúng ta qua đó rồi tiếp tục.

Long Vũ nghe vậy, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thiên Âm lướt đi.

Quả nhiên sau vài phút đồng hồ, hắn nhìn thấy một căn phòng xây chủ yếu từ đá xanh. Mở cửa phòng ra thì mọi thứ trên giường đã được dọn dẹp xong.

Long Vũ đặt Thiên Âm lên giường, cúi đầu xuống, nâng cằm nàng lên, đặt lên môi nàng một nụ hôn. Thiên Âm đáp lại, đưa nửa cái lưỡi thơm tho ra hướng ứng.

Hai tay của Thiên Âm đang ôm lấy cổ của hắn, không ngờ cái cái đùi dưới cái váy màu vàng nhạt thò ra, quặp chặt lấy eo của Long Vũ. Động tác chuẩn mực, động lòng người mà rất điên cuồng.

Máu trong người Long Vũ cứ như sôi lên.

Không chút do dự, bàn tay Long Vũ hướng phía bên trong quần nàng mà tiến tới. Lúc này, nửa thân dưới của Thiên Âm đã trở thành địa phương ướt át. Long Vũ hiểu được thời cơ đã đến, ngay lập tức phá tan phòng ngự, vào trong nhà ấm của Thiên Âm mà trồng hoa.

Tại “vườn hoa thần bí” thì hắn cảm ứng được hỗn độn nguyên lực trong cơ thể mình thông qua địa phương thần bí kia chạy qua người nữ nhân, tuần hoàn một vòng rồi lại trở về với cơ thể của hắn.

Thời gian không quá lâu, lặp đi lặp lại đã được ba chu thiên. Sau đó hơi thở của hai người càng thêm tương thông. Thiên Âm cảm thấy trong tu vi của cơ thể nàng rõ ràng là tiến bộ mạnh mẽ.

Trong lúc vô tình, hai người đã tiến nhập song tu.

Long Vũ biến sắc. Bắt đầu muốn thúc dục lực lượng trong cơ thể, kéo dòng chảy xiết trong cơ thể Thiên Âm chảy mạnh một vòng rồi rút ngược về cơ thể hắn.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, lực lượng càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhiều.

Giờ này hai người dường như đã chặc chẽ liên hệ cùng một chỗ với nhau

Dần dần, trong hai cơ thể, tốc độ tuần hoàn của lực lượng này dần chậm lại. Từ trong lỗ xoáy, Thiên Âm ngẩng đầu dậy, mở mắt ra, ánh mắt trong suốt, nét mặt như tỏa sáng.

- Anh còn muốn...

Đây là câu đầu tiên Thiên Âm nói sau khi mở mắt.

Long Vũ dùng hai tay chống đỡ thân mình, nhìn người đẹp tuyệt sắc dưới thân, cười gian, lại một lần nữa tiến hành trồng hoa. Thiên Âm vui vẻ nói:

- Anh Vũ, cảm ơn anh! Em cảm thấy trong cơ thể mình tràn ngập sức mạnh.

Long Vũ cười hì hì nói:

- Còn chưa đủ sao? Muốn nữa cơ à?

Thiên Âm chớp mắt nói:

- Anh cứ thoải mái, làm cỡ nào em cũng không sợ...

Giờ phút này, lực lượng trong cơ thể hai người âm thầm trao đổi.

Hai người có thể cảm nhận được tinh thần hòa vào nhau, đồng thời khoái cảm và nhục dục làm cho bọn họ muốn dừng lại cũng không thể dừng.

Một đêm này, hai người sẽ không ngừng nghỉ, một lần lại một lần xông lên đỉnh núi. Ở nửa thân dưới của nữ nhân được lấp đầy trường thương của Long Vũ, vì quá thoải mái mà ngã vật trên giường.

Mặt trời mọc lên, hai người khó khăn lắm mới dừng lại. Bởi vì nguyên nhân song tu, hai người đã xong việc cũng không cảm thấy một tia mỏi mệt, ngược lại, còn thấy tinh thần sảng khoái.

Thiên Âm mặc lại quần áo, vấn mái tóc dài lên cao, xinh đẹp không gì so sánh được hỏi:

- Anh Vũ, nói xem em có khả năng mang thai không?

Long Vũ trầm ngâm nói:

- Anh không biết, nhưng đêm qua anh không có kèm chế gì cả, đem toàn bộ phóng xuất, anh nghĩ chắc hẳn em sẽ mang thai.

Thiên Âm mở to đôi mắt, trong như nước nói:

- Chỉ mong có thể thành công. Em muốn làm người phụ nữ sinh con nối dõi cho anh.

Bạch Sầu

298. Chương 59: Chứng Thực

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 59: Chứng thực

Dịch Giả: Toby

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Thiên Âm mở to đôi mắt trong suốt như nước, âm thanh nhỏ nhẹ mà vang vọng nói:

- Chỉ mong có thể thành công, hi vọng có thể sinh hạ được nữ nhi.

Nói xong, Thiên Âm gượng cường, trên mặt ánh lên tia sáng ngọt ngào.

Sau đó, hai người vui vẻ cười đùa, náo loạn một phen rồi đi ra khỏi nhà đá.

- Có người đến...

Ngay lúc này, Long Vũ cảm giác được khu vực phụ cận có người.

Ngay lập tức, một thân ảnh từ trong hư không xuất hiện trước mặt bọn họ. Lại là một mỹ nữ, một chiếc váy dài màu xanh da trời, ăn mặc tuy đơn giản nhưng lại thanh tao, dung mạo của nàng so với Thiên Âm hoàn toàn không hề kém.

Nhìn thấy người mới tới, Thiên Âm mỉm cười nói:

- Cô đã tới rồi, vậy thì tôi cũng nhân tiện thông báo cho cô một tin tốt lành, tôi cùng anh Vũ đã có con.

Người tới là Dao, nàng nhẹ nhàng đi đến trước mặt, lạnh lùng nhìn chăm chăm Long Vũ liếc mắt một cái rồi nói:

- Anh thật là thiên vị... Em cũng muốn được mang thai cho anh...

Nói xong, Dao tiếp tục hỏi:

- Cô chắc chắn là cô có thể sinh con?

Vẻ mặt Thiên Âm mang theo vài phần bẽn lẽn, sắc mặt từ từ chuyển sang đỏ lên, nhẹ giọng nói:

- Đương nhiên, chúng tôi cùng nhau solo một đêm, tới bây giờ tôi đang đi hai hàng đây này. Chịu không nổi...

Đôi mi thanh tú của Dao khẽ nhú lại, nhìn toàn thân Thiên Âm, từ trên xuống dưới một lượt, ngữ khí không vui nói:

- Cô bây giờ càng nhìn càng thấy quyến rũ nha...

- Ha ha.

Thiên Âm cười giống như thị uy, nói: ‘

- Thế thì sao? Cô không vui à? Yên tâm đi, cô không cần phải ghen, khi tôi sinh đứa nhỏ ra đời, nó cũng chính là hậu duệ của Phượng tộc mà. Cũng chính là con cháu của cô mà.

- Hừ.

Dao thở phì phì mang theo vẻ bực tức nói:

- Mọi chuyện đang yên lành tốt đẹp, tự nhiên mọc ở đâu ra cái suy nghĩ muốn sinh con, để tôi xem cô là thể nào sinh con. Chắc cũng là do cái gọi là tình yêu mà ra hử?

- Cứ như ý muốn của cô, đứng đó mà tán gẫu đi, tôi đi trước đây. Tôi đi chuẩn bị một vài chuyện cho nữ vương điện hạ tương lai của chúng tôi đây.

Thiên Âm xoay rồi đi với nụ cười đắc ý còn đơm trên môi. Long Vũ cùng Dao ở lại một chỗ, Long Vũ mang nụ cười trên mặt nói:

- Dao, em đừng nhìn mọi chuyện khó chịu như vậy chứ. Em biết mà, đối với nữ nhân của anh, anh yêu thương đều như nhau mà.

- Hừ, em biết ngay anh sẽ nói những lời này mà.

Dao khẽ gắt lên một tiếng rồi nói:

- Nếu đều yêu thương như nhau, tại sao anh không chịu cùng em có con chứ? Bắt công lại còn ngại biện... Đừng tưởng rằng có thể bịt mắt được em. Anh cùng Thiên Âm, hai người song tu, tu vi của cô ấy đã cao lên rất nhiều. Đúng không?

Thấy Long Vũ im lặng không trả lời, Dao liền đưa tay, thế như cái càn cua, hướng tới thắt lưng Long Vũ mà nhéo cho mấy cái.

Long Vũ vốn là sừng sốt, sau khi nghĩ thông suốt, nhìn nhận ra điều mấu chốt, hiểu rằng chính là nàng đang ghen. Lòng nghĩ như vậy, Long Vũ phá tan im lặng cười lớn một tiếng, đưa tay choàng một vòng ôm lấy Dao vào trong lòng, bàn tay to lớn thuận thế cũng đặt lên bờ hông nảy nở của nàng.

Đang thế hùng hù hỏ hỏ, định hưng sư vấn tội, ai ngờ bị Long Vũ ôm trọn vào lòng, đã vậy ma trảo lại điểm một nhất trí mạng trên mông. Toàn thân Dao dường như không còn khí lực, muốn xụi lơ ngay tại chỗ, làm gì còn nghĩ tới chuyện chất với chả vấn.

- Dao, phía trước chính là căn nhà đá mà anh cùng Thiên Âm oánh một trận thảm khốc đêm qua, để anh mang em qua bên đó nhé.

Nói xong, không để nàng kịp lên tiếng, Long Vũ đã đưa tay bế nàng lên. Trong nháy mắt, bóng người lóe lên, hần cùng với Dao xuất hiện trước nhà đá. Đến giờ trong nhà đá còn nồng lên mùi hormon đặc thù do hần cùng với Thiên Âm hoan ái lúc trước.

Long Vũ nhẹ nhàng đem nàng đặt trên giường, ánh mắt nhìn nàng, hàm chứa thâm tình, hôn lên đôi môi mê người kia. Trong lòng Dao cũng trào lên một tia chờ mong, nhin không được, kiều my lườm hất một phát, sau đó nhắm mắt lại, mặc cho hần muốn làm gì thì làm.

Nghĩ tới tí nữa hai người sẽ ân ái, bực cheng, trên gương mặt của Dao không khỏi lộ ra một tia xấu hổ, kềm theo đó là vẻ mặt vô cùng chờ mong. Ánh mắt lim dim, giật giật liên hồi, hơi thở gấp gấp thơm như lan. Bộ sáng say mê hấp dẫn như vậy kích động nhiệt huyết trong người Long Vũ, hần muốn trở thành cầm thú ngay bây giờ.

Long Vũ nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của Dao, đôi môi của hần tham lam mút lấy bờ môi đỏ mọng, hai bàn tay hần đang nhào nặn trên đôi gò bồng đảo của nàng. Cả hai đều nhắm mắt, hơi thở gấp gấp, tận hưởng hương vị ái ân. Không chỉ dừng ở đó, ma trảo của Long Vũ bắt đầu tiến xuống, thăm dò khe hẹp thần bí giữa hai chân.

Vì bù đắp cho Dao, Long Vũ hôn toàn bộ thân thể của nàng, đầu lưỡi của hần không bỏ sót điểm nào trên cơ thể nõn nà của vưu vật trời ban trước mắt. Cuối cùng hần mở rộng hai chân của nàng ra, ghé đầu xuống vùng đào nguyên sâu thẳm, tận hưởng cảm giác....

Dao mở to mắt nhìn thấy những hành động này của hần, trong mắt mang theo vẻ chờ mong nhàn nhạt, nhẹ giọng nói:

- Anh Vũ, anh thật tốt...

Sau đó liền ra sức lắc từ vùng eo trở xuống mông, phối hợp nhịp nhàng với Long Vũ đang bận rộn hút mật ở phía dưới.

Trong phòng lúc này tràn ngập âm thanh của ân ái, những tiếng rên rỉ, những tiếng kêu đặc thù của va chạm xác thịt và chuyện phòng the. Tràn ngập không gian là một mùi hormon đặc thù không quá khó nhận biết.

Từ buổi sáng, kéo dài đến trưa, từ trưa triền miên đến tối, hai người gần như chỉ làm chuyện đó, một khắc cũng không ngừng nghỉ.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng treo trên cao, như chiếc đĩa bạc xinh xắn, tỏa ánh sáng bàng bạc chiếu khắp mặt đất, muốn tắm mát cho vạn vật chúng sinh ở dưới đó bằng luồng sáng thuần khiết, dịu nhẹ lòng người. Con gió đêm vi vu thổi khắp nơi, giống như những tiếng thủ thủ của các cặp tình nhân, trao nhau những lời thề nguyện trọn kiếp. Ở trong căn nhà đá nhỏ, những tiếng rên rỉ, những âm thanh nức nghen vì nhục cảm sung sướng, những tiếng kêu phóng dăng dường như liên miên bất tuyệt vang vọng trong không gian.

Màu vàng của ánh dương quang đã đến, tiếp nhận vị trí, thay thế cho màu bạc của vầng trăng, một ngày mới lại bắt đầu, chu kỳ bất tận của trời đất cứ thế mà tuần hoàn. Long Vũ cùng Dao cả đêm triền miên, sau khi chiến sự qua đi, hoan ái thỏa mãn, cả hai nằm dài trên giường. Tràn ngập trong cơ thể là cảm giác mệt mỏi đan xen với sự thỏa mãn về thể xác và tinh thần. Hương vị lã lã thật khó có thể xóa nhòa.

Lúc này đây hình như bọn họ đang đem kỷ lục hoan ái của hai người mà đo đếm, ghi chép.

Hai người đồng thời đều đã từng song tu, cho nên giờ phút này mặc dù suốt cả đêm bận rộn làm chuyện người lớn, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn, khỏe như vâm.

- Dao, anh nghĩ tới việc anh phải đi Tiên Cảnh, sau đó anh sẽ quay về tìm em.

Xong việc chính à nhằm phụ, Long Vũ cũng bắt đầu nhớ tới việc chính.

Dao ngồi nói lẩm bẩm trong miệng:

- Được rồi, dù sao bây giờ em cũng không thua kém Thiên Âm.

Nói xong hai người liền mặc quần áo tử tế, Dao khẽ nhón chân hôn phớt lên môi của Long Vũ, rất nhẹ, rất lãnh đạm nhưng lại ẩn chứa bao nhiêu thâm tình.

Long Vũ hí hí cười dâm, bàn tay của hắn lại đặt trên hông của nàng mà xoa bóp thử độ co giãn thêm một chút nữa.

Thấy Long Vũ còn muốn làm chuyện xấu, Dao có chút sợ hãi liền vội vàng nói:

- Được rồi, người ta chịu không nổi nữa mà. Nếu mà anh làm thêm một lần nữa sợ ngày mốt mới có thể xuống giường được.

- Ha ha...

Long Vũ đắc ý cười dâm, dừng ngay ý đồ cũng như hành động của cầm thú lại. Hai người hôn môi một cái thật sâu rồi liền đi ra khỏi nhà đá.

.....

.....

Sau khi chia tay Dao,, Long Vũ trực tiếp đi tới Tiên Cảnh Dao Trì.

Tới trước cửa cung, thân hình Long Vũ dừng lại, nghênh ngang đi vào cửa, thân hân hân hiện giờ vô cùng đặc biệt. Phải biết rằng ngay cả chúa tể của Tam Giới Tử Vi Đại Đế cũng bị hân bức tử.

Chính vì vậy, hiện tại, người trong Tiên Cảnh đối với hắn, thái độ vô cùng cung kính.

Kẻ mạnh làm vua, chân lý này luôn luôn đúng, đúng một cách triệt để. Và trong trường hợp này biểu hiện một cách vô cùng tinh tế.

Vừa mới bước vào trong cung, một đám cung nô, thủ vệ liền tiến lên, không ngừng a dua, nịnh hót, bơm dầu, vuốt đuôi, vỗ mông..... Mà đối với những việc này, Long Vũ hoàn toàn không có một tí tế bào hứng thú trong cơ thể. Mục đích đến đây của hắn ngày hôm nay chính là gặp Tây Vương Mẫu.

Nhưng mà chỉ có điều là không gặp may. Tây Vương Mẫu không có ở trong cung Diêu Trì, nghe nói là đi vào núi Côn Luân.

Còn việc khi nào trở về thì bọn người hầu cũng không biết được.

Dưới tình huống như thế này, thật đúng là hết cách. Long Vũ lệnh cho cung nô dẫn đường, đưa hắn đi xem Thất công chúa.

Ngay lập tức, bọn gia hỏa này lại bám dính lấy Long Vũ, Long Vũ nhanh chóng đi tới Linh Lung Các, cũng chính là nơi ở của Thất công chúa. Nơi này, cảnh trí thanh nhã, có núi, có sông, có cầu nhỏ nước chảy, hoa nở khắp nơi, khóm trúc, sân đình.

Cảnh sắc quả nhiên là đẹp động lòng người.

Đám cung nô, hộ vệ sau khi đã dẫn đường cho Long Vũ đến tận nơi, tất cả đều biết điều, lui đi chỗ khác.

Về chuyện tình của Thất Công chúa cùng Long Vũ, cả Tiên Cảnh cũng đã được lan truyền.

Long Vũ thấy cả đám rời đi, liền có ý âm thầm tiến vào hồi thăm. Ngay lập tức thân ảnh vừa động, liền ẩn thân tiến vào Linh Lung Các. Bất ngờ chính là, khi vào bên trong Linh Lung Các hắn không tìm thấy được Thất công chúa, cũng không thấy cả các cung nô thủ vệ đâu cả.

Long Vũ nhất thời dâng lên suy nghĩ trong lòng, vừa nghĩ vừa nói:

- Cô công chúa này như thế nào lại không yên ổn ở một chỗ không biết?

Nghĩ đến đây, Long Vũ có chút buồn bực.

Đang định rời đi, bỗng nhiên có một đạo nguyên lực rất nhỏ giao động, thu hút sự chú ý của hắn.

Phóng ra thần thức, cẩn thận cảm ứng một lần, Long Vũ phán đoán Vu Thần Ba Độ đang ở gần đây. Hắn ta đi theo Thiên Nguyên tu luyện nguyên lực, đáng tiếc rằng nguyên lực trong cơ thể hắn là pha tạp, không phải là nguyên lực tinh thuần.

Cho nên khí tức của hắn rất dễ dàng bị nhận ra.

Lòng vừa nghĩ tới đây, Long Vũ đã lóe thân ảnh lên, lần theo dấu vết mà tìm kiếm.

Đằng sau đại điện của Linh Lung Các có một hoa viên.

Từ lúc cảm ứng được đến khi tiếp cận, khí tức của Vu Thần Ba Độ chính là từ nơi này tỏa ra bốn phía.

Trong khi Long Vũ tiến vào hoa viên, lực lượng ban đầu của đạo khí tức mỏng manh ban đầu mới dần dần rõ ràng, không hề mỏng manh, khó nắm bắt như lúc trước.

Tiến về phía trước được một lúc, Long Vũ dường như nghe được tiếng khóc rất nhỏ.

Lần theo tiếng khóc mà tìm tới, xuyên qua tầng tầng lớp lớp rào cản, cuối cùng chạm đến một đạo nguyên lực sơ cấp yếu kém. Hiển nhiên đây là sơ hở trong bố trí của Vu Thần Ba Độ.

Nếu là người bình thường, đương nhiên bức tường nguyên lực này sẽ là rào cản kiên cố, cao vạn trượng, không thể vượt qua.

Nhưng mà đối với Long Vũ, đây chỉ là lông gà, vỏ tỏi.

Bởi vì trong cơ thể hắn có sẵn hỗn độn nguyên lực tinh thuần nhất.

Long Vũ khẽ nhếch môi cười, trong khi cười, vô thanh vô tức đem bức tường phong ấn tiêu trừ sạch sẽ, làm nó biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi bức tường đã được tiêu trừ, tiếng khóc càng thêm rõ ràng.

Lông mày Long Vũ nhất thời nhíu lại, đưa mắt nhìn lại, hắn thấy Thất công chúa đang nằm xấp trên mặt đất. Vu Thần Ba Độ đứng ở bên cạnh nàng, miệng phun ra những tiếng chữ bậy liên miên bất tuyệt, cứ như một học trò siêng năng đang đọc tam tự kinh:

- Người! Con tiện nhân kia, ta tưởng rằng ngươi còn tấm thân trong sạch, thật không ngờ, ngươi cũng đã bị thằng khốn Long Vũ kia hưởng qua, hót tay trên. Hôm nay ta muốn cho ngươi sống không bằng chết. Đừng nói Tây Vương Mẫu, mà cả Tiên Cảnh cũng không có kẻ nào có thể cứu được ngươi. Số phận của ngươi đã định rồi, hãy nhận hình phạt thảm khốc cho số phận bất hạnh của ngươi đi.

Xét cho cùng, Long Vũ cũng chưa từng đối xử tốt với Thất công chúa.

Nhưng tận mắt nhìn thấy Vu Thần Ba Độ, đường đường là nam tử đại trượng phu, mà cứ như con mụ đàn bà chanh chua, bị trộm mất con gà chửi đổng cả xóm, đứng đó chống nạnh lên mà sỉ nhục một nữ nhân yêu đuối, làm cho hắn kim lòng không được, giận sôi gan. Hơn nữa, bản thân hắn đã có tức giận với Vu Thần Ba Độ, lần này mục đích đến Tiên Cảnh của hắn, thật ra chính là tìm Vu Thần Ba Độ.

Không nói đến Thiên Nguyên, những điều hắn nói có mấy phần là sự thật thì khoan bàn tới. Riêng Vu Thần Ba Độ phạm phải những việc ác, chỉ cần như vậy cũng đủ làm hắn chết một trăm lần, một ngàn lần.

Đúng lúc đó, Vu Thần Ba Độ lộ ra nụ cười tà ác kèm theo vài phân dâm đảng trên khóe miệng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào bộ ngực của thất công chúa. Cười dâm dật nói:

- Tuy rằng đã bị khai hàng rồi, nhưng cũng không phải là không thể kiểm soát. Xét cho cùng thì ngươi vẫn là nữ nhân của Long Vũ.

- Chưa hết, dù là hàng không chính chủ, nhưng mà nhìn đâu ra đấy, chỗ nào trắng thì trắng, đen thì đen, lồi thì lồi, lõm thì lõm. Mà chắc tên khốn Long Vũ kia cũng chỉ hưởng dụng qua một vài lần thôi nhỉ? Vậy thì chỗ kia của ngươi cũng không thua kém bao nhiêu. Tóm lại là vẫn xài được. Hé hé hé...

Thất công chúa nghe vậy, nhất thời cực kỳ hoảng sợ, khóc ròng nói:

- Vu Thần Ba Độ, ngươi muốn làm gì ta? Ngươi phải hiểu rõ, nếu ngươi giở trò đòi bại với ta, mẫu thân của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu. Nam nhân của ta, Long Vũ cũng sẽ không tha cho cái mạng chó của ngươi.

Vu Thần Ba Độ cười lạnh một tiếng, nói:

- Tây Vương Mẫu tính là cái gì? Nếu ta đã thích, kể cả bà ấy là mẹ ngươi ta cũng hốt chứ nói gì. Nhất long vờn song phượng... Về phần thằng khốn Long Vũ thì đúng là bản thân ta đánh không lại hắn thật, nhưng hắn cũng không tài nào biết được chuyện xảy ra với các ngươi. Các ngươi phải hiểu, sau khi ta đánh chén no nê mẹ con nhà ngươi rồi, thì sẽ tiến các ngươi, cỡi hạc về trời tây...

Dứt lời, Vu Thần Ba Độ duỗi tay bắn ra một đạo nguyên lực, đem toàn thân Thất công chúa chế trụ.

- Đồ khốn nạn.

Thất công chúa toàn thân bị phong bế, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Nước mắt cứ như vậy là tuôn trào, bi phẫn cực độ, không nén được tức giận liền phun một miếng nước bọt, bay thẳng vào mặt Vu Thần Ba Độ.

- Con điếm con kia, tại sao mày bằng lòng cho thằng chó chết Long Vũ chơi mày, còn tao thì không được?

Theo sau đó, vẻ mặt của Vu Thần Ba Độ trở nên khó coi cực kỳ.

- Kể khốn nạn, vô sỉ như mày mà đòi chạm vào thân thể của tao à? Nằm mơ đi thằng khốn nạn. Tao dù chết cũng không cho mày sờ vào người tao, dù chỉ là một cọng lông.

Thất công chúa phồng mang trợn mắt, thở phì phì như rắn hổ mang tử chiến với kẻ địch:

- Cút đi, thằng biến thái, nhìn vào bản mặt của mày tao thấy ghê tởm vô cùng.

- Chửi hay lắm!

Đúng lúc này Long Vũ hiện thân, hắn vỗ tay ra vẻ tán thưởng câu chửi của Thất công chúa, vẻ mặt cười cười nói:

- Ba Độ, ta thấy ngươi đúng là có chút ghê tởm. Ngươi biết ta tìm ngươi khắp nơi, thật không ngờ là ngươi lại tự nộp mình, trời bản thân dâng lên tận cửa.

- Long Vũ, chẳng lẽ đến nước này ngươi còn muốn cùng với chúng ta đối chọi với nhau hay sao?

Vu Thần Ba Độ giống như có chút giật mình chợt dạ nói:

- Chuyện đã đến nước này, tại sao ngươi không cẩn thận suy nghĩ rõ ràng một chút. Chúng ta hoàn toàn không phải là địch nhân của ngươi, chúng ta là bằng hữu chung chiến tuyến với ngươi đó, ngươi có hiểu không?

Ba Độ nói thêm:

- Ta nghĩ Thiên Nguyên đại nhân cũng đã nói rất rõ ràng với ngươi rồi phải không?

- Hừ!

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi đã tiếp bước Tử Vi Đại đế, tự tìm chết, vậy thì hãy đến đây đi, để ta xuất thủ, giúp ngươi đi một đoạn đường. Hôm nay nếu đã gặp ta, ngươi chỉ có một con đường đó là chết mà thôi.

- Tiểu tử, ngươi đừng ở đó mà khinh người quá đáng. Vu Thần Ba Độ ta ở trong Tam Giới cũng là một đại nhân vật, ngươi tưởng mạng của ta dễ dàng lấy đi như vậy à?

Sắc mặt Ba độ phát lạnh, nhìn sang Thất công chúa nói:

- Ngươi lấy làm đau lòng khi nhìn thấy ả đàn bà này, vậy ta đem ả trả lại cho ngươi, xem như nước sông không phạm nước giếng.

- Cứ vậy là xong?

Long Vũ khinh thường nói:

- Ba Độ ngươi cùng Thiên Nguyên cấu kết, ngồi chung một xuồng, phá hư kết giới Cửu Đỉnh, đem vô số sinh linh đang sống dày vào trong địa ngục u tối. Tội ác của các ngươi quả thực không thể tha thứ. Hôm nay ta sẽ đại diện cho sinh linh vạn vật, tiêu diệt kẻ đầu xỏ thủ ác là ngươi. Để lấy lại kỷ cương, bái tế vong hồn hàng vạn sinh linh.

Dứt lời, chỉ thấy tay phải của Long Vũ máy động, chỉ thấy ‘uông oang’ một tiếng như rỗng ngậm, Thiên Sư pháp kiếm hiển nhiên đã xuất thủ.

Ba Độ nhận thấy sát khí của Long Vũ hoàn toàn bộc lộ, hắn cũng khẩn trương đối phó, hoàn toàn không dám lãnh đạm.

Cất tiếng cười lạnh, hắn cũng ngay lập tức xuất ra Lục Thần kiếm.

Long Vũ đưa mắt quét qua Lục Thần kiếm, thấy sát khí bao quanh thân kiếm lúc sáng lúc tối, tựa hồ như chứa đựng lực lượng vô cùng lớn, khí thế phi phàm. So với lần giao thủ trước đây, lần này là một phong cách hoàn toàn khác, lực lượng tăng cường không hề ít.

Dường như Thiên Sư pháp kiếm cũng hiểu rõ được rằng hôm nay nó đã gặp được đối thủ khó cầu, phát ra âm thanh hưng phấn. Màu vàng nhạt tỏa ra quanh thân kiếm giống như là những cái lưỡi thèm khát đang liếm láp con mồi trước khi hưởng thụ, khí thế kinh thiên.

Vu Thần Ba Độ khẽ nhăn mày, trong tâm niệm đã dẫn động kiếm quyết, một đạo kiếm quang lóa mắt bắn về phía Long Vũ.

Long Vũ thấy Ba Độ muốn so kiếm đạo với mình, nhếch miệng cười, không hề kinh hoảng, đem Thiên Sư pháp kiếm trong tay múa lên, thúc đẩy hỗn độn nguyên lực trong cơ thể, đem ám kim lực trong cơ thể quán chú vào trong kiếm. Chỉ thấy Thiên Sư pháp kiếm lóe lên ánh sáng vàng rực, tăng lên gấp mấy lần, khí thế vùn vụt tăng lên.

“Sưu!!” Một tiếng ngân dài vang lên trong không trung, cả người và kiếm đều bay lên cao, trong khoảng khắc, Long Vũ biến mất trước mắt của Vu Thần Ba Độ.

Vu Thần Ba Độ tập trung tinh thần, không thể phát hiện được điều gì trước mắt. Lập tức hắn mở căng hai mắt, tinh thần nâng cao tới mức tối đa, tay phải đang cầm Lục Thần kiếm đưa lên khua nhẹ một vòng trên không trung, tựa như vẽ lên một vòng tròn đơn giản.

“Ầm...!” Một tiếng nổ rung trời vang lên, Vu Thần Ba Độ bình tĩnh, ngưng khí toàn thân có thể cảm ứng được thực thể của Long Vũ. Sau khi xuất chiêu, nhị kiếm giao phong, chỉ nghe một tiếng ‘keng’ nhỏ vang lên, Lục Thần kiếm tại hư không đánh trúng thân Thiên Sư pháp kiếm.

Một cỗ lực lượng vô cùng hùng hậu đem kim quang ảo ảnh bao quanh Thiên Sư pháp kiếm đánh cho tan tác. Long Vũ không thể không lộ ra chân thân. Nhưng mà sau một kích này, Vu Thần Ba Độ cũng không chiếm được tí gì gọi là tiện nghi. Bởi vì sau khi xuất ra một kích này, trái tim của hắn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, giống như có một đại lực sĩ cầm một cái búa tạ khổng lồ hung hăng hướng lồng ngực của hắn mà giáng xuống đập một cú cứ gọi là thôi rồi. Rú lên một tiếng, không thể kìm được, từ miệng của Vu Thần Ba Độ phun ra một chùm máu rực rỡ như những bông hoa tuyết màu đỏ trên không trung.

Trong cơ thể Long Vũ chỉ có một luồng khí huyết nhỏ đang nhộn nhạo, hắn vội vàng dùng hỗn độn nguyên lực áp chế, cho nên không có gì trở ngại.

Biểu hiện của Long Vũ đã vượt hẵn ngoài tầm dự đoán của Vu Thần Ba Độ. Theo lời Thiên Nguyên nói, lấy lực lượng của hắn bây giờ, có thể đánh với Long Vũ một trăm chiêu cũng không có gì trở ngại. Nhưng hiện giờ, mới chỉ một chiêu đã thảm bại, sự chênh lệch giữa hai người là quá lớn.

- Tiếp thêm một chiêu của ta đây.

Vu Thần Ba Độ khẽ quát một tiếng, thân thể nhanh như chớp, lóe lên trong không gian, Lục Thần kiếm cuộn cuộn trào dâng lên kiếm quang cao đến ngàn trượng, khí thế như thái sơn áp đỉnh, liên miên bất tuyệt hướng phía Long Vũ mà công tới.

Long Vũ biến sắc, Thiên Sư pháp kiếm khẽ run lên, từng dải kiếm quang mang theo hồn kiếm rít lên trong không trung như những tiếng gào khóc thê lương của vong hồn nơi địa ngục thâm sâu. Long Vũ quyết định lấy cứng chọi cứng, chính diện đối đầu, chống lại Lục Thần kiếm của Vu Thần Ba Độ.

Thiên Sư pháp kiếm mang theo kiếm quang rợp trời, soi sáng cả một vùng rộng lớn mệnh mông. Đám kiếm quang ở giữa không trung không ngừng xoay tròn, vận vẹo, âm thanh chói tai như lệ quỷ dưới địa ngục đang phần nộ kêu gào.... Thân ảnh hai người rất nhanh di chuyển, không ngừng ẩn hiện trong không gian. Hai đạo kiếm quang mạnh mẽ mỗi lần giao phong, đều muốn chấn toàn thân đối thủ run rẩy, cả hai lui về phía sau, sắc mặt run rẩy.

Vu Thần Ba Độ gầm lên giận dữ, những tiếng kêu phần nộ liên tục từ trong cổ họng hân phát ra. Hân không thể tưởng tượng được thân pháp của Long Vũ lại linh hoạt như vậy. Long Vũ lại không có ý cùng Lục Thần kiếm chính diện đối đầu, đem thân pháp của hân phát huy tới cực hạn, cả người như một đạo ánh sáng tiêu thất khắp nơi, mặc sức cho Vu Thần Ba Độ bỏ công tìm kiếm thân ảnh của hân, tìm mãi cũng chỉ nhận lại là sự tuyệt vọng.

Cuối cùng, Vu Thần Ba Độ nhin không được, rống lên một tiếng giận giữ vang trời, bắt được khí tức của Long Vũ. Thân thể của hân và Long Vũ, vừa chạm vào nhau, cả hai người cùng nung nổ bắn vút lên không trung, chỉ thấy vô số bóng người trên cao đan xen vào với nhau, như hành vân lưu tủy, lục tụ, lúc tán. Lục Thần kiếm trong chớp mắt dường như biến thành trăm ngàn đạo kiếm quang, phạm vi mấy trượng trên không trung đều bị kiếm quang này bao phủ kín mít, không một chỗ hở.

Do kiếm quang có tốc độ quá nhanh, âm thanh của nó vượt qua giới hạn hiểu biết âm thanh bình thường, cho nên khi phát ra có chút quỷ dị. Sắc mặt Long Vũ hơi biến đổi, quả thực có chút ngoài dự liệu. Đoạn thời gian gần đây, Ba Độ có tiến bộ quả thực không hề nhỏ.

Đúng vào lúc này, hân lóe lên suy nghĩ, có khi nào Thiên Nguyên đã có ý an bài Ba Độ làm kẻ chết thay cho hân?

Tiếng rít lên của kiếm như tiếng sóng biển phần nộ. Sau đó, một đạo kiếm quang mang ánh sáng màu vàng nhạt chợt hiện lên, quét thành hình vòng cung đột nhiên xuất hiện tại hư không nghênh đón đạo kiếm quang của Vu Thần Ba Độ. Vu Thần Ba Độ nắm chặt Lục Thần kiếm trong tay, toàn lực tấn công Long Vũ, một kiếm xuất ra cực kỳ uy mãnh. Kiếm khí va chạm vào nhau rền vang như sét đánh, sóng âm dao động tỏa ra bốn phía, hai bóng người bắn ngược ra sau theo phía đối diện nhau. Toàn thân cùng quần áo của Vu Thần Ba Độ hoàn toàn không lay động, chỉ thấy sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, há mồm phun ra một ngụm máu lớn.

- Hiện tại còn gì trần trối nữa không?

Sắc mặt Long Vũ lạnh lùng, trong đôi mắt hiện rõ sát khí ngút trời không thể che giấu.

Thất công chúa chứng kiến màn chiến đấu kịch liệt giữa hai người. Mãi đến về sau, nàng mới biết, chênh lệch thực lực giữa nàng so với Long Vũ quả thực là quá lớn. Nghĩ lại việc trước đây đi ám sát Long Vũ quả thực là rất buồn cười.

Nếu trước đây, nàng biết được tu vi của Long Vũ lợi hại như vậy, tuyệt đối trong đầu sẽ không nảy ra sát niệm, để làm ra những việc ngốc nghếch.

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả mọi âm mưu quỷ kế đều trở nên vô dụng.

Tâm của nàng đã bắt đầu tuyệt vọng. Về mặt xám như tro tàn, nàng hiểu được rằng, nàng không thể báo thù cho phụ thân của mình.

Ba Độ ngã thẳng cẳng trên mặt đất, nhìn thấy khoảng cách giữa Long Vũ và mình càng ngày càng gần, cảm giác sợ hãi trong lòng không ngừng tăng lên. Lần đầu tiên trong đời, hân cảm nhận được khoảng cách của bờ vực tử vong lại gần với hân đến như vậy.

- Ba Độ, Người chết không hề oan uổng.

Đã gặp qua rất nhiều kẻ nói những lời xảo trá. Long Vũ hiện tại cũng đã tốt nghiệp cái lớp này, vận dụng trôi chảy những lời như vậy. Trước khi giết người, nên đưa ra một cái cớ hợp lý.

Bỗng nhiên, Thiên Nguyên đột ngột xuất hiện từ trong hư không, cười lạnh một tiếng nói:

- Long Vũ, đánh chó cũng ngó mặt chủ chứ. Đàng này Ba Độ là con chó tốt nhất của ta...

Thiên Nguyên nói ra những lời như vậy làm cho Vu Thần Ba Độ cực kỳ không thoải mái. Nhưng giờ phút này cũng chỉ có Thiên Nguyên mới có thể cứu cái mạng của hắn, cho nên hắn cũng không so đo nhiều như vậy.

Long Vũ biến sắc, cười lạnh, hướng Ba Độ nói:

- Ba Độ, ngươi nghe rõ chưa? Người ta chỉ xem ngươi là một con chó mà thôi, không hơn không kém...

Sắc mặt Ba Độ tái xanh, nhưng hắn cũng không phun ra bất kỳ lời nào.

Đến giờ phút này thì Thiên Nguyên chính là cộng cố cứu mạng của Ba Độ.

- Được rồi, không cần phải làm vậy. Người tính chằm ngòi ly gián mối quan hệ của chúng ta à?

Thiên Nguyên khẽ cười một tiếng nói:

- Quan hệ giữa người với người vốn dĩ chỉ là lợi dụng nhau mà sống, đôi bên cùng có lợi thôi. Cả hai đến với nhau khi đối phương còn có thể lợi dụng. Khi đối phương đã hết giá trị lợi dụng rồi thì... Giống như người cùng Tôn Thần vậy thôi.

Nói tới đây, Thiên Nguyên hướng về phía Ba Độ, cất tiếng hỏi:

- Ba Độ, ngươi nói xem, ta nói có đúng không?

- Đúng vậy.

Ba Độ trầm giọng nói:

- Thiên Nguyên đại nhân, ta hoàn toàn đồng tình với ý kiến của ngài.

- Long Vũ, cấp cho ta chút thể diện, để ta mang cái mạng của Ba Độ đi...

Thiên Nguyên nói:

- Chó của ta, ăn ở không nên, ta sẽ dạy. Hắn có ý đồ xấu, tính chằm mút nữ nhân của ngươi, ta sẽ cấp cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng.

- Được rồi...

Long Vũ rất muốn đem Ba Độ giết ngay tại chỗ, nhưng trước mắt hắn còn chưa muốn trở mặt cùng với Thiên Nguyên.

Ít nhất, khi mà sự việc còn chưa được điều tra rõ ràng chân tướng, hắn sẽ không tiến hành động thủ cùng Thiên Nguyên.

Nghe Long Vũ nói vậy, trong lòng Ba Độ như bỏ xuống được một tảng đá, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Thất công chúa lạnh lùng nhìn Ba Độ, trong ánh mắt lóe lên hận ý thấu xương. Nàng rất muốn mở miệng nói Long Vũ đem cái mạng chó của Ba Độ lưu lại nơi này. Nhưng lời nói lên tới cổ họng rồi thì lại nuốt xuống. Bởi vì nàng đột nhiên ý thức được, nàng và Long Vũ quan hệ cũng chưa quá quen thuộc. Tính ra thì cũng chả đâu vào đâu.

Thêm nữa, với sự tồn tại cường đại của Thiên Nguyên đang đứng trước mặt, nàng cũng không dám mở miệng nói lời nào.

- Long Vũ, những lời ta đề cập với ngươi, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?

Thiên Nguyên cất tiếng hỏi.

- Ta sẽ đi tìm bằng chứng.

Long Vũ nói.

- Hy vọng người nhanh lên một chút, nếu trì hoãn lâu quá, sẽ không kịp nữa đâu, đến lúc ấy người sẽ phải hối hận thôi.

Thiên Nguyên nói xong liền quay sang Ba Độ, cất tiếng nói:

- Người tự lo cho bản thân ổn thỏa đi.

.....

.....

Sau khi Thiên Nguyên mang Ba Độ rời đi.

Long Vũ đi đến bên cạnh Thất công chúa, đặt hai tay lên đôi vai mềm yếu đang run rẩy của nàng, thấp giọng nói:

- Nếu đã là nữ nhân của anh, anh tuyệt đối không để cho em chịu nhục.

Nghe câu này, Thất công chúa tự nhiên cất giọng khóc rống lên.

- Dựa vào bả vai của anh nè...

Long Vũ thân nhiên ôm Thất công chúa vào lòng, một tay đặt lên bả vai nàng, tay còn lại xoa nhẹ trên tấm lưng của nàng, rồi cất tiếng nói như vậy. Ngay lập tức, Thất công chúa không có kháng cự, gục mặt vào bả vai của hắn mà khóc nức nở.

Sau đó Long Vũ nhẹ nhàng đem thân thể nàng uyển chuyển ôm lấy, đi thẳng đến tấm cung của nàng ở Linh Lung Các.

Sau khi vào tấm cung, Long Vũ vẫn cảm giác được thân hình yếu diệu mềm mại đang ở trong lòng hắn không ngừng nức nở, khóc thút thít không ngừng. Làm cho Long Vũ cảm thấy bối rối, tim đập bình bịch. Hắn liền muốn buông nàng ra để khống chế tâm tình, nhưng nhìn thấy bộ dáng của nàng thê lương như vậy thì lại không đành lòng.

Thất công chúa nhẹ nhàng cử động trong lòng hắn, nỉ non nói:

- Cảm ơn anh...

- Không cần phải cảm ơn! Đơn giản một điều vì em là nữ nhân của anh...

Long Vũ nói.

Vừa nói xong, Long Vũ cảm thấy hô hấp của Thất công chúa cùng nhịp tim đập có chút khác thường. Vừa thoáng xem qua, nhận ra nàng đã bị thương.

Long Vũ lúc này mới bình tĩnh trong sợ hãi, nghĩ đến tình huống Thất công chúa vừa mới bị Vu Thần Ba Độ tấn công gây tổn thương. Tâm vừa máy động, hắn liền nhanh chóng ôm nàng đến mép giường, ôn nhu nói:

- Em nhanh chóng ngồi xuống, để anh tiến hành chữa thương cho em.

Thất công chúa nghe thấy vậy, hiền thực nhu thuận ngồi xuống mép giường, đôi mắt đẹp dán trên người Long Vũ, chưa từng di chuyển mục tiêu.

Long Vũ mỉm cười ôn nhu với nàng, vận dụng hỗn độn nguyên lực trong cơ thể. Ở giữa lòng bàn tay của hắn, một luồng nguyên lực bùng bùng xuất ra, hướng tới bụng Thất công chúa, bắt đầu vì nàng tiến hành chữa thương.

Hỗn độn nguyên lực là nguồn gốc của tất cả mọi lực lượng. Chính vì vậy, không bao lâu sau, thương thể của Thất công chúa đã không còn gì đáng ngại, mà Long Vũ cũng cảm thấy trong lòng hắn thanh thản, dễ chịu lên rất nhiều.

Long Vũ thu hồi lực lượng, đang tính hỏi thăm xem thương thể của nàng tiến triển ra sao rồi, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng như đèn pha ô tô tải, giữa sảnh bắt gặp một cảnh xuân sắc ngàn năm khó gặp làm tim đập chân run, mắt mờ, miệng thở khò khè.

Đập vào mắt hắn chính là toàn thân thể tuyệt mỹ của Thất công chúa.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ của viên dạ minh châu tỏa ra khắp nơi. Da thịt của nữ nhân so với của trẻ em cũng không có gì khác nhau.

Ánh mắt Long Vũ chăm chăm nhìn vào thân thể hoàn mỹ của Thất công chúa. Tấm thân trắng trẻo, da thịt mềm mại, nhìn từ đầu đến cuối, không dời mắt đi nơi khác một tích tắc nào.

Mái tóc đen nhánh của nàng rủ dài xuống phía dưới như thác nước, nhẹ nhàng êm ả trút xuống, tỏa ra hơi thở êm dịu mà không thiếu phần dịu hoặc, làm mê mẩn lòng người. Vẻ bóng loáng như ngọc trên da thịt của nàng càng làm cho người ta chết mê chết mệt. Khuôn mặt trái xoan, ngũ quan như ngọc được tạo hóa tỷ mỉ khảm nạm vào không một chút khiếm khuyết. Đôi mắt trong veo như nước hồ mùa thu như hút cả người đối diện vào trong. Đôi môi của nàng cong lên như muốn hút hồn, dụ phách kẻ khác.

Long Vũ không thể tự chủ được ánh mắt của mình, dòm lui xuống dưới chút nữa, nhất thời máu nóng chạy khắp toàn thân, mặt nóng phừng phừng, tim đập thình thịch. Thấy một thân hình lả lướt uyển chuyển như vậy trước mắt, bất giác hắn có chút miệng đắng, lưỡi khô, trong cơ thể đang trào cảm giác xôn xao khó chịu.

- Anh Vũ! Tiểu Thất không có gì để báo đáp, có chăng chỉ là tấm thật bèo bọt này, em nguyện lấy thân báo đáp đại ân trời biển của anh...

Thất công chúa duyên dáng gọi to một tiếng, ai gò má ửng hồng càng tăng thêm vẻ kiều diễm động lòng người.

Tuy rằng cảnh xuân trước mắt, dục hỏa thiêu đốt tâm can, nhưng Long Vũ cũng còn có thể bảo trì được một tia thanh tỉnh trong tâm trí. Hắn cố gắng tự áp chế ý niệm đang tràn ngập trong thân thể, thản nhiên nói:

- Không cần phải như vậy, anh cứu em cũng là việc nên làm, thấy việc bất bình rút đao tương trợ thôi, không cần phải đa lễ. Tốt nhất là em nên mặc y phục vào đi.

Nói xong, Long Vũ dần lòng, xoay người lại phía sau.

Thật không ngờ, Thất công chúa từ phía sau chạy lại, quàng tay ôm lấy cổ Long Vũ từ phía sau, đè trên lưng của hắn mà khóc nức nở. Nước mắt nóng bỏng xuyên qua lớp áo mỏng manh của hắn, bên tai vang lên tiếng khóc nghẹn ngào, nỉ non, khiến cho tâm trạng Long Vũ dường như phát điên, hắn muốn nhảy dựng lên. Ý niệm đang dần được áp chế xuống lại một lần trở dậy. Vì vậy, hắn xoay người lại, dang hai cánh tay to lớn ôm nàng trọn vào trong lòng.

- Thất công chúa... Cần gì phải làm như vậy....

Lời đã nói ra, nhưng hắn vẫn không ngừng động tác kéo nàng vào trong lồng ngực của mình.

Thân thể Thất công chúa không ngừng run rẩy kịch liệt, “Ưm” nhẹ một tiếng, mềm nhũn như con chi chi nằm đè lên người của hắn, hai tay vươn ra ôm hấy cổ của hắn, đem vầng trán đặt dưới cằm của Long Vũ.

Trong lòng Long Vũ đang bang bang nhảy loạn. Bị thân hình trắng mịn của nàng gợi lên thú tính, nhiệt huyết sôi sục. Một mặt muốn đem nàng mạnh mẽ đẩy ra, mặt khác lại muốn ôm chặt không rời, làm thêm một số chuyện nhân sinh có ý nghĩa khác nữa.

Thất công chúa giọng nói nức nở, mang theo vài phần nỉ non nói: ‘

- Anh Vũ, anh có thể tha thứ cho tiểu Thất không?

- Tại sao em lại hỏi như vậy?

Long Vũ cất tiếng hỏi.

Thất công chúa ngượng ngùng nói:

- Thì chuyện lần trước, em ám sát anh...

- Không cần nói nữa.

Long Vũ nói:

- Đều là những chuyện đã qua, không cần phải nói lại làm gì... Hơn nữa, em cũng không hề làm gì được anh mà.

- Cám ơn sự khoan hồng độ lượng của anh.

Thất công chúa ôn nhu nói.

Âm thanh vừa dứt, Thất công chúa lại chủ động đưa hai chân lên, như vôi bạch tuộc quấn lấy eo lưng Long Vũ, cánh tay ngọc tiếp tục đu trên cổ của hắn, gương mặt như hoa lê trong mưa (Đái vũ lê hoa - ý là khốc mà đẹp) gắt gao nhìn chăm chăm vào gương mặt của Long Vũ.

Long Vũ cùng nàng, bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng không thể kềm chế được, dục hỏa bốc lên trong lòng như núi lửa phun trào. Hắn gấp gáp, nặng nề đưa môi mà hôn lên đôi môi như cánh hoa anh đào của nàng.

Bị nam nhân hôn môi, Thất công chúa nhất thời cảm thấy đầu óc quay cuồng, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, trời đất quay cuồng. Trong nháy mắt, rất biết phối hợp, đưa cái lưỡi nhỏ nhắn thơm như đinh hương bắt đầu mút vào.

Hương vị ngọt ngào từ đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng quấn lấy đầu lưỡi của hắn.

- Anh Vũ, ăn em đi... Để em báo đáp ân tình của anh...

Thất công chúa giãy dụa, lắc mạnh vùng eo, chủ động yêu cầu Long Vũ.

Long Vũ cười dâm, toàn thân dần lên một luồng hỗn độn nguyên lực. Quần áo toàn thân đương nhiên là tiêu thất vô tung, giống như hắn chưa bao giờ mặc quần áo trên người.

Thất công chúa rên nhẹ một tiếng, cả người mềm nhũn dán lên thân người của Long Vũ, mị nhãn như tơ, thân mình của nàng cùng Long Vũ gắt gao dán chặt vào một chỗ. Lúc này thú tính của Long Vũ đã sôi trào, đột nhiên đem nàng bế xốc lên trên giường.

Trong phòng tràn ngập xuân tình vui vẻ, thâu đêm suốt sáng, liên miên mãi không thôi

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng hai người cũng chịu dừng lại, hai cơ thể tách rời nhau ra.

Sau khi chủ động hiến thân, Thất công chúa rúc vào trong lòng Long Vũ, như một chú mèo nhỏ lưỡi biếng, cuộn tròn mình lại, chìm vào trong giấc ngủ sâu, trên miệng vẫn còn mang theo nụ cười mãn nguyện động lòng người.

Long Vũ cúi đầu nhìn sắc mặt ửng đỏ của Thất công chúa, thấy nàng ngủ ngon như vậy, trong tim hắn có vị gì, chính hắn cũng không rõ. Có chăng là cảm giác yên bình, cùng thoải mái, có lẽ đây được gọi là hạnh phúc.

Trong khi ngủ say, Thất công chúa giãy nhẹ, lui người xuống phía dưới, bàn tay của Long Vũ đặt trên bờ hông trắng như tuyết của nàng mà thưởng thức, khước miệng lộ ra một tia mỉm cười bình thản. Mà Thất công chúa trong lúc đang ngủ, lè cái lưỡi thơm tho ra liếm nhẹ vành môi, còn cười khúc khích. Không ngờ mơ ngủ mà cũng động lòng người như vậy, chắc hẳn là mộng đẹp rồi đây.

Nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc, thỏa mãn của Thất công chúa, trong lòng Long Vũ không thể không sinh ra tình cảm chân thành dành cho nàng.

Không lâu sau, hắn cũng mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, gần như hai người cùng tỉnh dậy một lúc. Long Vũ nhẹ nhàng bước xuống giường mặc lại quần áo, quay đầu qua nhìn về phía Thất công chúa, thản nhiên cười cười hỏi:

- Tối qua có thấy thoải mái không kưng?

- Dạ có.

Thất công chúa nhẹ giọng đáp lời.

Nhưng nàng vẫn có chút e thẹn, đem thân mình bọc kín trong chăn. Tối hôm qua, lúc chủ động hiến thân báo đáp, sau đó lại được Long Vũ khơi dậy lửa tình, nên phóng khoáng tự nhiên. Giờ phút này mọi chuyện

qua đi, cho nên có chút chưa kịp thích ứng, nhất thời mặt đỏ lên, đem một mảnh phong quang che kín trong chăn.

- Anh phải đi...

Long Vũ thản nhiên nói.

- Anh... Không thể ở lại giúp em vài ngày được hay sao?

Thất công chúa lo lắng hỏi.

- Anh phải đi tìm bằng chứng cho một chuyện.

Long Vũ nói.

- Chuyện gì?

Thất công chúa tò mò hỏi một câu.

- Chuyện lớn!

Long Vũ đáp.

- Àh!

Thất công chúa lên tiếng, không hỏi lại nữa.

Long Vũ ra khỏi tấm cung, nhìn thấy vầng thái dương mới nhú lên, trong lòng cảm thấy ấm áp. Không hiểu tại sao, sau một đêm triền miên hoan lạc, địa vị của Thất công chúa trong lòng hắn cũng tăng thêm vài phần hảo cảm.

- Chờm nào thì anh mới trở về?

Thất công chúa hỏi.

Long Vũ tiến về phía trước, đưa tay ôm nàng vào lòng, ôn nhu xoa xoa lên má nàng, nhẹ giọng nói:

- Không cần phải sốt ruột, anh sẽ nhanh chóng trở về mà.

- Em chờ anh...

Thất công chúa nói.

Long Vũ mỉm cười, xoay người lại cất bước rời đi.

Ngay tại lúc Long Vũ xoay người rời đi, hắn không chú tới tới một việc. Đôi mắt của Thất công chúa vô thanh vô tức xuất hiện một nụ cười thản nhiên.

Nụ cười kia có cái gì đó rất kỳ quái, thậm chí có chút tà ý bên trong.

.....

.....

Sau khi rời khỏi Linh Lung Các, Long Vũ lại Tiên Cảnh Vương Cung tìm gặp Kim Phượng cùng Thi Nhân. Sau khi nghe bọn họ hồi báo một vài sự tình liền rời đi.

Mà đúng lúc Long Vũ rời khỏi Tiên Cảnh, Tây Vương Mẫu xuất hiện ở Linh Lung Các. Đẩy cửa phòng của con gái mình ra, khóe miệng của nàng lộ ra vẻ tươi cười:

- Tiểu Thất, con làm rất tốt.

- Mẫu thân...

Thất công chúa ngượng ngùng cười nói, đem thân mình thu vào trong chăn, vẻ mặt có chút khó xử:

- Có lẽ con thật sự yêu anh ấy.

- Không được.

Tây Vương Mẫu trầm giọng quát lên:

- Con nhất định phải khống chế tình cảm của mình, không được quên những điều mẹ đã dạy con. Nếu con muốn báo thù cho người cha đã chết của con, thì con phải hoàn toàn nghe theo xấp đặt của mẹ.
- Mẫu thân, hài nhi có thể hỏi người một câu được không? Sau lưng mẫu thân rốt cuộc là ai? Làm sao lại có thể để cho mẫu thân cùng với Long Vũ đối chọi với nhau...

Thất công chúa hỏi.

- Cái gì không nên hỏi thì không hỏi.

Tây Vương Mẫu nói:

- Con chỉ có một việc, đó là nhớ kỹ những lời của mẹ là được rồi. Tóm lại, con phải làm ra bộ dáng đáng thương, để cho Long Vũ đối với con có cảm giác thương tiếc cùng yêu quý.
- Chủ tử của mẹ là ai? Thiên Nguyên hay một kẻ khác nữa?

Thất công chúa đột nhiên hỏi.

- Đồ hỗn trướng...

Tây Vương Mẫu nhất thời nổi giận:

- Con nói nhăng nói cuội cái gì đấy hả? Thiên Nguyên thì tính là cái gì đây? Trong mắt của mẹ, hắc vĩnh viễn là một phế vật, một kẻ hành sự thất bại...
- Xem ra chủ tử của mẫu thân là một người hoàn toàn khác...

Khóe miệng thất công chúa nhếch lên, đem theo một tia cười nhạo:

- Mẫu thân, con luôn rất kính trọng người, bởi vì con cảm thấy mẫu thân so với phụ thân thì kiên cường hơn, lợi hại hơn rất nhiều. Nhưng hiện giờ xem ra, người cũng không có gì khác, cũng không có ngoại lệ. Bất kể là ai, đều đi tìm một chỗ cường đại để làm chỗ dựa vững chắc cho bản thân mình.
- Chủ tử của mẹ muốn tiêu trừ Long Vũ. Con sẽ phối hợp hành động cùng các người. Nhưng con nhanh chóng muốn biết một chuyện, chúng ta sẽ thành công sao? Tương lai rồi sẽ thế nào?

Thất công chúa tự giễu cười nói:

- Con không biết âm mưu quỷ kế gì để có thể đối phó với Long Vũ. Mẫu thân, hiện tại mẹ cũng rõ ràng, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều trở nên vô nghĩa mà.
- Chúng ta là chính nghĩa.

Tây Vương Mẫu nói:

- Chúng ta làm như vậy chính là vì sinh linh Tam Giới, mẹ chết cũng không hối tiếc.
- Có lẽ là vậy.

Thất công chúa nói:

- Các người luôn có thói quen tự tìm cho bản thân mình một cái lý do. Nhưng mẹ vẫn chưa trả lời con, chúng ta có thể thành công hay sao?
- Đương nhiên là có thể!

Tây Vương Mẫu nói:

- Quả thực, năng lực của Long Vũ đúng là rất cường đại, nhưng trên thế giới này vẫn tồn tại một lực lượng có thể hủy diệt được hắn.
- Chỉ mong chúng ta sẽ không làm sai điều gì.

Thất công chúa cười khổ một tiếng, nằm thẳng cẳng trên đồng chăn gối, không hề nhìn Tây Vương Mẫu.

Trong lòng Tây Vương Mẫu bực bội không thôi. Có nằm mơ nàng cũng không nghĩ đến là nữ nhi lại không hiểu cho cách làm của mình. Nhưng nàng không oán trách, cũng không hối hận.

Bởi vì, từ trước đến giờ nàng luôn cho rằng, mọi chuyện mình làm như vậy chính là đang bảo vệ chính nghĩa. Bảo vệ được Huyết Anh Đại Đế thì có thể đảm bảo rằng vũ nội sẽ yên ổn, không lâm vào tình cảnh đại loạn. Niềm tin mãnh liệt suốt từ nhiều năm, nàng luôn tin tưởng Huyết Anh Đại Đế.

Hy sinh một mình Long Vũ mà chắc chắn đảm bảo được sự bình yên cho vũ nội, đây là một cuộc mua bán rất đáng làm.

.....

.....

Cuối cùng Long Vũ cũng quyết định đi Thiên Ngoại Thiên để tìm lời giải thích.

Ngoài dự liệu của hắn, Quang Minh Tôn Thần dường như đoán được hắn sẽ đến.

Thậm chí, Quang Minh Tôn Thần một mực chờ đợi Long Vũ đến đây.

Hít sâu một hơi, Long Vũ ngẩng mặt lên, đối mặt với Quang Minh Tôn Thần, thật lâu cũng không nói gì.

Ngay lúc này, thái độ của Long Vũ đối với Quang Minh Tôn Thần quả thật rất khó nắm bắt, ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể đưa ra được lời giải thích hợp lý. Lẽ ra hắn phải cảm tạ Quang Minh Tôn Thần, vì Quang Minh Tôn Thần trao cho hắn lực lượng cường đại, làm cho hắn trở thành một trong số ít cao thủ của vũ nội. Nhưng nếu hành động này ẩn chứa âm mưu ở bên trong, như vậy thì đương nhiên là phải nhìn nhận ở một góc độ khác.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Long Vũ, thần sắc của Quang Minh Tôn Thần có chút không được tự nhiên. Trong lúc vô tình, ánh mắt của hắn có thêm vài tia cảnh giác, thậm chí là lo lắng.

Phải nghiêm túc thừa nhận rằng Quang Minh Tôn Thần đối với Long Vũ đã tốn không ít tinh lực cùng cảm tình. Quả thực ngay từ lúc ban đầu, hắn không có ý tìm kiếm kẻ chết thay.

Hắn thật sự quý mến tên hài tử Long Vũ này.

Chẳng qua là sự tình phát triển vượt ra khỏi dự liệu và tầm không chế của hắn. Tại Thiên Đạo ở trước mắt trở nên mạnh mẽ như vậy, là khó khăn rất lớn tồn tại.

Nhìn thấy ánh mắt của Quang Minh Tôn Thần, Long Vũ rất thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng. Trong lòng hắn có chút chua xót, một mối, có lẽ điều Thiên Nguyên nói là sự thật.

Long Vũ nhẹ nhàng ho hai tiếng, thở thật sâu, mạnh mẽ đè nén cảm xúc khó nói nên lời trong lòng lại, tỏ vẻ thần nhiên nói:

- Những điều Thiên Nguyên nói có phải là sự thật hay không?

Quang Minh Tôn Thần bệ hạ trầm mặc nhìn hắn, cũng nhẹ nhàng ho hai tiếng.

- Đúng là sự thật!

Quang Minh Tôn Thần thần nhiên nói.

Vừa nghe được những lời này, vẻ mặt Long Vũ càng thêm lạnh lùng...

Diệt Hồng Trần

299. Chương 60: Rốt Cuộc Nên Tin Tưởng Ai?

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 60: Rốt cuộc nên tin tưởng ai?

Dịch Giả: tungtheend1

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Theo lý thuyết, Long Vũ lúc này hẳn không dám tin, cả người run rẩy, phần nộ ngơ ngẩn, rồi về phía Quang Minh Tôn Thần bệ hạ hét lớn:

- Ta không tin, ta không tin Quang Minh Tôn Thần ngươi lại là kẻ như vậy.

Sau đó Long Vũ biểu hiện thật lạnh nhạt. Nhưng Long Vũ lại chẳng có diễn cảm gì, chỉ khẽ cúi đầu không nói một lời, giống như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó rất trọng yếu.

Quang Minh Tôn Thần lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt từ từ híp lại, đôi mắt dần sáng lên rồi lại ảm đạm

- Ngươi định thế nào?

Quang Minh Tôn Thần nhìn Long Vũ, hồ hững nói:

- Ta cũng không muốn làm như vậy nhưng là ta không có lựa chọn khác...

Long Vũ đầu ngón tay run nhẹ, nhận thấy trong lòng Quang Minh Tôn Thần đã muốn xảy ra biến hóa cực lớn, nhưng trên mặt hắn không chút thấy đổi nào, ngẩng đầu nhìn đối phương, thanh âm có chút lạnh nhạt:

- Kỳ thật ta rất kính trọng ngươi, cũng rất cảm kích ngươi ...

Đôi mắt Quang Minh Tôn Thần híp lại nhìn hắn. Hàn quang trong mắt ẩn hiện:

- Sau đó, khi ngươi biết chuyện này. Ngươi bắt đầu oán hận ta, đúng không?

Long Vũ mấp máy môi có chút phát khô, cố áp chế cảm xúc phập phồng trong lòng, bình tĩnh nói:

- Không có, nói thật, ta hề oán hận. Bất kể thế nào, ngươi đã cho ta lực lượng cường đại, điểm này ta vẫn rất cảm kích, chỉ là ta không thích bị người khác tính kế...

- Kỳ thật ngay từ lúc ban đầu, ngươi có thể nói rõ ràng với ta ...

Hắn nhìn Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta không thích bị ngươi thao túng... Kỳ thực chuyện ngươi hẳn là nói rõ ràng với ta. Ngươi cho ta lực lượng cường đại, ta làm việc cho các ngươi đây là chuyện rất bình thường.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc như trước nhìn hắn. Ánh mắt càng lúc càng sáng.

- Vì cái gì không nói rõ ràng với ta?

Long Vũ có chút dờ dẫm nhìn Quang Minh Tôn Thần. âm thanh hơi run:

- Các ngươi làm như vậy. Rất không hiền hậu.

Long Vũ không có phần nộ mắng, mà là tràn ngập cô tịch cùng bất đắc dĩ. Còn có không thể che dấu oán hận.

Hắn dờ dẫm nhìn vào hai mắt của Quang Minh Tôn Thần. Quang Minh Tôn Thần cũng bình tĩnh nhìn hắn. Trầm mặc hồi lâu, Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười có chút âm hàn.

Quang Minh Tôn Thần híp mắt nói:

- Lúc bắt đầu, ta thực sự không nghĩ sẽ làm vậy.

Hắn nhìn Long Vũ trầm giọng quát:

- Vì cái gì người không phản nộ. Người không dám hay là không phát tiết? Hoặc là người đã quyết định sẽ không tu luyện hỗn độn quyết?

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần lạnh như băng tuyết:

- Có một số việc khi đã bắt đầu, sẽ không dễ dàng dừng lại... Ta hy vọng người có thể tiếp tục tu luyện hỗn độn quyết.

Quang Minh Tôn Thần hít sâu một hơi, giọng nói bình tĩnh mà tràn đầy lạnh lùng:

- Trên thế giới này ngoại trừ lợi dụng chính là bị lợi dụng. Người có giá trị lợi dụng nên mới có tư cách lọt vào mắt của chúng ta. Trên thực tế, người cũng vì vậy mà lấy được chỗ tốt rất lớn, không đúng sao?

Nghe lời của Quang Minh Tôn Thần cùng với thần sắc oán hận khinh bỉ khó che dấu, Long Vũ cười tự đắc. Hắn nhìn chằm chằm Quang Minh Tôn Thần, thanh âm bằng hàn như đao, cắn răng nói:

- Người đang uy hiếp ta sao?

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nghiêm mặt không hề có phản ứng với chút nào với lời nói của Long Vũ, chỉ híp mắt lại nhìn hắn khinh thường nói:

- Người muốn nghĩ sao cũng được, ta chỉ nhắc nhở người, con đường này đã bắt đầu rồi thì người tất phải đi tiếp. Một khi bắt đầu sẽ không có đường lui...

Long Vũ nhắm hai mắt lại, khi mở ra đã hồi phục lại bình tĩnh:

- Thiên Nguyên đã biết tâm tư của các người, cho dù ta tiếp tục, hắn cũng sẽ không trúng kế. Các người có hai người, ta rất muốn biết rút cuộc ta là kẻ chết thay của ai?

- Người đoán thử xem.

- Ta đoán không ra.

- Nếu đã đoán không ra, vậy không cần đoán nữa.

Ngữ khí Quang Minh Tôn Thần lãnh đạm, nhưng rất rõ ràng. Hắn với biểu hiện của Long Vũ ngay hôm nay có chút ngoài ý muốn.

Kỳ thật Long Vũ nếu cùng hắn giở trò, trong lòng hắn sẽ dễ chịu hơn một chút.

Hắn nhìn Long Vũ lạnh lùng nói:

- Nói cho ta một câu trả lời chắc chắn, người rút cuộc muốn làm như thế nào? Nếu người mất đi giá trị lợi dụng, chúng ta sẽ bắt người trở về.

Nghe lời nói lạnh lùng, Long Vũ đứng thẳng thân thể, cười như không cười:

- Người đây là trắng trợn uy hiếp...

Quang Minh Tôn Thần cũng ngồi thẳng người lên, sau đó uể oải phát phát tay:

- Long Vũ, người phải biết, có những chuyện, ta cũng là bất đắc dĩ.

Quang Minh Tôn Thần nhắm hai mắt lại, trầm mặc một lát rồi nói:

- Sự tình đã như vậy ta cũng không dấu diếm người, chúng ta làm chuyện này cũng không phải tư lợi mà vì sự bình ổn của vũ nội.

Hắn mở hai mắt ra lạnh lùng nói:

- Sự hiện hữu của chúng ta, đối với việc đoàn kết, yên ổn của vũ nội có ý nghĩa cùng tác dụng rất lớn. Nếu không có chúng ta, vũ nội sẽ hỗn loạn. Không phải ta khinh thường người, nhưng lấy năng lực của người trong thời ngắn không thể nào thống soái vũ nội.

- Một cái cơ thật đường hoàng.

Long Vũ nói.

- Ai.

Quang Minh Tôn Thần thở dài nói:

- Tại lực lượng Thiên Đạo, chúng ta đều là quân cờ. Cho dù là ta cùng Đại Đế cũng sẽ có lúc rất bất đắc dĩ. Hy vọng người có thể hiểu được. Đương nhiên nếu người thực sự không muốn giúp chúng ta, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, chỉ là ta hy vọng người có thể sử dụng cố gắng lớn nhất để đảm bảo an toàn của vũ nội...

- Ta có thể tin người hay không?

Long Vũ hỏi.

- Đương nhiên có thể.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Ta chưa bao giờ nói mà không có tính toán gì hết. Tiểu Vũ thực ra ta rất thích người, mà biểu hiện hôm nay của người cũng khiến ta cảm thấy khiếp sợ. Ta rất bất ngờ người lại không có phần nộ. Biểu hiện của người đã nằm ngoài dự liệu của ta ...

Long Vũ khom người thật sâu thi lễ đáp:

- Ta sẽ cẩn thận lo liệu chuyện này...

- Bất kể thế nào, ta cũng để cho người còn sống sót.

Quang Minh Tôn Thần nói.

Thanh âm Quang Minh Tôn Thần không cao, nhưng ngữ khí rất chân thành làm cho có cảm giác như lời hứa hẹn.

Quang Minh Tôn Thần nếu làm cho hắc còn sống, hắc dĩ nhiên là sẽ hảo hảo mà sống, mở to đôi mắt này. Hắc muốn nhìn, hắc là chân tiểu nhân hay ngụy quân tử.

Đương nhiên Long Vũ không cho rằng Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế có thể thu hồi hồn độn nguyên lực của hắc.

Nói cách khác, coi như tu vi của hắc còn không thể so sánh với Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế. Nhưng tại trước mắt, trong tình huống này, bọn họ tuyệt đối không dám cùng mình động thủ.

Đạt đến đẳng cấp của bọn họ, khi chiến đấu tất sẽ phải dùng toàn lực. Mà làm vậy sẽ bị Thiên Đạo bấm còi sau lưng. Đến lúc đó, bọn họ cho dù giết được hắc, chính bản thân cũng không trốn khỏi Thiên Đạo hủy diệt.

Quang Minh Tôn Thần nhìn thấy Long Vũ, bỗng nhiên cười ra tiếng. Thu lại tiếng cười lạnh lùng nói:

- Ta biết tâm tư của người, bất quá ta phải nói một câu, trên thực tế, chúng ta có năng lực ngăn được người.

Trước đây chúng ta sớm có chuẩn bị. Nhưng người yên tâm, không đến vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không động thủ.

Quang Minh Tôn Thần nhìn hắc một cái, bỗng nhiên có chút mệt mỏi nói:

- Nếu người vẫn cự tuyệt chúng ta, vậy sau này người cũng đừng nên xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên, hãy yên ổn mà làm chí tôn tại Tam Giới đi. Còn một điều nữa người phải nhớ kỹ, Thiên Nguyên là người rất khó lường, người này cho tới bây giờ đều làm việc bất ổn. Nếu muốn Tam Giới bình yên, người tất phải tiêu diệt hắc...

Long Vũ nhìn ánh mắt phức tạp của Quang Minh Tôn Thần, bỗng nhiên trong lòng buồn bã, trầm mặc một lát nói:

- Ta sẽ cẩn thận suy nghĩ chuyện này...

Lúc này hai người đều trở nên trầm mặc, Quang Minh Tôn Thần nghiêm túc nói:

- Có gì cần nói ta cũng đã nói. Về phần Đại Đế ta sẽ giúp người nói rõ.

Vừa nghe lời này trong lòng Long Vũ nhất thời buồn bực.

Hóa ra Quang Minh Tôn Thần nói nửa ngày chỉ là lời suông.

Bất quá ngụ ý của Quang Minh Tôn Thần hẳn cũng hiểu, đầu sỏ gây nên chuyện này thực ra là Huyết Anh Đại Đế.

Trong khoảnh khắc Long Vũ chợt nghĩ, Quang Minh Tôn Thần không phải là cố ý châm ngòi ly gián đây chứ? Chẳng lẽ quan hệ giữa hắn và Huyết Anh Đại Đế có tồn tại mâu thuẫn ?

Nội tâm nghĩ thế, hắn không khỏi càng thêm cẩn thận.

Tình thế bây giờ, ai cũng không đáng tin, cũng chỉ có chính bản thân là đáng tin.

.....

.....

Bóng đêm càng dày, bầu trời lấp lánh ánh sao, tiếng gió thổi qua các cây cối rung động. Long Vũ ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy trong lòng lo lắng không chịu nổi. Mấy ngày liên tục gặp nhiều sự tình, lúc này mới là bắt đầu. Đối với lời nói của Quang Minh Tôn Thần, hắn thật sự không biết nên tin hay là không tin.

Con đường phía trước xa vời, rốt cuộc nên làm thế nào mới đúng?

Long Vũ không tự chủ nhớ đến Tuyết Cơ, nếu lúc này Tuyết Cơ có thể ở cùng mình thì tốt biết mấy, ít nhất có thể cùng nàng thương lượng.

Có Tuyết Cơ, cho là vấn đề có lớn, khó khăn bao nhiêu, Long Vũ cũng sẽ không cảm thấy nghi hoặc cùng mệt mỏi như hiện tại. Chỉ cần có Tuyết Cơ, coi như là trời sắp xuống Long Vũ cũng không lo lắng.

Cùng Tuyết Cơ ở chung thời gian dài, đã làm cho hắn đối với Tuyết Cơ tràn ngập tín nhiệm.

Long Vũ đang trầm tư suy nghĩ, tâm thần đột ngột báo động, liền hướng phía sau nhìn lại, chỉ chốc lát liền thấy hai đạo nhân ảnh từ trong bóng tối tiến đến trước mặt của mình.

Nhìn kỹ thì ra là Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa.

Long Vũ hơi vuốt cằm:

- Sao các người lại tới đây...

Long Vũ rất kỳ quái, vừa mới đi vào Tiên Cảnh, khí tức cũng đều thu liễm, tại sao lại bị các nàng phát giác.

Tây Vương Mẫu cười nói:

- Là Tiểu Thất mang ta tới...

Vừa nghe lời này Long Vũ liền hiểu được, xem ra là ngửi mùi trên người mình tìm đến nơi. Nữ nhân Tiên Cảnh quả không tầm thường ... cái mũi thật giống tiểu cầu.

- Long công tử, có phải là vừa từ Thiên Ngoại Thiên trở về, Đại Đế cùng Tôn Thần vẫn tốt chứ?" Tây Vương mẫu hỏi.

- Vâng.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Hai người họ vô cùng tốt, nhưng ta lại không tốt. Thế nào? Người là quan tâm ta hay quan tâm Đại Đế và Tôn Thần.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu ơ sững sờ, lập tức nói:

- Đương nhiên là quan tâm người, thuận tiện hỏi một chút Đại Đế cùng Tôn Thần.

- Vậy sao?

Long Vũ khẽ hừ một tiếng , lập tức hỏi:

- Tây Vương Mẫu , ta hỏi người một việc , hy vọng người có thể thành thực trả lời ta.

- đương nhiên ...

Tây Vương Mẫu nghiêm túc nói:

- Long công tử , nếu có vấn đề, xin mời đặt câu hỏi. Chỉ cần ta biết, ta tuyệt không dám có chút dấu diếm.

- Người có biết Đại Đế cùng Tôn Thần lựa chọn ta , là vì để cho ta làm kẻ chết thay cho bọn họ?

Long Vũ thần nhiên hỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa đều kinh ngạc.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu thay đổi, cuối cùng lắc đầu:

- Công tử, chuyện này ta thật sự không biết. Người làm sai có thể biết được. Không thể nào, Đại Đế cùng Tôn Thần sao có thể làm như vậy, ta không tin.

- Được rồi, đừng đóng kịch nữa.

Long Vũ nói:

- Có một số việc ta rõ ràng người cũng rõ ràng. Cần gì diễn kịch..

Thất công chúa nói:

- Công tử, anh nói vậy là oan uổng mẹ em. Mẹ thật sự không biết chuyện này...

Long Vũ quát bảo ngưng lại nói:

- Được rồi, chớ giả bộ với anh. Anh đã cùng Quang Minh Tôn Thần lật bài ngửa...

Tây Vương Mẫu nhất thời ngây ngẩn cả người, không biết nên nói như thế nào.

- Được rồi, hiện tại ta rất muốn các người cho một câu trả lời thuyết phục... Đi về trước đi, có một số việc ta còn chưa kịp nghĩ kỹ. Ta hy vọng các người có thể cẩn thận giấu lại...

Long Vũ nói.

- Được.

Tây Vương Mẫu không nói gì, Thất công chúa lại thần nhiên lên tiếng.

Sau khi trở về, Long Vũ cũng không cùng Kim Phượng, Thi Nhân nói rõ ràng để tránh cho các nàng lo lắng. Hắn rất muốn biết Tây Vương Mẫu rốt cuộc là ở phe nào.

Nếu làm rõ lập trường của Tây Vương Mẫu, có thể trợ giúp phán đoán tình huống Huyết Anh Đại Đế cùng Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần nói với hắn nhiều như vậy, nghe khẩu khí kia thì mọi chuyện là Huyết Anh Đại Đế tính toán, cho nên hắn phải tìm hiểu rõ ràng.

Buổi tối, đầu tiên hắn đi vào tắm cung của Tây Vương Mẫu. Đang muốn gõ cửa, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng thở gấp. Trong lúc ngẩn người, hắn nghe thấy giọng nói của Tây Vương Mẫu truyền ra:

- Công tử đã đến đây sao còn không vào? Ta có chuyện quan trọng muốn tìm người...

Long Vũ lên tiếng, hai tay đẩy cửa. Hắn vừa mở cửa phòng, bước vào trong liền thấy một cảnh tượng kinh hãi trước mắt, làm hắn trợn mắt há mồm. Hắn thấy một nữ tử nằm trên giường, chính là Tây Vương Mẫu. Mà Thất công chúa cũng đang ở trên giường giúp mẫu thân của mình xoa bóp. Tây Vương Mẫu lim dim hưởng thụ, nũng nịu nói:

- Công tử, ta đã hiểu rõ... Không biết người đã nghĩ thông suốt hay chưa.

Lúc này Tây Vương Mẫu đã cởi một nửa xiêm y nằm trên giường, hai cánh tay ngọc lộ ra bên ngoài, mười ngón tay trắng như tuyết, đùi đẹp để trắng mịn, lộ ra trắng như bạch ngọc da thịt. Dáng người động lòng

người quyền rũ nằm nghiêng, lộ ra bộ ngực sữa ngạo nghễ. Hai đốm hồng trước ngực ửng ửng hiện hiện, làm cho người khác có xúc động vừa nhìn liền nhịn không được.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy Long Vũ trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt trong suốt lưu chuyển, liền trêu ghẹo:

- Đêm nay chúng ta hảo hảo nói chuyện, chỉ mong giữa chúng ta sẽ không sinh ra bất cứ chuyện không thoải mái gì.

Long Vũ lập tức lùi ra phía sau vài bước, hỗn độn nguyên lực toàn thân trào lên, tạo lên một tầng phòng ngự quanh thân. Không biết tại sao, hắn cảm ứng được nguyên lực dao động mãnh liệt trên người Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu khẽ nhấc bàn tay trắng nõn, ra hiệu cho Thất công chúa dừng lại. Sau đó liếc mắt nhìn Long Vũ, trên mặt bầy phần xuân ý ba phần phóng đảng, phong tình vạn chủng nói:

- Công tử, người khấn trương sao? Chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ đối với người bất lợi? Không sai, ta xác thực sớm đã tu luyện nguyên lực, nhưng chênh lệch với người là rất lớn... Cho nên cần bản người không cần lo lắng.

Diệt Hồng Trần

300. Chương 61: Tây Vương Mẫu Không Giống Như Vậy

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 61: Tây Vương Mẫu không giống như vậy

Dịch Giả: Thiên Mạc

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Vì sao trước đây ta không thể cảm ứng được nguyên lực dao động trong cơ thể người?

Long Vũ có chút cảnh giác.

- Ha ha!

Tây Vương Mẫu cười đầy quyền rũ:

- Đó là bởi vì Tôn Thần truyền cho ta phương pháp che dấu... Nếu nói đến chuyện hiểu biết nguyên lực, trong thiên hạ này không ai có thể mạnh hơn Tôn Thần.

- Người và Quang Minh Tôn Thần là cùng...

Long Vũ có ý hỏi.

- Đương nhiên.

Tây Vương Mẫu cười duyên, nói:

- Tôn Thần có ân với ta, tim của ta đã trao cho hắn, cho tới bây giờ vẫn chưa hề thay đổi. Ta và hắn vĩnh viễn đứng chung một chỗ.

Long Vũ đâu có dễ dàng tin lời Tây Vương Mẫu nói. Tất nhiên Tây Vương Mẫu dám nói thẳng ra như thế thì có thể thấy được, trong truyện này có hơn phân nửa là lừa gạt.

Nghĩ đến đây, Long Vũ không khỏi thầm lo lắng. Tây Vương Mẫu này vừa nhìn qua cũng biết là người quỷ kế đa đoan. Trước kia ở trước mặt mình, nàng luôn mang một bộ dạng nghiêm túc không thể xâm phạm, lúc nào cũng lạnh như băng. Hôm nay lại có bộ dạng như vậy cũng không biết là có tâm tư gì đây.

Hừ lạnh một tiếng, Long Vũ nói:

- Tây Vương Mẫu, người quen biết Tôn Thần và Đại Đế đã lâu. Ta hỏi người, người cảm thấy quan hệ giữa Đại Đế và Tôn Thần như thế nào?

Long Vũ đặt ra câu hỏi như thế chẳng qua chỉ là muốn thử thái độ của Tây Vương Mẫu một lần.

Tây Vương Mẫu làm sao mà không biết ý nghĩ của hắn, cười quyền rũ nói:

- Công tử, người đừng dò xét ta, tâm tư của người ta biết... Thực tế, Đại Đế và Tôn Thần đã cùng nhau quyết định chuyện kia rồi. Hiện giờ Tôn Thần muốn đem toàn bộ trách nhiệm giao cho Đại Đế, chuyện là như vậy, đúng không?

- Theo ý của người, ta nên làm cái gì bây giờ?

Long Vũ hỏi.

Tây Vương Mẫu nở một nụ cười với Long Vũ:

- Cái này thì để người tự quyết định. Ta không dám nói lung tung. Vạn nhất xảy ra chuyện, ta thực sự không gánh nổi.

- Nhưng vì sao mà ta cảm thấy lời người nói như là cố ý làm xấu mối quan hệ giữa ta và Quang Minh Tôn Thần?

Long Vũ cố ý hỏi.

Tây Vương Mẫu khẽ cười một tiếng, nói:

- Là người đa tâm thôi...

- Tây Vương Mẫu, không cần diễn trò nữa đâu. Người rõ ràng là người của Đại Đế.

Long Vũ giả bộ phẫn nộ, hừ lạnh một tiếng nói:

- Hôm nay, người nhất định phải cho ta một cái công đạo. Nếu không ta tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho người.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu nghiêm chỉnh, lạnh lùng nói:

- Công tử không cần làm ta sợ kiểu đấy đâu. Có một số việc, chính công tử cũng không rõ ràng. Đứng trước Thiên Đạo, mỗi người đều chỉ như một con kiến. Hy sinh một mình người để cứu vớt thương sinh, người không biết rằng chuyện này rất thỏa đáng sao?

Long Vũ thất thanh nói:

- Ý của người là... Tại sao lại là ta? Vì sao người hy sinh không phải là người...

Sắc mặt Tây Vương Mẫu hơi ngưng lại rồi lại như cũ. Nàng hừ lạnh một tiếng nói:

- Công tử, người sao không nghĩ đó là số mệnh của người.

Lúc này, Thất công chúa cười dài một tiếng rồi nói với Long Vũ:

- Công tử, kỳ thật đây là một việc làm vĩ đại. Vì sự yên ổn của Tam Giới và vũ nội, em cảm thấy anh làm vậy là đáng giá.

Long Vũ trầm nghĩ, vị Thất công chúa này chắc là đã bị Tây Vương Mẫu tẩy não. May nhờ Thiên Nguyên và mình làm rõ chuyện này, nếu không thì rất có thể sẽ xuất hiện chuyện tình khác lạ.

Tây Vương Mẫu hình như cũng hiểu được ý tứ của Long Vũ, nói:

- Công tử, chuyện cho đến giờ, công tử đã suy nghĩ kỹ chưa?

Long Vũ nhanh chóng làm cho mình bình tĩnh lại, chỉ nghĩ ngợi mà không nói. Không cần biết Tây Vương Mẫu thân cận với Tôn Thần hay Đại Đế. Tóm lại, hành động của nàng ngày hôm nay nhất định là bị người nào đó sai khiến, mình phải cẩn thận ứng phó.

Tây Vương Mẫu nhìn bộ dáng Long Vũ, lãnh đạm nói:

- Chúng ta làm như vậy, đều không phải xuất phát từ tư tâm...

Nói tới đây, Tây Vương Mẫu uể oải uốn cái eo, vô cùng mệt mỏi nói:

- Công tử phải trả giá một chút, thì mới có thể nhận được một chút. Nếu người không để ý, người có thể yêu cầu một chút bồi thường từ ta. Bất cứ là chuyện gì, ta đều đồng ý.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

- Người đang nói đến thân thể của người sao?

Tây Vương Mẫu nháy mắt với hắn một cái, nói:

- Có gì không được? Lực lượng của công tử có thể nói là đứng đầu vũ nội, ta có thể trao thân thể ta cho người thì quả là một vinh hạnh. Đương nhiên, ngoài ta ra, công tử có thể... cả tiểu Thất.

Long Vũ toát mồ hôi một hồi.

Tây Vương Mẫu thở dài một hơi, nhẹ nhàng nhún mào nói:

- Công tử có điều không biết rồi, kỳ thật ta rất coi trọng và kỳ vọng vào công tử. Ta không hy vọng công tử bị Thiên đạo hủy diệt. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, vũ nội có thể không có công tử nhưng tuyệt đối không thể không có Tôn Thần và Đại Đế.

- Đến đây đi, ta cùng tiểu Thất sẽ cùng hầu hạ công tử, xem như là bồi thường cho người.

Tây Vương Mẫu nói.

Long Vũ cứng họng nói:

- Người quả nhiên là không biết xấu hổ.

Tây Vương Mẫu lườm hắn một cái, tiếp tục nói:

- Chỉ cần vì chính nghĩa, vì thương sinh, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm, cho dù là dâng hiến cả cơ thể mình.

Long Vũ nghe nàng nói vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh. Không ngờ Tây Vương Mẫu lại là một người như vậy. Hắn lập tức nhận không được, nói:

- Người thật là một nữ nhân đáng sợ, nếu không phải là Thiên Nguyên kịp thời báo cho ta, ta nghĩ người còn có thể tiếp tục diễn trò lừa gạt ta phải không?

Tây Vương Mẫu cười lạnh nói:

- Cho tới giờ ta cũng không cảm giác rằng mình đã lừa gạt người... Hiếm khi không rõ ràng, có một số việc, tự mình biết chắc gì đã tốt.

- Kỳ thật, tâm tư của người, ta rất rõ ràng. Người có phải là muốn biết giữa Đại Đế và Tôn Thần thì cuối cùng ai là người có thiện ý với người phải không?

Tây Vương Mẫu nói:

- Thực tế, chuyện này được xác định sau khi bọn hắn thương nghị. Chuyện đến bước này, ta cũng không nói thêm gì nữa. Người cũng không cần đi tìm cái gì gọi là chân tướng nữa. Tất cả chuyện này đều là Thiên Nguyên chọc đến tai họa...

Long Vũ biết vào lúc này Tây Vương Mẫu cũng không phải nói dối hắn. Hắn cúi đầu trầm tư một lúc rồi mới hỏi:

- Nếu ta mời người hợp tác với ta, người có vui không?

Tây Vương Mẫu cười quyền rũ nói:

- Bỏn cung dự định hợp tác với ngươi. Dù sao thì ngươi cũng là nam nhân của con gái ta. Có lẽ còn có thể trở thành nam nhân của ta. Chẳng qua điều kiện đầu tiên là ngươi không được phản bội Tôn Thần và Đại Đế.

- Xem ra trước đây Tử Vi nói đúng, giữa ngươi và Đại Đế quả thật có chút chuyện tình mập mờ.

Long Vũ cười đầy ái muội.

Tây Vương Mẫu trừng mắt nhìn Long Vũ một cái, im lặng không nói.

Long Vũ không để ý đến ánh mắt sắc bén hung ác của Tây Vương Mẫu, vẫn rất ám muội nói:

- Vậy thì ta có thể hiểu được, ngươi làm vậy tất cả là vì tình nhân của ngươi.

Tây Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng, hung quang trong mắt tăng vọt, quát:

- Không được nói bậy, ta thật sự muốn phát sinh chút gì đó với Đại Đế nhưng đáng tiếc người ta còn thấy ta chướng mắt.

Long Vũ cúi đầu trầm tư một lúc, thần sắc mới hơi ngưng lại, nói:

- Cảm giác mà ngươi cấp cho ta, trước sau có tương phản quá lớn. Ngươi là một nữ nhân rất lợi hại, còn là một nữ nhân có tâm kế sâu xa.

Tây Vương Mẫu cười mỉa hoặc gần như rên rỉ, nói:

- Công tử không thích nữ nhân như vậy sao?

- Đúng, giống như rắn rết.

Long Vũ cảm thấy kính nể, nói:

- Tây Vương Mẫu, ta biết ngươi chẳng qua chỉ là một con chó của Tôn Thần và Đại Đế mà thôi. Cho nên ta không muốn làm khó ngươi. Ngươi nói ngươi vì chính nghĩa, ta không muốn bác bỏ lý tưởng của ngươi. Chẳng qua có một câu, ta phải nhắc nhở ngươi, nếu ngươi muốn hại ta, vậy ngươi nhất định sẽ chết.

Lưu lại những lời này, Long Vũ liền xoay người rời đi.

.....

.....

Khi trong phòng chỉ còn có Tây Vương Mẫu và Thất công chúa, thần sắc Tây Vương Mẫu đã tràn ngập hồi ức hạnh phúc ngày xưa, sau đó nhẹ nhàng hỏi nữ nhi:

- Tiểu thất, con có cảm thấy mẫu thân thay đổi không?

Thần sắc Thất công chúa rất buồn bã gật đầu, nói:

- Mẫu thân, mẹ thật sự là thay đổi, thay đổi rất nhiều. Khi này mẹ nói chuyện cùng công tử, con thậm chí không thể tin được người đó chính là mẹ, con cũng không thể nhìn thấu người.

Trong mắt Tây Vương Mẫu ẩn chứa nỗi nhớ sâu lắng, nói:

- Đúng vậy, ngay cả chính mình cũng không thể nhìn thấu mình...

Trong đầu Thất công chúa hiện lên thần sắc dĩ vãng của mẫu thân, trong mắt đã dâng lên một tầng nước mắt trong suốt, nhịn không được hỏi:

- Tất cả mọi chuyện này đều là vì sao?

Tây Vương Mẫu đứng dậy, đi đến chỗ bình hoa cảnh phía trước dạ minh châu, nhẹ nhàng bẻ gãy một cành hoa, đưa lên mũi ngửi, nói:

- Mẹ không biết, kỳ thật mẹ cũng không biết mình làm vậy có đúng hay không nữa?

Nói xong, nàng thở dài một hơi.

Thất công chúa tò mò truy vấn:

- Công tử cũng phải chết sao?

Tây Vương Mẫu mỉm cười nói:

- Nếu cậu ta không chết thì Đại Đế và Tôn Thần phải chết. Thật khó tưởng tượng, nếu thế giới này mà không có Tôn Thần và Đại Đế thì sẽ có bộ dáng như thế nào?

Thất công chúa hỏi:

- Thế nào mà mẫu thân lại tự hoại nghi cách làm của mình?

Tây Vương Mẫu cười khổ nói:

- Đúng như thế... Chẳng qua chuyện đã vượt ra ngoài dự liệu của mẹ... Kế hoạch trước kia của chúng ta là kích thích Long Vũ đi tu luyện. Nhưng hiện giờ hắn đã biết nguyên nhân và hậu quả của chuyện này, rất khó tưởng tượng hắn còn có thể tiếp tục tu luyện.

Thất công chúa kinh ngạc nói:

- Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Không biết.

Tây Vương Mẫu nói:

- Lúc trước, mẹ cũng từng nghĩ muốn hợp tác với công tử, bởi vì mẹ cảm giác cậu ta không có khả năng cứ thế mà làm kẻ chết thay. Nếu như Đại Đế và Tôn Thần chết, chúng ta cũng đối mặt với nguy cơ vô cùng to lớn. Nhưng nếu như mẹ phản bội Đại Đế và Tôn Thần thì cũng tồn tại một vấn đề. Bằng vào hiểu biết của mẹ với Tôn Thần và Đại Đế, bọn hắn cũng không phải kẻ dễ dàng buông tha...

Thất công chúa lú lẫm nói:

- Đây thật là chuyện tình làm người ta đau đầu.

Tây Vương Mẫu nói: - Ai... trước kia, đối thủ của Tôn Thần và Đại Đế là Thiên Nguyên, lòng mẹ cũng không e ngại như thế. Nhưng hiện tại, mẹ cảm thấy Long công tử cũng không phải là người dễ đối phó. Trong tất cả mọi chuyện này, thực ra cậu ta là một người vô tội. Từ một mặt nào đó mà nói thì cậu ta là một người tốt...

Thất công chúa nói:

- Nếu là người tốt, thì đừng hãm hại anh ấy nữa.

Tây Vương Mẫu cười nói:

- Nha đầu, không phải là con thực sự yêu cậu ta?

- Mẫu thân, con... con cũng không biết trong lòng con rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Chỉ là con thật sự không hy vọng anh ấy phải làm kẻ chết thay.

Nói tới đây, vẻ mặt Thất công chúa nhìn không được mà ảm đạm, nước mắt yên lặng rơi, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng nắm lấy đầu vai Thất công chúa, vỗ vỗ lưng trấn an nàng:

- Nha đầu ngốc, xem ra con thật sự yêu thích cậu ta. Chẳng qua con phải hiểu rõ, bên cạnh cậu có rất nhiều nữ nhân ưu tú. Đi theo cậu ta, con không có khả năng tìm kiếm được hạnh phúc. Nghe lời mẫu thân, hay quên đi...

Thất công chúa rưng rưng nước mắt, gật gật đầu.

Hít sâu một hơi, Tây Vương Mẫu lại nói:

- Nha đầu, chuyện này con đừng dính vào, mẫu thân không muốn cho con lại tiếp xúc vào...

Thất công chúa than thở:

- Đã dính vào rồi, có muốn rút ra cũng rất khó khăn.

Tây Vương Mẫu hỏi:

- Mẫu thân hỏi con một câu, con thật sự thích cậu ta sao?

- Con cũng không rõ, có lẽ là thích anh ấy.

Thất công chúa thản nhiên nói:

Tây Vương Mẫu nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu, hơi trách cứ nói:

- Con đó, luôn thích làm việc theo cảm tính. Long Vũ là một nam nhân thật là xuất sắc, đáng tiếc chuyện bây giờ còn chưa định, thế cục chưa rõ ràng, chuyện tương lai không ai nói rõ được.

Thất công chúa tránh nặng tìm nhẹ nói:

- Chuyện tương lai con không muốn để ý tới... Con chỉ muốn... Mẹ, kỳ thật con cũng nghĩ, nếu anh ấy thật sự không biết mình bị lừa thì con sẽ nhắc nhở anh ấy.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu nhất thời đại biến, đột nhiên nhìn xung quanh một vòng, xác định không có người mới nói với thất công chúa:

- Nha đầu, con nói bấy bọ gì đó. Con cũng biết mẹ con chúng ra là người của Đại Đế, nên con cứ làm việc như thế, thì Đại Đế sẽ nghĩ thế nào? Sau này, mẹ làm sao để đối diện với Đại Đế đây...

Tây Vương Mẫu trầm giọng nói:

- Nha đầu, hãy nghe mẹ nói, trước khi chuyện này được rõ ràng, con không nên biểu đạt tình cảm với Long công tử.

Thất công chúa nhu thuận gật đầu, nói:

- Vâng, con biết... Mẫu thân, mẹ yên tâm đi, con gái đã trưởng thành, sẽ tự mình xử lý tốt việc này. Phụ thân đã chết rồi, Tiên Cảnh chỉ còn có con và mẫu thân làm chủ, con sẽ bảo tồn thực lực của chính mình...

Tây Vương Mẫu vui mừng gật đầu nói:

- Có những lời này của con là tốt rồi.

- Mẫu thân, con có thể hỏi mẹ một câu không? Nếu như khi này, Long công tử thật sự muốn mẹ, mẹ sẽ cho anh ấy sao?

Thất công chúa đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu nặng nề gật đầu nói:

- Đúng vậy, mẹ sẽ dâng thân thể mẹ cho cậu ta, tuyệt đối không có chút chậm trễ...

Thất công chúa cau mày nói:

- Mẫu thân, mẹ rõ ràng là đang lừa gạt con. Con không cần biết là vì sao nhưng con biết mẹ tuyệt đối không có làm chuyện tổn hại danh dự mình. Từ đầu đến cuối, mẹ hoàn toàn là diễn kịch...

Tây Vương Mẫu bất ngờ, ánh mắt kinh hãi nhìn Thất công chúa, nói:

- Tiểu thất, nha đầu con quả nhiên là trưởng thành...

Thần sắc Thất công chúa khác thường, trầm giọng hỏi:

- Mẫu thân, mẹ có yêu phụ thân không?

Tây Vương Mẫu hỏi:

- Tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

Thất công chúa bình tĩnh nói:

- Nữ nhi chỉ muốn biết, vì sao con lại sinh ra ở trên thế gian này...

Tây Vương Mẫu có chút lập lờng, nói:

- Tiểu Thất, có một số việc mẹ vẫn không thể nói rõ ràng cho con. Giữa mẫu thân và phụ thân con có quá nhiều ân oán, mẫu thân không thể trả lời vấn đề của con. Hơn nữa, phụ thân con đã chết rồi, chuyện trước kia đã trở nên không có chút ý nghĩa nào. Đừng nói đến nó nữa...

- Mẹ không thích cha đúng không?

Thất công chúa hừ lạnh một tiếng, lại nói:

- Con có một cảm giác rằng trong lòng mẫu thân luôn có một người. Người này không phải cha, chắc là Huyết Anh Đại Đế đúng không?

- Mẫu thân, đều là nữ nhân, con có thể nhìn thấu tâm tư của mẹ.

Thất công chúa nghiêm túc nói:

- Mẫu thân, con là nữ nhi của mẹ, là người thân nhất trên thế giới này của mẹ. Có chuyện gì, mẹ có thể nói cho con biết được không?

Nghe xong lời nữ nhi nói, Tây Vương Mẫu thở dài:

- Con nói không sai, tim của mẹ đúng là có hình bóng của Huyết Anh Đại Đế, chỉ tiếc rằng, người ta không có chút cảm giác nào với mẹ cả. Đương nhiên, nhiều năm trôi qua, giấc mộng không thực tế như vậy, mẹ cũng không có tiếp tục mơ lại nữa.

- Dám yêu dám hận, đó mới là phong cách của mẹ.

Thất công chúa bắt đầu bơm xăng..

Tây Vương Mẫu lắc đầu nói: "Ở trước mặt Huyết Anh Đại Đế, không cần biết là chuyện gì, mẹ cũng không dám miễn cưỡng chút nào... Con gái à, việc này không cần phải nói, kỳ thật mẹ cũng biết, con nhất định suy nghĩ rằng, ta bởi vì ái mộ Huyết Anh Đại Đế nên mới trung thành với hắn như vậy. Có lẽ đó cũng là một trong số những nguyên nhân nhưng việc này không liên quan mật thiết với con. Con chắc là nên chú ý chuyện của mình nhiều hơn.

Thất công chúa lại không có chút lo lắng nào, cười lạnh nói:

- Nữ nhân một khi yêu đều trở nên đáng sợ...

Tây Vương Mẫu kinh ngạc nói:

- Tiểu Thất, con không phải là định nói cho mẹ biết, con vì có cảm tình với Long công tử mà định liều lĩnh giúp đỡ cậu ta đấy chứ?

Thất công chúa trầm tư trong chốc lát:

- Không loại trừ khả năng này, đều là nữ nhân, có một số việc mẫu thân còn rõ ràng hơn con. Chẳng qua mẫu thân yên tâm, con cũng hiểu lời mẹ nói, con có cảm tình với anh ấy là bởi vì con hận anh ấy.

- Con muốn báo thù cho Tử Vi?

Tây Vương Mẫu kinh ngạc nói:

- Cho tới giờ, địa vị của phụ thân trong lòng con vẫn là cao nhất. Hắn thậm chí còn là thần tượng của con. Nhưng Long Vũ đã xuất hiện, phá vỡ hình tượng phụ thân trong lòng con. Phụ thân không đối xử tốt với con, cũng không đối xử tốt với mẫu thân, càng không đối xử tốt với Tam Giới. Phụ thân chết chưa hết tội nhưng tất cả mọi nguyên nhân đều là bởi Long Vũ.

Tây Vương Mẫu nghe Thất công chúa nói xong, không khỏi nhú mày nói:

- Suy nghĩ của con thật sự là đáng sợ. Hãy nghe mẫu thân nói, hãy từ bỏ suy nghĩ ấy của con đi... Lấy tu vi hiện tại của Long Vũ, vũ nội có rất ít người là đối thủ của cậu ta.

Thất công chúa cười lạnh nói:

- Người khác không làm được không có nghĩa là con không làm được. Hơn nữa, con cũng không định đánh bừa với hắn. Dùng trí mà không dùng lực, đó mới là bá đạo.

- Nhưng con đừng quên, con cũng đã từng nói qua, ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất luận là âm mưu hay quỷ kế gì đều vô dụng.

Tây Vương Mẫu nói.

- Mẫu thân, mẹ cứ đợi để xem cuộc vui đi, con có thủ đoạn của mình.

Ngay khi câu nói này thốt ra, trực giác Tây Vương Mẫu cảm thấy được khí chất của con gái mình thay đổi, khác hẳn trước kia.

Chẳng qua, nàng vẫn gật đầu, trầm giọng nói:

- Con như vậy mới là nữ nhi ngoan của mẹ, nữ nhi của mẹ thì phải có khí phách và thủ đoạn như vậy.

- Mẫu thân có từng nghĩ đến chuyện là người đứng đầu Tam Giới không?

Thất công chúa hỏi.

Toàn thân Tây Vương Mẫu chấn động, nói:

- Con có ý gì?

Ánh mắt Thất công chúa kiên định nhìn về phía mẫu thân, nói:

- Phụ thân dù sai thế nào thì cũng là người đứng đầu Tam Giới, con nghĩ chúng ta có nghĩa vụ duy trì huy hoàng của phụ thân.

Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nói:

- "Đứng đầu Tam Giới, nói dễ hơn làm..."

Thất công chúa chưa có được một đáp án chuẩn xác nên tự nhiên không bỏ qua, vội truy vấn:

- Mẫu thân phải cho con có một cái đáp án chính xác...

Tây Vương Mẫu nhìn Thất công chúa một cái, lắc đầu thở dài:

- Việc này không cần nói đến nữa.

Thất công chúa tuy không có cam lòng, nhưng dù sao trái ý mẫu thân cũng là chuyện không tốt. Nàng liền ngừng lại, muốn nói lại thôi.

Tây Vương Mẫu nói:

- Tiểu Thất, đừng tùy tiện mạo hiểm.

.....

.....

Long Vũ lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường mà bằng hữu và thân nhân hắn lại hoàn toàn không biết.

Long Vũ cũng không định nói cho họ.

Cho dù có gặp khó khăn hay nguy hiểm thì hắn cũng muốn gánh vác một mình.

Mấy ngày này, suy nghĩ của hắn rất loạn, vốn là lưu lại Tiên Cảnh vài ngày, cùng Kim Phượng, Thi Nhân chơi trò phong hoa tuyết nguyệt. Sau đó, hắn lại đến Huyền Cảnh gặp bọn Mã Hiểu Mai và Trương Đại Ngưu, hơn nữa hắn còn đưa ra một chút kiến nghị cho sự phát triển của Thiên Đường. Đồng thời, Long Vũ

còn đem đan dược mà Quang Minh Tôn Thần tặng cho ra để cho người trong Thiên Đường dùng giúp gia tăng tu vi của bọn họ ở một mức độ lớn nhất.

Nơi thứ ba hần đến là thế giới sự thật.

Khi Long Vũ phá vỡ không gian kết giới, trong nháy mắt tiến vào thế giới sự thật, tâm tình của hần có vẻ rất là vui mừng. Cho dù không khí của thế giới sự thật rất ô nhiễm, cho dù linh khí nơi này thiếu hụt, nhưng hần vẫn cảm thấy được một sự thân thiết khó nói thành lời.

Một mình bước đi trên đường lớn, Long Vũ hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn người đi đường muôn hình muôn vẻ ở xung quanh, cảm thấy thân thiết vô cùng.

Diệt Hồng Trần

301. Chương 62: Hiểu Lâm Tuyệt Cơ

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 62: Hiểu lâm Tuyệt Cơ

Dịch Giả: Cung Tử Loan

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Ước chừng tản bộ trên đường cái đến quá chiều, trời mau tối, Long Vũ mới đi đến nhà mẹ của Trương Đại Ngưu. Nhìn lão nhân gia một cái, hơn nữa thay mặt Đại Ngưu vấn an người.

Sau đó, hần chẳng không, bay đến tổng bộ Huyền Môn.

Biết Long Vũ đến, cả Thái Huyền Sơn đều sôi trào.

Đương nhiên, phần lớn mọi người đều không biết hiện giờ Long Vũ đã quân lâm thiên hạ, có thực lực làm chúa tể Tam Giới. Chẳng qua, biểu hiện lần trước của Long Vũ đã đi vào lòng người, hầu hết mọi người đều coi hần là chúa cứu thế.

Phế vật trước kia đã sớm trở thành người đi vào lịch sử.

Uông Kiếm cùng Thiên Thân Tử vừa hâm mộ vừa ghen tị. Chẳng qua hiện tại bọn hần cũng không dám ho he gì, chỉ có thể cụp đuôi làm người tốt thôi.

Qua một hồi khách sáo, Long Vũ đi theo Thiên Cơ Tử tới đạo tràng của Bạch Mi đạo nhân. Bạch Mi cũng không biết tu vi hiện giờ của Long Vũ rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới gì. Chẳng qua, trực giác nói cho hần biết, Long Vũ đã khác xa lúc trước. Hần rất khách khí đứng dậy nghênh đón.

Ấn tượng của Long Vũ với Bạch Mi đạo nhân không tệ, cho dù hần hiện giờ đã có được thực lực đủ để dòm ngó ngôi báu Tam Giới, nhưng trong tim hần vẫn có kính ý với Bạch Mi đạo nhân.

- Tiểu Vũ à, ngươi đã đến thì tốt rồi, chúng ta đã có người tâm phúc.

Bạch Mi đạo nhân cười nói:

- Đoạn thời gian này, chuyện tình Huyền Môn nhờ ngươi quản lý được không?

- Không được.

Hiện giờ, chuyện của hắn cũng còn chưa biết rõ ràng. Căn bản sẽ không có thời gian đi quan tâm chuyện của Huyền Môn. Lần này đến đây kỳ thật là vì hắn muốn thăm mọi người.

Chỉ muốn được nhìn thấy mọi người bình an như vậy thì hắn cũng yên lòng.

- Sao vậy? Có phải khinh thường Huyền Môn là miếu nhỏ hay không?

Bạch Mi đạo nhân nửa thật nửa đùa nói.

- Ha ha...

Long Vũ cười khan một tiếng, nói:

- Bạch Mi đạo nhân, con không dám gạt tiền bối. Trước mắt, con cũng gặp phải chút việc khó khăn, giờ cũng chưa có giải quyết xong. Đúng rồi, tiền bối đến Thiên Ngoại Thiên, có từng gặp qua Quang Minh Tôn Thần và Huyết Anh Đại Đế không? Tiền bối cảm thấy hai người kia như thế nào?

Nghe Long Vũ nhắc đến hai người kia, vẻ mặt Bạch Mi đạo nhân rõ ràng trở nên có chút mất tự nhiên, chẳng qua Long Vũ cũng không có chú ý.

- Không biết.

Bạch Mi đạo nhân thản nhiên nói:

- Nói thật thì ta cũng không có quen biết với hai vị chí tôn. Chẳng qua nghe nói hai vị ấy không tệ... Thực tế, cho dù là Ngũ Phượng Thiên lệnh chủ của Huyền Cảnh cũng chưa từng thấy khuôn mặt thật của họ.

- Vậy sao?

Long Vũ thản nhiên nói:

- Bạch Mi đạo nhân, con sẽ ở lại đây vài ngày. Trước khi rời đi, con sẽ lưu lại chút đan dược cùng pháp quyết cho đệ tử Huyền Môn. Tiền bối có thể an bài người đi phân phát xuống, thực lực của đệ tử Huyền môn sẽ tăng lên một khoảng lớn.

- Rất tốt.

Bạch Mi đạo nhân nghe vậy liền mừng rỡ trong lòng.

Hai người lại ngồi nói chuyện với nhau một hồi, thảo luận về kế hoạch phát triển Huyền Môn xong, Long Vũ liền cáo từ. Lúc ra cửa, Long Vũ mơ hồ thấy ánh mắt của Bạch Mi đạo nhân có chút cổ quái, chẳng qua hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

.....

.....

Rời khỏi chỗ của Bạch Mi đạo nhân, Long Vũ tính toán đi gặp Tuyết Cơ.

Nhưng khi hắn chuẩn bị gõ cửa phòng Tuyết Cơ thì liền nghe được trong phòng Tuyết Cơ có người, hơn nữa còn là thanh âm của một người đàn ông.

Vào ban đêm, trong phòng Tuyết Cơ lại có nam nhân. Long Vũ nhất thời ngây ngẩn cả người, chẳng qua sau giây phút sững sờ ngẩn ngủ, hắn quyết định đi vào xem sao.

Nếu ai động vào nữ nhân của Long Vũ hắn, kẻ đó nhất định sẽ chết chắc.

“Rầm”

Một tiếng vang lên. Cửa phòng Tuyết Cơ bị Long Vũ đập tan. Trong lúc người trong phòng còn ngơ ngẩn, Long Vũ đem kéo Tuyết Cơ vào lòng ngực:

- Ta không cần biết ngươi là ai...nếu động vào người của ta ngươi nhất định chết.

Nam nhân trong phòng Tuyết Cơ thấy bộ dạng Long Vũ ngây ngẩn cả người.

Khi y quay người lại, không biết làm gì, lúng túng đứng nguyên tại chỗ.

Long Vũ thấy nhận được người này, là Phù Hoa.

Bị Long Vũ ôm vào lòng, Tuyết Cơ vừa xấu hổ, kêu lên:

- Mau thả ra....

Nghe Tuyết Cơ nói vậy, Long Vũ vội vàng buông nàng ra, không gian trong phòng liền trở lên tĩnh mịch.

Định thần, Phù Hoa cổ quái nhìn Tuyết Cơ mỉm cười:

- Tiểu Vũ, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Đúng rồi, hai người đây là...

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Muộn rồi, anh đến đây làm gì?

- Việc này...

Phù Hoa thoáng do dự hạ giọng:

- Phụng mệnh sư tổ, tôi đến thương nghị cùng Tuyết Cơ sư tỷ.

Khuôn mặt Tuyết Cơ hồng hồng, cúi giận:

- Tiểu Vũ, em bị sao thế? Vì sao lại có hành động như vậy.

Tuyết Cơ vừa tức vừa buồn cười. Buồn cười vì Long Vũ quá lo lắng, bực tức vì hành động của hắn cũng làm lộ quan hệ giữa hai người, việc này phải làm thế nào cho phải.

- Em tưởng có kẻ ăn hiếp chị.

Long Vũ đáp.

Ánh mắt Phù Hoa nhìn Tuyết Cơ, Tuyết Cơ mặt đỏ ửng. Long Vũ liếc một cái nói:

- Không cần để ý đến anh ta, anh ta lên cơn thần kinh đấy.

Tuyết Cơ đáp:

- Đi...Đi ngay..

Long Vũ bất động, ngơ ngác hồi lâu:

- Em không đi, ta đây không...

Long Vũ cũng biết mình đã sai.

Ngẫm lại mình thực có chút manh động.

Quá nóng vội khi nói những lời này.

Long Vũ cũng không biết tại sao mình lại phản ứng dữ dội như vậy. Nếu không đã không rơi vào tình cảnh này.

Miệng nói không nhưng...

- Phù Hoa, người đi trước...Chúng ta cứ dựa theo phương thức đó tiến hành khám xét.

Khi Phù Hoa rời đi, Tuyết Cơ lập tức mất bình tĩnh, một đám thẳng vào ngực Long Vũ.

- Được... Rất thoải mái...tiếp đi..

Long Vũ cười nói.

Tuyết Cơ nhìn tên da mặt không biết dầy Long Vũ này, bất đắc dĩ nói:

- Em muốn gì.. Tại sao em lại phản ứng kinh thế?

Long Vũ cười nói:

- Không phải là em sợ chị bị người khác khi dễ sao?

Tuyết Cơ thoáng thốt:

- Không cần ý tốt của em, nữ nhân bên cạnh em không ít... Có người bận rộn như vậy còn có thể nhớ đến chị sao?

Chính xác những ngày này, Long Vũ không thể nào chiếu cố được Tuyết Cơ.

Hắn có thể nhận ra, giọng nói của Tuyết Cơ mang phần u oán.

Long Vũ thở dài thành khẩn:

- Chị Tuyết Cơ, nếu chị tức giận như vậy, cứ tát mông em đi... như lúc em còn nhỏ đấy.

- Không biết xấu hổ..

Tuyết Cơ tức giận :

- Giờ còn giống lúc nhỏ sao? Hiện giờ em hổ báo như vậy chị còn đánh được em sao?

- Yên tâm, lúc nào chị cũng có thể làm vậy.

Long Vũ thành khẩn.

- Nếu không tin, em liền cởi quần cho chị đánh.

Long Vũ đáp.

Tuyết Cơ nhìn bản mặt mặt nghiêm nghị, cười hừ:

- Em nói như vậy nhưng đâu biết lòng em nghĩ gì.

Long Vũ sững sờ, nghiêm chỉnh:

- Chị Tuyết Cơ, nếu không tin, em liền trao cả trái tim cho nàng, hận không thể khiến chị thành nữ nhân của em.

Không ngờ có kẻ vô sỉ như vậy. Tuyết Cơ khó chịu, cảm thấy như người lạ, đang muốn mắng nhiếc thì bị Long Vũ ôm cổ.

Theo bản năng Tuyết Cơ áp đầu vào ngực nam nhân, xấu hổ:

- Không được làm vậy, em muốn gì?

Long Vũ cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, dù sao cũng đã thế, không bằng công bố chuyện của chúng ta đi...

Tuyết Cơ sững sờ, hăng giọng:

- Không..Chuyện này tạm thời không thể nói ra. Chị còn chưa có chuẩn bị gì hết..

Chưa dứt lời bị nam nhân áp môi chạm môi.

Toàn thân Tuyết Cơ mềm nhũn, yếu đuối trong lồng ngực y. Trong lồng ngực nam nhân nàng cảm thấy thực an toàn.

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Tuyết Cơ vuốt lồng ngực Long Vũ:

- Em biết không? Lúc em đi vắng chị rất nhớ em. Chị biết em đi làm việc lớn nhưng rất lo lắng. Núi cao có núi cao hơn, sau này nếu có rãnh, nhớ đến thăm chị để chị biết em bình an..

Long Vũ nghe vậy, nhất thời mừng rỡ, thấy nàng khóc thương tâm, có chút đau lòng:

- Chị Tuyết Cơ, thật sự xin lỗi, em đã khiến chị phải lo lắng.

Tuyết Cơ cúi đầu khóc trên lồng ngực Long Vũ, nghẹn ngào:

- Không cần xin lỗi, chị hiểu chuyện mà. Chị một lòng với em. Chị biết em cũng vậy. Cho không có khả năng được cùng em nhưng chị rất thích em...

Tuyết Cơ cảm thấy thương tâm ủy khuất.

Long Vũ không nói lên lời.

Trước tình huống này, không nên nói gì hết.

Tuyết Cơ khóc đến mệt người, Long Vũ đỡ nàng ngồi xuống, chuyện này khiến hắn cảm thấy vô cùng áy náy nhưng không biết làm thế nào. Hắn không thể vứt bỏ toàn bộ nữ nhân bên cạnh mình.

Tuyết Cơ chấn tĩnh lại:

- Tiểu Vũ, nói thật đi, em có tâm sự phải không?

- Không!

Long Vũ đáp.

- Em gạt chị..

Tuyết Cơ ngẩng đầu lên nói:

- Chị cảm giác em có tâm sự bởi tâm không tĩnh. Nếu không phải tâm động, em cũng không nóng nảy như vậy, lập tức hiểu nhầm mọi chuyện..

Tuyết Cơ ôn nhu nói xen chút lo lắng.

- Vâng.

Long Vũ gật đầu.

Long Vũ gật gật, Tuyết Cơ mỉm cười cúi đầu vào lồng ngực hắn:

- Tiểu Vũ, rốt cuộc có chuyện gì, nói cho chị biết đi?

Long Vũ gật gật thở dài một tiếng:

- Chuyện này rất phức tạp, có lẽ em gặp phải một kẻ vô cùng lợi hại, em không nghĩ phải đối đầu với hắn.

- Chị Tuyết Cơ, em muốn chị....

Long Vũ có chút buồn bực, thậm chí thông qua hoan ái để giải tỏa tâm lý.

Tuyết Cơ thân mình run lên, không nói lời nào.

- Em là người vô sỉ thế sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Tuyết Cơ nhẹ nhàng nịnh hắn:

- Đúng thế...Em rất vô sỉ...Tiểu Vũ, nói cho em biết, chị có thể...nếu thật sự muốn chị sẽ làm vậy..

Long Vũ buồn bực, thanh tĩnh một chút, lấy hỗn độn nguyên lực áp chế bản thân.

Hai người lặng lẽ áp sát vào nhau.

Tuyết Cơ khẩu khí lớn:

- Tiểu Vũ, chuyện này chị không thể giúp đỡ.... Năng lực chị có hạn, lực bất tòng tâm. Chị chỉ có thể làm cô gái tốt, một người vợ ngoan ngoãn giải tỏa áp lực cho em.

Tuyết Cơ liếc mắt nhìn Long Vũ:

- Trong lòng chị, đã sớm là người của em rồi..

Long Vũ cười:

- Sớm hay muộn em cũng muốn тет мông chị. Đó chính là ước mong của em.

Tuyết Cơ ngồi thẳng, từ từ vén váy lên hừ nói:

- Đã được chưa..Nếu dám đánh, chị sẽ cho Thủy Tiên sư tỷ thu thập em...Em mỗi lần thấy chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chị, tuyệt đối không yêu chị. Em chỉ muốn chiếm đoạt chị.

Tuyết Cơ tức giận, nhẹ nhàng ôm Long Vũ:

- Chị không phải người tùy tiện...

- Không...tuyệt đối không..

Long Vũ vội vàng giả thích.

Mắt thấy Long Vũ sốt ruột, Tuyết Cơ mặt đỏ ửng, cười duyên:

- Chỉ nói giỡn với em, mà em đã khẩn trương như thế.

Vẻ mặt Long Vũ ngây ngô:

- Chị ác lắm....Nếu thật vậy, em sẽ rất buồn. Tình yêu này, cả tinh thần cả thể xác, em đều muốn...

Long Vũ ôm Tuyết Cơ vào lòng, miệng sát đầu nàng hà hơi:

- Chị Tuyết Cơ, chị hận em thì hãy trừng phạt em đi..

- Phạt thế nào?

Tuyết Cơ hiểu kì.

- Hiện tại ôm chặt lấy em.

Long vũ nghiêm trang.

- Hừ.

Tuyết Cơ nghiêm mặt gắt:

- Em chỉ thế là giỏi...Chưa tới lúc..

Nói xong nàng cười duyên vùng khỏi ngực Long Vũ bỏ chạy, Long Vũ đuổi theo ôm Tuyết Cơ. Cả người Tuyết Cơ mềm nhũn, mắt đưa tình:

- Em muốn cưỡng ngạnh sao?

Long Vũ mỉm cười, lấy tay khêu gợi Tuyết Cơ, cười thâm tà:

- Tiểu nương tử, lấy danh nghĩa này chiếm đoạt cơ thể em.

Tuyết Cơ cười khúc khích:

- Tiểu Vũ chết tiệt... Hiện tại em tệ thế sao?

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Chị Tuyết Cừu, em chỉ muốn ăn tươi bánh bao của chị thôi...

Tuyết Cơ sững sốt, đã thấy tiện nhân kia đang nhìn chăm chăm vào lồng ngực, hai mắt sáng lên, tức tốc đá văng hẳn ra, cười duyên:

- Không biết xấu hổ, chết đi....Chết đi..

Lặp tức hần hần giọng:

- Sao em có thể chịu được..

Nói xong Tuyết Cơ khép cửa phòng lại.

Long Vũ ngơ ngác nhìn Tuyết Cơ đóng cửa, lòng đầy ham muốn.

.....

.....

Đêm khuya.

Bạch Mi đạo nhân quỳ trước lư hương, vẻ mặt xám ngoắt. Từ ánh mắt đến tựa hồ xem như gặp chuyện gì đó rất kinh khủng.

Không phải giả vờ mà là bị hù thảm.

Bởi vì trước mắt là một thiên ngoại chí tôn.

- Tôn Thần... Hắn thực sự không có gì với ta, chỉ hỏi một câu là Tôn Thần và Đại Đế đối xử như thế nào. Ta nói với hắn, ta cũng không biết. Bởi vì ta chưa từng gặp họ.

Bạch Mi đạo nhân lo sợ.

Quang Minh Tôn Thần nhìn thẳng, trực tiếp hỏi:

- Theo người Long Vũ sẽ làm gì tiếp theo.

Bạch Mi đạo nhân không do dự, vì biểu hiện bằng sức thành ý, đem đầu tựa lên sàn nhà.

Có lẽ bởi vì khẩn trương, hắn trả lời có chút khó nghe, Quang Minh Tôn Thần nhíu mày:

- Không cần vội, người là phân thân của ta...Ta và người là một khối, ta sẽ không hại người..

Bạch Mi đạo nhân vội vàng nói:

- Tôn Thần, Long Vũ tiếp tục tu luyện Hỗn Độn quyết, nếu như hắn biết, hắn sẽ không tiếp tục nữa..

Quang Minh Tôn Thần nghiêm túc nghe, không bỏ sót một chữ nào.

Dừng một chút, hắn hỏi:

- Long Vũ đối với các nữ nhân kia như thế nào?

- Rất lắm..!

Bạch Mi đạo nhân trả lời nhanh chóng, ăn ngay nói thật:

- Nếu Long Vũ là Long, các nữ nhân bên cạnh hắn là vậy rồng...

- Đúng!

Quang Minh Tôn Thần lên tiếng, không nói nữa, trong phòng tĩnh lặng..

Hồi lâu sau, Quang minh Tôn Thần ngẩng đầu lên, cười cười nhìn Bạch Mi đạo nhân:

- Người vốn là bản sao của ta ở thế giới này. Tuy rằng ta với người ít liên hệ nhưng người vẫn trung thành với ta. Cho nên ta nhắc nhở người lên làm chuyện đúng đắn.

Nói tới đây Quang minh Tôn Thần nói:

- Suốt vạn năm, ta với người đoạn tuyệt liên hệ, lâu như vậy mà ta vẫn tìm được người, ta nghĩ người không quên người là bản sao của ta. Người muốn có nhân tính.. Ta cảm nhận được...Người cũng không muốn Long Vũ thể thân đúng không?

Bạch Mi đạo nhân nghe vậy lập tức sợ hãi, quỳ trên mặt đất, van lại thảm thiết:

- Thuộc hạ không dám...

Quang Minh Tôn Thần giật mình cười:

- Đây không phải vấn đề dám hay không, mấu chốt là người muốn vậy..

- Không có, không có..

Bạch Mi đạo nhân cúi đầu, thề nói:

- Cho tới bây giờ, tiểu nhân chưa từng nghĩ sẽ phản bội người, cho dù trăm vạn năm người không liên hệ, tiểu nhân vẫn biết mình là ai? Tiểu nhân một mực cất dấu thân phận, dần dần đã quên...

- Tốt...Hiện giờ có việc cần làm đây, người đồng ý không?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

Diệt Hồng Trần

302. Chương 63: Uông Kiềm Nổi Điên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

- o -

Quyển 6

Chương 63: Uông Kiềm nổi điên

Dịch Giả: tungtheend1

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nồng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

- Nguyên ý...

Bạch Mi đạo nhân gật đầu như già tối, trong lòng vẫn đang suy nghĩ tới việc Long Vũ gặp bất lợi, hẳn thật sự có chút không hạ thủ được.

Trong lòng hẳn tự an ủi mình nhất gan, suy nghĩ mình rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Quang Minh Tôn Thần vốn còn muốn chuẩn bị mở miệng hỏi một chút, lại đột nhiên nhú mày, ngược lại nói:

- Xem ra người rất tôn trọng Long Vũ, điểm này rất giống ta.

- Đúng vậy a, ta vốn chính là người.

Bạch Mi đạo nhân buông lời dễ nghe.

Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười, dùng thanh âm cực thấp nói lầm bầm lầu bầu:

- Người là ta, nhưng người cũng không phải ta, giữa chúng ta rốt cuộc vẫn có chút khác biệt.

- Ta có thể vì người làm bất cứ chuyện gì.

Bạch Mi đạo nhân khép nép nói.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Ta không thích trạng thái hiện tại của người... Hình như người rất sợ ta, ta không biết rốt cuộc người sợ cái gì

Hắn nở nụ cười nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không thu hồi thần thông của người, cũng sẽ không tiêu diệt người...

Trong lòng Bạch Mi đạo nhân chấn động, đột nhiên mới ý thức, chỉ cần nguyện ý lúc nào người này cũng có thể hủy diệt hắn trong chớp mắt.

- Hơn nữa những việc ta bảo người làm, chưa chắc đã bất lợi đối với Long Vũ.

Quang Minh Tôn Thần bình tĩnh nói:

- Nói thật, ta cũng rất thích hài tử này...

- Tôn Thần, một khi đã nói như vậy, không bằng đổi lại kẻ thế mạng khác không được sao?

Bạch Mi đạo nhân cả gan đề nghị nói.

Quang Minh Tôn Thần nhú mày, có chút không vui. Sau một hồi, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn Bạch Mi đạo nhân nói:

- Người cảm thấy trong thiên hạ này còn có người khác có thể làm thế thân của ta? Rất khó để tìm được một người như vậy. Hơn nữa chúng ta ở trên người hắn đã hao tổn rất nhiều ...

Bạch Mi đạo nhân hơi hơi cúi thân mình, nhẹ giọng nói

- Thiên Nguyên và Vu Thần Ba Độ...

Quang Minh Tôn Thần gật đầu:

- Thiên Nguyên có thể coi là một, đáng tiếc hắn đã nhìn thấu tâm tư của chúng ta. Về phần Vu Thần Ba Độ, hắn không được...

- Haiz!

Quang Minh Tôn Thần thở dài nói:

- Hiện tại sự tình rất phiền toái. Vốn ta cùng Đại Đế thương nghị rất rõ ràng, Thiên Nguyên làm Đại Đế thế thân, mà Long Vũ làm ta thế thân. Ai ngờ ngày đó Thiên Nguyên lại khám phá tâm tư của chúng ta. Chính là thất bại trong gang tấc... Bạch Mi, người là phân thân của ta, nếu ta bị Thiên Đạo hủy diệt, người cũng sẽ liên quan. Đến lúc đó người cũng sẽ bị hủy diệt cùng ta.

- Cho nên. Ta hy vọng người có thể giúp ta.

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Ta hiểu.

Bạch Mi đạo nhân kính cẩn thi lễ, không nói nhiều lời nữa.

Đợi một lát, Bạch Mi đạo nhân hỏi:

- Tôn Thần ta nên làm như thế nào?

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Ta quyết định thiết lập bố cục bức bách Long Vũ tiếp tục tu luyện... Như vậy đi, người đem kim quang phù chú của ta đi tìm một đệ tử có căn cơ không tồi thử xem. Nếu kim quang phù chú có thể kích thích tiềm năng của hắn gấp trăm lần, vậy người liền cầm đi để cho Vu Thần Ba Độ sử dụng. Đến lúc đó, Ba Độ biến thành một sát nhân ma cuồng, Long Vũ vì cứu vớt Tam Giới, sẽ không thể không tăng tu vi của bản thân...

- Ta hiểu, nhưng Vu Thần Ba Độ dựa vào cái gì để tin tưởng ta, kim quang phù chú có thể giúp hắn tăng lên thực lực?

Bạch Mi đạo nhân hỏi.

- Rất đơn giản, chỉ cần người cầm phù chú tìm tới hắn, hắn nhất định sẽ rõ.

Quang Minh Tôn Thần nói...

- Ta đã rõ.

Bạch Mi đạo nhân tiếp tục nói:

- Tôn Thần, cứ như vậy, Thiên Nguyên vì ứng phó Long Vũ, cũng không thể không tăng thực lực lên. Đó là một công đôi việc...

- Đúng vậy, người nói đúng, ý tứ của ta chính là như vậy. Bạch Mi người phải nhớ kỹ, chuyện này là chính nghĩa, ta cùng Đại Đế nhất định phải sống sót, bởi vì sinh tử tồn vong của chúng ta quan hệ đến an toàn của vũ nội.

Quang Minh Tôn Thần nói câu đó liền không hề liếc mắt nhìn Bạch Mi đạo nhân .

Bạch Mi đạo nhân gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo trên tay của hắn đã xuất hiện hai đạo phù chú.

Lại ngẩng đầu nhìn, đã không còn thấy Quang Minh Tôn Thần.

Xác định khí tức của Tôn Thần thực sự biến mất, Bạch Mi đạo nhân trong lòng thở dài một hơi, nói với chính mình:

- Đúng vậy, ta là vì chính nghĩa...

.....

.....

Tại Huyền Môn ở lại vài ngày, sau khi cùng tất cả thân nhân, bằng hữu gặp mặt, Long Vũ tính toán nên trở về thành phố Thiên Hải một chuyến. Bởi vì trước đó không lâu Hàn Duyệt đã trở lại thành phố Thiên Hải, nghe nói là để giúp cha nàng xử lý một số sự tình.

Long Vũ tính toán cùng Hàn Duyệt gặp mặt, sau đó sẽ đi Thiên Ngoại Thiên cùng Quang Minh Tôn Thần làm rõ trắng đen.

Đương nhiên hắn còn không biết, một âm mưu to lớn nhắm vào hắn đã chậm rãi được triển khai.

Lúc Long Vũ đến tìm Hàn Duyệt, nàng còn đang bận rộn ở công ty. Nàng mặc trên người bộ đồ chức nghiệp vàng nhạt, cảm giác rất tốt, khiến cho Long Vũ nhớ tới trước kia.

Nhẹ đi tới trước mặt Hàn Duyệt, nhìn nàng đang chuyên chú công tác, trong lòng lại co cảm giác ngứa ngáy chân tay, cứ muốn mãi như vậy đứng ở chỗ này, lẳng lặng nhìn nàng.

Trước kia lý tưởng lớn nhất của Long Vũ cùng vợ mình và gia quyến, trải qua cuộc sống bình an, vui vẻ. Hiện giờ theo năng lực, bản sự tăng lên, ý nghĩ của hắn tự nhiên cải biến. Nhưng mà có thể có được không khí giản dị, bình tĩnh như hôm nay cũng là rất tốt.

Từ chỗ của Long Vũ nhìn tới, cổ áo Hàn Duyệt mở có chút lớn, trong lúc nàng cúi đầu nhìn màn hình máy tính, bên trong cảnh xuân nhìn một cái không sót gì.

Trên trán Hàn Duyệt lấm tấm mồ hôi, có lẽ thời gian nàng công tác đã khá lâu.

Ánh mắt Long Vũ dừng tại cổ áo mở rộng của Hàn Duyệt. Lâu không gặp, Hàn Duyệt trở nên càng đầy đặn, khe rãnh thật sâu giữa hai vú càng khiến cho người mê muội, khiến Long Vũ không nhúc nhích ngơ ngác nhìn.

Trong nháy mắt khi Hàn Duyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt Long Vũ lưu luyến không rời di chuyển đi chỗ khác vội chào hỏi:

- Tiểu Duyệt, thật bận rộn?

Hàn Duyệt sững sờ một chút, lập tức đứng dậy hưng phấn nói:

- Anh Vũ, sao người lại tới đây? Anh đến lúc nào? Tại sao vào cũng không nói câu nào?

Lấy tu vi hiện tại của Long Vũ, nếu muốn, cho dù là mặt đối mặt đứng trước Hàn Duyệt, hắn cũng có thể làm cho nàng không biết.

- Có nhớ anh không?

Long Vũ cười nói.

- Vâng.

Hàn Duyệt nghiêm túc gật gật đầu, nói:

- Người nếu không đến, có lẽ em sẽ phát điên mất...

- Có phải muốn cùng anh làm chuyện gì đó phải không?

Long Vũ mắt đảo như sâu rau hỏi.

Khuôn mặt Hàn Duyệt không khỏi đỏ lên, lườm hắn một cái sắc giọng:

- Anh đi chết đi, chỉ biết nói bậy... xem em là dạng nữ nhân gì, Cả ngày anh chỉ có nghĩ bậy bạ.

Long Vũ nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Duyệt, cười nói:

- Không phải là anh tới rồi hay sao? Đúng rồi, em đang bận làm việc gì thế? nhìn em hắn là công tác nhiều ngày liên tục rồi?

- Vâng.

Hàn Duyệt gật đầu nói:

- Mấy ngày nay, công việc tại công ty quá nhiều, cha em giải quyết không hết. Em muốn giúp đỡ ông ấy xử lý một phần công việc, giảm áp lực cho ông ấy.

Long Vũ cười rồi nói:

- Đúng vậy. Em quả thật là một người hiếu thuận.

Hàn Duyệt đứng lên đi tới bên cạnh Long Vũ, nhìn hắn nhẹ giọng nói:

- Anh Vũ, anh có tâm sự sao?

Ánh mắt Long Vũ dịu dàng di động trên khuôn mặt Hàn Duyệt, một lúc sau, hắn cười khổ nói:

- Xem ra anh là một người thất bại. Hình như mỗi nữ nhân của anh đều có thể nhìn ra anh có tâm sự.

Hàn Duyệt vội la lên:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Yên tâm đi, sự tình không lớn... Anh tới thăm các em, xong rồi sẽ đi giải quyết chuyện kia.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Không đúng, chuyện này nhất định là rất lớn phải không?

Hàn Duyệt cảm thấy sự tình tuyệt không đơn giản như Long Vũ nói.

- Đừng suy nghĩ nữa, chúng ta không dễ dàng gặp mặt ... Nơi này có được hay không?

Long Vũ cười ám muội, lập tức ôm lấy eo Hàn Duyệt. .

Hàn Duyệt ngã vào lòng Long Vũ, bất chấp cửa văn phòng chưa đóng kín, nàng gắt gao ôm Long Vũ nói:

- Nói cho em biết đi, giác quan thứ sáu của em nói cho em biết, anh gặp vấn đề phức tạp không nhỏ...

Long Vũ dùng ngữ khí cứng rắn nói:

- Không có việc gì, đừng lãng phí thời gian...

Hàn Duyệt nghe ngữ khí nam nhân ngày ngày thương nhớ như đinh đóng cột, hai mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt có vẻ bình thường nhưng thấy chết không sờn, nhất thời tim như đao cắt.

Nàng rất rõ ràng, nếu không phải gặp vấn đề cực kỳ khó khăn, hắn không có khả năng đến gặp mình, cùng bằng hữu, nữ nhân trước khi giải quyết sự tình kia.

Hàn Duyệt thậm chí suy nghĩ, vạn nhất lần này ly biệt là xa nhau, vậy phải làm sao bây giờ?

Hàn Duyệt ly khai ngực Long Vũ, hai tay mềm mại nhẹ nhàng ôm cổ hắn, kéo đầu của hắn xuống nghiêm túc nói:

- Anh Vũ, hiện tại em cho anh... Nhưng anh nhớ kỹ, không cần biết tương lai có chuyện gì xảy ra, em đều là người của anh. Nếu như có thể, em tình nguyện cùng với anh chia sẻ.

Long Vũ không nghĩ đến nàng lại nói như vậy, hần mỉm cười nói:

- Anh là nam nhân của em, coi như trời xấp xuống anh cũng sẽ đỡ nó lên..

Hàn Duyệt nghe Long Vũ nói không khỏi ngẩn ra, trong lòng cảm động.

- Ha ha, tiểu Duyệt, có phải rất cảm động hay không? Vậy tại sao còn không làm chút gì đó đi?

Long Vũ mờ ám cười.

Hàn Duyệt ngẩng đầu nhìn Long Vũ tức giận hỏi:

- Nghe ý của anh, là muốn em chủ động tại trước mặt anh chậm rãi cởi quần áo múa cột, sau đó van nài anh cầu ái sao?

Long Vũ vô sỉ cười nói:

- Em là nữ nhân của anh, đây là việc đương nhiên...

Hàn Duyệt đỏ khốc đỏ cười:

- Anh vì sao có thể vô sỉ vô đối như vậy?

Long Vũ lộ ra một biểu tình rất mờ ám, gắt gao ôm Hàn Duyệt, hướng môi nàng đặt xuống một nụ hôn thật nóng bỏng.

Hàn Duyệt chỉ cảm thấy một một hương vị nam nhân từ Long Vũ, thân hình gắt gao áp sát thân thể của hần, làm thân thể của nàng dần khô nóng. Lòng ngực rộng lớn đè sát bộ ngực xinh đẹp của nàng, một luồng điện từ bộ ngực lan khắp toàn thân, làm cả người nàng như nhũn ra.

Sau một hồi hôn nhau triền miên, khiến cho vật dưới háng của Long Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực, đã bắt đầu chập vào bộ vị mẫn cảm của nàng. Long Vũ mút lấy cái lưỡi thom tho của nàng, đồng thời bàn tay ta của hần đã ở trên ngực nữ nhân không ngừng xoa nắn. Nhất thời một luồng khoái cảm mãnh liệt kích thích Hàn Duyệt, hơi thở của nàng đã trở nên nặng nhọc cùng với rên rỉ...

Thủ pháp của Long Vũ thành thạo khiến Hàn Duyệt rất nhanh xuân tình nhộn nhạo, tình yêu nẩy mầm, ánh mắt trở nên mê lỵ.

- Anh Vũ, yêu em đi ...

Hàn Duyệt chủ động cầu ái.

Ngón tay Long Vũ vươn ra, hướng nửa mình dưới của nàng, nơi đó đã nóng ẩm ngập nước.

Thân mình Hàn Duyệt kịch liệt run rẩy lên, nàng thở khó nhọc, bàn tay nàng cầm lấy cây thương nóng bỏng của Long Vũ lấp kín cửa động của mình.

Động tác của Long Vũ vô cùng ôn nhu, hần liếm sạch nước mắt lã trên hai má của nàng, nhẹ giọng thì thầm:

- Nhớ kỹ chờ anh ... Anh sẽ trở lại...

Hàn Duyệt chảy nước mắt, rên rỉ, duỗi tay ôm chặt cổ Long Vũ, chân dài kẹp lấy eo Long Vũ, cử động không ngừng nghênh đón tiểu huynh đệ của nam nhân tiến vào.

.....

.....

Dựa theo kế hoạch, Hàn Duyệt là người cuối cùng Long Vũ đến thăm. Nhưng ngay lúc hần tính toán rời khỏi thế giới sự thật, hần liền nhận được phi kiếm truyền thư của Tuyết Cơ, nàng nói hần mau chóng trở về Huyền Môn, có đại sự phát sinh. Long Vũ không dám chậm trễ, triển khai thân hình, không đến mười phút thời gian đã đến đỉnh Thái Huyền Sơn.

- Tiểu Vũ... đến rồi?

Tuyết Cơ tựa hồ không nghĩ tới Long Vũ sẽ tới nhanh thế, vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, Ông Kiếm nổi điên, tu vi trong cơ thể tăng trưởng gấp mấy trăm lần, gặp người liền giết...

- Có việc như vậy sao?

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Có thể là bị đánh phải hay không?

- Không phải.

Tuyết Cơ nói:

- Căn cứ Bạch Mi tổ sư phân tích, hẳn là có người lấy ngoại lực kích thích, sai khiến. Tiềm năng của hắn hoàn toàn được kích phát. Hắn hiện tại bị vài vị trưởng lão dùng trận pháp vây ở Vô Tình Sơn, em nhanh chóng qua xem sao..

- Vâng, không cần phải lo lắng, để em giải quyết chuyện này.

- Nói xong, Long Vũ liền tìm theo sát khí của Ông Kiếm, thuần di xuất hiện ở Vô Tình Sơn.

Sau đó, vài vị trưởng lão Huyền Môn đang được Bạch Mi đạo nhân chỉ điểm lấy trận pháp vây khốn Ông Kiếm. Bất quá nhìn bộ dáng có lẽ không kiên trì được bao lâu.

- Giao cho ta ứng phó.

Long Vũ hiện thân quát một tiếng, nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Ông Kiếm. Mọi người thấy Long Vũ đến đây, nhất thời đều thở dài một hơi.

Thiên Thần Tử vội vàng hô:

- Tiểu Vũ, hạ thủ lưu tình. Ông Kiếm nhất định là bị người khác làm hại, hy vọng người đừng tổn thương tính mạng của hắn...

-Ta tự biết chừng mực.

Long Vũ nhìn đến Thiên Thần Tử một cái, thản nhiên đáp. Sau đó liền không nói gì nữa, khí thế quanh thân đột nhiên phóng ra ngoài.

Ông Kiếm tựa hồ cũng cảm ứng được khí thế của Long Vũ, nhất thời đem hắn thành đối tượng. Bàn tay chợt vang lên một trận bạo động, khoe miệng thoáng hiện lên âm hàn sát khí.

Long Vũ vận khởi hồn độn nguyên lực, khẽ quát một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm phát ra một tiếng long ngâm. Hắn chém ra một kiếm, một đạo quang mang điên cuồng hướng Ông Kiếm phóng đi.

Từ xa nhìn lại, một kiếm của Long Vũ như một con cự long đủ để thôn thiên phệ địa, diệu quang hàng ngàn hàng vạn bao trùm lấy Ông Kiếm.

Ông Kiếm cười nhẹ một tiếng, bàn tay trống rỗng một đập, nhất thời hư không cuồng phong gào thét, lực lượng kinh người giống như vạn núi cao tùy ý áp chế. không đến một giây liền đem kinh thiên kiếm khí của Thiên Sư pháp kiếm chặn lại.

- Không tệ, có chút bản lĩnh...

Long Vũ cười nói:

- Ông Kiếm ta không biết vì sao người biến thành bộ dáng như vậy. Bất quá lực chiến đấu của người xác thực tăng lên gấp mấy trăm lần, tốt lắm... Tiếp thêm một kiếm của ta ...

Ông Kiếm tựa hồ có chút ý thức mơ hồ, hẳn chỉ là theo bản năng đem tồn tại cường đại nhất ở nơi này xem là đối thủ của mình, hắn tựa hồ như muốn phát tiết sát khí trong lòng mình.

Diệt Hồng Trần

303. Chương 64: Lại Thêm Một Vu Thần

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

– o –

Quyển 6

Chương 64: Lại thêm một Vu Thần

Dịch Giả: Mr.Filo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Trong mắt Long Vũ hàn quang chợt lóe, nháy mắt triệu hồi Vãn Thiên Thần Long. Mặt đất chấn động mãnh liệt, kiếm khí bạo liệt, đám người Thiên Cơ Tử vội lui ra sau để tránh luồng kiếm khí đang lan đến.

Uông Kiếm tuy mơ hồ nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm ứng được nguy hiểm. Hắn gầm lên phẫn nộ, tụ lực lượng toàn thân hướng Long Vũ đánh tới.

Long Vũ toàn lực phòng ngự ngăn cản công kích của Uông Kiếm.

Lập tức, hắn triệu hoán ra hai con Vãn Thiên Thần Long hướng thẳng tới phía Uông Kiếm. Uông Kiếm theo bản năng chống đỡ nhưng không thể ngăn được hết, cuối cùng vẫn trúng một đòn của Vãn Thiên Thần Long ở giữa ngực.

Trong khoảnh khắc, lồng ngực bị đè nén mạnh, một luồng máu phụt lên hầu, tràn đầy miệng trực muốn phun ra. Hít sâu một hơi, Uông Kiếm kịp thời đè nén ngụm máu xuống.

Long Vũ cũng không nhân cơ hội truy kích ngược lại ngó xem Uông Kiếm từ từ bình phục, bộ dạng bàng quan nói:

- Uông Kiếm, ý thức ngươi đã khôi phục rồi sao?

- Ta không dễ dàng chịu thua...

Bị đánh đến hộc máu, ý thức của Uông Kiếm tựa hồ hồi phục một chút. Tuy nhiên trong lúc này, hắn đối với Long Vũ mang ý hận tột độ.

- Ta muốn giết ngươi...

Hét lên một tiếng, hai mắt Uông Kiếm đỏ ngầu, tay phải giơ lên, năm ngón tay cụp lại, vài cỗ tà khí quanh quẩn, phảng phất có năng lượng hắc ám quanh ngón tay. Trong nháy mắt hắc tuyến tụ lại thành một quả cầu đen ngòm, năm ngón tay hướng Long Vũ mở ra, quả cầu đen bỗng dưng nở bung thành năm đạo hắc sắc quang mang lao thẳng tới Long Vũ.

Một kích này xem như không mạnh bằng vừa rồi nhưng Long Vũ thấy rõ, sát chiêu ở một đòn phía sau. Ngay lúc Uông Kiếm xuất thủ, Long Vũ lập tức phi thân lên, Thiên Sư pháp kiếm xuất ra một quỹ tích huyền diệu, nháy mắt chém ra hơn mười đạo kiếm quang màu vàng nhạt ùn ùn lao tới bao phủ lấy Uông Kiếm.

Hắc mang Uông Kiếm đánh tới đến trước mắt, Long Vũ khẽ cười, vận Hỗn Độn Nguyên Lực cản lại. Hỗn Độn Nguyên Lực chẳng những cản công kích mà nhân lúc Uông Kiếm không thể chống đỡ mà tiếp tục quét tới.

Uông Kiếm cuống quýt gào lên, nhanh như thiểm điện lui về sau. Nhưng mũi kiếm của Long Vũ còn bay nhanh hơn thế khiến cho hắn muốn tránh cũng không thể được.

Lúc này Uông Kiếm đành hét lên một tiếng, đem toàn bộ sức lực kích phát liều mạng quyết chiến đến cùng.

Long Vũ cười lạnh, thôi động Hồn Độn Nguyên Lực quanh thân xâm nhập vào cơ thể Uông Kiếm. Uông Kiếm cảm thấy hai cổ khí tức sắc bén, nóng rực chui thẳng vào người. Toàn thân như bị phá tan, đau đớn thấu tâm can.

Các cổ khí tức kia dần dần thôn phệ sức lực trong người hắn.

Thời gian không lâu, cả người hắn té phịch xuống đất.

Thiên Thần Tử liền nhào tới, lão lo lắng Long Vũ sẽ thừa cơ hạ sát chiêu.

- Uông Kiếm, ngươi không sao chứ?

Thiên Thần Tử nhanh chóng nâng học trò cưng dậy, lòng rất đau xót. Trong lòng cũng hận Long Vũ đến cực điểm.

Nhưng vừa lúc đó, trong miệng Uông Kiếm phát ra vài tiếng cười quái dị.

Long Vũ thầm kêu không tốt, vội nói:

- Cẩn thận.

- A!

Câu cẩn thận của Long Vũ vừa thốt ra, Uông Kiếm đột nhiên phát trào nhằm thẳng lồng ngực Thiên Thần Tử và hết sức lôi ra. Quả tim của Thiên Thần Tử đã bị y moi ra.

Ngay sau đó, Uông Kiếm không ngờ là đem trái tim còn nóng hổi này cho nuốt thẳng vào miệng, bắt chợt còn nhai vài cái hưởng thụ.

Cảnh tượng khủng khiếp đó khiến cho mọi người xung quanh nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Thiên Thần Tử dù có là Huyền Môn cao nhân thì mất đi trái tim cũng chỉ nháy mắt là chết toi. Lão không thể ngờ nổi và cũng không thể nghĩ được là đệ tử cưng của mình lại hại chết chính mình.

- Đi chết đi...

Uông Kiếm chính là kẻ điên rồi. Tuy bị Long Vũ đánh cho không sức hoàn thủ nhưng khí lực giết người lúc này vẫn có. Hắn đột ngột túm đầu Thiên Thần Tử sau đó dùng sức vạt một cái liền ngắt cái đầu xuống.

- Giết hắn, giết hắn đi...

Thiên Cơ Tử điên cuồng gào lên.

Long Vũ nghe vậy liền không do dự tung Thiên Sư pháp kiếm chém thẳng tới Uông Kiếm. Đáng thương là hắn thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng đã biến thành tro bụi.

Lúc này, hai kẻ Long Vũ ghét nhất trong Huyền Môn đã toàn bộ tử vong.

Thực tế, Long Vũ cũng không muốn thấy cảnh bọn họ chết.

Đứng ở cương vị hắn lúc này, ân oán năm đó thực sự là có phần ấu trĩ.

- Haiz...

Thiên Cơ Tử đi tới thở dài nhìn sư đệ, rồi nói với Long Vũ:

- Tiểu Vũ, nếu con xuống tay giết Uông Kiếm sớm hơn chút thì Thiên Thần Tử chắc không phải chết thảm như thế!

Tuyết Cơ đi tới nói:

- Không phải vậy, người không thấy bộ dáng của Thiên Thần Tử sao? Là ông ta sợ tiểu Vũ xuống tay nên mới giành trước. Đáng tiếc là ông ta lại chết bởi chính tay học trò cưng của mình.

- Mọi người không cần nói nữa, đây cũng là duyên nợ của bọn họ.

Bạch Mi đạo nhân đi tới trầm giọng nói:

- Người chết không thể sống lại, hiện tại vấn đề trọng yếu nhất của chúng ta là phải nhanh chóng tìm ra nguyên nhân vì sao mà tu vi của Uông Kiếm đột nhiên tăng lên mấy trăm lần? Vì sao nó lại nổi điên?

- Đúng vậy.

Long Vũ gật đầu nói

- Đúng thế, chuyện này không phải ngẫu nhiên. Con cảm thấy chuyện này có âm mưu..

- Tiểu Vũ, em thấy thế nào?

Tuyết Cơ hỏi.

- Em không biết.

Long Vũ trầm giọng nói

- Vốn em định rời khỏi thế giới sự thật... nhưng giờ thì tạm thời sẽ không đi nữa.

- Tiểu Vũ, vì an nguy của thế giới sự thật và Huyền Môn, ta hy vọng con giải quyết việc này rồi sau hãy đi, được không?

Bạch Mi đạo nhân đề nghị.

- Vâng.

Thế giới sự thật này quá nhiều quyền luyện và luyện tiếu, hẳn tự nhiên không muốn lưu lại tai họa ngầm ở đây.

.....

.....

Ban đêm, Bạch Mi đạo nhân đứng một mình ở chỗ Thiên Thần Tử chết thảm, trong lòng lão có chút do dự. Lão thậm chí không rõ mình đang làm cái gì.

Cả Huyền Môn chỉ có lão rõ nhất, kỳ thật, Thiên Thần Tử và Uông Kiếm vô tội.

Mà có tội chính là lão.

Nếu không phải miếng phù chú của lão, Uông kiếm tuyệt không bị mất đi bản tính, cũng không thể tăng sức mạnh lên gấp mấy trăm lần được.

Nói cách khác, là lão đã hại chết Uông Kiếm và Thiên Thần Tử.

- Haiz...

Than nhẹ một tiếng, lão biết rõ việc này không phải lão có thể tránh và khống chế được. Không phải lão được mọi người trong Huyền Môn tôn kính thì là người trên tất cả mọi người. Mà chính lão quá rõ ràng, lão bất quá chỉ là một thần thức hóa thân của Quang Minh Tôn Thần mà thành. Sống chết của lão lại nằm trong tay của Quang Minh Tôn Thần. Chỉ cần đối phương muốn, trong tâm niệm thôi cũng có thể khiến lão hơi phi yên diệt.

Vì sinh tồn, lão tất phải nghe lệnh mà hành sự.

Hướng hồ lão cùng với Quang Minh Tôn Thần nguyên là một thể.

Trợ giúp Quang Minh Tôn Thần chính là trợ giúp lão.

Nhìn lần nữa nơi Thiên Thần Tử chết thảm, Bạch Mi đạo nhân biến mất trong trời đêm.

Khi lão hiện thân là lão đã đi tới Tiên Cảnh. Dựa theo phương pháp của Quang Minh Tôn Thần, lão đã tìm được Vu thần Ba Độ đang nghỉ ngơi hồi phục nguyên khí.

Ba Độ lần trước định dùng Thất công chúa giải quyết sinh lý thì bị Long Vũ bắt được, sau đó lại bị Thiên Nguyên bắt gặp, nhận lấy sự trừng phạt, trong lòng vô cùng âm ức.

Nếu không phải tài nghệ không bằng người, không chừng Ba Độ đã sớm cùng Thiên Nguyên đánh nhau.

Bạch Mi cũng không lấy chân thân của mình cùng Ba Độ gặp mặt. Lão không chút che dấu xuất ra Quang Minh khí lực, lại có một luồng bạch sắc đem khuôn mặt che đi.

Quang Minh nguyên khí lực trên người Bạch Mi không phải mạnh nhưng cũng rất thuần khiết. Từ khi lão xuất hiện trong nháy mắt, Ba Độ cũng âm thầm đề phòng.

Theo Ba Độ, người trước mặt đến từ Thiên Ngoại Thiên hơn nữa còn là người của Quang Minh Tôn Thần, người cùng chủ tử của hắn luôn đối đầu. Do đó hắn luôn luôn cảnh giới.

- Đừng lo, ta với ngươi không có ác ý...

Bạch Mi khẽ cười, nói:

- Ba Độ, ta nghĩ ngươi nhất định là vô cùng khát vọng tu vi ngày càng lợi hại...

- Ngươi là ai?

Ba Độ hỏi:

- Là sứ giả của Quang Minh Tôn Thần sao?

- Đúng vậy.

Bạch Mi cười đáp:

- Ngươi rất thông minh, ta chính là sứ giả Quang Minh Tôn Thần, ta đem cho ngươi Quang Minh vô thượng cùng với sức mạnh vô thượng.

- Hừ...

Ba Độ cười lạnh:

- Ngươi đã là Quang Minh sứ giả, vậy ngươi tìm đến nhất định là có việc đúng không? Hừ, nếu là Quang Minh Tôn Thần đến đây, ta còn e ngại một phần. Một sứ giả như ngươi cũng muốn khi dễ ta sao?

Trong lòng Ba Độ mấy ngày nay thực sự là ầm ục, đang định tìm người phát tiết. Quang Minh sứ giả trước mắt này chính là đối tượng để gã phát tiết tốt nhất.

- Đợi chút!

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Ta không phải là địch nhân của ngươi... Ta tìm đến ngươi cũng không phải làm phiền mà ta tới là giúp ngươi. Nói cho ngươi biết, ta có thể giúp ngươi gia tăng sức mạnh, thậm chí còn siêu việt hơn cả Thiên Nguyên cùng Long Vũ.

Bạch Mi cố ý nhắc tới Thiên Nguyên và Long Vũ là vì muốn kích thích Vu Thần Ba Độ.

Quả nhiên Vu Thần Ba Độ liền nổi giận. Hắn hỏi nửa tin nửa ngờ:

- Ngươi sao phải giúp ta? Không phải là Tôn Thần muốn bồi tài cho Thiên Nguyên và Long Vũ hay sao? Không thể nào?

- Đây là phù chú sức mạnh Tôn Thần muốn ta đưa cho ngươi, ngươi có thể không tin lời ta, nhưng phù chú này là thật hay là giả, người có thể phân biệt được chứ?

Nói xong Bạch Mi đạo nhân đem phù chú đưa ra.

Cơ hồ chỉ nháy mắt, Vu Thần cảm thấy được sức mạnh cường đại ẩn chứa trong phù chú.

- Cho ta?

Vu Thần biết đó là thứ tốt, trong lòng tràn ngập chờ mong.

- Ha ha.....

Bạch Mi đạo nhân mỉm cười nói:

- Không cần sốt ruột, thứ này vốn đưa cho người... Nhớ kỹ, địch nhân của người chính là Long Vũ...

- Điều này không cần người nói.

Vu Thần không kiên nhẫn nói:

- Ta hận không thể ăn thịt tên Long Vũ kia, lột da tên Thiên Nguyên đó.

- Đợi chút...

Vu Thần chợt nhớ ra điều gì đó:

- Không được... ta không thể nào phản bội Thiên Nguyên đại nhân, ta đã thề nếu ta phải bội ông ấy, ta căn bản sẽ không còn đường sống. Tên sứ giả người không hiền lành gì, rõ ràng là muốn hại ta.

- Người hiểu lầm ta rồi....

Bạch Mi đạo nhân cười kinh miệt:

- Thiên Nguyên cũng từng là thuộc hạ đệ tử của Tôn Thần, bổn sự của hắn đều là Tôn Thần truyền cho. Tôn Thần biết người bị Thiên Nguyên hạ lời thề. Người yên tâm, chỉ cần người dùng kim quang phù chú kia, mọi thứ sẽ không thành vấn đề.

Ba Độ nghe vậy, trong lòng có chút do dự.

Bạch Mi quát:

- Ba Độ, tính ra người cũng là bá chủ một phương, sao lại có bộ dạng như thế? Trước sợ sói, sau sợ hổ, như thế này người làm được cái quái gì? Xem ra người là loại người mà trời sinh để bị nô dịch.

Bạch Mi đạo nhân cố ý khích tướng.

- Đủ rồi....

Tính ra Ba Độ có thể tâm so với trời, hắn thậm chí cho là có thể chinh phục được Thiên Ngoại Thiên, vậy mà hiện giờ lại bị Thiên Nguyên nô dịch. Đúng là lão thiên trên người mà.

Nghĩ đến đây, hắn liền không đếm xỉa gì nữa.

- Đưa cho ta.

Ba Độ duỗi tay nhận phù chú, ngay lập tức nuốt vào bụng. Trong khoảnh khắc, trong cơ thể hắn tràn ngập sức mạnh. Hắn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đang tăng lên bao nhiêu lần.

Tuy nhiên hắn cũng phát hiện kim quang phù chú này cũng có chút tác dụng phụ. Đang định mở miệng hỏi chợt phát hiện Quang minh sứ giả đã không thấy bóng dáng nữa.

.....

.....

Hoàn thành nhiệm vụ, Bạch Mi không dám dừng lại, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất về tổng bộ Huyền Môn.

Lão biết rõ rằng không lâu sau sẽ sinh ra một ác ma.

Lấy sức mạnh của Ba Độ, một khi được phóng đại gấp mấy trăm lần, trừ phi Long Vũ tiếp tục tăng tu vi lên bằng không khó mà có cách nào để thắng.

Làm xong chuyện này, trong lòng Bạch Mi đạo nhân cũng bất an. Tuy nhiên trước mắt không có cách nào, nếu hi sinh Long Vũ và Thiên Nguyên để giữ tròn lời hứa thì cũng không có gì.

Bạch Mi đạo nhân liệu hết tất cả mà cả Huyền Môn không ai biết được.

Thiên Cơ Tử đang chỉ huy đệ tử lo hậu sự cho Thiên Thần Tử. Bất kể thế nào, ông ta cũng là Huyền Môn trưởng lão. Sau khi chết đáng được đãi ngộ thích đáng.

Tuy nhiên, Long Vũ, Tuyết Cơ cũng không tham gia. Theo lời Tuyết Cơ, Thiên Thần Tử chết chính là nhân quả của ông ta.

Buổi tối, sau khi cùng Tuyết Cơ nói chuyện, Long Vũ liền một mình đi tìm Đường Hương Hương. Hắn cảm thấy Vu lực vô cùng mạnh quanh thân Đường Hương Hương. Thậm chí còn dày đặc hơn cả Vu Thần Ba Độ.

Nói cách khác, Đường Hương Hương, Hậu thổ nương nương mới có thể thay Ba Độ xuất hiện một Vu Thần mới của Vu tộc.

Long Vũ bây giờ không thể đoán được việc này là tốt hay là xấu.

Gõ cửa phòng, giọng Long Vũ rất rõ ràng và thân thiết:

- Hương Hương, có phải là đã trở thành Vu Thần không... Chúc mừng em yêu, Vu thần Ba Độ sớm muộn cũng xong đời. Tương lai em sẽ trở thành thần duy nhất của Vu tộc.

Đường Hương Hương nghe vậy, mắt đẹp hiện lên một tia kỳ dị, trên khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ hiện lên một nụ cười say đắm lòng người, tràn ngập nhu tình, ôn nhu nói:

- Anh cũng biết à... còn tưởng thời gian này anh bận sẽ không quan tâm đến người ta chứ... Thời gian này tu luyện có thu hoạch rất lớn, ít nhiều cũng nhờ anh đưa cho những đan dược kia.

- Ủ...

Long Vũ trầm giọng nói:

- Hương Hương, hãy nghe anh nói, những đan dược kia không được dùng quá nhiều. Những đan dược đó là Quang Minh Tôn Thần cho anh, nguyên vốn cũng là trong thời gian ngắn tăng tu vi của anh lên. Anh e là sẽ xảy ra chuyện.

Đường Hương Hương nghe vậy, thoáng một tia giảo hoạt, cười duyên nói:

- Anh Vũ, nghe khẩu khí của anh, anh nhất định bắt măn bễ trên rồi...

Kiểu ngữ mềm mại, hiển lộ phong tình vạn chủng. Sắp thành thần nhưng từ biểu hiện của Đường Hương Hương, tám phần là thành yêu tinh.

Thần sắc Long Vũ ngưng trệ, khóe miệng biểu hiện chút xấu xa cười:

- Hương Hương, em so với trước càng gợi cảm hơn nhiều....

- Anh, a... Đúng rồi, Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em kìa?

Đường Hương Hương tiếp tục truy vấn.

Long Vũ thoáng chút do dự gật đầu nói:

- Không sai, anh cùng Tôn Thần có chút hiềm khích, cho nên Hương Hương, em cũng phải cẩn thận.

- Rất nghiêm trọng sao?

Đường Hương Hương khẽ nhún mày.

- Hiện tại anh nói cũng không rõ được.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Hương Hương, vốn anh định đi vào Thiên Ngoại Thiên xử lý việc này. Tuy nhiên trước mắt anh phải lưu lại vài ngày, anh không muốn thế giới sự thật bị phá hư và hủy diệt.

- Yên tâm đi, có em trông giúp cho, không có chuyện gì đâu.

Đường Hương Hương mỉm cười, bước nhẹ nhàng liên tục, chủ động ngã đầu vào ngực nam nhân.

Long Vũ đem nữ nhân ôm vào lòng, hướng đôi môi mềm mại hôn nhiệt liệt, một tay lại thò vào ngực ôm trọn cái thứ thập phần đàn hồi, chắc nịch của nàng.

Kiểu xâm nhập bá đạo khiến cho Đường Hương Hương có một loại kích thích, đôi mắt to nửa mở nửa đóng, mị nhãn lay động.

Ánh mắt nàng như thể dần dựa nước, cả người như nhũn ra:

- Anh Vũ, nếu có nguy hiểm, hãy cho em đi cùng, em không thể thiếu anh.

Long Vũ cười ám muội, đem người đẹp đặt ngang lên giường xoay người đè lên:

- Yên tâm, anh sẽ không xảy ra chuyện gì... Hậu Thổ nương nương của anh, đã lâu không có yêu em, đêm nay chúng ta không cần nói đến sự tình đáng ghét sau này, hãy thỏa sức mà yêu đi...

- Xì...

Đường Hương Hương trong mũi xì ra một tiếng, lập tức tháo đai lưng. Nhất thời hai thân thể quấn chặt lấy nhau. Nam nhân thở dốc, nữ nhân rên rỉ không ngừng. Mãi cho đến nửa đêm về sáng, lúc này mới được yên tĩnh.

Thật lâu sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nét xuân đào của Đường Hương Hương cùng với vẻ mặt xấu xa của Long Vũ hiện ra trong chăn gấm. Đường Hương Hương gối lên tay Long Vũ, giơ khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Long Vũ, trong đôi mắt đẹp vẫn lưu lại nét ôn nhu, nỉ non nói:

- Anh Vũ, em rất muốn hưởng thụ cuộc sống thế này. Cho dù em trở thành Vu thần, nhưng em đã có thói quen ỷ lại vào anh rồi.

Long Vũ đắc ý cười to, bàn tay lại làm mấy chuyện xấu nói:

- Chính xác, em nghĩ xem, Long Vũ này là ai chứ?!!!

Trong chăn, một màn mưa gió lại bắt đầu, thân thể mềm mại của Đường Hương Hương vận vẹo không ngớt xin khoan dung. Chờ Long Vũ ngừng tay, đôi mắt phong tình vận chừng lờm hẩn một cái, nhẹ nhàng nói:

- Đừng làm loạn nữa, người ta muốn nói chuyện nghiêm túc...

Long Vũ gật đầu:

- Em nói đi.

Đôi mắt Đường Hương Hương bắn ra quang mang lợi hại, hạ giọng nói:

- Anh Vũ, em thấy Bạch Mi đạo nhân có điểm gì đó là lạ... Trước lúc Uông Kiếm nổi điên, không biết ông ấy có phát hiện không nhưng sau khi ông ấy biết thì một chút kinh ngạc cũng không. Còn lúc Thiên Thần Tử cầu xin Thiên Cơ Tử trợ giúp đệ tử của mình, Thiên Cơ Tử có ý tránh né...

- Ý của em là Thiên Cơ Tử cùng những chuyện này có liên quan..?

Long Vũ hỏi.

- Vâng.

Đường Hương Hương rúc đầu vào ngực nam nhân của mình, nói:

- Hiện tại cũng không thể khẳng định, chỉ là em nghi ngờ. Tóm lại, chuyện này rất kỳ quái.

Long Vũ vội vàng truy vấn:

- Vậy em nói xem, rốt cục thì có biện pháp nào có thể khiến cho thực lực của một người trong nháy mắt tăng vọt lên gấp mấy trăm lần?

- Em không biết.

Đường Hương Hương muốn nói:

- Ít nhất Vu tộc không có bốn sự như vậy. Em nghĩ trong vũ nội ngoại trừ Thiên Ngoại Thiên, không nơi nào khác có thể có bốn sự như vậy.

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương một câu như bình tĩnh mịch, Long Vũ cười nói:

- Hương Hương, em phân tích rất đúng... Trong thiên hạ, có thể làm được như vậy, khẳng định chỉ có Thiên Ngoại Thiên. Không phải là Thiên Nguyên sao?

- Không thể.

Đường Hương Hương nói:

- Thiên Nguyên có bốn sự như vậy thì sớm đã tự dùng.

- Hẳn không dám dùng.

Long Vũ cười nói:

- Thiên Nguyên tuyệt đối không dám dùng.

Ngữ khí Long Vũ rất chắc chắn nhưng hẳn không có cùng Đường Hương Hương nghiêm túc đi sâu giải thích.

Trên thực tế, chuyện kia không thể nói tỷ mỉ, nếu không, Đường Hương Hương nhất định sẽ rất lo lắng.

Đường Hương Hương cũng hiểu lầm ý của Long Vũ, phân tích:

- Chẳng lẽ Thiên Nguyên muốn làm thì nghiệm, hẳn chỉ muốn thí nghiệm trên người Uông Kiếm một lần, xem có phương pháp hữu hiệu nào không... Nếu có hiệu quả như lời nói thì hẳn sẽ sử dụng?

- Cho dù có hiệu quả, hẳn cũng không dám dùng.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Hương Hương, cụ thể nguyên nhân anh sẽ không giải thích với em. Tóm lại là anh có thể khẳng định, Thiên Nguyên không biết cách sử dụng. Tuy nhiên phân tích của em có lý, bất kể là ai anh nghĩ Uông Kiếm chắc qua chỉ là một vật thí nghiệm. Nếu không hẳn tuyệt sẽ không lãng phí thời gian trên người Uông Kiếm.

- Chính là nhằm vào anh sao?

Đường Hương Hương khấn trương.

- Không thể nào?

Long Vũ cũng không thể xác định.

Đường Hương Hương thấy vẻ mặt Long Vũ trở nên nghiêm túc, kiêu mị cười, đưa tay chỉ ngực Long Vũ nói:

- Anh đừng suy nghĩ nhiều, những điều này người của chúng ta sẽ lo...

Long Vũ mỉm cười, thân mật hôn nàng, nhẹ giọng nói:

- Chỉ hy vọng như thế... Hương Hương, thời gian không còn sớm, đừng nghĩ sự tình đáng ghét này nữa, chúng ta hãy ngủ một giấc. Sáng mai sẽ gặp Thiên Cơ Tử, cô lẽ từ ông ta có thể phát hiện thêm điều gì đó.

- Vâng.

Đường Hương Hương đáp ứng, lập tức ôm chặt nam nhân của mình.

.....
.....

Thiên Ngoại Thiên, Huyết Anh Đại Đế tỏ vẻ tức giận khi biết Quang Minh Tôn Thần muốn biến Vu Thần Ba Độ thành ác ma.

Hắn tìm đến Quang Minh Tôn Thần hy vọng có thể có được một lời giải thích.

Quang Minh Tôn Thần liếc nhìn Huyết Anh Đại Đế một cái cười khổ nói:

- Người muốn giải thích kiểu gì? Thiên Đạo trở về ngày càng gần, nếu chúng ta tiếp tục lặng, hậu quả sẽ rất khó lường.

- Người biết là lấy thực lực của Vu Thần Ba Độ, một khi được kim quang phù chú kích thích sẽ sinh ra bao nhiêu sức mạnh. Nếu không ai ngăn cản hẳn, Tam Giới có thể sẽ bị hủy diệt.

Huyết Anh Đại Đế cười nhạo:

- Người không phải là luôn nghĩ cho Tam Giới sao? Vì sao lần này lại làm như vậy?

Quang Minh Tôn Thần nhú mày, cười lạnh:

__ Người nghĩ ta và người làm như vậy, trong lòng dễ chịu lắm sao? Người nghĩ ta và người làm như vậy chỉ là vì chính mình sao?

- Chúng ta làm như vậy là vì chúng ta... vì Thiên Ngoại Thiên.

Quang Minh Tôn Thần quay lại liếc nhìn Huyết Anh Đại Đế, nói giọng trào phúng:

- Người rất vĩ đại nhưng người đã không chọn Thiên Nguyên và Long Vũ làm thể thế sao.

Diệt Hồng Trần

304. Chương 65: Quang Minh Tôn Thần Cũng Sợ Chết

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 65: Quang Minh Tôn Thần cũng sợ chết

Dịch Giả: Mr.Filo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Quang Minh Tôn Thần vung tay lên, bình tĩnh nói:

- Chuyện này người không cần hỏi đến, ta sẽ như thế.

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng nói:

- Người sợ chết như vậy.. Người không nghĩ tới, vạn nhất Long Vũ không thể ngăn Ba Độ kịp thời, Tam Giới thật sự sẽ bị hủy diệt. Đã không có Tam Giới, vũ nội chỉ còn Thiên Ngoại Thiên chúng ta, thực là vô vị.

- Long Vũ có thể ngăn Ba Độ...

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Long Vũ còn lợi hại hơn người năm đó... Tin tưởng là hắn có thể làm được. Còn nữa, người quên một việc, Long Vũ còn có một tính mạng và mấy tính hình người La Lâm... La Lâm hiện giờ còn ở Thiên Ngoại Thiên, tiềm lực của ả người cũng thấy được. Nếu như một mình Long Vũ không thể thu phục Ba Độ, vậy không phải còn La Lâm nữa sao? Còn có Thiên Dực Hổ nữa...

- Vẫn rất mạo hiểm...

Huyết Anh Đại Đế nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói:

- Long Vũ tu luyện Hỗn Độn quyết phải có quá trình, mà sự tàn phá của Ba Độ chắc chắn sẽ không tạm dừng.

- Ta biết..

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Dù sao cũng phải hy sinh một chút. Vì vũ nội yên ổn một thời gian dài, ta cho là đáng giá.

- Tôn Thần, ta hỏi ngươi, chúng là còn là chính nghĩa sao?

Huyết Anh Đại Đế từ lúc nói lời này, ấn đường dần dần hiện vẻ mặt ngưng trọng, trong con ngươi thoáng hiện một cảm xúc không rõ ràng. Đồng thời quanh thân xuất hiện một cỗ khí tức cường đại.

Trong tim Quang Minh Tôn Thần bắt đầu đập rộn.

Lập tức lão hít thật sâu một hơi, trên mặt hơi trắng bệch, nhẹ giọng nói:

- Người thắng chính là chính nghĩa...

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng nói:

- Người mạnh làm vua. Tới cho cùng, Tôn Thần à, Tôn Thần người có cảm thấy sao, là người vẫn còn sợ chết.

Cặp môi Quang Minh Tôn Thần hơi run run, nói:

- Ngươi không sợ sao? Ta và ngươi có được sinh mệnh vĩnh hằng nhưng một lúc nào đó chúng ta tạo ngộ sự uy hiếp của Thiên Đạo. Ngươi hẳn rõ là ta và ngươi trước mặt Thiên Đạo căn bản là vô lực chống cự.

- Vậy sao?

Huyết Anh Đại Đế bật cười lớn. Trong tiếng cười mang theo sự ác độc cùng trào phúng:

- Ngươi quả nhiên là sợ chết.

Quang Minh Tôn Thần không rõ đối phương xem thường cái gì, mặt không đổi sắc nói:

- Ngươi không sợ chết sao? Đừng quên đám phi tử của ngươi...

Sắc mặt Huyết Anh Đại Đế thay đổi, đồng tử sinh ra vẻ quyết tâm tựa như muốn xuất thủ giết Quang Minh Tôn Thần bất kỳ lúc nào. Một luồng sát khí tràn ngập thiên địa nhưng Quang Minh Tôn Thần không có chút cảnh giác, lão khinh thường nhìn hắn một cái:

- Đại đế, ngươi tâm tình không tĩnh bởi vì ngươi cũng e ngại đúng không?

Huyết Anh Đại Đế cau mày, có chút bất đắc dĩ:

- Ta không sợ.. nhưng ta không muốn chết bất lực như vậy. Cho dù chết cũng phải khiến Thiên Nguyên chết trước ta.

- Nói nửa ngày thì ngươi cũng sợ chết.

Quang Minh Tôn Thần giễu cợt nói:

- Ngươi và ta chẳng có gì khác biệt, sống được càng lâu, lá gan càng nhỏ. Huống hồ dưới Thiên Đạo hóa thành bột phấn không chỉ đơn thuần là tử vong.

Lão nhìn nộ ý của Huyết Anh Đại Đế còn chưa yên trong mắt, y lắc đầu nói:

- Không cần biết trong lòng ngươi nghĩ gì nhưng những việc là làm nhất định phải làm.

Huyết Anh Đại Đế thở dài nói:

- Nguyên bản ta tính toán triển khai khoa học kỹ thuật trong Tam Giới. Ngươi cũng biết sau này tận tình nghiên cứu phương diện này, thời cơ sẽ chín muồi thôi.

Trong lòng Quang Minh Tôn Thần hơi run sợ lắc đầu cười khổ:

- Cho dù là cường giả giống chúng ta thì cũng vô pháp nắm trong tay tất cả.

- Đại Đế, đừng nghĩ tới những đám hèn mọn Tam Giới nữa. Nhiều năm như vậy, chúng đều là người thủ hộ cho bọn chúng, coi như giờ chúng ta vứt bỏ chúng thì cũng không có gì đáng trách. Không ai quy định chúng ta phải luôn bảo hộ lũ hèn mọn Tam Giới này.

Quang Minh Tôn Thần nói một hơi muốn thuyết phục Huyết Anh Đại Đế đồng thời cũng nói chính mình:

- Đùng suy nghĩ nữa, có như thật sự có tội thì cũng do một tay Thiên Nguyên tạo thành.

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng nhìn thẳng phía trước hồi lâu:

- Không sai, Thiên Nguyên là tên đầu sỏ...

- Người rút cuộc cũng nghĩ thông suốt.

Quang minh Tôn Thần cười lớn. Huyết Anh Đại Đế khinh thường nhìn hắn một lần.

Tuy nhiên trong lòng hắn đồng thời cũng khinh bỉ chính mình bởi vì hắn đã đồng ý với lời của Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần bị ánh mắt của hắn làm cho bực mình, nghiêng răng nói:

- Vì cái gì mà phải rêu rao người cao quý so với ta. Hừ, người trước đây tạo nghiệt cũng không ít.

Huyết Anh Đại Đế lắc đầu nói:

- Chúng ta không cần tranh luận vấn đề này. Ta nói cho người, người thắng mới có tư cách phán xét ai chính nghĩa ai tà ác. Vu Thần Ba Độ có thể giết được Long Vũ hay không?

Quang Minh Tôn Thần nhún vai nói:

- Điều này tuyệt đối không rồi. Ta nói rồi, Long Vũ còn lợi hại hơn người năm đó. Hơn nữa chúng ta hao tổn nhiều tinh lực như vậy, tổn nhiều Hỗn độn nguyên dịch dồn cả cho hắn, hắn chính là thiên tài trong các thiên tài. Nếu hắn nguyện ý, trong vòng mười ngày có thể đem Hỗn độn quyết đạt tới cảnh giới tu vi, đến lúc đó hắn hoàn toàn có thể tiêu diệt Ba Độ...

- Khi Long Vũ tăng tu vi lên, Thiên Nguyên cũng sẽ tăng theo.

Quang Minh Tôn Thần không nhịn được cười ha hả.

Huyết Anh Đại Đế xoay cổ nói:

- Người có thể đảm bảo Long Vũ có thể mạnh như vậy sao?

- Điểm này ta nghĩ người so với ta còn rõ hơn.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Người cùng Long Vũ có chút tương tự, đó chính là đám mỹ nhân ở bên cạnh các người đó.

- Còn nữa Long Vũ hắn còn có thân nhân, hắn có cha mẹ, gia gia.. thậm chí còn quyến luyến cái thế giới phàm nhân kia.

- Ta hiểu.

Huyết Anh Đại Đế thở dài nói:

- Nếu Long Vũ vì những người đó mà tăng tu vi lên để đối kháng với Ba Độ thì hắn đáng là người để ta tôn kính.

Quang Minh Tôn Thần nhún vai, tựa hồ rất đồng ý với lời nói của Huyết Anh Đại Đế.

Ngừng lại, Quang Minh Tôn Thần nói tiếp:

- Nói thật, ta rất yêu thích hài tử đó nhưng sự thật chính là ở sự tàn khốc nơi này, chúng ta không thể có chọn lựa khác.

Huyết Anh Đại Đế thâm ý nói:

- Tôn Thần, người không có thân nhân, người cô đơn sao?

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc giây lát nói:

- Không, mỗi ngày ta đều đi làm rất nhiều chuyện. Ta có thể tạo hóa, ta có thể hủy diệt một thế giới... Sáng tạo và hủy diệt có thể mang tới niềm vui cho ta.

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên cảm tức mắng:

- Người không biết là hành vi của người như vậy rất biến thái sao?

- Người thủy chung không có giác ngộ cao.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Trong Tam Giới, thậm chí là vũ nội, đều không có sinh vật mạnh hơn chúng ta. Toàn bộ thế giới là đồ chơi của chúng ta. Lúc cao hứng, chúng ta có thể ban cho những thứ đồ chơi này chút lợi lộc, khi không vui chúng ta có thể hủy diệt bọn chúng. Nhưng người thủy chung không có giác ngộ như vậy. Thân là một thượng vị giả, thật đáng thương.

Hốc mắt Huyết Anh Đại Đế hốc mắt hăm sâu, trôi nổi hàn ý:

- Tôn Thần, người có bết vì sao tu vi của ta mạnh hơn người không?

- Không biết.

Quang Minh Tôn Thần hứng thú nhìn Huyết Anh Đại Đế hỏi:

- Thực tế ta cũng rất muốn biết đáp án...

- Ta luôn cho rằng, hiện tại là lúc ta nói cho người biết...

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên cúi đầu nhìn lão nói:

- Bởi vì người vô tình...

Quang Minh Tôn Thần giật mình, hần cúi đầu nói:

- Theo đuổi Thiên Đạo, nguyên bản chính là vô tình.

- Nhưng người thủy chung cũng không biết, cảnh giới cao nhất của vô tình là hữu tình...

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười trầm giọng nói:

- Đây cũng chính là điểm ta mạnh hơn người...

Quang Minh Tôn Thần lộ vẻ mặt cười phức tạp, âm thanh tê dại nói:

- Người thật ra muốn đánh tức ta, nhưng ta không hối hận... Ta thủy chung cảm thấy, là thượng vị giả nếu trong lòng có có lòng thương hại, như vậy sẽ thất bại...

Lời nói vừa thốt ra, sắc mặt Huyết Anh Đại Đế lập tức thay đổi, tức giận và mang ánh mắt âm hàn nhìn chăm chăm Quang Minh Tôn Thần. Quang Minh Tôn Thần cũng chẳng có phản ứng gì.

Huyết Anh Đại Đế nhẹ giọng nói:

- Người thật sự là biến thái...

Quang Minh Tôn Thần hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế sự mất bình tĩnh trong lòng nói:

- Không cần nói lại chuyện nhảm chán này nữa....

Huyết Anh Đại Đế nở nụ cười quái dị, nhìn Quang Minh Tôn Thần nói:

- Để ta chúng ta xem, liệu Long Vũ rốt cuộc có bao nhiêu tinh thần hy sinh.

- Nếu chúng ta phân tích sai, vậy chẳng phải chờ chết sao?

Huyết Anh Đại Đế nói.

Quang Minh Tôn Thần trả lời:

- Sẽ không....

.....

.....

Trước mắt, sự tình vẫn trong tay Quang Minh Tôn Thần. Vu Thần Ba Độ dưới sự kích thích của kim quang phù chú, sức mạnh tăng vọt, cuối cùng trở thành một ác ma không có ý thức.

Trước hết là tàn sát tộc nhân của hắc. Thiên Nguyên cùng thời gian cũng nhận được tin tức.

Bởi vì hắc ta phát hiện liên hệ giữa mình với Ba Độ nháy mắt bị một lực lượng cường đại chặt đứt. Hắc biết lúc này đã mất đi khả năng khống chế Ba Độ.

Khi hắc chạy đến xem xét tình hình thì sự việc đã vô cùng nghiêm trọng.

Toàn bộ Vu tộc cơ hồ bị hắc giết sạch, ăn sạch. Hiện trường vô cùng thê thảm, ngay cả Thiên Nguyên cũng vô cùng lo lắng.

Sau đó, Vu Thần Ba Độ cho rằng Thiên Nguyên là đối thủ của mình, liền điên cuồng công kích. Thiên Nguyên với muốn thu phục Ba Độ, cho hắc biết hậu quả của việc phản bội mình.

Nhưng giao thủ với hắc hơn mười chiêu mới phát hiện, lấy tu vi hiện tại của hắc ta rất khó đánh bại được Ba Độ. Hơn nữa, hắc ta biết, sau ngàn chiêu, hắc sẽ bị đánh bại.

Sau khi biết được, Thiên Nguyên xác định đây chính là một âm mưu.

Thiên Nguyên vốn muốn tìm căn nguyên của âm mưu. Trong thời gian rất ngắn, hắc cũng đem sự việc phân tích thấu đáo. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là kiệt tác của Quang Minh Tôn Thần. Lão ta chính là muốn bức Long Vũ và chính mình tăng tu vi lên.

Hắc nhất định là không ngu ngốc mà hy sinh vì Tam Giới, nhưng mà Long Vũ thì có thể. Mà Long Vũ tăng tu vi thì hắc cũng lâm vào nguy cơ. Đây chính là một chiêu liên hoàn.

Xét cho cùng, Quang Minh Tôn Thần muốn để hắc và Long Vũ đi chết thay.

Diệt Hồng Trần

305. Chương 66: Vu Thần Ba Độ Cũng Điên Rồi

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 66: Vu Thần Ba Độ cũng điên rồi

Dịch Giả: Mr.Filo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Sau khi nghĩ thấu đáo việc này, Thiên Nguyên thấy mình cần phải đề tỉnh Long Vũ một câu. Vấn đề này, hắc cùng Long Vũ là một, vinh nhục cùng hưởng.

Đại chiến hơn trăm hiệp, Thiên Nguyên cuối cùng thoát thân. Hắc lấy tốc lực nhanh nhất đi tới thế giới sự thật tìm Long Vũ và đã tìm được.

Thoát khỏi Ba Độ, Thiên Nguyên không quên dùng trận pháp để vay khốn y.

Mặc dù pháp trận không thể vây chết Ba Độ nhưng Thiên Nguyên phải tranh thủ chút thời gian. Hắc hy vọng Long Vũ biết được sức mạnh của Ba Độ và thuyết phục được Long Vũ đừng đi làm chuyện điên rồ.

Theo tình huống trước mắt thì pháp trận hắc có thể dùng được mười ngày.

Dọc đường, tâm tình Thiên Nguyên vô cùng khẩn trương.

Rõ ràng là, một khi Long Vũ cự tuyệt đề nghị của hắn, thì không thể nghi ngờ đó chính lời tuyên án tử của hắn.

Con đường phía trước chính là bế tắc.

Chỉ cần Long Vũ vì tiêu diệt Ba Độ mà tu luyện Hỗn Độn quyết, sức mạnh Thiên Đạo sẽ tập trung vào hắn. Đồng thời sức mạnh Long Vũ tăng lên, đối với hắn cũng là một sự uy hiếp lớn. Thiên Nguyên rất rõ ràng, Long Vũ sớm muốn diệt trừ hắn. Nếu hắn không muốn bị Long Vũ giết chết, hắn cũng phải nâng sức mạnh lên, và hậu quả chính là ăn quả đắng của Thiên Đạo.

- Người tới làm gì...

Long Vũ cười lạnh nói:

- Chẳng nhẽ Ônng Kiếm nổi điên thực sự là do người làm? Ta đang định đi tìm người đây!

- Ta vì chuyện này mà đến, tuy nhiên không phải do ta làm.

Thiên Nguyên phân bua, ngữ khí trở nên thành khẩn. Hy vọng có thể cùng Long Vũ nói chuyện một chút.

- Vậy sao? Vậy người tới vì cái gì? muốn cùng ta hợp tác sao?

Nghe Long Vũ nói, Thiên Nguyên bình tĩnh trở lại. Một lúc sau mới nói: ‘

- Đúng vậy, ta tìm tới người là muốn nói chuyện hợp tác. Nói thật cho người, việc Ônng Kiếm nổi điên không phải là ngẫu nhiên mà bởi vì đó chính là một âm mưu.

- Làm sao người biết, ta dựa vào cái gì để tin người?

Long Vũ hỏi.

Thiên Nguyên hơi quay đầu, dùng cặp mắt sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm Long Vũ:

- Bởi vì ta biết đó là kiệt tác của ai.

Long Vũ cúi đầu trầm mặc:

- Là kiệt tác của Quang Minh Tôn Thần sao? Cả vũ nội trừ lão ta ra, ta thực sự không biết là ai có thể có bốn sự như vậy.

Nói tới đây, Long Vũ cười khỏ một tiếng:

- Ta không biết rốt cuộc hắn ta muốn gì? người biết không?

- Ta biết. Đây cũng là dự tính ban đầu ta tìm người. Ônng Kiếm chỉ là bắt đầu, còn chưa chấm dứt. Ta biết có người có lợi hại hơn nghìn lần Ônng Kiếm, sức mạnh của hắn có thể hủy diệt cả Tam Giới. Cho dù là tu vi của người và ta cũng chưa chắc có thể không chế được hắn.

- Có việc này sao?

Long Vũ hơi kinh hãi.

- Chính xác.

Thiên Nguyên nghiêm túc gật đầu:

- Ta hy vọng người có thể tin ta, bởi vì người và ta cùng gặp khó như nhau.

Long Vũ ngắt lời:

- Là Ba Độ sao?

- Đúng. Ba Độ đột nhiên nổi điên, sức mạnh tăng lên hơn gấp trăm lần, uy lực kinh người, toàn bộ Vu tộc bị hắn giết sạch. Ngay cả ta thiếu chút cũng bị hắn tập kích.

- Người cùng hắn giao thủ sao? Lúc đó thế nào?

- Trong vòng ngàn chiêu, ta tất bại. Để đến tìm ngươi trước, ta đã cài pháp trận vây khốn hân. Phỏng chừng trong vào vài ngày Ba Độ sẽ phá trận. Đây là một âm mưu ngươi hiểu chưa? Ta hy vọng ngươi có thể biết rõ sự thật, và không nên trúng quỷ kế của Quang Minh Tôn Thần.

Long Vũ sững sờ, sau đó liền hiểu ý tứ của Thiên Nguyên:

- Ta hiểu ý ngươi, nhìn bộ dạng ngươi, ngươi lo là ta sẽ vì đối phó Ba Độ mà liều lĩnh tăng sức mạnh lên đúng không?

- Không sai.

Thiên Nguyên nói:

- Tất cả mọi người là người thông minh, người không cần thiết ta không nói. Long Vũ, ta hy vọng ngươi có thể buông tha cho Tam Giới, nếu không ta và người chỉ có con đường chết. Nói thật, nếu như tử vong đơn thuần ta không sợ, nhưng dưới uy áp của Thiên Đạo, điều chúng ta còn gặp phải còn ghê gớm hơn cả hội phi yên diệt.

- Ha ha.

Long Vũ đột nhiên cười :

- Kế của Tôn Thần quả nhiên là hay. Lão sớm đã tính là ta sẽ không buông bỏ Tam Giới nên mới làm cho Ba Độ nổi điên để kích ta. Được lắm, phải công nhân, nước cờ này tốt lắm.

- Ngu xuẩn.

Thiên Nguyên nghe xong Long Vũ nói rất tức giận mà mắng to. Nghe khẩu khí của hân tựa như Long Vũ là một kẻ ngu. Hân tựa hồ không muốn buông tha Tam Giới.

- Thiên Nguyên, ta hỏi ngươi, ngươi nắm trong tay quy luật của Thiên Đạo nhưng ngươi có biện pháp gì không? Không bằng giao quy luật của Thiên Đạo cho ta, ta lại đem cho Tôn Thần, có lẽ lão ta với Huyết Anh Đại Đế có thể tìm ra phương pháp khác để giải quyết, hà tất phải có người hy sinh.

- Vô dụng thôi. Về quy luật của Thiên Đạo, bọn họ biết, ta cũng biết, cấp cho bọn họ cũng vô dụng. Khí tức của cường giả vũ nội đã bị Thiên Đạo phong tỏa hơn nữa còn có lực lượng Thiên Đạo giám thị. Ngoài trừ tìm kẻ chết thay, không có phương pháp nào khác.

Nói tới đây Thiên Nguyên tự cười giễu cợt:

- Nhìn chung, cả vũ nội chỉ có ta và người mới có thể làm thế thân cho bọn họ. Nếu ngươi thực sự không buông tha Tam Giới, ngươi nhất định phải chết.

Long Vũ hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Ta chết rồi ngươi cũng sẽ không trốn được. Ngươi biết rõ, ta rất muốn giết ngươi. Nếu ta vì đã bại Ba Độ mà tăng sức mạnh lên, đến lúc đó chỉ cần Ba Độ bị thu dọn thì ngươi chính là mục tiêu của ta.

- Ta biết.

Thiên Nguyên dựng một ngón tay hung tợn nói:

- Cho nên, đừng nói Tôn Thần đại gia... âm hiểm thật...

Long Vũ nhíu mày:

- Ngươi tới là muốn khuyên ta buông tha sao?

- Đúng vậy.

Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Long Vũ, ta và ngươi thân ở thượng vị, nên vô tình, vì sao cần phải bận tâm đến sự sống chết của kiến hôi. Nếu ngươi muốn bảo vệ nhưng người thân của ngươi, ta có thể hỗ trợ. Ta với ngươi liên thủ tuyệt đối có thể giữ an toàn cho bọn họ.

Long Vũ cúi đầu nói:

- Khiến ta buông bỏ Tam Giới, ta làm không được... Tiên Cảnh, Huyền Cảnh ta không có tình cảm đặc biệt, nhưng thế giới sự thật đó là gốc gác của ta. Hơn nữa Tam Giới đều bị hủy, những người thân bè bạn của ta có thể đi đâu?

- Ngây thơ.

Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Vì cái gì mà lại phải đi quản sống chết của những người đó.

- Người không hiểu... Ta không cùng tranh luận.

Long Vũ thản nhiên nói.

Thiên Nguyên thở dài không nói lời nào nữa.

Kỳ thật, từ khi xuất phát hần đã lường trước sự khó khăn này.

Tuy nhiên hần vẫn không buông tha ý định. Buông tha có nghĩa là chết.

- Ta đột nhiên phát hiện, Thiên Ngoại Thiên các người rất sợ chết.

Long Vũ nở nụ cười.

Thiên Nguyên cười nhạt:

- Ta nói rồi, ta không sợ chết, ta sợ thần hình câu diệt, người cũng vậy thôi.

Long Vũ mỉm cười:

- Người sai rồi, ta không sợ, bởi vì ta được người bên cạnh ta bảo hộ. Người cô độc như vậy đương nhiên cảm thấy tính mạng là quan trọng nhất. Nhưng với ta mà nói, ý nghĩa của sinh mệnh tự nhiên là không giống thế. Được rồi, người không cần nhiều lời, ta sẽ lấy hết năng lực để đi giải quyết chuyện này. Nếu quả thật không được, ta đây chỉ có thể chọn cách tăng tu vi lên thôi....

Thiên Nguyên trầm mặc một lát rồi cũng nở nụ cười:

- Người vì bảo vệ thân nhân cùng con dân Tam Giới mà nguyện ý hy sinh chính mình, thật vĩ đại. Không thể không nói, ta rất bội phục người. Nhưng người có nghĩ tới là nếu người mất đi, Tam Giới đến phiên ai bảo vệ?

- Chuẩn, đó cũng là một vấn đề.

Long Vũ nhún vai nói:

- Ta nghĩ Tôn Thần cũng Đại Đế dù sao cũng chú ý một chút là được rồi.

- Đó là người không biết Tôn Thần... Tôn Thần chính là một người cực đoan. Nếu người chết, lão nhất định sẽ giết sạch những người bên cạnh người bởi lão lo những người đó sẽ đi tìm lão mà báo thù.

- Hừ. Lão dám sao?

Long Vũ hừ nhẹ

- Ha ha, lão ta có gì mà không dám. Ta tin trong vũ nội không ai hiểu Tôn Thần hơn ta. Tôn Thần là người rất ích kỷ, chỉ cần có nhân tố uy hiếp sự an toàn của lão, toàn bộ sẽ phải bị quét sạch. Chẳng qua vì người còn sống còn làm cho lão ít việc, chờ sau khi người bị Thiên Đạo hủy diệt, người nhà của người, thân nhân của người, bằng hữu của người, từng người, từng người sẽ bị lão hủy diệt.

- Theo như người nói, coi như ta tiêu diệt Ba Độ thì cũng không có cách nào bảo vệ được Tam Giới.

- Đúng là ý này. Người suy xét kỹ đi. Lời của ta đã nói, về phần làm thế nào, tùy người quyết định.

Thiên Nguyên khàn khàn nói.

Long Vũ thật lâu không nói, âm thầm suy nghĩ những lời này.

Quang Minh Tôn Thần, người này thật phải cân nhắc.

Nếu đúng như Thiên Nguyên nói, mình thật sự phải cân nhắc.

Nếu hy sinh chính mình, đến lúc đó như cũ không bảo hộ được thân nhân, như vậy được không bù mất.

Nhưng trơ mắt nhìn Ba Độ hủy diệt Tam Giới mà không làm gì cũng không phải là phong cách của Long Vũ. Huống hồ tình cảm hân đối với thế giới sự thật quá sâu sắc.

Long Vũ nhìn Thiên Nguyên thở dài nói:

- Tập hợp sức mạnh của hai ta cũng không cách nào tiêu diệt được tên Ba Độ điên đó sao.

Về mặt Thiên Nguyên quái dị nhìn Long Vũ, nói:

- Người nghĩ Tôn Thần ngu hơn chúng ta sao? Chuyện này lão đã tính kế chặt chẽ rồi, một chút lỗ hổng cũng không có.

Long Vũ rùng mình, tự mình biết câu vừa hỏi trên mặt cười khổ:

- Xem ra ta phải có lựa chọn rồi.

Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Ta hy vọng người có lựa chọn chính xác. Nếu người không bị Thiên Đạo tiên diệt, người còn có sức mà bảo hộ người thân của mình. Nếu người bị Thiên Đạo tiên diệt, người không có gì cả. Duy nhất được lợi chính là Tôn Thần cùng Đại Đế.

Trong lòng Long Vũ chấn động, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng:

- Kỳ thật ta lựa chọn cùng Ba Độ đối kháng, cũng không sai nhưng kết quả giống nhau, ta ít nhất cũng đã làm điều gì đó. Nếu ta cái gì cũng không làm, ta nghĩ trong tương lai, lương tâm ta không yên được.

- Ài, Ta rất khó lý giải suy nghĩ của người, thậm chí có chút khó hiểu. Ta không biết trong đầu người vì sao lại xuất hiện ý tưởng ngu xuẩn này.

Long Vũ cười:

- Đây là bất đồng lớn nhất của ta và người...

- Xem ra người không định chấp nhận đề nghị của ta sao?

Khuôn mặt Thiên Nguyên không chút thay đổi nói.

Long Vũ nhìn Thiên Nguyên nói:

- Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Thiên Nguyên, không quản người có mục đích gì nhưng chuyện cho ta biết về Ba Độ, ta cảm ơn nhiều. Hiện tại người có thể đi.

Thiên Nguyên quay đầu liếc mắt nhìn hân rồi tự giễu nói:

- Ta sớm biết tới khuyên người nhất định sẽ không thành công, nhưng ta đến đây...

- Kỳ thật người còn có lực chọn, người theo ta hợp tác, hay là ta nói chúng ta thực sự hợp tác. chúng ta cùng tăng tu vì tiêu diệt Ba Độ sau đó cùng đi diệt Tôn Thần.

Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Người nghĩ là ta không muốn sao. Thần là giết không chết, trừ khi là sức mạnh của Thiên Đạo. Như chúng ta chẳng thấm vào đâu.

Long Vũ cúi đầu:

- Xem ra không có biện pháp nào khác.

Thiên Nguyên không nói, Long Vũ lại cười ha hả:

- Thiên Nguyên chẳng lẽ người không biết là người chết còn chưa hết tội sao? Người làm nhiều chuyện xấu như vậy cũng nên nhận sự trừng phạt. Nếu người có thể nghĩ như vậy, ta đảm bảo người sẽ không sợ chết.

- Nếu như làm được vậy, Tôn Thần cũng có thể dựa theo đề nghị của người mà suy nghĩ thì...

Long Vũ chân thành nói:

- Có thể đưa quy luật của Thiên Đạo cho ta không?

Sắc mặt Thiên Nguyên có chút quái dị. Quay đầu lại hắn nói:

- Không được, quy luật của Thiên Đạo ta còn muốn giữ, không thể cho người. Hơn nữa Tôn Thần cùng Đại Đế cũng không cần thứ này.

Long Vũ lắc đầu nói:

- Người tới là khuyên ta, vậy dù sao người cũng phải có chút thành ý chứ.

- Thành ý ta có nhưng không thể đưa thứ này cho người.

Thiên Nguyên híp mắt lại lạnh lùng nói:

- Người không biết quy luật của Thiên Đạo, người cũng không biết sức mạnh ẩn chứa trong nó. Kỳ thật nó là một pháp bảo, người nghĩ là ta có thể cho người sao?

Long Vũ trầm mặc nghiêm túc lắng nghe rồi mỉm cười:

- Vì cái gì mà không dùng sức mạnh của quy luật Thiên Đạo mà tiêu diệt Vu Thần Ba Độ? Ta còn không rõ, sức mạnh Ba Độ hiển đã siêu việt hơn chúng ta, vì sao Tôn Thần không để hắn làm thế thân, giải quyết một người là xong?

- Rất đơn giản.. Theo quy luật Thiên Đạo, Vu Thần Ba Độ kỳ thật là một pháp bảo, không phải là người. Vì ý thức của hắn đã không còn. Quy luật Thiên Đạo không cho phép sinh vật trong vũ nội vượt qua, mà không phải là vật phẩm.

Thiên Nguyên giải thích.

- Được rồi, ta biết. Người đi đi.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Ta có thể đi đâu?

Thiên Nguyên lạnh lùng nói xong sau đó ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt nghiêm túc bắn thẳng về phía chân trời.

- Vận mệnh của ta đều do người nắm giữ, coi như ta ly khai nơi này, rồi sẽ thế nào? Tương lai vận mệnh sẽ lại tìm đến ta.

Âm thanh Thiên Nguyên ngày càng thấp.

Ánh mắt Thiên Nguyên như cũ lạnh lẽo nhìn bầu trời, còn Long Vũ thì không nói câu nào, hai người nhìn bốn phía có chút quái dị.

Một hồi lâu, Thiên Nguyên nói:

- Không bằng trước tiên để người đối kháng với Ba Độ, nếu không được, sẽ tính tiếp vậy.

Thiên Nguyên nhìn hai mắt Long Vũ, không hiểu người trẻ tuổi này rốt cuộc muốn thế nào, hắn chậm rãi nói:

- Ta đáp ứng người cùng nhau kháng địch, người đáp ứng ta không nên mạo hiểm...

- Ta có thể đáp ứng người là vì Tam Giới, vì bảo hộ thân nhân của ta... ta không có lựa chọn nào khác.

Âm thanh Long Vũ dần dần thấp xuống.

.....

.....
Không trung một mảng mờ mịt ngay khi mặt trời đã ẩn vào đám mây không còn thấy được nữa. Nhìn xa xa nhưng có từng đám mây đen cuộn cuộn tới.

Gió thổi mạnh báo hiệu giông tố sắp đến.

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi bên người làm tung bay vấy của Đường Hương Hương. Áo trắng phất phơ trông nàng như thần tiên.

Hơi nghiêng đầu bên Long Vũ, khóe miệng của nàng hơi động, thấp giọng nói:

- Anh Vũ, nhớ kỹ phải sống trở về nhé...

- Được, yên tâm đi, anh sẽ không có chuyện gì đâu...

Đường Hương Hương gơ tay, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hôn khẽ lên trán người yêu.

- Anh Vũ, anh yên tâm, em sẽ bảo hộ tốt nơi này, tối thiểu cũng sẽ bảo trụ Thái Huyền Sơn..

Đường Hương Hương nghiêm túc nói.

Đây là những lời hứa hẹn.

- Tam biệt, hẹn gặp lại.

Long Vũ nói:

- Hương Hương, việc này đừng nói cho người khác kéo họ sẽ lo lắng.

- Vâng.

Hương Hương trả lời.

Thiên Nguyên lặng lẽ trên không trung, thấy Long Vũ âu yếm chia tay người yêu, trong tim hẳn cũng có chút tư vị không phải, hẳn là có chút ghen tị.

Long Vũ đập không mà lên, khóe miệng tươi cười nói:

- Sao thế, trong lòng có chút tư vị sao?

- Hừ.

Thiên Nguyên khẽ cười:

- Nữ nhân của ta không thể so với số ít của người.

- Ta biết... cũng đều là chồng hờ vợ tạm... Các người lúc đó không có tình cảm sao?

Long Vũ hỏi.

- Không.

Thiên Nguyên đáp:

- Ta không cần tình cảm... Ta cũng không cần nữ nhân quan tâm, cái ta cần là thân thể của bọn họ.

- Ha ha. Đây chính là điểm khác lớn nhất của chúng ta. Người không biết yêu là gì, cũng không hiểu được tình cảm. Thiên Nguyên, nói thật, ta nếu là người ta sẽ cảm thấy sống chẳng có tít ý nghĩa nào. Ta bội phục người, sinh mệnh không yêu, không tình cảm cũng có thể sống có tư có vị được, người đúng là thần tượng của ta.

- Hừ!

Thiên Nguyên nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, phải nên lập nên đại nghiệp, chí hướng của ta, người sao có thể biết được.

- Bớt nói thừa đi, chúng ta đi thôi, chỉ mong chúng ta có thể thành công, nếu không người nên chờ trận quyết chiến của ta đi

Long Vũ hè nhẹ một tiếng.

Nháy cái, hắn đã biết mất, hướng về không trung, hướng hăng về những đám mây đen đang hội tụ với sát lực khí tức càng ngày càng đậm.

Diệt Hồng Trần

306. Chương 67: Liên Thủ Cùng Thiên Nguyên

Đặc Thù Không Gian

Tác giả: Xích Tuyết

— o —

Quyển 6

Chương 67: Liên thủ cùng Thiên Nguyên

Dịch Giả: Mr.Filo

Biên Tập: Cường Thuần Khiết

Nhóm Dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Là kẻ khởi xướng, Quang Minh Tôn Thần từ phân thân Bạch Mi đạo nhân, lão đã thấy rõ lựa chọn của Long Vũ.

Việc Thiên Nguyên cùng Long Vũ hợp tác, lão không hề muốn. Tuy nhiên nghĩ lại thì bọn hợp tác cũng không ảnh hưởng đến kết cục.

Bởi vì lão sớm tính là Thiên Nguyên có hợp tác cùng Long Vũ cũng không thể đối phó được Ba Độ đã nổi điên.

Bọn họ sẽ phải tăng tu vi của chính mình lên.

- Bạch Mi, chú ý kỹ hành động của Long Vũ, kịp thời thông báo tình huống cho ta, lúc cần thiết người phải dẫn Ba Độ tới thế giới sự thật, chỉ như vậy mới mau chóng thúc đẩy Long Vũ gia tăng thực lực để tiêu diệt Ba Độ. Người hiểu chưa?

Nghe thế, Bạch Mi cũng có chút khó xử:

- Huyền Môn là nơi ta quan tâm nhất, ta không hi vọng nó bị Ba Độ hủy diệt.

- Ngu xuẩn.

Quang Minh Tôn Thần khẽ quát:

- Tương lai, chỉ cần nguy cơ qua đi, người lúc đó sẽ là người được chọn để đứng đầu Tam Giới, một cái Huyền Môn tính làm gì.

- Ta hiểu.

Bạch Mi nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ thật tình chấp hành nhiệm vụ.

- Có người đến... Hắn là người của Vu tộc.

Đúng lúc này Quang Minh Tôn Thần nói:

- Hôm nay, liên hệ đến đây kết thúc. Nhớ kỹ, cẩn thận một chút. Trước khi dẫn Ba Độ đến, người không được để thân phận bại lộ.

- Ta biết.

Đúng lúc này, Bạch Mi cũng cảm ứng được khí tức của Vu Tộc Hậu Thổ.

- Ha ha, là nha đầu kia, nó sắp thành Vu Thần rồi, nhưng vẫn còn chút chênh lệch. Nhưng cũng có thể lợi dụng được.

Quang Minh Tôn Thần cười cười rồi biến mất.

- Cộc Cộc.

Bên ngoài, âm thanh gõ cửa của Đường Hương Hương truyền tới.

Bạch Mi mở cửa phòng. Lúc này vẻ mặt lão đã khôi phục về tự nhiên:

- Hương Hương, có chuyện gì sao?

- Vâng.

- Con có thể vào không?

Hương Hương nói.

Bạch Mi thoáng chút do dự nhưng cũng để cho Hương Hương vào phòng:

- Hương Hương, Tiểu Vũ đi rồi, nó sao lại đi theo gã Thiên Nguyên vậy? Con sao không đi khuyên can nó?

- Khuyên giải... Nhưng lần này anh ấy cùng với Thiên Nguyên hợp tác là chính xác bởi Quang Minh Tôn Thần thực sự không phải là thứ gì tốt...

Đường Hương Hương thở phà nói:

- Lão ta rất ích kỷ. Lão muốn trợ giúp anh Vũ tu luyện chính vì lão muốn anh ấy chết thay. Hiện anh ấy đã biết được âm mưu của lão ta, nên không có ý định tiếp tục tu luyện. Lão lại làm cho Vu Thần Ba Độ nổi điên để kích thích anh Vũ, thật là cực kỳ đê tiện.

Chuyện Long Vũ được chọn làm thể thân, hẳn chỉ nói cho Đường Hương Hương, những người khác còn không hề biết. Bởi vì Hương Hương có thể trở thành Vu Thần, tu vi của nàng có thể chịu được những chuyện này, chứ người khác thì còn chưa biết thể nào.

Đương nhiên, trong lòng Đường Hương Hương cũng vô cùng đau khổ. Nàng thậm chí còn muốn làm người chết thay cho Long Vũ.

Đáng tiếc, tu vi của nàng đã đến cực hạn. Nhất thời không thể nào tăng lên nữa.

Nghe giọng tức giận của Đường Hương Hương, Bạch Mi vô cùng khó chịu.

Về bản chất mà nói, lão cùng với Quang Minh Tôn thần là một. Đường Hương Hương chửi Quang Minh Tôn Thần không ra gì chính là hất bát nước tiểu vào mặt lão.

Nhưng trước mắt, lão không thể nổi giận được.

Mất một hồi lâu, Đường Hương Hương đột nhiên hỏi:

- Bạch Mi sư tổ, nếu Long Vũ cùng Thiên Nguyên không thể ngăn cản Ba Độ, người nghĩ là chúng ta nên làm gì? Chẳng lẽ người để yên nhìn Ba Độ hủy diệt Tam Giới, hủy diệt thế giới thực, hủy diệt Huyền Môn sao?

- Haiz!

Bạch Mi âm thầm thở dài, trong lòng buồn khổ không thôi. Theo ý tứ của chủ nhân, Huyền Môn hủy diệt là do lão tự mình gây ra.

Lão thật sự không hạ thủ được, nhưng lão lại không có bất kỳ lựa chọn nào khác.

- Ài, chúng ta hết sức cố gắng thôi.

Bạch Mi nghiêm túc trả lời.

- Sao người không hề ngạc nhiên, chẳng lẽ người sớm đã biết Long Vũ lão hồn đản kia chọn là kẻ chết thay?
Đường Hương Hương đột nhiên hỏi.

Lời này vừa nói ra, Bạch Mi vội vàng nói:

- Không biết, là do người mới nói, ta căn bản không biết trước...

- Có thể thấy, tâm lý của người vốn rèn luyện rất tốt.

Hương Hương khẽ cười, hỏi hơi thâm ý:

- Bạch Mi sư tổ, sao người không đưa tiền anh Vũ.

- Không phải con đi tiền sao?

Bạch Mi nói:

- Chung quy cũng là từ biệt... Con rốt cuộc có việc gì?

Long Vũ trước khi đi đã nhắc nhở Hương Hương về mối lo ngại Bạch Mi. Chính là Long Vũ không có thời gian nên hẳn ủy thác cho Hương Hương dò xét Bạch Mi.

Xem các phản ứng của lão, Bạch Mi đạo nhân là hiểm nghi rất lớn.

Tuy nhiên, bây giờ hiện chưa có bất kỳ căn cứ chính xác nào.

- Bạch Mi sư tổ, con hỏi người, lúc trước vì sao trong phòng người có nguyên lực dao động?

Đường Hương Hương hỏi một câu mấu chốt vấn đề.

- Nguyên lực dao động?

Bạch Mi đạo nhân nghe vậy trong lòng khô run. Bất quá, vẻ mặt hẳn không có bất cứ dị thường gì.

Thoáng chút kinh ngạc, Đường Hương Hương ép hỏi:

- Người giải thích thế nào?

- Không thể nào?

Bạch Mi nghiêm mặt nói:

- Phụng tộc chiến sỹ hiện cũng có nguyên lực, tuy nhiên người tu đạo Huyền Môn chúng ta cũng không có, chỗ này của ta sao lại có nguyên lực dao động chứ?

- Cho nên con đang hỏi người.

Ngữ khí của Đường Hương Hương có chút dọa người:

- Hy vọng người có thể giải thích hợp lý... Con cảm giác người sớm biết chuyện của anh Vũ. Người cùng Quang Minh Tôn Thần rốt cuộc là có quan hệ thế nào?

Đường Hương Hương cũng không có chứng cứ, nàng nói những lời này là lo lắng từ trong nội tâm của nàng.

Nàng làm như vậy là muốn gạt Bạch Mi một lần.

Nghe Đường Hương Hương nói thẳng như thế, Bạch Mi dù tâm tư vốn tốt, cũng có chút kinh ngạc. Lão tức giận nói:

- Hậu thổ, người nói nhảm gì thế, có phải không có Tiểu Vũ, người tự cho mình là kẻ lợi hại nhất, lại có thể không khách khí với ta. Người rốt cuộc mới phải tỉnh tâm mà suy nghĩ cẩn thận.

- Những lời này hẳn là con hỏi người mới đúng.

Đường Hương Hương đáp lại.

- Hừ.

Bạch Mi khẽ quát:

- Hậu Thổ, xem ra ngươi không để ta vào mắt. Ta đi tìm Tuyết Cơ, bảo nó quản dạy ngươi...

- Người không thừa nhận cũng không sao cả, tóm lại, nghi ngờ là không thể bỏ qua được...

Đường Hương Hương nói chuyện hùng hổ dọa người:

- Từ giờ trở đi, ta sẽ để ý kỹ đến ông, chỉ cần ông có một chút di động, đừng nghĩ là tránh được giám thị của ta. Bạch Mi, anh Vũ đối với ông như thế nào, trong lòng ông rõ hơn ai hết. Nếu cho anh ấy biết, ông đang ở đây gia hại anh ấy, thật không biết là anh ấy sẽ thương tâm đến cỡ nào? Ta nói thế, ông tự thu xếp ổn thỏa đi...

Lưu lại những lời này, Đường Hương Hương liền xoay người rời đi.

- Đồ hỗn láo.

Bạch Mi bị chọc đến tức giận, nổi cơn thịnh nộ quát to.

Đường Hương Hương một câu cũng không nói, cười lạnh liên tục.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Đường Hương Hương, trong lòng Bạch Mi xuất hiện chút khẩn trương.

Lão biết rõ là lão đã bị bại lộ.

Có lẽ Đường Hương Hương hiện chưa có chứng cứ, nhưng lão biết những lời Đường Hương Hương nói lúc rời đi, nàng sẽ để ý hành động của mình. Chỉ cần có chút dị động, chắc chắn sẽ bị nàng phát hiện.

Đây là vấn đề nghiêm trọng. Trong nháy mắt, trong mắt lão xuất hiện sát khí.

Đáng tiếc là với tu vi hiện tại, dù có toàn lực thì lão cũng khó mà giết được Đường Hương Hương.

Một kích không thành, tất sẽ lưu lại hậu họa. Nghĩ tới những việc này, Bạch Mi ngày càng lo âu.

.....

.....

Khi Long Vũ và Thiên Nguyên tới, Ba Độ đã thoát khỏi pháp trận.

Giờ phút này, hắn đã phần nộ gầm rú muốn hủy diệt tất cả.

Phạm những nơi hắn đi qua đều trở thành một mảng hỗn độn, tất cả như luyện ngục, vô cùng thâm trầm.

Nghe biến, chiến tướng Tiên Cảnh bắt đầu vây công Ba Độ, nhưng công kích của bọn họ hoàn toàn không có hiệu quả. Toàn bộ chết thảm dưới mỗi lần công kích của Ba Độ.

Kỳ thật dù là Ba Độ trước kia, bọn họ cũng không có khả năng chống đỡ.

Hiện giờ sức mạnh Ba Độ được nhân lên, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

Dưới áp lực của Ba Độ, một số chiến tướng tu vi thấp của Tiên Cảnh, tự bạo tử vong đương trường. Tương vong lại càng lớn hơn nữa.

Long Vũ và Thiên Nguyên nhìn nhau cười khổ. Mặc dù sớm có chuẩn bị nhưng thấy sự lợi hại của Ba Độ, cũng thấy có chút khó tin.

- Cùng nhau tiến lên.

Thiên Nguyên tựa hồ không muốn lên trước, hắn không ngừng hét lớn ở chung quanh chiến tướng Tiên Cảnh.

Long Vũ cũng không có hành động thiếu suy nghĩ. Nói thật lần đầu tiên trong đời hắn chiến đấu mà trong lòng có một tia sợ hãi. Trong lòng hắn cũng không có nắm chắc hắn sau khi xuất thủ sẽ thế nào?

Ba Độ giống như tử thần, không ngừng thu lấy sinh mệnh của chiến tướng Tiên Cảnh. Chung quanh ước chừng có ba trăm chiến tướng Tiên Cảnh. Với tốc độ thế này, nhiều nhất một giờ nữa, toàn bộ sẽ bị tiêu diệt.

- Thiên Nguyên, ngươi lực trận, ta đi thử xem...

Long Vũ cảm thấy mình không thể đứng yên được nữa. Tuy là chiến tướng Tiên Cảnh cùng hãn không có quan hệ gì nhiều nhưng địch nhân là của tất cả.

- Các người mau lui xuống.

Long Vũ khề quát, đập không mà lên, nháy mắt triệu hồ ra hai Ván Thiên Thần Long nhằm Ba Độ gào thét mà tới.

“Ầm, ầm.”

Ba Độ không có tránh né, để mặc hai Thần Long đánh trúng người. Hai tiếng nổ mạnh mẽ, thân thể Ba Độ vững như núi, thậm chí không hề lui lại bước nào.

Cùng lúc đó, Ba Độ cười quái dị, nắm chặt tay đầm thẳng về Long Vũ. Long Vũ vội phòng ngự, lấy hỗn độn nguyên lực tụ thành lá chắn quanh thân. Hãn muốn cảm thụ rõ hơn sức mạnh của Ba Độ.

“Ầm”

Thân thể Long Vũ khề chấn động. Công kích của Ba Độ muốn phá phòng ngự, trực tiếp tấn công hãn. Như vậy, lấy tu vi hiện tại, hãn căn bản là không thể tiêu diệt Ba Độ.

Giờ phút này, trong lòng Long Vũ không chắc chắn. Vu lực màu đen lại bốc lên, giống như che khuất bầu trời. Long Vũ cảm thấy toàn bộ đường lui đều bị chặn lại. Lúc này song quyền đang hướng Long Vũ đập tới.

Long Vũ không dám thờ ơ. Lúc này hãn không có ý định đổi chiến.

Ngay lúc quyền kinh của Ba Độ tới gần thân thể, hãn lấy hỗn độn nguyên lực làm cơ sở, thi triển ra công kích Toàn Phong. Theo đó vài tiếng vang rung trời, hai cổ lực lượng giao phong một chỗ. Sức mạnh Ba Độ quả không thể lường được, công kích lúc này cường hãn hơn so với trước gấp mấy lần. May mà Long Vũ không có ý ngạnh kháng, nếu không kết quả không thể nói được. Một bên Thiên Nguyên cũng chăm chú nhìn chiến trường, hãn cùng Long Vũ cùng vinh cùng tổn, hãn nhất định phải đảm bảo Long Vũ vô sự. Hãn hiện tại có thể hy vọng liên thủ cùng Long Vũ có thể diệt được Ba Độ.

Thần trí của Ba Độ tuy đã mất nhưng bản năng chiến đấu vẫn còn, cho nên mỗi kích đều biến hóa vô cùng.

Mỗi một đợt công kích qua đi, Long Vũ cảm thấy trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng.

Ý chí của hãn vô cùng cứng cỏi nên rất nhanh liền trở lại.

Thiên Nguyên giương mắt nhìn không khỏi hoảng sợ. Bởi vì quanh thân Ba Độ bắt đầu xuất hiện lớp lân giáp thật dày, sát khí quanh thân hãn cũng phát ra ngày càng mãnh liệt.

Rốt cuộc trên mặt Thiên Nguyên cũng hiện nên vẻ sợ hãi.

- Không được.

Long Vũ lẩm bẩm:

- Xem ra ta phải tìm cơ hội thoát thân, tiếp tục tu luyện nâng tu vi, chứ tiếp tục thế này, căn bản vô lực đối phó Ba Độ.

Thiên Nguyên nghe vậy vội vàng lao tới cùng Long Vũ kê vai chiến đấu. Đây cũng chính là mong đợi của Long Vũ.

Nhưng có Thiên Nguyên gia nhập thì cuộc chiến cũng không có cải thiện là bao.

Tiềm lực của Ba Độ tựa như không ngừng tăng lên, Long Vũ cùng Thiên Nguyên cảm thấy áp lực cường đại. Đừng nói là tiêu diệt Ba Độ mà ngay cả thoát thân cũng có chút khó khăn.

- Long Vũ, chúng ta bày trận kết giới, trước tiên vây khốn hãn lại.

Thiên Nguyên một bên ứng phó công kích của Ba Độ, một bên cùng Long Vũ thương nghị. Ba Độ không thể hiểu được lời của bọn họ, hãn hiện tại chỉ có bản năng chiến đấu.

- Được.

Long Vũ khẽ quát lên một tiếng, trong đầu vội tìm pháp trận có thể vây khốn Ba Độ. Rất nhanh hắn liền quyết định cùng Thiên Nguyên bố trí Âm Dương kết giới làm bằng sức mạnh thuần túy để phong ấn Ba Độ.

Sức mạnh Long Vũ là chữ cương chí cường, Thiên Nguyên có chút âm tà. Nháy mắt, một cái Âm dương bát quái hình thành giữa không trung, chuẩn bị bao phủ Ba Độ.

Ba Độ trong kết giới không ngừng gầm thét. Tạm thời thoát thân, Thiên Nguyên cùng Long Vũ cấp tốc xem lại sách lược, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi kết giới kia.

Xem tình huống hiện tại, Âm Dương kết giới tựa hồ cũng không giữ được bao lâu. Trước mắt, Thiên Nguyên thấy Ba Độ lần đầu gặp so với lúc này sức mạnh dường như đã được kích đến độ mạnh nhất. Trừ phi là mạnh hơn hẳn nếu không e là khó mà vây khốn hẳn.

307. Chương 68: Ác Chiến Vì Sinh Tử Tồn Vong

- Gia tăng sức mạnh...

Thiên Nguyên quát một tiếng, tiên phong lao đến phá kết giới. Y chỉ sợ Ba Độ phá tan kết giới, đến lúc đó thật uống phí công sức.

Một khi Vu Thần Ba Độ thoát khỏi kết giới, còn ai có thể ngăn cản nổi, có thể giam cầm lại? Đều là những vấn đề rất đau đầu.

Cho dù hẳn cùng Long Vũ liên thủ, hiệu quả cũng không lớn.

- Dừng..!

Vu Thần Ba Độ đã va chạm vào kết giới lần thứ ba, âm dương kết giới nhấp nháy, nhìn có vẻ không trụ được bao lâu.

Long Vũ, Thiên Nguyên cắn chặt răng, ngưng thần chờ đợi.

Toàn bộ tinh lực của họ tập trung lên kết giới phía trên, áp lực bên trong càng lớn, bọn họ càng không dám sơ hở phút nào.

Đối mặt với Vu Thần Ba Độ có nguồn sức mạnh dồi dào, bọn họ chỉ có thể dựa vào nguyên lực của chính mình. Nhưng hiện tại toàn bộ nguyên lực tập trung kháng cự Vu Thần Ba Độ, xem ra không còn cách nào khác.

Tận mắt thấy thấy nguồn năng lượng hủy diệt mạnh mẽ như muốn xé tan âm dương kết giới, đột nhiên, hai đạo nhân ảnh xuất hiện trước mắt họ, đó là lệnh chủ Dục Giới Hắc Thiên Ma Thần cùng Long Thần. Sau khi xuất hiện, hai người vội vàng gia tăng chân lực cho Âm Dương kết giới để duy trì năng lượng của kết giới.

Tình huống nhất thời có chút chuyển biến tốt.

Thiên Nguyên, Long Vũ thở dài nhẹ nhõm.

- Các người đã cố, nhưng cũng không được...

Nhìn năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, Thiên Nguyên căn bản không coi đây là một đại ân gì.

- Hừ...

Hắc Thiên Ma Thần hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không vui nói:

- Thiên Nguyên, nếu không phải chúng ta cùng phe, đã đánh người rồi...

- Người đủ bản lĩnh sao?

Thiên Nguyên có vẻ khinh thường.

- Thử xem....!

Hắc Thiên Ma Thần không chịu thua.

Dứt lời, Thiên Nguyên lập tức tung quyền, hướng tới Hắc Thiên Ma Thần. Hắc Thiên Ma Thần hét to, linh lực trong người dâng trào, chỉ nghe một tiếng “Ầm” quyền kinh của Thiên Nguyên vỡ nát, tiêu tán trong không trung thành hư ảo.

Hắc Thiên Ma Thần nghiêng mình, trêu tức Thiên Nguyên:

- Không hơn gì đâu....Đương nhiên ta biết ngươi không dốc toàn lực, nhưng Hắc Thiên Ma Thần ta cũng không phải một kẻ vô dụng đâu...

Long Vũ hơi kinh hãi, từ tình hình trước mặt, sức mạnh của hắn cũng không thể so sánh với Hắc Thiên Ma Thần. Có thể lúc trước y che giấu thực lực.

- Tiểu Vũ.... Chúng ta rốt cục biết rõ bí mật của Phương Thiên Địa lệnh...

Thiên Ma Thần cười nói:

- Nguyên lai năm lệnh bài Phương Thiên Địa ẩn chứa Cửu Đỉnh thần công, ta cùng Long thần đã muốn hấp thu thiên địa lệnh trong Cửu Đỉnh thần công. Hiện giờ tu vi của chúng ta đã ngang với Vu Thần Ba Độ. Yên tâm, chúng ta có thể không giúp được gì nhiều nhưng cũng sẽ không cản trở các ngươi.

- Mong là thế...

Thiên Nguyên hừ lạnh.

Long Thần tức giận nhìn Thiên Nguyên, một tiếng khó nói lên lời. Nếu không cùng kẻ địch thì nhất định y và Thiên Nguyên sẽ xuất hiện xung đột.

- Thiên Nguyên, ta hi vọng ngươi lấy đại cục làm trọng, không nên tiếp tục...

Hắc Thiên Ma Thần nói xong, đem toàn bộ nội lực phóng thích.

Thiên Nguyên ra vẻ, tỏ ra xem thường lệnh chủ Phương Thiên Địa.

Hắc Thiên Ma Thần hai tay sát lưng, không ngừng đem nội lực truyền vào kết giới. Long Thần cũng không hề nhàn rỗi, Long Vũ, Thiên Nguyên không ngừng cố gắng.

- Ầm.....!

Lần thứ hai trong kết giới phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, cường lực đánh ra bốn phía nhằm thẳng hướng bốn người họ mà xông tới.

Thiên Nguyên, Long Vũ là chủ lực, kết giới tồn tại chủ yếu nhờ sức mạnh của họ cho nên khi suất hiện sức mạnh lạ công kích, cơ thể họ cũng có chút chấn động.

Từ lúc Hắc Thiên cùng Long Thần suất hiện, sự va đập bên trong càng lớn lên nhưng áp lực đối với họ giảm đi rất nhiều.

Gần như được thở dài nhẹ nhõm, Hắc Thiên Ma Thần mở to mắt, khuôn mặt bỗng trở lên biến dạng.

Lần đầu tiên năng lượng Vu Thần Ba Độ tiếp xúc với kết giới, khiến Thần Đô cũng có chút dao động trong tim.

Một dư chấn..... ngay cả âm dương kết giới cũng bị chấn động. Không ngờ sức mạnh Vu Thần Ba Độ lớn đến vậy, mặt đất bắt đầu xuất hiện rạn nứt.

Hắc Thiên Ma Thần thì thào:

- Xem ra phải thử cách khác.

Đối mặt với nguy hiểm, Hắc Thiên Ma Thần vẫn không chịu lùi bước.

- Mọi người cẩn thận, Ba Độ mở vòng công kích mới.

Long Vũ nhắc nhở.

Tức khắc, tất cả đã sẵn sàng mở trận địa đón địch, đợi Vu Thần Ba Độ công kích lần nữa.

Hắc Thiên Ma Thần quay đầu hỏi Long Vũ:

- Vu Thần Ba Độ làm sao vậy?

- Không biết....!

Long Vũ nhíu mày.

- Hay hấn đang tụ lực?

Long Thần lên tiếng.

- Có lẽ vậy.

Hắc Thiên Ma Thần gật đầu, không hiểu Vu Thần Ba Độ suy tính gì. Sau một lúc, hấn bỏ qua, đối với hành động Vu Thần Ba Độ lúc này không thể đoán trước được.

Long Vũ cùng Thiên Nguyên âm thầm cảnh giác, cẩn thận quan sát thay đổi trong kết giới.

Thiên Nguyên cầu nguyện trong lòng. Hi vọng có thể bình an vượt qua đại kiếp này.

Thoáng chốc, âm dương kết giới tĩnh lặng kì lạ.

Vu Thần Ba Độ không có động tĩnh gì....không khí trở lên căng thẳng.

Nếu Vu Thần Ba Độ nguyện chịu thua, bọn họ sẽ không để ý, nhưng Vu Thần Ba Độ luôn luôn không cam chịu bị nhốt ở đây.

Thiên Nguyên, Long Vũ nhìn nhau. Sự yên tĩnh bên trong kết giới bị pha bỏ, Vu Thần Ba Độ sát khí hùng hực, hắc khí Vu lực trong cơ thể cũng sôi sục.

Thiên Nguyên kêu lên:

- Không ổn, Ba Độ muốn dốc toàn lực...

Hắc Thiên Ma Thần hơi nhíu mày. Tuy rằng y đã có hết sức không biểu lộ cảm xúc nhưng đối mặt với cường địch, hấn chưa hề có cảm giác bất ổn lớn như vậy.

Sắc mặt Long Thần nhợt nhạt không còn chút huyết sắc.

Sắc mặt Hắc Thiên Ma Thần cũng rất khó coi. Trước sức mạnh của Ba Độ, y cùng Long Thần dốc toàn lực cũng khó có thể ngăn cản. Nếu Vu Thần Ba Độ dốc toàn lực thì thật khủng khiếp, khiến người ta sởn gai ốc.

Long Thần cùng Hắc Thiên Ma Thần nhìn nhau, thấy ánh mắt đối phương vô cùng kinh hãi.

Lực lượng xung quanh Ba Độ phóng thích không ngừng. Long Thần, Hắc Thiên Ma Thần cảm giác lạnh toàn thân cứng đờ, lạnh ngắt.

- Liều mạng sao?

Hắc Thiên Ma Thần cười khổ:

- Chúng ta.... Đã tận lực...

Long Thần cùng Hắc Thiên Ma Thần nhìn nhau cười khổ.

Có lẽ đã đến hồi kết...

Thiên Nguyên nhanh chóng chấn tĩnh, y duỗi cánh tay, nhất thời xuất hiện một tia máu đỏ tía nhỏ ra.

Thiên Nguyên không biến sắc, cong ngón tay, búng máu tươi bay về hướng âm dương kết giới.

Long Vũ thở dài, cùng thực hiện y nguyên.

Thoáng chốc, bên trong âm dương kết giới biến thành một mảnh màu đỏ, xung quanh kim sắc bao trùm.

Hắc Thiên Ma Thần cảm giác kết giới đã biến hóa, hấp thụ uy lực trong máu Long Vũ và Thiên Nguyên, sức mạnh đã lên đến đỉnh điểm.

Trong kết giới, thân ảnh Vu Thần Ba Độ đã hoàn toàn bị hắc khí của Vu lực bao trùm, không rõ diện mạo, chỉ thấy ánh mắt, cảm giác vô số địa quang nhọn hoắt. Bốn người cảm thấy được ánh mắt đã xuyên qua kết giới, nhìn bọn họ chằm chằm.

Hắc Thiên Ma Thần cùng Long Thần cả người lạnh ngắt, cái nhìn ấy, đã khiến toàn bộ dũng khí của họ tiêu tan.

- Giết...!

Hắc Thiên Ma Thần hét vang trời. Y thổ huyết, bắt đầu gia tăng công lực.

Hắc Thiên Ma Thần giống như bị chọc giận, Long Thần cũng gồng mình lên, phóng máu tươi ra xung quanh, dũng mãnh nhắm vào kết giới.

Bọn họ biết rằng không thể đối phó được Vu Thần Ba Độ, nhưng nếu để hắn thoát ra, Tam Giới nhất định sẽ bị diệt vong.

Ánh mắt Vu Thần Ba Độ trùng xuống, tỏ vẻ cười nhạo bọn họ không biết lượng sức mình.

Vu Thần Ba Độ bên trong kết giới cũng bắt đầu hành động, chậm rãi đưa một tay lên, nhẹ nhàng đặt tay trên màng kết giới, một đường đỏ như máu lan ra. Long Vũ bất giác kinh người, sợ hãi, mất thăng bằng.

Bọn họ biết sắp phải đối đầu với vô địch cường giả.

Từ từ toàn bộ kết giới bị xâm chiếm hoàn toàn. Long Vũ nhìn Thiên Nguyên tỏ vẻ hoài nghi, đây là công kích sao? Tại sao không cảm giác có bất cứ áp lực và sự uy hiếp nào. Bất ngờ, y trở lên vô cùng sợ hãi. Vu Thần Ba Độ chỉ nhẹ nhàng phát công, sức mạnh lan tỏa khắp kết giới..... Sức mạnh phát ra tạo thành tiếng nổ lớn, phá tan kết giới.

Đây không phải là một sức mạnh đơn giản. Chỉ một lực nhỏ mà toàn bộ âm dương kết giới bị phá tan. Âm dương kết giới bị phá hủy chỉ trong nháy mắt, Long Vũ, Thiên Nguyên như không tin vào mắt mình, toàn bộ kết giới bị hủy diệt sạch sẽ.

Long Vũ cùng Thiên Nguyên không thể kìm được, miệng thổ ra ngụm máu. Cũng may vì hai người là thần thông cường giả mạnh hơn kẻ thường, nếu không toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều vỡ nát.

Hắc Thiên Ma Thần cũng không dễ chịu. Thân thể hắn chịu lực mạnh, vội lui về sau. Bên kia Long Thần cũng hóa thành Kim Sắc Thần Long tức tốc rời khỏi.

- Âm âm....!

Tiếng vang như lôi đình. Một dòng khí cực mạnh trào ra, tỏa ánh kim sắc, như cuồng phong hồng thủy hướng về phía bốn người công kích.

Long Vũ và Thiên Nguyên cũng vội thoái lui.

Không còn nghi ngờ, đây chính là thiên băng địa liệt(long trời nổ đất).

Ngay cả bốn người toàn lực hợp công cũng không thể uy hiếp Vu Thần Ba Độ, thậm chí cũng không thể gây cho hắn một chút cản trở nào.

Chênh lệch quá lớn.

Hắc Thiên Ma Thần đầy tuyệt vọng, trong mắt họ đã không còn một tia sinh cơ. Sức mạnh của Vu Thần Ba Độ là không tưởng, bọn họ vốn đã không còn cách nào chống cự.

Kết giới bị phá tan, sức mạnh quanh người Ba Độ mau chóng tỏa ra, bộ dạng dần dần hình thành. Lân giáp quanh thân cũng trở thành màu đen, nhiều tia hắc khí bao quanh mặt. Từ trong hắc khí có thể nhìn ra, không có bất kì cảm xúc nào.

Ánh mắt hắn liếc nhìn bốn người Long Vũ, trong không khí bỗng tràn ngập sát khí lạnh tanh.

Vu Thần Ba Độ hướng mình tới chỗ bốn người nhưng động tác không nhanh. Bước đi vài bước cũng tạo ra áp lực kinh người.

Hắc Thiên Ma Thần nhìn Long Thần cười đau khổ. Họ cũng biết, Vu Thần Ba Độ đã muốn đuổi giết, có chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát.

Đến lúc này, ngay cả bọn họ cũng không còn ý chí chiến đấu, khoanh tay chịu chết.

Đúng lúc này, một luồng thiên địa năng lượng chính trực xuất hiện. Sát khí tiêu tán trong nháy mắt.

Cảm giác ngọt ngào giống như một luồng năng lượng vô cùng lớn chèn ép. Hào quang này khác hẳn với sức mạnh của Vu Thần Ba Độ, nhưng không thể lấn át sát khí quanh người Vu Thần Ba Độ.

Khuôn mặt của Vu Thần Ba Độ có chút biến sắc, hẳn mong nhìn thấy nguồn gốc của sức mạnh này, sát khí trong mắt hắn còn dữ dội hơn.

- Long Vũ, điên rồi....Người... Quả nhiên người tăng lực lượng của bản thân mình lên... Hết thấy đều xong đời...

Thiên Nguyên nhìn dòng chính khí, thở phà phì:

- Người đã đồng ý, không nên quá sức. Người sẽ không hành động thiếu suy nghĩ...

Hắc Thiên Ma Thần nhìn Long Vũ trừng mắt cười:

- Xem ra chúng ta không giúp được người lần này...

Hắc Thiên Ma Thần tụ khí, có vẻ như chuẩn bị công kích.

- Long Thần, Hắc Thiên mau chóng rời khỏi đây...

Long Vũ trầm giọng:

- Rút lui về thế giới sự thật tổ chức lực lượng, mọi người phải xây dựng tuyến phòng thủ...Đó là hi vọng cuối cùng của chúng ta.

Hắc Thiên Ma Thần sững sờ hạ xuống:

- Người làm được sao?

Long Vũ ngạo nghễ:

- Nếu không được, thế giới này không còn hi vọng.

- Ta biết....Yên tâm!

Thiên Nguyên nói.

Long Thần hứa hẹn:

- Người yên tâm, ta sẽ không để người thất vọng...

Đúng lúc này, Vu Thần Ba Độ xông tới. Long Vũ nâng tay, có vẻ dùng hết sức ngăn cản đợt tấn công lần này.

Nhưng động tác của Long Vũ chậm hơn so với Vu Thần Ba Độ rất nhiều. Vu Thần Ba Độ một quyền phá vỡ sự phòng ngự, đánh liên tiếp lên người Long Vũ.

Hắc Thiên Ma Thần cùng Long Thần khó có thể tránh được, bị quyền kinh lan đến hất ngã.

Thiên Nguyên linh hoạt né tránh đòn tấn công.

- Các người đi đi!

Thiên Nguyên ngăn Hắc Thiên Ma Thần và Long Thần, đem sức mình ra đỡ quyền kinh. Sau đó tất phải làm giống những gì Long Vũ đã làm.

Nếu Long Vũ thực sự đạt được cảnh giới Hỗn Độn Quyết, nếu có chút chần chừ sẽ là chậm trễ.

Hắc Thiên Ma Thần nhanh tay lẹ mắt, trong khi Thiên Nguyên chắn đỡ kinh lực, y vội kéo Long thần, biến mất trong nháy mắt.

Thời khắc nguy cấp, Long Vũ phát công, đã đến cảnh giới Hỗn Độn Quyết. Với năng lực hiện tại, cũng không thể chống chọi với Vu Thần Ba Độ.

Y tranh thủ toàn bộ thời gian có được, Vu Thần Ba Độ sẽ không để yên khắc nào, bàn tay lại đập mạnh vào ngực.

Tiếng vang chói tai, toàn thân Long Vũ được ánh sáng kim sắc chiếu rọi.

Vu Thần Ba Độ kinh ngạc. Tiếp tục công kích lần thứ hai, hấn mang bộ dạng không giết chết kẻ địch không thể bỏ qua. Ba Độ đối với Thiên Nguyên tuyệt đối không có hứng thú.

Trong mắt hấn, Long Vũ mới đáng là đối thủ.

Trước sự khinh miệt của Vu Thần Ba Độ, Thiên Nguyên cũng có chút tức giận.

Trên thực tế, Vu Thần Ba Độ đã biết rõ khả năng của hấn.

Trong cơ thể Long Vũ ẩn chứa đó là hỗn độn nguyên lực, không chỉ là sức mạnh lớn mà còn có khả năng tự động hồi phục.

Vì thế khi vừa dính phải quyền của Vu Thần Ba Độ, hấn đã có thể đứng dậy.

Tuy rằng sức mạnh hiện thời của Vu Thần Ba Độ là vô địch, nhưng với tình thế Long Vũ không ngừng gia tăng công lực, cũng thật đáng lo.

Hơn nữa, nếu lực lượng đề thăng lên tới Địa Cảnh, hấn có thể song đấu cùng Vu Thần Ba Độ. Nếu muốn triệt diệt Vu Thần Ba Độ nhất định phải đạt tới Thiên Cảnh.

Lên đến Thiên Cảnh sẽ bị Thiên Đạo hủy diệt. Coi như hiện tại hấn không sợ chết, nhưng thời gian cũng không kịp.

Vu Thần Ba Độ tuy mất đi lý trí nhưng kỹ năng chiến đấu đã ăn vào bản năng. Hấn cũng cảm thấy Long Vũ là sự uy hiếp lớn, càng phải dốc sức.

Long Vũ là người thông minh, từ nhỏ tự mình đã vượt qua hàng vạn khó khăn. Y đã rèn luyện được bản lĩnh kiên cường, dù gặp đả kích như thế nào cũng không lung lay.

Vu Thần Ba Độ thu nắm tay lại, tung quyền thứ hai.

- Mở Thiên Nhãn ra...

Thiên Nguyên vội vàng nói:

- Sao ngươi ngu như thế, vì sao không mở Thiên Nhãn. Nếu không được sẽ nhận thêm quyền thứ ba đấy.

- Ta không biết làm thế nào?

Long Vũ buồn bực.

Thiên Nguyên nghe vậy, phi thân đánh ra một đạo ấn quyết, trực tiếp truyền pháp môn mở Thiên Nhãn vào trong đầu Long Vũ.

Long Vũ né được đòn tấn công của Vu Thần Ba Độ, liền mở Thiên Nhãn.

Rất nhanh, một ánh kim quang hiện lên trước trán y.

Quyền kinh của Vu Thần Ba Độ tới gần, giống như sao băng, nhưng Long Vũ có thể nhìn thấy được.

- Âm.

Sát khí dữ dội, thân mình Long Vũ vút lên. Lúc này Bản thân y không cảm thấy đau đớn, trong mắt tỏa hào quang, có lẽ đã có đối sách.

Hỗn Độn nguyên lực tuôn chảy trong cơ thể, cảm giác đau đớn nhanh chóng biến mất.

Động tác của Vu Thần Ba Độ y đã nhìn thấu.... Đã có thể ngăn cản.

- Dừng....!

Tung ra mấy quyền, Vu Thần Ba Độ thấy vẻ mặt Long Vũ thản nhiên, cảm thấy vô cùng tức giận. Kinh thiên địa khí xen lẫn hắc quyền kinh hướng thẳng lồng ngực Long Vũ.

Trong nháy, cơ thể Long Vũ biến mất.

Lúc sau, đã ở đằng sau Vu Thần Ba Độ, hai tay nắm Thiên Sư pháp kiếm, chém liên tiếp. Vu Thần Ba Độ tuy mạnh nhưng ý thức hỗn loạn, chỉ có bản năng nhưng phản ứng chậm chạp. Hơn nữa, Long Vũ đánh lên nên khó tránh khỏi một kiếm.

- A...

Vu Thần Ba Độ đau đớn kêu gào thảm thiết.

Long Vũ dồn toàn bộ Hỗn Độn nguyên lực vào một kiếm, lân giáp Vu Thần Ba Độ hoàn toàn vỡ nát.

Máu đen tanh hôi phun ra như suối.

Thiên Nguyên vui vẻ, có vẻ cục thế đã thay đổi.

Thấy Vu Thần Ba Độ bị thương, y cũng lao vào nhập cuộc.

Nhưng không đơn giản, vết thương của Vu Thần Ba Độ nhanh chóng phục hồi, ngay cả máu cũng ngừng chảy. Điều này làm cho Thiên Nguyên hoàn toàn kinh ngạc.

Long Vũ ngẩn người.

Sức chiến đấu của Vu Thần Ba Độ cũng từ từ khôi phục.

Tuy ngoại thương bình phục nhưng Hỗn Độn nguyên lực bên trong điên cuồng tàn phá thân thể Vu Thần Ba Độ.

Vu Thần Ba Độ tự khí hóa giải.

- Nhanh tấn công....

Long Vũ hét lớn, kịp thời ra tay.

Thiên Nguyên nghe vậy, cũng triển khai công kích Vu Thần Ba Độ.

Công kích của hắn giống như Vu Thần Ba Độ, hắn tự lực mạnh ở tay triển khai công kích.

Dính phải quyền kinh, Vu Thần Ba Độ ngã dạt xuống, kêu ngào thảm thiết. Long Vũ cùng lúc triệu gọi Vấn Thiên Thần Long cùng Thiên Nguyên hợp lực công kích.

Bề ngoài có vẻ họ chiếm thế thượng phong, nhưng thực thể họ đã sức cùng lực kiệt, không có khả năng đả kích Vu Thần Ba Độ.

Nói cách khác, Vu Thần Ba Độ cũng không lo tính mạng của mình.

Chỉ là một chút đau đớn.

- Hống.....!

Vu Thần Ba Độ gầm lên giận dữ, hóa giải hoàn toàn Hỗn Độn nguyên lực trong người. Chút tổn thương này không tính là gì.

Quyền kinh Thiên Nguyên hung hăng nện xuống, mắt đầy sát khí. Vu Thần Ba Độ chỉ nhẹ nhàng chuyển mình đã né toàn bộ quyền kinh.

Ngay lập tức, Vu Thần Ba Độ đã sau lưng Thiên Nguyên, tung ra một quyền.

Ầm một tiếng, Thiên Nguyên bắn mình ra ngoài.

Long Vũ âm thầm lắc đầu, thất bại của Thiên Nguyên đã chứng tỏ, sức mạnh không đủ, cho dù xài chiêu thức gì cũng vô dụng.

Long Vũ suy nghĩ, không còn cách nào khác, y cũng không thể không tự nộp mạng vì những thân nhân của mình.

Giải quyết Thiên Nguyên xong, Vu Thần Ba Độ lập tức phát động tấn công Long Vũ. Có lẽ vừa rồi bị Long Vũ cử hành, vẻ mặt Vu Thần Ba Độ rất là phần nộ.

Quay mắt về phía sức mạnh vô địch đang hướng tới, Long Vũ cười đau đớn nhưng cũng kiên cường chờ đợi. Y cùng Vu Thần Ba Độ giao đấu, hi vọng Thiên Nguyên có thể phục hồi. Hai người liên thủ công kích, như vậy y có thêm thời gian gia tăng công lực.

Có thể thấy Long Vũ không ngừng tránh né công kích của Ba Độ.

Hai người giao chiến làm cho thiên hôn địa ám.

- Âm âm...

Tiếng vang như sấm.

Thiên Nguyên hơi biến sắc, ngẩng đầu nhìn trời.

Một lúc sau, khóe miệng cười cười:

- Thiên Kiếp đến rồi...

- Long Vũ, có cách rồi, thiên kiếp đã đến...

Thiên Nguyên hưng phấn:

- Ba Độ giết chóc quá nhiều, đại thiên kiếp lập tức tới rồi...

- Thiên kiếp sẽ làm thịt hấn sao?

Long Vũ hưng phấn.

- Không!

Thiên Nguyên giải thích:

- Vì giết chóc quá nhiều mà bị trừng phạt, cửu đạo thiên lôi sẽ trừng trị...Nếu Vu Thần Ba Độ có thể tránh khỏi sẽ không sao, nếu không sẽ hóa tro bụi.

- Có cách nào tăng cường uy lực của thiên kiếp không?

Long Vũ hỏi.

- Trừ khi làm Vu Thần Ba Độ tàn sát trăm vạn sinh linh...

Thiên Nguyên giải thích:

- Giết chóc càng nhiều, uy hiếp càng lớn....Ta nghĩ Vu Thần Ba Độ lúc này cũng đủ khiến Thiên Đạo chú ý. Không nên xem thường chuyện này, chúng ta cũng đã hết cách. Có lẽ làm cho Vu Thần Ba Độ tàn sát hơn nữa may ra Thiên Kiếp giúp sức, sau đó chúng ta từ từ xuống tay, hẳn là đủ đối phó với Vu Thần Ba Độ.

Long Vũ lúc này có cảm giác bất an.

- Không tốt. Chúng ta đã ở trong phạm vi công kích của thiên kiếp.

Thiên Nguyên biến sắc:

- Tuy rằng thiên kiếp công kích Vu Thần Ba Độ, nhưng chúng ta cũng bị liên lụy.

Long Vũ toát mồ hôi lạnh.

Hiện thời sức ép của Vu Thần Ba Độ quá lớn, họ cũng khó có đường lui.

Giờ phút này, bầu trời u ám tiêu điều. Trời đất tối sầm, thiên địa như đã hòa làm một.

Đưa tay không thấy gì cả, chỉ nghe tiếng sấm vang trời, âm thanh nặng nề chậm chậm nhưng ẩn chứa lực lượng cường đại.

Long Vũ khép mắt, tập trung tất cả tinh thần ở bốn phía.

- Âm âm...

Đạo thứ nhất lam thiên lôi ùn ùn kéo đến, làm cho người ta có cảm giác phạm vi trăm dặm đều bị tàn phá. Quả thực không đơn giản.

Đương nhiên, chênh lệch lực lượng còn khá xa.

Ít nhất Thiên Nguyên cùng Long Vũ nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của thiên lôi.

Vu Thần Ba Độ là mục tiêu công kích của thiên lôi. Thiên lôi không ngừng công kích Vu Thần Ba Độ, gây ra tiếng nổ không ngừng.

Hào quang đi qua, Vu Thần Ba Độ thương tích trông chất. Thiên lôi cũng không cho phép hắn hồi phục, toàn lực tiêu diệt.

- Cẩn thận lần hai.

Thiên Nguyên nhắc nhở.

Vu Thần Ba Độ cũng cảm thấy được lực công kích của thiên lôi, hắn ngồi xuống, quanh thân hắc khí vờn quanh.

Long Vũ thoáng do dự, nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, vẻ mặt trang nghiêm, cũng không biết rõ ý định muốn làm cái gì.

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, thiên lôi công kích lần hai. Long Vũ đem Thiên Sư pháp kiếm giương lên, dẫn thiên lôi nhằm Vu Thần Ba Độ tấn công.

Trên người của hắn cũng dính chút lôi điện, toàn thân tối đen, bốc khói ngùn ngụt.

Vu Thần Ba Độ thảm hơn, bị lôi điện cử hành làm cho hắn kêu la đau đớn.

Chỉ tiếc ngoài vẻ đau đớn, không có chút thương tổn nào.

Thiên Nguyên có chút đáng tiếc. Không ngờ Lôi Đỉnh Nhất Kích vừa rồi cũng không làm gì được hắn.

Lực lượng của thiên lôi quả thực không giống bình thường, nhưng Vu Thần Ba Độ sau hai lần công kích vẫn không hề gì.

- Giết.....!

Có lẽ muốn phát tiết buồn bực do bị thiên lôi công kích, Vu Thần Ba Độ gầm lên, hướng tới Thiên Nguyên tấn công.

Thiên Nguyên run rẩy, vội vàng lui về sau. Trong lúc đó, bầu trời vang lên mấy tiếng sấm rền. Y ngẩng đầu nhìn trời, một luồng lôi vân phong bạo dần hình thành. Phía chân trời, thiểm điện lôi minh áp xuống, khiến người ta vô cùng kinh sợ.

Thiên địa lúc đó giống như một cường lực, có thể hủy thiên diệt địa.

Vu Thần Ba Độ tức tốc truy đuổi Thiên Nguyên. Lúc này sức mạnh thiên lôi đã gấp trước mấy lần. Cho dù là hắn có sức chịu đựng trâu bò, nhưng vẫn phải cẩn thận ứng phó.

Nhìn cảnh tượng kỳ dị trên bầu trời, Long Vũ quát:

- Vu Thần Ba Độ ngươi làm vô số chuyện xấu, nhất định phải chết...

Thiên Nguyên thối lui giữ an toàn, đôi mắt nhìn chăm chăm tràn ngập kì vọng.

Hy vọng Vu Thần Ba Độ bị thiên lôi tiêu diệt

Nói như vậy, âm mưu của lão già Quang Minh Tôn Thần cũng toàn bộ bị lật đổ.

Lúc này, phóng nhãn lên không trung, lộ nồng đậm điện mang, lôi vân phong bạo dần dần hình thành.

Trên đỉnh đầu, nhìn thiên lôi đánh xuống, trong lòng Long Vũ cũng tràn ngập chờ mong.

Sau đó, uy lực cường đại của điện quang đã từ lôi vân phong bạo phóng ra. Hắc liếc nhìn Vu Thần Ba Độ nhưng trong lòng cũng dần mất bình tĩnh.

Y nóng lòng muốn biết sức mạnh này có thể gây tổn thương cho Vu Thần Ba Độ hay không.

- Ầm, ầm...!

Long Vũ chấn động, nhìn thiên lôi đáng xuống. Trời đất như bị Lôi Điện bao phủ, Vu Thần Ba Độ cho dù nhỏ bé cũng khó thoát.

Kim sắc từ Lôi Điện giống như biển lửa từ không trung trút xuống, nhắm ngay đỉnh đầu Vu Thần Ba Độ.

Long Vũ ngẩng đầu, giờ Thiên Sư pháp kiếm tính đem thiên lôi quanh mình dẫn qua.

Cho dù hiệu quả rất nhỏ, hắc cũng không buông tha.

Không cần hỏi, Long Vũ gần giống như mấy người tắm xăng tự thiêu. Vu Thần Ba Độ cũng không hơn gì, thậm chí trong không khí có mùi khét lẹt.

Nhưng Vu Thần Ba Độ vẫn không chết.

Thiên Nguyên kinh ngạc, trợn mắt há mồm.

Trong lòng Long Vũ có chút lạc quan. Mới chỉ có đạo thứ ba, uy lực đã như thế.. Cứu lôi thiên kiếp có cả thủy chín đạo, càng về sau uy lực lại càng lớn. Vẫn còn sáu đạo đang đợi bổ vào đầu Ba Độ.

Rất nhanh đạo thứ tư, đạo thứ năm.... Đạo thiên lôi thứ tám đã trút xuống. Thiên Nguyên và Long Vũ không thể chống đỡ nhưng Vu Thần Ba Độ vẫn còn sống.

Tuy rằng bị Thiên lôi đánh biến dạng nhưng hắc vẫn còn sống.

Đạo thiên lôi cuối cùng rất nhanh hình thành, đây cũng là uy lực lớn nhất. Long Vũ nhú mào, ngẩng đầu nhìn trời.

Một đạo kim sắc xuất hiện, lôi điện giống như phần nộ không kiêng nể gào thét vang vọng trên bầu trời.

Thiên Nguyên quay đầu nhìn lại, khuôn mặt vặn vẹo đen xì giống như một tên bán than. Liên tiếp nhận tám đạo thiên lôi công kích, tình huống của hắc cũng không khá hơn chút nào.

- Đến đây!

Thiên Nguyên có chút hưng phấn, run rẩy:

- Đạo thiên lôi thứ chín, ta mong chờ ngươi như con chờ mẹ về cho bú.

Long Vũ run run, gật đầu:

- Đây là hi vọng cuối cùng của chúng ta...

Lôi Điện nổ vang, mưa gió gào thét. Thiên địa tối xầm lại, bốn phía tiêu điều xơ xác, Vu Thần Ba Độ hiện hình phát ra vài tiếng gào thét.

Hiển nhiên, hắc cũng sợ hãi.

- Ầm ầm...

Đạo thiên lôi thứ chín đánh xuống, mặt đất run rẩy, Long Vũ cùng Thiên Nguyên sợ hãi. Vu Thần Ba Độ không ngừng gầm rú.

- Không nên làm chuyện điên rồ, ngươi không thể dùng Thiên Sư pháp kiếm dẫn đường cho thiên lôi, nếu không hậu quả khó lường.

Thiên Nguyên nhắc.

- Ta biết.....!

Long Vũ nghiêm túc:

- Ta đem toàn bộ hỗn độn nguyên lực trong cơ thể chống đỡ, ta tin sẽ không sao. Đây là cơ hội cuối cùng, ta phải nắm cơ hội.

Đang nói, thiên lôi oánh kích, Long Vũ toàn thân bị lôi điện xâm nhập, đau nhức nhưng vẫn cắn răng đem thiên lôi quanh mình dẫn qua.

Về sau hần cảm giác, mặt mũi tối sầm, cả người quỵ xuống.

.....

.....

Long Vũ vừa tỉnh lại, thấy Kim Phượng, Thi Nhân bên cạnh, vẻ mặt hai nàng vô cùng lo lắng.

Long Vũ cố gắng nghĩ lại chuyện vừa rồi, y hỏi:

- Vu Thần Ba Độ bị tiêu diệt chưa?

- Chưa.....!

Kim Phượng lắc đầu:

- Vu Thần Ba Độ bị trọng thương, cũng không biết trốn phương nào. Khi chúng em đến nơi, khí tức của hần đã tiêu thất. Anh Vũ, anh thật khờ, có biết không? Nếu không có hỗn độn nguyên lực anh đã chết rồi.

- Hắc hắc...

Long Vũ cười khan:

- Anh không sao....Đúng rồi, Thiên Nguyên đâu? Hần có sao không?

- Thiên Nguyên tinh quái như vậy thì có làm sao? Hần đã đi tìm tung tích Vu Thần Ba Độ.

Thi Nhân ôn nhu nói:

- Anh Vũ, vì sao anh lại gạt chúng em?

- Gạt cái gì?

Long Vũ hỏi.

308. Chương 69: Yên Bình Trước Bão Táp

- Hừ!

Kim Phượng hừ nhẹ một tiếng, thở phì phì nói:

- Chuyện của anh Thiên Nguyên cũng nói cho chúng em biết rồi. Anh Vũ, anh còn coi chúng em là nữ nhân của anh sao? Tại sao chuyện lớn như vậy anh cũng không nói cùng chúng em một tiếng. Nếu như không phải là Thiên Nguyên nói cho chúng em biết, chúng em đến bây giờ cũng còn chẳng hay biết gì đây. Theo em thấy căn bản là anh không xem chúng em là người của anh.

Kim Phượng cảm giận bất bình nói:

- Bất kể dù là có chuyện lớn gì, chúng em cũng hi vọng có thể chia sẻ cùng anh.

- Đúng vậy, chuyện gì anh cũng gạt chúng em, xem ra căn bản là không có xem chúng em là người thân của anh.

Thi Nhân cũng ý kiến.

Nghe hai nàng nói..., Long Vũ khẽ giật khóe miệng, nhưng cũng không biết phải nói gì.

Bên trong phòng nhất thời yên lặng.

Sau đó, Long Vũ đảo mắt một vòng, nhẹ giọng hỏi:

- Đây là cái gì?

- Cung điện Dao Trì.

Kim Phượng nói:

- Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa cũng mang binh đi tìm nơi hạ lạc của Vu Thần Ba Độ. Hiện tại nơi này toàn bộ đều là người của chúng ta.

Long Vũ trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi:

- Thất công chúa không nói với các em cái gì sao?

- Nói tất cả!

Thi Nhân thở phì phì nói:

- Anh Vũ ơi anh Vũ, em thật sự là phục anh rồi. Anh lại đem Thất công chúa thu vào làm tỷ muội của chúng em. Đúng rồi, cô ấy còn nói, anh thích nhất là cô ấy. Bởi vì anh thích cùng cô ấy “thuần khiết”(Biên: Giống ta quá) ở trên giường.

Thân thể Long Vũ nhất thời chấn động. Trên mặt một trận co giật:

- Tiện nhân kia ở nói nhảm...

Kim Phượng hít sâu một hơi, thanh âm nhẹ như cơn trùng lẩm bẩm, nhỏ đến nỗi không thể nghe:

- Anh Vũ. Bây giờ không phải là lúc truy cứu những vấn đề này. Chúng em muốn biết, là anh tính toán thế nào? Chẳng lẽ anh thật sự muốn hy sinh chính mình?

- Nhưng mà anh có nghĩ tới không? Không có anh, chúng em sống còn có ý nghĩa gì?

Thi Nhân dò hỏi.

Nghe được hai nàng nói, thân thể Long Vũ nhất thời run rẩy. Hắn ngẩng nhìn dung nhan kiều mỹ của hai nàng, nhàn nhạt nói:

- Thật xin lỗi, anh không có lựa chọn khác.

- Anh Vũ, Thiên Nguyên nói đúng, Tôn Thần sẽ không bỏ qua cho chúng em. Bởi vì chúng em nhất định sẽ báo thù cho anh.

Kim Phượng nói.

Long Vũ cười khổ một tiếng. Xem ra Thiên Nguyên ở trên người các nàng bỏ ra rất nhiều công phu.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, lời của Thiên Nguyên cũng không phải là không có lý. Quang Minh Tôn Thần đích xác là ngụy quân tử lòng dạ độc ác.

Khẽ nhắm hai mắt lại, Long Vũ tận lực để cho tâm tình của mình bình tĩnh. Đến khi tinh thần ổn định tốt nhất, hắn mới lên tiếng:

- Hãy tin tưởng anh, anh sẽ lấy lực lượng lớn nhất để bảo vệ mọi người. Bất kể là sống hay chết, anh cũng sẽ không để cho các em bị bất kỳ thương tổn nào.

- Anh Vũ, anh đừng nói nữa. Là nữ nhân của anh, chúng em biết nên làm như thế nào.

Kim Phượng nghiêm túc nói.

Thi Nhân cũng nói:

- Chúng em biết chuyện anh làm là một việc vĩ đại. Chúng em sẽ vì anh mà hãnh diện...

Nhất thời, trong lòng Long Vũ nghẹn ngào. Hắn ngồi sụp xuống với vẻ mặt mệt mỏi, thậm chí ánh mắt cho chút ươn ướt.

Một trận mỗi một mãnh liệt xông lên đầu, tay của hắn chậm rãi trượt xuống. Cùng Vu Thần Ba Độ đánh một trận, đã tiêu hao hắn quá nhiều tinh lực, hơn nữa tâm tình chấn động, ngay cả là hắn cũng khó mà thừa nhận kích thích mãnh liệt như thế.

Nhẹ nhàng ôm hắn lên giường, Kim Phượng cùng Thi Nhân cùng nhau đi ra. Ở ngoài cửa, Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa đã đợi rất lâu.

Về mặt thất công chúa có chút bị thương, nàng gấp gấp hỏi:

- Chúng ta có thể vào xem một chút không?

- Anh Vũ ngủ rồi

Kim Phượng nói:

- Anh ấy quá mệt mỏi, trước hãy để cho anh ấy nghỉ ngơi một chút. Yên tâm đi, anh ấy chỉ có chút mệt mỏi thôi, ngoài ra không sao cả.

Thật ra thì Thất công chúa rất muốn vào xem một chút, bất quá Kim Phượng đã nói Long Vũ quá mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi, cho nên nàng cũng không miễn cưỡng.

Trên thực tế Kim Phượng cùng Thi Nhân còn không biết đến quan hệ giữa Tây Vương Mẫu cùng Huyết Anh Đại Đế và Quang Minh Tôn Thần. Nếu không, đừng nói là thăm Long Vũ, không chừng đã sớm ra tay đánh rồi.

Vu Thần Ba Độ sau khi mất tích, biểu hiện của Tây Vương Mẫu hết sức tích cực. Người ở bên ngoài nếu nhìn hành động của này, nghĩ rằng đây là vì Tam Giới trừ hại. Trên thực tế, con mắt của nàng cũng không đơn thuần.

Ý định của Tây Vương Mẫu mau chóng tìm Vu Thần Ba Độ, để cho hắn tiếp tục cùng Long Vũ khai chiến, để kích thích Long Vũ tiếp tục tăng tu vi.

Căn cứ vào tin tức từ Thiên Ngoại Thiên mang lại, chỉ cần thêm chút nữa, tu vi Long Vũ cũng đã đủ làm người chết thay rồi.

Đối với lần này, Tây Vương Mẫu tràn đầy mong đợi.

Thất công chúa hiển nhiên cũng biết những chuyện này.

Nhưng tâm tư của nàng cùng Tây Vương Mẫu bất đồng. Mặc dù nàng vẫn căm hận Long Vũ, nhưng sâu trong nội tâm nàng cũng không hi vọng Long Vũ phải hồi phi yên diệt.

Cho dù là chính nàng động thủ báo thù, cũng tốt hơn bị người khác sát hại.

Vả lại, trong lòng của nàng cũng có chút tư tình.

Mặc dù nàng là bị Long Vũ cưỡng bạo, nhưng hôm nay nàng đối với Long Vũ cũng có thêm vài phần hảo cảm.

Nếu bỏ qua cừu hận, Long Vũ đích thật là một nam nhân rất có mị lực.

Thất công chúa trước kia vẫn ở căn nhà nhỏ bé ở Dao Trì, chẳng bao giờ rời đi, cô đơn đã quen, nhàm chán đã quen.

Đột nhiên nhìn thấy Long Vũ một người thú vị như vậy, trong lòng tự nhiên sẽ xuất hiện một chút ý nghĩ. Đây là chuyện bình thường của con người, cho dù nàng là tiên nhân, cũng không ngoại lệ.

- Kim Phượng, Thi Nhân. . . Các người xem. . . Có thể để cho chiến sĩ Phượng tộc gia nhập tìm kiếm Vu Thần Ba Độ hay không?

Tây Vương Mẫu nhàn nhạt hỏi.

- Không được...

Nói chuyện chính là Thi Nhân, sắc mặt nàng lạnh như băng, nói:

- Chiến sĩ Phượng tộc còn có những nhiệm vụ khác. Muốn tìm Vu Thần Ba Độ, còn phải dựa vào lực lượng bản thân Tiên Cảnh các người.

- Đúng vậy.

Kim Phượng cũng gật đầu nói:

- Chúng ta chịu trách nhiệm phòng ngự Tiên Cảnh, các người chịu trách nhiệm tìm kiếm đi. Hơn nữa, mấy ngày qua anh Vũ vẫn còn tương đối suy yếu, chúng ta phải lưu lại chiếu cố cho anh ấy, không rảnh lo việc khác.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu hơi đổi, vốn định lấy lời đại nghĩa khuyên bảo. Bất quá cuối cùng không nói lời nào.

...

...

Ba ngày sau, đại quân của Tây Vương Mẫu vẫn như cũ không có tin tức của Vu Thần Ba Độ. Đối với lần này, nàng hết sức lo lắng. Mà thời gian ba ngày qua, Kim Phượng, Thi Nhân rất là hết lòng chiếu cố, thân thể Long Vũ đã phục hồi như cũ.

Hắn đề nghị Kim Phượng, Thi Nhân lập tức mang theo chiến sĩ Phượng tộc lui về trấn giữ thế giới sự thật. Hơn nữa tình hình Tam Giới hiện tại cũng cần phải tỉ mỉ phân tích lại một lần.

Kim Phượng, Thi Nhân tỏ vẻ sẽ an bài nhân thủ dẫn dắt chiến sĩ Phượng tộc đóng tại Tiên Cảnh lui về trấn giữ thế giới sự thật, nhưng các nàng nhất định phải lưu lại chiếu cố Long Vũ.

Long Vũ kiên quyết phản đối.

- Tiểu Phượng, Thi Nhân, nếu như các em muốn tốt cho anh, anh hi vọng các em có thể nghe theo đề nghị của anh, lập tức dẫn dắt chiến sĩ Phượng tộc rời khỏi Tiên Cảnh.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Chuyện đã đến nước này, coi như các em lưu lại cũng không làm nên chuyện gì. Ngược lại, có các em ở đây, anh sẽ phân tâm, làm suy giảm lực chiến đấu của anh. Không có các em, bản thân anh có thể buông tay đánh cược một lần, cơ hội cũng lớn hơn một chút.

Nghe Long Vũ nói xong, hai nàng cũng không kiên trì nữa.

Đúng là với tình hình chiến đấu cấp bậc này, sự hiện hữu của các nàng, chính là một cản trở, căn bản là không làm nên chuyện gì.

- Anh Vũ, chúng em nghe lời anh, nhưng đợi thêm mấy ngày nữa được không? Ít nhất, chúng em cũng phải thấy được lực lượng của anh khôi phục hoàn toàn, chúng em mới có thể an tâm rời đi.

Kim Phượng nói.

- Được

Long Vũ biết tâm tư hai nàng, nếu như không làm cho các nàng yên tâm rời đi, đoán chừng cho dù có trở về, các nàng cũng sẽ không an lòng.

Theo Long Vũ thấy, thương thế của Ba Độ cũng không thể khôi phục nhanh như vậy. Cửu Trọng Thiên Lôi xác thực không phải là tâm thường. Theo như trải nghiệm của hắn, Ba Độ cho dù không chết cũng phải trọng thương.

Đáng tiếc hiện tại tìm không được Ba Độ. Nếu không, thừa dịp hắn đang trọng thương, lấy mạng của hắn là một thời cơ tốt nhất.

- Nhớ kỹ, sau khi trở về, không được nói cho mọi người biết tình hình của anh.

Long Vũ thật tình dặn dò:

- Người biết càng nhiều, anh càng lo lắng nhiều, sẽ dẫn tới có thể bị phân tâm.

- Chúng em biết..

Kim Phượng rưng rưng gạt đầu đáp ứng.

Ánh mắt của Thi Nhân cũng trở nên ướt át:

- Anh Vũ. . . Anh vẫn muốn trải qua cuộc sống bình thần, nhưng cuộc sống cuối cùng vẫn là đem anh biến thành chúa cứu thế.

- Haiz...

Long Vũ khẽ thở dài một tiếng nói:

- Vì bên cạnh anh có rất thân nhân, bằng hữu, anh không có lựa chọn nào khác. Các em cũng biết, nếu như anh không tiêu diệt Ba Độ, Tam Giới chắc chắn sẽ bị hắn hủy diệt. Tổ chim bị phá không thể có trứng lành. Tam Giới không còn, đến lúc đó cho dù là anh, cũng không cách nào bảo toàn được cho các em. . . Không bằng bây giờ anh liền dốc sức một phen, nói không chừng sẽ còn có cơ hội xoay chuyển.

- Chúng em biết.

.....

.....

Trong một hạp cốc không người nào biết tại Tiên Cảnh, một cỗ tanh hôi không ngừng tỏa ra. Bất quá ở xung quanh hạp cốc đã có một tầng kết giới bao bọc, nên những mùi tanh hôi kia cũng không thể tỏa ra ngoài.

Trong một khe sâu, phát ra tiếng kêu thảm thiết, tức giận không ngừng.

Cửu Trọng Thiên lời kiếp đúng là rất lợi hại, nếu như không phải là lực lượng của hắn đã tăng lên tới cực hạn, thiếu chút nữa là đã chống đỡ không nổi rồi.

Hôm nay muốn khôi phục thật sự là rất khó.

Sau khi đã trải qua Cửu Trọng Thiên lời kiếp, ý thức của hắn tựa hồ thanh tỉnh rất nhiều.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn đem Long Vũ, Thiên Nguyên xé thành phần vụn.

Theo như hắn thấy, nếu như không phải là Thiên Nguyên, Long Vũ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hắn cũng không thể rơi vào kết cục như thế này.

- Ba Độ. . . Ta có thể làm cho người khôi phục lại lực lượng đến thời kỳ đỉnh phong. . . Nhưng người phải hướng ta hạ huyết thệ thần phục. .

Trong lúc Ba Độ cảm giác rất không ổn, đột nhiên một thanh âm xuất hiện.

Theo bản năng, hắn cảm thấy khí tức đối phương vô cùng cường đại, trong lòng có chút lo lắng, âm thầm cảnh giới.

- Ha ha, Ba Độ, không cần khẩn trương, ta là tới giúp cho người. . . Người có thể có lực lượng cường đại như thế, cũng là do ta ban cho. . .

Thanh âm kia nói.

- Người là Quang Minh Tôn Thần?

Ba Độ nhất thời hiểu ra thân phận của người đến, lên tiếng hỏi.

- Ha ha, không tệ. Lúc trước là sứ giả của ta mang đến lực lượng cho người. . .

Thanh âm Quang Minh Tôn Thần rất lớn, giống như sấm đánh bên tai:

- Người có bằng lòng hay không?

- Dưới một người, trên vạn người, ta tự nhiên nguyện ý.

Ba Độ rất sáng suốt làm ra lựa chọn.

- Rất tốt ——!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng nói:

- Ba Độ, hiện tại ta liền giúp ngươi chữa thương, khôi phục lực lượng của ngươi. . . Nhớ kỹ, cả quá trình sẽ có một chút thống khổ, nhưng ngươi phải cố chịu đựng.

- Hừ!

Ba Độ quát cường nói:

- Ba Độ ta cái dạng thống khổ gì cũng không sợ, ngươi bắt đầu đi. . .

- Ta lập tức bắt đầu...

Quang Minh Tôn Thần khẽ quát một tiếng, cả bầu trời trong hạp cốc nhất thời hiện ra một tầng mây tràn đầy Quang Minh thần lực. Cảm giác cũng giống như cửu trọng lô kiếp.

Ba Độ theo bản năng có chút sợ hãi, Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Không cần phải lo lắng. . .

Trong khi đang nói chuyện, từ trong tầng mây kia đã xuất hiện dày đặc những tia chớp màu trắng.

Trong tia chớp tràn đầy khí tức Quang Minh thần thánh.

Trong chớp lát, ánh sáng Lôi Điện cường đại đã phong tỏa cả khe sâu.

Khi đợt Lôi Điện thứ nhất buông xuống, Ba Độ nhất thời phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hắn theo bản năng bắt đầu giãy dụa, ý đồ thoát khỏi cái khe sâu này.

Nhưng một đạo kết giới vô hình đã đem bốn phía hoàn toàn bao trùm, mặc cho lực lượng của Ba Độ tàn sát bừa bãi như thế nào, cũng không cách nào xuyên thấu cái lưới lớn vô hình bao bọc xung quanh.

- Ba ngày thời gian, ngươi chỉ cần kiên trì ba ngày thời gian, vấn đề sẽ được giải quyết. . .

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Chịu đựng qua ba ngày, ngươi sẽ thoát thai hoá cốt. Đến lúc đó, lực lượng của ngươi sẽ càng cường đại hơn, hơn nữa sẽ không mất đi ý thức.

- Ta biết, ta sẽ kiên trì được. . .

Thanh âm hùng hậu từ trong miệng Ba Độ phát ra. Trên mặt của hắn giờ khắc này, thế nhưng lại không có bất kỳ biểu tình nào.

Đau đớn kịch liệt đã khiến hắn trở nên chết lặng.

- Ba Độ, nhớ kỹ, sau khi phục hồi như cũ, lập tức hủy diệt Tiên Cảnh cho ta. Tiếp theo là Huyền Cảnh, cuối cùng là thế giới sự thật, tốc độ phải nhanh. . .

Quang Minh Tôn Thần dặn dò.

- Vì sao? Sao ngươi lại muốn hủy diệt Tam Giới?

Ba Độ mỉm cười nói, trong lời nói của hắn thế nhưng có chút chậm chạp hiểm thấy.

- Ha ha.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Đây không phải là ý nghĩ của ngươi sao?

- Đó là ý nghĩ trước kia của ta. Hôm nay ta đã nhớ lại tất cả, ta còn muốn làm người đứng đầu của Tam Giới kia

Ba Độ gào lên nói.

- Yên tâm. . . Chờ mọi chuyện kết thúc, ta sẽ mở ra Địa Hỏa Phong Lô, một lần nữa sáng lập Tam Giới mới.

Quang Minh Tôn Thần hứa hẹn nói:

- Đến lúc đó, người sẽ trở thành người đứng đầu Tam Giới.

Thân thể Ba Độ một trận lay động, thoáng cái, toàn bộ đã chìm vào trong gió lốc lôi điện màu trắng tràn đầy nguy hiểm. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Bất quá trong lòng Ba Độ vô cùng vui vẻ.

Đau đớn cũng chính là khoái lạc.

.....

.....

Trừ Quang Minh Tôn Thần ra, coi như là Thiên Nguyên cũng không thể tìm được tung tích của Ba Độ. Bên phía Tây Vương Mẫu cũng bỏ ra rất nhiều công sức.

Trong lòng Long Vũ cũng có chút gấp gáp.

Nhưng lực lượng của hắn muốn khôi phục tới thời kỳ đỉnh phong, còn phải một hai ngày. Hơn nữa, Kim Phượng cùng Thi Nhân còn chưa đi.

Đại bộ phận chiến sĩ Phượng tộc đã đi rồi, hiện tại còn lại chỉ có một trăm người.

Dựa theo ý tứ của Kim Phượng cùng Thi Nhân, các nàng phải tận mắt chứng kiến Long Vũ khôi phục tới trạng thái đỉnh phong mới chịu quay về.

Buổi tối lại đến, Thi Nhân đi tuần phòng, hơn nữa còn cùng Tây Vương Mẫu tìm hiểu tin tức. Kim Phượng lưu lại làm bạn Long Vũ. Thân thể nữ nhân co rúc ở trong ngực của hắn, cử động rất nhỏ. Mặc dù cách y phục, nhưng vẫn là khiến cho Long Vũ tâm thần bất an. Chỉ một lúc sau, liền cảm thấy bụng dưới đang dâng lên một cỗ lửa nóng. Ánh mắt đen bóng thâm thúy nhìn về phía mỹ nhân bên cạnh, Long Vũ nhàn nhạt nói:

- Phượng kưng, qua tối nay, các em hãy trở về đi. . .

Kim Phượng tựa hồ có chút khấn trương, ngọc thủ của nàng ôm bả vai Long Vũ, ôn nhu nói:

- Anh Vũ, em nghe lời anh, ngày mai sẽ đi. Nhưng quá tối nay anh phải hảo hảo yêu em.

309. Chương 70: Long Vũ Phẫn Nộ

- Đó là chuyện tất nhiên!

Long Vũ thật tình gật gật đầu, một tay đưa về phía vòng eo Kim Phượng ôm lấy nàng, một tay hướng đôi gò bồng đảo tròn căng đầy tự hào trước ngực nàng, hai tay khẽ động, nhẹ nhàng xoa nắn. Trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa:

- Tiểu Phượng, tối nay, anh sẽ đem tất cả vốn liếng của anh trao hết cho em.

Nói xong, bàn tay to của hắn liền ở những chỗ mẫn cảm của nữ nhân mà xoa nắn một phen.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Phượng hiện lên một màu hồng rất mê người, dần lan tràn ra. Trái tim càng như nai con nhảy loạn, thân thể mềm mại nóng lên, uốn éo, run rẩy theo từng động tác vuốt ve đùa cợt của Long Vũ

Long Vũ thấy thời cơ đã chín muồi, miệng hắn liền áp tới bao chặt lấy chiếc miệng thơm tho nhỏ nhắn của nữ nhân. Kim Phượng như say, môi anh đào kiều diễm ướt át mơ hồ trở nên nóng bỏng đáp lại đối phương.

Trái tim tê rần, chỉ cảm thấy một cổ cảm giác khác thường từ một vật nóng bỏng tiếp xúc với bụng mình đang dần khuếch tán ra, ngay sau đó liền tê dại đến toàn thân. Trong lòng say mê hết sức, hai tay Kim Phượng đang vuốt ve thân thể nam nhân trên người mình.

Lúc này hai người không ngừng vuốt ve lẫn nhau, cả hai đều nhanh chóng trở nên “nguyên thủy” dây dưa chung một chỗ. Dâm thủy Kim Phượng không ngừng chảy ra nghênh đón Long Vũ đánh sâu vào.

Sau mấy phen mưa gió sóng triều, thân thể Kim Phượng mềm rũ, gương mặt đỏ ửng nằm trên giường. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lộ ra vẻ thỏa mãn, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, thở hổn hển.

Nằm trong lòng Long Vũ, trong lòng Kim Phượng xuất hiện một loại cảm giác an toàn mà trước giờ nàng chưa bao giờ có. Một khắc này, nàng chỉ muốn đem mình hoàn toàn giao cho nam nhân của nàng.

Long Vũ tiếp tục vuốt ve mỹ nhân trong lòng, ôn nhu nói:

- Tiểu Phượng, thoải mái không?

Nước trong người Kim Phượng vẫn còn đang chảy ra, khuôn mặt quấy rầy lộ ra vẻ ngượng ngùng, nhỏ giọng nói:

- Vâng, rất thoải mái. . . , có phải em quá ích kỷ hay không?

Long Vũ sững sốt một chút, hỏi:

- Sao lại nói như vậy?

- Thi Nhân còn chưa tới đây, em đã vụng trộm trước rồi.

Kim Phượng nói.

Long Vũ nhìn qua nữ nhân một cái, lộ ra vẻ hiểu ý mỉm cười. Nhưng ngay sau đó gian tà cười nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Em đã vụng trộm rồi?

Kim Phượng nhìn chăm chú một lúc lâu, kiều mỹ cười một tiếng. Sau đó nói:

- Cùng lắm thì khi Thi Nhân trở lại, để anh bồi thường lại cho chị ấy nhiều một chút.

Long Vũ đang muốn nói chút gì. Ngoài cửa đã truyền tới thanh âm của Thi Nhân

- Em có thể vào không?

- Ừ...

Long Vũ gật đầu, sau đó liền đi ra mở cửa.

Sau khi Thi Nhân tiến vào, ánh mắt nhanh chóng quét qua trong phòng vài lần. Nhìn cảnh tượng trên giường, còn có Kim Phượng đang mang gương mặt ửng đỏ, nhất thời liền hiểu là chuyện gì xảy ra.

- Kim Phượng, cô không chút thật thà nào, cô lại vụng trộm rồi. .

Thi Nhân đóng chặt cửa phòng, giả bộ nói giỡn.

Long Vũ khẽ mỉm cười, đi tới nói:

- Thi Nhân, hiện tại tới phiên em.

Nói xong, Long Vũ đã bắt đầu đối với Thi Nhân động thủ động cước.

- Hồ nháo, không nên. . .

Thi Nhân mặc dù nói như thế, nhưng là nụ cười đã nở lên. Về mặt trong lúc đó lại có chút mong đợi.

Long Vũ đi tới, một tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, mấy bước đã đến trên giường, đem nàng đặt trên giường.

Thi Nhân khẽ gất một tiếng:

- Anh muốn làm cái gì? Chán ghét, người ta không muốn.

Long Vũ lập tức dùng miệng che lấp đôi môi anh đào của nàng, Thi Nhân chỉ giẫy dụa tượng trưng vài cái, rất nhanh đã đưa chiếc lưỡi non mềm ra mặc cho nam nhân bú mút.

Rất nhanh, đầu lưỡi hai người đã quấn lấy chung một chỗ. Trong đôi mắt đẹp của nữ nhân toát ra ánh mắt mờ ảo, nụ cười thanh tú vô cùng, cực kỳ mê người.

Một lúc sau, dưới sự trêu đùa của Long Vũ, trên mặt của Thi Nhân liền nổi lên rặng mây đỏ dần lan tới cổ. Bàn tay Long Vũ dần giải khai toàn bộ quần áo trên người nàng, chiếc yếm hồng trước ngực căn bản không che dấu được bộ ngực xinh đẹp to lớn của nàng.

Trên khuôn mặt đỏ hồng của Thi Nhân mang theo vài phần ngượng ngùng, vài phần khiêu khích. Trong lòng Long Vũ đã dâng lên một cỗ ham muốn mãnh liệt. chỉ vài động tác đã đem quần áo trên người nữ nhân xé rách sạch sẽ. Bàn tay của hắn nâng hông nàng lên, gác hai chân nàng ôm quanh hông của hắn.

Nhất thời, trong phòng lần nữa truyền ra thanh âm yêu thương quyến rũ của nam và nữ.

.....

.....

Một rông hai phượng, ba người triển miên một đêm. Sáng sớm, Long Vũ tự mình đưa Kim Phượng, Thi Nhân rời khỏi Tiên Cảnh. Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa cũng cùng nhau đưa tiễn.

Vốn là Long Vũ đề nghị Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa cũng cùng nhau rút lui. Nhưng Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa kiên trì muốn lưu lại.

Tối hôm qua, Tây Vương Mẫu đã nhận được chỉ lệnh từ Tôn thần, đã tìm được Ba Độ, hơn nữa đã bị hắn khống chế, hoàn toàn có thể bảo đảm an toàn của nàng cùng Thất công chúa.

Dưới tình huống như thế, Tây Vương Mẫu tự nhiên sẽ không lo lắng cái gì.

Đợi đến khi Kim phượng và Thi Nhân rời đi, Long Vũ mới ước hẹn với Tây Vương Mẫu gặp nhau ở Dao Trì, cố ý hỏi:

- Tây Vương Mẫu, Ba Độ ở đâu? Ta nghĩ ngươi hẳn là biết rồi chứ? Nói cho ta biết, để cho ta trừ đi ác ma tai họa Tam Giới này.

Đôi mắt Tây Vương Mẫu nhất thời trở nên nghiêm túc, gương mặt tinh xảo xinh đẹp lập tức lạnh xuống, nói:

- Công tử, ta không biết ngươi đang nói cái gì. . . Ngay cả Thiên Ngoại Thiên -Thiên Nguyên- đến hôm nay cũng tìm không được nơi hạ lạc của Vu Thần Ba Độ, ta làm sao lại biết được? Ngươi không phải là đang nói đùa với ta chứ?

Dứt lời, trong đôi mắt đẹp cũng hiện lên một tia cười lạnh khó mà phát hiện được.

Long Vũ đối với lần này sớm đã có chuẩn bị, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Tây Vương Mẫu, ta có chứng cứ có thể chứng minh. Tối hôm qua, khí tức của Quang Minh Tôn Thần có xuất hiện ở Dao Trì. Không cần hỏi, giữa các ngươi từng có liên lạc, đúng không?

Trong đôi mắt Tây Vương Mẫu hiện lên một tia than thở, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, nói:

- Công tử, ta thật sự không biết ngươi đang nói cái gì? Ta nghĩ, hay là ngươi mau sớm hội hợp cùng Thiên Nguyên, xem có thể tìm ra biện pháp nào đối kháng với Vu Thần Ba Độ hay không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tam Giới sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay của hắn.

- Không thể nào?

Long Vũ nhẹ cười nói:

- Ta nghĩ Ba Độ sẽ không hủy diệt Tiên Cảnh. Bởi vì, ngươi là chủ tử của Tiên Cảnh.

Lời này vừa nói ra, Tây Vương Mẫu hừ nói:

- Công tử, ta biết tâm tư của người, người đây là đang hoài nghi ta đúng không? Vì chứng minh ta trong sạch, ta chấp nhận từ bỏ tất cả.

- Bao gồm thân thể của người?

Long Vũ cố ý khinh miệt cười nói:

- Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu tính toán hiến thân rồi?

Tây Vương Mẫu nở một nụ cười say lòng người, giống như gió xuân thổi qua, mềm mại động lòng người. Nàng ôn nhu nói:

- Đây không phải là vì không còn cách nào sao? Vì rửa sạch hiềm nghi của ta, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Long Vũ cất cao giọng nói:

- Tây Vương Mẫu, ta nói thật cho người biết, ta đối với người hoàn toàn không có hứng thú. . .

Ánh mắt Tây Vương Mẫu như nước nhìn Long Vũ, khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Hay là người không tín nhiệm ta. . . Công tử, ta không cần biết trong lòng người nghĩ gì, tóm lại, ta không có làm chuyện gì có lỗi với người.

Nói xong, Tây Vương Mẫu liếc Long Vũ một cái, để lộ ra sự vui sướng vô hạn cùng nhu tình như nước.

- Xem ra, ta phải thử một chút. . .

Long Vũ khẽ cười một tiếng, đi tới nhất thời ôm lấy vòng eo Tây Vương Mẫu.

Khuôn mặt Tây Vương Mẫu ửng hồng, thấp giọng nói:

- Người sẽ không tính giữa ban ngày ban mặt lại muốn động thủ chứ?

Long Vũ nhìn thấy thần thái thẹn thùng của Tây Vương Mẫu, trong lòng không khỏi rung động. Hắn đưa tay nắm lấy đầu ngón tay của Tây Vương Mẫu, cười hắc hắc, nói:

- Người không phải là hư tình giả ý sao?

Trong khi nói chuyện, tay của hắn đã đưa về phía bộ ngực của nữ nhân. Bàn tay luồn vào trong cảm giác rất trơn mịn.

Tây Vương Mẫu dùng sức cổ đẩy tay Long Vũ ra, cả giận nói:

- Người muốn làm cái gì?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, bàn tay to lần nữa hướng bộ ngực nàng bóp tới, dùng sức ngắt vài cái.

Khi nàng tính lần nữa đẩy tay Long Vũ ra, lại phát hiện, tu vi của nàng đã bị Long Vũ dùng Hỗn Độn nguyên lực phong ấn. Lúc này, ngay cả nửa điểm cũng không thể thi triển.

Tây Vương Mẫu không nhịn được rơi lệ. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người buông. . .

Long Vũ há có thể làm theo lời nàng, trong miệng cười gian không ngừng. Bàn tay to làm chuyện xấu cũng là không ngừng. Tây Vương Mẫu chỉ vào chóp mũi Long Vũ nói:

- Người buông ra ngay. Cho dù làm chuyện kia, ta cũng muốn làm ở trong phòng, ta không có thói quen ở chỗ này.

- Ở chỗ này thì sao? Rất kích thích đó.

Long Vũ nói.

Tây Vương Mẫu chậm rãi lắc đầu nói:

- Không được, ngàn vạn lần không thể ở chỗ này. . .

Long Vũ vẫn như cũ không để ý tới sự cự tuyệt của Tây Vương Mẫu, bàn tay to tiếp tục lần mò vào các chỗ kín của nàng mà làm chuyện xấu.

Tây Vương Mẫu tức giận nói:

- Dừng tay, nếu không ta sẽ la lên. . .

- Ha ha. . .

Long Vũ khinh thường cười lạnh:

- Người la sao, tùy người thôi. . . Nói cho người biết, ta đã đem nơi này phong ấn lại rồi, cho dù người la rách cổ họng, cũng không có ai để ý tới người đâu.

Nhìn ánh mắt tràn đầy tự tin của Long Vũ, trong mắt Tây Vương Mẫu toát ra một tia sợ hãi.

Long Vũ đột nhiên buông Tây Vương Mẫu ra.

Giờ phút này một thân lực lượng của Tây Vương Mẫu bị phong ấn, nên so với một người phụ nữ bình thường cũng không khác gì nhau. Trong ánh mắt nàng ngoài tức giận thì chính là sợ hãi.

Nàng chỉ vào Long Vũ mắng:

- Người rốt cuộc muốn làm cái gì. . . tất cả của ta hết thảy đều có thể cho người, nhưng ta không hi vọng bị người lừa bỡn giống như gia súc. Tối thiểu ta hi vọng nhận được sự tôn trọng.

Long Vũ cố nén lửa giận nói:

- Đánh răng chưa mà thối thè? Tiện nhân như người còn không biết xấu hổ nói với ta những thứ này. Người là cái thứ gì, trong lòng người so với ai khác càng rõ ràng hơn. Mặc dù người phủ nhận mình không có làm gì xấu đối với ta, nhưng ta và người đều rõ ràng. Quang Minh Tôn Thần muốn tìm ta làm người chết thể, mà người là người kiên quyết ủng hộ bọn hắn. Nữ nhân khẩu thị tâm phi như người, là loại nữ nhân ta ghê tởm nhất.

Tây Vương Mẫu nghe vậy, không tự chủ được lui về phía sau một bước:

- Người nói những cái gì đó, người rút cho ta. . .

Long Vũ ha hả cười lạnh một tiếng, ngược lại hướng nàng đi tới một bước, đưa tay ôm lấy nàng, đồng thời, cái tay còn lại hướng bộ ngực nàng chụp tới mà xoa nắn.

Không có một chút ý tứ thương hương tiếc ngọc nào.

Tây Vương Mẫu bị đau, dùng sức cắn môi dưới, tàn bạo nói:

- Người là một ác ma.

Nàng còn chưa có nói xong, Long Vũ đột nhiên chụp lấy cổ áo nàng, giật mạnh một cái đem bộ ngực nàng toàn bộ bộc lộ ra.

- Người muốn làm cái gì. .

Tây Vương Mẫu phát ra tiếng thét hoảng sợ, nhưng ngay sau đó liền dùng tay che lấy bầu ngực của mình, trong mắt nàng tràn đầy vẻ sợ hãi cùng tức giận.

Ánh mắt Long Vũ lạnh lùng nhìn chăm chú vào bộ ngực hoàn mỹ của nàng, trên hai ngọn đồi tuyết trắng giờ đây trở nên đỏ hồng khê rung động. Hai tay Tây Vương Mẫu cố gắng che dấu lồng ngực của mình, nhưng rất nhanh đã bị Long Vũ hất văng ra. Ở trước mặt Long Vũ, chút lực lượng kia của nàng căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

- Người tiện nhân kia. . . Người hiện tại nói cho ta biết, Ba Độ rốt cuộc ở đâu?

Ba Độ hiện tại đang bị thương, là thời cơ tốt nhất để hạ thủ. Nếu không, tất cả sẽ trễ hết.

Tây Vương Mẫu vùng vẫy mấy cái, nói:

- Ta không biết. . .

Long Vũ mập mờ cười cười, đôi môi càn rỡ hôn lên ngực nàng. Tây Vương Mẫu cố gắng giãy dụa, hơn nữa còn lớn tiếng kêu cứu. Đáng tiếc nơi này đã bị lực lượng của Long Vũ bao bọc, đối với những chuyện phát sinh nơi này, bên ngoài căn bản là nghe không được, nhìn không thấy.

- Xoẹt...

Một tiếng vải rách vang lên, Long Vũ đem quần áo nàng hoàn toàn giặt xuống. Tây Vương Mẫu hoàn toàn trần truồng ở trước mặt Long Vũ. Sau đó, Long Vũ cực độ thô bạo tiến vào trong cơ thể nàng.

Con người Tây Vương Mẫu bởi vì thống khổ mà chột co rút lại.

- Tiện nhân kia. . . Người cho rằng người là ai. . . Mau giác ngộ đi, cho dù là Tôn thần cùng Đại Đế cũng chỉ xem người là một con rối, mỗi người bọn họ ai cũng đều đang lợi dụng người. Nói cho ta biết Ba Độ ở đâu, coi như là người tích đức.

Long Vũ lạnh lùng nói.

Tây Vương Mẫu lần nữa lắc đầu. Nàng cùng Quang Minh Tôn Thần có liên lạc quả thật không giả. Nhưng nàng thật sự không biết Ba Độ ở đâu.

Nước mắt Tây Vương Mẫu dọc theo đôi mắt đẹp chậm rãi chảy tới khóe mắt, giọt giọt rơi xuống nền nhà lạnh lạnh băng. Búi tóc màu đen của nàng hoàn toàn xòa ra, nụ cười của nàng càng trở nên cực độ nhợt nhạt, khóe môi thấm ra một tia đỏ lôm, môi dưới của nàng đã bị chính nàng cắn nát.

Nhìn vẻ mặt bi thảm của Tây Vương Mẫu, từ trong cổ họng Long Vũ phát ra trận trận khoái ý.

Tây Vương Mẫu không nhúc nhích nhìn Long Vũ. Không biết tại sao, một khắc kia, Long Vũ cảm giác mình giống như là đang đùa bỡn một cái xác không hồn vậy.

Long Vũ ôm chặt thân thể nàng, đem hết toàn lực phát tiết tức giận.

Cũng không biết qua bao lâu, vô luận hấn cố gắng như thế nào, cũng không thể nào đạt được khoái cảm.

- Xong chưa?

Vẻ mặt Tây Vương Mẫu tái nhợt, trên má xuất hiện một tia giễu cợt.

Long Vũ đem nàng đẩy ra, kéo quần lên. Sau đó mới lên tiếng:

- Tiện nhân, ta cho người cơ hội, là người không biết quý trọng. Tương lai, người sẽ phải hối hận.

Tây Vương Mẫu từ từ đứng dậy, cũng chẳng quan tâm đến y phục mỏng manh trên người, lạnh giọng nói:

- Cút! Ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người. . .

- Hừ!

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Tây Vương Mẫu, hôm nay ta có thể đoán được tương lai của người. . . Hãy chờ xem, tương lai tuyệt đối người sẽ không có kết quả tốt. Người căn bản không biết Tôn thần làm gì, đến khi người mất đi giá trị lợi dụng, người cũng sẽ bị vứt bỏ. Đến lúc đó, kết cục của người chính là sống không bằng chết.

.....

.....

Huyền Môn tổng bộ, nhìn một cỗ thể lực không ngừng từ Huyền Cảnh, Tiên Cảnh rút lui tiến vào thế giới sự thật. Đoàn người Thiên Cơ Tử, Tuyết Cơ mơ hồ cảm giác được một tia khác thường.

Từ những người này có thể thấy Huyền Cảnh, Tiên Cảnh nguyên vốn là sự tồn tại cao hơn thế giới sự thật rất nhiều. Nhưng hôm nay, thể lực hai giới này lại cũng thối lui đến nơi thấp nhất trong Tam Giới là thế giới sự thật.

Không cần hỏi cũng biết là đã xảy ra chuyện. Hơn nữa còn là chuyện lớn rồi.

Tuyết Cơ mấy lần đi tìm Kim Phượng, Thi Nhân để hỏi cho rõ ràng. Nhưng hai nàng vẫn ngậm miệng không đề cập tới. Thậm chí cả đệ tử của mình, Hậu Thổ nương nương Đường Hương Hương cũng không nói thật với nàng.

Điều này làm cho Tuyết Cơ càng thêm lo lắng cho Long Vũ.

Càng làm nàng cảm tức chính là Huyền Môn tổ sư Bạch Mi đạo nhân hướng nàng nói Đường Hương Hương ngang ngược càn rỡ trong mắt không xem ai ra gì. Điều này làm cho trong lòng Tuyết Cơ rất là không thoải mái.

Vốn Đường Hương Hương bây giờ là Tổ Vu Vu tộc, theo lý thuyết Tuyết Cơ cũng không còn tư cách đi quản chuyện của nàng. Nhưng là nàng trái nghĩ phải nghĩ trong lòng chính là vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Ban đầu, lúc thân phận của Đường Hương Hương rõ ràng là Tổ Vu. Tuyết Cơ cũng tốt, Huyền Môn cũng tốt, đối với Đường Hương Hương thật sự là không tệ. Đúng, nàng hiện tại là Tổ Vu Vu tộc rồi. Nhưng là làm người cũng tốt, làm Vu cũng tốt, người cũng không thể quên nguồn gốc chứ.

Ban đêm, Tuyết Cơ tức giận tìm tới.

Nhưng thái độ nàng đối với Tuyết Cơ lại hết sức tốt, bất kể Tuyết Cơ nói như thế nào, mắng làm sao, nàng ta đối với Tuyết Cơ vẫn là vô cùng tôn kính. Tuyết Cơ mắng xong rồi, vẻ tức giận trên mặt của biến mất. Đường Hương Hương đầy bụng ủy khuất nói:

- Sư tôn. . . Con nghĩ giữa chúng ta có chút hiểu lầm. . . Hương Hương bất kể là làm người hay là làm Vu sư cho tới bây giờ cũng không có quên nguồn gốc. Hơn nữa Hương Hương cũng không phải là một người vong ân phụ nghĩa. Người cùng anh Vũ, còn có Huyền Môn đối với con, trong lòng con đều biết.

- Nói rất hay.

Tuyết Cơ thở phào nói.

- Sư tôn, có thể giải thích cho con một chút không?

Sắc mặt Đường Hương Hương vẫn bình tĩnh, bất quá trong đôi mắt tràn đầy ủy khuất.

- Con nói đi ——!

Nhớ ngày đó, Tuyết Cơ dường như đã xem Đường Hương Hương là con gái nuôi của mình. Trước mắt mặc dù tức giận, bất quá sâu trong nội tâm nàng đối với Đường Hương Hương vẫn còn có chút tình cảm đặc biệt.

Trên thực tế, nàng cũng hi vọng Đường Hương Hương có thể cho mình một lời giải thích hợp lý.

- Sư tôn.

Đường Hương Hương nhẹ giọng nói.

- Đợi một chút.

Tuyết Cơ cau mày nói:

- Ta bị tức giận đến hồ đồ rồi, làm sao con còn gọi ta là sư tôn, con là Tổ Vu. . . Ta còn không muốn chết để nhận một tiếng sư tôn này.

- Ha ha!

Đường Hương Hương nhẹ giọng cười nói:

- Sư tôn, con thấy người thật sự là bị tức đến hồ đồ rồi, có câu nói quan tâm tất loạn. Con thấy người ngoài mặt đối với con hung hăng, thật ra thì trong lòng rất tốt với con. Nếu không người cũng sẽ không giận đến nổi lời nói cũng không có mạch lạc. Như vậy đi, người trước hãy nghe con giải thích, nếu như sau khi nghe con giải thích xong, trong lòng người còn cảm thấy nóng giận, vậy thì con sẽ mặc cho người xử trí.

Nói tới đây, quanh thân Đường Hương Hương tỏa ra Vu lực tinh thuần, đem trọn gian phòng bao phủ lại. Sau khi xác định đã ổn thỏa, nàng mới trầm giọng nói:

- Sư tôn, con nghĩ người đối với con như vậy, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Bạch Mi đạo nhân. . . Không cần hỏi, hắc hắc là ở trước mặt người nói xấu con rất nhiều. Tiếp theo, người nghi ngờ con đối với người không có nói thật. Người cảm giác, cảm thấy tình hình hiện nay của anh Vũ, con che giấu người, thậm chí còn nói láo với người. . có đúng như vậy không?

- Biết là tốt rồi.

Tuyết Cơ nói.

- Sư tôn, con sẽ giải thích tất cả với người.

Đường Hương Hương nghiêm nghị nói:

- Sư tôn, có một số việc người có thể rất khó tin tưởng, nhưng con cần phải nói rõ, lời nói của con toàn bộ đều là sự thật.

Mắt thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đường Hương Hương, Tuyết Cơ cũng ý thức được chuyện không đơn giản.

Hít sâu một hơi, tận lực để cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, Tuyết Cơ nói:

- Hương Hương, con nói đi. . .

Cứ như vậy chỉ trong chốc lát, thái độ Tuyết Cơ cũng tốt lên rất nhiều.

Đường Hương Hương ngay sau đó trầm giọng nói:

- Sư tôn, Bạch Mi đạo nhân có thể đối với anh Vũ bất lợi. . . Hắc cùng Quang Minh Tôn Thần vốn là một, tình huống của anh Vũ người còn không biết. . . Như vậy đi, sư tôn, hãy bỏ đi hiềm nghi giữa con và người, con sẽ đem mọi chuyện nói cho người biết. Nhưng người phải đáp ứng con, người nhất định phải bình tĩnh, hơn nữa không thể đem chuyện này truyền ra ngoài.

- Ta thề, ta nhất định sẽ giữ lời.

Tuyết Cơ nghiêm túc nói.

Đường Hương Hương đến gần một chút, ngay sau đó đem tình huống của Long Vũ toàn bộ nói cho Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ nghe vậy, sắc mặt đại biến, thất thanh nói:

- Tại sao Quang Minh Tôn Thần có thể làm như vậy? Hương Hương, nếu như lời con nói là thật, vậy thì tình cảnh tiểu Vũ bây giờ chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

310. Chương 71: Vu Thần Ba Độ Hoàn Toàn Mới

- Vâng, có chút nguy hiểm.

Đường Hương Hương nói:

- Sư tôn, hiện tại những người biết không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có con và người, cùng với Kim Phượng, Thi Nhân. Con hi vọng người không nói chuyện này với bất cứ ai. Đồng thời con hi vọng người không nên gấp gáp, chuyện đến tình trạng như vậy, chỉ có thể dựa vào anh Vũ tự mình đi giải quyết. Loại chiến đấu cấp bậc giống như bọn họ, chúng ta căn bản là không cách nào tham dự vào được.

- Ta không được, nhưng con có thể.

Tuyết Cơ nói:

- Chẳng lẽ con đã tiếp cận lực lượng của đến Vu thần mà cũng không thể đi trợ giúp tiểu Vũ sao?

- Đúng vậy.

Đường Hương Hương buồn bã gật đầu, nói:

- Sư tôn, anh Vũ là người con yêu thương nhất. Cho dù là có một chút phương pháp xử lí, con cũng sẽ không buông tha. Nhưng trên thực tế, nguy cơ trước mắt của anh Vũ, ngay cả con cũng không giúp được chút nào. Điều con có thể làm chính là giúp anh Vũ thủ hộ thật tốt thế giới sự thật. Đợi chờ tin tức tốt của anh ấy, đợi anh ấy trở về.

- Hương Hương, theo lời con nói thì Bạch Mi tổ sư có vấn đề, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con có chứng cứ hay không?

Vẻ mặt Tuyết Cơ trở nên vừa khẩn trương vừa sợ hãi.

- Sư tôn, con cảm ứng được Bạch Mi lão tổ cùng Quang Minh Tôn Thần một mực âm thầm qua lại. Hơn nữa, lần trước chuyện Ônng Kiếm nổi điên, con liền nghi ngờ là do ông ta một tay dàn dựng

Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Con nói như vậy, tình huống của Vu Thần Ba Độ cùng Ônng Kiếm là giống nhau. Bọn họ đều là bị lực lượng bên ngoài kích thích, lực lượng tăng vọt gấp trăm lần sao? Mà hết thấy chuyện này người khởi xướng chính là Quang Minh Tôn Thần. Về phần Bạch Mi tổ sư, hẳn là đồng lõa.

Tuyết Cơ cau mày nói:

- Bạch Mi tổ sư tại sao lại làm như vậy?

- Đúng vậy. Con cũng vậy đang suy nghĩ vấn đề này.

Đường Hương Hương nói:

- Cho đến bây giờ con cũng không hiểu rõ ràng vấn đề này là chuyện gì xảy ra.. .

- Hương Hương bất kể thế nào, ta vẫn cảm thấy chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi. Con cũng biết, Bạch Mi tổ sư lúc này vẫn là người đáng tin cậy của thế giới sự thật. Nếu con nói như vậy, sẽ rất ít có người tin tưởng. Coi như là ta, cũng không thể tuyệt đối tin tưởng, ta cũng sẽ không tùy tiện đi hoài nghi Bạch Mi tổ sư.

Tuyết Cơ suy nghĩ một chút nghiêm túc nói:

- Hương Hương, chuyện này cũng đừng có làm lớn ra, chỉ mấy người chúng ta biết là được.

- Vâng.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Sư tôn, người yên tâm, con hiểu được nên làm như thế nào. Sư tôn, ngày hôm qua con cùng Kim Phượng, Thi Nhân trao đổi với nhau. Anh Vũ có ý là muốn tập trung ưu thế lực lượng thế giới sự thật để quyết chiến. Con cảm thấy chuyện quan trọng trước mắt là chúng ta phải giám thị Bạch Mi đạo nhân, không cho hắn làm chuyện xấu.

- Chuyện này cứ giao cho ta làm.

Tuyết Cơ chủ động nói.

- Không được!

Đường Hương Hương cự tuyệt nói:

- Quá nguy hiểm. Lấy tu vi của người đi giám thị Bạch Mi đạo nhân, rất dễ dàng sẽ bị ông ta phát hiện, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện. Con đã đã đáp ứng anh Vũ rồi. Con sẽ giúp anh ấy thủ hộ tốt thế giới sự thật. Nếu như người xảy ra chuyện, sau này làm sao con có thể đối mặt cùng anh Vũ.

- Hương Hương. . .

Tuyết Cơ còn muốn nói chút gì, lại bị Đường Hương Hương cắt đứt:

- Sư tôn. Cứ như vậy đi, không bàn cãi nữa, thế cục trước mắt hết sức nguy hiểm. Chúng ta là người thân cận bên cạnh anh Vũ. Nếu như không thể giúp anh ấy vậy thì cũng đừng tạo ra thêm phiền toái cho anh ấy. Chúng ta hãy cùng nhau mong đợi anh Vũ sáng tạo kỳ tích đi.

- Đúng vậy, con nói đúng.

Tuyết Cơ gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Tiểu Vũ đích xác là người sẽ sáng tạo ra kỳ tích. Ta tin tưởng lần này, hẳn còn có thể trước sau như một loại sáng tạo ra kỳ tích nữa.

.....

.....

Cùng ngày hôm đó, tại Tiên Cảnh gió êm sóng lặng. Thậm chí yên tĩnh đến nỗi có chút đáng sợ.

Long Vũ thủy chung cảm thấy đây là sự bình yên trước khi bão táp.

Trong khoảng thời gian này, không chỉ không có tin tức của Ba Độ, ngay cả tin tức của Thiên Nguyên cũng hoàn toàn biến mất. Long Vũ mấy lần thử nghiệm, hi vọng có thể liên lạc với Thiên Nguyên, nhưng cuối cùng vẫn bị thất bại.

Kể từ khi Kim Phượng, Thi Nhân rút lui, bên trong Tiên Cảnh chỉ còn lại Tây Vương Mẫu thống soái tiên tướng. Có lẽ là không rảnh đi quản lý, cả Tiên Cảnh liền có chút hỗn loạn. Thậm chí nhiều lần xuất hiện nội chiến.

Đối với lần này, Long Vũ cũng lười để ý tới.

Trước đây, hẳn cũng đã khuyên qua những chiến tướng Tiên Cảnh này, khuyên bọn họ mau rời khỏi nơi này. Nhưng trên thực tế, bọn họ cũng không có tiếp nhận lời khuyên của hắn.

Những việc nên làm Long Vũ đã làm.

Chính bọn hắn muốn chết, điều này cũng không thể trách ai được.

Sáng sớm, Long Vũ ở Dao Trì tản bộ, thấy Tây Vương Mẫu đang vội vã đi tới. Từ ngày hắn bạo dâm Tây Vương Mẫu, trong khoảng thời gian này, hai người không phải là cừu nhân nhưng còn hơn cả cừu nhân. Cơ hồ liền từ đó tới nay cũng không nói lời nào.

- Tây Vương Mẫu, good morning!

Long Vũ giống như là không có chuyện gì, chủ động lên tiếng chào hỏi.

Tây Vương Mẫu vững vàng nhìn thẳng vào mắt Long Vũ:

- Long Vũ, đừng bày đặt ngoại ngữ với ta. Người chó quên, người từng đối với ta đã làm gì, người đừng giả bộ giống như không có chuyện gì.

Long Vũ khinh thường khẽ cười một tiếng, nói:

- Người đối với ta đã làm gì, trong lòng ngươi cũng rõ ràng. Khách khí một chút, ta gọi ngươi một tiếng Tây Vương Mẫu, không khách khí, ngươi chính là một tiện nhân. Hơn nữa còn là loại ti tiện. Nếu như không ngoài dự liệu của ta..., hành vi của ngươi sẽ khiến Tiên Cảnh triệt để rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục. Còn có ngươi một mực thăm mẩn Đại Đế, đáng tiếc ngươi trước sau bị hai nam nhân “trả qua”. . . Ta nghĩ ngươi đã không có thể diện để mà thăm mẩn Đại Đế rồi.

Tây Vương Mẫu nổi giận, mạnh mẽ dùng tay túm lấy cổ áo Long Vũ:

- Đủ rồi. . . Ta đến tốt cùng là đã trêu chọc gì ngươi, sao lại bị ngươi hạ nhục như thế?

Long Vũ khinh miệt nói:

- Nếu như ngươi hiện tại chịu nói cho ta biết Ba Độ ở đâu, có lẽ còn có thể đền bù sai lầm của ngươi. Nếu không, ngươi vĩnh viễn không có cơ hội.

Tây Vương Mẫu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Long Vũ! Ta đã bị ngươi làm nhục, đã sớm không cần đến sinh tử, có bản lãnh ngươi hiện tại giết ta đi.

- Tiện nhân dối trá

Long Vũ cười lạnh nói:

- Ban đầu chính là người vội vàng muốn hiến thân, hôm nay lại giả vờ giống như liệt nữ trinh tiết. Bởi vậy có thể thấy được, trước kia lời người nói với ta, chuyện người đã làm với ta cũng chỉ là giả dối.

Giọng Tây Vương Mẫu cảm hận nói:

- Không phải là ta lừa người, mà là người quá hồ báo. Thân là con dân trong vũ trụ, ta và người phải nên hiến thân Đại Đế cùng Tôn Thần. Đây hẳn là việc chúng ta cần phải làm.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Ta đã sớm nói, ở trong mắt của bọn họ, người chỉ là một con chó để lợi dụng. Đem người lợi dụng, sau khi bị ép khô, người cũng sẽ xong đời. Giống như trước, Tiên Cảnh cũng sẽ đồng thời biến mất.

Nói tới đây, Long Vũ nhìn thẳng mắt nàng, trầm giọng nói:

- Tây Vương Mẫu, ta hi vọng người có thể dừng cương trước bờ vực, quay đầu lại là bờ. . . Nếu như người chịu nói cho ta biết Ba Độ ở đâu, ta có thể cho người hạnh phúc rất vui vẻ. Lần trước lúc ta mạnh mẽ phát sinh quan hệ cùng người, mặc dù người bày ra bộ dạng bị cưỡng bức, nhưng ta biết, người rất vui vẻ. Ít nhất là thân thể người cũng cảm thấy thích thú đúng không?

Tây Vương Mẫu nghe vậy lộ ra vẻ bối rối cực kỳ:

- Người...người nói vậy bạ gì đó. . .

Long Vũ hướng trước mặt nàng dí sát vào một chút, thấp giọng nói:

- Khi ta mạnh mẽ đắm sâu vào, thân thể của người hết sức sung sướng, người thậm chí khát vọng muốn la lên, nhưng là người tự ái nên cố ý ngậm chặt miệng lại. Đây hết thảy cũng là không làm nên chuyện gì, ta cũng biết rồi. . . Hiện tại nghĩ sao? Ta lập tức cho người sung sướng lần nữa?

Tây Vương Mẫu bị Long Vũ lớn mật khiến cho mặt mày đỏ bừng. Đối với nàng mà nói, người này thật là khác thường. Ở trước mặt nàng lại có thể nói trắng ra như thế, lớn mật như thế, lại có thể đem những thứ kích thích kia ra trêu chọc nàng.

Trên thực tế, những lời này đối với nàng cũng có chút xúc động nhất định.

- Ta không biết.

Tây Vương Mẫu trầm mặc hồi lâu, buông ra một câu nói thật.

Long Vũ cũng không biết Tây Vương Mẫu không có nói láo. Mặc dù nàng cũng rất muốn biết Vu Thần Ba Độ rốt cuộc ở đâu, nhưng trên thực tế, nàng thật sự không biết.

- Xin người tin tưởng ta, nếu như ta biết, nói hay không nói là quyền lợi của ta. Nhưng hiện tại vấn đề là ta hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn cũng không biết.

Tây Vương Mẫu lần nữa thành khẩn nói.

Long Vũ nghe vậy, cũng không có tỏ vẻ gì.

Tây Vương Mẫu thấy Long Vũ thủy chung cũng không để ý đến nàng, cả giận nói:

- Người rốt cuộc có nghe lời ta nói không? Ta căn bản là không biết. . . Tôn Thần cùng Đại Đế không phải người ngu. Bọn họ tại sao phải đem nơi Ba Độ ẩn thân nói cho ta biết. Bất quá có một chút là có thể khẳng định, Ba Độ giờ phút này đang ở nơi nào đó ở Tiên Cảnh chữa thương. Ta nghĩ cũng không bao lâu nữa, thân thể hẳn sẽ phục hồi như cũ. Đến lúc đó, đợi chờ người chính là bị ăn hành. . .

Nghe đến mấy lời này, Long Vũ lúc này mới ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

- Người rất hi vọng ta bị chết sao? Nhưng ta muốn nói cho người biết, bất kể là Ba Độ hay là Tôn Thần, bọn họ đều không thể hủy diệt được ta. Số mạng của ta vẫn ở trong tay ta nắm giữ, mà không phải giống như người chỉ là một con chó.

Tây Vương Mẫu vừa thẹn vừa giận, giọng cảm hận nói:

- Ta hận ngươi. . .

Long Vũ khẽ cười một tiếng, bàn tay nắm chặt bộ ngực nàng dùng lực xoa nắn:

- Tiện nhân. . . Ta đối với ngươi đã rất thất vọng. Đối với ta mà nói, giá trị của ngươi cũng chỉ là để cho ta phát tiết.

Tây Vương Mẫu cúi giận nói:

- Buông bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra. .

Long Vũ giương cánh tay đem nàng ôm vào trong lòng, thân thể Tây Vương Mẫu đột nhiên run rẩy mềm mại quy xuống. Nàng hiển nhiên không nghĩ tới Long Vũ lại có can đảm như thế.

- Buông ra. . .

Ừa lúc đó, hai tay Long Vũ đã luồn vào vạt áo của nàng tùy ý vuốt ve bộ ngực đầy đà của nàng.

Tây Vương Mẫu chỉ từ chối tượng trưng hai cái. Váy dài đã bị hất từ phía sau vén lên, bờ mông mượt mà đã bị bàn tay to của hắn nắm chặt.

Ngay sau đó, theo một tiếng rên lên của nàng, thân thể hai người thật chặt chẽ kết hợp lại với nhau.

- Ngươi sẽ không chết được tử tể. . .

Trong không khí chỉ còn lại tiếng thở dốc mê mang của Tây Vương Mẫu.

Sau một lúc, theo một tiếng kinh hô của Tây Vương Mẫu, thân thể nàng kịch liệt co rút, nàng đã tiết thân.

Sau khi xong chuyện, Tây Vương Mẫu mặt đỏ gay, nở nụ cười, yên lặng sửa sang lại quần áo bị xộc xệch. Hiển nhiên, lúc này nàng chiếm được sự sung sướng thật lớn. Mặc dù, nàng hết sức để cho tâm tình của mình bình tĩnh, nhưng cái sung sướng này lại thật sự tồn tại.

Long Vũ đặt miệng sát vào tai nàng, nhẹ giọng nói:

- Thoải mái không?

Đôi mắt Tây Vương Mẫu nhắm lại, gương mặt đỏ gầu nở nụ cười, hồi lâu mới nói:

- Long Vũ, ngươi cấp cho ta sỉ nhục này, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần, trừ phi ngươi hiện tại giết ta đi.

- Ta sẽ không giết ngươi.

Long Vũ khinh miệt nói:

- Đêm đến tự nhiên sẽ có người tới giết ngươi. . . Hơn nữa, người kia khẳng định là Tôn Thần. Giống như bình thường mà, chỗ sản nào cũng có kết cục như vậy.

.....

.....

Trong một hạp cốc thần bí tại Tiên Cảnh, lấy Quang Minh nguyên lực thúc dục Lôi Điện đang chậm rãi đi tới, mặc dù tốc độ thật chậm, nhưng là lại cố định hướng vị trí Ba Độ đánh tới.

Những Lôi Điện năng lượng cuồng bạo dị thường này, nếu lúc trước không có đạt tới cảnh giới Vu thần, sẽ không có bất kỳ sinh vật nào có thể ở bên trong mà bình an vô sự.

Ba Độ trước kia chính là Vu Thần, hôm nay được bạch quang phù chú kích thích, lực lượng càng hơn trước kia mấy lần. Sau khi những Lôi Điện kia đánh ở trên người của hắn, nhưng có vẻ dường như không có việc gì.

Ầm ầm một tiếng vang nhỏ, cuối cùng một đạo Lôi Điện hướng Ba Độ đánh tới. Ngay sau đó một đạo bạch quang khác một lần nữa dâng lên, tia sáng vạn trượng kia, thậm chí so sánh với mặt trời giữa không trung còn muốn sáng hơn rất nhiều.

- Tôn Thần, ta đã thành công. . .

Trong quang đoàn một cái thanh âm phát ra.

- Ha ha...

Giữa không trung truyền đến một tiếng cuồng tiếu:

- Ba Độ, ngươi quả nhiên không để cho ta thất vọng. . .

Trong quang đoàn, thân ảnh Ba Độ bắt đầu trở nên rõ ràng. Trong đôi mắt của hắn xuất hiện hai ngọn lửa màu trắng, một cổ sát khí nồng đậm nhất thời tản mát ra.

Một lúc lâu, hắn xoay người ngẩng đầu nhìn giữa không trung, chậm rãi nói:

- Tôn Thần, ta cảm giác toàn thân của ta tràn đầy lực lượng. . . Ta tin tưởng, lần này gặp Long Vũ, hắn chết chắc. .

Lúc này, thân ảnh Quang Minh Tôn Thần hiện ra giữa không trung. Hắn âm thầm, tựa hồ không có nghe được lời của Ba Độ. Một cơ hội tốt lớn như vậy, hắn phát ổng tay áo, hướng Ba Độ nói:

- Ba Độ, nhớ kỹ, không nên dễ dàng giết chết Long Vũ, ta muốn để cho hắn phải chịu hành hạ. . .

- Tôn Thần, tại sao muốn như vậy. . . Để cho hắn thần hình câu diệt, chẳng lẽ không phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Vu Thần Ba Độ mở miệng hỏi thăm.

- Hừ.

Quang Minh Tôn Thần khẽ quát một tiếng.

Da mặt Ba Độ một trận run run, nặng nề ứng thanh:

- Được rồi, ta nghe lời người...

- Rất tốt. . . Ha ha...

Quang Minh Tôn Thần trở nên cười dài một tiếng, tựa hồ buông xuống một bụng tâm sự.

Ngừng một chút, Quang Minh Tôn Thần tiếp tục nói:

- Ba Độ, nhớ kỹ, ngàn vạn không nên cãi lại mệnh lệnh của ta, cho dù là chỉ một chút, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Chỉ cần ngươi nghe lời, ta đối với lời hứa của ngươi thì vĩnh viễn hữu hiệu, dưới một người, trên vạn người. . . Tương lai ngươi chính là bá chủ vùng đất mới.

Ba Độ nghe vậy, quanh thân thoát ra bạch sắc hỏa diễm càng ngày càng mạnh, nhưng thân thể hắn thể lại có một tia rất nhỏ run rẩy. Hiển nhiên, sau khi hạ huyết thệ, ở trước mặt Tôn Thần, hắn căn bản không có năng lực chống cự.

- Được rồi, đi đi, đi tìm Long Vũ. . .

Quang Minh Tôn Thần dặn dò một tiếng, liền biến mất. Một khắc kia, bốn phía không khí nhất thời trở nên an tĩnh lại.

- Haiz!

Ba Độ thật sâu thở ra một hơi. Trong một tiếng thở dài này, không biết bao hàm bao nhiêu bất đắc dĩ.

Mặc dù đạt được lực lượng cường đại, nhưng hắn lại đổi lấy sự tự do.

- Long Vũ, hết thấy tất cả đều là do ngươi ban tặng. . . Ta là sẽ không bỏ qua ngươi.

Ba Độ nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình nhất thời xông thẳng lên trời cao.

Một khắc kia, Long Vũ liền cảm ứng được khí tức của hắn.

Tại phía Bắc Tiên Cảnh, Thiên Nguyên đồng thời cũng cảm ứng được khí tức của Ba Độ. Bất quá, lần này, thế nhưng hắn lại lựa chọn lùi bước, cũng không tính đến đây cùng Long Vũ kề vai chiến đấu.

Ba Độ sau trải qua Cửu Trọng Thiên kiếp, lực lượng càng hơn lúc trước.

Trừ phi là Thiên Nguyên tăng lên tới cảnh giới mới, nếu không chỉ cần trong vòng trăm chiêu tất sẽ bại. Dưới tình huống như thế, Thiên Nguyên lựa chọn lùi bước.

Mặt Long Vũ liền biến sắc, nghe Tây Vương Mẫu chạy tới nói:

- Vu Thần Ba Độ đã phục hồi như cũ, hơn nữa lực lượng còn lớn trước kia, người đợi hắn đến Tiên Cảnh tiêu diệt sao. . .

Tây Vương Mẫu ngăn ra, hỏi ngược lại:

- Làm sao người biết, Vu Thần Ba Độ sẽ hủy diệt Tiên Cảnh. . .

- Tôn Thần là đã nói với người như thế nào?

Long Vũ lạnh lùng hỏi.

Tây Vương Mẫu vừa chạm vào ánh mắt lạnh như băng kia, nhất thời trong lòng rung mình, thấp giọng nói:

- Tôn Thần hắn có thể bảo đảm ta cùng Tiên Cảnh cũng sẽ không gặp chuyện không may.

Long Vũ chỉ là hơi ngẩn ra, lập tức nói:

- Người lại tin tưởng lời nói của Tôn Thần..., thật là quá buồn cười. . .

Long Vũ nhìn Tây Vương Mẫu, hỏi:

- Ta hỏi người, người đến tột cùng có hiểu được Tôn Thần hay không, hắn là hạng người gì người biết không? Dối trá cùng xảo trá chính là những từ dành tặng cho hắn. . .

Tây Vương Mẫu nói thẳng:

- Đây là chuyện của ta không cần người quan tâm. . .

- Ta chỉ là nhắc nhở người một câu, hiện tại vẫn còn kịp, để cho Thất công chúa mang theo một phần tiên tướng rời khỏi đây.

Long Vũ nói.

Tây Vương Mẫu trầm mặc chốc lát, chậm rãi nói:

- Sẽ không đâu, ta tin chắc Tôn Thần sẽ không gạt ta. . .

Trong mắt Long Vũ tinh quang chợt lóe, giễu cợt nói:

- Vậy người chờ chết đi...

Dứt lời, hắn đột nhiên xoay người đi về phía xa. Tây Vương Mẫu cả kinh, đưa tay muốn cản, nhưng bị hắn trừng mắt đảo qua. Không biết sao, trong lòng run lên, bàn tay vừa giơ lên liền khựng lại giữa không trung.

Đi vài bước, cước bộ Long Vũ ngừng lại, bởi vì hắn đã cảm ứng được rõ ràng khí tức vô cùng bạo ngược của Vu Thần Ba Độ rồi.

- Đáng chết, Thiên Nguyên đi đâu rồi. . .

Trong lòng Long Vũ mơ hồ có chút lo lắng.

Từ tình huống hiện tại, Vu Thần Ba Độ hẳn là rất nhanh sẽ tìm tới tận cửa. Nếu hắn một mình ứng phó, tất phải lần nữa tăng lên lực lượng. Nếu không căn bản không có chút phần thắng nào.

- Long Vũ. . . Chúng ta lại gặp mặt.

Long Vũ đang ngây người, trong nháy mắt thân ảnh Ba Độ đã xuất hiện trước mặt Long Vũ.

Làm Long Vũ giật mình, trên mặt Ba Độ lại không có một chút biểu hiện nào. Bất quá sát khí nồng đậm kia cũng là so với trước kia càng thêm cường hãn hơn.

Dưới trạng thái điên loạn Ba Độ cũng lợi hại như vậy, hôm nay hãn thanh tỉnh, vậy thì còn lợi hại cỡ nào?

- Long Vũ, ta biết giờ phút này ngươi nhất định rất kinh ngạc. . . Nhất định đang suy nghĩ, tại sao ý thức của ta lại có thể khôi phục rõ ràng như vậy?

Ba Độ khẽ cười một tiếng, nói:

- Nói thật với ngươi, nói cho ngươi hay, đây đều là ân trạch của Tôn Thần.

Long Vũ lập tức hừ một tiếng nói:

- Ba Độ, ngươi cho rằng Quang Minh Tôn Thần thật sự đối tốt với ngươi? Ngươi bị sử dụng làm vũ khí rồi, tác dụng của ngươi chính là kích thích ta không ngừng tăng lực lượng lên. Chỉ có thể thôi. . . Nói lời không khách khí một chút..., ngươi thủy chung rồi cũng sẽ chết trên tay ta. . . Trừ phi ngươi có thể dừng cương trước bờ vực.

Vu Thần Ba Độ căn bản không để ý tới Long Vũ, lạnh lùng nói:

- Được rồi, đừng khích bác ly gián nữa. . . Ai đúng ai sai, trong lòng ta rất rõ ràng. Cái khác không nói đến, riêng câu nói sau cùng của ngươi đã có chút buồn cười. Trước kia, tu vi của ta đích xác không bằng ngươi, nhưng hiện tại, ta nắm chắc có thể tiêu diệt ngươi. . . Dĩ nhiên, Tôn Thần có ý tứ là không thể cho ngươi chết thối khoái. . . Ta phải từ từ chơi đùa ngươi, hành hạ ngươi. . .

Lời của Vu Thần Ba Độ làm Long Vũ không khỏi chán nản. Nhìn tình huống hiện tại, bất kể hắn nói cái gì, Ba Độ cũng là sẽ không tin tưởng.

Hơi do dự một chút, Long Vũ nhất thời tế ra Thiên Sư pháp kiếm hướng đầu Vu Thần Ba Độ chém tới.

Tốc độ công kích của Long Vũ khiến Vu Thần Ba Độ có chút kinh ngạc. Nhưng loại công kích trình độ này, Vu Thần Ba Độ căn bản là không để vào mắt. Hắn tiện tay phát ra một đạo Vu lực, cấp tốc nghênh đón mũi kiếm kia.

Hai cổ lực lượng chạm vào nhau, Long Vũ nhất thời cảm thấy một cổ lực lượng mạnh mẽ vô cùng đánh tới đây, hắn căn bản không cách nào chống lại. Ầm ầm nổ vang, thân thể Long Vũ giống như là lá cây bị gió lớn thổi lên, bay ra ngoài.

Vu Thần Ba Độ mới vừa đánh bay Long Vũ, còn đang đắc ý, đột nhiên một con Ván Thiên Thần Long hiện tại phía sau hắn, gầm thét tiến tới.

Mới vừa đứng vững thân thể, Long Vũ cười ha ha nói:

- Ta sao lại dễ dàng bị ngươi đánh bại...

Lời còn chưa dứt, con Ván Thiên Thần Long đã bị Vu Thần Ba Độ tiêu diệt.

Vu Thần Ba Độ bị Ván Thiên Thần Long của Long Vũ đánh lén, không khỏi thẹn quá hóa giận, lạnh lùng nói:

- Ngươi dám đánh lén. Tốt. . . hôm nay sẽ làm cho ngươi ăn chút đau khổ, cho ngươi biết một chút lợi hại của Vu Thần Ba Độ ta.

Long Vũ hét lớn:

- Có bao nhiêu bản lĩnh, ngươi cứ thi triển ra. . .

Vu Thần Ba Độ hắc hắc cười lạnh nói:

- Ngươi còn tưởng rằng ta còn là Ba Độ trước kia sao?

Hắn vung tay lên, một đạo bạch quang hướng Long Vũ đánh tới. Nhất thời Long Vũ chỉ cảm thấy mình như bị vây trong một vùng chân không, áp lực bốn phía truyền đến, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn liền tranh thủ lấy Thiên Sư pháp kiếm chém tới.

Khóe miệng Vu Thần Ba Độ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không có tác dụng đâu, chỉ vô dụng mà thôi.

- Vậy sao?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, Hồn Độn nguyên lực toàn lực bộc phát ra, chợt đánh về phía đạo bạch sắc kia. Theo một tiếng ầm vang, bởi vì lực lượng chênh lệch nhau, Long Vũ thành công phá vỡ thể công của Vu Thần Ba Độ.

Đồng thời Long Vũ khẽ quát một tiếng, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, trong nháy mắt hướng Ba Độ chém tới. Lấy tu vi của Vu Thần Ba Độ tự nhiên là biết chiêu này của Long Vũ rất lợi hại. Mặc dù công kích như vậy đối với hắn mà nói vẫn không coi là cái gì, nhưng ít nhất vẫn khiến hắn không dám giống như vừa rồi, tùy ý đối phó Long Vũ.

Chỉ thấy Vu Thần Ba Độ cũng giơ tay đánh ra một đạo Vu lực, hóa thành một đạo hàn quang đón nhận kiếm quang của Long Vũ.

- Ầm...

Theo một tiếng vang kinh thiên động địa thật lớn. Chỉ là một kích này, cả người Long Vũ giống như hư thoát. Đối với hắn mà nói, một kích vừa rồi hoàn toàn là tiêu hao lực lượng cực đại trước nay chưa từng có.

Hắn hít sâu một hơi, Hồn Độn nguyên lực trong cơ thể nhanh quay ngược trở lại, lập tức khôi phục.

Sắc mặt Vu Thần Ba Độ biến đổi. Tay trái hắn hướng phía trước chúi xuống, chợt vội vã xuất ra một cổ Vu lực bạch sắc.

Vu lực của Vu Thần Ba Độ vốn là Hắc Ám, nhưng sau khi trải qua Quang Minh Tôn Thần cải tạo, hôm nay Hắc Ám vu lực cũng trở nên chính trực hơn nhiều.

Cấp bậc lực lượng Hồn Độn nguyên lực của Long Vũ mặc dù rất cao, nhưng dù sao cường độ lực lượng cũng không đủ, huống chi Hắc Ám Vu lực của Vu Thần Ba Độ đã thay đổi tính chất. Cho nên cũng không có chút kết quả có lợi nào.

Hai cổ lực lượng dây dưa ở chung một chỗ, trong khoảnh khắc liền tiêu tán.

Thần sắc Vu Thần Ba Độ lạnh lẽo, hừ một tiếng, khẽ lay động đầu vai, hai tay nắm lại, cũng không có bất kỳ hoa lệ gì, trực tiếp lấy lực lượng cường đại đánh tới.

Long Vũ vội vàng triệu hồi ra hai cái Ván Thiên Thần Long ngăn chặn. Nhưng theo mấy thanh âm phát ra, Ván Thiên Thần Long hắn gọi ra đã bị quyền kinh của Ba Độ oanh thành bã vụn. Dù vậy, quyền kinh của Ba Độ vẫn không dừng lại, tiếp tục hướng Long Vũ đánh tới.

Trong lòng Long Vũ rất rõ ràng sự chênh lệch của song phương. Nếu bị quyền kinh đánh trúng, mình khẳng định không ngăn cản được, lập tức vội vàng hướng bên cạnh tránh né.

Quyền kinh của Vu Thần Ba Độ giống như có thể khống chế được, dựa vào tâm thần, Ba Độ có thể linh hoạt điều khiển quyền kinh kia. Long Vũ thấy đường lui của mình cũng đã bị phong kín, không thể lui về sau được nữa, liền lấy lực lượng toàn thân ra nghênh đón, trong miệng đồng thời quát lên:

- Đến đây đi, xem một chút Quang Minh Tôn Thần rót cuộc cho ngươi bao nhiêu lực lượng. . .

Trên thực tế, trong lòng Long Vũ cũng không phải là rất lo lắng.

Nếu Vu Thần Ba Độ bị Quang Minh Tôn Thần khống chế, vậy hắn không có khả năng dễ dàng ra tay giết chết mình.

Tác dụng tồn tại của Vu Thần Ba Độ, bất quá chính là để thúc đẩy hắn tăng lên lực lượng. Quang Minh Tôn Thần sẽ không cho phép Ba Độ đối với hắn nặng tay.

Ám kim sắc quang mang chói mắt lộ ra, nhất thời kiếm quang phô thiên cái địa hướng Vu Thần Ba Độ điên cuồng, dừng mảnh lao tới.

Sau một hồi thượng cẳng tay hạ cẳng chân, Long Vũ cuối cùng cũng phá vỡ quyền kinh này.

Lấy tu vi hiện tại của Long Vũ lại có thể phá vỡ quyền kinh của Ba Độ, khiến hắn vô cùng kinh hãi. Đồng thời hắn phát hiện một lực lượng gào thét đánh tới trước mặt, khiến cho hắn càng thêm biến sắc. Hắn thật sự nghĩ không ra tu vi Long Vũ rõ ràng thấp hơn mình, vì sao hắn còn có thể phát ra công kích cường đại như vậy.

Khiến hắn phiền lòng nhất chính là Hỗn Độn nguyên lực của Long Vũ khiến cho hắn cảm giác được từng đợt không thoải mái.

Vu Thần Ba Độ vội vàng thu hồi quyền đầu, quanh thân hắn tản mát ra bạch quang chói mắt. Một đoàn bạch sắc hỏa diễm khổng lồ từ trong cơ thể thoát ra, đem cả người hắn bao bọc vào bên trong. Hắn muốn ngạnh kháng công kích của Long Vũ.

- Ầm!

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, từng đạo quang hoa chói mắt bắn ra chung quanh. Mà sóng xung kích này từ trung tâm vụ nổ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Long Vũ không nhận được ngựa mặt lên trời hét dài. Hắn không đợi bạch quang vây quanh Vu Thần Ba Độ tiêu tán, lần nữa phát ra công kích.

Một kích vừa rồi của Long Vũ mặc dù không thể tổn thương được Vu Thần Ba Độ. Nhưng lại nhận ra được một vài nhược điểm của Ba Độ, thí dụ như là ánh mắt.

Công kích mạnh mẽ dị thường kia lại một lần nữa bức tới, nhất thời khiến Vu Thần Ba Độ nổi trận lôi đình. Kể từ khi gần như có lực lượng vô địch, cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ bị bức đến tình trạng như thế này.

Vu Thần Ba Độ nổi giận, hắn gầm thét một tiếng, thuận di tránh ra. Công kích của Long Vũ nhất thời thất bại, điều này làm cho lực lượng đánh ra không có mục tiêu.

Đồng thời, xung quanh Long Vũ xuất hiện một cỗ nhiệt lưu.

Long Vũ nhất thời hoảng sợ, liền tranh thủ xuất ra Hỗn Độn nguyên lực bao phủ toàn thân, lúc này mới có chút cảm giác thoải mái.

Lúc này, bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh:

- Hắc hắc, Long Vũ, trước kia không phải ngươi cũng là người chuyên dùng lửa sao? Cho ta xem xem, người rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh? Ngươi lại lần nữa có thể tự bảo vệ mình thoát khỏi lửa của Vu thần hay không?

Long Vũ ngẩng đầu hướng không trung nhìn lại, chỉ thấy Vu Thần Ba Độ lúc này đang trên không trung, nhanh chóng phát tay hướng xuống đánh ra vô số bạch sắc hỏa diễm, đây chính là Vu hỏa kinh người.

Long Vũ quả thực không tin sự thật trước mắt. Hắn cho tới bây giờ vẫn không ngờ Ba Độ lại có thể tu luyện thành công Vu hỏa.

Vu Thần Ba Độ không ngừng đánh toàn bộ Vu hỏa về phía Long Vũ, nhưng không một đạo nào đánh trúng vào người Long Vũ, điều này khiến Long Vũ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Lúc đầu hắn còn không biết Vu Thần Ba Độ rốt cuộc là đang làm cái gì, nhưng lập tức Long Vũ liền phát hiện một chuyện vô cùng quan trọng. Vốn là nhìn bạch sắc hỏa diễm giống như không có quy luật nào tùy ý rơi xuống, trong khoảnh khắc đã tạo thành một trận pháp huyền diệu, đến khi Long Vũ phát hiện ra thì mình đã hoàn toàn bị trận pháp này vây khốn.

Lúc này Long Vũ đã phục hồi lại tinh thần, không cần suy nghĩ, đem Hỗn Độn nguyên lực trong cơ thể thúc dục phát ra tạo thành một đạo bình chướng quanh thân.

Đồng thời, Long Vũ nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, một đạo quang mang màu vàng lần nữa phá vỡ không gian, xen lẫn tiếng phá không hướng Vu Thần Ba Độ trên không trung bắn tới.

Vu Thần Ba Độ lúc này đang bày trận, mắt thấy công kích của Long Vũ sắp đi tới, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, giơ tay lên chính là một quyền đập tới.

Sau một trận âm ỉ nổ vang, thân hình Vu Thần Ba Độ chẳng qua chỉ lệch đi đôi chút, công kích của Long Vũ không thương tổn chút nào đến hắn.

Ở trong tình cảnh này, Long Vũ vô cùng buồn bực.

Lần đầu tiên trong đời, trong tim của hắn bắt đầu sinh ra một cổ cảm giác vô lực.

Cũng may trong lòng Long Vũ còn có một điểm mấu chốt, đó chính là Ba Độ không dám thật sự giết chết hắn. Vì ngăn cản trận pháp của Ba Độ, Long Vũ lần nữa hướng Vu Thần Ba Độ công kích tới. Đến lúc này Long Vũ đã hoàn toàn bất kể cái gì là trình tự quy tắc, công kích nào có thể sử dụng, toàn bộ đều đem ra hết.

Vu Thần Ba Độ cũng bị Long Vũ hoàn toàn chọc giận, hắn tạm thời ngưng bố trí trận pháp. Bấm lên một pháp quyết cổ quái, một đạo bạch lôi hướng Long Vũ bắn tới.

Kiểm mang của Long Vũ bị Ba Độ mạnh mẽ làm nổ tung. Nhưng xu thế vẫn không giảm, tiếp tục bổ tới Long Vũ, hung hăng đập trên người hắn.

Nhất thời Long Vũ bị đánh bay, nằm trên mặt đất.

Ba Độ tiếp tục hoàn thành trận pháp của mình. Long Vũ tức giận ngược lại cười:

- Ba Độ, có bản lãnh ngươi giết ta đi. . . Hừ, đến bây giờ ngươi còn chưa giác ngộ. Ngươi nhiều nhất cũng chỉ là công cụ bồi luyện ta. Ý tứ của Quang Minh Tôn Thần rất đơn giản, mục đích tồn tại của ngươi chính là vì thúc đẩy giúp ta tăng lên tu vi. Còn có, đừng tưởng rằng ngươi thật sự khôi phục bình thường. Ý thức của ngươi chỉ tạm thời được tôn linh vị đạo mà thôi. Trên thực tế, tận trong xương máu ngươi, ngươi vẫn là một kẻ điên, một cổ hành thi tẩu nhục. Ở trong mắt Tôn Thần, ngươi ngay cả tư cách đảm nhiệm làm người chết thế cho hắn cũng không có. . . Quá bi ai. . .

Lời này của Long Vũ quả thật không sai.

Mới đầu, hắn cũng có chút kỳ quái, Vu Thần Ba Độ đến tột cùng là như thế nào lại thanh tĩnh.

Hiện giờ cũng đã nhìn thấu mâu chốt trong đó. Bản thân Ba Độ thật ra thì ý thức vẫn không có hoàn toàn thanh tĩnh. Giờ phút này tình huống của hắn bất quá là do Quang Minh Tôn Thần lấy đại thần thông tạm thời trấn áp sự điên cuồng của hắn. Căn bản là kéo dài không được bao lâu.

Quang Minh Tôn Thần sở dĩ làm như vậy, cũng là vì tăng lên lực chiến đấu của Ba Độ.

Ở trong mắt Quang Minh Tôn Thần, tất cả mọi người đều là con cờ.

Chỉ có tánh mạng hắn mới là cao quý.

Vu Thần Ba Độ bị Long Vũ mắng một trận trở lên tức giận. Không đợi Vu Thần Ba Độ mở miệng, Long Vũ lần nữa nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, chuẩn bị công kích.

Long Vũ ở trong trận la mắng:

- Ba Độ, có bản lãnh thì giết ta đi. . .

Vu Thần Ba Độ nói có chút uy hiếp, hắn lạnh lùng:

- Muốn chết. . .

- Không sai, thật sự là ta muốn tìm chết, có bản lãnh ngươi giết ta đi.

Long Vũ vẫn như cũ khiêu khích không ngừng.

- Không chết cũng phải lột da của ngươi.

Ba Độ nổi giận, nhưng là trong lòng còn sót lại một tia lý trí nói cho hắn biết, thật sự hắn không có quyền giết chết Long Vũ.

Bỏ qua những lời nói lúc trước của Long Vũ, thật sự hắn không dám tự tiện giết chết Long Vũ. Chuyện này là do Tôn Thần năm lần bảy lượt dặn dò.

Theo một đạo pháp quyết cuối cùng, trận pháp đã hoàn thành, một ngọn lửa tường nhất thời bay múa. . .
Khí lưu cực nóng khiến cho trước mặt Long Vũ một trận xông lung.

Trong Vu hỏa của Ba Độ ẩn chứa đại lượng sát khí. Long Vũ vội vàng phong bế kinh mạch toàn thân, để tránh những sát khí trong Vu hỏa kia đến thiêu đốt cơ thể.

Đồng thời, hắn lấy Hỗn Độn nguyên lực ở quanh thân tạo lên một đạo bình chướng.

Bởi vì lực lượng khác biệt, Vu hỏa của Ba Độ tạm thời còn không cách nào công phá được bình chướng của Long Vũ. Bất quá chuyện này cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cũng không được bao lâu, bình chướng của Long Vũ cũng sẽ bị phá tan.

Tình huống như vậy khiến trong lòng Vu Thần Ba Độ một trận ba động, kết quả như thế hoàn toàn ngoài dự tính của hắn.

Khẽ thở dài một tiếng, sau đó hắn hướng Long Vũ nói:

- Long Vũ, người thật cho là ta không làm gì được người sao?

Lúc này thân hăm trận, trong hai mắt Long Vũ bắn ra quang mang tràn đầy sát khí, hắn tàn bạo nói:

- Ba Độ, người chính là một con chó, có bản lãnh người giết ta đi.

Long Vũ nói đi nói lại vẫn là mấy câu nhục mạ đó..., bất quá mấy câu nói đó tất cả đều nói trúng vào điểm yếu của Ba Độ. Trong lòng Ba Độ phẫn nộ tới tột đỉnh.

- Long Vũ, Xem như người lợi hại, bất quá ta sẽ đi chứng thực những lời của người. . .

Không biết làm sao, Ba Độ đột nhiên liền buông tha hỏa trận công kích Long Vũ.

Long Vũ sửng sốt một chút, tiếp tục khích bác ly gián:

- Ba Độ, người có thể đi chất vấn Tôn Thần. Người hỏi hắn một chút, rốt cuộc là hắn có mục đích gì. . .
Hỏi hắn một chút, tương lai người có kết quả gì.

- Long Vũ, người khích bác ly gián, đối với ta mà nói không có chút ý nghĩa nào, bất quá ta sẽ đi chứng thực. . .

Ba Độ cười nói:

- Lần sau khi chúng ta gặp lại, ta nhất định sẽ được phép giết chết người. Đến lúc đó hãy xem xem, người làm sao lớn lối.

Nói xong, thân ảnh Ba Độ biến mất.

Long Vũ khinh thường cười khê:

- Nếu thật người được phép giết chết ta, ta gọi người bằng bố hai tiếng luôn.

- Chờ để làm con trai ta đi...

Thanh âm Vu Thần Ba Độ xa xa truyền đến.

.....

.....

Ba ngày sau, khi Ba Độ biến mất, Tiên Cảnh lần nữa trở lại sự yên lặng. Tây Vương Mẫu đối với lần này dương dương tự đắc, bởi vì tình huống trước mắt vừa đúng xác minh lời của nàng. Quang Minh Tôn Thần thủ tín, Ba Độ xuất hiện cũng không có mang cho Tiên Cảnh bất kỳ tai nạn nào. Ngược lại, Long Vũ lại bị thua trong tay Ba Độ.

Mấy ngày qua, Tây Vương Mẫu không ngừng dùng phép khích tướng kích thích Long Vũ tu luyện. Nhưng Long Vũ cũng là chẳng quan tâm. Hiện tại hắn đã hoàn toàn xác định, Ba Độ không dám giết mình. Coi như mình không tu luyện vậy thì như thế nào?

Dĩ nhiên, Long Vũ cũng biết chuyện sẽ không chỉ đơn giản như vậy. Lấy tính cách của Quang Minh Tôn Thần nếu không đạt mục đích, hắn sẽ không bỏ qua. Hắn tin tưởng chỉ trong mấy ngày tới Ba Độ nhất định sẽ có động tĩnh mới.

Quả nhiên, ở ngày thứ tư thời điểm, Thất công chúa mang theo một đội tiên tướng chặt vật trở lại. Báo xưng Ba Độ đang lấy đại thần thông không ngừng hủy diệt Tiên Cảnh. Bất kể là kiến trúc hay là tiên tướng, chỉ cần ở hắn trong phạm vi tầm mắt đồ hết thấy cũng bị hủy diệt. Ngay cả Thất công chúa bọn họ cũng suýt nữa ngộ hại. Quả nhiên, vào ngày thứ tư, Thất công chúa mang theo một đội tiên tướng chặt vật trở lại. Báo Ba Độ đang lấy đại thần thông không ngừng hủy diệt Tiên Cảnh. Bất kể là kiến trúc hay là tiên tướng, chỉ cần ở trong phạm vi tầm mắt hắn đều bị đồ sát. Ngay cả Thất công chúa cũng suýt ăn đòn.

Nhìn mặt nữ nhi dính đầy tro bụi, Tây Vương Mẫu tựa hồ có chút khó mà tin tưởng Ba Độ sẽ ở trong Tiên Cảnh cạn rở. Ngoài tức giận, nàng cũng không để ý đến đề nghị của Thất công chúa, tính đi tìm Ba Độ chặt vắn. Hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì?

- Đợi một chút...

Long Vũ gọi Tây Vương Mẫu lại, lạnh lùng cười nói:

- Làm sao ngươi còn không rõ, tất cả chuyện này đều là Quang Minh Tôn Thần an bài. Hắn nghĩ bức bách ta mau sớm tăng lên tu vi đi đối phó Ba Độ. Cho dù ngươi đi tìm Ba Độ cũng không có có bất kỳ ý nghĩa gì. Ta khuyên ngươi, hãy tỉnh lại đi. . .

Ánh mắt Thất công chúa nhìn chằm chằm vào Long Vũ, nàng thử dò xét:

- Anh Vũ, cứu cứu Tiên Cảnh đi. . . Em cầu xin anh, hiện tại chỉ có anh có thể ngăn cản Ba Độ.

- Em sai lầm rồi!

Long Vũ nói:

- Cho dù là anh cũng không ngăn cản được Ba Độ. . . Nhưng anh có một đề nghị, em có thể mang theo tiên tướng đi tới Huyền Cảnh hoặc là thế giới sự thật tị nạn. Ít nhất, Ba Độ còn chưa phá tới Huyền Cảnh.

311. Chương 72: Được Rồi, Tu Luyện Luôn Và Ngay (1)

- Không được đi

Tây Vương Mẫu quát lên.

- Thật xin lỗi. . . Mẹ thân ái, lần này con không thể nghe lời mẹ. . .

Thất công chúa quát cường nói:

- Mẫu thân, con phải vì Tiên Cảnh mà lưu lại một chút hương hỏa.

Sau đó, Thất công chúa nhìn Long Vũ một cái, nói:

- Anh Vũ, em muốn đi thế giới sự thật, hi vọng anh có thể an bài một chút.

- Có thể. . .

Long Vũ nói:

- Em cứ đi đi, sau khi đến đó, em đi tìm Kim Phượng, Thi Nhân. . . Anh nghĩ các em hẳn là tương đối quen thuộc. Các nàng có an bài thích đáng đối với các em.

- Cảm ơn!

Thất công chúa hướng về phía Long Vũ bái một cái thật sâu, sau đó hướng Tây Vương Mẫu nói:

- Mẫu thân, con hi vọng mẹ có thể theo con đi.

- Tiểu Thất, nếu như con không có lòng tin, như vậy con đi một mình đi. Nhớ kỹ, lúc đi chỉ cho con mang theo vệ đội của phụ thân, còn có nương tử của các tướng quân. Nhân thủ của mẹ một người cũng không được mang đi.

Tây Vương Mẫu lạnh giọng nói:

- Mẹ muốn chứng minh, chuyện này, mẹ không sai. .

Long Vũ nghe vậy, thở dài nói:

- Thất công chúa, thật đáng tiếc, em không cách nào cứu vớt càng nhiều tiên tướng của Tiên Cảnh. Nhưng em cũng vì Tiên Cảnh để lại một chút hương hỏa

- Đùng hòng hồ thuyết bát nháo.

Tây Vương Mẫu lạnh giọng phản bác một tiếng, nhưng ngay sau đó liền rời đi.

Long Vũ không có quay đầu nhìn Tây Vương Mẫu một cái, đem ánh mắt kia chuyển hướng Thất công chúa, thật tình nói:

- Đi đi, chậm một chút nữa sẽ không còn kịp rồi. Anh sẽ đem Ba Độ ngăn trở, để cho em tranh thủ chút thời gian. Trực tiếp đi thế giới thực . . sau khi Tiên Cảnh diệt vong tiếp theo chính là Huyền Cảnh, không nên dừng lại nơi đó.

- Vâng.

Thất công chúa nghiêm túc nói:

- Cảm ơn anh.

- Được rồi. Đi đi. . . Đùng khách khí với anh.

Khóe miệng Long Vũ lộ ra vẻ mỉm cười:

- Coi như là khách khí. Chờ tương lai kiếp nạn qua đi, em lại khách khí với anh cũng không muộn.

- Vâng.

Thất công chúa biết điều gật gật đầu. Nhưng ngay sau đó liền biến mất không thấy.

.....

.....

Sau khi Vu Thần Ba Độ rời đi, lần nữa trở lại hạp cốc. Hắn rất muốn xác minh một chút những lời Long Vũ nói. Trong lòng hắn có một loại trực giác, hắn cảm giác Quang Minh Tôn Thần hẳn là ở đại hạp cốc chờ hắn.

Quả nhiên, khi hắn tiến vào hạp cốc, lập tức cảm giác được khí tức của Quang Minh Tôn Thần.

- Tôn Thần. . .

Thanh âm Vu Thần Ba Độ có chút thấp, thậm chí có chút khúm núm. Lúc trước nghĩ kỹ những lời đó, thế nhưng lúc này cũng không dám nói.

Một đôi mắt thâm thúy chậm rãi di chuyển qua, dừng lại trên người Vu Thần Ba Độ. Trong nháy mắt đó, trong lòng hắn run lên một cái.

- Tôn Thần. . . Ta. . .

Ba Độ muốn nói chuyện, nhưng là không biết nên nói cái gì thì tốt hơn.

Về mặt Quang Minh Tôn Thần không thay đổi nhìn Vu Thần Ba Độ một cái, trong ánh mắt không có quá nhiều tức giận. Sắc mặt cùng ánh mắt hắn vô cùng tĩnh lặng giống như hồ nước. Vô cùng âm lãnh, vô cùng bình tĩnh.

Quanh thân hắn tỏa đầy một cỗ hàn khí.

Vu Thần Ba Độ cảm nhận được một nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm.

Nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng vang của Lôi Điện, nhưng trước mắt lại rất là yên tĩnh, thậm chí có loại cảm giác tĩnh mịch.

Trên thực tế, Quang Minh Tôn Thần biết tâm tư của Ba Độ, bởi vì trong ý thức của Ba Độ vốn là có một tia thần thức của hắn. Cũng chính tia thần thức kia đã áp chế Ba Độ điên cuồng. Thoáng nhìn qua hắn cũng giống như người bình thường, nhưng trên thực tế, Ba Độ cũng không phải là một người bình thường.

Dĩ nhiên, tu vi đến cảnh giới Vu Thần, tâm thần của Ba Độ cũng thập phần cường đại. Mặc dù đến tình trạng như vậy, nhưng hắn vẫn có được suy nghĩ tự lập.

Thật ra thì không chế Ba Độ như vậy rất lao lực. Bất quá trước mắt, Ba Độ cũng là một công cụ tốt nhất của hắn.

Bởi vì có hắn, có thể thúc đẩy Long Vũ tăng lên tu vi.

Đáng tiếc tu vi Ba Độ đã mạnh mẽ tăng lên.

Đáng tiếc tu vi Ba Độ lại không được Thiên Đạo thừa nhận.

Nếu không, hắn nhất định sẽ là một người chết thể ngon lành càn quét.

Cho tới nay, Quang Minh Tôn Thần không thích người khác thoát khỏi khống chế của mình. Long Vũ, Thiên Nguyên thậm chí Huyết Anh đại Đế, đây đều là ngoài ý muốn.

Biểu tình của Quang Minh Tôn Thần hồ hững, trong nháy mắt nhớ lại rất nhiều chuyện. Sau đó hắn chậm rãi ngẩng đầu. Khi đôi mục quang bình tĩnh mà thâm thúy kia của hắn lần nữa rơi vào người Ba Độ, ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên phức tạp.

- Tôn Thần. . . Có phải ta đã làm gì sai rồi ?

Thanh âm Ba Độ run rẩy vang lên. Không phải là hắn cố ý muốn dùng loại thanh âm sợ hãi này để diễn tả ý coi trọng đối với Quang Minh Tôn Thần, mà chẳng qua là giờ phút này quanh thân Quang Minh Tôn Thần tự nhiên phát ra một cỗ hàn ý. Đã khống chế được tâm cảnh của hắn.

- Người không có làm gì sai. . .

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi mở miệng.

Ba Độ lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn thoáng qua Tôn Thần không nói gì, chẳng qua là trong lòng thở dài. Trước mắt thời gian này trôi qua quá chậm.

Quang Minh Tôn Thần lặng lẽ yên nhìn Ba Độ trước mắt.

Không biết nhìn bao lâu, cho đến khi trên mặt Vu Thần Ba Độ xuất hiện thần sắc kinh khủng, sắp quỳ xuống đất, hắn mới sâu kín nói:

- Ba Độ. . . Long Vũ nói cho ngươi những lời đó, ta cũng biết. Tâm tư của ngươi ta cũng biết. . . Nhưng ta sẽ không trách tội ngươi. . . Ngươi có ý thức, tư tưởng của riêng mình nên ngươi nghĩ như vậy, cũng là rất bình thường. . .

Ba Độ cho là Quang Minh Tôn Thần sẽ trừng phạt mình, lại không nghĩ rằng hữu kinh vô hiểm.

Phun ra một bãi nước miếng, Vu Thần Ba Độ khẽ mỉm cười, dùng giọng điệu thành khẩn nói:

- Tôn Thần, thật ra thì ta cũng không tin những lời đó của Long Vũ, bất kể hắn nói như thế nào, ta cũng không tin. Ta tin chắc Tôn Thần sẽ đối tốt với ta. . .

Quang Minh Tôn Thần gật đầu, tay áo vung lên, một chén quỳnh tương ngọc dịch nhất thời hiện ra trước mặt Vu Thần Ba Độ.

- Ném thử đi. . . Đây là rượu trái cây tự ta chế ra. . . Bên trong có Hồn Động nguyên dịch. . . Cho dù là người có tu vi như ta uống vào, đối với thân thể cũng có chỗ tốt rất lớn.

Quang Minh Tôn Thần nghiêm túc nói.

Vu Thần Ba Độ nhận lấy, gật đầu cung kính hành lễ, nắm chén quỳnh tương ngọc dịch kia, trong lòng âm áp nói:

- Cảm ơn Tôn Thần. . .

Lúc này, trong tay Quang Minh Tôn Thần cũng bưng một chén quỳnh tương ngọc dịch, khẽ ném một ngum, hần bình tĩnh nói:

- Ba Độ, nếu như ta cho người biết, những lời Long Vũ nói là thật. . . Người sẽ làm gì?

Vu Thần Ba Độ lắc đầu. Nói:

- Sẽ không đâu, những thứ kia... sao có thể là thật...

Mí mắt Quang Minh Tôn Thần sụp xuống, lộ ra một tia giễu cợt nói:

- Ta không biết người là cố ý giả bộ ngu, hay là sự thật như vậy. . . Người là người đối với nhân phẩm của ta rất có lòng tin.

Bộ mặt Vu Thần Ba Độ không đổi sắc, khẽ cúi đầu, nhàn nhạt nói:

- Ta nói rồi, ta tin tưởng Tôn Thần sẽ không gia hại ta. . .

- Dĩ nhiên!

Quang Minh Tôn Thần ngó chừng Vu Thần Ba Độ nói:

- Một khi người còn có giá trị lợi dụng, ta tự nhiên sẽ để người sống.

- Tôn Thần, ta. . .

Vu Thần Ba Độ sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó nhìn thẳng ánh mắt lạnh lùng của Quang Minh Tôn Thần ánh mắt. Từng chữ từng câu nói:

- Tôn Thần, người xác định người không có nói chơi.

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên trở nên sắc bén, nói:

- Đúng vậy. . . Nói thật cho người biết thì sao? Chuyện Long Vũ nói với người, tất cả đều là sự thật. Giá trị tồn tại hiện nay của người chính là thúc giục Long Vũ, sớm muộn cũng có một ngày, Long Vũ sẽ mạnh hơn người, người vội gì. . .

Vu Thần Ba Độ nhìn Quang Minh Tôn Thần, hồi lâu sau mới chậm rãi nói:

- Tôn Thần, người đã nói lời nói thật. . . Nhưng ta không rõ, tại sao muốn nói cho ta biết những thứ này. Chẳng lẽ người không sợ sau khi ta biết những điều này rồi, thì sẽ không còn làm theo sắp xếp của người nữa?

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc lại, ánh mắt hơi yên tĩnh, tựa hồ còn đang thưởng thức những lời nói của Vu Thần Ba Độ, ánh mắt sắc bén càng trở nên sắc bén.

Một lúc lâu, khóe môi Quang Minh Tôn Thần nhếch nhẹ. Giễu cợt nói:

- Người cảm thấy người có lá gan đó sao?

- Ta có. . . Ta Vu Thần Ba Độ dẫu gì trước đây cũng là bá chủ một phương. Cho đến bây giờ ta còn là vị thần duy nhất của cả Vu tộc, ta có tôn nghiêm của ta. . .

Vu Thần Ba Độ tựa hồ đang nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, khoan thai thở dài nói:

- Nếu như cho ta thêm lựa chọn..., ta tình nguyện làm thần của Vu tộc.

- Đáng tiếc người đã không còn lựa chọn.

Quang Minh Tôn Thần nhú mày nói:

- Hôm nay, con đường này cũng là do người chọn. . . Ban đầu khi người tìm đến Thiên Nguyên nương tựa, người cũng đã là một con chó rồi. Người đã bỏ đi tôn nghiêm vốn có của Vu Thần tôn quý rồi. . .

- Tin tưởng người hôm nay cũng sẽ không sinh ra tâm tư phản kháng nào. . .

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Ta thích nghe lời nói của chó. . .

Câu này vừa ra khỏi miệng, Vu Thần Ba Độ cùng Quang Minh Tôn Thần đồng thời trầm mặc.

Hồi lâu sau, Vu Thần Ba Độ mới nhẹ nhàng thở dài nói:

- Xem ra, ta đã đi vào trong âm mưu mà người đã sắp xếp sẵn rồi. . .

Về mặt Quang Minh Tôn Thần dần dần trở nên nhu hòa, ánh mắt như nhìn về một nơi xa xăm, sâu kín nói:

- Bất kể có phải là âm mưu hay không, tóm lại, con đường này là do người chọn. . .

Nói xong câu đó, ánh mắt hắn có chút dừng lại, khẽ cười nói:

- Ba Độ, ta hỏi người, người có thể có dũng khí tự bạo không? Ta nghĩ hẳn là không có. Nếu như người ngay cả dũng khí tự bạo cũng không có, vậy người tự nhiên sẽ chịu không được thử đoạn của ta. Cho nên, người hẳn là tự biết rõ, tiếp tục làm chó. . .

- Đúng rồi, ý thức thanh tỉnh của người, cũng là do ta giúp người điên cuồng trấn áp. . . Nếu không, người cũng sẽ vẫn giống như cũ chỉ là một hành thi tẩu nhục. . .

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Tôn Thần. . . Ta. . .

Vu Thần Ba Độ oán hận nói:

- Tại sao lại đối với ta như vậy. . . Mặc dù không bị người quản chế, ta cũng sẽ không phản bội người.

Quang Minh Tôn Thần thở dài nói:

- Ai, không liên quan đến người, chủ yếu là ta, ta thích khống chế người khác, người hiểu chưa? Ta không hi vọng sẽ có người thoát khỏi khống chế của ta.

- Bao gồm Huyết Anh Đại Đế?

Ba Độ hỏi.

- Ha ha...

Quang Minh Tôn Thần nhìn Vu Thần Ba Độ, nói:

- Dĩ nhiên. . . Ta thích quyền uy tuyệt đối, quyền lợi tuyệt đối. . .

Vu Thần Ba Độ bình tĩnh đáp:

- Ta hi vọng dùng giá trị lợi dụng của mình sẽ có thể đổi lấy tự do trong tương lai. . .

Quang Minh Tôn Thần trào phúng cười, híp hai mắt vừa nhìn thoáng qua Ba Độ, nói:

- Người xứng sao?

Nghe được lời như thế trong mắt Vu Thần Ba Độ hiện lên một đạo sát khí, một cỗ sát khí mang đậm gió tanh mưa máu dần dần tràn ngập. Song Quang Minh Tôn Thần giống như là không biết gì cả. Lạnh lùng trả lời:

- Lấy tình huống của người bây giờ, làm một con chó cũng đã không sai. . . Không cần có quá nhiều yêu cầu xa vời, đối người như vậy không tốt.

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần ngó chừng vẻ mặt tức giận của Vu Thần Ba Độ, sau một hồi trầm mặc mới bình tĩnh nói:.

- Ta có thể làm cho người sống không bằng chết. . Có phải là thử đoạn của ta so sánh với thần hình câu diệt còn muốn thê thảm? Ba Độ, không cần có bất kỳ hy vọng xa vời nào, hảo hảo làm đi, người có lẽ còn có cơ hội.

Vu Thần Ba Độ không có mở miệng trả lời.

- Người thật sự muốn tự do như vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Đúng vậy. . . Nhưng, hiện tại lại không muốn. . .

Vu Thần Ba Độ miệng nói không muốn, trên thực tế trong lòng vẫn đang suy nghĩ.

Quang Minh Tôn Thần nhắm hai mắt lại. Suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đi, nói cho người hay, trong cả vũ trụ này, trừ ta ra, cũng không có bất kỳ người nào có thể có tự do.

Ánh mắt Vu Thần Ba Độ nhìn Quang Minh Tôn Thần, nụ cười trong khóe mắt càng ngày càng thịnh. Vô cùng cô đơn. Trong nỗi cô đơn còn có một tia giễu cợt.

Một lúc lâu, hần mới lên tiếng:

- Tôn thần, muốn nghe đánh giá của ta về người không. . Người là một tên biến thái.

Về mặt Vu Thần Ba Độ bình tĩnh lại:

- Người so sánh với Thiên Nguyên đáng sợ nhiều, người rõ ràng chính là một ác ma. Nếu như ban đầu ta biết người là người như vậy, ta tình nguyện lựa chọn tử vong.

Hần nhìn Quang Minh Tôn Thần lãnh mạc nói:

- Nhưng mà hôm nay, ta đã không có đường rút lui, đúng như người nói. . . Đường là do ta chọn.

- Yên tâm đi, ta sẽ làm một con chó nghe lời. . . Để đổi lấy cái được gọi là an lạc.

Ánh mắt Vu Thần Ba Độ híp lại. Nhàn nhạt giễu cợt nói:

- Có lẽ đây chính là báo ứng.

- Trong lòng người không tức giận sao?

Âm thanh Quang Minh Tôn Thần lạnh như băng lên, ánh mắt rùng rục, ngó chừng Vu Thần Ba Độ, giống như là ngó chừng một người chết:

- Ba Độ. Tâm tình của người quá mâu thuẫn. . . Thật ra thì người nên nghĩ như vậy, coi như là làm chó, cũng là hết đường. . . Thật ra thì ta là một người hay xử trí theo cảm tính, coi như là chó, thời gian lâu dài rồi, ta cũng sẽ có cảm tình. Nói không chừng, người sẽ nhận được thứ người muốn. . .

Vu Thần Ba Độ lạnh lùng nhìn lại Quang Minh Tôn Thần, từng chữ từng câu nói:

- Ta không tin người. .

- Thật to gan. . .

Quang Minh Tôn Thần giận dữ quát.

Sau đó cười to một tiếng. Tiếng cười bay ra khỏi đại hạp cốc, truyền tới rất xa rất xa. Một lúc lâu, Quang Minh Tôn Thần nói:

- Không nên bày ra bộ dáng không một chút sợ hãi đó với ta. . . hôm nay ta thẳng thắn nói với người, đó là bởi vì ta thường thức người, bởi vì người còn có giá trị lợi dụng. Nếu không nghe lời, người cho rằng ta sẽ cùng người ở nơi này lãng phí thời gian sao?

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần trở nên cực kỳ âm lãnh. Hần ngó chừng Vu Thần Ba Độ, từng chữ từng câu nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi đã biết tâm tư của ta rồi chứ?

Ba Độ gật đầu:

- Biết. . . Ngươi nói cho ta biết những thứ này, là muốn cho ta hiểu được tâm tư của ngươi, kế hoạch của ngươi. . . Ta cũng sẽ không sai lầm. Bởi vì ngươi biết, ta hận không được lập tức ăn tươi, uống máu Long Vũ.

- Tôn Thần. . . Trước kia Long Vũ đã hỏi ta, ta không có tình cảm, không có thân nhân, không có bằng hữu. . . Hắn nói ta sống như vậy thì còn ý nghĩa gì? Hiện tại, đối với ngươi, ta cũng có câu hỏi giống như vậy.

Nói xong, Vu Thần Ba Độ nhìn Quang Minh Tôn Thần sâu kín nói:

- Không biết tại sao, hôm nay ta cũng thấy Long Vũ trước đây nói đúng?

- Đồ hỗn trướng. Ba Độ, ngươi thật to gan, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy

Không biết tại sao, lời của lại khiến cho Tôn Thần trở nên căm phẫn giận dữ.

Khóe miệng Ba Độ hiện lên một nụ cười.

Hắn đã không có bao nhiêu hi vọng rồi. Nhưng sau khi hắn phát hiện Quang Minh Tôn Thần tức giận, trong lòng thậm chí có chút khoái ý.

- Hừ. . . Ta là Chí Tôn trong vũ trụ. . . Những thứ gọi là tình cảm, bằng hữu kia bất quá chỉ là thứ của xã hội loài người tạo ra. . .

Quang Minh Tôn Thần bình tĩnh lại, lạnh lùng xuống. Từ cái trong vẻ khó chịu tức giận kia hồi phục lại, một vị Chí Tôn của vũ trụ, lại trước mặt Vu Thần Ba Độ, lộ ra tâm tình giống như một người phạm nhân bình thường.

Hắn lạnh lùng nhìn Vu Thần Ba Độ. Nói:

- Ba Độ, ngươi biết không? Chỉ bằng những lời vừa rồi, ta có thể làm cho ngươi sống không bằng chết. . .

- Sẽ không đâu...

Ba Độ cười nói:

- Hiện tại ta dám khẳng định, ngươi sẽ không để cho ta sống không bằng chết, bởi vì ngươi cần ta. . . Chức trách của ta là giúp Long Vũ đề thăng tu vi. Mặc dù ta không biết ngươi tại sao muốn trăm phương ngàn kế giúp Long Vũ đề thăng tu vi, nhưng ta biết, đây là điều nhất định phải làm. . .

- Ngươi không biết?

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Nếu Long Vũ đã nói tất cả, ngươi làm sao có thể không biết?

- Ba Độ, ta lần nữa nhắc lại một lần, những lời Long Vũ nói hoàn toàn là sự thật.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nhìn hắn, trong cặp mắt sâu xa yên lặng hiện lên vẻ vô cùng uy lực:

- Thật sự là ta e ngại Thiên Đạo, nhưng ngoại trừ Thiên Đạo ra, hết thảy trong mắt ta cũng đều là con kiến hôi. Vận mệnh của ngươi nằm trong tay ta, muốn ngươi sống, ngươi sẽ sống, muốn ngươi chết, ngươi liền chết. . .

Hai mắt Vu Thần Ba Độ như đao. Ngó chừng Quang Minh Tôn Thần từng chữ từng câu hỏi:

- Tôn Thần, cho tới bây giờ, ta cũng vậy không hề muốn nói cái gì nữa, ta chỉ là muốn biết. . . Nếu như ta thật sự hoàn thành nhiệm vụ ngươi giao cho, đến lúc đó ngươi sẽ an bài ta như thế nào?

- Tiếp tục làm chó...

Quang Minh Tôn Thần nhàn nhạt nói.

Ngừng một chút, hắn lại nói:

- Làm chó đã là không tệ. Dối mắt trong vũ trụ mà xem, ngoại trừ Huyết Anh Đại Đế ra, tất cả mọi sinh vật trong mắt ta cũng đều giống như kiến hôi cả thôi. Người có thể làm chó, đã chứng minh người so với bọn hắn mạnh hơn rất nhiều.

- Còn Long Vũ?

Ba Độ nói:

- Người đối với hắn, đánh giá như thế nào?

- Không biết.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Hắn phải chết. . . Hắn phải chết dưới uy nghiêm của Thiên Đạo. Cho nên đối với hắn, ta không làm bất kỳ đánh giá nào.

Ba Độ nghe vậy, một nửa không nói gì.

Quang Minh Tôn Thần cũng không nói gì thêm.

Bốn phía lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Một lúc lâu, Ba Độ khom người nói:

- Tôn Thần, ta đều hiểu. Người yên tâm đi, ta đã hiểu rất rõ ràng chức trách của mình, ta sẽ không để cho người thất vọng.

- Ha ha...

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần hiện lên một tia mỉm cười khinh miệt nói:

- Ba Độ, mọi chuyện ta đã nói rõ, từ giờ trở đi, vận mệnh của người một nửa là của người, một nửa là của ta. Hi vọng người tự giải quyết cho tốt. . .

.....

.....

Ba Độ rất bất đắc dĩ, nhưng hắn không có lựa chọn khác.

Đúng như Quang Minh Tôn Thần nói, đường là hắn chọn, đi cho tới hôm nay một bước này người nào cũng không thể trách. Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính hắn.

Vì đem tất cả đè nén trong lòng phát tiết ra ngoài, trong khoảng thời gian này, hắn điên cuồng hủy diệt Tiên Cảnh, bất kể là Tây Vương Mẫu hay là Tấn tiên, đối với hắn đều không khác biệt gì nhau đều mạnh mẽ công kích.

Đối với lần này, Tây Vương Mẫu có liên lạc với Quang Minh Tôn Thần hơn nữa còn to gan làm ra kháng nghị. Nhưng vẫn như trước hoàn toàn vô bổ. Theo Quang Minh Tôn Thần nói, Tam Giới phải một lần nữa được bài tẩy, đây là một lần kiếp nặng dù là ai cũng không thể tránh được.

Bất quá Quang Minh Tôn Thần vẫn hứa hẹn với Tây Vương Mẫu, nàng tuyệt đối sẽ không có việc gì.

Chuyện đến tình trạng như vậy, Tây Vương Mẫu chỉ có than thở. Trên thực tế, Long Vũ đã đúng. Phán đoán của hắn so với thực tế hoàn toàn thống nhất.

Ở trong mắt Quang Minh Tôn Thần, nàng căn bản chẳng là cái gì.

Ba Độ ngoại trừ hủy diệt Tiên Cảnh, việc thích làm nhất chính là đánh một trận với Long Vũ. Bất quá mỗi lần hạ thủ cũng rất có chừng mực, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới tánh mạng hắn. Thậm chí cũng sẽ không để cho hắn trọng thương.

Mặc dù, hắn rất muốn đem Long Vũ giết chết, nhưng hắn không dám. Kể từ khi Quang Minh Tôn Thần cùng hắn thổ lộ, hắn bắt đầu trở nên cẩn thận.

Nói cách khác là hắn có chút sợ sệt.

Bất quá, quá trình hủy diệt cũng rất vui vẻ. Ba Độ hiện tại đã thích hủy diệt.

Nếu cứ theo tốc độ bây giờ, không bao lâu nữa, Tiên Cảnh sẽ triệt để bị hủy diệt. Đến lúc đó, mục tiêu của Ba Độ sẽ chuyển sang Huyền Cảnh, hoặc là trực tiếp tiến vào thế giới sự thật.

Dùng lời của Quang Minh Tôn Thần nói, chỉ có thế giới sự thật mới có thể chạm đến giới hạn của Long Vũ, giới hạn lớn nhất kích thích Long Vũ đi tu luyện. Nhưng Ba Độ không muốn làm như vậy. Đối với Long Vũ quá kích thích, thì đối với hắn chính là tự sát. Mặc dù hắn vẫn tự tin mình hiện tại rất lợi hại. Nhưng theo như Quang Minh Tôn Thần nói, Long Vũ tuyệt đối có thực lực đánh chết hắn.

Chết tử tế không bằng sống nhờ vả.

Ba Độ sớm đã buông tha thân phận, địa vị của mình. . . Giống như Quang Minh Tôn Thần nói, hắn hiện tại chính là một con chó.

Làm chó, phải có giác ngộ của chó.

312. Chương 72: Được Rồi, Tu Luyện Luôn Và Ngay (2)

Đêm khuya, Long Vũ ngồi trong lương đình ở Dao Trì lẳng lặng ngắm người. Đối với Ba Độ xúi giục thất bại, trên thực tế, hắn sớm đã biết sẽ là như vậy. Quang Minh Tôn Thần, người này luôn là kẻ gian trá, hắn đã sớm nghĩ đến, hắn đã sắp xếp xong xuôi hết thảy.

Thế cục bây giờ thật không tốt.

Hắn tất phải mau chóng làm ra lựa chọn.

- Sao vậy? Có tâm sự sao?

Tây Vương Mẫu chẳng biết lúc nào đã đứng phía sau Long Vũ. Khóe miệng của nàng nổi lên một tia cười lạnh:

- Người sợ. . . Trong lòng nhất định là đang lo lắng, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Thật ra thì người cũng sợ chết, đúng không?

Long Vũ vốn có chút phiền lòng nên nóng nảy, nghe Tây Vương Mẫu một trận chê cười trong lòng nhất thời có chút tức giận:

- Tiện nhân, người so với ta thì tốt hơn sao? Chủ tử của người đã từ bỏ người, người xem một chút, hiện tại Tiên Cảnh đã ra sao? Trừ Dao Trì ra, những chỗ khác đã hoàn toàn bị hủy diệt, chẳng lẽ người không cảm thấy đau lòng cùng cùng hối hận chút nào sao? Ta đã sớm nói, là một tay người hủy diệt Tiên Cảnh.

- Nhưng là ta còn sống. . .

Tây Vương Mẫu quát cường nói.

- Nói như c... ấy...

Long Vũ giễu cợt nói:

- Người thật sự còn sống, nhưng ta biết, sẽ nhanh thôi người cũng sẽ không thể vui mừng nổi nữa đâu. Bởi vì chủ tử của người đã từ bỏ người, hắn cũng không có tuân thủ lời hứa đối với người. Ta nghĩ người hiện tại nhất định đang suy nghĩ, hắn rốt cuộc tại sao lại làm vậy với người? Tiện nhân, người hắn là may mắn, nữ nhi của người đã sớm rời khỏi Tiên Cảnh, như vậy hương hỏa của Tiên Cảnh vẫn còn chưa hoàn toàn bị diệt.

- Không sai, người thật sự có thể giễu cợt ta. . . Nhưng người không được quên, tình cảnh của người bây giờ cũng không tốt hơn ta. Người là một đại nam nhân, ngoại trừ bị Ba Độ đánh cho như một con chó, người còn có thể làm gì?

Tây Vương Mẫu chất vấn:

- Đối diện với tình trạng Tiên Cảnh bị hủy, ngươi đã làm cái gì?

- Tại sao ta cần phải làm cái gì?

Long Vũ khinh miệt nói:

- Tiên Cảnh cùng ta có quan hệ gì? Ta tại sao cần phải quan tâm tới Tiên Cảnh?

- Không có nghĩa khí của tiểu nam nhân.

Tây Vương Mẫu tàn bạo nói.

- Tiệp nhân. . . Ta biết trong lòng ngươi rất khó chịu, đáng tiếc ngươi không nên tới trêu chọc ta. . .

Khóe miệng Long Vũ đột nhiên nổi lên một tia cười xấu xa, ngay sau đó, hắn đi lên phía trước, một tay ôm lấy Tây Vương Mẫu nói:

- Ta cần phát tiết. . . Ngươi chính là đối tượng phát tiết tốt nhất của ta.

Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng tránh thoát khỏi bàn tay của Long Vũ, thấp giọng nói:

- Đừng chạm vào ta. . .

Long Vũ lạnh lùng cười nói:

- Ngươi không thể nào lựa chọn. . .

Tây Vương Mẫu tức giận nói:

- Có bản lĩnh ngươi hướng Ba Độ, hướng Quang Minh Tôn Thần mà phát tiết đi. . .

- Ta không phải là đồng tính luyến ái, ta chỉ thích sỉ nhục nữ nhân. . . Nhất là loại người thân phận cao quý như ngươi .

Nói xong, bàn tay to của Long Vũ lại lần nữa kéo Tây Vương Mẫu lại.

Khuôn mặt Tây Vương Mẫu nhất thời đỏ hồng, nhịp tim nhất thời tăng lên.

Long Vũ nói:

- Tiệp nhân, đừng giả bộ giống như thánh nhân, trong lòng ngươi chính là hạ tiệp. Thật ra thì ngươi rất thích bị ta khi dễ, đúng không?

Tây Vương Mẫu dùng sức cắn cắn môi dưới nói:

- Ngươi nói những gì đó. . . Ngươi không cảm thấy bởi vì lo âu trong lòng mà ngươi đã có chút ít biến thái sao?

- Vậy sao?

Long Vũ đột nhiên bắt được bờ vai thơm của nàng, dùng sức ôm nàng vào trong lòng.

Tây Vương Mẫu liều mạng tránh thoát, thậm chí chửi ầm lên giống như mẹ con đánh ghen đang hot trên Youtube, nhưng lại bị Long Vũ dùng miệng ngăn nàng lại. Hơi thở mang mùi đàn hương từ miệng nàng tỏa ra, tay phải vén váy nàng lên, vuốt ve bờ mông căng mịn của nàng.

Đôi mắt Tây Vương Mẫu bởi vì hoảng sợ mà tròn to, Long Vũ vội vàng lấy Hồn Độn nguyên lực phong ấn lực lượng trong cơ thể nàng lại, một tay nhấc váy nàng lên, giật nội y của nàng, vuốt ve đùi trắng của nàng.

Tây Vương Mẫu cố hết sức né tránh, nhưng nàng cũng như một người bình thường, lực lượng của nàng căn bản không thể đối với Long Vũ sinh ra bất kỳ uy hiếp gì. Long Vũ tàn bạo ôm lấy vòng eo của nàng, thân thể từ sau tiến vào bên trong khu vực cấm địa ướt át của nàng.

Đột nhiên bị đau đớn khiến cho Tây Vương Mẫu phải phát ra một tiếng rên.

- Tiệp nhân, đây chính là hậu quả mà ngươi trêu chọc ta. . .

Long Vũ liều mạng, hạ thân cấp tốc nhấp nhồm.

Tây Vương Mẫu căn bản vô lực chống lại, không thể làm gì khác hơn là mặc cho hắn làm gì thì làm. Thân thể nàng đã dần trở nên mềm mại theo từng động tác của nam nhân. Mà lúc này đây, cảm nhận được sự sung sướng, Tây Vương Mẫu dần dần thả lỏng, kim lòng không đậu, nàng mở ra đôi chân tuyết trắng thon dài, hơn nữa còn đem bờ mông đẩy đà hẩy ngược lại phía sau, nghiêng hợp với động tác của nam nhân.

- Tiện nhân, có phải là rất thoải mái phải không?

Trả lời Long Vũ chính là tiếng rên kiều mị lẫn trong hơi thở của nàng.

Rất nhanh, thân thể mềm mại của Tây Vương Mẫu dưới từng động tác của nam nhân, bắt đầu phát ra từng đợt run rẩy. Từ trong cổ của nàng bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Lúc này, nét hoảng sợ trong mắt Tây Vương Mẫu đã không còn, nét mặt của nàng cực kỳ phức tạp, ngưỡng chừng hưng phấn hòa chung một chỗ.

Long Vũ thì tận tình phát tiết, hưởng thụ, động tác càng ngày càng kịch liệt. Rốt cục, hắn cũng không cách nào khống chế mình được nữa, gào nhẹ một tiếng, ái dục tận tình buông thả trong cơ thể của nàng.

Ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của Tây Vương Mẫu, Long Vũ hưởng thụ sự sung sướng từ những hành động ngộ nguỵ của nàng.

Tây Vương Mẫu nằm trong lòng nam nhân động khóc nức nở.

- Ta sai rồi. . . Ta sớm nên nghe theo đề nghị của người mang theo tiên tướng của Tiên Cảnh rời đi. . . Người nói đúng, Tiên Cảnh là một tay ta hủy diệt.

Tây Vương Mẫu nhẹ giọng nói. Trong đôi mắt đẹp đã không còn có bất kỳ ý cừu hận nào.

Có lẽ là sau khi được ăn xúc xích đã khiến cho Tây Vương Mẫu bỏ xuống vẻ tỉnh táo nguy trang lúc trước. Nàng lại lần đầu tiên thừa nhận sự thất bại của mình. Về mặt nàng lãnh mạc cùng hối hận.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Người rốt cuộc cũng hiểu rồi. . .

Long Vũ hôn nhẹ vào vành tai nàng nói:

- Nhưng người không cảm thấy người hiểu ra thì đã muộn sao?

Đầu Tây Vương Mẫu vùi vào trong lòng ngực Long Vũ, nhàn nhạt nói:

- Đúng vậy, đã là quá muộn. Tiên Cảnh đã hoàn toàn bị hủy diệt, ta muốn báo thù. . .

- Bằng vào người. . .

Bàn tay Long Vũ vỗ lên kiều đồn nàng mấy cái, khinh thường cười cười nói:

- Người cảm thấy lấy tu vi của người, có thể báo thù sao?

- Ta bất kể. . .

Trong mắt Tây Vương Mẫu hiện lên một đạo sát khí, tàn bạo nói:

- Ta nhất định phải giết Ba Độ vì tất tiên tướng đã chết của Tiên Cảnh mà báo thù.

- Hừ!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Đã đến lúc này rồi, người lại còn không có giác ngộ. Mọi tội lỗi là do Quang Minh Tôn Thần, không phải là Ba Độ. Ba Độ bất quá chỉ là nghe lệnh của y.

- Ta biết!

Thần sắc của Tây Vương Mẫu có chút thay đổi.

- Nhưng đối mặt với Tôn Thần, ta ngay cả dũng khí báo thù cũng không có. Hận ý chỉ đành ký thác vào người Ba Độ mà thôi. (Dịch: Cái này gọi là giận chủ đánh chó nhĩ)

- Trên thực tế, mặc dù đối mặt với Ba Độ, người cũng không có bất kỳ phản kháng nào.

Long Vũ khinh thường nói:

- Nếu như người chính diện đối kháng với Ba Độ, người sẽ hiểu rõ. Người hối hận cũng đã muộn rồi.

- Ta biết. . . Cái gì cũng biết. . . Nhưng ta cầu xin người, không nên nói nữa.

Tây Vương Mẫu lộ ra vẻ phiến não, tâm tình cũng cực kỳ không bình tĩnh:

- Chẳng lẽ người không thể để cho ta có một tia ảo tưởng trong lòng sao?

Nói xong, Tây Vương Mẫu lại khóc ồ lên.

Long Vũ sững sốt một chút, hấn vụn lần không ngờ, nữ nhân kiên cường giống như nàng cũng sẽ rơi lệ.

Nước mắt của nữ nhân luôn có thể đánh động lòng người.

Long Vũ cũng không ngoại lệ.

Không biết tại sao, nghe Tây Vương Mẫu khóc, trong lòng Long Vũ đột nhiên mềm nhũn.

Bàn tay to ở trên tuyết đồn vuốt ve mấy cái, Long Vũ thấp giọng nói:

- Không cần thương tâm, Ba Độ sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trong tay ta. Về phần Quang Minh Tôn Thần. . . Hừ hừ. . .

Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nói:

- Cảm ơn. . .

- Người không cần cảm ơn ta. Ta cùng Ba Độ vốn là cừu địch không chết không thôi.

Long Vũ thở dài nói:

- Như vậy đi, người rời khỏi Tiên Cảnh đi, đi đến thế giới sự thật tìm Thất công chúa, nơi đó là nơi an toàn. Thật ra thì người cũng biết, thế giới sự thật chính là giới hạn của ta, ta tuyệt đối sẽ không cho phép Ba Độ đến đó phá hư.

- Nói như vậy, người quyết định rồi?

Tây Vương Mẫu ngẩng đầu hỏi.

- Từ đầu đến cuối, ta chưa hề do dự. Bất quá chỉ là đang chờ thời cơ.

Khóe miệng Long Vũ nổi lên một nụ cười khinh thường:

- Muốn ta làm người chết thế, nhưng cũng không phải dễ dàng như vậy đâu.

Tây Vương Mẫu hơi kinh hãi:

- Chẳng lẽ người đã có đối sách?

- Ha ha, cái này không thể nói.

Long Vũ cười nói

- Đến lúc đó người sẽ biết. Ta chắc chắn, tất cả mọi người sẽ thấy được một vở kịch hay.

- Được rồi, mặc quần áo tử tế vào, ta sẽ đi ngay bây giờ, thời gian không đợi người.

Long Vũ nói.

Tây Vương Mẫu hàng phục gật gật đầu, từ trong ngực Long Vũ ngồi dậy, sửa sang lại quần áo bị hấn làm loạn.

- Thoải mái không? Nói cho ta biết ý nghĩ thật sự trong lòng người đi.

Long Vũ đột nhiên cầm lấy tay Tây Vương Mẫu hỏi.

Ánh mắt Tây Vương Mẫu rơi vào trên mặt Long Vũ. Khuôn mặt đỏ lên, dùng sức rút bàn tay nhỏ bé ra. Đôi bàn tay trắng như phấn nằm lại nhẹ nhàng đánh lên ngực hấn một cái.

Long Vũ lần nữa bắt được ngón tay nàng nói:

- Nói cho ta biết đi.

Tây Vương Mẫu nhẹ giọng nói:

- Người quả nhiên không phải là một người tốt. . . Hiện tại ta không thể trả lời người vấn đề này, chờ sau này đi. . . Chờ chúng ta gặp nhau ở thế giới sự thật, ta sẽ nói cho người biết.

Long Vũ ha ha cười, ôm vai nàng nói:

- Cho hôn thêm cái nữa nào...

Sau một phen dây dưa tình cảm, Tây Vương Mẫu đỏ mặt đi ra ngoài. Khi thân ảnh nàng sắp rời khỏi tầm mắt Long Vũ, khóe miệng nàng nổi lên một tia cười lạnh.

Đồng thời, Long Vũ cũng thấp giọng tự nói:

- Ta đã cho người cơ hội. . .

.....

.....

Tốc độ phá hoại của Ba Độ không khác gì bom nguyên tử, chẳng mấy đã lan tới Huyền Cảnh. Mà Long Vũ cũng rời khỏi Dao Trì đi tới Huyền Cảnh. Bởi vì trước đó, Long Vũ đã báo cho năm lệnh chủ Phương Thiên Địa mang theo tình nhuệ rút lui khỏi Huyền Cảnh. Hôm nay Huyền Cảnh, bất quá chỉ là một mảng không gian trống rỗng. Trừ những kiến trúc huy hoàng kia, cũng không có gì đáng giá để hủy diệt.

Tại đây, Ba Độ cùng Long Vũ mấy lần giao thủ.

Long Vũ vẫn như cũ không phải là đối thủ của Ba Độ. Nhưng Ba Độ cũng không dám làm trọng thương Long Vũ. Cứ như vậy, hai người cũng cảm thấy rất nhàm chán, rất bất đắc dĩ.

Thiên Nguyên vẫn như cũ, không có bất kỳ tin tức nào.

Hắn dường như đã biến mất khỏi Tam Giới.

Long Vũ phán đoán, hấn hấn là núp ở một nơi nào đó rồi.

Bất quá đây không là vấn đề trọng điểm, tương lai một khi Long Vũ tu luyện Hỗn Độn Quyết đạt tới Thiên Cảnh. Chỉ cần Thiên Nguyên còn trong vũ trụ này, thì sẽ không có khả năng thoát được hấn truy tung.

Long Vũ vẫn cảm thấy hành động của Thiên Nguyên có chút tiểu nhân, thậm chí có chút xảo trá.

Hôm nay hấn rốt cục làm ra quyết định, toàn lực tu luyện Hỗn Độn Quyết. Nếu như còn do dự..., Ba Độ rất nhanh sẽ phá hủy Huyền Cảnh hướng đến thế giới sự thật.

Tại thế giới sự thật, Long Vũ có rất nhiều người hấn quan tâm.

Đang lúc này, Long Vũ đột nhiên giật mình, hấn cảm giác được có người đến.

Một đạo bạch quang hiện lên, người tới chính là Vu Thần Ba Độ.

Vu Thần Ba Độ liếc thấy Long Vũ, đã nhận ra trong lòng hấn đã có quyết định, bởi vì ánh mắt của hấn so với lúc trước thoải mái hơn rất nhiều. Trong lòng Ba Độ nhất thời cả kinh, phát tay bắn ra một đạo bạch quang hướng Long Vũ tấn công.

Long Vũ thấy thế, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Nhìn dáng dấp, thật ra thì Ba Độ cũng không muốn để cho mình tu luyện. Bởi vì từ độ mạnh yếu của công kích có thể nhận ra, hết sức lợi hại.

Mắt thấy bạch quang kia sẽ đánh lên người mình. Dưới tình huống khẩn cấp, tâm thần Long Vũ mạnh mẽ máy động, trong nháy mắt dời đi.

- Ba Độ, người muốn ngăn cản ta?

Long Vũ hăng giọng nói:

- Người là lo lắng ta sẽ giết người sao? Chẳng lẽ người sẽ không sợ Quang Minh Tôn Thần trừng phạt người.
...

- Im miệng, nhận thêm của ta mấy chiêu.

Ba Độ nghe vậy, cũng không giải thích gì, lực công kích mỗi lúc một mạnh hơn.

Long Vũ cảm thấy ngày hôm nay Ba Độ là lạ, có nhiều chỗ rất không thích hợp.

Chẳng qua là chuyện xảy ra bất ngờ, Long Vũ không kịp suy nghĩ nhiều. Hỗn Độn nguyên lực trong cơ thể toàn lực kích phát ở quanh thân tạo thành một đạo phòng ngự cường đại. Mà lúc này đây, toàn bộ công kích của Ba Độ rơi vào trên người Long Vũ. Xung quanh Long Vũ phát ra một trận ba động quỷ dị, những bạch quang nhất thời một nửa liền biến mất đi.

Bất quá vẫn như cũ có một nửa lực lượng xảy ra tác dụng. Long Vũ nhất thời chỉ cảm thấy quanh thân một trận rung mạnh, thân hình bị đánh bay về phía sau.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, một cỗ sức lực tuôn vào thể nội, khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái. Trong lòng Long Vũ vui mừng, mình cũng không có bị thương. Nhưng hắn còn chưa kịp cao hứng, lại cảm thấy đau đầu rồi. Thì ra là Long Vũ phát hiện Vu Thần Ba Độ vốn cũng không phải là hướng hắn công kích. Mà là đem lực lượng nào đó đã truyền vào trong cơ thể mình.

Không cần hỏi, đây cũng là Quang Minh Tôn Thần an bài.

313. Chương 73: Vô Tình Nhận Được Quy Luật Thiên Đạo

Sau khi hắn ý thức được điểm này thì đã muộn. Giữa không trung vang lên tiếng cười:

- Long Vũ, người rốt cục cũng nghĩ thông suốt rồi. . . Bắt đầu đi, người không có lựa chọn nào khác, người phải tăng tu vi lên, hi vọng người có thể mau chóng tu luyện tới Địa Cảnh. Ta rất mong đợi. . .

- Ta tới giúp người một tay...

Nói xong, từ giữa không trung, chỗ Long Vũ xuất hiện từng đạo mây màu trắng. Hắn có thể rõ ràng cảm ứng được trong những tầng mây hàm chứa đại lượng thiên địa linh khí.

Quả nhiên, những tầng mây trên đỉnh đầu của hắn bắt động, thiên địa linh khí mãnh liệt không ngừng từ giữa không trung chiếu xuống. Những thiên địa linh khí kia nhanh chóng hướng trên người hắn hội tụ, nhất thời Long Vũ cảm giác thân thể mình như muốn bay bổng. Hắn cảm giác mình giống như muốn phi thăng rồi.

Vu Thần Ba Độ kinh hãi trợn mắt há mồm, hắn vạn lần không ngờ, tu luyện lại có thể tiến hành như vậy.

Tốc độ như vậy, đối với nhận thức của hắn mà nói, quả thực thật bất khả tư nghị.

Thiên địa linh khí cường đại không ngừng gia nhập vào cơ thể Long Vũ. Mặc dù hắn cảm thấy quanh thân sướng khoái vô cùng, nhưng cảm giác phiêu nhiên muốn bay cũng làm trong lòng hắn mãnh liệt không an tâm. Tiếp tục như vậy, khí tức của hắn sớm muộn sẽ bị lực lượng Thiên Đạo can thiệp.

Mà đây cũng chính là kỳ vọng của Quang Minh Tôn Thần.

- Ha ha!

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể Long Vũ đang cấp tốc tăng lên, giữa không trung, Quang Minh Tôn Thần phát ra tiếng cười sảng khoái. Cho tới bây giờ, hết thảy đều dựa theo kế hoạch của hắn mà tiến hành.

Không biết tại sao, khóe miệng Long Vũ cũng hiện lên vẻ tươi cười. Giống như mùi vị âm mưu được như ý. Hắn ngồi xếp bằng trong hư không, tận tình hấp thu thiên địa linh khí.

Đồng thời. Trong cơ thể hắn càng không ngừng vận chuyển Hỗn Độn Quyết.

Rất nhanh, theo Hồn Độn Quyết vận chuyển, quanh thân Long Vũ vốn bị thiên địa linh khí tràn ngập ôm trọn, nhất thời cảm giác vô cùng tràn trề chưa bao giờ thấy. Trong lòng Long Vũ vui mừng. Hắn biết Quang Minh Tôn Thần cung cấp thiên địa linh khí giờ phút này đang bị Hồn Độn Quyết hấp thu chuyển hóa.

Đúng lúc này thì một đạo tiếng sấm chợt vang lên. Ngay sau đó, một đạo bạch quang từ hư không đánh xuống, chiếu vào trên người Long Vũ. Nhất thời khiến cho cả người Long Vũ chợt trở nên nhẹ nhõm.

Trong lòng Long Vũ cả kinh. Thì ra là Quang Minh Tôn Thần lo lắng tiến độ tu luyện của Long Vũ không nhanh. Lần nữa từ lỗ hổng tại Tiên Cảnh rút lấy một chút linh khí đưa tới đây.

Bạch quang chợt hiện, lúc này Vu Thần Ba Độ bên cạnh mới phục hồi lại tinh thần, tim hắn âm thầm đập nhanh. Cứ theo đà này, hắn thật sự sẽ chết trên tay Long Vũ.

Bởi vì lực lượng Long Vũ đang cấp tốc tăng lên.

Nhưng nếu như hắn xuất thủ ngăn cản, tất nhiên sẽ khiến Tôn Thần bất mãn. Đến lúc đó, đoán chừng vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn. Trơ mắt nhìn lực lượng Long Vũ không ngừng tăng lên, nhưng Ba Độ không có bất kỳ phương pháp xử lý nào. Chỉ có thể đợi ở một bên lo lắng suông.

Bạch quang lần nữa toàn bộ đánh vào trên người Long Vũ, linh khí cường đại vây quanh Long Vũ không ngừng xoay tròn, một trận ba động quỷ dị, bạch quang đều đã tiến vào trong người Long Vũ.

Long Vũ nhất thời chỉ cảm thấy quanh thân một trận đau nhức, toàn thân giống như muốn tan rã. Trong lòng Long Vũ giật mình, xem ra thiên địa linh khí tiến vào cũng không phải là trong phạm vi mình có thể thừa nhận. Bất quá đau nhức lại không có kéo dài quá lâu. Rất nhanh, cỗ lực lượng cường đại này cũng đã trở lại bình thường, trong lòng Long Vũ lập tức mừng rỡ, đem cỗ lực lượng này điều động vận chuyển tuần hoàn bên trong thân thể.

Thiên địa linh khí cường đại làm trong cơ thể Long Vũ tỏa ra một đạo quang mang chói mắt, thậm chí so với ánh sáng mặt trời càng thêm chói mắt.

Nhìn biến đổi trước mắt, Vu Thần Ba Độ nhất thời sửng sốt.

Mà lúc này, Long Vũ tựa hồ cũng tiến vào một cảnh giới huyền diệu, thân ảnh Ba Độ đã biến mất không thấy. Mà cảnh sắc bốn phía cũng hoàn toàn bất đồng, giống như là đến một không gian hoàn toàn mới.

Long Vũ nhất thời hồ đồ, không biết mình hiện tại là đang ở địa phương nào?

Khẽ trầm tư một chút, Long Vũ thử vận chuyển một chút Hồn Độn Quyết. Rất bình thường, cũng không có cái gì khác thường. Đồng thời, hắn bắt đầu hấp thu linh khí dồi dào trong hư không.

Đột nhiên trong hư không hiện lên một màu trắng, một đạo linh quang xẹt qua, ở quanh người Long Vũ tạo thành một lớp xoáy cự đại. Một hư ảnh từ trong đó chậm rãi hướng về phía trước, từ từ hội tụ thành một hình người.

Long Vũ khẽ hoảng sợ, linh khí xung tức chung quanh đột nhiên bắt đầu khởi động, áp bách khiến Long Vũ cơ hồ hít thở không thông. Hắn hít một hơi khí thật dài, con mắt nhìn lại, nhưng vẫn không thể nhìn rõ chân diện mục của hư ảnh kia.

Hư ảnh hình người ở trước mặt Long Vũ kia, theo thời gian dần trôi qua càng trở nên rõ ràng.

Long Vũ cảm giác được hắn nhìn về phía mình, một loại áp lực làm người ta sợ hãi. Khi hắn bức bách, Long Vũ không thể tự chủ điên cuồng thúc dục Hồn Độn nguyên lực.

Bỗng nhiên, một trận ba động tản ra, linh khí chung quanh bắt đầu khởi động. Hư ảnh mang đến cảm giác bị áp bách cũng không còn mãnh liệt như vừa rồi.

- Là Quang Minh Tôn Thần sao?

Long Vũ không khỏi hoảng sợ.

Hư ảnh không có bất kỳ đáp lại nào.

Trên thực tế, Long Vũ cũng không thấy được đó có phải là Quang Minh Tôn Thần hay không.

Bất quá, trừ Quang Minh Tôn Thần ra, hắn cũng không biết người nào có uy thế lớn như vậy.

Chẳng lẽ là Huyết Anh Đại Đế?

Đang lúc trong lòng Long Vũ muốn hỏi thăm một lần nữa, đột nhiên hắn cảm thấy trong đầu một trận nổ vang. Một tia linh quang xông vào ý thức hải của mình, cũng nhanh chóng cùng thần thức của mình bám chặt với nhau.

Nhất thời Long Vũ chỉ cảm thấy trước mắt mình hiện ra vô số đoạn hình ảnh, các loại tin tức điên cuồng tiến vào đầu óc của mình. Long Vũ lập tức nhận ra lúc này một thần thức khác đang cùng thần trí của mình hỗn hợp cùng một chỗ.

Tình huống như thế, làm hắn hoàn toàn không cách nào hiểu được.

Vô số tin tức tràn ngập làm Long Vũ cảm giác trong đầu của mình tựa hồ như sắp nổ tung. Ngay khi Long Vũ sắp chịu đựng không nổi, hư ảnh hóa thành linh quang thần thức kia giống như đột nhiên bỏ qua giấy dứa, ở trong đầu Long Vũ bình tĩnh lại. Chỉ chớp lát sau nó cùng với thần thức của Long Vũ cũng dần dần sáp nhập vào. Chỉ trong sát na mà thời gian phẳng phật như đã trải qua vô tận năm tháng, một loại cảm giác tức giận cùng không cam lòng khó có thể diễn tả đầy rẫy trong thần kinh Long Vũ, làm cho hắn cơ hồ muốn thét lên thật lớn để phát tiết uất ức trong lòng.

Rất cực, hết thảy tất cả cũng trở lại bình tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Long Vũ chậm rãi mở mắt, trong mắt lóe ra quang mang cực nóng, hắn bây giờ còn có chút mê mang.

Bởi vì hắn vẫn như cũ không biết đạo thần thức kia là chuyện gì xảy ra?

Bất quá đạo thần thức này đối với hắn mà nói, cũng là vô cùng có lợi. Bởi vì trong sát na, hắn phẳng phật hiểu rõ rất nhiều việc. Hắn tựa hồ biết quy tắc vận hành Thiên Đạo. . .

Hắn thậm chí nghi ngờ, lúc trước tin tức tiến vào đầu óc mình có thể chính là quy luật Thiên Đạo.

Nhưng rõ ràng quy luật Thiên Đạo là ở trong tay Thiên Nguyên.

Chuyện này rất kỳ quái, thậm chí có chút quái dị. Cảm giác giống như là một giấc mộng. Thế nhưng cũng không phải là mộng. Bởi vì trong lòng Long Vũ rõ ràng cảm ứng được mình lấy được chỗ tốt.

Nếu như đây thật chính là quy luật Thiên Đạo, điều này có thể khiến Long Vũ kích động vạn phần.

Hắn thật có chút vội vàng cẩn thận nghiên cứu một chút.

Chuyện gì xảy ra?

Hơi chút bình phục tâm tình kích động, Long Vũ liền bắt đầu cẩn thận nghiên cứu tin tức trong đầu.

Tâm thần một lần nữa xâm nhập vào trong đầu, Long Vũ chỉ cảm thấy bên tai vang lên một tiếng. Chỉ một thoáng, vô số sao kim lóe lên, một loại cảm giác kỳ dị tràn vào trái tim, cảm giác đó khiến hắn nói không ra lời. Toàn bộ các loại tư vị khổ lạc đột nhiên đắm chìm ở bên trong, thật sự là khó có thể tiếp thu. Hắn liều mạng thu nhiếp tinh thần, cố gắng dùng tâm niệm nhớ lấy, dụng thần thể ngộ.

Cũng may nhờ đã trải qua nhiều lần bị uy hiếp nên ý chí hắn đã không giống bình thường. Thời gian dần qua, hắn cũng dần ngộ ra được ảo diệu bên trong.

Đây đích thật chính là quy luật Thiên Đạo.

Mặc dù không biết tại sao quy luật Thiên Đạo lại hiện ra trong đầu mình, nhưng sau khi trải qua một phen nghiên cứu, Long Vũ đã xác định.

Sau khi hắn biết rõ ràng quy luật Thiên Đạo, cả không gian phẳng phật chấn động, trong hư không vô tận đột nhiên hiện đầy các loại màu sắc. Ngay sau đó vô số đạo thất thải thủy quang chiếu xuống, bao phủ hoàn toàn quanh thân hắn. Ừ ừ tiếng sấm vang tận mây xanh, Long Vũ vẫn nhắm mắt hoàn toàn không biết.

Thời gian dần trôi qua, thủy quang càng ngày càng mạnh, cả hư không đang rung động, trong đó phát ra tiếng vang khác thường, chung quanh linh khí vẫn giống như thủy triều vọt tới.

Trên bầu trời, thất thải hào quang chớp động trong nháy mắt hội tụ bắn vào trong cơ thể Long Vũ, hàng loạt tiếng nổ vang dội phía chân trời. Toàn thân Long Vũ tỏa ra kim sắc quang mang chói mắt. Nơi xa nhìn lại giống như một đoàn bạch quang lóe ra chói mắt.

Thời gian dần trôi qua, thân hình của hắn từ trong quang mang màu vàng dần dần hiện ra lơ lửng trong hư không.

Long Vũ căn bản không biết tình huống ngoại giới. Giờ phút này, tâm thần hắn cơ hồ hoàn toàn đắm chìm trong Thiên Đạo pháp tắc. Đối với biến hóa thân thể của mình cùng tình huống chung quanh hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, kim sắc quang mang quanh thân Long Vũ dần thu nạp trở lại, ánh sáng thiên cơ mang điềm lạnh dần dần tản đi. Long Vũ lơ lửng không đứng yên, tóc đen trải dài trên vai, trên người thỉnh thoảng lưu chuyển một tia quang mang màu vàng nhạt. Hắn ngửa đầu nhắm mắt lại, một cổ khí tức thánh khiết và thần thánh tỏa ra khắp quanh thân.

Giờ phút này, Long Vũ đã tu luyện thành công Hỗn Độn Quyết Địa Cảnh. Tu vi lực lượng so với lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn cũng không có khiến cho lực lượng Thiên Đạo tạo ra phản ứng.

Bởi vì, Thiên Đạo cách đang ở trong đầu của hắn. Bởi vì, quy luật Thiên Đạo đang ở trong đầu của hắn.

Hắn có thể rất nhẹ nhàng thông qua những thứ pháp tắc kia mà tránh khỏi sự giám sát của lực lượng Thiên Đạo.

.....

.....

Ngày mới đang dần sang tỏ, từng tia nắng phía Đông đang lộ ra từ phía chân trời. Còn chưa kịp đem quang mang ấm áp bao phủ khắp thiên địa, đã bị một đoàn mây đen chằng biết từ nơi nào bay đến che phủ, hồng quang bỗng nhiên lộ vẻ âm đạm, sắc trời trở nên tối sầm.

Đỉnh Thái Huyền Sơn, La Lâm một thân trang phục màu đen đang đứng cùng Thiên Dực Hồ lạnh lùng nhìn chăm chú vào giữa không trung. Vào thời khắc này, nàng tựa hồ cũng cảm ứng được sự ảo diệu của Thiên Đạo pháp tắc.

Đồng thời, nàng cũng biết tình huống hiện tại của Long Vũ ca ca.

Mây đen rất nhanh đã bị một đạo ánh sáng mờ xua tan, mặt trời lần nữa tỏa ra quang mang chói mắt.

Hốc mắt Bạch Mi đạo nhân hăm sâu, mặt mũi yên lặng, giống như là một mộc tượng được điêu khắc ra từ gỗ, không có một chút phản ứng nào. Hắn đã cảm thấy một chút gì đó.

Giờ phút này, sâu trong nội tâm của hắn lại có chút ít thống khổ.

Rất nhanh, hắn từ Quang Minh Tôn Thần biết được một chút tình huống của Long Vũ.

Một kế hoạch rất hoàn mỹ, sau cùng vào lúc khẩn yếu nhất lại thất bại.

Tu vi Long Vũ đã đến Địa Cảnh Hỗn Độn Quyết, cũng tương đương với Ba Độ sau khi nổi điên. Nhưng hắn lại không bị lực lượng Thiên Đạo chú ý.

Tình huống như thế, đối với Quang Minh Tôn Thần mà nói thì quả là không cách nào tưởng tượng.

Hắn cố gắng suy nghĩ, cũng không biết rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trên lý luận, hắn lập kế hoạch cho người chết thể hết sức hoàn mỹ, căn bản không có một chút tỳ vết nào, nhưng trên thực tế, kế hoạch của hắn lại thất bại.

Bởi vì Thiên Ngoại Thiên dùng trăm vạn năm phân tích mới ngộ ra quy luật Thiên Đạo thì đã bị Thiên Nguyên lấy đi, cho nên Quang Minh Tôn Thần cũng không rõ ràng hiện tại là cái dạng tình huống gì.

Hắn chỉ lệnh cho Bạch Mi đạo nhân âm thầm điều tra rõ ràng.

Giờ này khắc này, hắc hi vọng nhất chính là lực lượng Long Vũ lần nữa tăng lên.

Dựa theo hắc tính toán, tu vi Long Vũ giờ phút này cùng Ba Độ cũng đã tương đối không chênh lệch mấy. Có lẽ hắc có thể đánh bại Ba Độ, nhưng chưa chắc có thể tiêu diệt Ba Độ. Muốn tiêu diệt Ba Độ, Long Vũ còn phải tiến thêm một bước tu luyện.

Quang Minh Tôn Thần cảm giác được, chỉ cần Long Vũ tu luyện Hồn Độn Quyết đến Thiên Cảnh, nhất định sẽ khiến cho lực lượng Thiên Đạo chú ý.

Dù vậy, trong lòng Quang Minh Tôn Thần cũng có chút lo lắng cùng sợ hãi.

La Lâm đến, khiến cho Tuyết Cơ cùng các nàng vô cùng vui vẻ.

Bởi vì thông qua La Lâm, các nàng biết được tình huống mới nhất của Long Vũ. Bất quá La Lâm cũng không có nói rõ. Chỉ nói là lực lượng của Long Vũ ca ca đã tăng lên, nhưng không bị lực lượng Thiên Đạo chú ý.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp Huyền Môn.

Cơ hồ tất cả mọi người đều hoan hô.

Đại kiếp Tam Giới, người duy nhất có thể dựa vào chính là Long Vũ.

Trước mắt biết được Long Vũ vẫn vô sự, mọi người tự nhiên là hưng phấn không thôi.

Có người vui mừng, cũng có người lo lắng. Bên trong đạo tràng, vẻ mặt Bạch Mi đạo nhân lãnh mạc, tâm tình có chút phức tạp. Nếu như kế hoạch của chủ tử thất bại, như vậy hắc cũng sẽ theo chủ tử thần hình câu diệt, mãi mãi biến mất trong thiên địa.

Hắc đang nghĩ, bước tiếp theo bản thân mình đến tột cùng là nên làm như thế nào?

Truy tìm nguyên nhân? Chẳng phải thách đố nhau sao?

Thử nghĩ, ngay cả chủ tử Quang Minh Tôn Thần còn không thể làm rõ được là chuyện gì xảy ra, hắc như thế nào có thể tìm hiểu rõ ràng được. Huống chi, thời gian không đợi người.

Khoảng cách thời gian trở về với Thiên Đạo càng ngày càng gần.

Một khi Thiên Đạo chính thức trở về, hết thảy đều đã chậm.

Khi đó, chờ đợi bọn hắc chính là hủy diệt.

- Thành thành...

Đúng lúc này, một trận tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt ý nghĩ của Bạch Mi đạo nhân.

- Vào đi!

Bạch Mi đạo nhân nhàn nhạt đáp một tiếng.

Cửa phòng bị đẩy ra, đi vào là La Lâm vận một thân y trang màu đen. Thiên Dực Hồ đã biến trở thành một con mèo nhỏ màu trắng nằm trong lòng Tuyết Cơ, Đường Hương Hương chơi đùa.

- Người cùng Quang Minh Tôn Thần rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Sau khi La Lâm đi vào, lạnh giọng hỏi.

Thời điểm ở Thiên Ngoại Thiên, La Lâm từng không chỉ một lần giám sát Bạch Mi đạo nhân cùng Quang Minh Tôn Thần liên lạc. Đáng tiếc Quang Minh Tôn Thần lấy đại thần thông che giấu tin tức của bọn hắc, coi như là La Lâm cũng không rõ ràng lắm bọn họ trong lúc đó rốt cuộc là nói cái gì.

Cho nên, sau khi trở về, La Lâm muốn nghe một lời giải thích.

Về mặt nàng lãnh mạc, lặng yên nhìn Bạch Mi đạo nhân, muốn từ trong miệng của hắc biết được rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra.

Nhưng Bạch Mi đạo nhân không nói một lời nào, hắc chỉ là lặng yên nhìn La Lâm.

Kể từ khi nghe được câu hỏi kia của La Lâm, hắn vẫn duy trì tư thế đứng yên, lãnh mạc nhìn đối phương, vẫn nhìn rất lâu.

Từ trong đồng tử của hắn dần dần hiện lên một tia cười giấu cợt nhàn nhạt.

Khóe mắt hắn khẽ híp lại, sau đó trông hắn rất kỳ quái.

Khẽ nghiêng đầu, đôi môi mím chặt, hắn nhìn La Lâm nhàn nhạt nói:

- Người nói những gì đó, ta không biết người đang nói cái gì?
- Ta hỏi lần nữa, người cùng Quang Minh Tôn Thần rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

La Lâm trầm mặc, lạnh lùng nhìn hắn, không nói một lời, chẳng qua là chờ đáp án kia.

Sắc mặt Bạch Mi đạo nhân có chút trắng bệch, hồi lâu sau, hắn nhẹ nói:

- Người rốt cuộc là đã biết những gì?

Những lời này bên trong có chứa ý tứ hàm xúc rất rõ ràng.

Có lẽ đây chính là một loại cam chịu bản thân sao?

- Ta chỉ là muốn biết tại sao người muốn cùng Quang Minh Tôn Thần liên hiệp hãm hại Long Vũ ca ca của ta. . .

La Lâm thở dài nói:

- Cho tới nay, Long Vũ ca ca của ta đối với người rất tin tưởng, hơn nữa cũng rất tôn kính. Nhưng vì sao người lại đối đãi với hắn như vậy?

Bạch Mi đạo nhân trầm mặc hồi lâu, bàn tay chậm rãi vò vò đầu gối, trong lòng hắn ngẫm cười khổ. Hắn không nghĩ tới, thân phận của mình lại bại lộ.

Lúc trước, Hậu Thổ Đường Hương Hương phát hiện mình cùng chủ tử liên lạc.

Hôm nay, ngay cả nha đầu bên cạnh Long Vũ cũng đã nhận ra.

Nếu như hai người bọn họ cùng ra mặt chứng nhận, tin tưởng cả Huyền Môn, người tin tưởng các nàng sẽ chiếm đa số.

Trong lòng nghĩ đến đây, ánh mắt Bạch Mi đạo nhân híp lại, hắn cảm giác mình không cần thiết phải giải thích cái gì. Nhưng không biết tại sao, chỗ sâu nhất trong lòng của hắn, có một tia đau khổ.

Thật ra thì hắn rất thích Long Vũ.

Nếu như không phải là bất đắc dĩ, hắn không thể nào hạ thủ đối với Long Vũ.

- Ta rất thích Long Vũ. . .

Thanh âm Bạch Mi đạo nhân đề cao một chút, ngữ khí kiên định một tí, lần nữa lập lại một câu trong lòng.

La Lâm ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Mi đạo nhân, dùng một tiếng cười lãnh mạc tới cực điểm hỏi:

- Ta hỏi người, người cùng Quang Minh Tôn Thần ngầm liên hệ là chuyện gì xảy ra? Người dám nói chuyện Ônng Kiếm nổi điên không liên hệ gì tới người? Mặc dù trở lại không lâu, nhưng chuyện xảy ra ở Huyền Môn mấy ngày nay ta toàn bộ cũng biết rồi. Người rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Người cũng đã biết Quang Minh Tôn Thần là một người như thế nào mà...

Ánh mắt La Lâm tựa như hai cây đao găm đâm về Bạch Mi đạo nhân nói:

- Hắn là một tên mất hết tính người, vô cùng ích kỷ. . .

Ánh mắt La Lâm híp lại, vô số ánh nhìn lạnh lẽo bắn ra:

- Ta ở Thiên Ngoại Thiên đợi một thời gian ngắn. Thông qua khoảng thời gian này, ta đã hoàn toàn biết được nhưng việc Quang Minh Tôn Thần đã làm. Ta không khoa trương chút nào mà nói, hắn là một động vật không có nhân tính. Trong nhận thức của hắn, trong thiên hạ này, ngoài hắn ra, tất cả các sinh linh còn

lại đều là kiến hôi. Hẳn cho tới bây giờ cũng sẽ không đem tánh mạng người để trong mắt. . . Người cùng hân hợp mưu, chính là đang vuốt râu hổ.

Bạch Mi đạo nhân cười khỏ, hẳn là phân thân của Quang Minh Tôn Thần, há có thể không biết những chuyện này.

Khóe miệng La Lâm nổi lên một tia cười lạnh:

- Nói đi, người cho rằng người giả bộ làm điếc rất giỏi sao. . . Hoặc nói là người chột dạ?
- Long Vũ ca ca luôn luôn cảm thấy người là một người tốt, một người đáng giá tôn kính. . .

La Lâm hướng về phía Bạch Mi đạo nhân lạnh lùng nói:

- Nhưng là người ở trong bóng tối làm những chuyện không bằng cầm thú.

Bạch Mi đạo nhân không nói gì, chẳng qua là lãnh mạc mà tỉnh táo ngồi nghe. Nghe những thứ này, biểu tình của hắn không có chút mảy may dị thường.

Tâm tình La Lâm tựa hồ có chút kích động.

Hít sâu một hơi, nàng mới lắng xuống, thở dài nói:

- Nói cho ta biết, có phải người bị hắn hiếp bức? Nếu quả thật là bị hiếp bức, ta sẽ trợ giúp của người.

Bạch Mi đạo nhân rút cuộc lạnh lùng mở miệng, nói ra câu nói đầu tiên:

- Nha đầu, trước khi người có chứng cứ, ta hi vọng người không nên nói lung tung gán ghép tội danh nằm vùng cho ta. . . Người đi đi. . . lời ta đã nói..., cũng đừng trách ta không khách khí.
- Hừ!

La Lâm khinh thường nói:

- Người cảm thấy người có thể đánh lại ta sao?
- Không thể!

Bạch Mi đạo nhân thẳng thắn nói:

- Nói thật, ta căn bản không có khả năng đánh bại người. . . Bất quá ta nghĩ người sẽ không hồ đồ như vậy theo ta động thủ. Trước khi có chứng cứ, ta vẫn còn là Huyền Môn tổ sư. . .

La Lâm dùng một loại ánh mắt thương cảm ngổ ngẩn nhìn hắn, nói:

- Quá bi ai. . . Người không cảm thấy người như vậy rất đau xót sao? Ta chắc chắn, người sẽ bị Quang Minh Tôn Thần đùa chết, kết quả của người nếu mà biết thì rất thê thảm. . .

Bạch Mi đạo nhân nghe vậy, không có nói nữa.

.....

.....

Trên hư không, trong nháy mắt khi Long Vũ mở mắt, một đạo quang mang màu vàng nhất thời xạ ra. Một khắc kia, cảnh sắc chung quanh hắn c lần nữa trở về.

Vu Thần Ba Độ vẫn như cũ đứng cách hắn không xa giữa không trung.

Giờ phút này, hắn kinh ngạc miệng cũng không khép lại được.

Bởi vì khi hắn nhìn lại, Long Vũ đã hoàn toàn thay đổi, trong nháy mắt tăng lên tu vi.

Không sai, trong lúc Long Vũ cảm thấy thời gian rất dài, mà đối với người ngoài cuộc như Ba Độ mà nói, chẳng qua là trong nháy mắt. . .

Hơn nữa hần cũng từ Quang Minh Tôn Thần nhận được tin tức, sự chú ý của lực lượng Thiên Đạo cũng không có từ trên người của hần dời đi. Nói một cách khác, Long Vũ cũng không có bị lực lượng Thiên Đạo chú ý.

Không thể tưởng tượng nổi.

Trong đầu Ba Độ chẳng qua là hiện ra bốn chữ.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Ba Độ, ta từ trong ánh mắt của ngươi thấy được sự kinh ngạc cùng sợ hãi. . . Ta biết tâm tư của ngươi, ta đến trả lời nghi vấn trong lòng ngươi đây. Không sai, lực lượng của ta tăng lên, ta cũng tu luyện thành công Hỗn Độn Quyết Địa Cảnh, nhưng mà ta vẫn bình yên vô sự. . . Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta là chính nghĩa. . .

Câu nói cuối cùng này của Long Vũ có chút giả bộ ép hần nghi ngờ.

Bất quá sự thật chứng minh, nói như vậy, đối với Vu Thần Ba Độ cùng Quang Minh Tôn Thần uy hiếp lớn hơn một chút.

- Long Vũ, ngươi chớ đắc ý, mặc dù tu vi của ngươi tăng cường, nhưng ngươi vẫn không thể đem ta giết chết.

Dận dò của Quang Minh Tôn Thần, Ba Độ cũng không để trong lòng.

- Thử một chút mới biết được!

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó triển khai công kích. Ba Độ bên này tự nhiên cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đón đánh. Tốc độ của hai người như điện, động tác nhanh chóng, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng sẽ cho cho đối phương vô hạn uy hiếp, thanh thế lớn dị thường.

Vu Thần Ba Độ hít sâu một hơi, Lục Thần Kiếm vung lên nửa vòng, xẹt qua một đường vòng cung xinh đẹp, bỗng dừng ngón tay trái xẹt qua mũi kiếm, một vết màu đỏ tươi chảy trên thân Lục Thần Kiếm. Lục Thần Kiếm đột nhiên chấn động, thiên địa u ám, thân kiếm phát ra hàng vạn hàng nghìn oán linh, phát ra thanh âm ghê người.

Tu vi Long Vũ tăng cường, Ba Độ tự nhiên không dám chậm trễ, lúc trước tay không có vũ khí công kích đã mất đi hiệu lực.

Vu Thần Ba Độ nhẹ nhàng mà đem Lục Thần Kiếm vung xuống, từng sợi hung hồn từ lục thần kiếm toát ra, điên cuồng hướng Long Vũ đánh tới. Những thứ lệ quỷ oan hồn này cũng từng chết dưới Lục Thần kiếm, bọn họ bị Vu Thần Ba Độ lấy máu huyết luyện chế qua, uy lực lại càng cường đại hơn mấy lần.

314. Chương 74: Đánh Tới Thiên Ngoại Thiên

Lúc đầu hần cũng không hề để ý đến những oan hồn lệ quỷ này lắm, nhưng hần nhanh chóng phát hiện ra chúng không đơn giản như vậy, sức chiến đấu của bọn chúng thập phần cường hãn. Nhất là khi mấy trăm oan hồn hợp lại một chỗ, uy lực càng kinh người.

Long Vũ hoảng sợ, vội vàng thúc dục hỗn độn nguyên lực trong cơ thể, nháy mắt đã khai triển Thiên Sư pháp kiếm phát ra hơn trăm đạo kiếm quang bắn tới.

Cùng là chiêu kiếm đó, nhưng hiện giờ Long Vũ không hiểu sao đã nắm giữ được cả quy luật Thiên Đạo. Sau khi xuất chiêu, lực đạo khác hẳn, quỹ tích cũng vậy, uy lực hiển nhiên cũng thay đổi.

Thiên Sư pháp kiếm khiến phong vân biến đổi, âm thanh như thủy triều.

Long Vũ vung tay, Thiên Sư pháp kiếm xẹt qua một tia kiếm mang màu vàng ánh kim. Khí tức trên không trung khẽ rung lên, trở nên cường đại, khiến cho đám oan hồn đó không thể đến gần được Long Vũ.

Vu Thần Ba Độ rất kinh ngạc, không ngờ Long Vũ có tu vi cường đại như vậy.

Hần hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Không sai, không hổ là tu luyện Hỗn Quyết, quả thật có đủ thực lực cùng ta giao đấu.

Dứt lời, Vu Thần Ba Độ đột nhiên lộ ra thần sắc quỷ dị, chậm rãi chém ra một kiếm. Một kiếm này tuy rằng nhìn chậm chạp nhưng trong nó có mang theo uy lực vô hạn.

Lúc Long Vũ đang kiệt liệt giao chiến, cảm giác thấy có gì đó rất nguy hiểm. Sau khi nhận thấy kiếm khí nổi lên như bão đột ngột tăng tốc, Long Vũ liền nương theo quy luật Thiên Đạo, lấy phản ứng nhanh như chớp, nháy mắt nghiêng người né tránh.

Long Vũ chậm rãi thở một hơi, thân hình liền xuất hiện ở phía sau lưng Vu Thần Ba Độ.

Vu Thần Ba Độ cười ha ha nói, đầu xoay tròn một trăm tám mươi độ, nháy mắt đối mặt với Long Vũ:

- Khá lắm, tiếp chiêu...

Nói xong lắc đầu thở dài không ngớt, lại bổ ra thêm một kiếm nữa.

Tốc độ chiêu kiếm này không quá nhanh, nhưng lực lượng lại lớn, kiếm khí đập thẳng ra.

Long Vũ không hề tránh né, lại nương theo quy luật Thiên Đạo mà tìm ra sơ hở thoải mái lách qua.

- Người cũng nên tiếp một chiêu của ta đi...

Ổn định thân hình, Long Vũ cũng không nhiều lời, đưa tay đánh ra một đường kiếm.

Thân hình Vu Thần Ba Độ khẽ động, hóa thành thiểm điện né tránh công kích. Lục Thần kiếm chém ra không chút lưu tình, kiếm khí lập tức điên cuồng phát ra. Long Vũ thét lên một tiếng, hóa giải từng chiêu một. Vu Thần Ba Độ tiếp tục vùng Lục Thần kiếm ra. Lục Thần kiếm lần này hóa thành hình trăng tròn, sát khí vây quanh nó, dường như sẵn sàng cắn nuốt hết tất cả.

- Một kiếm này là do Tôn Thần truyền thụ cho ta để sát thần. Người hãy lĩnh thử xem...

Vu Thần Ba Độ đột ngột chém xuống một kiếm. Sát khí tụ lại như một đường kiếm đánh tới Long Vũ.

Long Vũ kinh hãi trong lòng. Sát khí mãnh liệt kia chứng minh rằng một kiếm này uy lực to lớn không thể coi thường. Khẽ quát một tiếng, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể nháy mắt được kích thích, liên tục chuyển động xung quanh hắn.

- Ầm Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sát khí của Vu Thần Ba Độ đụng vào lớp phòng ngự của Long Vũ, chỉ là do hai cỗ lực lượng này có lực lượng ngang nhau nhưng lại bất đồng, khiến chúng hóa giải lẫn nhau, nên nhanh chóng đều bị biến mất.

Vu Thần Ba Độ hít sâu một cái, sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Người rốt cuộc đã có được kỳ ngộ gì... Tu vi người rõ ràng là ngang với ta, nhưng vừa rồi lực lượng người lại mạnh hơn ta...

Vu Thần Ba Độ lại chém ra thêm một kiếm, kiếm khí xơ xác tiêu điều điên cuồng tiến tới.

Kiếm mang của Long Vũ nhanh chóng va chạm với công kích của Vu Thần Ba Độ phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Nhưng ngay khi Long Vũ vừa thở phào nhẹ nhõm thì Vu Thần Ba Độ lại đánh ra một Hoành Mâu kiếm. Long Vũ quát lên một tiếng, lúc này cũng không tránh né, dùng Thiên Sư kiếm pháp chống lại công kích của Vu Thần Ba Độ.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, Ba Độ nhanh chóng lui lại phía sau tránh xung kích của vụ nổ hai cỗ lực lượng tạo ra. Đợi khi thân hình vững lại, Vu Thần Ba Độ hơi kinh hãi nói:

- Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Đợi đến khi người chết, ta sẽ nói cho người biết. Ta tin rằng đến lúc đó người sẽ rất kinh ngạc.

Long Vũ thét lớn một tiếng, toàn thân bao phủ bởi màu vàng ánh kim chói lọi, nháy mắt triệu hồi ra hai con Ván Thiên Thần Long điên cuồng đánh tới Vu Thần Ba Độ.

Vu Thần Ba Độ cười lạnh, nhảy lên nhanh như chớp, toàn thân tràn đầy lực lượng, thân kiếm gào rít, chém xuống một kiếm thế tựa lời đình.

Long Vũ lập tức triển khai phòng ngự hướng Vu Thần Ba Độ điên cuồng đánh tới, Hỗn Độn nguyên lực cường đại nương theo quy luật Thiên Đạo, kết thành một cái lưới cực lớn, vây lấy lấy hấn ở bên trong.

Vu Thần Ba Độ thét lớn một tiếng, lách người tránh qua, phát tay lại chém ra một kiếm, sát khí như vạn mã đánh thẳng về phía Long Vũ.

Long Vũ điên cuồng thét lên giận dữ, khởi động kiếm quyết, màu vàng ánh kim phát lên chói lọi. Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, đẩy cả Vu Thần Ba Độ lẫn Long Vũ lui về phía sau.

Lúc này, hai người đều không giấu thực lực của mình, cả hai đều đã tung ra những lực lượng sở trường của mình.

Khóe miệng Vu Thần Ba Độ tràn đầy máu, mà thân hình Long Vũ cũng lao đảo muốn ngã, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Hừ, chẳng có gì hơn... Người cũng chỉ có thể giao chiến ngang tay với ta thôi, nhưng không có cách nào có thể tạo ra thương tổn với ta đâu...

Ba Độ lau đi máu ở khóe miệng, trong lòng trở nên yên tâm.

- Sao vậy?

Đang lúc đắc ý, đột nhiên lệ quang cấp tốc quét về phía sau. Ba Độ cảm thấy nguy hiểm, lập tức vội vàng né tránh kiếm khí chém xuống. Hấn quay đầu nhìn lại, đã thấy vẻ mặt đằng đằng sát khí của Long Vũ xuất hiện ở sau lưng mình.

- Hảo tiểu tử, thiếu chút nữa thì ngươi thành công rồi.

Vu Thần Ba Độ vội vàng thu hồi sự khinh bỉ trong lòng, giọng căm hận nói:

- Rốt cuộc ngươi làm thế nào mà bá đạo như vậy?

Nói xong, đột nhiên Vu Thần Ba Độ hai tay cầm kiếm, hai cổ lực lượng khác nhau thoát ra từ trong tay bao vây lấy Lục Thần kiếm.

Vu Thần Ba Độ cười lạnh một tiếng, hai mắt đột nhiên hóa thành màu đỏ, Lục Thần Kiếm mạnh mẽ đánh ra, phát lên tiếng kêu gào thảm thiết.

Vu Thần Ba Độ chém Lục Thần kiếm xuống, Lục Thần kiếm nháy mắt hóa thành tấm màn màu đen che lấp cả bầu trời, hướng thẳng tới Long Vũ đánh xuống, sát khí vô hạn ẩn giấu trong tấm màn màu đen đỏ.

Tấm màn đen tán ra sát khí kinh người khiến người ta vô cùng ngột ngạt. Long Vũ biến sắc, hấn biết một kiếm này có ẩn chứa uy lực rất lớn.

Long Vũ không hề chậm trễ, toàn thân lóe lên Ám Kim Quang Hoa chói lòa. Hấn phi thân lên, Thiên Sư kiếm pháp đánh ra một đạo kiếm quang. Kiếm quang gào rít rung trời, hướng Vu Thần Ba Độ nghênh đón.

Sắc mặt Vu Thần Ba Độ đại biến, không dám có chút khinh suất.

Nếu nói lúc trước, hai người mới công kích thì lúc này mới là giao chiến thực sự. Bất kể là lực lượng hay chiêu thức, cả hai người đều sử dụng lực công kích cực hạn.

Kiếm quang màu vàng ánh kim đánh vào tấm màn đen của Lục Thần kiếm, nhất thời hóa thành vô số mảnh nhỏ. Một trận nổ âm âm vang lên, cuối cùng cả tấm màn lẫn kiếm quang đều biến mất.

Sắc mặt Vu Thần Ba Độ trở nên khó coi.

- Ta sẽ không chịu thua đâu!

Về mặt Ba Độ trở nên có chút điên cuồng. Nói xong, hấn dùng kiếm quyết bổ đến đầu Long Vũ, một kiếm này không có gì hoa mỹ, nhưng trong kiếm khí ẩn chứa sát khí cường đại không gì sánh được.

Long Vũ giống như lôi bạo, quần áo phản phật như cuồng phong, toàn bộ hỗn độn nguyên lực trong cơ thể đều điều động, Thiên Sư pháp kiếm trong tay bắn ra quang mang chói mắt, giữa không trung xẹt qua một đạo ánh sáng, hướng Vu Thần Ba Độ điên cuồng đánh xuống.

Hai đạo nhân ảnh trong nháy mắt giao nhau, Vu Thần Ba Độ cùng Long Vũ giống như dừng lại trong thời khắc đó. Lúc này mọi thứ đều ngừng lại, bình khí hai người giao nhau, đồng thời đâm trúng bả vai đối phương.

- Long Vũ chớ có càn rỡ!

Đúng lúc này, giữa không trung xuất hiện âm thanh của Quang Minh Tôn Thần. Một bàn tay khổng lồ màu vàng chụp thẳng đến Long Vũ, Long Vũ thấy thế vội vàng tránh né.

Lúc này bàn tay liền tóm lấy Ba Độ, nháy mắt biến mất.

Long Vũ tính truy kích nhưng lại phát hiện khí tức đối phương đã hoàn toàn biến mất.

Thoáng do dự, Long Vũ đành tạm thời bỏ qua truy kích. Hắn tính toán sau khi phục hồi thương thế, hiển nhiên sẽ tới Thiên Ngoại Thiên giải quyết chuyện này.

.....

.....

Trong tiếng chuông du dương, Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế chậm rãi đi ra, đi phía sau là vài người thân mặc Huyền y, vẻ mặt già nua trang nghiêm, các đệ tử của Thiên Ngoại Thiên đi sát phía sau.

Quang Minh Tôn Thần đi đến trước điện, lúc này ngời xuống giường đã được chuẩn bị. Huyết Anh Đại Đế cùng các vị bô lão ngời xuống xung quanh hắn, Quang Minh Tôn Thần hướng Long Vũ hô:

- Ngươi cũng ngồi xuống đi...

Nói xong chỉ đến một chỗ ngồi trong điện.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Ngươi đoán ta sẽ....

Quang Minh Tôn Thần ngẩng đầu nhìn lên trời, khóe miệng lộ vẻ mỉm cười:

- Cái gì cần tới cũng sẽ tới...

Long Vũ cũng không khách khí, tiến lên ngồi xuống.

Hắn nhìn như vậy, rốt cuộc là có ý tứ gì?

Long Vũ vừa ngồi xuống, chỉ thấy Vu Thần Ba Độ từ phía dưới đi tới, rạp người khúm núm, cung kính nói:

- Ba Độ xin ra mắt Tôn Thần, Đại Đế...

Âm thanh của Ba Độ rất lớn, vang lên thật xa.

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười, phất tay tỏ ý với Ba Độ.

Về mặt Huyết Anh Đại Đế về mặt cũng hững hờ.

Nhìn một vòng quanh điện, Quang Minh Tôn Thần cao giọng nói:

- Chư vị, hiện giờ ác ma đang tìm đến Thiên Ngoại Thiên, các ngươi hãy thi triển bản lĩnh, là cơ hội hàng yêu phục ma rất tốt.

Nói xong liền vung tay, tiếng trống hùng hậu bỗng vang lên làm nhiệt huyết người ta sôi trào. Trong hư không, mây mù dày đặc chậm rãi tiêu tán, mây vạn đệ tử Thiên Ngoại Thiên xuất hiện.

Chậm rãi dựng Kiếm Minh lên, Ba Độ đứng dậy quát lớn:

- Long Vũ, ngươi chính là ác ma, hãy để mạng lại...

Long Vũ nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy thương thể Ba Độ đã khởi hân, hơn nữa khí tức đầy vẻ quang minh chính đại, rất khác so với lúc trước. Cách đó mười thước, hân dựa theo gió đứng, tay nắm Lục Thần Kiếm, kiếm khí hào hùng.

- Tôn Thần, ngài không nghĩ là ta sẽ tự tìm đến cái chết chứ?

Long Vũ cười cười:

- Cũng tốt, nhiều người như vậy sẽ giúp ta luyện tập, ta rất thích... Muốn cho ngài biết, mặc dù là ta tu luyện Hỗn Độn Quyết Thiên Cảnh, nhưng vẫn sẽ không khiến cho lực lượng Thiên Đạo phản ứng cùng chú ý.

Lời này vừa nói ra, trên mặt Quang Minh Tôn Thần nhất thời có chút không vui.

Về mặt Huyết Anh Đại Đế vẫn hờ hững như cũ, giống như những việc này hoàn toàn chẳng liên quan đến hân chút nào.

Chợt nghe thấy âm thanh kinh thiên, một đạo kiếm quang lóe lên tận trời, nguyên lai là Ba Độ đã bắt đầu công kích Long Vũ. Long Vũ tất nhiên nghênh chiến.

Chiêu đầu qua đi, trong lòng Long Vũ rung mình, ngưng thần quan sát, tu vi Ba Độ tựa hồ tăng lên. Xem ra Tôn Thần cũng chăm chỉ mua thuốc lác cho hân.

Ai cũng không để ý tới khóe miệng Huyết Anh Đại Đế hiện lên một tia cười vui mừng. Con người nhìn chăm chăm vào hai người giữa sân, đối với biểu hiện của Long Vũ âm thầm gật đầu.

Mà lúc này ở giữa sân, hai người đã giao chiến với nhau hơn mười hiệp. Kiếm khí tung hoành, ánh sáng chói lòa.

315. Chương 75: Người Chiến Thắng (1)

Tốc độ cuộc chiến càng lúc càng nhanh khiến cho mọi người hoa cả mắt, chỉ thấy vô số bóng người lướt qua, kinh lực như con sóng vô hình đập xuống khiến đất đá bắn tung tóe, màu sắc rực rỡ bắn ra một cách hỗn loạn.

Cho dù là đệ tử của Thiên Ngoại Thiên cũng phải trầm trồ khen ngợi không ít.

Từ khi Long Vũ không hiểu sao mà chiếm được quy luật Thiên Đạo. Hân có được rất nhiều cảm ngộ, cho dù là kiếm chiêu bình thường qua tay hân cũng trở nên khác thường.

Ba Độ lập tức tập trung tinh thần, bình tĩnh ứng chiến.

Quang Minh Tôn Thần nhìn chăm chăm vào hai người, cẩn thận nghiền ngẫm chỗ tinh diệu mà kiếm chiêu Long Vũ thi triển ra, dần dần tìm được chút manh mối.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên bên tai hân:

- Tôn Thần, người thấy kiếm chiêu của Long Vũ thế nào?

Quang Minh Tôn Thần quay đầu nhìn lại. Huyết Anh Đại Đế đang đứng sau hân. Quang Minh Tôn Thần lập tức giãn mặt cười nói:

- Rất đơn giản nhưng lại rất tinh diệu. Tuy mỗi chiêu có vẻ tầm thường nhưng khi qua tay hân thi triển ra lại mang một uy lực rất lớn. Nhìn lâu như vậy không ngờ ta lại không tìm được chút kẽ hở nào...

Huyết Anh Đại Đế cũng cười thật tự nhiên, nói:

- Đúng vậy. Ta nhìn lâu như vậy cũng không nhìn thấy thiên tài nào như thế... Khẳng định duy nhất là tu vi và chiêu thức của Long Vũ tiến bộ rất nhiều.

Quang Minh Tôn Thần vuốt cằm nói:

- Đại Đế, tình huống như vậy nói ra chắc gì đã tốt cho chúng ta. Người nhìn kỹ lại xem, có phát hiện ra cái gì không?

Huyết Anh Đại Đế gật gù:

- Ta sẽ nhìn kỹ, chẳng qua ta cảm thấy hay là ngươi thôi đi... Chẳng lẽ ngươi cảm thấy có người nào của Thiên Ngoại Thiên có thể làm đối thủ của hần?

Quang Minh Tôn Thần ha ha cười lớn:

- Đại Đế, ngươi còn có chuyện chưa biết, đã nghe qua câu kiến nhiều căn chết voi chưa... Lúc trước ngươi cũng là người đến từ thế giới thật, hàm ý của những lời này, ngươi chắc hẳn phải rõ hơn ta chứ nhỉ... Hiện tại, cơ hội duy nhất của chúng ta chính là để hần nhanh chóng tu luyện, đạt tới Thiên cảnh. Nếu không, chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết...

Nói đến câu sau cùng, tâm tình Quang Minh Tôn Thần tựa hồ có chút trầm thấp.

Sau đó, Huyết Anh Đại Đế và Quang Minh Tôn Thần vừa trò chuyện vừa chăm chú để ý tới trận đấu.

Đột nhiên, Vu Thần Ba Độ ngửa mặt lên trời huýt một tiếng dài, xoay người bay vút ra, ngự kiếm lơ lửng trên không, cất cao giọng nói:

- Long Vũ, trên người ngươi có gì cổ quái vậy? Vì sao mỗi một kiếm chiêu của ngươi đều không có chút sơ hở nào. Cuối cùng thì ngươi đã đạt được kỳ ngộ gì?

Vu Thần Ba Độ cảm thấy cực kỳ bức bối.

Hần vốn tưởng lần này tăng cường lực lượng thì nhất định có thể đánh bại Long Vũ. Nhưng từ thế cục trước mắt mà xem thì sự thật hiển nhiên không phải vậy. Kiếm chiêu của hần không cần biết có tinh diệu đến cỡ nào cũng bị Long Vũ tìm ra sơ hở. Ngược lại, kiếm chiêu của Long Vũ nhìn như bình thường không có gì lạ hết. Nhưng sau khi kiếm chiêu xuất ra, uy lực thật lớn mới bộc lộ lại không hề có chút sơ hở nào.

Thật sự là quỷ dị.

Lời Vu Thần Ba Độ nói cũng là ý nghĩ của tất cả mọi người tại Thiên Ngoại Thiên.

Mọi người tại đó đều ồ lên, nhìn về phía Long Vũ rồi xì xầm bàn tán.

Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế cùng mấy vị trưởng lão nhú mày yên lặng.

Long Vũ lập tức nhướng mày, muốn mở miệng cự tuyệt, nào biết Ba Độ còn nói thêm:

- Ngày đó, ta tận mắt nhìn thấy ngươi tu luyện nhưng căn bản không thấy có gì dị thường... Cứ coi như là chết, ngươi cũng nên cho ta chết được rõ ràng, có được không?

Mây kiếm của Long Vũ lập tức nhú lại, lạnh giọng quát:

- Cũng giống như những người đã chết từng hỏi ngươi câu đó, ta nghĩ ta sẽ nói cho ngươi, trước khi ngươi chết...

Dứt lời, hần vươn người đứng dậy, nhún chân một cái, cười gió nhảy múa, lại bắt đầu công kích.

Tư thế của hần tao nhã, nhanh nhẹn như điện, không chút đông dài nào. Mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Vu Thần Ba Độ thấy Long Vũ đã lao tới, liền lạnh lùng nói:

- Một khi đã như vậy, bố mày liều mạng...

Khuôn mặt dữ tợn của Ba Độ lộ ra nụ cười hài hước. Ngay lúc đó, một cỗ sát khí cường đại mà vô hình từ từ tỏa ra khắp nơi, bốn phía như nổi lên những gợn sóng.

Long Vũ ngưng tụ thần niệm, ánh sáng ám kim sắc trên Thiên Sư pháp kiếm ngưng lại trong lòng bàn tay hần.

Quần áo của Vu Thần Ba Độ đột nhiên cuốn về phía sau, thân thể dường như bị cuồng phong thổi tới, lưng lay sắp đổ, khuôn mặt cũng lay động những gợn sóng. Sau đó, hần bỗng nhiên hồng lên một tiếng, thân hình xoay tròn, vọt tới phía Long Vũ.

Long Vũ cảm thấy thân thể mình rơi vào một tấm lưới to lớn do Vu lực biến dị tạo ra, bị thần thức của Ba Độ tập trung, cảm giác như chỉ động thêm nữa là sẽ lọt vào một kích trí mệnh của hắn ngay.

Lúc này, Vu Thần Ba Độ đã đánh tới, Long Vũ lập tức trấn định lại, Hồn Độn nguyên lực trong cơ thể tụ hết ở cánh tay phải, lấy quy luật Thiên Đạo đem Thiên Sư pháp kiểm chém ngang ra.

Bất ngờ rằng lại vẫn là một kích bình thường.

Nhưng ở trong mắt người quan chiến, một chiêu kia không thể soi xét ra chút sơ hở nào.

“Ầm” một tiếng vang lên, hai cổ lực lượng kèm theo ánh sáng kỳ lạ nổ ra bốn phía. Hai đạo thân ảnh bắn ngược về phía sau nhanh như điện, lực lượng của Long Vũ và Vu Thần Ba Độ ngang ngửa nhau.

Mọi người cùng kinh hô, Ba Độ không ngờ lại liều mạng mà Long Vũ thì lại không thêm quan tâm chút nào. Bởi vậy có thể thấy được, giữa hai người có một khoảng cách.

Huyết Anh Đại Đế và Quang Minh Tôn Thần cũng hơi kinh hãi. Kỳ thật thì lực lượng của Ba Độ và Long Vũ cũng không có chênh lệch lớn, chênh lệch giữa hai người hầu như là chiêu thức.

Trong đôi mắt Vu Thần Ba Độ hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn nở nụ cười tự giễu:

- Xem ra ta có liều mạng cũng chưa chắc có thể thắng được người...

Nói xong, cổ tay phải hắn run lên, Lục Thần kiếm rút gào, nổi lên một đạo kiếm quang bạch sắc cuộn cuộn mạnh mẽ, múa lên mấy đường hoa lệ giữa ngang trời, rồi bắn thẳng đến.

Trường kiếm gào thét mãnh liệt, đột nhiên sáng chói lên, nứt vỡ từng khúc, phảng phất như một bạch sắc cự long nô hồng lao ra.

Long Vũ rung mình, không dám thờ ơ chút nào với công kích của Ba Độ.

Trước khi ra chiêu, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một đạo linh quang. Dựa vào sự quen thuộc giữa lực lượng bản thân mình và quy luật của Thiên Đạo, trước hết chặn đứng công kích của Ba Độ.

Cự long ngưng tụ từ kiếm khí kia thậm chí còn chưa kịp giương nanh múa vuốt đã bị hủy diệt.

Mấy nghìn người Thiên Ngoại Thiên nhất thời ồ lên, thủ đoạn này thật là kinh sợ Tam Giới, khiếp đảm vũ nội, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Quang Minh Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế cùng vài vị trưởng lão cũng vô cùng chấn động với thiên tư thông minh tuyệt đỉnh của Long Vũ. Mấy người liếc nhìn nhau, tất cả đều tự hiểu là trên người Long Vũ có gì đó cổ quái.

Vu Thần Ba Độ kinh hãi không chịu nổi, vội vàng dụng lực thật mạnh phóng ra ba kiếm đánh thẳng vào bộ vị yếu hại của Long Vũ.

Chuyện đến bước này, hắn đã không còn đường để lui nữa.

Long Vũ ngẩng cao đầu, thẳng lưng. Khóe miệng cao ngạo tạo nên vẻ tươi cười. Nghĩ ngợi chút, hắn chủ động xuất ra vài kiếm. Từng chiêu, từng thức nhìn bình thường không hề hoa lệ nhưng lại xuất hiện vô số sát chiêu. Vu Thần Ba Độ kinh hãi, sớm đã mất tự chủ bị Long Vũ làm cho chỉ biết cắm đầu vào mà liều mạng tấn công.

Đám người Quang Minh Tôn Thần và Huyết Anh Đại Đế đưa mắt nhìn nhau.

- Tôn Thần, đây là thân thủ do người dạy dỗ...

Huyết Anh Đại Đế đột nhiên nói.

Quang Minh Tôn Thần thở dài:

- Đúng vậy, là một tay ta thúc đẩy lực lượng của hắn tăng cao, nhưng ta trăm triệu lần không ngờ tới, thành tựu của hắn lại là to lớn như thế.

- Đúng rồi... không biết trên người Long Vũ có cái gì cổ quái không?

Quang Minh Tôn Thần đưa ra câu hỏi hơi có chút thâm ý.

- Hình như là có chút cổ quái...

Huyết Anh Đại Đế tiếp nhận đề tài này, nói:

- Tôn Thần, nói vậy ngươi cũng hiểu rồi, trừ khi là hấn nắm giữ quy tắc nào đó, nếu không thì một kiếm trông bình thường của Thiên Ngoại Thiên căn bản không phân biệt được tình huống giữa sân.

Lúc này, Vu Thần Ba Độ bỗng dưng thét to một tiếng thấu trời, hai tay giơ Lục Thần kiếm lên trên đỉnh đầu. Vu lực mạnh mẽ từ trên thân kiếm nhanh như thiểm điện chạy ngược xuống thân thể, tạo thành một cái kén bảo hộ thân thể hấn vào trong.

- Giết!

Một chữ “giết” thốt ra, Vu Thần Ba Độ và Long Vũ đã va chạm vào nhau. Tốc độ hai người cực nhanh, đệ tử bình thường của Thiên Ngoại Thiên căn bản không phân biệt được tình huống giữa sân.

Mãi cho đến khi lưu quang tràn ngập các loại màu sắc biến mất, thân ảnh đối đầu của Long Vũ và Vu Thần Ba Độ mới hiện ra trước mắt mọi người.

Bất chợt, quần áo Vu Thần Ba Độ rách tung ra, rồi thân ảnh ầm ầm ngã xuống, khoe miệng tràn ra một vệt máu tươi.

Đệ tử Thiên Ngoại Thiên thể nào từng nghĩ hấn có thể bất lực như vậy. Tất cả đều sững sốt, rồi lập tức ồn ào, to nhỏ thảo luận.

Quang Minh Tôn Thần và Huyết Anh Đại Đế cùng vài vị trưởng lão cũng âm thầm giật mình.

- Ài!

Thân ảnh Quang Minh Tôn Thần bỗng dưng biến mất, nháy mắt đã xuất hiện bên người Vu Thần Ba Độ.

Huyết Anh Đại Đế hơi vui mừng âm thầm gật đầu với thủ đoạn của Long Vũ.

Quang Minh Tôn Thần cẩn thận bắt mạch cho Vu Thần Ba Độ, nhất thời biến sắc mặt nói:

- Ngươi đã phé đi kinh mạch của hấn...

Sắc mặt của Huyết Anh Đại Đế và vài vị trưởng lão đều ngưng trọng hấn.

- Hừ!

Quang Minh Tôn Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta đã xem thường ngươi... xem ra ngươi đã nắm chắc sẽ ngăn được thực lực của Ba Độ... Chẳng qua ngươi đừng có mà đắc ý sớm, ta có thể khôi phục kinh mạch cho Ba Độ...

Nói xong, Quang Minh Tôn Thần lấy bốn mạng nguyên lực để chữa thương cho Ba Độ.

Không lâu sau, Vu Thần Ba Độ chậm rãi tỉnh lại, thấy Quang Minh Tôn Thần ở bên cạnh. Vẻ mặt xấu hổ và giận dữ cùng hiện lên trên mặt. Đồng thời, hấn ngẩng đầu nhìn Long Vũ, trong con mắt hiện lên nỗi phẫn hận và oán độc.

Quang Minh Tôn Thần lập tức lớn tiếng nói:

- Ngươi sao có thể vô dụng như thế... Uống phí kỳ vọng ta đặt vào ngươi.

Vu Thần Ba Độ ngơ ngàng nói:

- Tôn Thần nguôi giận, trên người tiểu tử này có điều cổ quái... Lực lượng của ta và hấn không có khác biệt mấy, nhưng về mặt chiêu thức thì hấn hơn ta rất nhiều. Ta căn bản là vô pháp hạ thủ.

Quang Minh Tôn Thần nghe vậy liền nhíu mày im lặng, Huyết Anh Đại Đế thì như nghĩ tới điều gì, nói:

- Tôn Thần, ta xem coi như mọi chuyện đã xong đi... Đừng đánh nữa, chuyện giữa ngươi và Long Vũ nên để người trong cuộc tự giải quyết đi...

Mọi người ở đây nghe xong nhất thời ồ lên.

Quang Minh Tôn Thần cũng khẽ nhú mày. Ở Thiên Ngoại Thiên này, duy chỉ có lời nói của Huyết Anh Đại Đế là có trọng lượng. Lời của hắn tại Thiên Ngoại Thiên vô cùng có trọng lượng.

Hiện giờ hắn nói như thế, chuyện đánh nhau chắc rằng sẽ không tiếp tục.

Vốn ý của Quang Minh Tôn Thần là hy vọng lần này tại Thiên Ngoại Thiên sẽ bức bách Long Vũ chủ động tu luyện thêm lần nữa.

Chẳng qua không có vấn đề gì, hắn vẫn còn có hậu chiêu.

- Long Vũ... Người nhất định phải tiếp tục tu luyện...

Quang Minh Tôn Thần cười lạnh một tiếng nói:

- Ở chỗ ta có một người mà ngươi muốn gặp...

- Có ý gì?

Trên mặt Long Vũ hiện lên một đạo hàn khí.

- Ngươi cứ đi Phượng lâu nhìn thì sẽ rõ...

Quang Minh Tôn Thần sai người mang Ba Độ đi, rồi cười nói:

- Long Vũ, đừng có nói ta dễ tiện, ta cũng chỉ là bị ép buộc thôi.

- Ngươi bắt nữ nhân của ta?

Long Vũ như nghĩ tới điều gì.

- Không không không không...

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Ngươi không nên nói bậy nha, nữ nhân của ngươi không phải do ta bắt, là chính cô ta tìm tới tận cửa, hơn nữa nàng còn là một Vu Thần.

- Hương Hương!

Long Vũ nhất thời liền hiểu ra.

- Đợi chút!

Ba Độ hình như cũng nghe được hai chữ Vu Thần, nhất thời quay đầu về phía Tôn Thần hỏi:

- Tôn Thần, ngài nói là lại có Vu Thần mới xuất hiện.

- Đúng vậy...

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần hơi nhếch lên, nói với Ba Độ:

- Ngươi đã có người kế nghiệp...

Câu này bao hàm hai ý nghĩa, có chút thâm ý.

Vừa có thể lý giải là Vu tộc có người kế nghiệp.

Nhưng cũng có thể lý giải là tân Vu Thần sẽ bước theo con đường của Ba Độ.

Mặt Long Vũ lạnh như băng, trong đôi mắt bắn ra sát khí:

- Tôn Thần, nếu ngươi dám xuống tay với Hương Hương thì đừng trách ta không khách khí...

- Ha ha!

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Người trẻ tuổi không nên nóng nảy, người đến nhà tất nhiên là khách, hơn nữa nàng lại còn là nữ nhân của người, ta làm sao có thể tiếp đón chậm trễ... Yên tâm đi, nàng vẫn ổn. Hơn nữa ta cũng không có ý định xuống tay với nàng. Ta chỉ hy vọng, người mau chóng đi tu luyện thêm...

- đương nhiên, trước hết người cứ đi xem nữ nhân của người đi.

Quang Minh Tôn Thần nói.

Khóe miệng Ba Độ gợi lên một nụ cười:

- Trời phù hộ Vu Tộc ta...

.....

.....

Long Vũ không quan tâm đến Ba Độ và Quang Minh Tôn Thần nữa, vội vàng phi thân tới hướng Phượng lâu.

Thời gian không lâu sau, hắn đã tới trước Phượng lâu.

Đẩy cửa vào, Long Vũ không khỏi ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy phòng lóe lên ánh sáng màu hồng, hương khí tràn đầy bốn phía xông vào mũi, một người cúi đầu ngồi ở trên giường, tử y nhẹ nhàng bao bọc lấy thân hình mê người, hai má đỏ tươi ướt át, quả đúng là Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương thấy Long Vũ mở cửa đi vào liền ngẩng đầu lên, ngược đôi mắt long lanh như nước nhìn hắn. Sắc mặt vốn đang nhợt nhạt có thêm một mảnh ửng đỏ, bỏ nhào vào lòng Long Vũ, nghẹn ngào nói:

- Anh Vũ, thực xin lỗi anh, em không nghe lời anh nói, em nghe tin anh gặp nạn từ chỗ Bạch Mi đạo nhân, thế là em liền chạy tới...

- Bạch Mi đạo nhân?

Long Vũ hơi ngẩn ra, lập tức hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Bạch Mi đạo nhân làm sao có thể biết chuyện của anh?

- Ông ta nghe được từ chỗ Quang Minh Tôn Thần.

Đường Hương Hương ngẩng đầu lên nói.

- Anh Vũ, anh trách em sao?

Ngay sau đó, Đường Hương Hương lại hỏi một câu.

Long Vũ được Đường Hương Hương ôm chặt lấy, hương thơm áp áp tràn đầy cõi lòng, thân mình lả lướt dán chặt vào người Long Vũ, nóng bỏng như tràn ngập trong hỏa diễm, lại tản ra một mùi thơm thoang thoảng, tình ý dạt dào.

Hắn nhớ rằng nữ tử trong lòng mình vốn có thân phận tôn quý nhưng nàng lại tử bỏ để có thể ở cạnh hắn.

Vì mình, nàng từng coi nhẹ sinh mạng.

Vì mình, nàng thậm chí còn phản bội tổ tiên của mình.

Và nàng từng gặp bao nhiêu ủy khuất và khó khăn.

Nghĩ tới đây, Long Vũ làm sao còn có nửa điểm trách cứ chứ. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhỏ nhẹ an ủi:

- Hương Hương, yên tâm đi, không sao đâu...

Đường Hương Hương ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn hắn:

- Anh Vũ, anh thật sự không giận em sao, vậy thì tốt quá...

Long Vũ nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng, khuôn mặt nàng còn vương chút nước mắt nhưng lại nở nụ cười rạng rỡ. Hắn cảm thấy như trong lòng mình nảy sinh điều gì đó làm hắn nhận không được mà muốn cúi

xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Muốn là làm, Long Vũ cúi đầu xuống, hai người càng ngày càng gần, vẻ mặt cũng càng ngày càng sát nhau, gần như là muốn diễn tả rằng họ đã sẵn sàng để làm mọi chuyện... Bốn bờ môi nhẹ nhàng quần lấy nhau. Cánh tay ngọc của Đường Hương Hương quần lấy cổ Long Vũ. Long Vũ cảm thấy có cái gì đó mềm mại, trơn trơn từ trong miệng Đường Hương Hương vươn vào miệng hắn thăm dò, lại còn không ngừng khiêu khích đầu lưỡi của hắn. Không cần nghĩ cũng biết đó là chiếc lưỡi đỉnh hương của người đẹp này.

Tâm thần Long Vũ rung động mạnh, huyết mạch sôi trào, một cỗ dục hỏa thiêu đốt từ dưới đáy lòng. Hắn không có cách nào kìm nén, dập tắt ngọn lửa đó đi mà hắn cũng không định kìm nén nó. Long Vũ lập tức ngậm chặt lấy cái lưỡi lớn mặt kia, nhẹ nhàng mút vào.

Long Vũ bá đạo chiếm lĩnh cái miệng nhỏ xinh, không ngừng càn quấy, công thành đoạt đất. Đôi tay nóng bỏng cũng không thành thật mà du ngoạn trên thân hình Đường Hương Hương, khi thì mạnh mẽ lỗ mãng, khi thì nhẹ nhàng ôn nhu.

Đầu lưỡi hai người linh hoạt triển miên một chỗ. Bàn tay to lớn của Long Vũ nhẹ nhàng luồn vào trong lớp tử y của Đường Hương Hương, nhẹ nhàng nắn bóp thân hình mềm mại của nàng. “Ừ...” Đường Hương Hương không kìm được mà khẽ rên lên một tiếng nhưng miệng lại đang bị Long Vũ quần lấy nên âm thanh chỉ có thể âm ỉ phát ra từ cổ họng.

Vạt áo của Đường Hương Hương bị Long Vũ kéo trượt khỏi bờ vai thon mềm dừng lại ở ngang eo. Bộ ngực phong mãn của nàng lộ ra trước mắt của Long Vũ. Bàn tay hắn không chút khách khí bao bọc lấy đôi song phong đang vì khấn trương mà cứng lại. Ngón tay cái không hề rảnh rỗi nhiệt tình uốn lượn, quen thuộc trêu chọc nụ hoa mềm, khiến nó trở nên cứng cõi hơn. Dưới sự trêu chọc của Long Vũ, Đường Hương Hương cảm thấy cả người mềm nhũn, phải dựa vào ngực hắn nếu không thì đã ngã ra đất rồi.

Bàn tay mềm mại trắng nõn của Đường Hương Hương cũng xoa loạn lên tấm lưng và vòm ngực rắn chắc của Long Vũ. Từng cái áo của hắn được nàng cởi ra để lộ thân hình tuyệt phẩm trước cặp mắt long lanh mỡ mè đang nhuộm màu dục vọng.

Long Vũ ôm Đường Hương Hương cùng ngã lăn lên chiếc giường gấm. Hai người cùng quần lấy nhau.

Long Vũ dờ môi khỏi miệng của Đường Hương Hương, hôn lên trán nàng rồi xuống gò má, cái mũi cao cao, cái cằm nhỏ xinh rồi lần xuống cằm cổ trắng ngần. Lửa tình mãnh liệt, những ẩn ký của dấu hôn trên nền da trắng nõn càng thêm nổi bật. Rồi thì đầu lưỡi mang theo lửa nóng như một con rắn nhỏ tham lam thăm dò khe răng hoàn mỹ giữa hai quả đồi cao ngất...

“Ồ...” Thân thể Đường Hương Hương run lên bần bật khi đầu lưỡi quái ác kia đã chiếm lĩnh nụ hoa hồng kiêu hãnh của nàng. Đường Hương Hương cảm thấy toàn thân như lửa đốt, cùng với động tác ngày càng triển miên chuyên chú của hắn, thì cảm giác tê dại cũng bao trùm toàn thân. Dù không phải lần đầu thân mật nhưng Đường Hương Hương vẫn có cảm giác đầu lưỡi hắn có thể chui vào nơi sâu kín nhất trong nội tâm nàng. Bàn tay vô thức vươn ra luồn vào tóc Long Vũ, thân thể cũng không tự chủ ưỡn cao lên để hắn dễ dàng hưởng thụ, dễ dàng ăn nàng.

Long Vũ cũng không dừng lại ở một nơi quá lâu. Hắn như một kẻ đam mê du lịch, không ngừng du ngoạn khắp nơi trên thân thể Đường Hương Hương. Chẳng bao lâu, trên thân thể nõn nà của nàng tràn đầy dấu hôn của hắn. Hai màu đỏ trắng đan xen có thể kích thích thị giác của bất kỳ một nam nhân nào. Long Vũ phải vất vả lắm mới kìm được lòng không đem Đường Hương Hương ăn sạch sẽ ngay lập tức. Hôm nay hắn muốn nàng thật từ từ... từ từ...

Thần chí Đường Hương Hương lúc này đã có chút mê em. Gương mặt đỏ ửng mê ly, nàng nói trong tiếng thở gấp: “Vũ... Ừm... Đây là chỗ của...”

Long Vũ đặt một ngón tay lên môi nàng, ngăn lại lời nàng sắp nói.

- Kưng à, không cần suy nghĩ gì cả, đây là chỗ của Quang Minh Tôn Thần... Nhưng chẳng phải sẽ càng thêm kích thích sao?

Long Vũ nở một nụ cười tà mị khiến cho Đường Hương Hương có chút si mê, lại có chút xấu hổ. Khẽ đập nhẹ vào vòm ngực rắn chắc của hắn, nàng thấp giọng:

- Anh thật xấu!

Long Vũ cười xấu xa một tiếng, không để Đường Hương Hương kịp phản ứng, bàn tay đang vuốt ve ở bắp đùi nàng dần tiến nhanh lên phía trên. Ngón tay quái ác xâm nhập vào vùng đất tư mật của Đường Hương Hương khiến nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng “a” đầy mê hoặc. Gương mặt Đường Hương Hương càng thêm đỏ rực, cái miệng nhỏ xinh đóng mở, thở dốc yêu kiều. Long Vũ nhìn thấy mà kìm không được lại cúi đầu ngậm lấy bờ môi Đường Hương Hương, liềm mạng mút lấy, hận không thể nuốt sạch nàng vào bụng.

Ngón tay ở dưới đã tăng thành ba ngón, không ngừng ra vào trêu đùa. Long Vũ và Đường Hương Hương hoan ái với nhau không phải lần đầu, hẳn tất nhiên biết chỗ nào là chỗ nhạy cảm của nàng. Long Vũ chỉ dùng chút công phu thì cơ thể của Đường Hương đã bị kích thích mà đỏ ửng lên. Ánh mắt nàng mê li, bị mờ đi vì dục vọng. Cái miệng bị Long Vũ giữ chặt nên âm thanh rên rỉ chỉ có thể âm ỉ phát ra từ trong cổ họng.

Rất nhanh, Long Vũ cảm thấy bàn tay hắn đã ướt đầm nước. Long Vũ biết tiểu sư em của hắn đã sẵn sàng tiếp nhận hắn. Long Vũ cũng không kìm nổi nữa, tiểu Vũ của hắn đã căng cứng lên khiến hắn không chịu được. Hắn hoài nghi nếu mình không giải thoát thì rất có thể sẽ bị di chứng về sau.

Long Vũ xoay mình, áp Đường Hương Hương ở dưới thân. Bàn tay to giữ chặt vòng eo thon nhỏ như rần nước của nàng. Đôi mắt hắn chăm chú nhìn khuôn mặt tinh xảo kia. Hắn muốn lại một lần nữa nhìn vẻ mặt nàng khi hắn tiến vào cơ thể nàng, khi hắn lấp kín khoảng trống cần lấp. Không để Hương Hương phải đợi lâu, Long Vũ chỉnh lại tư thế của mình, eo hồ động mạnh, đẩy về phía trước, thế tiến như trẻ tre.

“À...” Khoảng khắc hai thân thể kết hợp, từ cổ họng hai người đều phát ra thanh âm rên rỉ sung sướng. Long Vũ thấy rõ, khuôn mặt Đường Hương Hương vào lúc đó, luôn đặc sắc và chỉ mang hương vị của nàng, khác hẳn Kim Phượng, Thi Nhân, Dao...

Long Vũ cơ hồ không thể khống chế được thân thể, eo lưng lúc đầu còn chậm chậm lay động nhưng càng về sau càng nhanh. Có điều nhịp chuyển động của hắn vẫn mang tiết tấu rất nhịp nhàng khiến cho Đường Hương Hương sướng đến dục tiên dục tử.

Hai kẻ say tình quấn lấy nhau không rời, ngọn lửa dục vọng thấp lên cũng không phải chỉ một đợt cao trào mà dập tắt được. Chiến trường từ trên giường lăn xuống đất rồi lại quay lại giường, thanh âm hoan ái cứ quấn quanh trong Phòng lâu. Ước chừng phải trải qua mấy lần đại chiến, tiếng thở dốc và rên rỉ mới bình ổn lại, cuối cùng chỉ còn lại những tiếng hô hấp rất nhỏ.

Đường Hương Hương không tiếp thụ nổi sự hung mãnh của Long Vũ. Cơ thể hoan ái qua đi, nàng nằm trong lòng Long Vũ, thỏa mãn ngủ thật say.

Đường Hương Hương đến Thiên Ngoại Thiên đã được vài ngày.

Mấy ngày này nàng gần như bị giam lỏng, không có tự do.

Đương nhiên, không có tự do cũng không đáng sợ.

Đáng sợ là nàng không biết tin tức của nam nhân mà mình âu yếm.

Có thể nói, đoạn thời gian này, thần kinh của nàng vẫn luôn căng thẳng, không có chút thả lỏng nào. Hôm nay, nam nhân mà nàng yêu đã đến, tâm tình mới hoàn toàn được buông lỏng.

Tại địa phương xa lạ này, Long Vũ lại gặp được nữ nhân mà mình yêu thích, trong lòng cũng có một cảm giác dạt dào trước nay chưa từng có, cả người đều trở nên hưng phấn.

Nửa đêm về sáng, Long Vũ cũng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, vào lúc tờ mờ sáng, hai người đã tỉnh dậy

Trải qua một tối ôn nhu, vẻ mặt Long Vũ rất hớn hở, trong lòng trào dâng lên cuộn cuộn chiến ý. Đi xuống giường, mở cửa sổ ra, Long Vũ hít lấy bầu không khí thanh tân của buổi sớm, cảm thấy tinh thần hết sức sảng khoái.

Vì nữ nhân của hắn, thân nhân của hắn, bằng hữu của hắn, hắn phải chiến đấu với Quang Minh Tôn Thần.

- Anh Vũ... Chuyện hôm qua còn chưa nói xong đâu?

Đường Hương Hương đã thức dậy. Nàng mặc quần áo xong, đi tới phía sau lưng Long Vũ, ôm lấy hắn từ phía sau. Khoe môi nổi lên một nụ cười mỉm ngọt ngào hạnh phúc.

Sau đó, sắc mặt nàng nghiêm túc lại:

- Bạch Mi đạo nhân luôn liên hệ cùng Quang Minh Tôn Thần. Lúc trước, em nhận ra bọn họ có liên hệ nhưng không có chứng cứ. Sau đó La Lâm trở về, bọn em có trao đổi với nhau, xác định được đoán định trước đây... Đáng tiếc, bọn em lại không có chứng cứ...

Long Vũ thở dài:

- Rõ là thế sự vô thường... Nói thật, anh luôn rất kính trọng Bạch Mi đạo nhân. Không ngờ hắn lại là chó săn của Quang Minh Tôn Thần...

- Tiểu Vũ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Uy tín của Bạch Mi tại Huyện Môn ở thế giới thật rất cao, nếu không có căn cứ xác thực thì chúng ta rất khó chứng minh.

Đường Hương Hương lo lắng nói:

- Nếu tiếp tục giữ hắn lại, sợ rằng Huyện Môn sẽ gặp phải nguy hiểm.

- Không sao!

Long Vũ nói:

- Chuyện này anh sẽ tự mình đàm phán với Quang Minh Tôn Thần... Đúng rồi Hương Hương, Quang Minh Tôn Thần không có làm gì em chứ?

- Không có!

Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Ngoài giam lỏng ra, cũng không có làm gì khác thường cả...

- Hương Hương. em tạm thời chờ đợi ở đây mấy ngày nữa, anh sẽ quay lại tìm Quang Minh Tôn Thần. Sau khi anh làm rõ chuyện giữa anh và hắn, anh sẽ quay về đón em.

Long Vũ trầm giọng nói.

- Anh sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Đường Hương Hương hỏi.

- Không sao đâu!

Long Vũ tự tin nói:

- Trong thiên hạ này, anh nghĩ còn chưa có người nào có thể làm hại anh đâu...

Đường Hương Hương cực kỳ kinh ngạc, nói:

- Anh Vũ, tại sao anh lại tự tin được như thế?

Long Vũ mỉm cười, nhìn về phía bộ ngực phong mãn của Đường Hương Hương rồi nói:

- Bởi vì sự xuất hiện của bọn chúng đó...

Đường Hương Hương đỏ mặt, hồn dỗi trùng mắt với hắn một cái, vội lấy hai tay che ngực khiến cho Long Vũ ha ha cười. Nàng cảm thấy tâm tình mình vui mừng vô cùng.

- Hương Hương!

Long Vũ đi tới, duỗi tay ôm nàng vào lòng, miệng cắn cắn vành tai của nàng, thấp giọng nỉ non:

- Em biết không? Anh nắm giữ quy luật Thiên Đạo... rất nhiều chuyện, anh có thể tránh được.

- Quy luật Thiên Đạo?

Đường Hương Hương giật mình:

- Thật không? Điều này có thể sao? Thật tốt, từ nay không cần phải lo lắng.

Quy luật Thiên Đạo là như thế nào, Đường Hương Hương cũng không hiểu lắm, muốn tìm hiểu thử xem.

Thiên Đạo là năng lực siêu nhiên có sức mạnh phi phạm.

Đối với Thiên Đạo, tất cả mọi người đều không là gì.

Theo Thiên Đạo, cùng với sức mạnh là một đạo luật.

Phạm là sự sống thì sẽ trong qui luật. Cho dù là Thiên Đạo cũng không ngoại lệ.

Người hiểu rằng, nắm giữ qui luật này, hẳn có thể nắm giữ sự sinh tồn của toàn bộ sự sống.

- Hương Hương... Chờ anh ở đây, anh sẽ quay lại ngay.

Long Vũ hôn lên trán rồi vội vã đẩy cửa ra đi.

316. Chương 75: Người Chiến Thắng (2)

- Người đã đến rồi!

Long Vũ xuyên qua không gian và thời gian đến gặp Quang Minh Tôn Thần đang chờ đợi, hắn phun ra một câu thần nhiên.

- Bạch Mi đạo nhân đã bị người khuất phục từ bao giờ?

Long Vũ thuận miệng hỏi một câu, lẳng lẳng nhìn vị chí tôn của vũ nội này.

Ngoại trừ Huyết Anh Đại Đế, cho dù là đứng trước mặt hắn, đều không tự chủ được sinh ra một ý thần phục.

Nhưng hiện giờ có thêm một Long Vũ.

Long Vũ không những không thần phục mà còn cười ngạo nghễ.

Đây không phải là lần đầu tiên Long Vũ đối diện cùng Quang Minh Tôn Thần nói chuyện. Nhưng lúc này tâm tình của hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều, bởi lúc này hắn đã nắm giữ quy luật Thiên Đạo.

Tuy rằng có chút kịch tính nhưng sự thật là thế.

Long Vũ khẽ nhắm hờ mắt đợi Quang Minh Tôn Thần trả lời.

Nhưng Quang Minh Tôn Thần im lặng. Hắn giữ bình tĩnh, không biết đang suy tính gì, có vẻ không muốn trả lời Long Vũ.

- Tôn Thần, sự việc đã đến tình trạng này, người còn cho rằng mình là bố đời sao?

Long Vũ thở dài nhìn Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần cười nhạt, lạnh lùng, tự cao. Hắn trầm mặc suy nghĩ hồi lâu:

- Có một số việc, ta sẽ làm được...

Long Vũ nhìn hắn khinh thường nói:

- Người cảm thấy người sẽ thành công sao?

Quang Minh Tôn Thần hơi hơi cười, không giải thích gì:

- Ta sẽ làm được. Nếu không, tại quy luật Thiên Đạo, ta không còn đường sống.

- Người cũng sợ chết sao...

Long Vũ cười lớn, thanh âm mang oán độc:

- Ta nghĩ ngươi là kẻ cai quản vũ nội, coi thường sống chết... Ngươi lại sợ chết, thật bất ngờ. Ngươi chưa trả lời ta? Bạch Mi đạo nhân xảy ra chuyện gì? Tại sao lại theo ngươi?

- Hẳn tới bây giờ....

Quang Minh Tôn Thần ngẩng đầu nhìn Long Vũ, thập phần lãnh cảm:

- Hẳn là người của ta... Ngươi biết thế là đủ rồi...

Long Vũ ngẩn người.

Y đã bắt đầu bội phục Quang Minh Tôn Thần.

Nhìn Quang Minh Tôn Thần chăm chăm, Long Vũ nói:

- Ngươi đã bố trí việc này? Chẳng lẽ việc này ngươi đã biết trước.

- Không phải...

Quang minh Tôn Thần cười giễu cợt:

- Nếu ta biết có ngày hôm nay, thì đã không xảy ra nhiều chuyện thế.

- Nói thật, Bạch Mi đạo nhân là ngoài ý muốn...

Quang Minh Tôn Thần cười :

- Ta cũng thiếu chút quên mất hẳn..

- Ngươi có ý gì?

Long Vũ khó hiểu.

Về mặt Quang Minh Tôn Thần hồ hững, vấn đề không phải vậy, đồng từ dân ra không có vẻ lừa gạt, hẳn lạnh lùng nói:

- Hậu thổ đạt cảnh giới Vu Thần, trong đó được ta giúp một chút....Nếu ngươi cảm thấy Ba Độ còn ngươi vẫn coi là tôm tép, ta có thể cho Hậu Thổ cùng Ba Độ liên thủ...

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Long Vũ lạnh giọng nói.

- Tùy theo suy nghĩ của ngươi.....

Quang Minh Tôn Thần hơi mở mắt:

- Ngươi muốn sống, ta cũng muốn sống.... Là ta bất dĩ thôi...

Long Vũ chậm rãi buông thông mi mắt xuống:

- Ngươi muốn biết vì sao ta đạt tới Hỗn độn quyết Địa Cảnh mà sức mạnh của Thiên Đạo không để ý?

- Đương nhiên!

Quang Minh Tôn Thần nhìn thoáng qua Long Vũ, thản nhiên nói:

- Ngươi có ngày hôm nay, là ta ban ân, ta nghĩ có thể kiểm soát ngươi. Nhưng ta sai rồi, ngươi đã thoát khỏi sự khống chế. Ta nghi ngờ sao ngươi có thể làm được vậy?

Long Vũ cười như không cười nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Có lẽ bởi ta là chính nghĩa..

Quang Minh Tôn Thần phất tay, có chút khinh thường.

Đối với Long Vũ, hẳn không cho là như vậy.

Chính hay tà, hẳn là người rõ nhất. Cái gọi là chính nghĩa cũng chỉ là tán ca của kẻ chiến thắng, không có gì để đánh giá.

Long Vũ tiếp tục:

- Quang Minh Tôn Thần, nghe thì thật vĩ đại nhưng bên trong toàn tà niệm...

Hắn chợt mỉm cười:

- Ta sẽ không nói cho người biết, trừ khi người chết, ta đã từng nói với Ba Độ, và người cũng vậy.

Nghe Long Vũ nói, Quang Minh Tôn Thần cau mày.

- Ta ghét nhất là bị kẻ khác dùng nữ nhàn của ta uy hiếp...

Long Vũ thở dài mệt mỏi:

- Ta không ghét người mà hơn nữa còn muốn cảm tạ người. Nói thật, nếu không có người, ta không có ngày hôm nay. Không phải người làm mọi việc xuất phát từ ác ý, nhưng hôm nay lại đúng vậy.

Thanh âm của hắn trở nên bén nhọn:

- Ta sớm biết, nếu không có chuyện này, ta thực tâm mang ơn người.

- Người sẽ nghĩ vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần giễu cợt.

- Đúng vậy... Đáng tiếc người không tin bởi vì chính người cũng không thể hiểu.

Long Vũ cười:

- Người và Ba Độ cùng là một loại người....Sự hiện diện của các người thật bi ai. Khác hẳn với Đại Đế, cuộc sống của hắn còn có tư vị. Hắn hiểu được thế nào là yêu. Bên người cũng có không ít hồng nhan tri kỷ.

Long Vũ híp mắt lại:

- Nếu là ta, ta không thể cô độc cả đời như vậy, ta cam tâm rũ bỏ tất cả.

- Ta thật không rõ, cuộc sống toan tính, thủ đoạn, người không mệt mỏi chán ghét sao?

Long Vũ bĩu môi, khinh thường:

- Thật bi ai...

Quang Minh Tôn Thần không cảm thấy sự lừa gạt mà là những lời thật tâm từ Long Vũ, hắn chậm rãi:

- Mỗi người có một cách sống khác nhau...

- Người trẻ tuổi, không cần phải chém gió phun mưa...

Quang Minh Tôn Thần quay đầu lạnh lùng nói:

- Ta cảm thấy vui là được rồi.

Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười ma quái, nhìn Long Vũ hỏi:

- Người chưa trả lời ta? Nếu người không chủ động tăng tu vi, ta sẽ giúp người.

Long Vũ không trả lời, chỉ ho hai tiếng, sau đó cợt nhả:

- Quang Minh Tôn Thần, nếu ta cho người biết, mặc dù tu vi của ta đã đạt tới Thiên Cảnh, cũng không có chút rắc rối nào, người tin sao? Có lẽ người sẽ vô tư giúp ta...Đương nhiên, đối với ta, người làm việc này cũng không tệ lắm. Ít nhất, để cho ta cường đại rồi ta sẽ cảm kích người...

Quang Minh Tôn Thần mặc hồi lâu, không biết cam chịu hay đang suy tính chuyện gì? Có thể tin Long Vũ sao?

Hồi lâu sau, hắn lạnh lùng:

- Dựa vào cái gì mà ta tin người? Theo như lời người, ta phải từ bỏ kế hoạch của ta sao?

- Nhưng đã làm thì làm đến cùng. Bất chấp kết quả thế nào ta đều chấp nhận.

Quang Minh Tôn Thần hơi trào phúng:

- Cho dù thất bại, ta cũng không sao cả. Ít nhất, ta cố gắng làm một chút sự tình...

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần sắc bén, thanh âm ồn ã:

- Tuy rằng người muốn thoát khỏi tay ta, nhưng ta sẽ không cam chịu như thế...

- Mệnh?

Long Vũ nhìn hẩn:

- Ta còn tưởng rằng, vận mệnh người, người phải biết...

- Trước mặt Thiên Đạo, tất cả chỉ là con kiến..

Quang Minh Tôn Thần ngồi trên giường, cả người thở dài, ngẩng đầu nhìn Long Vũ:

- Không chỉ có ta, cho dù là người, cũng chỉ là con kiến trước Thiên Đạo...

Quang Minh Tôn Thần cao giọng, lạnh lùng nhìn Long Vũ:

- Nói cho ta biết, rốt cuộc người làm thế nào? Người đã có quy luật Thiên Đạo từ tay của Thiên Nguyên?

Long Vũ trầm mặc.

- Ta đã nhìn rõ chiêu thức của người..Nếu không nắm rõ quy luật Thiên Đạo người không thể nào làm được...

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi mở mắt, hàm ý mỉa mai:

- Nói cho ta biết, phải vậy không?

Long Vũ sững người, cười trừ:

- Người đoán đi...

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nói:

- Người không nói ta cũng có cách biết sự thật.

Long Vũ thở dài:

- Quên đi, ta không muốn làm khó người...Nói thật, ta đã nắm rõ qui luật của Thiên Đạo. Hơn nữa còn ăn sâu vào óc ta.

- Cái gì?

Quang minh Tôn Thần nghe vậy có vẻ không tin.

- Đúng vậy.

Long Vũ nói:

- Hơn nữa, theo ta biết từ Thiên Đạo thì không phải là cái Thiên Nguyên nắm giữ...

- Đúng vậy...

Quang Minh Tôn Thần gật đầu nói:

- Rõ ràng, người nắm giữ được quy luật Thiên Đạo không phải từ cái Thiên Nguyên nắm giữ.....Thiên Đạo mà Thiên Ngoại Thiên có thể ngộ ra được. Không phải là một bản hoàn chỉnh, không có khả năng dung hợp với người. Nếu không Thiên Nguyên đã sớm giống người...

Nghe Quang Minh Tôn Thần phân tích Long Vũ càng hiểu kì.

Hẩn cũng mới xác định, trừ vũ nội và Thiên Ngoại Thiên còn có Thiên Đạo khác. Thật không thể tưởng tượng.

Quang Minh Tôn Thần phát tay, thần nhiên:

- Ta biết người muốn gì....Thực sự, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái.
- Người hiện tại đã tin ta, nếu ta tu luyện tới Thiên Cảnh cũng không vấn đề.

Long Vũ nói.

Quang Minh Tôn Thần bình tĩnh đáp lời:

- Đúng vậy, không thể không tin... Long Vũ, người nắm giữ quy luật Thiên Đạo cũng không thể nghĩ ra giải pháp cho ta cùng Đại Đế sao?
- Ha..Ha...

Long Vũ cười:

- Nói thật, ta chưa nghĩ đến chuyện này? Thấy người nó như vậy, ta nghĩ cũng có chút khả thi. Nhưng tại sao ta phải làm vậy?

Quang Minh Tôn Thần nhìn vẻ châm chọc của Long Vũ lại có cảm giác run rẩy.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhắm mắt chậm rãi nói:

- Đơn giản, đổi cho người sự bình an... Nếu có thể giúp chúng ta giải quyết vấn đề, ta sẽ không làm phiền người nữa...Người làm chí tôn của Tam Giới, ta an phận tại Thiên Ngoại Thiên. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng.
- Tôn Thần, nhân phẩm người rất thấp kém, ta khó có thể tin tưởng.

Long Vũ thẳng thắn:

- Nếu ta giúp người giải quyết sự uy hiếp của Thiên Đạo, ta nghĩ người mới là uy hiếp của ta. Đến lúc đó người không còn bị Thiên Đạo ngăn cản, rất khó tưởng tượng ta có thể tự bảo vệ mình...
- Nói cách khác, người là kẻ vô sỉ, dè tiện, không đáng để ta giúp.

Long Vũ cười lạnh lùng.

Những lời này đâm trúng tim đen Quang Minh Tôn Thần. Trong mắt Quang Minh Tôn Thần hiện lên vẻ thành thật, sắc mặt có chút trắng bệch.

- Người sẽ cứu Huyết Anh Đại Đế phải không?

Quang Minh Tôn Thần hồi lâu nở nụ cười:

- Ta với hắn như nhau, hoặc cứu tất cả hoặc không ai cả...

317. Chương 76: Rất Hoàn Mỹ

Long Vũ lạnh lùng nhìn hắn.

Thanh âm Quang Minh Tôn Thần trầm thấp xuống, lạnh lùng nói:

- Nếu như không phải là lần này Thiên Đạo uy hiếp, ta nghĩ ta còn là một người tốt. Nếu không phải bị dồn đến bước này, ta không thể nào phá hủy hình tượng của mình.
- Người có hình tượng sao? Trong vũ trụ này tất cả sinh linh trong mắt người không phải đều là con kiến hôi sao?

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Rất khó tưởng tượng, người như người mà cũng có hình tượng.

Quang Minh Tôn Thần lãnh mạc nhìn thoáng qua Long Vũ:

- Người cùng Huyết Anh Đại Đế giống nhau. Thân là thượng vị giả, nhưng thủy chung lại không có phong độ cùng lòng dạ của thượng vị giả...

- Không sai, tất cả sinh linh trong vũ trụ này đều là con kiến hôi, đây là sự thật...

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Hôm nay người cũng chuẩn bị hủy diệt lực lượng Tam Giới... Khi lực lượng trong cơ thể người tăng lên. Chẳng lẽ người chưa từng có cảm giác tự hào... khiến người thấy được những sinh linh nhỏ bé kia chỉ vì một chút thức ăn mà giết chóc lẫn nhau, người cũng chưa từng có cảm giác chán ghét? Khi người thấy được những sinh linh nhỏ bé kia làm nhiều việc xấu, người sẽ không nghĩ tới hủy diệt sao?

Quang Minh Tôn Thần càng nói càng nhanh, ánh mắt càng ngày càng sáng. Đến cuối cùng dường như có chút động tình, nhìn Long Vũ lớn tiếng trách mắng:

- Thân là thượng vị giả, phải có giác ngộ của thượng vị giả.

Nghe được Quang Minh Tôn Thần chém gió, Long Vũ cười, nụ cười thật quái dị. Hắn nhìn Quang Minh Tôn Thần nhẹ giọng nói:

- Hoang đường...

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần khê biến, song Long Vũ chậm rãi ngồi thẳng người, nhìn hắn nói từng chữ từng câu:

- Thật là quá buồn cười... Bi ai, thật sự là bi ai... Quang Minh Tôn Thần, uống người là chí tôn của vũ trụ, tư tưởng của người lại hẹp hòi như vậy, cố chấp như vậy, buồn cười như vậy. Nói thật, lần này ngôn luận chó má của người, ta không đồng ý.

Khóe mắt Long Vũ híp lại, giấu cợt nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Người rất đáng thương... một phen ngôn luận chó má kia của người chỉ có thể nói rõ nội tâm của người rất cô đơn, rất tịch mịch... Căn bản không biết mình vì sao mình sống, người sinh tồn cũng không có chút niềm vui thú nào. Vẫn là câu nói kia, nếu như ta là người, thì ta đã tự bạo cm n rồi...

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần càng ngày càng trắng, trắng đến nỗi sắp trong suốt, căn bản không có nghe được câu nói cuối cùng của Long Vũ.

Long Vũ cay nghiệt nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Tôn Thần. Nghe ta sẽ không sai đâu. Người tự bạo đi. Như vậy người sẽ được giải thoát... Có thể bảo vệ linh hồn không chết. Tiến vào lục đạo luân hồi.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc hồi lâu. Sắc mặt tái nhợt, ngón tay hắn khê phát run. Có thể sâu trong nội tâm hắn đã tức giận đến vô cùng. Hắn chậm rãi ngẩng đầu. Nhìn Long Vũ lạnh lùng nói:

- Cả đời ta sai lầm lớn nhất chính là nặn ra người... Thực ra lúc đầu ta nên hủy diệt người. Nếu như không có người. Sự việc sẽ không đi tới ngày hôm nay.

Thanh âm Quang Minh Tôn Thần rất bình tĩnh. Trong bình tĩnh lại xen lẫn hàm ý vô cùng lạnh lẽo.

Long Vũ trầm mặc hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, hết sức bình tĩnh nói:

- Người sai rồi. Cho tới hôm nay, bước này là do người lựa chọn...

Quang Minh Tôn Thần nghe Long Vũ nói tựa như dạy dỗ:

- Thế nhân đều cảm thấy dĩ cầu vô tình Thiên Đạo. Nhưng ai biết, cảnh giới chí cao của vô tình lại là có tình...

Long Vũ bỗng nhiên nở nụ cười khó coi. Hai mắt nhìn thẳng Quang Minh Tôn Thần nói:

- Thật buồn cười. Không nghĩ tới người giống như người lại cũng không hiểu được đạo lý này.

Quang Minh Tôn Thần hờ hững nhìn Long Vũ, đôi môi khô khốc khê rung động, từng chữ từng câu nói:

- Nhóc con, ta không cần người giáo huấn. Nên làm như thế nào, tu luyện như thế nào, ta nghĩ ta so với người có quyền lên tiếng hơn.

Trong phòng lập tức yên tĩnh.

Vẻ tái nhợt trên mặt Quang Minh Tôn Thần thật lâu vẫn không chịu tan đi, đôi mắt của hắn trống rỗng, lộ vẻ đăm đăm trên khuôn mặt thon gầy.

Cũng không ai biết trong lòng Quang Minh Tôn Thần lúc này đến tột cùng là như thế nào, hắn chỉ lặng yên nhìn Long Vũ, trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi. Ta hỏi ngươi một câu nữa, ngươi rốt cuộc là giúp hay là không giúp.

Hắn lạnh lùng mở miệng:

- Ngay cả là sẽ chết, ta cũng có thể trước khi chết để ngươi hối hận cả đời...

Lời này vừa nói ra, Long Vũ nhàn nhạt nhìn hắn. Trong ánh mắt cũng chỉ là vẻ lãnh mạc cùng khinh thường.

Hai người đối với nhau vẫn là không bên nào chịu nhượng bộ, cứ như vậy khiến trong phòng trở nên ngột ngạt.

- Ta biết ngươi có thể làm được.

Long Vũ cup mắt xuống nói:

- Ngươi có tin hay không, trước tiên ta sẽ tự mình hủy diệt ta.

- Ha ha!

Quang Minh Tôn Thần đột nhiên cười:

- Rất tốt... Động thủ đi... Long Vũ, ta nghĩ ngươi hẳn là hiểu, muốn hủy diệt một tồn tại cường đại như ta. Ngươi phải đem tu vi tăng lên đến Chí Thiên cảnh. Mà khi ngươi giết ta sẽ dẫn dắt Thiên Phật thức tỉnh, khiến cho lực lượng Thiên Đạo sẽ tập trung làm gỏi ngươi. Đến lúc đó ta chết, ngươi cũng phải chôn cùng.

- Ngươi cho rằng ai cũng đều sợ chết như ngươi sao?

Long Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, lấy thanh âm khàn khàn nói:

- Ta với ngươi không giống nhau, ta không sợ chết.

- Nếu như không gặp được La Lâm, hiện tại ta đã là một thanh củi mục rồi. Nói thật ra, mấy ngày nay ta cảm thấy gặp gỡ của ta giống như nằm mơ vậy. Nói một cách khác, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới mình sẽ đạt được thành tựu như bây giờ. Nói thật, cho dù hiện tại ta có chết đi, ta cũng cảm thấy rất đáng. Cho tới nay, tâm tình của ta cũng chỉ là một người bình thường. Ta không có xem trọng mạng người khác là không đáng giá, cũng không có cảm giác mình là cao cao tại thượng. Ta năm nay không tới ba mươi tuổi, nhưng ta cảm thấy được ta sống rất có ý nghĩa. Mà ngươi, đã sống vô số năm tháng... Ngươi không cảm thấy cuộc sống của ngươi nhàm chán sao? Nói cho ta biết, ở nơi này trong vô số năm tháng, chuyện mà ngươi cảm thấy kiêu ngạo nhất là tánh mạng mình sao? Nói vậy, trong bao nhiêu năm tháng qua ngươi chẳng qua là để học được vô tình, máu lạnh thôi sao? Người giống như ngươi vậy, sống được càng lâu, càng là nhàm chán. Nhưng lại càng sợ chết...

Long Vũ rất bình tĩnh tự nhiên, đã đâm trúng vào chỗ sâu nhất trong trái tim Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên nghĩ đến mình sống qua nhiều năm như vậy, đúng là chưa từng có được vui vẻ chân chính. Trong đầu của hắn khẽ động, sắc mặt trắng bệch, đôi môi mím lại thật chặt, gần giọng nói:

- Đừng nói những lời nhảm nhí này với ta, ta là vĩnh hằng... Ta là chí cao vô thượng...

- Không sai... Nhưng là ngươi máu lạnh, vô tình, dối trá, hèn hạ... Tất cả những thứ này đều là sự thật...

Trên mặt Long Vũ nổi lên vẻ tươi cười.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên mở miệng nói nhỏ:

- Cho dù ta thừa nhận những thứ này thì như thế nào? Ta đã sớm nói, người cùng Huyết Anh Đại Đế giống nhau, các người căn bản là không hiểu được sự hưởng thụ tôn vinh của thượng vị giả. Ta với các người không có cùng chung tiếng nói.

Quang Minh Tôn Thần sâu kín thở dài một tiếng, chân mày dần dần nhăn lại, chậm rãi nói:

- Vô luận như thế nào, người cũng phải giúp ta vượt qua nguy cơ lần này.

Long Vũ lạnh lùng lắc đầu:

- Ta chân thành hi vọng người bị Thiên Đạo hủy diệt...

- Tin tưởng nguyện vọng của người không thể trở thành sự thực . .

Khuôn mặt Quang Minh Tôn Thần lãnh khốc, khóe môi nhếch nhẹ nhìn Long Vũ nói:

- Mỗi một thượng vị giả nếu mà có bộ dáng như các người, thì cái thế giới này đã sớm rối loạn rồi, thượng vị giả có giác ngộ của thượng vị giả, mà con kiến hôi thì có giác ngộ của con kiến hôi. Đây là số mệnh.

- Trong u tối tự nhiên sẽ có vận mệnh chứa tế

Hai mắt Quang Minh Tôn Thần lãnh mạc tiếp tục nói:

- Trừ Thiên Đạo còn có số kiếp.

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười mười phần bi ai:

- Bất kể là Thiên Đạo hay là vận mệnh, trước mặt tất cả mọi người đều là mờ ảo vô lực. Mỗi người đều đã bị vận mệnh an bài, dù là ai cũng không thể nào kháng cự, dù ai cũng không cách nào thay đổi.

Long Vũ chậm rãi lắc đầu:

- Mạng ta do ta quyết định, không do trời...

- Thật vậy sao?

Con người Quang Minh Tôn Thần hơi co lại, quái dị cười ra tiếng

- Ha ha... Mỗi người chúng ta ai cũng nghĩ như vậy, cũng nói như thế. Nhưng trên thực tế, ai cũng không nắm giữ được vận mệnh của mình, bao gồm cả người và ta, những cường giả. Không biết người có từng nghĩ, người có thể đi đến hôm nay tất cả đều là vận mệnh an bài không?

- Sai rồi

Sắc mặt Long Vũ dần dần nói:

- Ta có thể đi tới hôm nay, trừ có chút vận khí ra thì chính là cố gắng cùng nỗ lực của ta.

- Thật vậy sao?

Giọng nói Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên trở nên cực kỳ âm u sâu thẳm, thanh âm mặc dù cao hơn một chút:

- Nếu như không phải là vận mệnh an bài, người một cây củi mục sao lại có thể gặp gỡ được một máy tính hình người của tương lai... Chẳng lẽ người cũng chưa có cẩn thận nghĩ tới sao? Đây chính là vận mệnh của bản thân người... Vận mệnh chi thân chiếu cố người, người mới có ngày hôm nay...

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần không biến đổi, chẳng qua là trong ánh mắt trống rỗng hiện lên một tia âm hàn, từng câu từng chữ nói:

- Người cố gắng kháng cự vận mệnh, điều này thật sự không tốt... Đạo pháp chỉ có thể giúp người tránh khỏi giám thị của Thiên Đạo, tuy nhiên nó không cách nào thoát khỏi vận mệnh. Vốn ta không muốn nói cho người biết những thứ này, nhưng ta nhất định phải cho người biết, ta chỉ là sống ở trong sự tuần hoàn của vận mệnh, ta không phải là người xấu... Ta cũng không có sai. Tất cả mọi chuyện, từ đầu tới cuối, ta đều không có sai. Nếu như nói người sai thì đó chính là bản thân người, hiểu chưa?

Sau khi Quang Minh Tôn Thần tỏ vẻ tức giận, liền trở nên lãnh khốc dị thường, đứng lên nói:

- Nếu như không phải là người, cũng sẽ không có ngày hôm nay...

Long Vũ không nói.

Bất quá hắn cũng không đồng ý với lời giải thích này của Quang Minh Tôn Thần.

Vốn là Tam Giới rất bình yên, nếu như không phải là Thiên Nguyên gia nhập, thì cũng không có nhiều phiền toái như vậy.

Về sau, lại là Quang Minh Tôn Thần dùng âm mưu quỷ kế không ngừng, thậm chí để cho Vu Thần Ba Độ hủy diệt Tam Giới.

Hiển nhiên, hết thảy tội ác này đều đến từ chính Thiên Ngoại Thiên.

- Có phải nghĩ thông rồi hay không? Nếu như người đã hiểu rõ rồi, ta hi vọng người có thể phục tùng sự an bài của vận mệnh. Hoặc là nói, người có thể bắt tay hợp tác với ta...

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần trống rỗng, lãnh mạc nói:

- Người có biết không, suy nghĩ hiện tại của người căn bản là không cách nào có thể đạt được sinh mệnh vô tận...

Khóe môi Quang Minh Tôn Thần nhếch nhẹ, nở nụ cười tự giễu nói:

- Thời gian trôi đi người sẽ trở nên cô độc.

Hắn thần nhiên nhìn Long Vũ một cái:

- Nếu như người không hiểu được sự cô độc cùng vô tình, tương lai người sẽ chịu không nổi năm tháng vô tận mà tự sát.

Long Vũ trầm mặc không nói.

Cánh mũi Quang Minh Tôn Thần khẽ động, lạnh lùng hít một hơi thật sâu:

- Năm đó Huyết Anh Đại Đế cũng giống vậy. Sau khi hắn luân hồi chuyển thế, cũng là một người phạm tục. Lúc mới bắt đầu, ý nghĩ của hắn cơ hồ cũng giống như người. Nhưng sau này, trong sự dày vò của vô tận năm tháng, còn không phải là từ từ trở nên vô tình, máu lạnh sao?

Thanh âm Quang Minh Tôn Thần khẽ run:

- Sống là thống khổ, nhưng căn bản chúng ta không có quyết tâm tử vong.

Hắn cúi đầu xuống, híp mắt nhìn Long Vũ nói:

- Lão Thiên rất là công bằng, khi người nhận được một thứ gì đó, sẽ phải đánh mất đi một thứ khác.

- Bỏ được, bỏ rồi lại được ... Có bỏ mới có được...

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên ha ha cười, mí mắt híp lại, từ trong khóe mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo:

- Đạo lý đơn giản như vậy, người sẽ không thể không hiểu chứ?

Khóe môi Quang Minh Tôn Thần nhếch lên, giễu cợt nói:

- Ta đã sớm đem thế gian này hết thảy thành phai nhạt, cho nên ta trở nên ích kỷ... Không, phải nói là ở trong mắt của các người, ta trở nên ích kỷ.

Nghe được lời nói này của Quang Minh Tôn Thần, Long Vũ khẽ nở nụ cười. Hắn thở dài một hơi, nói:

- Trong mắt của ta, người nói lâu như vậy, tất cả đều là nói nhảm.

Long Vũ lặng yên nhìn Quang Minh Tôn Thần nói:

- Lấy cớ vĩnh viễn chẳng qua cũng chỉ là lấy cớ. Người nói nhiều như vậy, chỉ có một mục đích, đó chính là vì mình mà kiếm cớ.

- Người vẫn không tin trên đời này có vận mệnh sao?

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Long Vũ trào phúng nói:

- Có lẽ là người tưởng tượng ra được.

Không đợi Quang Minh Tôn Thần trả lời, hần nhẹ nhàng mà khoát tay áo, thở dài nói:

- Người rất đáng thương, người thuyết phục ta giúp người không được đâu. Nếu ta không thể ra tay giết người, ta cũng sẽ không giúp người. Ta sẽ từ từ nhìn người bị Thiên Đạo dày vò hóa thành tro bụi.

- Nếu ta chết đi, người cũng sẽ không sống yên ổn.

Quang Minh Tôn Thần mở hai mắt ra, lãnh khốc nhìn Long Vũ nói:

- Ít nhất, ta còn có thể phá hủy một chút.

Long Vũ ngưng cười, hai vai khẽ trầm xuống, trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Chỉ bằng câu nói này, hiện tại ta đã muốn mạng của người.

Hần ngừng đầu lên, bình tĩnh nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Người biết không? Trong lòng của ta đã không chỉ một lần nghĩ tới muốn giết chết người. Ta ghét nhất người khác đem nữ nhân của ta tới uy hiếp ta.

Long Vũ nhìn Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nói:

- Không nghĩ tới ngay cả người như người, cũng không ngoại lệ.

Quang Minh Tôn Thần nhìn Long Vũ hồi lâu sau, nhẹ nhàng thở dài, trên mặt hiện ra vẻ mỉm cười.

Nhưng ngay sau đó Quang Minh Tôn Thần lãnh mạc nói:

- Đúng, như vậy rất thẳng thắn, nhưng rất hữu hiệu. Ở điểm này, người cùng Huyết Anh Đại Đế vô cùng giống nhau...

Quang Minh Tôn Thần mang theo vẻ nhàn nhạt khinh thường nhìn Long Vũ, lạnh lùng cười nói:

- Nói dễ nghe một chút là các người quý trọng bảo hộ nữ nhân bên cạnh. Nói khó nghe một chút, chính là các người không có tiền đồ.

Long Vũ trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng đáp:

- Đạo bất đồng, bất tương vi mưu...

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

- Ta sẽ ở lại Thiên Ngoại Thiên mấy ngày... Trong mấy ngày này, ta sẽ nghĩ biện pháp hiểu rõ cấm chế của người đặt trên người Hương Hương, sau đó đem giải trừ.

Long Vũ lưu lại câu này nói liền xoay người rời đi.

- Thật sự có thần Vận Mệnh, ta không có lừa người.

Ngay khi Long Vũ sắp rời đi, Quang Minh Tôn Thần nói một câu, giọng nói rất chân thành.

- Vậy thì như thế nào?

Long Vũ xoay người lại hỏi một câu.

Quang Minh Tôn Thần há hốc mồm, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

.....

.....

Đợi chờ luôn là tịch mịch.

Nhưng cũng là hạnh phúc.

Trong thời gian chờ đợi Long Vũ, Đường Hương Hương đối với nam nhân của mình tràn đầy lòng tin. Nàng tin chắc bất kể là đại sự khó khăn cỡ nào, ở trong tay của hần cũng sẽ giải quyết dễ dàng. Nàng kiên định tin tưởng nam nhân của mình sẽ mau chóng giải quyết mọi chuyện rồi tới đón nàng rời đi.

- Kết...

Trong tích tắc khi cửa phòng bị phong ấn mở ra, Đường Hương Hương biết nam nhân của mình đã tới. Quả nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, ánh nắng chiếu vào. Dưới ánh mặt trời, nam nhân nàng yêu mến chậm rãi đi tới. Nhìn ánh mắt của hần cũng biết, vấn đề đã được giải quyết.

Đường Hương Hương sau giây phút sững sờ ngẩn ngui liền giống như tiểu thê tử hạnh phúc thông thường, sải bước chạy tới, đầu nhập vào trong ngực nam nhân, thân thể giắt gao dính sát trên người nam nhân.

Long Vũ đùa giỡn nói:

- Hôm nay xuân phong rạng rỡ, dương quang chiếu khắp, thật sự là cơ hội tốt cùng tình nhân tiêu dao...

Đường Hương Hương không biết ý muốn Long Vũ như thế nào, chẳng qua là nước mắt lưng tròng bay vào lòng Long Vũ, sau đó hỏi:

- Anh Vũ, chúng ta có thể rời đi sao?

Long Vũ cười nói:

- Muốn ở lại chơi mấy ngày không? Thật ra thì cảnh sắc ở Thiên Ngoại Thiên cũng rất okie... Hương Hương, trong mấy ngày ở Thiên Ngoại Thiên này anh chỉ thuộc về em.

Đường Hương Hương gật đầu, trên khuôn mặt hơi phớt đỏ thẹn thùng, khiến tâm tình Long Vũ không được thoải mái.

Chẳng qua là hần không muốn để Đường Hương Hương biết nàng bị Quang Minh Tôn Thần hạ cấm chế.

Cho dù có nói cho nàng, thật ra thì cũng là tăng thêm một chút phiền não.

Đường Hương Hương vô cùng hứng thú nói:

- Anh Vũ, anh ở Thiên Ngoại Thiên một thời gian rồi, vậy vậy nói một chút xem, nơi này có chỗ nào chơi vui không?

- Em cứ nói đi?

Long Vũ mập mờ cười cười:

- Muốn anh nói à? Có chỗ của em là chơi tốt nhất.

Đường Hương Hương cười như không cười nhìn Long Vũ, đôi mắt hoa đào nhìn ra xung quanh, hắc bạch trên châu lưu chuyển trong không trung, xấu hổ nói:

- Em muốn...

Khóe miệng Long Vũ hé ra, sắc mặt làm bộ nghiêm nghị.

- Suy nghĩ gì? Hương Hương, hiện tại em là Vu Thần rồi, Vu Thần là không được đầu gối....

Đường Hương Hương mang theo ánh mắt u oán nhìn Long Vũ một cái, biểu tình lộ vẻ xót thương, cơ hồ khiến trong lòng Long Vũ run lên. Nàng sâu xa nói:

- Cảnh giới tối cao của vô tình chính là hữu tình. Không phải là em đã sớm khám phá ra rồi sao?

Chân mày Long Vũ vừa chuyển, cười hắc hắc hai tiếng nói:

- Nói cũng đúng...

Nói xong, Long Vũ mở hai tay thật lớn, chờ Đường Hương Hương gục đầu vào ôm lấy.

- Hương Hương... Thực ra anh cũng suy nghĩ như vậy

Long Vũ cắn vành tai nữ nhân thấp giọng nói.

Đường Hương Hương cong cái miệng nhỏ hồng hồng lên, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia mập mờ.

Long Vũ, lại một lần hưng phấn.

Cơ rúc ở trong lòng nam nhân, thân thể Đường Hương Hương nhất thời trở nên mềm nhũn, tựa cả người vào lòng ngực Long Vũ, thoải mái thở dài.

Lỗ mũi Long Vũ hít lấy hương thơm vào thật sâu. Bàn tay to cũng bắt đầu không an phận, không ngừng trêu chọc các bộ vị mẫn cảm trên người nữ nhân.

Đồng thời, trong miệng hắn cũng trêu chọc nói:

- Hương Hương, em khiến dục hỏa của anh nổi lên rồi...

Đường Hương Hương làm sao nghe không hiểu ẩn ý trong lời nói này. Cặp lông mày đầy đặn sớm đã cảm giác được cây gậy cứng của Long Vũ. Bên tai nghe hắn thì thầm, phía dưới thì bị bị tiểu Long Vũ quấy phá khiến trong lòng nàng cảm giác nóng nóng.

Nàng không khống chế được vươn ngón tay ra, ôn nhu vuốt ve trên khuôn mặt kiên nghị của Long Vũ, mắt hoa phát ra diễm quang, mang theo ba phần si tình, bảy phần trêu chọc.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Long Vũ. Nàng lẩm bẩm nói:

- Anh Vũ, em vĩnh viễn là người của anh.

Long Vũ gắt gao hôn lên cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của Đường Hương Hương. thân thể Đường Hương Hương cứng đờ, bất quá động tác lập tức nhiệt tình đáp lại Long Vũ.

Chiếc lưỡi Long Vũ nhanh chóng luồn lách tiến vào, không ngừng mút lấy nước miếng của nàng. Đường Hương Hương chỉ cảm giác linh hồn mình giống như phiêu đảng, từ chỗ sâu nhất trong tâm hồn truyền đến một loại khoái cảm khó tả.

Bàn tay Long Vũ đã bắt đầu mần mò đôi gò bong đào căng tròn đầy đặn của Đường Hương Hương, hơn nữa còn không ngừng xoa bóp. Mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng Long Vũ vẫn cảm giác được sự co giãn cùng sung mãn kinh người. Đường Hương Hương bị trêu chọc cũng kích thích như vậy, cả người như không còn chút sức lực nào. Nàng phập phồng thở hổn hển, trần trần mùi thơm từ trong miệng nhỏ nhắn phát ra. Mà hai vú đã theo hô hấp không ngừng phập phồng, lên lên xuống xuống.

- Anh Vũ nóng quá...

Ánh mắt Đường Hương Hương trở nên quyến rũ, làn da đã biến thành tràn đầy xuân triều, đôi môi khiêu gợi khe khẽ, không ngừng thở hổn hển.

- Cởi quần áo ra sẽ không nóng...

Đang khi nói chuyện, y phục của Đường Hương Hương đã theo từng động tác của Long Vũ mà nhẹ nhàng được tháo xuống. Chỉ trong nháy mắt, Đường Hương Hương đã bị biến thành một con cừu nhỏ trắng nõn, cả thân hình hoàn mỹ lộ ra trước mắt Long Vũ.

Làn da sáng bóng như ngọc ửng hồng, đôi gò bong đào cương cứng cao vút không ngừng nhấp nhô theo nhịp thở, thấy vậy Long Vũ không ngừng nuốt nước miếng, ánh mắt sáng lên.

Dáng người hấp dẫn không có một chút dư thừa nào, vòng eo nhỏ nhắn, cùng với cặp đùi thon dài bóng loáng, thiêu đốt toàn thân bất cứ kẻ nào nhìn vào.

Long Vũ rõ ràng cảm giác được tiểu đệ phía dưới đang không ngừng ngọ nguậy. Đường Hương Hương đã sớm xuân triều tràn lan, đang đợi Long Vũ cương chiều. Long Vũ mạnh mẽ tiến vào, một tiếng rên rỉ ngọt ngào vào tai Long Vũ.

Long Vũ bắt đầu ra sức chinh phạt.

Trong phòng xuân sắc khôn cùng, tiếng rên rỉ trần trần mê người cùng hơi thở rít gào không ngừng truyền ra. Hai thân thể như keo như sơn dính lại cùng nhau.

Cũng không biết trải qua bao lâu, sau khi cả hai cùng thỏa mãn, ôm nhau cùng một chỗ.

- Anh Vũ, chúng ta lúc nào có thể trở về...Đột nhiên em rất muốn anh là của một mình em, nhưng em không thích không khí nơi này.

Đường Hương Hương quệt miệng nói.

Long Vũ ôn nhu cẩn thận vuốt ve Đường Hương Hương, nhẹ giọng nói:

- Rất nhanh thôi...

Đường Hương Hương “Ừ ” một tiếng, đem mặt chôn sâu vào trong lồng ngực Long Vũ. Một khắc kia, trong mắt của nàng có chút lo lắng.

- Em làm sao vậy?

Long Vũ lấy tay nâng gương mặt Đường Hương Hương lên, liền thấy mắt hoa đã đỏ lên, nước mắt trong suốt bên trong cuộn cuộn đảo quanh, hơn nữa tùy thời đều có thể rơi xuống. Rõ ràng biểu tình khác với vừa rồi rất nhiều.

Đường Hương Hương lau nước mắt, cố nén cười vui nói:

- Không có gì, người ta là vui vẻ...

Tâm tình Long Vũ có chút trầm trọng nói:

- Hương Hương, có phải em cũng biết rồi không...?

Đường Hương Hương dùng đầu ngón tay bịt miệng Long Vũ lại, đôi mắt đẹp lộ vẻ thê lương nói:

- Không có chuyện gì, một chút chuyện cũng không có...

Long Vũ nắm lấy tay Đường Hương Hương, chân thành nói:

- Hương Hương, nói cho anh biết, rốt cuộc là Tôn Thần hạ cấm chế gì trên người em... Anh phải biết chân tướng mới có thể giải cấm chế.

Đường Hương Hương bỗng nhiên thương tâm khóc không ra tiếng:

- Anh Vũ, anh không giúp được em...

Long Vũ ôm Đường Hương Hương thật chặt, nghiêm túc nói:

- Trước giờ chưa từng có chuyện gì mà anh không làm được, Hương Hương, nói cho anh biết đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Là Đồng Tâm Tỏa...

Đường Hương Hương nghẹn ngào nói.

- Chuyện gì xảy ra?

Long Vũ không giải thích được.

- Là Vu tộc Đồng Tâm Tỏa...

Đường Hương Hương giải thích:

- Tôn Thần dùng đại thần thông khởi động Vu tộc Đồng Tâm Tỏa, đem nguyên thần của ta cùng nguyên thần Ba Độ liên kết lại với nhau.

- Kế sách thật độc ác...

Long Vũ nhất thời nổi giận.

- Anh Vũ, không cần để ý đến người khác, chuyện gì nên làm thì anh hãy làm đi.

Đường Hương Hương nói:

- Hương Hương không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu từng tồn tại.

Long Vũ đem nữ nhân ôm thật chặt, nhẹ nhàng trách cứ:

- Nha đầu ngốc, em nói những gì đấy... Chuyện đại sự, lớn hơn nữa, khó khăn hơn nữa, chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối kháng. Vu tộc Đồng Tâm Tỏa, không có biện pháp giải sao?

- Có!

Đường Hương Hương nói:

- Một là, ai khóa thì người đó mở, thứ hai chính là lấy lực lượng càng cường đại mạnh mẽ hơn phá khóa... Quang Minh Tôn Thần chắc chắn sẽ không giúp em mở khóa. Muốn mạnh mẽ phá khóa, thì anh phải tăng tu vi thêm. Nói như vậy, chẳng phải là đúng như mong muốn của Tôn Thần sao?

Đường Hương Hương nói:

- Căn bản đây chính là một âm mưu... bỏ đi... Hương Hương không muốn vì mình mà liên lụy đến anh, cũng không muốn vì em mà anh bị uy hiếp.

- Hương Hương, em yên tâm... Chuyện này anh sẽ giải quyết, đồng thời, anh cũng sẽ không để cho em phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Long Vũ nói:

- Muốn đi, anh sẽ dẫn em cùng đi.

Đường Hương Hương nghe Long Vũ nói tình thâm ý trọng như vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Nhưng nàng cũng không hi vọng vì mình mà ảnh hưởng đến nam nhân mình yêu mến.

- Vâng...

Ngừng một chút, vì không để cho Long Vũ lo lắng, nàng thật tình gật gật đầu.

Long Vũ mỉm cười gật đầu, sau đó ngắt lấy ngọn nhũ phong cao vút của nữ nhân, cười nói:

- Mỹ nhân tốt như vậy, anh không muốn bỏ lại tại Thiên Ngoại Thiên.

Đường Hương Hương không khỏi vừa khóc vừa cười.

Lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa:

- Long Vũ công tử, Tôn Thần mời ngài qua.

- Ủ, ta biết rồi.

Long Vũ đáp một tiếng.

.....

.....

Khi Long Vũ lại một lần nữa ra xuất hiện trước mặt Quang Minh Tôn Thần, khoe miệng Quang Minh Tôn Thần nổi lên nụ cười. Hắn nhìn Long Vũ, nhàn nhạt đặt câu hỏi:

- Đã biết rồi sao?

- Vu tộc Đồng Tâm Tỏa...

Long Vũ mỉm cười nói:

- Lại một lần nữa người cho ta thêm lý do để giết người.

Quang Minh Tôn Thần ôn hòa cười một tiếng:

- Ta nói rồi, người giết không được ta. Giết ta cũng chính là tự sát.

Long Vũ không trả lời, chẳng qua là ý vị thâm trường nhìn Quang Minh Tôn Thần. Bỗng nhiên mở miệng hỏi một vấn đề khác:

- Người cảm thấy người làm như vậy, có hiệu quả sao?

- Không biết!

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nhìn trên mặt đất:

- Ta nói rồi, chỉ cần có làm, cho dù là thất bại, ta cũng không thẹn với lương tâm.

Long Vũ lãnh mặc, vô tình nhìn Quang Minh Tôn Thần, từng chữ từng câu nói ra:

- Người thật sự là muốn tìm chết

- Muốn giết ta, người còn phải tăng lực lượng lên.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Kết quả cũng giống nhau... Người hiện tại chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tăng lực lượng lên, hoặc là giúp ta nghĩ biện pháp.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Quyền chủ động giải quyết vấn đề luôn luôn ở trong tay của người.

Thanh âm Long Vũ trầm thấp, nở nụ cười:

- Lời nói vô sỉ.

Ánh mắt Long Vũ khắc lệ ngó chừng Quang Minh Tôn Thần:

- Quả thật người quá vô sỉ. Loại người như vậy từ trước tới nay ta chưa hề thấy.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nói:

- Ta chỉ cần một câu nói của người, liền giải khai Đồng Tâm Tỏa.

Long Vũ lạnh lùng mở miệng nói:

- Muốn ta giúp người, người hãy bỏ ý niệm đó đi...

Quang Minh Tôn Thần cau mày nói:

- Nếu như người không hợp tác, vậy ta cũng không có biện pháp.

Long Vũ trầm mặc một lát, sau đó dùng một giọng điệu trầm thấp lạnh lùng tới cực điểm nói:

- Người thật sự là muốn tìm chết, ta sẽ không tha cho người.

Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy toan tính:

- Rất tốt, người nổi giận, đã nói lên người rất quan tâm... Kế hoạch quả nhiên rất thành công.

Long Vũ giễu cợt nhìn Quang Minh Tôn Thần nói:

- Thật ra thì ta có thể tìm Đại Đế giải quyết Đồng Tâm Tỏa... Tin tưởng hắn có thể làm được.

Quang Minh Tôn Thần sững sờ, sau đó sâu kín nói:

- Hắn sẽ không giúp người. Bởi vì hắn đã đáp ứng ta, đối với chuyện này không nhúng tay vào.

Con người Long Vũ dần dần thu lại, âm thanh mang theo một tia rét lạnh cười nói:

- Vậy người đi chết đi...

Đồng tử Long Vũ hơi co lại hàn ý phát ra mãnh liệt, sắc mặt không biết là bởi vì kích động hay là không dần được cảm xúc mà dần dần tái nhợt. Hắn ngó chừng Quang Minh Tôn Thần từng chữ từng câu nói:

- Có thể đồng quy vu tận, ta cảm thấy chết cũng không tiếc.

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười, sắc mặt dần dần trắng ra. Hắn dùng ánh mắt uy thế như muốn nuốt lấy người khác nhìn Long Vũ nói:

- Ta không tin người không sợ chết. Trong lòng người có nhiều ràng buộc như vậy, cho dù người không sợ chết, nhưng người cũng có thể không dám chết...

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần tái nhợt, trong lòng hắn cảm thấy sợ. Hắn nhìn vẻ mặt tái nhợt của Long Vũ, biết đối phương cũng có chút sợ.

Trong phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần tái nhợt, hai đồng tử trống rỗng, lạnh mạc mà bình tĩnh nói:

- Ta lùi một bước vậy, bây giờ ta sẽ giải Đồng Tâm Tỏa . . Người tới giúp ta.

- Ha ha!

Lời nói Quang Minh Tôn Thần rất nhẹ, hắn cười nói:

- Nói như vậy, hắn là phù hợp với nguyên tắc của người rồi đúng không?

Long Vũ chậm rãi nói:

- Trước tiên người giải Đồng Tâm Tỏa . . Sau đó chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện...

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần nổi lên một tia mỉm cười quỷ dị:

- Làm sao ta có thể tin tưởng người?

- Tùy người nghĩ như thế nào thì nghĩ.

Long Vũ nói.

- Được rồi, ta đáp ứng người!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng, hai tay bấm lên một ấn quyết, chỉ trong khoảnh khắc, ngoài cửa truyền tới một tiếng hét thảm thiết.

Long Vũ vội vàng đẩy cửa phòng ra xem xét, lại thấy Ba Độ giờ phút này đang nằm trong vũng máu.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Long Vũ hỏi thăm.

Lúc này, bộ ngực Ba Độ đã xuất hiện một miệng máu, huyết thủy thấm ướt cả bộ ngực.

Quang Minh Tôn Thần ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Long Vũ một cái, ánh mắt ôn hòa, mỉm cười nói:

- Đây chính là cách giải Đồng Tâm Tỏa tốt nhất..

- Cần phải làm như vậy sao?

Long Vũ hỏi.

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần dần dần âm trầm, trong con ngươi lóe ra vẻ lạnh lẽo nồng đậm nói:

- Ba Độ hủy diệt vô số sinh linh Tiên Cảnh, ta biết người rất tức giận, cho nên, ta làm như vậy, thật ra thì cũng là giúp cho người mà thôi. Dĩ nhiên, làm như vậy, cũng là vì biểu đạt thành ý của ta đối với người.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặt, nói:

- Làm sao? Người không hài lòng?

Long Vũ cắn răng nói:

- Nếu như ta không giúp người, Hương Hương cũng sẽ có kết quả như vậy sao?

- Đây chính là Đồng Tâm Tỏa!

Quang Minh Tôn Thần cũng không trả lời thẳng. Bất quá ý tứ trong đó cũng rất rõ rồi.

- Hiện tại có thể tiếp tục nói chuyện rồi chứ?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Dĩ nhiên!

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Thật ra thì người đã sớm nên như vậy...

- Người sai rồi... Nếu lúc trước ta không làm như vậy, người cũng sẽ không hợp tác cùng ta.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Thật ra thì biến số lớn nhất chính là người lại có thể nắm giữ quy luật Thiên Đạo . . . Chuyện này vốn không nên phiền toái như vậy.

- Người biết nguyên do trong đó sao?

Long Vũ hỏi.

- Người là người trong cuộc, người cũng không biết, ta sao có thể biết.

Khóe miệng Long Vũ chứa đựng nụ cười, đột nhiên nói:

- Ta phải tận mắt thấy Ba Độ thần hình câu diệt mới được.

- Như người mong muốn!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng, tiện tay huy vũ ra một đạo Quang Minh nguyên lực. Thi thể Ba Độ nhất thời bốc lên một cổ liệt hỏa hùng lực. Trong khoảnh khắc liền hóa thành tro bụi rồi.

Một khắc kia, Vu Thần Ba Độ triệt để biến mất trên thế giới này.

Tính mạng của một ác nhân đã kết thúc rồi.

Đáng châm chọc chính là giống như tiên đoán của Long Vũ lúc trước, hắn sẽ chết trong tay của chủ tử mình. Đáng thương Vu Thần Ba Độ ngay cả cơ hội làm sáng tỏ cũng không có.

- Biện pháp ta sẽ suy nghĩ... Nhưng người không thể làm phiền ta nữa.

Long Vũ nói.

- Ta cần một cái thời gian bảo đảm.

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Thời gian Thiên Đạo trở về đã không còn xa.

- Ta biết!

Long Vũ nhàn nhạt nói:

- Một tháng sau, ta sẽ đích thân tới tìm người.

- Được!

Quang Minh Tôn Thần hơi trầm tư một chút, nói:

- Nhớ kỹ, người chỉ có một tháng, nếu không, một tháng sau ta sẽ không tiếc hy sinh tánh mạng hoàn toàn hủy diệt Cửu Đỉnh kết giới. Đến lúc đó Tam Giới sẽ triệt để bị lực lượng hắc động tiêu diệt, cho dù là người, cũng không cách nào cứu vãn.

- Ngoan độc!

Long Vũ khinh thường nói:

- Yên tâm đi, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không để cho Tam Giới hủy diệt. Được rồi, ta cũng không sợ nói cho người biết, nếu như đến lúc đó ta tìm được lực lượng hủy diệt người, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.

- Tùy người...

Quang Minh Tôn Thần nhẹ cười nói:

Chỉ cần có bản lĩnh, đến lúc đó mặc người hạ thủ.

.....

.....

Có thể nói như vậy, hành trình đến Thiên Ngoại Thiên lần này của Long Vũ rất là hoàn mỹ. Vu Thần Ba Độ tai họa Tam Giới đã chết, cấm chế trên người nữ nhân của mình cũng được giải trừ.

Mặc dù những điều này đều là âm mưu của Tôn Thần.

Đáng tiếc hắn không thể lường trước được Long Vũ lại có thể cùng quy luật Thiên Đạo dung hợp.

Nói một cách khác, âm mưu của hắn lại một lần nữa bị thất bại.

Mặc dù cuối cùng vẫn không có thể triệt để giải quyết Quang Minh Tôn Thần, nhưng Long Vũ đã lấy được thắng lợi. Hiện tại có hai cái lựa chọn ở trước mặt hắn. Một là trong thời gian quy định tìm ra phương pháp tránh né quy luật Thiên Đạo. Hai là tìm ra cách giết chết Quang Minh Tôn Thần.

Không cần hỏi, bất kể là lựa chọn nào, cũng là khó khăn vô cùng. Mà Long Vũ lại không được phép lùi bước.

Sau khi trở lại thế giới sự thật, Long Vũ đem tình huống cụ thể cùng mọi người cẩn thận nói một phen, hơn nữa những người ở năm Phương Thiên Địa tại Huyện Cảnh đã có thể trở về.

Về phần Tiên Cảnh, bây giờ khắp nơi là cảnh hoang tàn, đoán chừng coi như là có thể trở về, cũng không cách nào an thân.

Dĩ nhiên, là đi hay ở, quyền quyết định Tiên Cảnh là ở trong tay mình, Long Vũ cũng không muốn bọn họ lưu lại. Đối với lần này, Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa đã đạt thành nhận thức chung, quyết định Tây Vương Mẫu trước tiên mang một phần chiến tướng may mắn còn sống sót trở về Tiên Cảnh tu sửa cung điện, tu sửa lại nơi ở.

Về phần Thất công chúa, nàng muốn lưu lại thế giới sự thật nghỉ ngơi một thời gian. Mấy hôm nay vất vả trông ngóng Long Vũ, nàng cũng không muốn nhanh như vậy liền rời đi.

318. Chương 77: Biện Pháp Tiêu Diệt Tôn Thần

Vu Thần Ba Độ, tai họa Tam Giới, đã biến mất, cả Thái Huyền Sơn sôi trào. Long Vũ cũng không có nói rõ cùng mọi người, nguy cơ của Tam Giới vẫn như cũ không có triệt giải trừ.

Long Vũ thay vì nói cho mọi người, để bọn họ cuộc sống trong khủng hoảng. Chẳng bằng một mình gánh chịu.

Hai ngày sau, ngoại trừ hai người Hắc Thiên Ma Thần cùng phương hậu Thiên Âm trong năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, ba người còn lại đều dẫn thuộc hạ của mình trở về.

Tây Vương Mẫu cũng mang theo một vạn chiến tướng Tiên Cảnh ngược về Tiên Cảnh, trước tiên đi thu thập tàn cuộc. Hiển nhiên, đây là một việc hết sức gian khổ.

Có thể tưởng tượng được Tây Vương Mẫu sắp gặp phải khó khăn.

Bất quá đây cũng là chính nghiệp chương của nàng.

Nếu như ban đầu nàng nghe lời khuyên của Long Vũ, ít nhất vẫn có thể cứu vãn được mấy trăm vạn chiến tướng Tiên Cảnh.

Âu cũng là báo ứng.

Thất công chúa thì cố ý thân cận cùng Long Vũ, nhiều lần ở trường hợp công khai còn lộ ra tình ý của mình đối với Long Vũ. Đồng thời, nàng cũng không kiêng kị tránh né để cho người khác biết quan hệ giữa nàng và Long Vũ.

Đối với việc này, Long Vũ cũng không có tỏ vẻ gì đặc biệt, gái đến hăn chỉ việc cứ hưởng thụ thôi.

.....

.....

Trên đỉnh Nguyệt Hắc Phong, gió đêm gào thét thổi qua gương mặt Long Vũ. Hăn ngơ ngác đứng đỉnh núi nhìn mặt trời lặn. Trong lòng âm thầm tự suy nghĩ đối sách.

Hôm nay đã là ngày thứ ba sau khi trở lại. Hăn cũng chưa có từ trong đạo pháp tìm ra biện pháp có thể giúp cho Quang Thần Tôn Thần, Huyết Anh Đại Đế thoát khỏi quản chế của Thiên Đạo.

Đồng thời, hăn cũng chưa nghĩ ra được cách tiêu diệt Quang Thần Tôn Thần mà không kinh động đến Thiên Đạo

Vấn đề rất nghiêm trọng.

Chẳng biết từ lúc nào, Thất công chúa đã lặng lẽ đi tới phía sau Long Vũ, hai tay ôm lấy eo của hăn. Long Vũ xoay người lại, gương cánh tay đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào lòng:

- Sao không nghỉ ngơi?

Thất công chúa nhẹ giọng nói:

- Mấy ngày nay em thấy bộ dạng anh rất u sầu, trong lòng không yên, nên muốn chia sẻ một chút.

Long Vũ hôn nàng một cái, cười nói:

- Hay là Thất công chúa thương anh. . .

Thất công chúa xinh đẹp cười nói:

- Anh có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, mỗi người đều quan tâm đến anh.

Long Vũ cười ôm sát thân thể mềm mại của nàng, nhìn ra phía xa, thấp giọng nói:

- Không phải là ghen tị đấy chứ?

Thất công chúa nói:

- Anh thấy bộ dạng em giống như là đang ghen sao? Nữ nhân của anh em đều gặp rồi, các nàng ai cũng rất ưu tú, áp lực của em rất lớn, em căn bản là không dám ghen. Anh Vũ, anh yên tâm đi, em sẽ cùng các chị ấy hảo hảo ở chung một chỗ, tuyệt đối không để cho anh khó xử. . .

Long Vũ cười gật đầu một cái nói:

- Umh, rất tốt, em có thể nghĩ như vậy, anh cũng yên lòng. Anh chỉ sợ em cùng các nàng không thể ở chung với nhau. Trước kia anh cứ nghĩ em là công chúa Tiên Cảnh, có thể sẽ có tư tưởng mình cao hơn người khác trong đầu.

Thất công chúa mỉm cười nói:

- Vì anh, em nguyện ý vứt bỏ hết.

Long Vũ thở dài nói:

- Đáng tiếc mấy ngày qua anh bẽ bộn nhiều việc, không thể dành nhiều thời gian ở cùng em. . .

Thất công chúa nói:

- Em có thể giúp anh không?

- Giúp thế nào?

Long Vũ hỏi ngược lại.

Thất công chúa đem thân thể nhích tới gần hắn, khoe miệng nổi lên một tia mập mờ, nói:

- Em biết chuyện có thể làm cho anh phiền não nhất định là đại sự. Lấy năng lực của em cũng không giúp được cái gì. Nhưng em nghĩ có một chút chuyện em đủ khả năng. Thí dụ như, giảm bớt áp lực cho anh, giúp anh bình tâm lại. . .

Nói xong, bàn tay nhỏ bé của Thất công chúa đã đưa về phía đáy quần nam nhân, nhẹ nhàng mà vuốt ve. Khiến Long Vũ ha hả cười lớn lên, Thất công chúa nói không sai, thật sự nàng có thể giúp mình giải tỏa hỏa khí, phát tiết phiền não trong lòng. Tay của hắn liền vuốt dọc theo thân thể Thất công chúa, xâm nhập lên ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bờ ngực cao ngất của nàng.

Rất nhanh, khi được nam nhân vỗ về thân thể, Thất công chúa liền trở nên mềm mại nhịn không được khẽ phát run.

Long Vũ thấp giọng nói:

- Em rất hiểu lòng người...

Thất công chúa xấu hổ gật đầu, thân thể giống như cây cỏ mềm mại ngã vào vòng tay nam nhân

- Chúng ta vào phòng đi . .

Long Vũ mỉm cười hôn nhẹ vào tai nàng, nhẹ giọng nói:

- Không đi, ở chỗ này mới kích thích. . . Yên tâm đi, sẽ không có người nhìn trộm đâu.

Khuôn mặt Thất công chúa đỏ bừng nở nụ cười, đôi mắt đẹp cũng sáng ngời dị thường. Nàng mặc dù không có nói chuyện, nhưng ánh mắt đã cho thấy nàng đã ngầm đồng ý với yêu cầu của Long Vũ.

Khẽ vuốt ve lẫn nhau một hồi, Long Vũ đem thân thể mềm mại của nàng dựng lên. Hai tay Thất công chúa ôm lấy cổ của hắn, cái trán dí sát vào trước ngực nam nhân.

Tìm một tảng đá bóng loáng, Long Vũ đem thân thể mềm mại nóng hổi của Thất công chúa đặt lên trên. Trong lúc đó, nữ nhân liền dùng bờ môi nóng hổi của mình hôn lên miệng Long Vũ.

Tính tình Thất công chúa vốn phóng khoáng, kể từ sau khi cùng Long Vũ hưởng qua tư vị ái ân, cũng không cố ý che dấu bản tính của mình. Trong bóng tối bọn họ giúp nhau cởi bỏ tất cả áo quần của nhau, chuẩn bị thả nòng nọc.

Da thịt Thất công chúa trở nên ửng hồng, sau đó nàng cất lên tiếng rên khe khẽ, khu vực nóng ẩm khiến người ta mê say nhẹ bao bọc lấy thẳng ku của Long Vũ.

Hai tay Long Vũ nâng cặp mông đầy đặn co dãn của nữ nhân, mạnh mẽ chinh phạt. Khoái hoạt trên thân thể từng đợt từng đợt truyền đến như thủy triều dâng, mái tóc dài của Thất công chúa không ngừng lắc lư, lỗ mũi không ngừng thở dốc ra trận trận mê người, khiến lòng người rung động.

Cảm giác được thời cơ đã tới, Long Vũ toàn lực hướng thân thể mềm mại của nàng tiến sâu vào. Bắp đùi Thất công chúa quấn quanh eo nam nhân không ngừng co quắp lại, thân thể mềm mại phối hợp với động tác của hắn dùng sức cố gắng động lên, thân thể hai người đồng thời bắt đầu khởi động cuồng nhiệt kích động lẫn nhau chặt chẽ kết hợp ở chung một chỗ.

Ngay khi hạ thân Long Vũ bắt đầu bộc phát, Thất công chúa dùng sức cắn vai hắn, phát ra một tiếng rên khiến tâm thần lay động, hạ thân đồng thời đạt được sự sung sướng. Qua hồi lâu nàng mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm mại xụi lơ ở trong ngực của nam nhân, mê say nói:

- Anh Vũ, em nguyện ý vì anh trao cho anh tất cả. . .

.....

.....

Hôm nay là một ngày tốt lành, ánh nắng tươi sáng. Tối hôm qua, sau khi Long Vũ cùng Thất công chúa hoan hảo, phiền não trong lòng quả nhiên giảm đi rất nhiều, đầu óc cũng thanh tỉnh.

Hắn quyết định đi tìm Bạch Mi đạo nhân nói chuyện một chút.

Có lẽ sẽ có phát hiện mới.

Mà Bạch Mi đạo nhân tựa hồ đang đợi Long Vũ tới.

- Người đã đến rồi

Ngay khi đối mặt với Long Vũ tâm tình Bạch Mi đạo nhân cũng không có biểu hiện bất kỳ rung động nào, hết thấy vẫn giống như ngày thường.

- Người đang chờ ta?

Long Vũ có chút ngoài ý muốn.

- Đúng vậy, thật ra thì người nên sớm đến tìm ta.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Ta có thể giúp người giải đáp một vài thắc mắc về mối quan hệ với Quang Thần Tôn Thần.

Long Vũ nghe vậy, vội vàng hỏi tới:

- Giữa các người rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

- Nếu như ta không nói, cho dù người nghĩ đến nát óc đoán chừng cũng nghĩ không ra được.

Bạch Mi đạo nhân khẽ cười một tiếng.

- Nếu đã quyết định thẳng thắn với nhau thì cần gì phải làm trò bí hiểm với ta?

Long Vũ trầm giọng hỏi.

- Nói vậy cũng đúng. . .

Bạch Mi đạo nhân nghiêm nghị nói:

- Bây giờ ta sẽ nói cho người biết, bất quá người phải chuẩn bị tâm lý. . . Bởi vì đáp án dĩ nhiên là điều tuyệt đối người chưa từng nghĩ đến.

- Nói đi .

Long Vũ đã tràn đầy mong đợi.

- Ta là phân thân của Tôn Thần. . .

Bạch Mi đạo nhân nghiêm túc nói.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ cũng là thất kinh.

Đúng như lời Bạch Mi đạo nhân nói, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới lão già này lại là phân thân của Quang Thần Tôn Thần.

Đáp án này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Có thật không?

Long Vũ hỏi.

- Ừ, là thật. . .

Bạch Mi đạo nhân thật tình gật gật đầu:

- Đúng vậy, thật sự ta là phân thân của hắn, bất quá từ rất sớm rất sớm hắn đã quên mất sự tồn tại của ta, cho đến khi người xuất hiện.

Long Vũ gật đầu, nói:

- Người nói như vậy, ta liền có thể hiểu được hành động của người rồi. Trên thực tế, người có lý do cùng với hắn đối phó ta. Các người nguyên bản chính là một người.

- Người sai lầm rồi.

Ánh mắt Bạch Mi đạo nhân có chút lãnh đạm. Hắn nhìn Long Vũ, khẽ cười một tiếng, nói:

- Trên lý luận mà nói, ta cùng hắn quả thật là cùng một người. Nhưng trên thực tế, ta cùng hắn vẫn còn có chút khác nhau. Bởi vì thời gian quá lâu, ta cũng quên mất hắn, thậm chí một lần ta còn cho rằng mình là mình.

- Người sinh ra ý thức của mình?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

Bạch Mi đạo nhân lần nữa gật đầu:

- Nói đúng ra, nếu như không có sự xuất hiện của người, khiến cho hắn cảm ứng được khí tức của ta, để cho hắn nhớ lại ta, ta nghĩ ta sẽ vẫn là ta.

- Người muốn làm gì bây giờ?

Long Vũ hỏi.

- Phải là ta hỏi người mới đúng, người muốn làm gì bây giờ?

Bạch Mi đạo nhân ngẩng đầu nhìn Long Vũ, hỏi:

- Người cùng Tôn Thần đụng chạm ta cũng biết rồi, tâm tư của người ta cũng biết. . . Ta muốn giúp người.

- Người không thể.

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Trên thực tế, chuyện trước mắt chính người cũng không thể giải quyết. Nói thật ra, những ngày qua ta cẩn thận nghiên cứu Thiên Đạo pháp tắc, nhưng cũng không có bất kỳ thu hoạch nào.

- Người còn có con đường thứ hai có thể lựa chọn.

Bạch Mi đạo nhân nói.

- Ta không rõ

Long Vũ tựa hồ cố ý giả bộ ngu.

- Không, người rất rõ ràng.

Bạch Mi đạo nhân nghiêm nghị nói:

- Nếu như ta không có đoán sai, người có hai con đường, một khi con đường thứ nhất không thể thực hiện được, người có thể lựa chọn con đường thứ hai, giết chết Tôn Thần.

Nghe Bạch Mi đạo nhân nói như thế, Long Vũ nhất thời biến sắc:

- Ta không cho là người có lòng tốt nhắc nhở ta như vậy. . .

- Tại sao người nghĩ như thế?

- Bởi vì người cùng Tôn Thần vốn là nhất thể. . . Hắn chính là người, người chính là hắn. Nếu như hắn chết, người cũng sống không được.

Long Vũ cười nói:

- Tôn Thần rất sợ chết, ta không biết người. . .

- Ta không sợ chết.

Bạch Mi đạo nhân cắt đứt lời Long Vũ, nói:

- Không cần hoài nghi cái gì, ta nói rồi, ta cùng hấn thật ra thì không giống nhau. Ta có suy nghĩ, ý nghĩ, ý thức của mình. Ta muốn giúp người. . . Ta muốn nói cho người biết làm cách nào có thể giết chết Tôn Thần.

Long Vũ nghe vậy, không nói thêm gì nữa.

- Người còn đang nghi ngờ ta?

Bạch Mi đạo nhân hỏi.

- Không phải là hoài nghi. . . Chẳng qua là cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. . .

Long Vũ nói:

- Nếu như là người, người có tin hay không? Bạch Mi, người phải để cho ta tin tưởng người mới được.

- Ta có thể nói cho người những điều này. . . Cũng đã nói rõ tính toán của ta đã vô vọng rồi.

Bạch Mi đạo nhân chậm rãi nói:

- Tâm tư Tôn Thần, so với bất kì ai khác ta là người rõ ràng nhất. Mặc dù người giúp hấn giải quyết nguy cơ Thiên Đạo hấn cũng sẽ không cảm kích người. Ngược lại, lực lượng của người đã uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị cùng an toàn của hấn. Cho nên, tương lai hấn vẫn như cũ xem người là đại địch. Thậm chí Tam Giới cũng sẽ bị hấn hủy diệt, hấn có thành lập Tam Giới mới, vùng đất trật tự mới. . .

Nói tới đây, Bạch Mi đạo nhân trầm giọng nói:

- Ta thích thế giới thực, ta cũng không hi vọng sinh linh Tam Giới bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cho nên ta phải ngăn cản hấn.

- Trước mắt cách duy nhất có thể ngăn cản hấn chính là giết chết hấn.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Dối mắt trong toàn vũ trụ này, có thể giết chết Tôn Thần chỉ có người cùng Đại Đế.

- Huyết Anh Đại Đế?

Long Vũ hơi kinh hãi:

- Hấn có thể ?

- Đúng vậy.

Bạch Mi đạo nhân thật tình gật gật đầu nói:

- Thật ra thì Huyết Anh Đại Đế có thể ngăn cản tai nạn phát sinh, hơn nữa hấn cũng có đầy đủ năng lực giết chết Tôn Thần. Nhưng lòng hấn mềm yếu. Ban đầu, Tôn Thần đã giúp hấn rất nhiều. Thậm chí có thể nói, Huyết Anh Đại Đế có thể có ngày hôm nay, căn bản là do Tôn Thần trợ giúp.

Bạch Mi đạo nhân nhìn Long Vũ một chút, khóe miệng nổi lên một nụ cười thương thức:

- Thật ra thì ở điểm này, người cùng Huyết Anh Đại Đế hết sức giống nhau. Tính cách của các người, kinh nghiệm của các người đều có chút giống nhau. Cho nên các người vẫn chưa từng lãnh khốc vô tình. . .

- Hừ!

Long Vũ thở phì phì nói:

- Đừng đánh đồng ta với Đại Đế, trong lòng của hấn cũng không có thiện lương. Nếu như hấn thật sự có tình, sẽ không trở mặt nhìn Quang Thần Tôn Thần gây nên tai họa trong vũ trụ này mà không quản, không hỏi đến. So với sự bình yên của vũ trụ, những thứ ân huệ kia tính là cái gì. . .

- Người nói vậy cũng không đúng.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Căn bản người không biết ân huệ Tôn Thần đối với Đại Đế lớn đến cỡ nào. Hơn nữa người cũng không phải là người trong cuộc. Người không cách nào hiểu được ngọn nguồn trong đó.

- Được, cho dù ta không hiểu. Nhưng ta không cho là Huyết Anh Đại Đế có thể tiêu diệt Quang Thần Tôn Thần. . . Lực lượng của bọn họ chẳng lẽ không phải là ngang nhau sao?

Long Vũ đưa ra câu hỏi mới.

- Cũng không phải.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Huyết Anh vốn là tồn tại chí cương chí cường trong thiên địa, sự hiện hữu của hắn vốn là vì diệt thế. Vì vậy mới nói Huyết Anh có thể diệt thế. Sau đó lại trải qua luân hồi chuyển thế, Huyết Anh trở thành Dương Hoa. Có một mặt thiện lương, hơn nữa trải qua ngàn khó vạn khổ thành tựu công đức trở thành Huyết Anh Đại Đế. Trên thực tế, tu vi của hắn còn mạnh hơn Tôn Thần. Hơn nữa, về mặt tinh thần hắn cũng có nhược điểm.

- Nhược điểm?

Long Vũ vội vàng hỏi tới:

- Người cũng có sao?

- Ha ha.

Bạch Mi đạo nhân cười nói:

- Dĩ nhiên, thử hỏi dưới gầm trời này có người nào không biết nhược điểm của mình.

- Vậy người nói cho ta biết đi

Về mặt Long Vũ có chút kích động.

- Hiện tại người đã tin tưởng ta rồi chứ?

Về mặt Bạch Mi đạo nhân giống như là hòa hoãn không ít.

- Ừ.

Long Vũ gật đầu nói:

- Cho tới nay, ta cũng cảm thấy người không phải là một người lãnh huyết vô tình. Bạch Mi đạo nhân, người quả nhiên không khiến cho ta thất vọng.

- Bản nguyên của Quang Thần Tôn Thần chính là ngọn lửa Quang Minh trong vũ trụ. . .

Bạch Mi đạo nhân giống như là hạ quyết tâm thật lớn, nghiêm túc nói:

- Chỉ cần dập tắt ngọn lửa bản nguyên, hắn cũng sẽ bị chết. Mà muốn dập tắt ngọn lửa Quang Minh, bản nguyên căn bản là không cần lực lượng quá lớn. Cho nên, người có thể lặng yên không một tiếng động giết chết hắn, mà không bị Thiên Đạo phát hiện.

Long Vũ nghe vậy, phiền não trong lòng liền bị quét sạch.

Sau đó, Long Vũ hỏi:

- Ngọn lửa Quang Minh kia rốt cuộc là ở địa phương nào? Ta làm sao đi tìm?

- Ta không biết!

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Năm đó Tôn Thần có rất nhiều phân thân di lưu khắp nơi trong vũ trụ, ta là phân thân sống thời gian dài nhất, cũng là người biết nhiều nhất sự tình của hắn. Nhưng là dù vậy, ta vẫn không biết ngọn lửa Quang Minh ở địa phương nào.

- Ta làm như thế nào đi tìm?

Long Vũ hỏi thăm.

Bạch Mi đạo nhân nhìn Long Vũ nói:

- Người nắm giữ Thiên Đạo pháp tắc, tại sao không hảo hảo mà lợi dụng. . . Dưới Thiên Đạo pháp tắc, trong vũ trụ này không thể nào có bất kì bí mật nào.

- Trên lý luận thì là như vậy, nhưng trên thực tế, ta căn bản cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?

Long Vũ nói.

- Ta cũng không biết.

Bạch Mi đạo nhân thở dài nói:

- Những gì ta biết đều đã nói cho người, về phần làm như thế nào, phải dựa vào bản thân người. Tiểu Vũ, chúc người gặp nhiều may mắn. Đây có lẽ là lần cuối cùng ta giúp người.

Nghe Bạch Mi đạo nhân nói, trong lòng Long Vũ có chút không thoải mái.

Ngừng một chút, hắn nghiêm nghị hỏi:

- Bạch Mi đạo nhân, người thật không sợ chết sao? Người nên biết, Quang Thần Tôn Thần mà chết, người chỉ là một phân thân cũng không sống được.

- Không cần nói nữa, đường là do ta chọn. . .

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Người đi đi, mấy ngày nay, ta nghĩ ta cần yên lặng một chút.

- Đa tạ!

Long Vũ hướng về phía Bạch Mi đạo nhân khom mình hành lễ.

- Không cần phải khách khí, ta làm như vậy, thật ra thì cũng là vì chuộc tội.

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Bản thể gây tội, ta là phân thân cũng có nghĩa vụ hoàn lại.

Long Vũ không nói nữa, xoay người đi ra.

. . .

. . .

Màn đêm buông xuống, một cỗ lực lượng lặng yên không một tiếng động hiện ra trước gian phòng của Bạch Mị trên Thái Dương Phong.

Khi Bạch Mi đạo nhân cảm ứng được cỗ lực lượng kia, đã có chút muộn màng. Phòng của hắn đã triệt để bị che giấu. Hơn nữa, hắn đã biết người tới là ai.

- Tham kiến Tôn Thần

Bạch Mi đạo nhân khom mình hành lễ.

- Người rất sợ.

Ngay phía trên phòng của hắn xuất hiện hư ảnh Quang Thần Tôn Thần.

Hình dáng rất hư ảo, nhưng lực lượng phát ra quanh thân vô cùng mạnh mẽ. Dưới cổ khí thế áp bức kia, Bạch Mi đạo nhân chậm rãi quỳ xuống.

- Tôn Thần, ta không có điều gì phải sợ hãi

Bạch Mi đạo nhân nhàn nhạt đáp lại, có thể thấy, hắn cố gắng hắn hết sức làm cho tâm tình của mình trở nên bình tĩnh.

- Không. . . Người nói lão rồi, người thật sự đang sợ điều gì đó. . .

Quang Thần Tôn Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Ta có thể cảm giác được trong nội tâm của người tràn đầy sợ hãi. Nói cho ta biết, người rốt cuộc đã làm cái gì?

- Không có. . .

Bạch Mi đạo nhân lần nữa nói.

- Nói nhảm.

Quang Thần Tôn Thần tựa hồ nổi giận:

- Người còn muốn dấu diếm ta tới khi nào. Trước đây ta cố gắng liên lạc với người, nhưng phòng của người lại bị một cổ Hồn Độn nguyên lực bao phủ. Trong vũ trụ này có Hồn Độn nguyên lực trừ Long Vũ ra, không thể còn có ai khác có được. Rõ ràng chính là các người đã ở đây mưu đồ bí mật gì đó. Bạch Mi, có phải người đã u mê hay không? Chẳng lẽ người quên, người chính là ta, ta chính là người. . . Người lại cùng người khác tính kế hãm hại mình, đây coi là cái gì?

- Tôn Thần. . . Người đã cũng biết rồi, ta cũng không muốn dấu diếm người. . .

Tâm tình Bạch Mi đạo nhân tựa hồ buông lỏng rất nhiều:

- Người nói đúng, ta chính là người, cho nên tâm tư của ta bất kể giấu diếm thế nào, người sớm muộn cũng sẽ biết. Cho nên, hiện tại để cho ta được thanh thản. Ta đã đem toàn bộ chuyện của chúng ta nói cho Long Vũ biết rồi. . .

- Cái gì?

Thanh âm Quang Thần Tôn Thần có chút bén nhọn:

- Người đem việc mình là phân thân nói cho hắn rồi? Còn có gì nữa? Mau nói. . .

- Bí mật của ngọn lửa Quang Minh cũng nói.

Bạch Mi đạo nhân nhàn nhạt trả lời.

- Làm sao người biết ngọn lửa Quang Minh?

Vẻ mặt Quang Thần Tôn Thần lộ vẻ bất ngờ.

- Trên căn bản, ta và người không có bất kì bí mật gì.

Bạch Mi đạo nhân giải thích.

- Đồ hồn trưởng.

Trên mặt Quang Thần Tôn Thần xuất hiện vẻ hoảng sợ:

- Người điên rồi, người cũng biết, nếu như ta chết, người chỉ là phân thân vì vậy người cũng sống không được, người tại sao phải làm như vậy?

- Muốn biết nguyên nhân sao?

Bạch Mi đạo nhân tự giễu cười cười.

- Nói.

- Ta không muốn vũ trụ này bị người phá hoại. . .

Bạch Mi đạo nhân nói:

- Một ngày người còn tồn tại, sự an bình của vũ trụ này sẽ không thể chân chính có được. Chỉ có người biến mất, vũ trụ này mới có thể giữ vững bình yên lâu dài được. Hơn nữa, người sống lâu như vậy, cũng đã đủ rồi. .

- Diên khùng, người chính là một tên diên.

Quang Thần Tôn Thần hét lên trong phòng Bạch Mi đạo nhân. Hiển nhiên, hắn rất tức giận.

Thậm chí trong lời nói của hắn còn mang theo một tia sợ hãi.

- Tôn Thần, ta với người vẫn còn có chút bất đồng, tối thiểu, ta có nhân tính.

Sau khi nói ra mọi chuyện cần thiết, tâm tình Bạch Mi đạo nhân ngược lại càng thêm an bình.

Hắn lặng lẽ nói:

- Ta đối với sự lựa chọn của ta sẽ không hối hận. . .

- Vậy sao?

Quang Thần Tôn Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Hiện tại ta liền để cho người hối hận. . .

Trong lúc nói chuyện chân mày Quang Thần Tôn Thần hiện lên một tia hàn sắc.

- Ta biết người không sợ chết, bởi vì tính mạng của người vốn dĩ chính là hư vô, người có thể sống lâu như vậy, tất cả đều là nhờ đến ở chỗ này.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Cho nên ta sẽ khiến người sống không bằng chết, ta muốn để cảm thụ đau đớn

Tiếng nói vừa dứt, sát khí trên mặt Quang Thần Tôn Thần càng ngày càng đậm. Hắn vung tay lên, hướng Bạch Mi đạo nhân nhẹ nhàng phẩy tới. Trong khoảnh khắc, trên mặt Bạch Mi đạo nhân xuất hiện mấy vết máu.

Nhất thời xuất hiện đau đớn tới thấu xương.

- Đây chỉ là mới bắt đầu

Thanh âm Quang Thần Tôn Thần càng trở nên âm hàn, kinh khủng.

Bạch Mi đạo nhân nhắm mắt lại thật chặt, sắc mặt trắng bệch, đôi môi mím chặt, cả người run rẩy, tựa hồ là đang chịu đựng một loại đau đớn mà không phải ai cũng có thể chịu được. Bỗng nhiên hắn chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn người chủ tử phía trước, lạnh giọng nói:

- Thiên hạ cũng chỉ có người như người, mới có thể hạ thủ với mình như vậy. . .

- Ha ha...

Quang Thần Tôn Thần khinh thường cười khê:

- Ta đã mạnh mẽ chặt đứt mối liên lạc giữa người và ta. . . Nếu như người không phải là có tật giết mình, người hoàn toàn có thể không cần khẩn trương như thế nói cho ta biết chuyện này.

- Người là một tên biến thái.

Bạch Mi đạo nhân nói.

- Hừ...

Quang Thần Tôn Thần khinh thường nói:

- Trong vũ trụ này mọi tánh mạng đối với ta mà nói cũng chỉ là đồ chơi, ta không cảm giác mình có cái gì không đúng.

Sự hờ hững của Quang Thần Tôn Thần đối với sinh mạng đã đến cực hạn.

- Từ từ mà chấp nhận đi. . .

Quang Thần Tôn Thần lạnh lùng bật cười, một lực lượng rất nhỏ khó có thể phát hiện được chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể Bạch Mi đạo nhân.

Mỗi một lần lực lượng xâm nhập, cũng giống như là dao găm cắt lấy thân thể của hấn.

Thân thể Bạch Mi đạo nhân lần nữa run rẩy.

- Ta sẽ không hướng người cầu xin tha thứ. . .

Bạch Mi đạo nhân đột nhiên nói.

Quang Thần Tôn Thần dùng một loại tâm tình cực kỳ phức tạp nhìn phân thân bị hình phạt.

Không có bi thảm, không có rên rỉ, không có cầu xin tha thứ, chữ rửa. Giờ phút này Bạch Mi đạo nhân chỉ yên lặng trầm mặc.

Trầm mặc giống như chết.

Rốt cục, một giờ sau, Quang Thần Tôn Thần dừng trừng phạt đối với phân thân lại. Mà lúc này, kinh mạch trong cơ thể Bạch Mi đạo nhân đã bị phân cách thành vô số đoạn.

Nếu nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy trong vô số miệng máu bên trong, máu bắt đầu chậm rãi chảy ra. Chỉ trong chốc lát, Bạch Mi đạo nhân liền biến thành một huyết nhân. Từ vẻ mặt của hấn là có thể nhìn ra, thống khổ mà hấn phải chịu đựng không phải bất cứ ai cũng có thể thừa nhận.

- Hối hận sao?

Quang Thần Tôn Thần hỏi.

- Không hối hận.

Bạch Mi đạo nhân vẫn quật cường như cũ:

- Người tàn bạo, người vô tình, lại một lần nữa chứng minh là ta đúng, người nhất định phải bị tiêu diệt. Không có người, Tam Giới cùng vũ trụ mới có thể được an bình. Ta tin tưởng tiểu Vũ có thể giết chết người.

- Hừ.

Quang Thần Tôn Thần khinh thường nói:

- Cho dù người nói cho Long Vũ thì có thể thế nào? Hấn căn bản là biết ngọn lửa Quang Minh ở đâu. . . Trong cả vũ trụ này, cũng chỉ có ta mới có thể tìm được.

- Hấn sẽ tìm được.

Bạch Mi đạo nhân cố nén thống khổ trong lòng, nói từng chữ từng câu:

- Hấn có thể, hấn tuyệt đối có thể tìm được.

- Để xem người làm sao kiên trì. . .

Quang Thần Tôn Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Đáng tiếc tánh mạng của người sẽ phải kết thúc rồi, nếu không ta sẽ để cho người thấy được.

Ngay lúc này, Quang Thần Tôn Thần cảm ứng được một cỗ lực lượng cường đại đang công kích kết giới hấn bố trí.

Rất nhanh, hấn liền xác định là Hồn Động nguyên lực của Long Vũ.

- Bạch Mi, Long Vũ tới, đáng tiếc hấn cũng không thể cứu người, kinh mạch, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể của người đã bị ta triệt để phân cách thành vô số đoạn, ngay cả thân thể của người, cũng bị phân cách rồi. Tánh mạng của người sẽ ở trong thống khổ mà kết thúc, dù ai cũng không cách nào cứu được người. Ta đi đây. . .

Nói xong, thân ảnh Quang Thần Tôn Thần trong nháy mắt biến mất.

Không có Quang Thần Tôn Thần duy trì, cấm chế bao quang gian phòng Bạch Mi đạo nhân rất nhanh đã bị Long Vũ công phá.

Ngay khi bước vào phòng, Long Vũ nhất thời ngây dại. Hiện ra trước mắt hắn là một huyết nhân. Hơn nữa hắn có thể cảm ứng được, tánh mạng kẻ kia đang chậm rãi trôi qua.

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, Long Vũ hết sức khó khăn đi về phía trước, đem thân thể máu me của Bạch Mi đạo nhân ôm vào trong ngực.

Bạch Mi đạo nhân cực kỳ khó khăn mở mắt ra, hai mắt mờ ảo tán loạn, nhưng có vẻ lóng lánh vô cùng thuần phát:

- Người đã đến rồi. . .

- Ta đã tới chậm....

Long Vũ ôm thân thể gầy còm này, cảm thụ được tánh mạng của hắn đang chậm rãi trôi qua, mở miệng khô khốc nói:

- Ta sớm nên nghĩ đến, người nói cho ta biết những chuyện này, Quang Thần Tôn Thần nhất định sẽ không bỏ qua người. Là ta bất cẩn, thật xin lỗi. . .

- Ha ha. . .

Bạch Mi đạo nhân khẽ cười một tiếng, thanh âm có chút run rẩy:

- Không có gì đáng ngại. . . Dù sao ta sớm muộn gì cũng phải chết, không có quan hệ gì...

Long Vũ nhẹ nhàng ôm thân thể của hắn, nắm bàn tay lạnh băng của hắn thật chặt, sợ rằng hắn cứ như vậy mà ra đi:

- Bất kể thế nào, cũng là ta sơ xuất.

Long Vũ khàn giọng, khẽ thấp giọng nói:

- Hiện tại ta nên làm thế nào? Ta không biết hắn đã làm gì đối với tánh mạng người?

Long Vũ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng dựa vào gương mặt tràn đầy nếp nhăn của lão:

- Ta có thể cảm giác được tánh mạng của người đang chậm rãi trôi đi, ta cũng biết kinh mạch của người đã gãy lìa, đối với người không biết nên làm gì để cứu người.

- Không cần...

Bỗng nhiên Bạch Mi đạo nhân dùng sức nắm tay Long Vũ thật chặt, miễn cưỡng mở miệng nói:

- Giết hắn...

Cả người Long Vũ rét lạnh, sợ hãi nhìn lão nhân trong ngực, hắn biết đối phương đã không chịu nổi, trong vô thức nắm chặt cái tay kia.

Ánh mắt mờ ảo tán loạn của Bạch Mi đạo nhân tựa hồ ngó chừng Long Vũ.

- Ta biết. . . Ta nhất định sẽ giết chết Tôn Thần.

Long Vũ vội vàng tỏ thái độ, sợ nói đã muộn Bạch Mi đạo nhân tựu không có cơ hội nghe được.

Nghe được Long Vũ trả lời khẳng định, trong đôi mắt mờ đục của Bạch Mi đạo nhân liền hiện lên một nụ cười.

Giờ phút này, tánh mạng của hắn đang trôi qua.

Nhưng hắn vẫn không thể nhanh chóng chết đi.

Thủ đoạn khổng lồ lực lượng của Quang Thần Tôn Thần hết sức thành thạo, chẳng qua chỉ là bị trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Hắn sẽ chết đi trong vô tận đau khổ.

Tròng mắt Bạch Mi đạo nhân dần dần ảm đạm, có chút nghe không rõ bất kì thanh âm nào nữa, ánh sáng trước mắt cũng dần dần mờ đi.

Bạch Mi đạo nhân bỗng nhiên lại nghe được một chút thanh âm.

Tựa hồ là thanh âm Long Vũ đang gọi hắn.

Bạch Mi đạo nhân bỗng nhiên nhìn Long Vũ nói một câu:

- Giết ta...

Long Vũ ngượng ngạo cười, khẽ sát vào tai Bạch Mi đạo nhân nói:

- Ta hạ thủ không được. . .

- Bạch Mi đạo nhân. . . Đừng vất bỏ có được không?

Long Vũ lớn tiếng nói:

- Có lẽ ta sẽ có biện pháp. . . Ta sẽ nghĩ biện pháp thử cứu ngươi. . .

Tròng mắt Bạch Mi đạo nhân khẽ sáng lên, có chút ngoài ý muốn, lại có chút cảm động.

Hắn thở dồn dập, trên mặt hiện ra một tia lãnh khốc cùng kiên quyết:

- Ta rất thống khổ, giết ta. . .

Long Vũ không có nói gì, chẳng qua là nhẹ nhàng mà ôm hắn, nhẹ nhàng mà lắc đầu, hắn tựa hồ có thể cảm nhận được sự thống khổ của Bạch Mi đạo nhân. Nhưng hắn không đành lòng hạ thủ.

Nói thật, hắn rất bội phục Bạch Mi đạo nhân.

Khi hắn lựa chọn bán đứng Quang Thần Tôn Thần, cũng chính là lựa chọn tử vong. Nhưng hắn một chút cũng không sợ. Mặc dù bị Quang Thần Tôn Thần hành hạ thành như vậy. Hắn cũng không có bất kỳ một câu oán hận nào.

Cảm giác được thân thể già nua của lão trong ngực càng ngày càng mềm, bàn tay già nua trong tay cũng càng ngày càng lạnh, cảm giác được thân thể của hắn càng ngày càng run rẩy. . .

Trong lòng Long Vũ cũng có chút thống khổ.

- Giết ta.

Bạch Mi đạo nhân mở miệng lần nữa nói chuyện, rất hiển nhiên, hắn không muốn bị thống khổ như vậy mà ra đi.

- Được...

Rốt cục Long Vũ cũng hạ quyết tâm, trong tay kích khởi một cổ Hỗn Độn nguyên lực, trong khoảnh khắc dập tắt sinh cơ của Bạch Mi đạo nhân. Thân thể đầm đìa máu tươi ở trong ngực của hắn, từ từ trở nên băng lạnh.

Bạch Mi đạo nhân chết rồi, thời điểm hắn chết rất bình thản, trên mặt vẫn như cũ mang theo một chút tiếu ý.

Long Vũ đỡ đỡ ôm thân thể đang lạnh dần, trong lòng tràn đầy hận ý đối với Quang Thần Tôn Thần.

Long Vũ chưa bao giờ khóc, từng có mấy lần hốc mắt ướt át, cũng bị hắn mạnh mẽ đè ép lại. Nhưng hôm nay, hắn khóc. Bởi vì hắn cảm thấy cái chết thảm của Bạch Mi đạo nhân là bởi vì do mình sơ suất.

Ngay từ đầu, hắn đối với Bạch Mi đạo nhân tràn đầy hảo cảm. Mà trên thực tế, Bạch Mi đạo nhân đúng là cũng giúp hắn rất nhiều. Bất kể là trước kia, hay là hiện tại. Bạch Mi đạo nhân luôn luôn giúp hắn. Mặc dù chuyện Ưng Kiếm cùng Ba Độ, Bạch Mi đạo nhân cũng có trách nhiệm. Nhưng xét thấy hắn thân phận đặc thù, những sai lầm kia có thể tha thứ.

Lùi một bước mà nói, cho dù không có Bạch Mi đạo nhân, người khác cũng sẽ đi làm, kết quả cũng như nhau.

Nước mắt không ngừng lăn trên mặt của hắn, cứ như vậy kèm theo vô cùng vô tận hận ý đã tuôn ra vành mắt của hắn.

- Quang Minh Tôn Thần, ta là sẽ không bỏ qua người.

Long Vũ thề nói.

- Chúng ta trách lầm hấn.

La Lâm cùng Đường Hương Hương chẳng biết lúc nào đã hiện ra trước cửa phòng.

Nhìn ánh mắt bi thống của Long Vũ, các nàng biết Bạch Mi đạo nhân cũng không có để cho Long Vũ thất vọng.

- Anh Vũ, người chết không thể sống lại, xin hãy nén bi thương.

Đường Hương Hương đi tới nói.

La Lâm cũng đi tới mấy bước, cẩn thận kiểm tra nhìn thân thể Bạch Mi đạo nhân một chút, nhướn mày, giọng cảm hận nói:

- Thủ đoạn thật là độc ác. . . Thân thể của ông ấy đã bị phân cách thành vô số mảnh rồi. . .

- Để ta dùng Cửu Thiên Tứ Nhượng bảo vệ cơ thể cho hấn.

Đường Hương Hương hi vọng Bạch Mi đạo nhân có thể chết lạnh lạng một chút.

- Nhờ em vậy.

Long Vũ đem thân thể Bạch Mi đạo nhân nâng dậy, hơn nữa còn dùng Hỗn Độn nguyên lực cố định. Đường Hương Hương vội vàng lấy ra Cửu Thiên Tứ Nhượng bao vây thân thể Bạch Mi đạo nhân, quanh thân hấn liền bị tức nhượng phong ấn, giúp thân thể Bạch Mi đạo nhân tránh khỏi bị hóa thành bụi phấn.

- Được rồi.

Thu hồi pháp quyết cùng tức nhượng, Đường Hương Hương cảm thấy trong lòng của mình cũng thoải mái hơn nhiều. Trước đây, nàng cũng nhục từng nhục mạ Bạch Mi đạo nhân, hôm nay coi như là một lần đền bù.

- Cảm ơn.

Trong lòng Long Vũ cũng nhẹ nhõm không ít. Mặc dù không thể giúp hấn không chết, nhưng ít ra còn có thể bảo toàn thi thể của hấn. Điều này đối với Bạch Mi đạo nhân mà nói, coi như là bồi thường.

Ngừng một chút, Long Vũ lau đi nước mắt, vội vàng đem tình huống cụ thể cùng hai người nói một chút.

Sau khi kể xong chuyện, Long Vũ hướng La Lâm nói:

- La Lâm, anh hi vọng em có thể kiểm tra đo lường ra vị trí ngọn lửa Quang Minh, thời gian của chúng ta đã không nhiều. . . chỉ còn không tới một tháng.

- Vâng.

La Lâm nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, thần sắc thật tình nói:

- Long Vũ ca ca, anh cứ yên tâm đi, từ hôm nay, La Lâm sẽ cùng Thiên Dực Hồ tìm kiếm khí tức của ngọn lửa Quang Minh trong vũ trụ, một khi tìm kiếm thành công, chúng em sẽ báo cho anh.

Nói tới đây, La Lâm đưa mắt nhìn sang Đường Hương Hương, tựa như dặn dò nói:

- Chị Hương Hương, trong khoảng thời gian em không có ở đây, Long Vũ ca ca giao cho chị chiếu cố.

- Được rồi, em cứ yên tâm đi đi.

Đường Hương Hương thật tình gật gật đầu.

- Long Vũ ca ca, việc này không nên chậm trễ, em nghĩ bây giờ em liền mang theo Thiên Dực Hồ lên đường.

La Lâm nói:

- Hãy cố gắng bảo trọng, anh là hy vọng của mọi người chúng em..

- Anh biết.

Long Vũ đi tới, hôn nhẹ lên trán La Lâm, khiến cho sắc mặt La Lâm đỏ lên. Nàng nói:

- Long Vũ ca ca, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ không để cho anh thất vọng.

.....

.....

Ba ngày sau, Long Vũ an táng cho Bạch Mi đạo nhân, hơn nữa ở bên trong Huyền Môn còn cử hành nghi thức tống biệt long trọng. Trừ một vài nhân vật quan trọng ra thì không ai biết Bạch Mi đạo nhân là phân thân của Quang Thần Tôn Thần. Ở trong suy nghĩ của tất cả đệ tử Huyền Môn, Bạch Mi đạo nhân vĩnh viễn chính là Huyền Môn tổ sư.

Hình tượng của hắc vĩnh viễn chính là quang huy.

Về nguyên nhân hắc chết, Long Vũ đã an bài thích đáng, tất cả mọi người đều tin tưởng Bạch Mi đạo nhân là vì sự bình yên của Tam Giới mà bị Quang Thần Tôn Thần sát hại.

Trên thực tế, tình huống thật sự cùng với an bài của Long Vũ cũng không khác biệt nhau là mấy.

Cả Huyền Môn đều đắm chìm trong bi thống.

Ban đêm, Long Vũ không cách nào ngủ được, tâm tình cũng khó có thể bình tĩnh. Hắc đang nghĩ, tại sao cùng một người mà lại có thể xuất hiện hai loại suy nghĩ cùng ý thức bất đồng như vậy.

Có lẽ điều này vừa vận chứng minh trong lòng Quang Thần Tôn Thần còn có một mặt thiện lương.

- Anh Vũ. . . Còn đang tự trách sao?

Đường Hương Hương chậm rãi hiện ra phía sau hắc, ôn nhu nói:

- Bạch Mi đạo nhân ra đi vô cùng bình thản, trên mặt của ông ấy còn mang theo nụ cười.

319. Chương 78 : Thiên Nguyên Lộ Diện

- Anh biết... Anh cũng không có tự trách. Anh đang nghĩ, tư tưởng của chúng ta cùng Quang Minh Tôn Thần bất đồng.

Long Vũ nói :

- Anh đang suy nghĩ, nếu như có thể thuyết phục được Quang Minh Tôn Thần, thì vấn đề có lẽ dễ giải quyết hơn một chút.

- Anh sợ không đủ thời gian?

Đường Hương Hương nhíu mày hỏi.

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm mặt nói

- Quang Minh Tôn Thần khẳng định cũng biết bị Bạch Mi Đạo Nhân bán đứng. Cho nên anh nghĩ hắc đã phòng bị từ trước rồi. Vũ nội lớn như vậy, có nhiều chỗ mới nghe lần đầu, thời gian lại quá gấp gáp, vấn đề này thật là quá phiền toái. Anh có chút lo lắng. Không thể để cho Bạch Mi đạo nhân bỏ mạng vô ích được.

- Anh Vũ, nói thật, em là có chút...

Vẻ mặt Đường Hương Hương bỗng có vẻ sầu lo.

Long Vũ đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng an ủi (DG: Mình cũng muốn an ủi)

- Không cần sợ, hết thảy có anh.

Đường Hương Hương vòng tay lại ôm chặt Long Vũ, giọng run run nói:

- Anh Vũ, nhưng em...

Long Vũ tràn ngập tin tưởng:

- Hết thấy đều tốt thôi.

Đường Hương Hương nói:

- Vâng, em tin anh.

Tuy nói thế nhưng thân thể mềm mại của Đường Hương Hương vẫn đang run run.

Long Vũ hôn đôi môi thơm của nàng, tay đã mò tới cặp búi mềm mại kia:

- Hương Hương, kỳ thật em nên bình tĩnh lại. Lấy thực lực của em hiện tại, hoàn toàn có thể một mình độc bá một phương. Em là Vu Thần, trong Tam Giới, ngoại trừ anh và La Lâm thì em cũng rất mạnh rồi. Nhất là lúc anh không có ở đây, em phải lãnh đạo và bảo vệ thế giới. Em có thể làm được...

- Vâng.

Đường Hương Hương then thùng nói:

- Người ta muốn được anh bảo hộ mà.

Long Vũ ha ha cười nói:

- Hương Hương, trong số nữ nhân của anh, em là người chấp nhất với tình yêu nhất... Anh thích...

Đây là câu nói thật lòng của hắn, cũng là một cảm cảm khái. Đường Hương Hương đối với hắn từng có hận, cũng có yêu. Trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng đã thành chính quả.

Từ sau khi báo gia cừu. Tình yêu tựa hồ đã trở thành sinh mệnh của nàng.

Vì tình, nàng đã tử bỏ thân phận, địa vị, quang vinh...

Nữ nhân như vậy, đáng để hắn bảo hộ vĩnh viễn...

Đường Hương Hương nhẹ giọng ưm một tiếng, song thủ ôm lấy cổ nam nhân của mình. Bàn tay Long Vũ bắt đầu sờ loạn khiến cho thân hình Đường Hương Hương mềm nhũn ra. Cả người run rẩy, hơi thở trở nên dồn dập. Hiển nhiên là đã xúc động rồi.

Cảm giác thời cơ đã tới, Long Vũ lấy phương thức kịch liệt nhất tiến nhập vào thân thể mềm mại của nàng, tận tình hưởng những đường cong lả lướt, mềm như không xương của Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương ngộ nguậy thân hình trần như nhộng dưới thân Long Vũ, có lẽ do hoàn cảnh và vị trí mới lạ nên nàng đang cực kỳ kích thích. Nàng biểu hiện ra sự cuồng nhiệt, liều chết xu nịnh, uyển chuyển hầu hạ cho hắn.

Đôi khi biện pháp quên đi sợ hãi tốt nhất chính là hoan ái. Đường Hương Hương từ trên người Long Vũ đang được an ủi phần nào.

Bình tĩnh mà nói thì thân hình Đường Hương Hương cũng làm cho áp lực Long Vũ phải nhận cùng cảm giác sợ hãi giảm đi rất nhiều.

Sau khi Long Vũ thả một đàn nòng nọc, hai người gắt gao ôm một chỗ, Đường Hương Hương dịu dàng nói:

- Có anh ở bên cạnh em... Em không còn sợ hãi gì nữa...

Long Vũ thấp giọng cười nói:

- Yên tâm đi, tương lai anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em. Luôn luôn thả nòng nọc không ngừng nghỉ vào trong cơ thể của em...

Khuôn mặt Đường Hương Hương đỏ lên, cúi đầu vào bả vai cắn hắn một cái. Long Vũ lại tiếp tục đè ngửa Đường Hương Hương, âm thanh nam nữ hoan ái lại tiếp tục vang lên.

.....

.....
Sáng hôm sau, Long Vũ tự mình đem Đường Hương Hương trở về, hơn nữa luôn dặn dò nàng phải cố gắng lấy dũng khí để bảo hộ thể giới này.

Trải qua một đêm an ủi, tâm tư Đường Hương Hương cũng đã biến hóa rất nhiều, tỏ vẻ đồng ý.

Trên đường trở về, Long Vũ đột nhiên cảm ứng được khí tức của Thiên Nguyên.

Long Vũ biến sắc, hần vội phóng khí tức ra truy tìm, tại đỉnh núi Thái Huyền Sơn, hần thấy Thiên Nguyên một thân bạch y.

Thiên Nguyên tựa hồ đã biết Long Vũ tìm tới, khoe miệng chứa đựng vẻ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Người đã đến rồi.

Long Vũ bình tĩnh hỏi lại:

- Vì sao lại mất tích lâu vậy?

Thiên Nguyên khẽ mở đôi môi, nghiêm túc nói:

- Ta phải suy nghĩ vài sự tình...

- Thông suốt rồi sao?

Long Vũ truy vấn.

Thiên Nguyên trầm mặc một lát, khuôn mặt bỗng giãn ra, phá lên cười. Tiếng cười vang vọng tứ phía. Cười thật lớn một hồi hần mới dừng lại, mở miệng nói:

- Không thông suốt, nhưng ta biết người đang nắm giữ quy tắc Thiên Đạo. Có biện pháp có thể làm cho chúng ta không bị biến thành kẻ chết thay hay không?

- Đương nhiên là có!

Long Vũ cười:

- Ta tu luyện hỗn độn quyết, nhưng cũng không bị lực lượng Thiên Đạo. Thiên Nguyên, so với thứ mà người nắm giữ thì ta mới là kẻ chân chính sở hữu quy luật Thiên Đạo chân chính.

Nhìn Long Vũ dương dương tự đắc, trong lòng Thiên Nguyên trong lòng cảm thấy rất phức tạp, giờ thì hần có thể xác định lời đồn đại là sự thật.

Long Vũ đích xác đã có được quy luật Thiên Đạo.

Hần thẳm thở dài một tiếng:

- Xem ra lão thiên thực sự chiều cố cho người.

- Người hần là rất hâm mộ ta phải không ?

Long Vũ khẽ cười mỉm hỏi lại. Trong giọng nói tràn ngập trào phúng cùng khinh thường, tựa hồ cười nhạo hần còn quá yếu đuối.

Thiên Nguyên lẳng lặng nhìn Long Vũ, đối với Long Vũ biểu lộ cảm xúc lúc này, cũng không ngoài ý nghĩ của hần, lúc trước đã sớm tính toán trước tới trường hợp này.

Hai người duy trì trầm mặc được một lúc thì Long Vũ hướng về phía Thiên Nguyên khẽ cười, tiếp tục giễu cợt:

- Thiên Nguyên, nếu ta cho người làm thuộc hạ cho ta, người nguyện ý không?

- Ta có thể đảm bảo an toàn cho người.

Long Vũ nhấn mạnh.

Thiên Nguyên nhìn Long Vũ, chậm rãi mở miệng nói:

- Người cũng biết, ta là người rất ghét bị gò bó, mặc cho là Quang Minh Tôn Thần hay Huyết Anh Đại Đế, cũng không thể nào. Vài ngày nay, ta một mực nghĩ sau này nên làm thế nào. Nói thật, ta không thể thông suốt, nhưng ta hiểu ta tuyệt đối không thể khuất phục dưới chướng bất cứ kẻ nào khác. Người, thì càng không! Long Vũ, chúng ta đều là kẻ chết thay, ở điểm này, ta và người rất giống nhau. Cho nên ta rất hi vọng người có thể giúp ta thoát khỏi hàng ngũ những kẻ chết thay.

Thiên Nguyên tiếp tục:

- Chúng ta có thể hợp tác. Không ai lãnh đạo ai, không ai ra lệnh cho ai, người thấy thế nào?

Long Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt từng mấy lần động sát niệm với bản thân.

Hít sâu một hơi, Long Vũ bỗng nhiên nghĩ tới rất nhiều chuyện, rất nhiều người. Nhớ ngày đó làm Thiên Ngoại Tuần Vũ, Thiên Nguyên trong mắt Long Vũ là uy phong dữ dội như nào. Hắn hoàn toàn là một tồn tại siêu việt hơn cả tưởng tượng.

Nhưng hiện giờ, hắn đã có thể cùng Thiên Nguyên đối mặt nói chuyện ngang hàng.

Thậm chí Thiên Nguyên lúc này còn đứng dưới tầm mắt của hắn.

Chuyển biến đầy tính hí kịch.

Rất giàu sắc thái kì diệu.

Nhưng tất cả đều thật.

- Người đang suy nghĩ gì, hay đề nghị của ta không tốt?

Thiên Nguyên hỏi.

Giờ khắc này, Thiên Nguyên đối với thái độ của Long Vũ rất khó nắm bắt, thậm chí hắn còn nghi ngờ quyết định của bản thân có chút mạo hiểm.

- Rất không tốt !

Long Vũ khinh thường nói:

- Người căn bản không có bất cứ thứ gì để cò kè mặc cả với ta.

Lời này nói ra, Thiên Nguyên rất thất vọng, thậm chí có chút tuyệt vọng.

Kỳ thật, hắn đã sớm liệu tới thái độ này của Long Vũ.

Bất quá hắn vẫn nuôi một hi vọng .

Cho tới giờ hắn chưa từng là kẻ dễ dàng bỏ cuộc.

Long Vũ ho nhẹ hai tiếng, hít thở thật sâu, mạnh mẽ áp chế xúc động trong lòng:

- Thiên Nguyên, giao ra cái đồ giả mạo quy luật Thiên Đạo, sau đó biến đi.

Thiên Nguyên trầm mặc nhìn hắn, cũng ho nhẹ hai tiếng, hắn không thích khẩu khí của Long Vũ. Ngay cả Quang Minh Tôn Thần lúc trước cũng chưa từng vô lễ như thế với hắn.

Nhưng hắn biết rõ, nam nhân trước mặt có đủ bản sự để làm điều này.

Đối mặt với Long Vũ trào phúng cùng châm chọc, khinh thường. Thiên Nguyên cả người run rẩy, phần nộ điên cuồng, rồi hét thật lớn trước mặt Long Vũ.

Long Vũ chỉ tiếp tục cười lạnh, thậm chí động thủ.

Nhưng trước mắt, Thiên Nguyên cũng không nói gì.

Thiên Nguyên không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào, khẽ cúi đầu, tựa như đang suy tư cái gì đó rất quan trọng, lại tựa như không muốn nói gì.

Long Vũ lặng lẽ nhìn hắn, ánh mắt híp lại, dần dần ảm đạm.

Một hồi lâu sau, Long Vũ nhìn chiến hữu từng vai cùng mình lạnh lùng nói:

- Ta ghét nhất là người hai mặt, mà người lại chính là loại như vậy.

Đầu ngón tay Thiên Nguyên run nhẹ rồi hạ xuống, nhưng biểu tình không chút nào thay đổi, khan khan nói:

- Người muốn giết ta, rất khó.

Ánh mắt Thiên Nguyên híp lại. Trong mắt ẩn hiện một đạo hàn quang:

- Người muốn biết ngọn lửa Quang Minh ở đâu chứ?

Long Vũ mấp máy môi, áp chế cảm xúc trong lòng, hỏi lại:

- Người biết? Nói cho ta biết, rốt cục nó ở đâu?

- Đúng rồi, tại sao người biết chuyện này...

Hắn nhìn Thiên Nguyên nói:

- Ngoại trừ tên Quang Minh Tôn Thần, không thể nào có người khác biết, người làm sao biết được?

Thiên Nguyên trầm mặc như trước nhìn hắn, ánh mắt càng lúc càng sáng. Từ lúc Long Vũ mở miệng nói hắn đã hiểu rằng Long Vũ rất cần tin tức của mình, rất rất cần.

Long Vũ có chút chờ đợi nhìn Thiên Nguyên rồi nói:

- Nói cho ta biết, đây là mục tiêu chung của chúng ta, chỉ cần Quang Minh Tôn Thần chết thì ta và người đều an nhàn.

Thiên Nguyên nở nụ cười lạnh, thanh âm có chút sắc bén lên:

- Tại sao ta phải cho người biết... (Long Sếch: Giờ thì anh cứng rồi) Nghĩ lại lúc trước người thái độ với ta ra sao đi?

Long Vũ trầm giọng:

- Người đang thử sự kiên nhẫn của ta sao?

Thiên Nguyên ánh mắt lạnh như băng:

- Ta biết ngọn lửa Quang Minh ở đâu. Cho nên người cần bản không dám động thủ với ta.

Thiên Nguyên hít thật sâu một hơi, trong giọng nói bình tĩnh cùng nhẩn tâm nói:

- Nếu ta muốn chết, ta sẽ cho Tam Giới chôn cùng, đương nhiên, cả người.

Long Vũ nhìn chằm chằm Thiên Nguyên, thanh âm như lạnh như dao nói:

- Người rốt cục muốn gì? Ta không tin người muốn chết tại vũ nội sống lâu như vậy chả lẽ lại cam tâm chịu chết? Hơn nữa còn là thân hình cụ diệt. Thiên Nguyên, người ngấm lại đi, ta có thể giúp người, cũng có thể cứu người...

Thiên Nguyên lạnh lùng nghiêm mặt, căn bản đối với câu nói của Long Vũ không có chút phản ứng nào, chỉ híp mắt khinh thường nói:

- Mấy ngày nay ta luôn không lộ diện, nhưng thật ra chính là nghiên cứu quy luật Thiên Đạo ta đang sở hữu, quang minh huyền bí cũng là được phát hiện ở đây.

Nói xong, trong mắt Thiên Nguyên cũng phục hồi bình tĩnh:

- Hiển nhiên, người nắm giữ mới chính là quy luật Thiên Đạo chân chính của vũ nội, mà ta có được bất quá chỉ là thứ mà Thiên Ngoại Thiên các qua các vị đời trước nghiên cứu ra. Trong đó có cả Quang Minh Tôn Thần.

- Suy diễn quy luật Thiên Đạo cần lực lượng cực mạnh cùng sự kiên nhẫn rất lớn.

Thiên Nguyên nói

- Phàm là người tham dự suy diễn Thiên Đạo đều lưu lại dấu vết. Mà ta thông qua dấu vết này đã biết căn nguyên của Quang Minh Tôn Thần.

Long vũ nói

- Bớt sàm ngôn đi, người rốt cục muốn thế nào?

Hắn nhìn Long Vũ lạnh lùng nói:

- Ngoại trừ ngọn lửa Quang Minh, ta còn nghĩ thông suốt nhiều việc khác...Về việc sống hay chết. Cho dù hình thân cụ diệt ta đều không sợ. Còn hơn làm một sinh mệnh hèn mọn như con kiến trong Tam Giới này. Cho dù chết ta cũng không có gì tiếc nuối.

Lời nói Thiên Nguyên tựa hồ không muốn uy hiếp. Chỉ là đơn giản giống như đang kể chuyện.

Người ngoài nhìn Long Vũ có vẻ lãnh khốc nhưng thực ra lại rất đa tình, Thiên Nguyên chính liều mạng lợi dụng điều này.

Nghe xong lời Thiên Nguyên nói, Long Vũ đứng dậy dùng một ngữ khí chưa từng có trước mặt Thiên Nguyên tỏ thái độ:

- Thiên Nguyên, người đến tột cùng muốn gì? Chỉ cần có thể, ta đều đáp ứng người.

Lúc này, hai người không còn diễn trò nữa, lời nói đều là sự thật.

Nhất là Long Vũ, mục đích hắn muốn chính là biết vị trí ngọn lửa Quang Minh.

Nghe Long Vũ nói, Thiên Nguyên dần đứng thẳng người lại, sau đó một mỗi nói:

- Ta đã quá mệt mỏi... Cuộc sống của ta mất mục tiêu rồi, mất hết rồi, nói thật giờ muốn làm gì chính ta cũng không biết nữa.

Nói tới đây, Thiên Nguyên nhắm hai mắt lại trầm mặc một lát mới nói tiếp:

- Người nói xem, rốt cục ta nên làm gì ?

Hắn mở hai mắt ra, lạnh lùng nói

- Ta muốn tất cả đều nhanh chóng kết thúc.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Người như thằng điên.

Thiên Nguyên thấy Long Vũ sỉ nhục mình bỗng cười thành tiếng, lạnh như băng nói:

- Người sợ, ta có thể cảm thấy người đang sợ hãi, rốt cuộc người sợ cái gì?

Thiên Nguyên nhìn hắn một cái, bỗng có chút mệt mỏi nói:

- Một khi trong lòng người có chút băn khoăn, liền trở nên cảm thấy bế tắc. Không quản lực lượng của người có cường đại thế nào, cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy thôi. Trước kia, ta cũng như vậy. Tình trạng của người bây giờ, chẳng khác gì ta, đúng không?

Nói như vậy, mọi việc đều đã thông suốt.

Thiên Nguyên kì thật đang uy hiếp Long Vũ.

Nhưng Long Vũ cũng không ngăn cản.

Thiên Nguyên thấy ánh mắt phức tạp của Long Vũ bỗng trong lòng cảm thấy buồn bã, đang nghĩ tới chính mình. Con người, một khi trong lòng không băn khoăn, không vướng bận, không có gì phải theo đuổi thì cũng chỉ như cái xác không hồn.

Nói thật, Thiên Nguyên dù đang chiếm thế thượng phong nhưng giờ phút này hắn cũng chẳng sung sướng gì. Bởi vì hắn thấy hắn sống cũng chẳng còn bao nhiêu ý nghĩa.

Long Vũ tựa hồ cũng cảm nhận được tâm tư của Thiên Nguyên, bèn trầm mặc một lát rồi nói:

- Thiên Nguyên, người đang chán nản, đây không phải tính cách của người...

Lúc này, tứ phía im phăng phắc, Thiên Nguyên bỗng nghiêm túc nói:

- Đúng thế, trên thực tế chính người cũng đang rõ sự thật. Ta không có cách nào thay đổi tâm cảnh của mình. Có lẽ đây chính là huyền ảo của cuộc đời.

- Đồ bất lực.

Long Vũ đánh giá hẳn.

- Đồ hỗn trướng..

Thiên Nguyên rốt cục cũng nổi giận:

- Người có tư cách gì nhục mạ ta, người cho là người rất giỏi sao Long Vũ? Nếu người giỏi như vậy tại sao lại bị ta uy hiếp?

- Là sao?

Không nhận được nữa thì không cần nhận, Long Vũ khước miệng nổi lên một nụ cười. Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay nắm chặt, đôi mắt đã ẩn chứa sát ý.

Giờ Thiên Sư Pháp Kiếm lên, Long Vũ khẽ cười một tiếng :

- Thiên Nguyên, người đã hiểu rõ huyền ảo của cuộc đời này thì cũng không thể trách ta không khách khí được.

Khi nói chuyện, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể Long Vũ đã kích phát ra. Kiếm quang của Thiên Sư Pháp Kiếm thổ nạp không ngừng, uy thế kinh nhân.

Thiên Nguyên nghe được lời này, trong lòng chấn động, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang, trầm giọng nói:

- Người muốn làm gì?

- Ta muốn giúp người...

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Không phải là người đã mất hết niềm vui trong cuộc đời sao. Ta giúp người giải thoát.

Nghe Long Vũ nói lời như thế, lại nhìn vẻ mặt xơ xác tiêu điều của hắn. Thiên Nguyên tự nhiên sẽ hiểu tâm tư của Long Vũ rồi. Lập tức cừu hận đối với Long Vũ trong lòng hắn như núi lửa phun trào, trên vẻ mặt tuấn tú phủ một tầng sương lạnh, lạnh lùng nói với Long Vũ:

- Ta cũng không tin, người thật sự dám giết ta, chẳng lẽ người không muốn biết ngọn lửa Quang Minh hạ lạc ở đâu sao?

- Đúng là ta muốn biết ngọn lửa Quang Minh ở đâu. Nhưng, ta nhất quyết không để người uy hiếp.

Vừa nói xong, Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay như tia chớp phát ra, hỗn độn nguyên lực phát ra tiếng rít mãnh liệt, giống như thúc giục hồn giả trong tay Chiêu Hồn Phiến, làm cho tâm Thiên Nguyên rung động.

Khoảng cách mấy thước, ngay khi kiếm quang vọt đến trước mặt, trước người Thiên Nguyên ngay lập tức phóng ra một chút kiếm quang màu đen, đâm đúng vào kiếm quang của Long Vũ. Có thể thấy được, khoảng thời gian vừa rồi Thiên Nguyên cũng không an nhàn, sức chiến đấu tăng lên khá nhiều.

“ Âm ầm...”

Theo một âm thanh kinh thiên vang lên, mũi kiếm được Long Vũ phát ra bị Thiên Nguyên chặn lại. Bất quá Thiên Nguyên cũng bị chấn lui ba bước, hỗn độn nguyên lực đã đi vào cơ thể.

Ngay lúc mới đứng vững, Thiên Nguyên đột nhiên giật mình, đỉnh đầu truyền tới một cỗ sát khí cường đại: Hắn ngẩng đầu lên chỉ thấy Long Vũ toàn thân phủ hỗn độn nguyên lực, phát ra khí tức dày đặc, thân hình

như con ưng khổng lồ lừng không phi xuống. Người còn chưa tới mà sát khí đã làm Thiên Nguyên cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương.

Thiên Nguyên chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại từ bốn phương tám hướng bỗng nhiên áp chế cơ thể, toàn thân như rơi xuống hầm băng. Vô tận hàn khí như vạn vạn cây kim nhỏ đang tàn phá hộ thân khí kinh bên ngoài cơ thể. Hắn lập tức quát một tiếng lớn, thân hình như con quay cấp tốc xoay tròn, một lợi kiếm màu đen trong tay liên tục đâm ra bốn phương tám hướng, kiếm kiếm đều mau lẹ vô cùng, kinh lực như vạn quân.

Có thể hiểu, Thiên Nguyên đối mặt với loại đại địch như Long Vũ không chút xem thường.

Hơn mười kiếm đâm ra, Thiên Nguyên lập tức cảm thấy áp lực ngoài thân biến mất vô tung.

Lúc này, Long Vũ thúc giục Thiên Sư Pháp Kiếm xuất ra hai Vấn Thiên Thần Long phi thẳng tới.

Thiên Nguyên không vội sợ hãi, lợi kiếm hắc sắc trong tay hướng ra ngoài chém tới, lực lượng hai người đã ngừng tụ hướng về phía trước công kích lẫn nhau.

Tiếng vang thật lớn đi qua, hai cỗ kinh khí lập tức khuếch tán đi tứ phía, từ đó nổi lên một trận lốc xoáy, cây cối đất đá đều bị phá hủy.

Tiếng nổ vừa dứt, Long Vũ cũng bị bắn lên phía trên, sau đó cũng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Sau đó, hắn nhìn về phía Thiên Nguyên.

Lúc này trời đất đều trắng xóa một màu, Long Vũ vừa rồi triệu hồi ra Vấn Thiên Thần Long tuy bị hắn phá vỡ, bất quá trong lúc nổ, một cỗ hỗn độn nguyên lực đã sớm chui vào thể nội thông qua chuỗi kiếm của hắn, lúc này xương cánh tay có chút đau nhức.

Lúc này chỉ thấy Thiên Nguyên há mồm thở nạt, những sợi tơ màu vàng bám đầy trên người. Không lâu sau khi trên người hắn phát ra vài điểm hào quang thì sắc mặt cũng khá hơn nhiều.

Đây là thứ Thiên Nguyên thông qua Quy luật Thiên Đạo ngộ ra.

Bất kể là mặt trời, mặt trăng, ngôi sao đều có thể hấp thu làm lực lượng cho mình dung.

- Ha ha...

Long Vũ đột nhiên nở nụ cười:

- Thiên Nguyên... rốt cục ngươi cũng đầu tiên sai được như lời ngươi nói. Ngươi chính là kẻ sợ chết

Sắc mặt Thiên Nguyên trở nên âm hàn:

- Không phải sợ chết, chẳng qua không muốn chết dưới tay ngươi thôi.

- Ta cũng lười quản ngươi nghĩ ra sao, tóm lại, hôm nay ta sẽ giết ngươi.

Long Vũ nói:

- Ngọn lửa Quang Minh, tự nhiên ta sẽ phái người đi tìm. Ta có thể giết Quang Minh Tôn Thần như thường, Đáng tiếc là ngươi không nhìn được thôi.

Khi nói chuyện, sát khí của Long Vũ càng lúc càng nặng. không khí xung quanh có vẻ quỷ dị, bốn phía tựa hồ hoàn toàn yên tĩnh. Toàn bộ đều ngưng lại trong nháy mắt.

Giống như đêm trước bão vậy.

- Cũng tốt, ta và ngươi cùng tắt tay như này, kể cả chết trong tay ngươi ta cũng không nói gì hơn.

Chỉ thấy sát khí quỷ dị trên mặt đất mỗi lúc một tăng, lợi kiếm trên tay đã vươn ngang, thân kiếm ẩn chứa một tầng sát khí, trong chớp lát đã không thể nhìn rõ, thật quỷ dị.

Long Vũ lẳng lặng nhìn biến hóa của Thiên Nguyên, trên mặt lộ ra một nụ cười kì lạ. Phảng phất như đối với sự biến hóa trên người Thiên Nguyên không có một chút kinh ngạc.

Chỉ thấy toàn thân Thiên Nguyên đã bị sát khí che kín, hần thấy Long Vũ không hề có động tĩnh gì thì phần nộ nói:

- Long Vũ, ta cho ngươi nếm mùi kiếm quyết ta mới ngộ ra.

Lời vừa dứt, thân hình đã hướng vị trí của Long Vũ phóng tới, lợi kiếm hắc sắc trong tay như độc xà xuất động nhắm thẳng tới yết hầu Long Vũ, một cổ kiếm quang sắc bén phá không hướng thẳng tới phía Long Vũ.

Thấy Thiên Nguyên hướng phía mình vọt tới, Long Vũ chỉ cười, cười càng lúc càng sáng lạn. Hai chân vừa động, thân hình như khói nhẹ hướng bên trái lướt ngang hai thước, tránh được kiếm quang hắc sắc của Thiên Nguyên.

Cùng lúc, toàn thân Long Vũ ngưng tụ một tầng hỗn độn nguyên lực.

Một tiếng kiếm khí xé gió vang lên, một đạo kiếm khí hùng hồn màu vàng từ kiếm của Long Vũ bắn ra, hướng lồng ngực Thiên Nguyên vọt tới.

Tiếp đó, Long Vũ lại nhảy lên cao nhìn xuống, hướng phía đỉnh đầu Thiên Nguyên xuất ra bốn con Ván Thiên Thần Long.

Đối mặt với kiếm khí của Long Vũ, Thiên Nguyên cũng không cảm thấy bối rối, biểu tình dữ tợn vẫn không đổi. Hắc kiếm trong tay tùy ý đâm một nhát, mũi nhọn sắc bén của địa kiếm lần thứ hai xuất hiện, đánh trúng kiếm khí Long Vũ vừa phát ra, đồng thời từ người hần phát ra một cỗ tinh thần lực cản lại thần long của Long Vũ.

Những công kích liên tiếp cơ hồ chỉ trong khoảnh khắc.

Nhưng công kích của Thiên Nguyên còn xa mới có thể bằng được Long Vũ.

Ngay tại lúc Thiên Nguyên còn chưa kịp lấy lại hơi, Thiên Sư Pháp Kiếm của Long Vũ lại đánh tới đỉnh đầu của Thiên Nguyên. Lúc trước Thiên Nguyên đã nhận ra thế công của Long Vũ, hần vội vàng dùng hai tay cầm kiếm, thì triển mười thành công lực hướng Long Vũ chém tới.

Trong nháy mắt, hai mũi kiếm lại giao nhau. Khí kinh nổ mạnh lần thứ hai lại vang lên, chỉ thấy thân hình Thiên Nguyên như điều đứt dây bay ra ngoài.

Mà Long Vũ cũng không dễ chịu hơn là mấy.

So với lần trước, sức chiến đấu của Thiên Nguyên tăng quả thật không ít.

Không thể nghi ngờ Thiên Nguyên trước kia đều là diễn kịch.

Hần căn bản không muốn chết, mà muốn cho Long Vũ sơ ý khinh thường, không giết hần. Cũng đỡ một mối lo trong đầu.

Tuy thân mình bị đánh bay nhưng Thiên Nguyên cũng không lo lắng. Cùng Long Vũ giao thủ mười chiêu đối với hần chỉ là thử nghiệm.

Hần biết rõ mục đích của bản thân.

Phải thừa cơ hội này, tiêu diệt Long Vũ.

Thiên Nguyên cảm thấy uy hiếp của Long Vũ còn lớn hơn Quang Minh Tôn Thần rất nhiều.

Hiển nhiên, chỉ cần giết chết Long Vũ thì hết thấy đều dễ dàng.

Đương nhiên, cái này cũng thuộc Quy luật Thiên Đạo. Tuy nhiên quy luật Thiên Đạo hần sở hữu chỉ là do các tiền bối tiền triều tổng kết rồi suy diễn ra thôi. Nhưng dù thế cũng đủ cho Thiên Nguyên dùng rồi.

Không cần hỏi, nếu không có Quy luật Thiên Đạo hỗ trợ, giờ phút này hần sớm đã chết về tay Long Vũ.

Đứng vững thân hình, Thiên Nguyên nhanh chóng phi thân về phía trước, tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng. Chỉ chớp mắt thân hình đã tiếp cận Long Vũ. Đúng lúc này, một cỗ kinh khí từ thanh lợi kiếm hắc sắc bắn ra hướng về huyết Bách Hội tại đỉnh đầu Long Vũ.

Mắt thấy Long Vũ sẽ bị công kích bất ngờ gây ra thương tích. Nhưng đúng lúc này, hai mắt Long Vũ đột nhiên mở ra, sát khí của hắn tăng mạnh, nhất thời tản ra bốn phương tám hướng.

Nhìn qua thì sát khí này chỉ bình thường nhưng thực ra là Long Vũ dùng hỗn độn nguyên lực ngưng tụ mà ra. Mặc dù là vô hình, nhưng có thể giết người.

Có thể nói là giết người trong vô hình.

Thiên Nguyên không dám sơ suất thu kiếm lại chống đỡ.

Bị sát khí Long Vũ công kích, lúc này thứ cảm giác duy nhất Thiên Nguyên có thể hình dung là lạnh. Đây không phải loại lạnh bình thường mà là lạnh từ sâu trong xương tủy. Hắn cảm thấy như bị sát khí khổng lồ kia làm cho từng mạch máu trong người đóng băng lại.

Thiên Nguyên vội vàng hướng phía sau lui về , nghĩ hết để thoát ly khỏi khu vực của sát khí kinh người này. Nhưng mới lui vào bước thì phát hiện ra sát khí của Long Vũ vẫn đang lan tỏa không ngừng.

Dường như không thể né tránh.

Mặc dù có nguyên lực hộ thể nhưng vẫn cảm thấy được cái chết gần kề.

- Đầu hàng đi.

Long Vũ nói nhẹ nhàng:

- Nếu hiện tại ngươi đầu hàng ta có thể tha cho ngươi một mạng, ta chỉ cần biết ngọn lửa Quang Minh ở đâu?

- Đừng hòng! (DG: vẫn cứng)

Thiên Nguyên chợt quát một tiếng, vận chuyển tinh thần quyết, từ giữa không trung hấp thụ năng lượng mặt trời, đồng thời toàn thân bạo phát lực lượng cực nhanh, sát khí cũng theo đó mà ra.

Đồng thời một đạo thân ảnh xuất hiện trước người Thiên Nguyên.

Lúc Thiên Nguyên còn chưa kịp né tránh thì một con Vấn Thiên Thần Long đã xuất hiện, hung hăng đánh thẳng vào lồng ngực hắn.

Trong hoảng hốt, Thiên Nguyên chỉ kịp lấy lợi kiếm hắc sắc đỡ trước ngực tiếp đón Vấn Thiên Thần Long. Long Vũ tựa hồ cảm ứng được năng lực Thiên Nguyên cho nên đã sớm cho Vấn Thiên Thần Long thứ hai , thứ ba thậm chí là sáu con nối đuôi nhau mà công kích.

Thiên Nguyên vốn chuẩn bị không đủ, chỉ có thể ngăn chặn được một hai con, cuối cùng cũng bị Vấn Thiên Thần Long công kích văng xuống đất.

Thiên Nguyên thổ ra một ngụm máu tươi khi bị văng xuống.

Hắn hung hăng nhìn Long Vũ.

Làm cho Thiên Nguyên văng xuống, Long Vũ cũng không khỏi cảm thấy hài lòng, hắn cười nói:

- Đầu hàng đi, ngươi căn bản không thắng được ta, ta nắm giữ Quy luật Thiên Đạo chân chính. Ta có thể thấy rõ từng sơ hở trong chiêu thức của ngươi, mà ngươi thì không thể phá giải Vấn Thiên Thần Long của ta.

Đối với Thiên Nguyên mà nói, thua dưới tay Long Vũ, đã làm tiêu tan nhuệ khí của hắn.

Đương nhiên, hắn cũng không dễ dàng chịu thua. Hắn nằm trên mặt đất một lúc, trong đầu đang hỏi làm sao để xoay chuyển thế cục.

Mà nhãn nại của Long Vũ cũng có hạn.

Thiên Nguyên vẫn quật cường, Long Vũ tuy rằng kính nể nhưng không có nghĩa là hắn sẽ tha chết cho Thiên Nguyên.

Long Vũ cũng nghĩ thông, nếu không thể cho ta lợi dụng thì ta chỉ có thể hủy diệt đi mà thôi.

Coi như là giúp Tam Giới trừ đi một tai họa.

Long Vũ chuẩn bị phát động đợt tấn công thứ hai thì Thiên Nguyên đã gượng dậy.

Hắn thủy chung vẫn tin rằng Long Vũ không dám giết hắn.

Bởi vì hắn nắm giữ bí mật ngọn lửa Quang Minh.

Đây chính là đòn sát thủ của hắn.

Long Vũ không có cố kỵ gì, dùng chiêu chiêu đều tàn nhẫn, chiêu chiêu đều sắc bén. Thiên Nguyên cảm thấy không thể ứng phó nổi.

Thiên Nguyên vốn nghĩ sách lược ứng phó với Long Vũ là hoàn hảo nhưng bây giờ chỉ có thể trợn mắt lên nhìn.

Trong lòng Thiên Nguyên đã bắt đầu hối hận, mắt thấy Long Vũ xuất ra sát chiêu, hắn càng đánh càng kinh hãi.

Giờ phút này, hắn đã tự hạ thấp yêu cầu xuống, đừng nói muốn giết Long Vũ, chỉ cần chạy thoát cũng là vô cùng thành công rồi.

- Thiên Nguyên, ta cho ngươi biết, uy lực chân chính của quy luật Thiên Đạo là như nào.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Ta đã thấy nhược điểm trí mạng của ngươi rồi.

Nói xong, Long Vũ thi triển toàn phong kích, đồng thời trong khoảnh khắc triệu hồi bốn con Ván Thiên Thần Long. Động tác trong nháy mắt đã hoàn thành.

Thiên Nguyên nhất thời kinh hãi, bởi vì thời khắc này hắn phát hiện toàn bộ đường lui đã bị chặn.

“Liều mạng!”

Thiên Nguyên nổi giận gầm thét, quyết định liều mạng. Nhưng hắn vẫn nghĩ rằng Long Vũ không dễ dàng hạ sát thủ, hắn nghĩ Long Vũ đang bức bách mình mà thôi.

Ngay tại lúc nghĩ vậy thì Thiên Nguyên đã bắt đầu liều mạng.

Trong khoảnh khắc, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu, kết quả thì Long Vũ lợi dụng sơ hở trong công kích của Thiên Nguyên đối với hắn triển khai một kích trí mạng. Tiếp theo, Thiên Nguyên phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Chỉ thấy lồng ngực Thiên Nguyên đã bị Long Vũ dùng Thiên Sư Pháp Kiếm đâm một nhát. Hỗn độn nguyên lực trong nháy mắt xâm nhập thể nội của Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên lộ ra ánh mắt thống khổ, cắn chặt răng chuẩn bị tự bạo.

- Cầm!

Đúng lúc này Long Vũ quát một tiếng, thân thể Thiên Nguyên không thể động đậy, lực lượng cũng bị cầm cố. Ngay cả Tinh thần quyết cũng không thể động.

Thiên Nguyên trợn tròn mắt.

- Phịch.

Thiên Nguyên mất đi kiểm soát cơ thể văng xuống đất, chỉ có thể hung trợn trừng mắt lườm Long Vũ.

- Thiên Nguyên, ngươi làm ta rất thất vọng.

Long Vũ khinh thường nói:

- Vốn tưởng ngươi đã nghĩ thông suốt, nhưng hóa ra ngươi chỉ là tên gia hỏa vô sỉ. Lúc trước ngươi nói nhiều như vậy chỉ để ta mất cảnh giác, tặng ta một kích trí mạng sao, muốn giết ta sao? Hay, kẻ sách rất hay. Nói thật, khi ngươi vừa nói ta cũng chút nữa bị ngươi lừa, thật sự cho rằng ngươi đã thông suốt.

- Hừ.

Thiên Nguyên cả giận nói

- Thắng làm vua thua làm giặc, ta vốn không phải đối thủ của ngươi, tùy ngươi xử trí. Bất quá ngọn lửa Quang Minh ở đâu thì ngươi đừng hòng biết.

- Ha ha, xử lý ngươi sao? Nhìn ngươi có thể vô liêm sỉ tới mức thế, ta sẽ cho ngươi sống thêm vài ngày sao?

Nói xong Long Vũ phá luôn khí hải của Thiên Nguyên.

Nhất thời, Thiên Nguyên cảm thấy lực lượng của mình đang không ngừng thoát ra.

- Ta cho ngươi thành phế nhân.

Ánh mắt Long Vũ có chút độc ác. Bất quá, đối với loại người như Thiên Nguyên thì độc ác một chút có sao.

Thiên Nguyên mặt xám như tro tàn. Chuyện cho tới nước này hẳn không còn bất cứ phương pháp gì xử lý.

- Ta nói, cái gì ta đều nói.

Mắt thấy Long Vũ muốn chặt đứt kinh mạch trong cơ thể, hẳn nhất thời hoảng sợ.

- Đã muộn rồi!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, tay phải xuất hiện một đạo ám quang kim sắc, trong khoảnh khắc hóa thành một bàn tay trực tiếp chụp lấy đỉnh đầu Thiên Nguyên, đem quy luật Thiên Đạo phế đi.

Nhưng nụ cười trên mặt Long Vũ rất nhanh cứng lại.

320. Chương 79: Ngọn Lửa Quang Minh Chính Là Mặt Trời

- Đồ khốn... Ngươi dám gạt ta.

Long Vũ nổi giận, tổn một lực lượng lớn để moi tin tức từ trong đầu Thiên Nguyên nhưng vô dụng.

Quả nhiên, trước đó Thiên Nguyên khuếch đại tác dụng của quy luật Thiên Đạo có.

Long Vũ đã dễ dàng lấy được tin tức về Thiên Ngoại Thiên cùng Quang Minh Tôn Thần, nhưng nó lại không giúp được gì. Trong tin tức cho thấy, ngọn lửa Quang Minh ở ngay tại vũ nội.

Điều này thật vô nghĩa.

- Ha ha...

Khóe miệng Thiên Nguyên nhếch một tia cười lạnh, nói:

- Ta nói rồi, trừ phi ta cho ngươi biết, không thì ngươi không có cách lấy được vị trí chính xác của ngọn lửa Quang Minh. Có điều, giờ ta đã đổi ý, cho dù như thế nào, ta đều không có ý định nói cho ngươi biết... Cho dù ta có chết cũng muốn các người làm đệm lưng.

- Đủ rồi...

Long Vũ lạnh lùng cắt đứt Thiên Nguyên, khóe miệng nhếch lên một tia khinh thường:

- Đã đến nước này, ngươi còn nói bậy bạ gì đó... Ngươi vốn không biết rõ vị trí của ngọn lửa Quang Minh, ngươi chính là tên lừa gạt... Ngươi luôn cố làm ta không đề phòng ngươi... Quy luật Thiên Đạo đã nằm trong tay ta, giá trị lợi dụng của ngươi cũng không còn, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

- Để ta chết được thống khoái!

Thiên Nguyên cắn răng nói.

- Muốn thống khoái. Ngươi đừng nằm mơ...

Long Vũ tức giận nói:

- Là do chính người muốn chết. Không trách ta được.

- Đợi một chút!

Ngay lúc Long Vũ tính xem nên làm gì với Thiên Nguyên thì thân ảnh của Quang Minh Tôn Thần xuất hiện giữa không trung. Về mặt ông ta có chút thờ ơ. Lạnh lùng nhìn Thiên Nguyên. Giọng ông ta cảm hận:

- Thiên Nguyên, người dám đối với ta như vậy? Người đừng quên. Trước đây là ai đã một tay dạy dỗ người trưởng thành...

Thiên Nguyên thấy Quang Minh Tôn Thần hiện thân. Mặt xám như tro tàn.

Nói thật, chết trong tay Quang Minh Tôn Thần, còn không bằng chết trên tay Long Vũ.

Hắn biết về Quang Minh Tôn Thần là người này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, thủ đoạn cay độc. Chết ở trong tay ông ta chắc chắn là không có gì tốt.

Tuy bọn họ đã từng thân thiết như ông cháu.

Cũng có thể Quang Minh Tôn Thần niệm tình xưa.

Ở trong mắt hắn, ở vũ nội này, cũng chỉ có chính ông ta mới được hắn tôn trọng.

- Tôn Thần... Ông đối với ta thế nào, trong lòng ông hiểu rõ nhất. Cho tới bây giờ, ông chưa từng xem ta như con người... Ông cũng chưa từng coi trọng ta.

Thiên Nguyên như muốn trút hết mọi ảm ức cảm xúc trong lòng. Hắn khàn giọng nói:

- Ta được đến ngày hôm nay hoàn toàn là do một tay ông tạo ra, ta muốn ông chết, có nằm mơ ta cũng muốn ông chết... Nếu ta thật sự biết chỗ của ngọn lửa Quang Minh, ta đã sớm liều lĩnh đi hủy diệt...

- Nói hay lắm :220:.

Nghe lời Thiên Nguyên nói xong, Quang Minh Tôn Thần cũng không tức giận, ông đột nhiên nở nụ cười, cười thật ngọt ngào:

- Thiên Nguyên, người tốt lắm, người rất là tốt. Không uống công ta đã dạy dỗ.

Nói tới đây, Quang Minh Tôn Thần xoay chuyển ánh mắt, nói với Long Vũ:

- Ta hi vọng người có thể giao Thiên Nguyên cho ta, tự ta xử trí hắn ta... Về phần ngọn lửa Quang Minh, nếu người có bản lĩnh thì cứ tự đi tìm. Ước định lúc trước của chúng ta vẫn còn hiệu lực. Vẫn là câu cũ, có khả năng thì cứ giết ta... Chỉ là, ta phải nhắc nhở người, nếu người không có bản lĩnh giết chết ta thì người cứ ngồi xem Tam Giới bị hủy diệt. Còn người nữa, người và người nhà của người, bạn bè của người, cùng nhau tuần táng đi...

Long Vũ nhìn Thiên Nguyên, thoáng do dự một chút, nói:

- Người có thể mang Thiên Nguyên đi... Thậm chí cả quy luật Thiên Đạo của Thiên Ngoại Thiên ta cũng có thể cho người. Nhưng ta có một điều kiện.

- Nói!

Quang Minh Tôn Thần mở miệng.

- Ta cần dời thời hạn!

Long Vũ trầm giọng nói:

- Thời gian quá ngắn, ta căn bản không thể thông qua quy luật Thiên Đạo tìm ra cách giải cứu ông và Đại Đế trong một khoảng thời gian ngắn.

- Tại giao ước ban đầu, tăng thêm mười ngày, đây là hạn định của ta, cũng là thời gian cuối cùng...

Quang Minh Tôn Thần nghiêm túc nói:

- Cứ quyết định như vậy đi, nếu không còn gì để nói... Tuy rằng ta rất sợ chết, nhưng chuyện đã đến nước này, ta cũng không còn đường lui.

- Ta biết.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Chúc người may mắn...

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười, một đạo ánh sáng thần thánh lập tức lóe lên, Thiên Nguyên cũng biến mất.

Khóe miệng Long Vũ nhếch lên một tia trào phúng, đem quy luật Thiên Đạo từ các tiền bối tại Thiên Ngoại Thiên suy luận ra trả lại hắn.

- Ta cũng chúc người may mắn.

Long Vũ nói với Quang Minh Tôn Thần.

...

...

Sau khi Quang Minh Tôn Thần mang theo Thiên Nguyên trở về, vẻ mặt ông ta có chút hiu quạnh. Ông ta mang Thiên Nguyên đi tới một tòa cung điện bỏ hoang.

Tại trước cung điện bỏ hoang, con người Quang Minh Tôn Thần yên lặng nhìn chăm chú vào Thiên Nguyên. Nơi đây thanh vắng, có chút yên tĩnh, bốn phía cảnh vật lụi tàn.

Quang Minh Tôn Thần yên lặng đi qua, Thiên Nguyên đi sát theo sau.

Nơi thân thuộc đối với hai con người này cũng không yên tĩnh lắm, Quang Minh Tôn Thần chấp tay đưa ra sau lưng, môi mỏng hé mở, hờ hững nói:

- Còn nhớ rõ tòa cung điện trước mắt này sao?

- Nhớ.

Hai tay Thiên Nguyên cũng chấp ra sau lưng, nghe được Quang Minh Tôn Thần hỏi, thản nhiên nói:

- Còn nhớ rõ... Đây là nơi năm đó ông đã cho ta đốc tạo cung điện này. Khi đó, ông nói với ta, tương lai ông sẽ nâng đỡ ta làm Chí tôn bảo tọa trên vũ nội... Sự thật đã rõ, đây vốn chỉ là một chuyện cười. Ông đối với ta như thế nào, chắc là trong lòng ông cũng biết rõ. Không phải sao?

- Ta đã đối với người như thế nào, còn người lại đối với ta như thế nào?

Quang Minh Tôn Thần hỏi. Ngữ khí của cả hai đều bình tĩnh.

Đối thoại giữa hai người họ không hề phần nộ trách cứ như Long Vũ tưởng tượng. Tình trạng của họ lúc này, giống như là đang nói chuyện phiếm.

- Ta tận tâm tận lực với ông...

Thiên Nguyên nói:

- Đáng tiếc ông không nên nâng đỡ Huyết Anh mà lạnh nhạt với ta.

- Theo như người trái đất nói, người phù bất khởi đích a đầu (không có tiền đồ)...

Quang Minh Tôn Thần nhẹ nhếch khóe môi, châm chọc nói:

- Là tại bản thân người không có tiền đồ, ta còn có biện pháp gì.

Thiên Nguyên đáp:

- Ông đã nói, ta là do một tay ông dạy dỗ, dù cho ta không có tiền đồ thì nguyên nhân cũng là do ông, không phải tại ta...

- Hừ!

Quang Minh Tôn Thần cau mặt, lạnh lùng nói:

- Theo lời người nói là đều tại ta, không liên quan đến người... Nhưng ta từ đầu đến cuối đều chưa từng nghĩ qua để người chết.

- Ta cũng không có!

Thiên Nguyên nói hết sức rõ ràng.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc một lúc sau, nói:

- Thật ra người căn bản chưa từng hiểu ván cờ của ta, ta vốn muốn phế đi Huyết Anh Đại Đế, sắc lập người... Là người không có tiền đồ, người để cho ta thất vọng, người làm loạn thế cục ván cờ của ta. Tạo thành chuyện như ngày nay, đều là bởi vì người không có năng lực... Người vốn không thể trách bất cứ ai được.

Thiên Nguyên không cãi lại, chỉ cụp mắt xuống, nói thẳng:

- Tất cả đều là cái có... Hơn nữa, chuyện đều đã qua. Ta không muốn vướng bận nhiều nữa, ta chỉ muốn biết, ông tính xử trí ta như thế nào. Hiện giờ ta đã thành một phế nhân, nguyên lực trong cơ thể không bằng một phần mười, ông hãy để ta chết được thống khoái đi, nể tình chúng ta đã từng có một đoạn tình cảm...

Lời vừa nói ra, sắc mặt Quang Minh Tôn Thần lập tức chùng xuống.

Thiên Nguyên tiếp tục nói:

- Tôn Thần, dù sao đi nữa, ta cũng rất cảm kích ông, nếu không phải ông, ta nghĩ ta sẽ không có được một thời huy hoàng. Hiện tại, ông giết ta đi, đây là kết cuộc tốt nhất.

Thật ra, trước đây Quang Minh Tôn Thần đã từng đào tạo Thiên Nguyên rất thật tình.

Mỗi người đều làm chuyện vì chính bản thân mình.

Khiến Quang Minh Tôn Thần không còn thấy cô đơn, tịch mịch. Cho nên hắn quyết định chăm sóc Thiên Nguyên. Trên thực tế, trong cả quá trình dạy dỗ, ông có động chân tình. Điều này không thể nghi ngờ. Đây cũng là lý do tại sao ông để mặc Thiên Nguyên lấy đi quy luật Thiên Đạo.

Quang Minh Tôn Thần đã dần dần mất đi thiện cảm đối với Thiên Nguyên, nếu nói trong lòng không có chút tình cảm chân thật gì thì tuyệt đối không đúng.

Thiên Nguyên đứng ở phía sau người của Quang Minh Tôn Thần, bình tĩnh chú ý đến từng biến động nhỏ của Quang Minh Tôn Thần. Đã phát hiện trong lòng ông có chút nổi khổ riêng, bản thân cũng không khỏi thở dài một tiếng trong lòng.

Thế gian này không có ai là vô tình.

Cho dù là người cứng rắn như ông, đôi khi cũng sẽ có vướng mắc tình cảm.

Sự thay đổi của Quang Minh Tôn Thần luôn rơi vào mắt Thiên Nguyên. Vì hắn đã nhìn ra điều đó nên lúc này tim hắn đang run rẩy.

- Tôn Thần, ông giết ta đi, dù sao tất cả những gì của ta đều là của ông cho, giết ta, coi như ông lấy lại tất cả đi.

Thiên Nguyên thản nhiên nói.

Những lời này tựa như dao đâm, ghim chặt vào tim của Quang Minh Tôn Thần.

Sau một lúc, sắc mặt Quang Minh Tôn Thần đã khôi phục lại bình thường, ông chậm rãi mở miệng hỏi:

- Người thật sự muốn chết...?

- Đúng vậy, Tôn Thần!

Thiên Nguyên khẳng định.

- Đọc trên đường đi, ta đều nghĩ, cho tới bây giờ, người cũng không phải là người nhận mệnh bất hạnh. Ta nghĩ người sẽ nghĩ ra lý do nào đó để ta xử nhẹ người. Nhưng người lại một lòng muốn chết.

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu trào phúng nói:

- Người thật sự làm ta thất vọng quá... Đây không phải phong cách của người.

Thiên Nguyên hờ thẹn cười, đáp:

- Ta vốn không phải là đối thủ của ông, âm mưu quỷ kế cùng năng lực của ta đối với ông đều vô dụng yếu ớt như vậy. Chuyện cho tới bây giờ, ta còn vọng tưởng cái gì, chỉ cầu ông có thể niệm tình xưa, để ta chết thõng khoải một chút thì ta đã thỏa mãn rồi...

Những lời nói thành thật này thật sự xuất phát từ tận đáy lòng của Thiên Nguyên, đối diện với người thông minh tài trí mưu lược như Quang Minh Tôn Thần, bản thân ông lại là một người rất mạnh mẽ, cố chấp. Thật sự hẳn không có cách nào.

- Ta đã suy nghĩ rất nhiều, không nghĩ ra được biện pháp gì, cho nên cuối cùng ta đã nghĩ thông, ta nợ ông, giờ ta trả tất cả lại cho ông.

Thiên Nguyên bỗng nhiên ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt thể hiện sự chân thành:

- Ta hiểu rất rõ, ta vĩnh viễn không thể đánh bại ông, ở trước mặt ông, ta vĩnh viễn đều thất bại...

Thiên Nguyên nói ra những lời này xuất phát từ sau khi hẳn bị thất bại. Cũng là một loại tuyệt vọng. Còn là một loại buông tay.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên bình tĩnh lại, xoay người lẳng lặng nhìn người đã từng thân cận với ông nhất.

Một lúc sau, Quang Minh Tôn Thần cười lớn, trong tiếng cười lại có nhiều phần tán thưởng. Nhưng trong khoảnh khắc tiếng cười vụt tắt, giọng nói của Quang Minh Tôn Thần vô cùng lạnh đậm:

- Người cho rằng người cam tâm muốn chết thì có thể làm ta cảm động. Nói cho ta biết, từ lúc nào, người biết ngọn lửa Quang Minh, hơn nữa còn muốn mượn nó trả thù ta?

Thiên Nguyên bỗng nhiên cười cười, bình tĩnh nói lên ý nghĩ của chính mình mà Quang Minh Tôn Thần cũng sẽ không tin:

- Thật ra cho tới bây giờ ta đều chưa từng muốn giết ông.

- Ta giết ông, chẳng qua là vì ông muốn giết ta.

Thiên Nguyên nói. Khóe môi Quang Minh Tôn Thần nhếch lên nụ cười mỉa mai, không hề tức giận, hỏi:

- Theo như lời người nói, người làm vậy là do bị ép buộc, đúng không?

- Ta biết, đối với ông, đó là đại nghịch bất đạo.

Thiên Nguyên bình tĩnh đáp lại.

Trước đây, Long Vũ có nói Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng vô tình, không có nhân tính, lúc đó hẳn không tin. Sau này, hẳn mới phát hiện, hẳn lại không hiểu biết Quang Minh Tôn Thần như Long Vũ.

Bản tính của Quang Minh Tôn Thần ích kỷ. Ông vốn là một đồng lửa. Lẽ ra, ông ta phải nhiệt tình như lửa mới đúng. Có thể là do tâm ông ta đã lạnh như băng.

Thiên Nguyên cẩn thận nhớ lại những chuyện mà Quang Minh Tôn Thần làm, từ chuyện này đến chuyện kia, hiển hiện rõ ràng. Hẳn cảm thấy rất đau xót, lẽ ra hẳn nên sớm phát hiện mới phải. Cũng vì hẳn đã quá sơ suất.

Hoặc cũng có lẽ, trong lòng hẳn, hẳn luôn xem Quang Minh Tôn Thần là trưởng bối, là người thân của hẳn.

Nói thật, nếu không phải do Quang Minh Tôn Thần dồn ép Thiên Nguyên đến bước đường này thì hẳn đã không sinh ra sát ý đối với Quang Minh Tôn Thần.

- Vì sao Đại Đế lại trầm mặc? Ông đã làm gì rồi?

Thiên Nguyên đột nhiên hỏi.

Thiên Nguyên nhếch nhẹ khóe môi, tiếp tục:

- Cả đời ông đều lo tính kế... Ta từng nghĩ ông từ bỏ ta là vì Huyết Anh Đại Đế, hiện tại ta mới biết được, ông từ bỏ ta là vì chính ông.

Thiên Nguyên bình tĩnh, thong thả nói:

- Long Vũ nói một câu rất đúng, chỉ khi ông chết, vũ nội mới có thể hoàn toàn yên bình.

- Ông không chịu được bất luận kẻ nào... Từ đầu đến cuối, tâm địa của ông đều lạnh như băng, cô độc.

Thiên Nguyên bỗng nhiên cười cười, nhìn Quang Minh Tôn Thần quay mặt, vẫn thản nhiên, nói:

- Ông hãy giết ta, để cho ta chết một cách thống khoái. Cho dù là thịt nát xương tan ta cũng chấp nhận...

Trong khi Thiên Nguyên nói không ngừng những điều trong lòng mình, Quang Minh Tôn Thần rốt cục đã lãnh đạm mở miệng:

- Đủ rồi, không cần ở trước mặt ta nói với ta mấy chuyện này... những tâm tư đó, ta cũng hiểu đôi chút. Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi. Nếu ta muốn ngươi chết như lời ta nói, ta đã không mang ngươi từ tay Long Vũ trở về.

- Ông muốn thế nào?

Thiên Nguyên đã thu lại vẻ mặt tươi cười, hơi nhíu mày:

- Hay là ông cũng muốn để cho ta sống không bằng chết...

- Ha ha, ta sớm đã biết, đi theo ông trở về, còn không bằng để Long Vũ giết chết.

Thiên Nguyên cười khỏ một tiếng:

- Cái gì nên tới cũng sẽ tới, đây là báo ứng. Ra tay đi, dù là chết hay là sống không bằng chết, ta đều chấp nhận.

- Ngươi có vẻ rất tự tin, ngươi cảm thấy ngươi rất hiểu ta, phải không?

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần nhếch nhẹ cười cười.

- Không dám nói là chắc chắn, ít ra cũng hiểu chút ít.

Thiên Nguyên nói. Ngừng một chút, Thiên Nguyên hơi cúi đầu, bình tĩnh nói:

- Tôn Thần, nếu như không có chuyện này, kỳ thật ông chính là đại anh minh... Là ta có lỗi với ông.

Quang Minh Tôn Thần không biết là có thực sự bị Thiên Nguyên thuyết phục, thờ ơ, mỉa mai nhìn Thiên Nguyên, nói:

- Nói cho ta biết, trước đây vì sao ngươi phải xuất ra lực lượng Thiên Đạo giám thị ta và Huyết Anh đại đế. Chẳng lẽ ngươi không hề nghĩ đến hậu quả, ngươi thật sự nhẫn tâm đối với ta như thế sao?

- Không phải...

Thiên Nguyên nói.

- Vậy tại sao ngươi còn muốn làm như vậy?

Quang Minh Tôn Thần quát lớn hỏi.

- Ông muốn độc chiếm vũ nội, ta là do một tay ông dạy dỗ, tư tưởng của ông sẽ ảnh hưởng đến ta, đây cũng là nguyên nhân thật sự.

Thiên Nguyên cay nghiệt nói.

Không biết có phải Quang Minh Tôn Thần không nghe được ý mỉa mai trong lời nói của Thiên Nguyên, thờ ơ nói:

- Không sai, xem như ngươi chính là chân truyền của ta...
- Nói thế nào đi nữa, ta cũng tội ác tày trời...

Thiên Nguyên cười chua chát:

- Tôn Thần, mặc kệ ông trừng phạt ta như thế nào, ta đều không oán không hối.

Về mặt Quang Minh Tôn Thần điềm đạm, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng, không hề xúc động:

- Ngươi muốn ta cảm thấy áy náy... Muốn dùng những lời này làm ta động tâm. Có điều, cũng có điểm thú vị, như thế này mới giống ngươi.
- Không oán không hối...

Thiên Nguyên không nhẹ không nặng phun ra bốn chữ.

Trên mặt Quang Minh Tôn Thần đột nhiên thoáng hiện một nét buồn bã âm u, lẳng lặng nhìn hẩn, sau một lúc lâu nói:

- Nếu ta thật sự giết ngươi, trong lòng ta cũng sẽ không yên.

Thiên Nguyên trầm mặc không nói.

Một cơn gió lạnh lẽo lướt qua, tăng thêm vài phần rét lạnh và tàn khốc.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi xoay người lại, trầm mặc nhìn Thiên Nguyên, hồi lâu không nói gì. Ngày thường, ở trước mặt Quang Minh Tôn Thần, Thiên Nguyên luôn không kiềm được mà khom thân hoặc cúi đầu, nhưng hôm nay Thiên Nguyên eo lưng thẳng tắp.

Quang Minh Tôn Thần mới phát hiện, hóa ra thân thể Thiên Nguyên cũng rất ngay thẳng.

Một cỗ hàn ý đầy uy hiếp khiến người phát ra từ Quang Minh Tôn Thần khiến Thiên Nguyên nín thở. Cỗ khí thế này Quang Minh Tôn Thần không cố ý phát ra, chỉ là do tâm cảnh làm xúc động.

Thiên Nguyên mặt không đổi sắc, hô hấp khó khăn.

- Ta rất hiếu kỳ, xem như ta thật sự bị Thiên Đạo hủy diệt thì ngươi có thể làm gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng với năng lực của ngươi thật sự có thể nắm vũ nội trong tay.

Quang Minh Tôn Thần bình tĩnh, tự nhiên hơi ngẩng lên chứa đựng vẻ mặt mỉa mai, khinh thường.

- Ta vốn không nắm chắc cái gì...

Thiên Nguyên chậm rãi nhắm hai mắt lại, trầm mặc một lát sau, hít sâu một hơi, dừng cảm mở hai mắt, thần nhiên nói:

- Bất kể như thế nào, ta cũng phải làm chút gì đó, nếu ta không thử làm sao biết bản thân có làm được không? Nếu không phải do ông tâm cơ thâm sâu, ta chưa chắc đã không thành công...

Quang Minh Tôn Thần hơi ngẩn ra, sau đó không tìm được nỗ lực cười, tiếng cười hùng hậu vang xa:

- Ha ha, thật thú vị, xem ra ngươi rất tự phụ ...

Quang Minh Tôn Thần híp mắt lại, khóe mắt lóe lên một tia quái dị ý cười, nói:

- Ngươi thực ngây thơ... Có một số việc căn bản ngươi không biết... Đương nhiên, Long Vũ cũng không biết. Thậm chí cả quy luật Thiên Đạo đều không ghi lại... Nếu ta thật sự chết đi, vũ nội cũng sẽ gặp tai họa diệt vong...

- Có ý gì?

Thiên Nguyên khó hiểu.

- Ngươi tự nghĩ đi...

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Các người vốn không biết rằng, nguồn gốc sức mạnh sinh tồn của vũ nội là gì... Cho nên, ta luôn luôn thấy các người không thể nào đem so với ta...

Quang Minh Tôn Thần nói.

Thiên Nguyên diễn cảm không thay đổi, bình tĩnh đối diện với ánh mắt của Quang Minh Tôn Thần, gần từng tiếng nói:

- Đừng nói là, ông chính là cội nguồn tồn tại của vũ nội chứ?

Câu này vừa thốt ra, ánh mắt Quang Minh Tôn Thần hơi híp lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn xuyên qua vai Thiên Nguyên, hướng về phía bầu trời xa xăm.

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần nhìn về phía chân trời, con người dần dần trở nên lạnh lẽo, ngưng trọng nói:

- Ta không nói, tự người suy nghĩ... Nếu người có thể nghĩ thông suốt được mắt xích trong đó, ta nghĩ người cũng đủ tư cách được ta tha thứ.

Thiên Nguyên không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Quang Minh Tôn Thần.

Ánh mắt của Quang Minh Tôn Thần không nhìn Thiên Nguyên, chỉ lãnh đạm nói:

- Sống hay chết, đều xem số phận của người...

Thiên Nguyên đứng ở một bên, nói:

- Ta có lý do nghi ngờ, chẳng qua ông đang diễn kịch mà thôi...

Nói xong câu đó, Thiên Nguyên nhìn thấy vẻ mặt Quang Minh Tôn Thần không hề bận tâm, ở trong lòng thở dài một hơi. Nếu như lời Quang Minh Tôn Thần nói là thật, thì vấn đề này trở nên nghiêm trọng rồi.

Không cần hỏi cũng biết Quang Minh Tôn Thần đang đi một nước cờ lớn.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng thu lại ánh mắt nơi phía chân trời, nhìn Thiên Nguyên liếc mắt một cái, nói:

- Tâm tư của người ta biết, nhưng ta có thể khẳng định với người, ta nói tất cả đều là sự thật...

Thiên Nguyên trầm mặc một lát sau nói:

- Ta chỉ đang nghĩ, có phải ông đang nói dối. Chỉ là, dường như ông cũng không cần phải gạt ta, bởi vì sự sống chết của ta đang nằm trong tay của ông.

Quang Minh Tôn Thần lãnh đạm liếc nhìn Thiên Nguyên, nói:

- Sự thật...

Thiên Nguyên nói:

- Căn nguyên của ông là ngọn lửa Quang Minh, mà ông nói như vậy ý là vũ nội tách khỏi ông thì không thể tồn tại, phải không?

- Ha ha...

Quang Minh Tôn Thần cười lớn một tiếng, nói:

- Người nói xem?

Ngừng một chút, Quang Minh Tôn Thần nói:

- Vạn vật sinh linh trong Tam Giới nếu như không có ánh sáng, người nghĩ có thể tiếp tục tồn tại được không?

- Không thể...

Thiên Nguyên cúi đầu bình tĩnh nói từng chữ một:

- Người có thể tồn tại trong vũ nội không có ánh sáng tuyệt đối không vượt quá một trăm...

Hắn ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn hai mắt Quang Minh Tôn Thần:

- Thì ra là thế. Ta biết rồi, ngọn lửa Quang Minh chính là mặt trời, Long Vũ vốn không thể giết ông...

- Nếu ông còn sống, vũ nội sẽ thái bình. Nếu như ông chết, vũ nội vạn vật sinh linh cũng phải chôn cùng với ông.

Thiên Nguyên cười khở một tiếng:

- Thật sự là không thể nào ngờ được...

Thiên Nguyên nhếch nhẹ khóe môi cười nói:

- Tin rằng Long Vũ cho dù có tìm khắp vũ nội cũng không thể tìm được đáp án... Nhưng vì sao ông lại không nói cho hắn biết? Ta nghĩ nếu sau khi hắn biết được chân tướng sự thật, cho dù hắn có năng lực giết chết ông, có thể hắn cũng sẽ không ra tay? Để ta đoán thử, phải chăng sự tình hắn là không đơn giản như vậy. Đúng không? Có lẽ, ông còn giấu ta cái gì đó...

Thiên Nguyên im lặng nhìn vào đôi mắt của Quang Minh Tôn Thần:

- Là như vậy sao? Ông nhất định còn có chuyện gì che giấu ta...

Thiên Nguyên bình tĩnh nói:

- Có lẽ trên đời này có tồn tại một phương pháp hủy diệt ông... Mà không ảnh hưởng đến ngọn lửa Quang Minh... Chẳng lẽ có một cỗ lực lượng có thể cắt đứt mối liên hệ giữa ông và mặt trời.

Thiên Nguyên mỉm cười:

- Nhất định là như vậy, suy đoán của ta chính xác đúng không?

- Chớ suy diễn lung tung, ngoài ta ra, không có ai biết chân tướng...

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên nở nụ cười, trong tiếng cười thể hiện niềm vui an tâm:

- Ta nắm giữ bí mật thật sự, ngay cả quy luật Thiên Đạo cũng không biết.

- Tôn Thần, sớm muộn gì ta cũng sẽ chết, ông có thể cho ta biết không?

Thiên Nguyên thành khẩn đáp:

- Nói thật, ta không hiểu, nếu không giải được bí ẩn này, ta chết cũng không cam lòng.

Vừa nói chuyện Thiên Nguyên vừa xoay người lại, đối diện với Quang Minh Tôn Thần, nhìn thấy Quang Minh Tôn Thần già nua trước mặt, kiên định nhìn vào mắt ông ta, nói:

- Có thể chứ?

Quang Minh Tôn Thần nhíu mày nói:

- Người muốn biết đáp án, nhưng ta lại không biết người muốn biết đáp án là vì chết được an lòng hay là vì còn muốn làm chút gì đó...

- Chỉ để an lòng.

Thiên Nguyên nói:

- Tôn Thần, chúng ta ở chung một thời gian cũng không ngắn, ông biết đó, ta là người có sở thích như vậy, có tính hiếu kỳ cao. Hi vọng Tôn Thần có thể thành toàn.

Chân mày Quang Minh Tôn Thần giãn ra, lãnh đạm lắc đầu, không tin tưởng lời giải thích của Thiên Nguyên.

- Tôn Thần, ông không dám nói với ta vì ông sợ. Rồi cuộc ông đang sợ hãi cái gì?

Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Để ta đoán thử...

Hắn cười nói:

- Ông e ngại Thiên Đạo là thật... Thiên Đạo lại muốn hủy diệt ông. Thiên Đạo là chính nghĩa, nó không quan tâm đến vận vật sinh linh Tam Giới. Ta đã hiểu, nếu lực lượng Thiên Đạo trực tiếp hủy diệt ông, lực lượng của Thiên Đạo có thể cắt đứt mối quan hệ giữa ông và ngọn lửa Quang Minh. Nói như vậy, ông chết nhưng mặt trời cũng không sao.

Thiên Nguyên nhìn Quang Minh Tôn Thần giả vờ như không có gì, nói:

- Ông thật bình tĩnh...

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười nói:

- Người đoán hoàn toàn... sai bét...

- Sao có thể?

Thiên Nguyên cười nói.

- Trước khi ta gặp đại nạn, ta hoàn toàn có thể điều khiển ngọn lửa Quang Minh hủy diệt Tam Giới.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta nói rồi, khi ta chết đi sẽ đưa Tam Giới chôn cùng.

Thiên Nguyên thở dài nói:

- Vậy sao, đây cũng là một cái bẫy tặc... Cho nên Long Vũ nhất định phải nghĩ biện pháp cho ông thoát khỏi lực lượng hủy diệt của Thiên Đạo.

Quang Minh Tôn Thần hơi ngẩn ra, trầm mặc một lúc lâu cuối cùng nhịn không được bật cười:

- Bây giờ người lại dần dần thông minh rồi đấy, nếu trước đây người có sự nhạy bén như vậy, người cũng sẽ không rơi vào tình trạng này...

Quang Minh Tôn Thần khoác tay ra sau, bình tĩnh nói:

- Ta hiện tại đang lo lắng, cuộc đối thoại của ta với người, liệu Long Vũ cũng biết...

Thiên Nguyên cười nói:

- Ông muốn ta chuyển lời cho Long Vũ?

- Không, người còn có giá trị lớn hơn.

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Vậy cũng phải xem ta vui hay không vui.

Thiên Nguyên ngả ngón nói.

Hôm nay, từ lúc bắt đầu nói chuyện, Thiên Nguyên ngữ khí bình tĩnh lại có chút khiêu khích xấc xược. Điều này chưa từng xảy ra khi ở cùng với Quang Minh Tôn Thần trước đây.

Hắn hỏi thẳng Quang Minh Tôn Thần:

- Muốn ta làm gì? Mà ta còn có thể có lợi gì trong việc này? Nữa là, hiện tại ta không khác gì phế nhân, cái dạng này của ta, như thế nào phục vụ cho ông?

Quang Minh Tôn Thần cười cười. Hỏi ngược lại:

- Người đồng ý sao?

- Ông cho ta cơ hội, sao ta lại không đồng ý... Thiên Nguyên bình tĩnh đáp:

- Ta rất hoài nghi, liệu ông có biện pháp nào làm khôi phục kinh mạch của ta, làm khôi phục năng lực của ta.

- Đừng nghĩ ai cũng vô năng giống như ngươi...

Quang Minh Tôn Thần trào phúng nhìn Thiên Nguyên liếc mắt một cái, nói:

- Vào thời gian thích hợp, ta sẽ giúp ngươi khôi phục.

- Ta rất nghi ngờ.

Thiên Nguyên nói.

- Im miệng...

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Đàm chuyện sinh tử ngươi vốn không có tư cách chất vấn...

Khi nói chuyện, trong ánh mắt của hắn hiện lên một tia sắc bén.

Thiên Nguyên không hề nhượng bộ chút nào, nói thẳng:

- Ta còn để ý cái gì... Tình trạng bây giờ của ta so với việc chết cũng không tốt hơn... Không sao cả...

- Thủ đoạn của ta ngươi không có khả năng nghĩ ra. Có nhiều thứ, ngươi chưa hẳn đã chịu được...

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nhắc nhở.

Thiên Nguyên cụp mi mắt xuống, nói:

- Yên tâm đi, từ giờ trở đi, ta lại là một con chó của ông, một khi ta có thể khôi phục năng lượng của ta, ta chỉ vì muốn phục vụ ông thật tốt.

Nghe được Thiên Nguyên nói như vậy. Quang Minh Tôn Thần híp hai mắt lại, mang theo ý lạnh nói:

- Ngươi rất bất mãn vì ta khoan dung với ngươi hay vì ngươi không muốn làm con chó?

- Ông muốn sao?

Thiên Nguyên thản nhiên hỏi lại, ngữ khí có chút lạnh đậm.

- Ông tính để ta nói như thế nào với Long Vũ?

Thiên Nguyên nhẹ giọng nói thêm một câu.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên nở nụ cười, trong tiếng cười đã tràn ngập tự đắc:

- Nói cho hắn biết tất cả đoạn hội thoại này giờ...

- Ông luôn luôn đang đóng kịch?

Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Kỳ thật ông đã sớm biết kết cục, hết thảy mọi việc cho tới bây giờ đều không có thoát ra ngoài lòng bàn tay của ông. Chính là ông lại giả vờ như mọi chuyện phải diễn ra như vậy, đến tận cùng ông muốn làm cái gì? Biến thái... Giống như Long Vũ nói, đây là một loại tâm lý cực kỳ biến thái. Đúng không?

Quang Minh Tôn Thần dần dần thu lại vẻ tươi cười. Diễn cảm bình tĩnh mà ôn hòa, nói:

- Đúng vậy, thật sự ta đang diễn... Đây là sự thật, ta tuyệt đối sẽ không phủ nhận. Thiên Nguyên, có nhiều chỗ, ngươi rất giống ta, đáng ra ngươi phải có giác ngộ của một thượng vị giả... Đây cũng chính là nguyên nhân trước đây ta luôn thích ngươi. Chúng ta có được sinh mệnh vô tận, trong lúc sinh mệnh vô tận tại đây, sẽ cảm thấy rất nhàm chán, tịch mịch... Mà ta phải tìm chuyện gì đó vui vẻ để làm. Ngươi cầm đi quy luật Thiên Đạo, để ta tự chuốc lấy tai họa, đây là một việc ngoài ý muốn. Nhưng không sao, đối mặt với chuyện sinh tử tồn vong, ta cảm thấy rất kích thích. Tâm tình yên lặng đã lâu kia của ta đã bắt đầu sôi động trở lại...

Nói tới đây, Quang Minh Tôn Thần xoay người nhìn Thiên Nguyên, khóe miệng cười mỉm:

- Thật lòng mà nói, chỉ bằng điểm này, ta phải cảm ơn người...

Ánh mắt Thiên Nguyên âm u nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Ông thực biến thái...

Quang Minh Tôn Thần cùng hắn một hỏi một đáp - thanh âm vẫn còn tiếp tục. Giờ phút này bọn họ cũng không biết, ở một không gian khác. Long Vũ và La Lâm đang quan sát hình ảnh hai người bọn họ nói chuyện với nhau.

Từ đầu tới cuối, cả quá trình bọn họ nói chuyện, mỗi một câu, đều không bỏ sót. (Biên: Thôi xong)

- La Lâm, tốt lắm... Nếu không phải có em, coi như chúng ta tìm khắp vũ nội, nghĩ nát óc, cũng không thể biết được ngọn lửa Quang Minh chính là mặt trời.

Long Vũ khen ngợi.

Thì ra lúc La Lâm sống ở Thiên Ngoại Thiên, lấy khoa học kỹ thuật ở thời đại kỷ nguyên vũ trụ của thế giới tương lai sắp xếp hơn mười mấy máy quay lên ở Thiên Ngoại Thiên.

Mà giờ khắc này, ở chỗ bọn hắn xem cuộc đối thoại giữa Quang Minh Tôn Thần và Thiên Nguyên, là thông qua máy quay lên truyền đến.

Đương nhiên, việc này cần năng lượng rất lớn.

Giờ phút này La Lâm kiên trì vô cùng vất vả.

- Ha ha...

Được Long Vũ khích lệ, La Lâm vẫn ngượng ngùng cười cười:

- Anh Long Vũ, anh đừng thổi phồng em nữa, người ta đến bây giờ còn chưa tính toán ra cách cắt đứt mối liên hệ giữa Tôn Thần và mặt trời như thế nào nữa...

- Không cần sốt ruột!

Long Vũ nói:

- Lúc này còn nhiều thời gian, không nên gấp gáp, chúng ta ít nhất còn có thời gian một tháng, anh tin tưởng em nghĩ ra cách...

- Vâng, em cũng tin tưởng.

La Lâm nắm lên nắm tay, tự tin nói.

Trên màn hình, Thiên Nguyên vươn đầu lưỡi, liếm đôi môi khô ráp, hôm nay nói chuyện khá nhiều, hơi có phần miệng đắng lưỡi khô, hắn nghiêm túc nói với Quang Minh Tôn Thần:

- Tôn Thần, Huyết Anh đại đế trước sau cũng không chịu làm con chó của ông, vì sao ông có thể nhẫn nhịn hắn?

- Người nói thử xem?

Quang Minh Tôn Thần híp mắt nói.

- Có lẽ bởi vì ông không phải là đối thủ của hắn...

Thiên Nguyên dừng một chút, sau đó cười khổ nói:

- Xem ra ta lại ngu ngốc, nếu ông có thể điều động năng lượng mặt trời, ông không có khả năng bại bởi Huyết Anh đại đế. Chẳng lẽ là... Ta biết rồi, thật ra ông không dám điều động năng lượng mặt trời, đúng không? Ông sợ bị bại lộ?

- Vì vậy trên đời này, cho tới bây giờ sẽ không có chuyện gì tuyệt đối an toàn.

Thiên Nguyên tự châm biếm.

Quang Minh Tôn Thần thả lỏng hai tay phía sau, ông ta trầm mặc thật lâu sau, mới mỗi một nói:

- Có lẽ đúng như người nói... Tóm lại, người chỉ cần đem chuyện chúng ta nói nói cho Long Vũ là được. Đương nhiên không phải bây giờ mà là ba ngày cuối cùng của kỳ hạn.

- Sao thế? Ông lo lắng Long Vũ biết trước sẽ nghĩ ra cách cắt đứt mối liên hệ giữa ông và mặt trời?

Thiên Nguyên nói.

- Biết rõ còn cố hỏi...

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Thiên Nguyên, ta biết người luôn luôn không phục Long Vũ. Trên thực tế, Long Vũ là người so với Huyết Anh đại để còn muốn khó đối phó hơn.

- Ta biết...

Thiên Nguyên trầm giọng nói:

- Ta đã chịu phục...

Trước màn ảnh, Long Vũ hỏi La Lâm:

- Có thể nói chuyện cùng bọn họ được không?

- Được!

La Lâm gật đầu, lập tức nói thêm:

- Nhanh lên một chút, nếu không em sợ sẽ không kiên trì nổi...

- Anh biết...

Long Vũ lên tiếng, lập tức đi qua, đem nguyên lực lớn hỗn độn trong cơ thể mình truyền vào cơ thể La Lâm, giúp cô chia sẻ áp lực.

Rất nhanh, được Long Vũ trợ giúp, áp lực của La Lâm trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

- Anh Long Vũ, có thể bắt đầu chưa?

La Lâm đã làm tốt chuẩn bị.

- Anh chuẩn bị xong rồi!

Long Vũ hắng giọng một cái, bắt đầu nói chuyện:

- Tôn Thần, Thiên Nguyên, hai người khỏe không?

Ngay khi hắn vừa nói chuyện, trên khuôn mặt Quang Minh Tôn Thần và Thiên Nguyên hiện lên vẻ hoang mang, xuất hiện bóng dáng La Lâm và Long Vũ.

Quang Minh Tôn Thần hơi kinh ngạc, có vẻ có chút ngoài ý muốn. Phản ứng của Thiên Nguyên càng bất ngờ.

Nhưng rất nhanh, Long Vũ nói ra một câu càng làm bọn họ bất ngờ hơn:

- Tôn Thần, Thiên Nguyên, toàn bộ cuộc đối thoại của hai người, ta đã nghe thấy được. Cảm ơn hai người, cảm ơn hai người cho chúng ta giải đáp. Hiện tại ta rất cuộc đã biết ngọn lửa Quang Minh kỳ thật chính là mặt trời, cũng chính là căn nguyên của Tôn Thần ông...

Lời này vừa nói ra, Quang Minh Tôn Thần không cẩn thận run lên.

Thiên Nguyên càng bội phục đối với Long Vũ.

- Các người làm thế nào biết được?

Quang Minh Tôn Thần trầm giọng hỏi.

321. Chương 80: Trạng Thái Đỉnh Phong, Thiên Cảnh Hỗn Độn Quyết

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Người có thể hiểu được cũng tốt, không hiểu được cũng không sao. Người chỉ cần biết rằng ta đã quan sát toàn bộ quá trình nói chuyện của các người. Tôn Thần, người thật là biến thái, Thiên Nguyên người cũng rất biến thái. Nếu ta là người, ta sẽ không lựa chọn làm chó như vậy...

Quang Minh Tôn Thần tuy rất muốn biết đến tột cùng bằng cách nào hắn có thể làm được, nhưng hắn cũng biết, Long Vũ không muốn giải thích. Vì vậy một nửa hắn cũng không có cơ hội hiểu rõ.

Có lẽ phi tử Thiên Hậu của Huyết Anh Đại Đế có khả năng biết được chuyện này.

Sau một lúc trầm tư, Quang Minh Tôn Thần lạnh giọng nói:

- Long Vũ, người biết cũng tốt... Ta hỏi người, người định làm thế nào?

- Còn chưa tính đến!

Long Vũ cười nói:

- Thiên Nguyên nói đúng, đây chính là một chuyện bế tắc... Không thể không nói, người chính là một kẻ tính toán âm mưu thiên bẩm... Nhưng mà, hiện tại chúng ta có đủ thời gian.

- Hi vọng người không làm ra lựa chọn sai lầm để phải hối hận...

Quang Minh Tôn Thần trầm giọng nói:

- Long Vũ, thời gian còn lại cũng không nhiều, ta hi vọng người có thể đem thời gian còn lại nghiên cứu quy luật của Thiên Đạo.

- Chuyện này không cần người nhắc nhở!

Long Vũ nói:

- Nên làm như thế nào tự ta có chủ ý.

- Chỉ hy vọng như thế!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng nói:

- Nếu người không nắm chắc trong khoảnh khắc có thể chặt đứt liên hệ giữa ta và ngọn lửa Quang Minh, vậy thì người xong đời, người chính là tội nhân của vũ nội. Ta có thể trong khoảnh khắc phát động ngọn lửa Quang Minh tiêu diệt toàn bộ.

Long Vũ nghe vậy nhất thời biến sắc.

Dừng lại một chút, Long Vũ gằn giọng nói:

- Người tính toán xem xử trí Thiên Nguyên như thế nào... Nếu ta đoán đúng người sẽ làm cho hắn đến đối phó với ta?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Thiên Nguyên cũng đại biến, hắn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Quang Minh Tôn Thần. Hiển nhiên hắn cũng cực kỳ muốn biết đến đáp án chính xác.

- Ha ha...

Quang Minh Tôn Thần cười khẽ một tiếng:

- Người cứ lo chuyện của mình cho tốt đi. Về phần chuyện này ta sẽ đi xử lý... Không cần người phải quan tâm.

Dừng một chút, hắn tiếp lời:

- Long Vũ, người không khờ dại cho rằng mình có thể châm ngòi ly tán quan hệ giữa chúng ta đấy chứ?

Long Vũ nhún vai nói:

- Ta biết quan hệ giữa các người giống như ông với cháu, làm gì có kẻ nào có thể ly gián được, điều này gần như không có khả năng.

- Được rồi, đừng khua môi, múa mép nữa.

Quang Minh Tôn Thần nghiêm mặt trầm giọng nói:

- Long Vũ, thời gian còn lại cho người không nhiều lắm, ta hi vọng người nhanh chóng nghĩ ra cách nào để ta cùng Đại Đế thoát ly được sự giám sát của Thiên Đạo. Ta cảnh cáo người, không cần lãng phí thời gian làm những chuyện vô nghĩa như này giờ.

- Được rồi, người cùng không cần nhắc nhở... Ta biết cần phải làm gì.. Tóm lại người cần phải nhớ kỹ, ta tuyệt đối sẽ không dùng sinh linh Tam Giới để nói đùa. Nếu như vậy ta cũng là ác ma như người, phải vĩnh viễn biết mất ở thế giới này, vĩnh viễn biến mất mà thôi.

- Long Vũ không chút cố kỵ nói ra sự chán ghét của mình với Quang Minh Tôn Thần.

- Lời giống như vậy cũng dành cho người!

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta cũng hy vọng người có thể biến mất vĩnh viễn ở thế giới này. Trước khi người xuất hiện ở thế giới này, vũ nội thái bình, Tam Giới ổn định, bởi vì sự xuất hiện của người khiến cho thế cân bằng bị phá vỡ. Từ đó mới dẫn đến một loạt sự kiện phát sinh, người chính là tội nhân...

- Ha ha!

Nghe xong lời nói hoàn toàn không biết xấu hổ của Quang Minh Tôn Thần, Long Vũ không giận mà còn cười lớn:

- Tôn Thần, nếu là kẻ đầu tiên bước vào sử sách, kẻ đó chắc là người. Nhưng những lời không biết xấu hổ như vậy là người cũng có thể bình tĩnh nói ra, ta quả thật là bội phục người. Thiên Nguyên, ta cũng chúc mừng người, làm chó săn nhiều nên nghiệp luôn rồi. Hy vọng người có thể trước sau vẹn toàn.

- Long Vũ không cần đắc ý, tai họa mới chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Thiên Nguyên không thích bộ dáng hùng hổ dọa người của Long Vũ. giọng điệu căm hận, điệu bộ cười nhạo nói:

- Kẻ cười cuối cùng mới chính là người chiến thắng... Chúng ta cứ để sau này rồi nói.

- Không thành vấn đề, nhưng mà người cũng không thể chết... Người phải sống đến lúc cuối cùng để xem ta làm thế nào mà đạt đến thắng lợi cuối cùng.

Long Vũ vô cùng tự tin nói:

- Từ xưa, ta không thắng chính, ta tin rồi ta sẽ đạt được thành công.

- Quá ngây thơ!

Thiên Nguyên nghe rồi nói:

- Cái gọi là chính thắng tà cũng chính là do kẻ chiến thắng viết ra....

- Nói như cớ ứ đẩy, gấp lại sau!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, sau đó cho La Lâm chặt đứt tín hiệu liên lạc.

- Long Vũ ca ca, đoạn thời gian này em sẽ bế quan, lâu thì khoảng hai mươi ngày, nhanh thì nửa tháng. Khi xuất quan ta sẽ báo cáo tình huống mới cho anh.

La Lâm nói:

- Em phụ trách làm cách nào để chặt đứt liên hệ giữa Quang Minh Tôn Thần cùng mặt trời. Còn anh nghiên cứu quy luật của Thiên Đạo, hai chúng ta cùng chuẩn bị, phòng ngừa vạn nhất.

- Không thành vấn đề!

Long Vũ cười nói:

- La Lâm, đề nghị của em rất hợp lý, chúng ta cứ như vậy mà làm đi. Anh và em phân công nhau mà hành động, đến thời hạn cuối cùng phải hiểu rõ ràng được sự việc.

- Long Vũ ca ca, chúng ta cùng nhau cố gắng.

Khóe miệng La Lâm nhếch lên nói:

- Lần này coi như chúng ta đấu một trận đi, xem ai lợi hại hơn.

- Tốt!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi.

Ngay khi Long Vũ cùng La Lâm phân công thời gian hành động, tại Thiên Ngoại Thiên, Thiên Nguyên cùng Quang Minh Tôn Thần thì đang ngơ ngác nhìn tín hiệu xuất hiện ở phía trước, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Làm sao hắn có thể làm được? Kỷ nguyên khoa học kỹ thuật đã có thể đạt đến thần lực siêu việt?

Thật lâu sau, Quang Minh Tôn Thần đột nhiên đặt câu hỏi.

- Ta không biết.

Thiên Nguyên lâm vào trầm tư.

Hắn vốn dĩ đã không cần bất kỳ lý do gì tự hỏi, bởi vì trong suy nghĩ của hắn, giá trị lợi dụng của hắn cũng đã hết. Có phải hay không cũng nên có một cái kết cho sinh mạng của chính mình.

- Người đang ở đây chờ chết?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Giá trị lợi dụng của ta gần như đã hết.

Hắn chậm rãi ngừng đầu, híp hai mắt lại, nhìn Quang Minh Tôn Thần chậm rãi nói:

- Những việc người muốn ta làm, Long Vũ kia cũng đã biết hết, giá trị lợi dụng của ta cũng đã không còn.

Thiên Nguyên thở dài, gương mặt thoáng hiện một nét thần sắc phức tạp nói:

- Nói thật, thông qua chuyện tình hôm nay, ta tâm phục khẩu phục với Long Vũ, đối với hắn chính là bội phục sát đất. Tới bây giờ ta chưa hề nghĩ tới lực lượng khoa học kỹ thuật sẽ cường đại như vậy. Mặc dù ngày sau ta không hề ngờ tới khoa học kỹ thuật nhưng ta đã chứng kiến khoa học kỹ thuật chân chính.

Quang Minh Tôn Thần thản nhiên nhìn hắn, thanh âm lạnh như băng làm cho Thiên Nguyên không hề thoải mái:

- Bây giờ không phải là lúc đề cao chí khí của kẻ khác, hạ uy phong của mình. Hiện tại chúng ta phải làm rõ một chuyện. Long Vũ cùng La Lâm nắm trong tay lực lượng khoa học kỹ thuật có thể phân tích ra trong nháy mắt, tuy nhiên cũng không biết có thể chặt đứt liên hệ ta cùng mặt trời hay không?

- Đây mới là điểm mấu chốt.

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Người sợ?

Thiên Nguyên hỏi.

- Đúng vậy!

Quang Minh Tôn Thần nghiêm túc gật gật đầu.

Thiên Nguyên cũng cảm nhận được một tia kinh ngạc, có chút cười chua xót cười, nói:

- Không nghĩ tới người lại có thể sợ, thật là có chút ngoài ý muốn. Có phải người quá cẩn thận rồi hay không?

Thiên Nguyên nhìn Quang Minh Tôn Thần, thập phần nghiêm túc nói:

- Người không phải là tính toán để cho ta làm gián điệp, dò xét tình huống của bọn họ đấy chứ??

- Đề nghị của người khá thú vị!

Quang Minh Tôn Thần tiếp nhận đề tài nói.

- Xem ra ta vẫn còn giá trị lợi dụng...

Trên khuôn mặt Thiên Nguyên hiện lên một tia bi thương chậm rãi nói:

- Đúng như Long Vũ nói, từ đầu đến cuối ta cũng chỉ là một con chó...

- Tại sao không cầu trợ Vu Thiên Hậu...

Thiên Nguyên nhìn Quang Minh Tôn Thần hỏi:

- Từ một góc độ nào đó, Thiên Hậu và La Lâm có phần giống nhau mà...

Trầm mặc hồi lâu, tiếng nói lạnh lẽo chậm rãi đáp lại:

- Một người là từ quá khứ đến, một người là từ tương lai về, vậy người cảm thấy được giữa bọn họ, ai là kẻ nắm giữ khoa học kỹ thuật mạnh hơn?

- Chắc là La Lâm rồi...

Thiên Nguyên trầm mặc một lát sau đáp:

- Kỷ nguyên thời đại vũ trụ kia, đến bây giờ chúng ta cũng chưa có nghe nói đến bao giờ.

Hắn cười, có chút khó khăn, nói:

- Chúng ta thậm chí không biết, niên đại này cách thời của chúng ta bao nhiêu năm.

- Vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần cũng nở nụ cười, hai tay chấp hờ sau lưng, cả người không nói, tạo ra vẻ tịch mịch:

- Thực nghĩ không ra, phế phạt kia lại có tạo ngộ lớn như vậy. Thiên Nguyên người nói xem, nếu Long Vũ không gặp được La Lâm, hắn có thể mang cho chúng ta nhiều phiền toái đến như vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần tự hỏi tự trả lời:

- Đáp án dĩ nhiên là không, tuyệt đối sẽ không.

- Ông trời cũng không công bằng mà...

Quang Minh Tôn Thần nói.

Thân thể Thiên Nguyên có vẻ cứng lại, không tiếp tục nói về chuyện này nữa mà bình tĩnh nói:

- Tôn Thần, trước mắt nói những chuyện này có lẽ đã vô dụng, ta nghĩ chúng ta cần phải bàn bạc xem tiếp theo nên làm những gì?

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần mỉm cười, một nụ cười mỉa mai, nhìn Thiên Nguyên không chút yếu thế nói:

- Lá gan người càng ngày càng lớn, người đã bắt đầu có gan cắt đứt lời ta đang nói.

Thiên Nguyên lắc đầu cười đáp:

- Ta không dám, ở trước mặt ngài ta chỉ là một con chó đáng thương mà thôi.

Hắn dừng lại một chút, dùng ánh mắt phức tạp có chút cảm khái, có chút cảm thán nhìn Quang Minh Tôn Thần nói:

- Hiện tại chúng ta có chung một kẻ thù là Long Vũ. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Tôn Thần, bỏ qua những chuyện của chúng ta trước đây, riêng chuyện đối đầu với Long Vũ lần này, chúng ta có thể hợp tác lại để chống lại Long Vũ. Ngài cảm thấy thế nào?

Quang Minh Tôn Thần bình tĩnh, mỉm cười, mang theo một cỗ cảm xúc cổ quái nhìn Thiên Nguyên:

- Đề nghị của người không tệ, nhưng không thể dựa vào đó để có thể nói chuyện ngang hàng với ta.

Thiên Nguyên khẽ gật đầu:

- Chuyện này ta cũng đã biết, hơn nữa ta sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Huống hồ, đến bây giờ ta cũng không có tham vọng quá đáng, nói chuyện ngang hàng với ngài.

- Trong thiên hạ, ngoại trừ Huyết Anh Đại Đế cùng Long Vũ, không ai có thể ngang hàng với ta..

Quang Minh Tôn Thần nhìn Thiên Nguyên bình tĩnh nói:

- Người đã từng có tư cách, bởi vì người có được lòng tin của ta.

- Người cũng đã thừa nhận thân phận, địa vị của bọn chúng...

Thiên Nguyên nói.

Lông mày Quang Minh Tôn Thần nhíu lại, dường như nhớ lại cái gì, một lúc lâu sau đó, con người hần trở nên sáng bừng.

- Đúng vậy, ta thừa nhận thân phận cùng địa vị của bọn hần. Sự thật chứng minh, nếu ta không thừa nhận cũng không được. Bọn chúng quả thực có chỗ hơn người.

- Ta thiếu chút nữa là đã thành công.

Thiên Nguyên thở dài nói.

Quang Minh Tôn Thần liếc mắt nhìn Thiên Nguyên một cái, lắc đầu nói:

- Người không cần tiếc nuối, thiếu chút nữa thành công với thất bại cũng không khác gì nhau cả....

- Thiên Nguyên, người biết vì sao người luôn luôn không thể được như ý không?

Gương mặt Quang Minh Tôn Thần hiện lên một tia cười quái dị:

- Đó là vì vấn đề năng lực của người.

- Một lần không đủ năng lực thì làm điều gì cũng thất bại...

Quang Minh Tôn Thần liếc mắt nhìn Thiên Nguyên một cái, vẻ tươi cười dần thu lại:

- Con người người nói nhẹ một chút thì thời vận không đủ, nói nặng một chút đó là lực lượng không có. Nếu không, người cũng không phải chỉ mãi mãi bị người ta xem là chó.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, rồi gật gật đầu nói:

- Kỳ thật, ta cũng muốn làm cho Long Vũ trở thành một con chó như người, ta cần một người thay thế.

Hần cúi đầu, lạnh lùng nhìn Thiên Nguyên nói:

- Lúc đầu, kẻ ta chọn là người, nhưng đáng tiếc người đã làm cho ta thất vọng rồi.

Thiên Nguyên nghe rõ những lời này, cho nên hần lâm vào trầm mặc.

Từ đầu đến cuối, hần đều là bị lợi dụng.

- Nếu ta làm cho người bị hủy diệt, người có hận ta không?

Quang Minh Tôn Thần trực tiếp lạnh lùng mở miệng chất vấn.

- Không biết!

Sau một lúc trầm mặc, Thiên Nguyên nói:

- Sự tình còn chưa xảy ra, ta thật sự không biết trả lời như thế nào...

Hắn cười cười, tiếp tục nói:

- Kỳ thật, không sao cả, dù ta sống chưa chắc đã tốt hơn chết. Chỉ là ta mong muốn không gặp phải cái chết quá thống khổ mà thôi.

Về mặt của hắn dần dần dịu lại, bình tĩnh nói:

- Mặc dù hiện tại, có nhiều thủ đoạn làm người ta sống không bằng chết, người giống như ngài thì thủ đoạn cũng sẽ nhiều hơn, càng thêm tàn nhẫn. Đúng không?

- Nếu ngài muốn giết ta, hãy cho ta một cái chết thoải mái.

Thiên Nguyên nhìn Quang Minh Tôn Thần, mở to mắt, vẻ mặt cực nghiêm túc nói:

- Ta một lần đem người trở thành ông nội của mình.

Thiên Nguyên nghiêm túc nói:

- Nhìn thấy chút ân tình vừa rồi, ngài có thể cho ta một cách thống khoái chứ?

Nói tới đây, hắn chỉ tay cung điện phía trước nói:

- Trước khi chết, ta hy vọng có thể nhìn thấy Huyết Anh Đại Đế. Ta cùng với hắn là huynh đệ một thời gian, lâu như vậy, dù không có ân tình cũng có cảm tình. Hy vọng Tôn Thần có thể thành toàn cho ta. Ta sẽ cảm tạ ngài vô cùng.

Sắc mặt Thiên Nguyên bình tĩnh, nhìn Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta biết bản tính của ngài thật ra cũng không phải là kẻ cạn tình cạn nghĩa, độc ác không từ thủ đoạn. Chẳng qua vì ngài sống lâu, vì địa vị và chỗ ngồi của mình mà buộc phải tàn nhẫn lạnh lùng với những người xung quanh mà thôi.

- Trên đời này không có thánh nhân chân chính.

Quang Minh Tôn Thần cup hàng mi xuống:

- Cho dù là Thiên Đạo cũng chưa chắc đã phân xử công bình... Về phần ta và người, càng không cần phải nói. Ta cho tới bây giờ chưa bao giờ cảm thấy mình tà ác, cũng chẳng cảm thấy mình chính nghĩa, rất nhiều chuyện ta làm là do sở thích của cá nhân ta mà thôi.

Thiên Nguyên im lặng, nhìn gương mặt gầy gò của Quang Minh Tôn Thần. Bỗng nhiên không biết vì cái gì, ở thẳm sâu trong nội tâm của gã dâng lên một cỗ biểu cảm làm cho chính hắn cảm thấy sợ hãi, bi thương.

Loại cảm giác không thích đáng này xuất hiện không đúng lúc, làm cho hắn thực sự cảm thấy sợ hãi.

Thiên Nguyên không ngừng cảnh báo cho chính bản thân mình, không thể để lộ tiếng lòng của chính mình.

Trong mấy năm gần đây, trước mặt Quang Minh Tôn Thần, Thiên Nguyên sắm vai thuộc hạ, sắm vai chó săn, tuy rằng rất biệt khuất, những cũng rất bình tĩnh.

Một khi cảm thấy nội tâm có chút gợn sóng, Thiên Nguyên cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Quang Minh Tôn Thần đứng chấp tay sau lưng, cả người bao trùm một cỗ khí thế uy thế thiên nhiên vô thượng, mang theo một tia trào phúng mỉm cười nhìn Thiên Nguyên:

- Người rất thông cảm cho ta?

Thiên Nguyên giật mình, không dám nói lời nào.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên mang theo mười phần ý trào phúng, nở nụ cười nói:

- Tuy rằng người không thừa nhận, nhưng ta biết trong lòng người đang thông cảm ta. Hơn nữa trong lòng người đang cực kỳ sợ hãi. Người sợ trong lòng của mình có tình cảm.

Nói xong câu đó, Quang Minh Tôn Thần khoanh tay ra sau, nhấc chân đi ra ngoài, đi tới gần Thiên Nguyên, hần nói:

- Người không cần mang tâm lý nặng nề, nhớ kỹ, từ trước tới giờ ta không có cảm tình, ta cũng sẽ không bao giờ có cảm tình, thượng vị giả không cho phép có cảm tình.

- Thiên Nguyên, hiện tại ta chính thức nói cho người biết, người không cần phải chết...

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ngày mai, người đi tới ao hỗn độn nguyên dịch chữa thương đi.

- Chính là cái ao cải tạo cơ thể Long Vũ?

Thiên Nguyên có chút không tin.

- Không sai!

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Không cần chán kinh như vậy... Đối với người thì không được tốt như vậy đâu.... Chẳng qua là phần còn lại Long Vũ đã dùng qua. Mặc dù không cách nào làm cho người đạt được hỗn độn nguyên lực nhưng có thể trùng tu kinh mạch cho người, làm cho thực lực của người khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong. Nếu vận khí tốt một chút, còn có thể làm cho lực lượng của người tiếp tục tăng lên một ít.

- Yên tâm đi!

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta sẽ không để cho lực lượng Thiên Đạo phát hiện ra người đâu. Người vốn là thể thân của huyết anh Đại Đế, người bị Thiên Đạo phát hiện, đối với ta không có bất kỳ trợ giúp gì.

Nói xong câu đó, Quang Minh Tôn Thần đã rời đi.

Thiên Nguyên như một bóng ma cô độc đứng nguyên tại chỗ, trầm mặc hồi lâu, sắc mặt bình tĩnh lạnh lùng.

Hần đứng im một chỗ, suy nghĩ một lát, sau đó nâng đầu gối, giẫm vào dấu chân Tôn Thần đã đi, cất bước về phía trước.

.....

.....

Ngay lúc này, Long Vũ cơ hồ đem toàn bộ tinh lực đặt trên quy luật Thiên Đạo. Nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng, cho đến bây giờ cũng không có bất kỳ đột phá gì.

Hần luôn có cảm giác đã nắm bắt được một chút dấu vết, nhưng khi hần cẩn thận dò xét lại thì những thứ dường như đã nắm bắt được lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Rất huyền diệu, rất khó hiểu.

Vì vậy hần quyết định, tiến thêm một bước, tăng tu vi của chính mình lên.

Bởi vì hần cảm thấy thứ hần đã tạo thành sẽ khiến cho Thiên Đạo chú ý, chẳng qua do tu vi của hần chưa cao thâm, lực lượng trong cơ thể của hần lại không đủ cho nên hần mới phải chia làm nhiều đoạn.

Phương pháp để tăng lực lượng đơn giản nhất chính là tu luyện Thiên Cảnh của Hỗn Độn Quyết.

Nhưng Long Vũ cẩn thận đánh giá một lần toàn bộ tiến độ, nếu muốn tu luyện đến Thiên Cảnh, phòng chừng cũng phải mất hai chục ngày thời gian mới xong.

Mà trước mắt, khoảng thời gian hần ước định với Tôn Thần cũng chỉ còn lại một tháng.

Nếu dưới tình huống như vậy, khi hần tu luyện Thiên Cảnh Hỗn Độn Quyết, sau khi xong thời gian cũng chỉ còn lại mười ngày. Mười ngày rất khó để có thể làm được chuyện gì.

Nhưng nếu không tu luyện thì cơ hội cũng rất xa vời.

Nhất thời, Long Vũ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Biết được nỗi khổ của Long Vũ, Thiên Âm đưa ra ý kiến:

- Anh Vũ, anh có thể lựa chọn song tu... Đây là cách tu luyện tăng tốc độ một cách nhanh nhất...(Cường Nòng Nọc: Cái này ca thích nhất

)

- Đúng vậy!

Một câu lầm bầm tỉnh người trong mộng. Long Vũ nhất thời tỉnh ngộ, đưa ánh mắt dâm dăng nhìn Thiên Âm nói:

- Tới sớm không bằng tới đúng lúc, Thiên Âm, như vậy anh và em tiến hành song tu ngay lập tức đi nào.

- Không được!

Thiên Âm kiên quyết cự tuyệt:

- Anh Vũ, nếu không phải là em không muốn song tu cùng anh, nhưng lấy tu vi cảnh giới của em, song tu cùng anh, rốt cuộc cảnh giới của anh tăng lên được bao nhiêu đây?

- Em nói vậy là sao?

Long Vũ nghĩ thầm Thiên Âm có thể đến để đóng góp ý kiến, như vậy hẳn là đã có phương pháp, cho nên liền vội vàng hỏi:

- Anh nghe em nói đây...

- Trước mắt, nữ nhân bên cạnh anh chỉ có Hậu Thổ là phù hợp để song tu với anh mà thôi!

Thiên Âm trầm giọng nói:

- Cô ấy thân là Vu Thần, lấy tu vi của cô ấy, cô ấy lại có huyết mạch của viễn cổ Vu Thần, song tu với anh sẽ có lợi ích rất lớn. Nhưng anh cũng phải chuẩn bị tâm lý, trước khi song tu phải chuẩn bị tránh né Thiên Đạo, chú ý cho thật kỹ. Nếu không lúc đó, anh tiến nhập Thiên Cảnh, em không muốn thành góa phụ.

- Cục kưng cứ an tâm...

Long Vũ nói những lời này là thật, hiểu biết của hần về Thiên Đạo quá đủ để hần né tránh.

Ngăn chặn để một người không bị Thiên Đạo chú ý, không phải là vấn đề quá khó khăn. Chỉ là muốn từ gốc của vấn đề hóa giải sự giám thị thì mới có chút phiền phức.

- Anh chờ một chút, em đến chỗ Hậu Thổ nói cho cô ấy biết một chút tình huống sự việc...

Thiên Âm vô cùng coi trọng chuyện này, cho nên không tránh khỏi phân trần, nàng liền tự mình đi đến tìm Hậu thổ, nói rõ ràng tình huống với nàng ta.

Thời gian không lâu Hậu Thổ Đường Hương Hương liền một mình đi đến.

- Anh Vũ, Thiên Âm đã nói với em hết cả rồi...

Hương hương khẽ cúi đầu, cắn môi nói nhẹ:

- Chúng ta bắt đầu đi... Thực ra em cũng có suy nghĩ như vậy...

Thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức càng về cuối càng không nghe thấy gì nữa.

Trong lòng Long Vũ mừng như điên, ý tứ Đường Hương Hương hẳn đã hiểu. Hần đi tới, vòng tay qua ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, hai tay cách bộ ngực săn chắc cao vút của nàng chỉ bởi một lớp quần áo mỏng manh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Làn da Đường Hương Hương trắng như mỡ đông, thoáng chốc như bị phủ bởi một lớp phấn hồng, gương mặt đỏ ửng, đầy xấu hổ.

- Anh Vũ... Vì sao anh không trực tiếp tìm em, lại để cho Thiên Âm đến tìm em, nói em lại đây?

Thân thể của nàng như tuyết trắng, mềm mại, run rẩy tựa vào ngực của nam nhân, trong giọng nói mang theo vẻ hơi giận dữ.

Nhìn nữ nhân này tỏ vẻ giận dữ, Long Vũ mỉm cười, ôn nhu hôn lên đôi môi trơn ướt của nàng. Đường Hương Hương nhanh chóng đáp lại.

Nàng vươn đầu lưỡi mềm mại ra, tùy ý cho nam nhân mút lấy.

Theo sau cái hôn nồng nhiệt chính là những thứ nguy hiểm nhất. Hơi thở của Đường Hương Hương trở nên gấp gáp, nhịp hô hấp dồn dập, cánh tay của nàng vươn ra ôm chặt lấy nam nhân trước mặt.

Đường Hương Hương nửa tỉnh nửa mê, con mắt mê người lúc nhắm lúc mở, trong ánh mắt lộ ra quang mang thâm thúy mê người, cùng với vẻ thẹn thùng vô hạn, có thể nuốt kẻ khác vào trong.

- Sự tình như thế này sau này đừng nên để người khác làm cầu nối...

Đường Hương Hương nghiêm túc dặn dò.

- Uh...

Long Vũ trả lời một tiếng, bàn tay to bè của hắn nhện nhàng đưa xuống phía dưới mà vuốt ve, đầu ngón tay lướt qua đến đâu da thịt trơn bóng của nàng co rút lại đến đấy.

Rất nhanh sau đó, Đường Hương Hương dần mềm nhũn ra trong vòng tay của Long Vũ.

Nàng cũng trở nên chủ động hơn, cái lưỡi mềm mại thơm tho của nàng cùng với nam nhân bắt đầu đưa qua đưa lại. Mặt nàng ửng hồng, vẻ mặt thâm thúy mê người, đôi mắt như đầy sương mù, ướt át động lòng người.

Gương mặt Đường Hương Hương xinh đẹp vô cùng, hai cái má lúm đồng tiền nổi lên, gò má đỏ bừng đầy vẻ xấu hổ, lộ ra biểu cảm thẹn thùng, động lòng người. Hai cánh tay dài trắng bóng như ngọc, xấu hổ ôm lấy bờ vai rộng lớn của nam nhân, bàn tay nhỏ bé bắt đầu chậm rãi trượt xuống dưới, ở chỗ dừng quần của nam nhân mà vuốt ve.

Long Vũ làm sao có thể chịu được khiêu khích thế này.

Dưới tình té cấp bách, Long Vũ dùng sức xé tan quần áo của nàng, những đường cong lả lướt của Đường Hương Hương, thân thể mềm mại của nàng, chỗ lồi, chỗ lõm lộ ra toàn bộ, không sót điểm nào. Long Vũ đem quần áo của mình hóa thành bụi phấn, sau đó toàn lực tiến nhập vào thân thể mềm mại, ẩm ướt của nàng.

Đường Hương Hương phát ra một tiếng rên rỉ, hai tay nhỏ nhắn như hai cọng cỏ mềm gắt gao móc vào cổ của nam nhân trước mặt.

Mưa móc qua đi, Đường Hương Hương đáng bộ mệt mỏi, nằm thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa. Nàng nhắm chặt hai mắt, nằm cuộn tròn trong lòng nam nhân, vẻ kiều mị phát ra càng làm động lòng người. (Cường Nọc Nọc: Có thể thôi sao

)

Hai tay Long Vũ đặt trên người nàng mà vuốt ve, cơ thể nàng hiện tại trần như nhộng. Dưới sự kích thích của Long Vũ, hai mắt Đường Hương Hương nửa nhắm nửa mở, má đào thẹn thùng ửng đỏ càng làm cho nàng thêm xinh đẹp, có thêm mấy phần phong vận.

Long Vũ cắn vài vành tai trong suốt như ngọc của nàng hỏi:

- Thấy thoải mái không?

Đường Hương Hương dụi sâu mặt vào trong lồng ngực của hắn nói:

- Trong cơ thể của em còn nhiều lực lượng thuần âm, anh có thể dùng thêm mà...

Long Vũ thấp giọng nói:

- Ha ha, không thành vấn đề...

Long Vũ hôn lên môi anh đào của nàng, nhẹ giọng nói:

- Hiện tại chúng ta tiến hành song tu, không giống như lúc này, cuồng nhiệt quá cũng không tốt.

Đường Hương Hương đỏ mặt cười nói:

- Dạ, em đã hiểu...(à còn)

Long Vũ thấp giọng nói:

- Hiện tại anh sẽ truyền cho em song tu pháp môn...

Đột nhiên Đường Hương Hương dùng sức, cắn vào ngực Long Vũ một cái nói:

- Anh cũng phải nhớ kỹ, không thể quá mê đắm đâu đấy.

Long Vũ cười nói:

- Anh biết...

Sau đó, Long Vũ liền chọn một pháp quyết từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ, phi thường phù hợp với cấp độ lực lượng của hai người.

Sau khi xác định khả thi, hắn đem pháp môn kia trực tiếp gieo vào trong đầu Đường Hương Hương.

Mấy phút đồng hồ sau, Đường Hương Hương cũng đã thuần thục nắm bắt quy luật song tu này.

Long Vũ cười nói:

- Hiện tại có thể bắt đầu chưa?

- Đã có thể!

Đường Hương Hương ngượng ngùng cười nói, chủ động đem thân mình kiều mị hướng đến gần Long Vũ, lập tức xoay vòng lại mà bắt đầu tiến hành hoan ái. Trong quá trình hoan ái, nàng thở rồi lại ngừng, tận lực làm cho mình quên đi cái cảm giác sung sướng tê dại vì hai người làm việc kia. Tinh thần của nàng cẩn thận dẫn dắt lực lượng thuần âm trong cơ thể tiến vào bên trong cơ thể Long Vũ.

Long Vũ cũng tĩnh khí ngưng thần, là cho tâm cảnh của mình đạt đến trình độ không có tạp niệm.

Hai người cứ như vậy, hoan ái không biết mệt mỏi, lực lượng của bọn họ không ngừng dung hợp lẫn nhau, không ngừng hòa vào nhau, duy trì liên tục suốt một đêm.

Mãi cho đến nửa đêm về sáng, khó khăn lắm mới có thể dừng lại.

Sáng sớm hôm sau, hai người gần như tỉnh lại cùng lúc.

Nhớ tới một màn điên cuồng đêm qua, Đường Hương Hương ngượng ngùng tới cực điểm. Long Vũ hôn môi của nàng rồi nói:

- Thế nào rồi? Có thấy tu vi của mình tăng lên tí nào hay không?

Đường Hương Hương thấp giọng nói:

- Ah, em có đột phá, có lẽ trạng thái lúc này mới chân chính là cảnh giới Vu Thần thì phải.

- Anh Vũ, cảm ơn anh.

Đường Hương Hương nói.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Cảm ơn phải là anh nói mới đúng... Vốn dĩ là em giúp anh mà.

Đường Hương Hương đỏ mặt cười, nhẹ giọng nói:

- Nhưng trên thực tế thì em cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Nhìn thấy nàng then thùng, nhưng Long Vũ ôm thân hình mềm mại của nàng nói:

- Hương Hương, anh cảm thấy việc song tu giữa chúng ta có thể tu luyện thêm một lúc nữa.

Đường Hương Hương nghiêm mặt, đẩy Long Vũ ra nói:

- Người ta không chịu được mà, nếu làm một lần nữa, người ta sẽ bị anh giết chết....

Long Vũ cười ha ha một tiếng nói:

- Em thật sự không muốn sao?

Đường Hương Hương nói:

- Không muốn... Anh Vũ, thời gian của anh cũng không có nhiều, tranh thủ thời gian hấp thu nguyên lực thuần âm trong cơ thể của em đi...

Long Vũ cười nói:

- Không có gì phải lo, hiện tại anh đang nắm giữ quy luật Thiên Đạo, hơn nữa còn có âm lực của em tương trợ, việc tu luyện cực kỳ dễ dàng.

Long Vũ bò qua phía Đường Hương Hương, ghé sát bên tai nàng nói:

- Hương Hương, anh sẽ truyền cho em pháp môn tránh né giám sát của lực lượng Thiên Đạo... Sau đó chúng ta tiến hành song tu vài chục lần, thực lực của em sẽ tăng mạnh rồi lại có đột phá nữa...

Đường Hương Hương nhẹ giọng hỏi:

- Sẽ không lợi lại như vậy chứ?

Long Vũ đắc ý cười nói:

- Không xem lại nam nhân của em à thằng nào à?

- Nổ quá ông ơi!

Đường Hương Hương khẽ cười một tiếng, sau đó thần sắc trở nên nghiêm túc, cẩn thận lắng nghe Long Vũ truyền pháp môn, không dám lơ là, lãnh đạm.

Một ngày nữa cứ như vậy trôi đi.

Trải qua lần thứ hai song tu, lực lượng của Đường Hương Hương quả nhiên đã đạt đến cảnh giới siêu việt ở vũ nội. Cũng may Long Vũ nắm giữ quy luật Thiên Đạo, nên tránh khỏi bị kịch phát sinh.

Đến lúc này, Đường Hương Hương thực sự trở thành thủ hộ thần của thế giới này.

Mà Long Vũ trong giai đoạn này cũng không có nhân hạ, dưới sự trợ giúp của quy luật Thiên Đạo cùng với thuần âm lực của Đường Hương Hương bắt đầu giai đoạn tu luyện gian khổ, thu được kết quả cũng phi thường tốt.

Mười ngày sau, Long Vũ phá quan. Giờ phút này hần nhiên hần đã tu luyện thành công Thiên Cảnh Hỗn Độn Quyết.

Cùng lúc đó hần đã khéo léo hóa giải giám sát của Thiên Đạo lực lượng.

Cùng tại thời khắc đó, ở phía xa Thiên Ngoại Thiên, Quang Minh Tôn Thần cũng nhìn thấy hỗn độn quyết của Long Vũ đại thành. Đáng tiếc sự tình phát triển cùng với sự việc hần đoán trước cách nhau khá xa.

Khi hần nhìn thấy, Long Vũ đang tu luyện Hỗn Độn Quyết, thì hần cho rằng sau khi thành công sẽ bị quy luật Thiên Đạo phát hiện.

Nhưng trên thực tế mọi chuyện lại êm đẹp không có gì xảy ra.

Vì thế trong lòng hắc phần nộ tới cực điểm, bất bình vô cùng.

Nếu sớm biết như vậy.

Hỗn Độn nguyên dịch hắc để mình dùng, tội gì lại đi nuôi dưỡng một tên đối thủ.

Trước mắt, Long Vũ tu luyện thành công Hỗn Độn Quyết, từ cấp bậc lực lượng, dĩ nhiên cùng hắc không có chênh lệch lớn, có khi còn mạnh hơn hắc một chút.

Nếu Long Vũ giải quyết được uy hiếp của Thiên Đạo đối với hắc, cho dù hắc muốn hủy diệt Long Vũ cũng là một việc khó khăn..

Bởi vì Quang Minh Tôn Thần còn chưa có xác định được, Long Vũ có tìm được cách chặt đứt liên hệ của hắc cùng với mặt trời trong nháy mắt hay không. Đây mới là điều tối quan trọng mà hắc cần chú ý.

Thoáng do dự qua đi, Quang Minh Tôn Thần tính toán để Thiên Nguyên đã khôi phục lực lượng trước đi dò thám tình hình. Đồng thời hắc đem Thiên Nguyên làm vật trung gian, tiến hành toàn diện giám thị thế giới sự thật.

Chỉ cần có biến động nhỏ, hắc liền đánh trả mạnh mẽ Long Vũ, khiến hắc buông tha cho ý nghĩ trả thù của mình, do đó phải chuyên tâm tìm kiếm phương pháp giải quyết uy hiếp Thiên Đạo.

.....

.....

Cách thời gian cuối cùng còn mười tám ngày, Thiên Nguyên đi đến thế giới hiện thực.

Long Vũ dường như đã sớm biết hắc đến, đặc biệt ngồi tại ngọn núi Thái Dương chờ hắc.

Long Vũ hướng hắc vẫy tay:

- Thật bất ngờ. Kinh mạch của ngươi có thể khôi phục nhanh chóng như vậy, hơn nữa thực lực hình như cũng tăng lên thì phải. Là sức mạnh của hỗn độn nguyên dịch sao? Biết trước như vậy thì lúc trước ta đã dùng hết toàn bộ, không để lại cho ngươi tí nào...

Thiên Nguyên không nói gì, thoáng do dự qua đi, hắc mới chậm rãi tới trước mắt Long Vũ.

- Ngươi định làm như thế nào?

Thiên Nguyên hỏi.

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Không phải kẻ thù thì không đối đầu, ta và ngươi tranh đấu lâu như vậy xem như là kẻ thù lâu năm. Hôm nay ta mời ngươi uống rượu, theo ta đi...

- Khách nghe theo chủ, ta nghe ngươi.

Thiên Nguyên không có chút do dự nào.

Ngay lập tức, Long Vũ mang Thiên Nguyên đi vào trong đàn tràng vốn thuộc về Bạch Mi đạo nhân, nơi đó đã sớm đặt một bàn rượu và thức ăn. Sau khi ngồi xuống, Long Vũ rót cho Thiên Nguyên đầy một chén rượu, Thiên Nguyên lắc đầu nói:

- Ta không muốn uống rượu...

- Vì sao?

Long Vũ hỏi:

- Ngươi không phải là mới nói khách tuân theo chủ sao?

- Thật xin lỗi....

Thiên Nguyên áy náy nói:

- Từ rất lâu rồi ta không có uống rượu... Ta muốn uống trà.

Long Vũ gật gật đầu, vì hấn dâng trà.

Thiên Nguyên nhanh chóng đưa trà lên, khẽ nhấp một cái khen trà ngon không dứt.

Long Vũ cười nói:

- Tôn Thần phái người đến để do thám ý tứ của ta có khả không?

Thiên Nguyên chậm rãi buông chén trà xuống bàn nói:

- Long Vũ, cho tới bây giờ ta đều không tâm phục khẩu phục bất kỳ ai. Mặc dù là Tôn Thần cùng Đại Đế cũng vậy, ta không phục họ. Cho nên theo chân họ đấu tranh lâu như vậy, ta luôn có ảo tưởng mình thua keo này có thể bày keo khác. Nhưng sau khi giao thủ với người, ta bị bại hoàn toàn. Sau khi thất bại lần trước ta đã biết rất rõ, ta đã không có cơ hội xoay trở nữa rồi...

Long Vũ nhẹ nhàng cười nói:

- Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta mà?

Khóe môi Thiên Nguyên co rút lại, nói:

- Người rất thông minh, không có gì có thể giấu được người.

Thiên Nguyên nói:

- Tôn Thần nói ta đến cảnh cáo người, hy vọng người không cầm sinh linh của Tam Giới đi mạo hiểm. Hiện tại hấn có thể phát động lực lượng của mặt trời hủy diệt Tam Giới trong nháy mắt...

Long Vũ thấp giọng nói:

- Hấn sẽ không dễ dàng làm như vậy. . .

- Vì sao?

Thiên Nguyên khó hiểu hỏi:

- Hấn là con người xưa nay chưa bao giờ có lòng thương hại...

Khóe miệng Long Vũ hiện lên một tia cười nhạt:

- Xem ra người biết cũng không nhiều...

- Có thể nói cho ta nghe không?

Đường như Thiên Nguyên có chút chờ mong.

- Đương nhiên có thể!

Long Vũ cười cười, bưng chén rượu lên nói:

- Chúng ta cạn chén này.

Thiên Nguyên cầm chén trà lên cùng chém cùng Long Vũ, ngửa đầu uống cạn, sau đó hấn nói:

- Giờ thì đã có thể nói với ta chưa? Ta rất hiếu kỳ...

Long Vũ gật đầu nói:

- Tôn Thần chính là ngọn lửa Quang Minh, là mặt trời. Nếu hấn dám sử dụng mặt trời trong nháy mắt xuất ra ánh sáng hủy diệt Tam Giới, vậy thì căn nguyên lực lượng của hấn cũng sẽ hao hết. Điều này chẳng khác gì tự bạo... Nhưng lấy thủ đoạn khổng lồ năng lượng của Tôn Thần thì không đến mức nghiêm trọng như vậy. Chỉ là làm như vậy thương thể của hấn sẽ rất lớn. Hấn muốn ra tay chỉ trừ một khả năng.

- Khả năng gì?

- Lấy đá đập đầu.

Long Vũ nói ra bốn chữ.

Thiên Nguyên nghĩ nghĩ, âm thầm gật gật đầu.

- Sau này có tính toán gì không?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Tiếp tục làm một con chó tốt...

Thiên Nguyên tự giễu cười nói:

- Ta không còn sự lựa chọn nào khác.

- Thật ra ta có thể đưa cho người một lời đề nghị...

Long Vũ nói:

- Thừa dịp trong thời gian này ta cảm thấy người ở thế giới này cảm thụ nhân tính một lần xem sao.

- Nhân tính?

Thiên Nguyên người nói:

- Nhân tính là thứ của thanh niên 2k13, người cảm thấy chúng ta cần hay sao?

- đương nhiên cần...

Long Vũ trầm giọng nói:

- Vì sao ta có thể chiến thắng các người? Vì sao thần vận mệnh luôn chiếu cố ta? Đây là nguyên nhân? Thiên Nguyên, nếu người tin ta, thì hãy để ta giúp người.

- Người thật sự có thể giúp ta?

Thiên Nguyên liếc mắt nhìn nhìn Long Vũ một cái.

- đương nhiên có thể...

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Không cần nghi ngờ ta, bởi vì không những ta là một thanh niên 2k13, ta còn nắm giữ quy luật Thiên Đạo chân chính của vũ nội...

- Tại sao lại muốn giúp đỡ ta?

Thiên Nguyên mở miệng hỏi:

- Căn bản người sẽ không có lý do giúp ta. Nếu ta nói đúng, vậy người phải mong ta chết, hóa thân thành tro bụi mới đúng chứ.

- Xem ra người rất hiểu biết ta...

Long Vũ cười nói:

- Quả thực là ta mong người chết, nhưng ta đã nhận lời với một người phải giúp người...

- Ai?

Sắc mặt Thiên Nguyên lạnh lùng, truy vấn.

- Kêu anh Cường post chương sau thì biết

322. Chương 81: Hai Vị Cường Giả Giảng Co

Long Vũ nhún vai, thả lỏng hai tay nói:

- Thật xin lỗi, ta không thể tiết lộ... Ít nhất bây giờ ta không thể nói cho người biết chuyện gì, tương lai thì có thể... Sau khi ta đã giúp đỡ người xong.

- Là Huyết Anh Đại Đế?

Thiên Nguyên suy nghĩ đến vẹo đầu, đưa ra một câu hỏi.

- Thật xin lỗi, thật sự ta không thể nói...

Long Vũ xua tay nói:

- Người cũng đừng có hỏi, tóm lại là ta nhận ủy thác của người khác. Nếu không, người nghĩ thử xem ta sẽ quan tâm đến chuyện của người hay sao?

- Cho dù người không nói, bỏ đi, ta cũng sẽ không nhận trợ giúp của người.

Thiên Nguyên nói.

- Vậy cũng tốt!

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng nói:

- Nếu người không nhận sự trợ giúp kia của ta, cũng tốt, như vậy thì đỡ đi phiền toái cho ta. Đồng thời cũng thỏa mãn được tâm nguyện của ta.

- Đợi đã...

Thiên Nguyên đột nhiên mở miệng nói:

- Long Vũ người nhận ủy thác của người khác, sẽ phải cố gắng thực hiện. Hơn nữa ta còn chưa biết cuối cùng là kẻ nào muốn giúp ta.

- Ý người là sao? Người thay đổi chủ ý sao?

Long Vũ hỏi.

- Đúng!

Thiên Nguyên nghiêm túc gật đầu:

- Ta sẽ theo sự sắp đặt của người... Người nói thế nào ta sẽ nghe thế ấy...

- Tốt lắm!

Long Vũ cười nói:

- Từ ngày mai trở đi, người sẽ hóa thân vào người bình thường, đi đến thế giới hiện thực cảm nhận cuộc sống đi. Ta hy vọng nó sẽ có ích lợi cho người.

- Đúng rồi! Tí nữa thì quên nói cho người biết. Để đảm bảo cho sự an toàn của người thường ở thế giới hiện thực, ta sẽ tạm thời phong ấn lực lượng của người...

Long Vũ nói.

- Không được!

Thiên Nguyên quả quyết cự tuyệt:

- Nếu mất đi lực lượng, ta khác nào là đối tượng để mọi người chém giết? Điều này ta không đồng ý. Ta hy vọng có thể để lại lực lượng cho ta, nhưng ta sẽ không xuất thủ đả thương người thường. Như vậy là được rồi chứ gì?

- Hắc hắc...

Long Vũ cười cười nói:

- Tuy rằng ngươi đã đảm bảo, nhưng đối với nhân phẩm của ngươi, ta cực kỳ nghi ngờ. Ta không tin ngươi, như thế này đi, ta có một phương pháp trung hòa cả hai điều.

- Phương pháp gì?

Thiên Nguyên hỏi.

Long Vũ cúi đầu xuống, sau một lúc trầm tư nói:

- Như thế này đi, ta sẽ dùng quy luật Thiên Đạo trên người của ngươi để hạn chế. Lực lượng của ngươi sẽ không bị phong ấn, nhưng khi ngươi xuống tay với người lương thiện thì lực lượng của ngươi tạm thời bị phong ấn...

- Điều này có thể được.

Thiên Nguyên khinh thường nói:

- Ta hoàn toàn không muốn xuống tay với người thường, Thiên Nguyên ta không đến mức mất phong độ như vậy.

- Chỉ mong là như thế!

Long Vũ cười một tiếng rồi dặn dò:

- Thiên Nguyên, ngươi hãy nghe cho kỹ, đây là cơ hội ta cho ngươi, cũng là ân tình của bằng hữu ngươi. Cho nên ta hy vọng ngươi có thể quý trọng, không nên cô phụ.

- Không cần ngươi nhắc nhở ta cũng tự biết phải làm như thế nào!

Thiên Nguyên lạnh lùng nói.

- Đúng rồi, còn chuyện này nữa tí thì quên. Chuyện tình của Tôn Thần ngươi cũng đừng quên, tới thám thính thì hãy thám thính đi, đừng để lỡ chuyện.

Long Vũ cười cười:

- Ta là kẻ nhân hậu, sẽ không để cho người khác phải khó xử.

- Cái gì ngươi cũng biết, ngươi cảm thấy ta có thể từ chỗ ngươi biết được cái gì hay sao?

Thiên Nguyên hỏi ngược lại một câu.

- Điều này phải xem chính ngươi...

Long Vũ cười nói:

- Làm cách nào để xử lý, đó là bản lĩnh của ngươi. Đương nhiên việc này ta không muốn nói quá nhiều. Ta chỉ muốn ngươi có thể trải nghiệm cuộc sống của loài người, như vậy ngươi mới hiểu được quy luật của cuộc sống, không làm chuyện gì quá phận.

- Điểm này cũng không cần ngươi phải nhắc.

Nói xong, Thiên Nguyên liền lượn

(153).gif

.....

.....

Sau khi Thiên Nguyên rời đi, cuộc sống Long Vũ trở lại như cũ. Mỗi ngày hắn đều suy nghĩ đến việc làm cho Huyết Anh Đại Đế cùng Quang Minh Tôn Thần tránh được sự giám thị của Thiên Đạo.

Tu vi tăng lên, tinh thần cũng tăng cường.

Nhưng trước mắt cũng không có tí tiến triển gì.

La Lâm vẫn đang bế quan.

Trước mắt cũng không biết rõ tiến độ.

Ngày ước định đến gần, tâm tình của Long Vũ rất buồn bực.

Đường Hương Hương thì luôn bên cạnh hắn để giải ưu phiền trong lòng cho hắn.(

)

Trong đoạn thời gian này nàng ngày ngày, giờ giờ cùng Long Vũ song tu. Tu vi của nàng cũng có biến hóa rất lớn, trong cơ thể tràn ngập lực lượng

Đến tối, nhìn thấy Long Vũ trong lòng nóng nảy, Đường Hương Hương chủ động tiến vào trong ngực của hắn, nhện nhàng, thỏ thẻ nói đầy quyến rũ:

- Anh Vũ, để em giúp anh hạ hỏa nha...

Long Vũ gầm nhẹ một tiếng, ôm chặt những đường cong của Đường Hương Hương vào trong lòng, vài cái nhấc tay đã đem toàn bộ y phục của nàng trút bỏ, bắt đầu mạnh mẽ thảo phạt.

Trong phòng ngay lập tức vang lên những tiếng hoan ái của nam nữ hòa quện vào nhau.

Trong khi giao hoan, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể Long Vũ cuộn cuộn tiến vào bên trong Đường Hương Hương. Đôi mắt đẹp của nàng nhắm chặt, dẫn cổ khí này chậm rãi chảy vào trong kinh mạch của nàng, lưu chuyển đến đan điền, cùng với âm khí của Hương Hương dung hợp lại. Hai người hợp làm một một lúc lâu, sau đó thêm mấy dòng khí từ trong đan điền xuất ra, chạy khắp kinh mạch Đường Hương Hương một lần nữa. Dòng khí này lưu truyền từ nam qua nữ, cứ như vậy tuần hoàn không ngừng.

Khuôn mặt Đường Hương Hương càng lúc càng hồng, thân thể cử động nhấp nhô từng nhịp như sóng triều dâng.

Sau khi năng lượng dung hợp giữa hai người chạy một lượt, chậm rãi trở về đan điền của cả hai. Hai người cảm thấy trong người thoải mái, ở trong đầu có cảm giác minh mẫn, thanh tỉnh lạ thường.

Tâm tình buồn bực của Long Vũ đã tiêu thất, bình thản hơn rất nhiều.

Đường Hương Hương nằm nép sát vào ngực hắn, tay đặt trên ngực hắn vẽ vẽ những vòng tròn vô nghĩa, ôn nhu hỏi:

- Hiện tại đã tốt hơn chưa?

- Uh, Hương Hương, xem ra bây giờ anh không thể thiếu em được rồi...

Đường Hương Hương sáng giọng nói:

- Là không thể thiếu cơ thể của em chứ gì?

Long Vũ cười nhẹ một tiếng, dùng sức đè lên thân thể mềm mại của nàng nói:

- Em đã nói vậy, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp nữa xem ai thắng ai bại.

Đường Hương Hương kìm lòng không được, lại phát ra tiếng kêu rên rĩ, hai người lại lao vào đại chiến.

Cứ như vậy trải qua hai ngày sau, tâm cảnh của Long Vũ càng trở nên vững vàng.

Ba ngày sau khi Thiên Nguyên tìm đến Long Vũ, đi đến xã hội loài người cảm nhận thế giới. Xét một cách toàn diện, cảm giác của hắn không tệ.

Tuy rằng chỉ vẹn vẹn ba ngày nhưng sau ba ngày này, hắn thấy được rất nhiều điều, nhiều thứ mà trước đây hắn chưa từng thấy qua.

Trái tim hắn bị khuấy động rất lớn.

Sau nghe nghe Thiên Nguyên kể lại, khóe miệng Long Vũ mỉm cười nói:

- Thế nào? Đề nghị của ta không tệ chứ? Kỳ thật chỉ cần cởi bỏ cái áo thân phận đang mặc trên người, người sẽ còn cảm thụ được nhiều thứ... Có những thứ rất chân thực mà trước giờ người chưa từng có cơ hội cảm thụ.

Thiên Nguyên thấp giọng nói:

- Ta biết...

Một lúc sau, Thiên Nguyên đột nhiên nói:

- Long Vũ, lần này ta quay trở về là muốn người giúp ta phong bế hoàn toàn năng lực bản thân...

Long Vũ gật đầu nói:

- Tốt lắm, người có suy nghĩ này, chắc hẳn đã hiểu rõ những gì ta muốn người cảm thụ rồi phải không?

Thiên Nguyên nói:

- Ta nghĩ ta muốn hoàn toàn thấu hiểu một lần cuộc sống của một con người bình thường...

- Nhân loại luôn được tôn vinh là vạn vật chi vương, ta nghĩ trong chuyện này hẳn nhiên là phải có đạo lý.

Thiên Nguyên nói:

- Không thành vấn đề, ngay bây giờ ta sẽ triệt để phong ấn lực lượng trong cơ thể người...

Long Vũ khẽ cười một tiếng, dùng hỗn độn nguyên lực triệt để phong ấn lực lượng trong cơ thể Thiên Nguyên.

Từ giờ trở về sau, ngoài Long Vũ ra thì không một ai có thể phá giải phong ấn này cho Thiên Nguyên.

Xong việc, Long Vũ cười nhẹ hỏi:

- Người không sợ ta sẽ để người vĩnh viễn là một người bình thường hay sao?

- Ta không sợ...

Thiên Nguyên hồ báo trả lời:

- Người không phải loại người như vậy, hơn nữa, người muốn đối phó ta, tuyệt đối sẽ không dùng cách phiến toái như vậy. Coi như lực lượng của ta tại thời kỳ đỉnh phong, người cũng có thể dễ dàng đối phó ta, không phải vậy sao?

- Nói rất hay.

Long Vũ cười nói:

- Xem như người lợi hại.

- Cảm ơn!

Lần đầu tiên Thiên Nguyên nói cảm ơn Long Vũ.

.....
.....

Sau khi Thiên Nguyên rời đi, Đường Hương Hương cũng vừa từ bên ngoài trở về. Nàng nấu cho Long Vũ một bàn đồ ăn hết sức phong phú.

- Anh Vũ, Thiên Nguyên lại đến làm gì vậy?

Trên đường đến đây nàng gặp Thiên Nguyên đi ra, hơn nữa Thiên Nguyên còn phá lệ, hướng nàng cười chào hỏi.

Long Vũ từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, hôn lên cổ ngọc của nàng nói:

- Haha, Thiên Nguyên gần đây biểu hiện không tệ... Hôm nay hẳn đến đây chủ động yêu cầu anh phong ấn lực lượng trong cơ thể hẳn...

- Xem ra kế sách của anh là chính xác...

Đường Hương Hương cười duyên một tiếng nói:

- Thôi đi ăn cơm, mấy ngày rồi chưa ăn tí cơm nào vào bụng. Em đã đặt cho anh một bàn thức ăn lớn, tất cả đều là những thứ anh thích ăn...

Lấy tu vi của Long Vũ hiện tại, không ăn không uống cũng không có ảnh hưởng gì. Chỉ là Long Vũ muốn tận hưởng một chút niềm vui của cuộc sống.

Cho nên, bình thường hẳn cũng sẽ để cho nữ nhân của hẳn làm đồ ăn để cùng ăn thưởng thức.

Đi vào nhà ăn, nhìn thấy một bàn mỹ vị, Long Vũ hôn lên môi của Đường Hương Hương rồi nói:

- Hương Hương thật tốt!

Đường Hương Hương lui về phía sau nói:

- Ăn nhanh đi, nếu mà còn làm loạn, sau này em sẽ không nấu cho anh ăn nữa.

Long Vũ cười ha ha, liền ngồi xuống gặm lấy gặm để.

Đường Hương Hương cũng ngồi xuống bên cạnh. Ánh mắt chăm chú nhìn nam nhân của mình một cách âu yếm, nhẹ giọng hỏi:

- Ăn ngon không?

Long Vũ vừa ăn vừa nói:

- Uhm, thật ngon, mùi vị rất nồng nặc...

Khóe miệng Đường Hương Hương hiện lên tia cười, không thềm đáp lại lời Long Vũ. Chuyên tâm ngồi nhìn nam nhân của mình đang há to mồm như thường luồng lửa đồng thức ăn trên bàn vào bụng. Trong lòng nàng đầy ngọt ngào.

Sau khi Long Vũ ăn xong đồng mỹ thực, Đường Hương Hương đưa khăn cho hẳn lau miệng. Lúc đặt đĩa xuống hẳn vỗ vỗ bụng, thỏa mãn nói:

- Anh hy vọng từ nay về sau ngày nào cũng được ăn ngon như thế này.

Đường Hương Hương cười nói:

- Chuyện này khó gì, chỉ cần anh đồng ý, ngày nào em cũng sẽ nấu cho anh ăn.

- Em không cảm thấy vất vả sao?

Long Vũ hỏi.

Đường Hương Hương xinh đẹp cười nói:

- Chỉ cần anh thích, em nguyện ngày nào cũng nấu cơm cho anh ăn, có gì gọi là vất vả chứ? Anh Vũ, tuy rằng em là Vu thần nhưng trong lòng em, em tình nguyện làm một người bình thường. Em rất thích trải nghiệm cuộc sống của một con người bình thường.

Long Vũ cười nói:

- Đã không có cách nào làm người bình thường, nhưng chúng ta có thể sống như một người bình thường mà. Không cần đặt nặng mọi chuyện làm gì, cứ để mọi thứ tự nhiên.

Đường Hương Hương khó hiểu nhìn Long Vũ.

Long Vũ nói:

- Sau khi giải quyết toàn bộ chuyện này, anh muốn tiếp tục đến trường đi học...

Đường Hương Hương nói :

- Có thể không?

Long Vũ đi lên phía trước, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng nói:

- Sao lại không thể? Quá trình tu luyện thực ra là đưa chúng ta trở về nguyên trạng. Chúng ta bây giờ vô tình cũng được gọi là thượng vị giả, khác với đám người kia. Rất nhiều người tu đạo đều cảm tình cảm dụng, không giống với chúng ta hiểu được chuyện hoan ái.

Long Vũ cười lớn một tiếng nói:

- Chúng ta bây giờ là càng làm càng yêu, càng yêu càng mạnh.
- Hương Hương, bằng không chúng ta lại tiếp tục song tu nào.

Long Vũ cười cười cố ý nói:

- Tâm tình của anh hiện tại lại không thể bình tĩnh rồi.

Đường Hương Hương đỏ hồng khuôn mặt:

- Muốn làm thì anh đi mà làm một mình.

Long Vũ cười khan, cũng không nhắc lại chuyện này nữa, trực tiếp đem thân thể mềm mại của Đường Hương Hương ôm vào trong lòng đem nàng đặt lên giường.

Đường Hương Hương nằm ở trên giường, hai tay chống trên ngực của Long Vũ, nói:

- Anh Vũ, đáp ứng em một việc.

Long Vũ đưa tay tách tay của nàng ra, hướng đôi môi hôn tới.

Đường Hương Hương dùng khuỷu tay che trước ngực nói:

- Lời của em còn chưa nói xong mà.

- Uh, nói đi.

Long Vũ cười nói.

Đường Hương Hương ngừng lại nói:

- Anh Vũ, Nếu anh đi học một lần nữa, để cho em làm bạn học nữ của anh nhé...

Long Vũ nghe vậy, mỉm cười nói:

- đương nhiên là có thể... Anh cũng muốn như vậy mà.

Trong đôi mắt đẹp của Đường Hương Hương toát ra một tia u buồn, nhẹ giọng nói:

- Hiện tại anh đáp ứng như vậy, nhưng đến lúc đó rồi anh làm được sao? Bên cạnh anh nhiều nữ nhân ưu tú như vậy, chưa chắc đã đến lượt em.

Long Vũ hồ hững cười nói:

- Em ghen à?

Trong đôi mắt đẹp của nàng trào ra lệ quang trong suốt. Bỗng nhiên nàng ôm chặt thân hình của Long Vũ. Gương mặt áp sát vào má của hắn ta nói:

- Đáp ứng em, cho em một lời hứa được không?

Long Vũ ôm thật chặt nàng, tay chỉ tay lên trời, nói nhanh (là cái này này các bạn):

- Cường Thuần Khiết cùng toàn đội Nòng Nọc làm chứng cho ca đấy nhé

.(Con hàng này dám xưng ca với ta à)

Đường Hương Hương nói:

- Cảm ơn anh, anh Vũ... Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em. Anh cũng biết, với em anh quan trọng hơn tất cả mọi thứ mà.

Cảm nhận được tình yêu sâu sắc của nàng ta dành cho mình, Long Vũ xúc động nhìn Đường Hương Hương.

- Trong lòng ta luôn có một câu: Trong thiên hạ không ai có thể đem chúng ta tách ra. Có nhiều thiếu nữ, nhưng em trong lòng anh là duy nhất, tình cảm của anh dành cho em tuyệt đối không thay đổi, đến chết cũng không thay đổi...

Nghe lời tâm sự của nam nhân, hai giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt tuyệt mỹ làm người ta say mê của Đường Hương Hương.

Long Vũ hướng tới, cẩn thận hôn lên mắt của nàng rồi từ từ chậm rãi hôn lên môi đỏ mọng của nàng.

- Anh Vũ, em yêu anh.

Đường Hương Hương run giọng nói. Sau đó nàng vươn cánh tay ngọc ôm lấy cổ của Long Vũ, đôi môi anh đào chủ động hôn đáp trả hẳn.

Long Vũ bị phản ứng của nàng làm cho nóng lên như bị thiêu đốt, thân hình hai người đang quấn chặt lấy nhau như hòa vào làm một.

Đường Hương Hương đối với nam nhân mình yêu không hề e thẹn, biểu hiện cực phóng khoáng, phối hợp với những động tác của Long Vũ, rên rỉ thảm thiết.

.....

.....

Thiên Ngoại Thiên.

- Đại Đế, Tôn Thần đến. Ông ta muốn gặp ngài.

Tại Anh Thần Cung, một đệ tử Thiên Ngoại Thiên tiến lên bẩm báo.

- Để cho ông ta vào đi!

Đại Đế mỉm cười.

Âm thanh vừa dứt, Quang Minh Tôn Thần giống như theo gió mà vào, bước chân ổn định, sắc mặt bình tĩnh bất biến.

Mà Huyết Anh Đại Đế thì chậm rãi xoay người lại. Lặng lặng nhìn thấy ân nhân của mình, trong mắt dần dần sinh ra ý cười.

- Có chuyện gì? Người biết rằng ta sắp đến?

Quang Minh Tôn Thần có thâm ý hỏi một câu.

Huyết Anh Đại Đế lắc đầu mỉm cười nói:

- Không biết...

Quang Minh Tôn Thần thấy Huyết Anh Đại Đế, sau khi trầm mặc một lát, bỗng nhiên biểu cảm hết sức phức tạp nở nụ cười, có một tia mắt mát lạnh nhàn nhạt nói:

- Huyết Anh, hạ con cờ này không sai...

- Ta không hiểu?

Huyết Anh Đại Đế nói.

- Làm sao người có thể không hiểu? Người nhờ Long Vũ, để hắn giúp Thiên Nguyên phải không?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

Huyết Anh Đại Đế trầm mặc một lát rồi trả lời:

- Ta không hề biết chuyện này.

- Không biết?

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần đại biến nói:

- Điều này sao có thể? Ta không tin người không biết chuyện này. Vũ nội trừ người ra, còn ai có thể qua mặt ta để liên hệ với Long Vũ đây?

- Ta không biết...

Huyết Anh Đại Đế nghiêm túc nói:

- Tôn Thần, tính tình của ta chắc hẳn người quá hiểu, nên như thế nào người phải biết chứ. Ta không có khả năng nói dối người, bà ta cũng không việc gì phải làm thế.

- Vậy sao?

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần khẽ cười lạnh, lấy thân thể hắn làm trung tâm, bốn phía nhất thời nổi lên một tia sát khí cường đại.

Mưa gió nổi lên, áp lực thật lớn.

- Thật sự.

Huyết Anh Đại Đế thản nhiên trả lời.

Hiển nhiên câu trả lời của hắn cũng không làm không khí xung quanh sinh ra biến hóa, vô luận là biểu tình của Quang Minh Tôn Thần hay Huyết Anh Đại Đế đều không biến đổi nhiều.

- Lại đây uống vài chén...

Cuối cùng quang minh Tôn Thần phá vỡ trầm mặc, khẽ cười một tiếng.

Huyết Anh Đại Đế nghe vậy, nhiệt tình tiếp đón Tôn Thần ngồi xuống. Sau đó đem quỳnh tương ngọc dịch mình cất giấu bao lâu nay. Lại phân phó người dưới làm một bàn môi nhậu đem lên.

Sau khi ngồi xuống, Quang Minh Tôn Thần cười, bụng một chén rượu chậm rãi uống, sau đó nói:

- Tại sao Long Vũ lấy được quy luật Thiên Đạo? Người có biết không?

- Ta không biết.

Huyết Anh Đại Đế rót cho mình một chén quỳnh tương ngọc dịch, giơ lên cổ, một hơi uống sạch:

- Đã lâu không uống, hương vị coi như không tệ.

Quang Minh Tôn Thần đưa tay khẽ xoay xoay chén rượu, hai mắt híp lại nói:

- Người cái gì cũng không biết, ta không tin là người không sốt ruột...

Huyết Anh Đại Đế hơi cúi đầu, trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh nói:

- Vận mệnh của chúng ta cơ hồ ở chung một chỗ, không phải trước đây người đã lên kế hoạch rồi sao? Việc gì ta phải làm vậy chứ?

- Quả thực là như vậy?

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Người có biết không? Ta tìm tới người trước bởi vì ta hoài nghi hai chuyện.

- Nói nghe xem!

Huyết Anh Đại Đế lên tiếng nói/

- Thứ nhất, ta cảm thấy Long Vũ có được quy luật Thiên Đạo, rất có khả năng là do người âm thầm tương trợ, hoặc chính người cấp quy luật Thiên Đạo cho hắn.. Thứ hai, tuy ở bề ngoài thì người với Thiên Nguyên

làm ra bộ dáng một sống một chết, nhưng thực tế người với hấn lại là huynh đệ. Cho nên người nhờ Long Vũ tiến hành cải tạo hấn.

Quang Minh Tôn Thần tiếp tục thở dài nói:

- Vì sao đã làm mà không dám thừa nhận đây...

Huyết Anh Đại Đế châm chọc nói:

- Người cảm thấy ta là người như vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Từ xưa đến giờ ta thấy người không phải là người như vậy. Nhưng trước mắt là thời kỳ vô cùng nhạy cảm, ta không có lòng tin đối với người.

- Hơn nữa ta biết người sẽ không đứng nhìn...

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Cái khác thì không nói, ta cũng không tin người không sót ruột về chuyện Tam Giới bị hủy diệt...

- Đúng vậy, quả thực ta có sót ruột, hơn nữa ta cũng có thể làm được gì?

Huyết Anh Đại Đế bình tĩnh đáp, trên thực tế, lấy năng lực của ta có thể làm được những gì? Nếu như nói trên thế giới này còn có người có thể ngăn cản được người chính là ta. Nhưng người đối với ta ân trọng như núi, ta thực sự không thể xuống tay.

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu nói:

- Căn cứ vào hiểu biết của ta về người, người không bao giờ đem sinh mạng một con người ra so sánh với hàng vạn sinh linh trong Tam Giới.

- Người lại nói đúng, cho đến thời gian này, trong lòng của ta rất mâu thuẫn, đồng thời cực kỳ thống khổ.

Huyết Anh Đại Đế cúi đầu nói:

- Nói thật, tâm lý của ta đến bây giờ vẫn còn có chút mâu thuẫn.

- Haiz.

Huyết Anh Đại Đế thở dài một tiếng:

- Ta luôn suy nghĩ, vì nguyên nhân gì mà tình trạng hiện tại của vũ nội lại như thế này. Ta còn đang suy nghĩ, một kẻ hòa ái như người tại sao lại trở nên lạnh lùng vô tình như vậy? Nếu tính mạng của ta có thể giải quyết được, ta nguyện giao ra tính mạng của mình.

- Thật sự, ta không thích tình huống hiện tại của vũ nội, tình huống hiện tại không hề có tí hào khí nào.

Huyết Anh Đại Đế bắt đầu nói.

Nghe âm thanh thê lương của Huyết Anh Đại Đế, ánh mắt của Quang Minh Tôn Thần dần sáng lên bởi vì hấn đã nhìn rõ tâm tư của Huyết Anh Đại Đế.

Quang Minh Tôn Thần nhìn nhận, giờ này chỉ có hấn cùng Long Vũ mới có thể ngang hàng với nhau, còn lại đều là chuyện nhỏ như con kiến, chuyện vặt mà thôi.

Nhưng hấn không thích Long Vũ cùng Huyết Anh Đại Đế hợp tác. Bởi vì có một số thời điểm bọn họ rất hiểu ý nhau, như vậy sẽ ảnh hưởng tới vị trí độc tôn của hấn. Hấn đã cố gắng phấn đấu rất nhiều mới được như ngày hôm nay.

- Cẩn thận mà suy nghĩ lại, trong vũ nội trừ người ra thì còn ai có bản lĩnh như vậy?

Con người lóe sáng của Quang Minh Tôn Thần từ từ thu lại, chậm rãi nói:

- Nhất là quy luật Thiên Đạo, nếu không phải người đưa thì là một kẻ khác, điều này chứng minh trong vũ nội còn tồn tại một thế lực khác mà người và ta không hề biết tới.

Huyết Anh Đại Đế gật đầu, nói:

- Điều này cũng có khả năng...
- Không phải là có khả năng mà là chắc chắn. Trừ khi người đang lừa dối ta...

Quang Minh Tôn Thần nói.

Huyết Anh Đại Đế nhíu mày nhìn Quang Minh Tôn Thần, hồ hững nói:

- Không cần suy bụng ta ra bụng người, ta với người không giống nhau.
- Đúng vậy, các người luôn có giác ngộ của thượng vị giả.

Khóe miệng Quang Minh Tôn Thần hiện lên một tia cười mỉa mai nói:

- Đây cũng là nguyên nhân ta khinh thường các người.

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên lạnh lùng, nói ra đạo lý trước đây của mình:

- Người biết không? Nếu không phải là người có ý nghĩ ngây thơ như vậy, ta với người sẽ trở thành đôi hợp tác tốt nhất.
- Do đó người mới bỏ qua ta, lựa chọn Thiên Nguyên, đáng tiếc Thiên Nguyên lại không thể hoàn thành, chung quy đại sự đều không thể thành công. Sau đó, người lại chọn Long Vũ, người rất nhanh phát hiện ra Long Vũ giống ta, cho nên người lại thất vọng...

Huyết Anh Đại Đế bình tĩnh nói.

- Vậy sao?

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Xem ra người đã hiểu kế hoạch của ta.
- Một khi đã như vậy, vì sao không thử thay đổi?

Quang Minh Tôn Thần híp mắt nói:

- Nếu hiện tại người đã hối hận, vẫn còn kịp.
- Không, đối với lựa chọn của ta, tuyệt đối không hối hận..

Huyết Anh Đại Đế nghiêm túc nói.

- Người muốn hoàn toàn phản bội ta?

Quang Minh Tôn Thần ánh mắt híp lại, càng thêm sắc bén, một đạo hàn quang từ trong mắt bắn ra, trong ngữ khí mơ hồ mang theo phần nộ cùng bi ai, cười nói:

- Là ta nuôi hổ trong nhà rồi.
- Người đối với Long Vũ cũng là suy nghĩ như vậy sao?

Huyết Anh Đại Đế lắc đầu nói:

- Vấn đề thiếu sót là ở chỗ này, người dùng tâm tư không đơn thuần đối với chúng ta, như vậy sẽ gây hậu quả xấu. Mới tạo ra cục diện ngày hôm nay. Trên thực tế ta luôn mơ hồ, không hiểu sao năm đó ta lại có thể chuyển sang kiếp khác.

Bỗng nhiên hấn mở mắt nói:

- Người nói cho ta biết là Thiên Nguyên, nhưng ta không tin, bởi vì hấn không đủ bản lĩnh như vậy...Mấy năm nay ta luôn tìm kiếm chân tướng, nhưng sự việc năm đó hoàn toàn không có tí tin tức nào. Không cần phải nghi ngờ, có người hủy đi toàn bộ sự việc năm đó, hòng che dấu chân tướng sự việc.

Tròng mắt Quang Minh Tôn Thần lạnh dần, nhìn chăm chăm Huyết Anh Đại Đế, mang theo một tia tức giận ẩn sâu trong đôi mắt:

- Ý người đang hoài nghi ta? Ý người là năm đó ta cho người chuyển sang kiếp khác, người cảm thấy điều này có thể hay sao? Vì sao ta phải làm như vậy?

- Nếu ta có suy nghĩ bất lợi với người, ta hoàn toàn có thể tiêu diệt người...

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Trước khi người chuyển sang kiếp khác, ta có năng lực như vậy, điều này người rất rõ ràng, mà trên thực tế, do chuyển sang kiếp khác cho nên người cũng kiếm được rất nhiều chỗ tốt mà.

Huyết Anh Đại Đế cười nói:

- Quả thực là có một chút chuyện tốt, nhưng người phải hiểu được, đó cũng là vận khí và kỳ ngộ của ta... Ta và Long Vũ hiện tại cũng giống nhau, vận khí của hần cũng rất tốt, thậm chí tốt hơn ta năm đó.

Quang Minh Tôn Thần cười lớn nói:

- Tốt lắm, cuối cùng thì người cũng thừa nhận là do vận khí.

Đêm khuya, hai người chia ra hai nghề ngồi bắt đầu minh tướng, tiến hành nghỉ ngơi.

Một khoảng thời gian dài, cả hai không ai nói điều gì.

Bất tri bất giác, trời đã sáng, mặt trời đã nhô cao ở phương đông. Huyết Anh Đại Đế đã tỉnh, thở dài trong lòng, đứng dậy nhìn ghế của Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi mở mắt ra, con người trong treo dị thường, rất bình tĩnh và lạnh lùng nói:

- Huyết Anh, ta hỏi người, ta mới là kẻ diệt thế trong vũ nội, người biết đến từ khi nào?

Huyết Anh Đại Đế nâng cánh tay phải, trong tay có một thanh kiếm, thẳng tắp hướng tới Quang Minh Tôn Thần:

- Người hiện tại đã thừa nhận, cái gọi là lời tiên đoán diệt thế Huyết Anh, cũng chính là sản phẩm của người, đúng không?

Kiểm còn ở trong bao, lại phát ra tiếng rỗng ngậm, phì phì ong ong hùng hậu bá đạo. Huyết Anh lực dọc theo bàn tay Huyết Anh Đại Đế tiến nhập vào trong thân kiếm, quang mang lóe sáng có thể dùng mắt thường nhìn thấy được, các đường nứt bắt đầu lan rộng quanh kiếm.

Thân kiếm trong vỏ như muốn gãy dựa, liều mạng phá vỏ mà ra.

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười, hai đồng tử thu lại, hai tay để trên ghế như cũ, đứng dậy cười nói:

- Sao đây? Người tính động thủ với ta sao?

Khí thế cường đại theo lời nói của Tôn Thần được phóng thích ra, Huyết Anh Đại Đế nặng nề lui về phía sau từng bước mà truyền xuống đất để hóa giải.

Vỏ kiếm trong tay hần đột nhiên phát nổ, trường kiếm không phát ra tiếng động, giống như một mũi tên thẳng tắp, quỹ đạo bay tới trước mặt của Quang Minh Tôn Thần.

Đã nhiều năm qua đi, Huyết Anh Đại Đế cuối cùng cũng hướng tới ân nhân của mình, Quang Minh Tôn Thần đâm ra một kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, một cái nháy mắt, thanh trường kiếm liền tới trước mặt Quang Minh Tôn Thần. Nhưng đúng lúc này, ở trong không trung xuất hiện một cánh tay, bắt được trường kiếm.

Sau một lúc, khí thế của trường kiếm đã bị hóa giải.

Sau đó, Quang Minh Tôn Thần chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh. Nhưng hần phải thừa nhận, cảnh giới của Huyết Anh Đại Đế đã vượt qua hần.

Một kiếm này, nếu là trước kia, hần không thể tránh né.

Nhưng hôm nay hần dễ dàng hóa giải một kiếm này. Nguyên nhân rất đơn giản, vì hần đã chiếm được quy luật Thiên Đạo của Thiên Ngoại Thiên.

Tu vi của Huyết Anh Đại Đế không thể vượt ra được Thiên Ngoại Thiên.

Trên thực tế, đúng vào lúc Huyết Anh Đại Đế xuất ra một kiếm, Quang Minh Tôn Thần cũng đã nhìn ra sơ hở trong đó.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nhìn Huyết Anh Đại Đế, khê cười một tiếng, nói:

- Lấy thực lực của ngươi hiện tại, không thể nào đả thương ta, trừ phi ngươi triển khai toàn bộ thực lực.
- Ngươi nghĩ rằng ta không dám?

Huyết Anh Đại Đế lạnh giọng hỏi.

- Tùy ngươi... Ngươi ra chiêu, ta tận lực bồi tiếp...

Quang minh Tôn Thần cười đều:

- Trong vòng mười chiêu, nếu ngươi không thể làm ta bị thương, vậy thì dừng tay. Ngươi đồng ý không?
- Không thành vấn đề

Nói xong, Huyết Anh Đại Đế lập tức ra tay.

Kiếm quang vừa lóe, quét qua trước mặt Tôn Thần, uy thế của kiếm quang đến mạnh như vũ bão, Quang Minh Tôn Thần không dám lơ là xem nhẹ.

Sau một na sát, Huyết Anh Đại Đế xuất ra năm chiêu, nhưng mỗi chiêu của hắn vừa xuất ra đều bị Quang Minh Tôn Thần phá giải.

- Quy luật Thiên Đạo?

Huyết Anh Đại Đế dường như đã hiểu ra cái gì đó.

- Rốt cuộc ngươi đã biết...

Hai mắt Quang Minh Tôn Thần híp lại nhìn Huyết Anh Đại Đế.

Huyết Anh Đại Đế cười lớn tiếng, hạ kiếm xuống nói:

- Đúng vậy, ta thật sự ngu ngốc mà, ngươi đã chiếm được quy luật Thiên Đạo. Tu vi của ta là Thiên Ngoại Thiên, bản thân ngươi có thể nhìn ra những sơ hở trong chiêu kiếm của ta, chẳng trách ngươi dám lớn tiếng như thế.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi lại gần Huyết Anh Đại Đế, híp mắt lại, lạnh giọng nói:

- Nếu không như vậy, ta có thể đến tìm ngươi, há có thể nói cho ngươi biết sự tình trước kia sao?

Huyết Anh Đại Đế híp mắt giống như Quang Minh Tôn Thần, mím môi nói:

- Ngươi thật sự rất âm hiểm.

Quang Minh Tôn Thần nhìn Huyết Anh Đại Đế không một tia biểu cảm nói:

- Hiện tại ta tin không phải ngươi đưa quy luật Thiên Đạo cho Long Vũ, nếu không, ngươi sẽ không có khả năng không đối phó được ta.
- Ngươi đang muốn chứng thực điều này?

Huyết Anh Đại Đế tay cầm kiếm nhẹ nhàng cười nói.

- Chẳng lẽ ngươi có thể chứng minh sao?

Quang Minh Tôn Thần hỏi lại một câu.

- Ngươi đi đi, chuyện đó không liên quan gì tới ta.

Huyết Anh Đại Đế vô lực phát tay nói:

- Trong khoảng thời gian này, ta cần yên tĩnh một chút, ta không hy vọng người lại tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của ta.

- Ta có thể gặp Thiên Hậu không?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Không được!

Dở hơi à, thằng nào ngu lại để gái của mình gặp mặt thằng khác. Huyết Anh Đại Đế lạnh giọng cự tuyệt:

- Ta biết tâm tư của người, nói thật... Thiên hậu cũng không giúp được người. Khoa học kỹ thuật mà La Lâm nắm giữ là thứ Thiên Hậu không thể phá giải. Hơn nữa, thời gian cũng không đủ.

- Một khi đã như vậy, thôi bỏ đi.

Quang minh Tôn Thần thản nhiên nói.

- Người đi đi, không quan tâm kết quả như thế nào, ta đều chấp nhận.

Huyết Anh Đại Đế hạ lệnh tiễn khách.

Quang minh Tôn Thần cau mày, cuối cùng cũng không nói điều gì.

.....

.....

Còn cách thời gian ước định là mười hai ngày. Giữa trưa nay, Thiên Nguyên lại tìm đến Long Vũ. Điều buồn cười chính là, lần này hắn đến là muốn hỏi Long Vũ về việc làm sao có thể ở chung với đàn bà và con nít.

Sau khi nghe Thiên Nguyên hỏi, Long Vũ nở nụ cười nói:

- Không phải người tính có bạn gái ở xã hội loài người đấy chứ?

- Cũng khó mà nói được!

Thiên Nguyên cười nói:

- Trải qua quan sát của ta, ta cảm thấy được ở quán ăn đêm của nhân loại là long xà hỗn tạp, tam lưu cửu giáo đều có. Hơn nữa ở chỗ đó rất nhiều người đem mặt tối của con người mình, phô ra một cách chân thực. Cho nên, cuối cùng ta chọn nơi đó làm nơi trải nghiệm cuộc sống ở nhân gian.

Long Vũ nói xen vào:

- Chắc, chọn chỗ đó quả nhiên là hợp lý.

Thiên Nguyên tiếp tục nói:

- Ngày hôm qua, ta gặp một cô gái rất thú vị, ta có hảo cảm với nàng, hơn nữa nàng đối với ta cũng không tệ, cảm giác này rất vui. Nhưng tới bây giờ ta vẫn không biết làm cách nào để kết giao với cô gái này.

Long Vũ xấu hổ cười nói:

- Người thực sự chưa bao giờ? Hồi giờ người chưa bao giờ tiếp xúc với đàn bà con gái?

- Đương nhiên không phải.

Thiên Nguyên giải thích:

- Ta Thiên Nguyên tại Thiên Ngoại Thiên có tới mấy trăm người thiếp, hơn nữa mỗi người một vẻ, không ai giống ai...

Long Vũ cười nói:

- Chớ vội đắc ý. Nếu ta đoán không sai, những nữ nhân kia ở Thiên Ngoại Thiên đều là công cụ cho người tiết dục phải không? Cho nên tới bây giờ người cũng chưa bao giờ cảm thấy thực sự vui vẻ khi ở bên các

nàng ta. Mà hiện tại người thấy vui khi ở bên một cô gái nhân loại, theo ta thấy thì đây chính là nguyên nhân có phải không?

- Người muốn hiểu sao cũng được.

Thiên Nguyên nói:

- Ta chỉ cần người nói cho ta biết, bây giờ phải làm cái gì là được rồi, về phần còn lại không cần người phải quan tâm.

Long Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Về phương diện này, kinh nghiệm của ta cũng không nhiều. Người cũng biết, nữ nhân bên cạnh ta đều là nước chảy thành sông (ý nói tự nhiên mà tới).

- Người ám chỉ là người rất có mị lực phải không?

Thiên Nguyên hỏi.

- Người hoàn toàn có thể lý giải như vậy!

Long Vũ đắc ý cười nói:

- Kỳ thật, đôi khi nhân phẩm quá tốt cũng không hay lắm.

- Nhưng mà ta đẹp trai hơn người mà!

Thiên Nguyên lý luận.

- Đẹp trai cũng vô dụng.

Long Vũ cười nói:

- Nếu người không có tình yêu đích thực, đến bên nữ nhân vì ham sắc ham tài, thì bộ dạng người có đẹp mấy đi nữa cũng chỉ là bị kích mà thôi.

- Nói nhiều điều vô nghĩa như vậy làm gì? Người vẫn chưa nói cho ta biết, làm cách nào để kết giao được với con gái nhà người ta. Đây mới là điểm mấu chốt.

Thiên Nguyên nhắc lại.

- Thuận theo tự nhiên.

Long Vũ nhún nhún vai, nói:

- Chuyện này dạy cũng không được, ta đề nghị người tự mình đi cảm thụ, thuận theo tự nhiên và bản năng, cùng với con tim. Như vậy mới đạt được hiệu quả cao nhất.

Thiên Nguyên nghe vậy sau khi suy nghĩ, gật đầu cười nói:

- Uhm, ta biết rồi, cảm ơn chỉ dạy của người.

- Trên thực tế, ta chưa hề nói gì. Bản thân mình tự đi ngộ đi.

Long Vũ nói.

- Được rồi!

Thiên Nguyên gật gật đầu, đi vài bước đột nhiên lại quay đầu, mở miệng hỏi:

- Thời gian còn không nhiều lắm, có tiến triển gì không? Ta không hy vọng thế giới thú vị này bị hủy diệt.

- Không sai. Có tiến bộ, có thể cảm nhận được thế giới này thú vị rồi sao?

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Người có phải nên cảm kích ta hay không? Nếu không phải ta tạo ra cơ hội cho người, chắc chắn rằng vĩnh viễn người cũng không hiểu giá trị và tâm tính của một con người bình thường được. Hãy đi mà thể ngộ thế giới hiện thực đi...

- Đúng vậy! Cho nên ta phải nói một tiếng cảm ơn với người rồi!

Thiên Nguyên nghiêm túc cúi đầu.

.....

.....

Dường như đã hiểu thêm một chút, Thiên Nguyên lại trở về đảm nhiệm chức vụ ở quán ăn đêm, nơi mà hắn gặp được cô bé kia, cũng chính là người phục vụ quán ăn đêm Vương Tâm Vũ.

- Thiên Nguyên... Em tìm anh này giờ, anh đi đâu vậy?

Tiểu cô nương quệt mồm, trong giọng nói có mang theo mấy phần tức giận.

323. Chương 82: Lực Lượng Phần Nộ

Thật lòng mà nói, gương mặt của cô gái tên gọi Vương Tâm Vũ cũng không có gì là quá xuất chúng, chẳng qua là Thiên Nguyên rất thích nàng ta. Mặc dù hắn đùa bỡn không biết bao nhiêu cô gái rồi, nhưng ở cô gái này hắn thấy được sức hấp dẫn rất lớn.

- Tôi gặp một người bạn? Cô nhớ tôi sao?

Thiên Nguyên thành thật trả lời một câu.

Vương Tâm Vũ xấu hổ, đỏ mặt khẽ gất lên một tiếng:

- Anh thật là xấu...

Nhìn thấy khuôn mặt Vương Tâm Vũ ửng đỏ, giọng nói có vẻ tức giận, Thiên Nguyên không nhịn được nhìn có phần hơi mê mẩn. Ánh mắt của hắn không tự chủ được mà đảo qua cặp song phong và bắp đùi thon dài hơn người của nàng...

Nữ nhân thì trời sinh đối với vài vị trí thì rất là mẫn cảm. Thấy ánh mắt của Thiên Nguyên cứ vô ý mà nhìn chằm chằm vào bộ ngực của mình thì Vương Tâm Vũ như là ở trong mộng mới tỉnh, sắc mặt không khỏi hồng lên, nghiêm mặt kiêu cả giận:

- Đây, anh thật là sắc quỷ....Ánh mắt ở đâu vậy hả...

Một tiếng khẽ kêu, Thiên Nguyên như là ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng mà dời ánh mắt đi.

- Thật xin lỗi.

Thiên Nguyên nghiêm mặt lại mà giải thích.

Mắt thấy Thiên Nguyên giống như là một đứa nhỏ đã làm sai, Vương Tâm Vũ nhất thời mà nở nụ cười:

- Anh này, có cần phải thành thật như thế không.... Người ta thật ra thì cũng không có trách anh...

Lời nói này có một chút ám em.

Nỗi lòng của Thiên Nguyên có chút rối loạn, bởi vì hắn còn không rõ là rốt cục thì mình nên làm thế nào bây giờ. Long Vũ nói là thuận theo tự nhiên, cái mà gọi là thuận theo tự nhiên thì kỳ thật chính là một câu nói cho nó có mà thôi.

Rốt cục thì Vương Tâm Vũ cũng phá vỡ thế bế tắc, dịu dàng mà nói:

- Làm bạn trai của em, được không?

- Cái gì?

Thiên Nguyên nhất thời hoảng hốt, lúng túng. Bất kể như thế nào thì cũng không nghĩ tới, đối phương lại là người chủ động. Nữ nhân thật sự là khó hiểu. Hắn luôn luôn cảm thấy được là Vương Tâm Vũ là một cô gái rất là bảo thủ. Nhưng mà vạn lần không thể nào nghĩ tới. Đối phương lại thoáng như vậy, không phải là kẻ bảo thủ.

“Có lẽ đây là một lời thăm dò?” Thiên Nguyên có phần khó hiểu.

- Không được.

Thiên Nguyên nghiêm trang trả lời. Hẳn hy vọng chính mình có thể được Vương Tâm Vũ thừa nhận.

- Em làm sao không xứng với anh?

Về mặt của Vương Tâm Vũ đầy lửa giận. Hai mắt hung hăng mà nhìn chăm chăm vào Thiên Nguyên, thân mình từng bước mà ép sát. Một cổ mùi thơm ngát nóng hổi mà đập vào mặt, thậm chí là có thể ngửi được mùi hương từ ở miệng của nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp gần sát đối mặt với Thiên Nguyên, lộ ra cặp mắt hung ác. Bất quá thì đối với Thiên Nguyên thì lại là xinh đẹp vô cùng, là một cô gái rất là có ý tứ. Cô gái cùng với hẳn thường hay chơi đùa trước kia thì khác biệt hoàn toàn.

Bởi vì mỹ nữ từng bước mà ép sát cho nên Thiên Nguyên đành phải từng bước từng bước mà lui về phía sau. Hẳn đang muốn hỏi, chẳng lẽ là câu trả lời vừa rồi của mình sai lầm hay sao.

Hoặc là nói mị lực của mình thật sự rất lớn, thậm chí làm cho cô gái này kim lòng không được.

Vương Tâm Vũ nổi giận dùng dùng nhìn chăm chăm vào Thiên Nguyên, căn bản không biết được ý nghĩ ở trong lòng của Thiên Nguyên.

- Nói mau, tại sao cự tuyệt em? Chẳng lẽ em không xinh đẹp phải không? Được rồi, em không được xinh đẹp nhưng em rất là ôn nhu...

Vương Tâm Vũ đột nhiên khóc nức nở: ”

- Người thô tục thì thường chỉ chú ý đến hông và ngực của nữ nhân, có mắt mà không nhìn được vàng gắn ngọc. Chẳng lẽ là anh cũng thấp hèn như bọn họ hay sao?

Cô gái cứ như vậy mà khóc lớn, Thiên Nguyên nhất thời sững sờ. Bất quá, hẳn liền lập tức phản ứng, hẳn can đảm mà ôm cô gái vào trong lồng ngực của mình, vỗ lưng của nàng mà an ủi:

- Thực xin lỗi, anh nghĩ là em thử lòng anh... Em yên tâm, anh không giống với lại những người thấp hèn đó đâu...

Vương Tâm Vũ tựa hồ cũng không ngờ tới là Thiên Nguyên lại can đảm đến như vậy.

Vương Tâm Vũ chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với lại nam nhân như thế, nhất thời thì cảm thấy hai vú của mình giống như là bị điện giật. Như một con thỏ nhỏ bị sợ hãi, Vương Tâm Vũ cực kỳ nhanh nhẹn mà lui lại vài bước. Thanh âm của nàng có chút kinh hoàng:

- Lưu manh... Anh... Anh đùa giỡn với em...

- Em không phải là bạn gái của anh sao?

Thiên Nguyên ngây ngẩn cả người. Đối với tâm tư của nữ nhân loài người, hẳn thật sự rất nghi hoặc. Đáng tiếc một thân lực lượng của hẳn đã bị Long Vũ phong ấn. Nếu không mà nói, tùy tiện dùng một cái thuật đọc tâm liền có thể biết được suy nghĩ của cô gái này.

Bất quá cẩn thận tưởng tượng, nếu quả thật làm như vậy, tựa hồ cũng mất đi niềm vui.

Sử dụng thuật đọc tâm như sử dụng mị hoặc, rất nhanh sẽ biết được mọi thứ.

Nhưng là như vậy thì lần này trái với ước nguyện ban đầu của hẳn.

- Sự tình là như vậy, vào lúc trời tối thì em có tiệc rượu muốn nhờ anh đóng giả làm bạn trai của em một lần... Gần đây thì có người quấy rầy em...

Vương Tâm Vũ nghiêm nghị mà nói.

- Hả?

Hóa ra thì đây không phải là sự thật.

Thiên Nguyên sững sờ, lập tức liền cự tuyệt:

- Thực xin lỗi, anh nghĩ rằng ngày mai anh sẽ có việc...

Nghe xong lời nói của Thiên Nguyên, Vương Tâm Vũ nhất thời sững sờ. Ngày mai có chuyện gì hay không, thì không biết được. Đối phương rõ ràng là đang có toan tính.

Wương Tâm Vũ nghĩ đến đây, nàng nhất thời nổi giận:

- Anh... Em nghĩ rằng là anh ưa thích em. Thì ra... Anh cũng khinh thường em... I hate you...

Thiên Nguyên lại ngây ngẩn cả người.

Tâm tư của cô gái này thì thật sự là khó đoán. Mà I hate you là cái mẹ gì?

Bất quá có vẻ như còn rất có ý tứ.

Thiên Nguyên vội vàng dừng lại mà cười nói:

- Tâm Vũ, đừng nóng giận, anh đáp ứng em. Như vậy được chưa...

Mặc dù là tạm thời, nhưng mà Thiên Nguyên thấy cũng thú vị.

.....

.....

Vào khoảng giữa trưa ngày thứ hai, Thiên Nguyên cực kỳ hứng thú mà đem chuyện Vương Tâm Vũ tìm hắc đóng giả làm bạn trai nói cùng Long Vũ. Về mặt của hắc rất là đắc ý.

Long Vũ cảm thấy xấu hổ thay cho hắc.

Hắc đang nghĩ, Thiên Nguyên có phải là hơi thiếu não hay không. Người ta đã xác định rõ đây chỉ là đóng giả, hắc còn ra vẻ hào hứng.

Giống như Thiên Nguyên gặp được loại tình huống này, nói thật dễ nghe một chút, đó là giúp người làm niềm vui. Nói được khó nghe một chút, kỳ thật là bị người ta lừa bỡn.

Long Vũ thoáng do dự, nói:

- Thiên Nguyên không phải ta muốn đả kích người, chỉ là ta phải nhắc nhở người một câu... Cẩn thận, không là sẽ bị người lừa bỡn.

- Sẽ không...

Thiên Nguyên cười cười, nói:

- Tâm Vũ không phải cô gái như vậy, hơn nữa, nàng đã muốn nói với ta, chính là đóng giả. Ta không có việc gì.

- Trời đất!

Long Vũ bất đắc dĩ cười cười:

- Dù sao chuyện này chính người cũng nắm chắc, vạn nhất có xuất hiện tình huống nào, nhất định nhớ kỹ tìm ta, ta sẽ vì người xử lý công bằng. Còn nữa, không nên có tình cảm chân thật đối với một cô gái.

Thiên Nguyên sững sờ, hỏi:

- Tại sao lại nói như thế, chẳng lẽ người chính là làm như vậy ? Bên cạnh người nhiều nữ nhân ưu tú như vậy, người đối với các nàng đều không có chân tình sao?

Long Vũ ngậm cười khổ, cũng không thừa sức giải thích nhiều với thẳng này.

Những thứ cần biết hắc đã biết, Long Vũ vội vàng nói:

- Được rồi, chuyện của người cũng nói cho ta biết rồi, ta hy vọng người có thể tìm được tình yêu đích thực cho mình.

- Ta cũng hy vọng như vậy.

Thiên Nguyên lưu lại những lời này xoay người muốn đi.

Long Vũ nhìn thấy bóng lưng Thiên Nguyên cũng như đang có suy nghĩ gì đó, trong tim của hắn có cỗ dự cảm không tốt. Cảm giác Thiên Nguyên có thể sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng mà nghĩ lại lại tưởng tượng, có thể xảy ra chuyện gì? Tuy rằng lực lượng của hắn bị giam cầm nhưng thân thể cường hãn. Cho dù bị người ta đánh bị thương, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nói cách khác, tính toán trong trường hợp xấu nhất cũng không để tính mạng Thiên Nguyên bị uy hiếp.

Đến ban đêm, Long Vũ đem chuyện Thiên Nguyên nói với Đường Hương Hương. Nhưng ý kiến của Đường Hương Hương thì khác hẳn với hắn, Đường Hương Hương cho rằng Long Vũ quá chú ý đến thương tổn thân thể mà xem nhẹ thương tổn về tinh thần.

Thiên Nguyên là một người như thế, nàng cảm thấy được là tổn thương tinh thần của hắn so với tổn thương trên thân thể càng thêm nghiêm trọng hơn một chút.

Đường Hương Hương nói:

- Không bằng chúng ta âm thầm nhìn xem, nếu xảy ra chuyện tình không khống chế được, chúng ta xuất hiện đúng lúc giải quyết cũng tốt.

Long Vũ lắc đầu nói:

- Muốn đi thì em đi, anh không có thời gian. Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, ta phải cẩn thận suy nghĩ mới được. Rốt cuộc làm như thế nào, mới có thể tránh cho trăm họ lâm than. Nói thật, anh hiện tại không có lòng tin. Cho tới bây giờ ta cũng không biết nên lợi dụng quy tắc Thiên Đạo như thế nào để mà thoát ly khỏi uy hiếp của Thiên Đạo.

- Cưng ơi, em tin tưởng là anh có thể làm được mà!

Đường Hương Hương đặt ở trên môi nam nhân của nàng một nụ hôn:

- Nếu không thì như vậy đi, em với anh tiếp tục kéo dài. Về phần của Thiên Nguyên, thì trước tiên đừng có quan đến hắn, thuận theo tự nhiên đi. Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng đã lớn như vậy rồi, em nghĩ không lẽ ngay cả một chút suy nghĩ thì hắn cũng không có hay sao.

.....
.....

Màn đêm buông xuống, Thiên Nguyên mặc một bộ bộ y phục mới tinh của một nhãn hiệu nổi tiếng, xuất hiện đúng giờ trước cửa của lễ hội. Mấy phút đồng hồ sau thì Vương Tâm Vũ mặc một bộ trang phục dạ hội màu tím cũng đã đến.

Mất thấy được Thiên Nguyên phục trang thì cũng giống với một thân sĩ bình thường, Tâm Vũ cũng cảm thấy có mặt mũi. Nàng chủ động đi tới mà ôm phía sau người của Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên thoáng do dự, duỗi tay ra mà ôm lấy Vương Tâm Vũ.

Đây là do hắn học được từ ở trong những vở kịch diễn trên truyền hình.

Bàn tay đặt ở trên eo của nàng, tràn ngập khí tức của nam nhân, Vương Tâm Vũ cảm thấy đột nhiên thì tim của mình đập nhanh hơn, bất quá thì nàng không có cảm giác kháng cự cùng với một chút phản cảm nào.

Đương nhiên Thiên Nguyên cũng không phải là mục tiêu của Vương Tâm Vũ.

Tuy rằng là Thiên Nguyên rất là tuấn tú, rất có phong độ thân sĩ, hình dáng thì rất tốt, đáng tiếc hắn không phải là đối tượng mà Vương Tâm Vũ xem trọng. Ở trong mắt của Vương Tâm Vũ, chỉ có Toàn Thạch Vương Lão Ngũ (Biên: thằng này chắc tí mới xuất hiện

) mới là người mà nàng yêu nhất.

Bất quá trước mắt Thiên Nguyên còn có chỗ hữu dụng, cho nên nàng rất là hợp thời mà dùng cánh tay ngọc thân mật mà kéo Thiên Nguyên, về mặt đầy nhu tình, nhìn Thiên Nguyên ôn nhu nói:

- Thiên Nguyên, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau khiêu vũ...

Ngay lúc này, trước cửa dừng lại một chiếc xe Lincoln dài, Trong xe xuất hiện một vị trung niên tài to mặt lớn. Khi hắn chứng kiến được Vương Tâm Vũ cùng với lại Thiên Nguyên đứng cùng một chỗ, thì trong lòng của hắn có hơi chút bất mãn.

- Tâm Vũ. Hắn là ai vậy?

Mập mập xuống xe, hai tay chống nạnh, hỏi một câu.

- Đây là bạn trai mới của tôi...

Vương Tâm Vũ đặc ý giới thiệu:

- Thế nào? Rất là anh tuấn phải không...

- Anh tuấn thì có thể làm ra cơm ăn hay không?

Mập mập không cho là đúng, khước miệng hếch lên, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười vươn tay ra nói:

- Huynh đệ, đây là cái bồ trước kia của ta, ở trên giường thì rất là lẳng lơ.... Sức lực rất là tốt.... Hoan nghênh người tiếp quản.

- Đúng rồi, kẻ hèn này đến từ Sơn Tây, là tổng giám đốc tập đoàn khai thác than Kim Hoa - Vương Đức Phong!

Thì ra thằng mập này là giám đốc công ty chuyên khai thác vàng đen, chẳng thể trách trông bụng nó toàn là tiền.

- Hạnh ngộ hạnh ngộ.

Thiên Nguyên không phải người ngu, tự nhiên thấy ra thằng con lợn này muốn xì dầu cái gì.

Sau một hồi khách sáo, Vương Đức Phong trân tráo nói:

- Huynh đệ, có chuyện thì đến tìm ta...

Vương Tâm Vũ kéo kéo vạt áo Thiên Nguyên, mỉm cười đối Vương Đức Phong nói:

- Tôi cùng Thiên Nguyên còn có chút việc, phải đi trước xin lỗi không tiếp được.

Thấy Vương Tâm Vũ nóng lòng rời khỏi, trong lòng ghen ghét dữ dội. Vương Đức Phong đương nhiên sẽ không dễ dàng để Thiên Nguyên rời khỏi như vậy, vội vàng kéo Thiên Nguyên đang chuẩn bị rời khỏi, mắt lộ khinh bỉ, âm trầm cười nói:

- Ta nói huynh đệ này, không bằng chúng ta cùng đi đi... Tại trên yến hội ta giúp người giới thiệu cho nhiều phú bà. Lấy điều kiện của người, nếu chịu ra đi, muốn trở thành phú ông trăm vạn, cũng không phải là cái gì vấn đề...

Thấy Vương Đức Phong như thế, Thiên Nguyên sắc mặt hơi đổi.

Liền tại lúc này, vương Đức Phong mặt lộ vẻ đắc ý:

- Như thế nào? Động tâm rồi sao...

- Kỳ thật người cũng có thể... Thân thể của người tốt lắm.

Thiên Nguyên sắc mặt như thường hồi đáp.

- Ha ha!

Vương Tâm Vũ nghe vậy, nhất thời liền không nhịn được một trận cười khẽ.

- Tâm Vũ, cô rút cuộc là có ý gì...

Vương Đức Phong tựa hồ thật sự là tức giận:

- Cô còn giả bộ sao? Cô kiểm lấy một tiểu bạch kiểm cố ý chọc giận tôi sao?

Sắc mặt Vương Tâm Vũ phát lạnh nói:

- Tôi không hiểu anh đang nói cái gì...

- Được rồi, đừng diễn trò nữa...

Lão trùm than đá không kiên nhẫn phát phát tay, nói:

- Hiện tại tôi ký tên cho cô chi phiếu trăm vạn, như vậy đã đủ chưa?

- Vương lão bản nghĩ tôi là người như thế nào đây?

Vương Tâm Vũ nghe vậy, âm thầm vui sướng, nhưng vẻ vẫn lạnh lùng.

Thiên Nguyên thì không nói được một lời, im lặng mà theo dõi.

Vương Đức Phong lưu loát từ trong túi áo xuất ra chi phiếu mỏng, cầm cái bút roẹt roẹt vài phát ra dãy số 500 vạn, ký tên rồi đưa ra:

- Chỉ cần cô chịu trở về, cái này sẽ là của cô...

Ánh mắt Vương Tâm Vũ gắt gao chăm chú nhìn xem chi phiếu, trên mặt dần dần xuất hiện ý cười.

Rốt cục, thì nàng tiếp nhận chi phiếu mà cất vào trong lòng.

Biểu tình kích động của Vương Tâm Vũ kích làm cho Thiên Nguyên cảm thấy từng trận đau đớn, một loại ghen tuông chưa bao giờ có xông lên trong đầu của hắn.

Đột nhiên Vương Tâm Vũ quay đầu hướng bên người Thiên Nguyên nói:

- Thiên Nguyên, cảm ơn anh...

Thiên Nguyên nhất thời ngây ngẩn cả người.

Cảm tình của hắn chỉ đáng giá năm trăm vạn.

Huống hồ năm trăm vạn còn bị người khác cầm đi.

Tuy rằng Vương Tâm Vũ trước tiên đã nói là giả dạng, nhưng trước mắt xuất hiện cái tình huống như vậy, tâm tình Thiên Nguyên thật sự là biệt khuất, thật sự là tức giận.

Hắn phát hiện mình căn bản là không thể nào làm ngơ đối với vấn đề trước mặt này.

Một loại cảm giác bị ném bỏ, một cảm giác bị phản bội, khó có thể không chế được mà dâng lên ở trong lòng.

Nếu giờ phút này mà lực lượng của hắn không bị giam cầm thì sát khí mãnh liệt đã sớm mà tràn ngập toàn trường, người chung quanh phỏng chừng thì cũng đã bị sát khí ngạt thở mà chết toàn bộ.

Tình huống này thì Long Vũ đã dự đoán trước.

Trong lòng khó chịu với tâm trạng đau lòng cùng khuất nhục, Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Tôi phải đi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.

- Cảm ơn anh.

Vương Tâm Vũ không có phát hiện, lúc này trong ánh mắt Thiên Nguyên toát ra vẻ đau đớn. Cô ả chỉ chăm chú nhìn năm trăm vạn, trên mặt mang theo nụ cười cảm kích nói tiếng cảm ơn.

Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Không cần cảm tạ, một chuyện nhỏ mà thôi.

- Tâm Vũ, nhận lấy nó chứ?

Vương Đức Phong thấy Vương Tâm Vũ đã muốn nhận lấy chi phiếu của hắn, trong lòng âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Bình tĩnh mà nói, cái giá năm trăm vạn cũng đủ để cho hắn bao một đêm một đồng các em chân dài, nhưng hắn cố tình đưa cho Vương Tâm Vũ, bộ dáng lẳng lơ kia quả thực là cũng đáng giá này mà.

Đừng nhìn Vương Tâm Vũ bộ dạng thì không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng mà nha đầu kia có làn da trắng như tuyết.

Câu cửa miệng nói cho cùng, thì trắng che trăm xấu cũng đúng.

Người này một khi cỏi hết thì...

Trong khi Vương Tâm Vũ bảo trì làn da của mình rất tốt.

Dù sao thằng mập bán than này cũng rất thích.

Mấy ngày hôm trước, Vương Đức Phong cảm thấy nha đầu này khẩu khí có chút, cho nên liền cố ý lạnh nhạt, sau đó thì không có hoan lạc. Ai ngờ tìm tới mấy cô nương, mặc dù là nhìn thì ngon đấy, nhưng mà ở trên giường thì không tìm thấy được loại cảm giác này. Bởi vậy, hôm nay hắn liền tìm lại đây.

Nói thật thì nếu không có Thiên Nguyên ở đây thì năm trăm vạn chi phiếu thì hắn cũng sẽ đưa ra. Không có biện pháp, ai kêu hắn nhiều tiền. Kiếm tiền là vì cái gì? Còn không phải là vì hưởng thụ hay sao.

- Thiên Nguyên, trước tiên anh nên đi đi, sau này có thời gian thì em sẽ đến tìm anh...

Vương Tâm Vũ cười một tiếng, muốn nép vào người Vương Đức Phong, giống như con chim nhỏ nhu thuận nằm trong lòng của hắn.

Vương Đức Phong tựa hồ cố ý muốn kích thích Thiên Nguyên, bàn tay to nhất thời dùng sức mà xoa nắn ở trên cặp mông của nàng vài cái. Bởi vì dùng khí lực quá lớn, Vương Tâm Vũ có chút đau. Nhưng nhìn lại năm trăm vạn ở trên tay, nàng vẫn cố gắng mà tươi cười.

- Ha ha!

Vương Đức Phong cố ý khoe khoang, vỗ vỗ vào mông của nữ nhân nói:

- Năm trăm vạn, đơn thuần thì mông này thì trị giá một trăm vạn. Huynh đệ, đừng nhìn bộ dáng của người anh tuấn, đáng tiếc là người chơi không nổi đầu ...

Thiên Nguyên lạnh lùng xem phản ứng của Vương Tâm Vũ, cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Hắn hoàn toàn không để ý tới vương Đức Phong.

Bởi vì Thiên Nguyên suy nghĩ, thì tiền vốn cũng không phải là vấn đề gì. Bất quá là một đồng con số, một xấp giấy. Vật kia ở trong mắt hắn chó má cũng không phải.

Thiên Nguyên rất khó lý giải, vì cái gì mà Vương Tâm Vũ sẽ vì một cái rắm chó cũng không bằng đó, không tiếc bán đứng thân thể cùng linh hồn của chính mình.

Mặt của hắn trở nên âm trầm.

- Như thế nào? Người không phục?

Nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Thiên Nguyên, môi lão bản Vương Đức Phong nhất thời mất hứng. Hắn âm thầm suy nghĩ, Lão Tử chơi nữ nhân, luôn luôn đều là hơn mười vạn, mấy trăm vạn chi tiêu. Người chỉ là một tên Ngưu Lang mặt trắng đẹp trai mà thôi, người có cái gì không phục.

Vương Tâm Vũ cảm thấy được sự tình do mình gây ra, nàng vội vàng mà hướng Thiên Nguyên đưa mắt ra hiệu hắn đi nhanh lên.

Vương Đức Phong này lăm tiền nhiều bạc, mặc dù ở Sơn Tây là biên giới của Thiên Hải, nhưng vẫn còn chút công lý, làm việc ác thì phải chịu thiệt.

Bình tĩnh mà xem xét, thì nếu như là không tính tiền tài, thì Thiên Nguyên đúng là một nam nhân tốt, đúng thật là không sai. Huống hồ thì hần mỗi ngày thì còn giúp nàng được nhiều việc lớn như vậy. Nàng thì không xem xét đến quá khứ của hần.

Thiên Nguyên lên tiếng, tính toán rời khỏi.

Đúng lúc này, Vương Đức Phong cũng không chịu buông tha, bước vài bước đi tới trước mặt ngăn cản Thiên Nguyên, về mặt của hần khinh thường:

- Nhóc con, nhìn về mặt ngươi có chút không thoải mái. Lão tử hôm nay nói cho ngươi biết, nếu như ai có nhiều tiền thì được.

Khi nói chuyện, thì Vương Đức Phong giơ tay lên mà hướng tới Thiên Nguyên đánh tới một chưởng.

- Bốp.

Một tiếng vang lên, bàn tay của Vương Đức Phong hướng tới Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên kỳ thật hoàn toàn có thể tránh đi. Nhưng là thế nhưng hần lại dám bất động, làm cho Vương Đức Phong đánh chính mình một cái tát. Bởi vì không có lực lượng chống đỡ, trên mặt nóng cháy.

Không biết tại sao Thiên Nguyên cảm thấy còn rất thoải mái.

Nói thật, thì trước kia Thiên Nguyên không có được thời gian để mà thể nghiệm như vậy.

Đương nhiên, cảm giác nóng cháy kia lập tức biến mất.

Thiên Nguyên đưa tay sờ sờ gương mặt của mình hướng về phía thẳng mập cười cười:

- Ngươi tốt lắm...

- Ngươi có ý tứ gì?

Vương Đức Phong đột nhiên ngậy ngậy cả người.

Dừng lại một chút, hần đột nhiên nói với Vương Tâm Vũ:

- Tâm Vũ hãy đánh hần đi....

Vương Tâm Vũ sững sờ, theo bản năng mà lui lại về phía sau vài bước, cũng không có làm theo chỉ thị của thẳng mập bụng phê này.

Ấn tượng của Vương Tâm Vũ đối với Thiên Nguyên là rất tốt, hơn nữa thì đoạn thời gian này nàng còn ở cùng với hần. Muốn nàng vô duyên vô cớ mà đánh hần, thì nàng làm không được.

Thiên Nguyên nghe vậy, lạnh lùng nhìn Vương Tâm Vũ.

Vương Tâm Vũ cũng nhìn hần. Thật lâu sau, nàng nói:

- Thiên Nguyên, anh đi đi, em xin anh, anh hãy đi nhanh lên...

- Một cái vả miệng mười vạn...

Thẳng mập thấy Vương Tâm Vũ chậm chạp không chịu động thủ, nhất thời nổi giận.

Vương Tâm Vũ nghe vậy, có chút động lòng.

Nàng mười bảy tuổi bỏ học mà đi làm, cho đến bây giờ, thì nếu như là không phải là dựa vào công phu ở trên giường, chắc có lẽ chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của nàng đều không biết giải quyết ra sao.

Nàng rất rõ ràng kiếm tiền gian nan.

Mà trước mắt một cái vả miệng có thể có lời mười vạn.

Cho dù nàng đã có được năm trăm vạn, nhưng là một cái tát mười vạn còn là phi thường hấp dẫn nàng.

Theo bản năng, nàng đi phía trước đi vài bước.

Nhìn biểu hiện của Vương Tâm Vũ, Thiên Nguyên ở bên cạnh đem tất cả chuyện này đặt vào ở trong mắt, một loại cảm giác đau đớn khó nói tràn ngập cả thể xác và tinh thần của hắn.

Thiên Nguyên tận lực chịu đựng không đem thống khổ trong lòng biểu hiện ra ngoài.

- Mười lăm vạn...

Trong giọng nói Vương Đức Phong thật đặc ý:

- Lão tử hiểu được là tiền, Tâm Vũ chỉ cần người dựa theo tôi phân phó mà làm theo, tôi vui vẻ, cô cũng vui vẻ, tiền không thành vấn đề...

- Vả vào mồm, một trăm năm mươi vạn chi phiếu đưa trước.

Vương Tâm Vũ đã muốn động lòng.

Lời này vừa nói ra, Thiên Nguyên trực giác đau lòng.

Hắn cảm thấy chua xót vô cùng, chỉ vì tiền mà như vậy hay sao?

Hành vi của Vương Tâm Vũ đã đâm thật sâu vào vết thương ở trong lòng của Thiên Nguyên.

Giờ phút này, nội tâm của hắn lại rối mầu.

Cả đêm hôm nay, từ trước cho đến giờ thì hắn chưa bao giờ trải qua biến hóa của tình cảm. Chua xót, đau lòng....

- Em sẽ động thủ sao?

Thiên Nguyên ngẩng đầu nhìn Vương Tâm Vũ, như là đang chất vấn, hoặc như là đang tự hỏi một mình.

Không biết tại sao, Tâm Vũ đột nhiên không dám đối mặt với Thiên Nguyên. Nhưng mà khoản tiền một trăm năm mươi vạn thật là hấp dẫn, khó có thể ngăn cản được.

Nội tâm của nàng đang tranh đấu kịch liệt.

- Đây là chi phiếu, cô cầm chắc, bắt đầu đánh...

Hôm nay Vương Đức Phong chính là làm anh hùng Bạc Liêu. Kiếm tiền nói đến cùng chính là vì hưởng thụ, hôm nay hắn không sợ tiêu tiền. Hao bao nhiêu tiền đều không sao cả, quan trọng nhất là hắn vừa ý.

Đương nhiên, hiện tại hắn cũng hiểu là mình đang đùa với lửa...

Kẻ chơi lửa, tất phỏng mình.

Trên thực tế, thì gây sự với Thiên Nguyên, so với chơi lửa lần đầu, thì còn nguy hiểm hơn nghìn lần... Thiên Nguyên là một người tâm ngoan thủ lạt, thậm chí là hắn từng hủy diệt một tòa thành thị có nhân số hơn trăm vạn.

Đương nhiên, cũng không phải tại thế giới này.

- Ta đánh...

Vương Tâm Vũ cuối cùng cũng không chống cự được hấp dẫn, duỗi tay mà tiếp nhận lấy chi phiếu một trăm năm mươi vạn. Một khắc này, trong nội tâm của nàng thì sự áy náy với Thiên Nguyên đã không còn sót lại chút gì.

Thay vào đó là một sự kích thích và hưng phấn khó tả.

Nàng thậm chí còn cảm thấy được Thiên Nguyên này chính là phúc tinh của mình.

Trong một thời gian ngắn, nàng có được một khoản tiền mà cả đời xài cũng không hết. Sáu trăm năm mươi vạn, thời gian trước kia thì nàng dù nằm mơ thì cũng không nghĩ đến là mình có được số tiền lớn như vậy.

Mà giờ khắc này, sáu trăm năm mươi vạn đã nằm tại trong tay mình.

- Thực xin lỗi.

Vương Tâm Vũ thản nhiên lên tiếng, lập tức bước đi mà nhắm ngay tới Thiên Nguyên, giương bàn tay lên, chuẩn bị ra tay.

Một khắc này Thiên Nguyên tâm triệt để âm trầm. Hấn lạnh lùng nhìn Vương Tâm Vũ, trong đôi mắt đã xuất hiện một tia sát khí.

Vương Tâm Vũ thân mình khẽ run lên theo bản năng lui về phía sau từng bước. Vương Đức Phong thấy thế, lại ra tiếng thúc giục. Vương Tâm Vũ thoảng do dự, môi cắn chặt, hung hăng hướng tới mà tát một cái.

- Bốp...

Một tiếng kêu lên, đánh vào trên mặt của Thiên Nguyên, cũng đánh vào trong lòng của hắn.

Giờ khắc này, hắn đang nhớ lại lời cảnh cáo của Long Vũ.

Đáng tiếc là đã chậm, bởi vì hắn đối với Vương Tâm Vũ chân tình thì đã phải trả giá..

Giờ phút này, một cái tát kia đã muốn đánh nát tim của hắn.

- Tâm Vũ, đánh hay lắm, còn mười bốn cái, hãy tát tiếp đi....

Vương Đức Phong cảm giác còn rất kích thích, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đồng thời thúc giục:

- Tiếp tục đi... Có ý tứ thật sự là rất có ý tứ.

Vương Tâm Vũ nghe như vậy, thì cả gan mà bắt đầu cái tát thứ hai.

Ánh mắt nhìn vào sắc mặt âm trầm của Thiên Nguyên, trong lòng Vương Tâm Vũ cũng có chút bận tâm. Nhưng mà nghĩ tới tờ chi phiếu một trăm năm mươi vạn, còn suy nghĩ làm chớ gì.

- Còn đánh sao?

Thiên Nguyên đột nhiên hỏi.

- Đánh chứ.

Vương Tâm Vũ ý thức gật gật đầu giơ cánh tay lên, hung hăng hướng tới Thiên Nguyên đánh tới. Nàng cùng Thiên Nguyên cũng không có gì cừ hận. Giờ phút này chỉ là vì tiền tài.

- Các người đều phải chết...

Trong đôi mắt Thiên Nguyên bắn ra một đạo sát khí. Cùng thời khắc đó Tâm Vũ phát hiện thân thể của mình không có thể động.

Vương Đức Phong cũng phát hiện hành động của chính mình mất đi khống chế, thân mình vừa động đều không nhúc nhích được. Hắn không biết đây là có chuyện gì? Hắn muốn lớn tiếng hô, nhưng là miệng khép kín lại, ngay cả một chút thanh âm đều không phát ra được.

Một loại cảm giác xấu chậm rãi dâng lên trong đầu của hắn.

- Vì sao phải đánh tôi, tiền tài đối với cô thật sự rất trọng yếu sao?

Thiên Nguyên thản nhiên đặt câu hỏi.

Vương Tâm Vũ tuy rằng hoảng sợ, tuy nhiên nàng vẫn như cũ gật gật đầu, nói:

- Thiên Nguyên, thực xin lỗi, tiền với em mà nói thật sự rất trọng yếu...

- Tôi hỏi cô, nếu hiện tại cho cô lựa chọn, cô chọn tiền tài, hay lựa chọn tôi...

Thiên Nguyên nghiêm túc nói:

- Vấn đề này rất trọng yếu, tôi hy vọng cô có thể nghiêm túc trả lời.

- Tiền tài...

Vương Tâm Vũ nghiêm túc mà nói:

- Nếu như là bắt tôi phải chọn giữa anh và tiền tài, thì tôi đây nhất định sẽ lựa chọn tiền tài. Thiên Nguyên, lời nói thật nói với anh, nói cho anh hay, không có anh, cuộc sống của tôi vẫn bình thường... Nhưng mà không có tiền, thì chẳng làm nên được trò trống gì. Tôi đã quá nghèo, tôi cần tiền, rất là nhiều tiền....

- Đó là lựa chọn của cô?

Thiên Nguyên hỏi:

- Cô sẽ hối hận...

- Ha ha!

Vương Tâm Vũ khẽ cười một tiếng:

- Nếu tôi lựa chọn anh, mà không tuyển chọn tiền tài, tôi mới sẽ hối hận... Thiên Nguyên, chớ ngu, anh thật sự cho rằng tôi thích anh sao? Chuyện không thể nào, tôi với anh bất quá là gặp dịp thì chơi, điều kiện bản thân của anh tốt lắm, cho nên tôi lựa chọn anh... Sự thật chứng minh, lựa chọn của tôi đúng. Bởi vì gần gũi vài ngày, bởi vì sự xuất hiện của anh, để cho tôi đã lấy được một khoản tiền lớn. Tôi phải cảm tạ anh, nhưng tôi vẫn đang muốn nói với anh một tiếng xin lỗi... Anh là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Xã hội đương thời, đẹp trai cũng không phải là vốn, nam nhân có tiền mới là đẹp trai nhất...

- Nói hay lắm.

Thiên Nguyên nói:

- Cảm ơn lời nói thẳng thắn của cô.

Xong việc, Thiên Nguyên đi tới đối mặt với thằng mập:

- Người cảm thấy người có rất nhiều tiền, liền có thể tùy tiện mà chà đạp tôn nghiêm của người khác hay sao?

- Ta không biết...

Cật lực cố gắng, miệng thằng mập cũng có thể nói ra đến đây. Hắn hoảng sợ nhìn bốn phía, hy vọng có người có thể phát hiện được điều dị thường ở nơi này.

Nhưng mà người đi tới đi lui giống như không nhìn tới được nơi này, không có một người nào mà dừng lại chú ý tình huống nơi này. Tim của hắn nhảy càng nhanh hơn.

- Cứu mạng...

Thằng mập rốt cục nhận không được kêu một tiếng.

- Tùy tiện kêu đi, cho dù là người kêu vỡ yết hầu, cũng sẽ không có người đi tới.

Thiên Nguyên cười lạnh một tiếng, nói:

- Người cấp cho ta sỉ nhục trước, ta sẽ xin trả người gấp trăm lần.

- Người là người hay quỷ?

Vương Tâm Vũ tựa hồ cũng cảm thấy được sự tình không thích hợp, vội vàng hỏi một câu.

- Không phải người, đương nhiên cũng không phải quỷ.... Sự tồn tại của ta thì đồ bỏ đi như là các người có thể biết được hay sao?

Thiên Nguyên nói xong thì vung tay áo lên, môi thân thể Vương Đức Phong cùng với Vương Tâm Vũ nhất thời bị một trận gió lốc cuốn lên. Ở cuối chân trời đang phiêu đảng. Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn lác đác bỏ đi, lòng nặng trĩu lên bước trên đường dài. Còn hai kẻ kia thì bay trên trời như điều đứt dây.

Tới chỗ đỉnh núi thì hạ xuống.

Hai người ôm nhau ngồi cùng một chỗ thân mình lạnh run.

- Như thế nào? Các người rất sợ hãi sao?

Thiên Nguyên chẳng biết lúc nào lên tiếng, xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Hắn cười lạnh nhìn thấy hai người:

- Các người đùa bỡn ta trước, hiện tại tới phiên ta chơi cùng với các người.

- Người muốn làm cái gì?

Thằng mập cả gan hỏi:

- Người rốt cuộc là ai? Người muốn làm cái gì?

- Ta là người như thế nào cũng không trọng yếu. Quan trọng là... Các người đắc tội với người không nên đắc tội...

Thiên Nguyên cười lạnh một tiếng, nói:

- Các người đã nghĩ đến kim tiền là vạn năng. Ta đây sẽ cho các người nhìn xem... Tiền vốn của ta thế nào...

Khi nói chuyện, trên đỉnh đầu của hai người tụ tập một tầng mây đen.

“Ào...”

Theo một đạo thiểm điện, thì trên đỉnh đầu bắt đầu rớt vàng xuống. Bang bang vài cái thì lao bản Vương Đức Phong trên trán thì đã bị đập mấy cái.

Vương Tâm Vũ đồng dạng thì cũng bị vàng đập tổn thương.

Bất quá, thì Vương Tâm Vũ cũng không có thời gian mà bận tâm đến thương thế ở trên người của mình, mà là hung phấn quá thét lên chói tai. Bởi vì, từ nhỏ cho đến lớn, nàng chưa từng thấy qua được nhiều vàng như vậy.

Nàng dùng sức mà ngắt một cái, cơn đau truyền đến, nàng nhận định là mình không phải là nằm mơ. Nàng hung phấn lấy tay đem nhét vàng vào ở trong lồng ngực của mình. Được một nửa thời gian thì nàng đột nhiên thì ý thức được là người ở trước mặt của mình có thể cho cả bầu trời vàng hạ xuống ở trước mặt của mình.

Nếu như là lấy được người nam nhân trước mắt này, thì so với số vàng này thì còn lớn hơn.

Vương Tâm Vũ rất là nhanh mà quên đi một số sự việc, lập tức hai tay vươn ra mà hướng tới Thiên Nguyên:

- Cùng ới, từ giờ trở đi, em là của anh....

“Rầm”

Thời điểm mà Vương Tâm Vũ tiếp xúc cùng với Thiên Nguyên, thân thể của nàng bị một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ văng ra, nặng nề mà đập trên mặt đất.

Vương Tâm Vũ giãy dụa mà từ từ đứng lên mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Nguyên, nước mắt trong con ngươi của nàng đã chảy xuống:

- Anh vì cái gì mà đối xử với em như vậy.... Anh không phải là rất là yêu em hay sao? Làm sao anh có thể đối với em như vậy? Em sai rồi, em không nên lợi dụng anh. Nhưng mà anh vì cái gì mà ngay từ đầu thì không nói cho em biết được anh là thần tiên, anh là thần tiên có thể biến hóa ra một bầu trời vàng. Nếu như vậy thì thằng mập rẻ rách này làm sao mà có thể so sánh được với anh...

- Con ** im miệng...

Thiên Nguyên tức giận trách mắng:

- Nếu trước đó cô biết được thân phận của tôi, tôi đây căn bản không biết được cách cô đối nhân xử thế... Cô ngụy trang giả tạo nên tôi không thể vạch trần. Hiện tại trò chơi đã xong...

Một cỗ sát khí nhàn nhạt nhất thời tỏa khắp bốn phía.

Vương Đức Phong này giờ đã bị vàng làm cho đầu óc choáng váng, chợt đột nhiên sát khí sắc bén thì làm cho đầu óc của hắn thanh tỉnh hơn một chút.

- Không nên... Ta sai lầm rồi, nữ nhân này là của ngươi, ta sai lầm rồi, ta không nên với ngươi tranh nữ nhân...

Vương Đức Phong vội vàng quỳ rạp trên mặt đất phục lạy cầu xin tha thứ.

Vương Tâm Vũ thấy như thế, lập tức noi theo.

- Hừ!

Nhìn thấy được trò hề của đôi nam nữ này, khóe miệng của Thiên Nguyên nổi lên một tia mỉm cười tàn nhẫn.

- Đừng, Đừng giết em...

Vương Tâm Vũ thất kinh gọi to:

- Anh muốn thế nào cũng được, cho dù là làm đầy tớ của anh em cũng nguyện ý. Em chỉ cầu anh đừng giết em, cầu anh xin anh, đừng giết em.

- Cứu mạng, giết người...

Vương Đức Phong lớn tiếng cầu cứu.

- Đừng hô nữa, không có người xuất hiện đâu.

Thiên Nguyên khinh thường nói.

Nhưng là của hắn lời vừa mới dứt, liền có người xuất hiện. Nhưng mà không phải chỉ có một người.

Long Vũ cùng với Đường Hương Hương xuất hiện ở trước mặt của Thiên Nguyên.

Long Vũ vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Thiên Nguyên, nói:

- Trước đây ta đã nhắc nhở qua ngươi, nhưng ngươi không có nghe lời khuyên của ta, hiện tại hối hận rồi sao...

Đường Hương Hương cũng mở miệng nói chuyện:

- Thiên Nguyên, ngươi đã trải nghiệm cảm giác đau khổ của ái tình rồi. Đó là lực lượng của tình cảm...

- Đương nhiên!

Thiên Nguyên nghiêm mặt nói:

- Ta không nghĩ tới, ta phần nộ trong lòng lại có thể sẽ đánh vỡ hỗn độn nguyên lực phong ấn, thật sự là ngoài ý muốn...

- Đây không phải ngoài ý muốn...

Long Vũ tiếp tục câu chuyện, nói:

- Thiên Nguyên, nhân loại là vạn vật chi linh, nguyên nhân là bởi vì tình cảm của bọn hắn, bất kể là vui vẻ hay phần nộ... Mỗi loại tình cảm trong đó đều ẩn chứa lực lượng ta và ngươi không thể tưởng tượng. Chuyện này như vậy chấm dứt đi...

- Không được.

Thiên Nguyên lắc đầu nói:

- Ta phải giết chết bọn hắn... Không, phải nói là hành hạ bọn hắn đến chết, nếu không khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta. Nhất là con tiện nhân Vương Tâm Vũ này, ta muốn cho ả ta sống không bằng chết.

- Thiên Nguyên, ngươi có phải hay không cảm giác mình bị lừa gạt sao?

Long Vũ đi lên trước nói:

- Lừa gạt, tín nhiệm, giả nhân giả nghĩa... Đây cũng là một loại thể nghiệm. Ta cảm thấy cho người chẳng những không nên trừng phạt bọn hắc, ngược lại phải đi cảm tạ bọn hắc. Nếu không, người là không thể nào có được linh hội như vậy.

- Không... Hắc để cho ả cảm thấy sỉ nhục.

Sát khí trong mắt Thiên Nguyên càng ngày càng đậm. Đường như là muốn bạo phát.

- Như thế nào? Người muốn cùng ta động thủ?

Long Vũ khẽ cười một tiếng.

- Như vậy thì sao...

Thiên Nguyên nói:

- Người cản trở ta phát tiết buồn bực ở trong lòng, ta sẽ trút cơn giận lên người của người. Đến đây đi, ta cảm giác được toàn thân đều đã tràn ngập được lực lượng mạnh mẽ.

Nói xong, Thiên Nguyên đã rút ra hắc kiếm. Kiếm chưa đến, một luồng kinh khí vô hình cũng đã đem Long Vũ bao phủ vào bên trong.

- Hương Hương, trước tiên dẫn bọn họ rời khỏi.

Long Vũ nói:

- Anh phải làm cho Thiên Nguyên tỉnh táo lại.

Giờ phút này, Long Vũ đã bị Thiên Nguyên khóa lại. Trực giác của hắn cho biết là chính mình bị bao phủ dưới một sự phản nộ.

Lực lượng Phản nộ quả nhiên không phải là nhỏ.

Rất nhanh, đột nhiên Thiên Nguyên liền múa hắc kiếm lên hướng về phía của Long Vũ chém xuống. Trong phút chốc, công kích hướng tới Long Vũ như là gió lốc, cùng với Thiên Nguyên đối chiến.

Trong nháy mắt, công kích của hai người đã đụng vào nhau. Bang bang, khí kinh nổ hai tiếng nặng nề đến cực điểm, khí kinh mạnh mẽ làm cho thân hình của Thiên Nguyên lùi về phía sau mấy bước.

Mà đánh lui được Thiên Nguyên thì Long Vũ lúc này thì cũng cảm thấy không ổn, tâm thần có chút lay nhẹ. Có thể thấy được phản nộ lực lượng của Thiên Nguyên được tăng cường hơn rất là nhiều.

324. Chương 83: Đã Tìm Được Biện Pháp, Đáng Tiếc Rất Khó

Ngay sau đó, cảm giác lực lượng trong cơ thể không ngừng tăng lên. Mặc dù hiện tại không có lực lượng ở thời kỳ đỉnh phong nhưng sức mạnh của Thiên Nguyên càng càng càng lớn.

Thiên Nguyên không trì hoãn với Long Vũ một giây nào, ngay lập tức phát ra công kích. Thiên Nguyên rất rõ trong lòng, lần này là một cơ hội cực tốt, hắn cũng hiểu được năng lực của chính mình mặc dù không thể đánh bại được Long Vũ, nhưng đây cũng là cơ hội rèn luyện.

Về phần Long Vũ có thể giết chết hắn hay không?

Nhưng hắn có thể nhận ra, Long Vũ được một người nào đó nhờ giúp đỡ hắn.

Hắn là sẽ không đối với mình dễ dàng ra sát chiêu.

Có ý nghĩ như vậy, nên Thiên Nguyên ra chiêu thoải mái và tiêu sái hơn rất nhiều.

Trong lòng hắn đã không có băn khoăn nữa, nên xuất thủ toàn bộ đều là những chiêu liều mạng.

- Hô hô!

Trong những tiếng kiếm khí xé gió vang dội không gian, hắc kiếm trong tay Thiên Nguyên bắn ra kiếm khí với uy thế kinh người. Kiếm khí bắn về sau lưng Long Vũ, Thiên Nguyên lại một lần nữa phóng người lên,

tốc độ nhanh như chớp nhắm tới Long Vũ mà tấn công. Lực lượng tấn công được dồn mười thành công lực, xuất ra liên tục hai chiêu, tốc độ cực nhanh. Do không có gì cố kỵ cho nên uy thế tấn công rất cao, không hề dưới Long Vũ.

Kiểm khí như lôi, kiếm tốc như điện. Trong nháy mắt, Long Vũ bị kiếm khí của Thiên Nguyên vây vào bên trong.

Nhưng đúng lúc này, Long Vũ đột nhiên từ trên không trung hạ xuống, sau đó thân thể nhanh như chớp xoay người lại, năm con thần long dường như cùng lúc được Long Vũ phóng thích bay ra.

Một hồi tiếng long ngâm chấm dứt, chiêu tấn công của Thiên Nguyên mất đi hiệu lực.

Mà chính lúc này, Long Vũ muốn triển khai phản kích. Hỗn độn nguyên lực màu vàng hóa thành mưa sao trên trời hướng tới Thiên Nguyên tấn công.

Thiên Nguyên thấy thế, trong lòng cả kinh, vội vàng lui về phía sau.

Đồng thời, hắn chém ra liên tiếp mấy kiếm, hy vọng có thể ngăn cản đòn tấn công của Long Vũ.

- Bang bang!

Một tràng dài tiếng kiếm khí va chạm vào nhau vang lên. Kiếm khí dường như va phải bức tường dày vô cùng mạnh mẽ, nhất thời toàn bộ kiếm khí bị chặn cho tan rã.

Long Vũ đột nhiên chuyển thủ thành công, nhìn Thiên Nguyên sử dụng hắc kiếm trong tay, Thiên Sư pháp kiếm hung hăng tấn công tới. Trong khoảnh khắc kiếm của hai người chạm vào nhau, một tiếng nổ chấn động cả không gian vang lên. Kiếm khí mãnh liệt bao quanh khu vực hai người hỗn chiến.

Thiên Nguyên bị chấn động tới mức khí huyết nhộn nhạo, nhưng chiến ý trong lòng hắn không hề giảm bớt. Thân hình vừa mới đứng vững, ngay lập tức lại múa kiếm xông đến tấn công Long Vũ.

Long Vũ giống như đã thấy trước được các bước tiếp theo của Thiên Nguyên, liền cúi đầu xuống, chân phải nhanh chóng bước tới trước, sau đó lướt ngang qua một bước. Né tránh được chiêu tấn công của Thiên Nguyên, đồng thời hắn lắc mình, dùng Thiên Sư pháp kiếm, hướng tới bụng Thiên Nguyên, thuận thế quét ra một chiêu. Biện chiêu cực nhanh, phán đoán trước hành động của Thiên Nguyên, kiếm khí cực mạnh tấn công Thiên Nguyên có thể phá kim đoạn thạch.

Nguy hiểm tới gần, dù trong Thiên Nguyên trong lòng có chút tự tin thì giờ phút này cũng phải sợ hãi. Thiên Nguyên lập tức không cần suy nghĩ, vội vàng lui về phía sau.

- Âm!

Một tiếng nổ rung trời vang lên. Chân khí hộ thân của Thiên Nguyên ở vùng bụng đã bị kiếm khí của Long Vũ chặt đứt. Đồng thời trên bụng Thiên Nguyên xuất hiện một vết thương kéo dài một đường.

Hiển nhiên là chưa xuất toàn lực.

Nếu không, một kiếm này xuất ra, đủ để phá vỡ bụng Thiên Nguyên, phá hỏng đan điền của hắn để hắn lại trở thành một phế nhân.

Nếu Thiên Nguyên lại bị phá hỏng đan điền thì quả thực là hết thuốc chữa. Phải biết rằng hỗn độn nguyên dịch tinh quý vô cùng kia lúc nào muốn cũng có.

Ngoại trừ lần trước khi Long Vũ dùng xong còn lại một ít, hiện tại hỗn độn nguyên dịch dường như đã hết sạch. Nếu muốn thu thập lại, nhanh cũng phải mất mười mấy vạn năm.

Thiên Nguyên cảm thấy một đợt đau đớn kịch liệt truyền từ bụng lên. Lập tức nhanh chóng xoay người lại, lui về phía sau để tránh công kích lần thứ hai của Long Vũ.

Lúc này toàn thân Long Vũ tản mạn ra sát khí nồng đậm, thân hình vừa động trong phút chốc, xoay người lại, hướng về thân hình Thiên Nguyên vừa lui về phía sau mà phát động công kích. Tốc độ công kích ngày càng nhanh, làm cho Thiên Nguyên cảm thấy bối rối.

Theo sau thân hình của Long Vũ đang nhanh chóng tiến lại gần, Thiên Sư pháp kiếp phát ra công kích mãnh liệt. Tốc độ xuất chiêu cực nhanh, tàn nhẫn, tất cả đã ngoài dự liệu của Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên thấy thế, vội vàng lui về phía sau.

Không biết tại sao, giờ phút này trong tim của hắn đột nhiên có chút sợ hãi.

Hắn sợ hãi Long Vũ sẽ không tuân thủ ước định mà giết chết hắn.

Trên thực tế, quả thực Long Vũ có năng lực này.

Chỉ thấy Long Vũ xông lên đến trước mặt Thiên Nguyên phát ra một tiếng cuồng tiếu nói:

- Thiên Nguyên, ngươi đang sợ. Ta có thể nhìn thấy nỗi sợ trong lòng ngươi, nội tâm ngươi đang run rẩy.

Sắc mặt Thiên Nguyên lạnh lùng, cũng không nói lời nào. Vội vàng múa hắc kiếm trên tay chém ngang đến.

Mà lúc này, Long Vũ đang xông lên phía trước, thân hình như tia chớp đột nhiên lướt sang bên trái, sau đó hướng phía trên mà phóng vút lên nhanh như tia chớp. Chỉ có như vậy mới né tránh được đòn công kích của Thiên Nguyên.

Cùng một thời gian, Thiên Sư pháp kiếp trong tay thuận thế chém về phía Thiên Nguyên. Toàn bộ quá trình diễn ra những động tác này như mây trôi nước chảy, cực kỳ lưu loát tự nhiên, không thể tìm ra bất kỳ tỳ vết nào trong đó.

Đây là kiếm quyết Long Vũ thông qua quy luật Thiên Đạo mà ngộ ra, không có bất kỳ sơ hở nào.

Nguy cơ lại một lần nữa xuất hiện, Thiên Nguyên muốn biến chiêu cũng đã không kịp, vội vàng thối lui, đưa thân thể bắn ngược về hướng còn lại, tay phải nắm chặt hắc kiếm ra sức chém tới.

- Âm!

Một tiếng kinh khí nổ mạnh vang lên. Thiên Nguyên tại đương trường phát ra tiếng kêu đau đớn, giống như điều đứt dây bay ngược ra ngoài. Huyết hoa phun ra từ miệng Thiên Nguyên phiêu tán đầy trời, làm cho người khác nhìn thấy phải cảm thấy rợn người.

Nhìn thấy Thiên Nguyên liên tục hai lần bị thương nặng, Long Vũ cũng không tiếp tục phát động công kích nữa. Mà ngược lại, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra, sau đó tới xem tình hình của Thiên Nguyên đang nằm trên mặt đất.

Sau một lát, Long Vũ nhìn Thiên Nguyên nói:

- Nếu dựa vào logic tư duy của ngươi, ta so với ngươi mạnh hơn rất nhiều, ta có thể giết chết ngươi bất cứ lúc nào.

- Ngươi không thể!

Thiên Nguyên ngẩng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Ngươi không thể giết ta, bởi vì ngươi đã đáp ứng người khác phải giúp đỡ ta.

- Không sai!

Long Vũ gật đầu nói:

- Chính xác là ta đã nhận lời người khác giúp đỡ ngươi. Trước giờ ta chưa hứa hẹn với ai điều gì, nhưng ta sẽ không giết ngươi.

- Ngươi... Ngươi thật sự muốn giết chết ta sao?

Thân thể Thiên Nguyên hơi run rẩy, cũng không biết vài ngày làm người bình thường trải qua những gì, hắn đột nhiên trở nên sợ hãi trước sống chết.

- Biểu hiện của ngươi bây giờ rất giống một người bình thường.

Lúc này, Long Vũ nhin không được ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Xem ra mấy ngày vừa rồi người trải qua không ít sự việc...

Thiên Nguyên vội vàng nói:

- Cho ta một cơ hội để sửa sai... Người phải hiểu được ta cũng là kẻ bị hại.

- Không, người lại sai lầm rồi!

Long Vũ ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Thiên Nguyên nói:

- Người không phải là người bị hại, người mới là kẻ thu được lợi ích nhiều nhất. Bởi vì qua đó người cảm nhận được đau lòng cùng sự phẫn nộ.

- Chuyện này với trước đây hoàn toàn không giống nhau, người không nhận ra sao?

- Đúng vậy!

Thiên Nguyên gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đúng là ta có thể hiểu thêm về tình cảm của con người. Nhưng Vương Tâm Vũ không nên lừa gạt ta, chẳng lẽ giá trị của ta chỉ đáng năm trăm vạn sao?

Long Vũ thở dài nói:

- Thiên Nguyên, người tự đánh giá cao bản thân mình rồi. Trên thực tế, giá của người không cao được như vậy đâu. Trừ bỏ nguyên lực của người đi, người cũng không bằng một con chó...

- Người đang sỉ nhục ta sao?

Thiên Nguyên nổi giận ùng ùng lên tiếng hỏi.

- Không phải!

Long Vũ cười nói:

- Ta chỉ là muốn nói cho người rõ, cuộc sống thực tế của con người nó như thế nào. Thiên Nguyên, mặc dù người chủ động để ta phong ấn nguyên lực trong cơ thể người để làm một người bình thường, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng người không chấp nhận mình là một người bình thường, vẫn cái tâm tính ăn trên ngồi trước như cũ. Đây chính là nguyên nhân người cảm thấy bị thương tổn, người bị Vương Tâm Vũ làm tổn thương, bởi nguyên nhân do chính cá nhân người tạo ra.

- Ta thừa nhận.

Thiên Nguyên đứng dậy, lạnh lùng nhìn Long Vũ, nhẹ nhàng nói:

- Sai lầm ta gây ra ta phải chịu, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng tha thứ cho con tiện nhân Vương Tâm Vũ kia được. Còn có tên mập bán than kia nữa, ta sẽ trừng phạt bọn chúng, nếu không ta không nuốt trôi được cơn tức này.

- Vương Tâm Vũ là một cô gái, Vương Đức Phong là một tên nhà giàu mới nổi, hành vi của bọn chúng xét trên quy luật của loài người, cũng không thể nói là phạm pháp. Đương nhiên nếu nhìn từ góc nhìn đạo đức thì hành vi của bọn chúng quả thật đáng trách. Nhưng cũng chưa đến mức phải nhận lấy cái chết.

Long Vũ thản nhiên nói.

- Hừ...

Thiên Nguyên hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không hài lòng:

- Ý của người là việc này cứ như vậy mà quên đi? Ta bị như vậy thì cũng chỉ có thể xem như là xui xẻo. Đúng rồi, dựa theo lời người nói, ta chịu thương tổn, hiểu được đau khổ như vừa rồi, nhận ra được tình cảm và đau khổ của nhân loại là ta đã nhận được nhiều chỗ tốt?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Long Vũ hỏi lại:

- Ta hỏi người, nếu không phải người đạt được điều đó, thì làm sao có thể phá bỏ được giam cầm năng lực của ta?

Thiên Nguyên á khẩu không trả lời được.

Trên thực tế, hẳn có thể phá vỡ được giam cầm của Long Vũ quả thực là do hẳn đã thể nghiệm cảm giác thống khổ.

Nghĩ theo chiều hướng này, sự bức bối trong lòng cũng đã giảm đi rất nhiều.

- Cảm ơn người đã nói cho ta hiểu!

Thiên Nguyên nghiêm túc cảm ơn.

- Ha ha Thiên Nguyên, người cũng không nên khẩu thị tâm phi. Chuyện lần này xem như là một bài học... Nếu người có thể từ chuyện này rút ra kinh nghiệm, vậy thì cũng không phí mảnh chân tình của người dành cho người phụ nữ kia.

Long Vũ cảm khái nói:

- Hiện tại, chỉ cần người đồng ý, ta lại phong ấn nguyên lực của người, là người có thể trở tiếp tục cuộc chơi được rồi.

Sau một hồi suy nghĩ, Thiên Nguyên nói:

- Người xem thế này có được không? Ta đồng ý cho người phong ấn nguyên lực của ta lại. Người để ta tùy ý giải quyết Vương Tâm Vũ cùng Vương Đức Phong. Người thấy vậy có được hay không?

- Không thành vấn đề.

Long Vũ sáng khoái đáp ứng:

- Thiên Nguyên, người có thể nghĩ như vậy làm ta thật cao hứng, người dùng lực lượng người thường, đi giải quyết chuyện ân oán với Vương Tâm Vũ cũng chính là suy nghĩ trong lòng ta. Ta hoàn toàn đồng ý.

- Như vậy mới là tốt nhất.

Khóe miệng Thiên Nguyên lộ ra nụ cười:

- Long Vũ, ân tình của người ta sẽ ghi khắc trong tim, nếu một ngày nào đó có cơ hội, nhất định ta sẽ báo đáp.

- Chờ người giữ được mạng sống tới ngày đó rồi hãy nói.

Long Vũ vẫy vẫy tay:

- Bây giờ thì đến đây để ta phong ấn lực lượng lại nào...

- Được rồi...

Thiên Nguyên gật đầu, sau đó bước tới chỗ Long Vũ.

Có kinh nghiệm chuyện lần trước, lần này, Long Vũ đem lực phong ấn tăng lên gấp đôi. Thiên Nguyên chỉ có thể phá giải phong ấn khi sinh ra lực lượng cảm xúc gấp đôi.

Nếu không làm vậy, khả năng hẳn phá vỡ phong ấn là rất lớn.

Sau khi xong việc, Long Vũ nói:

- Người có thể đi rồi, không nên làm những chuyện trái quy luật, ta sẽ thu hồi lại cơ hội đã dành cho người đó.

- Nói cách khác, cơ hội chỉ đến với người một lần duy nhất mà thôi.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ ghi nhớ lời dặn dò của người.

Thiên Nguyên nghiêm túc nói.

- Chỉ hy vọng như thế.

Long Vũ khẽ cười một tiếng.

Thiên Nguyên ném cho Long Vũ một nụ cười tự tin:

- Dù sao người cũng phải đưa ta trở về chứ...

- đương nhiên!

Long Vũ cười nhẹ, tùy ý phát tay, một cỗ lực lượng mạnh mẽ phóng ra. Thiên Nguyên bị cỗ lực lượng này bao vây, trong khoảnh khắc, Thiên Nguyên được đưa về một công viên nào đó trong nội thành Thiên Hải.

Đúng lúc này, Đường Hương Hương cũng đã trở lại, nhìn không thấy Thiên Nguyên đâu, nàng hiểu nam nhân của mình đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

- Tiểu Vũ, dựa theo đề nghị của anh, em đã làm cho Vương Tâm Vũ cùng Vương Đức Phong đã mất đi chức năng sinh đẻ.

Đường Hương Hương mỉm cười nói:

- Em thấy trừng phạt như vậy vẫn còn nhẹ nhàng chán. Bất kể là Vương Tâm Vũ hay Vương Đức Phong đều không phải là người tốt, toàn là đám người bỏ đi, tại sao chúng ta phải bảo hộ cho bọn chúng?

Nói tới đây, Đường Hương Hương đề nghị:

- Anh Vũ, tại sao chúng ta không tiến hành tẩy sạch thế giới một lần nữa? Làm cho nó trong sạch cho con người bớt khổ đau.

- Ý em là sao?

Long Vũ nhún mày hỏi.

- Có một sự thật là hoàn cảnh sinh tồn của thế giới ngày càng kém đi, mà số lượng con người thì càng ngày càng tăng. Nhất là một số quốc gia, dân cư tăng vùn vụt, hơn nữa trong số đó phần lớn là những kẻ bại hoại, người tốt thì không còn bao nhiêu. Ý em là đem những kẻ như vậy loại bỏ đi, làm cho thế giới trong sạch hơn, chỉ còn toàn người tốt. Nếu làm được điều này, tài nguyên trên trái đất sẽ không bị thiếu, con người bớt khổ đau. Ví dụ như những tên khủng bố, đánh bom liều chết, bọn chúng tồn tại cũng chỉ gây tai họa cho người khác mà thôi, chẳng khác nào một khối u ác tính...

- Chuyện này để sau này tính đi.

Long Vũ nói:

- Bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần phải làm ngay. Dựa theo ước định của anh và La Lâm lúc trước, ngày kia có lẽ cô ấy sẽ xuất quan. Mà tình huống trước mắt, anh nghiên cứu quy luật Thiên Đạo cũng không có tiến triển gì. Anh hy vọng cô ấy sẽ giúp anh tìm ra một phương pháp tốt.

- Vâng, thì cứ như vậy đã.

Đường Hương Hương không dây dưa ở chuyện này nữa, nghe lời Long Vũ.

So sánh giữa việc tiêu diệt các quốc gia khủng bố ở Trung Đông, việc giải quyết Quang Minh Tôn Thần đúng là trọng yếu hơn, điều này liên quan đến tồn vong của cả trái đất.

.....
.....

Trưa ngày hôm sau, La Lâm xuất quan đúng như thời điểm đã dự tính.

Khi La Lâm mới bước ra, Long Vũ luôn chăm chú vào ánh mắt của nàng. Nhưng vẻ mặt của nàng cực kỳ lãnh đạm, không biểu lộ ra một tia cảm xúc. Hắn không thể đoán biết được điều gì.

Về mặt Đường Hương Hương cũng mang theo vẻ khẩn trương.

Những ngày này, nàng và Long Vũ đều ở một chỗ, cho nên tình huống sự việc nàng rất rõ. Tình huống trước mắt, Long Vũ chỉ có thể trông cậy vào La Lâm.

Nếu như La Lâm cũng không chiến mà bại, vậy thì vấn đề trở nên cực kỳ khó giải quyết.

- Thế nào rồi La Lâm?

Cuối cùng Long Vũ không nhịn được, cất tiếng hỏi.

- Long Vũ ca ca, anh yên tâm đi, vấn đề đã được giải quyết.

Khóe miệng La Lâm cuối cùng cũng lộ ra tia tươi cười.

- Em nói là đã giải quyết được vấn đề? Thật chứ?

Long Vũ nghi ngờ hỏi lại.

- Vâng.

La Lâm cười nói:

- Long Vũ ca ca, vấn đề rất thuận lợi... Nhưng kết cục cũng không quá hoàn mỹ như ý muốn.

Nghe La Lâm nói vậy, Long Vũ liền cảm thấy khẩn trương.

Đường Hương Hương cũng chịu không được, thúc dục nói:

- Em gái La Lâm, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

- Sự tình là thế này...

La Lâm đem chuyện từ lúc mình bế quan cho đến khi xuất quan gặp hai người cẩn thận kể lại một lần.

Cuối cùng Long Vũ cũng hiểu được ý của La Lâm.

Vấn đề quả thật là đã được giải quyết.

Bởi vì căn cứ vào kết quả phân tích và nghiên cứu của La Lâm, nàng đã tìm ra cách để trong nháy mắt chặt đứt liên hệ giữa Quang Minh Tôn Thần cùng với ngọn lửa Quang Minh.

Rất đơn giản, đó là lực lượng phải cực kỳ cường đại.

Đó là cách duy nhất, biện pháp hữu hiệu nhất.

Sở dĩ Thiên Đạo có thể khống chế Quang Minh Tôn Thần, không cho hắn hủy diệt Trái Đất, cũng là bởi vì nguyên nhân này, bởi vì Thiên Đạo có lực lượng mạnh mẽ.

Mà Long Vũ muốn trong nháy mắt chặt đứt liên hệ giữa Quang Minh Tôn Thần cùng Ngọn lửa Quang Minh thì cũng chỉ có một biện pháp duy nhất, lực lượng phải cực cường đại.

Nói cách khác, Long Vũ phải có sức mạnh xấp xỉ với Thiên Đạo. Như vậy mới có thể thực hiện được chuyện trên.

Kết quả đã có.

Nhưng không dễ dàng để thực hiện.

Hiện tại, tu vi của Long Vũ cũng đã là sự tồn tại siêu việt, là hàng đầu thế giới. Nhưng yêu cầu cần hắn phải tiến thêm một bước nữa, quả thực là rất khó khăn.

Long Vũ cùng Đường Hương Hương nhìn nhau, gương mặt tái đi vì vấn đề này.

- Hầy dà!

La Lâm cũng thở dài, nói:

- Long Vũ ca ca, thật sự là bất lực, em có thể khẳng định đây là biện pháp duy nhất có thể thực hiện.

Sau một lúc, La Lâm ngẩng đầu hỏi:

- Đúng rồi, Long Vũ ca ca, anh thì thế nào rồi? Có tiến triển gì mới không?

- Không có!

Long Vũ cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói:

- Thành quả nghiên cứu của anh còn không bằng em. Tối thiểu em cũng có thể tìm ra phương pháp. Còn anh, một điểm đầu mối cũng không có. Xem ra anh quả thật vô dụng mà.

- Anh Vũ, không được nói mình như vậy.

Đường Hương Hương vội vàng ôn nhu nói:

- Anh cũng đã rất cố gắng rồi. Những cố gắng của anh mấy ngày qua em đều nhìn thấy rõ. Nói thật, nỗ lực của anh không thể phủ nhận.

- Long Vũ ca ca, không việc gì phải nhụt chí. Anh là người bình thường, còn em là máy vi tính, tốc độ phân tích, tính toán của anh đương nhiên không bằng em rồi. Trên thực tế, nếu là nhân loại, anh đã đạt đến cực hạn rồi. Như vậy chỉ còn có mười ngày thời gian thôi sao? Để em đến phân tích, tính toán quy luật Thiên Đạo xem, không chừng có thể kịp thời tìm ra biện pháp.

La Lâm đề nghị.

- Còn anh thì sao?

Long Vũ hỏi.

Không đợi La Lâm trả lời, Long Vũ lại tự nói một mình:

- Anh nghĩ biện pháp nâng cao tu vi bản thân, La Lâm em phân tích quy luật Thiên Đạo. Chúng ta chia nhau ra mà hành động...

- Cứ vậy đi!

La Lâm gật đầu đồng ý.

Đường Hương Hương hỏi:

- Tiểu Vũ, La Lâm, như thế này được không? Chờ đến lúc hiểu rõ về quy luật Thiên Đạo thì thời gian còn kịp hay không?

- Không thành vấn đề.

La Lâm nghiêm túc nói:

- Em với Long Vũ ca ca là một khối, anh ấy biết thì em cũng biết. Nói cách khác, Long Vũ ca ca nắm giữ quy luật Thiên Đạo, thì trong nháy mắt em cũng sẽ được như vậy. Hơn nữa, trong thời gian này, mọi chuyện anh ấy biết thì em cũng biết.

-Ồ!

Đường Hương Hương nghe vậy trong lòng có chút ghen tức, có điểm hâm mộ La Lâm.

La Lâm có thể nhận thấy điều trong lòng Đường Hương Hương, khẽ cười nói:

- Em chỉ là máy tính phụ trợ Long Vũ ca ca tu luyện mà thôi... Không có gì cả!

Long Vũ Chuyển chủ đề nói:

- Việc này không thể chậm trễ, chúng ta chia nhau ra hành động đi. La Lâm, em có đề nghị gì không?

La Lâm cúi đầu trầm tư, sau đó nói:

- Song tu...

Nói đến song tu, Đường Hương Hương liền nhớ lại mấy ngày gần đây, nàng cùng Long Vũ ở chung một chỗ, suốt ngày song tu. Quả thực là cảm thấy rất vui vẻ.

La Lâm nhìn Đường Hương Hương nói:

- Chị Hương Hương, nguyên âm khí của chị cùng với hỗn độn nguyên lực ở trong cơ thể của Long Vũ ca ca gần như không thể kết hợp nữa rồi. Nếu muốn thu được kết quả tốt khi song tu, Long Vũ ca ca cần phải song tu với xử nữ. Nếu không phải vậy thì sẽ không thu được gì.

Nghe La Lâm nói vậy, Long Vũ liền nghĩ tới Tuyết Cơ.

Trước mắt, nữ nhân bên cạnh hắn, có thể đáp ứng được điều này, ngoài La Lâm ra thì có có Tuyết Cơ.

La Lâm là máy tính hóa thành linh thể, thể trạng cơ thể như thế nào chính hắn cũng không hiểu.

Hai người chưa phát sinh quan hệ, cho nên đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ được.

Về phần Tuyết Cơ, bởi vì nguyên nhân của Thủy Tiên, cho nên hắn cũng chưa làm gì.

Trước mắt, việc này đúng là một cơ hội.

Long Vũ tính toán, nhân cơ hội này, hắn cùng với Tuyết Cơ hoàn thành giấc mộng, đồng thời thực hiện lời hứa với Tuyết Cơ.

- Được rồi, anh đã biết phải làm thế nào...

Long Vũ hướng về phía La Lâm gật đầu xác nhận.

La Lâm cũng hướng tới Long Vũ cười cười, sau đó thân hình liền biến mất.

Đường Hương Hương chủ động nói:

- Anh Vũ, xem ra, phù hợp điều kiện cũng chỉ có Tuyết Cơ sư tôn mà thôi... Em hy vọng anh không cần phải do dự.

- Hương Hương...

Long Vũ với vẻ mặt xin lỗi nói:

- Em sẽ không để tâm chứ...

- Không mà!

Đường Hương Hương mỉm cười nói:

- Em đã chuẩn bị tâm lý rồi mà. Thật ra em mong hai người sớm ở chung một chỗ, không phải chia cách hai nơi nữa. Nếu được vậy, em thấy thoải mái hơn bây giờ rất nhiều!

- Cảm ơn em đã hiểu cho anh.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Không! Anh không cần phải làm vậy!

Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Long Vũ, anh là người đứng đầu Tam Giới, thậm chí cả vũ nội, anh có thể làm bất kỳ chuyện gì mà anh muốn. Không cần phải bận tâm đến cảm nhận của người khác, cũng không cần phải cảm ơn bất kỳ người nào. Anh có quyền làm như vậy và nên làm như vậy...

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Hương Hương, nghe em nói vậy, anh cảm thấy mình cùng Quang Minh Tôn Thần chẳng khác gì nhau... Nhưng anh không phải là loại người như vậy.

- Đó là do anh nhân từ, khoan dung.

Đường Hương Hương nghiêm túc nói:

- Việc này không thể chậm trễ, anh nhanh chóng đi tìm Tuyết Cơ sư tôn đi...

Nàng bình thần nói, trong ánh mắt còn có một tia thần sắc lo lắng.

.....

.....

Sau khi chia tay Đường Hương Hương, Long Vũ đi đến chỗ ở của Tuyết Cơ tại Huyền Môn.

Lúc Long Vũ đẩy cửa bước vào, Tuyết Cơ đang ngồi trong phòng đọc sách. Không hiểu sao, lúc nhìn thấy Long Vũ xuất hiện, trong lòng nàng không ngờ xuất hiện cảm giác mất bình tĩnh cùng cảm giác bất an.

Long Vũ bước vào, Tuyết Cơ không thềm để ý đến hắn.

Một lúc sau, Long Vũ mới cất tiếng hỏi:

- Chị Tuyết Cơ, mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Tuyết Cơ cũng không ngẩng đầu lên, vẫn cúi đầu, con ngươi đen láy nhìn chăm chú vào quyển sách, miệng lạnh đạm trả lời:

- Nhờ phúc của chí tôn Tam Giới, mọi chuyện đều ổn cả!

Đối với thái độ của nàng, Long Vũ cũng không để trong lòng, trái lại, hắn có hứng thú đứng bên cạnh nhìn Tuyết Cơ.

Kỳ thật, trong lòng hắn hiểu được cảm giác của Tuyết Cơ lúc này.

Trong thời gian này, hắn rất ít gặp mặt Tuyết Cơ.

Nhìn thấy những đường cong trên cơ thể nàng, da thịt từng mảng trắng như phấn, sáng như ngọc, trong lòng Long Vũ trở nên xuyến xao.

- Nhìn cái gì vậy?

Tuyết Cơ rút cục ngẩng đầu hỏi.

Bị Tuyết Cơ hỏi như vậy, Long Vũ không bối rối, trái lại còn mở to mắt ra nhìn nàng.

Tuyết Cơ lại bảo trì trầm mặc.

Nhưng một lúc sau, dưới cái nhìn hau háu, ánh mắt như hổ đói của Long Vũ, khiến cho toàn thân Tuyết Cơ không được tự nhiên. Một cảm giác xấu hổ ngượng ngùng tràn ngập căn phòng.

Tuyết Cơ cắn môi, hướng Long Vũ nói:

- Khó có dịp chí tôn Tam Giới lại nhà, quả thực là vinh hạnh cho kẻ hèn này mà...

- Ha ha.

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Mấy ngày nay quả thực là bận rộn. Chị Tuyết Cơ, em không có ý coi thường chị mà. Là em không đúng, chị đừng để bụng nữa...

Giọng nói Tuyết Cơ lạnh như băng vang lên:

- Chị biết em bận, cho nên em không nên lãng phí thời gian ở đây nữa, hãy đi làm công việc của mình đi.

Tuyết Cơ ra lệnh đuổi khách, nhưng Long Vũ không có chút phối hợp, mặt dày ngồi xuống cạnh nàng, cười hì hì nói:

- Chị Tuyết Cơ, lúc chị tức giận, quả thực rất xinh đẹp...

Tuyết Cơ thản nhiên nói:

- Em là đệ nhất chí tôn, cao thủ số một vũ nội. Chị chỉ là một nữ tử nhỏ bé, làm gì dám làm chậm trễ thời gian của em... Chị hy vọng em không bị chậm trễ công việc của mình chỉ vì chị...

Long Vũ biết Tuyết Cơ thực sự tức giận, hít vào một hơi, có chút khổ sở nói:

- Chị Tuyết Cơ, em biết trong lòng chị trách em, đau khổ chờ đợi em. Nhưng quả thật trước mắt vũ nội có đại sự... Có một số việc em không muốn nói với chị, nhưng giấu mãi cũng không được...

Tuyết Cơ thấy Long Vũ bày ra bộ dáng đáng thương, trong lòng cũng bất an, không biết phải làm như thế nào mới phải.

Long Vũ thâm tình nhìn Tuyết Cơ nói:

- Chị Tuyết Cơ, em nói cho chị hiểu, gần đây em như vậy là vì Tam Giới gặp phải kiếp nạn, điều này làm em vô cùng khó xử.

Thời gian trước, Long Vũ không muốn đem mọi chuyện thực tế nói với mọi người.

Hắn không muốn tạo thành áp lực tâm lý, khủng hoảng về tinh thần cho mọi người, chỉ một mình hắn gánh vác là được.

Hiện giờ, thời gian càng ngày càng cấp bách, nếu còn tiếp tục giấu diếm sẽ đem lại hậu quả khôn lường. Cho dù là bị hủy diệt, bọn họ cũng có quyền được biết.

Hiện tại Long Vũ đang nắm quyền sinh tử của toàn vũ nội trong tay.

Hắn cảm thấy nếu làm như vậy thì không có chút nhân đạo nào cả.

Cảm giác giống như Quang Minh Tôn Thần ở trên cao.

Tuyết Cơ cố gắng ổn định cảm xúc ở trong lòng, vội vàng cất tiếng hỏi:

- Long Vũ, có đại sự gì nói chị nghe xem nào. Để xem chị có thể giúp được gì cho em hay không?

- Tiểu Vũ, chị đã sớm biết có chuyện xảy ra, nhưng dù có là đại sự thì em cũng muốn một mình mình gánh vác.

Cảm xúc của Tuyết Cơ xảy ra biến hóa rất lớn, nàng không hành động theo cảm tính, không đùa giỡn với Long Vũ, mà cực kỳ nghiêm túc hỏi thăm tình huống hiện tại. Thậm chí trong mắt còn dâng lên một đạo sương mù mờ mịt.

Long Vũ dường như đưa ra một quyết định rất lớn, giọng nói bình tĩnh, không mang theo chút kích động, thản nhiên nói:

- Tam Giới, thậm chí là vũ nội đang đứng trước nguy cơ bị hủy diệt. Cho đến hiện tại, vẫn chưa tìm ra biện pháp giải quyết...

Nói xong lời này, hai mắt Long Vũ giống như một hồ nước sâu thẳm, người ta nhìn vào cũng không tìm thấy đáy.

Tâm hồn thiếu nữ của Tuyết Cơ bị một trận chấn động, không hiểu là do khí tức lạnh lùng của Long Vũ làm cho nàng cảm thấy vậy, hay là đứng trước cảm giác tử vong mà như vậy. Trong ánh mắt nàng cũng đã xuất hiện sự bối rối.

Sau một giây sững sờ ngẩn ngui, Tuyết Cơ vội vàng nói:

- Tiểu Vũ, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Chậm rãi nói chị nghe xem nào. Sức người có hạn, một tay vỗ không thành tiếng, chúng ta hợp sức lại cũng không thể đương đầu được với nguy cơ hiện tại hay sao?

Long Vũ lắc đầu nói:

- Rất khó...

Ngừng lại một hồi, Long Vũ lập tức đem toàn bộ tình huống hiện tại, cẩn thận giải thích một lần.

Tuyết Cơ không dám lên tiếng, ngồi im nghe Long Vũ nói chuyện.

Sau khi nghe xong, dường như nàng bị chấn kinh. Một lúc lâu sau, từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hỏi một câu:

- Long Vũ, quả thực là không có biện pháp nào hay sao?

- Chỉ còn có mười ngày, nếu trong thời gian này không nghĩ ra được cách giải quyết, như vậy quả thực vũ nội sẽ bị hủy diệt... Đương nhiên với năng lực của em thì có thể cứu được một số người...

Long Vũ nói.

- Vài trăm người? Hay mấy ngàn người?

Tuyết Cơ hỏi.

- Em cũng không rõ lắm.

Long Vũ nói:

- Nếu quả thật lâm vào tình trạng như vậy, em sẽ cố gắng nghĩ cách cứu viện. Em sẽ đem toàn bộ lực lượng cố gắng cứu vớt người thân của mình. Chị Tuyết Cơ, không quan tâm sau này xảy ra chuyện gì, sẽ không có việc gì xảy ra với chị hết. Hãy tin em, đây là lời hứa của em dành cho chị.

Tuyết Cơ u oán nhìn hắn một cái, tâm hồn thiếu nữ xao động liên tục không thôi.

Sau nhiều ngày buồn bực, lúc này nàng cảm thấy hoàn toàn vui sướng.

Đúng vậy, có nam nhân như vậy làm chỗ dựa vững chắc, nàng không còn sợ điều gì nữa.

Nhưng là nàng thật sự rất muốn giúp giúp nam nhân của mình.

Nàng chứng kiến Long Vũ trưởng thành từ nhỏ. Mấy năm nay, từ một kẻ bị kỳ thị, xem như củi mục, biến thành một kẻ cường đại như vậy, để được như ngày nay, quả thực không dễ dàng gì.

Theo sự cường đại của Long Vũ, Tuyết Cơ thấy mình càng ngày càng không thể giúp hắn bởi vì nàng cũng bận rộn với công việc của mình.

Nhưng hôm nay, biết được chuyện nghiêm trọng như vậy, trong lòng nàng lại nảy sinh ra ý nghĩ phải giúp đỡ hắn. Dù chỉ là an ủi hắn thì cũng tốt.

Không cần phải bàn, trong đoạn thời gian này, một mình Long Vũ gánh vác sự an nguy của vũ nội, trái tim nhỏ bé của hắn thống khổ cực độ.

Nghĩ lại biểu hiện của mình, Tuyết Cơ cảm thấy mình thật không phải.

- Tiểu Vũ thực xin lỗi. . .

Tuyết Cơ vô cùng thẹn nói:

- Chị thật sự không biết đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hy vọng em có thể tha thứ cho chị.

Long Vũ rất cục thở dài ra một hơi, bí mật chôn dấu trong lòng, cuối cùng cũng nói ra được, hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

- Chị Tuyết Cơ, ngoại trừ Hương Hương, chị là người thứ hai biết được chuyện này, tạm thời phải giữ bí mật. Cách thời gian cuối cùng ba ngày, nếu chúng ta không thể hóa giải nguy cơ này, đến lúc đó sẽ công bố sự việc ra cho mọi người biết.

Long Vũ nói.

- Được!

Tuyết Cơ trả lời một tiếng, sau đó lập tức hỏi:

- Tiểu Vũ, chẳng lẽ tập hợp lực lượng của tất cả mọi người chúng ta cũng không được hay sao?

Biểu tình của Long Vũ mang theo vẻ lạnh lùng nói:

- Đương nhiên không được... Uy lực của ngọn lửa Quang Minh, người thường không thể tưởng tượng. Hơn nữa, mất đi ngọn lửa Quang Minh, toàn bộ sinh linh cũng mất đi sự sinh tồn.

- Tiểu Vũ, nếu quả thực đến lúc xảy ra chuyện... Hãy mang chị theo cùng. Chị cam đoan sẽ không là gánh nặng của em đâu!

Tuyết Cơ nói.

Long Vũ nói với ngữ khí không thể kháng cự:

- Không được. Chị Tuyết Cơ, em cũng không giấu chị, có một số việc chị đã tính toán kỹ. Nếu sự việc xảy ra đến mức độ không thể khống chế, em sẽ đem mọi người đến một địa phương an toàn. Nếu có chuyện gì xảy ra với mọi người, em sẽ không tha thứ cho chính mình.

- Được, nghe lời em vậy.

Tuyết Cơ nhu thuận trả lời.

Sau đó, tâm tình Long Vũ đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

- Đúng rồi! Hôm nay tới tìm chị không chỉ là để nói chuyện này đúng không? Chị nghĩ nhất định còn có chuyện gì khác nữa đúng không?(Biên: Chuyện chính sự được ta mong đợi nhất đã sắp xuất hiện

)

Tuyết Cơ hỏi.

- Đúng vậy!

Lúc này, Long Vũ mới nhớ tới chính sự cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, trước mắt, thêm một phần lực lượng, là thêm một phần cơ hội thành công. Em tới tìm chị chính là việc song tu. Chị có đồng ý không?

Tuyết Cơ không đáp, hỏi lại:

- Em đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi sao?

Long Vũ cũng không có trực tiếp trả lời nàng, chính là cười ha hả nói:

- Dù sao đây cũng là một cơ hội tốt. . .

Tuyết Cơ bất mãn, đến bên cạnh Long Vũ, âm thanh trách cứ nói:

- Em đó, đã đến đây rồi, còn nhẩn nhẩn nhó nhó. Đây đâu phải là phong cách của em. Lúc trước ở Tiên Cảnh, em đối với Tây Vương Mẫu cùng Thất công chúa thế nào mà sao bây giờ lại như vậy?

Long Vũ cười hắc hắc hai tiếng, bước mấy bước tới trước mặt Tuyết Cơ hỏi:

- Làm sao chị biết được? Không phải là thất công chúa nói cho tỷ đấy chứ?

Tuyết Cơ nhìn thấy Long Vũ nở nụ cười tà trên khóe miệng, khẽ cười một tiếng nói:

- Xem ra em rất hiểu Thất công chúa. Đúng vậy, chính là Thất công chúa nói với chị...

Long Vũ cố ý làm ra vẻ mặt mê hoặc nói:

- Dù sao đi nữa em cũng không biết, chắc là do Thất công chúa nói bừa mà thôi.

Tuyết Cơ tuyệt không cấp mặt mũi cho Long Vũ, nói:

- Cách đối nhân xử thế của em như thế nào, chị là người hiểu hơn ai hết. Nên nhớ, chính chị nhìn em lớn lên từng ngày...

Long Vũ cười hắc hắc, cố đem câu chuyện lái sang hướng khác. Hít sâu một hơi, vẻ mặt ra vẻ say mê nói:

- Chị Tuyết Cơ, nếu chị không nói ra, chút nữa là em quên mất. Còn nhớ ước định giữa chúng ta không?

- Ước định gì?

Long Vũ vừa nói là nàng đã nhớ ra ngay, nhưng nàng lại cố ý giả ngu.

Trên người Tuyết Cơ có một mùi hương thơm dịu, sau khi hít vào, Long Vũ cảm thấy vui vẻ thoải mái. Hắn chỉ chỉ cái miệng mình nói:

- Lúc bé, vì không nghe lời, chị luôn đánh vào mông em. Em luôn canh cánh trong lòng, không vui. Chính chị đã nói: Sau này nếu em mạnh hơn chị thì có thể đánh vào mông chị để báo thù mà.

- Hôm nay em muốn báo thù!

Long Vũ cười nói.

Long Vũ đã nói rõ ràng lúc nãy, hôm nay đến đây để song tu. Tuyết Cơ cũng đã chuẩn bị tâm lý, cũng muốn bắt đầu, nhưng nàng vẫn còn chút ngại ngùng. Nhìn thấy bàn tay to của Long Vũ đang hướng tới mông mình mà đánh, theo phản xạ liền lé tránh, khoe miệng cong lên mang theo vài phần tức giận nói:

- Không được làm ầu...

Long Vũ nghe thấy Tuyết Cơ không có ý cự tuyệt, mắt hần sáng lên, nhìn một lượt qua thân thể mềm mại của nàng, cười nói:

- Tuyết Cơ, em đã đáp ứng chị, sẽ cho chị một danh phận. Hôm nay cũng đến lúc thực hiện lời hứa này rồi.

Nhìn thấy ánh mắt háo sắc của Long Vũ quét qua quét lại trên thân thể mình, Khuôn mặt của Tuyết Cơ đỏ bừng, mây mù bao phủ. Gương mặt đỏ như trái đào chín mọng, trong lòng lại càng thêm ngượng ngùng.

Trước giờ Long Vũ chưa bao giờ gặp qua biểu hiện động lòng người này, chân lại một lần nữa bước tới. Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, Tuyết Cơ tính lui về phía sau, tuy nhiên Long Vũ không cho nàng thực hiện ý định. Bàn tay to lớn của hắn đã ôm lấy eo của nàng. Oanh một tiếng, đầu óc nàng trống rỗng, không suy nghĩ được gì nữa.

Long Vũ cảm thấy thân thể mềm mại của Tuyết Cơ cứng đờ. Tuy rằng cách một lớp quần áo, nhưng cảm giác vô cùng tốt. Cổ nén xúc động trong lòng, Long Vũ cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, đến nước này còn e thẹn cái gì. Không phải chúng ta chờ ngày này đã lâu sao?

Nói xong, ra sức lôi kéo, thân hình mềm nhũn của Tuyết Cơ rơi vào trong vòng tay của mình. Mùi hương từ cơ thể nàng thơm ngát, tràn ngập khắp phòng.

325. Chương 83: Đã Tìm Được Biện Pháp, Đáng Tiếc Rất Khó

Chương 84: Thần Anh bắt tử bắt diệt

Từ trong khiếp sợ, Tuyết Cơ phục hồi lại tinh thần, muốn chuồn khỏi bàn tay của Long Vũ. Nhưng bàn tay vững chãi kia giữ chặt lấy nàng, ôm nàng chặt hơn.

Khoe miệng Long Vũ nở ra nụ cười gian, ôn nhu nói:

- Chị Tuyết Cơ, hai người chúng ta yêu nhau đã lâu, rốt cuộc hôm nay cũng có thể đạt được ước muốn.

Tuyết Cơ nghe vậy, thân mình mềm nhũn, tựa vào bờ vai của Long Vũ.

Bởi vì miệng Long Vũ phả nhiệt khí vào tai nên Tuyết Cơ chỉ thấy bên tai truyền đến những cơn ngứa, hơn nữa câu nói kia của Long Vũ đã làm cho trong lòng nàng dâng lên cảm giác hạnh phúc.

Trên thực tế là Tuyết Cơ sớm đã đồng ý, chẳng qua là bởi vì luân lý đạo đức cho nên nàng mới không dám biểu lộ.

Hôm nay, nàng sẽ không im lặng nữa.

Vừa muốn nói chuyện thì giọng nói của Long Vũ đã vang lên:

- Chị Tuyết Cơ, trước kia chúng ta thật khờ, tự nhiên lãng phí nhiều thời gian như thế, hiện giờ chúng ta còn chờ gì nữa....

Nghe Long Vũ nói thế thì cả người nàng trở nên mềm nhũn như cọng bún, xụi lơ vào lòng Long Vũ.

Long Vũ biết đây là cơ hội tốt nhất, gắt gao ôm Tuyết Cơ, thỉnh thoảng dùng tay vuốt mái tóc nàng, có chút xúc động nói:

- Từ hôm nay trở đi chị sẽ là người của em.

Tuyết Cơ bị Long Vũ ôm vào ngực thì tâm hồn thiếu nữ sớm đã nhảy dựng lên, cả người như đang nằm ở trên mây, cảm giác phê như con tê tê.

- Sau khi em rời khỏi thì chị có nhớ đến em không?

Đột nhiên Long Vũ hỏi.

Tuyết Cơ xấu hổ, giọng nói nhỏ như muỗi:

- Có, tại thời điểm một mình thì chị sớm đã phát điên lên rồi, nhưng mà em lại vô lương tâm, không ngó ngang tới chị.

Tâm thần Long Vũ rung động, nhin không được mà ngậm lấy vành tai của Tuyết Cơ, nhỏ giọng nói:

- Hiện tại không phải em đã tới rồi sao? Em sẽ đền bù cho chị, em sẽ làm cho chị cảm nhận được niềm vui làm nữ nhân, em sẽ cho chị dục tiên dục tử...

Tuyết Cơ nghe vậy thì khuôn mặt liền trở nên đỏ ửng, làm đắm say lòng người.

Ngay lúc này đây thì Tuyết Cơ lại vừa chờ mong, vừa sợ hãi.

Thậm chí theo bản năng nàng còn muốn từ chối.

Long Vũ gắt gao ôm nàng, Tuyết Cơ càng giãy dụa, ma xát càng kịch liệt.

Tuyết Cơ từ chối một hồi, chẳng những không có thoát khỏi ngực Long Vũ, ngược lại càng làm cho hơi thở của mình trở nên hỗn hển, nàng ngượng ngùng nói:

- Tiểu Vũ, nhớ phải nhẹ một chút.

Nhìn thấy cảnh tượng động lòng người này thì rốt cuộc Long Vũ cũng không kìm chế được. Hắn hung hăng hôn vào đôi môi anh đào kia, cả người Tuyết Cơ liền cảm thấy như điện giật, thân mình xụi lơ, đầu óc trống rỗng.

Đầu lưỡi Long Vũ không ngừng mút lấy hương thơm xứ nữ trong miệng Tuyết Cơ, mà theo bản năng thì Tuyết Cơ nhắm mắt lại, không cho đầu lưỡi Long Vũ tiến vào. Đầu lưỡi không thể tiến vào thì hắn liền vươn tay lên, nhẹ nhàng đặt lên bộ ngực sữa kia của Tuyết Cơ rồi sờ, nắn, bóp ra đủ kiểu hình dạng.

Tuyết Cơ cảm nhận được bàn tay to kia đã xâm phạm vào cặp tuyết lê thần thánh của mình thì theo bản năng muốn hô lên một tiếng rồi kẹp chặt bàn tay to của Long Vũ lại. Lúc này Long Vũ cũng không muốn có hành vi quá khích như thế, bàn tay bị chặn lại, mà lưỡi của hắn cũng nhân cơ hội này mà tiến vào truy đuổi chiếc lưỡi đình hương của Tuyết Cơ.

Một khắc này Tuyết Cơ chỉ cảm thấy ý nghĩ mình biến thành một mảnh màu đen, tiếp theo một cảm giác khác thường bắt đầu truyền khắp người nàng. Long Vũ cũng không có dừng tay lại, chiếc lưỡi của hắn nhẹ nhàng quấn lấy đầu lưỡi của Tuyết Cơ, nhẹ nhàng mút lấy.

Trải qua vài phút giãy dụa cuối cùng Tuyết Cơ cũng thả lỏng người, bắt đầu hưởng thụ cái cảm giác sung sướng này, đầu lưỡi hai người quấn vào nhau, linh hồn như hòa cả vào nhau.

Cảm giác sung sướng hạnh phúc lan tràn khắp cơ thể.

Long Vũ cùng Tuyết Cơ hôn nhau vô cùng lâu, đợi đến lúc hết hơi thì hai người mới tách ra.

Long Vũ say mê nhìn vào khuôn mặt tựa ngọc của Tuyết Cơ, nàng xấu hổ nhắm chặt đôi mắt, đôi lông mi không ngừng run rẩy. Hắn nhìn từ khuôn mặt xuống cổ, làn da nàng trắng mịn, mấy cô diễn viên quảng cáo cho Pond's còn lâu mới sánh kịp. Long Vũ càng làm loạn, hơi thở của nàng càng dồn dập. Cặp ngực nhô nhô nhìn thật là mê người.

Long Vũ nhin không được lại hạ xuống hôn đôi môi đỏ mọng, tham lam mút lấy đầu lưỡi của nàng. Đây là lần đầu tiên Tuyết Cơ trải qua, nàng bị Long Vũ hôn hít đến khó thở, tay hắn lại còn không ngừng khám phá khắp nơi, độ thuần thực về kỹ xảo của hắn thì không con Nòng Nọc nào có thể so sánh. Cơ thể của nàng kịch liệt co rút, không biết làm gì hơn là ôm chặt lấy nàng.

Không biết từ khi nào, bàn tay trắng nõn của Tuyết Cơ bắt đầu có hành động.

Thân thể bị kích thích mãnh liệt làm cho Tuyết Cơ quên sạch sự thẹn thùng.

Giờ phút này, chỉ có vuốt ve, sờ mó, hôn hít là không thể thỏa mãn nhu cầu của Long Vũ. Bàn tay to của hắn bắt đầu hành động ác liệt hơn, miệng nhẹ nhàng liếm vành tai, kích tình nàng đến cực điểm, chuẩn bị công cuộc chinh chinh phạt.

Bình thường vành tai là bộ vị mẫn cảm nhất của nữ nhân. Vành tai Tuyết Cơ bị Long Vũ chăm sóc kỹ càng, rốt cuộc không nhịn được phát ra tiếng rên rĩ. Thôi xong, tiếng rên của nàng giống như chất xúc tác, kích động mạnh mẽ đến thân thể Long Vũ.

Long Vũ linh hoạt thuần thục vuốt ve cặp vú nhô cao của Tuyết Cơ. Tuy cách lớp vải mỏng có như không, nhưng thằng này thò tay vào trong để cảm giác được hai đầu vú cương cứng, nhẹ nhàng vân vê. Toàn thân Tuyết Cơ đã nóng bừng. Một loại khoái cảm tê dại lan truyền toàn thân cơ thể.

Long Vũ ôm lấy Tuyết Cơ, hướng đến bên giường đi vào. Hắn cũng nóng lòng không chịu nổi nữa, muốn vung bàn tay lên, làm cho quần áo nàng hóa thành tro bụi như hắn vẫn thường làm. Nhưng đây là xử nữ đây, làm vậy sẽ tụt mất vô vàn cảm xúc. Hắn nhẹ nhàng cởi bỏ lần lượt từng thứ quần áo của nàng. Cặp vú trắng tinh bắt đầu lộ ra, rồi đến phần ngà ba yêu dấu. Phía dưới được Tuyết Cơ chăm sóc rất kỹ càng, lông lá được cắt tỉa gọn gàng, không nhiều không ít. Không những không phản cảm mà cực kỳ mê người, khiến cho Long Vũ nhìn chằm chằm không rời mắt.

Tuyết Cơ nhẹ nhàng rên rĩ một tiếng, nhẹ nhàng mở hai mắt ra. Tuyết Cơ vội vàng dùng hai tay che ngực mình lại, lập tức xấu hổ nhắm chặt hai mắt mình lại.

Đây là lần đầu tiên nàng đem thân thể mình không mảnh vải che thân trước mặt một người nam nhân.

Mà thằng này là do một tay nàng nuôi lớn.

Một cổ cảm giác khác thường chầm chậm xông lên đầu.

Thẹn thùng cùng kích thích.

Long Vũ thấy người đẹp thẹn thùng, cuộn tròn lại, hắn liền xấu xa cười một tiếng, xông vào hít hà. Tuyết Cơ cảm thấy lồng ngực bị hai bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve. Hai bàn tay Long Vũ như hai chiếc roi điện, đi đến đâu là cơ thể Tuyết Cơ tê dại đến đó.

- Ừ...

Tuyết Cơ khẽ mở môi anh đào, mê man nói:

- Tiểu Vũ, nhớ phải nhẹ một chút.

Lời này của nàng, đại biểu cho Tuyết Cơ đã sẵn sàng cuộc chơi.

Long Vũ cũng không chế đến cực hạn, hắn cần tay Tuyết Cơ đặt lên thằng nhỏ vuốt ve, miệng thì ngậm vào hai đầu vú màu đỏ, không ngừng mút vào.

Đối với Tuyết Cơ, trong lòng Long Vũ có rất nhiều cảm xúc.

Hắn đã có tình cảm với Tuyết Cơ từ rất lâu rồi, từ cái lúc hắn còn chưa biết da tay con gái thế nào.

Trước đây, khi La Hậu chiếm lấy ý thức của hắn, cũng đã đọc được tâm tư của Long Vũ.

Chuyện tình hắn chờ đợi mong mỏi đã lâu, có lẽ hôm nay sẽ hoàn thành bằng một phát đâm.

Không chỉ Tuyết Cơ, Long Vũ cũng vô cùng kích động.

- Chị Tuyết Cơ, thả lỏng một chút...

Long Vũ ám muội cười cười, hắn cảm giác lúc này Tuyết Cơ vô cùng khản trương.

Tuyết Cơ mơ màng hưởng thụ hạnh phúc cùng sự ôn nhu Long Vũ dành cho mình.

- Chị Tuyết Cơ, em muốn tiến vào...

Long Vũ bắt đầu tách hai chân nàng ra, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa. Hạ thân nàng đã sớm ẩm ướt, dưới kinh nghiệm phong phú của Long Vũ, càng làm cho nàng tê dại hơn. Long Vũ hơi dừng lại, ngắm nhìn thân thể mỹ miều của nàng, nhìn thân thể nàng co rút, hơi thở gấp gáp, đẹp, thật đẹp... Hắn chậm rãi đặt đầu thẳng nhỏ trên cửa động, chậm rãi tiến vào trong.

Khi lúc Long Vũ phá thân thể mà vào, không biết là đau đớn hay vì hạnh phúc, khoe mắt Tuyết Cơ chảy ra hai dòng lệ trong suốt.

Có lẽ có cả đau cùng với sung sướng.

Thời gian không bao lâu, cảm giác thống khổ bị bao trùm bởi cảm giác sung sướng.

Một thời gian sau, hai người trên giường khoái hoạt triền miên, hưởng thụ tốt cùng của sự sung sướng.

.....

.....

Khí trời buổi sáng có chút lạnh nhưng đối với Long Vũ cùng Tuyết Cơ thì không là gì, cửa sổ được mở ra, gió lạnh thổi vào nhưng đôi nam nữ ở trong phòng vẫn không biết.

Lần đầu phá thân đã cùng Long Vũ đại chiến hết trận này đến trận khác, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Long Vũ hơi mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Tuyết Cơ đang ngủ say. Tuy là lần đầu tiên cộng với sự mệt mỏi, nhưng trên mặt của nàng vẫn nở ra nụ cười hạnh phúc.

Đây là một nữ nhân rất dè dặt.

Nhưng tại trên giường không ngờ là một bộ mặt hoàn toàn khác. Dùng từ yêu tinh, vũ vật cũng có chút không đủ. Có lẽ, ở trong nội tâm nàng, nàng đã kìm nén nó rất lâu rồi.

- Rất mạnh, rất điên cuồng.

Đây là hình ảnh chân thực về Tuyết Cơ tối qua.

Nhất là hành động vĩnh mộng kia, điều đấy càng làm Long Vũ quá bất ngờ.

Ôm ấp tuyết đồn kia, Long Vũ không biết đã quất bao nhiêu lần.

- Đang nghĩ gì đó?

Giọng nói quyến rũ của Tuyết Cơ vang lên, thân thể của nàng liền ôm vào Long Vũ, cánh tay ôm lấy eo hổ của Long Vũ, khuôn mặt của nàng hồng hồng khiến nam nhân nhìn vào là phải nghĩ đến cái cảm giác nhờ chị nắm làm giùm.

Trước kia Tuyết Cơ đã xinh đẹp động lòng người rồi.

Nhưng mà hiện giờ được Long Vũ tưới tắm thì nàng lại càng phong tình vạn chủng.

- em nghĩ đến chị Tuyết Cơ của chúng ta làm sao mà điên cuồng như vậy...

Long Vũ quay người lại rồi ôm lấy vòng eo của nàng, cặp vú trước ngực không có bất kỳ trói buộc gì, truyền đến một cảm giác trơn mềm.

Khuôn mặt Tuyết Cơ nóng lên rồi dán vào trên lưng hắn, thần sắc có chút ngượng ngùng, miệng lẩm bẩm:

- Em nói những gì đấy, ai điên cuồng, rõ ràng là em không ngừng làm mấy chuyện xấu này.

Long Vũ cười ha ha xoay người lại nói :

- Em cũng không nói làm thêm một lần nữa mà?

Tuyết Cơ bĩu môi nói, hừ một tiếng nói:

- Chuyện tối ngày hôm qua không được nói bậy, cẩn thận chị đánh em đó.

Nói xong, Tuyết Cơ cười nhẹ:

- Nguyên vọng của em cuối cùng có thể thực hiện rồi. Tiểu Vũ, nói thật, tối hôm qua em đáng bị ăn đòn.
- Hắc hắc.

Long Vũ cười khan một tiếng, bàn tay to lại hướng về tuyết đồn của nàng:

- Khi còn bé thì chị cũng xuống tay không nhẹ.

Tuyết Cơ cười nói:

- Đó không phải là vì em sao?
- Em cũng vậy.

Long Vũ nói:

- Em đánh chị, chị không cảm thấy rất thích sao?
- Xú tiểu tử, lại đang nói bậy...

Tuyết Cơ tức giận đánh lên lưng hắn rồi nói:

- Em đừng có được tiện nghi còn khoe mẽ.

Long Vũ nhìn nàng nghiêm mặt nói:

- Chị Tuyết Cơ, từ hôm nay trở đi chị đã là người của em. Chị an tâm, em sẽ vĩnh viễn không rời khỏi chị, vĩnh viễn sẽ bảo vệ chị.

Nghe được lời nói này thì hai mắt Tuyết Cơ đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Có những lời này của em thì chị thỏa mãn rồi.

Long Vũ ha ha cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, mấy ngày nay, vì tu luyện, chúng ta còn phải tiếp tục nữa... Ngàn vạn lần không thể tạm dừng. Nếu không thì sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tuyết Cơ đỏ mặt, sáng giọng:

- Vô sỉ, em nhất định định là muốn lấy việc công làm việc tư.

Long Vũ mày ử mặt ê nói:

- Không phải đâu, chị Tuyết Cơ, toàn bộ an nguy đều nhờ vào chị. Thuần Âm khí trong cơ thể chị đủ để em hấp thu ba ngày.

Tuyết Cơ cười rồi ôm chặt hắn nói:

- Thật sao?
- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu nói:

- Chị Tuyết Cơ, không phải là em nói bậy. Chúng ta làm việc này là có quan hệ đến tồn vong của Vũ Nội.
- Xì.

Nghe Long Vũ nói như thế thì Tuyết Cơ nhin không được mà cười ra tiếng.

Lại nói chuyện một hồi rồi hai người liền rời giường.

Tuy đây là lần đầu tiên của Tuyết Cơ, bất quá bởi vì là song tu, cho nên giờ phút này tinh thần của nàng vô cùng phấn chấn.

- Tiểu Vũ, em tính làm sao nói chuyện của chúng ta với Thủy Tiên sư tỷ đây?

Đột nhiên Tuyết Cơ hỏi tới vấn đề này.

Long Vũ cười nói:

- Ăn ngay nói thật, dù sao chúng ta cũng đã là gạo nấu thành cơm rồi.

Tuyết Cơ lườm hắt một cái:

- Không được, em cũng không thể nói thẳng. Chị lo lắng Thủy Tiên sư tỷ sẽ chịu không nổi. Tiểu Vũ tuy rằng bây giờ em là đệ nhất nhân của Vũ Nội nhưng mà làm người không thể quên gốc gác. Thủy Tiên sư tỷ là mẹ của em, em không nên làm quá mức.

- Vâng.

Long Vũ gật đầu nói:

- Em biết làm sao rồi, chị yên tâm đi.

Tuyết Cơ liếc nhìn hắt một cái, cười nói:

- Còn nữa, chuyện này em cũng đừng nói chuyện này với chúng nữ nhân nhé, đợi qua đại kiếp nạn này rồi nói sau.

- Vâng.

Long Vũ gật đầu.

Thấy Long Vũ gật đầu, Tuyết Cơ nói tiếp:

- Em biết trong lòng của chị bây giờ thế nào không?

- Rất hưng phấn.

Long Vũ nói nhỏ.

Tuyết Cơ khẽ cúi một tiếng nói:

- Bậy bạ nào, nói thật là hiện tại chị có chút bận tâm, có chút sợ hãi.

- Sợ cái gì mà sợ, em là vì an nguy của Nội Vũ nên mới làm mà.

Long Vũ cười nói.

Tuyết Cơ tức giận nhìn hắt một cái:

- Đến lúc nào rồi mà em còn có tâm tư nói giỡn nữa. Tiểu Vũ, em là nam nhân, chuyện này em phải xử lý. Tóm lại nhất định là phải làm cho thỏa đáng.

Long Vũ lại mở miệng:

- Để đó em lo.

Tuyết Cơ mỉm cười gật đầu:

- Chị tin em sẽ xử lý tốt chuyện này.

Nói thật, về vấn đề của Thủy Tiên quả thực rất khó khăn. Theo như tính khí của Thủy Tiên, chẳng ai biết xảy ra chuyện gì nếu như chuyện mèo ăn vụng mỡ của hai người bị phơi ra ngoài ánh sáng.

Sau khi trầm mặc một lúc thì Long Vũ đảm bảo chuyện này hắt sẽ xử lý tốt.

Tuyết Cơ tràn đầy thâm ý nhìn hắt một, lại sâu kín thở dài.

.....

.....

Từ sau khi Bạch Mi đạo nhân chết, Thiên Cơ Tử là người đứng đầu của Huyền Môn, bất quá hắt cũng chỉ có khả năng lãnh đạo những nhân sĩ tu đạo trong thế giới thực tại mà thôi.

Trước mắt còn có một ít Phượng tộc, Dục Giới, thậm chí là cao thủ Tiên Cảnh trú đóng ở Huyền Môn.

Bọn người này Thiên Cơ Tử cũng không có khả năng lãnh đạo.

Ngược lại, rất nhiều lần Thiên Cơ Tử đều nghe theo đề nghị của bọn hắn.

Đương nhiên, cho tới bây giờ, Thiên Cơ Tử vẫn không biết kiếp nạn sắp xảy ra với Vũ Nội.

Tính tới hôm nay, Vũ Nội an ổn còn chưa đủ mười ngày.

Mười ngày sau, nếu Long Vũ không có phương án giải quyết tốt thì Quang Minh Tôn Thần sẽ ngọc thạch câu phần, sinh linh trong vũ nội cũng không chịu được uy lực của Mặt Trời.

Sáng sớm, Thiên Cơ Tử mang theo Phù Hoa trở về thì thấy Tuyết Cơ đang đi tản bộ.

Thoáng do dự một chút, hắn để Phù Hoa trở về rồi bước lên gọi Tuyết Cơ đi vào đàn tràng của mình.

Sau khi đóng cửa phòng, sắc mặt Thiên Cơ Tử nghiêm nghị hỏi:

- Tuyết Cơ, con là đệ tử mà ta yêu mến, con cũng không thể gạt ta chuyện gì...

- Vâng, đồ nhi biết.

Dưới sự trợ giúp của Long Vũ thì tu vi của Tuyết Cơ đã vượt xa Thiên Cơ Tử nhưng mà nàng vẫn luôn tôn kính Thiên Cơ Tử, vẫn coi Thiên Cơ Tử là sư tôn của mình.

- Nguyên âm của ngươi đã mất rồi, đối phương là ai?

Thiên Cơ Tử đột nhiên hỏi.

Tuyết Cơ nghe vậy thì thoáng run lên, bất quá sắc mặt liền khôi phục bình thường, chuyện nam nữ hoan ái vốn là chuyện bình thường như Đan Trường mà.

Chuyện nàng phá thân đúng là không có gì quá khó để thừa nhận. Nhưng hiện tại nàng đang suy nghĩ, có nên cùng Thiên Cơ Tử nói rõ tình hình thực tế hay không.

- Là Tiểu Vũ phải không ?

Thiên Cơ Tử tự hỏi tự đáp.

Khuôn mặt Tuyết Cơ khẽ động, há mồm nhưng không nói gì.

Thiên Cơ Tử tiếp tục nói:

- Con là đệ tử của ta, từ nhỏ ánh mắt của con đã cao ngạo, lấy tu vi hiện giờ của con thì nam nhân có thể khiến cho con động tâm trong thiên hạ này cũng không có nhiều lắm. Kỳ thật thì ta sớm đã phát hiện được quan hệ của con và Tiểu Vũ có chút gì đó khác thường.

- Sư tôn.

Tuyết Cơ nghe được như thế thì gật đầu nói:

- Sư tôn, người đoán đúng rồi, đồ nhi đã là nữ nhân của Tiểu Vũ.

- Haizz.

Tuy rằng Thiên Cơ Tử sớm đã đoán được nhưng nghe chính miệng Tuyết Cơ nói thế thì trong lòng hắn có chút khó trả. Tuy rằng Long Vũ luôn gọi Tuyết Cơ là chị nhưng mà thực tế thì Tuyết Cơ là sư thúc của hắn, chuyện như vậy thì tại thế giới thật thậm chí là Tu Chân Giới đều không cho phép.

Đây là điều tối kỵ.

Nếu đổi lại là người khác thì Thiên Cơ Tử sớm đã đuổi hắn ra khỏi sư môn. Nhưng mà tình huống Tuyết Cơ lại là đặc thù, nhất là Long Vũ, là chí tôn trong Tam Giới.

- Có phải sư tôn thấy đệ tử làm sai không?

Tuyết Cơ hỏi.

- Không phải.

Thiên Cơ Tử thở dài, nói:

- Tuyết Cơ, người cũng biết địa vị hiện giờ của Tiểu Vũ đã khác xa trước đây, chuyện của hắn căn bản là ta không có quyền hỏi đến. Nhưng mà dù sao thì người cũng là đệ tử của ta, đúng rồi sư tỷ của người Thủy Tiên đã biết chuyện này chưa?

- Chưa biết.

Tuyết Cơ cũng vì chuyện này mà u sầu, nàng thản nhiên nói:

- Sư tôn, hiện giờ đồ nhi không thể đối mặt cùng với Thủy Tiên sư tỷ, bất quá đồ nhi không hối hận.
- Đồ nhi cũng Tiểu Vũ là yêu thương lẫn nhau.

Tuyết Cơ nghiêm túc nói:

- Đồ nhi yêu Tiểu Vũ, vô oán vô hối, cho dù Thủy Tiên sư tỷ phản đối thì đồ nhi cũng không quay đầu.
- Ha ha.

Thiên Cơ Tử cười khỏ một tiếng, nói:

- Sợ là ai cũng không thể phản đối được, Tiểu Vũ bây giờ đã khác xưa, lấy cường thế của hắn thì chỉ cần chuyện gì hắn muốn làm thì trên đời này không có mấy người dám phản đối. Mặc dù là Thủy Tiên sư tỷ của con cũng đều không có phương pháp xử lý.

- Đúng rồi, phía bên Thủy Tiên sư tỷ của con, có muốn ta nói cho nó biết không?

Thiên Cơ Tử hỏi.

Tuyết Cơ sững ra, lập tức hỏi:

- Sư tôn, người không phản đối sao?
- Haizz.

Thiên Cơ Tử cười cười:

- Nam nữ hoan ái thì ta còn phản đối cái gì, mặc dù là có trái với lẽ thường, bất quá giống với các người thì cũng không nên trối buộc.
- Cảm ơn sư tôn đã hiểu.

Tuyết Cơ chân thành cảm ơn.

Nói xong, Tuyết Cơ lại nói:

- Sư tôn, nếu không có chuyện gì thì đồ nhi đi trước, đoạn thời gian này thì Tiểu Vũ rất cần sự trợ giúp của đồ nhi.
- Tuyết Cơ.

Thiên Cơ Tử lại gọi Tuyết Cơ, thản nhiên nói:

- Tuyết Cơ, con nói thật cho sư tôn biết đi, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Tuyết Cơ dừng bước, có chút do dự.

Thiên Cơ Tử từ trên mặt Tuyết Cơ nhìn ra được một chút manh mối, hắn đến gần rồi hỏi:

- Rất nghiêm trọng sao?

Tuyết Cơ vẫn có chút do dự, không biết nên nói hay không.

Thiên Cơ Tử lại hỏi:

- Tuyết Cơ, ta biết con khó xử, sư tôn cũng không ép người. Ta chỉ muốn hỏi người rằng có phải là liên quan đến toàn bộ sinh tử tồn vong hay không?

- Người chỉ cần trả lời có hoặc không?

Thiên Cơ Tử nói.

- Có.

Tuyết Cơ vẫn là gật đầu:

- Đích thật là như vậy, sư tôn cũng đừng nên nói chuyện này với ai, mấy ngày nay Tiểu Vũ đang cố gắng nghĩ biện pháp, chúng ta tin tưởng cậu ấy có thể giải quyết được chuyện này.

- Ủh, ta cũng tin tưởng hần.

Thiên Cơ Tử nói:

- Cho đến nay thì Tiểu Vũ luôn tạo ra những kỳ tích, lần này ta cũng tin hần sẽ tạo ra kỳ tích.

- Đúng rồi, ta sẽ thay các người thuyết phục Thủy Tiên.

Thiên Cơ Tử trầm giọng nói:

- Sau khi trở về nói cho Tiểu Vũ biết để cho hần an tâm làm việc, không cần phải phân tâm.

- Vâng.

Tuyết Cơ gật đầu:

- Đồ nhi thay mặt Tiểu Vũ cảm ơn sư tôn.

.....

.....

Những ngày này trôi qua rất nhanh, nhưng đối với đám người Long Vũ biết chuyện mà nói thì thời gian luôn tính bằng giây, vô cùng gấp gáp.

Thông qua song tu thì tu vi của Long Vũ lại tăng lên.

Nhưng mà hần tính muốn đạt đến thực lực để chặt đứt Thái Dương cùng Quang Minh tôn thần thì còn cách rất xa, hần còn phải nỗ lực nhiều.

Nhưng mà trước mắt, phương pháp đã bày ra trước mắt hần.

Nhưng mà thời gian lại quá ít.

Để cho hần không có khả năng tiến lên, nhất là hoàn cảnh như hần, muốn tu vi tăng lên một chút cũng rất khó.

Hơn nữa mỗi lần tu vi tăng lên đỉnh điểm thì hần đều canh phòng Thiên Đạo giám thị, rất phiền toái.

Trong nháy mắt, hai ngày đã trôi qua, lực lượng Long Vũ đã gặp chướng ngại vì thế hần vô cùng sốt ruột.

Từ buổi sáng đến giữa trưa, Long Vũ luôn luôn tĩnh tọa trong biển người không ngừng tìm tòi tìm tén hữu dụng, hần hi vọng có thể từ trong trí nhớ La Hậu tìm ra được phương pháp giải quyết.

Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương cũng cảm thấy thời gian quá gấp gáp, cũng cảm giác được nguy cơ, bất quá các nàng cũng không thể làm gì, chỉ có thể ở một bên chờ đợi.

Ban đêm, chỗ phòng Long Vũ, đột nhiên từng trận cuồng phong nổi lên, từng đạo ánh quang mang màu vàng từ trong phòng phát ra, không khí rét lạnh bên trong nhất thời liền có chút nóng lên.

Sau đó, từng đạo sấm sét trên trời giáng xuống.

Sấm sét vang dội, từng tiến nổ lớn kinh thiên truyền đến.

Đường Hương Hương vội vàng sai người phòng ngự Huyền Môn.

Bất quá Lôi Điện lại làm cho người ta có cảm giác khủng bố, một ít người tu đạo liền động thân phóng tới những Lôi Điện kia.

Mỗi đạo Lôi Điện đều chứa uy lực vô tận, tiếng nổ sau càng vang dội hơn tiếng trước, bốn phía đó là một mảnh hỗn độn

Bất quá rất nhiều Lôi Điện bị những cao thủ chặn lại.

Mà Long Vũ thì vẫn lẳng lặng đả tọa.

Giờ phút này, quanh thân hắn có một cỗ năng lượng màu vàng quẩn lấy, khí tức của hắn cũng tương tự như Lôi Điện kia.

Lúc này thoát nhìn Long Vũ thập phần quỷ dị, thân thể hắn tựa hồ giống như nhộng bắt đầu kết kén. Năng lượng màu vàng sậm quanh thân kia đã muốn biến thành màu vàng nhạt.

Ngoài phòng, thiểm điện lôi minh, trong phòng thì yên tĩnh như nước, Một động một tĩnh, bất quá giữa hai người lại có một chút quan hệ vi diệu.

Ai cũng không biết, mỗi một lần Lôi Điện giáng xuống thì năng lượng màu vàng nhạt quanh thân Long Vũ lại càng nồng đậm hơn một chút.

- Thiên địa dị tượng.

Thiên Cơ Tử đứng ở cửa đàn tràng, cẩn thận nhìn từng đạo Lôi Điện kia, trong lòng có chút bận tâm.

Liên tưởng đến những lời nói của Tuyết Cơ thì thậm chí hắn suy nghĩ có phải đây là lúc thiên địa bắt đầu diệt vong không.

Thời gian từ từ trôi qua, Lôi Điện càng tụ càng nhiều, mà đệ tử Huyền Môn bị thương cũng ngày càng nhiều, bất quá lại không có xuất hiện nhân mệnh (Có tai nạn chết người).

Rất nhanh, mọi người lại phát hiện ra được một hiện tượng quỷ dị, Lôi Điện kia dường như bắt đầu tụ tập lại một hướng.

- Chẳng lẽ có quan hệ với Tiểu Vũ sao?

Thiên Cơ Tử suy đoán nói.

Sau đó, một đạo Lôi Điện liền nổ về phía chỗ của Long Vũ, trực tiếp xác nhận suy đoán của Thiên Cơ Tử.

Bất quá tình huống trước mắt vẫn để cho hắn khó có thể tưởng tượng.

Bởi vì khi đạo Lôi Điện kia nổ qua thì chỗ của Long Vũ cũng không xảy ra chuyện gì, đồng thời đạo Lôi Điện kia cũng lặng yên biến mất không một tiếng động.

Làm cho người ta có cảm giác dường như là nó bị người trong nhà nhà kia hấp thu.

Không, chắc chắn là bị người trong phòng kia hấp thu.

- Tiểu Vũ gặp nguy hiểm sao?

Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương thấy thế thì trong lòng có chút bận tâm.

Đường Hương Hương khẽ cau mày, nhẹ giọng nói :

- Không đâu, ta cảm thấy hắn đang tu luyện.

- Tu luyện sao?

Tuyết Cơ hơi kinh hãi:

- Vậy chúng ta làm gì?

Nói thật thì đối với phương thức tu luyện của Long Vũ thì trong lòng Tuyết Cơ cũng không chắc.

- Yên lặng theo dõi kỳ biến, hộ pháp cho hắn.

Đường Hương Hương nói.

Lúc này, Long Vũ vừa đau đớn vừa khoái hoạt.

Thiên Cơ Tử đoán không sai, lỗi điện vì Long Vũ mà tới.

Sau đó, từng đạo Lôi Điện kia đều được thân thể Long Vũ hấp thu, năng lượng cường đại làm hắn cảm thấy ấm áp.

Cả kinh mạch của hắn đều bị lực lượng này mở rộng ra.

- A..

Hắn rên lên một tiếng.

Rất đau, đau đến tê tâm phế liệt, đan điền cùng tĩnh mạch giống như muốn nổ tung cả ra.

- Phát, biết như vậy thì không nên mạo hiểm.

Trong lòng Long Vũ thầm mắng, không chút do dự nào mà hấp thu năng lượng này.

Đây chính là pháp quyết tu luyện từ La Hựu, gọi là Lôi Bạo quyết. Lôi Bạo quyết danh như ý nghĩa chính là dẫn động Lôi Điện trong thiên địa để hấp thu năng lượng của nó.

Không biết qua bao lâu. Long Vũ ý thức được năng lượng trong đan điền mình thể khí biến thành chất lỏng, về sau từ chất lỏng lại biến thành thể rắn.

Hắn từ từ cảm ứng thì phát hiện được trong đan điền của mình đã hình thành một viên năng lượng kim sắc hình tròn, năng lượng này từ từ ngưng lại, dường như đã tràn ngập lực lượng.

Long Vũ cảm nhận được viên năng lượng trong đan điền có chút kỳ quái.

Nhưng mà trong thời gian ngắn hắn cũng không biết là kỳ quái ở chỗ nào.

Đúng lúc này, viên năng lượng kia xuất hiện điều khác lạ, trong lúc mơ hồ nó không ngừng vặn vẹo rồi tạo thành một nhân hình. Chuẩn xác mà nói thì đó là bộ dạng của một đứa nhỏ.

Bất quá, bộ mặt của nó còn chưa được hình thành.

Lúc này cơn đau trong người hắn từ từ biến mất, trong đầu Long Vũ một mảnh không minh, tĩnh tâm cảm nhận biến hóa của đứa bé kia.

Lôi Bạo quyết chỉ là đơn thuần cung cấp năng lượng, nhưng mà đột nhiên trong cơ thể hắn lại xuất hiện thứ này, Long Vũ cũng không dám lãnh đạm.

Một lát sau, đứa bé kia lại vặn vẹo, rất nhanh, vẻ mặt của nó cũng xuất hiện. Long Vũ ngạc nhiên phát hiện khi phát hiện ra bộ mặt của tiểu gia hỏa kia cũng giống với hắn như đúc.

Nhất thời hắn liền minh bạch, đây là cái thứ cũng giống với Nguyên Anh.

Nhưng mà hắn lại nghi hoặc, theo lý thuyết thì Nguyên Anh này chỉ xuất hiện ở người tu đạo, là một tồn tại cấp thấp hơn.

Không nên xuất hiện ở trên người của hắn chứ.

- Chẳng lẽ càng tu luyện thì càng thụt lui sao?

Long Vũ âm thầm suy nghĩ.

Nhưng mà nghĩ lại, cũng không đúng. Hắn rõ ràng cảm giác được trong cơ thể có một cỗ lực lượng kinh thiên, tu vi của hắn cũng không có lùi lại.

Đúng này, trên bầu trời Huyền Môn lại xuất hiện một tầng mây rất dày, làm cho người ta có một loại cảm giác áp lực mãnh liệt, Lôi Điện trong tầng mây này bốc lên, dường như lại nổi lên cái gì.

Đệ tử Huyền Môn nghĩ đến kiếp nạn đã đến nên vẻ mặt đều tỏ ra kinh hãi, thậm chí còn có một số người nhắm mắt chờ chết.

Đúng vậy, nhìn uy thế trước mặt, bọn chúng ngoài nhắm mắt chờ chết, còn làm được cái gì.

Ngay cả Tuyệt Cơ cùng Đường Hương Hương cũng tỏ ra ngưng trọng.

Không biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mà người khởi xướng là Long Vũ cũng hồn nhiên không biết. Giờ phút này, toàn bộ tinh lực của hắn đều đặt lên khẩu Nguyên Anh này.

Long Vũ cũng không biết, giờ phút này thì hắn đã gặp phải điều nguy hiểm nhất trong đời của mình. Loại nguy hiểm này không chỉ có uy hiếp của bên ngoài mà còn có trong tâm hắn. Hắn không biết thứ trong cơ thể hắn đơn thuần trên ý nghĩa là Nguyên Anh nhưng mà đó là Thần Anh, Thần Anh cùng Nguyên Anh khác nhau. Thần Anh là vĩnh hằng là vĩnh sinh, nó hoàn toàn có năng lượng hình thành, nó lại có thể thay thế

Nguyên Anh thì không thể thay thế, Nguyên Anh rất yếu, nó nương tựa để tồn tại. Một khi mất đi bảo hộ, Nguyên Anh liền mất đi che chở.

Mà Thần Anh thì bất đồng, nó có thể thay thế, trở thành vĩnh hằng. đạt được Bất Tử Bất Diệt Kim Thân Vốn Lô Bạo quyết cũng không thúc đẩy Long Vũ sinh ra Thần Anh, bất quá Thần Anh này cũng không cần phải tu luyện, khi lực lượng của người đạt đến cảnh giới nhất định thì tự nhiên cũng nước chảy thành sông.

Nếu thứ này có thể giải quyết xong từ nay về sau Long Vũ sẽ an nhàn.

Ngược lại, Long Vũ có thể sẽ thần hình cụ diệt.

Tới gần cảnh giới như vậy thì bất luận là tiến lên cái gì thì cũng đều phải chịu lấy nguy hiểm. Phiêu lưu cùng kỳ ngộ là cùng tồn tại.

Lôi Điện phong bạo trên không vùn bốc lên, nhưng không có dấu hiệu sẽ tiếp tục, dường như là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Long Vũ cẩn thận xem tình huống của Nguyên Anh kia, hắn phát hiện mỗi hơi thở của tiểu gia hỏa kia thì lực lượng Lôi Điện lại mãnh liệt hơn một chút.

Giờ phút này, áp lực mà thân thể hắn nhận lấy đã giảm đi rất nhiều, đại đa số năng lượng Lôi Điện đều bị tên gia hỏa kia hấp thu.

Dần dần, từ tiểu gia hỏa kia hấp thu, Lôi Điện phong bạo trên không càng lúc càng bốc lên, giống như là có một bàn tay vô hình đang khuấy vậy.

Ngoại trừ Lôi Điện phong bạo thì trong thiên địa cũng không có xảy ra động tĩnh gì.

Đệ tử Huyền Môn ngẩng đầu nhìn lên, lẳng lặng vẫn không nhúc nhích. Trên thực tế, giờ phút này bọn hắn cũng không nhúc nhích được.

Tinh thần của bọn hắn giống như là bị một cỗ lực lượng vô hình áp chế, muốn động cũng không nhúc nhích được. Lôi Điện bốc lên giữa không trung kia làm cho người ta có cảm giác dường như lúc nào cũng có thể hủy thiên diệt địa.

“Rầm”

Một tiếng vang thật lớn vang lên, đột nhiên kim quang chợt lóe, một đạo Lôi Điện bắn ra.

Đạo Lôi Điện kia đánh thẳng xuống chỗ của Long Vũ nhưng đột nhiên trong nháy mắt nó lại lặng yên biến mất không một tiếng động.

326. Chương 85: Thật Sự Có Thần Vận Mệnh Sao?(1)

Thấy một màn như vậy, toàn bộ Huyền Môn đệ tử đã hoàn toàn chấn kinh rồi.

Bọn hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, tình huống trước mắt đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của bọn họ rồi.

Bọn hắn khó có thể tưởng tượng, lực lượng cơ thể con người có thể đạt được đến trình độ như vậy.

Trong phòng, Long Vũ đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi màu vàng. Hắn cảm giác trong cơ thể tiểu gia hỏa cùng loại với Nguyên Anh kia đang không ngừng chấn động.

Chuẩn xác mà nói, tiểu gia hỏa kia giờ phút này đang kết thủ ấn, kết pháp quyết, bộ dạng trang nghiêm mười phần thần thánh. Thời khắc này, Long Vũ phát hiện trong cơ thể có một đạo năng lượng bàng bạc vô cùng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

Không cần hỏi, điều này dĩ nhiên là do hấp thu lôi bạo quyết vừa rồi.

Nhưng lúc trước, tốc độ tiến vào từ bên trong cũng không có nhanh như vậy và cũng không có mãnh liệt như vậy.

Kinh mạch bị hỗn độn nguyên lực công kích và bị cỗ năng lượng bàng bạc này một mực đè ép. Những kinh mạch này rõ ràng đều đột nhiên vỡ vụn.

Một cỗ thống khổ kịch liệt từ trong cơ thể truyền tới Long Vũ.

Chỉ trong chốc lát, trong thân thể Long Vũ, không ngờ tìm không thấy một đường kinh mạch đầy đủ.

Kinh mạch đứt từng khúc, đối với tu đạo giả mà nói, tương đương với tử vong.

Cũng giống như Thiên Nguyên lần trước. Kinh mạch toàn thân bị Long Vũ đánh nát, cuối cùng biến thành một tên phế nhân, thậm chí là nguy hiểm cho tới sinh mệnh.

Lấy tu vi Long Vũ nếu ngã xuống không lo lắng sinh mệnh sẽ phải chịu nguy hiểm gì. Bất quá kinh mạch toàn bộ đứt từng khúc, khi đó Long Vũ đã hoàn toàn thành một tên phế nhân.

Giờ phút này chẳng phải Long Vũ không biết tình huống của mình. Nhưng hắn không cách nào ngăn cản Nguyên Anh tiếp tục hấp thu năng lượng lôi bạo quyết trong thiên địa.

Giờ khắc này, hắn cũng cảm thấy vô lực.

- Ta ngàn vạn lần không thể có việc được. . .

Trong ý thức Long Vũ, không ngừng vì chính mình mà tự kích lệ. Trước mắt vũ nội đều dựa vào một mình hắn đến cứu vớt. Nếu hắn chết cả vũ nội sẽ không còn bất kỳ hi vọng gì.

Long Vũ không sợ chết.

Nhưng hắn không cam lòng.

“Chịu đựng, chịu đựng a...”

Long Vũ càng không ngừng tự nói với chính mình.

Lúc này, tầng mây phía trên không của Huyền Môn chợt có kim quang lóe lên. Lúc này, kim quang chiếu rọi chung quanh hơn mười dặm làm mặt đất nhuộm toàn một màu vàng. Đường như chuẩn bị có thêm lôi điện cực kỳ khủng khiếp đánh xuống.

Đệ tử Huyền Môn há hốc mồm. Loại thiên dị biến này, bọn hắn chưa từng gặp qua. Cho dù Thiên Cơ Tử đã đọc nhiều điển tịch thì cũng chỉ là nghe nói chứ chưa từng thấy qua..

Bất quá trong điển tịch cũng không có ghi lại chuyện này.

Bọn hắn trăm triệu lần không nghĩ tới chính mình sẽ có may mắn chính mắt thấy một màn như vậy.

Lôi điện chậm rãi đã hình thành một đạo thiểm điện không to, hoặc là nói rất nhỏ. Nhưng theo khí thế của đạo điện quang này thì hơn xa lôi điện bình thường.

- Xào xào!

Trong thiên địa đột nhiên nổi lên một cơn lốc, cuốn cát bụi lên khắp bầu trời, như một thổ long đang tàn phá rít gào, áp lực trong không khí càng lúc càng xơ xác tiêu điều. Đệ tử Huyền Môn hoàn toàn khiếp sợ. Kim Phượng, Thi Nhân vội vàng dẫn dắt Phượng tộc chiến sĩ đem đám đệ tử Huyền Môn đang sợ tới mức run rẩy gom đến một chỗ. Canh phòng nghiêm ngặt để phòng bọn hắn xuất hiện thương vong.

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời vang lên một thanh âm, thanh âm này truyền vào màng tai mọi người. Cổ khí thể này làm rất nhiều đệ tử Huyền Môn tại khố miệng tràn ra máu tươi. Hiển nhiên là bị nội thương. Có thể nghĩ, bên trong đạo lôi điện kia rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu lực lượng cường đại.

Thời gian không dài, tầng mây chứa lôi điện rốt cục đánh xuống, hung hăng đánh lên thiên linh cái của Long Vũ. Không hề ngoài ý muốn, đầu hắc không việc gì còn đạo lôi điện thì bị hấp thu toàn bộ.

Tầng mây phóng thích hết mấy đạo lôi điện, năng lượng giống như bị tháo hết nước biển thành một mảnh mây bình thường, chậm rãi bỗng bành, nháy mắt liền biến mất không thấy.

Một khắc này, áp lực bốn phía nhất thời cũng giảm đi rất nhiều. Thiên Cơ Tử vội vàng dẫn dắt xem tình huống các đệ tử chung quanh. Kết quả rất nhanh đã được thống kê. So với dự liệu tốt hơn một chút. Ngoại trừ lúc trước có một tiếng sấm tạo thành thương tổn, ngoài ra, cũng không có thương vong lớn. Chỉ là mấy đệ tử tu vi thấp, màng tai bị phá vỡ hoặc bị mù.

Mà sau khi Long Vũ thừa nhận năng lượng của một đạo lôi điện. Trong cơ thể cơ hồ đã bị nổ tung. Hắc rất muốn lập tức đình chỉ tu luyện nhưng Nguyên Anh tiểu gia hỏa căn bản là không nghe hắc sai sử.

Tiểu gia hỏa kia tựa hồ có một cỗ bản năng khu động, luôn luôn không ngừng hấp thu năng lượng.

Long Vũ không thể nề hà, đành phải cố gắng tại đan kinh mạch còn sót lại mà vận hành lực lượng. Kết quả nội tạng đều vỡ tan, hắc há mồm phun ra vài ngụm máu.

Một đạo lực lượng căn bản là không thể dùng từ gì để hình dung. Cho dù là Long Vũ thì cũng rất ít nhìn thấy lực lượng cường đại như thế.

Sau khi tiếp thu lấy cỗ năng lượng này. Trong cơ thể, Nguyên Anh tiểu gia hỏa kim quang chọi lóe, quanh thân đã tràn ngập sinh cơ. Hơn nữa cái đầu cũng to ra một chút.

Lúc này, trong đan điền Long Vũ tựa hồ có vẻ có chút nhỏ hẹp. Tiểu gia hỏa hơi có chút giật giật, sau đó liền truyền đến sự đau đớn kịch liệt. Chỉ chớp lát sau, đan điền dần dần sinh ra một cái khe.

Long Vũ giật mình không thôi. Cứ theo đà này, đan điền của mình sợ sẽ bị nghiền nát. Hắc thậm chí ác ý đoán rằng, tiểu gia hỏa trong đan điền của mình có phải là vũ trụ ký sinh trùng nào đó hay không nữa.

Phải biết rằng, trong vũ trụ to lớn, cũng không phải toàn bộ sinh linh nào Long Vũ đều nhận biết.

Nhưng tiểu gia hỏa kia rõ ràng cùng hắc giống nhau như đúc.

Dưới tình huống như thế, lo lắng trong lòng hắc liền mất đi. Nhưng tình huống trước mắt này có xảy ra vấn đề gì hay không hắc cũng không biết..

- Sẽ không chết thật chứ?

Trong lòng Long Vũ âm thầm suy nghĩ, việc này cũng bất ngờ. Nếu quả thật tự dưng lăn quay ra chết, cũng rất uất ức.

Giờ phút này, trong lòng Long Vũ trở nên có điểm ảm đạm. Trong lòng tràn đầy một cỗ cảm xúc bi thương, hồ hững.

- Thượng Thiên ơi, thổ địa ơi... Đừng chơi người như vậy. . .

Long Vũ đột nhiên nghĩ đến Quang Minh Tôn Thần có nhắc tới thần Vận Mệnh. Hay là vận mệnh của mình thật sự đã bị cái gọi là thần Vận Mệnh nắm giữ lấy.

Khi nghĩ đến đây, trong lòng Long Vũ đã tràn ngập oán niệm.

Khi hắc miên man suy nghĩ, đan điền đã nứt toác.

Long Vũ thâm nghĩ, xong rồi, toàn bộ xong rồi.

Nhưng rất nhanh hắc lại phát hiện một vấn đề. Khi đan điền nứt toác ra, hắc lại không có việc gì. Cả người hoàn hảo, không có một chút vấn đề. Nhưng khi đan điền bị phá vỡ thì có chút đau đớn.

Long Vũ không dám lãnh đạm. Trong khoảng thời gian ngắn hần cũng không rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, chỉ nỗ lực làm hết sức mình.

Nhìn xuống dưới, Long Vũ đem tâm thần gắt gao dán mắt vào tiểu gia hỏa. Tiểu gia hỏa thực sự làm cho hần lo lắng.

Cũng không biết qua bao lâu, khi tâm thần Long Vũ có chút mệt nhọc, hiện ra trạng thái không thể kiên trì, hần đột nhiên phát hiện tiểu gia hỏa đã động, chính là hai tay kháp lên một cái ấn quyết bức bảo tướng, bộ dáng trang nghiêm.

Ở một khắc này, Long Vũ phát hiện mình cùng tiểu gia hỏa xuất hiện một tia liên hệ.

Tuy rằng liên hệ cũng không phải rất sâu.

Nhưng hần lại có thể rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại tia liên hệ kia.

Long Vũ vui sướng, vội vàng động tâm thần. Kỳ tích đã xảy ra, hần lại có thể thành công chỉ huy tiểu gia hỏa hoạt động.

Theo những biến chuyển thật nhỏ này, Long Vũ phát hiện liên hệ giữa mình cùng tiểu gia hỏa càng ngày càng thân mật. Thậm chí có một loại cảm giác trong ta có người, trong người có ta.

Nhưng cho đến hiện tại, Long Vũ cũng không làm rõ được. Sự xuất hiện của tiểu gia hỏa rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nguyên Anh?

Hiển nhiên không phải.

Nhưng nếu như nó không phải Nguyên Anh, vậy rốt cuộc là cái thứ gì.

Nói chung, Long Vũ xem ra, tiểu gia hỏa này cùng Nguyên Anh cơ hồ không khác bao nhiêu. Bất quá hần toàn thân đều là màu vàng lợt. Hơn nữa, vẻ mặt kia cũng càng thêm rất sống động. Có điểm ý tứ trang nghiêm.

Kinh mạch vẫn bị rách nát như cũ. Mấy chỗ nội tạng khí quan cũng bị phá hư.

Long Vũ suy nghĩ, chính mình bây giờ nên làm gì?

Không cần quản nhiều tiểu gia hỏa, trước hết nên tập trung nghĩ biện pháp chữa thương kinh mạch cùng nội tạng khí quan bị tổn hại. Hần lo lắng vẫn còn xảy ra biến cố.

Việc này không nên chậm trễ. Long Vũ không dám lãnh đạm, lập tức liền buông tha tiểu gia hỏa. Bắt đầu thúc dục lực lượng trong cơ thể tiến hành chữa trị. Nhưng hần rất nhanh liền phát hiện vấn đề làm người tuyệt vọng.

Đan điền của hần bị tiểu gia hỏa nứt vỡ.

Cho nên, trong cơ thể hần, lực lượng kinh mạch không thể hình thành một chu thiên tuần hoàn. Đồng thời, lực lượng trước kia chứa đựng ở đan điền cũng đều biến mất không thấy.

Như vậy, Long Vũ muốn chữa thương cũng có chút khó khăn.

Sau khi giật mình một chút, tâm thần Long Vũ trầm xuống. Bắt đầu nghiên cứu, phát hiện tiểu gia hỏa kia giống như có lẽ đã thay thế vị trí đan điền.

Đồng thời, ngoài đan điền còn có toàn bộ năng lượng lôi điện bị hấp thu lúc trước cũng đều ở lại bên trong thân thể của hần. Long Vũ thoáng do dự một chút, rồi đem tâm thần chìm vào bên trong thân thể tiểu gia hỏa, tạm thời tiếp quản hành động của nó.

Long Vũ lại cẩn thận nghiên cứu một phen.

Rất nhanh, hần liền phát hiện tình huống không tính là quá xấu. Đan điền là nứt toác thì hần không chết. Lực lượng trong cơ thể cũng biến mất không còn, chính là chui vào trên người tiểu gia hỏa.

Hơn nữa giờ phút này, tinh thần của hắn tiến vào trong cơ thể tiểu gia hỏa thì có thể thúc dục và sử dụng những lực lượng kia. Đồng thời, hắn phát hiện thời gian thao tác lực lượng tựa hồ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Long Vũ lúc này mới xác định, tiểu gia hỏa xuất hiện là chuyện tốt, mà không phải là chuyện xấu.

Về phần tiểu gia hỏa là dạng tồn tại gì thì hắn vắt óc ra cũng không thể hiểu.

Chữa thương rất thuận lợi. Tốc độ so với Long Vũ tưởng tượng còn nhanh hơn. Tốc độ nhanh đến mức làm chính hắn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Thông qua việc chữa thương, hắn lại phát hiện liên hệ mình cùng tiểu gia hỏa càng thêm sâu sắc.

Long Vũ đã minh bạch rồi. Thứ này, chính là hữu dụng, càng dùng càng linh hoạt. Về phần lai lịch của nó và tình huống thì Long Vũ nghĩ phỏng chừng La Lâm sẽ biết. Khi nào nàng trở lại thì có thể nhờ nàng nghiên cứu.

Kinh mạch phục hồi, nội tạng chữa trị, đau đớn trong cơ thể Long Vũ hoàn toàn biến mất. Hắn cảm giác toàn thân khoan khoái vô cùng.

Chậm rãi mở to mắt, trong Long Vũ hiện lên một đạo ám quang mang màu vàng. Một khắc này, hắn cảm giác cả Huyền Môn, thậm chí cả thế giới đều trong lòng bàn tay của hắn.

Đúng vậy, chính là như vậy, liếc mắt một cái, hắn cảm thấy chính mình biến hóa khác trước. Lực lượng của tâm thần đã được phóng đại vô hạn. Đồng thời, tu vi lực lượng cũng tăng lên.

Long Vũ biết, mạo hiểm đã thành công.

Kỳ ngộ cùng phiêu lưu luôn cùng tồn tại. Bất quá hắn đã thành công. Nhưng hắn cũng chưa yên tâm. Lực lượng này, rốt cuộc có không thể đem liên hệ Quang Minh Tôn Thần cùng mặt trời nháy mắt chặt đứt.

Lắc đầu, Long Vũ phun ra một ngụm trọc khí, chuyện tình đau đầu này bỏ qua đã. Hắn cảm thấy được lần bế quan tu luyện này đã hao phí vài ngày thời gian.

Hắn phải biết rõ ràng. Rốt cuộc mình bế quan vài ngày. Thế cục vũ nội trước mắt là như thế nào? Nhất là Rowling bên kia, rốt cuộc đã có tin tức chưa.

Thời gian càng tới gần, trong lòng hắn cảm giác gấp gáp lại càng mãnh liệt.

327. Chương 85: Thật Sự Có Thần Vận Mệnh Sao?(2)

Lúc Long Vũ đi ra cửa phòng, hắn đột nhiên cảm ứng được hơi thở Quang Minh Tôn Thần. Đồng thời, hắn chứng kiến Đường Hương, Tuyết Cơ, Kim Phụng, Thi Nhân đều đứng cách chính mình không xa, lơ lửng giữa không trung. Về mặt tứ nữ khấn trương, lo lắng. Long Vũ nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng. Chính mình lại làm cho bọn họ lo lắng.

- Yên tâm đi không có việc gì!

Long Vũ vội vàng báo tin bình an cho nữ nhân mình yêu thích.

Tứ nữ nghe vậy, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, nháy mắt xuất hiện ở phía sau Long Vũ, yên lặng nhìn chăm chú vào một đoàn ánh sáng phía trước.

Ngọn núi to như vậy, trừ năm người bọn họ ở bên ngoài ra, tựa không còn có những người khác. Hiển nhiên, những Huyền Môn đệ tử này đã bị Thiên Cơ Tử nghiêm lệnh chờ đợi trong phòng.

- Tôn Thần xuất hiện đi!

Long Vũ nhìn quang đoàn trước mặt, cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu đến đây, vì sao còn không hiện thân...

- Ha ha... Không tệ, xem ra tu vi của ngươi lại tiến bộ!

Người tới chính là Quang Minh Tôn Thần mà quanh thân lộ ra khí tức yêu my. Đến cùng với hắn là hai gã đệ tử đến từ Thiên Ngoại Thiên. Làm cho bọn họ không nghĩ tới chính là, hơi thở rõ ràng đều thu liễm, nhưng vẫn bị Long Vũ phát hiện.

- Tiểu Vũ... Nhìn bộ dáng này của người thì luôn luôn không buông tha cho tìm kiếm phương pháp hủy diệt ta?

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên tà tà cười, hơi hơi cong khóe miệng, hai con mắt màu đen mang theo một tia khí tức lạnh lùng, trừng mắt nhìn Long Vũ:

- Người cảm thấy người có thể làm được sao?

Trong nháy mắt này, Quang Minh Tôn Thần mang theo nụ cười tà. Hắn bắt đầu tản mát ra chiến ý mãnh liệt. Cả người bốc lên sát khí bức người.

- Tôn Thần, người muốn chém gió sao?

Long Vũ hỏi.

- Hừ!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng nói :

- Người còn giả bộ xạo xạo cái gì. Trong cơ thể người thì Thần Anh đều đã hình thành, đã thành tựu Bất Tử Bất Diệt Kim Thân. Tâm thần và lực lượng đều lớn. Ta liếc mắt là có thể nhìn ra, lực lượng của người mạnh tới đâu. Đến đây đi, người yên tâm mà bắt đầu đi...

- Thần Anh?

Long Vũ hơi kinh hãi, trong lòng vui sướng vạn phần. Hắn vạn lần không ngờ tiểu gia hỏa trong cơ thể mình lại là Thần Anh. Cái này là tồn tại trong truyền thuyết.

Về cái từ Thần Anh này, hắn từ ý thức La Hậu đã giải thích qua. Đích thật là tồn tại Bất Tử Bất Diệt Kim Thân. Cũng chính là mục tiêu cuối cùng mà Tu Luyện Giả thời đại kỷ nguyên vũ trụ truy cầu.

Nhưng tin tức từ ý thức La Hậu thì thời đại kỷ nguyên vũ trụ cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào đạt tới trình độ như vậy.

Với chuyện này, Long Vũ vô cùng thỏa mãn.

- Người nghĩ rằng ta không dám đánh với người?

Âm thanh Long Vũ lạnh lùng nói. Đồng thời thúc dục Thần Anh, đem hỗn độn nguyên lực thích phóng đi ra quanh thân hình thành một cổ sát khí, dùng cái này để chống cự khí thế của Quang Minh Tôn Thần.

Khí tức trên người Long Vũ, làm cho Quang Minh Tôn Thần cả kinh.

Lại có thể thật sự là Thần Anh.

Lúc này mới trải qua thời gian ngắn ngủn vài ngày, tu vi không ngờ đột phá đến mức này. Đây chính là cảnh giới cao nhất. Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Lúc trước, Quang Minh Tôn Thần bắt quả cũng chỉ là đoán mà thôi. Hiện giờ cũng có thể hoàn toàn khẳng định.

- Để ta thử xem Bất Diệt Kim Thân rốt cuộc lợi hại đến cỡ nào?

Không có chút gì do dự, Quang Minh Tôn Thần vừa dứt lời, trong tay liền có một đoàn lực lượng cường hãn múa may đi ra, mang theo tiếng xé gió khó nghe, cùng với áp lực không gì sánh kịp, còn thêm một cỗ nhiệt lượng nóng rực.

“ Lực lượng Mặt Trời!”

Trong lòng Long Vũ xuất hiện một suy nghĩ.

Có lẽ đây mới là lực lượng chân chính của Quang Minh Tôn Thần.

Nếu là Long Vũ trước đây, công kích này đến thì sợ là có chút cổ hết sức. Nhưng hiện giờ lại bất đồng, Bất Tử Bất Diệt Kim Thân, lực lượng phòng ngự rất mạnh. Khí thế Quang Minh Tôn Thần cường đại căn bản là không thể chân chính thương tổn hấn. Tay hấn nắm Thiên Sư pháp kiếm, thẳng tắp chém ra, nghênh tiếp một đoàn khí tức nóng bỏng.

Hai cổ lực lượng chưa từng tiếp xúc, nhưng dòng khí song phương cũng đã chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, bão cát cuộn cuộn nổi lên vô số.

Nhất thời, bụi đất đầy trời. Một khắc này, cả không trung đều trở nên âm trầm. Đám người Đường Hương Hương mau chóng lui về phía sau, dừng ở xa xa xem chiến cuộc. Bất quá ai cũng không tính toán xuất thủ, bởi vì các nàng rất rõ ràng, cấp bậc chiến đấu như vậy tuyệt đối không phải là thứ các nàng có khả năng tham dự. Tùy tiện tiến đến, chỉ có thể là làm cho Long Vũ phân tâm.

Quang Minh Tôn Thần cùng hai gã cao thủ đứng ở phía sau hấn đều vẻ mặt không thể tin, đồng thời nhìn Long Vũ bình tĩnh đứng sừng sững.

Quang Minh Tôn Thần đảo mắt trên người Long Vũ:

- Không sai... Đã vượt ra khỏi dự liệu của ta. Song vệ... Các người đi thử chút...

Lời này vừa dứt, thân hình hai gã cao thủ Thiên Ngoại Thiên chợt lóe lên. Quang minh nguyên lực trên người chói sáng cả bầu trời, hướng tới Long Vũ tấn công.

- Không sai, là tu vi Hỗn Độn Quyết.

Long Vũ hơi lấp bắp kinh hãi, mũi chân nhẹ nhàng nhip, thân hình phiêu lãng lui ra ngoài mấy trượng, cầm Thiên Sư pháp kiếm trong tay, lạnh lùng cười.

- Đề tiện...

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Xem ra bọn này giống y chang Vu Thần Ba Độ. Người thật là độc ác, lại có thể hạ độc thủ lên thân tín của mình.

Thiên Sư pháp kiếm ở trong tay đột nhiên vung lên. Chiêu kiếm kia đều là trải qua quy luật Thiên Đạo tối ưu hoá nên tuyệt đối không có bất kỳ sơ hở. Mang theo năng lượng cường đại vô cùng, mũi kiếm bám một cơn lốc, nghênh hướng hai người kia.

Hai người kia cũng là bị kim quang phù chú kích thích, một thân tu vi dĩ nhiên đã thông thiên. Nhưng nhìn bộ dáng kia của Quang Minh Tôn Thần thì cũng không có làm cho ý thức của bọn họ thanh tỉnh.

Bọn họ khi chiến đấu hoàn toàn là dựa vào bản năng. Nói như vậy, lực lượng đã giảm mạnh. Nhưng hai người kia tựa hồ tâm ý tương thông, tiết tấu xuất thủ rất nhịp nhàng, đều nhất trí trong hành động. Kể từ đó, cũng là bù lại khuyết điểm của bọn hấn là thần trí mơ hồ.

-Vấn Thiên Thần Long!

Long Vũ khẽ quát một tiếng nhảy mắt phóng xuất ra sáu Vấn Thiên Thần Long. Lực lượng và cường độ so với trước kia đã lớn hơn rất nhiều. Hấn nhìn vị trí, hướng một trong hai người kia đánh tới.

Hai người này căn bản là không biết trốn tránh. Sáu con Vấn Thiên Thần Long đã đánh qua. Năng lượng cường đại vô cùng, hung hăng đánh trên người của một tên. Khi năm con Vấn Thiên Thần Long đánh qua, người nọ thân mình liền giống điều bị đứt dây, trên không trung vẽ ra một cái đường pa-ra-bôn hoàn mỹ, bị bắn ra rất xa.

Khi rơi xuống đất, máu tươi trong miệng hấn phun ra.

Một người khác thấy thế, gầm rú một tiếng, tốc độ nhanh hơn. Chiêu thức càng thêm điên cuồng, hung hăng hướng Long Vũ đánh úp lại. Bọn hấn quả nhiên là tâm ý tương thông.

Thiên Sư pháp kiếm trong tay Long Vũ bỗng nhiên xẹt qua một đạo đường cong, đâm ra một đạo kiếm quang màu vàng lợt, xuyên thủng thân thể. Bụng của mình thì lưu lại một đạo miệng vết thương.

Quang Minh Tôn Thần khiếp sợ nhìn Long Vũ. Không nghĩ tới hai người đủ để so sánh với đệ tử Hỗn Độn Quyết cư nhiên không đỡ được quá mười chiêu. Thật sự là không thể tưởng tượng được.

Hắn mang theo hai gã đệ tử tới đây, chính là vì thử thân thủ của Long Vũ.

Nhìn như vậy, thân thủ của Long Vũ so với tưởng tượng của hắn còn lợi hại hơn rất nhiều.

Con người yêu dị của Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên trở nên trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, quanh thân bắt đầu tản mát ra sát khí kinh người.

- Thật là lợi hại !

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nói. giống như hai người sắp bị giết kia cùng với hắn không quan hệ chút nào. Lấy thân thể hắn làm trung tâm, một cỗ năng lượng cường đại nóng cháy không ngừng phát ra.

Quang Minh Tôn Thần xuất thủ. Hắn nhất định tự mình đi thử xem. Nếu không là khó có thể tiêu diệt mối tai họa này. Khí tức nóng bỏng mang theo khí thế vương giả không gì sánh kịp đánh tới Long Vũ.

Quang Minh Tôn Thần toàn lực xuất ra một kích. Long Vũ tự nhiên là không dám lơ là, nhất là trong chiêu thức kia còn xen lẫn một chút lực lượng Mặt Trời. Điều này làm cho trong lòng hắn có chút lo lắng.

Né tránh một chiêu này cũng không dễ dàng, Long Vũ bay xéo ra vài thước, cả người che bằng lực lượng hỗn độn.

Đôi mắt Quang Minh Tôn Thần hơi híp lại, thế công lại chưa từng ngừng lại, lại kích phát ra một cỗ lực lượng cường đại đánh úp về phía Long Vũ. Cho tới nay, Quang Minh Tôn Thần đều che dấu thân phận của mình, thực lực của chính mình. Hiện giờ đến nơi này, chính là hoàn cảnh sinh tử. Hắn cũng không muốn che dấu cái gì.

Đương nhiên, không đến thời khắc bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không liều mạng.

Bởi vì hắn sử dụng lực lượng Mặt Trời cũng là có hạn. Nếu quá mức, sẽ khiến Thiên Đạo chú ý. Đến lúc đó, thì đã hết hy vọng.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng. Thiên Sư pháp kiếm mạnh mẽ bổ ra, kiếm thế từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp tiếp xúc với lực lượng của Quang Minh Tôn Thần. Hắn cũng muốn thử xem, bây giờ mình rốt cuộc là bao nhiêu cân lượng. Đồng thời cũng muốn nhìn một chút, chính mình đến tột cùng có nắm chắc mấy phần.

- Âm!

Một tiếng vang kinh thiên động địa, bụi đất tung bay. Thân ảnh hai người đồng thời bạo lui.

- Lão tặc này quả nhiên có chút môn đạo.

Trong lòng Long Vũ thâm nghĩ, đồng thời cường chế không phun máu ra. Cũng may bây giờ hắn là Bất Tử Bất Diệt Kim Thân. Nếu không cứ để lực lượng đánh vào như vậy, hắn rất khó thừa nhận.

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần càng lộ âm trầm. Một chiêu chưa hiệu quả, hơi hơi điều tức một chút. Thân mình bay lên trời, đột nhiên hét lớn một tiếng. Quanh thân lực lượng bắn ra giống như mũi nhọn ánh sáng.

Trên thực tế, hắn chính là hoá thân của năng lượng của mặt trời.

Giờ này khắc này, Quang Minh Tôn Thần cơ hồ đã dùng đòn sát thủ. Một chiêu này sử dụng ra, khắp nơi đều có Quang Minh Tôn Thần. Mà cái làm kẻ khác không kịp đề phòng chính là, Huyền Môn tựa hồ cũng bị bao phủ.

Lúc này, trong lòng Long Vũ hiện lên một tia bất an. Hắn nhắm mắt lại tựa hồ đang nghỉ ngơi điều dưỡng. Thần Anh cũng mở ra con ngươi sáng ngời.

Ngay lập tức, Long Vũ cảm giác áp lực quang thân mình nhất thời giảm bớt rất nhiều.

328. Chương 85: Thật Sự Có Thần Vận Mệnh Sao?(3)

Quang Minh Tôn Thần thừa cơ đem công kích áp chế. Đối mặt với công kích ừn ừn kéo đến, Long Vũ chỉ cảm thấy áp lực, hít thở không thông. Hơn nữa, hắn cũng lo lắng những nữ nhân phía sau mình có thể thừa nhận được hay không.

Dưới tình thế cấp bách, Thiên Sư pháp kiếm xoay trở lại rồi vung lên. Long Vũ nhờ lực lượng Thần Anh hiệp trợ mà xuất ra một đạo công kích long quyển phong đạt hơn mười thước.

Đồng dạng là các công kích khác nhau cũng bay đầy trời. Hai lực lượng mạnh ngang nhau nhưng đã chạm vào nhau.

-Rầm rầm!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên vang lên. Nhất thời thiên địa biến sắc. Một cỗ năng lượng cường đại không thể tưởng tượng nổi, ầm ầm nổ tung. Âm linh thái dương đỉnh trên không trung và toàn bộ Địa Âm vân bỗng nhiên không thấy nữa. Chỉ còn một khí tức nóng cháy cùng cuồng bạo. Đường Hương Hương vội vàng bảo vệ bọn tử muội, hơn nữa cũng không ngừng lui về phía sau. Đồng thời, toàn bộ cao thấp trong Huyền Môn đã được Thiên Cơ Tử an bài, mở ra thủ sơn đại trận của Phượng tộc để chống cự với sóng xung kích của hai cỗ lực lượng sau khi nổ mạnh.

Không gian bỗng nhiên vặn vẹo một trận. Hai người mang theo hai lực lượng cường đại đánh nhau lại có thể đem không gian xé toang ra một lỗ bự. Trong thiên địa chỉ còn lại tiếng rít chói tai bén nhọn.

Chừng nửa giờ sau thì bốn phía mới trở nên yên tĩnh trở lại.

Giữa không trung, hai người vẫn lẳng lặng lơ lửng.

Quang Minh Tôn Thần ngơ ngác, bất kể như thế nào hắn đều không thể tưởng được. Hắn vận dụng cơ hồ là một phần ngàn lực lượng Mặt Trời, cư nhiên Long Vũ không chút thương tổn.

Hắn oán hận trừng mắt nhìn Long Vũ một cái, trong lòng suy tư về nên như thế nào giải quyết tốt hậu quả.

Long Vũ cũng không nghĩ tới. Hắn lại có thể bình yên vô sự sau khi hai người giao phong.

Lần đầu tiên hắn được thể nghiệm lực lượng Thần Anh. Đồng thời cũng biết lực lượng phòng ngự của Bất Tử Bất Diệt Kim Thân rốt cuộc cường hãn đến cỡ nào.

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần dấy lên lửa giận vô tận:

- Ngươi thật sự muốn đối đầu với ta?

- Hiện tại ta không thể trả lời vấn đề này của ngươi. Mà ta còn không biết, ta rốt cuộc nên làm như thế nào?

Long Vũ ăn ngay nói thật.

Ở trước mặt hắn chỉ có hai lựa chọn. Nhưng là trước mắt, bất kể lựa chọn nào hắn đều bất lực. Chuẩn xác là, cái nào cũng không dễ.

- Ngươi còn có thời gian năm ngày!

Quang Minh Tôn Thần đột nhiên nở nụ cười:

- Ta cho ngươi thời gian không nhiều lắm. Năm ngày sau, ngươi phải làm ra lựa chọn. Nếu không thì cùng ngọc thạch câu phần.

Quang Minh Tôn Thần dường như cố ý muốn cho toàn bộ Tam Giới biết. Lúc nói chuyện, trong giọng nói ẩn chứa linh lực. Trong Tam Giới phàm là người tu đạo, đều có thể nghe lời của hắn.

Nói cách khác, bí mật mà Long Vũ luôn luôn giấu ở trong lòng. Bây giờ đã không còn là bí mật.

Đệ tử Huyền Môn nhất thời giống như bùng nổ, sôi nổi ồn ào lên. Bọn hắn thậm chí oán hận Long Vũ đã phong tỏa tin tức. Bọn hắn cũng oán hận Long Vũ đã làm trễ nãi thời gian.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, Cửu Huyền Nhân Hoàng, Bồ Đề Kim Phật đều cùng tìm Long với hy vọng Long Vũ có thể cho bọn hắn một cái công đạo.

Đối với việc lần này, trong lòng Long Vũ có chút tức giận.

Quang Minh Tôn Thần bày ra bộ dáng muốn đứng một bên xem cuộc vui, cười lạnh. Đây cũng là kết quả hắn muốn. Hắn chính là muốn cho Long Vũ biết. Người muốn tốt cho người khác, người khác chưa hẳn biết hảo ý của người.

Đối mặt chất vấn của tam đại lệnh chủ, Đường Hương Hương phi thân tiến lên chất vấn, nói :

- Long Hoàng, Cửu Huyền Nhân Hoàng, Bồ Đề Kim Phật, các người đây là ý gì.. Anh Vũ vì an nguy vũ nội, một mình thừa nhận áp lực cực lớn. Từ trước tới nay, hắn luôn luôn tiêu trừ tai nạn cho vũ nội. Các người chẳng những không cảm kích, ngược lại còn bày ra thái độ như thế. Thật sự là làm cho người ta thất vọng đau khổ.

- Hừ!

Thái độ Cửu Huyền Nhân Hoàng cũng bất hảo:

- Hậu Thổ, người nói cho mọi người cùng nghe. Ta hỏi người. Tai nạn lớn như vậy, vì cái gì không thương nghị cùng chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta năm lệnh Phương Thiên Địa sẽ không có một chút tác dụng nào sao? Lực lượng nhiều người như vậy , chúng ta Ngũ Phương Thiên Lệnh Chủ dù sao vẫn còn có chút bổn sự.

- Đúng vậy!

Long Hoàng cũng oán hận nói:

- Trên đời chuyện tình cho tới bây giờ đều nói không rõ ràng. Các người dựa vào cái gì đã cảm thấy chúng ta giúp không được. Thời gian lúc trước đã lãng phí quá nhiều, bây giờ nói xem chuyện gì đang xảy ra?

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật cũng chính sắc nói:

- Nếu ta không có nghe nói bấy thì vũ nội hắn là chỉ còn có thời gian năm ngày thôi sao? Long thí chủ, chúng ta biết người có thần thông quảng đại. Nhất định có thể tránh thoát một kiếp này, nhưng là chúng ta làm sao bây giờ? Còn có hàng tỉ sinh linh trong Tam Giới. Người thật quá tự phụ.

- Sự tự phụ của người, cơ hồ đoạn đường sinh cơ của mọi người chúng ta.

Long Hoàng thở phì phì nói.

- Im miệng!

Long Vũ rất cục tức giận , hắn nghiêm mặt nói:

- Ba vị, trước tiên các người không nên kích động. Ta hỏi các người, các người biết lần này gặp phải tai nạn gì sao?

- Không biết!

Bồ Đề Kim Phật ăn ngay nói thật, nói :

- Chúng ta chỉ biết là, lần này phiền toái lớn, bởi vì người đã lãng phí thời gian.

- Được rồi, các người đã không biết gì mà còn bày đặt nói lung tung?

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Chuyện tình Vu Thần lần trước, các người có biện pháp không?

- Không có!

Cửu Huyền Nhân Hoàng nói :

- Lực lượng của Vu Thần cũng không phải là thứ chúng ta có khả năng chống cự.

- Vậy được.

Long Vũ nói:

-Sự tình lần này còn hơn sự tình lần trước vạn lần. Sự tình lần trước các người giải quyết không được. Vậy thì chuyện tình lần này nhóm các người có thể làm cái gì? Ta cũng không phải không muốn nói cho mọi người. Nhưng cái chính là không muốn nói sớm khiến cho mọi người khủng hoảng. Đoạn thời gian này, ta luôn luôn cố gắng. Các người cũng đừng đi theo mà trách cứ. Nếu như không còn cách nào giải quyết, tất cả đều phải cam chịu số phận.

Nghe Long Vũ nói như thế. Mọi người đã nắm bắt được đạo lý.

Nhưng sự việc này quá lớn nên không ai rời khỏi.

Nghe theo lời của Quang Minh Tôn Thần thì chỉ còn có thời gian năm ngày.

Thời gian năm ngày có thể làm cái gì. Chợp mắt hay ăn bữa cơm. Đối với tồn tại như năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, thời gian năm ngày cơ hồ có thể xem nhẹ. Thậm chí thời gian năm năm, năm mươi năm đối với bọn hắn mà nói, đều không có bao nhiêu ý nghĩa. Bọn hắn không hy vọng mình mới đi không lâu thì liền chết không minh bạch.

- Lướt thôi.

Long Vũ không kiên nhẫn phát tay, nói:

- Các người lưu lại cũng không có một chút tác dụng. Rời đi sớm một chút, im lặng chờ đợi kết quả đi.

- Đi thôi!

Ngay lúc này, lệnh chủ Dục Giới Hắc Thiên Ma Thần đột nhiên xuất hiện cười lạnh một tiếng, nhìn ba người Long Hoàng, nói:

- Biết căn nguyên lực lượng của Quang Minh Tôn Thần là cái gì không? Mặt Trời. Chính là Mặt Trời mà có thể khiến chúng ta sinh tồn. Sự uy hiếp đến an toàn vũ nội là từ trên người của hắn. Hắn có thể tại trong khoảnh khắc đem cho hủy diệt vũ nội. Đương nhiên, chính hắn cũng sẽ hủy diệt theo. Bây giờ kỳ vọng lớn nhất của chúng ta chính là Tiểu Vũ có thể nghĩ ra phương pháp đối phó với Quang Minh Tôn Thần.

Lời này vừa nói ra, ba người Long Hoàng nhất thời ngây dại.

Ba người rất nhanh trao đổi ánh mắt một cái. Cuối cùng quyết định rời khỏi.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa đều là những người nói một không nói hai. Cho nên bọn hắn biết Hắc Thiên Ma Thần cũng không có nói dối. Hiện giờ, đám người này cũng chân chính minh bạch lời nói vừa rồi của Long Vũ.

Đúng vậy, lần này nguy hiểm đích xác hơn xa lần trước.

Bọn hắn lưu lại, cũng vô dụng.

Long Vũ sở dĩ giấu diếm, thật ra cũng vì bọn hắn mà suy nghĩ.

Khi nghĩ đến đây, ba người Long Hoàng chợt cảm thấy áy náy.

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật thấp giọng tuyên một tiếng a-di-đà phật, lập tức cung kính hướng tới Long Vũ hành một đại lễ nói:

- Long thí chủ, nhờ vả.

Long Vũ gật gật đầu không nói cái gì nữa.

Hắc Thiên Ma Thần đợi ba người Long Hoàng đi rồi, lập tức bay qua kêu Kim Phương các nàng cũng rời khỏi. Hắn có thể cảm thấy được, hai cường giả của vũ nội sắp xảy ra một trận chiến sống còn.

Quang Minh Tôn Thần triệu hồi hai con rồi. Lập tức nhìn Long Vũ mỉm cười, quay đầu nhìn bóng lưng đám người Long Hoàng , nhẹ giọng nói:

- Nhìn thấy không, đây là đám người người thê sống chết bảo hộ. Người cảm thấy đáng giá sao?

- Vì cái gì không đáng?

Nghe vậy, Long Vũ nhú mày hỏi:

- Đây chỉ là một trường hợp sẽ... Hiện tại đã được giải quyết.

- Người thật sự không chịu thỏa hiệp sao?

Nhìn khuôn mặt mỉm cười kia của Long Vũ, thanh âm của Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên có chút trầm thấp hỏi.

- Ta nói rồi. Ta hiện tại không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Long Vũ mím chặt môi, khẽ gật đầu. Thanh âm chậm rãi, kiên định không có chút nào dao động.

Im lặng một chút, Long Vũ nói giống như trào phúng:

- Chỉ có thời gian năm ngày mà người đợi không được sao?

- Ta hiện tại cũng không ép người tỏ thái độ. Chính người cũng thấy đồng bạn người. Dù sao ta bây giờ đã chuẩn bị. Đến lúc đó, chẳng qua là cá chết lưới rách thôi sao.

Long Vũ thản nhiên cười cười, nhún vai, nói:

- Chỉ cần ta tận lực, bất kể là kết quả gì, ta cũng sẽ không tiếc nuối.

Quang Minh Tôn Thần cười khổ nói:

- Tư tưởng này của các người ta vĩnh viễn đều khó có khả năng hiểu. Mà ta cũng không muốn hiểu. Tóm lại, người chỉ có thời gian năm ngày.

Nghe vậy, Long Vũ cũng đành phải cười khổ lắc đầu.

Đúng vậy, thời gian cấp bách.

Vận mệnh Tam Giới, vũ nội, hàng tỉ sinh linh nằm ngay tại trong tay hắn.

Trách nhiệm trên vai rất nặng nề.

- Long Vũ, ta phải đi. Người biết là lấy lực lượng hiện tại của người thì không thể nháy mắt chặt đứt liên hệ của ta cùng Mặt Trời. Người không có cơ hội. Nếu ta là người, ta sẽ đi cẩn thận nghiên cứu quy luật Thiên Đạo.

Quang Minh Tôn Thần nói nói :

- Năm ngày sau, ta muốn có một đáp án chính xác. Nếu người thật muốn ép người quá đáng, cho dù là liều mạng chết, ta cũng muốn hàng tỉ sinh linh trong vũ nội chôn cùng ta.

- Lấy lực lượng hiện tại của người, số người có khả năng cứu bắt quá cũng chỉ là mấy nghìn người.

Quang Minh Tôn Thần cười nói.

- Đây là chuyện của ta.

Long Vũ thở dài nói:

- Làm sao phải khổ như vậy chứ? Vì cái gì người không thể cao thượng một chút. Tạo ra cơ hội, lưu một đường sinh cơ cho người khác...

- Ha ha!

Quang Minh Tôn Thần khinh thường cười cười:

- Người cảm thấy ta là hạng người như vậy sao? Nhân bất vi kỳ, ta cảm thấy được những lời này là nhiều triết lý xã hội loài người nhất. Ta rất đồng ý. Hôm nay đã nói cho người biết rõ rồi đó. Ta Quang Minh Tôn Thần kỳ thật chính là vì mình mà sống.

- Cút đi, lão tử khinh bỉ người.

Long Vũ rất cục nịnh không được phát ra một câu nói tục.

Không phải Long Vũ thích nói tục, mà chính là vì lời nói của Quang Minh Tôn Thần thật sự là quá vô sỉ.

Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô cùng vô sỉ.

Hắn thực không nghĩ ra. Người có tâm tình như vậy làm sao có thể tu luyện đến một cảnh giới cao thế này. Chẳng lẽ đây cũng là do thần Vận Mệnh an bài sao?

Thần Vận Mệnh, rốt cuộc là có tồn tại hay không?

- Tái kiến, chúc người may mắn!

Quang Minh Tôn Thần tới đây chỉ muốn thử. Hiện giờ mục đích của hắn đã đạt được. Long Vũ tu thành Thần Anh, thành tựu Bất Tử Bất Diệt Kim Thân. Điều này làm hắn ngoài ý muốn, bất quá lực lượng của hắn không phải là mạnh mẽ có thể so sánh với Thiên Đạo.

Nhưng giờ phút này tâm tình của hắn cũng vô cùng khẩn trương. Nếu Long Vũ căn bản là không có biện pháp như lời nói, chắc chắn bao cố gắng lâu nay thành công đã tròng.

Quang Minh Tôn Thần cũng không muốn ngọc thạch câu phần, còn sống mới là tốt.

- Thực sự có thần Vận Mệnh sao?

Ngay tại Quang Minh Tôn Thần xoay người rời khỏi trong nháy mắt, Long Vũ lên tiếng hỏi.

329. Chương 86: (1)

Quang Minh Tôn Thần nghe vậy, sửng sốt một chút, xoay đầu lại:

- Người cũng bắt đầu tin?

- Ta không biết!

Long Vũ nói thật. Hắn thật sự không biết. Hắn không tin vận mệnh nhưng vận mệnh lại khó có thể nắm lấy.

Quang Minh Tôn Thần cười cười, mang theo ý vị thâm trường:

- Ta đã nói với người rồi. Trên thế giới này, ngoại trừ thiên đạo ở ngoài, còn có thần Vận Mệnh. Hắn quản toàn vận mệnh của thiên hạ sinh linh. Nếu vũ nội nhất định bị hủy diệt, vậy dù là ai cũng không ngăn được chuyện này. Cho dù là ta và người đều không được.

- Ngay cả vận mệnh của mình, người cũng nắm giữ không được?

Long Vũ trào phúng nói.

- Thì sao?

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng:

- Ta không thể nắm trong tay vận mệnh của mình nhưng ta có thể nắm trong tay vận mệnh của người khác.

- Đây quả thật ra là một chuyện thú vị.

Quang Minh Tôn Thần cười nói.

- Biến thái.

Long Vũ hừ một tiếng nói:

- Người cút đi. Thời gian năm ngày, nói ngắn cũng không ngắn, ta có thể làm rất nhiều chuyện. Hơn nữa thời gian năm ngày cũng đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

- Chỉ mong người không làm ra sự tình mà người sẽ hối hận.

Quang Minh Tôn Thần sau khi lưu lại những lời này liền xoay người ly khai.

Long Vũ cũng không còn bộ dáng mạnh mẽ nữa.

.....

... ..

Đêm tối buông xuống, bóng đêm bao phủ. Trên bầu trời, trăng bạc treo cao, ánh trăng thản nhiên chiếu xuống. Chậm rãi đem một chút hắc ám đuổi đi. Một sự yên lặng bao trùm trên đỉnh núi. Long Vũ, Đường Hương Hương im lặng, sóng vai đứng thẳng. Thật lâu sau, Long Vũ ngẩng đầu nhìn sao trời, thở dài:

- Anh không có nắm chắc.

Đường Hương Hương nhìn Long Vũ, mỉm cười nói:

- Anh đã cố gắng rất nhiều rồi. Không quản thành công hay thất bại, anh đã làm việc anh nên làm. Không thẹn với lương tâm là được rồi.

Nghe vậy, đồng tử trong mắt Long Vũ bỗng nhiên phát sáng lên:

- Làm gì mà phải thở dài. Anh đã làm được việc anh nên làm.

Đường Hương Hương gật đầu cười:

- Anh Vũ. Em với anh cùng nhau tiến thoái.

- Không được!

Long Vũ nói :

- Em phải mang theo người thân của anh nhân lúc này mà rời đi. Mọi người đi tới một nơi an toàn mà đợi. Đương nhiên, anh sẽ đợi La Lâm xuất quan rồi mới quyết định.

- Còn có thời gian năm ngày!

Đường Hương Hương yếu ớt nói.

- Yên tâm đi, La Lâm chậm nhất là ngày kia liền xuất quan. Đến lúc đó anh có thể từ cô ấy mà có được đáp án. Vạn nhất nếu không được thì anh chắc chắn sẽ bảo vệ sự an toàn của mọi người.

Long Vũ nghiêm túc nói.

- Anh Vũ, chúng em nghe theo an bài của anh. Anh nói cái gì làm cái đó.

Đường Hương Hương đã rõ ràng tính khí Long Vũ, hơi trầm ngâm. Sau đó vẫn chưa cự tuyệt phần tình ý này của Long Vũ, gật đầu cười:

- Không quản gian nan thế nào, em đều cùng anh đối mặt.

Long Vũ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn sao trời, nhẹ giọng nói:

- Ánh sao ban đêm thật đẹp.

Đường Hương Hương nhẹ gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, em hy vọng có thể cùng với anh luôn luôn thưởng thức khung cảnh tuyệt vời này.

Nghe lời nói của Đường Hương Hương, trong lòng Long Vũ nổi lên một chút lo lắng.

- Tiểu Vũ. Sao vậy?

Tuyệt Cơ phi thân lại gần, nhìn thấy hắc sóng vai đứng chung một chỗ với Đường Hương Hương, trong lòng lại có chút hâm mộ.

- Chị Tuyết Cơ sợ hãi sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Tuyết Cơ dịu dàng cười nói:

- Chị không sợ, chỉ cần ở cùng một chỗ với em thì không có bất kỳ sợ hãi gì.

Nói xong, Tuyết Cơ chạy tới gần hắn.

Long Vũ nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nàng. Tuyết Cơ cùng Đường Hương Hương đều bối rối vì đối phương ở đây mà xấu hổ. Dù sao các nàng vẫn đang có quan hệ thầy trò. Trong lòng tuy đã thừa nhận đối phương nhưng cùng nhau ở ở một chỗ lại là một chuyện khác.

Long Vũ tựa hồ cũng nhận ra sự xấu hổ hai người, lập tức buông Tuyết Cơ lại, cười nói:

- Chị Tuyết Cơ, em cùng Hương Hương đã thương nghị xong. Trước đại kiếp nạn ba ngày thì em sẽ đem mọi người đưa đến một địa phương an toàn. Bất kể thế nào, em cũng phải bảo đảm chắc chắn an toàn của mọi người.

- Ừ.

Tuyết Cơ cũng nhẹ nhàng gật đầu. Chuyện tình đang trong lúc mấu chốt, nàng cũng không muốn tranh luận cùng nam nhân, để tránh tăng thêm phiền não cho hắn.

- Không còn sớm nữa, nên đi nghỉ ngơi.

Tuyết Cơ nói.

Long Vũ mỉm cười, nhìn Đường Hương Hương nói:

- Hương Hương, đêm nay em giúp anh nhé.

Lời vừa dứt, khuôn mặt Đường Hương Hương ửng đỏ, càng phát ra có vẻ xinh đẹp động lòng người, nàng nhún nhún nói:

- Nhưng ... Nếu sư tôn biết thì sẽ cười em.

Đường Hương Hương cảm giác nếu cùng Tuyết Cơ đồng thời ở cùng một chỗ, sẽ rất xấu hổ.

Long Vũ có tâm làm loạn với đôi cô trò này nên sẽ không buông tha. Hắn đi tới đem thân thể nữ nhân mềm mại ôm vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Hai người đều là nữ nhân của anh. Sau này sẽ xưng hô tỷ muội tương xứng, cũng đừng quản nhiều như vậy.

Nói xong, làm trò trước mặt Tuyết Cơ, miệng Long Vũ dọc theo khuôn mặt đỏ ửng của Đường Hương Hương xuống đến dưới cổ.

Đường Hương Hương xấu hổ nói :

- Anh thật là sắc lang đáng ghét.

Long Vũ ha ha cười đem nàng cường hoành ôm vào trong ngực. Bàn tay to từ dưới váy sờ vào cấm địa của nàng. Trong lúc đó, Đường Hương Hương trộm nhìn Tuyết Cơ, liếc mòng ngăn cản bàn tay to của hắn:

- Anh thật là xấu xa.

Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Chỉ sợ là khẩu thị tâm phi nha.

Tuyết Cơ đứng ở một bên, cũng không biết nên đi hay ở lại.

Đi thôi. Trong lòng nàng có ít nhiều có chút chua xót, thậm chí có chút hâm mộ. Lưu lại hay sao? Người ta đang liếc mắt đưa tình, chính mình đứng đợi thật sự là xấu hổ.

Long Vũ cũng cố tình, dùng việc này để điều tiết không khí trầm trọng.

Trải qua sự vô về chơi đùa của hắn, đôi tay Đường Hương Hương gắt gao chống cự rất cực đã lỏng xuống, tay của Long Vũ rất cuộc có thể thuận lợi xâm nhập. Có lẽ bởi vì Tuyết Cơ đứng một bên, trong lòng Đường Hương Hương vừa kích thích lại vừa xấu hổ. Hai loại cảm giác trái ngược lại làm cho thân thể của nàng trở nên miễn cưỡng. Nàng khẽ cắn chặt môi anh đào, thân thể mềm mại không chịu nổi mà rung mình từng đợt.

- Hai người nghĩ rằng tôi không tồn tại à?

Tuyết Cơ rất cực nhẹn không được lên tiếng.

Đường Hương Hương nhất thời kinh hô một tiếng, nhân cơ hội thoát khỏi ngực Long Vũ.

Cái loại vô sỉ như Long Vũ cũng không cần phải nói, hắn vẫn cười cười:

- Chị Tuyết Cơ, đêm nay chị cũng phải giúp em...

Long Vũ đã quyết tâm, muốn cùng hai cô trò này chơi trò một con rồng hí hai con phượng. (DG: hí hí)

Lời này vừa nói ra, hai má Tuyết Cơ nhất thời cũng trở nên ửng đỏ.

-Phi!

Khẽ gắt một tiếng, Tuyết Cơ định rời khỏi nhưng trong lòng thì có chút chờ mong.

- Chị Tuyết Cơ, đừng có chuồn.

Long Vũ vội vàng đuổi theo, đã thấy Tuyết Cơ đột ngột tăng tốc, nháy mắt đã chạy ra xa. Tuyết Cơ dù sao cũng mặt mỏng, nếu cùng đệ tử hầu hạ cùng một người nam nhân, thật sự có chút mất mặt.

Long Vũ cũng không cố chấp, không tiếp tục đuổi theo mà là cùng Đường Hương Hương về tới phòng của mình. Khi trên đường trở về được, hắn trực giác Tuyết Cơ vẫn đi theo phía sau.

330. Chương 86: (2)

Sau khi bịt chặt cửa phòng, Long Vũ nhẹ nhàng cởi váy dài của nàng ra. Khuôn mặt Đường Hương Hương đỏ hồng nói :

- Tuyết Cơ sư tôn sẽ đến không?

- Không biết!

Long Vũ khẽ cười một tiếng cởi sạch áo trong của nàng ra, lộ ra bộ ngực sữa, màu tuyết trắng xinh đẹp,cao ngất. Bàn tay to của hắn dọc theo cổ trắng của nàng không ngừng di động xuống dưới. Đến hai vú trắng ngần, hắn không ngần ngại xoa nắn ra đủ kiểu hình dạng.

Đường Hương Hương không thể kìm lòng, miệng phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Long Vũ xấu xa cười, cách hắn khiêu khích thay đổi hẳn, trực tiếp hướng về phía bụng nữ nhân. Tiếp đó lại đi xuống một chút. Dừng tay chỗ có chút ướt át.

Thân thể Hương Hương mạnh mẽ run lên một trận, vô lực ngã ra sau, cả thân thể mềm mại hình thành một đường cong mê người. Thời khắc này đã quên đi ngưỡng ngừng trong nội tâm. Đôi mắt đẹp hiện lên vẻ nhộn nhạo dễ thương, môi anh đào khẽ mở, thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc rung động nhân tâm.

Long Vũ dán ở cặp môi thơm nóng rực của nàng, thân hình đã sớm nổi hứng, dùng sức mà đào địa phần hẹp hòi mà ướt át trong cơ thể của Đường Hương Hương.

Đường Hương Hương dưới sự vô ý mà ôm sát Long Vũ. Thân thể của bọn họ kết hợp càng thêm chặt chẽ.

- Thoải mái sao?

Long Vũ hỏi.

- Ân!

Đôi mắt đẹp của Đường Hương Hương hàm chứa xuân ý, gật đầu. Thân thể mềm mại không tự chủ được lại phát ra một trận khoái ý run rẩy.

Long Vũ mừng rỡ trong lòng, toàn lực đem nàng đưa lên đỉnh khoái hoạt.

Đường Hương Hương hoàn toàn đắm chìm trong lòng Long Vũ. Hắn gây cho nàng từng đợt rồi lại từng đợt sóng tình dục bên trong. Thân thể mềm mại liễu mạng nghênh đón thể công của nam nhân đồng thời phát ra tiếng rên rĩ càng ngày càng lớn. Thanh âm ai oán du dương.

Có thể làm cho Vu Thần duy nhất của vũ nội có thể dưới thân thể mình uyển chuyển xu nịnh. Đích thật là chuyện vui lớn nhất.

Đường Hương Hương khoái hoạt cực điểm, phát ra thanh âm đã gần như khóc. Thân thể mềm mại không ngừng phát run, đã hoàn toàn tê liệt nằm trên giường, tứ chi gần như co rút quăn quanh trên người Long Vũ.

Ngoài cửa, chính là Tuyết Cơ khi nãy bám theo một đoạn mà đến. Sau khi được nghe tiếng rên rĩ bên trong gian vang ra không ngừng, sắc mặt đã ửng đỏ nay càng tăng lên. Trong lòng thậm chí có chút hối hận, chính mình sẽ không ngờ đã buông tha cho một cơ hội tốt như vậy.

Về mặt Đường Hương Hương hạnh phúc cuộn tròn trong lòng Long Vũ. Hắn khe vuốt vuốt lưng trần bóng loáng của nàng. Làm cho Đường Hương Hương phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Chị Tuyết Cơ ở ngoài cửa.

Đường Hương Hương khe vuốt vuốt lồng ngực của hắn, thấp giọng nói:

- Có phải hay không đều bị người nghe thấy được.

Long Vũ cười nói:

- Đó là tự nhiên.

- Ha ha. Anh nghĩ chị Tuyết Cơ nhất định suy nghĩ tại sao đệ tử của mình như lại phong tao, rên rĩ rất lớn như vậy.

Long Vũ cố ý trêu ghẹo.

- Chán ghét.

Khuôn mặt Đường Hương Hương đỏ hồng, vùi đầu vào trong áo ngủ bằng gấm. Long Vũ cũng cười lớn, đem nàng ôm chặt lấy. Đường Hương Hương bỗng nhiên gắt gao ôm cổ của Long Vũ, dán sát vào bên tai nam nhân nhẹ giọng nói:

- Anh kêu sư tôn vào đi. Chúng ta cùng nhau... (Dịch : Ta thích

(20).gif. Biên : Không thích còn là Nòng Nọc sao :48 :)

Trong lòng Long Vũ nhất thời bị những lời này của nàng kích thích lần thứ hai. Nương theo tiếng rên rĩ mê người của nàng, hai người lại bắt đầu thảo phạt một lần nữa.

Tuyết Cơ đứng ngoài cửa khoảng ba canh giờ, rốt cục chống đỡ không được nữa liền ly khai. Sau khi trở về, đành phải tự kỷ để an ủi mình.

Đáng tiếc da mặt của nàng không đủ dày, nếu không liền có thể đẩy cửa đi vào, gia nhập vào trong trò chơi.

Sáng sớm, sau khi Đường Hương Hương đã hầu hạ Long Vũ rửa mặt xong, liền rời đi.

Hắc Thiên Ma Thân luôn luôn chờ ở cửa, tựa hồ có chuyện quan trọng.

Long Vũ sau khi xuất môn cười hỏi:

- Hắc Thiên, có chuyện gì sao?

Hắc Thiên Ma Thần ghé vào bên tai Long Vũ nhỏ giọng nói:

- Nghe nói tiểu tử ngươi tính toán đem thân nhân của mình bí mật hộ tống đến mộ địa phương an toàn, có thể tính ta theo không?

Long Vũ nghe vậy, sắc mặt nghiêm chỉnh, nói:

- Ai nói, ta như thế nào không biết. Ta chưa từng nghe qua có chuyện như vậy?

Hắc Thiên Ma Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Được rồi, tâm tư của ngươi ta còn có thể không biết sao. Ngươi sẽ không cho ta đi theo sao?

-Ngươi rất sợ chết?

Long Vũ hỏi.

Hắc Thiên Ma Thần nhú mày nói :

- Đây không phải là vấn đề có chết hay không. Đã có cơ hội để sống, ngay cả thằng ngu cũng không ngồi ở đây chờ chết.

Long Vũ cười nói:

- Lời của ngươi rất chân thực, bất quá trước mắt ta cũng chưa có quyết định. Trở về mà chờ tin tức của ta đi. Đúng rồi, mấy ngày nay nhất định phải làm yên lòng Dục Giới. Ngàn vạn lần đừng gây ra tai vạ gì.

Hắc Thiên Ma Thần cười nói:

- Yên tâm đi, ta đều đã sắp xếp xong xuôi. Ta thấy ta nên ở lại Huyền Môn chờ đợi thêm mấy ngày cũng được. Đến lúc đó thì thời gian cũng vừa đủ.

.....

.....

Tính mạng của chúng sinh chỉ còn lại có thời gian năm ngày. Bọn họ cũng không biết, trước kia đang làm cái gì, hiện tại vẫn làm cái đó. Không phải là bọn họ tiêu sái, mà là bọn họ cái gì cũng không biết.

Không biết là hạnh phúc.

Có lẽ chính ý tứ này.

Đương nhiên, mọi sự đều không có tuyệt đối. Trong xã hội loài người không phải là tất cả mọi người đều không biết rõ tình hình... Tuy rằng Long Vũ phong ấn nguyên lực trong cơ thể Thiên Nguyên. Nhưng hắn vẫn biết, vũ nội bị tấn công.

Từ hôm nay tính thì chỉ có năm ngày.

Ngày thứ năm chính là một ranh giới.

Nếu ngày thứ năm không có việc gì thì vũ nội sẽ an toàn. Ngày thứ năm tới, thì hàng tỉ sinh linh trong vũ nội có thể sẽ bị hủy diệt và cũng bao gồm chính hắn.

Đương nhiên, hiện giờ hắn thật sự nhìn sinh tử vô cùng nhạt.

Mấy ngày nay, hắn điên cuồng trả thù Vương Tâm Vũ và Vương Đức Phong. Hắn giống như những nam nhân nhỏ mọn làm việc chỉ vì trả thù.

Đây là một chuyện rất nhàm chán nhưng hắn vẫn cảm thấy thú vị.

Trong trí nhớ Vương Đức Phong cùng Vương Tâm Vũ về Thiên Nguyên đã bị Hậu Thổ xóa đi nên không nhớ rõ hắn. Nhưng hắn không có ý định buông tha. Hận thù tràn đầy trong lòng hắn thôi thúc hắn điên cuồng đi trả thù.

Hiện tại, Vương Tâm Vũ đã trở thành nữ nhân của hắn. Hôm nay là ngày Thiên Nguyên cùng Vương Tâm Vũ hẹn gặp nhau, Vương Tâm Vũ cho hắn một nụ hôn nồng cháy.

Cảnh tượng Vương Tâm Vũ cùng với Thiên Nguyên thân mật rơi vào trong mắt Vương Đức Phong. Hắn vô cùng tức giận, bàn tay hắn cầm chén rượu không ngừng run rẩy.

Vương Đức Phong không phải là thích Vương Tâm Vũ. Chỉ là hắn cảm thấy nữ nhân đã bị mình chơi đùa không thể có quan hệ cùng với nam nhân khác.

Thiên Nguyên tựa hồ cố ý kích thích Vương Đức Phong. Hắn cố ý ôm Vương Tâm Vũ hướng về phía hắn.

Vương Đức Phong thấy thế thì không khỏi nghi hoặc, người nam nhân này muốn làm gì? Hắn thật sự muốn ganh đua, so sánh, bới móc mình?

Vương Đức Phong khinh thường nhìn Thiên Nguyên đến gần. Hắn chuẩn bị làm cho Thiên Nguyên khó chịu thì Thiên Nguyên ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ liếc mắt một cái rồi quay ra liếc mắt đưa tình với Vương Tâm Vũ:

- Tâm Vũ, em hôm nay thật xinh đẹp.

- Anh cũng không tồi.

Vương Tâm Vũ khẽ cười.

Hôm nay Thiên Nguyên trải qua sự chăm chút tỉ mỉ của Vương Tâm Vũ. Cho nên hắn lúc này nếu so sánh cùng với Vương Đức Phong thì hoàn toàn chính là hoàng tử cùng con cóc. Vương Đức Phong ngoại trừ có tiền, cũng không có bất kỳ chỗ xuất sắc nào. Ngay cả diện mạo đều có chút kém cỏi.

Lúc này, Vương Tâm Vũ đã được Vương Đức Phong nuôi dưỡng qua mấy tháng. Cuối cùng hắn cũng không thể đáp ứng yêu cầu của nàng nên nàng đã rời khỏi Vương Đức Phong. Hiện giờ lại bám víu lên một người đàn ông dễ nhìn như Thiên Nguyên, nàng cảm giác mình rất có mặt mũi. Lòng hư vinh của nữ nhân được thỏa mãn thật lớn. Trong tiềm thức, nàng có một loại khoái cảm trả thù.

Đương nhiên, nàng cũng không biết. Thiên Nguyên cũng đang chờ đợi cơ hội trả thù.

Nhìn thấy nữ nhân mình bị Thiên Nguyên cướp đi. Hơn nữa trên mặt còn có xuân ý dạt dào, Vương Đức Phong tức giận đến thiếu chút nữa bóp nát cái chén trên tay. Nữ nhân Vương Tâm Vũ này tuy rằng các phương diện cũng không tệ, nhưng hắn có cảm giác mình đang tiêu phí tiền. Vốn hắn trợ cấp cho Vương Tâm Vũ rất nhiều. Nhưng với dã tâm của nàng, hắn có chút phiền chán, cho nên mới không có đáp ứng khoản tiền năm trăm vạn kia. Trên thực tế, hắn cho tới bây giờ đều cho rằng Vương Tâm Vũ chỉ là công cụ tiết dục.

Ngay cả như vậy cũng không đại biểu việc Vương Đức Phong có thể khoan dung nàng thân thiết cùng nam nhân khác.

Nam nhân đều là một loại động vật ích kỷ. Một khi nữ nhân nào đã xảy ra quan hệ cùng chính mình. Cho dù người đó chính mình không thích nhưng hắn cũng muốn độc chiếm nữ nhân đó. Nhất là loại nhà giàu mới nổi Vương Đức Phong.

Vương Đức Phong hiển nhiên đã vô cùng tức giận. Nhìn Vương Tâm Vũ cùng Thiên Nguyên dây dưa cùng một chỗ, khóe miệng của hắn mỉm cười, âm thầm tính toán làm thế nào thu thập đôi cầu nam nữ này.

Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Hai người quen biết nhau à? Hai người nói chuyện một chút đi. Tôi đi một chút sẽ trở lại.

Nói xong, Thiên Nguyên cười, đi về hướng sàn nhảy.

Lấy sự anh tuấn hắn, tự nhiên không lo không có bạn nhảy.

Rất nhanh, trong ngực của hắn lại xuất hiện một cô em xinh tươi. Hai người thân mật cùng nhau nhẹ nhàng nhảy múa. Trong lòng Vương Tâm Vũ nhất thời có chút mùi vị không dễ chịu.

Vương Đức Phong đi đến bên người Vương Tâm Vũ. Hắn thậm chí trong lòng có một tia hi vọng. Khi Vương Tâm Vũ chứng kiến Thiên Nguyên cùng nữ nhân khác thân thiết thì sẽ trả thù hắn, và trở về cùng mình.

Vương Tâm Vũ liếc mắt nhìn Vương Đức Phong một cái, bất quá không có lên tiếng.

- Tiểu bạch kiểm luôn là thứ không thể dựa dẫm vào được.

Vương Đức Phong cho rằng lời nói của mình chạm tới đáy lòng của Vương Tâm Vũ. Hắn giả bộ cảm giận bất bình chỉ vào sân nhảy giữa đại sảnh:

- Nhìn thấy không. Tên kia trời sinh chính là loại phong lưu. Làm chó gì có loại nam nhân nào như vậy, bỏ nữ nhân của mình mà đi thân thiết cùng nữ nhân khác. Tại sao hắn có thể đối xử như vậy với cô đây? Tâm Vũ à, cô lần này có chút thất bại rồi. Làm sao lại có thể tìm một người như vậy?

Trong ánh mắt Vương Tâm Vũ hiện lên một tia quang mang kỳ dị. Nàng cho là mình cũng không thêm để ý Thiên Nguyên bởi vì nàng chỉ muốn tạm thời tìm một người nam nhân dựa dẫm qua ngày. Nhưng là việc trước mắt, nàng lại cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Ánh mắt Vương Tâm Vũ dừng ở trước Vương Đức Phong đang không ngừng ở một bên châm ngòi thổi gió nói:

- Tâm Vũ à, giống nam nhân như vậy không có cũng thể. Đến đây đi kưng.

- Nếu tôi không có nhớ lầm. Lần trước cô tính toán hỏi mượn tôi muốn năm trăm vạn phải không?

Vương Đức Phong hỏi.

Trên thực tế hắc cũng không nhớ mình đã cho Vương Tâm Vũ năm trăm vạn. Đương nhiên Vương Tâm Vũ cũng không biết, bởi vì kia năm trăm vạn đã bị Đường Hương Hương cầm đi cho vào tài khoản hội nhi đồng. Đồng thời, một chú trí nhớ của bọn hắn cũng hoàn toàn bị thanh trừ.

- Đều là chuyện quá khứ, không cần nhắc lại.

Ánh mắt Vương Tâm Vũ luôn luôn chú ý trên người Thiên Nguyên.

- Vì sao cô lại nói như thế? Tôi nguyện ý cho cô.

Vương Đức Phong cười nói.

Nghe được lời nói của Vương Đức Phong, trên mặt Vương Tâm Vũ hiện ra sự tươi cười vui vẻ. Vương Đức Phong cảm giác mình đã thắng nên lộ ra vẻ mỉm cười.

- Hiện tại anh đưa luôn chứ?

Vương Tâm Vũ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Vương Đức Phong nghĩ rằng Vương Tâm Vũ đã đồng ý, vội vàng nói:

- Đương nhiên là hiện tại sẽ đưa ngay.

- Anh nghĩ rằng tôi còn giống như trước kia sao?

Vương Tâm Vũ đột nhiên đổi:

- Mấy ngày này, Thiên Nguyên tặng tôi rất nhiều đồ vật này nọ. Tiền, cũng không phải vạn năng. Của anh là tiền dơ bẩn. Tôi không cần.

- Sao rồi? Hai người tán gẫu có vẻ như rất vui.

Đúng lúc này thì Thiên Nguyên xuất hiện.

Chứng kiến Thiên Nguyên đột nhiên xuất hiện, thanh âm Vương Đức Phong dừng lại. Nói bấy trước mặt người ta tựa hồ hắn làm không được. Dường như hắn rất ưa thích nói bấy sau lưng người khác.

Vương Tâm Vũ tỏ vẻ mọi sự đều không phát sinh cái gì bất bình thường. Nàng vẫn thân thiết như cũ ôm cánh tay của Thiên Nguyên, hơn nữa nàng cứ nhiên còn quay đầu lại hướng Vương Đức Phong mà trừng hai mắt, tựa hồ tại đang khoe khoang. Vương Đức Phong bỗng nhiên phát hiện mình có chút thất bại. Hắn rất khó hiểu, tiền tài luôn luôn đều là vạn năng sao hôm nay tại sao lại không có tác dụng đây?

-Tôi nói cô, Tâm Vũ này, tại sao cô cứ tùy tiện như vậy?

Mắt thấy Vương Tâm Vũ thân mật với Thiên Nguyên mà một chút đều không để ý tới hắn. Trong lòng vốn còn có tức giận, nên Vương Đức Phong quả trách:

- Tôi sẽ chưa thấy qua nữ nhân nào tùy tiện như vậy. Con mẹ nó, ai chơi cô cũng được sao?
- Mong anh nói chuyện tôn trọng một chút.

Vương Tâm Vũ nói :

- Tôn trọng người khác chính là tôn trọng chính mình.

Chứng kiến Vương Tâm Vũ cư nhiên còn dám tranh luận cùng chính mình. Vương Đức Phong tức giận. Hắn giơ tay nắm lên tóc Vương Tâm Vũ, hung hăng nói:

- Con mẹ nó, mày trước kia chỉ là con ** của tao, mày vênh mồm cái rắm gì, con điếm chết tiệt này. Không muốn vỡ mồm trước mặt tao, biến nhanh.

Khi cơn đau nhức trên đầu lan ra làm Vương Tâm Vũ phục hồi tinh thần lại. Nàng tùy ý để Vương Đức Phong lôi kéo tóc nói:

- Rốt cuộc chỉ là loại ranh con nhà giàu mới nổi, căn bản là không biết cái gì là dọa người. Nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy, tôi xem anh làm sao có thể ăn nói đây.

Khi nói chuyện, Vương Tâm Vũ đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ sang Thiên Nguyên, hy vọng hắn có thể ra mặt.

Lúc này, đích xác có người nhìn về hướng bên này.

Vương Đức Phong thấy có người nhìn về phía mình với ánh mắt khác thường, vội vàng buông tóc Vương Tâm Vũ ra:

- Tao không thể dọa người, mày có thể sao? Dù thế nào, ta cũng là tiêu tiền để mua phục vụ. Còn mày thì sao? Ngoại trừ một khối thân thể thì mày còn có thể làm cái gì?

Vương Đức Phong giảm thấp thanh âm xuống mắng:

- Mày hỏi xin tao năm trăm vạn, mày cảm thấy mày có đủ giá trị sao?

Nghe được lời Vương Đức Phong mắng. Tâm lý Vương Tâm Vũ bị phần không thôi, nhưng là nàng chỉ có thể bất đắc dĩ chịu đựng. Nàng biết, mình chính là một người như vậy.

Trước kia, thời gian nàng bán đứng thân thể mình vốn cho rằng là một thời gian sỉ nhục trong đời.

Nhưng là hiện giờ, cùng Thiên Nguyên yêu đương một thời gian. Thiên Nguyên dạy nàng sự tự tôn, tự lập. Nhưng là nàng không rõ, chính mình bị Vương Đức Phong sỉ nhục như vậy, vì sao Thiên Nguyên vẫn thờ ơ.

Lau khô nước mắt, Vương Tâm Vũ lạnh lùng nói:

- Anh hiện tại có thể cút.

Vương Đức Phong nghe vậy cũng cả kinh. Lá gan Vương Tâm Vũ càng lúc càng lớn.

- Giỏi. Cái loại đồ chơi như mày cũng dám mắng tao.

Vương Đức Phong rốt cục nhịn không được, duỗi tay định cho Vương Tâm Vũ một bạt tai.

Vương Đức Phong hiển nhiên là bị tức đến nóng đầu. Hắn vung tay lên, hai bảo tiêu bên người lập tức đứng ra:

- Đánh cho tao, chỉ cần đánh không chết thì chỉ cần bồi thường mấy vạn đồng thôi.

Hai cái bảo tiêu nghe vậy thì đi tới gần Vương Tâm Vũ, đồng thời bóp các đốt xương vang lên tiếng crack crack. Bọn người đều theo chân Vương Đức Phong từ Sơn Tây tới. Tất cả đều là người từ mỏ than ra, là người tàn nhẫn, giết người phóng hỏa không chớp mắt.

Vương Tâm Vũ thấy thế thì thân thể không khỏi run rẩy. Nàng dù sao cũng là một cái cô gái, theo bản năng nàng nhìn qua Thiên Nguyên một chút, hy vọng hắn có thể ra tay.

Nhưng là Vương Tâm Vũ kỳ quái phát hiện, lúc này Thiên Nguyên căn bản không có ý tứ ra tay giúp.

- Nhóc con, người là thứ không có tiền đồ.

Vương Đức Phong đắc ý. Hôm nay người chịu trách nhiệm tiệc tụ họp hôm này là hắn hợp tác đồng bọn. Trước mắt dù có thật sự gây ra chuyện gì, cũng không ảnh hưởng toàn cục.

-Thiên Nguyên.

Vương Tâm Vũ yếu ớt kêu một tiếng.

Nhìn thấy nữ nhân kia thê thảm, vẻ mặt bất lực, Thiên Nguyên tựa hồ có hơi hơi xúc động. Nhưng nhớ tới Vương Tâm Vũ từng hại hắn, hắn tính toán không xuất thủ.

- Bốp.

Một tiếng bạt tai vang lên. Một tên bảo tiêu đã hung hăng đánh một cái tát lên mặt Vương Tâm Vũ. Dáng người Vương Tâm Vũ vốn là nhỏ gầy, ăn một cái tát, cả người đã quỵ rạp trên mặt đất.

Khóe miệng tràn ra máu tươi, Vương Tâm Vũ không hiểu được. Nam nhân của chính mình như thế nào lại sợ phiền phức như vậy, chỉ đứng lạnh lùng nhìn.

Lau đi vết máu ở khóe miệng, Vương Tâm Vũ hung hăng nhìn Vương Đức Phong, nói:

- Anh có biết người đang làm cái gì không? Anh đang phạm pháp đó.

- Đánh vỡ mồm nó cho tao.

Vương Đức Phong đắc ý đi tới:

- Chỉ cần mày cầu xin tha thứ, tuyển bố sẽ trở lại bên cạnh tao thì tao có thể bỏ qua cho mày. Từ hôm nay trở đi, mày chính là chim hoàng yến của ông đây.

- No, never.

Vương Tâm Vũ phun ra một câu tiếng Anh thể hiện mình có tí học thức, nổi giận mắng:

- Anh tính làm bố đời sao? Lúc trước mắt của tôi bị mù. Hiện giờ tôi đã hiểu, sống với anh là không thể được. Tôi không gì lạ đồng tiền dơ bẩn của anh. Giống người như anh, căn bản chính là cặn bã, lập tức biến mất trước mắt của tôi đi. Gặp anh, tôi cảm thấy quá ghê tởm.

- Đánh chết mợ nó đi cho tao.

Vương Đức Phong triệt để điên cuồng, bị nữ nhân chính mình bao dưỡng nhục mạ, quả thật là lần đầu tiên. Quả thực chính là tạo phản.

Nhận được mệnh lệnh, hai tên bảo tiêu tiếp tục đấm đá, không miệng thì là mặt, mây cho nàng là chưa có cái răng nào rơi.

Vài phút sau, miệng Vương Tâm Vũ đều sưng đỏ. Mà Thiên Nguyên thì vẫn đứng ở nơi đó, trên mặt của hắn không có chút sợ hãi, chỉ có lạnh lùng.

Đau nhức tựa hồ làm cho Vương Tâm Vũ minh bạch rất nhiều sự tình. Thiên Nguyên không phải không dám giúp nàng, mà là không muốn giúp nàng. Có lẽ hắn ích kỷ so đo chuyện thân thể của nàng không được sạch sẽ.

Khi nghĩ đến đây, Vương Tâm Vũ nở nụ cười.

Nàng rất cuộc biết. Đây chính là báo ứng.

Nếu nàng còn ngon lành cảnh đào, Thiên Nguyên sẽ không lạnh lùng như thế. Nàng hối hận, nàng sớm nên nói thẳng thắn hết thấy cùng Thiên Nguyên.

- Con **, tao hỏi lại một lần nữa. Mày có nguyện ý rời khỏi tiểu bạch kiểm đi theo tao không?

Vương Đức Phong đi tới hỏi.

- Cút!.

Vương Tâm Vũ nhìn thấy thần tình lạnh lùng của Thiên Nguyên, nhìn hấn nói:

- Mời anh tránh ra. Em rất cảm tạ anh đã dạy em cách làm người như thế nào, sống thế nào như một con người. Em không hy vọng anh chứng kiến bộ dáng tệ hại của anh lúc này.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Thiên Nguyên nhất thời hơi trầm xuống.

Lập tức, một cỗ cảm xúc rất kỳ quái từ trong lòng hấn lan tràn, nháy mắt truyền khắp toàn thân.

- Anh đi đi. Em van cầu anh.

Vương Tâm Vũ vô cùng thống khổ nói.

Lúc này, thấy sự tình đã quá ồn ào, người chịu trách nhiệm đã mang người đi tới cùng Vương Đức Phong nói vài câu. Lập tức, lúc mọi người đang vây quanh, đám người Vương Tâm Vũ, Thiên Nguyên bị mang vào một gian phòng ốc.

Vương Đức Phong tự mình đóng chặt cửa phòng.

Giờ phút này, trong phòng chỉ có năm người. Vương Đức Phong cùng hai bảo tiêu của hấn, Thiên Nguyên cùng Vương Tâm Vũ.

Vương Tâm Vũ rất nhanh bị đánh đến mức bố mẹ cũng khó nhận ra.

Nhưng hai tên bảo tiêu kia xuống tay rất có chừng mực. Tuy rằng xuống tay có chút tàn nhẫn, nhưng không có lưu lại bất luận vết thương gì, chỉ là có chút sưng đỏ.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, lão bản có thể muốn nữ nhân này.

- Con **, mày chỉ cần thừa nhận tiểu bạch kiểm này chỉ đáng xách dép cho tao. Tao sẽ tha cho mày rồi lại cho mày ba vạn đi bệnh viện.

Vương Đức Phong hung hăng nói.

- Anh là một tên căn bã. Căn bản là anh không có cách nào so sánh với cùng Thiên Nguyên.

Vương Tâm Vũ cắn môi nói:

- Anh sẽ gặp báo ứng.

- Đánh thẳng ôn đó cho tao.

Vương Đức Phong trăm triệu lần không nghĩ tới một Vương Tâm Vũ luôn luôn nhu nhược sẽ có một mặt quật cường như vậy. Trong lòng nhất thời tức giận, tính toán phát tiết trên người Thiên Nguyên.

Ánh mắt sắc bén Thiên Nguyên, sau khi liếc một cái, tuyệt đối không có vẻ mất bình tĩnh.

- Để cho anh ấy đi đi, có phần nộ, cừ hận nhiều hơn nữa thì hãy trút lên người tôi!

Vương Tâm Vũ đột nhiên chắn tại trước mặt Thiên Nguyên.

Trong lòng Thiên Nguyên thở dài một tiếng, trong con ngươi có chút xúc động.

Hấn vạn lần không ngờ, mọi tính toán và kết quả có chút khác biệt. Vương Tâm Vũ hiện giờ và lúc trước có khác biệt rất lớn.

Ít nhất, sự tình hôm nay có thể làm cho hấn cảm động.

Hấn có chút hối hận, biết thế thì đã sớm không đối đãi như vậy với Vương Tâm Vũ.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật nàng cũng là một cô gái đáng thương. Khi tốt nghiệp đại học xong thì khó tìm công tác. Ngoại trừ bán đứng thanh xuân thì nàng còn có thể làm cái gì.

Kỳ thật mấy ngày này, khi tiếp xúc cùng Vương Tâm Vũ. Thiên Nguyên cũng đã phát hiện bản chất nàng không xấu. Chỉ là việc cuộc sống bức bách đến mức này hoàn toàn do hoàn cảnh.

Thiên Nguyên có chút đau lòng. Lần đau lòng khác lúc trước. Lần trước là phần nộ nên đau đớn, còn lần này bởi vì bị cảm động và tức chính mình lại lạnh lùng như vậy. Thiên Nguyên lại một lần nữa cảm nhận được tình cảm phức tạp của nhân loại. Đồng dạng đều là đau lòng, nhưng hai lần lại hoàn toàn bất đồng.

Một cỗ lực lượng lớn từ đáy lòng dâng lên.

Hắn lại phá vỡ được phong ấn của Long Vũ.

Thiên Nguyên đi qua ôm Vương Tâm Vũ vào ngực, thấp giọng nói:

- Thực xin lỗi, đúng ra là anh phải bảo hộ em.

Nghe Thiên Nguyên nói như vậy, Vương Tâm Vũ nhất thời khóc to lên.

Thời điểm lúc trước bị đánh, nàng không có khóc. Nhưng là giờ phút này Thiên Nguyên nói một câu lại làm cho nàng gào khóc. Cũng không có gì kỳ quái, chẳng qua là bởi vì cao hứng.

Chứng kiến đôi cầu nam nữ ôm nhau. Vương Đức Phong nhất thời nổi giận vội vàng ra lệnh hai tên bảo tiêu đánh tới.

Thiên Nguyên nhìn thấy hai tên bảo tiêu kia. Trong ánh mắt toát ra một tia thương hại. Hai tên bảo tiêu tựa hồ cũng cảm thấy được cái gì đó. Thiên Nguyên không đơn giản như thế.

Nhưng mấy thằng làm việc chỉ vì tiền tài, thay người khác tiêu trừ tai họa. Lão bản luôn thúc giục mãi, bọn họ cũng không lùi bước.

Hai người đi tới gần, đem Thiên Nguyên ôm lấy, không muốn hắn ra mấy chiêu vô gà chó. Nhưng bất ngờ chính là, Thiên Nguyên nhìn qua cũng không lợi hại, bị dễ dàng chế phục.

Chứng kiến Thiên Nguyên bị đám bảo tiêu dễ dàng chế phục. Trên mặt Vương Đức Phong lộ ra vẻ tươi cười. Hắn nhẹ nhàng bước đến đi tới bên người Thiên Nguyên, nâng chân lên chuẩn bị một cước đá vào giữa háng Thiên Nguyên. Để đập nát cái thứ đã thông đồng với nữ nhân của mình.

Nhưng chân của hắn chưa đụng đến người hắn, đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ chấn văng ra. Hắn chỉ nghe được rằng rắc một tiếng, đùi phải của mình tựa như gãy xương.

Hai tên bảo tiêu hít một ngụm lương khí. Bọn họ đều xuất thân là bộ đội đặc chủng, chỉ cần nghe thanh âm cũng biết. Chân của Vương Đức Phong xem như triệt để phế đi.

Sự tình đột nhiên đã xảy ra biến cố như vậy, ai cũng không ngờ được. Một lúc sau, gian phòng cực kỳ im lặng. Bầu không khí có vẻ quỷ dị. (Biên: Thằng kia bị gãy chân không kêu gào gì à

)

Hai con người Vương Tâm Vũ ý vị chuyển động, thầm nghĩ, nam nhân của chính mình là siêu nhân?

Ngoại trừ giải thích này, cũng không còn lý do nào khác nữa.

- Buông!

Thiên Nguyên thản nhiên nói. Giờ phút này, hắn vẫn bị hai tên bảo tiêu kia ôm lấy.

- Không được, đánh chết nó cho tao.

Vương Đức Phong té trên mặt đất, đau đến gào khóc. (À bây giờ đau nó mới truyền tới não

)

Hai người kia nhất thời dừng lại, chuẩn bị đấu võ.

-Bang bang.

Hai tiếng, khi quả đấm của bọn họ đụng vào người Thiên Nguyên. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ chấn bọn họ văng ra. Thân mình hai người nhất thời bay ra ngoài, té lăn không ngừng trên đất. Mắt thấy cũng đã hấp hối.

Sự tình phát triển thành như vậy, không ai có thể tưởng tượng đến.

Vương Tâm Vũ hoảng sợ nhìn nam nhân của chính mình. Cơ bản xác định, hắn là siêu nhân.

Vương Đức Phong tựa hồ cũng ý thức được chính mình gặp phải một nam nhân không nên dây vào.

- Vương Đức Phong, mày đáng chết.

Trong đôi mắt Thiên Nguyên hiện lên một đạo quang mang tàn nhẫn.

Lời này vừa nói ra, Vương Đức Phong nhất thời khản trương lên.

Hắn vội vàng hô to cứu mạng.

- Tùy mày kêu gào như thế nào.

Thiên Nguyên cười nói:

- Không có ai xuất hiện đâu.

Sự tình lúc này có khác với tưởng tượng nhưng quá trình cũng có chút giống nhau. Ngay khi Thiên Nguyên vừa nói xong, Long Vũ cùng Đường Hương Hương đồng thời từ hư không xuất hiện.

Long Vũ hứng thú nhìn thấy Thiên Nguyên, cười nói:

- Không sai, không nghĩ tới người lại một lần nữa phá tan phong ấn của ta. Xem ra lúc này đây, người lại thể ngộ một cái gì đó. Chúc mừng người.

- Ta muốn giết người!

Thiên Nguyên nói.

- Không được.

Đường Hương Hương nói:

- Nếu người giết người, thì như kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Đây là đối thủ khảo nghiệm của người. Người hẳn là nên cảm ơn hắn. Nếu không có Vương Đức Phong, người căn bản không thể cảm nhận được thống khổ trong lòng, cũng không có cảm nhận được tình cảm đích thật trong nhân gian.

Nhìn thấy hai người này xuất hiện, Vương Tâm Vũ cùng Vương Đức Phong thiếu chút nữa bị hù chết.

Bọn hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua. Hai người này xuất hiện như thế nào.

Đồng thời, Vương Tâm Vũ lo lắng cho Thiên Nguyên. Nàng lo hai cái thần bí nhân này sẽ gây bất lợi với Thiên Nguyên. Khi nghĩ đến đây, Vương Tâm Vũ đánh bạo nói:

- Chuyện này cùng Thiên Nguyên không quan hệ. Các người có chuyện gì, nói với ta là tốt nhất.

Nói xong, nàng còn đi tới, ngăn ở trước người Thiên Nguyên.

Hành động như thế, lại làm cho Thiên Nguyên cảm động.

- Cô không sợ chết sao?

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Nếu cô che chở cho hắn thì cô phải chết.

- Ta sợ chết.

Vương Tâm Vũ nói:

- Tôi rất sợ chết, nhưng tôi không thể nhìn hai người thương tổn nam nhân của tôi.

Vương Đức Phong âm thầm cười gian. Một đôi cặp nam nữ, xem các người còn dám hung hăng can quấy.

Tuy rằng không biết Long Vũ là đang làm gì, nhưng là Vương Đức Phong đã nhìn ra. Hai người này tuyệt đối sẽ không cho Thiên Nguyên làm ầu. Có ý nghĩ như vậy, lo lắng của hắn liền biến mất rất nhiều.

- Thiên Nguyên, không sai nha. Xem ra thu hoạch lớn nhất của người hẳn là Vương Tâm Vũ?

Khóe miệng Long Vũ hiện lên vẻ mỉm cười, nói.

- Đúng vậy.

Thiên Nguyên đem Vương Tâm Vũ ôm vào trong ngực, nói:

- Tâm Vũ, thực xin lỗi, đã làm em chịu khổ. Em yên tâm đi, bọn họ là bằng hữu của anh.

331. Chương 87: Dùng Chiếc Thuyền Noah Để Thoát Khỏi Vũ Nội(1)

332. Chương 87: Dùng Chiếc Thuyền Noah Để Thoát Khỏi Vũ Nội(2)

333. Chương 87: Dùng Chiếc Thuyền Noah Để Thoát Khỏi Vũ Nội(3)

334. Chương 88: Lam Lâm Xuất Quan Trước Thời Hạn(1)

Lúc này, lại có dị biến. Thần Anh trong cơ thể kích thích một dòng khí cường đại, thân mật kết hợp. Cổ lực lượng này bắt đầu chảy vào trong cơ thể Thất công chúa.

Long Vũ mừng rỡ, vội vàng âm thầm lấy tâm thần chú ý tình huống của Thần Anh, đồng thời cũng chú ý tình huống thân thể của Thất công chúa. Ước chừng qua chừng mười phút đồng hồ, dòng khí đã đình chỉ vận chuyển. Mà ban đầu, sắc mặt tái nhợt của Thất công chúa bây giờ đã tỉnh lại. Thần sắc của nàng so với lúc trước đã tốt lên rất nhiều.

- Em không chết sao?

Thất công chúa ngẩng đầu nhìn Long Vũ hỏi:

- Em còn tưởng rằng em đã chết. Lực lượng trong cơ thể đã biến mất toàn bộ.

- Không đúng.

Khi đang nói, Thất công chúa đã cảm thấy tình huống trong cơ thể. Lực lượng không có toàn bộ biến mất mà rõ ràng là đã thay thế bằng một lực lượng mạnh hơn.

- Sao lại thế này?

Thất công chúa hỏi.

- Song tu.

Long Vũ thần nhiên trả lời. Trên thực tế, nguyên nhân cụ thể hẳn cũng không rõ ràng lắm. Hành động lúc trước của Thần Anh có chút kỳ quái. Khi chưa gặp La Lâm, đối với tình huống của Thần Anh, hiện tại hẳn cũng không hiểu rõ.

Sau khi mặc xong quần áo, Long Vũ âm thầm kiểm tra một chút thì chỉ cảm thấy trong đan điền có một cỗ nội tức khổng lồ phát ra, chảy qua kinh mạch toàn thân. Mà hẳn cũng không có cảm thấy cái gì dị thường.

Ôm lấy thân thể mềm mại Thất công chúa, Long Vũ đem nàng đặt ở trên giường. Hiện giờ đúng là tứ nữ cùng ngủ một giường.

Ngay lúc này, có tiếng gõ cửa.

Long Vũ cẩn thận cảm ứng một chút, xác định người đến là Tây Vương Mẫu thì sau đó liền mời nàng đi vào.

Tây Vương Mẫu sau khi vào. Đi vòng qua bình phong, liếc mắt một cái vào phòng ngủ của Long Vũ liền thấy được trên giường có bốn nữ nhân. Trong đó còn có nữ nhi của nàng.

Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày nói:

- Người thực biết hưởng thụ nha, Không thẹn là vũ nội chí tôn. Tiểu Thất, chúng ta đi...

Thất công chúa ôn nhu nói:

- Con không đi. Con muốn cùng anh Vũ cùng tiến thoái... Mẫu thân, chuyện người muốn con nói con đã nói với anh ấy rồi. Hơn nữa anh ấy đã thừa nhận, chuyện đó là thật. Nhưng anh ấy cũng không quên Tiên Cảnh chúng ta. Tiên Cảnh của chúng ta đã được mang theo bốn trăm người.

Tây Vương Mẫu hít một hơi nói:

- Chỉ có bốn trăm người ? Ít như vậy sao?

Long Vũ trầm mặc một lát, rồi đáp:

- Còn chê ít. Ta chỉ có thể cứu bốn vạn sinh linh. Trong đó có Ngũ Phương Thiên, tính cả người của Tiên Cảnh. Hơn nữa còn có người của thế giới sự thật. Tiên Cảnh các người đạt được bốn trăm người, đã là không ít rồi.

Thất công chúa cũng gấp gáp, nàng vội nói:

- Bốn trăm đã là không ít rồi. Mẫu thân, bốn trăm người, người quyết định đi. Nhất định phải tiến hành trong bí mật.

Trên mặt Tây Vương Mẫu tràn ngập từ ái nói:

- Hải tử, đây là do mặt mũi của con, nên cũng là con ra quyết định.

- Cũng có một phần của người.

Long Vũ cười nói:

- Đừng quên, người cũng là nữ nhân của ta.

Tây Vương Mẫu trong lòng bất giác ấm áp. Bất quá trước mắt tình cảnh trong phòng thật sự là có chút mờ ám. Nàng cảm thấy có chút thẹn thùng nên cũng không tiện nói gì.

Sau một lúc, Tây Vương Mẫu nói:

- Cảm ơn.

Long Vũ hít một hơi:

- Giữa ta và người còn nói cảm ơn cái gì. Nói thật, ta đã làm hết sức, hy vọng các người có thể hiểu được. Đúng rồi, người không phải đang tính toán tới đón Tiểu Thất và đi nhờ Tôn Thần sao?

Thất công chúa thấp giọng nói:

- Sẽ không đâu, trước mắt sẽ không làm như vậy...

Tây Vương Mẫu hồ hững cười nói:

- Nói thật ta muốn đón Tiểu Thất trở về để chờ chết.

- Chẳng lẽ người không tin ta?

Long Vũ nhún mày hỏi:

Tây Vương Mẫu thở dài một tiếng nói:

- Không phải ta không tin người, mà là Tôn Thần đã nói rõ ràng cho ta mọi chuyện cần thiết. Ta cảm thấy người căn bản cứu không được nhiều người như vậy.

- Đúng rồi, đến tột cùng là người như thế nào làm được?

Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn Long Vũ hỏi:

- Rất khó tưởng tượng tới việc người lại có thể có thể cứu bốn vạn sinh linh. Ta nghĩ cho dù là Tôn Thần cũng không kịp chuẩn bị?

- Con nói cho người biết.

Thất công chúa đã mặc quần áo xong. Nàng từ trên giường leo xuống, vội vàng đem chuyện thuyền cứu nạn cẩn thận nói cho mẫu thân mình.

Tây Vương Mẫu nghe xong, kinh ngạc đến mức không ngậm miệng được. Về vấn đề khoa học kỹ thuật, nàng nhiều ít gì cũng hiểu biết một chút. Phi tử của Thiên Nguyên trước kia và Thiên Hậu cũng tinh thông khoa học kỹ thuật. Nhưng việc nàng nghe được hôm nay có chút không thể tưởng tượng.

Nếu không phải chính tai mình nghe được, nàng hẳn là sẽ không tin tưởng.

- Có thật không?

Tây Vương Mẫu muốn chứng thực cùng Long Vũ.

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu nói:

- Thật sự như vậy. Tây Vương Mẫu, việc này không nên chậm trễ, ta xem ngươi nên trở về Tiên Cảnh ngay lập tức, chọn lựa bốn trăm người. Nhớ kỹ vạn lần không thể lộ phong phanh gì về chuyện này. Sau khi làm thỏa đáng chuyện này, bí mật đưa bọn họ mang tới đây. Lúc đó ta sẽ thống nhất đưa bọn họ tới vị trí của thuyền cứu nạn. Nhớ kỹ, không thể có lòng thương hại, nếu có tư tưởng đồng tình thì đừng nói bốn trăm người. Một người người cũng cứu không được.

- Ta biết.

Tây Vương Mẫu nghiêm túc trả lời.

- Đợi một chút, Tây Vương Mẫu ngươi hay mềm lòng. Đôi khi rất hay xử trí theo cảm tính nhưng đó cũng không phải là chuyện xấu.

Long Vũ đột nhiên lại gọi lại Tây Vương Mẫu, dặn dò:

- Có mấy lời ta phải nói rõ ràng. Nếu ngươi để lộ một chút phong phanh, bốn trăm người của Tiên Cảnh sẽ bị loại bỏ. Đến lúc đó, ta chỉ có thể cho phép ngươi cùng Tiểu Thất lên thuyền.

Lời này vừa nói ra, Tây Vương Mẫu vội vàng tỏ thái độ:

- Ngươi yên tâm. Ta tuyệt đối sẽ không để lộ một chút nào. Ta sẽ nghiêm khắc dựa theo lời của ngươi mà làm.

- Rất tốt.

Long Vũ nói:

- Hiện tại ngươi có thể đi rồi. Hy vọng ngươi có thể nhớ kỹ lời của ta.

- Ta biết.

Tây Vương Mẫu gật gù đầu, lập tức nhìn Thất công chúa rồi nói:

- Tiểu Thất, ta sẽ chọn lựa hai trăm người. Số người còn lại sẽ lưu cho con.

- Hả?

Thất công chúa nghe vậy, hơi có chút cảm động:

- Cám ơn người, mẫu thân.

- Người nên cám ơn con là ta.

Tây Vương Mẫu nghiêm mặt nói:

- Nếu không bởi vì con, Tiên Cảnh chúng ta cùng công tử cũng sẽ không có quan hệ như vậy. Và bốn trăm người kia sẽ không thể may mắn mà tồn tại. Bốn trăm thật có chút ít. Nhưng còn tốt hơn so với toàn quân bị diệt.

.....

.....
Chỉ còn có thời gian một ngày, đã có thể quyết định vận mệnh của vũ nội. Buổi tối, Thiên Nguyên đột nhiên có một loại dự cảm. Hắn cảm giác Quang Minh Tôn Thần có thể sẽ tìm đến hắn.

Ban đêm, hắn trần trọc, thủy chung không thể đi vào giấc ngủ. Đang định đứng dậy lên núi ngắm trăng thì trong đầu xuất hiện âm thanh của Tôn Thần.

Hắn theo sau sự chỉ dẫn của thanh âm này mà tới bên ngoài.

Giờ phút này, trên bầu trời bỗng xuất hiện một cái không gian lốc xoáy.

Sắc mặt Thiên Nguyên hơi đổi, nhìn bộ dáng của Quang Minh Tôn Thần quả nhiên là đến hưng sư vấn tội..

Một cỗ hấp lực thật lớn đem Thiên Nguyên hút vào lốc xoáy kia. Hắn biết rõ lốc xoáy không gian này sẽ mang theo hắn đến Thiên Ngoại Thiên. Cả quá trình, hắn cũng không kháng cự, tóm lại cứ thuận theo rồi sẽ biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Trước đây, Quang Minh Tôn Thần đã khôi phục lực lượng, mà hắn đã đáp ứng làm việc cho Tôn Thần. Nhưng bây giờ, hắn đã phản bội Tôn Thần. Về tình về lý, hắn đều nên cho Tôn Thần một cái công đạo.

Thời gian không lâu, Thiên Nguyên đã xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên. Trước mặt của hắn rõ ràng là Quang Minh Tôn Thần đang đứng, Tôn Thần mở miệng:

- Việc ngươi làm chính là lời hứa nguyện trung thành với ta?
- Ta đã lựa chọn một con đường khác.

Thiên Nguyên nghiêm nghị nói:

- Long Vũ nói đúng. Ta không nên lại đi làm chó.

Quang Minh Tôn Thần trầm mặc, sắc mặt có chút khó coi, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Nhưng ngươi đã phản bội ta. Đừng quên sinh mệnh thứ hai của ngươi là ta đưa cho.

Thiên Nguyên nhìn nhìn Quang Minh Tôn Thần. Những lời này trong lòng, hắn đã biết, cái gì cũng biết.

Sau một lát, Quang Minh thần lạnh lùng nói:

- Coi như ngươi phản bội ta. Ngươi cũng không nên ở tại thế giới này một thời gian dài như vậy. Chỉ còn có thời gian bốn ngày, thế giới này sẽ bị hủy diệt.

Thiên Nguyên ho hai tiếng, bình tĩnh tự nhiên nói:

- Long Vũ sẽ giải quyết tràng nguy cơ này. Ta rất hiểu hắn. Ta biết hắn có năng lực như thế.

Quang Minh Tôn Thần nhìn hắn một cái, bỗng nhiên cười khổ thở dài:

- Xem ra Long Vũ đích xác có mị lực độc đáo. Có thể làm cho ngươi khen ngợi hắn như vậy trong thời gian ngắn.

Thiên Nguyên nao nao, đang muốn nói cái gì đó, Quang Minh Tôn Thần thở dài phát tay nói:

- Thiên Nguyên, Long Vũ rốt cuộc có phương pháp hay không. Ngươi cũng biết cái gì?
- Ta cái gì cũng không biết.

Thiên Nguyên ăn ngay nói thật.

Dừng một lúc, Thiên Nguyên còn nói:

- Tôn Thần, an toàn của Tam Giới cùng vũ nội kỳ thật nằm trong tay ngươi. Nếu ngươi chịu cam tâm tình nguyện bị Thiên Đạo hủy diệt, tất cả chuyện này hết thảy đều được giải quyết sao? Tuy rằng đến lúc đó ngươi sẽ chết, nhưng hàng tỉ sinh linh trong vũ nội lại vì vậy mà được cứu sống. Đây là công đức lớn cỡ nào?

- Đồ hỗn trướng.

Mặt Quang Minh Tôn Thần không chút thay đổi nói:

- Người muốn cho ta chủ động hy sinh để đổi sinh mệnh cho đám kiến hôi trong vũ nội sao? Buồn cười.
- Một chút cũng không buồn cười.

Thiên Nguyên bình tĩnh nói

- Sinh mệnh là bình đẳng. Kỳ thật người cũng không cao cấp hơn ai, cũng không thể so ai cao hơn.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nói:

- Vớ vẩn, buồn cười. Không thể tưởng được làm nhân loại vài ngày mà người lại có thể thông cảm cho bọn chúng.
- Không phải là đạo đức giả.

Thiên Nguyên trả lời như đinh đóng cột, nói:

- Tôn Thần, ta nói thật. Ta thật sự cảm thấy được trong vũ nội, dù bất luận sinh mệnh nào, bất luận hình thái hay thân phận nào, đều là bình đẳng. Cho nên ta khẩn cầu người, có thể buông tha cho hàng tỉ sinh linh trong vũ nội không?

Quang Minh Tôn Thần lần này cũng không giận, mà là nghiêng đầu hỏi:

- Nếu để cho người hy sinh đi giải cứu vũ nội, người nguyện ý sao? Nói ra lời trong lòng của người đi.

Thiên Nguyên cười khổ đáp:

- Nếu là đổi lại là ta trước kia, ta là không muốn. Nhưng là hiện giờ đã bất đồng, ta nghĩ ta sẽ nguyện ý.

Hắn nói xong, rồi nói tiếp:

- Tôn Thần, chẳng lẽ người không biết là, lực lượng càng lớn, trách nhiệm lại càng lớn sao? Người và ta đều đang ở địa vị cao, vì sao chúng ta không thể đi bảo hộ sinh mệnh nhỏ yếu?
- Trợ giúp của chúng ta sẽ nhận được báo đáp.

Thiên Nguyên nhỏ giọng mỉm cười nói:

- Làm chuyện tốt, Thiên Đạo là có thể thấy được.
- Có thể sao?

Quang Minh Tôn Thần híp mắt nói.

- Tại sao không thể?

Thiên Nguyên thở dài:

- Nhân loại thường nói nếu làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng, đối với lần này ta rất chắc chắn.

Quang Minh Tôn Thần trầm tư thật lâu. Sau đó từ trong lỗ mũi ừ một tiếng.

- Có lẽ bởi vì người có công đức, có thể sẽ xoay chuyển được.

Thiên Nguyên tiếp tục nói.

Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười.

335. Chương 88: La Lâm Xuất Quan Trước Thời Hạn(2)

- Người nghĩ rằng ta đang lừa người?

Thiên Nguyên liếc mắt nhìn Tôn Thần một cái, giọng nói mang theo một tia bi ai.

- Người cảm thấy chuyện người nói có thể tin được sao?

Quang Minh Tôn Thần gật gật đầu, thở dài nói:

- Ta cho tới bây giờ cũng không tin bất luận kẻ nào. Ta chỉ tin tưởng chính mình. Hơn nữa thứ công đức này, hoàn toàn chỉ là một loại an ủi. Ta nghĩ ta so với người càng thêm rõ ràng. Thiên Nguyên, ta chỉ hỏi người một câu. Người có nguyện ý đi theo ta hay trở về tiếp tục đi theo Long Vũ.

- Tôn Thần, ta rất cảm kích người đối với ta có ân tái tạo. Thế nhưng khi ở trong xã hội loài người, ta đã học xong cách làm người.

Thiên Nguyên nói:

- Thực xin lỗi.

- Đừng nói nhảm, trực tiếp trả lời câu hỏi của ta.

Quang Minh Tôn Thần không kiên nhẫn nói.

- Ta nguyện ý trở về.

Thiên Nguyên nghiêm túc nói.

Sau một lúc, hắn còn nói thêm:

- Tôn Thần, có chuyện thiếu chút nữa quên nói cho người biết. Ta đã tìm được người ta yêu.

- Người nào?

Quang Minh Tôn Thần nhất thời hứng thú.

- Một người bình thường.

Thiên Nguyên cười nói:

- Nhưng nàng có thể cho ta hiểu được nhân gian hỉ nộ ái ố, yêu hận tình thù. Chính là nàng dạy ta cách làm người. Hơn nữa nàng có thể cảm động ta, làm cho tim ta đập nhanh hơn. Chúc phúc cho ta đi.

- Haiz....

Quang Minh Tôn Thần sâu kín thở dài nói:

- Xem ra người thật sự không có thuốc nào cứu được. Thiên Nguyên, từ khi ta khôi phục tu vi của người, ta đã suy nghĩ đến việc nâng đỡ người làm vũ nội chí tôn. Tương lai ta tính toán đi ra vũ ngoại một chút. Nhưng bây giờ, người đã triệt để làm cho ta thất vọng rồi.

- Thực xin lỗi.

Thiên Nguyên nghiêm túc nói:

- Tôn Thần, nếu là lúc trước, người nói với ta như vậy. Ta nhất định sẽ hối hận và sẽ cầu người cho ta thêm một cơ hội. Nhưng là hiện giờ, ta cũng không biết là việc làm vũ nội chí tôn, ta còn ham muốn không. Nhưng ta chắc chắn mình rất thích cuộc sống yên tĩnh hiện tại.

- Sa đọa.

Quang Minh Tôn Thần xem thường nói:

- Ta đón người trở về. Kỳ thật chính là muốn cho người một cơ hội. Nhưng bây giờ xem ra, là ta tưởng ai cũng trung thành với ta.

- Tôn Thần, sinh mệnh thứ hai của ta là do người cấp cho. Nếu người nguyện ý, hiện tại người có thể thu hồi.

Thiên Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại.

- Đi đi.

Quang Minh Tôn Thần phát tay, nói:

- Lập tức đi đi. Từ bây giờ ta không hy vọng gặp người nữa.

- Cảm ơn.

Thiên Nguyên lên tiếng nói:

- Nếu Tôn Thần có thể, ta hy vọng người có thể buông tha hàng tỉ sinh linh trong vũ nội. Một tính mạng con người của mình so với hàng tỉ sinh linh, sinh mệnh, căn bản là không là cái gì.

- Biến.

Quang Minh Tôn Thần ác độc trừng mắt Thiên Nguyên, nói:

- Lập tức biến, nếu không ta sẽ thay đổi chủ ý.

- Vậy người tự thu xếp ổn thoả.

Thiên Nguyên cũng lạnh giọng nói. Đi vài bước, hần đột nhiên lại dừng bước:

- Tôn Thần, ta muốn gặp mặt Đại Đế.

- Không được.

Quang Minh Tôn Thần xua tay, nói:

- Trước mắt, Huyết Anh Đại Đế chắc là sẽ không gặp kẻ nào cả. Người lập tức biến, nếu không ta thật sự sẽ thay đổi chủ ý.

- Thay ta cảm ơn hần.

Nói xong những lời này Thiên Nguyên liền đi. Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần tại chỗ nhẩn lại, lông mày nhíu chặt.

Một lát sau liền thuận đi tới cung điện của Huyết Anh Đại Đế.

...

...

Qua đêm nay, đó là ngày La Lâm xuất quan. Long Vũ có chút kích động. Sống hay chết, sẽ xem vào ngày mai.

Đêm nay, hần muốn mình yên tĩnh một chút.

Hần phải nghiêm túc nghiên cứu đường lui.

Chuẩn bị cả hai tay.

Nếu La Lâm có thể giải quyết được vấn đề, hần nên làm cái gì bây giờ?

Nếu La Lâm không giải quyết được vấn đề thì nên làm cái gì bây giờ? Mấy vấn đề này hần nhất định nghĩ rõ ràng trong đêm nay.

Khi Long Vũ đẩy cửa phòng ra, lại phát hiện một thân ảnh quen thuộc. La Lâm đang ngồi ở trước cửa sổ ngắm người. Mái tóc buông thông xuống, che khuất một nửa mặt, lộ ra cằm dưới mượt mà. Nàng mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt bó sát người, có điểm giống sườn xám. Giờ phút này, hai tay nàng đang chống cằm, thân mình hướng trước, đem dáng người hoàn mỹ hoàn toàn hiện ra.

- La Lâm.

Long Vũ khẽ gọi một tiếng.

La Lâm quay đầu, mỉm cười:

- Long Vũ ca ca, anh đã đến rồi.

Phía trước cửa sổ bày biện hai chiếc ghế dựa bằng gỗ lim, Long Vũ đi qua và ngồi ở bên người La Lâm, mỉm cười, nói:

- La Lâm người đang nghĩ gì thế? Khi người xuất quan, vì cái gì cũng không cho ta biết một tiếng.

Khi thấy La Lâm ngoài ý muốn đang ngồi ở đây, đây là một kinh hỉ bất ngờ. Bất quá hiện tại Long Vũ cũng không biết chính xác, La Lâm mang cho hắn là tin tốt hay tin xấu.

Cũng không biết vì cái gì, La Lâm cũng không nói lời nào.

Long Vũ có chút oán trách nói:

- La Lâm, tại sao em không nói gì?

La Lâm nghiêng đầu nhìn Long Vũ, ánh mắt toát ra một cỗ thần nhiên ưu thương:

- Long Vũ ca ca, anh biết không? Em rất mâu thuẫn. Thật sự rất mâu thuẫn?

- Vì cái gì?

Long Vũ khó hiểu.

La Lâm thở dài sâu kín nói:

- Em rất cuộc hiểu rõ. Em là La Lâm. Em là nữ nhi của Nguyên soái thời đại kỷ nguyên vũ trụ đế quốc, La Lâm.

- Anh biết.

Long Vũ cảm thấy được La Lâm nói chuyện là lạ.

- Không, anh không biết...

Ánh mắt La Lâm nhìn chằm chằm Long Vũ, nghiêm túc nói:

- Long Vũ ca ca không biết, anh thật sự không biết. Sự tình không phải như anh tưởng tượng được như vậy. Mới đầu, em luôn luôn tưởng máy tính hình người chiếm cứ lấy địa vị chủ đạo. Nhưng hiện giờ em mới biết được, trình tự hoạt động máy tính hình người đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong nguyên thần của em. Hiện tại, em chính là nữ nhi của Nguyên Soái đế quốc. Em muốn về nhà.

La Lâm nói.

Long Vũ ngây ngẩn cả người. Hắn ngẫm cười khổ, La Lâm bề quan sẽ không vì muốn nghĩ về mấy vấn đề này chứ?

Khi nghĩ đến đây, trong lòng Long Vũ thở dài một hơi. Xong rồi. Lần này là triệt để xong đời. Toàn bộ hi vọng đã mất.

Bất quá chuyện này cũng không thể trách La Lâm.

Sau giây người một lúc, Long Vũ nói:

- La Lâm, anh đáp ứng em, nhất định sẽ mang em về thăm nhà một chút.

Long Vũ mỉm cười, vươn người qua tới, ở trên bàn nắm lấy cánh tay trắng tinh của La Lâm mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Một khắc này, không biết tại sao, La Lâm cảm giác tim đập của mình nhanh hơn. Khuôn mặt cũng hơi hơi đỏ lên.

Nhìn thấy La Lâm thể hiện hình thái tiểu nữ nhân đang thẹn thùng, Long Vũ lại càng đau lòng, an ủi:

- Ngày mai chúng ta chuẩn bị thủ tục khởi động thuyền cứu nạn, em tự mình điều khiển nhé.

- Tại sao là em điều khiển?

La Lâm khó hiểu nói:

- Chẳng lẽ anh không đi cùng em sao?

- Không đến thời khắc cuối cùng anh sẽ không vứt bỏ vũ nội. Ngay cả đến thời khắc cuối cùng, anh cũng cũng có đủ lực lượng để giữ gìn an toàn cho mình.

Long Vũ nói:

- La Lâm, dù anh có thể nào, em nhất định phải bảo đảm chắc chắn con thuyền an toàn. Đó là hi vọng của chúng ta, cũng là cơ hội để em về nhà.

- Vâng.

Nói đến về nhà, La Lâm không tiếp tục kiên trì nữa, gật đầu đáp ứng.

Dừng một chút, La Lâm đột nhiên hỏi:

- Long Vũ ca ca, chúng ta sau khi tách ra, anh có nghĩ tới em không?

- Có chứ, anh luôn nghĩ đến La Lâm.

Long Vũ nghiêng đầu nhìn La Lâm, nói rất chân thành.

- Chờ em đi rồi, mỗi ngày anh phải nghĩ đến em. Nếu không, La Lâm sẽ cảm thấy rất cô đơn.

La Lâm cũng nghiêng đầu, đôi mắt gắt gao nhìn Long Vũ, cắn môi nói.

- La Lâm yên tâm, mỗi thời mỗi khắc anh đều sẽ nghĩ tới em.

Long Vũ tựa hồ có chút ý tứ phát thệ.

La Lâm hơi yên tâm, đứng đắn nói:

- Vâng, em tin tưởng anh.

Nhìn thấy La Lâm giống như cô gái đang hoài xuân, thể hiện ra vẻ đáng yêu cùng nghiêm trang làm Long Vũ có chút động tâm, nhin không được đem La Lâm kéo vào trong lòng.

- Anh muốn làm cái gì?

La Lâm tựa hồ có chút thẹn thùng. Nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ là từ chối tượng trưng, liền thuận theo Long Vũ, về mặt thích ý.

Long Vũ có lòng tham không đáy, thấy La Lâm ở sau đó liền bị chính mình kéo vào trong lòng. Lá gan cũng nhất thời liền lớn lên. Hai bàn tay to vui vẻ sờ loạn.

Nói thật, Long Vũ cùng La Lâm ở chung lâu như vậy. Từ khi thân thể của nàng biến thành linh thể, hẳn đã muốn thực hiện ý đồ. Nhưng vì đoạn thời gian này, hai người đều bề bộn nhiều việc, luôn luôn không có cơ hội. Hôm nay lại chính là một cơ hội tuyệt hảo. Mà La Lâm hoàn toàn cũng giống như một nữ nhân đang thương tâm, thập phần cần nam nhân an ủi.

La Lâm cảm giác nhột nhột, tê tê như điện chạy, khẽ nói một tiếng nói:

- Long Vũ ca ca, thân thể của em nóng quá.

La Lâm rất đơn thuần. Nàng nói đúng lời thật. Nhưng là nàng cũng không biết những lời này đối với Long Vũ có rất nhiều kích thích.

Môi Long Vũ lộ ra một nụ cười xấu xa, vô sỉ nói:

- La Lâm, để anh giúp em hạ nhiệt.

- Làm như thế nào để hạ nhiệt?

La Lâm có chút khó hiểu.

- Thân thể em nóng lên. Đó là bởi vì bị cảm xúc ảnh hưởng, chỉ cần anh làm cho trong lòng người phát tiết hết ra ngoài. Thân thể của em tự nhiên sẽ hết nóng.

Long Vũ uyển chuyển giải thích.

- Long Vũ ca ca, anh muốn đẩy ngã La Lâm phải không?

La Lâm đột nhiên hỏi.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ là ngậy ngẩn cả người. Nghĩ thầm mình còn đang uyển chuyển giải thích. Người ta khen ngược, chẳng lẽ há mồm nói thật.

Thật không biết nàng thật sự khờ hay giả ngốc.

Dừng ở ánh mắt của La Lâm, bàn tay của Long Vũ dừng trên eo của nàng, véo nhẹ một phen, nói:

- La Lâm, em sẽ cự tuyệt để cho anh leo lên sao?

- La Lâm, cho ca ca tới đi.

Long Vũ đột nhiên dùng hai tay đem khuôn mặt La Lâm nâng lên. Nữ nhân nhất thời tim đập cũng có chút nhanh hơn. Ánh mắt cũng không khỏi hoảng loạn.

- Long Vũ ca ca, em sợ.

La Lâm cũng hiểu rõ tâm tư của Long Vũ, nhẩn nhẩn nhí nhí nói một câu. Hoàn toàn không giống lúc trước.

- Đừng sợ, anh sẽ hướng dẫn em.

Nói xong, miệng Long Vũ chậm rãi tiến qua. La Lâm ồm ờ, môi anh đào đỏ thắm bị miệng rộng của Long Vũ nhẹ nhàng hôn. Một khắc này, La Lâm vừa thẹn vừa sợ, vội vàng nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài hơi hơi run rẩy lên, mùi thơm nhức lan lập tức nhào vào mặt Long Vũ.

Tâm thần Long Vũ rung động. Miệng hắn dùng sức hôn hít lấy, đầu lưỡi linh hoạt mút vào miệng của nữ nhân, và cũng lại chậm rãi cùng cái lưỡi đình hương của nữ nhân dây dưa cùng một chỗ. Sau khi hôn môi một lúc, vẻ mặt Long Vũ mập mờ. Hai tay vẫn đang nâng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của La Lâm, cẩn thận thưởng thức. La Lâm hơi hơi mở to mắt, ánh mắt mê ly, tràn đầy hình thái kiều mỹ xấu hổ. Thấy Long Vũ luôn nhìn nàng chăm chăm, nhẹ giọng giận dữ nói:

- Long Vũ ca ca... Đừng nhìn chăm chăm người ta như vậy. Người ta chịu không nổi.

Long Vũ cũng không để ý tới La Lâm đang thẹn thùng. Nữ nhân nha, rất hay khẩu thị tâm phi.

Long Vũ vươn tay áp lên lưng của La Lâm, đem nàng ôm sát một chút, nhìn thấy đôi môi anh đào ướm át. Hắn lại một lần nữa nẩy ra ý tưởng hôn môi La Lâm. Mà lúc này đây, La Lâm cũng ngượng ngùng chủ động đem miệng hướng tới, tựa hồ lúc hôn môi trước mang theo một chút ngon ngọt cho nàng nên giờ đây lại chủ động hôn tới.

Người tình ta nguyện, miệng của hai người lại một lần nữa chạm vào nhau chầm mút... Long Vũ đem cái lưỡi thơm tho nữ nhân mút vào, tận tình mút vào. Hai bàn tay to đã dưới sự chỉ huy, kìm lòng không đậu sờ về chỗ giữa hai đùi của nữ nhân.

- Đã có chút đã ướt ướt.

Trong đầu Long Vũ vừa mới xuất hiện một cái ý niệm như vậy. Đột nhiên đã cảm thấy đầu lưỡi bị đau. Ngay sau đó hắn chợt nghe đến thanh âm của La Lâm:

- Long Vũ ca ca, không được voi đòi tiên.

Long Vũ một trận buồn bực. Đầu lưỡi của hắn đau đớn hơn nửa ngày mới chậm rãi hết. Hắn có chút dở khóc dở cười nhìn La Lâm:

- La Lâm, em cũng quá độc ác đi.

La Lâm kỳ thật cũng không phải cố ý, nhưng là nàng bị Long Vũ sờ soạng nửa thân dưới, có chút kích động, có chút sợ hãi. Tâm tình có chút phức tạp, cho nên mới xuất hiện hành động cắn lưỡi. Hiện tại ngấm lại là hối hận.

- Long Vũ ca ca thực xin lỗi, không phải là em cố ý.

La Lâm có chút áy náy nói.

Long Vũ mỉm cười, đầu lưỡi đau đớn đã tiêu thất. Nhưng trong lòng vẫn còn có chút khó chịu.

- La Lâm, chẳng lẽ em cự tuyệt anh?

Vẻ mặt Long Vũ bốn cột:

- Phía dưới của em đều đã xuất ra rất nhiều nước.

Nghe Long Vũ vừa nói như thế. La Lâm xấu hổ không chịu nổi, khẽ cúi một tiếng tức giận nói:

- Long Vũ ca ca, anh muốn người ta xấu hổ chết sao?

- Long Vũ ca ca, La Lâm cũng muốn cho anh hết. Nhưng trước mắt thì không được. Khi mở ra thuyền cứu nạn cần có đủ tâm thần cường đại. Trước đó tuyệt đối không thể phá thân. Long Vũ ca ca, anh đừng làm mấy chuyện xấu. Chúng ta cứ lặng lẽ ôm nhau như vậy được không?

La Lâm cắn cắn môi, nói:

- Khi mở ra toàn bộ hệ thống của con thuyền, em nhất định sẽ trao thân mình cho anh được không?

Long Vũ nghe vậy, giờ mới hiểu được khổ tâm của La Lâm.

Hai người ôm nhau một lúc, đều tự áp chế ham muốn trong lòng không ngừng nhảy lên. La Lâm nằm trong lòng Long Vũ, thản nhiên nói:

- Long Vũ ca ca, làm sao anh không hỏi em. Em có tìm được biện pháp hay không?

- Anh cũng biết.

Long Vũ nói.

- Anh biết?

La Lâm có chút kỳ quái:

- Không đúng, Long Vũ ca ca, em có thể cảm thụ suy nghĩ của anh, nhưng là anh không thể. Trừ phi chúng ta cùng song tu.

Nói đến song tu, khuôn mặt La Lâm lại đỏ.

- Vậy em nói một chút kết quả em bế quan là cái gì?

Trên thực tế, Long Vũ thật là không hề có hy vọng gì.

- Em có biện pháp.

La Lâm nghiêm túc nói:

- Long Vũ ca ca, mấy ngày này, em nghiên cứu cẩn thận quy luật Thiên Đạo. Từ phân tích cho ra một chút quy luật, em nghĩ đối với chúng ta sẽ có trợ giúp một chút. Nhưng cũng không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề.

- Có ý tứ gì?

Long Vũ hỏi.

- Chúng ta có thể trì hoãn thời gian Thiên Đạo quy hồi.

La Lâm cười nói:

- Em cảm thấy được nguồn gốc vấn đề chính là ở chỗ Quang Minh Tôn Thần. Nếu hấn rời khỏi vũ nội, tự nhiên toàn bộ đại kiếp nạn sẽ không còn.

Cho nên, mấu chốt của vấn đề còn lại là tiêu diệt Tôn Thần như thế nào.

Long Vũ nghe vậy, nói:

- Anh hiểu được, ý của em là, chúng ta có thể tiếp tục tranh thủ thời gian. Tiếp tục đề thăng tu vi của anh, chặt đứt liên hệ giữa Tôn Thần cùng Mặt Trời.

- Đúng vậy, chính là ý tứ này.

La Lâm tiếp nhận đề tài nói:

- Nếu chúng ta có đầy đủ thời gian, anh có thể tiếp tục tăng lên tu vi. Mà em còn có thể tiếp tục nghiên cứu quy luật Thiên Đạo. Bởi vì thời gian của em có chút gấp gáp nên nhiều phương thức, phương pháp phân tích em không kịp vận dụng.

- La Lâm, làm rất tốt.

Vốn định buông xuôi thì nghe La Lâm nói như thế. Long Vũ chợt cảm thấy dễ dàng rất nhiều. Bất quá rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu, đây cũng là một vấn đề trọng yếu.

Đang định hỏi, La Lâm đã hiểu rõ tâm tư của hắn, đoạt trước mà nói:

- Thời gian mười năm, nhưng mà cần hy sinh một chút.

- Muốn kết quả, phải trả giá.

La Lâm sâu kín giải thích nói:

- Em cần máu tươi ba trăm vạn sinh linh để tế thiên. Dùng máu tươi của bọn hắn đi chặn Thiên Đạo theo dõi vũ nội, cho chúng ta tranh thủ thời gian mười năm.

- Ba trăm vạn sinh linh?

Long Vũ ngã xuống hít một hơi:

- Cần nhiều như vậy sao? Còn nữa, chắc chắn không? Em xác định thật sự có thể làm được?

- Chắc chắn.

Về mặt La Lâm cũng trở nên nghiêm túc. Kế hoạch đã trải qua luận chứng lặp lại của nàng, khả năng thành công rất cao. Nắm chắc rất lớn, cơ hồ sẽ không xuất hiện sai lầm. Hiện tại vấn đề là ba trăm vạn sinh linh kia. Khi bắt đầu lòng nàng cũng có chút mâu thuẫn.

- Chúng ta cần là oán khí tận trời.

La Lâm tiến một bước giải thích nói:

- Chỉ có này oán khí, sát khí ngất trời mới có thể chặn việc Thiên Đạo giám thị với vũ nội.

- Vậy ý của em là, ba trăm vạn sinh linh không thể chết một cách bình thường?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy.

La Lâm thấy trong lòng nam nhân thay đổi, ngẩng đầu nhìn của hắn, nói:

- Nhất định phải làm cho bọn họ bị chết cực kỳ oan khuất, chỉ có như vậy mới có thể kích phát ra sát khí cường đại. Em cẩn thận đo lường tính toán. Ba trăm vạn sinh linh không phải ở trạng thái bình thường mà tử vong sinh ra sát khí, vừa lúc đủ để dùng.

- Haiz.

La Lâm sâu kín thở dài một tiếng:

- Thật sự rất tàn nhẫn.

- Nhưng là chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Long Vũ nói:

- Chết ba trăm vạn sinh linh mà đổi lấy tương lai của hàng tỉ sinh linh, rất tốt. La Lâm, em không cần áy náy, em là anh hùng.

- Long Vũ ca ca, em nghĩ anh hãy cùng thương nghị cùng năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, còn có Tiên Cảnh. Dem số lượng ba trăm vạn đó chia đều cho Tam Giới đi.

La Lâm đề nghị nói.

- Ủ, anh làm được

Long Vũ bất giác cũng nhớ tới ngay tại địa cầu có rất nhiều thành phần bỏ đi. Bọn hắn nên có tinh thần hiến thân mới đúng.

Khi nghĩ đến đây, khóe miệng Long Vũ nổi lên một tia cười lạnh.

- Long Vũ ca ca, em nghĩ chúng ta nên ra đi.

La Lâm tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói:

- Em nghĩ trước tiên em cần phải kiểm tra thuyền cứu nạn một lần. Vạn nhất, em là nói vạn nhất, nếu cái em phân tích ra hiện bị bại lộ. Chúng ta cũng nên chuẩn bị tốt.

- Đúng vậy.

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu, nói:

- Không sai, việc này rất lớn. Chúng ta không thể cầm tiền đồ vũ nội mà nói giỡn. Chuyện này không được bại lộ nửa điểm. Hiện tại chúng ta chuẩn bị hai tay. Em đi đi. Anh phụ trách chuyện tình ba trăm vạn sinh linh. Đúng rồi, trước tiên em phải nói cho anh biết trình tự tế thiên.

- Vâng.

La Lâm đáp ứng một tiếng, lập tức liền đi tiến lên, chìa ngón tay nhỏ bé ấn lên trán của Long Vũ, đem phương thức tế thiên trực tiếp khắc trong óc của hắn.

...

...

Thời gian nửa đêm về sáng hôm sau, Long Vũ tìm hồi lâu cũng không thấy Dao. Hắn tính toán cho Dao đi giải quyết vấn đề một trăm vạn sinh linh ở thế giới thật.

Lấy thủ đoạn của nàng, đủ để đảm nhiệm.

Đương nhiên mục tiêu chính là đám người rác rưởi kia.

- Anh Vũ, cuối cùng anh cũng có thời gian đến gặp em.

Mắt thấy Long Vũ chủ động tìm đến. Dao nóng bỏng chào đón, giữ chặt hai tay Long Vũ, vẻ mặt thân thiết:

- Anh Vũ, vấn đề thế nào, có thể giải quyết sao?

- Dao, em không trách anh đã lâu như vậy không tới thăm em sao?

Nói đến đây, Long Vũ còn có chút áy náy. Đoạn thời gian này thật sự bận quá, làm lạnh nhạt với Dao. Nguyên bản, hắn nghĩ nếu dựa theo tính khí của Dao, nhất định sẽ quở trách hắn một chút. Lại không nghĩ rằng, người ta hoàn toàn không có một chút gì u oán.

Dao lôi kéo tay hắn, nói:

- Vì sao em phải trách cứ anh. Chúng ta những nữ nhân này người nào không biết anh đang làm đại sự ở đây. Vì sinh tử tồn vong của vũ nội, một ít chuyện của chúng ta có là cái đại sự gì. Hơn nữa, không phải là anh đến bồi thường em sao? Đi, đi buồng trong, có một cái giường rất lớn.

Long Vũ cười hắc hắc, trong lòng âm thầm vui vẻ, nhìn đến nữ nhân của mình có thể hiểu được lòng của mình. Bất quá trước mắt, hắn tìm đến Dao, cũng không là vì bồi thường.

- Dao, đừng vội. Anh tới tìm em, nhưng thật ra là có sự tình quan trọng.

Long Vũ lập tức đem thế cuộc trước mắt nói với nàng.

Sau khi nói xong, hắn đem tình huống của La Lâm bên kia cũng nói ra. Cuối cùng mới đem nhiệm vụ thu thập máu tươi của một trăm vạn sinh linh cho nàng.

Dao nghe vậy, không có do dự chút nào, nói:

- Anh Vũ, anh yên tâm, sáng mai em sẽ dẫn người qua. Đảm bảo chớp tới một trăm vạn trắng đĩnh. Đều là đám người rác rưởi. Đúng rồi, chuyện này có phải hay không muốn gặt người khác.

- Đúng vậy, lén lút mà làm.

Long Vũ giống như vui đùa nói.

- Em hiểu.

Dao gật gật đầu, đột nhiên cười nói:

- Chính sự đã nói xong, có phải hay không nên làm chút việc tư. Dù sao anh cũng phải cho em một chút ngon ngọt chứ?

- Như em mong muốn.

Khóe miệng Long Vũ lộ ra một tia cười xấu xa, đột ngột phát lực, đem nàng đánh ngã xuống giường. Sau đó nhanh chóng hôn lên môi đỏ của Dao một ngụm, cắn lỗ tai nhỏ, của nàng nhẹ giọng nói:

- Dao, thời gian này thật là khổ cho em. Hôm nay anh sẽ thỏa mãn em.

Dao khép hờ lấy hai mắt, không nói gì, ôm chặt lấy lưng Long Vũ.

Thật lâu sau, nữ nhân mới buông ra sau, chậm rãi nói:

- Anh Vũ, bên Phượng tộc ít nhất cũng phải có hai mươi vạn? Có thể hay không giảm cho Hắc Phượng nhất tộc một chút.

- Dao, chính sự nói xong, hiện tại chỉ nói việc tư, hơn nữa, chuyện này Thiên Âm sẽ có việc quyết định.

Long Vũ nhẹ nhàng dùng miệng chặn, lấp, bịt miệng của nữ nhân lại. Hai bàn tay to đã chuẩn xác tham tiến vào lồng ngực của nàng.

Trong phòng nhất thời vang lên thanh âm nam nữ hoan ái.

...

...

Thiên Ngoại Thiên, Quang Minh Tôn Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, trong tròng mắt phần nộ sớm đã không còn, cái còn lại chỉ là một loại thần nhiên, bị ai cùng tự giấu cười lạnh:

- Đại Đế, người quả nhiên cao minh. Ta nghĩ đến người an an ổn ổn chờ đợi vận mệnh của mình. Lại không nghĩ rằng, người thông qua Long Vũ chơi ta một phát đau như vậy.

336. Chương 89: Huyết Tế

Chân mày Quang Minh Tôn Thần cau lại:

- Thật sự, ta không nghĩ tới, người lại có thể trợ giúp đám người đã từng là cừu địch...

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi lắc đầu. Thật sâu hít một hơi, hàn quang trong mắt lóe ra, chậm rãi nói:

- Cho tới nay, ta đều cho rằng được người rất đơn giản. Hiện tại xem ra, lòng dạ của người cũng rất sâu xa.

- Hừ!

Huyết Anh Đại Đế khẽ cười một tiếng, nói:

- Ta không biết người đang nói cái gì... Ta có thể có tâm tư khác sao? Nếu như vậy, nữ nhân của ta cũng không bị người giam lỏng...

- Giam lỏng?

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Lời này nói có chút nghiêm trọng, ta cũng không bản lãnh cao như vậy. Những nữ nhân của người bản lĩnh cũng không kém, nếu các nàng cùng liên thủ, ta thật sự không có cơ hội.

- Hừ!

Huyết Anh Đại Đế hừ nói:

- Đừng làm bộ làm tịch, nếu không phải người làm bại lộ khí tức của các nàng, các nàng lại cần phải ẩn nhẫn ở trong cung điện hợp kim đặc chế sao?

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Đủ rồi Đại Đế, ta và người hiện tại đều đối mặt với kiếp nạn, vì cái gì mà chúng ta không thể chung sống hoà bình, cùng đi đối kháng này trường kiếp nạn này đây?

Sắc mặt Huyết Anh Đại Đế như cũ lạnh lùng:

- Thôi đi, ta với người không có gì để nói, ta sẽ bình tĩnh ngồi đợi kết cục, bất kể là sinh hay tử, ta đều vô oán vô hối.

- Người rõ ràng biết chuyện này có ta, cho nên người một chút cũng không nóng nảy. Tâm tư của người ta đã quá rõ ràng, người cũng rõ ràng.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Người phải cùng ta đi xem thế giới sự thật, chúng ta tất phải liên hợp cùng Long Vũ gây áp lực. Nếu không, chúng ta đều phải chết...

- Ta không đi!

Huyết Anh Đại Đế lạnh giọng nói:

- Người.... muốn làm gì thì làm, ta có chuyện của ta, mời người tránh ra...

- Huyết Anh Đại Đế, người đã tuyệt tình như thế, giữa chúng ta cũng không còn gì để nói.

Quang Minh Tôn Thần phẩy tay áo chuẩn bị rời đi:

- Ân oán của chúng ta, đợi chuyện này kết thúc, ta với người sẽ tính toán rõ ràng, hy vọng người tự thu xếp ổn thoả.

- Ta sẽ chờ người!

Huyết Anh Đại Đế lạnh giọng nói.

.....

.....

Khoảng cách Thiên Đạo quay về càng ngày càng gần.

Quang Minh Tôn Thần cảm nhận được địa tâm càng phát ra mạnh mẽ. Thời gian cùng Long Vũ ước định tuy rằng còn có bốn ngày, nhưng hần hôm nay cũng đã kìm nén không được. Nhất là Long Vũ lại có thể thành công cải tạo Thiên Nguyên, làm cho nội tâm hần càng thêm sợ hãi

Sợ hãi?

Nhiều năm qua Tôn Thần chưa từng có cảm giác như vậy

Hần âm thầm cười khổ, hần không biết là thế đạo thay đổi, hay chính mình thực sự đã già? Hay là Long Vũ kia chính là một ngôi sao chổi.

Tóm lại, cuộc sống yên tĩnh của hắn bị xáo trộn.

Hơn nữa, hắn còn gặp phải sinh tử tồn vong.

Cẩn thận ngẫm lại, hết thảy nguồn gốc đều là bởi vì Long Vũ.

Trong lòng của hắn thập phần oán hận Long Vũ, hận không thể lột da hắn, ăn thịt của hắn, uống máu của hắn.

Cân nhắc mãi, hắn quyết định tạo áp lực về phía Long Vũ. Lúc này đây hắn muốn tự mình xuất thủ cho Long Vũ một bài học. Hắn muốn làm cho Long Vũ hiểu được lấy lực lượng hiện tại của Long Vũ, muốn lập tức chặt đứt quan hệ giữa hắn cùng Mặt Trời, hoàn toàn tự là một cái tham vọng quá đáng. Đúng là thăng ngu mơ mộng...

.....

.....

Thiên Nguyên an toàn trở lại Huyền Môn. Trước tiên hắn tìm Long Vũ, rồi kể chuyện mình đã gặp phải. Đồng thời, Thiên Nguyên dự tính, không lâu nữa Quang Minh Tôn Thần sẽ đích thân giá lâm tới thế giới sự thật.

Đối với chuyện lần này, Long Vũ hoàn toàn tự tin.

- Long Vũ, Tôn Thần nhất định sẽ tự mình đến tạo áp lực với người...

Thiên Nguyên nói:

- Không phải ta đề cao chí khí người khác. Lấy tu vi người hiện tại, đích xác trong nháy mắt không thể chặt đứt liên hệ với Mặt Trời. Người cũng biết, cho dù là từng phút từng giây, hắn đều đủ để phát động uy lực của Mặt Trời để hủy diệt tất cả...

Long Vũ nghiêm túc gật đầu:

- Ta biết, người yên tâm đi, chuyện này ta sẽ xử lý. Thiên Nguyên, tự nhiên người sẽ lựa chọn theo ta kẻ vai chiến đấu, như vậy từ hôm nay trở đi, người phải gánh vác thêm trách nhiệm. Đường Hương Hương sẽ nói cho người biết việc cần phải làm. An nguy thế giới cùng trật tự mới toàn bộ nhờ vào người.

- Yên tâm ta sẽ tận lực.

Thiên Nguyên cũng nghiêm túc nói.

.....

.....

Đêm khuya, long lắng của Long Vũ cùng Thiên Nguyên quả nhiên đã xảy ra. Quang Minh Tôn Thần một mình tiến đến Huyền Môn, thái độ rất cứng rắn. Hắn muốn yêu cầu Long Vũ nhất định đảm bảo, toàn lực nghiên cứu phương pháp ứng phó thoát ly quy luật Thiên Đạo. Nếu không, hắn chỉ có thể hi sinh hàng tỷ tỷ sinh linh, cá chết lưới rách.

Đối với lần này, Long Vũ khinh thường cười nói:

- Tôn Thần, cách thời gian chúng ta ước định còn vài ngày mà? Chẳng lẽ người sợ? Vì cái gì người không thể im lặng chờ đợi thêm mấy ngày?

- Long Vũ.

Quang Minh Tôn Thần cười nói

- Ta tới là muốn cho người hiểu được, lực lượng của người căn bản không thể trong nháy mắt chặt đứt liên hệ giữa ta cùng Mặt Trời... Muốn cho người buông tha cho cái ý tưởng không thực tế kia đi.

- Rõ rồi, người là đến thị uy.

Long Vũ nói.

- Thì sao nào?

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Người căn bản không biết, con đường người đi sẽ ko dễ dàng, rồi người sẽ phạm phải sai lầm. Ta sẽ cho người hiểu được, lực lượng giữa ta và người căn bản chênh lệch quá lớn. Người đừng quá tham vọng dùng ngọn lửa Quang Minh đối phó ta.

- Đây là Cửu Long kết giới.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta và người sẽ đại chiến trong kết giới, ta muốn triệt để đánh nát của mộng của người... Ta muốn người hiểu được, người chả là cái thá gì.

Nói xong, Quang Minh Tôn Thần giơ tay phải lên, một đạo quang mang nhất thời bắn nhanh ra, tại đỉnh Thái Huyền Sơn đã hình thành một cái kết giới trong suốt.

- Cửu Long kết giới có thể tồn tại liên tục hai giờ. Trong hai giờ, ta và người toàn lực xuất thủ, sẽ không khiến cho Thiên Đạo chú ý.

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Như người mong muốn.

Long Vũ cũng muốn cẩn thận kiểm nghiệm một lần. Nếu Quang Minh Tôn Thần không sử dụng ngọn lửa Quang Minh, rốt cuộc lợi hại đến cỡ nào.

Khi nói chuyện, hai người đã xuất hiện ở trong kết giới Cửu Long. Hai người nói đánh là đánh, một chút cũng ko sợ hãi.

Nháy mắt, hai người cũng đã giao thủ mười chiêu.

- Rống...

Lúc này, Thiên Dực Hồ ko biết từ đâu xông ra, nổi giận gầm lên một tiếng, làm bộ muốn hướng đến Cửu Long kết giới đánh tới.

Hương Hương vội vàng ngăn lại Thiên Dực Hồ, đồng thời vỗ về an ủi nó.

Thiên Dực Hồ cùng Đường Hương Hương vô cùng thân thiện, rất nhanh hóa thành con mèo nhỏ cuộn tròn tại ngực của nàng(DG: đồ sắc miu

). Hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chú tình huống trong Cửu Long kết giới.

Đường Hương Hương một bên vuốt ve Thiên Dực Hồ, ý bảo nó im lặng không cần náo động, một bên trầm giọng nói:

- Yên tâm đi, Anh Vũ không sẽ xảy ra chuyện.

Trong kết giới, giao chiến đang diễn ra kịch liệt. Lúc này toàn thân Quang Minh Tôn Thần, bị một đoàn thánh khiết hỏa diễm bao phủ, xa xa nhìn lại cũng như cùng Mặt Trời bình thường. Hắn rốt cuộc cũng vận dụng một chút lực lượng ngọn lửa Quang Minh, nếu không rất khó trước mặt Long Vũ kiên trì trăm chiêu ko bại.

Kinh hãi nhìn Quang Minh Tôn Thần, Long Vũ ko dám có chút lơ là, đồng thời hắn cũng hiểu dc một chút uy lực của ngọn lửa Quang Minh.

Một tiếng vang lớn, khí thế bốn phía tuôn ra tràn ngập. Khí thế Long Vũ tăng cao, quanh thân Quang Minh Tôn Thần cũng phát ra hào quang càng rực rỡ.

Khí thế song phương cũng đã tới cực hạn, ko biết ai sẽ xuất thủ trước. Đột nhiên Quang Minh Tôn Thần hay tay đẩy ra, một dòng khí mang theo lực lượng cắn nuốt hết thủy vạn vật bao lấy Long Vũ phát ra một kích chí mạng.

Cùng lúc đó, Long Vũ hét lên một tiếng, hay tay cầm chặt Thiên Sư pháp kiếm, kiếm quang lóe sáng đánh lên Quang Minh Tôn Thần. Hai cổ lực lượng cường đại va vào nhau, trong nháy mắt phát ra hàng ngàn hàng vạn tia lửa, phóng ra hàng vạn đạo hào quang. Nếu ko phải hay người trong kiết giới thì từng đó cũng đủ hủy diệt một nửa Huyền Môn.

Dù vậy nhưng trời cũng biến sắc, đất cũng dao động mạnh. Lực lượng mạnh mẽ gặp nhau trên không trung, ko ai nhường ai, uy lực kinh người.

Bất tri bất giác, u ám đã bao phủ trời xanh.

Thân thể Quang Minh Tôn Thần run rẩy dữ dội, hỏa diễm hộ thể nát rồi tụ, tụ rồi nát ko biết bao nhiêu lần, vất vả thối lui về sau từng bước, trên miệng đã xuất hiện một vết máu.

Bên này, Long vũ cũng chẳng khá hơn, phản lực làm khí huyết hấn đảo lộn, quanh thân kết giới tiêu tán mất. Tác dụng của ngọn lửa Quang Minh làm thân thể hấn liên tục bị trọng thương.

Về mặt Đường Hương Hương ngưng trọng, chăm chú nhìn vào nam nhân kia. Về mặt thì lạnh lùng nhưng trong lòng thì khẩn trương cầu nguyện cho hấn.

Trong ít phút giải lao giữa trận đấu, Quang Minh Tôn Thần sắc mặt tang thương, ánh mắt nhìn Long Vũ. Lúc này Long Vũ đã hồi HP xong, (DG:chắc cũng gần full) về mặt âm trầm nhìn về Tôn Thần.

Ánh mắt giao nhau....bỗng Long Vũ và Quang Minh Tôn Thần chợt nhận ra rằng Chỉ có nam nhân mới đem lại hạnh phúc cho nhau. Thế là họ buồn bỏ tất cả đến với nhau và sống hạnh phúc tới suốt đời.... The End!!!! “Neptune xin hân hạnh tài trợ chương trình này. Cảm ơn các bạn đã dành ít phút cho quảng cáo! Chương trình xin được phép tiếp tục!”(Biên: Các bạn thông cảm, Dg tự sướng đôi chút

)

Hồi lâu, Quang Minh Tôn Thần dời ánh mắt nhìn về bốn phía, âm trầm nói:

- Thế nào? Phục chưa?Muốn thắng ta thì ít nhất trong trăm chiêu phải cắt đứt liên hệ giữa ta và Mặt Trời, mà chuyện đó thì chỉ là viễn tưởng.

Long Vũ cười lạnh nói:

- Ta còn chưa xuất toàn lực đâu.

Quang Minh Tôn Thần hừ lạnh nói:

- Được rồi! Đừng có ở đây mà phô trương thanh thế, tình hình của ngươi ta nắm trong lòng bàn tay. xạo vừa thôi !

- Trong lòng của ngươi có chẳng đang sợ hãi.

Long Vũ nói.

- Ta sợ cái gì?

Quang Minh Tôn Thần khê cười nói:

- Ta nếu xảy ra sự cố, sẽ có hàng tỉ sinh linh cùng ta làm bạn, ta có gì cần lo lắng.

- Thật sự không sợ?

Hỏi ngược lại, Long Vũ nhìn Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Kỳ thật, ta đã có phương pháp....

Nhân thần Quang Minh Tôn Thần âm lãnh, tức giận hừ nói:

- Có ý tứ gì? Phương pháp giết ta, trừ khi ngươi thoát ly được Thiên Đạo.

Long Vũ không có trả lời ngay, ánh mắt dừng lại trên người Quang Minh Tôn Thần, cuối cùng trầm ngâm nói:

- Cho tới bây giờ ta luôn sẵn sàng...

Quang Minh Tôn Thần nổi giận mắng:

- Ngu xuẩn, tới lúc này còn ko chịu thanh tỉnh, thật ko biết người muốn làm cái gì? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người phải cho ta một câu trả lời thuyết phục...

Long Vũ cười nói:

- Không phải còn bốn ngày hay sao?

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần biến đổi, ngó nhìn Long Vũ, nói:

- Ta đây nếu không thủ tín, người có thể thế nào?

Long Vũ cười nói:

- Người là loại người như vậy sao?

Ánh mắt cổ quái nhìn của hắn, Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Phép khích tướng đối với ta vô dụng, nếu ta nguyện ý, ước định lúc trước xoá bỏ. Hàng tỉ tánh mạng sinh linh trong vũ trụ này toàn bộ đều ở trên tay của ta, người có năng lực gì?

Long Vũ cười thần bí:

- Ta hiểu người....Ko đến thời khắc cuối cùng, người tuyệt đối sẽ ko làm chuyện điên cuồng này. Người rất rõ ràng, một khi vạch mặt, hết thấy đều xong rồi, ko phải sao?

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần cả kinh, ánh mắt phần nộ trừng mắt hắn nói:

- Đúng vậy, chỉ cần có hy vọng, ta sẽ không buông bỏ. Nhưng là người cũng không nên khiêu chiến sự nhẫn nại của ta.

Long Vũ cười tà nói:

- Nếu ta là người, ta chọn chờ đợi xem cổ sự...

Tà dị tươi cười mang theo cách nói cổ quái, giờ khắc này, Quang Minh Tôn Thần có chút tức giận:

- Người cho ta một đáp án, ta hiện tại đã muốn. Qua đêm nay, còn có ba ngày, ba ngày căn bản chẳng làm được cái gì gì.

Lạnh lùng nhìn Quang Minh Tôn Thần, Long Vũ nói:

- Người đã đều hiểu được, vì sao người không thể chờ đợi? Người sợ sao?

Nghe lời ấy, Quang Minh Tôn Thần cảnh cáo nói:

- Long Vũ, đừng làm ta nổi giận. Nếu không đối với người, đối Tam Giới vị tất tựu là chuyện tốt.

Đường Hương Hương nhìn thấy Long Vũ, hỏi:

- Anh Vũ, nhanh lên tống lão đầu kia rời khỏi. Em thật sự không muốn chứng kiến hắn. Quá ghê tởm.

Long Vũ quay đầu lại, ánh mắt có chút cổ quái nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Ha ha, người cũng nghe được. Xem ra người ở đây cũng không được hoan nghênh chút nào.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Quang Minh Tôn Thần nhất thời xanh mét.

Đường Hương Hương cả giận nói:

- Tôn Thần, mời người rời khỏi đây... Nơi này không chào đón người.

- Càn rỡ.

Quang Minh Tôn Thần nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay đột ngột đẩy một cỗ hỏa diễm thánh khiết đủ để hủy thiên diệt địa hướng tới Long Vũ. Long Vũ vội vàng lui về phía sau, đáng tiếc hay chậm một bước. Thân mình bị lửa kia đánh trúng, phải lui năm sáu bước mới đứng vững.

Khóe môi Long Vũ rỉ chút máu tươi, bất quá hắn không thèm để ý chút nào, chính là lạnh lùng nhìn Quang Minh Tôn Thần, cười lạnh nói:

- Tôn Thần, ngươi có nghĩ tới hay không. Một chỉ tôn vũ nội bây giờ cũng chỉ giống như một con chuột qua phố, bị mỗi người kêu đánh.

Trong lúc nói chuyện, Long Vũ đã giương Thiên Sư pháp kiếm, chuẩn bị tấn công.

Nếu Quang Minh Tôn Thần ko màng đến thân phận đánh lén, hắn cũng không có gì khách khí. Cho dù là để cho hắn lướt khỏi đây, cũng phải lưu lại một vết thương.

Quang Minh Tôn Thần khàn giọng rống to, ánh mắt điên cuồng mà oán độc, thân thể không ngừng di động, phòng ngừa Long Vũ tới gần. Nhưng mà giờ này khắc này, Long Vũ sớm tồn tại sát tâm, tốc độ rất nhanh. Vì vậy, Quang Minh Tôn Thần tránh cũng không thể tránh. Hắn then quá hoá giận, tiếp tục tăng cường lực lượng ngọn lửa Quang Minh.

Giờ phút này, Cửu Long kết giới cũng kiên trì không được bao lâu.

- Tôn Thần, nếu ngươi không sợ trong khoảnh khắc Thiên Đạo trở về, ngươi cứ việc tiếp tục tăng cường lực lượng là sẽ biết được như thế nào.

Long Vũ trào phúng nói.

Quang Minh Tôn Thần không có cam lòng nói:

- Long Vũ, ngươi nhớ kỹ, hôm nay ta nhục nhã như thế nào? Sớm hay muộn ta cũng sẽ trả lại gấp bội.

Long Vũ trầm mặc một lát đáp:

- Là chính ngươi tự rước lấy nhục, không liên quan gì tới ta.

- Nếu không phải tại ngươi, thì sẽ ko xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Quang Minh Tôn Thần ác độc nói:

- Toàn bộ mầm tai vạ đều là bởi vì ngươi dựng lên.

Long Vũ không nói, chỉ cười cười, lập tức nhìn mọi người chung quanh, sau đó đem ánh mắt đã rơi vào trên người Quang Minh Tôn Thần:

- Người rất vô sỉ...

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu cười nói:

- Thắng làm vua, thua làm giặc, còn lại tất cả đều là vô nghĩa.

Long Vũ sững sốt, lập tức nở nụ cười.

Một bên, Đường Hương Hương nói:

- Đây cũng là chứng cứ chứng tỏ ngươi không phải thiện nhân.

Nhìn thấy Đường Hương Hương, Quang Minh Tôn Thần trì hoãn chỉ chốc lát, lập tức nói:

- Ngươi cũng rất vô sỉ, vì một người nam nhân, ngươi dám phản bội cả tổ tiên.

Đường Hương Hương mỉm cười lắc đầu, ôn nhu nói:

- Ta cũng không biết đây là phản bội, ta chưa từng cho mình là Vu tộc. Ta đã chuyển sang kiếp khác mà không còn là Hậu Thổ nữa. Nếu trời cho ta cơ hội Luân Hồi, ta vì cái gì không thể lựa chọn cuộc sống của ta?

Nghe Đường Hương Hương trả lời, Quang Minh Tôn Thần khinh miệt cười:

- Lấy cớ...

Đường Hương Hương lại thản nhiên cười, không nói nữa.

- Tôn Thần, người cần lướt ngay. Nếu giờ chúng ta tiếp tục, cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Long Vũ nói:

- Trừ phi người đem lực lượng tiếp tục tăng lên. Bất quá ta nhìn Cửu Long kết giới này tựa hồ cũng kiên trì không được bao lâu.

- Hừ!

Quang Minh Tôn Thần cười lạnh một tiếng, nói:

- Không thành vấn đề, ta hiện tại rời khỏi đây. Nhưng ta nhắc người lại một câu, thực lực của người, ta cũng thấy được, đừng làm mộng không thực tế nữa.

- Còn nữa, người không cần tiếp tục khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Đừng kích thích ta, nếu ta nảy sinh ác độc muốn cùng hàng tỉ sinh linh trong vũ nội đồng quy vu tận, đến lúc đó người sẽ biết thế nào là hối hận.

Nghe vậy sau, Long Vũ hơi hiện dị thường, nhưng lập tức liền đã khôi phục bình tĩnh, ánh mắt quét qua Quang Minh Tôn Thần, sau khẽ cười nói:

- Người sẽ không làm như vậy.

Ánh mắt giao hội, Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười:

- Ta có thể hay không, đến lúc đó người sẽ biết.

Long Vũ gật đầu, hơi suy tư một lát, mở miệng nói:

- Đại Đế có khỏe không?

- Người nên quan tâm tới chính người đi.

Quang Minh Tôn Thần khinh thường nói:

- Đại Đế còn chưa tới phiên người tới quan tâm...

Ánh mắt Long Vũ kỳ dị nhìn hắn vài lần, cười cười:

- Tôn Thần, người đã tự mình đến một chuyến. Coi như ta trả tiền phí đi đường, ta sẽ nói cho người biết một chút tình hình thực tế...

Lời này vừa nói ra, Quang Minh Tôn Thần nghiêm sắc mặt, nghiêm túc lắng nghe.

- Kết quả chính là người nằm mơ cũng không nghĩ ra.

Long Vũ nói

- Có ý tứ gì?

Quang Minh Tôn Thần truy vấn.

- Nên nói ta cũng đã nói.

Long Vũ thản nhiên nói

- Ta cảnh cáo người, không nên làm ầu.

Quang Minh Tôn Thần hung hăng nói.

- Đảm bảo với người kết cục tất cả đều vui vẻ...

Long Vũ hài hước trả lời.

Quang Minh Tôn Thần nghe vậy, ánh mắt dừng lại thật lâu trên người Long Vũ. Hắn tựa hồ muốn từ trên mặt Long Vũ nhìn ra chút gì đó. Nhưng là chung quy không có cái gì nhìn ra.

- Các người tự thu xếp ổn thoả.

Quang Minh Tôn Thần lưu lại những lời này, sau đó thân ảnh lập tức biến mất.

- Lời như vậy cũng tặng cho người.

Long Vũ nói.

.....
.....

Sau khi Quang Minh Tôn Thần rời đi, làm cho mọi người lo lắng. Long Vũ cũng không hoảng hốt không sợ hãi, vẻ mặt hần tự nhiên, sắc mặt bình tĩnh. Việc khẩn cấp trước mắt là chuẩn bị nghi thức tế thiên.

Về phần Quang Minh Tôn Thần thị uy.

Hắn vốn coi chỉ là một cái rắm.

Trên thực tế, nháy mắt chặt đứt liên hệ giữa Quang Minh Tôn Thần cùng ngọn lửa Quang Minh, Long Vũ sớm buông tha. Hiển nhiên, đây là việc hắn không thể thực hiện được trong thời gian ngắn.

Cho nên, lần này Quang Minh Tôn Thần có tới hay không, đối với hắn mà nói, thật tình là không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch.

Sáng sớm ngày hôm sau, Long Vũ cho gọi năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, Tiên Cảnh Tây Vương Mẫu, Thất công chúa, cùng với Huyền Môn Thiên Cơ Tử toàn bộ tụ tập cùng một chỗ, đem chuyện tình tế thiên cẩn thận giảng giải một lần.

Xong chuyện, Long Vũ làm rõ quá trình tiến hành, đem ba trăm sinh linh huyết tế làm quà. Hơn nữa báo cho mọi người, giữa trưa hai ngày sau, đem sinh linh huyết tế được nhận đưa tới.

Còn hắn, bắt đầu từ sáng mai bắt đầu bố trí pháp đàn tế thiên.

Mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy được có điểm không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mọi người cũng không có hoài nghi lời nói Long Vũ, cũng không có bất kỳ cự tuyệt. Mọi người toàn bộ đáp ứng.

Việc này không nên chậm trễ. Sau khi nhận lệnh, mọi người liền phân công hành động.

Long Vũ cảm thấy được sự tình có chút thuận lợi quá mức độ, hắn vạn lần không ngờ, mọi người lại phối hợp như vậy.

- Anh Vũ nhìn bộ dáng anh rất sợ hãi?

Không biết tại sao, Phượng Hậu Thiên Âm cũng không có lập tức rời đi. Nàng chậm rãi bước tới trước mặt Long Vũ, cười hỏi:

- Có phải là anh cảm thấy được sự tình quá mức thuận lợi?

Thanh âm kiều mỵ dịu dàng rung động tâm phách, làm cho Long Vũ bất giác trong lòng lay động

Long Vũ sửng sốt, quay đầu lại nhìn lại, hỏi:

- Làm sao em còn chưa đi...

Phượng Hậu Thiên Âm mỉm cười tạo nên một trận xuân phong:

- Em thấy việc được giao không thành vấn đề, Kim Phượng đã đi xử lý...

Long Vũ hỏi:

- Em có ý giao lại quyền lực cho Kim Phượng.

Thiên Âm nhìn Long Vũ, ôn nhu nói:

- Vì Phượng tộc, em đã phấn đấu đã nhiều năm. Hiện tại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cho nên tính nghỉ ngơi một thời gian.

- Vậy sau này em có tính toán gì không?

Long Vũ hỏi.

- Làm tình nhân của anh là em mãn nguyện rồi.

Đôi mắt Thiên Âm hướng Long Vũ mỉm cười liếc một cái, nói:

- Em nghĩ nên hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh.

Long Vũ tò mò hỏi:

- Em thật sự chịu buông quyền lợi trong tay sao?

Thiên Âm mỉm cười trả lời:

- Anh là vũ nội chí tôn, cùng ở bên cạnh anh chẳng phải là có quyền thế cao nhất sao?

- Ha ha, em đã tính như vậy từ trước sao?

Long Vũ cười nói.

- Hai mẹ con đều hầu hạ anh, tóm lại không phải chuyện này.

Có một người ở lại bên cạnh anh là được rồi. Còn lại, chỉ cần thỉnh thoảng gặp anh. Dù sao chuyện tình Phượng tộc cũng phải có người đi quản lý...

Thiên Âm mang mùi vị khác thường nói.

Trong lòng Long Vũ vui lên, nghe khẩu khí Thiên Âm, nàng tựa hồ có chút bất mãn chính mình cùng Phượng tộc quan hệ thân mật quá phận. Hắn nhin cười nói:

- Không chỉ mẹ con em, còn có hai mẹ con Thi Nhân

...

Dừng lại một chút, hắn tiếp tục:

- Bốn nữ nhân cường đại nhất Phượng tộc đều là của anh. Anh thấy anh thật tự hào vì mình quá đẹp trai tiêu sái.

Đôi mắt đẹp của Thiên Âm nhất thời nhú lại, khuôn mặt nàng lạnh lùng nói:

- Anh Vũ, nếu lần này có thể thành công vượt qua nguy cơ, em hy vọng anh có thể điều chỉnh quyền lợi của Phượng tộc.

Long Vũ nói:

- Cái này không thể nói trước..... Đến lúc đó xem tình hình rồi tính.

Đôi mắt đẹp của Thiên Âm hiện lên một tia dị sắc, sắc giọng:

- Không cần phải xem tình hình, anh phải cho em một đáp án chắc chắn... Toàn bộ Phượng tộc là của anh, dù sao anh cũng phải có trách nhiệm.

Long Vũ nghe vậy cười nói:

- Được rồi, chỉ cần lần này vượt qua nguy cơ, nhất định anh sẽ thực hiện lời hứa của anh.

Thiên Âm nhìn Long Vũ, trong mắt đẹp đã tràn ngập vui mừng. Dừng một chút, nàng đột nhiên nói:

- Anh Vũ, đêm nay để em hầu hạ anh nhé... Tu vi của em lại có chút tiến triển, cùng anh tiếp tục song tu có thể giúp ích cho anh một chút.

- Là Hương Hương đi tìm em?

Long Vũ hỏi.

Thiên Âm gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy... Em nghĩ, nàng không chỉ có đi tìm em, toàn bộ nữ nhân của anh, bọn họ đều tìm anh thỉnh cầu song tu...

Long Vũ cười nói:

- Anh nghĩ em cũng nhất định rất thích?

Thiên Âm nghe vậy thẹn thùng đỏ tới tận tai, kiều diễm ướm át, nhìn bộ dáng là chấp nhận lời nói của Long Vũ.

Long Vũ nhìn phía Thiên Âm kiều diễm ướm át, ngượng ngùng khó chịu, hân mừng rõ trong lòng, quyết định hảo hảo phóng thích một lần tâm tình khẩn trương.

Long Vũ đi tới đem Thiên Âm kéo vào trong lòng, bắt đầu thân thiết lục lọi. Trong miệng Thiên Âm khẽ rên rỉ, kích thích Long Vũ. Môi anh đào khéo léo khẽ nhếch lên, giống như mời gọi nam tử trước mắt. Long Vũ nhẹ nhàng tiến về phía môi anh đào ướm át kiều diễm kia hôn tới, nàng ra vẻ ngượng ngùng nhắc đầu ly khai, lông mi không ngừng run rẩy biểu lộ ra nội tâm của nàng cũng có vài điểm vui sướng vô cùng.

Trong lòng Long Vũ đã tràn ngập mê tình, mềm mại nhẹ nhàng lấy tay nhẹ nắm lấy khuôn mặt trơn bóng dưới ánh sáng lập lờ sau đó chậm rãi hôn lên.

Long Vũ nhiệt tình hôn hít Thiên Âm, tay cũng không nghỉ chút nào liên tục khám phá thân thể mềm mại tuyệt vời, cánh tay da thịt trắng mịn như tuyết, hơn nữa thập phần cơ giảo.

Ánh mắt Thiên Âm giờ đã có một tầng sương mù, đây chính là dấu hiệu nữ nhân động tình. Long Vũ một bên vuốt ve thân thể mềm mại, một bên cởi quần áo ra rất nhanh, rất kỹ thuật. Chớp mắt da thịt trắng nõn đã hiện ra trước mắt Long Vũ.

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy, thất lưng như xà tinh vặn vẹo, mặt hồng thẹn thùng, một đôi mắt đẹp lại càng mang vẻ kiều mị. Đoạn thời gian này, bởi vì bận rộn cho nên nàng cùng Long Vũ rất ít khi chơi trò xếp hình, hiện giờ có cơ hội cũng xúc động cực kỳ.

- Thiên Âm... Nói lỏng một chút, làm gì khẩn trương vậy?

Long Vũ thổi nhẹ bên tai Thiên Âm.

- Hay là thế nữ kỹ sĩ đi?

Long Vũ nói

- Vâng!

Thiên Âm gật gật đầu, ngượng ngùng mở mắt to ngáp nước, đối mặt Long Vũ bước ngồi xuống, thân thể mềm mại chậm rãi ngồi xuống.

Long Vũ vội vàng dựa theo âm dương tu công quyết, vận động lực lượng động trong cơ thể. Từ chỗ tiếp xúc truyền đến dòng ôn nhuận âm dương. Kinh mạch trong cơ thể bắt đầu vận chuyển. Lúc này Thần Anh yên lặng cũng bắt đầu tham lam hấp thu âm khí trong cơ thể Thiên Âm.

Sau khi vận hành một chu thiên, khí kinh trở nên tráng kiện. Sau hai chu thiên, khí kinh trở nên càng cường đại, quanh thân hai người hoàn toàn bị một cỗ màu vàng lợt bao vây.

Long Vũ chỉ cảm thấy khí mạch thông suốt, cả người thư thái. Thiên Âm cũng hiểu được trong cơ thể khoan khoái vô cùng, tâm thần không ngừng trải rộng, phiêu nhiên, cảm giác vô cùng tốt.

Lực lượng của hai người dung hợp với nhau, chân khí trong cơ thể hai người vận hành vòng đi vòng lại không dứt.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người đã sáu đạt đến trạng thái cực khoái, Thần Anh yên tĩnh trở lại. Lực lượng trong cơ thể cũng không dung hợp nữa.

Long Vũ chỉ cảm thấy chưa bao giờ khoan khoái đến như vậy, cả người đã tràn ngập lực lượng. Cảm giác của Thiên Âm cũng giống như thế, kinh mạch toàn thân đã tràn ngập lực lượng hùng hậu, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, tinh thần tăng lên gấp trăm lần.

- Anh Vũ, lần nữa đi....Please...!!

Thiên Âm chủ động cầu hoan.

- Giờ em chơi cả tiếng Anh cơ à

.

Long Vũ ko đành lòng từ chối, vì thể nhanh chóng phối hợp động. Cả phòng nhất thời xuân sắc dào dạt, diễm quang khôn cùng, thở gấp liên tục.

.....

.....

Những ngày này thời gian trôi rất nhanh, trong nháy mắt, hôm nay đã là ngày cuối cùng theo ước định với Quang Minh Tôn Thần. Ngày mai, vũ nội sinh tử tồn vong liền rõ ràng.

Đương nhiên, này điều kiện tiên quyết là Quang Minh Tôn Thần nắm giữ lấy lực lượng ngọn lửa Quang Minh.

Trước mắt, Long Vũ sắp bắt đầu tế thiên.

Chỉ cần huyết tế thành công, là có thể tranh thủ được mười năm.

Các tiêu chuẩn Tam Giới huyết tế đều được đưa tới. Ngoại trừ bên kia còn có chút sự cố, còn lại mọi thể lực khắp nơi đều gom đủ nhân số.

Đáng tiếc những người đó ai cũng không biết vận mệnh của mình.

Bọn hắn đem sinh mệnh dùng cho một khắc cuối cùng này.

Đến lúc đó bọn họ bị thiêu đốt trong phần nộ.

Làm cho máu của bọn hắn trở nên xao động, tà ác, làm cho linh hồn bọn họ phá chín tầng mây.

Quá trình an bài đến quá trưa, pháp đàn đã chuẩn bị hoàn thành. Vì đảm bảo bí mật, an toàn, pháp đàn được thiết lập tại ngọn núi Vô Tình Thái Huyền Sơn.

Nói cách khác, phạm vi mười dặm quanh núi Vô Tình đều là tế đàn. Lúc này toàn bộ người huyết tế bên trong tế đàn đều không được an bài thỏa đáng, thể cực chợt trở nên ác liệt lên.

Long Vũ nhìn lên trời cao, Mặt Trời vẫn đang treo cao trên không trung.

Long Vũ thấy dưới tế đàn kia không đếm được là có bao nhiêu, không biết tại sao trong đầu có chút rung động. Ba trăm sinh linh, thật sự là gây nghiệp chướng.

Nhưng là bọn hắn không có lựa chọn, đến lúc đó hy sinh đúng là hàng tỉ sinh linh.

Dù sao đều là chết, chẳng thà để cho bọn họ chết trước cũng chẳng sao.

- Âm âm!

Trên bầu trời vang lên một tiếng sét đánh mãnh liệt. Tất cả mọi người bị một tiếng sét đánh này làm chấn kinh. Cục diện lung tung nhất thời yên lặng đi, yên tĩnh đến mức một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Ánh nắng đột nhiên phai nhạt xuống, sắc trời dần trở lên âm u.

Theo sắc trời âm u, trong lòng Long Vũ xuất hiện một tia thối lui, bỏ được, bỏ được. Không có bỏ? Không nên được... Thiên địa bất nhân, hắn lại có thể thế nào?

Sắc trời càng ngày càng mờ, cả thiên tựa như gắn vào một tầng bóng đen dày đặc như trời đêm không bóng trăng sao. Một đạo quang hoa lóa mắt cắt qua màu đen chính là thiên tế, chờ đón chính là tiếng sấm kinh thiên động địa.

Những người bên trong tế đàn tựa hồ nhận ra một chút gì, có người thậm chí ồn ào muốn rời khỏi. Ánh mắt Long Vũ quét đi qua cẩn thận nhìn, cũng chỉ là một nhân loại bình thường.

Nhân loại được gọi là vạn vật chi linh, đích thật là có đạo lý.

Đương nguy hiểm tới gần, trước hết cảm giác được lại là bọn hắn.

- Hắc Thiên, làm cho bọn họ an tĩnh lại. Nhớ kỹ không cần kinh động tới lệnh chủ Phương Thiên Địa cùng tiên tướng.

Long Vũ chán ghét nhìn thoáng qua những người đó, lập tức liền phân phó Hắc Thiên Ma Thần.

Trong lúc vô tình, Long Vũ đã lấy phương thức mệnh lệnh cho những người bên cạnh làm việc.

Đối mặt Long Vũ ra lệnh, Hắc Thiên Ma Thần cũng không có nói ra bất luận cái gì dị nghị. Hắn thậm chí cảm thấy được chuyện này là chuyện đương nhiên.

Lấy tu vi Long Vũ, hắn hoàn toàn xứng đáng là chí tôn vũ nội.

Người mạnh là vua, đây là định lý từ xưa đến nay. Hắc Thiên Ma Thần bây giờ đối với Long Vũ là tâm phục khẩu phục. Nếu lúc này đây hắn thành công giải quyết nguy cơ. Ngày sau tại thanh danh tại vũ nội đích thị là như mặt trời ban trưa.

Thậm chí Hắc Thiên Ma Thần tiên đoán, chỉ cần có Long Vũ, tương lai Huyền Môn sẽ lật đổ địa vị Thiên Ngoại Thiên.

Hắc Thiên Ma Thần trực tiếp phong bế ngũ thức của trăm vạn nhân loại, hơn nữa làm cho bọn họ đánh mất hành động công năng. Giống như rơi gỗ bình thường bị bày đặt tại tế đàn.

Đường Hương Hương cùng Long Vũ sống vai đứng cùng nhau, nhớ sinh mệnh những người này sắp bị tước đoạt, trong nội tâm đau đớn tựa như bị đao cắt. Nói thật, nàng cảm thấy được có chút tàn nhẫn.

Long Vũ thấp giọng nói:

- Cái chết của bọn hắn là có giá trị...

Tuyệt Cơ đi vào bên người Long Vũ, thấp giọng nói:

- Tiểu Vũ, thật sự có thể chứ?

Long Vũ dừng ở phía trước pháp đàn, tin tưởng mười phần nói:

- Tuyệt đối không thành vấn đề, mười năm thời gian đối với cho chúng ta mà nói, là thập phần trọng yếu.

- Thời điểm tới.

Long Hoàng đi tới nói.

Long Vũ gật gật đầu, nói:

- Bắt đầu đi.

Long Hoàng nghe vậy lập tức phi thân tới, trong thanh âm ẩn chứa linh lực, lớn tiếng tuyên án những người này sẽ chết. Mà lúc này đây, Hắc Thiên Ma Thần giải khai phong ấn cho trăm vạn người thường kia.

Thanh âm của Long Hoàng còn chưa kết thúc, hiện trường tựa sôi trào. Trăm vạn nhân loại cùng kêu lên hô to khẩu hiệu hy vọng có thể thả bọn họ đi ra ngoài. Mà Tiên Cảnh tiên tướng còn lại là trực tiếp phát động công kích. Ngay sau đó trăm vạn người năm Phương Thiên Địa cũng bắt đầu công kích. Long Vũ sớm đã có chuẩn bị, cả ngọn núi Vô Tình đều bị hỗn loạn nguyên lực phong ấn. Trừ khi lực lượng mạnh hơn hắn, còn ko cần bản là không thể đánh vỡ kết giới đi ra ngoài.

Long hoàng tựa hồ cảm thấy được hào khí tại hiện trường còn chưa đủ. Hắn vui sướng khi người khác gặp họa, ngữ khí không ngừng chửi rủa người bên trong tế đàn, không ngừng khiêu khích bọn họ.

Cảm giác hào khí đã thỏa đáng.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cùng nhau xuất thủ. Ra tay cũng không phải một kích bị mất mạng, mà là chậm rãi làm cho bọn họ tại sợ hãi đến tử vong.

Một loại thủ pháp rất tàn nhẫn. Có người tứ chi đều phân ly nhưng hơi thở còn không có đoạn tuyệt. Đường Hương Hương, Kim Phượng thậm chí ko dám nhìn nữa vội trở về lánh mặt.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa càng thêm tàn nhẫn. Bọn hắn may mắn không thêm để ý, thủy chung đều cẩn trọng tiến hành giết hại.

Một cỗ khí oán hận phóng lên cao.

Long Vũ muốn đứng là vật này. Hắn vội vàng hai tay bấm niệm thần chú, trong miệng tụng đọc chú ngữ, bắt đầu dẫn đường này khí oán linh đến chặn Thiên Đạo.

Thời gian không dài, trên bầu trời Huyền Môn xuất hiện một đầu khô lâu màu xám. Mà đầu khô lâu màu xám kia đang chậm rãi biến thành màu đỏ. Khi màu đỏ hoàn toàn bao trùm đầu khô lâu, vậy chứng minh là đã thành công.

- Tiếp tục tàn nhẫn một chút!

Long Vũ cắn răng hạ mệnh lệnh.

Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa nghe vậy, vội vàng thêm thủ đoạn tàn nhẫn giết hại bọn họ. Hiện trường cơ hồ bị mùi máu tươi bao trùm, một đệ tử Huyền Môn phụ trách việc vặt, thế nhưng lúc này là rốt cuộc không kiên trì nổi, liền lui về phía sau...

Long Vũ thấy thế, vội vàng ra lệnh cho chiến sĩ Phượng tộc Hắc phượng thay bọn họ.

Chú ngữ hoàn thành xong, nghi thức huyết tế vẫn còn tiếp tục. Trước mắt đầu khô lâu đã có hai phần ba bị nhuộm đỏ, tiếp tục kiên trì, có thể hoàn thành xong.

Về mặt Long Vũ nghiêm túc, một chút cũng không dám lãnh đạm, con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm vào đầu khô lâu to lớn. Thông qua quy luật Thiên Đạo, hắn đã muốn cảm ứng được phản ứng của Thiên Đạo.

Đồng thời, Thần Anh đã thức tỉnh.

- Tiểu Vũ, vạn nhất thất bại, chúng ta chính là tội đồ của toàn vũ nội...

Chẳng biết từ lúc nào, Thiên Cơ Tử xuất hiện ở phía sau Long Vũ.

- Yên tâm đi, thành công ngay tại trước mắt!

Long Vũ nói:

- Đây cũng là không có cách nào giải quyết tốt hơn, cái chết của bọn hắn, ít nhất cũng cho chúng ta đổi lấy mười năm thời gian.

337. Chương 90:

- Hy vọng là như thế!

Thiên Cơ Tử lưu lại mấy lời này lập tức rời đi.

Hắn cũng không có quan sát quá trình huyết tế, mà trở lại Liễu Đạo trường chuyên tâm dả tọa. Hắn tựa hồ khó có thể nhìn một trận tàn sát.

Long Vũ âm thầm thở dài, cười khổ một tiếng, đánh mắt nhìn khô lâu giữa không trung. Lúc này khô lâu đã sắp hoàn thành, thắng lợi sắp tới rồi.

- Hắc Thiên còn bao nhiêu sinh linh nữa?

Long Vũ hỏi.

- Chỉ còn một phần ba!

Hắc Thiên Ma Thần cẩn thận quan sát, nghiêm trang trả lời.

- Thủ đoạn hãy tàn nhẫn hơn một chút, làm ngay đi.

Long Vũ hạ lệnh.

- Rõ.

Hắc Thiên nghe vậy, lúc này liền thi triển ác ma chú. Khu động luyện chế tiểu ác ma đầu phân thể những người vẫn còn sống.

Như thế, oán khí dâng lên tận trời. Càng lúc, khô lâu không càng hóa thành màu đỏ như máu, mùi máu tươi cơ hồ bao trùm cả Huyền Môn.

Qua vài giây, Long Vũ thông qua sự hiểu biết về Thiên Đạo đã rõ ràng mối liên hệ giữa Thiên Đạo và vũ nội đã tạm thời bị chặn đứt. Hắn có được thời gian ít nhất là mười năm.

Chậm rãi thở ra, tâm tình Long Vũ trở nên thập phần vui vẻ.

Bất quá, sự hỗn loạn cùng mùi máu tanh trên đường trường cần phải được tẩy sạch. Long Vũ liền giao việc này cho Hắc Thiên Ma Thần đi xử lý, hắn vui vẻ đáp ứng.

Chuyện ngày hôm nay, Long Vũ đã làm rất nổi bật, không hề để ý đến ý nghĩ của kẻ khác. Tóm lại, Hắc Thiên Ma Thần quả thật tâm phục khẩu với hắn, thập phần bội phục.

Bốn người còn lại của lệnh chủ Phương Thiên Địa đối với mệnh lệnh của Long Vũ cũng không có bất kỳ dị nghị nào cả. Mọi người đều dẫn thuộc hạ bắt đầu dọn dẹp.

Long Vũ thì mang theo Đường Hương Hương trở về Huyền Môn biệt viện. Còn chưa kịp thở một hơi thì một tiếng thét chói tai truyền đến từ cách đó không xa. Long Vũ cũng Đường Hương Hương liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ kinh nghi, đồng thời nhanh chóng bay tới nơi phát ra âm thanh. Liền thấy một y nhân đang cầm con dao sắc bén kề vào cổ Tuyết Cơ.

Đường Hương Hương và Long Vũ trở nên giận dữ.

Long Vũ cất giọng nói:

- Các hạ là ai, muốn thế nào?

Hắc y nhân dùng âm thanh khàn khàn gằn rú nói:

- Người là kẻ sát nhân, ta sẽ báo thù cho ba trăm sinh linh, ta nhất định phải giết người, giết nữ nhân của người.

Đường Hương Hương lạnh lùng nói:

- Người nói bậy bạ gì vậy, người không biết rằng anh Vũ phải dùng phương pháp như vậy để tránh cho vũ nội một tai họa sao?

Hắc y nhân cười lạnh nói:

- Các người bất quá chỉ lấy đó làm cái cớ giết chóc. Tránh tai họa cho vũ nội ư? Không... Sự hiện hữu của các người mới chính là tai họa. Long Vũ, ta lệnh cho người hãy tự sát ngay lập tức bằng không ta sẽ giết chết nữ nhân này của người trước...

Nói xong, chiếc dao lạnh lẽo ép mạnh vào, máu tươi từ đó chậm rãi chảy ra trên cổ Tuyết Cơ.

Nhìn bộ dáng Tuyết Cơ, nàng đã bị hắn phong ấn lực lượng trong cơ thể lại.

Lúc này, Tuyết Cơ muốn động cũng không thể nhúc nhích được, thậm chí còn không thể mở miệng. Bất quá từ ánh mắt cho đến vẻ mặt cũng đủ hiểu nàng muốn Long Vũ xuất thủ, không cần để ý đến nàng.

Long Vũ hiểu rõ tâm tư nàng, bất quá không cách nào vứt bỏ nàng được.

Hắn âm thầm tính toán, tu vi người này không chênh lệch với các lệnh chủ Phương Thiên Địa là mấy. Tuy rằng hắn nắm chắc có thể trong vòng mười chiêu đưa hắc y nhân vào chỗ chết. Nhưng lúc này Tuyết Cơ vẫn nằm trong tay hắn, nếu như không nắm trăm phần trăm thì hắn sẽ không dễ dàng xuất thủ.

Còn một vấn đề làm hắn cũng rất đau đầu nữa là rốt cuộc hắc y nhân kia từ đâu tới.

- Người hãy buông nàng ra, bất cứ điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng.

Long Vũ trầm giọng nói.

Hắc y nhân cười lên một tiếng quái dị:

- Bất cứ điều kiện gì sao? Không phải là ta đã nói người tự sát đi à, bằng không ta cũng không bỏ qua nữa nhân của người. Long Vũ, ta cũng biết, Tuyết Cơ đã chăm sóc người từ nhỏ tới lớn, người có tình cảm rất sâu đậm với nàng, ta tin rằng người sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cứu nữ nhân này... Kể cả tính mạng người...

Hắn trầm giọng nói:

- Chắc chắn người sẽ không vứt bỏ tính mạng nàng.

Sắc mặt Long Vũ trầm xuống.

Giọng lại Đường Hương Hương căm hận nói:

- Người muốn tìm chết sao?

- Ha ha!

Hắc y nhân khê cười nói:

- Người tìm chết hiện giờ không phải ta mà là con tin nằm trong tay ta, các người làm gì được ta chứ?

- Ta thừa biết lai lịch của người, là Hậu Thổ...

Hắc y nhân khinh thường nói:

- Các người đều mạnh hơn ta, nhưng ta chắc chắn rằng chỉ cần các người phát động công kích với ta, ta hoàn toàn có thể giết chết Tuyết Cơ. Nếu không tin, các người có thể thử xem...

Đường Hương Hương run giọng nói:

- Đừng làm ầu, mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Hắc y nhân cười lạnh nói:

- Thương lượng thế nào? Điều kiện ta đã nói cả rồi, hôm nay có muốn cứu mạng nữ nhân này hay không hoàn toàn do các người.

- Rốt cuộc người là ai?

Đường Hương hỏi.

- Nữ nhân, ngậm miệng lại!

Hắc y nhân khê cười nói:

- Nếu người mà nói mấy lời vô ích nữa ta sẽ sửa lại điều kiện, lúc đó ta sẽ kêu Long Vũ giết chết người.

Long Vũ giận dữ hét:

- Đồ khốn, người cũng biết hậu quả của việc uy hiếp ta... Ta sẽ cho người sống không bằng chết. Nếu người có tộc nhân, thân nhân, bọn họ cũng sẽ không tránh nổi đâu.

Hắc y nhân cười quái dị nói:

- Thực xin lỗi, ta làm người thất vọng rồi. Ta chỉ có mình ta, không có tộc nhân, thân nhân gì cả. Uy hiếp của người đối với ta cũng vô dụng mà thôi. Nhưng ngược lại, uy hiếp của ta lại rất tác dụng với người.

Mắt thấy máu tươi trên cổ Tuyết Cơ, tâm tình Long Vũ trở nên bối rối.

- Đường Hương Hương thấp giọng nói:

- Bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì điên rồ.

- Người là do Tôn Thần phái đến.

Ngoại trừ Thiên Ngoại Thiên, Long Vũ không nghĩ ra được ở vũ nội này có có người nào vừa có thực lực lại vừa vô sỉ như vậy.

- Bớt sàm ngôn đi, hãy làm theo lời ta nói.

Hắc y nhân nói:

- Nhãn lại của ta có hạn, nếu người còn tiếp tục chần chừ ta sẽ không khách khí.

- Người dám.

Đường Hương Hương nói:

- Nếu người giết chị Tuyết Cơ(Biên: Nó đối xứng hô rồi), người cũng không sống được...

- Hừ!

Hắc y nhân khê cười một tiếng, khinh thường nói:

- Đừng có chơi trò này với ta, nếu ta dám đến Huyền Môn tui người quấy rối, đương nhiên đã sớm chuẩn bị tâm lý phải chết. Các người tàn sát ba trăm vạn sinh linh Tam Giới, thiên lý ở đâu chứ. Ta sẽ giống như các nghĩa sĩ, không ngừng hướng các người đoạt mạng. Giết được ta rồi sẽ lại có người đến!

Hắc y nhân nghiêm mặt nói.

Trong lòng Long Vũ không ngừng do dự, hắn cần phải nhanh chóng giải quyết. Nếu không nữ nhân mình yêu thích sẽ bị hương tiêu ngọc tổn.

Đúng lúc này, Tuyết Cơ đột nhiên thoát khỏi cánh tay của hắc y nhân, liều mạng chạy về phía Long Vũ. Long Vũ nhân cơ hội này hét lớn một tiếng, hướng thẳng hắc y nhân phóng tới, Đường Hương Hương vội vàng phóng tới đón Tuyết Cơ.

Hắc y nhân tựa hồ không ngờ rằng lực lượng bị phong ấn của Tuyết Cơ đột nhiên xuất hiện lại. Càng không nghĩ tới, nàng sẽ thoát khỏi khống chế của mình. Hét lớn một tiếng, hắc y nhân vung trường kiếm trong tay, toàn lực đâm tới phía sau Tuyết Cơ. Long Vũ lập tức xuất hiện phía sau Tuyết Cơ, hóa giải chiêu kiếm kia của hắc y nhân.

Đồng thời, Đường Hương Hương kéo lấy tay Tuyết Cơ, dùng sức kéo nàng vào trong ngực mình.

- Chịu chết đi!

Mắt thấy Đường Hương Hương đã thoát khỏi nguy hiểm, tâm trạng Long Vũ liền lạnh lại, lập tức tề ra Thiên Sư Pháp Kiếm đánh tới hắc y nhân.

Hắc y nhân vội vàng nghênh đón.

Theo một tiếng nổ nhẹ, hai người đã áp sát nhau.

Lực lượng khổng lồ khiến Hắc y nhân không thể giữ chắc trường kiếm trong tay mình, bị đánh bay ra.

Hắc y nhân cũng không dám ngưng lại, thân hình liên tục lộn mấy vòng, nháy mắt tan biến trong bóng đêm. Long Vũ lo lắng cho an nguy của Tuyết Cơ cũng không có tiếp tục truy cản.

Hơn nữa hắc y nhân đã dùng huyết độn để đào thoát, dù có truy đuổi cũng rất khó nắm chắc có thể đuổi kịp.

Sau khi Đường Hương Hương ôm lấy Tuyết Cơ, nàng kiểm tra một chút chỉ thấy bị thương ngoài da, cũng không bị thương chỗ yếu hại, chỉ là máu tươi chảy ra đã nhuộm đỏ tấm áo trắng của nàng.

Long Vũ xin lỗi nói:

- Chị Tuyết Cơ, thực xin lỗi...

Long Vũ nhìn vào đôi mắt của Tuyết Cơ, gần từng chữ nói:

- Tại em vô dụng chút nữa đã làm chị bị thương tổn.

- Anh Vũ, rốt cuộc đó là ai?

Chờ khi Long Vũ giúp Tuyết Cơ xử lý miệng vết thương, Hương Hương lên tiếng hỏi:

- Em cảm thấy không phải do Tôn Thần.

- Tại sao?

Long Vũ hỏi.

- Anh nên biết là chuyện chúng ta vừa làm lẽ thành công là một chuyện tốt cho Tôn Thần. Hắn không có lý do gì phải làm vậy.

Đường Hương Hương nói.

Long Vũ mím môi liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, em nói đúng...bây giờ có thể loại Tôn Thần ra.

Nói đến đây, hắn trầm giọng nói:

- Em không quản đối phương là ai, tóm lại, chị vì em mà có mệnh hệ gì, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Cơ chỉ còn nước mắt, đầy vẻ cảm động

- Hương Hương, trước tiên em đem chị Tuyết Cơ đi chữa thương. Nếu em đoán không sai, Tôn Thần hắn sẽ nhanh chóng tìm tới.

Long Vũ nói.

- Giữa chúng ta nhất định sẽ có một cuộc đại chiến!

Khóe miệng Long Vũ lộ ra nụ cười.

- Vì sao anh không đánh thẳng luôn?

Đường Hương Hương nhún mày nói.

- Không...

Long Vũ cười:

- Tôn Thần nhất định sẽ nghĩ rằng sự tình đã giải quyết xong, cho nên hắn sẽ ra tay không hề cố kỵ, anh biết đây đây là thời cơ tốt nhất cho hắn.

- Vậy anh hãy cẩn thận một chút!

Đường Hương Hương dặn dò một câu, lập tức dẫn Tuyết Cơ rời đi. Trước khi đi nàng lại nhắc nhở:

- Nhớ kỹ tìm biện pháp điều tra nội tình của hắc y nhân kia, em có dự cảm không tốt lắm.

- Yên tâm, anh biết rồi!

Long Vũ gật đầu.

...

...

Sau khi Đường Hương cùng Tuyết Cơ rời đi một lúc, mùi máu tươi trên bầu trời còn chưa tiêu tán, Quang Minh Tôn Thần đã xuất hiện, Long Vũ nói:

- Ta chờ ngươi được một lúc rồi.

- Để giải quyết sao?

Quang Minh Tôn Thần nhú mày hỏi:

- Vì sao mùi máu tươi lại nồng nặc như vậy, ngươi rốt cuộc làm thế nào để được vậy?

- Lại đây ngồi đi!

Long Vũ phát áo, trên tảng đá phía trước xuất hiện một cái bàn, hai cái ghế, còn có một bầu rượu, hai cái chén.

Quang Minh Tôn Thần nghe vậy ngồi lên ghế, sắc mặt bình tĩnh, chỉ chỉ vào bình rượu trước mặt hắn, nói:

- Ngươi muốn chúc mừng ta sao?

- Không có gì để chúc mừng cả.

Long Vũ thản nhiên nói.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nói:

- Ta rất muốn biết, ngươi rốt cuộc làm sao có thể làm được, dùng một phương thức rất tà ác sao? Rốt cuộc ngươi đã giết bao nhiêu người.

Long Vũ cau mày nói:

- Đây không phải là chuyện ngươi nên hỏi, hắc y nhân lúc trước, mệnh ngang các lệnh chủ Phương Thiên Địa, hắn bắt cóc nữ nhân của ta, có phải là người của ngươi không?

- Không phải!

Quang Minh Tôn Thần xoay tay nói:

- Tại sao ta lại phải tới quấy nhiễu ngươi vào thời khắc then chốt này chứ. Nói thật, nếu không phải là lực lượng Thiên Đạo đã biến mất thì sẽ không đến tìm ngươi sớm như vậy. Ngươi nói hắc y nhân nào, ta hoàn toàn không biết...

- Nếu không phải là người của Thiên Nhoại Thiên các ngươi, vậy ngươi thử nói xem trong vũ nội này liệu còn có người nào sở hữu lực lượng như vậy, ngươi biết không?

Long Vũ chất vấn.

- Không gặp người thì sao ta tin ngươi nói thật hay giả?

Quang Minh Tôn Thần nhìn hắn một cái nói:

- Bất quá ta vẫn có thể khẳng định rằng ta không làm ra quyết định đó.

Long Vũ hít sâu một hơi nói:

- Vậy ngươi có thể nghĩ được ai làm?

Quang Minh Tôn Thần nghe vậy ngẩn ra, trực tiếp phản ứng nói:

- Ngươi gặp qua đối phương còn không xác định nỗi thân phận của hắn, ta làm sao có thể biết được chứ.

Long Vũ hỏi ngược lại:

- Vũ nội này không phải là rất ít người ngươi không biết sao?

- Đúng vậy!

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi khép mi mắt:

- Sinh mạng ta cơ hồ sinh ra cùng một lúc với ngọn lửa Quang Minh, Có ngọn lửa Quang Minh mới có thể giới này. Ở trong vũ nội này, không có người nào ta không biết rõ sự tình. Hắc y nhân mà người nói, nếu ta đoán không sai thì hẳn là ác ma đến từ Địa Ngục.

- Ác ma?

Long Vũ nhìn hẳn, nói:

- Cái gì ác ma chứ, tại sao từ trước đến giờ ta không biết đến?

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, đó làm nhóm người dân của vũ nội, dựa vào khoa học kỹ thuật để phát triển quốc gia, nghe nói bọn họ luôn sinh tồn dưới lòng đất, chưa bao giờ xuất hiện trên mặt đất.

Long Vũ mang theo vẻ mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Quang Minh Tôn Thần:

- Hãy kể rõ ràng hơn đi, chuyện này rất quan trọng đối với ta.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt tựa hồ có chút nghi hoặc:

- Sao bọn họ tìm tới người?

- Có thể là do hai lý do sau!

Long Vũ đứng dậy ngẩng đầu lên, nhìn về thiên tế phía xa, nói:

- Thứ nhất, là bởi vì người. Thứ hai là do bọn họ đã sớm chú ý đến chúng ta.

Long Vũ quay đầu híp mắt nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Cũng có thể là do chúng muốn mượn dao giết người, do đó châm ngòi ỏ giữa quan hệ của chúng ta. Điểm này, hiện tại người có thể giải thích.

- Đương nhiên không phải ta, nếu là ta, ta không cần phải giấu diếm.

Quang Minh Tôn Thần nghiêm túc nói:

- Nếu là ta, ta sẽ không chọn ngày ước định của chúng ta không phải là ngày hôm nay. Với lại ta căn bản không biết người chưa giải quyết xong vấn đề chưa, cho nên ta tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu người.

Trên mặt Long Vũ lộ ra nụ cười vẻ thuần lương ngây thơ:

- Người nói thật chứ?

Quang Minh Tôn Thần hơi quay đầu, sắc mặt cứng đờ, thì thào nói:

- Đúng là một núi không thể có hai hổ, hiện tại ta cũng muốn giải quyết ân oán giữa chúng ta cho xong. Bất quá, ta bây giờ chưa nghĩ sẽ lợi dụng người khác để đối phó với người. Ta thích tự mình xuất thủ giáo huấn người hơn.

Long Vũ cười cười, nói :

- Người là không dám thừa nhận đấy. Còn chuyện gì xảy ra?

Quang Minh Tôn Thần gắt gao nhìn Long Vũ, tựa hồ muốn nhìn thấy vẻ bịa đặt hay chứng cứ gì khác trên mặt Long Vũ.

- Không nên coi người khác là kẻ ngu.

Long Vũ lắc đầu nói:

- Người là ai, mọi người đều đã rõ ràng. Nhân phẩm của người rất kém cỏi, người không chừa các thủ đoạn nào, người lật lọng, miệng người chất mật...Lời nói của người căn bản không đáng tin nhiệm.

Hắn buồn rầu nói:

- Từng có thời, ta coi ngươi là người tốt, trở thành thần tượng của ta. Nhưng ngươi thực sự làm ta thất vọng, ta rất đau lòng... Ngươi là người giả nhân giả nghĩa nhất vũ nội này.

Quang Minh Tôn Thần nhúu ngươi đề nghị nói:

- Đó là bởi vì tư tưởng của các ngươi quá ngây thơ. Nếu các ngươi đều có tâm trí theo ta thì chắc chắn ngươi sẽ không nói như vậy.

Long Vũ có chút tự giễu cười cười:

- Sống như ngươi giống như một người thất bại, ta quả thực không làm được.

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần vẫn lạnh như băng, hần dùng âm thanh ổn định nói:

- Ý kiến bất đồng, nói nhiều lời cũng vô ích. Nói cho ta biết, ngươi làm thế nào mà có được như vậy.

Long Vũ lẳng lặng đứng nhìn hần.

Quang Minh Tôn Thần dường như cảm nhận được ánh mắt hùng hổ có chút dọa người của Long Vũ:

- Nếu câu trả lời của ngươi làm ta thỏa mãn, ta nghĩ có lẽ ta sẽ để cho ngươi một con đường sống.

Long Vũ cười tự giễu không có trả lời.

- Không nói cũng vô dụng mà thôi.

Quang Minh Tôn Thần nghiêm mặt nói:

- Ta đây có đủ sức để giết chết ngươi, tại trước giờ ta chưa sử dụng ngọn lửa Quang Minh thôi.

Long Vũ lâm vào trầm tư nói:

- Ngươi nghĩ ta nên nói là hãy chuẩn bị đại chiến hay là khóc rống lên, cầu xin van nài ngươi tha cho một con đường sống đây?

Quang Minh Tôn Thần lẳng lặng nói:

- Đây là vấn đề ngươi phải lo, không phải ta.

- Ngươi không thể cho một đề nghị hợp lý hơn sao?

Long Vũ hỏi.

Quang Minh Tôn Thần thoáng ngăm một chút, nói:

- Nếu là ngươi, ta sẽ nguyện thề trung thành.

Long Vũ thấy hần không đổi sắc, trong lòng nổi lên một trận cười lạnh. Xem ra Quang Minh Tôn Thần này căn bản không thèm để bất cứ kẻ nào, bất cứ cái gì để vào mắt ngoại trừ Thiên Đạo ra.

- Ngươi cho rằng mọi chuyện đều đã trong lòng bàn tay ngươi?

Long Vũ hỏi.

Quang Minh Tôn Thần đáp:

- Khó hiểu sao?

- Trước tiên đừng quá cao hứng, cho dù ngươi có toàn lực xuất thủ cũng không phải là đối thủ của ta. Đương nhiên, nếu ngươi nói lúc trước ngươi đã không thể hiện hết. Vậy hiện giờ ta muốn ngươi xuất toàn lực đánh một trận đi được không?

Long Vũ nhìn vào ánh mắt hần, dùng thanh âm trầm thấp nói:

- Độc cô cầu bại là cảm giác của ngươi sao?

Quang Minh minh bạch ý tứ của hần, trầm tư một lúc lâu. Ngắc đầu cười nói:

- Ngươi muốn giao chiến?

Long Vũ gãi gãi, đáp:

- À...Bất kể thế nào đi nữa, nếu chính mình không thử một phen thì sao có thể can tâm được, người nói có đúng không?

Quang Minh Tôn Thần biết mâu thuẫn giữa lão và Long Vũ không thể thỏa hiệp, Long Vũ tuyệt đối sẽ không buông tha cho lão, cho nên hắn quyết định dù phải trả một cái giá lớn thế nào cũng phải giết chết Long Vũ.

- Được!

Quang Minh đứng dậy, chân đạp hư không, thân hình bay giữa không trung rút thanh trường, trường kiếm lóe lên chói lòa.

Hiển nhiên, hôm nay hắn đã có chuẩn bị mà đến. Có lẽ hắn cũng chờ đợi đến ngày hôm nay.

- Chịu chết đi!

Khẽ quát một tiếng, thân ảnh Quang Minh Tôn Thần như thiểm điện, trường kiếm trong tay cuộn lên một cổ ánh sáng chói lòa bổ thẳng tới Long Vũ.

- Âm! Âm...!

Một loạt những tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Long Vũ cứng đối cứng với Quang Minh Tôn Thần cũng không có bất cứ thương tổn nào.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Tôn Thần nghĩ rằng chỉ với thanh kiếm kia là có thể thắng được ta sao?

Sắc mặt Tôn Thần nhất thời giận dữ:

- Người thử xem sẽ biết.

Vừa dứt lời, một tia sáng nhọn hoắt từ trường kiếm trong tay Quang Minh Tôn Thần bắn ra. Long Vũ không thể khinh thường, dùng Thiên Sư Pháp Kiếm tạo thành lớp bảo vệ màu vàng ánh kim nghênh tiếp chiêu kiếm kia. Dưới công kích của hai đại cao thủ thời nhất thời nổ sấm chớp liên hồi khắp bốn phía, đất đá bay tứ tung. Chỉ trong nháy mắt cả đỉnh núi đã biến thành một bãi đất bằng phẳng, giống như bị thần binh chém thành như vậy.

Động tĩnh rất lớn đó đã nhanh chóng làm kinh động đến các cao thủ trú đóng ở Huyền Môn.

Giữa không trung, hai người cách nhau hơn mười thước, tròng khí mạnh mẽ bốc lên xung quanh hai người, một bên là kim quang chói mắt, một bên là thanh khiết sáng ngời. Hai nguồn lực lượng này nháy mắt chạm trán với nhau, nhất thời tiếng nổ ầm ầm không dứt bên tai, gió thổi cuồng loạn bốn phía, khiến cho cả Huyền Môn trở nên xơ xác tiêu điều.

Theo đánh giá trước mặt, tựa hồ khó có thể phân cao thấp, tâm thần của Long Vũ và Quang Minh Tôn Thần hơi hơi chấn động, đều tự thối lui về phía sau.

Một lát sau, khoe miệng Quang Minh Tôn Thần nở nụ cười, nhìn Long Vũ nói:

- Quả thực không tệ, xem ra ta phải tăng thêm chút lực lượng.

- Thanh kiếm đó là thanh kiếm gì?

Long Vũ lạnh lùng hỏi một câu.

- Đại Quang Minh Thánh kiếm!

Quang Minh Tôn Thần cười nói:

- Kiếm này được sinh ra từ ngọn lửa Quang Minh, căn bản ta tính toán khi đối mặt với thần Vận Mệnh mới sử dụng. Không nghĩ rằng, hôm nay lại phải đem nó ra sử dụng.

Long Vũ biến sắc, cười lạnh một tiếng, Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay trầm xuống. Đồng thời, quanh thân hắn bắn ra một tầng quang mang màu vàng, hình thành một lớp phòng ngự mạnh mẽ.

Giữa không trung, công kích của hai người va chạm vào nhau, cuốn lấy nhau, không ai nhường ai. Nơi hai cổ lực lượng giao nhau, sét đánh rung trời kèm theo gió lốc, thỉnh thoảng còn lóe ra cả lửa. Sóng khí đầy trời, bắn ra từ phía. Giữa không trung nổi lên từng trận gió lớn, lực gió mạnh đến nỗi lan đến tận chỗ những người đang quan sát cuộc chiến.

Cách nhau mấy thước, Long Vũ lạnh lùng nói:

- Tôn Thần, thực lực của ta và ngươi đều quá mạnh. Nếu tiếp tục đánh, e rằng sẽ hủy diệt thế giới mất. Không bằng hai chúng ta hãy tới Tiên Cảnh phân chia cao thấp được không?

Dứt lời, Long Vũ lại nói thêm câu nữa:

- Không phải là ngươi một chút thương cảm cũng không có chứ? Nếu thật như vậy thì ngươi không bằng cả súc vật.

Quang Minh Tôn Thần nghe vậy, sắc mặt nhất thời đại biến, thân thể khẽ run lên, giận dữ quát một tiếng:

- Hảo, làm theo lời ngươi nói.

Đường Hương Hương thấy hai người sắp rời đi, muốn đi theo thì bị Long Vũ cản lại:

- Các người hãy trở về đi, anh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, anh làm ắt có chừng mực.

Nhìn Long Vũ tự tin như thế, sắc mặt Quang Minh Tôn Thần trở nên nặng nề. Bất quá có Quang Minh Thánh kiếm trong tay, hẳn cũng nắm chắc phần thắng, không e ngại Long Vũ. Nghĩ đến đây, hắn liền phá vỡ không gian, bay thẳng đến Tiên Cảnh.

Long Vũ cũng không do dự, lập tức đuổi theo.

Trong Tam Giới thì Tiên Cảnh chính là nơi thích hợp để giao chiến nhất. Nơi này sau khi lần trước bị Vu Thần Ba Độ phá hủy, khắp nơi đều là một cảnh hoang tàn, nơi nơi đều là cảnh hỗn độn. Hẳn cũng không có lo lắng xúc phạm tới sinh linh Tiên Cảnh.

Thần sắc Long Vũ trấn định, cười lạnh một tiếng nói:

- Tôn Thần, có bao nhiêu bản lĩnh hãy bày ra đi.

Trong lòng Long Vũ cũng không còn nhiều băn khoăn nữa, chiến ý phóng ra vô hạn.

- Tiếp chiêu đi!

Sát khí trên người Quang Minh Tôn Thần nhất thời tăng lên mấy lần.

Long Vũ dù thất kinh nhưng bất loạn, khí tức bản thân cũng nháy mắt tăng lên, gần bằng với Quang Minh Tôn Thần ở xa xa kia.

Sát khí quanh thân Quang Minh Tôn Thần giống như cực kỳ tức giận. Uy này quá lớn, thế này quá mạnh, cho đến giờ lão mới thấy Long Vũ bày ra lực lượng mạnh nhất của mình.

Long Vũ không có chút nào dám khinh thường, ánh mắt lạnh lùng, khí thế toàn thân như bão táp, Thiên Sư Pháp kiếm mang theo khí thế hung tàn truyền vào kiếm quang đánh thẳng tới Tôn Thần.

Đối mặt với một kích kinh người của Long Vũ, sắc mặt Quang Minh Tôn Thần trở nên ngưng trọng, toàn thân hắn lóe sáng hơn lúc trước rất nhiều, giống như một Mặt Trời vậy. Đại Quang Minh Thánh kiếm trong khoảng khắc tạo ra hơn mười tượng, đón nhận chiêu thức kia.

Hai kiếm quang chạm vào nhau lập tức tạo thành bão lửa bắn ra tứ phía. Kèm theo những sấm nổ ầm ầm, sét bắn ra dữ dội như xà quang tại nơi hai kiếm quang giao nhau.

Lúc này là thời khắc mấu chốt của cuộc giao chiến, ai cũng không dám có chút nói lỏng.

Long Vũ càng đánh càng hăng, càng đánh càng thêm tin tưởng. Còn Quang Minh Tôn Thần càng đánh càng kinh ngạc, tu vi của Long Vũ lúc này đã cao hơn lúc trước rất nhiều. Hiển nhiên, ẩn dấu thực lực bản thân không chỉ có một mình hắn.

Khí thế của song phương dần dần khiến Quang Minh Tôn Thần phải toàn lực ra tay, đại hào quang hung hăng bổ ra một kích làm tan rã tất cả vạn vật có trên đường đi của nó, đi thẳng đến Long Vũ.

Long Vũ khê kêu một tiếng, không chút khiếp đảm, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, thúc dục lực lượng Thần Anh ẩn chứa trong cơ thể, trong khoảng khắc liền nghênh đón công kích có thể phá hủy thiên địa kia của Quang Minh Tôn Thần.

- Ầammmmm!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, hai cỗ lực lượng cường đại giao chiến, hàng vạn hoa lửa bắn ra bốn phía, sóng xung kích tàn phá khắp nơi. Những cơn lốc uốn lượn không ngừng, vô số quang mang kèm theo sóng khí có lực lượng khủng bố, hủy hoại hết tất cả mọi thứ ở xung quanh.

Sắc trời đại biến, mặt đất rung chuyển mạnh mẽ. Thân thể Long Vũ kịch liệt run rẩy, nếu không phải có Thần Anh tồn tại bên trong nếu không hẳn đã sớm không thể chịu nổi rồi.

Bên này, tình huống của Quang Minh cũng không lạc quan hơn là bao, chân lực phản lại đánh thẳng vào khí huyết của hắn. Nếu không phải có Đại Quang Minh Thánh kiếm, thì lúc này hắn đã sớm toi rồi.

Long Vũ cười lạnh một tiếng:

- Muốn tìm một đối thủ có thực lực ngang cơ quả thực không dễ.

Trong đôi mắt Quang Minh Tôn Thần hiện lên đạo sát khí, hai tay nắm chặt Đại Quang Minh Thánh kiếm bắn ra kiếm mang có thể so sánh với uy lực của ánh sáng từ Mặt Trời bắn ra, kiếm mang đánh thương tới Long Vũ.

Thiên Sư pháp kiếm trong tay Long Vũ phát ra một tiếng kêu nhỏ. Một đạo kiếm quang màu vàng ánh kim lấy tốc độ như sét đánh, nhanh chóng bắn thẳng đến Quang Minh Tôn Thần. Điểm bất ngờ chính là kiếm quang màu vàng ánh kim kia không những đánh tan được công kích của Quang Minh Tôn Thần, mà sức mạnh không hề suy giảm cứ thế tiếp tục đánh tới Tôn Thần.

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần đại biến, vội vàng lui về phía sau. Dưới lúc nóng vội, hắn vội vã sử dụng lực lượng Ngọn lửa Quang Minh, một cỗ khí tức nóng bỏng nhất thời bao phủ lấy Long Vũ.

Trong khoảnh khắc đó, hô hấp của hắn như ngừng lại.

Ngay cả chính Long Vũ cũng không nghĩ một kích này của mình lại thành công.

Long Vũ vội cảnh giác, không dám chậm trễ, vội quát:

- Dừng tay, ngươi muốn đồng vu quy tận sao? Ta mới tạm thời chặt đứt liên lạc Thiên Đạo và vũ nội thôi. Nếu ngươi dụng lực lượng ngọn lửa Quang Minh lớn như vậy, ta đảm bảo không qua ba ngày, Thiên Đạo sẽ phá tan phong tỏa mất.

Lời này vừa nói ra, Quang Minh Tôn Thần nhất thời kinh hãi.

Trên thực tế, ngay lúc hắn vừa động tâm niệm, trong lòng cũng cảm thấy một cỗ áp lực cường đại đang buông xuống.

- Sao không nói sớm?

Quang Minh Tôn Thần vội vàng dừng ý niệm sử dụng ngọn lửa Quang Minh trong đầu lại, lạnh giọng nói:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Long Vũ khê cười nói:

- Chẳng phải ta chỉ muốn hảo hảo đánh với ngươi một hồi sao.

- Đồ hỗn trướng!

Quang Minh Tôn Thần tức giận nói:

- Ngươi đang lấy tình mạng chúng ta ra đùa giỡn đó, ngươi muốn hại chết ta à?

Quang Minh Tôn Thần thăm hô nguy hiểm. Nếu không phải Long Vũ hô ngừng kịp lúc, e rằng lúc này đã kinh động đến Thiên Đạo mất rồi.

- Sao ngươi phải làm như vậy?

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Hãy nói cho ta biết rốt cuộc ngươi đã làm thế nào mà có thể chặt đứt được mối liên hệ giữa Thiên Đạo và vũ nội vậy?

- Ta biết rồi, chẳng nhẽ ngươi muốn giết ta?

Quang Minh Tôn Thần dường như đã đoán được điều gì đó, thở phì phì nói:

- Ngươi đánh nhau với ta vốn chỉ muốn nghiên cứu lực lượng ta phải không? Ngươi thật là âm hiểm. Vậy cách đó có thể ngăn cản được bao nhiêu lâu?

- Ngươi rất thông minh!

Long Vũ cười nói.

Quang Minh Tôn Thần có chút chán ghét nhìn hấn, thản nhiên nói:

- Ta luôn cảm thấy ngươi là một người tốt, kết quả hôm nay lại bị ngươi lừa.

- Mười năm!

Long Vũ lập tức đem tình huống tế thiên nói cho Quang Minh Tôn Thần biết.

- Mười năm ư?

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nhìn hấn, hỏi thẳng:

- Ngươi hy sinh ba trăm vạn sinh linh mà chỉ đổi lấy mười năm. Xem ra ngươi cũng rất ngoan độc.

Long Vũ chân thành trả lời:

- Lần này bởi vì thời gian gấp gáp, chỉ có mười năm thôi, nhưng ta chắc chắn có thể giải quyết triệt để mối nguy này. Ba trăm vạn sinh linh đó rất đáng giá.

- Ngươi không thấy đau lòng sao?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Vì sao phải đau lòng chứ?

Long Vũ cười tiếp tục nói:

- Ta đã hết sức cố gắng rồi. Hiện giờ được như vậy, ta cảm thấy rất vui. Nhưng nếu ta không làm như vậy e rằng vũ nội đã bị ngươi hủy rồi.

Không đợi Long Vũ tiếp tục nói, Quang Minh Tôn Thần đã hiểu được ý tứ của hấn, lạnh lùng nói:

- Ngươi thủy chung cho rằng mọi chuyện đều do ta làm sao?

Long Vũ cười nói:

- Chẳng lẽ không phải sao?

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười liếc mắt nhìn Long Vũ, nói:

- Chuẩn xác mà nói thì do cả ta lẫn ngươi tạo thành. Nếu không có ngươi, ta cũng đâu như vậy.

- Tùy ngươi thích nói thế nào thì nói.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Tóm lại ta chỉ muốn giết ngươi, vũ nội sẽ yên ổn trở lại.

Sắc mặt Quang Minh Tôn Thần từ từ sầm xuống, liếc nhìn Long Vũ, nói:

- Người chính là ta. Nếu ta chết đi, năm tháng dài vô tận sẽ biến người trở thành ta.

Long Vũ nhìn về phía trước, nói:

- Ta không phải người. Thực tế người cũng không hiểu ta. Ta đâu có tính ở lại vũ nội mãi đâu, ta muốn du hành không gian.

- Du hành không gian?

Quang Minh Tôn Thần hơi kinh hãi, nói:

- Người có thể làm được sao? Người nói là người có thể rời vũ nội qua không gian khác?

- đương nhiên có thể!

Long Vũ hơi đắc ý nói:

- Chẳng những thế, mà ta còn có thể mang cả nữ nhân của ta, bằng hữu của ta cũng đi. Chắc chắn rằng du lịch không gian sẽ rất thú vị. Vũ trụ này lớn vô cùng, cho dù có sinh mệnh vô tận thì cũng chưa chắc có thể đi hết được toàn bộ.

- Si tâm vọng tưởng!

Quang Minh Tôn Thần trào phúng nói:

- Người đừng có mơ, người nghĩ rằng ta chưa từng nghĩ tới sao? Chuyện này không đơn giản như người tưởng đâu. Muốn tới người còn cần phải biết tọa độ của nó nữa, người biết tọa độ không gian sao? Người làm sao biết được có tồn tại sinh vật nào khác mạnh hơn chúng ta không?

- Đây là chuyện của ta, người không cần quan tâm!

Long Vũ cười nói:

- Bất quá nói thật, mấy vấn đề người vừa nêu ra ta đều có thể giải quyết.

Tọa độ giữa các vì sao, tọa độ không gian chủ yếu La Lâm đều có thể làm được. Còn đến lúc cần thăm dò bên ngoài không gian, đây cũng không phải là vấn đề của La Lâm.

Về phần lo lắng kia của Quang Minh Tôn Thần, hẳn hoàn toàn không cần để ý.

Mặc dù không hiểu lắm về vũ ngoại, nhưng Long Vũ lại tuyệt đối tự tin, một sinh vật khác mạnh như hẳn tuyệt đối không quá nhiều. Hơn nữa, hẳn đâu có ra ngoài đó một mình.

- Tôn Thần... kỳ thật ta nói chuyện này với người có vẻ còn quá sớm.

Long Vũ cười nói:

- Mười năm sau, mới quyết định được.

- Hừ!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng nói:

- Mười năm sau, ta cũng sẽ không bỏ phí, lúc đó mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết được.

Dừng chút, Quang Minh Tôn Thần tiếp tục cười nói:

- Long Vũ, người có nghĩ đến việc người mất đi nhiều sức lực như vậy nhưng kết quả vẫn như lúc đầu không?... Ta hiện tại có thể xác minh cho người biết người sẽ không thể thành công.

- Là sao?

Long Vũ hỏi ngược lại:

- Xin hỏi Tôn Thần, mười năm trước, người có biết ta là ai không?

- Không biết!

- Vậy là rõ rồi, chỉ cần mười năm sau đó ta đã có thể đánh cho người học máu.

Long Vũ cười nói:

- Mười năm tuy không lâu nhưng nó lại có thể phát sinh rất nhiều thứ. Chuyện mười năm sau như thế nào người không biết, ta cũng không biết. Hiện tại nói đến những điều này là quá sớm, chúng ta hãy chờ đợi tương lai sẽ ra sao.

Nghe Long Vũ nói lời này xong, Quang Minh Tôn Thần mỉm cười nói:

- Tốt, vậy hãy cứ chờ xem, nhưng hãy nhớ kỹ đến lời ta nói, người cuối cùng nở nụ cười mới là người chiến thắng.

- Đạo lý này ta hiểu hơn người nhiều... Hy vọng mười năm sau người có thể hiểu được làm người là thế nào?

Long Vũ nói:

- Đừng nói với ta người không phải là người. Cho dù có là thật nhưng nếu muốn sống nhiều thú vị thì hãy học làm người cho tốt.

- Không cần!

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Ta không cần người phải dạy đời ta...Đúng hay sai, sai hay đúng, tương lai sẽ có kết quả.

- Người tự thu xếp ổn thỏa đi!

Quang Minh Tôn Thần nói.

- Người cũng vậy!

Long Vũ cười một tiếng, nói:

- Nếu người muốn có thể nhân hạ vượt qua mười năm, ta hy vọng người hãy hảo hảo chú ý lũ ác ma Tây Phương. Bằng không thì ta rất khó an tâm nghiên cứu quy luật Thiên Đạo.

- Ta biết, chuyện này không cần người nhắc nhở.

Quang Minh Tôn Thần nghiêng túc nói:

- Bản thân ta cũng nên nhắc nhở người một câu, hãy nhớ kỹ việc người đáp ứng, ta sẽ định ngày trao đổi tình huống sau.

338. Chương 91

Buổi tối trong Huyền Môn cử hành lễ khánh công rất long trọng, nhưng không thấy Thiên Cơ Tử tham gia. Hắn còn đang cảm thán về cái chết bí ẩn của ba trăm vạn sinh linh kia.

Chỉ cần vừa nhắm mắt, hắn lại nghe thấy tiếng gào thét kêu khóc của những sinh mạng đó.

Quả thực Long Vũ làm thế chỉ vì sinh mạng của hàng tỷ sinh linh khác, nhưng hắn vẫn không cách nào chấp nhận được.

Theo hắn nghĩ việc này căn bản chẳng có gì đáng để ăn mừng, việc lấy máu kẻ khác để tạo thành lá chắn cho bản thân, hắn cảm thấy khinh thường.

Tự nhiên hắn nhớ tới Bạch Mi sư tổ.

Hắn nghĩ nếu Bạch Mi đạo nhân còn sống thì thật là tốt.

Huyền Môn hiện tại trên danh nghĩa thì hắn là người đứng đầu, nhưng hắn cũng cảm giác được quyền lực của hắn ngày càng hạn chế. Ngoại trừ một số đệ tử lâu đời của bản môn thì dường như không còn mấy ai nghe lệnh hắn.

Hơn nữa lúc bọn người Long Vũ làm việc chúng có nhớ tới hắn không, có nói một câu với hắn không. Bọn chúng toàn bộ đều là tự quyết định, chưa từng coi người đứng đầu Huyền Môn này ra cái gì!

Thiên Cơ Tử đột nhiên cảm thấy rất chua xót.

Trong lúc Thiên Cơ Tử đang đau buồn, Long Vũ ở bên này lại đang phi thường náo nhiệt. Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, Tiên Cảnh Tây Vương mẫu, Thất Công Chúa cùng bạn bè hân hoan tề tựu một chỗ. Mọi người thi nhau chúc mừng. Mười năm thời gian, ai nấy đều tin tưởng Long Vũ sẽ diệt trừ được toàn bộ kiếp nạn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tương lai tràn ngập màu hồng.

Cơm no rượu say, một nhà ba người Long Vũ chậm rãi bước lên đỉnh Thái Huyền Sơn. Không ai nói câu nào, đều lặng lẽ nhìn bầu trời sáng trắng.

Long Vũ cũng hiểu rằng cha mẹ trịnh trọng như vậy là muốn quyết định chuyện giữa mình và Tuyết Cơ.

Quả nhiên Long Thiên Diệu mở miệng nói:

- Tiểu Vũ, chuyện của con cùng Tuyết Cơ cha đã biết... Thiên Cơ Tử nói cho cha rồi.

- Cha mẹ tính thế nào?

Long Vũ dò hỏi.

Thủy Tiên nghiêng người, đôi mắt không rõ biểu cảm nhìn hắn nói:

- Mẹ cũng đang định hỏi con định làm thế nào?

- Con cùng chị Tuyết Cơ là đôi lứa yêu nhau, không oán không hối.

Long Vũ ngừng đầu chăm chú đáp lại ánh mắt mẹ mình.

- Con biết trong lòng cha mẹ không thoải mái, nhưng con muốn nói cho hai người biết, giữa con và chị Tuyết Cơ là chân tình thực sự. Con hy vọng mọi người đừng dùng ánh mắt thế tục để phản đối chuyện này, con cùng chị Tuyết Cơ sẽ rất cảm kích...

- Ai...

Thủy Tiên than nhẹ, nói:

- Con đã nói như vậy thì chúng ta còn nói gì được đây... Thực sự, Tiểu Vũ à, mới đầu mẹ thực sự không đồng ý hai người ở cùng nhau. Mặc dù với người tu đạo chúng ta tuổi tác không phải vấn đề, nhưng quan trọng là vai vế hai người... Đương nhiên bây giờ trong thiên hạ, hai người đã là chí tôn, có lẽ không còn cần bận tâm tới lời mẹ với cha con. Dù sao ông nội con đã mất, con còn cần phải để ý đến chúng ta sao?

- Mẹ, mẹ đừng nói vậy.

Long Vũ vội kêu lên.

- Xú tiểu tử, mẹ nói thế không đúng sao?

Long Thiên Diệu cười nói:

- Con không nghe kỹ sao? Bà ấy nói là mới đầu nghĩ vậy, còn bây giờ thì thông rồi.

- Tiểu Vũ...

Thủy Tiên lại nói:

- Mấy ngày này mẹ luôn suy nghĩ làm sao để mở miệng với con. Dù sao đi nữa mẹ cũng là mẹ của con... Đương nhiên nếu con thấy không còn ai nói được con, quản được con nữa thì mẹ cũng đành chịu thôi. Con là chí tôn của vũ nội, giống như hoàng đế, người nhà nhìn thấy còn phải quỳ xuống vái nữa là...

- Mẹ!

Long Vũ vội ngắt lại:

- Người càng nói càng đi đâu vậy, con là loại người như vậy sao?

- Đúng rồi.

Long Thiên Diệu vào giải vậy:

- Mình cũng thật là, biết rõ con nó không phải loại như vậy còn nói. Không sợ nó thương tâm sao?
- Không đâu.

Long Vũ vội cười nói:

- Con biết tính mẹ, tuy nói nghiêm khắc như vậy nhưng trong lòng mềm như đậu hũ vậy. Tuy lờm con nhưng con biết trong lòng mẹ nhất định là rất thương con.
- Coi như con thông minh!

Thủy Tiên liếc mắt nói:

- Con đó, mẹ cũng không muốn nhiều lời nữa, tóm lại là nhớ kỹ lấy, hôm nay con quyết định cùng với Tuyết Cơ, vậy sau này không được hối hận, không được phụ lòng nàng. Mẹ biết ở vị trí của con sau này sẽ có nhiều người phụ nữ, nhưng cái đó mẹ không quản. Mẹ chỉ muốn con đảm bảo hạnh phúc cho Tuyết Cơ, mẹ thực sự lo lắng cho tương lai của nàng...
- Em cũng quá đa tâm rồi.

Long Thiên Diệu nói :

- Chuyện này Tiểu Vũ nó tự biết cách giải quyết.
- Vậy sao?

Thủy Tiên trừng mắt.

- Anh có phải muốn giống như con nó không? Có phải thấy em hầu hạ không tốt nên muốn ra ngoài tìm thêm tỷ em? Yên tâm, em không ngăn cản anh đâu, con người em rất dân chủ, chẳng qua... chúng ta tách ra sống riêng đi!
- Đầu năm nay ly thân cũng nhiều lắm.

Thủy Tiên nói mát.

Long Vũ bụm miệng cười trộm.

May là mấy nữ nhân của mình không ai giống mẫu thân, nếu không mình sớm đã chết ngạt trong biển dấm rồi...

- Em buồn cười thật, chúng ta rõ ràng đang nói về con làm sao lại đổ lên đầu anh rồi.

Long Thiên Diệu vội ho khan, tỏ thái độ:

- Lão bà đại nhân, em cứ yên tâm, đời này kiếp này... không, phải nói là vĩnh viễn em vẫn là vợ hiền anh yêu nhất. Anh chỉ yêu mình em, vậy có được không?!
- Hứ!

Thủy Tiên hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt hòa hoãn đôi chút, nói:

- Con trai, đối xử với Tuyết Cơ tốt một chút, coi như mẹ cầu xin con!
- Mẹ, mẹ cứ yên tâm!

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Dù mẹ không nói con cũng sẽ đối xử thật tốt với chị Tuyết Cơ. Nói thực người con yêu nhất chính là chị ấy.

Lời này nói ra thì Thủy Tiên cũng không còn gì để nói nữa.

Lúc lâu sau, Long Thiên Diệu mới thử dò hỏi:

- Khi đó là bao nhiêu tuổi...

- Hình như là mười mấy tuổi gì đó...

Long Vũ cười ngược:

- Đương nhiên lúc đó con nào đã hiểu yêu là cái gì, chỉ đơn thuần thấy thích thôi.

- Phát dục sớm!

Long Thiên Diệu làm một cái dấu like, nói:

- Không hổ là con ta, đã vậy hôm nay con phải thề với chúng ta sẽ vĩnh viễn yêu thương Tuyết Cơ, để nàng mãi mãi hạnh phúc.

- Có làm được không?

Long Thiên Diệu hỏi.

- Con làm được!

Long Vũ kiên quyết nói.

- Tốt lắm!

Thủy Tiên nói:

- Mẹ với cha con sẽ nhớ kỹ lời này, Tuyết Cơ sư em tương lai nếu có một chút không vui nào mẹ và cha con sẽ hỏi tội con.

- Con biết rồi.

Long Vũ cười nói:

- Mẹ nếu đã đồng ý vậy, khi nào nói chuyện với chị Tuyết Cơ để chị ấy khỏi lo lắng.

- Không cần con nhắc, mẹ sẽ tới.

Thủy Tiên trả lời.

- Tiểu Vũ, sắp tới con có tính toán gì không?

Long Thiên Diệu đột nhiên hỏi.

- Tiếp tục giải quyết đại kiếp nạn của vũ nội.

Long Vũ từ từ nói:

- Đợi cho mọi chuyện được giải quyết, con muốn đi du lịch các hành tinh không gian khác, lúc đó cha mẹ đi cùng con chứ?

- Chúng ta không đi có được không?

Thủy Tiên nhú mày, nàng ở đây có nhiều bạn bè người thân, thực sự không muốn rời đi.

- Bọn con đi du lịch có lẽ sẽ rất lâu, vì thế hay là hai người cũng đi cùng để gia đình ta được ở bên nhau mãi mãi.

- Được rồi, cha đồng ý!

Long Thiên Diệu cười nói:

- Thủy Tiên, sau này em đợi hưởng phúc của con anh đi.

- Con của anh thì không phải con của em sao?

Thủy Tiên trừng mắt:

- Đừng quên là ai hoài thai mười mùa trăng mới có nó đấy.

- Ha ha, biết em lợi hại!

Long Thiên Diệu cười nói:

- Cái gì cần đã nói cả rồi, con nó còn chuyện quan trọng cần làm, chúng ta đi trước thôi.
- Tiểu Vũ, tuy rằng khả năng của chúng ta kém cỏi, nhưng nếu có thể giúp gì thì con cứ nói, đừng vì tình thân mà băn khoăn hiểu không?
- Không cần biết con mạnh mẽ cường đại tới đâu, con vẫn là con mẹ.

Thủy Tiên nghiêm giọng nói.

Vành mắt Long Vũ ướt ướt nói:

- Cha, mẹ, con vĩnh viễn là con của hai người. Hai người cũng đừng lo, chuyện vũ nội con sẽ có cách xử lý. Con chỉ muốn hai người được sống khoái lạc cả đời thôi.
- Đúng vậy!

Thủy Tiên gạt đầu, chợt lại nghĩ tới điều gì đó, bèn nói:

- Tiểu Vũ, mấy ngày nay mẹ với cha con đã tính rồi, cha mẹ định đi Thiên Hải mở quán rượu. Cha mẹ thấy thích sự náo nhiệt của thế tục hơn. Nếu con rảnh rỗi thì cũng tới đó uống rượu nhé...
- Cha sẽ giảm giá cho.

Long Thiên Diệu góp lời.

- Con trai uống rượu còn tính tiền?

Thủy Tiên trừng mắt nhìn chồng nói, sau đó cười:

- Đừng nghe ông ấy nói bậy, nếu con đến thì toàn bộ đều miễn phí, mà cả bạn bè của con cũng vậy.
- Xem ra khó mà thu được lợi nhuận.

Long Thiên Diệu thở dài.

- Con dâu của chúng ta cũng không chỉ một hai người...
- Em nguyện ý!

Thủy Tiên cười nói.

- À gọi các nàng tới đây, mẹ cùng các nàng còn chưa có cơ hội làm quen.
- A, con biết rồi.

Long Vũ cười nói.

.....

.....

Thủy Tiên cùng Long Thiên Diệu đều là loại người nói gì làm nấy. Ngay sau khi nói chuyện với Long Vũ xong hai người liền tới thị trấn Thiên Hải thuê một cửa hàng, mở một quán rượu tên là Huyền Môn.

Trong ngày khai trương Long Vũ cùng chúng nữ xuất hiện đông đủ, đều đưa lên quà mừng của mình.

Giới thế tục cũng tới chúc mừng, hơn nữa còn toàn là đại lễ. Tuyết Cơ cùng sư tỷ cũng nhân cơ hội này mà xóa bỏ mọi khoảng cách.

Ba ngày sau, Long Vũ cùng mọi người rời đi, Tuyết Cơ cùng Hàn Duyệt lưu lại. Hàn Duyệt ở lại là muốn làm nốt giao phó của cha nàng, còn Tuyết Cơ là muốn nói chuyện thông suốt với sư tỷ.

Đối với thỉnh cầu của Hàn Duyệt, Long Thiên Diệu liền sẵn sàng đáp ứng. Trên lý thuyết Hàn Hùng cùng bọn họ coi như đã là thông gia, chiếu cố hần một chút cũng không có gì đáng nói.

Về phần Tuyết Cơ, ban ngày cùng sư tỷ tâm sự, buổi tối thì tới quán rượu cho nữ lưu điều hành, tạo dựng không ít mối làm ăn.

Ngày qua ngày, thời gian trôi qua rất nhanh. Long Vũ cũng thường đem theo thê thiếp tới, mỗi lần lại thay người khác, thường là ba người, trải qua cuộc sống khoái hoạt cả ngày trái ôm phải ấp.

Về vấn đề này Thủy Tiên vô cùng đồng cảm đối với sư em mình.

Ban đêm, sau khi đóng cửa tửu điểm, Tuyết Cơ ở cùng Thủy Tiên. Vì là lúc đi ngủ nên Tuyết Cơ trên người chỉ mặc một cái nội y ở hạ thân màu trắng, áo ngực cũng bỏ đi, hai con thỏ trước ngực thỉnh thoảng lại nhảy lên theo hơi thở. Hai nụ hoa màu phấn hồng nhú ra, nửa dưới chiếc quần góc bẹt mảnh khảnh đối với cặp mông đầy đặn tạo nên một cảm giác tương phản rõ rệt, đường cong lá lướt khỏi phải nói.

- Sư tỷ, em muốn về Huyền Môn một chuyến, những ngày này tiểu Vũ nhất định rất vất vả, em muốn đi giúp hắn một chút. Cho dù là không có bao nhiêu năng lực, nhưng chỉ một chút thôi cũng được...

- Vất vả?

Thủy Tiên nghe nhắc tới Long Vũ liền nhớ tới cảnh hắn trái ôm phải ấp cả ngày khoái hoạt chứ nào có chút quan hệ tới hai chữ “vất vả” kia. Nàng hỏi:

- Sư em, hay là em với tiểu Vũ sinh một hài tử đi?

- Hài tử?

Nghe câu này Tuyết Cơ không khỏi sững người, sau đó gương mặt phấp hồng lý nhí nói:

- Không... chắc không cần đâu... mấy tí em khác còn chưa có...

- Làm sao lại so với các nàng!

Thủy Tiên ngắt lời ngay:

- Em là sư em của ta, cái gì cũng phải được ưu tiên hưởng lợi ích trước chứ!

Nghe Thủy Tiên nói vậy Tuyết Cơ thiếu chút nữa phát điên, mình ở cùng Long Vũ vì yêu nhau chứ liên quan cái gì lợi ích ở đây.

- Sư tỷ, thôi đi. Ta không muốn cái thứ gì gọi là tranh đoạt... Ta cảm thấy như bây giờ rất tốt.

Tuyết Cơ nói.

- Sư em, đừng giả vờ nữa, có nữ nhân nào không muốn sinh hài tử cho nam nhân của mình.

Thủy Tiên không để ý biểu tình của Tuyết Cơ. Vị sư em này ngày xưa rõ ràng là một nữ nhân mạnh mẽ, khi xưa không biết bao nhiêu nam nhân theo đuổi mà nàng còn không thèm liếc mắt một cái. Bây giờ theo con mình không ngờ lại thành ra nhu nhược, ngay cả nữ nhân khác cũng chấp nhận nhường nhịn, như vậy quá ủy khuất.

Thủy Tiên mặc dù là mẹ của Long Vũ nhưng chuyện này nàng cũng không tiện can thiệp.

Trước mắt việc nàng có thể làm đó là nhắc nhở Tuyết Cơ cùng con trai mau sinh hài tử.

Nhìn vẻ mặt sư tỷ là biết, Tuyết Cơ buồn bực nói:

- Sư tỷ, nghe ta nói, chuyện của chúng ta tỷ đừng bận tâm. Ta cùng tiểu Vũ bây giờ rất tốt, hơn nữa hắn bận rộn nhiều việc, nào có thời gian...

Thủy Tiên cười khẽ một tiếng, nói:

- Nghe em nói kia, cho dù là bận rộn thì chẳng lẽ ngay cả việc ấy cũng không có thời gian?!

Nghe sư tỷ nói vậy Tuyết Cơ nghiêm túc trả lời:

- Sư tỷ, thực sự chuyện của em tỷ đừng lo. Tỷ càng xen vào chuyện càng thêm rối...

Nói xong nàng bày ra một bộ dáng đáng thương, chỉ hy vọng sư tỷ không can thiệp.

- Tuyết Cơ, chẳng lẽ em không muốn sinh hài tử?

Thủy Tiên méo miệng nói:

- Ta biết rồi, em sợ sinh hài tử sẽ rất đau phải không?

Tuyết Cơ nghe vậy thiếu chút nữa ngất mất, chợt hai mắt sáng lên, nói:

- Sư tỷ, vậy tại sao người với tỷ phu không làm thêm hài tử nữa? Sau này Long Vũ không ở bên hai người thì hẳn là hai người buồn lắm, chi bằng sinh thêm đứa nữa, như vậy là có thêm người chiều cổ rồi... Còn có, tiểu Vũ có thêm tiểu đệ hoặc em em thì sẽ không còn tịch mịch nữa, nói chung là rất tốt!

Nghe Tuyết Cơ nói thế Thủy Tiên cười khúc khích nói:

- Em đó, đang nói chuyện bản thân lại chuyển sang ta là sao. Tuyết Cơ, việc này không thể ngại ngần e thẹn được. Ta muốn bế cháu rồi, ta phải đi nói với tiểu Vũ đây... Còn về chuyện bảo ta sinh hài tử thì không thể đâu.

Tuyết Cơ có chút sững sốt, sau đó liền minh bạch.

Xem ra sư tỷ không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua.

- Nhưng em không thích hài tử...

Tuyết Cơ bối rối nói.

- Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, khỏi bàn cãi nữa!

Thủy Tiên dứt khoát nói.

Nghe vậy Tuyết Cơ tâm tình chợt trầm xuống, do dự một hồi rồi nói:

- Sư tỷ, kỳ thực đã có người mang thai hài tử của Long Vũ rồi...

- Cái gì?

Thủy Tiên ngây người, sau đó hỏi lại:

- Em nói rõ ràng cho ta, là ai có hài tử?

- Là Thiên Âm của Phượng tộc.

Tuyết Cơ nói nhỏ.

- Tức chết ta. Tên tiểu tử này sao có thể như thế, rõ ràng em mới là nữ nhân nó thích nhất, làm sao lại có hài tử với nữ nhân khác trước chứ?

- Sư tỷ... Tiểu Vũ hẳn nói... thích ta nhất ư?

Tuyết Cơ vừa bắt được trọng tâm liền rung động cả người.

- Ủ... Hình như... là thật!

Thủy Tiên vốn muốn nói xéo đi, bất quá cuối cùng cũng không nỡ nhìn sư em thất vọng.

- Có những lời này ta đã mãn nguyện rồi.

Tuyết Cơ mỉm cười chân thành nói.

- Ai... Em đó, luôn dễ thỏa mãn như vậy. Nhưng chuyện sinh hài tử vẫn không thể chậm trễ được, cho dù không được làm con trưởng thì làm con thứ hai cũng tốt chán.

Tuyết Cơ liền im bật.

.....

.....

Không nói Thủy Tiên có muốn hay không, cho dù là muốn, thì các nữ nhân khác từ sau đại nạn cũng đã bắt đầu rục rịch.

Nhất là khi Thiên Âm có tin vui, chúng nữ lại càng động tâm.

Đương nhiên có được hay không còn phải có Long Vũ phối hợp nữa mới được.

Sau khi bàn bạc, Long Vũ trả lời là vui vẻ thì được nhưng ra sản phẩm hay không thì còn phải xem xét đã. Hẳn bây giờ chưa muốn có hài tử.

Với tương lai còn chưa chắc chắn hẳn cảm thấy sinh hài tử không phải là quyết định sáng suốt.

Kế hoạch của hắn là khi nào bắt đầu du hành thì mới sinh hài tử.

Chúng nữ nghe vậy đành thôi.

Nếu cứ dây dưa chắc chắn sẽ bị Long Vũ ghét bỏ, cho dù sinh được hài tử cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Để bồi thường, Long Vũ đáp ứng buổi tối mọi người cùng ngủ chung giường. Đi tiên phong là mẹ con Kim Phượng cùng Thiên Âm, Hàn Duyệt cũng rủ Thi Nhân đi cùng. Nàng đứng ở cửa mà tim đập thình thịch, thầm nghĩ đêm nay không biết sẽ náo đến mức nào.

- Hạnh phúc là phải tự mình giành lấy, nếu em cứ nhần nhó như vậy thì tối nay chẳng thu hoạch được gì đâu. Thôi trắng lên cao rồi, chị vào trước, em cứ ở đó ngắm trăng đi nhé.

Thi Nhân thẳng thắn nói rồi trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Thấy Thi Nhân đi vào, Hàn Duyệt cũng không thể ngượng ngừng thêm nữa, liền đuổi theo gọi:

- Chờ em một chút.

- Rầm...

Hàn Duyệt vì có chút khấn trương nên lúc đẩy cửa dùng lực hơi mạnh, cánh cửa liền bay tung ra.

Long Vũ liếc mắt nhìn Thi Nhân cùng Hàn Duyệt, không khỏi cười ha hả:

- Ha ha, các em cũng tới à, xem ra căn phòng này càng lúc càng chật trội rồi.

Hàn Duyệt không nói gì, nàng dùng hành động để trả lời, đưa tay cởi phăng y phục.

Sau đó Thi Nhân cũng lột sạch quần áo, bắt đầu khiêu khích Long Vũ.

Kim Phượng lẩm bẩm:

- Nói thế nào đi nữa em cũng là người tới đầu tiên.

Long Vũ không khỏi kinh hãi, nhiều nữ nhân như vậy có phải là tốt không?

- Anh Vũ, anh đừng giả bộ nữa, chắc chắn đang hạnh phúc tới phát khóc nha...

Thi Nhân ha ha cười, cắn vào miệng Long Vũ một cái.

Bên kia Kim Phượng cũng không cam lòng chộp tới. Long Vũ cảm giác bốn phía đều là đại địch, đêm nay coi như xong.

- Anh Vũ, em muốn...

Khiêu khích một hồi, Thi Nhân rốt cuộc bắt đầu. Nàng không nói hai lời liền ngồi lên hạ thân Long Vũ, bắt đầu cười ngửa.

Trong gian phòng liền truyền ra tiếng rên rỉ, tiếng thở gấp mãnh liệt.

.....

.....

Một đêm phóng túng buông thả cứ thế trôi qua. Long Vũ cùng chúng nữ ngủ trên giường, đến buổi trưa mới dần tỉnh lại, nhưng cũng không rời khỏi giường. Mọi chuyện đều có nữ hầu đứng cạnh giúp đỡ.

Dựa theo kế hoạch hôm nay, Long Vũ sẽ cùng La Lâm nghiên cứu quy luật Thiên Đạo.

Quy luật Thiên Đạo quả thực nghe tên đã thấy thâm ảo, Long Vũ hẳn cũng chẳng hiểu được bao nhiêu. Có lẽ La Lâm nói không sai, phải mất năm năm nghiên cứu may ra mới được.

Hiểu được Thiên Đạo thì những thứ khác tự khắc sẽ thông suốt.

Đồn củi không ngại mài dao, chỉ cần có thể tham ngộ Thiên Đạo thì chuyện gì cũng dễ hơn. Dù là tăng cường tu vi hay giải quyết vấn đề của Quang Minh Tôn Thần thì Thiên Đạo vẫn là mấu chốt.

Cuối giờ ngộ, ngay lúc Long Vũ cùng La Lâm vừa mới bắt đầu nghiên cứu Thiên Đạo thì gặp Thiên Nguyên rất vội vã. Thời gian này Thiên Nguyên ngày ngày đắm chìm trong mây mưa cùng Vương Tâm Vũ, rất ít khi thấy hấn kinh hoảng như vậy.

Long Vũ cảm giác được có chuyện gì đó đã xảy ra.

- Tại sao lại kích động như vậy? Có phải Tôn Thần lại giở trò gì không?

Long Vũ hỏi.

- Không liên quan tới Tôn Thần, nhưng xác thực là có chuyện lớn.

Thiên Nguyên vội đáp lời.

- Tiểu Vũ, mười phút trước ta cảm nhận được một cỗ thần thức rất cường đại. Hấn nói muốn người trả lại đạo pháp, còn để lại cả địa chỉ nữa...

- Vậy là ý gì? Muốn đòi quy luật Thiên Đạo sao?

La Lâm cau mày:

- Cho dù hấn là ai thì cũng không có tư cách nói với Long Vũ ca ca như vậy chứ.

- Ta không rõ nữa, ta chỉ chuyển lời thôi.

Thiên Nguyên lắc đầu nói:

- Theo lời hấn thì quy luật Thiên Đạo là do hấn đưa cho người.

- Nói như vậy chẳng lẽ người đó là Huyết Anh Đại Đế?

Long Vũ có chút ngạc nhiên nói.

- Sao? Chẳng lẽ trước kia là Huyết Anh Đại Đế giao cho người quy luật Thiên Đạo? Làm sao có thể?

Thiên Nguyên cũng giật mình.

- Đúng vậy.

Long Vũ thở dài một hơi, nói tiếp:

- Căn cứ theo tình hình hiện tại thì hấn là không thể... Nhưng vậy thì rốt cuộc hấn là ai, chẳng lẽ vũ nội vẫn còn khu vực cùng cấp bậc với Thiên Ngoại Thiên?

- Liệu có thể là thần Vận Mệnh không?

La Lâm xen vào một câu.

- Bây giờ còn chưa nói trước được... Thiên Nguyên, việc này không nên chậm trễ nữa, người dẫn chúng ta tới địa chỉ đó, để xem là ai giả thần giả quỷ.

.....

.....

Nơi đây là một sa mạc hoang vu, trong vòng trăm dặm không có sự sống, không gian yên ắng vô cùng.

- Lại đây!

Đột nhiên một đạo thanh âm đổ tới từ bốn phía, giọng nói bình thản làm người ta không rõ cảm xúc, cũng không tìm ra phương hướng.

Nghe âm thanh này, Thiên Nguyên liền co người cảnh giác nhìn bốn phía. Thanh âm này giống hệt thanh âm đã truyền tới đầu hấn lúc trước.

Không biết tại sao hần đối với cổ thanh âm này lại có cảm giác kính sợ lo lắng.

- Là thần thánh phương nào, nếu đã gọi ta đến thì mau hiện thân đi.

Long Vũ cao giọng nói.

Sau khi Long Vũ hỏi rất lâu, sa mạc vẫn tĩnh lặng như trước.

- La Lâm, có thể xác định vị trí không?

Long Vũ nghiêng đầu hỏi.

- Không được.

La Lâm lắc đầu.

- Đối phương sớm đã tính tới điều này, âm thanh được phát ra từ tứ phía, căn bản không thể xác định. Ngay cả chút dấu vết cũng không có.

Nghe La Lâm nói vậy, sắc mặt Long Vũ cũng trở nên nặng nề.

Xem ra đối phương không đơn giản.

Đúng lúc này đã có tình huống mới phát sinh. Mặt đất trong sa mạc hoang vu chợt nứt ra, sau đó một tòa cung điện bằng vàng trời lên khiến người ta chói cả mắt.

Ba người Long Vũ chỉ đứng yên tại đó cũng có thể cảm nhận được khí thế mãnh liệt của cung điện, cảm giác đè nén khiến người ta thở không nổi.

Sau đó cổng cung điện mở ra, cánh cổng lớn là thế mà khi mở ra lại không chút tiếng động nào, khiến người ta không lạnh mà run. Có lẽ đây chính là cách mời người của nhân vật thần bí kia.

Thiên Nguyên thấy cảnh này không khỏi thót một cái, sau đó khụy xuống đất, mắt nhắm lại.

Không hiểu sao hần lại có cảm giác sợ hãi lớn như vậy.

- La Lâm, thử dò xét xem sao.

Long Vũ nhượng mày nói. Đến cả hần lúc này còn thấy áp lực hướng chi Thiên Nguyên.

Thiên Nguyên chật vật ngồi xếp bằng xuống, cố gắng chống lại áp lực kia.

Hai mắt Long Vũ như thợ săn rình mồi, nhìn chăm chăm vào cánh cổng của cung điện vàng.

La Lâm thì bắt đầu tiến hành phân tích dò xét.

Vì phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn, Long Vũ bèn phát ra một đạo nguyên lực hỗn độn bảo vệ quanh ba người. Áp lực của Thiên Nguyên lập tức được giảm.

Ba người cứ đứng như vậy trước cung điện.

Uy áp từ bốn phía càng lúc càng mạnh, giống như đang so bì cùng Long Vũ vậy, nhưng hần cũng không lo lắng, vẫn cố gắng chờ đợi.

Không biết qua bao lâu rốt cuộc La Lâm cũng đã phân tích xong.

Nàng ngẩn đầu nhìn Long Vũ nói:

- Long Vũ ca ca. Xin lỗi, em khiến anh thất vọng rồi, phân tích chẳng thu được kết quả gì cả.

Tinh thần Thiên Nguyên đã tốt hơn rất nhiều, nhưng sự sợ hãi thì vẫn còn.

- Chúng ta vào thôi.

Long Vũ quyết định.

- Không vào thì không thể biết được gì đâu.

- Được.

Thiên Nguyên nói vậy nhưng trong lòng không khỏi run lên.

Đến trước cánh cổng lớn liền cảm nhận được linh khí vô cùng nồng đậm, so với sự chết chóc bên ngoài thì một trời một vực.

- Ta vào trước.

Vì đảm bảo an toàn Long Vũ cầm thanh Thiên Sư pháp kiếm trước cổng, sau đó đẩy cánh cổng ra.

Bước vào trong không gian liền thay đổi, trời quang mây tạnh, hoa lá tốt tươi chim bướm tung tăng, nơi nơi tràn ngập sinh cơ khiến tâm hồn người ta thanh thản.

Nhưng Long Vũ vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

- Hiện thân đi, giấu đầu hở chim như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Long Vũ ngẩng đầu hét lớn:

- Thiên Đạo là của người đưa cho ta sao? Chẳng lẽ người là thần Vận Mệnh?

Lời vừa dứt thì từ không gian lóe lên một đạo thiểm quang. Bầu trời trong xanh tươi sáng lập tức chuyển sang âm u đen tối.

Giống như một con rắn bạc trườn quan giữa không gian, trông rất quỷ dị.

Long Vũ ba người liền trở nên cảnh giác.

Bỗng nhiên từ trong mây đen một đạo quang mang phóng ra quấn lấy con rắn bạc kia, giằng co một lúc thì tất cả đều tiêu tan.

Bốn phía lại trở lại bình thường.

Nhưng không gian trở lại không có nghĩa là sự nguy hiểm đã biến mất, ngược lại nó càng giống như cơn sóng ngầm đang từ từ đổ tới.

- Long Vũ ca ca, hấn nhìn như tức giận rồi.

La Lâm nói.

- Có thể. Tiểu Vũ, hay là chúng ta dừng đi tiếp, đứng đây quan sát đã, ta cứ có cảm giác nguy hiểm đang đến gần.

- Không, phải đi tiếp.

Long Vũ trầm giọng.

Vừa nói hấn cũng vừa đi luôn, La Lâm cùng Thiên Nguyên vội đuổi theo. Ba người cứ yên lặng mà đi, nhưng đi đến đâu thì không ai biết...

Nơi này có vẻ như được tạo ra từ thiên nhiên, không có điểm cuối, không có phương hướng. Ngay cả Long Vũ cũng không cảm nhận được điều gì.

Đi vài bước chợt Long Vũ dừng lại, nghĩ nghĩ gì đó.

Thiên Nguyên nhíu mày, phát hiện ba người đi cả nửa ngày hình như vẫn không khác gì chỗ ban đầu.

Mà kẻ thần bí kia vẫn im lặng như vậy.

Trái tim Thiên Nguyên lại run lên, hấn quả có chút khẩn trương, cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mãnh liệt.

- Hay là chúng ta đi về đi được không?

Thiên Nguyên khàn giọng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

La Lâm cũng trắng cả mặt, nói:

- Đối phương chắc chắn là cái loại đầu trộm đuôi nòng nọc, là cái hạng tiểu nhân mà thôi. Long Vũ ca ca chúng ta đi về được không, ở đây mất thời gian với tên thần kinh đó làm gì...

Thiên Nguyên ho khan hai tiếng ngắt lời, vì bầu trời bắt đầu biến đổi, một cỗ sát khí truyền tới...

Thân hình Long Vũ rung động, lấy tốc độ nhanh nhất tới bên cạnh La Lâm, rút Thiên Sư pháp kiếm chém về phía trước.

- Âm, âm...

Vài tiếng nổ lớn vang lên, Thiên Nguyên sắc mặt trở nên khó coi. Mà Long Vũ thì không chút sợ hãi, chỉ híp mắt nhìn lên không trung. Sát khí vẫn phát tới càng lúc càng nồng, càng về sau càng đặc lại rồi dần dần hình thành một đạo nhân ảnh.

Một lão nhân tuổi chừng thất tuần đầu tóc bạc trắng xuất hiện, khuôn mặt mờ mịt nhìn không rõ.

Ngự không mà đứng, giống như con diều trong gió. Long Vũ đoán đây có lẽ là một linh thể. La Lâm cùng Thiên Nguyên thì ngẩn người ra mà nhìn.

Không rõ vì sao Thiên Nguyên chợt có cảm giác muốn bái lạy, cơ thể không ngừng run rẩy.

Long Vũ tự nhắc nhở mình phải tỉnh táo, máu chuyển lên não, cố quan sát xem người trước mặt rốt cuộc là thể nào. Từ khi tức phát ra có lẽ kẻ này có thể sánh ngang với Quang Minh Tôn Thần, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hắn không có chút sức chiến đấu nào.

Long Vũ từ trước tới giờ chưa từng gặp uy áp nào hại não như vậy.

Thiên Nguyên rốt cuộc không chịu được nữa quỳ phịch xuống.

- Cuối cùng cũng thò mặt ra, nói đi rốt cuộc người là ai?

Thanh âm Long Vũ có chút quỷ dị.

- Khẩu kiến Thượng Tôn!

Thiên Nguyên khàn khàn nói, đầu không dám ngẩng.

- Tốt lắm Long Vũ, nếu đã tới đây thì đem quy luật Thiên Đạo trả lại cho ta đi!

Lão giả mở miệng nói, đúng là giọng nói trước đây. Thanh âm không cảm xúc nhưng khiến người nghe có cảm giác tiếng nói tự phát ra trong đầu mình vậy.

Thiên Nguyên lúc này nhờ sự trợ giúp của Long Vũ đã đứng dậy được, ánh mắt bình tĩnh trở lại, nói:

- Người là ai, vì sao phải mị hoặc ta?

339. Chương 2: Bản Chất Của Thiên Đạo – Bàn Cổ Nhất Tộc

Thiên Nguyên quỳ xuống phần lớn là do một lực lượng mị hoặc thần bí nào đó.

Tay áo lão giả nhẹ nhàng lay động, thanh âm vẫn bình thản:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta sẽ nói cho các ngươi biết các ngươi nên làm gì.

Ánh mắt Long Vũ âm thầm đánh giá, rốt cục ý đồ của lão muốn mình đi làm gì?

Lão giả tổ bộ mặt ôn hòa nhìn Long Vũ nói:

- Ngươi muốn biết cái gì? Ta có thể cho ngươi biết, quy luật Thiên Đạo là ta cho ngươi.

Long Vũ trả lời:

- Đây không phải đáp án ta muốn.

- Ta có thể cho ngươi đáp án này.

Lão giả bình tĩnh nói.

Long Vũ trầm mặc một lát rồi mới nói:

- Ta muốn biết rốt cục ngươi là ai? Rốt cục là ngươi muốn ta làm gì?

Lão giả lại im lặng, uy áp xung quanh mỗi phút lại giảm đi nhiều. Ánh mắt Long Vũ nhìn chăm chăm vào lão giả, ở trong lòng thầm đoán chẳng lẽ lão cùng Huyết Anh Đại Đế có quan hệ gì? Hắn có phải là thần Vận Mệnh không nhỉ?

Lão giả trầm mặc rất lâu, thần sắc cũng ảm đạm đi nhiều:

- Ta cho ngươi quy luật Thiên Đạo là không muốn ngươi bị hủy diệt trong tay Thiên Đạo.

Thiên Nguyên cố đè nén sự khấn trương trong lòng:

- Vì cái gì ngươi không trực tiếp nói cho hắn mà lại để cho ta nhần tới hắn. Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?

Lão trầm mặc thật lâu. Rồi mới nói với Thiên Nguyên:

- Đó không phải điều ngươi có thể hiểu. Ta không cần giải thích với ngươi. Không nên cướp lời của diễn viên chính. Long Vũ mới là diễn viên chính kia. Còn nữa, nha đầu tới từ tương lai, ngươi cần bản không nên tới nơi này, nếu đã chót tới thì nên ngậm miệng bịt tai lại. Hiểu chưa

Long Vũ híp mắt lại nhìn lão giả, hạ giọng nói:

- Lão giả, đừng giả thần giả quỷ, muốn gì nói thẳng đi. Tuy ta không biết ngươi muốn gì nhưng ta vẫn có một loại cảm giác ngươi cùng Quang Minh Tôn Thần không phải một người.

Long Vũ nói xong cũng không thấy đối phương trả lời.

Lão giả lại lựa chọn im lặng.

Long Vũ hai mắt nhìn thẳng lão giả bình tĩnh nói:

- Ngươi dẫn ta tới đây thì cũng mong ngươi có lời giải đáp yêu cầu của chúng ta. Thứ ta nói tới không phải là về quy luật Thiên Đạo.

Lúc này La Lâm cùng Thiên Nguyên nghe Long Vũ và lão giả kia đối thoại đều cảm thấy kì lạ, lạnh lùng nhìn lão.

Thiên Nguyên thấy Long Vũ có thể bình tĩnh nói chuyện với lão như vậy thật sự bội phục.

La Lâm ở phía sau nhìn theo hướng mắt của Long Vũ, nàng cảm thấy lão giả này có chút cổ quái. Năng lượng của lão dường như đang yếu đi.

Long Vũ nói:

- Nhìn bộ dáng này dường như chỉ là một nguyên thần hoặc một thân ngoại hóa thân, ngươi hắn là không duy trì được bao lâu phải không?

Từ khi tiến vào cung điện hoàng kim, tâm tình Long Vũ bỗng trở nên sáng suốt và bình tĩnh một cách kì lạ.

Nói thật, khí thế lão giả rất mạnh, nhưng hắn phải kiên trì, hắn nhất định phải ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

La Lâm cùng Long Vũ rơi vào trầm tư, hai người dường như đang cố đoán thân phận của lão giả kia.

“Chẳng lẽ thật sự là thần Vận Mệnh?”

Trong lòng Thiên Nguyên khẽ run.

- Ngươi bị người khác phong ấn?

Long Vũ bỗng nhiên phá vỡ im lặng, nói với lão giả:

- Người cấp cho ta quy luật Thiên Đạo cũng không phải của ngươi, nhưng ngươi có thể khống chế nó. Người có thể cho ta thì cũng có thể thu lại. Ngươi hắn là cần quy luật Thiên Đạo trợ giúp phải không?

Thiên Nguyên nhìn Long Vũ một cái, khẽ cúi đầu hỏi:

- Làm sao người biết?

Long Vũ trầm giọng giải thích:

- Ta đoán vậy, nhưng chắc không sai.

- Người rất muốn ly khai nhưng lại không thể, nên mới nhờ tới ta? Nhưng mà vấn đề là người không có khả năng khống chế ta. Người sợ ta cự tuyệt. Cho nên người tìm tới Thiên Nguyên.

Long Vũ ngẩng đầu lên nhìn lão giả kia, khóe môi nhếch nhẹ:

- Nếu cầu ta thì cũng đừng tỏ vẻ vênh váo tự đắc như vậy, ta rất không thích.

Khuôn mặt lão giả cũng không có bất kì phản ứng nào, chỉ hơi cúi người. Từ trên cao bình tĩnh nhìn Long Vũ một lát rồi nói:

- Vậy rốt cục người đoán ta là ai? Ha ha, ta nghĩ người có nghĩ nát óc cũng không ra.

Long Vũ gật đầu, nói thật hần một chút cũng không biết.

- Người thật sự thông minh, ta quả nhiên không chọn nhầm người.

Lão giả đứng giữa không trung vẫn nhìn chăm chú vào Long Vũ:

- Ta có thể cho người biết, suy đoán của người phần lớn đều chính xác.

- Vậy người còn muốn giả thần giả quỷ tiếp sao?

Long Vũ không lùi bước chút nào nhìn thẳng vào hai tròng mắt của lão giả, bình tĩnh nói:

- Đây là thái độ đi cầu xin người khác sao?

Long Vũ bình tĩnh tới mức lạnh lùng rồi, nói chuyện với vị cường giả này mà xem như bằng vai phải lứa. Hắn tựa hồ chẳng lo lắng vì hắn đã chắc rằng lão giả này có việc cần nhờ cậy hắn.

Cho dù lão giả có muốn dồn hắn vào chỗ chết, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

- Tiểu tử, ta có thể không để ý những lời vô ơn kia. Nhưng người nên nhớ kĩ một điểm, thân phận của ta không phải người như người có thể sỉ nhục, hiểu không?

Lão giả lãnh lùng mở miệng

- Thành thật một chút, nếu người có thể làm ta thỏa mãn ta sẽ chỉ cho người con đường sáng.

- Ha ha, vẫn còn muốn giả bộ sao? Người muốn dựa vào điểm này hù dọa ta để ta nghe lệnh người sao? Nếu người thực sự nghĩ vậy thì người sai mười phần. Nếu người nghiêm túc ta có thể hợp tác một chút. Đương nhiên là trên tinh thần hợp tác cùng phát triển nhằm mục đích công nghiệp hóa hiện đại hóa đất nước. (DG: thay đổi không khí một chút

)

Ánh mắt lão giả vẫn đặt trên người Long Vũ nói:

- Người thật to gan, bất quá ta rất thích điều này. Ta chú ý người từ rất lâu rồi, một người trẻ tuổi vận khí có thể nói là thần kỳ. Đương nhiên, có thành tựu của ngày hôm nay cũng đa phần do sự cố gắng của người. Người trẻ tuổi, trời đã bổ nhiệm người, hi vọng người có thể vận dụng triệt để cơ hội của ta.....

- Trời bổ nhiệm ta? Người là trời?

Long Vũ nhếch mép, cười nói:

- Lão nhân, đừng cứ mãi cao cao tại thượng, không ai phục tùng người đâu.

Lời vừa dứt, giữa không trung, lão giả hơi nở nụ cười:

- Xem ra không xuất ra chút bản sự thì người không phục.

- Tin phục, thần phục.

Nói vậy, khuôn mặt lão giả cương lại, hóa thành một đạo khói nhẹ, cố gắng đem Thiên Nguyên bắt lại để thể hiện bản lĩnh của mình.

- Tránh ra.

Long Vũ khẽ quát một tiếng xuất ra Vấn Thiên Thần Long bắn về phía lão giả. Ngoài ý muốn chính là lão giả lại lui về sau chạy đi.

Nhìn bộ dáng hẩn tựa hồ e ngại Vấn Thiên Thần Long.

Cứ vậy, trong ánh mắt khiếp sợ của La Lâm cùng Thiên Nguyên, Long Vũ trực tiếp tiến về phía lão giả nói:

- Bất quá chỉ là một cái phân thân thôi, có tin ta giết người không?

Lời vừa nói ra, trong ánh mắt lão giả phong độ như trời kia lại xuất hiện vài tia khiếp sợ.

Long Vũ bình tĩnh nhìn vào mắt lão giả, trầm mặc một lát rồi nói:

- Lão giả, ta đã nhìn thấu người chỉ giả bộ. Thật ra muốn nhờ ta giúp người khôi phục tự do thì tốt nhất nên nói chuyện ngang hàng với ta. Nếu không coi như ta không giết được người cũng làm lực lượng người dần suy yếu dần mà biến mất.

Đôi môi lão giả khẽ run lên, hẩn đường như rất tức giận. Nhưng lời Long Vũ là thật. Hẩn không có bất cứ phương pháp xử lý nào khác.

La Lâm hai mắt híp lại, dường như nàg nhận ra một điều gì đó.

Long Vũ mở miệng nói:

- Là thần Vận Mệnh phong ấn người?

Lão giả nghe được lời này khẽ run run.

Thiên Nguyên và La Lâm dường như vẫn mờ mịt.

- Lại đây theo ta.

Lão giả trầm giọng xuống, lập tức phi không mà đi. Long Vũ không do dự chút nào xoay người phi theo.

Thiên Nguyên , La Lâm lập tức đuổi theo.

Đại khái đi được chừng mười phút đồng hồ, trước mắt xuất hiện một tòa cung điện nhỏ. Đồng tử Long Vũ hơi rút lại, lâu đài bằng vàng. Âm thầm tặc lưỡi, nhiều vàng như này, nếu thật sự mang ra ngoài thế giới sự thật tuyệt đối biến thành kẻ giàu nhất.

Lấy tình huống của hẩn hiện tại thì giàu bao nhiêu cũng không có nhiều ý nghĩa.

Long Vũ cẩn thận xem xét kỹ lưỡng cảnh vật bên trong cung điện. Nơi này toàn bộ đều là bích họa. Hẩn đảo mắt qua toàn bộ số bích họa này, không bỏ sót cái nào. Nếu lão giả kia đã để cho hẩn đi vào đây chứng tỏ những thứ này thập phần trọng yếu.

Đồng thời La Lâm cũng đang thu thập thông tin về các bức bích họa, bắt đầu phân tích tính toán.

Trong khi Long Vũ đang chăm chú nhìn bức bích họa, lão giả như quỷ mị nhẹ nhàng bay đến phía sau hẩn. Long Vũ như đã cảm ứng được sự xuất hiện của lão. Nhưng hẩn chưa quay đầu lại, cũng chẳng mở miệng hỏi cái gì. Hẩn rất tin tưởng là hẩn sẽ tìm ra đáp án.

Bức bích họa này miêu tả quang cảnh, nhìn qua như là thần thoại, hoặc như là chiến trường cổ. Có lẽ do thời gian quá lâu, vài chỗ đã bị mờ đi.

- Thần Vận Mệnh?

Trong lòng Long Vũ hồi hộp, thấy được bốn chữ lớn.

- Lão giả vẫn đứng phía sau Long Vũ, bỗng nhiên mở miệng:

- Người đoán là chính xác, ta đích thị là bị thần Vận Mệnh phong ấn. Bức họa này là năm đó chúng ta và tổ tiên cùng thần Vận Mệnh chiến đấu. Trận chiến ấy chúng ta bị đánh bại. . . , phải nói là lưỡng bại câu thương.

- Người rốt cục chịu mở miệng?

Long Vũ cau mày nói:

- Bức bích họa này không được trọn vẹn, đầy đủ, ta hy vọng người có thể nói cho ta biết thêm một số thứ.

Long Vũ bỗng nhiên chỉ vào một nữ nhân trong bức họa, hí hai mắt hỏi:

- Nàng chính là thần Vận Mệnh?

Lão giả trầm mặc hồi lâu sau, nói:

- Đúng vậy, nàng chính là thần Vận Mệnh...

- Vậy còn người?

Long Vũ nói:

- Các người rốt cuộc là những kẻ đứng đầu tộc, vì sao lại cùng thần Vận Mệnh phát sinh xung đột. Nhìn ra được, lúc ấy thế lực của các người cũng rất cường đại.

- Thần Vận Mệnh cũng không phải kẻ vô địch.

Lão giả nói.

Nghe xong những lời này, tâm địa Long Vũ hơi thả lỏng một chút. Xem ra Quang Minh Tôn Thần có chút nói chuyện giật gân. Vận mệnh nên nắm giữ ở trong tay mình.

Cái gọi là thần Quang Minh vô địch cũng chỉ là thuyết pháp không vững.

Một lát sau, Long Vũ lại chỉ vào một khuôn mặt khác trên bức bích họa. Nhẹ nói:

- Đây là tộc nhân của người sao?

- Đúng vậy.

Thanh Âm của lão giả có chút buồn:

- Bọn hán đều chết hết, toàn bộ chết trong tay nữ nhân ác độc đó. Mà ta còn sống. Chẳng qua cũng là kéo dài hơi tàn...

- Các người rốt cuộc là tộc quái nào?

Long Vũ hỏi.

Trầm mặc thật lâu, lão giả mở miệng nói:

- Bàn Cổ Tộc...

- Bàn Cổ Tộc?

Long Vũ ho hai tiếng, đột nhiên cảm thấy được có chút khó tin. Trên đời này còn thật sự có Bàn Cổ. Bất quá, người ta tựa hồ là một cái cùng họ.

Lão giả tựa hồ biết câu hỏi trong lòng Long Vũ, chậm rãi nói:

- Thế nhân biết rõ Bàn Cổ chúng ta chỉ là bộ tộc dưng sĩ. Đương nhiên, khi đó chúng ta cũng không kêu Bàn Cổ bộ tộc. Chúng ta là vì kỷ niệm dưng sĩ trong tộc nên mới cải danh...

Cái gì gọi là tưởng niệm? Rõ ràng chính là muốn lấy danh tiếng của người ta.

Long Vũ chậm rãi nhắm hai mắt lại, đột nhiên cảm thấy được sự tình càng ngày càng phức tạp. Thần Vận Mệnh, lực lượng Thiên Đạo, hiện tại có toát ra một người Bàn Cổ tộc còn sống.

Thế giới này, thật sự là càng ngày càng rối loạn.

Long Vũ đứng nguyên tại chỗ dồn dập hô hấp. Hồi lâu sau, trong hai tròng mắt sinh ra một tia lãnh đạm cùng âm đạm, diễn cảm tựa hồ không quan tâm. Nhìn lão giả hỏi:

- Thần Vận Mệnh là người thế nào?

- Không biết...

Lão giả nói:

- Nàng có ở khắp nơi.

- Nói nhảm!

Long Vũ trừng mắt liếc lão giả tức nói:

- Nói cho ta biết, ta làm như thế nào có thể cứu người.

- Cảm ơn!

Lão giả đột nhiên nói một tiếng cảm ơn, theo sau hần nói:

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tình huống của Thiên Đạo sao?

- Ngươi biết không?

Trong lòng Long Vũ căng thẳng.

- Ta làm sao có thể không biết đây?

Lão giả sâu kín thở dài một tiếng nói:

- Cái gọi là Thiên Đạo, bất quá là một cỗ năng lượng cường đại mà thôi...

- Lại nói nhảm.

Long Vũ nói:

- Cái này ngươi không nói, ta cũng biết.

- Đừng nóng vội, nghe ta nói hết đã.

Lão giả nói tiếp:

- Thiên Đạo chính là anh linh những dũng sĩ Bàn Cổ tộc chúng ta... Thiên địa này đều là Bàn Cổ tộc chúng ta mở, chúng ta từng thế bảo hộ hàng tỉ sinh linh trong thiên địa. Nhưng có người từ bên ngoài đến muốn hủy diệt thế giới này, nàng muốn lập một thế giới theo ý mình. Cuối cùng đã khai chiến. Trận chiến ấy kéo dài mấy trăm năm, chiến sĩ Bàn Cổ Tộc ngoại trừ ta còn lại chết sạch. Thần Vận Mệnh cũng bị trọng thương. Sau khi chết, anh linh chiến sĩ Bàn Cổ Tộc bất hóa tán, dần dà liền ngưng tụ thành lực lượng Thiên Đạo có ý thức... Mà thần Vận Mệnh đã đánh lén trọng thương ta. Đúng lúc phản kích, vì bị thương nên ta cũng bị phong ấn.

Nói tới đây, lão giả cười nói:

- Trên thực tế quy luật Thiên Đạo chính là ta nghiên cứu... Bởi vì chỉ ta mới hiểu rõ nhất tâm tư các chiến sĩ Bàn Cổ tộc.

- Anh linh bọn họ mất đi, nhưng ý thức là theo bản năng mà hành sự.

Lão giả nói:

- Bọn hần chỉ là muốn bảo hộ thế giới này...

Nghe xong lời nói của lão giả, bất kể là Long Vũ hay Thiên Nguyên, La Lâm đều thầm giật mình.

Nói thật, nếu không phải gặp được vị lão giả này, bọn hần dù có nghĩ nát óc, cũng không thể nghĩ ra, sự tình bản chất nguyên lai là như vậy.

- Như thế nào làm cho Quang Minh Tôn Thần thoát khỏi giám sát của Thiên Đạo?

Long Vũ vội vàng hỏi:

- Đây chính là nơi ở của các người?
- Ta tự nhiên có biện pháp!

Lão giả ưỡn ngực nói:

- Chỉ cần người đáp ứng cứu ta, ta sẽ giúp các người tiêu trừ tai họa của vũ nội...
- Ta đáp ứng.

Long Vũ vội đáp. Bận việc lâu nay rốt cuộc cũng tìm được chánh chủ. Nếu như có thể thoải mái giải quyết một chút, tự nhiên cũng là chuyện tốt.

- Đi tiếp thu truyền thừa của Bàn cổ tộc.

Lão giả chỉ tay về phía trước, cách đó không xa một tòa pho tượng Kim Long:

- Chỉ khi người kế thừa lực lượng Bàn Cổ tộc để lại, người mới có thể có được tư cách cùng thần Vận Mệnh giao thủ. Đi thôi, chờ người hoàn thành xong chuyện này, ta sẽ giúp người giải quyết Quang Minh Tôn Thần cùng Huyết Anh Đại Đế. Đến lúc đó, vũ nội cũng sẽ được yên ổn..
- Nha đầu, người cùng tiểu tử tới đó.

Lão đột nhiên nói với La Lâm:

- Ta nghĩ người nhất định biết rõ ràng trong tình huống đó. Người đợi hần tới kế thừa những lực lượng kia, ta cùng Thiên Nguyên còn có chút lời muốn nói.
- Long Vũ ca ca, chúng ta đi.

La Lâm dẫn Long Vũ, chỉ vào phía trước nói:

- Nhìn thấy tấm bia đá bên kia không? Anh tới đó, đưa tay đặt lên bia đá. Nếu anh là Bàn Cổ tộc cho phép người hữu duyên, như vậy anh nhất định là có thể lấy được lực lượng truyền thừa này.

Long Vũ nhìn theo hướng La Lâm chỉ, thấy phía trước pho tượng Kim Long có một tấm bia đá. Trên tấm bia không có chữ, nhưng lại có điều khắc hoa văn phức tạp, nhìn có vẻ lộn xộn, tựa hồ không thể nhận ra. Bất quá La Lâm lại có thể phiên dịch, bởi vì đó là văn tự của viễn cổ Bàn cổ tộc. Mặt trên có ý là chờ người hữu duyên.

Long Vũ chậm rãi đi đến tấm bia đá, trong điện đột nhiên tỏa ra một luồng khí. Trong mơ hồ tựa hồ phiêu tán một cỗ mùi hương giống như hương hoa lan, loại này mùi rất đặc biệt. Long Vũ mỗi bước tiến về phía trước là một lần cảm thấy trái tim chấn động. Cách tấm bia đá càng gần, chấn động được càng lớn, giống như trên bia đá có một cỗ lực lượng thần bí, đang kéo theo tim của hần.

Rốt cục, Long Vũ đi tới trước tấm bia đá, đầu hơi hơi nâng lên, nhìn phía trên tấm bia đá. Bỗng nhiên lúc đó cảm thấy được tấm bia đá này trở nên cao lớn vô cùng, như núi cao ép người đến ngạt thở.

Thần Anh tự hành kích phát ra, kéo theo lực lượng trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, tốc độ vận chuyển so với bình thường không chỉ hơn có một lần.

- Long Vũ ca ca phải từ từ.

La Lâm thúc giục một tiếng.

Long Vũ nghe vậy, cước bộ đi lên phía trước từng bước. Bước lên thêm đá, tấm bia đá ngay trước mặt, giờ tay là có thể chạm vào. Long Vũ cảm giác càng cường liệt, càng lúc càng rõ ràng. Trong tấm bia đá đang có một cỗ cường đại hơn nữa lực lượng thần bí hô hoán hần. Hần thậm chí có thể cảm giác được pho tượng Kim Long kia dường như có sinh mệnh.

Long Vũ dựa theo La Lâm phân phó, trong lúc sắp chạm tay vào bia đá, Long Vũ lại do dự. Trong lòng hần mơ hồ có một loại dự cảm rằng sau khi chạm vào, nhân sinh của hần từ nay về sau sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất...

Mà loại biến hóa này lại là không biết.

Trong lòng Long Vũ sản sinh sợ hãi, đối với tương lai mờ mịt không biết phải làm sao.

- Long Vũ ca ca, không cần do dự, em đã để ý cái tấm bia đá này cùng pho tượng Kim Long, ngoại trừ lực lượng cường đại thì không hề có chút bất ổn nào.

La Lâm nói.

Nghe La Lâm nói thế, khóe miệng Long Vũ nổi mỉm cười thần nhiên. Hắn không hề do dự, đưa tay đặt lên bia đá. Một khắc này, tâm cảnh của hắn rộng rãi, sợ hãi sinh ra lúc trước cũng tiêu tan mất tăm.

Trong khoảnh khắc bàn tay tiếp xúc với bia đá, Long Vũ cảm thấy một cỗ ấm áp. Cái loại cảm giác này thật thoải mái, giống vuốt da thịt bóng loáng mềm mịn của nữ nhân. Một đạo quang mang màu vàng, tại bàn tay tiếp xúc với tấm bia đá, phát ra. Hào quang rất mạnh, tràn ngập cả cung điện, nhưng không chói mắt.

Thiên Nguyên giật mình há hốc miệng ra, trên nét mặt có chút kích động.

Mà giờ khắc này, Long Vũ đã bị kim quang bao vây.

Nhìn Long Vũ bị quang mang bao vây, lão giả nở nụ cười, con người già nua ngập trong nước mắt.

- Hắn thành công, hắn đúng là cứu tinh Bàn Cổ tộc chúng ta chờ đợi.

Khóe môi Lão giả run rẩy, thì thào tự nói.

La Lâm cũng vì Long Vũ ca ca cảm thấy vui vẻ.

Long Vũ cảm giác được có một cỗ lực lượng dịu dàng mà cường đại, từ trên bia đá truyền tới, chảy vào trong cơ thể. Cỗ lực lượng này rất dịu dàng, nhưng nó rất khổng lồ, cực lớn đến chính là chỉ trong chớp lát, thân thể hắn liền không thể thừa nhận. Chỉ cảm thấy thân thể bắt đầu bị loại lực lượng này tràn ngập, cảm giác giống như là muốn nổ tung.

Lúc này, La Lâm cùng lão giả đều khẩn trương lên. Một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Long Vũ, một khắc cũng không dám ngừng.

Dần dần, thân thể Long Vũ cảm thấy lực lượng tăng vọt đến thống khổ. Chính là giờ phút này, thân thể hắn tuy rằng thừa nhận không cùng thống khổ, nhưng mà tâm cũng bình tĩnh trước nay chưa có. Bởi vì cỗ lực lượng kia rất rộng lớn. Nó tựa hồ có thể làm sạch linh hồn, làm cho người ta khát khao tương lai tốt đẹp.

Tâm tình Long Vũ chưa bao giờ tốt như vậy. Thống khổ về thân xác, so với nó, thật sự không là cái gì.

Không lâu sau, đau đớn thể xác đột nhiên giảm bớt.

Tâm thần Long Vũ vội vàng trầm xuống. Chẳng biết từ lúc nào, Thần Anh đã tự hành vận chuyển lại, hơn nữa càng không ngừng hấp thu những lực lượng kia.

Kể từ đó, áp lực thân thể của hắn nhất thời giảm bớt rất nhiều. Thần Anh tuy nhỏ, nhưng là làm cho người ta cảm giác lại giống cái giếng không đáy. Lực lượng đến từ Bàn Cổ bộ tộc không ngừng tuôn trào vào người, nhưng tiểu gia hỏa vẫn cảm thấy không có chút áp lực nào.

Giờ khắc này, Long Vũ rốt cục một lần nữa cảm giác được sự hiện hữu của mình, cảm giác được lòng mình còn đang nhảy nhót. Tâm linh của hắn mở ra vô hạn, linh lực chiếm được trước nay chưa có tăng lên. Tin tưởng rằng sẽ bành trướng vô hạn, cảm giác tựa hồ toàn bộ thế giới đều ở nắm giữ trong tay

Liền tại lúc này, pho tượng Kim Long kia nổi lên dị biến, vọt nước giơ lên, hướng tới trên chín tầng trời, phát ra một tiếng ngân dài. Trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa lâm vào chấn động.

- Đó là Cửu Châu Cự Long.

Lão giả thì thào tự nhủ, trong đôi mắt hưng phấn không cần nói cũng biết.

340. Chương 3: Bài Trừ Phong Ấn, Cứu Tộc Nhân Cuối Cùng Của Bàn Cổ Tộc

Một thoáng do dự rồi quyết định, cuối cùng vẫn là lên tiếng hỏi:

- Cái gì là Cửu Châu Cự Long?

- Cửu đỉnh kết giới chính là ta tạo ra.

Lão giả thân nhiên nói:

- Cửu Châu Cự Long chính là dũng sĩ Bàn Cổ tộc, từ lúc khai thiên lập địa từ trong hỗn độn nguyên lực trải qua biến đổi trăm mà tạo ra sinh vật. Chính nó trợ giúp dũng sĩ Bàn Cổ Tộc chúng ta sáng lập nên thế giới. Hơn nữa còn dùng phần lực lượng còn lại tạo nên Cửu Đỉnh kết giới ... Dem vũ nội chia làm Tam Giới ... năm Phương Thiên Địa...

- Tại sao từ trước tới giờ ta chưa từng nghe qua?

Thiên Nguyên nhú mày hỏi. Cảm giác như là lão nhân kia lại lừa hấn.

- Đúng vậy!

Lão giả cười nói:

- Đây là bí mật tộc ta... Nếu không phải trường hợp hôm nay thì người cũng không thể biết được.

Đúng lúc này, cái gọi là Cửu Châu Cự Long như muốn hóa thành vật thực bay lên trời, tại trong điện bên trong xoay ba vòng, hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, hướng Long Vũ bay tới.

Long Vũ nhất thời kinh hãi, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Hắn giờ lên Thiên Sư pháp kiếm, nhưng cùng thời điểm đó, hắn từ Cự Long cảm nhận được khí tức đầy thiện ý. Thoáng do dự hạ xuống, hắn vẫn là bỏ qua không công kích.

La Lâm cũng khần trương, nhìn thấy Long Vũ, không biết nên làm sao cho phải?

Đúng lúc này, Cự Long hóa thành một đạo kim quang nhập vào ấn đường Long Vũ. Long Vũ chỉ cảm thấy tại đó một trận đau đớn, không chịu nổi hét lớn một tiếng để phát tiết sự đau đớn thống khổ mà thân thể phải chịu đựng.

La Lâm lo lắng hướng Long Vũ bay tới. Thân hình lão giả nhoáng lên một cái ngăn trước mặt nàng nói:

- Không nên đi quản ... Hắn đang tiếp nhận truyền thừa. Không phải việc gì xấu, người nếu qua đó trái lại sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

La Lâm thoáng do dự rồi liền bỏ qua ý định đi hỗ trợ trong đầu. Chỉ là gắt gao nhìn Long Vũ không dám có chút thờ ơ.

...!

Lúc này tấm bia đá đột nhiên bị vỡ nát. Có thể thấy được lực lượng đã hoàn toàn bị Long Vũ hấp thu. Mà giờ khắc này bởi vì Cửu Châu Cự Long tiến vào thân thể Long Vũ nên thân thể vẫn phải chịu thống khổ dày vò. Sự mạnh mẽ của cỗ lực lượng đại địa tiến vào, mặc dù là Thần Anh cũng nhất thời không thể thừa nhận.

Thân thể Long Vũ vẫn không ngừng bành trướng. Kinh mạch trong cơ thể đang phình to nhanh chóng. Quần áo trong khoảnh khắc bị xé rách toàn bộ. Cả người hoàn toàn trần trụi.

Từ xa nhìn lại, lúc này Long Vũ như một đầu cự thú mang lực lượng vô cùng lớn, khí thế bức nhân, cuồng dã tràn trề.

- Cửu Châu Cự Long bởi vì giống với dũng sĩ tộc ta sáng lập thiên địa, nên đã tiêu hao gần hết lực lượng. Còn sót lại lực lượng trước mắt so với năm đó quả không đến một phần vạn. Xem ra nó đã tính toán hoàn toàn bỏ qua chút sinh mệnh còn sót lại của mình.

Lão giả thở dài sâu kín.

- Là sao?

Thiên Nguyên hỏi lại về khó hiểu.

Tâm tình Lão giả dường như không được tốt:

- Ngu xuẩn, nói vậy còn không hiểu nữa? Cửu Châu Cự Long tính toán đem chút lực lượng còn sót lại của chính mình toàn bộ cấp cho Long Vũ. Tiểu tử đó cũng không biết đã tu luyện mấy đời mà có phúc như vậy, lại có thể được Cửu Châu Cự Long coi trọng, thật là làm người ta hâm mộ.

Thiên Nguyên liếm liếm môi, cũng có chút hâm mộ Long Vũ.

Nói thật, thời gian trước đây hắn luôn không phục Long Vũ. Nhưng càng về sau, sau khi Long Vũ giúp hắn ngộ đạo hắn mới hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Dù vậy, hiện tại xem ra đúng là vận khí của Long Vũ quả thật quá tốt.

Theo lực lượng dung hợp vào, thân thể dần dần khôi phục nguyên dạng, kim sắc quang mang trên trán cũng dần ảm đạm đi.

Áp lực trong cơ thể chợt giảm bỗng thấy thoải mái khoan khoái, cảm giác thân thể chưa bao giờ tốt như vậy. Một cỗ lực lượng dịu dàng, theo máu chảy khắp toàn thân, tuần hoàn lặp đi lặp lại, sinh sôi không ngừng.

Long Vũ nhắm mắt lại, cảm thụ loại cảm giác tuyệt diệu này.

- Long Vũ ca ca phong độ lên rất nhiều!

La Lâm phát hiện, tuy ngũ quan của Long Vũ không thay đổi bao nhiêu nhưng lại làm cho người ta có cảm giác không giống với lúc trước, khí khái bức nhân. Đồng thời, thân hình của hắn cũng ngon ăn lên rất nhiều. Nhất là thân thể kia, hoàn mỹ cân xứng hoàn toàn bộc lộ ra, cùng với một cỗ khí chất thần bí quanh thân, giờ phút này Long Vũ đối với phái nữ có sức thu hút vô cùng cường đại.

Ngay cả khuôn mặt La Lâm cũng hơi hồng lên.

Nàng đã mấy lần muốn quay đi.

Nhưng mà như ma xui quỷ khiến, ánh mắt một mực không ngừng nhìn tới trên người Long Vũ.

Đối với Long Vũ mà nói, bất kể là tâm linh hay thị lực, trước nay đều chưa có để ý. Từng đợt từng đợt luồng điện không ngừng xâm nhập nàng, khiến cho trái tim không thể khống chế được đập nhanh lên, cảm giác ngứa ngáy. Hai má nóng bỏng đỏ hồng lên, theo đó thân thể cũng có chút nóng rát.

Long Vũ cảm thấy trong cơ thể có một đạo lực lượng thập phần cường đại chạy trong cơ thể. Hắn nắm chặt song quyền, đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm điên cuồng. Nhất thời, toàn thân tràn ngập quang mang màu vàng, nháy mắt cả cung điện đều bị khí tức của hắn bao phủ.

Thiên Nguyên tỏ vẻ khiếp sợ không hiểu, muốn né tránh, lại hoảng sợ phát hiện cơ thể mình sớm đã bị một cỗ lực lượng thần bí vô cùng cường đại khóa chặt, căn bản là không làm sao nhúc nhích được.

Hắn càng kinh hãi muốn khi phát hiện, lực lượng trong cơ thể mình cũng bị lực lượng thần bí đó phong ấn.

- Thành công!

Lão giả cũng cảm ứng được khí tức trong cơ thể Long Vũ, khóe miệng hiện lên nụ cười, có chút hưng phấn, có chút kích động.

La Lâm vốn là có thể nhận thức tâm tưởng Long Vũ.

Lực lượng lần này tăng lên cùng trước kia không giống nhau, đã hoàn toàn siêu việt khỏi phạm trù mà bọn hắn có thể hình dung.

- Long Vũ ca ca.

Đúng lúc này, Long Vũ phi thân đến, đem vùng eo nhỏ nhắn của La Lâm ôm lấy, La Lâm cảm giác tiến nhập vào một bộ ngực ấm áp. Xông vào mũi khí tức đặc biệt của nam tử, làm cho nhịp tim nàng lại càng đập dồn dập hơn. Ngay trong lồng ngực, nàng cảm thấy an tâm, ấm áp và hạnh phúc.

Long Vũ mang theo La Lâm bay lên. Lên đến đỉnh cung điện, hắn đánh ra một quyền. Một đạo kim sắc Phi Long theo đó mà ra, đem cung điện hoàng kim tạo thành một lỗ thủng thật lớn.

- Chạy mau, sắp đổ rồi.

Lão giả kéo Thiên Nguyên còn đang ngẩn ngơ.

Thiên Nguyên lúc này mới phản ứng, theo lão giả nhanh chân bỏ chạy.

Mới chạy ra đến đại môn cung điện, liền nghe một trận đất rung núi chuyển, cung điện đã biến thành một mảnh hoang tàn. Kiến trúc to lớn như vậy thế mà cứ như thế bị Long Vũ một quyền đánh nát.

Hai tay La Lâm do dự vòng tay lên cổ áo Long Vũ, thân thể mềm mại càng hướng vào trong ngực hắn hơn, cảm giác hạnh phúc dâng lên ngập tràn.

Đương nhiên, thân thể đã nóng dần lên.

Long Vũ rõ ràng cảm nhận được cảm nhận được sự mềm mại trong lòng, dâng lên một cổ khoái cảm muốn chinh phục, Long Vũ nâng khuôn mặt xinh đẹp của La Lâm lên, không đợi nàng có chút phản ứng, hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người đó.

La Lâm toàn thân chấn động, ánh mắt mở lớn, đầu trống rỗng, ngây ngốc, để mặc nam nhân chiếm lấy đôi môi của mình, dùng sức mà bú mút.

Long Vũ kinh nghiệm đầy người lại quan hệ phong phú, kỹ thuật hôn đương nhiên là thập phần thuần thực, muốn đối phó với nữ nhân không có chút kinh nghiệm nào như La Lâm quả là cực kỳ dễ dàng. Đầu lưỡi khẽ liếm lấy ngậm tại trong miệng đôi môi, liếm mút không ngừng.

La Lâm rất muốn đem Long Vũ đẩy ra, nhưng thân thể toàn bộ không chịu sự khống chế của nàng, trên người mềm nhũn không còn chút sức lực. Trên môi truyền đến sự ấm áp làm cho lòng nàng chợt run rẩy, cả người giống như muốn bay lên, nhẹ nhàng thoải mái.

- Long Vũ ca ca, anh sẽ không định anh tươi nuốt sống La Lâm tại trận đấy chứ?

La Lâm cảm thấy mặt mày nóng hầm hập gay gắt.

Long Vũ biết giờ vẫn chưa phải lúc, nhưng mà đáy lòng lại có khát vọng muốn tiến thêm một bước. Hắn cố cầm lòng, bỏ qua cái ý tưởng muốn tiến thêm, đầu lưỡi trên miệng nàng liếm lấy một vòng, bộ dáng đã thỏa ước nguyện.

Trong lòng La Lâm mơ hồ có cảm giác mát mát. Phát hiện mình còn đang bị Long Vũ ôm trong lòng liền mạnh mẽ đẩy Long Vũ ra, vẻ mặt đỏ hồng nhưng liền nghiêm lại, làm bộ rất tức giận nói:

- Long Vũ ca ca, anh thật là hư.

- Ha ha!

Long Vũ cười khan một tiếng nói:

- Không trách anh, không trách anh, anh kim lòng không được.

- Hừ!

La Lâm hừ nhẹ một tiếng, cùng với Long Vũ giữ một khoảng cách nhất định, lo lắng hắn lại kim lòng không được.

Sau một hồi lâu, La Lâm thật khó khăn mới đem cảm xúc tâm tình đè nén xuống, nhìn vẻ mặt xấu xa của Long Vũ, tức giận nói:

- Long Vũ ca ca, anh cứ thế mà đẩy ngã La Lâm sao?

Long Vũ nhún nhún vai nói:

- Chưa vội chưa vội. Em chạy đâu cho thoát khỏi bàn tay anh.

- Long Vũ!

La Lâm vốn định nói thêm gì đó, lại không nghĩ lão giả kia đã phi thân tới đây. Hắn nhìn hai người có chút thâm ý, nói:

- Các người đừng vội thân thiết, sự tình còn chưa kết thúc đâu.

- Nói đi, còn có chuyện gì?

Tâm tình Long Vũ đang tốt hỏi lại.

Lão giả nói:

- Hiện tại ngươi đã kế thừa lực lượng của tộc ta, đồng thời còn chiếm được truyền thừa của Cửu Châu Cự Long. Hiện tại lực lượng của ngươi hoàn toàn có thể đối kháng cùng thần Vận Mệnh. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bản thân nàng còn bị trọng thương chưa có khỏi hẳn.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ nhú mày nói:

- Ý của ngươi là ta vẫn không phải đối thủ của thần Vận Mệnh?

- Buồn cười.

Lão giả khinh thường nói:

- Ngươi thật là biết nói đùa mà. Năm đó chúng ta hợp lực toàn tộc cùng nàng tranh đấu cũng còn không có chiếm được tiện nghi. Ngươi cảm thấy ngươi có thể không?

Long Vũ cười khở một tiếng:

- Vậy hiện tại ngươi muốn ta làm cái gì?

- Đánh nát phong ấn.

Lão giả nói:

- Cơ thể của ta đã không còn kiên trì được bao lâu, tất phải mau chóng đánh nát phong ấn trên thân thể ta. Hiện tại hãy động thủ đi?

- Ở đâu?

Long Vũ hỏi.

- Lúc này giải quyết thôi.

Lão giả nói:

- Cả tòa cung điện hoàng kim chính là phong ấn.

- Ta đã hiểu!

Long Vũ gật đầu, tiếp đó kêu Thiên Nguyên:

- Đi thôi, cùng nhau rời khỏi.

Mà La Lâm cũng phi thân lại, cùng Long Vũ sóng vai đập không mà đi. Khuôn mặt vẫn còn có chút hơi đỏ lên.

Một lát thời gian, Long Vũ đã đi ra tới đại môn cung điện hoàng kim. Hít một hơi thật sâu, hắn một quyền đánh tới, giống chiêu thức lúc trước đập nát cung điện nhỏ.

- Ầm... Ầm...

Một tiếng nổ vang lên, công kích của hắn tiếp cận cung điện hoàng kim một chút, một cỗ khí thế khổng lồ bùng nổ, ừ ừ kéo đến rơi xuống. Trong thiên địa, một mảnh khí chất tiêu điều xơ xác, nguyên bản bầu trời trong xanh bây giờ đã dày đặc mây đen.

Long Vũ âm thầm kinh ngạc, đây là lực lượng sinh mệnh còn lại của thần. Đích xác không đơn giản.

- Ngươi cứ công kích hết mình, không cần giữ lại chút nào!

Trong cung điện hoàng kim truyền ra âm thanh của lão giả.

341. Chương 4: Thần Vận Mệnh

Long Vũ thấy thế, tức giận hét vang khiến Thiên Nguyên lui về sau. Đồng thời nói với La Lâm:

- Anh..... Anh không tin không thể phá vỡ phong ấn này.

- Vâng.

La Lâm gật đầu, lập tức di chuyển đến bên Long Vũ. Hai người cùng phối hợp thi triển công kích. Một luồng sáng kim sắc tựa như Kim Long lao tới công phá.

“Ầm ầm...”

Một tiếng nổ vang trời, cả tòa lâu đài sụp đổ ầm ầm, hóa thành tro bụi.

Long Vũ cảm thấy thật đáng tiếc. Nhiều báu vật như vậy mà không thể mang đi.

Tất cả tan thành tro bụi nhưng lơ mơ bóng hình một lão nhân khom mình đứng đó. Thiên Nhiên thoáng nhìn đã nhận ra bóng hình quen thuộc.

Hắn bay nhanh tới đỡ lão nhân qua đây. Lão nhân tỏ vẻ rất hài lòng, ân cần cười nói:

- Chàng trai, có tiền đồ.

Được khen như vậy, Thiên Nguyên nhất thời tỏ vẻ vui mừng:

- Kính già yêu trẻ là điều nên làm...

- Ha ha...

Lão giả cười nói:

- Đúng vậy, ta quả thật lớn tuổi hơn ngươi rất nhiều.

Sau đó, lão đưa mắt nhìn Long Vũ, cười:

- Long Vũ, La Lâm cảm ơn hai người. Ta lại có thể thấy được ánh mặt trời. Thật là trong mơ ta cũng không nghĩ rằng mình lại được tự do. Ha Ha... Long Vũ, La Lâm.... Ta có thể chỉ cho các người cách tránh khỏi sự theo dõi của Thiên Đạo. Nhưng phải giúp ta một việc...

Long Vũ nhún mắt:

- Nếu giúp được ta sẽ cố gắng hết sức...

- đương nhiên!

Lão giả cười:

- Trước hết, ta xin tự giới thiệu. Ta là Bàn Cổ tộc trưởng, cũng là chú của anh hùng Bàn Cổ... Các người có thể gọi ta là Bàn Chiến.

Long Vũ thấy vậy có vẻ ngạc nhiên. Không ngờ, lão nhân này có thân thế phi phàm như vậy.

Bỗng hắn thắc mắc:

- Bàn Chiến. Ta hỏi ngươi, toàn bộ trời đất này, do người Bàn Cổ khai phá, kiến tạo. Vậy thì các người từ đâu đến?

- Ha ha!

Bàn Chiến cười:

- Ta biết người sẽ hỏi việc này. Thật sự thì ta cũng không biết....Từ khi có nhận thức, bọn ta đã ở đây rồi. Bọn ta đến từ đâu cũng không ai biết...Tuy nhiên, nghiên cứu vấn đề này không giải quyết được vấn đề gì. Nữ thần Vận Mệnh mới chính là kẻ địch lớn nhất của các người.

La Lâm nhướn mày:

- Không chỉ cứu người, người còn muốn bọn ta giúp đối phó với nữ thần Vận Mệnh.

- Là sao?

Bàn Chiến cười tà:

- Tiểu cô nương, chẳng lẽ người không hiểu nữ thần Vận Mệnh chính là kẻ thù chung. Nếu các người muốn quê hương của mình được yên ổn, tự do thì đây là cách duy nhất...

- Người là Bàn Cổ tộc trưởng, vậy mà người không dám sao?

La Lâm hỏi.

- Không được...

Bàn Chiến bình tĩnh, cười nói:

- Ta đã già, không đủ sức, tất cả dựa vào các người. Long Vũ đã kế thừa hai sức mạnh của Bàn Cổ tộc, đồng thời sở hữu Cửu Châu Cự Long. Người có thể xem là rất may mắn, đã mạnh còn như hổ thêm cánh. Với sức mạnh này, ta mong người gánh vác việc này.

- Không thể tránh khỏi việc đối đầu với nữ thần Vận Mệnh...

Bàn Chiến suy tư:

- Dù các người muốn tránh nhưng ả sẽ đến tìm các người.

- Tại sao?

Thiên Nguyên nói leo.

- Hỏi rất hay...

Bàn Chiến giải thích:

- Phá hủy cung điện hoàng kim, ả tiện nhân đó cũng đã biết sự hiện hữu của các người. Các người đã là kẻ địch của ả...

- Người cố ý làm như vậy!

La Lâm bực tức nói:

- Rõ ràng người muốn đưa bọn ta vào bẫy... thật hèn hạ...

- Ha ha...

Bàn Chiến cười lớn:

- Chúng ta vốn cùng chung một mục đích, nếu không có ta, các người cũng sẽ chiến đấu vì sự yên ổn và hòa bình của vũ nội thôi.

- Cùng với Quang Minh Tồn Thần, nữ thần Vận Mệnh là kẻ uy hiếp sự tồn tại của vũ nội.

Bàn Chiến nói quá:

- Không lâu nữa, ả sẽ tới tìm các người. Điều này chứng tỏ, vết thương của ả chưa hoàn toàn bình phục, các người còn có cơ hội. Các người nên chủ động tìm đến hơn là để ả động thủ trước.

Nghe Bàn Chiến nói vậy, không khí có chút nặng nề.

La Lâm không bỏ mắt khỏi Bàn Chiến, cảm thất lão già kia thật nhục nhã.....

Phá vỡ sự yên lặng, Bàn Chiến từ từ nói:

- Nha đầu, đừng trách ta. Ta lợi dụng các người nhưng cũng giúp các người không ít. Có thể nói, nếu không có nữ thần Vận Mệnh, các người là kẻ mạnh nhất.... không có đối thủ...

- Không, nói là vậy, nhưng cả vũ trụ đều có sự hiểu biết về vị diện, các người là vô địch.

Bàn Chiến cười nói:

- Vũ nội có rất nhiều thế giới. Ta cũng từng chu du vũ trụ, gặp không ít cường giả. Nếu so với các người thì bọn họ vẫn thua xa.

- Thực tế, với năng lực hiện thời thân thể các người có thể phá toái hư không trong vũ trụ bao la này.

Bàn Chiến nói thêm:

- đương nhiên, muốn được như vậy, các người phải biết điểm đến. Vũ trụ mịt mù, hồ đen rất nhiều, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào đó.

Long Vũ cầm vật áo, tựa như đang suy tư, từ từ nói, giọng nói kìm sự lãnh liệt:

- Bàn Chiến... Ta đồng ý, nhưng phải nói cho ta cách làm cho Quang Minh Tôn Thần thoát khỏi Thiên Đạo...

Bàn Chiến trầm mặc, ngẩng đầu lên nói:

- Hẳn đã chết thì đơn giản...

- Vô nghĩa!

La Lâm tức giận:

- Người nghĩ bọn ta ngu lắm hay sao mà không nghĩ đến việc đấy. Nhưng hẳn là hóa thân của ngọn lửa Quang Minh. Hẳn có khả năng diệt thế, ép hẳn mọi người cũng sẽ chết.

Long Vũ tức giận:

- Ý người là như vậy sao?

Hắn cười lạnh lẽo:

- Bàn Chiến, tuy rằng người có thể giúp bọn ta rất nhiều nhưng bọn ta không cam tâm để cho người lợi dụng.

Bàn Chiến nhú mày, sắc mặt tỏ vẻ tế nhị, trầm giọng nói:

- Long Vũ, tại sao người hay cứ xen vào lời ta thế? Các người có để ta nói hết không?

- Nói đi!

Long Vũ chăm chăm nhìn Bàn Chiến:

- Ta hi vọng người không đùa giỡn ta...

Bàn Chiến híp mắt nhìn Long Vũ:

- Người đã tạm thời chặt đứt sợi dây ràng buộc của vũ nội và Thiên Đạo. Lúc này, người hoàn toàn có khả năng giết Quang Minh Tôn Thần. Các người đã bị lừa, căn nguyên của hẳn không phải là ngọn lửa Quang Minh.

Long Vũ cười nói:

- Lại bắt đầu nói láo.

Long Vũ híp mắt, lạnh giọng nói:

- Người luôn muốn nói cho xong chuyện.

Bàn Chiến thất thần, lặng lẽ chốc lát, lắc đầu nói:

- Long Vũ, người không nên kích động, mọi việc không như người nghĩ. Nói thật cho người hay, Quang Minh Tôn Thần chính là một Chu Tiên Thảo ngày ngày được ngọn lửa Quang Minh chiếu vào mà sinh ra.

Long Vũ hơi ngạc nhiên:

- Người chắc rằng người không nói bậy?
- Đương nhiên!

Bàn Chiến híp mắt nói:

- Ta nói thật, chuyện này tại vũ nội, ngoài ta cùng thần Vận Mệnh, không còn ai biết.
- Nhưng tại sao hần lại có thể sử dụng ngọn lửa Quang Minh?

Long Vũ còn chút nghi ngờ.

- Khi hần còn là Chu Tiên Thảo, hần đã hấp thụ ngọn lửa Quang Minh thág thág năm năm vì thế trong cơ thể hần có chút quang minh hỏa diễm.

Bàn Chiến nhìn hần nói:

- Mỗi lần hần với người giao chiến chỉ là phô trương thanh thế.

Cuối cùng, Bàn Chiến nói:

- Ta khẳng định, với một chút ngọn lửa Quang Minh trong cơ thể, hần không thể hủy diệt vũ nội.

Long Vũ trầm mặt lại còn đang suy nghĩ xem lời hần nói là thật hay giả.

Nếu Bàn Chiến nói thật, mọi việc càng trở lên dễ dàng hơn....Lấy tu vi của hần khó tránh khỏi việc giết hần. Nhưng trong mấy trăm chiêu kết liễu hần thì không phải vấn đề.

- Làm sao ta có thể tin?

Long Vũ cười phì hỏi một câu.

Bàn Chiến hơi nhăn mặt, hần không suy nghĩ đến chuyện này. Hần chỉ nghĩ làm cách nào để Long Vũ tin tưởng đây?

Y bỗng ngẩng đầu lên, tỏ vẻ kinh ngạc, liếc nhìn Long Vũ:

- Người không tin cái gì?

Long Vũ nao nao, không ngờ hần sẽ hỏi vậy. Trên mặt hần tỏ vẻ tươi cười:

- Không có gì cả, ta thấy không ổn. Người nên cho ta một lý do để ta tin điều đó.

Suy nghĩ một lúc, đôi long mày Bàn Chiến đột nhiên run lên, như có chuyện muốn nói, chợt bình thần nói:

- Người nghĩ xem..... không có gì đáng lo cả, hần là kẻ tham sống sợ chết. Nếu như không phải thế cũng không cần lo lắng. Chưa đến lúc nguy kịch hần cũng không cần thiết phải diệt thế.

Cả hai người đều là kẻ thông minh, Long Vũ suy nghĩ:

- Nghe có vẻ hợp lý, để ta thử xem...

Bàn Chiến nhìn hần cảm thấy vô cùng khoái chí, cười nói:

- Muốn biết thật hay không, phải thử... Người không tin lão đầu tử ta nhưng người không nên nghi ngờ Bàn Cổ tộc.

Long Vũ trầm nghĩ, cũng là người Bàn Cổ tộc, không lẽ làm hại cả vũ nội của mình sao.

- Thật ra, ta cảm thấy người không cần diệt sạch.... Cổ mà khoan dung độ lượng.

Bàn Chiến thâm trường nhìn Long Vũ:

- Người có thể phong ấn Quang Minh Tôn Thần, để cho hần đường sống. Như vậy vừa có thể thoát ly Thiên Đạo vừa có thể bảo toàn tính mạng của hần.

Long Vũ gật đầu mỉm cười:

- Xem ra người rất chu đáo.

- Bàn Chiến, sau này người dự tính gì?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Bàn Chiến cười nói:

- Ta sẽ tạm thời đi khỏi đây...

- Ta có thể đảm bảo sự an toàn của người, người theo ta về thế giới thật đi.

Long Vũ nói:

- Nếu thần Vận Mệnh truy sát, ta sẽ liều chết bảo vệ người.

Long Vũ nói như vậy, Bàn Chiến cũng không còn gì để nói, dù sao cũng chỉ có Long Vũ cùng La Lâm có khả năng đối kháng với thần Vận Mệnh.

Bàn Chiến nghiêm nghị nói:

- Không thành vấn đề, ta sẽ thuận theo ý người. Ta và người đều bình quyền, không ai ra lệnh cho ai, cũng không tự ý hành sự.

- Ha ha...

Long Vũ cười nói:

- Người yên tâm, đến lúc đó ta sẽ để cho Thiên Nguyên phục dịch người.

Bàn Chiến tỏ vẻ kiên nghị, hơi hơi mong chờ chuyện đó.

Thiên Nguyên sững sờ:

- Sao lại là ta?

Bàn Chiến nhìn hẩn oán hận nói:

- Sao.... Người không muốn à?

- Ta....rất sẵn lòng...

Thiên Nguyên nói.

- Các người nhất định có thông dâm?

Long Vũ nhú đuôi lông mày, tò mò hỏi:

- Các người rốt cuộc đã thương nghị cái gì?

- Ta dạy hẩn cách tu luyện.

Bàn Chiến nói thẳng, hai mắt nhú lại, lạnh giọng:

- Thiên Nguyên, người phải nghe kĩ, ta có thể dạy người tu luyện hỗn độn nguyên lực nhưng người nên chuẩn bị tâm lý. Bởi vì để luyện thành công phải chịu rất nhiều đau đớn...

- Không thành vấn đề...

Thiên Nguyên nói.

- Người có quyết tâm không?

Long Vũ khẽ cười nói:

- Không phải....Bàn Chiến, người có thể chứ? Người không phải đang định lừa Thiên Nguyên sao?

Bàn Chiến đầy tự tin, chầm rãi nói:

- Sao lại không thể, toàn bộ dũng sĩ Bàn Cổ tộc đều do ta dạy dỗ.

- Nếu đủ thời gian, ta tuyệt đối có khả năng đưa Thiên Nguyên mạnh ngang tiểu tử Bàn Cổ.

Bàn Chiến càng nói càng to:

- Đến lúc đó, ta sẽ đưa ngươi đi khai thiên phách địa chơi....

Long Vũ thấy Bàn Chiến rất tự tin, ra vẻ nói:

- Sẽ không lợi hại như vậy chứ?

Bàn Chiến tựa tiểu phi tiểu, có chút quỷ dị, hắc liếc nhìn:

- Sao? Ngươi tự chất hơn hẳn Thiên Nguyên, nếu theo ta, chẳng bao lâu ngươi có thể sánh ngang với ta lúc còn trẻ, có thể khai thiên tích địa....

Nghe vậy, Thiên Nguyên bực tức:

- Nếu như ta phải bao lâu.

Bàn Chiến hạ giọng:

- Tính ra cũng phải trên dưới trăm vạn năm...

Tới đây, hắc nhìn Long Vũ nói:

- Thật sự, ta rất muốn nhận ngươi làm đệ tử.....Ta nói thật, không giỡn.

Long Vũ cười trong lòng:

- Việc này hãy để nói sau.

Bàn Chiến nhìn chằm chằm:

- Không có sau này, nếu ngươi muốn, nói cho rõ ràng. Nếu không muốn thì quên đi...

- Ngươi đúng là có tương lai...

Bàn Chiến liếc mắt nhìn Long Vũ, ẩn chứa đầy suy ngẫm.

Long Vũ hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng cười đáp:

- Nói cho ngươi hay, ta không ham khai thiên tích địa...

Bàn Chiến không ngờ Long Vũ giáo hoạt như vậy, cười nói:

- Một mình tạo ra một thế giới, không có nhưng thú sao?

Long Vũ cười khỏ nói:

- Không cùng đường, không chung chí hướng.

Bàn Chiến lại gần người Long Vũ, y từ trước đến nay không biết từ bỏ. Nếu là chuyện hắn muốn, hắn sẽ làm bằng được.

Hơi vẻ do dự, hắn nói:

- Ngươi vẫn còn cơ hội. Nếu sau này đổi ý hãy nói với ta.

Hắn hít sâu một hơi, cảm giác mình đã làm đúng.

Nếu đệ tử mình có thể đánh bay nữ thần Vận Mệnh.

Như vậy hắn mới hoàn toàn yên tâm.

Vấn đề là có thể cùng nhau giải quyết.

Bàn Chiến khẽ cười nói:

- Việc này không nên chậm trễ, ngươi mau tìm nơi ẩn náu của nữ thần Vận Mệnh đi..... Để ả hồi phục, là phiền to.

- Nhất thời không nên vội.

Thiên Nguyên nói.

Bàn Chiến thở dài:

- Các người không hiểu tình thế của ả, ả mạnh lên từng giây, từng phút. Cho nên phải nhanh.

Bàn Chiến nói:

- Bắt đầu từ bây giờ đi... Phong ấn lâu như vậy, ta thực sự cũng không thể tìm được ả.... Lực bắt tòng tâm...

Thiên Nguyên vốn muốn an ủi Bàn Chiến, nhưng buột miệng, nhớ tới một câu: Vua già vẫn còn là thái thượng hoàng. Bàn Chiến tuy rằng khác trước, nhưng không thể coi thường. Chí ít, hắn không phải địch nhân.

Bàn Chiến nhìn cười cười:

- Yên tâm, không lâu nữa người sẽ có được sức mạnh vô cùng lớn.

- Từ nay trở đi, người chính thức là đệ tử của Bàn Chiến này... Người đồng ý không?

Bàn Chiến nghiêm túc nói:

- Tộc trưởng ta vốn có hàng trăm kẻ van xin, người được ta coi trọng hiện không nhiều. Thiên Nguyên, người nên nhận lấy thịnh tình của ta...

Thiên Nguyên ngẫm nghĩ một chút, quả thật như thế.

Nói vậy, hắn như biến thành ngựa giống.

- Sư phụ Bàn Chiến, ta sẽ chăm chỉ. Hơn nữa, ta rất cố gắng.

Thiên Nguyên nói.

- Ha ha, được.

Bàn Chiến nghiêm nghị hỏi:

- Không sai, tiêu chuẩn của dũng sĩ năm xưa trong tộc ta cũng không được như vậy... Xem ra chúng ta có hi vọng phục hưng.

Bàn Chiến nói thêm:

- Chỉ khi người tu luyện thành công hỗn độn nguyên lực mới được xem là ngựa giống của Bàn Cổ tộc.

- Vậy Long Vũ ca ca cũng là...

La Lâm bịt miệng cười nói.

Long Vũ xua tay:

- Không...

...

...

Sau khi gặp Bàn Chiến, mọi việc có vẻ ổn thỏa. Ít nhất Vũ cũng biết Quang Minh Tôn Thần chỉ là pho tượng thanh thế.

Với tư vị hiện tại của Long Vũ có thể tiêu diệt hắn hoàn toàn.

Vì thế nên vũ nội cũng yên bình.

Ban đầu vốn cần gần mười năm để giải quyết, nhưng không ngờ cũng không cần thiết như thế.

Nhưng hiện giờ hắn cũng không có thời gian đi tìm Quang Minh Tôn Thần. Thông qua La Lâm tìm nữ thần Vận Mệnh.

Nhưng mà sự việc có vẻ phiền phức.

La Lâm cùng Long Vũ chia nhau ra hành động.

Hắn rất lo lắng, từ lúc phá phong ấn đã nửa tháng. Nếu thần Vận Mệnh hồi phục, ả đã tìm tới.

Hiện giờ không thấy ả lộ diện, chắc hẳn chưa phục hồi. Có lẽ vì lần trước phong ấn nên thương thế quá nặng.

Tình thế hiện tại, Long Vũ và La Lâm không qua lo lắng về ả. Coi như không đánh lại thì chạy thoát thân.

Long Vũ cẩn thận bàn bạc cùng La Lâm, cảm thấy khá thấy ổn. Đồng ý đề nghị của Bàn Chiến rồi chia nhau ra hành động, bắt đầu từ Thiên Ngoại Thiên.

Mười ngày sau, Long Vũ phát hiện. Y cảm nhận được cực âm phía nam Thiên Ngoại Thiên có một sức mạnh lạ. Có vẻ không đáng kể nhưng rất thật. Hơn nữa, có thể đây là khí tức của nữ thần Vận Mệnh.

Long Vũ tìm hiểu rõ ràng, mới báo cho La Lâm,

La Lâm hồi âm mười ngày sau sẽ tới.

Long Vũ không đợi được lâu vậy, thám thính thử rồi báo lại sau. Sau một ngày một đêm, có vẻ đã xác định được vị trí của luồng sức mạnh. Sức mạnh này có vẻ nhẹ nhàng, sâu lắng, không có chút địch ý nào.

- Có ai không?

Long Vũ gọi vang phía sau núi tuyết, y cảm giác được sự tồn tại của một kết giới. Cảm giác luồng sức mạnh từ đây.

Nếu không có Cửu Châu Cự Long, nếu không chỉ bằng cảm quan của hắn tuyệt đối không phát hiện được sự sống.

Không ai trả lời.

Có chút do dự, Long Vũ đi thẳng vào phía trước. Không có gì cản trở y, thậm chí không có cả lực cản.

Ra khỏi kết giới, Long Vũ như lạc vào một không gian kì quái. Cảnh sắc rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cung điện hoàng kim. Hương hoa nồng nàn, làm cho người ta có cảm giác sảng khoái, phấn chấn.

- Có ai không?

Long Vũ lại hỏi.

Không có bất kì âm thanh nào.

Long Vũ tò mò kiểm tra bốn bề, đồng thời âm thầm cảnh giác, lo lắng có chuyện xảy ra.

Nửa giờ trôi qua, bốn bề tĩnh lặng, cũng không cảm giác thấy gì nguy hiểm. Long Vũ vung Thiên Sư pháp kiếm ra, quát một tiếng:

- Có ai không? Nếu không ra ta sẽ phá hủy nơi này...

Nói xong, Long Vũ vận công.

Tức khắc cảnh sắc biến đổi.

Chỉ trong chớp mắt, một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ hiện ra trước mắt hắn. Một tòa Bạch Ngọc điêu long thể phượng phía trên, xuất hiện nữ tử mặc áo lụa.

Nữ tử nhìn Long Vũ tỏ vẻ phẳng phất tươi cười

Theo bản năng, Long Vũ hướng tới nhìn kĩ nữ nhân. Nàng rất xinh đẹp, mái tóc như thác nước choàng xuống vai và thắt lưng. Khuôn mặt như mờ ảo, nhìn không thể cảm nhận được, cặp đùi dài, trắng như ẩn như hiện dưới lớp lụa trắng, lại thêm vẻ phong tình.

Không biết tại sao, Long Vũ cảm thấy nữ nhân trước mặt có vẻ hư ảo, không cảm thấy thực tại.

- Trên người người có khí tức Bàn Cổ tộc...

Nữ nhân đột nhiên hỏi bất ngờ:

- Người đến báo thù?

Dứt lời, không khí thay đổi, một luồng sức mạnh bao trùm lấy Long Vũ.

Long Vũ hơi biến sắc. Nơi này vốn là của nàng, vạn vật ở đây đều do nàng cai quản. Long Vũ tùy ý xông vào hẳn có chút nguy hiểm.

Long Vũ không tỏ vẻ sợ hãi.

Hắn là ai? Chính là vũ nội cực mạnh tôn giả. Giờ đây Long Vũ không còn sợ bất kì điều gì, hơn nữa còn ham muốn chinh phục tất cả.

Hỗn độn nguyên lực trong người sục sôi, Long Vũ tiến thẳng như chỉ thủy, thoát ra khỏi sự trói buộc của không gian.

Bất kể là cái gì phía trước, không thể cản được.

Giờ phút này, toàn bộ cảm xúc đều biến mất mà thay vào đó là sự lãnh đạm.

Không lâu sau, nữ nhân biến sắc, hương đàn nhẹ thở dài hỏi:

- Người không phải người Bàn Cổ tộc sao lại đến tìm ta?

Giọng nói của nàng mềm nhẹ, cảm giác như tắm gió xuân.

Long Vũ cũng trả lời, hờ hững khẽ cười nói:

- Người chính là thần Vận Mệnh mà ta muốn giết?

Hắn trầm nghĩ, nữ tử này thật là biến thái. Đã là bà già cụ mục linh rồi mà còn cải trang thành cô gái hai mươi tuổi. Giả bộ cừu non ngây thơ, thật biến thái.

- Sao? Người thấy ta không giống sao?

Lời nói có vẻ dối hờn, bỗng nhiên nói:

- Là Bàn Chiến sai người tới?

- Xem ra người chính là thần Vận Mệnh...

- Nói, Bàn Chiến sai người tới giết ta phải không?

Ngữ khí người đẹp này cáu gắt, không vui nói:

- Hừ... Người không phải là kẻ đầu tiên đến tìm ta... Cũng là vì thù cũ. Liên thủ với một cô gái phá vỡ phong ấn của ta, thành thử người cũng thật lợi hại.

Long Vũ cười nói:

- Xem ra người đã biết...

Lòng Vũ nói:

- Người rất thật thà, ta không đành lòng ra tay.

Thần Vận Mệnh khẽ quát một tiếng:

- Người là người đầu tiên để ý đến nhan sắc của ta...

Long Vũ âm thầm đắc ý, đáp:

- Phong ấn của người, với ta chẳng nhằm nhò gì.

Nói xong, hắn nhìn một phen từ đầu đến chân, đưa mắt cười hắc hắc:

- Thật lòng mà nói người không có vấn đề gì chứ? Tại sao người cứ muốn diệt thế...

- Diệt thế?

Thần Vận Mệnh sững sờ một chút, lập tức đáp trả:

- À quên, Bàn Chiến nhất định sẽ dạy bảo ngươi như vậy.

Long Vũ nghe ra điệu bộ của thần Vận Mệnh:

- Chẳng lẽ là sai?

- đương nhiên...

Thần Vận Mệnh cười phì:

- Dục gia chi tội... Ta nắm trong tay số mệnh cả vũ nội... Cần gì muốn tiêu diệt con cháu...

Long Vũ sững sờ hạ xuống:

- Thế ngươi giải thích thế nào? Để ta biết ngươi là người tốt. Nếu giải thích được ta sẽ giúp ngươi.

- Giúp ta?

Thần Vận Mệnh lạnh giọng cười nói:

- Ngươi có phải là người của Bàn Chiến không? Ngươi giúp ta sao?

- Ngươi lắm rồi...

Long Vũ cười:

- Ta không phải người của Bàn Chiến... Ta chỉ hợp tác cùng hắn. Chỉ cần có lợi, ta sẽ hợp tác với ngươi.

- đương nhiên, là không được lừa ta.

Long Vũ nói.

- Ồ...

Thần Vận Mệnh thản nhiên nói:

- Ta hoàn toàn không những trong sạch mà còn zin nữa, không có ý đồ diệt thế. Ta khác Bàn Cổ tộc, không muốn thôn tóm thế giới này.

- Tranh giành quyền lực?

Long Vũ nhúc nhích, lão già Bàn Chiến không nói rõ ràng. Nhưng hắn luôn ca ngợi hết lòng Bàn Cổ tộc vô cùng hùng mạnh.

- Ta tin ngươi thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Người giống như ta, phải lừa ngươi sao?

Thần Vận Mệnh hỏi lại.

Long Vũ nhún vai bất đắc dĩ nói:

- Rất khó nói.....Không biết ngươi có như Bàn Chiến không, nhưng lão gạt ta. Các ngươi nói khác nhau, chắc chắn một người nói láo.

- Hừ...

Thần Vận Mệnh khẽ cười một tiếng:

- Ngươi không tin sao còn hỏi... Nếu ngươi muốn giết thì động thủ đi. Ta nhắc ngươi nên nhớ sự tồn tại của ngươi cũng là sự uy hiếp của Bàn Chiến, hắn nhất định không bỏ qua.

Nghe vậy, Long Vũ cảm giác Bàn Chiến cùng Quang Minh Tôn Thần có vẻ giống nhau.

Có phải sự thật hay không thì còn đợi kiểm chứng.

- Thật khó cho ta...

Long Vũ nói:

- Không biết tin kẻ nào đây... Ta cảm thấy Bàn Chiến đáng tin hơn.

- Sao?

Thần Vận Mệnh hỏi.

- Đơn giản...

Long Vũ đáp:

- Hẳn hợp tác được với ta rất vui vẻ. Ít nhất có gì đó có thật như sức mạnh siêu việt. Người cho rằng ta sẽ trở thành mục tiêu của Bàn Chiến, hẳn có thể sao?

Thần Vận Mệnh khẽ cười:

- Chớ đắc ý.....Bàn Chiến mưu mô hẳn đã có tính toán.

Thần Vận Mệnh cười nói:

- Nếu không tin, người sẽ hối hận. Bát nước đã hắt đi không thể lấy lại...

Long Vũ mơ hồ, hỏi rõ:

- Người nên tỏ ra chút thành ý, nếu không khó mà tin tưởng người.

- Người muốn ta bày tỏ lòng thành?

Thần Vận Mệnh nhú mày.

- Đừng nói khó nghe như vậy.

Long Vũ nói:

- Muốn hợp tác cũng phải có chút thành ý. Hay là người làm người tình của ta.(Biên: Vãi anh Long Vũ)

- Ta làm tình nhân của người?

Thần Vận Mệnh bỗng hạ giọng, hai má đỏ lên:

- Người thật ngông cuồng, ý nghĩ điên rồ?

Long Vũ sờ cằm nói:

- Đúng....Gan ta rất lớn, hiện tại, ta hoàn toàn có thể.

Thần Vận Mệnh thở dài:

- Gặp báo ứng rồi...

Long Vũ nhún vai:

- Không đâu? Ta kém cỏi vậy sao? Rồi kưng sẽ thấy....Mà báo ứng là sao?

Thanh âm thần Vận Mệnh trầm thấp:

- Người có thể không tin ta, nhưng tuyệt đối ta không chịu khuất phục dưới uy quyền của người. Ta là người cai quản toàn bộ nữ thần. Quyền uy của ta không người nào có thể khiêu chiến, cũng không có người siêu việt...

Thấy nữ thần bực tức, Long Vũ cười cười:

- Người nắm sinh tử trong tay? Vậy sao người không thể nắm vận mệnh của chính mình. Hay người biết ngày này sẽ đến?

- Không thể...

Thần Vận Mệnh cười vang:

- Đây là số phận của ta, ta không thể biết được số mệnh của mình.

Dứt lời, thần Vận Mệnh bước xuống, nghe tai Long Vũ, mùi hương dịu nhẹ cuốn lấy Long Vũ. Long Vũ tận sức cảm nhận.

Thần Vận Mệnh thản nhiên:

- Người trẻ tuổi, nếu ngươi không phải người của Bàn Chiến chúng ta có thể ngồi xuống bàn bạc hợp tác.

- Không thành vấn đề...

Long Vũ cười:

- Ta rất mong hợp tác với nàng, toàn tâm toàn ý..... hiến thân...

- Con dê non này...

Thần Vận Mệnh gắt một tiếng:

- Thật bực mình....Nếu ngươi còn nói thế, không có gì để nói nữa.

- Khai chiến không phải là lựa chọn sáng suốt.

Long Vũ nói.

- Không sao...

Thần Vận Mệnh nói:

- Chết vinh còn hơn sống nhục. Hơn nữa, ta bất tử...

- Ta cũng vậy!

Long Vũ cười nói.

- Không.....Ngươi khác.

Thần Vận Mệnh cười nói:

- Thiên Đạo có thể hủy diệt ngươi, đây cũng chính là ý của Bàn Chiến... Nhưng ta lại khác, trên thế giới này không tồn tại bất kỳ lực lượng nào có thể tiêu diệt được ta. Thiên Đạo cũng như ta, vĩnh hằng, vô địch...

- Ý ngươi là Bàn Chiến có thể điều khiển Thiên Đạo?

Long Vũ hoảng.

- Không.

Thần Vận Mệnh cười:

- Ngươi không cần lo, không kẻ nào có thể điều khiển Thiên Đạo. Mặc dù nó sinh ra từ Bàn Cổ tộc. Bàn Chiến là tộc trưởng, hẳn là hẳn làm được vài việc, như kêu gọi Thiên Đạo...

- Ngươi nắm mệnh của ta sao?

Long Vũ hỏi.

- Không thể!

Thần Vận Mệnh đáp:

- Không chỉ ngươi, ngay cả năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cũng không thể. Với sức mạnh của ta lúc tốt nhất may ra có thể.

Long Vũ cười nhạt:

- Nếu hợp tác với người ta có lợi gì? Người được gì?

Thần Vận Mệnh khinh khỉnh thở dài:

- Người có thể lựa chọn, nếu không muốn cũng không sao, ta không ép.

- Không muốn.

Long Vũ lú lười.

Thần Vận Mệnh nhỏ nhẹ:

- Bỏ qua tạp niệm trong đầu, người sẽ thấy...

- Ý của người, ta không được?

Long Vũ ngượng ngùng:

- Cho hỏi? Người vẫn là trinh nữ? Chưa bị nam nhân nào...

- Không có...

Chưa đợi Long Vũ hết lời, Thần Vận Mệnh đáp:

- Ta thuần khiết, như vậy ta mới có thể giữ trọng trách này...(Biên: Lại thuần khiết con Nòng Nọc à)

- Trọng trách?

Long Vũ hỏi:

- Là vận mệnh, hay tín ngưỡng?

342. Chương 5: Giao Dịch, Thần Cách

- Ủ!

Thần Vận Mệnh gật đầu nói:

- Hiện tại cuối cùng thì người đã hiểu chưa? Chính là vĩnh hằng, là bất diệt.

Long Vũ bất giác gật đầu. Đúng vậy, chỉ cần thế gian này với hàng tỷ sinh linh còn có một người tin tưởng vào may mắn, tin vào vận mệnh thì lực lượng của cô tồn tại mãi như nguồn suối, cô không cách nào bị hủy diệt.

Long Vũ hồ hững nhìn cô một cái, khóe miệng hài hước cười:

- Nếu ta cưỡng hiếp cô, vậy cô không thể tác động đến vận mệnh của người khác? Là ý này sao?

Sắc mặt Nữ thần Vận Mệnh liền tái nhợt, run sợ, sau một lúc lâu mới cắn môi, đưa tay lắc nhẹ:

- Không cần làm vậy... Ta cảnh cáo người, nếu người dám làm, ta cũng sẽ không tiếc mà dùng toàn bộ tín ngưỡng lực của hàng tỷ sinh linh mà đối phó với người. Khi tín ngưỡng lực bị hao tổn, bọn chúng sẽ biến thành xác khô.

Khốn nạn, Long Vũ nhất thời buồn bực, lại là đem hàng tỷ sinh linh ra uy hiếp mình.

- Hàng tỷ sinh linh thì dính gì đến ta?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Kưng cảm thấy kưng làm vậy có thể uy hiếp ta sao? Ta không phải chúa cứu thế, cũng không phải là Bồ Tát, ta chỉ là chính ta. Ta chỉ biết ta làm ý ta muốn... Lũ các người, lũ thần chó má, hết chuyện đem sinh mạng của hàng tỷ sinh linh ra uy hiếp ta, có thấy phiền không? Ta muốn hỏi cô, hàng tỷ sinh linh trong đó có ta, cũng có một ít là thân thích, một ít là bạn bè, ta dựa vào cái gì phải đi phụ trách hàng tỷ sinh linh. Là cô quy định hay là ta tự nguyện... Tức cười.

Nữ thần Vận Mệnh nghe vậy, sắc mặt giật giật. Thật lâu sau, cô mới lên tiếng:

- Ta nghĩ rằng ngươi sẽ quan tâm đến hàng tỷ sinh linh ấy...

- Ta quan tâm?

Long Vũ hỏi lớn:

- Vì cái gì mà ta phải quan tâm... Nói thật với cô, ngoài trừ bạn bè của ta, thân nhân của ta, người khác cho dù chết hết cũng không vấn đề gì. Đừng cho rằng ta không làm được. Cùng lắm thì ta mang thân bằng quyến thuộc đi du ngoạn xuyên hành tinh. Cối thực lực của chúng ta, thích tìm một chỗ cũng có thể sống tốt.

- Đúng, đi tìm một chỗ không có lũ thần linh chó má.

Long Vũ giống như đang tự sự.

- Haizzz!

Nữ thần Vận Mệnh nghe vậy, hai tay đem nơ hình bướm trước ngực mở ra, áo lụa mỏng màu trắng chậm chậm theo thân cô mà rơi xuống mặt đất. Một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, lông mi thon dài nhắm chặt theo mí mắt cứ run rẩy không thôi.

Long Vũ chăm chú quét ánh mắt quanh các bộ phận miễn cảm. Trong lòng hỏa khí dần tăng. Nói thật thì với kẻ đã duyệt qua biết bao nhiêu người đẹp như Long Vũ, giờ phút này cũng có chút động tâm.

Thế nhưng, quanh nữ thần Vận Mệnh lại có một hương vị thanh khiết, chính vì vậy mà làm cho lửa dục trong lòng hần dần dần tắt. Nữ thần Vận Mệnh cũng cảm giác được ngưng ngừng. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô để thân thể mà trước nay mình vẫn tự hào hiển lộ trước mặt nam giới.

Long Vũ thấy nữ thần Vận Mệnh buồn bực và bi thương, lúc này mới cười, khoát tay áo và nói:

- Được rồi, được rồi, nhanh đem y phục của cô mặc lên đi. Bộ dáng này của cô làm ta không thoải mái.

Tán gái cũng giống như thưởng thức trà. Trà càng tốt thì càng phải chăm sóc từ cái nhỏ nhất. Nữ thần Vận Mệnh, luận về thân phận hay dung mạo đều khiến cho Long Vũ động tâm.

Trong lòng hần không khỏi dâng lên chút niềm vui muốn chinh phục.

Do đó, hần không muốn lợi dụng thủ đoạn dễ tiện này để đoạt được thân thể cô. Nữ thần Vận Mệnh mà giống như những nữ nhân khác có thể chủ động bám lấy chính mình van xin hoan lạc. Thế mới thú.

Nữ thần Vận Mệnh hít thở vài hơi dài, sau đó mới đem sự hỗn loạn trong lòng bình ổn được một chút. Sau một lúc lâu, cô mới lên tiếng:

- Sao? Ngươi thay đổi chủ ý rồi sao?

(DG: Ta thì không đổi chủ ý đâu!!)

he he, thằng quỷ Long Vũ đời nào nó đổi ý, giống ta thôi!!)

Long Vũ nhìn cô và nói:

- Yên tâm đi, ta cũng không phải là người tùy tiện, ta sẽ không bắt buộc cô. Hơn nữa, ta thấy nếu ta mạnh mẽ cưỡng bạo cô, trong lòng cô nhất định sẽ hận ta. Hiện tại cô còn cần ta, cô sẽ không làm gì ta. Nhưng trong tương lai, sau khi cô có thể thay đổi, cô nhất định sẽ trả thù ta. Cuối cùng như thế thì chẳng thà ta cho cô mặt mũi, coi như quên đi.

- Ngươi rất thông minh..

Nữ thần Vận Mệnh đã khôi phục lại bình tĩnh, nhìn hần chân thành nói:

- Đúng, nếu ngươi thật sự cưỡng bạo ta, ta nhất định sẽ hận ngươi. Tương lai, ta sẽ không từ bất cứ giá nào mà trả thù ngươi, không chết không ngừng...

- Ha ha ha!

Long Vũ cười nói:

- Cô rất thẳng thắn.

- Tất cả đều là người thông minh, cần gì phải nói lời không thật chứ.

Nữ thần Vận Mệnh thản nhiên nói:

- Hiện tại, ngoại trừ thân thể ta, ta không có gì tốt để cho người

- Đúng vậy, cái này đúng là một chuyện khiến người ta đau đầu.

Long Vũ cười khổ.

- Hay là ta đồng ý với người, mai sau sẽ thực hiện.

Nữ thần Vận Mệnh lắc đầu nói:

- Ngoại trừ cái này, ta cơ bản là không cấp được cho người bất kỳ cái gì tốt cả.

- Nếu người không ngại, ta có thể giúp người giải quyết vấn đề.

Nữ thần Vận Mệnh cười nói:

- Ta có thể dùng tay giúp người...

Long Vũ nghe thế, nhất thời cảm thấy sụp đổ:

- Nữ thần vô lương tâm, xem ra cô đối với ta cũng có chút ý tứ, hay là cô cam tâm tình nguyện hiến thân đi?

Nữ thần Vận Mệnh hiểu ra cười khẽ vài tiếng, nói:

- Nghĩ hay lắm...

- Long Vũ, thực ra thì chờ ta khôi phục lực lượng lại thời kỳ đỉnh cao, ta sẽ có thể cho người rất nhiều chỗ tốt.

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Thế nào? Hiện tại thì người chịu bỏ đi cái mà người gọi là tốt chứ?

Trán Long Vũ bắt đầu toát mồ hôi.

Dừng lại một chút, Long Vũ nói:

- Cô có thể nói cho ta biết lai lịch của bộ tộc Bàn Cổ sao?

Nữ thần Vận Mệnh lắc đầu nói:

- Xin lỗi, chuyện này ta cũng không biết. Thật ra thì đến cả lai lịch của mình, ta cũng không biết...

Long Vũ nghe xong cũng lú lẫm sững sờ giống như đang lúc cao trào.

- Không thể nào?

Long Vũ nói:

- Đến cô mà cũng không biết lai lịch của mình, vậy mà cô lại quản lý vận mệnh người khác. Cô không thấy rằng chuyện này nghe rất buồn cười sao?

Nữ thần Vận Mệnh thoáng hồng nghiêm mặt nói:

- Thì đã làm sao, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc ta có thể tác động đến vận mệnh của người khác.

- Hừ.

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng rồi không thèm nói nữa.

Nữ thần Vận Mệnh cho rằng việc cô tác động lên vận mệnh của người khác khiến Long Vũ không cao hứng. Dừng lại, cô nói:

- Không phải là ta muốn can thiệp vào vận mệnh của người khác, mà là trong lòng họ có niềm tin vào vận mệnh, điều này mới khiến ta làm thôi.

Nghe được câu cuối, Long Vũ vội vàng hỏi:

- Ý của cô là cô cũng bắt đắc dĩ?

- Ở khía cạnh nào đó thì hiểu vậy cũng được.

Nữ thần Vận Mệnh thở dài một tiếng:

- Cho tới nay, ta không thể làm rõ được lai lịch của mình. Ta nghĩ ta được sinh ra từ tín ngưỡng của hàng tỷ sinh linh.

-Ồ... Đây là một chủ đề đáng giá để nghiên cứu và thảo luận đấy.

Long Vũ nói.

- Quên mất, trước mắt không nói đến mấy vấn đề này!

Long Vũ nói:

- Như cô nói, tạm thời để đó đi, chờ cô có năng lực ta sẽ tính. Bây giờ ta phải đi. Ta sẽ nói với Bàn Chiến, ta không tìm được cô. Đương nhiên, trong thời gian này ta vẫn dõi theo cô. Nói thật, ta đối với cô không yên tâm lắm.

- Tùy người!

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Ta chỉ hy vọng người không tiết lộ chỗ ta ở cho Bàn Chiến...

- Điều này ta làm được.

Long Vũ nói:

- Nhưng trước khi ta đi cô phải cho ta chút đảm bảo.

- Đảm bảo?

Nữ thần Vận Mệnh hỏi:

- Đảm bảo cái gì?

- Đảm bảo là những lời của cô đều là sự thật?

Long Vũ liền nói:

- Cô phải thề trên máu của mình... Đừng lo lắng, chỉ thề là những lời cô nói là được.

- Có nhất thiết phải như vậy không?

Sắc mặt nữ thần Vận Mệnh có chút tức giận.

- Phải thề!

Long Vũ nói:

- Chuyện cá nhân đại sự không thể không nghiêm túc, cô chắc chắn phải làm vậy. Nếu không, ta sẽ không tùy tiện tin cô.

- Được rồi, ta đáp ứng người!

Nữ thần Vận Mệnh thở dài bắt đắc dĩ nói:

- Kỳ thực thì với lời nói như vậy, người cũng có thể coi như là tốt bụng.

Nói xong, cô liền làm điều Long Vũ muốn, dùng máu mình mà thề.

Long Vũ mỉm cười:

- Vậy ta sẽ không lo lắng cô lừa dối. Cho dù cô là nữ thần, nữ thần Vận Mệnh, cô cũng không thể làm trái với những gì đã thề.

- Bây giờ ngươi có thể đi rồi!

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Ta muốn ở một mình để khôi phục sức mạnh của mình.

- Ta sẽ không đi ngay đâu.

Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Nếu cô không ngại, ta muốn giúp cô một chút.

- Giúp như thế nào?

Nữ thần Vận Mệnh hứng thú nhìn Long Vũ.

- Năng lượng hỗn độn và long khí có thể giúp cô!

Long Vũ cười nói.

Nữ thần Vận Mệnh gật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, chỉ có điều ta không thể tưởng tượng là ngươi thật sự sẽ đến giúp ta.

- Ta chỉ nói sự thật thôi...

Long Vũ nói:

- Hiện tại cô có thể lấy một phần sức mạnh của ta, nhưng có chừng mực thôi.

Lời vừa nói ra, nữ thần Vận Mệnh bỗng ngây ngẩn cả người. Một lúc sau mới hỏi:

- Vì cái gì mà giúp ta?

- Bởi vì cô là mỹ nữ!

Long Vũ ám muội cười nói:

- Ta đối với cô tốt như vậy, ta nghĩ cô sẽ cảm động, cảm động đến độ lấy thân báo đáp. Đúng không?

Nữ thần Vận Mệnh khẽ gất một tiếng nói:

- Làm sao trong mắt ngươi không có gì khác sao, giá trị của ta là trên giường ư?

- Ha ha!

Long Vũ cười nói:

- Cô cũng thật hiểu mình đấy. Nói thật, hiện tại trước mắt, ta chỉ thấy thân thể cô là có giá trị.

- Vô sỉ!

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Ngươi là thần vô sỉ nhất ta thấy... Thật không hiểu, sao người như ngươi lại tu được thành thần.

- Nhưng mà.. hừ...

Nữ thần Vận Mệnh đột nhiên cười lạnh vài tiếng:

- Nói thật, như tình huống của ngươi hiện tại, cơ bản không thể được xưng là thần. Khoảng cách thần, ngươi còn kém xa lắm.

- Nói nhảm!

Long Vũ khinh miệt nói:

- Ta làm sao lại không phải? Cấp bậc Vu Thần như vậy cũng có thể xưng là thần, vì cái gì ta lại không được.

- Vu Thần?

Nữ thần Vận Mệnh khinh thường cười lạnh vài tiếng:

- Vu Thần cũng có thể xem là thần? Buồn cười, thật sự quá buồn cười... Cho dù là Quang Minh Tôn Thần, hay các thần linh chân chính khác cũng kém, quá kém. Theo ta biết, cả trong vũ trụ này, có thể xưng là thần linh, không quá ba người...

Sắc mặt Long Vũ phát lạnh hỏi:

- Ý cô là cô, Bàn Cổ, còn lại là Bàn Chiến?

- Không sai!

Nữ thần Vận Mệnh tiếp tục nói:

- Để được gọi là thần linh, người phải có được thần cách, lúc đó mới có thể tính là thần linh chân chính. Người hiện tại chính là Thần Anh... Thần Anh đến thần còn cách nhau một đoạn, người vẫn còn một đoạn đường rất dài để đi. Cho nên, ta khuyên người không nên đắc ý.

- Ra là như vậy!

Sắc mặt Long Vũ đã trầm tĩnh trở lại, ánh mắt hướng đến nữ thần Vận Mệnh hỏi:

- Hiện tại ta nên tu luyện thể nào?

- Người cuối cùng cũng có lúc cầu đến ta.

Nữ thần Vận Mệnh mỉm cười nói:

- Cái này có thể tính là đặc quyền không đây?

Quỷ tha ma bắt, Long Vũ không vui nói:

- Cô sẽ không mượn gió bẻ măng chứ?

- Người nói đi?

Nữ thần Vận Mệnh cười nói:

- Ta đây cũng là học theo người... Đương nhiên là ta không có vô sỉ như người. Bây giờ ta sẽ nói cho người biết phương pháp tu luyện. Người đưa tai tới gần đây, pháp bất truyền lục nhĩ...

Long Vũ nghe vậy liền đi tới.

Nữ thần Vận Mệnh đợi Long Vũ đến gần, cái lưỡi thơm tho đột nhiên vươn ra liếm nhẹ lên vành tai hắn. Long Vũ trong lòng nhất thời dâng lên một đoàn lửa nóng.

- Ha ha!

Nữ thần Vận Mệnh cười đắc ý:

- Xem ra người đối với ta rất có cảm giác. Vậy mới thấy, người rất khát khao chiếm được cơ thể của ta. Mà xin lỗi là ta không cho người, cho người tức chết.

Trong lòng Long Vũ buồn bực nói:

- Được rồi, đừng trêu ta, ta cũng không có định lực mạnh mẽ đâu. Ngộ nhỡ, ta chịu không nổi, đến lúc đó có chuyện gì xảy ra cũng đừng trách ta đó.

- Hừ, ta cũng biết người chẳng phải tốt lành gì.

Nữ thần Vận Mệnh khẽ cúi gắt một tiếng, sau đó liền tiếp tục dùng tâm linh đem phương pháp tu luyện truyền vào trong cơ thể Long Vũ.

Sau khi nhận được pháp quyết, Long Vũ vội vàng minh tường xem xét.

Một lát sau, khoe miệng liền mỉm cười, nói:

- Quả nhiên là pháp quyết tu chân, thật sự quá tuyệt vời... Nữ thần, xem ra cô cũng không phải vô dụng.
- Bớt nói nhảm đi!

Nữ thần Vận Mệnh làm mặt lạnh nói:

- Ta đã cho người chỗ tốt rồi, giờ đến phiên người rồi đi đi? Ta hy vọng người có thể thả lỏng tâm thần, để ta có thể lấy sức mạnh trong cơ thể người. Nếu người có thể trợ giúp ta trong thời gian ngắn nhất hồi phục lại sức mạnh, ta sẽ rất cảm ơn người.
- Đừng nói cảm ơn hay không cảm ơn, giờ cô có thể bắt đầu rồi!

Long Vũ nhún nhún vai nói.

Ngay lúc này, La Lâm xuất hiện, cô hét lớn:

- Yêu nữ, người muốn làm cái gì...

Nữ thần Vận Mệnh hơi kinh hãi liền cười nói:

- Hóa ra là người, người chính là tiểu tình nhân của tên nhóc Long Vũ đó sao? Người đến từ tương lai, là kết hợp giữa linh hồn con người với máy tính... Ai, thế giới thật sự rộng lớn, có nhiều điều lạ lùng ... Tốt lắm, với trạng thái hiện tại người đã là người chân chính. Các người có thể làm một đôi vợ chồng chân chính rồi đó.

Nói đến đây, nữ thần Vận Mệnh từ trên người La Lâm liếc mắt đảo qua một cái.

- Vẫn còn tấm thân xử nữ sao? Ha ha, Long Vũ, người thật biết hưởng thụ.
- Cô là linh thể thuần khiết, đã có đủ nhân tính. Cùng giao hoan với linh thể, người tuyệt đối không thể tưởng tượng được mùi vị của nó?

Nữ thần Vận Mệnh nói.

- Nếu so sánh với cô thì như thế nào?

Long Vũ hài hước hỏi.

Mũi La Lâm cũng đã muốn bốc khói.

Mắt thấy Long Vũ ca ca cùng ả đầu sỏ nữ thần Vận Mệnh liếc mắt đưa tình, trong lòng cô cũng thật không thoải mái.

- La Lâm, ta nghĩ chúng ta với nữ thần Vận Mệnh có chút hiểu lầm. Có lẽ Bàn Chiến mới là đầu sỏ gây ra chuyện này. Long Vũ vội vàng đem tình huống nơi này giải thích cho cô.

Xong xuôi, Long Vũ nói:

- Em bảo vệ anh, để Nữ thần Vận Mệnh lấy một phần sức mạnh của anh. Sau này, việc giám sát cô ta đành giao cho em.

Nghe Long Vũ nói như thế, La Lâm mới giảm bớt đi một chút địch ý với nữ thần Vận Mệnh.

Và, cô cũng không cần nữ thần Vận Mệnh rút lấy sức mạnh từ trên người Long Vũ nữa.

- Bắt đầu đi!

Long Vũ rùng mình nói:

- Xong rồi ta còn muốn trở về ngay, giải quyết phiền toái với cái gã Quang Minh Tôn Thần kia

Lúc này nữ thần Vận Mệnh mới gật gật đầu, bắt đầu lấy sức mạnh từ người Long Vũ.

Toàn bộ quá trình được La Lâm quan sát cẩn thận, sợ cô sẽ nhân cơ hội mà tiếp cận tới Long Vũ ca ca, nhưng bất quá thì lo lắng của cô lại dư thừa.

Nữ thần Vận Mệnh có vẻ rất nghiêm túc.

Cô hoàn toàn không có ý tưởng sẽ làm thương tổn Long Vũ.

Một lúc sau, nữ thần Vận Mệnh đã làm xong. Bởi vì sức mạnh hỗn độn giúp đỡ mà sắc mặt của cô đã hồng nhuận hơn rất nhiều.

Khí chất toàn thân cũng phát sinh biến hóa.

Nhưng quan trọng hơn là bệnh lâu ngày trong cơ thể cô cũng đã biến mất.

Giờ phút này, nữ thần Vận Mệnh giống như vừa được sinh ra đời.

Cô cảm kích nhìn Long Vũ, nói:

- Thật sự cảm ơn người, không cần biết người giúp ta vì mục đích gì, ta cũng sẽ cảm ơn người. Được sức mạnh của người trợ giúp, sức mạnh của ta đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao...

- Cô sai rồi!

Long Vũ nói:

- Đừng quên là còn một phần sức mạnh của Cửu Châu Cự Long, cô hoàn toàn có thể hồi phục trong vòng vài tháng đó.

La Lâm nghe vậy liền la lên:

- Long Vũ, anh đang đùa với lửa đó.

- Sẽ không!

Nhìn nữ thần Vận Mệnh nói:

- Từ lần đầu gặp cô, ta luôn tin tưởng với cô thì một điều cho đi thì sẽ được nhận lại, ta cũng sẽ không muốn chúng ta là kẻ thù, cô nói đi?

- Ủ!

Nữ thần Vận Mệnh gật đầu nói:

- Trực giác của người rất đúng, ta cũng không muốn cùng người là địch...

Nói đến đây, nữ thần Vận Mệnh đưa mắt nhìn sang La Lâm, cười nói:

- Cô nhóc, ta biết là cô ghen, nếu không thì cô cũng sẽ không không thích ta. Cô cứ yên tâm, ta đối với hẳn không có hứng thú. Hơn nữa, ta không thể quấn quanh mãi số mệnh của thể nhân, và ta cũng sẽ không làm thế.

- Hừ!

La Lâm hừ nhẹ một tiếng không thèm đáp lại.

- Ha ha!

Long Vũ khẽ cười một tiếng rồi cùng La Lâm nói:

- La Lâm, thật ra thì nữ thần Vận Mệnh là nữ thần không tệ. Em vừa tiếp xúc với cô thời gian không nhiều, cho nên lúc này mới có cảm giác không tốt lắm. Nhưng ở chung lâu, em sẽ hiểu ra đó. Như vậy đi, anh sẽ trở về giải quyết sự tình với Quang Minh Tôn Thần, em thì sao? Đoạn thời gian này em nên lưu lại cùng nữ thần ở một chỗ, giám sát cô rồi hướng cô mà học hỏi một chút đi.

Long Vũ vừa cười giỡn vừa nói:

- Trong vũ trụ này thì không ai có thể so sánh với sự uyên bác của cô ấy, vì cô ấy cũng đã đủ già.

- Đi chết đi!

Nữ thần Vận Mệnh tức giận nói:

- Đối với thần linh mà nói, tuổi tác căn bản không phải là vấn đề.

- Tùy cô thôi!

Long Vũ khẽ cười nói:

- Nhớ kỹ, đối xử tốt với La Lâm nhà ta tối một chút, những gì cô ấy muốn biết thì hãy giải thích toàn bộ.

La Lâm vốn không muốn cùng Long Vũ tách ra. Nhưng sau khi nghe hắn nói những lời này xong thì cũng hiểu rồi. Ý tứ của Long Vũ ca ca là để cô lưu lại bên nữ thần Vận Mệnh mà tiếp thu thêm tri thức vì mình sử dụng.

Tâm nghĩ như thế, cô liền có vẻ bối rối đồng ý lưu lại.

Lần này, nữ thần Vận Mệnh cũng không có ý kiến dị nghị gì.

.....

.....

Vốn là Long Vũ dự định trực tiếp đi ra Thiên Ngoại Thiên mà thu thập Quang Minh Tôn Thần. Nhưng bất quá, sau khi suy nghĩ, hay là trước tiên quay về thế giới sự thật cấp báo cho mọi người biết mình vẫn bình an. Miễn cho bọn họ còn đang vì mình mà lo lắng.

Thiên Nguyên trở về cũng đã vài ngày, phỏng chừng chuyện của hắn và La Lâm, Tuyết Cơ các cô hẳn là đã biết.

Quả nhiên là sau khi Long Vũ trở về, Tuyết Cơ, Đường Hương Hương, Hàn Duyệt các cô đều vây quanh lại ân cần hỏi thăm, hết sức quan tâm. Long Vũ vội vàng đem tình hình nói cho các cô.

Lo lắng lão tặc Bàn Chiến kia đã ở thế giới sự thật hơn nữa đã cùng Thiên Nguyên quan hệ chặt chẽ. Long Vũ lúc kể lại, cũng trộn một ít mơ hồ, không đem tình hình thực tế nói hết cho chúng nữ.

Mặc dù như thế cũng không phải là tốt. Nhưng chuyện cá nhân trọng đại ngày sau sẽ giải thích cùng nữ nhân của mình.

Xế chiều, Bàn Chiến quả nhiên đến tìm Thiên Nguyên mà thăm dò tin tức.

Không biết vì sao, Long Vũ nhìn Thiên Nguyên cũng có chút không tin lắm. Cho nên cũng không có đi nói sự thật.

Buổi tối, Long Vũ vốn định cùng chúng nữ mặc sức vui chơi.

Bởi vì lần này thu hoạch thực quá lớn. Trước không nói đụng chạm Bàn Chiến và nữ thần Vận Mệnh, riêng vấn đề nan giải với Quang Minh Tôn Thần cũng có thể giải quyết, thế này cũng đã đủ để ăn mừng rồi.

Lúc ban đầu, Long Vũ tính toán là giải quyết uy hiếp của Quang Minh Tôn Thần trong mười năm. Nhưng nay, trước mắt hắn, chỉ cần một ngày hoặc càng ngắn hơn là có thể xử lý đẹp.

- Bang bang!

Ngay lúc Long Vũ tính tạm biệt chúng nữ mà đi Thiên Ngoại Thiên. Ngoài cửa truyền vào tiếng gõ. Ngay sau đó thanh âm của Hàn Duyệt truyền vào:

- Anh Vũ, có ở đây không? Em có thể vào không?

- đương nhiên!

Long Vũ đáp ứng một tiếng, lập tức bước ra mở cửa. Hàn Duyệt miệng cười không ngớt đứng ở cửa, nhìn bộ dáng của cô dường như có chuyện muốn nói cùng Long Vũ.

- Có việc gì thế em?

Long Vũ kéo tay Hàn Duyệt vào trong phòng đóng cửa, sau đó hần cười nói:

- Tiểu Duyệt, mấy ngày không gặp, anh cảm thấy trông em khác quá. Em nếu có việc gì cần, là người đàn ông của em, anh thật không thể chối từ.

- Anh Vũ, em thật sự có việc...

Hàn Duyệt đi theo Long Vũ vào nhà, thuận thế ôm tựa lên ngực hần. Thật lâu sau, cô ngẩng đầu, nói:

- Anh Vũ, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em.

- Sao thế?

Cảm giác Hàn Duyệt có gì đó không đúng, Long Vũ vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra sao?

- Anh Vũ, em muốn để cha em cùng tu đạo.

Hàn Duyệt ngượng ngừng nói:

- Em thật sự không thể nhìn thấy cha từng ngày từng ngày già đi. Anh Vũ, chuyện em trước kia đáp ứng anh. Hiện tại em lại làm không được... Hy vọng anh có thể giúp em. Coi như là em cầu xin anh.

Long Vũ nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Thật lâu sau, hần cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng đầy chờ mong nói:

- Tiểu Duyệt, em yên tâm, chuyện này không có vấn đề. Nhưng trước tiên em cần phải hỏi ý kiến của cha xem. Nếu cha cũng đồng ý, anh sẽ lập tức cho người đi lo chuyện này. Em yên tâm, lúc trước, anh không có năng lực đó, cho nên cũng không dám đáp ứng chuyện này. Bây giờ anh tuyệt đối nắm chắc có thể cho cha em cùng tu đạo.

- Tốt quá, cảm ơn, cảm ơn anh.

Hàn Duyệt rất kích động, liền hai tay ôm mặt Long Vũ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn như điên cứ nhè môi hần mà hôn không ngừng.

Kích hôn xong, Long Vũ đem Hàn Duyệt ôm vào lòng, thở dài một tiếng:

- Đã là người, ai có thể vô tình chứ? Tiểu Duyệt, nói thật, anh có thể hiểu tâm tình và cảm thụ của em. Sau này nhưng chuyện như vậy, em hoàn toàn có thể trực tiếp nói với anh, không cần phải băn khoăn đâu...

Cảm nhận được lời nói chân thành của nam nhân, trong lòng Hàn Duyệt cũng ngọt ngào muôn phần.

- Anh Vũ, I love you!

Tình cảm đến đỉnh điểm, hai má Hàn Duyệt ửng hồng, không khỏi thốt lên một tiếng, đem người đàn ông ấy âu yếm ôm thật chặt trong hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Long Vũ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn người đàn bà âu yếm đang ở trong lòng mà có chút rung động. Đôi mi thanh tú, đôi mắt trong veo như nước, cánh mũi như ngọc. Thật là vưu vật trời sinh.

- Tiểu Duyệt, anh cũng yêu em.

Long Vũ cũng thâm tình kêu lên một tiếng rồi đem người con gái ấy ôm càng chặt hơn, một đôi ma trảo vẫn không quên hướng đến bờ mông đẹp đầy đặn đang vênh cao mà nhào nặn. Hàn Duyệt rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu, nhìn ánh xanh biếc đang tràn đầy trong mắt người đàn ông ấy, dịu dàng nói:

- Lại muốn làm chuyện xấu.

Lời tuy nói thế, nhưng bộ dáng kia thì lại mười phần vui mừng.

Long Vũ đang muốn nói gì đó không ngờ Hàn Duyệt đã chủ động ôm cổ hần, đôi môi anh đào mạnh mẽ đè lên môi hần, cái lưỡi thơm tho linh hoạt chui vào miệng hần.

Long Vũ thấy Hàn Duyệt chủ động như thế, trong lòng mừng rỡ, cơ hội thế này như thế nào mà buông chứ. Hắn đem Hàn Duyệt ôm chặt hơn, thân thể hai người dính chặt vào nhau, hôn lên đôi môi mỏng của cô, thân thân thiết thiết, một tay cũng vô cùng không thành thật theo lưng Hàn Duyệt mà vuốt ve. Một lúc sau, không biết từ khi nào quần áo Hàn Duyệt cũng đã rơi xuống, chỉ còn lại chiếc áo trong màu hồng quần ngực.

- Thật đẹp.

Tiếng ca ngợi thốt lên từ đáy lòng, đôi ma trảo đã muốn nhấc lên, bắt được meo meo của Hàn Duyệt. Hàn Duyệt nhất thời không tự chủ được nhẹ giọng ngâm khê, phối hợp lấy sự khiêu khích ấy. Hàn Duyệt nhiệt tình như lửa làm cho tâm thần Long Vũ lay động, máu huyết sôi sục, một đoàn lửa nóng từ đáy lòng bùng lên, rất nhanh liền đưa hắn lên chiếm chủ động, vốn là chỉ ngâm chặt cái lưỡi trơn mềm thơm tho kia mà nhẹ nhàng mút, thì đôi ma trảo cũng đã chậm rãi hướng giữa hai chân mà chậm chậm vuốt ve.

- A!

Hàn Duyệt ngâm ra một tiếng vui sướng, nhẹ nhàng đong đưa bờ mông đầy đặn, nghênh lên hưởng ứng sự vuốt ve. Đầu lưỡi hai người linh hoạt triển miên mà giao hoan, hai tay thì trên các bộ vị mẫn cảm của nhau vuốt ve cùng khiêu khích.

Dần dần, Long Vũ cũng bắt đầu không nhịn nổi, vội vàng đem Hàn Duyệt ôm lấy, mạnh mẽ đưa lên giường, chăm chú mà ra ra vào vào với nhau.

Một canh giờ sau, tiếng thở gấp dồn dập cũng bắt đầu chậm lại, chỉ còn tiếng hô nhẹ. Từng bừng hoan ái đi qua, chỉ còn hai người ôm nhau.

Khóe miệng Hàn Duyệt còn đọng lại một chút mật ngọt.

- Em còn muốn!

Hàn Duyệt liếm môi, tựa hồ như có chút không thỏa mãn.

Tất nhiên Long Vũ muốn cầu còn không được, đưa tay tại meo meo mà xoa nắn, liền tiếp tục trên mang thương đi thảo phạt. Lúc này, Long Vũ cũng không đơn thuần mà đi hưởng thụ, tà tà cười nói:

- Tiểu Duyệt, nhân cơ hội này chúng ta song tu đi.

Nói xong, Long Vũ liền đem yếu quyết nói cho Hàn Duyệt.

Tùy theo nhịp điệu hoan ca của cơ thể, tinh thần hai người cũng dần dần hòa vào nhau. Họ cảm nhận được

Thông qua tinh thần dung hợp, Long Vũ cảm ứng được tâm tình của Hàn Duyệt, thấy được những nỗi khổ và khó khăn đã trải qua của cô. Cảm nhận được nội tâm không thay đổi của cô. Cũng lúc đó, Hàn Duyệt cũng cảm nhận được Long Vũ tâm cảnh, nhìn thấy được quá trình hắn lớn lên cùng những khó khăn. Giữa hai người gần như không còn bí mật, hoàn toàn đứng trước đối phương mở lòng. Một loại cảm khác kỳ diệu mơ hồ khó tả trong nội tâm hai người chậm rãi dâng lên.

Chẳng biết đã qua bao lâu, hai người chậm chậm mở mắt ra, nhìn nhau, lẳng lặng hiểu được cảm giác kỳ diệu kia. Dựa trên tinh thần dung hợp vào nhau, làm hai người động lòng không thôi. Long Vũ âu yếm ôm lấy người con gái ấy, hai tay lại bắt đầu làm chuyện xấu.

Bây giờ, hai người tâm thần tương thông, Hàn Duyệt làm sao không biết tâm ý ấy, hai má liền ửng đỏ, vui đầu vào ngực rộng rãi của Long Vũ.

Duyên dáng gọi to một tiếng, âm thanh hút hồn đến tận xương tủy. Lúc này Hàn Duyệt đã như thủy triều mùa xuân tràn ra, khó có thể kiềm chế. Trên thực tế, kích thích tinh thần tác dụng lớn hơn kích thích cơ thể rất nhiều. Đồng thời kích thích tinh thần cũng có thể kéo theo cảm giác trên cơ thể. Hàn Duyệt lúc này toàn thân mềm mại vô lực, mị nhân như tơ, hơi thở dồn dập. Cô cố tình vặn eo eo nhỏ như rắn nghênh hợp với động tác của Long Vũ, trong miệng phát ra tiếng ngâm diên đảo thần hồn, cắn nhẹ môi, tay ngọc chủ động ôm lấy cổ Long Vũ, cuồng nhiệt cùng hắn quần lấy.

Thân thể Hàn Duyệt khẽ run lên, phản ứng của cơ thể lần này khác so với bất luận thời điểm đến cực khoái nào trước kia. Cô bắt đầu khát khao được Long Vũ vuốt ve mơn trớn.

Long Vũ giờ phút này cũng giống vậy, mười phần mãnh liệt, chậm rãi vận động cái eo, làm cho nửa thân dưới nóng bỏng đi sâu vào bên trong mà vận động.

Chẳng biết qua bao lâu, hai người cùng lúc đều cảm thấy luồng điện mãnh liệt xẹt qua toàn thân. Thân thể hai người nhất thời mềm nhũn ra, toàn thân khoan khoái vô cùng, khó có thể hình dung được.

Nghỉ ngơi một lát, Hàn Duyệt nhẹ nhàng mở đôi mắt đẹp, vô lực dựa vào lòng Long Vũ, mặc sức mà hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng. Long Vũ ôm Hàn Duyệt, tay phải nhẹ nhàng đặt trên lưng cô mà vuốt ve.

Bất thành linh, Long Vũ hơi biến sắc, bởi vì hắn cảm nhận được khí tức của Quang Minh Tôn Thần.

Long Vũ hơi do dự một chút, tay tung ra một đạo ánh sáng mờ, rồi hắn và Hàn Duyệt lập tức mặc quần áo vào. Sau đó, hắn ôm eo thon Hàn Duyệt phi thân xông ra khỏi phòng.

Lúc này, giữa không trung, Quang Minh Tôn Thần xuất hiện với ánh sáng tỏa ra quanh thân huy hoàng hơn cả tia nắng.

- Ha ha!

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười một tiếng, nói:

- Long Vũ, ta tới thăm ngươi một chút, gần đây có khỏe không?

Thanh âm Quang Minh Tôn Thần nói chuyện giống như một tiếng sét đánh.

Tiếng vang rung trời, quang mang chói mắt, nháy mắt liền hấp dẫn mấy trăm đệ tử Huyền Môn ngóng xem.

Mưa gió nổi lên.

Long Vũ ôm Hàn Duyệt phi thân mà tới, đứng ở trước mặt Quang Minh Tôn Thần, khẽ cười một tiếng nói:

- Sao thế? Lại đây thị uy, không cần phải đến đây thường xuyên thế chứ? Hơn nữa ngươi cũng không cần phải nói chuyện lớn tiếng như vậy, sẽ hòa mấy đứa nhỏ đó.

Quang Minh Tôn Thần cười cười. Âm thanh quả nhiên có giảm thấp xuống, nói:

- Thế nào? Ngươi sợ sao? Sợ là tốt rồi, ta cũng không có ý gì khác là đến xem là ngươi còn đang đang hoàng nghiên cứu làm sao giết ta không.

- Chưa làm được cái gì cả.

Hai mắt Quang Minh Tôn Thần díp lại:

- Tranh thủ giờ còn nhiều thời gian, ta đề nghị ngươi tập trung tinh lực mà đi nghiên cứu quy luật Thiên Đạo đi.

Long Vũ đầu hơi cúi, trầm mặc, một lát sau bình tĩnh nói:

- Thực sự thì ta đã tìm được cách rồi.

- Thật?

Quang Minh Tôn Thần cười cười, nói:

- Để ta đoán thử nào, ngươi tìm được cách giết ta một cách an toàn hay tìm cách tránh được Thiên Đạo đây?

Tiếp đến Quang Minh Tôn Thần thở dài nói:

- Nhìn bộ dáng của ngươi, ta chỉ biết ngươi hẳn đã tìm được cách tránh sự theo dõi của Thiên Đạo rồi sao?

- Ngươi đang ở đây cố tình lảng tránh đi phương pháp ta giết ngươi?

Long Vũ chậm chạp nói:

- Ngươi đến đoán cũng không dám.

Quang Minh Tôn Thần lắc lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Không phải là ta không dám, mà căn bản là người không biết... Cho dù có mười năm sau, người cũng không biết. Trừ phi người ở đây, trong nháy mắt giết chết ta, nếu không người cũng không có bất kỳ cơ hội nào.

- Không nhất định sao?

Long Vũ bình tĩnh đáp:

- Nếu ta đánh bạc với người bằng cuộc chiến sinh tử thì sao?

Quang Minh Tôn Thần lại lắc đầu, nói:

- Sẽ không, người tuyệt đối không thể đem hàng tỉ sinh mệnh của sinh linh trong vũ trụ này làm trò đùa.

Long Vũ cúi đầu nói:

- Đây là do người một bên cho là thế thôi.

Đôi mắt Quang Minh Tôn Thần dần dần sáng lên, bởi vì hắn phát hiện ra ngữ khí của Long Vũ rất thật. Đường như không hề nói giỡn.

- Người nghĩ thông rồi sao?

Ánh sáng trong mắt Quang Minh Tôn Thần dần dần thu lại, chậm chậm nói:

- Người tính đem hàng tỷ sinh linh trong vũ trụ này làm tiền cược, người muốn để họ làm vật bồi táng cùng người?

Long Vũ gật gật đầu:

- Ta đã nghĩ thông suốt rồi. Nhưng ta cũng không có ý định để cho hàng tỉ sinh linh trong vũ trụ này chôn cùng ta. Trên thực tế thì người cũng không có khả năng đó.

- Người thực sự nghĩ người có thể hủy diệt thế giới này sao?

Long Vũ cau mày nhìn Quang Minh Tôn Thần:

- Người còn muốn gạt người đến khi nào?

Khóe môi Quang Minh Tôn Thần nhếch lên, giọng mỉa mai, tươi cười nói:

- Thế nào? Nhìn bộ dáng người, dường như từ nơi nào đó nghe được gì rồi? Long Vũ, ta cảnh cáo người, không nên tung tin vịt. Nếu tin theo tin vịt này, người sẽ hối hận.

- Xạo chó.. Tiếp tục hôi lông.

Long Vũ thở dài một hơi, lắc lắc đầu:

- a nghĩ người là người thông minh. Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên nói cho người biết, ta đã thấy bộ tộc Bàn Cổ.

- Ai? Bàn Chiến?

Quang Minh Tôn Thần bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nói:

- Nhất định là Bàn Chiến đã nói cho người cái gì. Hừ, người mà nghe lời Bàn Chiến, người chính là đồ ngu.

- Hắn muốn mượn tay người giải quyết ta, đồng thời làm cho thế giới mà hắn chán ghét bị hủy diệt.

Quang Minh Tôn Thần nói:

- Đó là một người điên, trên thực tế, hắn đã điên rồi.

Lúc bộ tộc Bàn Cổ bị thần Vận Mệnh hủy diệt, hắn cũng đã điên rồi. Quang minh thân mắt hơi hí, nói:

- Nếu người tình nguyện tin lời của một kẻ điên, ta cũng không còn gì để nói.

- Đúng rồi, người gặp hắn ở đâu, hắn ở nơi nào?

Mắt Quang Minh Tôn Thần càng híp lợi hại hơn, một đạo hàn quang từ trong ánh mắt bắn đi ra, ngũ khí ầm ầm phần nộ cùng bi ai, cười nói:

- Dù là hắc hay Bàn Cổ tộc trưởng, không nghĩ tới việc năm đó ta từ chối cầu viện hắc, mà hôm nay hắc liền có ác ý hãm hại ta, tính mượn tay người để trả thù.

- Hắc đã chết sao?

Quang Minh Tôn Thần hỏi.

- Chưa!

Long Vũ lắc lắc đầu.

Dừng một chút, hắc bỗng nhiên hé mắt, nói:

- Ngoài trừ Bàn Chiến, ta còn gặp được thần Vận Mệnh. Người đã nói đúng, trên thế giới này quả thực là có thần Vận Mệnh.

Quang Minh Tôn Thần hai tròng mắt dần dần băng hàn. Nhìn chăm chăm vào mặt Long Vũ, một chút tức giận vừa thoáng hiện liền ầm đi, lạnh lùng nói:

- Theo như người nói, bọn ta là cái gì?

343. Chương 6: Ngoài Ý Muốn

- Thần Vận Mệnh đích thị là một kẻ điên... Một đường chiến đấu giết sạch tất cả. Khi kết thúc vợ của Bàn Chiến cũng đã bị nàng giết. Hắc cũng đã hóa điên.

Quang Minh Tôn Thần cười lạnh nói:

- Thật là không may. Người lại gặp phải hai kẻ điên.

Long Vũ cũng cười cười nói:

- Ô, người cũng thật bất hạnh. Hai kẻ điên đó đối với người mà nói cũng không có lợi gì.

Quang Minh Tôn Thần cuối cùng bật cười thành tiếng:

- Vì lý do đó nên người lựa chọn tin tưởng bọn họ.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi mở đôi mắt đang khép hờ ra, đôi đồng tử trong trẻo một cách dị thường, vô cùng bình tĩnh và lạnh lùng, không nhìn ra được nửa điểm cảm xúc:

- Nói đi, người muốn làm như thế nào?

Tay phải của Long Vũ đưa lên, Thiên Sư kiếm pháp hướng tới trước mặt Quang Minh Tôn Thần.

- Người là muốn động thủ với ta?

Quang Minh Tôn Thần hai mắt híp lại, nhìn thẳng vào Long Vũ.

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Không chết không ngừng. Người đối với ta chính là một đại phiền toái, nên giải quyết cho xong đi.

Quang Minh Tôn Thần chậm chậm tiến lại gần Long Vũ, hai mắt híp lại, lạnh lùng nói:

- Cho dù là hàng tử vũ nội sinh linh, người cũng sẽ không hối tiếc?

Long Vũ đôi mắt híp lại đối mặt với Quang Minh Tôn Thần, mím môi nói:

- Ta đã nói qua rồi, ta có đủ tự tin chắc chắn thành công.

Dừng lại một chút, Long Vũ cười nói:

- Tôn Thần, nói thực, ta rất bội phục con người người, đã đến nước này rồi, vậy mà người có chết cũng không chịu thừa nhận.

Nói xong, Long Vũ cũng không lập tức động thủ, mà lạnh lùng nhìn thẳng vào Quang Minh Tôn Thần.

Từ khi gặp được thần Vận Mệnh cùng Bàn Chiên. Long Vũ luôn có mười phần nắm chắc, Hắn tuyệt đối tin tưởng bản thân mình có thể giải quyết Quang Minh Tôn Thần. May mắn không một chút lo lắng

Long Vũ có thể chắc chắn điểm này, là bởi vì hắn biết rõ Quang Minh Tôn Thần là người như thế nào. Quang Minh Tôn Thần là một người lạnh lùng nghiêm nghị vô tình nhưng thực chất hắn là một kẻ đạo đức giả.

Hắn giả dối tới mức có thể coi tất cả việc xấu mà mình gây ra như không có chuyện gì đáng nói. Tỷ như lời nói của hắn hoàn toàn là đối trá vậy mà bản thân hắn lại cứ khẳng định cho rằng đó chính là lời thật.

Long Vũ cũng là một kẻ dối trá, nhưng mà hắn còn hơn Quang Minh Tôn Thần ở điểm thần trí của hắn hoàn toàn trong sạch, ngay thẳng.

Trong lòng Long Vũ khẽ động:

- Tôn Thần, cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Quang Minh Tôn Thần nhìn thẳng vào Long Vũ, giọng nói lạnh lùng không mang một tia tình cảm nào, nói:

- Người sẽ phải hối hận...

- Hối hận hay không hối hận, thì làm xong mới biết được.

Long Vũ tay nắm Thiên Sư Pháp Kiếm khoải hoạt khẽ cười nói.

Đôi mắt Long Vũ càng lúc càng sáng, trong đầu không một tia tạp niệm, sát khí tỏa ra dày đặc, ý chí chiến đấu được đẩy lên tới mức cực thịnh. Thiên Sư pháp kiếm trong tay đã muốn động thủ.

Chỉ trong chớp mắt, Long Vũ đã vọt tới trước mặt Quang Minh Tôn Thần. Tay phải đưa lên, quần áo trên thân thể vù vù rung động, mỗi một cơ thịt trên người đều bộc phát ra một năng lượng kinh người. Dưới sự trợ giúp của quy luật Thiên Đạo, mỗi một kiếm Long Vũ xuất ra đều có thể kích phát ra một lực lượng khủng bố. Trong Điện Quang hỏa thạch, Long Vũ cùng lúc xuất ra bốn kiếm. Bốn đạo kiếm ý lập tức hướng Quang Minh Tôn Thần đâm tới. Nhưng bất ngờ chính là bốn đạo kiếm ý này hoàn toàn đánh với khoảng không.

Trong thời gian bốn đạo kiếm ý đánh vào không khí, Long Vũ hơi có chút kinh hãi.

- Hừ, chỉ có vậy thôi sao?

Quang Minh Tôn Thần nhẹ nhàng phẩy tay áo, nói:

- Hiện tại người dừng lại vẫn còn kịp...

- Nực cười.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, sau đó liên tiếp đâm ra mấy kiếm. Nhưng mà kiếm thế đã hết, không còn uy lực như vừa rồi, tiếp tục cũng không thể nào tới gần Quang Minh Tôn Thần được.

Quang Minh Tôn Thần cực kỳ tiêu sái, khẽ vuốt ống tay áo, nhẹ nhàng xuất ra một kích, đồng thời hắn hơi động thân hình một chút xảo diệu tránh khỏi công kích của Long Vũ sức thể đã lâu.

Thiên Sư pháp kiếm mũi kiếm không ngừng run rẩy phát ra những tiếng ngâm nhẹ, tựa hồ cảm thấy một loại thất bại. Trên mặt Long Vũ không hề có chút biểu tình thất vọng, đôi tròng mắt vẫn ẩn chứa tia sáng, vẻ mặt bình tĩnh. Trong chớp lát thu lại, hóa thành một mảnh vô cùng tĩnh mịch, sát ý tăng cao.

Trong đôi mắt hắn, ẩn chứa một sát ý ngập trời, lạnh lẽo vô cùng, không một tia cảm xúc. Địa Kiếm trong tay hắn một khắc này cũng trở thành vật chết. Thân Anh trong cơ thể Long Vũ lặng lẽ tự vận chuyển cấp tốc hai chu thiên, cuối cùng đem kiếm pháp ngày đó học được thôi phát ra ngoài. Một ánh sáng diệu như ngọc, mà cũng không kém phần mãnh liệt.

Một kiếm đâm ra với tất cả sức lực, không hề chừa lại đường lui cho chính bản thân mình. Một kiếm từ trước đến nay chưa từng có, mãnh liệt đâm tới.

Một tiếng xé gió kéo dài, mặc dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng khi truyền đến tai Quang Minh Tôn Thần thì lại như mãi không dừng lại.

Quang Minh Tôn Thần giây phút này đây cũng không có tránh né, mà thôi phát toàn bộ lực lượng ngọn lửa Quang Minh trong cơ thể, cả người dấy lên từng đợt Liệt Hỏa hùng hực.

Một khắc này, không khí chung quanh bỗng chốc trở lên nóng rực, dường như tất cả đều bị thu vào bên trong một chiếc hỏa lò.

Long Vũ hít sâu một hơi, khe quát một tiếng, cũng không hề tránh né, tiến thẳng tới, thế công mãnh liệt xuất ra. Lúc này Quang Minh Tôn Thần bị ép từng bước lui lại. Mặc dù vậy thân thể của hắn cùng với Thiên Sư pháp kiếm vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Chỉ là một khoảng cách vô cùng nhỏ bé nhưng chung quy không thể nào chạm tới cơ thể hắn được.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng nhìn Long Vũ gần trong gang tấc, sắc mặt nhìn qua đáng sợ dị thường. Hỏa Diễm quanh thân tỏa ra một cỗ hơi thở vô cùng hùng hồn, bá đạo.

- Giết.

Thét dài một tiếng. Long Vũ tăng thêm mấy phần sức lực. Thiên Sư pháp kiếm sắc bén tới cực điểm, rốt cục cũng tiếp cận thêm được một chút.

Quang Minh Tôn Thần lúc này muốn phản kích, nhưng khi nhìn lại thế công của Long Vũ bất ngờ nhận thấy không có một điểm sơ hở nào, làm cho người ta có cảm giác muốn phản công cũng không thể nào làm được.

Tuy nhiên Long Vũ lúc này cũng không có cách nào có thể kiếm hạ sát được.

- Lần này, Đại Quang Minh Thánh kiếm đã hấp thụ đủ năng lượng, ta cũng không tin không thể đấu lại người.

Ngay tại lúc sắp không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, Quang Minh Tôn Thần xuất ra Đại Quang Minh Thánh kiếm.

- Âm.

Một tiếng va chạm vang lên, song kiếm hai người mãnh liệt giao nhau, một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trên Thiên Sư pháp kiếm xuất ra. Cổ tay Quang Minh Tôn Thần rách toạc, máu tươi tóe ra, nhưng hắn không có thu hồi kiếm. Bởi vì hắn biết tuyệt không thể lui lại, không thể làm suy giảm ý chí chiến đấu.

Về lạnh lùng trong mắt Long Vũ càng lúc càng đậm, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể cũng mãnh liệt trào ra.

Quang Minh Tôn Thần thấy thế cục đã dần trở lên không ổn, thân hình nhanh như tia chớp, mạnh mẽ bật lên, vội vàng lui lại phía sau. Đợi sau khi ổn định thân hình, hắn từ trên cao xuất ra một kiếm chém tới trước mặt Long Vũ.

Trong mắt Long Vũ lại thấy được một làn kiếm quang rất nhỏ nhưng lại cực kỳ sáng tỏ.

Long Vũ trở mình, đạp không tiến tới, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm trực diện nghênh tiếp.

Trong lúc hai người đang tranh đấu trực diện, một tiếng nổ lớn vang lên. Một làn sóng xung kích lấy Long Vũ và Quang Minh Tôn Thần làm trung tâm phát ra.

- Mở.

Quang Minh Tôn Thần khe hô một tiếng, cổ tay nhanh như chớp rũ xuống. Thân hình hạ xuống mặt đất, liên tiếp lùi về phía sau bảy tám bước mới dừng lại được.

Sau đó, thân ảnh Quang Minh Tôn Thần như một cơn gió thẳng hướng Long Vũ đánh tới, Đại Quang Minh kiếm hừng lồng ngực Long Vũ làm mục tiêu đâm tới.

Nhìn bề ngoài, một kiếm này vô cùng hơi hợt, nhưng lại hết sức nguy hiểm. Cũng may đây là Long Vũ, nếu giờ phút này thay thế là một người khác thì tính mạng đã sớm bị đe dọa.

Long Vũ nhờ vào thân pháp linh hoạt lập tức tránh đi, sau đó trong nháy mắt triệu hồi ra sáu con Vắn Thiên Thần Long, hướng tới Quang Minh Tôn Thần tấn công.

- Phốc.

Quang Minh Tôn Thần cật lực né tránh, nhưng cuối cùng vẫn bị Vắn Thiên Thần Long đả thương. Hắn đưa tay ôm lấy ngực, một ngụm máu tươi ộc ra. Nhưng hắn vẫn như cũ, ánh mắt tàn nhẫn, kiên trì đứng trước tử địa, lạnh lùng nhìn Long Vũ.

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần lạnh băng nhìn Long Vũ phía xa xa, khẽ nhú mồm nói:

- Không tệ, lực lượng của ngươi đã hơn hẳn ta.

Long Vũ cười nói:

- Đã biết vậy, chẳng thà bản thân ngươi hãy tự tử đi.

- Nói hay lắm.

Quang Minh Tôn Thần lạnh lùng:

- Nhưng ngươi chớ có vội đắc ý, kẻ cười sau cùng mới là người chiến thắng.

Long Vũ híp mắt nhìn Quang Minh Tôn Thần phía xa, một dòng máu tươi trên môi hắn đang dần tràn xuống, nhưng trên mặt của hắn lại nhẹ nhàng mang một ý cười vô cùng thanh sáng.

Quang Minh Tôn Thần thấy ánh mắt Long Vũ hơi híp lại. Tia hàn quang trong mắt khẽ hiện lên rồi biến mất. Trận chiến này hắn biết rõ sẽ là không chết không ngừng.

- Ngươi thật sự là muốn giết ta đến cùng không tha?

Ánh mắt Quang Minh Tôn Thần híp lại, hắn cảm thấy rằng mình thật có chút nhìn không thấu Long Vũ.

Nhớ tới ngày đó, hắn bất quá chỉ như một con kiến bình thường, muốn dẫm đạp tùy ý.

Nếu ngày đó hắn biết Long Vũ sẽ có ngày hôm nay thì hắn đã giết chết như một con kiến đơn giản kia rồi. Nhưng bây giờ đây, lực lượng Long Vũ bạo phát ra thậm chí còn siêu việt hơn chính bản thân hắn.

Nuôi hổ gây họa.

Hắn giờ cảm thấy mình ngu như chó.

Quang Minh Tôn Thần lúc này hối hận cũng đã muộn.

- Ngươi từ Bàn Chiến, thần Vận Mệnh đã chiếm được chỗ tốt?

Thanh âm của Quang Minh Tôn Thần vô cùng rõ ràng truyền đến tai Long Vũ:

- Ngươi đã chiếm được chỗ tốt từ bọn họ, tất nhiên ngươi phải trả giá. Đừng tưởng rằng hiện tại ngươi rất mạnh, kỳ thật ngươi cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi... Chỉ có hợp tác với ta mới là một lựa chọn sáng suốt.

Nét mặt Long Vũ hơi ngưng lại, trầm nghĩ đây là kế ly gián của Quang Minh Tôn Thần.

Long Vũ cảm thấy có chút tự hào, rốt cuộc hiện giờ hắn cũng đã có thể khiến cho Quang Minh Tôn Thần phải e sợ.

Long Vũ mặt không đổi sắc, bình tĩnh nhẹ nhàng hô hấp, mỗi một tắc da thịt trên thân thể, mỗi một khối cơ đều ở trong trạng thái công kích tốt nhất. Chỉ cần một cái giờ tay nhắc chân cũng có thể quyết định kết quả cuộc đại chiến giữa hai người.

Không thể chờ đợi thêm được nữa, khoảng cách mấy chục thước tưởng chừng như xa xôi. Nhưng mà đối với Long Vũ cũng như Quang Minh Tôn Thần mà nói, thì xa tận Thiên Nhai với gần trong gang tấc thì có gì là khác nhau? Chỉ cần đối phương muốn, thì chỉ trong nháy mắt công phu là có thể xuất hiện trước mặt

người kia. Trong lòng Quang Minh Tôn Thần cảm thấy sợ hãi. Hắn sợ nếu cứ tiếp tục tình trạng như thế này đối với hắn mà nói thì càng lúc càng bất lợi. Hắn nghĩ tốt hơn hết là nên nhanh chóng giải quyết trận chiến này đi, cho dù kết quả có là lưỡng bại câu thương đi chăng nữa thì cũng không hối tiếc.

Ánh mắt Long Vũ hờ hững, không vui không buồn, tĩnh lặng một cách đáng sợ, sát khí ngập tràn. Giữa không trung, một đạo kiếm quang như thiểm điện lóe lên.

Tại nơi Long Vũ đang đứng, xuất hiện một uy áp vô cùng cường đại, Quang Minh Tôn Thần không ngừng lui về phía sau, cảm giác chặt vật không chịu nổi, chấn động cả người.

Quang Minh Tôn Thần chậm rãi thu liễm tâm thần, hắn hơi híp mắt nhìn Long Vũ, trước mặt kiếm này của Long Vũ, Quang Minh Tôn Thần chỉ có thể tránh đi mà không thể tranh phong. Hắn nhận thấy rằng lúc này đây hắn đã không còn năng lực để cùng Long Vũ đối kháng chính diện nữa.

Cuối cùng, hắn muốn thoái lui cũng không thể.

“ Xoạt ”

Một kiếm kia, đâm qua trông vô cùng chói lọi, Long Vũ một kiếm đâm xuyên lồng ngực hắn, đồng thời quét qua một cước, đem Quang Minh Tôn Thần đá bay ra ngoài.

Một lát sau, Quang Minh Tôn Thần chật vật từ từ đứng dậy, khoe miệng trào máu tươi, lạnh băng nhìn chăm chăm vào ánh mắt như không có gì bận tâm của Long Vũ. Hộc, hắn tiếp tục thổ ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt Long Vũ tĩnh lặng lạ thường, không nhìn ra chút cảm xúc, hơi híp lại. Hắn nhìn chăm chú Quang Minh Tôn Thần đang xa đã muốn liều mạng.

Đôi đồng tử đen kịt hơi co lại. Quang Minh Tôn Thần nhẹ lau đi vệt máu trên khoe miệng, khẽ liếm môi, khan giọng cười nói:

- Không tệ, đã rất nhiều năm rồi ta chưa từng bị thương như thế này.

Long Vũ chậm rãi từng bước tới gần Quang Minh Tôn Thần, trên khuôn mặt hiện lên một tia kiên nghị, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Quang Minh Tôn Thần. Hắn nhẹ hít một hơi thật sâu sau đó thân hình chợt nhoáng lên một cái liền biến mất tại chỗ.

Về mặt Quang Minh Tôn Thần bỗng trở lên sững sờ. Sau đó lão khẽ cau mày, khoe môi hiện lên một ý cười nhàn nhạt mang theo cảm xúc vô cùng phức tạp. Lát sau, thân ảnh lão cũng dần dần trở lên mơ hồ, trong nháy mắt hướng theo hướng thân ảnh Long Vũ vừa biến mất.

Long Vũ đang phiêu phù giữa không trung mở ra không gian thông đạo dẫn tới Tiên Cảnh. Hắn không muốn bởi vì trận quyết đấu giữa mình và Quang Minh Tôn Thần mà hủy diệt đi Huyền Môn.

Lúc này Tiên Cảnh chính là nơi thích hợp nhất để tranh đấu.

Long Vũ khẽ dừng cước bộ trước cửa không gian thông đạo nói:

- Đi thôi, tới Tiên Cảnh ta và ngươi đánh một trận sinh tử.

Quang Minh Tôn Thần gật đầu đáp ứng không một chút do dự.

- Tiểu Duyệt, chị Tuyết Cơ hai người hãy trở về đi, không cần đi theo ta, việc này ta có thể xử lý được.

Long Vũ quay sang nhìn chúng nữ với một ánh mắt vô cùng tự tin, khoe miệng khẽ nở nụ cười, sau đó liền tiến vào không gian thông đạo.

Chúng nữ hai người quay sang nhìn nhau, lúc này cũng chỉ có thể bỏ qua ý định đi theo Long Vũ lược trận mà thôi.

Các nàng rất tin tưởng rằng nam nhân của mình nhất định sẽ giành thắng lợi.

.....
.....

Hai người Long Vũ tiến tới Luyện Ngục Sơn, Long Vũ vừa tới được một lát thì Quang Minh Tôn Thần cũng đã theo kịp. Vẫn như trước, hai người họ mỗi người đứng trên đỉnh một ngọn núi. Khi Quang Minh Tôn Thần hạ xuống đất thì ánh sáng phiêu phù quanh thân lão khiến cho cả ngọn Luyện Ngục Sơn đều được chiếu rọi sáng bừng lên.

Đối mặt với một Quang Minh Tôn Thần đã thực sự muốn liều mạng, Long Vũ cũng không có chút nào dám khinh thường. Hắn đứng im bất động lạnh lùng nhìn Quang Minh Tôn Thần.

Về mặt Quang Minh Tôn Thần không chút biểu tình, lão cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào Long Vũ rồi từng bước tiến tới. Bất chợt cả thân hình lão hóa thành một đạo bạch sắc lưu quang, Đại Quang Minh Kiếm hướng thẳng tới lồng ngực Long Vũ đâm tới. Long Vũ cũng đã sớm có chuẩn bị từ trước, khẽ hừ lạnh một tiếng, Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay cấp tốc lưu chuyển hình thành một đạo phòng ngự quanh thân vô cùng vững chắc.

Đồng thời trong nháy mắt Long Vũ triệu hoán ra bốn con Vắn Thiên Thần Long. Nhưng Quang Minh Tôn Thần đối mặt không hề tỏ ra chút sợ hãi, Quang Minh Thánh Kiếm khẽ vang lên một tiếng, Điều Hỏa Điều trong Quang Minh Thánh Kiếm đã đem bốn cái Vắn Thiên Thần Long mà Long Vũ triệu hoán ra đánh tan trong khoảnh khắc.

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười nói:

- Nếu thực sự muốn liều mạng thì người cũng chẳng thể chiếm được chút tiện nghi nào...

Long Vũ nói:

- Ý nghĩ liều mạng chỉ là của người mà thôi, giữa ta và người thì chẳng thể nào nói là liều mạng được. Người nhất định phải chết.

Trong lúc đó, Long Vũ đã âm thầm kích thích lực lượng trong cơ thể tới mức cực hạn.

Một luồng sát khí cực đại bùng phát, Quang Minh Tôn Thần đang cười bỗng chốc trở lên hoảng loạn, cước bộ cũng không còn vững vàng. Lúc này thân thể Long Vũ chợt rung động rồi phóng thẳng lên cao hướng Quang Minh Tôn Thần đánh tới.

Nhìn một kiếm kia sắp đâm tới. Hai mắt Quang Minh Tôn Thần trở lên đỏ ngầu đồng thời thân hình khẽ chuyển, vừa khéo léo tránh khỏi công kích của Long Vũ. Sau đó trong nháy mắt lập tức biến mất vô tung.

Trong lúc Long Vũ còn đang có chút kinh ngạc thì hắn bỗng cảm nhận được một đạo sát khí đang nhằm hướng đầu hắn đánh tới. Mặc dù lực lượng không quá mạnh nhưng lại mang một luồng sát khí vô cùng cường đại.

Mặc dù Long Vũ có chút cả kinh nhưng chưa đến mức tay chân rối loạn. Hắn hơi ngửa người về phía sau, hai chân tung lên cao hướng phía trước đá ra, Thiên Sư Pháp Kiếm trong nháy mắt đem luồng sát khí kia đánh tan.

Đồng Thời hai chân Long Vũ cũng không hề dừng lại mà lấy tốc độ nhanh nhất hướng về phía Quang Minh Tôn Thần lao tới, Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay huy vũ liên tục.

Quang Minh Tôn Thần chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh trúng, kích thứ nhất rồi lại kích thứ hai. Trong nháy mắt thân thể lão đã bị Long Vũ đâm cho năm sáu nhát kiếm.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Cũng đã tới lúc kết thúc rồi.

Vừa nói Long Vũ vừa thúc dục Thần Anh toàn lực đánh ra, trong nháy mắt một quyền vô cùng mạnh mẽ ráng xuống lồng ngực Quang Minh Tôn Thần khiến cho thân thể lão lập tức bay lên không trung rồi nặng nề rơi mạnh xuống mặt đất.

Một người cường đại như Quang Minh Tôn Thần mà cứ như vậy bị Long Vũ dễ dàng đánh bại.

Thử hỏi ai có thể tin được? Nhưng đó hoàn toàn là sự thật. Giờ phút này thân thể Quang Minh Tôn Thần đang nằm trên mặt đất trông hết sức chật vật.

Long Vũ lạnh lùng nhìn Quang Minh Tôn Thần đang vô cùng chật vật nói:

- Tôn Thần, ta vẫn đang chờ xem ngươi làm sao có thể mang hàng tử sinh linh chôn cùng đây. Nhưng như thế nào tới bây giờ ta vẫn chưa có nhìn thấy việc đó?

Long Vũ vừa nói xong, Quang Minh Tôn Thần mười phần chật vật từ mặt đất đứng dậy.

Long Vũ nâng tay trái lên, búng một cái, một đạo lực lưỡng hướng thẳng ngực Quang Minh Tôn Thần đánh tới. Nhưng ngay lúc này, từ không trung truyền tới một tiếng thét lớn:

- Xin hạ thủ lưu tình.

Lập tức một đạo huyết quang vọt tới, ngăn trở đạo lực lưỡng Long Vũ xuất ra.

Đợi sau khi bóng người kia hiện thân, Long Vũ mới phát hiện ra người tới chính là Huyết Anh Đại Đế.

- Đại Đế ngươi muốn làm gì?

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Ta giết Tôn Thần chính là thay trời hành đạo. Vì sao ngươi lại cản ta? Chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng không mong hắc chết?

- Long Vũ, người này ngươi không thể giết được.

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Tôn Thần tại vũ nội dù không có công lao cũng có khổ lao, ngươi nên một vừa hai phải thôi, không cần phải tuyệt tình đến vậy.

- Không được.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Nếu không giết hắc, vũ nội sẽ không được bình yên.

- Ta sẽ dẫn hắc về.

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Mang hắc giam lại, đảm bảo không để cho hắc can thiệp vào bất cứ việc gì của vũ nội.

- Nhưng vậy cũng không được.

Long Vũ nói:

- Người này bắt buộc phải chết. Đại Đế, ngươi đừng có hồ đồ như vậy nữa, ngươi và hắc không giống nhau. Ta hy vọng ngươi sẽ không can thiệp vào việc này. Còn về việc ngươi và các phi tử của ngươi bị lực lưỡng của Thiên Đạo uy hiếp ta sẽ giúp ngươi giải quyết. Chỉ cần giết chết Tôn Thần vũ nội sẽ trở nên yên bình.

Nói xong, Long Vũ lập tức hướng Quang Minh Tôn Thần hạ sát chiêu.

Nhưng đúng lúc này, Huyết Anh Đại Đế như không màng tới nguy hiểm, hướng thẳng tới phái trước, đem công kích của Long Vũ ngăn lại. Đồng thời xuất kiếm hướng Long Vũ đâm tới.

Long Vũ thoáng chút do dự liền bị một kiếm của Huyết Anh Đại Đế đánh trúng, lực lưỡng cường đại khiến cho Long Vũ bị chấn cho bay ngược về phía sau vài thước, ngã xuống mặt đất.

Long Vũ nhú mày nói:

- Đại Đế, tại sao ngươi lại làm vậy? Ngươi lại có thể động thủ với ta?

- Không thể làm khác được, ta phải dẫn theo Tôn Thần rời đi.

Nói xong, y bật mạnh lên không trung, kiếm khí chớp động, hướng thẳng Long Vũ đâm tới. Long Vũ thật sự có chút kinh ngạc, tu vi của Huyết Anh Đại Đế so với Quang Minh Tôn Thần đích xác là mạnh hơn một chút, nhưng để đem so với hắc thì chừng đó vẫn chưa đủ.

Phải biết rằng hần vừa mới kế thừa lực lượng của Bàn Cổ bộ tộc, còn có lực lượng của Cửu Châu Thần Long trước khi chết cũng bị hần hấp thu.

Kiểm quang đánh tới, Long Vũ đứng im bất động, không tránh né, toàn lực ứng phó. Thiên Sư Pháp Kiếm mạnh mẽ đâm tới, một cỗ khí tức cổ xưa vô cùng khủng bố hướng thẳng Huyết Anh Đại Đế đánh tới, chấn cho hần văng ra mấy thước ngã xuống mặt đất.

Long Vũ hét lớn một tiếng rồi nói:

- Vì Tôn Thần mà ngươi muốn liều mạng với ta?

Lời nói còn chưa dứt, không ngờ Huyết Anh Đại Đế nhảy lên, huy động kiếm khí vọt lên.

Lông mày Long Vũ thoáng cau lại, hần có chút hoảng hốt. Hần thật sự không hiểu Huyết Anh Đại Đế muốn làm gì. Nhìn điệu bộ trước mắt như thật sự muốn liều mạng vậy.

Sáu con Vấn Thiên Thần Long mạnh mẽ hướng Huyết Anh Đại Đế đánh tới, khiến cho thể công của y chậm lại không ít. Ngay lúc này Long Vũ xuất ra Thiên Sư Pháp Kiếm đâm thẳng tới Huyết Anh Đại Đế.

Một chiêu đắc thủ, Long Vũ không khỏi giật mình.

Một khi bị đâm trúng chắc chắn sẽ chết, nhưng mà nhìn Huyết Anh Đại Đế không hề tỏ vẻ bị trọng thương, khiến cho Long Vũ thập phần khó hiểu.

Trong nháy mắt càng làm cho Long Vũ giật mình kinh hãi là Huyết Anh Đại Đế một lần nữa lao tới, y lau vệt máu trào ra khoe miệng, tàn nhẫn nói:

- Long Vũ, hôm nay ta quyết phải mang Tôn Thần rời khỏi đây.

Long Vũ phát hiện ra khí tức của Huyết Anh Đại Đế đang dần yếu đi, hần thầm nghĩ y phải nhờ vào lực lượng hộ thể mới tránh được trọng thương, chỉ tiếc là lực lượng của y so với Long Vũ lại yếu hơn một chút.

Huyết Anh Đại Đế rít dài một tiếng, một kiếm xuất ra không hề khoan nhượng, chỉ tiếc hiện tại thân thể y đã hư nhược không thể tiếp tục.

Long Vũ ngưng mắt nhìn Huyết Anh Đại Đế, trong lòng lấy làm kinh hãi. Hần thật sự không hiểu Huyết Anh Đại Đế làm như vậy làm vì cái gì.

- Ha ha.

Quang Minh Tôn Thần lúc này đã đứng lên, tuy rằng trên người hần chằng chịt vết thương, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, thậm chí gã đứng cũng không được vững chãi, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng sợ hãi. Gã cười nói:

- Đại Đế, cuối cùng thì ngươi cũng đã xuất hiện. Đúng vậy, ta không thể chết được, nếu không ngươi sẽ hối hận cả đời.

Vừa nghe thấy lời này, Long Vũ lập tức quát lớn:

- Tôn Thần, rốt cuộc ngươi đã làm gì đối với Đại Đế.

Quang Minh Tôn Thần hơi cúi thấp người xuống nói:

- Long Vũ, thật sự ta đã đánh giá thấp năng lực cùng quyết tâm của ngươi, nhưng ngươi lại không thể giết ta.

Nói xong, gã quay đầu sang Huyết Anh Đại Đế, miệng nở nụ cười nói:

- Dẫn ta rời khỏi đây, đây là lối thoát duy nhất của ngươi.

Trong lòng Long Vũ chấn động:

- Ngươi quả thật quá mức vô sỉ, ngươi rốt cuộc đã làm gì với Đại Đế? Nói mau, nếu không ta sẽ khiến ngươi đau khổ sống không bằng chết.

Quang Minh Tôn Thần bật cười nói:

- Điều này người không cần biết.

Sau đó gã chậm rãi ngẩng đầu lên nói:

- Đại Đế, người hãy đả bại Long Vũ cho ta.

Nói xong hai mắt gã đỏ ngầu, sát khí nổi lên dữ dội.

Long Vũ không tự chủ được lùi lại phía sau mấy bước, hần thoáng hoảng sợ nói:

- Đại Đế, người rốt cuộc bị hấn nắm nhược điểm gì? Người hãy nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp người, người hãy tin tưởng ta.

- Đại Đế, người còn do dự điều gì nữa.

Quang Minh Tôn Thần thúc dục nói:

- Đừng tiếp tục do dự nữa, nếu không người sẽ phải hối hận cả đời.

- Đê tiện.

Huyết Anh Đại Đế thầm nhục mạ Quang Minh Tôn Thần một tiếng

Quang Minh Tôn Thần cười lạnh nói:

- Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, không có cái gì là đê tiện với không đê tiện. Nếu như không muốn hối hận cả đời thì người hãy mang ta trở về Thiên Ngoại Thiên.

Huyết Anh Đại Đế khê khom người xuống, dậm mạnh chân, người giống như một tia chớp hướng Long Vũ đánh tới.

Long Vũ cười dài một tiếng, hai tay vung lên, một luồng sát khí cường đại tràn ngập toàn thân, nói:

- Đại Đế, người đã nhất quyết muốn vậy, thì ta đây cũng không khách khí nữa. Vừa lúc ta cũng đang muốn tìm một đối thủ ngang hàng. Người yên tâm, trong vòng mười lăm năm vũ nội sẽ không phải chịu bất kỳ uy hiếp nào từ Thiên Đạo, bản thân người có thể tận lực đánh với ta một trận. Long mỗi lúc này cũng muốn xác định xem lực lượng của bản thân đạt đến bậc nào.

Nói xong hần cũng hướng tới Huyết Anh Đại Đế đánh qua.

“Ầm”

Một tiếng, hai người áp sát vào nhau, trong nháy mắt giao thủ mấy chiêu. Long Vũ cảm nhận được, mình trong vòng mấy trăm chiêu là có thể chế ngự được Huyết Anh Đại Đế.

Đương nhiên hần cũng không dám lơ lỏng, đây chính thức là chiến đấu liều mạng, mỗi nguy hiểm vẫn cực lớn.

- Long Vũ, người hãy nể mặt ta mà tha cho Tôn Thần một con đường sống.

Trong lòng Huyết Anh Đại Đế biết rõ là không thể đánh lại được Long Vũ, lập tức y có ý định dừng lại.

- Nếu như người đồng ý, sau này ta sẽ nghe theo người.

Đột nhiên Huyết Anh Đại Đế nói.

Long Vũ không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng. Trực giác nói cho hần biết sự tình trong chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

- Chẳng lẽ các phi tần của người bị hấn giở trò?

Trong lòng Long Vũ đã có phần xác định. Lập tức nói:

- Đại Đế, có phải như vậy không?

- Đúng vậy.

Sự tình đã đến nước này thì Huyết Anh Đại Đế cũng không muốn giấu diếm nữa, y trầm giọng nói:

- Đúng vậy, Tôn Thần đã âm thầm hạ Ác Thần Cổ đối với các nàng. Nếu như trong vòng một tháng mà không tìm thấy thuốc giải thì thể tử của ta sẽ mất đi nhân tính trở thành một ác quỷ.

- Sẽ tìm ra biện pháp khác thôi.

Long Vũ an ủi nói.

- Không được.

Huyết Anh Đại Đế lập tức nói:

- Trong thời gian gần đây ta cũng đã thử qua rất nhiều biện pháp, nhưng lại không hề có một biện pháp nào thành công. Bây giờ thời gian không còn nhiều nữa, ngoại trừ Tôn Thần ra thì không ai có thể giúp nàng giải trừ Ác Thần Cổ.

- Haiz.

Long Vũ thở dài một tiếng, hướng sang Quang Minh Tôn Thần cười lạnh nói:

- Người quả nhiên là vô cùng thâm hiểm, ta thật sự rất bội phục người, người có thể vì chính bản thân mà chuẩn bị sẵn đường lui.

Quang Minh Tôn Thần hừ lạnh nói:

- Bản Tôn làm việc luôn có tính toán chưa bao giờ sai sót.

Long Vũ thoáng ngẩn người, chợt giật mình. Huyết Anh Đại Đế đứng bên cạnh lạnh nhạt nói:

- Chỉ trách ta không cẩn thận, nếu không sự tình đã không trở lên như thế này.

Long Vũ thở dài nói:

- Đại Đế, ta đối với chuyện của người rất đồng tình, nhưng chỉ có điều ta thật sự không thể tha cho Quang Minh Tôn Thần. Chuyện này quan hệ đến hàng tỷ sinh linh.

- Ta biết.

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Người có nguyên tắc của người, nhưng ta vì người mình yêu không thể buông bỏ được, bởi vậy ta đành phải đánh với người một trận. Mặc dù biết là sẽ chết, nhưng cũng là một cái chết có ý nghĩa.

Nghe xong lời Huyết Anh Đại Đế nói, Long Vũ cảm thấy vô cùng kính nể y, đây là loại người trọng tình trọng nghĩa. Nhưng mà hắn thật sự không muốn bỏ qua một cơ hội tốt như thế này.

Trận chiến hôm nay đã khiến cho Quang Minh Tôn Thần mất hết thể diện. Nếu như để cho hắn rời đi, lần sau muốn tìm một cơ hội tốt như vậy quả thực rất khó khăn.

- Tôn Thần, ta với người cùng thương lượng. Người tới giải trừ Ác Thần Cổ cho các phi tần của Đại Đế, ta cho người được chết một cách thống khoái, thế nào?

Long Vũ nghiêng đầu hỏi.

- Người cảm thấy như vậy ta có đáp ứng không?

Quang Minh Tôn Thần khẽ cười nói.

- Người sẽ đáp ứng.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Bởi vì người không có cơ hội để lựa chọn.

Thoáng dừng lại, Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Cho dù là có Đại Đế giúp người, thì các người cũng chẳng thể cùng ta chính diện đối kháng, không thể thay đổi kết cục được. So với việc để cho ta tra tấn khiến người thống khổ sống không bằng chết chẳng thà nhận lấy một cái chết thống khoái. Ta thậm chí có thể cho người tự kết liễu.

- Nói hay lắm.

Quang Minh Tôn Thần cười cười nói:

- Long Vũ, cho dù ta có chết đi thì cũng phải hủy diệt cái thế giới này.

- Rất có ý tứ.

Sắc mặt Long Vũ trở lên ngưng trọng.

- Hãy nghe ta nói.

Huyết Anh Đại Đế nói tiếp:

- Chỉ cần khi Ác Thần Cổ phát tác, thì trong vũ nội sẽ có hơn mười lăm người mất đi tình cảm, chỉ biết giết chóc, trở thành ác quỷ. Long Vũ, tới khi đó cho dù là người cùng với La Lâm cũng chưa chắc có thể ngăn cản được các nàng.

Vừa nghe được lời này, Long Vũ lập tức hoảng sợ vô cùng.

Sau một hồi suy nghĩ, Long Vũ nói:

- Đại Đế, ta có thể để cho người dẫn Tôn Thần đi, nhưng trước khi đi ta cần phải phong ấn lực lượng trong cơ thể hắn.

Nói xong Long Vũ quay sang Quang Minh Tôn Thần nói:

- Người có đồng ý không?

Quang Minh Tôn Thần do dự một lát cuối cùng cũng gật đầu nói:

- Được, ta đồng ý.

- Đại Đế, ta cho người thời gian mười ngày.

Long Vũ nói:

- Nội trong vòng mười ngày, ta không cần biết người dùng biện pháp gì, nhưng ta hy vọng người có thể biết được biện pháp giải trừ Ác Thần Cổ. Sau mười ngày ta sẽ đem hắn giết chết tại Thiên Ngoại Thiên.

- Đa tạ!

Huyết Anh Đại Đế cảm ơn...

Quang Minh Tôn Thần hét lớn:

- Người vẫn không chịu buông tha cho ta.

- Không sai.

Long Vũ nghiêm nghị nói:

- Người chỉ có thời gian mười ngày, trong vòng mười ngày người có thể tìm tất cả các biện pháp tránh thoát khỏi ta.

- Đại Đế, mười ngày là giới hạn mà ta có thể cho người.

Long Vũ nói:

- Ta không thể Tôn Thần quấy nhiễu tới cuộc sống an ổn của hàng tỷ sinh linh được.

- Ta hiểu, ta sẽ quý trọng thời gian mười ngày này.

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Ta nghĩ thời gian mười ngày cũng đã đủ rồi.

Nói thật, Huyết Anh Đại Đế rất hiểu con người Long Vũ, hắn có thể nhượng bộ như vậy là đã tốt lắm rồi.

Long Vũ nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn bước tới gần Quang Minh Tôn Thần lấy Cửu Châu Cự Long đem phong ấn gài lại. Trong cả quá trình Quang Minh Tôn Thần không hề có chút lực phản kháng.

- Đại Đế, việc này không nên chậm trễ, người hãy dẫn Tôn Thần đi trước đi. Nếu cần ta hỗ trợ việc gì thì cứ việc nói, không cần khách khí.

Long Vũ nói.

- Được, ta biết rồi.

Huyết Anh Đại Đế cảm tạ một tiếng rồi dẫn theo Tôn Thần lập tức rời đi.

.....

.....

Khi trở lại thế giới hiện thực thì chuyện tình xảy ra cũng đã được ba ngày. Long Vũ nói tất cả tình hình cho chúng nữ biết. Hơn nữa còn nói sau một thời gian hắn sẽ đích thân tới Thiên Ngoại Thiên kết liễu tính mạng của Quang Minh Tôn Thần. Còn về việc các phi tử của Huyết Anh Đại Đế, nếu giải được thì là cái tốt, còn không thì cũng chẳng còn cách nào.

Đương nhiên ba ngày nay hắn cũng không có được rảnh rỗi.

Hắn đi tới nơi thần Vận Mệnh, cùng với La Lâm thương thảo chuyện Ác Thần Cổ. Thần Vận Mệnh cùng La Lâm trả lời, sẽ nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết.

Trên cơ bản việc này cũng không có nhiều trở ngại.

Đối với lần này Long Vũ quả thật có chút mong chờ.

Đối với Huyết Anh Đại Đế, hắn thủy chung vẫn duy trì kính ý. Hắn tuyệt đối không muốn phát sinh bị kịch.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, hắn thấy Hàn Duyệt bộ dạng rầu rĩ không vui. Nàng một mình đi về phòng, Long Vũ cảm thấy tâm tình của nàng tựa hồ có chút sầu muộn. Hắn nói với mọi người một tiếng sau đó tiến vào phòng của nàng. Nàng mặc một bộ váy trắng dài, lẳng lặng ngồi trước cửa sổ, trong đôi mắt ẩn hiện ngấn lệ, giống như vừa mới khóc. Long Vũ chậm rãi bước tới cạnh nàng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hàn Duyệt quay lại nhào vào lòng Long Vũ nói:

- Anh Vũ, em nên làm gì bây giờ? Anh hay nói cho em biết, lúc này em nên làm cái gì đây?

- Đừng có gấp, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Em hãy từ từ nói.

Long Vũ đem nàng kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng an ủi:

- Dù trời có sập xuống thì vẫn còn có anh bên cạnh em.

Hàn Duyệt gật gật đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào nói:

- Anh Vũ, cha của em không muốn trở thành một người tu đạo.

- Thế là sao?

Long Vũ nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ cha em muốn làm một người bình thường?

Hàn Duyệt nhìn Long Vũ một cách si ngốc, nước mắt không ngừng rơi xuống:

- Đúng vậy, sau một hồi suy nghĩ cha em đã cự tuyệt đề nghị của em.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Em hẳn là sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cha em. Cha em đã có tuổi rồi, hẳn là sẽ có suy nghĩ của riêng mình.

Long Vũ đưa cánh tay ôm lấy vai nàng, Hàn Duyệt rúc người vào trong lòng Long Vũ, ngen ngào nói:

- Cha nói với em, người đã trên năm mươi tuổi rồi, người cố gắng phấn đấu cả đời, vất vả lắm mới có được một tập đoàn thương nghiệp. Cho tới nay, sự nghiệp luôn là niềm kiêu ngạo của người, người chính là trụ cột tinh thần của cả tập đoàn. Bây giờ lại là thời điểm mấu chốt nhất của tập đoàn, người không muốn bỏ dở giữa chừng, không muốn cứ như vậy mà buông xuôi.

Long Vũ nâng khuôn mặt nàng lên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn nói:

- Đúng vậy, người còn có sự nghiệp của người.

Hàn Duyệt dưới nụ hôn nồng nhiệt của Long Vũ, thân thể không tự chủ được khẽ run lên. Bất quá nàng mạnh mẽ không chế cảm xúc, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nên nói:

- Cha nói, người sống như hiện tại đã thành thói quen, thế giới tu đạo đối với người quả thật là quá mức xa lại, người sẽ cảm thấy không thú vị.

Giọng nói Hàn Duyệt run run:

- Anh Vũ, em lên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ em cứ đưa mắt nhìn người sống nốt quãng đời còn lại....

Nàng muốn nói nhưng lại thôi, trên khuôn mặt hiện lên thần tình vô cùng bi thương.

Long Vũ nhẹ nhàng nói:

- Nếu đã như vậy thì lần sau anh sẽ tới đó khuyên nhủ chú ấy.

Hàn Duyệt rúc đầu vào trong lòng nam nhân khẽ nói:

- Vâng, hy vọng anh có thể thuyết phục được cha.

Nói xong, Hàn Duyệt néo một cái vào mông hắn, rồi đứng lên, chiếc váy dài từ trên người nàng chậm chậm rơi xuống, để lộ ra một ngọc thể lả lướt tuyệt luân hiện ra trước mắt nam nhân.

Hàn Duyệt nhẹ giọng nói:

- Anh Vũ, đêm này anh là của em.

Long Vũ ôm lấy bờ em mềm mại của Hàn Duyệt, nhẹ nhàng đem nàng đặt giữa tại giường. Đôi mắt Hàn Duyệt nửa mở nửa khép, ôn nhu uyển chuyển. Long Vũ kim lòng không được, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, vuốt ve da thịt mềm mại, không sót bất kỳ chỗ nào.

Rất nhanh, dưới sự vuốt ve của nam nhân, thân thể mềm mại của Hàn Duyệt bỗng đỏ bừng, nhìn càng thêm kiều diễm.

- Anh Vũ, nhờ anh giúp chuyện của cha em.

Hàn Duyệt nói trong tiếng rên rĩ.

Long Vũ đem môi dán lên đôi môi anh đào của nàng, bắt đầu kịch liệt tấn công. Hàn Duyệt nhiệt tình hôn trả nam nhân. Bởi vì kích động, thân thể mềm mại của nàng không ngừng run rẩy.

Thân thể Hàn Duyệt càng lúc càng nóng rực, giờ phút này nàng đã lâm vào ý loạn tình mê. Thân thể Long Vũ đột nhiên đặt lên phía trên thân thể mềm mại của nàng, động thân đem cây hắc thương đâm vào. Hàn Duyệt không thể kìm nén, nhẹ nhàng phát ra tiếng hứ nhẹ, khuôn mặt nàng vì ngưỡng ngừng mà đỏ bừng.

Từng đợt khoái cảm ập đến, khuôn mặt Hàn Duyệt đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy tình ý. Nàng tựa vào ngực nam nhân, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Long Vũ ôn nhu vuốt tóc nàng, thấp giọng nói:

- Tiểu Duyệt, tâm tình bây giờ tốt hơn rồi chứ?

Hàn Duyệt dịu dàng nói:

- Đúng vậy, với anh một chỗ, tâm tình thay đổi rất nhiều.

Long Vũ nhẹ nhàng hôn lên cổ trắng ngần của nàng, cười nói:

- Nhớ kỹ, sau này không quản chuyện gì xảy ra, cứ nói cho anh biết, anh sẽ thay em giải quyết.(Biên: ăn con gái người ta chính là giải quyết việc đau đầu

)

Đột nhiên, Long Vũ cảm giác được ngoài cửa có người. Hắn do dự một chút, vỗ vỗ bờ hông nữ nhân:

- Em nghỉ ngơi trước, anh ra ngoài chút việc.

Ban đêm yên tĩnh, Long Vũ đứng ở trên đỉnh Thái Huyền Sơn, nhìn trăng sáng lạnh lẽo trên không trung, bộ dạng như đang đợi một người. Không bao lâu, Bàn Chiến lặng lẽ xuất hiện phía sau hắn.

344. Chương 9: Nữ Thần Muốn Thí Hôn

Lúc sau, Quang Minh Tôn Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, hoang mang, suy nghĩ đại sự, chính là tính mạng của hắn. Bàn Chiến là kẻ không đáng tin nhưng trước mắt phải cùng bắt tay hợp tác với hắn.

Quang Minh Tôn Thần đưa ly rượu lên cao, uống cạn một hơi. Sau đó lập tức lắc đầu, thở dài:

- Thật không ngờ ta lại có ngày này.

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu, không còn con đường nào khác, bắt buộc phải tiếp tục.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, y lẩm bẩm:

- Đây là cơ hội cuối cùng, tất cả đều phải kết thúc.

- Cho nên, người hắn phải tham gia một trận huyết chiến...

Bàn Chiến đột nhiên xuất hiện.

Quang Minh Tôn Thần trợn mắt, tò mò:

- Không phải người đã đi rồi sao?

Bàn Chiến đáp:

- Đột nhiên ta nhớ một chuyện... Sau này, tập trung nghiên cứu khoa học, người có biết trình độ khoa học kỹ thuật phát triển đến mức nào rồi không?

Quang Minh Tôn Thần sửng sốt, tươi cười:

- Ta không rõ lắm. Người cũng biết, bọn họ và ta luôn chia cách.

Bàn Chiến nhìn Quang Minh Tôn Thần mang theo vẻ thương hại:

- Đúng là phé nhân. Chẳng lẽ người không nghĩ sống chung với họ lúc nào sao?

- Ta cũng từng nghĩ, nhưng vô dụng...

Quang Minh Tôn Thần nửa khóc nửa cười. Mong là sẽ được vậy.... lắc đầu...phủ nhận....mỉm cười...:

- Người muốn sao?

Bàn Chiến hơi hé mắt, khóe môi mỉm cười:

- Người đã hiểu lầm ý ta rồi?

Quang Minh Tôn Thần cười cười:

- Thật sự ta đã từng nghĩ đến. Còn có phi tử của Huyết Anh Đại Đế. Chính là...

- Có tâm không có đảm.

Bàn Chiến đáp:

- Cho nên ta mới nói người làm một tên thần thất bại.

Quang Minh Tôn Thần cười:

- Chính là thỏa đáng bọn chúng.
- Nghĩ biện pháp do thám. Ta hi vọng có thể nắm rõ lực lượng khoa học kỹ thuật.

Bàn Chiến nói.

- Ta sẽ cố, nhưng không thể đảm bảo.

Quang Minh Tôn Thần đáp:

- Chuyện này không thể chắc chắn được.
- Người cố hết sức là được, nhưng không được buông lỏng. Nhất định phải chính xác tuyệt đối.

Bàn Chiến lẳng lặng:

- Việc này rất quan trọng.

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười:

- Yên tâm, ta sẽ cố hết sức.
- Nếu người có thể làm tốt việc này, tương lai sẽ có lợi cho người.

Bàn Chiến nghiêm túc nói:

- Ta vốn chỉ muốn đi ngao du thiên địa, sớm đã chán ghét vũ nội này.

Quang Minh Tôn Thần lắc đầu cười:

- Xem ra có được sự bất tử chưa hẳn là điều tốt.
- Cái gì tồn tại cũng có nguyên do của nó...

Bàn Chiến mỉm cười.

Quang Minh Tôn Thần ủng hộ:

- Dù sao đi nữa, có được sự bất tử cũng là một vinh hạnh đặc biệt.

Bàn Chiến nghe vậy, hai mắt dần dần băng lạnh, không còn tươi cười nữa mà thần nhiên đáp:

- Người chưa thể hiểu được ý nghĩa của nó. Người cũng không hề biết tại sao mình có sự bất tử.

Bàn Chiến chế giễu, trong lòng Quang Minh Tôn Thần thấy khó chịu nhưng vẫn cười nói:

- Tóm lại ta rất vui, ta thấy rất thích.
- Đáng tiếc, lửa của người đã lụi tàn.

Bàn Chiến cười như không cười:

- Muốn có được sự bất tử còn phải cố gắng nhiều.

Quang Minh Tôn Thần cau mày:

- Không cần lo, ta sẽ tự giải quyết, ta sẽ hấp thụ tinh hoa của ngọn lửa Quang Minh lần nữa. Đúc lại mối lửa.

Bàn Chiến nghe xong cảm thấy nao nao, che mặt giọng giễu cợt:

- Hi vọng thế, nếu đừng làm ta thất vọng, sau này người sẽ có tiếng nói ở cái vũ nội này.

Quang Minh Tôn Thần mỉm cười:

- Dưới một người trên vạn người, ta có sao không làm.
- Không sai!

Bàn Chiến hướng mắt ra bầu trời xa xôi, mơ hồ có thể thấy được núi non:

- Lùi một bước để tiến trăm bước, người rất thông minh. Cứ như vậy người sẽ rất có tương lai.
- Ta ngày càng thích Long Vũ.

Bàn Chiến mỉm cười:

- Ta rất thích hẳn một số điều.

Quang Minh Tôn Thần chau mày, nhìn Bàn Chiến không cảm xúc.

Bàn Chiến cười như không cười:

- Được rồi, không nên nghĩ ngợi. Long Vũ nhanh chóng sẽ đến tìm người, người tự lo thu xếp đi. Đây là cơ hội cuối cùng cho người. Tương lai, vận mệnh của người là lúc này đây. Nếu thất bại, ta sẽ tự mình giết chết người trước mặt Long Vũ.

Quang Minh Tôn Thần rung mình, nghe ra sự thật trong lời nói của Bàn Chiến:

- Ta hiểu...

Sau khi Bàn Chiến bỏ đi, Quang Minh Tôn Thần bắt đầu bày binh khiển tướng, điều động toàn bộ quân đoàn Thiên Ngoại Thiên, thậm chí huy động cả lực lượng vũ trang của quân đội. Quang Minh Tôn Thần giám sát toàn bộ mọi việc, trong lòng đầy tự tin.

Hắn tin rằng, lần này tuyệt đối thành công.

Giết chết Long Vũ là bước đầu tiên.

Tương lai, mục tiêu thứ hai của hắn chính là Bàn Chiến.

Quang Minh Tôn Thần tuyệt đối không chịu khuất phục. Bất kể ai, cho dù là Bàn Chiến.

Hắn mới là vũ nội chí tôn.

- Ha ha, ta sẽ thành công...

Trong không gian tĩnh mịch, hắn mỉm cười, một ý tưởng tuyệt vời.

.....

....

Long Vũ vẫn không hay Thiên Ngoại Thiên xảy ra biến cố lớn. Hôm nay là ngày thứ bảy, hắn tính toán ngày mai sẽ từ Huyền Môn xuất phát.

Hắn đi trước cùng thần Vận Mệnh, phối hợp cùng La Lâm. Giải quyết Ác Thần Cổ pháp môn sau đó đi tìm Huyết Anh Đại Đế. Không hiểu tại sao, trong lòng y cảm thấy sự bất an ngày một lớn dần.

Sau bữa cơm chiều, Kim Phượng đến, báo rằng mẹ của nàng là Thiên Âm có lời, phiền Long Vũ đi qua một chuyến.

Long Vũ không hỏi nhiều. Chính Kim Phượng đứng ở ngoài, để Long Vũ một mình gặp Thiên Âm.

Long Vũ mỉm cười, bước vào phòng của Thiên Âm. Không gian tràn ngập mùi hương thơm, đưa tay vén lớp màn che, lộ ra không gian thanh lịch, xa hoa, trong như một phòng ngủ. Đây là căn phòng được bài trí tựa như Ngũ Thái Cung tại Phượng sào. Bài trí độc đáo, đa dạng.

Long Vũ nhìn thẳng phía cuối tường, màn tơ khinh vân, khiến người ta hướng tới giường lớn, không khỏi sáng ngời, nhất thời lay động tâm trí.

Tú lệ kiều diễm đích thị là Thiên Âm, áo ngủ màu hồng nhạt, tư thế mê hồn, bờ mông tựa tại giường lớn, đôi mắt hút hồn, trông thấy hắn lại hiện ra sự vui vẻ.

Đôi chân Long Vũ bước trên không, tiến gần trước giường, nghiêng mình trước tiên cảnh. Nữ nhân mặc hồng nhạt sa y như núi xuyên pháp phồng, thân hình lả lướt mềm mại....khiến tim hắn đập nhanh hơn.

Long Vũ cảm giác lạ kì.....

Thiên Âm xinh đẹp, nhẹ nhàng cười cười, mặt nhẵn hơi liếc hần:

- Anh Vũ đây sao?

Long Vũ tiêu sái cười, đặt mình ngồi xuống, ánh mắt nhìn thân thể nàng nói:

- Thiên Âm, càng ngày càng đẹp.

- Là sao?

Sắc hồng lan nhanh trên mặt Thiên Âm, vẻ kín đáo, ngập ngừng âu yếm trước nam nhân:

- Còn không phải tại anh.

- Ha ha.

Long Vũ cười một tiếng, khoe miệng tỏa quang sắc:

- Thiên Âm, thật sự càng ngày càng hiểu anh, thai nhi thế nào rồi?

Thiên Âm ngồi dậy, thân thể mềm mại cử động, đường cong ba vòng phập phồng mãnh liệt, một hương say đắm lòng người theo gió tỏa ra làm tâm thần Long Vũ nhộn nhạo. Nàng bỗng nghiêm túc, lẳng lặng nhìn Long Vũ:

- Anh Vũ, em cho Kim Phượng gọi anh lại đây, chính là muốn anh đặt tên cho con.

- Đã sắp sinh rồi sao?

Long Vũ hỏi.

- Không...

Thiên Âm đáp:

Phượng tộc thai nhi phải cần ba năm mới ra đời.

Thiên Âm hạ giọng, tiếp tục:

- Theo quy củ của Phượng tộc, con phải có tên, cũng là để thiếp báo với các Trưởng Lão, lấy tên họ.

Long Vũ thu hồi tươi cười, nghiêm túc đáp:

- Ủ... Anh biết...

Thiên Âm nhìn Long Vũ, mong ngóng câu trả lời:

- Anh Vũ, con của chúng ta trong tương lai sẽ trở thành vương giả của vũ trụ này không?

Long Vũ lập tức cười nói:

- Đương nhiên, con chúng ta tự nhiên sẽ là vũ nội chí tôn. Điểm này không thể hoài nghi.

Thiên Âm nghe vậy, mắt sáng lên, cảm giác vui sướng lan tràn khắp cơ thể, nụ cười rạng ngời, nhón nhạo nhu tình:

- Anh Vũ, anh thật tốt.

- Đúng rồi anh Vũ, đứa nhỏ này là con trai. Em có thể cảm nhận được. Trong cơ thể nó nhất định có một sức mạnh cường đại. Em sẽ tìm một đám cho nó.

Thiên Âm cười nói.

Long Vũ trầm giọng:

- Không tốt lắm, nó còn chưa ra đời..... đã có ai đâu mà đính hôn. À mà em đã chọn được người sao?

Thiên Âm nghe vậy, cười tươi như hoa, khẽ che miệng, mắt giảo hoạt, cười duyên:

- Anh chọn đi... Anh là cha nó mà.

Long Vũ khẽ cười, duỗi tay ôm nữ nhân vào lòng, miệng hôn môi hồng, tay kia lại sờ soạn bên trong áo, nhẹ nhàng khiêu khích. Một sự kích thích mãnh liệt, Thiên Âm mở to mắt, mí nhãn lay động.

- Con gái của Phương tộc trưởng lão thế nào?

Thiên Âm thở gấp.

- Có thể...

Long Vũ tiếp tục sờ soạn:

- Cái quan trọng là con chúng ta thích.

- Con sẽ thích.

Thiên Âm nói:

- Con rất giống chàng, chỉ cần xinh đẹp, không thể cường nổi. Đại dâm tặc sinh tiểu dâm tặc.

- Có người nói con thế sao?

Long Vũ hừng hực, ôm nàng đè lên...

Nếu là người bình thường, mang thai không thể giao hoan. Nhưng với Thiên Âm, không có bất kì trở ngại. Nhất định inh cái quyền hưởng lạc hoan ái.

Một lúc sau, thần tình Thiên Âm đỏ ửng cùng nụ cười xấu xa của Long Vũ.

Thiên Âm gối lên cánh tay Long Vũ, khuôn mặt hoan ái, trong đôi mắt vẫn lưu lại dục vọng cùng ôn nhu, nàng ni non:

- Anh thật hư, phụ nữ có thai cũng không buông tha.

- Em có thích không?

Long Vũ đắc ý cười to:

- Nói một đằng làm một nẻo.

Trong chốn lại bắt đầu cuộc chiến, Thiên Âm vận vẹo cơ thể mềm mại, không ngớt lời xin, chờ đợi Long Vũ ngừng tay, phong tình vận chuyển lừm ỳ, bỏ tay khỏi người ỳ, ôn nhu nói:

- Đừng...! Chúng ta còn bàn chuyện....Anh Vũ, ngoài em ra, anh còn có con với các chị em nào nữa?

Long Vũ sững sờ:

- Anh chưa nghĩ tới.

Thiên Âm lạnh lùng, cắn răng:

- Anh Vũ, anh là người phi phạm, không chỉ là chí tôn của vũ nội mà toàn bộ vũ ngoại vũ ngoại, không gian vũ trụ đều thuộc quyền hạn của chàng. Quyền uy vô cùng lớn, con cái anh thừa kế tất cả điều đó. Anh phải nhớ kĩ, con trưởng có quyền lớn nhất.

Long Vũ hiểu rằng, câu nói cuối cùng của Thiên Âm dụng tâm chính là quyền lực của hắn.

Hơn nửa đêm, tìm mình đến hắn là vì chuyện này.

Long Vũ có chút buồn bực.

Thiên Âm thấy Long Vũ trầm mặc, khác với bình thường, đưa tay chỉ xoa nhẹ, chỉ ngực Long Vũ:

- Đừng suy nghĩ nhiều, em không có ý gì khác ngoài lo lắng cho ạm. Anh là người thân nhất của em... Em mãi mãi yêu anh.

Long Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng hôn nàng:

- Anh minh bạch, Thân ở vòng xoáy quyền thế đều là như thế sao? Anh chỉ hi vọng nữ nhân, thân nhân của mình sẽ không bị quyền thế, tiền tài che mắt... Quan trọng nhất là nghĩa tình...

Hắn cảm thấy bất an, ngẫm lại các triều đại mà lo lắng.

Long Vũ không phải hoàng đế.

Nhưng thế lực của hắn lại gấp trăm lần, nghìn lần.

Thiên Âm nỉ non:

- Yên tâm.... Em sẽ không như vậy. Nếu được, em mong một cuộc sống an nhàn nhưng em không cam lòng nhìn con cái mình không có thân phận, địa vị....

Nói xong, nàng nằm ấm áp trong lòng Long Vũ.

Long Vũ cảm giác một nữ nhân yếu mềm lại suy tính khao khát quyền lực đến vậy, chuyện này ắt hẳn không bình thường.

Quả nhiên, Thiên Âm đẩy Long Vũ ra, khẽ nói:

- Anh Vũ, anh tới đây sờ con của chúng ta xem...

Long Vũ duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve nữ nhân, sờ xuống bụng có thể cảm nhận được hơi thở, nhịp đập thai nhi.

- Một đứa trẻ khỏe mạnh.

Long Vũ khẽ cười.

- Thiên Âm, nhớ kĩ, em sẽ được hưởng phúc nhờ con.

Long Vũ nói.

Thiên Âm ánh mắt mê hồn. Cười nhẹ một tiếng:

- Anh Vũ, đây là lời hứa hẹn sao?

Long Vũ thâm ý nhìn trời, có vẻ cười cười:

- Em nói đi?

Ánh mắt Thiên Âm long lanh, mê hồn:

- Em tin.

Long Vũ nghe vậy, cười nói đứng dậy:

- Được....Cứ vậy đi...Tên con là....Sau khi trở về từ Thiên Ngoại Thiên anh sẽ nói cho Em biết. Em cũng đừng suy nghĩ nhiều.

Thiên Âm thanh nhã cười cười:

- Em biết.

...

...

Sớm hôm sau, Long Vũ cùng mọi người thực hiện kế hoạch. Hắn giao phó Huyền Môn cùng an toàn của thế giới sự thật cho Hương Hương. Hi vọng nàng có thể gánh vác được.

Đường Hương Hương nghiêm túc, đảm bảo sẽ không phụ lòng Long Vũ.

Xong việc, Long Vũ từ biệt mọi người, hành trình tới Thiên Ngoại Thiên.

Hắn có cảm giác bất an.

Tiến vào Thiên Ngoại Thiên được một lúc, Long Vũ lập tức tới kết giới của thần Vận Mệnh. Lúc này, khác với lần trước, cảm giác thân thể bị một lực mạnh cản lại.

Long Vũ từ từ đáp xuống, hẳn là kết giới này đã được La Lâm gia cố. Đây là sự kết hợp của sức mạnh và khoa học. Ngay cả y cũng phải mất ít khí lực mới có thể giải quyết.

Nhưng lúc này, kết giới tự hành mở ra.

Đồng thời, xuất hiện âm thanh của nữ thần Vận Mệnh.

- Long Vũ, vào đi, tôi chờ anh...

Nghe vậy, Long Vũ nhanh chóng tiến vào.

- Thanh âm của cô thật đẹp...

Long Vũ say lòng nói.

Nữ thần Vận Mệnh thấy vẻ mặt mê mẩn của Long Vũ không khỏi khẽ cười một tiếng:

Sao? Anh dường như là vũ nội chí tôn, lại chưa từng nghe thanh âm như vậy sao?

Long Vũ không cảm nhận được khí tức của La Lâm, hỏi nữ thần Vận Mệnh:

- Sao không thấy La Lâm?

Nữ thần tỏ vẻ tươi cười:

- Sao? Anh nghĩ tới miu miu bé nhỏ của mình à?

- Chúng ta là anh em thân thiết.

Long Vũ cười nói.

Nữ thần Vận Mệnh hưng trí hơn người, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười cạnh Long Vũ:

- Ha Ha, anh ra sao, La Lâm đã nói cho tôi hiểu rất rõ, cái gì gọi là anh em? Quan hệ khác giới, sẽ xuất hiện chân chính hữu tình sao?

- Đương nhiên.

Long Vũ nói.

- Sao cơ?

Nữ thần cười như không cười nhìn Long Vũ.

- Đương nhiên là có, như hai ta vậy.

Long Vũ nói cầm tay nữ thần Vận Mệnh:

- Hay cô cảm thấy giữa chúng ta có thông cảm?

Nữ thần Vận Mệnh buông tay Long Vũ, nhảy nhót về phía trước. Long Vũ ham muốn, lao qua.

Ở đây, không có nữ thần, cũng không có vũ nội chí tôn. Chỉ có đôi nam nữ cãi lộn, vui cười, đúng là không gian nồng đậm phong tình.

Vui đùa vờn bắt, Long Vũ hướng về phía nữ nhân đuổi theo, bỗng nữ thần quay đầu lại hỏi, kết quả nửa mặt úp ngay trên bầu vú nàng, cả thân mình đổ xuống nằm đè lên nàng.

Mặt kề mặt, bốn mắt nhìn nhau, thân thể cọ sát, hai người đều sửng sốt, nữ thần gắng gượng đẩy Long Vũ ra. Nhưng nàng sao có thể, một thân thể mềm mại, điệu đà bị ghì chặt trước một người to lớn.

Mùi thơm trên người nữ thần làm cho Long Vũ mê mẩn. Thân hình mềm mại đầy đặn cùng khuôn mặt xinh đẹp như ngọc phát ra mỹ lực động nhân tâm, làm cho bất kỳ nam nhân nào cũng đều say mê.

- Đứng lên...

Nữ thần uốn éo thân mình, thân mình đầy đặn lả lướt bên dưới mình Long Vũ. Long Vũ bất động không biết là vô tình hay cố ý.

Lúc này đây, nữ nhân cũng cảm nhận được mùi hương đặc hữu của nam nhân, tim đập tai nóng, cả người rục lên, toàn thân mệt mỏi, yếu mềm.

- Nói cho tôi biết La Lâm đâu?

Long Vũ hỏi.

- Hừ.

Nữ thần hừ nhẹ một tiếng:

- Anh chỉ nhớ cô em gái của anh sao?

Nữ thần hừ nhẹ, Long Vũ sững sờ hạ xuống, cười nói:

- Sao? Cô ghen à? Không phải khó chịu chứ, trong lòng có tôi sao?

- Hì hì...

Long Vũ râm dăng cười, lập tức cúi xuống ngửi ngửi mùi hương trên người nữ thần. Sau đó hắn bất ngờ đột kích đôi môi anh đào của nàng..

Nữ thần Vận Mệnh từ chối nhưng không cách nào thoát khỏi Long Vũ, rơi vào tay giặc. Khi đó, trong đầu nàng tự hồ trống rỗng. Nàng không còn muốn làm gì nữa, chỉ để yên hưởng thụ. Nàng như kiệt sức, hơi thở gấp rút.

Long Vũ mút vào liên tục, không ngừng sinh ra vị ngọt ngào của nước bọt, hai tay thì không ngừng vuốt ve thân hình như xà tinh của nàng.

Lần đầu tiên được hưởng thụ nguyên vẹn cơ thể nàng, Long Vũ cảm thấy rất kích thích.

Một cảm giác ngứa ngáy lan tràn khắp cơ thể nữ thần, toàn thân khó chịu, khoan khoái khó tả.

Bàn tay Long Vũ không ngừng sờ vuốt mọi thứ. Ngay cả bàn tay đang đỡ nàng cũng hướng tới vuốt ve bờ hông, nữ thần phát ra từng tiếng nhỏ mê người.

Long Vũ như đạt được mục đích, bàn tay xuôi xuống tiếp cận vùng cấm địa. Đột nhiên, nữ thần miễn cưỡng, mở to mắt, hai chân uốn éo:

- Không thể...

- Chúng ta nên dừng ở đây thôi...

Nàng dùng tay có hết sức cản bàn tay của Long Vũ.

Long Vũ thoảng do dự, tạm thời buông tha cho vùng kín của nàng. Lại tiếp tục sờ ngực nàng.

Nữ thần nhắm mắt lại, thả mình, mặc cho hắn vuốt ve.

Một lúc sau, nữ thần mở rộng đôi mắt to, phong tình vô hạn, liếc nhìn Long Vũ, vẻ mặt đổi hờn, vừa hận vừa âu yếm:

- Cho tới bây giờ, tôi không thể ngờ, sẽ bị một nam nhân chiếm đoạt.

- Chẳng lẽ kưng thích nữ nhân?

Long Vũ cười.

- Tôi địa ngục đi.

Thần Vận Mệnh chạm rãi nói:

- Anh mới thích nam nhân ý.

- Ha ha, tôi chỉ thích nữ nhân thôi, kưng là người nữ nhân như vậy.

Long Vũ không khách khí, vòng tay ôm eo nữ thần, giúp nàng đứng dậy, đem nàng ôm vào trong ngực ôn nhu:

- Sự việc hôm nay không thể trách anh, thực sự anh không kiềm chế được...

Khuôn mặt nữ thần đỏ ửng, nhìn Long Vũ chăm chăm, giống như còn vui mừng, cắn yêu lên vai hắn, tỏ vẻ bướng bỉnh, cười đùa:

- Nếu em dâng mình cho anh, anh nguyện ý từ bỏ tất cả nữ nhân bên cạnh sao?

Long Vũ nhìn nàng, ôn nhu đáp:

- Không, nhưng anh cũng không bỏ em.

Nữ thần Vận Mệnh lườm yêu hắn:

- Anh đó, cái gì cũng muốn, đúng là dê cụ...

- Ha ha...

Nữ thần nở nụ cười.

- Cười cái gì.

Long Vũ hỏi.

- Đột nhiên em nghĩ, nếu như em theo đuổi và cướp đi tất cả nữ nhân của anh, anh sẽ ra sao?

Nữ thần cười nói vui vẻ.

- Muốn chết sao?

Long Vũ cười ta, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nữ thần vội vàng chạy đi.

Long Vũ sóng vai đuổi theo nữ thần.

Nữ thần thấy hắn đuổi theo, cũng hồ hởi nói:

- La Lâm đi tìm thuốc, đó là dược thảo khắc chế tốt nhất của Ác Thần Cổ. Khuya hôm nay cô ấy sẽ trở lại, không cần lo lắng.

- Vậy à.

Long Vũ trả lời, sóng bước cùng nàng, không nói gì không làm gì nhưng lại có cảm giác rất khác với trước.

Thời gian tại ôn nhu như dừng lại, nữ thần dừng bước, nháy mắt, hướng về phía Long Vũ:

- Huyết Anh Đại Đế bị Quang Minh Tôn Thần cầm tù, anh chưa biết sao?

Dứt lời, Long Vũ hỏi:

- Chuyện khi nào?

- Đã mấy ngày rồi...

Nữ thần nói:

- Hiện giờ toàn bộ Thiên Ngoại Thiên đều trong tay Quang Minh Tôn Thần. Chuyện phiến toái của anh đã đến.

Nữ thần nói.

Long Vũ quay mình, cảm nhận được thâm ý của nữ thần, cười vang:

- Em cảm thấy đây có phải là một chuyện phiến toái không?

- Đương nhiên...

Nữ thần đáp:

- Thế lực của Thiên Ngoại Thiên không thể xem thường.
- Nữ thần, anh có một cảm giác hôm nay em rất khác.

Long Vũ nói:

- Lần đầu tiên gặp, em rất lạnh lùng nhưng hôm nay, trái lại em rất thân thiết... Có thể nói cho anh biết, chuyện gì đã xảy ra?
- Vì La Lâm.

Nữ thần cười nói:

- Mấy ngày này ở cùng với nhau, bọn em chỉ nói về anh. Trong mắt cô ấy, chàng là một hoàn mỹ nam nhân. Hơn nữa, đối với anh em cũng rất chờ mong. Nhưng em chỉ cảm thấy, anh đúng là một con dê già.
- Là sao?

Long Vũ cười nói:

- Được em khen, anh càng muốn....

Long Vũ liền lẩn qua, tính kích thích nữ thần.

Nữ thần sớm đã có chuẩn bị, vội vàng chuồn đi:

- Nếu có một ngày, em không muốn nắm vận mệnh của người khác, em sẽ xem xét hôn thữ với anh.
- Thí hôn?

Long Vũ sững sờ:

- La Lâm kể cho em.
- Đúng vậy.

Nữ thần gạt đầu:

- Từ xưa, em đều ăn trên ngồi trước, đã quen một mình. Hiện giờ, em muốn xuống dưới chơi.

Long Vũ lộ vẻ cười như không cười, hai mắt nhìn nữ thần như hoa như ngọc, ánh mắt giảo hoạt, thoáng chốc liếc nhìn thân thể nữ thần:

- Xuất thủy sao?

Nữ thần thấy ánh mắt Long Vũ, đỏ mặt:

- Anh nói nhăng quậy gì đó?

Long Vũ cố ý do dự, hỏi thăm nữ thần:

- Anh đang nghĩ, nữ nhân nào cũng vậy, có cái gì khác? Nếu em khác với nữ nhân bình thường, như vậy anh sẽ không đồng ý thí hôn. Em không đủ tư cách...

Nữ thần tức giận, nghiến răng, mặt hồng hồng, sáng giọng:

- Nếu thương thể của em bình phục, nhất định em sẽ đánh cho anh sưng miệng.

Long Vũ cười to, chuẩn bị tiến lên thì cảm nhận được khí tức của La Lâm.

Tiếng bước chân ngoài cửa, La Lâm cười hì hì xuất hiện phía sau.

La Lâm đi đến cạnh Long Vũ, cười nói:

- Long Vũ ca ca, anh đến rồi....Báo cho anh tin vui, em đã tìm thấy quả Luân Hồi.
- Quả Luân Hồi?

Long Vũ sững sờ.

Nữ thần Vận Mệnh giải thích:

- Đây là thành phần chính của dược thảo... Tiếp theo để cho em. Nhưng mà giải dược này không chắc chắn là một trăm phần trăm.

- Vì sao?

Long Vũ giật hỏi.

- Trên lý thuyết, Ác Thần Cổ không có thuốc giải.

Nữ thần nói:

- Em và La Lâm đã tìm ra phương pháp nhất thời. Cơ bản có thể chữa khỏi chín mươi phần trăm.

- Vậy là đủ rồi...

Long Vũ nói:

- Còn hơn là không có hi vọng nào.

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

- Xem ra Quang Minh Tôn Thần đã chuẩn bị tử cục. Thật sự quá âm hiểm, âm hiểm hết mức.

Long Vũ cùng nữ thần nghe vậy, liếc mắt đưa tình, tâm ý tương thông, liền đi phân phối giải dược.

Hai giờ sau, La Lâm đem một đan dược màu lam giao cho Long Vũ:

- Có thể hòa cùng trà, uống vào vận công hấp thu dược hiệu. Hắn là chuyện nhỏ.

- Như thế rất tốt...

Long Vũ nói.

- Đại để hiện thế nào?

Long Vũ tiếp tục hỏi.

- Bị Bàn Chiến sử dụng phong ấn Bồ Thiên Thạch...

Nữ thần nói:

- Rắc rối lớn, Bồ Thiên Thạch rất khó phá vỡ.

- Em có cách không?

Long Vũ nói.

- Đương nhiên...

Nữ thần cười:

- Trên thế giới này, không ai ngoài em biết thứ đó. Anh lập tức cầu xin, em sẽ nói cho anh biết.

La Lâm nghe vậy, thấy rõ ẩn ý trong mắt nữ thần khi nhìn Long Vũ, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cười như không cười.

Nữ thần đi đến nói nhỏ với La Lâm vài câu, La Lâm nghe xong phong tình vạn chủng liếc nhìn Long Vũ cười "Xì".

Long Vũ:

- Hai người có ý gì đây?

- Long Vũ ca ca, nữ thần tỷ tỷ nói, anh vô lễ với chị ấy.

La Lâm cười nói.

Long Vũ toát mồ hôi, bị ta vô lễ chẳng phải là rất vinh quang mà may mắn sao?

- Hừ!

Nữ thần cười:

- Anh phải đảm bảo không nói chuyện này ra ngoài, em sẽ nói cho anh biết.

- Cái này thì anh làm được. Ngay cả lão Cường Thuần Khiết anh cũng không nói cho lão ấy biết.

Long Vũ trầm nghĩ, mấy chuyện xấu đương nhiên không thành vấn đề. Dù thế nào, hắn vẫn không biết chuyện xấu đó là chuyện gì. Nam nữ ân ái là chuyện xấu sao? Con bà nó, đây mà là chuyện xấu thì đàn ông FA với ngồi tù cả đám à

.

- Anh lại đây, thiên lý truyền âm...

Nữ thần khẽ cười với Long Vũ.

Long Vũ nghe vậy liền đi qua, đưa cả tai lên.

Ai ngờ nữ thần đột nhiên hung hăng, cắn lỗ tai Long Vũ:

- Ha ha, cắn chết anh, đại dâm tặc...

Long Vũ không nói được gì, điệu bộ của nàng, hoàn toàn không hợp với một nữ thần.

Rốt cuộc là có việc cần cầu người, Long Vũ cũng không nói.

Nữ thần cảm thấy rất hài lòng với thái độ của Long Vũ, mỉm cười, không khiến hắn khó xử. Cũng vì lo cho Huyết Anh Đại Đế, chỉ cách phá Bồ Thiên Thạch cho Long Vũ biết.

- Sao em biết Bàn Chiến cầu kết với Quang Minh Tôn Thần?

Long Vũ hỏi.

- Long Vũ ca ca, anh đã quên sao, em có rất nhiều thiết bị theo dõi ở Thiên Ngoại Thiên. Em còn ghi hình được âm mưu của chúng.

La Lâm đắc ý nói.

- Uk, không sai!

Long Vũ khích lệ:

- La Lâm, em là giỏi nhất.

Xong việc, nữ thần nói:

- Chuyện ở Thiên Ngoại Thiên anh phải tự giải quyết, em và La Lâm có việc phải làm không thể giúp được.

Long Vũ đưa mắt nhìn La Lâm.

La Lâm gật đầu:

- Long Vũ ca ca, em đã báo cho Thiên Dực Hổ, nó sẽ giúp anh. Về phần em, thật có lỗi, không đi cùng được. Dù sao chuyện này, anh cũng có thể tự mình giải quyết.

- Các người lúc đó không có thông dâm chứ?

Long Vũ cười cười.

- Đi chết đi...

Nữ thần hừ lạnh nói:

- Không thể nói chuyện đứng đắn với anh.

La Lâm mặt hồng hồng:

- Long Vũ ca ca, anh nói bậy gì đó, em sống là của anh, chết là của anh, em sẽ làm khác.....đấy?

- Bây giờ em không còn là người của anh.

Long Vũ cười:

- Hay là chứng minh cho anh xem.

- Không được, làm chính sự trước.

Nữ thần tức thì kéo La Lâm biến mất.

Long Vũ hừ:

- Lão tử ta chỉ nói đùa thôi mà, nữ thần, ta không thích phụ nữ lớn tuổi, ta đoán nàng là người già nhất vũ nội phải không?

...

...

Rời khỏi kết giới, Long Vũ thâm nhập vào Thiên Ngoại Thiên, vùng đất của Quang Minh Tôn Thần.

Bên kia sớm đã có chuẩn bị, đâu đâu cũng bố trí quân đội của Thiên Ngoại Thiên.

Long Vũ nhìn không chớp mắt, đi nhanh vào trong, thấy đại quân công tới, Long Vũ vung Thiên Sư pháp kiếm, vài con Vắn Thiên Thần Long gào rít bay tới.

Quân lính vội vàng vây chặt, với khả năng của họ muốn diệt từ Vắn Thiên Thần Long không phải chuyện dễ dàng.

Hiện có mấy vạn đại quân, trừ những đội đang vây công Vắn Thiên Thần Long ở ngoài. Toàn bộ chỉ huy ra lệnh, nhắm thẳng Long Vũ, dù đông hơn nữa, cũng không thể cản trở Long Vũ.

Long Vũ thân phát kim quang, tay cầm Thiên Sư pháp kiếm, đường kiếm vung ra mấy trăm người chết, toàn bộ không thể tiến gần đến hắn.

Chỉ chớp lát, Long Vũ quơ Thiên Sư pháp kiếm, lao về phía trước ngàn thước, đã muốn tiếp cận Quang Minh thần điện.

Quang Minh thần điện cao trăm trước, bầy bầy bốn chín sơn trụ kim long, đường lên có các bậc thang. Quang Minh Tôn Thần ngồi trên đó, bậc thang thứ nhất tiến vào đại điện có chừng năm vạn quân tinh nhuệ nhất bảo vệ phòng tuyến.

Quang Minh Tôn Thần hiểu rõ lính của hắn không thể ngăn cản Long Vũ. Mấy vạn lính trước mặt y mới chính là chủ chốt.

Huống hồ, năm vạn quân hiện đại tinh nhuệ cũng không thấm thía vào đâu.

Lúc này, đệ tử của Quang Minh Tôn Thần chạy vào khẩn báo:

- Sư tôn, Long Vũ mà người muốn giết đã tới...

Chúng tướng trong điện nghe vậy hoảng hốt, vội vàng đứng dậy nhìn ra ngoài.

345. Chương 10: Quang Minh Tôn Thần Tự Bạo

Quang Minh Tôn Thần quát:

Mọi người không cần lo lắng. Ta đã có đối sách.

Nghe vậy mọi người nhao nhao đứng thẳng.

Quang Minh Tôn Thần vung tay, năm vạn quân tinh nhuệ trước quảng trường đồng loạt khai hỏa, vô số đạo nguyên lực kết hợp thành mũi tên lao tới Long Vũ.

Long Vũ nhẹ nhàng cười, sử dụng hỗn độn nguyên lực, quanh mình tỏa Kim Hoàng Sắc.

Đồng thời tay cầm Thiên Sư pháp kiếm tung ra vạn đạo kiếm quang. Kiếm quang ứng chiến mưa tên, mũi tên như mất hết nguyên lực, nhũn ra giữa không trung, rơi lả tả.

Quang Minh Tôn Thần cắn chặt răng, ngửa mặt lên cười rộ:

- Quả nhiên lợi hại....Long Vũ rất mạnh, cùng lắm thì cùng chết.

Quang Minh Tôn Thần hét lớn, từ trong cung điện bay vút lên, lao tới tấn công Long Vũ. Long Vũ thấy hấn tấn công mình, không khỏi vô cùng kinh ngạc...

Ban đầu hấn nghĩ Quang Minh Tôn Thần muốn dùng thuộc hạ để tiêu hao nguyên lực của hấn. Nhưng hấn không ngờ là Quang Minh Tôn Thần tự thân xuất chiến.

Quang Minh Tôn Thần cũng không đáng là đối thủ của Long Vũ. Rốt cuộc không hiểu hấn tính toán như nào, không thể hiểu nổi.

Long Vũ phi thân, trong chớp mắt hình thành vô số ánh địa quang nhọn hoắt đâm thẳng Quang Minh Tôn Thần. Quang Minh Tôn Thần vung tay đẩy nhưng không được, bị Thiên Sư pháp kiếm đâm trúng bàn tay. Quang Minh Tôn Thần đau đớn cực độ, kêu la vang trời.

Long Vũ tung chưởng tiếp theo, từ trên không đuổi tay chụp lấy Quang Minh Tôn Thần như là muốn bắt sống.

Quang Minh Tôn Thần cười trừ, lấy Đại Quang minh thánh kiếm đâm Long Vũ. Long Vũ không di chuyển chỉ tránh né.

Quang Minh Tôn Thần hét nhỏ một tiếng. Trên không trung, nhiệt hỏa của Đại Quang Minh thánh kiếm tạo thành một mũi kiếm nóng chảy, tung đòn chém tới Long Vũ ở dưới.

Long Vũ trầm xuống, vội vàng chuẩn bị thủ.

Đồng thời, quân lính xung quanh vây lại tấn công, hơn trăm đạo công kích bốn phương tám hướng. Long Vũ cười lạnh một tiếng, một chưởng khiến cả đoàn quân lùi bước. Chỉ trong chốc lát sức mạnh của hỗn độn nguyên lực tỏa sát khí nồng nặc, tướng sĩ dờ người cả ra.

Song chưởng tung ra, lực lượng bắt đầu dần ra, Long Vũ hét lớn một tiếng rồi vút lên cao, cả người cả kiếm hòa làm một, hình thành Kim Long lao tới tấn công Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần tự cho là mình chiếm ưu thế, cùng lao tới Long Vũ.

Tiếng nổ lớn vang lên chấn động cả trời đất.

Trong tiếng vang hô diên đại, toàn thân Quang Minh Tôn Thần hùng hực đại hỏa, rơi xuống mặt đất. Binh sĩ xung quanh bị ngọn lửa Quang Minh thiêu rụi hoàn toàn.

Quang Minh Tôn Thần trừng mắt, tiếp tục vây công Long Vũ, trong ánh mắt có sự kinh sợ, không tin sức mạnh Long Vũ lớn đến vậy.

Long Vũ thản nhiên:

- Tôn Thần, giao Đại Đế ra đây, ngươi không có sự lựa chọn nào khác. Ngươi không phải đối thủ của ta.

Quang Minh Tôn Thần tức giận, ghiến răng:

- Không đấu lại ngươi nhưng ngươi cũng đừng tự đắc... Ta là thủ lĩnh Thiên Ngoại Thiên, không thể bị đánh bại, ngươi cho rằng ngươi có thể đấu lại toàn bộ binh lực của ta?

Quang Minh Tôn Thần cười lớn, sau đó nhanh chóng lui về sau.

- Sợ rồi sao?

Long Vũ thản nhiên.

Quang Minh Tôn Thần cười diên đại:

- Người nghĩ ta và người ở đây làm gì? Ta chỉ muốn nâng cao sĩ khí, toàn bộ chiến sĩ của Thiên Ngoại Thiên sẽ noi gương ta, tự mình xuất chiến.

- Giết hắn.

Câu nói vang vọng không gian, hắc vận khí dương thương, toàn bộ chiến sĩ vọt tới.

Long Vũ khê quát, tạo ra vô vàn đạo kiếm quang nhằm thẳng Quang Minh Tôn Thần. Nháy mắt kiếm quang lao tới khiến Quang Minh Tôn Thần toát lạnh.

Quang Minh Tôn Thần thấy vậy, vội vàng dùng bảy tên chiến sĩ Thiên Ngoại Thiên làm lá chắn, ngăn cản kiếm quang kia, hóa giải nguy cơ của Quang Minh Tôn Thần.

Quang Minh Tôn Thần vội vàng chuồn đi.

Long Vũ không khỏi than thở, tiếp tục đánh lui quân đoàn.

- Long Vũ đúng là quái vật, muốn giết hại toàn bộ Thiên Ngoại Thiên...Đừng hòng...

Quang Minh Tôn Thần thoát khỏi nguy hiểm, nhiều lần kêu gọi Long Vũ dừng tay.

Long Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, càn quét máu:

- Người thật dễ tiện, ta bắt người sống không bằng chết.

Đang nói bỗng nhiên y có cảm giác lạnh gáy.

Vội vã chấn tĩnh, cảm nhận sự biến đổi của không gian nhưng chưa có bất cứ gì khác lạ.

Không biết tại sao, trong tim y lại cảm thấy bất an, cảm giác có gì đó đang tiến đến gần, cảm giác lạ lùng khiến y chuyển mình nhìn quanh nhưng không thấy gì.

Cảm giác ngày càng lớn dần, khiến y càng bất an, thậm chí cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên, Long Vũ lóe sáng, một ý tưởng lướt qua, thân mình không khỏi chấn động, hắc thầm nghĩ: “Là Bàn Chiến, xem ra chính là hắn.”

Long Vũ biến sắc, quát lớn một tiếng:

- Bàn Chiến đến rồi thì mau lăn ra đây?

Vừa dứt lời, hắc cảm giác được một cỗ khí tức tràn ngập địch ý. Khí tức này tuy cực kỳ yếu ớt, nhưng lại có thể cảm thấy được rõ ràng.

Y lạnh giọng:

- Bàn Chiến nếu muốn ra mặt thì sao còn muốn giả thần giả quỷ...

Thiên Sư pháp kiếm lập tức vung lên chém tới cự thạch gần đó.

Kiểm quang xé gió, trong nháy mắt biến thành mười đạo, đâm tới từ tứ phía.

Kiểm quang chạm tới cự thạch, liền nổ tung, cự thạch vỡ nát, một đạo bạch sắc trói lợi phát quang. Người này không phải Bàn Chiến cũng không phải Quang Minh Tôn Thần.

Đây là một dạng biến hóa của đệ tử Thiên Ngoại Thiên, chỉ thấy hai mắt đỏ, khoe miệng có hai răng nanh. Bộ mặt tái nhợt, nhìn không rõ ràng. Kỳ quái hơn nữa là quanh thân bao trùm vấy như kim giáp.

Người này là sự kết hợp của đạo thuật và khoa học kỹ thuật.

Vật thể kì lạ nhe răng trợn mắt nhìn Long Vũ, phóng lên cao triển khai công kích.

Long Vũ cười nhạt, thăm xem đang có chuyện gì. Hắc cảm giác đám dị hình này rất lạ. Nhìn bộ dáng, hắn là đã bị cải tạo qua.

Mắt thấy công kích lao tới tới, Long Vũ vung tay, Thiên Sư pháp kiếm chém tới dị nhân kia, tiếng kêu thảm thiết rồi tan thành mây khói.

Còn chưa kịp cười thì lại có việc lạ kì xảy đến.

Cái dị hình kia giống như chiến sĩ càng ngày càng nhiều không biết từ đâu tiến tới. Dù mất một người nhưng không làm họ sợ hãi. Thấy mùi máu tanh chúng càng trở lên hung hãn, từ bốn phương tám hướng lao tới, Long Vũ múa kiếm công kích xung quanh.

Long Vũ nhắm mắt, tay phải chỉ huy Thiên Sư pháp kiếm tạo vô số vòng cách ly hẩn với dị hình thái.

- Giết chết kẻ xâm lược.

Quang Minh Tôn Thần hét như trời giáng, kích động dị nhân. Dị nhân xuất hiện ngày càng nhiều. Long Vũ đảo mắt cũng thấy đến chín vạn, hơn nữa còn kết hợp đạo thuật với khoa kĩ khiến chúng rất mạnh. Tuy rằng tấn công của chúng không thể tổn hại Long Vũ nhưng càng kéo dài sẽ khiến sức lực kiệt quệ. Long Vũ triệu hồi ra sau con Vắn Thiên Thần Long.

Thần Long xuất chiến trong nháy mắt tấn công đám dị nhân.

Những tiếng nổ lớn vang lên không dứt.

Long Vũ cũng không nhàn rãi, vùng Thiên Sư pháp kiếm tiêu diệt vài chục dị nhân.

Nhưng dị binh không có vì thế mà rút lui, vẫn lao lên quên mình, hoàn toàn không biết sợ.

Chúng lao đến lên tục cho dù dẫm phải xác đồng đội.

Long Vũ nhú mày, thu hồi Thiên Sư pháp kiếm, tung chưởng từ lòng bàn tay, hỗn độn nguyên lực tàn phá dị binh quân đoàn.

- Âm âm...

Một tiếng vang vọng, mấy trăm dị binh bỏ mình.

Thế nhưng không thể cản nổi, chúng như thủy triều lên, lao tới không ngừng.

Phút chốc, mấy vạn quang năng cùng hướng tới phía Long Vũ.

Long Vũ thấy không ổn, vội thoái lui.

Giữ vững thân mình, hẩn thoảng do dự, thân hình chớp lên, trực tiếp lao vào dị binh, giết hơn mười mấy dị hình. Dị binh bất giác mọc cánh sau lưng, phóng lên lao tới Long Vũ. Long Vũ kinh ngạc, đồng thời triệu hồi Vắn Thiên Thần Long công kích tứ phía. Vắn Thiên Thần Long mạnh mẽ vô cùng, đánh tới đâu biến thành tro bụi tới đó, vô số dị binh tan thành mây khói.

Long Vũ trên không đột nhiên hét lớn một tiếng, quanh thân tỏa Hỗn độn chi hỏa vây quanh, dị binh thấy thế thoái lui không dám tiến lên.

Từ nguyên lực nguyên thủy nhất từ vũ trụ, mặc dù không có tiềm thức nhưng dị binh cũng cảm thấy sợ hãi.

Điện quang động, Long Vũ hóa thành rồng lửa, phóng tới hướng dị binh tàn phá. Kẻ thì tránh né kẻ thì hóa ra tro....

Quang Minh Tôn Thần không ngờ Long Vũ đạt tới cảnh giới này.

Hắn đã sai.

Nhìn thấy sức mạnh của Long Vũ, hắn vô cùng hối hận.

- Giết!

Quang Minh Tôn Thần vội vàng thúc giục.

Long Vũ chiến đấu kịch liệt. Dưới sự thúc giục của Quang Minh Tôn Thần, dị binh liều mạng lao tới, bất luận thể nào cũng không lùi bước.

Long Vũ vận Hỗn độn chi hỏa một lúc nguyên lực hao tổn vô cùng, y không hẩn không lo ngại, tình huống ngày càng bất lợi.

Nghĩ đến đây, hắn rung mình, quyết định tốc chiến tốc thắng.

Một tiếng gầm điên cuồng, hỏa diễm quanh thân bùng cháy, bốn bề xung quanh bị thiêu rụi.

Quang Minh Tôn Thần chờ đợi trong cũng điện cũng cảm thấy sức nóng.

- Đến lúc kết thúc!

Long Vũ cười lạnh, hỏa diễm sáng rực lên, hóa thành vô số sao băng, càn quét bốn bề.

Tiếng kêu thảm thiết bên tai.

Mấy vạn dị binh biến mất trong nháy mắt.

Quang Minh Tôn Thần ngây người.

- Đây là ân oán của bọn ta, thần dân Thiên Ngoại Thiên mau chóng rút lui.

Long Vũ nghiêm nghị:

- Tôn Thần giam cầm Huyết Anh Đại Đế, hi vọng các người có ngộ tính biết đúng sai.

Lời này vừa dứt khiến bốn bề bất ổn.

Thần dân Thiên Ngoại Thiên đã có sự nghi ngờ.

Quang Minh Tôn Thần vội quát một tiếng, khiến mọi người thôi bàn tán. Đồng thời hắn kêu gọi toàn bộ thần dân cầm vũ khí chống xâm lược.

Có lẽ đã bắt lực.

- Các người thoái lui.

Long Vũ nói:

- Tôn Thần đã cấu kết cùng Bàn Cổ tộc hãm hại Huyết Anh Đại Đế. Đừng để chúng lợi dụng. Chúng kiến cái chết của mấy vạn dị binh...tâm trí họ đã bị Tôn Thần khống chế, các người không thể xác định đúng sai, vậy hãy giữ trung lập. Lát nữa sẽ rõ thực hư mọi việc.

Dứt lời những người ủng hộ Huyết Anh Đại Đế thoái lui.

Có người dẫn đầu có kẻ theo sau.

Có lẽ đối với dị binh bất mãn.

Cho dù có chút ủng hộ Quang Minh Tôn Thần cũng lung lay, lui về sau.

Quang Minh Tôn Thần cảm thấy tất cả đều xa lánh.

Hắn nổi giận, gầm lên, lao ra khỏi cung điện. Đối diện với Long Vũ, ánh mắt cừu hận lóe ra.

Quang Minh Tôn Thần khó tránh trận chiến này, tức giận quát:

- Long Vũ, ngươi khinh người quá đáng, ta sẽ cùng chết với ngươi... Ta không thể tiêu diệt vũ nội nhưng có thể hủy diệt toàn bộ nơi đây.

Quang Minh Tôn Thần thiêu đốt ngọn lửa Quang Minh trong cơ thể, hắn tính đổi mạng. Hỏa khí rực lên khiến người ta càng kinh sợ.

Long Vũ lạnh cười:

- Ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. Đến lúc này, ngươi phải chết.

Nói xong, Long Vũ triển khai công kích, Quang Minh Tôn Thần tung ra đại công. Hai luồng nguyên lực chạm vào nhau, sét nổ vang trời. Mãn thiên quang tung tóe, cảnh sắc đẹp tuyệt nhưng khiến mọi người kinh hãi vô cùng. Giữa không trung, Long Vũ lui về sau, thần sắc nghiêm chỉnh. Quang Minh Tôn Thần toàn thân sáng chói đứng đối diện. Hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ Long Vũ đạt đến cảnh giới này.

Nhìn hai mắt Long Vũ, Quang Minh Tôn Thần giận dữ, lấy uy danh của hần, ai thấy cũng tránh ba phần, hần là vũ nội chí tôn. Nhưng Long Vũ hôm nay, khiến hần bị toàn bộ xa lánh. Nghĩ vậy, Quang Minh Tôn Thần hét điên cuồng quanh thân tỏa hào quang, làm lu mờ cả cơ thể.

Lần này, Long Vũ hồ hững cười, không để tâm tới Quang Minh Tôn Thần, cứ để hần tức giận dễ đối phó hơn. Quang Minh Tôn Thần hóa vô ảnh không cần để ý, hần lợi dụng tâm thần tập trung mục tiêu.

Long Vũ cũng có cảnh giác.

Giữa không trung, Quang Minh Tôn Thần lao tới:

- Long Vũ, chịu chết đi...

Dứt lời Quang Minh Tôn Thần hiện thân, mượn lực lượng mặt trời, phóng vô số sát khí về Long Vũ.

Thấy thế công sắc bén, tâm thần Long Vũ chấn động, quả nhiên Quang Minh Tôn Thần có chút khả năng không thể coi thường.

Thế công kinh thiên đến bậc này, Long Vũ chưa từng gặp.

Trong lúc suy nghĩ, Long Vũ phóng hỗn độn nguyên lực ra ngoài, tay cầm Thiên Sư pháp kiếm ra chiêu. Kiếm khí tung hoành quanh Long Vũ, hỗn độn nguyên lực tỏa ra tứ phía, bố trí phòng ngự, chờ Quang Minh Tôn Thần tới.

Cách đó không xa, những người quan sát trận chiến đều sợ hãi.

Không lâu sau sát khí tăng lên, vừa phá vỡ sự phòng ngự của Long Vũ, tiến thẳng vào bên trong. Lúc này Long Vũ tức giận hết lên, tầng phòng ngự đầu tiên bị phá vỡ, hỗn độn nguyên lực tỏa ra bốn phía ngăn chặn một kích kinh thiên.

- Đáng giận!

Quang Minh Tôn Thần nghiêng răng nghiêng lợi, toàn bộ huyện cung biến mất, chỉ còn lại Long Vũ và Quang Minh Tôn Thần đối diện.

Quang Minh Tôn Thần trừng mắt:

- Người đã chiếm đoạt Nữ thần vận mệnh? Người đã tu thành thần cách? Không đơn giản. Chớ đắc ý, hôm nay là ngày tàn của người.

Long Vũ âm trầm:

- Thật vậy sao?

- Thử xem!

Quang Minh Tôn Thần hét vang, mở rộng tay. Long Vũ chưa thấy rõ đột nhiên bị một đạo ngọn lửa Quang Minh giữa không bắn trúng thái dương, phong ấn tại đó.

- Ha ha.

Tiếng cười điên dại bốn bề không gian. Hần đắc ý:

- Nói cho người hay, lực đánh vào thái dương tuy không lớn nhưng cũng đủ làm người bỏ mạng.

Long Vũ toàn thân phóng lực giải tỏa nhưng không thể khai thông, ngược lại còn bị tổn thương.

Long Vũ sợ hãi, Quang Minh Tôn Thần cười to, trong miệng niệm pháp chú, hai tay kết lên một đạo quỷ dị thủ ấn.

Khóe miệng cười, Quang Minh Tôn Thần lộ ra vạn phần âm thái, lãnh khốc:

- Đây là người bức ta. Nếu không người không có kết cục này, chết đi.

Long Vũ chấn tĩnh, hi vọng có biện pháp, nếu không nói là bị quan. Rõ ràng Quang Minh Tôn Thần muốn cùng sống cùng chết, Long Vũ tâm niệm cấp chuyển.

Thời gian ngày càng cấp bách, Long Vũ không có cách gì, trong mắt lộ sự tàn khốc. Khí tức toàn thân biến đổi, một cỗ lực lượng hủy diệt từ trong thân thể xuất ra.

- Giết.

Long Vũ chợt trợn hai mắt, đầy sát khí, kéo theo bốn phía mây gió cuốn vào.

Về sau, Thiên Sư pháp kiếm pháp kiếm giơ tay lên cao, một đạo quang kiếm thẳng phá thương khung, tại mắt thường khó phân biệt, mấy vạn đập vào.

Một khắc này, toàn bộ thế giới đều vào trong giết chóc.

Một kích cuối cùng, Long Vũ toàn thân hỗn loạn, lấy hỗn độn nguyên lực làm gốc, xuất ra một kích hủy diệt.

Đồng thời Quang Minh Tôn Thần đã niệm thành pháp chú. Một bó quang diễm từ thái dương sinh ra, thẳng tiến tới Long Vũ.

Hai đạo công kích đụng nhau, không ai thấy rõ ràng bởi không có khả năng nhìn rõ.

Trên bầu trời, hai luồng biến hóa không ngừng chạm vào nhau, nổ tung, Long Vũ tức tốc thoái lui.

Quang Minh Tôn Thần điên cuồng gào thét, lui về sau.

Quang Minh Tôn Thần giận dữ, cũng không thể nghĩ rằng Long Vũ mạnh như vậy. Hắn cuối cùng cũng bại.

Lúc này, hai tình huống biến hóa rất lớn. Sau khi Long Vũ vững thân hình, lấy tốc độ cực nhanh công kích Quang Minh Tôn Thần.

Nguy cơ Quang Minh Tôn Thần không có đường lui, Long Vũ một kiếm khó đỡ, khiến cho y lâm vào tuyệt cảnh.

Quang Minh Tôn Thần không cam lòng gào thét:

- Đáng giận, đáng giận! Long Vũ ngươi điên rồi...

Thấy kiếm quang hủy diệt trước mắt, thân hình Quang Minh Tôn Thần đột nhiên vỡ vụn hóa thành vô số hỏa diễm.

Long Vũ đứng giữa không trung cảnh giác, trong lòng hắn hiểu được Quang Minh Tôn Thần muốn đồng quy vu tận. Đáng tiếc, hắn xưa đâu bằng nay.

Mặc dù Quang Minh Tôn Thần bạo lực cũng vô pháp đánh trọng thương hắn.

Đột nhiên y cảm thấy một cỗ khí tức.

Không, hắn là thần thức.

Quang Minh Tôn Thần thực sự không tự bạo, mà là đem thân làm kíp nổ, còn nguyên thần thì dịp loạn bỏ chạy.

Khóe miệng Long Vũ không khỏi lộ ra tàn khốc.

- Chạy đi đâu!

Vừa dứt lời, Long Vũ liền di người, hỗn độn nguyên lực ngưng tụ ra đôi tay nắm chặt lấy một chiếc đầu màu trắng bóng loàn. Nhưng trong nháy mắt, quanh thân hắn cũng xuất hiện một đoàn hỏa diễm.

Sức nóng của hỏa diễm cực kì biến thiên. Mặc dù thân thể Long Vũ biến thái như vậy cũng bị cháy tạo ra một cái động lớn. Tuy hắn đau đớn nhưng không buông tay.

Thân thể suy yếu mạnh mẽ thúc dục pháp quyết tạo thành một đạo lưu quang, hướng tới kết giới của nữ thần Vận Mệnh.

...

...

- Đây là nguyên thần của Quang Minh Tôn Thần!

Vội vàng lưu lại một câu, Long Vũ hôn mê bất tỉnh. Nguyên vốn có thể tránh mấy đạo hỏa diễm, nhưng vì trăm thảo trừ căn, y bị thương nặng.

Nữ thần Vận Mệnh từ trong tay Long Vũ tiếp nhận nguyên thần của Quang Minh Tôn Thần, há miệng nuốt vào.

Nữ thần Vận Mệnh cũng cảm kích y, hừ lạnh:

- Hừ... Cũng chỉ có chút bổn sự đó... Một chút tinh hỏa của thái dương cũng bị đốt thành như vậy...

La Lâm ôm lấy Long Vũ hằm hừ:

- Nữ thần tỷ tỷ. Lúc nào rồi, chị còn nói như vậy....Việc cấp bách là trị thương cho Long Vũ ca ca.

Nói xong, thần Vận Mệnh liếc mắt bước đến phòng bên.

Thần Vận Mệnh cũng không tức tối gì theo sát La Lâm, than thở:

- Nếu anh ta cố gắng chút nữa, từng đó hỏa diễm ấy không là gì cả. Cho dù mặt trời cũng không bị thiêu đốt đến vậy.

La Lâm thành thực việc đặt Long Vũ lên giường, thần Vận Mệnh nũng nịu:

- Em tính giúp anh ta chữa thương thể nào đây?

- Em tất nhiên có cách.

La Lâm nói.

Thần Vận Mệnh nhú mày, trong mắt hơi hoang mang, khinh thường:

- Kỳ thực không phải là trọng thương gì, chị sẽ giúp.

- Không!

La Lâm cự tuyệt:

- Đây là ca ca của em, em có trách nhiệm.

Thần Vận Mệnh chớp chớp mắt, cười ngọt, không làm phiền.

La Lâm đem đệm Long Vũ dậy, quay đầu lại:

- Cảnh giới cho em.

Thần Vận Mệnh nhăn mặt, trừng mắt nhìn La Lâm đành đáp ứng.

La Lâm xếp bằng sau lưng Long Vũ, đem tay đặt ở trên lưng hắn, ngưng thần vận khí đem truyền hỗn lộn nguyên lực vào, bắt đầu giúp hắn trị thương.

Hỗn độn nguyên lực của La Lâm mạnh không kém gì Long Vũ. Lúc này, thái dương tinh hỏa trong cơ thể Long Vũ cũng đã bài trừ.

Không bao lâu, La Lâm chậm rãi thu hồi nguyên lực, giờ phút này Long Vũ chưa tỉnh. Nhưng sức mạnh trong cơ thể cũng bắt đầu phục hồi.

Về mặt Long Vũ ngưng trọng, có vẻ có chút phức tạp.

Nữ thần thấy thần sắc La Lâm ngưng trọng, trong, buông lời:

- Sao? Nghiêm trọng quá ư?

La Lâm thuận miệng trả lời:

- Không đáng ngại nữa, kinh mạch trong cơ thể bị tổn thương, hơi có trở ngại.

Sau đó nàng nhìn nữ thần Vận Mệnh:

- Nếu chị hỗ trợ thì không thành vấn đề.

- Giúp như thế nào?

Nữ thần hỏi.

- Song tu!

La Lâm hài hước.

Nữ thần ửng đỏ, khẽ gắt:

- Em đi chết đi, nói bậy. Chị sao có thể song tu cùng anh ta.

Nói xong, Nữ thần lo lắng.

- Như thế nào? Chị không muốn à? Không phải muốn thí hôn Long ca ca sao?

La Lâm cũng biết lúc nào đã đứng bên cạnh, cười trừ:

- Kỳ thật song tu đối với chị cũng có chỗ tốt, có gì đáng ngại đâu...

La Lâm cười hì:

- Long Vũ ca ca là người ưu tú nhất vũ nội, chẳng lẽ chị không bận tâm sao..?

Nữ thần khẽ nói:

- Trong mắt em là vĩ đại, nhưng đối với chị thì không.

Khuôn mặt La Lâm tỏ vẻ đắc ý:

- Đương nhiên, trong lòng em, Long Vũ ca ca là người giỏi nhất.

Nữ thần nhăn mặt, cặp mắt đu đưa, nghiêng người:

- Vì cái gì em không làm, nguyên lực hai người tương thông chẳng phải tốt hơn sao?

La Lâm bỗng hưng phấn:

- Em thì không sao cả, chỉ sợ có người ghen.

Nữ thần nháy mắt:

- Không phải em nói chị đó chứ. Sao có thể như vậy được? Thật là buồn cười.

La Lâm nhìn Nữ thần liếc mắt:

- Có gì đáng cười, em đã thấy cả chuyện giữa hai người.

Nữ thần làm ra bộ dạng không quan tâm:

- Chứng kiến thì sao?

La Lâm không biết nghĩ tới gì, đột nhiên nhìn...từ trên xuống... nữ thần hứng thú:

- Nói thật, chị có rung động không?

Trong lòng nàng rất hi vọng nữ thần Vận Mệnh lập tức đáp ứng.

Nữ thần Vận Mệnh thản nhiên:

- Không cần nói mát, ta không hứng thú với anh ta, sẽ không dễ dàng.

La Lâm thất vọng:

- Vậy là chị thấy chết không cứu?

Nữ thần nhin cười:

- Dù sao em cũng có thể, tại sao chị phải làm trước.

Đúng lúc này Long Vũ chậm rãi thu công, hần đứng dậy nói:

- Anh không sao hết.

- Giả chết à?

Nữ thần sôi gan, bay đến bên cạnh, đánh lên người Long Vũ.

Long Vũ bị đánh vội tỉnh mộng, chưa kịp chấn tĩnh nữ thần Vận Mệnh đã đưa tay ôm lấy hần. Ôn hương ôn ngọc ôm đầy cõi lòng, thân thể mềm mại áp sát người. Long Vũ cảm thấy nhón nhạo.

Thân thể nữ thần mềm mại, chưa kịp phản ứng đã thẹn thùng lên tiếng, run rẩy cả thân mình.

La Lâm nhìn Long Vũ và nữ thần cười hắc hắc, nhanh chóng ra ngoài.

Không phải là La Lâm rộng lượng mà cảm nhận được Long Vũ rất cần thiết dè chừng nữ thần Vận Mệnh, đây là một sự giúp đỡ lớn cho lên nòng hi sinh cho họ.

Long Vũ đem thân hình mềm mại ôm vào lòng, người đẹp này quả thực là ngon thịt mộng nước. Nhất là bầu ngực căng tròn nhô cao của nàng, hần đã muốn gặm nhấm từ lâu.

Nữ thần Vận Mệnh giãy dụa kịch liệt, nhưng càng giãy dụa càng làm cho nàng có cảm giác nóng bừng. Bởi vì khi nàng càng ngộ ngoạn, hai thân thể càng dán chặt vào nhau. Hơn nữa, tay chân thẳng khốn Long Vũ không ngừng làm chuyện xấu, làm cho cảm giác tê dại truyền khắp thân thể nàng, giống như kiến cắn, lại giống như điện giật. Nhưng nàng không cam lòng để cho tên bại hoại Long Vũ khi dễ. Nàng ghé sát đầu vào bờ vai hần, há mồm nghiêng răng nghiêng lợi cắn cho hần một phát.

Nữ thần không phải người bình thường khiến Long Vũ bị cắn đau đớn.

- Xem anh thế nào thu thập kưng.

Long Vũ khê quát, tựa đầu hôn môi anh đào, hai bàn tay thăm dò cả cơ thể..

Nữ thần Vận Mệnh lần này thấy Long Vũ quá đà. Đỏ mặt rất nhanh, ngay cả hai tai cũng đỏ ửng.

Hôn nhau hồi lâu, Long Vũ hôn má hồng, y có cảm giác vui sướng khi chinh phục nữ thần...

Nhìn Nữ thần run run, bàn tay Long Vũ dò khắp cơ thể, chọc cho nữ thần vô cùng kích thích.

Nữ thần cảm giác như trên mây, cả người phiêu phiêu.

Long Vũ cảm thấy tình thế có chút tiến triển.

Vừa lúc đó, nữ thần mở mắt, khê quát Long Vũ. Trên người tuôn ra một đạo thất thải hà quan, đột nhiên đem Long Vũ trấn lui.

Long Vũ không phòng bị bị đẩy ngã.

Nhìn Long Vũ trên mặt đất, nữ thần cười run rẩy cả mình.

Long Vũ có chút buồn bực, oán giận nhìn nữ thần.

Nữ thần nhìn Long Vũ không khỏi cười tươi, liếc mắt âu yếm:

- Nhìn thế này mà...

Nói xong tỏ vẻ tự đắc.

La Lâm lúc này cười hì hì đi ra.

Nàng liếc nhìn Long Vũ:

- Long Vũ ca ca thất bại rồi sao?

Long Vũ đỏ mặt:

- Không nói nữa, thương thế phục hồi anh còn phải lo cục diện của Thiên Ngoại Thiên.

Hần nói xong liền phủi mông đi ra, La Lâm phía sau cười lớn.

- Nữ thần tỷ tỷ, thiếu chút nữa là.... Sao chị lại đổi ý?

La Lâm chờ Long Vũ đi cười nói.

Nữ thần liếc trừng mắt:

- Chị cảm thấy chị không thể làm vậy được. Ít nhất cũng phải chờ chị luyện hóa hoàn toàn nguyên thần của Quang Minh Tôn Thần, củng cố nguyên thần của chị trước.

- Nói vậy chị đã động lòng?

La Lâm cười nói.

Nữ thần cả giận:

- Sao? Chị cũng muốn thử làm nữ thân một lần không được à?

346. Chương 11: Thiên Hậu Hiện Thân

La Lâm cười híp mắt nhìn nữ thần Vận Mệnh cười hì hì:

- Đương nhiên có....Em sợ người quá, đến lúc đó lại không kiềm chế được. Long Vũ ca ca có mị lực, chị cứ thử đi.

- Mị lực gì?

Nữ thần Vận Mệnh đáp:

- Anh ta chỉ là tên đại đâm tặc.

La Lâm cười đùa, nữ thần Vận Mệnh ngày càng đỏ mặt.

Ngừng lại một lát, La Lâm nhìn nữ thần Vận Mệnh khẽ cười, thấp giọng hỏi:

- Hỏi chị một chuyện, ngày trước, chị làm sao để giải quyết nhu cầu sinh lí?

- Xin lỗi, chị không có kinh nghiệm về việc này...

Nữ thần Vận Mệnh lạnh lùng.

- Ồ...

La Lâm nghe vậy, phân vân. La Lâm không có ý nghĩ về việc này nhưng sao giờ trong lòng lại xuất hiện tạp niệm.

- Đang nghĩ gì vậy?

Nữ thần Vận Mệnh thấy La Lâm lạ lạ, tò mò hỏi.

La Lâm đáp:

- Em đang nghĩ sau này chị sẽ là chị dâu của mình.

Nữ thần Vận Mệnh dăm chiêu hỏi:

- Chị dâu với chẳng không chị dâu. Sớm muộn gì em cũng bị anh ta làm thịt. Đến lúc đó chúng ta đích xác là chị em.

Trong lòng La Lâm cũng cảm thấy vui vẻ:

- Sao lại thế? Long Vũ ca ca vốn là của em, em cũng là của Long Vũ ca ca.

Nữ thần Vận Mệnh tỏ ra thông thái:

- Em thật sự muốn trở về thời đại của em sao? Tại thời đại vũ trụ kỷ nguyên, em còn có người tình sao?

La Lâm trừng mắt nhìn Nữ thần Vận Mệnh:

- Nói bậy. Cẩn thận Long Vũ ca ca thu phục chị đấy.

- Ha..Ha...

Nữ thần Vận Mệnh cười nói:

- Thật ra chị đã đi hết cả vũ nội, rất nhàm chán, không có ý nghĩa. Chị rất chờ mong thời đại kỷ nguyên vũ trụ.

- Chị muốn đi?

La Lâm hỏi.

- Đương nhiên!

Nữ thần Vận Mệnh đáp:

- Cho dù là ở đâu, lúc nào chỉ cần có sự sống là có chị.

- Chị không phải khoác lác.

Thật ra thì thời đại kỷ nguyên vũ trụ cũng khá thú vị, khoa học kỹ thuật cùng tu đạo kết hợp với nhau. Hơn nữa lớn mạnh vô cùng.

La Lâm nói:

- Nếu chị sống tại đó, chị sẽ không cảm thấy nhàm chán. Ở nơi này, ngày ngày chị đều cảm thấy kinh hãi.

- Nghe em nói vậy, chị có chút mong đợi.

Nữ thần Vận Mệnh mở to mắt làm dáng.

...

...

Lúc Long Vũ trở lại Thiên Ngoại Thiên, cục diện nơi này đã được Thiên Hậu khống chế.

Thấy Long Vũ, nàng mặt đầy sương lạnh:

- Người là Long Vũ? Vũ nội rối loạn như vậy là do người.

- Không muốn cứu Huyết Anh Đại Đế sao?

Long Vũ đáp trả.

Bỗng có tiếng khóc vang lên.

Long Vũ cho rằng nàng đã thử hết cách.

- Ta có thể cứu Huyết Anh Đại Đế.

Long Vũ nói.

Thiên Hậu vội lau nhanh nước mắt, giọng nói run rẩy:

- Thật sao?

Nàng thản nhiên nói:

- Điều kiện là gì?

Long Vũ dừng một chút, đột nhiên hần nhướng mày, tựa hồ như đang nghĩ điều gì.

Thiên Hậu còn chưa rõ ràng tâm tư của Long Vũ, nhẹ giọng nói:

- Cần gì cứ nói...

Long Vũ nhìn Thiên Hậu còn giàn dụa nước mắt, liếc nhìn, hạ giọng:

- Ta hỏi người, đối với khoa kĩ, người có thể giải thích được không?

- Như thế nào? Người muốn dựa vào ta nắm toàn bộ công nghệ sao?

Thiên Hậu hỏi.

Long Vũ ngượng cười:

- Không, ý ta là người có thể đi chế tạo được công cụ lữ hành không? Như làm phi thuyền chẳng hạn.

Thiên Hậu kinh ngạc:

- Sao người biết?

Long Vũ cười:

- Ta có một em gái, có thể nắm toàn bộ khoa kĩ tương lai giống như người.

Không biết vì sao, Thiên Hậu áp ứng:

- Người muốn ta cùng cô ta liên hiệp?

- Đúng vậy.

Long Vũ nói.

Biểu tình của Thiên Hậu cũng rất phức tạp, một lúc sau mới trả lời:

- Trao đổi khoa kĩ không thành vấn đề.

Long Vũ mừng thầm. Thiên Hậu là người mở đường cho khoa kĩ. Nếu được nàng hỗ trợ, sẽ giúp sức cho La Lâm không ít.

Thiên Hậu suy tư, không khí có chút áp lực.

Khóe môi Long Vũ cười gian:

- Chúng ta giống kẻ địch lắm sao mà nhìn ta như vậy?

Thiên Hậu thở dài:

- Ta chỉ lo nhân phẩm của người...

Thiên Hậu nhìn Long Vũ, nhu mì giống như liễu rủ, nhẹ nói:

- Ta có thể cảm nhận được trong người có khí tức tà ác.

Long Vũ rùng mình, biết đối phương đã lựa chọn tin tưởng mình.

- Ta hỏi lại, người có thể làm được sao?

Thiên Hậu hỏi:

- Đại Đế không sao chứ?

- Không vấn đề.

Long Vũ an ủi:

- Không cần hỏi, người sẽ biết nhanh thôi, ta và hắn là bằng hữu.

- Bằng hữu?

Thiên Hậu lạnh giọng:

- Không có chuyện đó, chúng ta không thể là bằng hữu, ta không tin ai hết.

Long Vũ cau mày:

- Xem ra người hiểu lầm ta rất lớn.

Thiên Hậu mỉm cười:

- Giữa chúng ta không tồn tại sự tin tưởng, ta không thể tin ai được.

Long Vũ lạnh giọng:

- Quên đi, người không tin ta, ta không muốn truy cứu, ta chỉ muốn giúp người.

- Đúng rồi, người còn có vô số nữ nhân? Như thế nào? Người không có ý khác đó chứ?

Thiên Hậu thản nhiên:

- Nghe nói nữ nhân người không thiếu.

Long Vũ cười:

- Đúng vậy, về điểm này, ta cùng Đại Đế tương tự. Hơn nữa ta rất khâm phục Đại Đế. Không phải vì các người, hắn sẽ không ra nông nỗi này.

Thiên Hậu nhẹ giọng nói:

- Đúng, ta cũng biết. Cho nên, dù thịt nát xương tan ta cũng không từ.

Thiên Hậu thở dài:

- Tôn Thần chết rồi sao? Hắn đã từng giúp bọn ta rất nhiều.

Long Vũ nghe vậy, nhú mày:

- Các người chịu ân huệ của hắn rất nhiều nhưng không biết rằng các người chỉ là quân cờ.

Thiên Hậu biết mình nói sai, nhẹ đáp:

- Ta biết, biết vậy...Nhưng hắn không đáng phải chết... Không có công cũng có chút sức?

Thiên Hậu đáp.

Long Vũ nhớ lại Tôn thần vô sỉ, lạnh giọng:

- Hắn phải chết lâu rồi, ta quên mất hắn chưa chết. Nữ thần Vận Mệnh sẽ không để hắn chết dễ dàng.

Thiên Hậu giật mình:

- Người cùng nữ thần Vận Mệnh hợp tác sao?

- Đúng vậy...

Long Vũ cười lạnh:

- Sao? Người vui à?

Thiên Hậu che miệng:

- Ta rất thích, ta muốn cảm tạ người... Nếu không có người, nữ thần Vận Mệnh sẽ tìm Đại Đế để kết thúc kiếp FA.

- Nàng thích Đại Đế?

Long Vũ đáp.

- Đúng!

Thiên Hậu cười nói:

- Lúc trước nàng ta có ý như vậy. Nhưng mà nữ thần Vận Mệnh cùng những nữ nhân khác bất đồng. Kỳ thực nàng cũng không biết thế nào là yêu.

Long Vũ mỉm cười:

- Chẳng phải ta đây thật đáng thương?

Thiên Hậu biến sắc, cười cười:

- Từ cái nhìn của ta, ta không hi vọng nàng trở thành nữ nhân của Đại Đế.

Thiên Hậu thở dài:

- Không ai biết xuất thân của nữ thần Vận Mệnh, có lẽ nàng là sinh mệnh cổ xưa nhất của vũ nội. Nàng đã tồn tại cùng thiên địa rồi.

Long Vũ có chút do dự:

- Người không biết nàng là thân thể hoàn bích sao? (Hoàn bích là còn zin đó các bạn)

Thiên Hậu giật mình:

- Ta không biết...

- Ồ...

Long Vũ lên tiếng, cười nói:

- Đây là thuốc giải Ác Thần Cổ, người chia cho các tử muội đi. Ta đi cứu Đại Đế. Chúng ta chia nhau ra hành động.

Long Vũ nói.

Thiên Hậu do dự cầm Thủy tinh cầu:

- Cảm ơn. Ta tin người...

Nói xong hai người chia ra.

Long Vũ đứng nguyên tại chỗ một hồi, liền đi giải cứu Huyết Anh Đại Đế đang bị phong ấn.

Mọi chuyện rất đơn giản, không có vấn đề gì. Long Vũ phá bỏ phong ấn, Huyết Anh Đại Đế được tự do.

- Cảm ơn!

Huyết Anh mỉm cười.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Long Vũ thâm ý mỉm cười.

- Ta muốn đi trước...

Việc đầu tiên là Huyết Anh Đại Đế lo cho thê tử.

Long Vũ cười:

- Yên tâm. Ta đã giao thuốc giải cho họ, không có gì phải lo.

Huyết Anh Đại Đế cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta làm gì để cảm tạ người?

- Không có gì.

Long Vũ lạnh mặt:

- Ta muốn giúp đỡ bằng hữu mà thôi.

- Bằng hữu?

Huyết Anh Đại Đế hàn ý:

- Sau chuyện với Tôn Thần, ta thật sự không nghĩ ta còn có bằng hữu.

Long Vũ lắc đầu:

- Là người trọng tình trọng nghĩa, không nên có cảm xúc như thế.

Huyết Anh Đại Đế nhú mày:

- Ta quả rất hồ đồ... Giải được Ác Thần Cổ cũng có sự giúp đỡ của nữ thần Vận Mệnh sao?

Long Vũ gật đầu:

- Nữ thần Vận Mệnh cùng La Lâm nghiên cứu.

Huyết Anh Đại Đế nhú mày:

- Các người đã tòm tem với nhau?

Long vũ không để ý tới Huyết Anh Đại Đế, tười cười:

- Cũng còn chưa đầu vào đầu.

Long Vũ nhìn lại Huyết Anh Đại Đế, hẳn y cũng từng có tính ý với nữ thần Vận Mệnh.

Ngón tay Huyết Anh Đại Đế run run, ngẩng đầu nhìn Long Vũ cười cười ẩn ý, làm Long Vũ bất ngờ.

- Tốt lắm... người lại giúp ta một đại ân.

Thanh âm Huyết Anh Đại Đế rất nhẹ, vẻ mặt lạnh lùng:

- Đúng rồi... Người muốn ta báo đáp như nào?

Long Vũ thở dài:

- Ta nói rồi, không cần... ta chỉ giúp đỡ bằng hữu thôi.

Người thật sự coi ta là bằng hữu sao?

Huyết Anh Đại Đế chậm rãi ngẩng đầu, có chút quỷ dị.

- Đúng vậy.

Long Vũ gật đầu giọng rất chân thành.

Huyết Anh Đại Đế nhìn Long Vũ nhú mày muốn nói chuyện thì Thiên Hậu tới.

- Đại Đế... Người không sao..tốt quá..!

Thiên Hậu lao tới ôm hôn Huyết Anh Đại Đế.

Xong việc rồi, Thiên Hậu nói:

- Tỉ muội không sao cả, mọi người đang điều tức. Ta muốn tổ chức yến tiệc mời tất cả mọi người.

Huyết Anh Đại Đế gật đầu:

- Tất nhiên. Long Vũ có vấn đề gì không?

Huyết Anh Đại Đế hỏi.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Long Vũ cười.

Ba người lập tức tới Huyết Anh đại điện. Thiên Hậu đã chuẩn bị xong yến tiệc.

Huyết Anh Đại Đế nói với Long Vũ:

- Thử xem? Tài nấu nướng của Thiên Hậu là số một.

- Ha..Ha...

Long Vũ cười cười, cầm đũa gấp miếng thịt bỏ vào miệng, khen ngợi không ngớt:

- Đúng là đầu bếp tài... Huyết Anh Đại Đế thật có phúc.

Một hồi sau Long Vũ nói:

- Đại Đế, hiện tại ngươi có muốn làm chí tôn vũ nội không?

- Không hứng thú...

Huyết Anh đáp:

- Ta muốn một sống yên tĩnh...

Luôn trầm mặc, Thiên Hậu nhẹ nhàng nói:

- Đại Đế, năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao. Ngươi là chí tôn vũ nội, không thể thoái thác.

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng liếc mắt:

- Ta không có ý tranh đấu...

Thanh âm của Huyết Anh Đại Đế có vẻ có chút khản trương, lạnh lùng.

- Đại Đế, cần gì phải hồ báo với nữ nhân?

Long Vũ nhìn Huyết Anh Đại Đế:

- Ta cảm thấy người làm chí tôn vũ nội hoàn toàn thích hợp...

Huyết Anh Đại Đế cau mày, lạnh mặt::

- Vì sao ngươi không làm?

- Ta có chuyện riêng của ta.

Long Vũ bình tĩnh đáp.

- Ta sẽ du hành vũ trụ.

Huyết Anh Đại Đế bình thản, không có chút xao động.

Long Vũ bình tâm, nhìn Huyết Anh Đại Đế:

- Tôn Thần đã xong mà ta muốn đi. Vũ nội yên ổn là dựa vào ngươi.

- Vĩnh viễn?

Huyết Anh Đại Đế hỏi.

- Đúng!

Long Vũ giải thích:

- Chúng ta có thể đi tới thời đại của La Lâm. Ta nghĩ thế giới tương lai có thể thích hợp với chúng ta hơn.

Huyết Anh Đại Đế nhìn y, lạnh lùng:

- Ngươi muốn đem rắc rối cho ta.

Long Vũ cứng lại không biết nói sao.

- Ta không muốn đáp ứng ngươi.

Huyết Anh Đại Đế nhìn Long Vũ:

- Vũ nội muốn được yên ổn không chỉ dựa vào một người, mà là mọi người.

Huyết Anh Đại Đế thở dốc:

- Quá nhiều trở ngại...

- Yên tâm, chỉ cần ngươi nắm quyền mọi việc sẽ ổn thỏa...

Long Vũ bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta tin tưởng nhân phẩm của ngươi, ngươi có thể.

Những lời này khiến bốn bề yên ắng. Huyết Anh Đại Đế cúi đầu không nói gì. Long Vũ nhìn Huyết Anh Đại Đế, chợt hần tự nhủ:

- Thật sự là khó khăn.
- Không bằng để Bàn Chiến quản lý.

Long Vũ nói.

- Không...

Huyết Anh Đại Đế ngẩng cao đầu, phẫn nộ nhìn Long Vũ.

Huyết Anh Đại Đế duy trì ánh mắt lạnh lùng, bờ môi run run, thanh âm thấp, nói cực nhanh:

- Bàn Chiến còn nguy hiểm hơn Tôn Thần rất nhiều.

Long Vũ lắc lắc đầu thấp giọng:

- Dù sao vũ nội cũng là do bộ tộc Bàn Cổ dựng lên.
- Đáng tiếc Bàn cổ tộc chân chính đã bị diệt vong.

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Bàn Chiến chỉ là con rùa rụt cổ.

Cặp mắt hai người nhìn nhau, Long Vũ hỏi:

- Người không đồng ý, thế cần ai?

Huyết Anh Đại Đế nhìn người trẻ tuổi trước mặt, khóe môi hơi nhếch lên:

- Người cố ý, người biết rõ tính cách của Bàn Chiến nhưng sao người nói vậy, muốn khích tướng?

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên nói:

- Vô dụng với ta.

Long Vũ gật đầu:

- Ha ha, thật thú vị.

Huyết Anh Đại Đế nhanh đáp:

- Chuẩn bị du hành sao? Cần giúp không?

Long Vũ yên lặng nhìn, chậm rãi nói:

- Nếu có thể hãy để La Lâm cùng Thiên Hậu giải quyết.

Huyết Anh Đại Đế trầm mặc.

Long Vũ bình tĩnh:

- Người là người thông minh, người nên biết ngoại trừ người, tại vũ nội này sẽ không còn ai thích hợp.

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng không nói gì, không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Huyết Anh Đại Đế trầm tư, không nói gì.

Thiên Hậu nhỏ giọng:

- Đại Đế, ngài nghĩ sao?

Long Vũ ngập một cái:

- Hắn đang suy nghĩ, người không nên ngắt lời.

Long Vũ không khách khí tiếp tục nói:

- Hắn ta đang suy nghĩ chuyện của mười năm sau. Lúc đó quy luật Thiên Đạo đã không phục liên hệ với vũ nội. Hắn lo lắng sẽ phải chịu liên lụy.

- Người có biện pháp không?

Thiên Hậu lên nhìn Long Vũ hỏi:

- Người cũng không có biện pháp, mới tính chuyện bỏ đi sao? Người cũng thật biết cách làm người.

Thiên Hậu tức giận.

Long Vũ theo bản năng dùng ngón tay viết lên bàn một cái ký tự khó hiểu.

- Đúng vậy?

Huyết Anh Đại Đế nhíu mày:

- Người phải cho ta một câu trả lời rành mạch, nếu không ta sẽ không đáp ứng.

Long Vũ lạnh lùng cực điểm nhìn Huyết Anh Đại Đế:

- Đại Đế, nếu ta có thể giải quyết?

- Ta sẽ đáp ứng người...

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng đáp.

“Người giúp các nàng giải quyết Ác Thần Cổ, đối với chuyện tương lai ta tràn ngập hi vọng.

Huyết Anh Đại Đế giọng có chút ứ đọng:

- Cho nên trước khi người rời đi, ta muốn giải quyết triệt để vấn đề này.

- Đúng rồi, còn Bàn Chiến?

Huyết Anh Đại Đế dằn dò.

Long Vũ thở dài:

- Bàn Chiến là chuyện rất khó giải quyết.

- Khó cũng phải làm...

Huyết Anh Đại Đế nhíu mày:

- Chỉ cần làm tốt hai việc ta sẽ hứa với người làm vũ nội bình yên mãi mãi.

Long Vũ cười cười:

- Hiện tại Bàn Chiến chắc chưa biết gì, ta đã dùng Thiên Nguyên quán lấy hắn, phỏng chừng hắn sẽ tiếp tục ở trước mặt ta diễn trò.

- Đối phó với Bàn Chiến, ta đề nghị người không cần xuất thủ.

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng:

- Hắn cùng với thần Vận Mệnh có ân oán, để nàng xuất thủ là thích hợp nhất.

Long Vũ im lặng.

Ngón tay đập tay vào bàn tựa hồ đã tính toán cái gì đó.

Long Vũ rõ ràng, làm cho thần Vận Mệnh đối phó với Bàn Chiến là thích hợp nhất. Nhưng vấn đề bây giờ là, nàng nguyện ý sao?

Huyết Anh Đại Đế âm trầm:

- Long Vũ, đây là chuyện đầu tiên, tự nhờ cả vào người.

- Không vấn đề!

Long Vũ dừng một chút rồi nói:

- Ghé tai vào đây.
- Là người một nhà, cần gì phải thần thần bí bí như thế.

Thiên Hậu bắt mẫn.

Long Vũ cười:

- Pháp không truyền qua tai...

Huyết Anh Đại Đế nghe vậy không nói gì, đưa lỗ tai qua. Long Vũ nói cho hắn cách giải quyết chuyện tình Thiên Đạo quay lại vào mười năm sau.

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười:

- Rất tốt. Đại thiện.. Tiểu Vũ cảm ơn người. Nhưng chuyện tình Bàn Chiến, phải giải quyết nhanh gọn.
- Yên tâm đi, ta biết sắp xếp!

Long Vũ cười:

- Bàn Chiến không thành vấn đề. Người hãy sẵn sàng, ta chỉ có thể ở lại đây mấy tháng nữa.
- Được..yên tâm đi...

Huyết Anh Đại Đế nghiêm túc gật gật cùng Thiên Hậu đưa tiễn Long Vũ.

Nhìn thấy Long Vũ rời đi, Thiên Hậu đột nhiên nói:

- Đại Đế, ta muốn để cho nữ nhi đi theo Long Vũ đi du lịch.
- Vì sao?

Huyết Anh Đại Đế hàn quang:

- Người muốn để cho nữ nhi đi vẽ tọa độ các vì sao phải không?
- Đây chỉ là một phương diện.

Thiên Hậu nói:

- Quan trọng nhất là cảm thấy Long Vũ không tệ.
- Người muốn anh ta làm nữ tể?

Huyết Anh Đại Đế nở nụ cười.

- Đúng thế.

Thiên Hậu nói rồi:

- Ti Ti mấy năm nay đã thành thực rất nhiều, đối với khoa kỹ cũng rất hiểu biết, hơn nữa nó còn cơ trí. Nó đủ để ứng phó với mọi tình huống.
- Ta hiểu được ý người.

Huyết Anh Đại Đế cười:

- Người muốn thông qua Ti Ti đem Long Vũ sát cánh bên chúng ta.
- Đúng..!

Thiên Hậu nghiêm túc:

- Chuyện này hãy cùng thương nghị, xem ý nó thế nào. Ta tuyệt đối không ép con mình làm việc không muốn làm.
- Nói như vậy, tay cũng yên tâm.

Huyết Anh Đại Đế cười:

- Hắn làm con rể đích thị là chuyện tốt.

...

..

Long Vũ không đi ngay, hắn tới chỗ nữ thần Vận Mệnh và La Lâm. La Lâm đi vắng chỉ còn nữ thần Vận Mệnh bên trong đang suy tư. Thấy Long Vũ nàng cười nói:

- Như thế nào? Xong chưa? Thuận lợi không?

- Cũng ổn

Long Vũ đi qua ngồi cạnh nữ thần Vận Mệnh:

- Bàn Chiến là một phiền toái. Em giải quyết được không?

- Tại sao lại là em?

Nữ thần Vận Mệnh đổi giọng, hàn khí tỏa ra:

- Đã bảo anh đi giải quyết còn gì.

- Anh biết...

Long Vũ nói:

- Nhưng bây giờ em đã đủ năng lực, không phải sao?

- Anh muốn đổi ý?

Nữ thần Vận Mệnh lớn giọng.

Long Vũ đột nhiên ôm nữ thần Vận Mệnh:

- Yên tâm, đừng khẩn trương như thế, chẳng lẽ anh còn hại em sao?

Nữ thần Vận Mệnh từ chối Long Vũ, Long Vũ càng ôm chặt hơn, khéo léo ép bộ ngực nàng.

Long Vũ giữ tay ôm eo nữ thần Vận Mệnh, tay kia vuốt ve bờ mông của nàng, làm cho nàng tâm thần nhộn nhạo.

Nữ thần Vận Mệnh thở dồn dập, hai tay chống vai Long Vũ, đáng tiếc để Long Vũ ôm trọn, nàng vội vàng nói:

- Đại dam tặc, buông...

- Nếu anh muốn đàm phán, em hi vọng anh thành ý một chút không giống như vậy.

Nữ thần Vận Mệnh đáp.

- Chẳng lẽ em không muốn làm người của anh?

Long Vũ nói:

- Anh sẽ bảo vệ em, cho dù em mất hết sức mạnh. Nữ nhân của anh sẽ được anh bảo vệ.

Nữ thần Vận Mệnh sững sờ.

Cánh tay Long Vũ kéo nữ thần Vận Mệnh vào lòng, đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn thì thầm:

- Do dự gì nữa? Chúng ta đã là của nhau rồi?

Nói xong y dùng miệng hôn nhẹ vành tai nàng.

Nữ thần Vận Mệnh cứng đờ người, cầu khẩn:

- Không, bây giờ chưa phải lúc...

Long Vũ duỗi tay ôn nhu:

- Vì sao không được...?

Nữ thần Vận Mệnh không đáp trả, Long Vũ lướt hôn đôi môi nữ thần Vận Mệnh đồng thời bàn tay y nhẹ nhàng vuốt ve những chỗ nhạy cảm của nữ thần Vận Mệnh.

Ý loạn tình mê, quần áo của Nữ thần Vận Mệnh bị Long Vũ cởi bỏ cũng không kháng cự để, nàng mặc cho bàn tay hắn xâm lấn cả cơ thể, bất giác nói:

- Bây giờ không được...

Giờ phút này, trái tim nàng đập loạn xạ, bộ ngực căng tròn không ngừng run rẩy.

Nữ thần Vận Mệnh cảm thấy sợ, có một cảm giác khó chịu lan truyền toàn thân.

Long Vũ cũng vậy, y mở miệng hôn môi nữ thần Vận Mệnh, đồng thời bàn tay không ngừng khiêu khích nữ nhân.

Không thể ngừng được Long Vũ hôn môi anh đào, tay đưa xuống phía dưới tìm kiếm những chỗ mà nữ nhân luôn che giấu...

Long Vũ cúi xuống xâm lấn cơ thể nữ nhân. Chỉ trong mấy phút đồng hồ Nữ thần Vận Mệnh run lên liên hồi..

Nữ thần Vận Mệnh nằm trên người Long Vũ, thân đổ mồ hôi:

- Anh xấu lắm...

Long Vũ cười:

- Đã thích rồi còn làm trò...

- Không quản.

Nữ thần Vận Mệnh vội vàng che thân liếc mắt:

- Đây là anh tự chuốc lấy, xứng đáng...

- Nếu không quản, anh sẽ tiến tới... Đẻ ngựa em ra, mân mê cho ướt nhèm, sau đó anh sẽ thả cò.

Long Vũ cười cười.

- Ha ha...

Nữ thần Vận Mệnh khanh khách, Long Vũ đưa tay xuống, nàng tựa vào ngực, hôn cổ y. Long Vũ mừng rỡ, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt.

Nữ thần Vận Mệnh rụt rè:

- Cho ta một chút thời gian được không?

Long Vũ hỏi:

- Hay là không muốn từ bỏ lực lượng tín ngưỡng sao?

- Kì thật, cái đó không thể sung sướng bằng chuyện nam nữ được...

Long Vũ nói.

Nữ thần Vận Mệnh đánh Long Vũ hai đấm, trằm mặc lâu bầu:

- Em chưa từng nghĩ có ngày này...

- Vừa nãy thấy thoải mái không?

Long Vũ hỏi.

Nữ thần Vận Mệnh xấu hổ, đỏ mặt, môi cong cong:

- Uk! Thoải mái.

Hai bàn tay Long Vũ nắm xuống tuyết đồn, bên tai nàng thì thảo:

- Anh không miễn cưỡng, Em dùng tay giúp anh cũng được.

- Uk...

Nữ thần Vận Mệnh đổi hờn nằm trong lòng Long Vũ nhỏ nhẹ:

- Có thể làm cho nam nhân động tâm như vậy, cảm thấy cũng có chút thành tựu.

- Anh Vũ, em đáp ứng anh. Em sẽ giải quyết ân oán cùng Bàn Chiến..

Nữ thần Vận Mệnh nghiêm túc:

- Nhưng anh hãy vạch trần bộ mặt của hắn trước.

- Không vấn đề.

Long Vũ nói:

- Giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý đã sau đó cùng quay về thế giới thật, cái này phỏng chừng lão hồ ly kia cũng đã biết được chút ít.

- À, nguyên thần của Tôn thần bị luyện hóa rồi sao?

Long Vũ hỏi.

- Vâng.

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Sáng nay, em cũng triệt để luyện hóa. Từ nay về sau, vũ nội không còn người này nữa.

- Đã hồi phục?

Long Vũ hỏi.

- Vâng, nguyên thần của hắn quả là đại bổ.

Nữ thần Vận Mệnh đắc ý cười:

- Không chỉ hồi phục thương thế mà sức mạnh còn tăng lên.

- Không tệ...

Long Vũ cười nói:

- Anh nghĩ em không có lý do gì lưu luyện lực lượng tín ngưỡng.

- Việc này hãy nói sau...

Nữ thần Vận Mệnh đỏ mặt.

..

..

Không muốn liên nguy người khác, Long Vũ để cho Thiên Nguyên dẫn Bàn Chiến tới Huyền Môn Vô Tình Phong. Sau đó hắn bí mật nói cho nữ thần Vận Mệnh.

Việc hắn cần làm là phải vạch trần bộ mặt của hắn cho nữ thần Vận Mệnh nổi danh. Tại sao như vậy, Nữ thần Vận Mệnh không giải thích nhiều, Long Vũ cũng không cần biết...

- Như thế nào? Trên người người có sát khí?

Bàn Chiến chân thành nhìn Long Vũ:

- Vì sao lừa ta, người đã gặp Nữ thần Vận Mệnh sao?

Long Vũ cũng chân thành tới:

- Người cũng gạt ta.

Bàn Chiến cười nhạo:

- Chiều theo ý của người, chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân.

Long Vũ lắc đầu:

- Người giúp Tôn thần hãm hại Huyết Anh Đại Đế, người cho là việc người làm người không biết quý không hay nhưng ta biết tất cả.

Bàn Chiến nhún mày, ý hắn muốn nói lời Long Vũ nói khó tin là sự thật.

Long Vũ nhìn hắn:

- Ta có bằng chứng.

Bàn Chiến cau mày:

- Được rồi, người muốn gì?

Long Vũ cười lạnh không nói gì thêm.

Bàn Chiến nao nao, cười khổ:

- Ta cho là chúng ta có thể làm đồng minh nhưng người đã qui phục con tiện nhân kia.

Long Vũ lắc đầu:

- Im miệng, ta không phải người như vậy.

Bàn Chiến nói:

- Con người người chính là vậy.

- Được rồi, ta không tranh luận với người. Người giống như người luôn muốn lật ngược phải trái.

Long Vũ chân thành nói:

- Ta cần một lý do để người xuất thủ.

Bàn Chiến cười cười:

- Là ý của Nữ thần Vận Mệnh.

- Ta rất muốn biết đây là vì cái gì?

Lời của Long Vũ đã chứng minh ý tứ của Bàn Chiến.

Hắn nhìn Bàn Chiến:

- Thật không rõ tại sao Bàn Cổ tộc lại có loại người như vậy. Thật đáng buồn.

Không để Bàn Chiến đáp lời Long Vũ nghiêm túc nói:

- Ta chỉ muốn khơi mào cái ẩn dử trong người. Người cho rằng Bàn Cổ tộc kiến tạo vũ nội, người muốn nắm trong tay vận mệnh mọi người. Đúng không? Đáng tiếc nữ thần Vận Mệnh xuất hiện uy hiếp người. Cho nên người mới tạo ra một cuộc chiến?

Bàn Chiến im lặng không chút thay đổi nhưng nội tâm xúc động, bí ẩn:

- Còn có chỗ để hòa giải sao?

- Người thấy sao?

Long Vũ thâm ý nhìn Bàn Chiến không nói gì.

347. Chương 12: Phủ Khai Thiên Không Thể Cứu Mạng Bàn Chiến. Nữ Thần Vận Mệnh Xinh Đẹp Lấy Tên Maria

- Người cứ nói đi.

Bàn Chiến nói.

- Bàn Chiến, ta không muốn tiêu diệt người nhưng vì sự an toàn của vũ nội ta phải làm.

Long Vũ tiếp tục:

- Sự tồn tại của người là uy hiếp lớn nhất của vũ nội bởi vì người không để hàng tỉ sinh linh vũ nội vào trong mắt.

Không biết vì sao Bàn Chiến cảm thấy sự nghiêm trọng trong lời của Long Vũ:

- Giữa chúng ta không thể hòa thuận sao? Ta có thể đảm bảo không làm hại vũ nội ngược lại còn giữ vũ nội yên ổn.

Long Vũ cười cười nhưng có chút phát khổ.

Đột nhiên, Bàn Chiến hạ giọng nhìn Long Vũ:

- Như thế nào? Người không tin ta?

- Tất cả cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Bàn Chiến khẽ cười:

- Nếu không có nữ thần Vận Mệnh chen ngang thì dưới sự lãnh đạo của ta tất cả đều được hạnh phúc. Người không nghĩ vậy sao. Một núi không thể có hai hổ.

Bàn Chiến chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt rất tự tin:

- Vũ nội là do Bàn Cổ bộ tộc khai thiên lập địa, chúng ta có quyền thống trị. Chúng ta không cần đến kẻ nào quản lý.

- Nói tiếp, ta xem còn có lý do gì?

Long Vũ nói.

Bàn Chiến tức giận:

- Tại sao người không hiểu... Ta đã nói hết nhẽ chẳng nhẽ người không hiểu.

Long Vũ tươi cười:

- Muốn sao cũng được, ta chỉ cần một cái có.

Bốn bề yên tĩnh. Long Vũ khẽ nâng tay phải ý muốn đối phương tiếp tục.

Bàn Chiến cau mày, thả lỏng:

- Xuất thủ là nữ thần Vận Mệnh?

Long Vũ cười:

- Người hi vọng là ai?

Bàn Chiến nhìn hẩn, không biết nói lời nào, sau đó chậm rãi nói:

- Ta hi vọng hòa bình.

Long Vũ lắc đầu nhẹ giọng:

- Chỉ cần người không tồn tại vũ nội sẽ hòa bình.

Bàn Chiến nhìn chằm chằm:

- Nếu ta không đồng ý với cái lý do đó?

Long Vũ toan tính nhìn Bàn Chiến đáp:

- Ta cảm thấy người đang sợ hãi, đúng là có chút sợ hãi.

Bàn Chiến lắc đầu:

- Long Vũ, ta cũng không giấu diếm, quả thực ta không chút sợ hãi. Ta cảm thấy chút bi ai, dù sao Bàn Cổ tộc cũng có công.

Hắn nói bóng nói gió:

- Nếu không có Bàn Cổ tộc vũ nội không thể phồn thịnh như này. Có lẽ hết thảy cũng tồn tại là một mớ hỗn độn.

Long Vũ trầm mặc, không thể phủ nhận, Bàn Cổ cũng có lý lẽ.

Nhưng hắn vẫn như cũ kiên quyết lắc đầu:

- Bàn Chiến người nói như vậy, cũng không thay đổi chút kết cục nào.

Bàn Chiến thở dài.

- Người đã quyết như vậy ta không thể ép buộc.

Bàn Chiến tựa hồ đoán được suy nghĩ của hắn.

Bàn Chiến thông thả nói:

- Ta đã biết kết quả ngày hôm nay, người động thủ đi.

Long Vũ im lặng, hắn thật không ngờ Bàn Chiến nóng tính đến thế.

Long Vũ cười trong lòng:

- Xuất thủ không phải là ta.

Bàn Chiến đứng lên nói:

- Ta tình nguyện giao thủ với người.

Hắn tò mò hỏi:

- Thương thế nữ thần Vận Mệnh đã khôi phục?

Long Vũ đáp:

- Đúng vậy.

- Nàng ta lúc nào cũng hơn ta.

Bàn Chiến thở dài:

- Là người giúp nàng? Ta rất muốn biết như thế nào? Theo ta suy đoán với thương thế vậy phải mấy ngàn năm.

- Ha ha, thế sự không có tuyệt đối...

Long Vũ nói.

Thấy hắn cười đắc ý, Bàn Chiến dần dần chìm mặt xuống:

- Vận khí của người quả là tốt... Đúng vậy, thiếu chút nữa ta quên, đó là Nữ thần Vận Mệnh, nhắc chuyện vận khí với nàng ta quả thật rất thừa.

Long Vũ dừng lại cười, hơi cau mày nhìn Bàn Chiến:

- Bất kể là vận khí gì, tóm lại Nữ thần Vận Mệnh đã khôi phục thương thế.

Bàn Chiến gật gật nói:

- Các người tự mình là chính nghĩa, các người cho rằng mình sẽ dành được chiến thắng. Là vậy phải không?

Long Vũ chấn tĩnh:

- Chúng ta chỉ tạo phúc cho vũ nội thôi.

Bàn Chiến có chút không hiểu.

- Cái chết của người chính là phúc của vạn người..

Hắc cưỡi dài:

- Cho nên, người nhất định phải chết.

Long Vũ càng nói càng hăng:

- Lý do đã đầy đủ nên ra tay là vừa.

Bàn Chiến ngạc nhiên:

- Dục gia chi tội.(Muốn gán tội cho người khác)

Hắc cười:

- Nữ thần Vận Mệnh đâu, xuất hiện đi không cần lén lút nữa đâu. Nếu không thể tránh, vậy bắt đầu đi.

Long Vũ cười nói:

- Quan điểm của người rất giống ta.

Bàn Chiến không ủng hộ quan điểm của Long Vũ:

- Người sai rồi, quan điểm của chúng ta hoàn toàn bất đồng.

Hắc phát tay nói:

- Các người muốn giết hết người có công với vũ nội.

Nữ thần Vận Mệnh rốt cuộc không nhịn được bước ra.

Nữ thần Vận Mệnh lạnh lùng không hề biểu lộ cảm xúc, thần quyết trong tay biến hóa, Quang Minh nguyên lực bao trùm xung quanh.

Bàn Chiến âm thầm suất lực tạo ra lớp bảo vệ. Đồng thời chuẩn bị tấn công Nữ thần Vận Mệnh.

- Không ngờ người đã luyện hóa nguyên thần của Quang Minh Tôn Thần.

Bàn Chiến cười cười:

- Nói vậy thương thế của người đã hoàn toàn phục hồi.

Nữ thần Vận Mệnh khẽ cười:

- Thật đáng buồn cho Quang Minh Tôn Thần, hắc không đáng phải chết nếu không bị người lừa.

Bàn Chiến nhếch mép, tung lực đánh về phía Nữ thần Vận Mệnh.

- Âm.

Nữ thần Vận Mệnh cũng xuất thủ, một đường Quang Minh nguyên lực từ sau đánh tới Bàn Chiến.

Đồng thời, Nữ thần Vận Mệnh cũng tỏa hào quang quanh mình tự thành một lớp giáp óng ánh do Quang Minh nguyên lực tạo thành.

- Bàn Chiến, ta không nghĩ đường đường là tộc trưởng Bàn cổ tộc lại bị ỉ đánh lén như vậy.

Nữ thần Vận Mệnh cảm thấy thất vọng, tỏ chút buồn phiền.

- Đây chính là Khải Vận Mệnh kiếm. Ta sẽ sử dụng Khải Vận Mệnh kiếm đấu với người.

Nữ thần Vận Mệnh triệu hồi kiếm thuật thần bí tạo ra vô số kiếm quang tấn công Bàn Chiến.

- Chịu chết đi.. Bàn Chiến.

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Ta đã khôi phục thương thế, ngươi không phải là đối thủ của ta.

Bàn Chiến nhìn nữ thần Vận Mệnh cảm tức:

- Sức mạnh của ta chưa chắc đã không đấu lại được với ngươi.

Bàn Chiến vốn là kẻ tự cao bị Nữ thần Vận Mệnh sỉ nhục trong lòng không khỏi kích động.

- Bàn Chiến, sức mạnh của ngươi đã suy yếu rồi. Ngươi dựa vào cái gì để đánh tiếp?

Nữ thần Vận Mệnh lãnh hỏi.

Bàn Chiến ngạo nghễ:

- Để cho ta coi xem lực lượng của ngươi mạnh tới mức nào.

Dứt lời, Bàn Chiến đánh vài đạo quyết pháp quỷ dị ám kim quang sắc, một cái gì đó cổ quái trước mặt Bàn Chiến được bao bọc bởi quang sắc hình dáng kì lạ, trông như một cây búa... Búa vừa xuất hiện đã phát ra sức mạnh mãnh liệt.

..

- Khai Thiên Phủ...

Nữ thần Vận Mệnh nhận ra búa này. Năm đó dừng sĩ Bàn Cổ của bộ tộc Bàn Cổ dùng cây búa này khai thiên tích địa. Nghe nói đã mất tích khi Bàn Cổ chết. Không thực nghĩ sẽ thấy nó, Nữ thần Vận Mệnh tỏ ra rất nghiêm túc.

- Bàn Chiến, nếu ngươi sự dụng Khai Thiên phủ hậu họa sẽ khôn lường, ngươi không thể gánh vác.

Nữ thần Vận Mệnh trầm giọng.

Bàn Chiến tự tin:

- Ta đã luyện hóa Khai Thiên phủ, nó sẽ không làm tổn hại ta.

Nói xong hắn giải phong ấn trên Khai Thiên phủ, hơi thở mạnh bạo, chiến ý tăng vút. Vận Mệnh kiếm trong tay Nữ thần Vận Mệnh cảm nhận được khí tức của Khai Thiên phủ, lưỡi kiếm kịch liệt lay động.

Nữ thần Vận Mệnh nhẹ nhàng xoa kiếm:

- Hôm nay ta muốn biết Khai Thiên phủ uy lực đến đâu.

Vận Mệnh kiếm rung động, tỏa ánh hào quang.

Long Vũ nhìn tình thế hỗn loạn, Bàn Chiến có Khai Thiên phủ mà y không hề hay biết. Uy lực của nó hẳn rất lớn.

Nghe nói Khai Thiên phủ có thể phá nát cả vũ nội. Có thể làm cho vũ nội một lần nữa trở về thời kỳ hỗn loạn.

Nữ thần Vận Mệnh lo lắng:

- Đây là ân oán của chúng ta hi vọng không liên nguy người vô tội.

Bàn Chiến nhìn Nữ thần Vận Mệnh hỏi:

- Xem ra ngươi cũng biết Khai Thiên phủ có thể phá nát vũ trụ.

- Như thế nào? Sợ sao?

Bàn Chiến khẽ cười.

Long Vũ cướp lời:

- Bàn Chiến đây là điều ngươi muốn sao?

Bàn Chiến không đáp lời, hai tay cầm Khai Thiên phủ hét lớn trong nháy mắt bổ tới nữ thần Vận Mệnh. Cùng lúc đó, nữ thần Vận Mệnh cầm kiếm nghênh đón.

Sát khí của Khai Thiên phủ tỏa ra mãnh liệt, xen lẫn ánh kim sắc như tia chớp. Nữ thần Vận Mệnh cũng xuất ra một đạo kiếm quang, hai đạo công kích giao đầu giống như làm cho không gian nổ tung.

Long Vũ lo lắng Bàn Chiến cùng nữ thần Vận Mệnh đều bị tổn thương.

Hắn cảm thấy nữ thần Vận Mệnh không thể đánh bại Bàn Chiến mà không bị thương, nhất là khi hắn cầm Khai Thiên phủ.

Đây cũng là một thế cục khác.

Nữ thần Vận Mệnh cùng Bàn Chiến bật ra sau, trong mắt toát ra chiến ý mãnh liệt.

- Không sai....ngươi đã hoàn toàn hồi phục...

Bàn Chiến hung hăng nhìn Nữ thần Vận Mệnh, lại khởi động Khai Thiên phủ: -

- Đến đây.

Nhất thời, bầu trời bao la vụt xuống một đám mây màu vàng nhạt, trong đám mây mơ hồ có tiếng sấm động, bên ngoài lại có điện quang lóe ra. Chỉ thấy Bàn Chiến kháp động pháp quyết, hướng mây đen đánh tới. Bàn Chiến đánh qua tới pháp quyết sau, ánh sét trong mây đen tụ quanh Khai Thiên phủ đánh xuống, đồng thời từng tiếng kêu ầm ầm trong mây đen khiến cho tâm thần mọi người chấn động.

- Con điếm, chết đi.

Khai Thiên phủ triệu gọi sấm sét, theo sự khống chế của Bàn Chiến như mưa sao ập tới Nữ thần Vận Mệnh.

Nữ thần Vận Mệnh cảm thấy khí thế ngút trời của Khai Thiên phủ. Nàng thu liễm tâm thần, huy động Vận Mệnh kiếm, trong nháy mắt tạo thành một đạo vòng kiếm thánh khiết bao quanh.

Bàn Chiến một đòn đánh tới vòng kiếm của nữ thần Vận Mệnh, một tiếng nổ lớn vang lên. Bàn Chiến chủ công, Nữ thần Vận Mệnh phòng thủ. Trong thời gian ngắn thật không thể biết ai đang giữ thế thượng phong.

Một lúc sau Bàn Chiến đình chỉ công kích, hắn cảm thấy công kích không gây tổn hại Nữ thần Vận Mệnh hơn nữa còn khiến hắn tiêu hao nguyên lực. Về lâu dài sẽ là bất lợi.

Nữ thần Vận Mệnh thấy Bàn Chiến đình chỉ công kích trên mặt thở dài nhẹ nhõm. Bàn Chiến chưa thể luyện hóa hoàn toàn Khai Thiên phủ, không thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của Khai Thiên phủ, nếu không nàng e không thể chống cự.

- Nữ thần Vận Mệnh tuy rằng thương thế đã phục hồi nhưng vẫn chưa đạt đến đỉnh điểm.

Bàn Chiến thở dài.

Nữ thần Vận Mệnh chậm rãi ngẩng đầu, chiến ý tăng vọt:

- Ngươi đừng đắc ý quá sớm.

- Nữ thần Vận Mệnh cũng chưa phát huy toàn lực.

Long Vũ kinh hãi.

Giờ phút này hắn đã phát hiện lực lượng của nữ thần Vận Mệnh tăng lên rất nhiều. Nếu Bàn Chiến không chuẩn bị trước thì nữ thần Vận Mệnh đã giành thắng lợi.

- Bàn Chiến ngươi căn bản không thể luyện hóa hoàn toàn Khai Thiên phủ...

Nữ thần Vận Mệnh khẽ cười:

- Thế đầu hang đi...

Nói xong, nữ thần Vận Mệnh khởi động Vận Mệnh kiếm, tung ra mấy trăm kiếm tấn công.

Đối mặt với sức mạnh mãnh liệt của kiếm quang, Bàn Chiến có chút sợ hãi. Hắn thấy mấy đạo kiếm quang như sao băng nhằm tới hắn mà tấn công. Càng khiến hắn không thể phân biệt đâu là thân ảnh của nữ thần Vận Mệnh, trong mắt hắn lúc này chỉ có thể kiếm đoạt thiên địa. Một kiếm này phong kín toàn bộ đường lui của hắn, tử kiếm nhọn hoắt từ bốn phương tám hướng sinh ra không ngừng mà không thể cảm nhận được từ đâu đến.

Hắn hiểu nữ thần Vận Mệnh muốn mượn uy lực của mãnh kiếm để phân cao thấp. Nghĩ vậy tinh thần hắn xao động, nhắm nghiền mắt lại chịu kiếm quang tấn công. Hai tay cầm chặt Khai Thiên phủ, vận toàn bộ sức mạnh trong người, trong chớp mắt kim quang của Khai Thiên phủ tăng vọt.

- Giết...

Một tiếng thở dài, Bàn Chiến cầm Khai Thiên phủ chém ra bốn phía, mở một đường máu phát huy toàn bộ sức mạnh nhằm hướng Nữ thần Vận Mệnh tấn công. Đồng thời nhanh chóng tạo một lớp lá chắn bảo vệ.

Long Vũ trợn mắt há mồm nhìn một màn vô cùng đồ sộ, chỉ thấy một đạo kiếm quang ánh sáng kín bầu trời xuất hiện, giống như sấm chớp vụt đánh.

Lúc này cả thiên địa chấn động.

Hai thân ảnh chạm nhau giữa không gian.

- Âm âm.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn như sấm vang, hào quang tỏa ra vạn trượng, hai cỗ lực lượng cường đại chính diện giao phong. Từ chỗ hai người giao đấu kim sắc tỏa ra xung quanh, Long Vũ vội vận Hỗn độn nguyên lực tạo kết giới tránh ảnh hưởng.

Không gian xung quanh dần dần tiêu tán quang sắc, sau pha sinh tử không thấy bóng người. Hắn chợt thấy nữ thần Vận Mệnh hiên ngang đứng, trong tay cầm Vận Mệnh kiếm, uy phong bốn bề, trên mặt rất bình tĩnh.

Còn Bàn Chiến có vẻ chật vật, quần áo rách nát, lộ ra thân thể khô quắt, miệng phụt ra máu tươi nhưng chiến ý vẫn ngút trời.

- Chiều theo ý người, chiến đấu sẽ không bao giờ dừng lại, đến đi...

Bàn Chiến rung mình nói.

Nữ thần Vận Mệnh lãnh đạm quát, đưa Vận Mệnh kiếm lên, khởi động bí pháp, tạo một cường đại kiếm thế. Nàng vung kiếm lên không trung, tiếng sấm sét vang lên từng hồi.

Trong lòng Long Vũ kinh ngạc, sức mạnh của nữ thần Vận Mệnh không thể xem thường, ngay cả y cũng khó ứng phó.

Ngay tức khắc, một tia chớp cắt ngang chân trời, trong nháy mắt cắt ngang trời đất. Ngay cả Long Vũ cũng chấn động.

Trong thiên địa, giống như có tiếng rền ngầm, chiến minh vang vọng, tiếng réo cao vút, giống như từ cõi khác vọng về. Mũi Vận Mệnh kiếm sắc nhọn, hư hư thật thật, không biết đâu là thật giả.

Thần sắc Bàn Chiến thay đổi, thậm chí sợ hãi.

Bàn Chiến sợ hãi giữ chặt Khai Thiên phủ nhưng vẫn không khỏi rung động.

Bàn Chiến thấy tình hình không ổn, há mồm phun máu tươi lên Khai Thiên phủ.

Hấp thụ máu của Bàn Chiến, Khai Thiên phủ đã khôi phục bình thường, hơn nữa còn cường thịnh hơn nhiều.

Nữ thần Vận Mệnh thấy thế hơi kinh ngạc. Búa kia là người thợ rèn giỏi nhất bộ tộc Bàn Cổ, lấy thiên thạch từ bên ngoài vũ trụ tạo thành. Năm đó, Bàn Cổ khai thiên cũng dùng máu tươi của mình. Hiện Bàn Chiến dùng máu mình uy lực cũng tăng lên nhiều lần.

Nữ thần Vận Mệnh cũng không dám coi thường. Chưa từng thấy sức mạnh thực sự của Vận Mệnh kiếm như vậy, không gian bốn phía cuộn cuộn bị hút vào.

Bàn Chiến cảm thấy bất an, hơi sợ hãi.

Bàn Chiến thấy kiếm thế của Nữ thần Vận Mệnh kinh thiên, tâm động phụt ra một ngụm tiên huyết. Đồng thời phủ lên người một lớp quỷ dị. Theo đó, Khai Thiên phủ xuất hiện một đoàn sáng chói mắt.

Nữ thần Vận Mệnh hơi biến sắc, xem ra hẳn muốn dùng triệu hồi Hỗn Độn Thần Long bên trong Khai Thiên phủ.

Hỗn Độn Thần Long tồn tại từ thời khai thiên tích địa. Năm đó Bàn Cổ không đành giết nên đem thân xác làm sông núi, phong ấn nguyên thần bên trong chiến phủ.

Đương nhiên giờ chỉ còn là nguyên thần nhưng sức mạnh không thể coi thường.

Tâm thần Nữ thần Vận Mệnh bỗng trở lên bối rối.

Quả vậy, Bàn Chiến hét lớn một tiếng, thu hồi quyết pháp, đứng giữa không trung sau đó hét vang. Một đoàn sáng kia biến thành hàn khí tỏa ra khắp nơi. Chỉ nghe không trung có tiếng gầm rú, ẩn trong mây khói hiện ra ngũ trảo Kim Long. Uy phong lẫm liệt, lân giáp nổi lên, mồm như ngậm máu gào thét, gầm rú.

- Cẩn thận...

Long Vũ không nhận được nhắc nhở đồng thời cũng chuẩn bị giúp đỡ nữ thần Vận Mệnh.

Nói là không xuất thủ nhưng hẳn tuyệt đối không trơ mắt nhìn nữ thần Vận Mệnh bị tổn thương.

Nữ thần Vận Mệnh hừ lạnh một tiếng, giữ vững vị trí, kiếm quang trong tay lóe lên, hướng thẳng kiếm lao đi mặc cho ngũ trảo Kim Long khí thế hùng trời như thế nào, một kiếm phóng thẳng vào trán. Ngũ trảo Kim Long đau đớn nhất trời giờ nanh vuốt nhưng không cam lòng gầm thét vang trời, thân hình to lớn hóa hư ảo ẩn mình vào không gian.

Trong mắt nữ thần Vận Mệnh, chiêu thức vừa rồi của Bàn Chiến cũng không inh. Hẳn chỉ dùng máu Bàn Cổ tộc triệu hồi cái bóng của Kim Long mà thôi.

Còn bản thân hẳn không có khả năng triệu hồi được Ngũ Trảo Kim Long.

Trừ khi hẳn đạt tới sức mạnh siêu việt.

Bàn Chiến không cam lòng, liên tiếp bổ ra mấy búa. Nữ thần Vận Mệnh xuất kiếm hóa giải khiến hẳn liên tiếp thất bại đến mức có thể nhận ra mình đã thua.

- Bàn Chiến chưa nhận thua sao?

Nữ thần Vận Mệnh ngạo nghễ.

Bàn Chiến biến sắc, do dự nghiêng rằng:

- Thắng bại chưa phân, tại sao ta phải nhận thua?

Tới bây giờ Bàn Chiến cũng phải chiến đấu đến cùng.

Nữ thần Vận Mệnh lạnh mặt:

- Đã muốn vậy, chúng ta sẽ tiếp tục.

Nữ thần Vận Mệnh vốn muốn Bàn Chiến tự xử coi như là tôn trọng hẳn, không ngờ hẳn không biết điều khiến nàng không khỏi tức giận.

Nữ thần Vận Mệnh nhẹ nhàng đứng dậy, bước nhẹ đi mấy bước, tay nắm kiếm quyết, tay kia cầm Vận Mệnh kiếm trước ngực, tỏa ra một thánh khiết quang mang mạnh mẽ.

Nữ thần Vận Mệnh lạnh lùng nhìn Bàn Chiến như một chiến thần, hào hùng, bề ngễ thiên hạ phóng mắt nhìn bốn phía.

“Xoạt!”

Nữ thần Vận Mệnh xuất thủ, một đạo kiếm quang viên cổ phẳng phát cuối chân trời lóe lên như cắt ngang không gian nhằm thẳng hướng Bàn Chiến lao tới. Cả trời đất bị bao trùm trong ánh sáng chói mắt khiến Bàn Chiến đau đớn.

- Liều mạng...

Đã tới nước này, không có đường lui, thần sắc hấn biến đổi, tay cầm Khai Thiên phủ hung hăng chém tới.

Nữ thần Vận Mệnh nhếch mép cười:

- Chống cự vô nghĩa.

Dứt lời Vận Mệnh kiếm lấy thế lôi đình vạn quân nhằm Bàn Chiến mà xuyên tới, kiếm khí cùng hư không đan vào thành tiếng rít nhiếp nhân tâm phách.

Bàn Chiến không nói lời nào, sắc mặt trầm xuống, nghiêng răng cầm Khai Thiên phủ trong tay phá kiếm.

Tức khắc Vận Mệnh kiếm cùng Khai Thiên Phủ trong tay Bàn Chiến giao nhau. Nữ thần Vận Mệnh nhanh chóng đạp không bước đi trong không gian.

Hét lên một tiếng, Bàn Chiến tính toán lấy công làm thủ.

Nữ thần Vận Mệnh cười lạnh, Vận Mệnh kiếm trong tay khiến Bàn Chiến khó lòng chống cự. Không thể tránh né, Bàn Chiến cảm giác tay trái đau xót, thân mình lão đảo.

Nữ thần Vận Mệnh được thế, không buông tha cho hấn, sức mạnh trong cơ thể quay ngược trở lại, Vận Mệnh kiếm tỏa ánh hòa quang khiến người ta sợ hãi. Bàn Chiến sợ hãi biết không ổn lập tức buông Khai Thiên phủ ra.

Khai Thiên phủ vút vào không trung thành một đường cong dội ngược về nữ thần Vận Mệnh.

Nữ thần Vận Mệnh biến sắc, thân bất ổn vội vàng né tránh. Nó đối với Bàn Chiến cũng một đòn chí tử. Mất đi Khai Thiên phủ Bàn Chiến không thể chịu nổi một kiếm của Nữ thần Vận Mệnh

“Ầm, ầm...! Một tiếng nổ vang lên, Bàn Chiến bay ra ngoài. Cũng may cho hấn là nữ thần Vận Mệnh vội vàng xuất thủ, nếu không hấn đã toi mạng.

Đồng thời, cánh tay trái Nữ thần Vận Mệnh cũng bị Khai Thiên phủ đã thương.

Nhưng không nghiêm trọng lắm.

Long Vũ thoáng do dự một chút, dùng hỗn độn nguyên lực đạp không ngăn cản Khai Thiên phủ. Vốn định bắt lấy Khai Thiên phủ nhưng không ngờ lại bị chấn khai.

Long Vũ kinh hãi, đối với Khai Thiên phủ y càng có hứng thú.

Hít sau một hơi, vận dụng sức mạnh trong cơ thể lấy mười thành hỗn độn nguyên lực, đem phong ấn Khai Thiên phủ nhanh chóng bắt lấy.

Bàn Chiến ngực đau xót, thổ huyết phun ra một ngụm máu đen.

Đầu tóc Bàn Chiến rối bời, sắc mặt tái nhợt, cúi đầu, hai mắt vô thần, trường bào trên người rách nát, khó khăn lắm mới có thể che được củ cà rốt lủng lẳng.

- Ta thua....!

Bàn Chiến tuyệt vọng nói ra một câu.

Nữ thần Vận Mệnh lên trước:

- Đây là quả báo...

Long Vũ đi tới, cùng Nữ thần Vận Mệnh sóng vai, mỉm cười:

- Bàn Chiến nói cho ta biết cách luyện hóa Khai Thiên phủ ta sẽ cho ngươi đường sống.

Bàn Chiến vốn đã ham sống sợ chết nay nghe vậy lại có thêm hi vọng.

Dừng một chút, hần hạ giọng đáp:

- Cho ngươi biết cách luyện hóa Khai Thiên phủ ngươi sẽ buông tha ta thật sao?

Nữ thần Vận Mệnh muốn nói nhưng Long Vũ nhanh nhẩu:

- Nói lời giữ lời, thành nào nuốt lời là con trai anh Cường Thuần Khiết.

- Nhớ kĩ, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.

Long Vũ nhanh chóng đáp:

- Ta sẽ lấy toàn bộ sức mạnh của ngươi chỉ để lại sự sống duy nhất.

Nghe lời này, Bàn Chiến cau mày.

Hần oán hận nhìn Long Vũ:

- Như vậy đem ta giết đi còn hơn.

- Tốt...

Nữ thần Vận Mệnh trong mắt đầy sát khí:

- Tốt lắm.. Để ta hạ thủ.

Nghe nữ thần Vận Mệnh nói, Bàn Chiến sợ hãi vô cùng.

- Đợi một chút...

Long Vũ cười nói:

- Ta có đề nghị tốt, để cho hần sống không bằng chết.

- Ta nói!

Bàn Chiến nói:

- Nếu ngươi đã nói vậy, ta đồng ý.

- Trao đổi xong!

Long Vũ cười:

- Ngươi đã không còn bất kì lựa chọn nào.

Bàn Chiến ảm đạm, người thắng làm vua người thua làm giặc. Hiện giờ hần không có tiếng nói, hần chỉ có thể để vận mệnh an bài.

Chính hần bây giờ cũng không muốn mình rơi vào tình cảnh hiện giờ.

...

...

Long Vũ muốn lấy pháp môn tế luyện Khai Thiên phủ mà nữ thần Vận Mệnh ngoài ý muốn cũng muốn có nguyên thần của Bàn Chiến, không chỉ là thương thế mà công lực của nàng còn đạt đến đỉnh phong.

Đúng vậy, Long Vũ đã không giữ lời.

Chính hần cảm thấy đối với Bàn Chiến làm như thế, cũng không hần là thành bại hoại.

Đối với lần này, nữ thần Vận Mệnh cũng tán thành.

Ba ngày sau, Nữ thần Vận Mệnh xuất quan. Long Vũ sớm chờ đợi. Nữ thần Vận Mệnh mặt mày vui vẻ hướng tới Long Vũ. Lúc này trông nàng quyến rũ động lòng người.

Nữ thần Vận Mệnh đến gần, Long Vũ hí sâu một hơi để ngửi hương thơm của nàng:

- Nữ thần Vận Mệnh thế nào? Có phải nên báo đáp anh không?

- Anh muốn báo đáp ra sao?

Nữ thần Vận Mệnh ghé vào lỗ tay y:

- Chuyện gì cũng được, anh đã giúp em một việc rất quan trọng.

- Bất cứ chuyện gì?

Long Vũ ánh mắt trợn tròn, vui mừng:

- Lấy thân báo đáp chắc hẳn em không cự tuyệt chứ.

Hai gò má nữ thần Vận Mệnh ửng hồng:

- Có phải anh đã sớm nghĩ đến chuyện này.

- Không hẳn...

Long Vũ trâng tráo mặt mày:

- Lúc trời bắt đầu tối, đúng là anh đối với em có chút tò mò. Em cũng biết em rất khác thường. Một phụ nữ phi phạm như em không cuốn hút anh sao?

Nữ thần Vận Mệnh bật cười:

- Thật không?

- Đương nhiên là thật.

Long Vũ tham lam nhìn bộ ngực nữ thần Vận Mệnh.

Nữ thần Vận Mệnh tươi cười đi vài bước, cười duyên tung tăng cởi thắt lưng:

- Chỉ cần đạt tới yêu cầu của em, em sẽ là của anh.

- Yêu cầu gì? Yêu cầu gì, Em cứ nói đi?

Long Vũ mừng rỡ, gãi đầu:

- Em không muốn nhân cơ hội kiếm chỗ tốt sao?

Gò má nữ thần Vận Mệnh đỏ ửng:

- Coi cách nói của anh kia. Anh cho em là người thế nào...Cứ nghe xem việc gì đã.

Nữ thần Vận Mệnh trừng mắt:

- Em muốn chia nhau hưởng lợi quy luật Thiên Đạo.

Nữ thần Vận Mệnh hì cười:

- Anh cũng biết, nếu em ở với anh, em sẽ mất đi lực lượng tín ngưỡng. Tuy rằng không ảnh hưởng tới em những sau này em sẽ mất đi quyền năng. Anh phải bồi thường một chút chứ?

Nữ thần Vận Mệnh khẽ cười:

- Muốn có chỗ tốt, phải trả giá chút ít chứ?

Nghe giọng nữ thần Vận Mệnh, Long Vũ quả quyết:

- Việc này cứ như em nói.

- Thật sao?

Nữ thần Vận Mệnh cười khanh khách. Đi tới đi lui, sau đó ghé sát đầu vào tai hắn nói:

- Vậy là anh đồng ý rồi sao?

Nữ thần Vận Mệnh khẽ cười, hà hơi lan hương đánh vào mặt hắn.

- Được, sớm hay muộn em cũng là người của anh.

Long Vũ nói xong liền ôm sát nữ thần Vận Mệnh.

Nữ thần Vận Mệnh hai má đỏ ửng, xuy xuy cười không hề che dấu cảm xúc.

Long Vũ vội vàng đem quy luật Thiên Đạo truyền cho nàng.

Nữ thần Vận Mệnh nóng lòng, không đợi được, cầm chặt tay hắn, dễ thương nói:

- Anh muốn làm gì thì làm.

- Em phản đối.

Long Vũ đang muốn nói gì đó, La Lâm từ trên hạ xuống. Nàng mỉm cười nhìn hai người:

Long Vũ ca ca, em sẽ cắt chuyện hai người một chút. Chiếc phi thuyền có chút vấn đề, em cần thêm cường đại khoa học kỹ thuật.

- Chuyện gì xảy ra?

Long Vũ vội vàng hỏi. Chuyện chiếc phi thuyền là chuyện đại sự quan trọng trước mắt, nếu không không thể thực hiện lữ hành.

- Vấn đề mấu chốt là việc xây dựng tọa độ các vì sao, có vài vấn đề.

La Lâm nói:

- Em hi vọng Thiên Hậu có thể giúp được, cả vũ nội chỉ có nàng mới có thể.

Long Vũ hạ giọng:

- Không vấn đề, anh lập tức liên hệ....Như vậy đi, em trực tiếp đi tìm Huyết Anh Đại Đế. Hắn sẽ biết phải làm thế nào.

La Lâm đi rồi Nữ thần Vận Mệnh cười nói:

- Anh Vũ, thật mất hứng, em không muốn nữa.

- Ý gì đây?

Long Vũ hỏi.

Nữ thần Vận Mệnh cười nói:

- Hay chúng ta cử hành một hôn, lễ sau đó động phòng cho long trọng một chút.

Long Vũ nghe vậy cười trừ:

- Thật không vậy? Em đường đường là một nữ thần đức cao vọng trọng, lại có thể chơi mấy cái trò thể tục này sao?

- Em không quản.

Nữ thần Vận Mệnh thần đạo:

- Dù sao anh vẫn phải cho người ta một chút danh phận. Yêu cầu có đó không phải quá đáng chứ. Nữ thần Vận Mệnh tung hoành vũ nội nay thuộc về anh, dù thế nào cũng phải cho em một cái danh phận chứ.

Long Vũ đau đầu.

Cho đến bây giờ, chưa một nữ nhân nào của hắn có danh phận.

Danh phận đối với hắn không phải là chuyện gì quan trọng, mấu chốt là liên lụy đến sau này sẽ xuất hiện vấn đề ai lớn ai nhỏ. Tất cả hắn đều thương yêu như nhau, thật là khó xử.

- Sao?

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Không phải anh cảm thấy khó khăn quá đấy chứ?

- Không phải vậy, chờ tin tốt của anh đi.

Long Vũ dừng một chút hỏi:

- Nữ thần Vận Mệnh, quên không hỏi em, em không có tên sao?

- Tên?

Nữ thần Vận Mệnh lắc đầu:

- Thì ai cũng gọi em là nữ thần Vận Mệnh mà.

- Không phải tên này... Long Vũ cải chính:

- Ý anh là một cái tên thực cơ. Luôn phải gọi là nữ thần Vận Mệnh anh cũng thấy khó chịu.

- Vậy anh chọn giúp em một cái tên đi.

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Nghe hay một chút...

- Là Maria nghe cho nó khiêu gợi nhé?

Long Vũ cười cười.

- Maria...Không thành vấn đề, nhưng mà anh đừng có gọi em là Ozawa nhá.

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Đừng cho là em không biết cô nàng người xứ Đảo quốc này.

...

...

Một loạt các vấn đề đã được giải quyết, Long Vũ trút toàn bộ tinh thần lên chiếc phi thuyền. Với thực lực cường đại của hắn, ngoài việc thám hiểm bên ngoài tinh tế lữ hành hắn không biết làm gì sao này. Hắn cũng không muốn mình giống như Quang Minh Tôn Thần, Bàn Chiến vì tịch mịch mà thoái hóa.

Buổi chiều Long Vũ đi thị sát chiếc phi thuyền về liền nhận được lời mời của Huyết Anh Đại Đế. Người đưa tin nói cần thỉnh Long Vũ phó ước, bởi Huyết Anh Đại Đế có chuyện cần thương nghị.

348. Chương 13

Long Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó dặn dò người mang tin tức sáng sớm mai hắn sẽ bãi phỏng.

Ngay từ khi sáng sớm của ngày tiếp theo, Long Vũ đã tới Huyết Anh Thần Điện ở Thiên Ngoại Thiên.

Tại cửa điện, hắn thấy một cô gái đẹp như trong mơ. Khuôn mặt kia chỉ nhìn một lần nhưng khiến cho người ta không thể nào quên được, trông qua thì thanh tú cổ điển nhưng nhìn kỹ lại thấy mỹ ý lan tràn. Đôi mắt sáng khi thì trong suốt, khi lại dễ thương. Nhất là khi nàng chớp chớp mắt nhìn chăm chăm Long Vũ, cho dù hắn đã quen gặp mặt mỹ nữ tuyệt sắc thì cũng không tránh khỏi tim đập rộn ràng.

Trong khi Long Vũ thất thần, ánh mắt của mỹ nữ lóe lên tia nghịch ngợm.

- Anh định cứ đứng thế nhìn tôi sao? Thật không lễ phép.

Long Vũ trong nháy mắt trở nên cảnh giác. Cô gái này có thể đứng trong Huyết Anh Thần Điện đâu thể là người bình thường được, hơn nữa lực lượng trong người cô ta có vẻ vô cùng cường đại.

Long Vũ suy nghĩ, liệu có phải là đàn bà của Huyết Anh Đại Đế không?

Hắn lập tức đứng thẳng người, đưa mắt nhìn ra xung quanh nhưng lại không thấy bóng dáng của Huyết Anh Đại Đế đâu.

- Anh đang suy nghĩ cái gì thế?

Mỹ nữ ghé mặt tới.

- Chắc là không phải nghĩ ra chủ ý biến thái gì đấy chứ? Cô nam quả nữ ấy mà... rất dễ dàng cướp cò...

Long Vũ nghe vậy liền không nhịn được liếc mắt một cái, vẫn im lặng không nói gì. Trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, nghe giọng điệu của cô bé con này xem... Ông đây còn lo cô là nữ sắc lang đấy.

- Anh tên gì?

Mỹ nữ đột nhiên hỏi.

- Vậy còn cô là ai?

Long Vũ liếc mắt nhìn cô ta một cái. Hắn nghi ngờ cô gái này không phải cố ý giả ngu mà chính xác là ngu thật, dù sao cũng là cái thể loại chưa trưởng thành.

- Anh là Long Vũ có phải không?

Long Vũ buồn bực:

- Cô biết mà còn hỏi.

- Ha Ha.

Mỹ nữ không vì thái độ của Long Vũ mà tức giận, ngược lại còn rất vui sướng:

- Tôi nghe nói, anh rất là lợi hại, ngay cả lão già Quang Minh Tôn Thần cũng chết trong tay anh đúng không?

- À phải rồi, tôi còn nghe nói anh có rất nhiều đàn bà. Thật sao?

Mỹ nữ giống như một người rất hay buôn chuyện.

- Bình thường các chị ấy ở chung như thế nào? Sẽ không đánh nhau um xùm lên đấy chứ?

Long Vũ nghe vậy liền cảm thấy hoàn toàn hết chỗ nói.

Diễn hình là một cô gái có vấn đề. Long Vũ chẳng thèm nói chuyện với cô ta nữa, bắt đầu nhắm mắt điều thức, đồng thời lắng lặng chờ đợi Huyết Anh Đại Đế đến.

Nửa giờ sau, Long Vũ rốt cục mở to mắt, một tích tắc này, sâu trong đáy mắt chớp động ánh sáng chói mắt. Điều bất ngờ là cô gái kia không ngờ vẫn còn ở trước mặt hắn.

Mỹ nữ lúc này đang thưởng thức mấy trái hoa quả tươi không biết lấy từ đâu đến.

- Ăn không? Tôi cho anh một nửa.

Thấy mỹ nữ cầm trong tay ba trái quả, Long Vũ cười khanh khách:

- Cô cứ ăn đi. Đúng rồi, cô tên gì?

Mỹ nữ chậm rãi ăn hết hoa quả xong, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Long Vũ rồi nói:

- Tôi tên là Ti Ti, đừng bao giờ quên đấy.

- Ti Ti?

Long Vũ sững sờ một chút rồi nói:

- Tên hay đấy mà làm sao cô nhận ra tôi?

- Nhận ra thì nhận ra thôi chứ làm sao?

Ti Ti duỗi tay, ném mấy hạt quả đi rồi nói

- Đúng rồi, anh với Huyét Anh Đại Đế rút cục có giao tình gì thế?

Nói xong, không đợi Long Vũ trả lời, Ti Ti lại không biết lấy đâu ra một trái hoa quả tươi, há miệng cắn một cái. Cô vừa nhai vừa lẩm bẩm:

- Anh cảm thấy Huyét Anh Đại Đế là người như thế nào?

Ngay lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng nói:

- Ti Ti! Càng ngày càng không biết lớn nhỏ...

- Không phải chỉ là gọi thẳng cái tên thôi sao? Có cái gì mà không biết lớn với chả không biết nhỏ?

Ti Ti lên tiếng phản đối.

Giữa không trung không có tiếng hồi đáp.

- Thiên Hậu mẫu thân, con rất muốn biết người khác đánh giá ông ấy như thế nào.

Ti Ti nói:

- Người không phải rất lo người khác nói bậy gì về ông ấy sao?

Giữa không trung truyền đến một tiếng hừ lạnh nhẹ nhàng.

Ti Ti giống như giành được chiến thắng lớn lao nào đó, nở nụ cười toe toét.

- Thiên Hậu mẫu thân, con không muốn rời khỏi Thiên Ngoại Thiên đâu. Người ta thích nơi này.

Ti Ti nói.

Giữa không trung không có hồi âm.

Ánh mắt Ti Ti ảm đạm đi đôi chút, thanh âm đột nhiên trở lên lạnh lùng:

- Bà thật là tàn nhẫn!

- Chuyện này đã được con đồng ý.

Nửa ngày sau, giữa không trung mới truyền tới câu trả lời.

- Hừ!

Ti Ti hừ một tiếng rồi bỗng nhiên lại bật tiếng cười khanh khách:

- Cũng phải, đi ra ngoài một chút, có lẽ còn có thể giúp mình tăng thêm lực lượng.

- Thiên Hậu mẫu thân, con hy vọng có một ngày mình cũng có thể tạo ra chiếc phi thuyền.

Nói tới đây, đôi mắt của Ti Ti tràn ngập chờ mong.

- Vậy con còn phải cố gắng nhiều!

Thiên Hậu thản nhiên cười một tiếng, sau đó im lặng không nói gì nữa.

- Thiên Hậu, muốn nói chuyện thì xuống đây mà nói! Bà đứng giữa không trung làm cái quái gì?

Long Vũ không tiếp tục trầm mặc nữa.

- Chồng là vạn tuế!

Ti Ti hưng phấn khoa chân múa tay nói, không hề chú ý tới vẻ mặt mờ mịt của Long Vũ.

- Aiz!

Giữa không trung truyền tới tiếng thở dài nhưng trong thanh âm đó không có chứa chất nhiều nỗi thất vọng, ngược lại còn như ẩn chứa sự hưng phấn khó hiểu.

- Chồng?

Long Vũ nhìn Ti Ti, nhẹ giọng hỏi:

- Cô đang nói ai vậy? Ý của tôi là ngoại trừ Thiên Hậu ra thì...

Ti Ti đột nhiên nhào tới ôm hân.

Nhuễn hương vào lòng, mũi thơm xông lên mũi, Long Vũ cúi xuống, mạnh mẽ hôn lên khuôn mặt của Ti Ti.

- Chồng này! Anh còn chưa được người ta đồng ý đâu đấy! Ai cho phép anh hôn em? Không công bình, em muốn hôn lại.

Ti Ti hiển nhiên còn lớn mật hơn cả Long Vũ, chủ động cắn lên miệng Long Vũ một cái. Long Vũ giãy dụa nhưng rồi lại mê luyến nụ hôn mềm mại của thiếu nữ. Cho đến khi hai người hô hấp không được, Ti Ti mới buông miệng của hân ra. Nụ hôn chấm dứt, Ti Ti lại còn thè lưỡi liếm liếm hai cánh môi của mình, hết sức hấp dẫn. Hai tròng mắt kia còn sáng rực nhìn chăm chăm vào môi Long Vũ. Long Vũ âm thầm rùng mình một cái, vội vàng lui về sau. Không biết tại sao, hân cảm thấy cô gái này rất nguy hiểm.

- Chồng ơi, anh sẽ yêu em sâu đậm đúng không?

Ti Ti thâm tình dựa vào người Long Vũ.

- Về cái này, Ti Ti...

Long Vũ cười ám muội:

- Cô Ti Ti à, tôi với cô không quen biết lắm, cô vì sao lại quần lấy tôi vậy?

- Anh nói cái gì cơ?

Ti Ti trừng lớn mắt, dường như nghe được một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi:

- Anh là người đàn ông của em, sao có thể nói là không quen biết hả?

- Đợi đã!

Long Vũ la lên:

- Từ khi nào tôi trở thành người đàn ông của cô vậy?

- Anh không biết?

Ti Ti nghi hoặc.

- Biết? Tôi biết được cái gì chứ?

Long Vũ nhún vai.

- Sao có thể như thế chứ?

Ti Ti chu môi, nói:

- Anh đã hôn lên môi của người ta rồi, lại còn muốn trốn nợ hay sao?

- Hôn à?

Long Vũ hỏi.

- Vâng!

Ti Ti gật đầu thật mạnh.

Long Vũ mờ mịt hỏi:

- Tôi và cô có quan hệ thân mật vậy sao? Tại sao tôi lại không biết nhỉ?

- Vấn đề ở đây là anh đã hôn em mà!

Tì Tì nói.

- Nhưng mà cô cũng hôn tôi mà.

Long Vũ nói:

- Chúng ta hòa nhau nhá!

- Hòa? Loại chuyện này có thể dùng chữ hòa để giải quyết sao?

Tì Tì trừng mắt nhìn. Khuôn mặt lộ vẻ tàn nhẫn.

- Anh như thế không phải là loại đàn ông bạc bẽo hay sao?

Long Vũ cảm giác cô bé này còn phức tạp hơn hẳn tưởng nhiều.

- Cô Tì Tì chớ có hiểu lầm.

Long Vũ nói:

- Có cả nữ nhân thích tự kỷ

...

- Xem ra anh định vứt bỏ em rồi!

Tì Tì bỗng nhiên nói một cách hung tợn.

Long Vũ nói:

- Không phải là vứt bỏ, mà tôi hoàn toàn chưa có được cô.

Sắc mặt Tì Tì hơi hoãn lại một chút, nàng vuốt cằm nói:

- Anh nói phải! Thân thể của em vẫn còn trong sạch, như vậy đi, sau khi chúng ta chính thức thành thân thì sẽ cho anh.

Long Vũ vừa định phản đối thì Tì Tì liếc mắt nhìn hắn một cái.

- Dục tốc bất đạt, chờ cho chúng ta có tình cảm rồi làm cũng không muộn.

- Có thể để tôi nói một câu không?

Long Vũ nói:

- Nghe cuộc đối thoại của em với Thiên Hậu, em chắc là con gái của bà ấy hả?

- Vâng ạ!

Tì Tì nở nụ cười. Nụ cười này mang theo hương vị khờ dại. Nhưng trong lòng Long Vũ rất rõ, mỹ nữ này là một cô bé tinh quái, bản thân hắn không nên khinh thường.

- Quả này là do em tự tay trồng đấy, ăn ngon lắm. Nó tập hợp hơn mười loại giống quý đấy nhé!

Tì Tì nhìn vào mắt Long Vũ, dường như chờ mong hắn khen mình.

- Ủ, ăn cũng ngon đấy.

Long Vũ cười mờ ám.

Ngừng lại một chút, Long Vũ lại tiếp tục hỏi:

- Cha em là Huyết Anh Đại Đế à? Ông ấy đâu rồi? Hôm nay anh đến đây cũng là bởi vì muốn nhận lời mời của ông ấy. Đâu lại có chuyện khách đến mà chủ còn chậm chạp không chịu lộ diện?

Tì Tì vô cùng khó hiểu:

- Chẳng lẽ em không phải là chủ sao?

Long Vũ cười hắc hắc:

- Em có thể đại biểu cho ba mình sao?

Tì Tì suy nghĩ chút rồi nói:

- Không thể.

Long Vũ không nhịn được, bật cười ha hả:

- Nếu em đã không thể làm chủ được thì tốt rồi. Đi đi, gọi cha em lại đây nào. Nhóc con như em thì biết cái gì mà nói.

Nghe được lời này, Tì Tì rất tức giận. Nàng phẫn nộ nhìn người đàn ông trước mặt này, trong đầu thì suy nghĩ có nên giáo huấn tên này một chút hay không. Nàng cảm thấy như mình bị lừa rồi.

Bởi vì lúc trước, Huyết Anh Đại Đế chính miệng nói với nàng, hôm nay là ngày đi xem mắt của nàng.

Và đối tượng xem mắt lại chính là Long Vũ.

Nếu không thì nàng cũng không thể vừa thấy mặt mà lại hôn một người đàn ông.

Trước đây, Tì Tì vẫn luôn cẩn thận góp nhặt và xem xét tư liệu về Long Vũ. Cái khác không nói, chỉ riêng việc hấn chém giết Quang Minh Tôn Thần, Tì Tì đã cảm thấy mình nên lấy thân ra báo đáp rồi.

Thế nhưng cái người đàn ông đáng chết này, hấn hoàn toàn không biết chút gì về chuyện xem mắt cả.

Trong đầu chuyển qua nhiều ý nghĩ, Tì Tì đằng đằng sát khí nói với Long Vũ:

- Anh có biết không? Anh có biết hôm nay tới đây là để làm gì hay không?

- Không biết!

Long Vũ trả lời một cách thành thật.

Tì Tì nhất thời không có gì để nói, cũng không thêm tranh cãi với Long Vũ nữa.

Một lúc lâu sau, Long Vũ không nhịn được mà cất tiếng hỏi:

- Sao vậy, vì sao đột nhiên lại không nói gì nữa?

- Không thêm để ý đến anh nữa!

Tì Tì cũng không ngẩng đầu lên mà nói:

- Anh đi đi, anh không biết hôm nay tới đây làm cái gì thì còn ở chỗ này làm chi nữa?

Long Vũ vốn muốn nói cho nàng biết là tới để tìm cha cô, cơ mà nghĩ lại, không phải Huyết Anh Đại Đế cố ý để cho con gái lão thấy mình sao?

- Tì Tì!

Long Vũ hỏi:

- Là cha em bảo em tới sao?

- Dạ.

Tì Tì nhẹ gật đầu.

- Ông ấy cho em tới đây để gặp anh?

Long Vũ nở nụ cười cực kỳ sáng lạn nhưng lại ẩn chứa sự trào phúng, khinh thường. Hấn đột nhiên hiểu ra Huyết Anh Đại Đế hôm nay mời hấn tới là có ý gì.

- Không phải!

Tì Tì nói:

- Chỉ là kết bạn thôi.

- Có cho phép lên giường không?

Long Vũ bật cười khanh khách.

Ti Ti nhú mào, hít một hơi thật sâu, cường chế sự tức giận dâng lên trong lòng. Nàng nặn ra một nụ cười, nói:

- Sao nào? Chẳng lẽ tôi không xứng với anh sao?

Long Vũ nhún vai nói:

- Đối mặt với những cô bé xinh đẹp, dưới tình huống bình thường, tôi sẽ không cự tuyệt. Nhưng mà tôi thấy cô tiếp cận tôi là có thâm ý khác cho nên cần cảnh giác thôi.

Ti Ti nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu đen của Long Vũ. Người đàn ông đáng giận này cười trông thật đều đặn, nàng hận không thể đá cho hắn mấy cái vào giữa háng.

Long Vũ cẩn thận đánh giá khuôn mặt tinh xảo của Ti Ti. Luận bộ dáng, Ti Ti chính là người đẹp trong số người đẹp, bất kể là khuôn mặt hay dáng người đều thuộc hạng nhất.

- Ê tiện!

Khi mà ánh mắt của Long Vũ lướt xuống thân dưới của nàng thì Ti Ti chợt nói một câu.

Long Vũ ôn hòa nói:

- Ti Ti, tôi nói thật, cô là một cô gái tốt...

- Sao nào? Muốn gán cái mác người tốt cho tôi sao?

Ti Ti hỏi.

- Làm sao? Cô cũng biết!

Long Vũ khẽ cười một tiếng.

- Đương nhiên!

Ti Ti đắc ý nói:

- Mấy ngày này, tôi vẫn luôn tìm tòi những tư liệu nói về tình huống trong thế giới thật cho nên khá là rõ ràng.

- Đúng rồi, nếu tôi đồng ý tình một đêm với anh, anh có muốn chơi không?

Ánh mắt u oán của Ti Ti không biết là thật hay là giả vờ.

Long Vũ triệt để im lặng.

- Sao? Anh sợ?

Ti Ti hỏi.

- Đương nhiên là không sợ rồi!

Long Vũ cười tà:

- Tình một đêm, người thiệt là em chứ có phải anh đâu. Anh dựa vào cái gì mà phải sợ cơ chứ!

Ti Ti vốn không phải là một cô gái tùy tiện. Những năm gần đây, nàng sống với trưởng bối của mình cho nên luôn nhận được sự giáo dục tốt nhất. Chỉ là nàng có một loại tình cảm như là nhất kiến chung tình với Long Vũ.

- Anh cảm thấy em là một cô gái tùy tiện sao?

Ti Ti đột nhiên hỏi.

- Không phải!

Long Vũ nhún vai.

- Vậy chúng ta chính thức làm quen đi?

Ti Ti thấp thỏm hỏi thử một câu.

- Thật hay đùa đấy?

Long Vũ cười nói, đôi mắt đen lấp lánh ý cười bốn cợt:

- Làm quen rồi lên giường là nói thật chứ không phải nói đùa hả?

Ti Ti hơi hé miệng, cái miệng xinh xắn không biết phải làm sao cho đúng. Nàng không nghĩ sao mà Long Vũ lại nói trực tiếp như vậy, vành tai nàng đỏ rực lên. Do dự nửa ngày, Ti Ti rốt cục cắn thật gật đầu.

- Em không lớn bằng người bình thường.

Ti Ti nhút nhát nói, khuôn mặt đã không còn sự phấn khởi như cũ nữa.

Long Vũ gật đầu, tỏ như đã hiểu.

- Anh sẽ không để tâm chứ?

Ti Ti vẫn còn hơi lo lắng.

Long Vũ phẩy tay.

Ti Ti vốn định nói cái gì đó nhưng lúc này Huyết Anh Đại Đế đã đi tới. Ông ta nhìn con gái mình và Long Vũ ở chung một chỗ liền cười nói:

- Sao rồi? Ở chung một chỗ không tệ chứ?

- Đương nhiên, bọn tôi tốt lắm.

Ti Ti cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Long Vũ nhìn Huyết Anh Đại Đế, ánh mắt yên tĩnh không có chút lay động nào.

- Anh xem quan hệ giữa cha con em không được hòa thuận cho lắm nhỉ?

Long Vũ đột nhiên nói.

- Đâu có!

Ti Ti nói:

- Cha đối tốt với em lắm.

- Nhưng anh cảm thấy giữa hai người có gì đó là lạ.

Long Vũ cười cợt:

- Ti Ti, không phải cha em từng nói em rất tùy hứng, điêu ngoa, lắm mồm sao?

- Đâu có như vậy!

Ti Ti tủi thân vô cùng, kéo cánh tay Long Vũ, tự giải oan ình.

- Người ta rất là ngoan đấy! Không tin anh đi hỏi cha em thì rõ.

Long Vũ nhún vai, cười xấu xa rồi nói:

- Nói cho anh biết! Chuyện hôm nay là em tự nguyện hay là do bọn họ bắt buộc em.

Lời này vừa nói ra, đôi mắt của Huyết Anh Đại Đế lóe ra một tia sáng.

- Cha mẹ hỏi ý của em!

Ti Ti cười nói:

- Em đã gạt đầu rồi.

- Nói vậy thì ấn tượng của em với anh không tệ?

Long Vũ hỏi.

- Nhất kiến chung tình.

Ti Ti can đảm nói.

- Ha Ha!!

Huyết Anh Đại Đế cười nói:

- Long Vũ, không thể không bội phục cậu. Ngay cả đứa con gái bướng bỉnh của tôi cũng nhìn cậu với con mắt khác.

Long Vũ thản nhiên nói:

- Ông tìm tôi có việc gì, là để con gái ông xem mặt tôi sao?

Huyết Anh Đại Đế cười nói. Lão nhìn con gái của mình, trong lòng cảm khái vạn phần.

- Cũng có thể nói vậy! Nhưng mà tôi còn có việc cần nói với cậu!

- Vì sao lúc trước không nói rõ với tôi?

Long Vũ hỏi một cách khó chịu.

- Đây không phải là cho cậu một niềm vui bất ngờ sao?

Huyết Anh Đại Đế nói.

- Niềm vui bất ngờ?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, không nói nữa.

- Cha, người không hiền hậu gì cả!

Ti Ti chu miệng nói:

- Cha nên nói cho anh ấy biết trước mới phải. Cha làm con cảm thấy rất bị động.

Huyết Anh Đại Đế cũng không tức giận, cười nói:

- Vậy chẳng phải rất tốt sao?

Ti Ti trợn mắt nhìn lão một cái:

- Cha không cảm thấy nếu Long Vũ biết được tình hình thực tế thì sẽ không đến sao?

- Đương nhiên là không rồi!

Huyết Anh Đại Đế cười nhẹ:

- Ti Ti, hay là con đi xuống trước đi. Cha và Long Vũ còn có chuyện muốn nói.

- Lấy con ra làm giao dịch?

Giọng nói của Ti Ti lạnh xuống.

- Ti Ti...

Long Vũ nhíu mày. Hắn không hi vọng Ti Ti sẽ vô lễ với Huyết Anh Đại Đế.

Ti Ti ngẩng đầu nhìn về mặt không vui của Long Vũ, liền cười nói:

- Sao nào? Anh không phải là đi nịnh nọt cha vợ tương lai nhanh đến vậy chứ?

- Huyết Anh Đại Đế là người đàn ông mà anh bội phục nhất!

Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Anh cảm thấy có một người cha như vậy là rất đáng để kiêu ngạo.

Ti Ti lập tức nhú mày, cúi thấp đầu, không nói một tiếng nào.

- Không sao! Sớm quen rồi, nếu nó mà khách khí thì ngược lại tôi lại thấy không được tự nhiên.

Huyết Anh Đại Đế nhìn Ti Ti, cứng chiều nói:

- Nó là đứa con gái duy nhất của tôi, là cục thịt trong lòng chúng tôi.

Huyết Anh Đại Đế rất có thâm ý nhìn ánh mắt bình tĩnh của Long Vũ.

- Tuy bản thân tôi không sai nhưng nhiều năm ở chung, tình cảm của chúng ta rất sâu. Nói thật, mới đầu tôi cũng không đồng ý để Ti Ti quen biết cậu, bởi vì cậu không có ý định chờ đợi lâu dài ở vũ nội.

- Con tới chỗ Thiên Hậu mẫu thân!

Ti Ti đứng dậy rời khỏi.

- Long Vũ, Ti Ti thật sự rất thích cậu. Tuy rằng nó nhìn qua có chút đùa giỡn với đời nhưng thực ra tôi biết, lần này nó nghiêm túc.

Huyết Anh Đại Đế cảm khái nói. (Dịch: Ước gì mình có mấy cô mà cứ nhất kiến chung tình đầy yy thế này thì hay nhỉ)

(4).gif. Biên:

.)

- Tôi không biết cô ấy tồn tại trên thế giới này bao lâu rồi nhưng cô ấy cho tôi cảm giác như một đứa trẻ. Bề ngoài thì lạnh lùng kỳ thực trong tâm rất ấp áp!

Long Vũ nhẹ giọng nói:

- Để cô ấy theo tôi đi du lịch giữa các hành tinh là đề nghị của Thiên Hậu sao?

- Đúng vậy!

Huyết Anh Đại Đế thản nhiên nói:

- Tôi cũng hy vọng nó có thể ra ngoài đi lại một chút. Nó thực ra chỉ là một đứa bé thôi, sống lâu rồi lại cảm thấy nhàm chán.

- Giúp tôi chăm sóc nó.

Huyết Anh Đại Đế đột nhiên nói một câu cực kỳ nghiêm túc:

- Tin rằng dưới sự che chở của cậu, Ti Ti sẽ càng khỏe mạnh, càng vui vẻ hơn.

- Tôi nghĩ là Thiên Hậu coi trọng khoa học kỹ thuật của La Lâm đúng không?

Long Vũ trầm giọng nói.

- Cảm giác của cậu thật nhạy bén.

Huyết Anh Đại Đế nheo mắt lại, nói một cách đầy thâm ý:

- Dưới tình huống không ảnh hưởng tới các cậu, Ti Ti học tập một chút về tri thức kiến tạo chiếc phi thuyền và không gian tọa độ tinh hệ, tôi nghĩ cũng không quá đầy chứ.

Long Vũ khẽ cười:

- Tôi hoàn toàn có thể để La Lâm dạy toàn bộ bản lãnh của mình cho Ti Ti.

- Thật chứ?

Huyết Anh Đại Đế hơi kinh ngạc.

Long Vũ mỉm cười không nói, lẳng lặng chờ đợi câu nói tiếp theo của Huyết Anh.

Huyết Anh Đại Đế lạnh nhạt nói:

- Nói thật, sự rộng lượng của cậu làm tôi thấy bất ngờ.

Huyết Anh Đại Đế cười:

- Tôi nghĩ cậu có thể tức giận. Tôi thậm chí còn tính làm giao dịch với cậu, ngay cả thứ để đem ra giao dịch tôi cũng đã chuẩn bị tốt rồi.

Ngừng một chút, Huyết Anh Đại Đế lại nói tiếp:

- Tôi đột nhiên phát hiện ra mình đã sai rồi, hơn nữa còn sai rất lớn. Có lẽ đã lâu không làm người thường cho nên tôi đã quên đi cái gọi là tình cảm.

Tiếng cười của Huyết Anh Đại Đế tràn ngập sự phóng túng, vô cùng chói tai.

Thanh âm của lão không lớn nhưng lại tỏa ra sự chua xót nồng đậm.

Long Vũ quan sát người đàn ông mà mình rất bội phục này, cười cười nói:

- Nói thật, ông đã làm rất tốt! Nếu là bản thân tôi, tôi nghĩ mình sẽ không bằng ông.

Huyết Anh Đại Đế khẽ nhún mày, nói:

- Cậu muốn đi du lịch giữa các vì sao, không sợ sẽ tự biến mình thành Quang Minh Tôn Thần ư?

Long Vũ không giải thích, chỉ khẽ cười nói:

- Vì sao không sinh thêm mấy đứa con?

- Đây là một vấn đề phức tạp, hiện tại tôi nói với cậu căn bản không thể rõ ràng được.

Huyết Anh Đại Đế dường như không muốn tiếp tục đề tài này, chuyển lời sang chuyện khác:

- Chiếc phi thuyền thế nào rồi, khi nào sẽ cất cánh? Nó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Long Vũ, đi du hành giữa các hành tinh không phải chuyện đùa. Cho dù cậu rất cường đại nhưng mà khi gặp hố đen thì cũng phải chạy trốn chết, cho nên tôi khuyên cậu không nên quá mức vội vã.

- Ha ha, không sao đâu!

Long Vũ lắc đầu, cười nói có điểm phóng túng. Rất ít khi tâm tình của Long Vũ giao động trong thời gian dài, dường như hần chưa bao giờ quá vui mừng hoặc quá bất hạnh thật lâu.

Hần cảm thấy mình nói chuyện với Huyết Anh Đại Đế như là văn bối nhận được sự quan tâm của trưởng bối vậy.

Trong lòng cảm thấy ấm áp.

Huyết Anh Đại Đế nheo mắt, thở dài một hơi:

- Tôi rất thích sự tự tin của cậu, nhưng mà tôi cần phải nhắc nhở cậu không nên coi thường.

- Cảm ơn ông, tôi biết mình phải làm như thế nào.

Long Vũ gật đầu, lập tức nói:

- Đại Đế, bên cạnh tôi có nhiều đàn bà như vậy, ông còn yên tâm giao con gái của mình cho tôi sao?

- Vậy thì sao?

Huyết Anh Đại Đế cười nghiêng ngả:

- Tôi cũng có rất nhiều đàn bà. Cậu thấy thế nào?

- Tôi tin rằng ông yêu tất cả. Tôi cũng tin ông có thể cho tất cả được hưởng hạnh phúc chân chính.

Long Vũ nói:

- Ông là một người đàn ông có trách nhiệm.

- Ha Ha! Về điểm này thì chúng ta là anh hùng cùng chung chí hướng.

Huyết Anh Đại Đế cười nói.

- Anh hùng?

Long Vũ nhắc lại từ này rồi ngẩng đầu nhìn đám mây trôi lững lờ trên bầu trời, mở miệng nói:

- Tôi không làm anh hùng đã rất nhiều năm rồi...

Huyết Anh Đại Đế sững sờ, thoáng cảm thấy vô cùng cảm khái.

Long Vũ liếc mắt nhìn Huyết Anh Đại Đế, cười nói:

- Tương lai tới, ông có muốn làm một chuyến du lịch giữa các hành tinh không?

- Tôi không dấu diếm cậu, vội vàng muốn đưa Ti Ti theo cậu để nó học tập thứ tốt nhất...

Huyết Anh Đại Đế ngừng một chút, dường như do có nên nói thẳng với Long Vũ hay không.

- La Lâm nắm giữ khoa học kỹ thuật tương lai, Thiên Hậu rất là hứng thú với mấy thứ này. Đương nhiên, những lời này tôi đã từng nói rồi. Hiện tại, tôi cần cường điệu một chuyện là Ti Ti hình như thực sự để ý đến cậu. Ý của tôi là nó thực sự thích cậu.

- Cho nên tính chất của sự việc xảy ra biến hóa.

Huyết Anh Đại Đế nói.

- Ông xác định là tôi cũng yêu con gái ông?

Long Vũ bình tĩnh nói:

- Giao cô ấy cho tôi, ông yên tâm thực sao?

- Yên tâm!

Huyết Anh Đại Đế mỉm cười nói:

- Tôi có gì mà phải lo lắng chứ. Tôi tin vào nhân phẩm của cậu. Hơn nữa, Ti Ti cũng rất thông minh.

- Vì sao không đi cùng với chúng tôi?

Long Vũ hỏi.

- Một núi không thể chứa hai hổ!

Huyết Anh Đại Đế cười nói không có chút băn khoăn:

- Mấy bà vợ của tôi có tính độc lập rất mạnh. Tôi nghĩ chúng tôi khó mà ở chung với mấy người. Tin tôi đi, mấy người đàn bà của cậu chắc chắn cũng không hi vọng người ngoài tới khoa tay múa chân đúng không?

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Nếu ông là anh em của tôi thì vấn đề này chắc không lớn rồi.

Nụ cười bên môi Huyết Anh Đại Đế nổi lên chút tự giễu:

- Chắc gì! Tôi và cậu đều có thói quen ra lệnh cho người khác.

- Vậy à? Ông có dục vọng lớn với quyền lực sao?

Long Vũ cảm thấy hứng thú.

- Không lớn... Chỉ là tôi không thích người khác can thiệp vào quyết định của mình.

Huyết Anh Đại Đế cười đáp:

- Tôi thích làm mọi việc theo ý mình, mặc dù làm sai cũng không hối tiếc.

Long Vũ sờ mũi, cười nhẹ...

- Nhưng mà tôi rất chờ mong tương lai hai chúng ta đều lái một phi thuyền tung hoành vũ trụ. Đến lúc đó, chúng ta có thể so đấu về vấn đề kỹ thuật rồi.

Huyết Anh Đại Đế giải thích:

- Đời người cũng cần có lúc vui vẻ, có động lực thì mới phát triển được, cậu nói có đúng không?

- Tôi thì sao cũng được!

Long Vũ nhún vai nói.

Huyết Anh Đại Đế cười to, nhìn Long Vũ nói:

- Con gái của tôi nhờ cậu chăm sóc, xem như tôi thiếu cậu một nhân tình...

- Ông sai rồi, ông đã thiếu tôi hai nhân tình.

Long Vũ cười nói:

- Chuyện Nữ Thần Vận Mệnh kia... Ông đừng có mà quên chứ.

- Hắc hắc!

Huyết Anh Đại Đế đưa mắt nhìn Long Vũ, nói:

- Nhóc con, cậu thật chẳng hiền lành gì, đã vớ bở còn đi than trời...

- Dù sao cũng là giải quyết một phiền phức cho ông.

Long Vũ bình tĩnh nói.

Quyền lực cuối cùng đến từ lực lượng, và lực lượng quyết định từ người cầm quyền. Nếu không có lực lượng ngang nhau hoặc thậm chí là mạnh hơn thì Long Vũ cũng không thể ngồi trên đũa với Huyết Anh Đại Đế nổi tiếng khắp vũ nội.

Hắn muốn bảo vệ phụ nữ, bạn thân của mình thì nhất định phải nắm giữ càng nhiều quyền lực hơn nữa. Quyền lợi tới từ lực lượng, tu hành không có chừng mực, Long Vũ cảm thấy lực lượng của mình rút cục thì sẽ tới điểm cuối. Loài người là vạn vật chi linh, hắn cảm thấy tiềm năng của nhân loại còn chưa hoàn toàn được kích phát hết. Trong vũ trụ mịt mịt này, có lẽ còn có phương thức tiến hóa mới.

Hắn nghiêm túc nói:

- Đại Đế, trước khi đi, tôi hy vọng có thể đề nghị hợp tác nghiên cứu về tu đạo, khoa học kỹ thuật và tiến hóa nhân loại.

Huyết Anh Đại Đế suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi đồng ý, nhưng mà vấn đề cụ thể, cậu phải tới thương nghị với Thiên Hậu. Đương nhiên, tôi nghĩ cậu cũng sẽ không tự đi đâu nên cứ để ấy người đàn bà của cậu tới trao đổi đi.

Huyết Anh Đại Đế liếc mắt nhìn Long Vũ, thản nhiên nói:

- Tôi rất vui khi có thể kết bạn với cậu.

- Hai người vẫn còn tán gẫu à?

Ti Ti chẳng biết từ lúc nào đã quay lại. Cô không tức giận, cũng không sốt ruột, dường như đây mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

- Sao lại không nói nữa rồi? Không phải là hai người các người đang giao dịch tới thời khắc mấu chốt sao?

Ti Ti cười nói:

- Muốn em tránh tiếp sao?

- Có ai bảo em tránh đâu!

Long Vũ nói.

- Người nên tránh đi là cha mới đúng.

Huyết Anh Đại Đế đứng dậy, cười nói:

- Tôi đi đây, lưu lại không gian cho bọn trẻ các người! Hai người nhân cơ hội này mà giao tiếp, giao tiếp...

Nói xong, hần liền rời đi.

- Chúng ta làm cái gì bây giờ?

Ti Ti hỏi ý của Long Vũ.

- Nếu như là ở thế giới thật thì bình thường người ta sẽ đi xem phim, đi tắm.

Long Vũ nói.

- Tục quá!

Ti Ti bĩu môi, làm mặt quỷ với Long Vũ, cười hì hì không nói. Có một số thành phần tri thức đều sẽ trực tiếp đi thuê phòng, bởi vì bọn họ đều có nhu cầu.

- May là em không phải như thế không thì anh sẽ khinh bỉ em.

Long Vũ cười nói:

- Anh muốn kết gặ gỡ chân thành với em. Anh không hy vọng giữa anh và em lúc đó sẽ xuất hiện hình thức không thoải mái như vậy.

Ti Ti quay mặt khuôn mặt ảm áp này, cười nói:

- Tuổi em nhiều hơn anh đấy, anh có biết không?

- Biết chứ!

Long Vũ nhin cười nói:

- Khác biệt như vậy chúng ta gặp gỡ sẽ rất khó khăn.

Cái gọi chỉ là cách nhìn của xã hội loài người. Loại cường giả đã sớm siêu việt nhân loại như bọn Long Vũ thì tuổi tác đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa, Ti Ti vốn là từ một phi sinh mạng thể tiến hóa thành sinh mạng thể. Từ một ý nghĩa nào đó thì thanh xuân viễn trú. Tuổi tác không có bất kỳ một ý nghĩa nào với nàng.

Ti Ti đỏ bừng cả mặt.

Long Vũ hơi ngừng lại rồi giang tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia. Một bàn tay của hần không hề rảnh rồi trượt qua vòng eo mảnh khảnh xuống bên dưới. Tuy rằng còn cách lớp quần áo nhưng Long Vũ có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại ở đầu ngón tay.

Ti Ti thoáng từ chối vài lần rồi thuận theo, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ hần, nhắm đôi mắt tràn đầy xuân ý lại.

Long Vũ cho nàng cảm thấy kích thích, tò mò.

Đương nhiên còn có một loại cảm giác gọi là an toàn.

Khi mà Long Vũ lặng lẽ xoa mông thiếu nữ, Ti Ti hơi giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng ôm của hần. Nhưng không biết tại sao trong lòng nàng lại xuất hiện một chút khoái cảm.

Loại khoái cảm này rất nguyên thủy cũng rất khó chống lại.

- Co dãn lắm!

Đây là ý nghĩ đầu tiên khi mà Long Vũ chạm vào cặp mông của Ti Ti và hần cũng không keo kiệt mà nói ra cho Ti Ti biết.

- Liệu có phải là hơi nhanh quá không!!

Tì Tì đột nhiên đẩy Long Vũ ra.

Khuôn mặt vốn cực kỳ nóng bỏng của Long Vũ phút chốc lãnh đạm đi. Tì Tì phối hợp nói:

- Ý của em là chúng ta thế này có phải là đốt cháy giai đoạn không?

Tì Tì thở hổn hển ghé vào đầu vai Long Vũ, quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn loạn, cái cổ trắng như tuyết còn lưu lại vài dấu hôn. Nàng lắc đầu liên tục nói:

- Thiên Hậu mẫu thân nói, không thể để cho đàn ông có được thân thể mình quá mức dễ dàng. Dễ quá thì họ sẽ không biết quý trọng.

- Vậy làm sao giờ?

Long Vũ cười nói, lấy tay vỗ nhẹ lên cái mông vênh cao của Tì Tì.

- Hoạt động của ngày hôm nay đến đây là kết thúc!

Tì Tì ôn nhu nói. Tiếng nói kiều mị tràn ngập khiêu khích, trên người tỏa ra hương vị tươi mát dễ chịu.

- Anh về trước đi!

Tì tì nói:

- Mấy ngày này, em muốn từ biệt mấy người mẹ của em.

Tì Tì chống người dậy, nghiêng đầu nhìn Long Vũ chăm chú:

- Mấy ngày nữa, em sẽ tới thế giới thật để tìm anh.

- Được!

Long Vũ nhéo cái mũi của Tì Tì, nói:

- Đối tốt với Đại Đế một chút, ông ấy là thần tượng của anh đấy!

- Thần tượng?

Tì Tì hỏi:

- Anh hâm mộ ông ấy có nhiều đàn bà có phải không? Để em tính xem nào, cộng cả em vào thì số đàn bà của anh còn chưa bằng ông ấy. Có phải anh muốn phấn đấu vượt trội hơn không?

- Em lảm rồi, anh muốn nói về phương diện làm người cơ.

Long Vũ nghiêm mặt nói.

- Em hy vọng em là người đàn bà thứ hai từ dưới lên của anh... Bởi vì em không muốn là người bé nhất...

Tì Tì làm nũng mang theo chút ngây thơ.

Long Vũ bật cười nói:

- Lần đầu tiên anh nghe được ngôn luận kỳ quái như vậy.

Đôi môi anh đào phẩn nộn của Tì Tì chu lên, giống như một đứa bé đang giận dỗi:

- Ha ha, dù sao em cũng không muốn là người bé nhất. Nhất định sau em còn có thêm nữa, em thích người khác gọi mình là chị...

- Anh sẽ cố hết sức!

Long Vũ cười nói.

- Không phải cố hết sức mà là nhất định phải có!

Tì Tì nghiêm túc nói.

...

...

Hành trình tới Thiên Ngoại Thiên lần này rõ ràng là một lần bị xem mặt.

Nhưng mà ấn tượng của Long Vũ với Ti Ti cũng không tồi, một cô gái đáng yêu, tinh quái giảo hoạt. Chuyến du lịch giữa các hành tinh có nàng tham gia tin rằng sẽ càng vui vẻ thêm.

Mấy ngày sau đó, Long Vũ đem toàn bộ tinh thần đặt vào trong chiếc phi thuyền. Đúng như lời của Huyết Anh Đại Đế nói, chuyến du hành giữa các hành tinh không phải đơn giản, nhất định phải cực kỳ cẩn trọng. Trước khi bắt đầu du hành, hẳn nhất định phải bài trừ mọi trục trặc và nguy hiểm có thể xảy ra. Trong vũ trụ mênh mông này, nhiều khi mặc dù con người rất thần thông quảng đại nhưng cũng trở nên bất lực.

Nhìn chiếc thuyền đang chạy bằng vận tốc ánh sáng đi xa, hẳn không khỏi cười khở. Khoảng cách của di chuyển tức thời suy cho cùng vẫn là khoảng cách. Đương nhiên, đây là tính cơ động nhất có thể khi La Lâm trắc thí trên Chiếc phi thuyền.

Thực tế, nếu hành khách trên toàn bộ Chiếc phi thuyền đã đạt ngoài Cửu Đỉnh huyền cảnh thì tốc độ của hai chiếc thuyền này hoàn toàn có thể gấp tốc độ ánh sáng đến mấy trăm lần.

Để tránh cho tốc độ vận hành cao, di chuyển tức thời sinh ra ma sát, tài liệu của chiếc phi thuyền đã được chọn lựa vô cùng kỹ càng. Mặc dù nó có chạy gấp mấy vạn lần tốc độ ánh sáng thì cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa, La Lâm đã thiết kế bộ trang bị phòng hộ cho chiếc phi thuyền. Sau khi phòng hộ mở ra, tính năng chính thể của phi thuyền này còn gia tăng nhiều, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Ngoài ra, bên trong chiếc phi thuyền còn có các tính năng khoa học cao cấp từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ. Năng lực chế tạo, năng lực hướng dẫn hệ thống, ra đa báo động... Toàn bộ bao gồm thập đại hệ thống siêu việt.

Thập hệ thống xuất hiện có thể bảo vệ an toàn cho người bên trong thuyền một cách tốt nhất.

Long Vũ có niềm tin, khi mà chiếc phi thuyền này hoàn thành phần kiểm tra, nhân loại hoàn toàn có thể tung hoành vũ trụ.

Nghĩ tới đây, tâm tình Long Vũ có chút kích động.

Điều này chỉ xảy ra trong khoa học viễn tưởng, hiện giờ được một tay hấn nghiên cứu chế tạo thành công.

Hôm nay, Long Vũ mang theo vài tên đệ tử Huyền Môn tiến vào trong chiếc phi thuyền, để tiến hành thu thập phân tích tình hình thân thể của bọn họ, đưa ra xác định người được chọn cuối cùng.

349. Chương 14: Kiểm Tra Chiếc Phi Thuyền

Long Vũ cũng không phải là lần đầu tiên vào trong chiếc phi thuyền này. Nhưng mà, lần này, kết cấu chiếc phi thuyền có một chút thay đổi. Cảm giác mang lại thêm phần nhân tính hóa.

Đối với những hành khách lần đầu tiên bước vào, nơi này giống như là một khách sạn năm sao vậy.

Nhân viên luôn tươi cười thân thiện với mọi người. Họ đều phải trải qua sự chọn lựa nghiêm khắc nhất và sự huấn luyện khắc khe nhất. Không chỉ có sự trung thành tuyệt đối mà còn có phong cách làm việc chuyên nghiệp.

Chiếc phi thuyền bắt đầu tăng tốc, tốc độ tăng lên nhanh chóng làm ấy tên đệ tử Huyền Môn cảm giác hít thở khó khăn. Long Vũ vội vàng giúp đỡ bọn họ thúc dục lực lượng trong cơ thể đối kháng.

Đạo lực từ đan điền được vận chuyển ra. Một cỗ nhiệt lưu phát ra chạy một vòng quanh thân. Những lộ tuyến tự hành vận động, làm cho cảm giác vô cùng thoải mái.

Xong đâu đó Long Vũ khẽ thở ra một hơi.

Căn cứ vào thông báo của La Lâm, lần tăng tốc này bằng với tốc độ ánh sáng. Cái tốc độ này ở trong vũ trụ cũng không đáng là gì. Hẳn liên bảo La Lâm tiếp tục tăng tốc.

Lần này phi thuyền tăng tốc lên tới gấp mười lăm lần tốc độ ánh sáng. Tất cả Huyền Môn đệ tử đều bị một cảm giác đau nhức, máu trong người nhộn nhạo. Một người trong đó thậm chí thất khiếu chảy máu.

Long Vũ vội vàng lấy Hỗn Độn nguyên lực bảo vệ toàn bộ bọn họ. Sau đó, hắn nói với La Lâm chậm lại.

Ở trong màu tối đen của vũ trụ, tưởng chừng không có gì cả. Nhưng trên thực tế lại tràn đầy sự đáng sợ của ánh sáng, xạ tuyến, đường từ lực...Ngoài ra còn có lực cản, ma sát không khí cũng là ảnh hưởng hết sức khủng bố.

Kiểm tra thực tế thấy được rõ ràng. Chiếc phi thuyền này, vòng phòng hộ bên ngoài cần nâng cấp thêm nữa.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Từ buồng lái đi ra, La Lâm ở một bên thấy Long Vũ đang xuất thần liền hỏi:

- Anh thấy sao? Có phải cần nâng cấp thêm cho tầng phòng hộ bên ngoài không?

- Đúng vậy.

Long Vũ quay lại nhìn La Lâm nói:

- Thật ra thì đã rất tốt rồi. Nhưng mà cải tiến thêm một chút nữa thì tốt nhất.

Vừa nói, đột nhiên Long Vũ tiến lên ôm La Lâm ôm lấy.

Sắc mặt La Lâm nhất thời đỏ lên, bị kéo vào trong lòng ngực Long Vũ. Lúc đầu ra sức giãy dụa, nhưng sau đó thì thả lỏng đón nhận.

Cũng đã một thời gian khá lâu, hai người bọn họ không được ở cùng một chỗ với nhau. Tựa hồ cũng chưa từng được cơ hội nào thân mật với nhau. Nàng thuận theo thể tựa vào ngực hắn, giọng nhẹ nhàng nói:

- Ti Ti là một cô gái tốt.

Long Vũ khẽ hít một hơi, hương thơm từ người nàng thoang thoảng. Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Em cũng biết rồi à?

- Vâng

La Lâm cười nói:

- Tại Thiên Ngoại Thiên, em có một số thiết bị theo dõi vẫn được vận hành.

- Cần thận không lại bị phát hiện.

Long Vũ nói.

- Anh cứ yên tâm, Không dễ bị phát hiện đâu.

La Lâm tự tin cười:

- Những thứ kia đều là thiết bị hiện đại nhất bây giờ, sao có thể dễ dàng phát hiện được chứ.

- Long Vũ ca ca, Anh đi về trước đi. Tối nay em muốn tăng thêm thời gian làm việc, tranh thủ trong vòng ba ngày đem nâng cấp vòng phong hộ. Lúc đấy thì cần hỗ trợ từ chỗ anh.

La Lâm nói.

- Nói đi, cần anh giúp gì?

Long Vũ liền hỏi.

- Cần máu của anh.

La Lâm giải thích:

- Nếu như muốn để tăng phòng hộ trở nên càng cường đại hơn, thì cần có nguồn năng lượng càng cường đại càng tốt. Nguyên lực Hỗn Độn bên trong cơ thể anh là nhiên liệu tốt nhất. Em cần đại khái khoảng năm lít máu của anh làm nhiên liệu. (Dịch: he he chém tí thôi. Nguyên văn là “cần năm trăm millilit” . Biên: Thằng này nhiều máu lấy của nó như vậy cũng được

).

- Không thành vấn đề.

Long Vũ sáng khoái đáp.

- Vậy thì quyết định ba ngày sau, chúng ta gặp lại.

La Lâm là một người cuồng công việc. Ôm ấp « cổ cánh » với Long Vũ một hồi rồi vội vã rời đi.

.....

.....

Ánh trăng nhẹ nhàng như mặt nước, cả vùng đất cũng chìm vào im lặng. Long Vũ ngồi một mình ở đỉnh Thái Huyền Sơn thưởng thức ánh trăng. Có lẽ cũng tới lúc nên rời đi nơi này.

Không biết tại sao, trong tim của hắn có một chút xao động không yên.

Đột nhiên hắn cảm nhận được khí tức của Nữ Thần Vận Mệnh.

Nhưng ngay sau đó thanh âm của Nữ Thần Vận Mệnh đã vang bên tai hắn:

- Anh Vũ, anh đến đỉnh núi Vô Tình Phong, em ở nơi này chờ anh.

Long Vũ nghe vậy thì khẽ gật đầu, sau đó đáp không mà đi. Tiến vào Vô Tình Phong được xem là cấm địa của Huyền Môn.

Nơi này trước đây là nơi Huyền Môn Thiên Cơ Tử thống lĩnh đệ tử tạo nên kết giới. Hôm nay lại được Nữ Thần Vận Mệnh tăng cường thêm một chút. Bất quá, cái này cũng không làm khó được Long Vũ.

Tiến tới Vô Tình Phong, hiện lên trước mặt Long Vũ là vô số lầu các nguy nga tráng lệ. Hiển nhiên, đây là vô thượng thần thông của Nữ Thần Vận Mệnh kiến tạo nên.

- Anh Vũ, vào đi.

Tiến tới trước cửa, một tiếng tựa như chim hoàng oanh vang lên bên tai Long Vũ. Long Vũ cẩn thận cảm ứng một chút, Nữ Thần Vận Mệnh có lẽ ở trên lầu ba. Hắn từng bước chậm rãi tiến tới lầu ba. Đẩy cửa đi vào, hiện lên trong mắt là một cảnh sắc hoa lệ, Thần Nữ Vận Mệnh mặc một bộ đồ mỏng dính khiến người ta xẹt máu mũi, nằm nghiêng ở trên giường.

Nữ Thần Vận Mệnh nhìn thấy Long Vũ ánh mắt quét qua người hắn, ngọc thủ trắng nõn khẽ kéo kéo chiếc đai lưng trên bờ eo nhỏ nhắn. Trên gương mặt không chút tí vết khê hiện lên một nụ cười, hiển lộ một cổ phong tình mê hoặc lòng người.

Long Vũ trong lòng rung động, khẽ mỉm cười:

- Làm sao? Tính định cư luôn ở núi Vô Tình này ah?

Lúc nói chuyện, hắn không chút khách khí mở to đôi mắt ngắm tới ngắm lui trên người nàng.

Mệnh Vân Nữ Thần không chút nào thềm quan tâm, ngược lại còn cố ý để lộ bộ ngực sữa săn chắc. Đồng thời đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào Long Vũ.

Khóe miệng lộ ra nụ cười tà, Long vũ cười hắc hắc nói:

- Không phải là em muốn chơi trò xếp hình sao?

Đôi mắt đẹp của Nữ Thần Vận Mệnh lộ ra một tia mê hoặc:

- Nói thật, em còn đang suy nghĩ, lưu lại nơi đây hay theo anh du lịch vũ trụ thì tốt hơn.

- Như thế nào? Đổi ý rồi sao?

Long Vũ đến gần thêm mấy bước, nhìn thoáng qua bộ ngực sữa của Nữ Thần Vận Mệnh, mập mờ nói:

- Không có anh, em sẽ rất tịch mịch.

- Đúng vậy.

Nữ Thần Vận Mệnh nói:

- Nếu là không có em, anh cũng không tịch mịch. Bên cạnh anh lúc nào cũng không thiếu nữ nhân ưu tú...

Trong giọng nói Nữ Thần Vận Mệnh tựa hồ mang theo một hũ giấm chua.

Long Vũ khẽ mỉm cười nói:

- Làm sao? Em ghen ah? Ha ha nếu không hôm nay chúng ta cũng đàm đạo nhân sinh một chút....

Vừa nói, hắn vừa vươn bàn tay ra xoa nắn cặp vú căng tròn của nàng.

Khuôn mặt mịn màng của Nữ Thần Vận Mệnh khẽ đỏ lên, cười khanh khách nói:

- Xem ra anh sắp không chịu nổi nữa rồi, nhưng em nói trước. Em cùng nữ nhân khác bất đồng, nếu anh xếp hình với em, nhất định phải chịu trách nhiệm.

Thời điểm nàng nói những lời này, trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Long Vũ khẽ cau mày, hai bàn tay không tự chủ được rút trở về.

- Ha ha, anh sợ?

Nữ Thần Vận Mệnh khinh thường cười cười:

- Đúng rồi, tựa hồ anh quên mất tên của em, em gọi là Maria. Kể từ ngày đó anh không có kêu tên của em.

Nhìn ánh mắt đặc ý của Nữ Thần Vận Mệnh, trong lòng Long Vũ tức giận bất bình. Thăm nghĩ, sớm muộn ta cũng thần phục cô ả gian xảo này.

Cười lớn một tiếng, Long Vũ nói:

- Anh có cái gì mà phải sợ trách nhiệm? Không thành vấn đề.

- Có bản lĩnh vậy thì nhào tới kiếm ăn?

Vẻ mặt Nữ Thần Vận Mệnh mập mờ, hơn nữa cổ áo kéo thấp đi một ít.

Nhìn thấy bộ ngực trắng mịn hiển lộ, Long Vũ khẽ động tâm. Hắn lần nữa nhích gần tới Nữ Thần Vận Mệnh, làm bộ muốn ôm nàng. Nữ Thần Vận Mệnh miệng cười hì hì, ghé sát lỗ tai hắn khẽ nói:

- Nhớ kỹ phải cho em một danh phận.

Long Vũ một trận buồn bực.

- Ha ha...

Nữ Thần Vận Mệnh thoải mái kéo quần lên, lộ ra hai đôi chân thon dài trắng muốt. Nàng nhìn Long Vũ:

- Như thế nào? Có muốn ăn không?

Nữ Thần Vận Mệnh quẹo rừ cười một tiếng:

- Cho em danh phận, em liền là của anh.

- Gặp lại.

Long Vũ hoàn toàn không có hứng thú. Hắn phiền nhất là nữ nhân nói điều kiện với hắn. Nhất là điều kiện để xếp hình.

Ngay khi hắn định quay đi.

- Đợi một chút. Anh cứ vậy bỏ đi sao? Lão nương bị anh trêu chọc đang ướm hết rồi đây này.

Nữ Thần Vận Mệnh oán trách nói.

- Đợi một chút, có sát khí.

Long Vũ khẽ cau mày. Thả ra tâm thần cẩn thận cảm ứng xung quanh một chút:

- Hình như là khí tức của Bàn Cổ nhất tộc.

Nữ Thần Vận Mệnh khẽ cau mày:

- Không sai, là khí tức của Bàn Cổ nhất tộc.

Long Vũ không dám có một chút khinh thường, tâm thần vừa động, Khai Thiên Phủ đột nhiên hiện ra trên tay, hào quang màu vàng nhạt chói mắt nhất thời chiếu sáng chung quanh.

- Chúng ta đi ra xem một chút.

Long Vũ nói.

Bước ra tới cửa, Long Vũ nhìn thấy ở trên đỉnh lầu các đối diện thấy được một thân ảnh quen thuộc. Người của tổ chức chính phủ siêu năng tiểu tổ Lâm Phong. Ngay từ ban đầu Long Vũ và hắn đã nhiều lần quen biết.

Chỉ là có chút kỳ quái, trên người hắn lại sinh ra một cỗ khí tức của Bàn Cổ nhất tộc.

- Đem Khai Thiên Phủ trả lại cho ta.

Lâm Phong quát một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm. Hàn khí trên thân kiếm tỏa ra khí thế băng bạch, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ ngọn núi. Cây cỏ đều rất nhanh héo rũ. Trong con ngươi Long Vũ chợt lóe tinh quang, ánh mắt lạnh băng nhìn Lâm Phong.

- Người muốn lấy lại Khai Thiên Phủ sao?

Long Vũ nói.

Vừa dứt lời thì một mảnh màu trắng như sương lạnh, tạo thành một hình vòng cung hoa mỹ nhắm đỉnh đầu Long Vũ rơi xuống.

Nguyên lực trong cơ thể nhẹ nhàng lưu chuyển. Sắc mặt không đổi, Long Vũ bình thản huy động Khai Thiên Phủ. Một đạo thần quang màu vàng nhạt lao ra nghênh đón, đem hàn khí toàn bộ đánh bay. Còn dư lực đồng thời nhắm tới Lâm Phong bạo lướt mà đi.

Lâm Phong nhất thời kinh hãi, hắn giơ cao trường kiếm lên định đón đỡ. Nhưng thể đi của đạo thần quang màu vàng nhạt lại quá nhanh quá nguy hiểm. Hắn chỉ biết cuống quýt xoắn tít mà né tránh.

Long Vũ cũng sớm đoán được động tác của Lâm Phong. Hắn nhanh như tia chớp phi thân lao đi, theo sát Lâm Phong chính là một búa đánh xuống. Trong phút chốc, một đạo quang mang kim sắc lạnh thấu xương từ Khai Thiên Phủ bắn nhanh ra. Thế đi như chẻ ngang trời đất hướng Lâm Phong lướt tới, tựa hồ muốn đem hắn chém thành hai khúc.

Trong khoảng khắc chỉ mảnh treo chuông, Lâm Phong khẽ quát một tiếng, lực lượng xung quanh nhanh chóng dung nhập vào cơ thể hắn. Trường kiếm trong tay bộc phát hàn quang, tạo thành một lưới ánh sáng vô cùng kiên cố đón đỡ thế búa của Long Vũ.

Ầm.

Một tiếng nổ vang lên, Khai Thiên Phủ xen lẫn Hỗn Độn nguyên lực, lấy thế sét đánh lôi đình một nhát chấn tan phòng ngự của Lâm Phong. Nhưng Lâm Phong cũng không lấy gì làm nhản mặt. Thân thể hắn hóa thành một đạo hàn khí, đột nhiên biến mất. Tốc độ cực kỳ nhanh, ngay cả Long Vũ cũng không thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra. Sau đó, Long Vũ cảm giác phía sau bắn tới một đạo kinh phong.

Long Vũ quyết đoán đưa ra quyết định, không nhanh không chậm nháy mắt lắc khẽ thân mình, trong tay cầm Khai Thiên Phủ hồ báo bổ tới. Hai người lấy cứng đối cứng một cái. Đâm thẳng vào nhau, Lâm

Phong hiển nhiên chịu không nổi. Thân hình của hắn bị lực lượng cường đại đánh trúng thổi bay như điều gặp gió.

Long Vũ đập không bay tới, thân thể trôi nổi giữa không trung, lấy thế trên cao nhìn xuống, thúc dục Khai Thiên Phủ bắn ra vô số đạo kim quang. Dựa theo uy thế thiên địa, đem Lâm Phong vây lấy.

Lâm Phong lạnh lùng, cười một tiếng:

- Nó là chí bảo của tộc ta, đồng nghĩa nó sẽ không sát hại ta.

Tiếng nói mới phát ra, sát khí kinh thiên của Khai Thiên Phủ không chút giảm xuống bổ thẳng vào người hắn.

Trong lòng Lâm Phong hoảng hốt, vội vàng tránh né. Thân hình thoáng một cái hóa thành hàn quang lấy tốc độ cực nhanh chạy trốn chết.

Nháy mắt, thân hình hắn xuất hiện sau lưng Long Vũ, không chút chậm trễ, hàn khí toàn thân điên cuồng tỏa ra, quang mang trường kiếm phát ra chói lòa, cùng với hàn quang trên thân mình nổi thành một mảnh, hướng về phía Long Vũ đâm tới.

Nữ Thần Vận Mệnh nói với Long Vũ:

- Cẩn thận đừng để hắn gây ra thương tích. Đó là Huyền Ngọc hàn khí của Bàn Cổ gia tộc, trong nháy mắt có thể làm tê liệt kinh mạch.

Khóe miệng Long Vũ vênh lên một tia khinh thường, cho dù Lâm Phong có công kích nhanh hơn thế, thì cũng chỉ là loại rung cây dọa khỉ, hắn căn bản không mấy lo sợ.

Theo mấy tiếng nổ lớn Long Vũ thành công đánh lui công kích hùng hổ của Lâm Phong.

- Liều mạng.

Cơ hồ những người lâm vào tình cảnh tuyệt vọng đều như vậy. Coi như Lâm Phong cũng không ngoại lệ.

Chỉ nghe hắn hung hăng một tiếng, toàn thân trong nháy mắt bộc phát lực lượng hàn khí tầng tầng tỏa ra tám phương bốn hướng, hướng tới vị trí của Long Vũ. Một kiếm này so với lúc trước uy thế cường hãn hơn rất nhiều.

Long Vũ biến sắc. Thế này thật không dám khinh thường, liền dơ ngay Khai Thiên Phủ hướng Lâm Phong nghênh đón.

- Ầm!!!

Từng tiếng nổ khổng lồ vang lên, hai người đồng thời bị sóng cường đại xung kích đẩy lùi mấy bước. Sắc mặt Lâm Phong ngày càng tái nhợt, thân hình lảo đảo muốn ngã. Hiển nhiên một chiêu đụng nhau vừa rồi, hắn ăn phải thiệt thòi không nhỏ. Trong khi Long Vũ mới chỉ bị đẩy lui, thần sắc vẫn bình thản, khóe miệng vênh lên nụ cười đắc ý:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có thể cho ta một lời giải thích chứ?

- Ác tặc, người giết chết hi vọng duy nhất của Bàn Cổ nhất tộc chúng ta...

Lâm Phong nén cơn giận dữ xuất thủ, một tiếng kinh thiên hàn quang màu trắng thể như lời điện bắn thẳng Long Vũ.

- Buồn cười!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, lại không thèm trốn chạy tránh né, đứng im tại một chỗ:

- Lấy lực lượng của ngươi, cho dù ta không hoàn thủ ngươi cũng đừng hòng tổn thương ta. Ta với ngươi đánh nhau, thật sự nghĩ mãi không ra nguyên nhân chuyện gì đây?

Cho đến lúc này, vẻ mặt Long Vũ vẫn còn ngơ ngác, tại sao Lâm Phong dùng một cái lại trở thành người của Bàn Cổ nhất tộc.

- Ầm!

Giữa không trung truyền đến một tiếng vang thật lớn, Long Vũ lúc này đã bị hàn quang trắng muốt hoàn toàn cắn nuốt. Lúc này trong lòng Lâm Phong như trút được gánh nặng, lòng không khỏi vui mừng vô hạn mở miệng cười lớn, hẳn đoán chắc Long Vũ không chết thì cũng trọng thương. Kích vừa rồi của hắn chính là một phát toàn lực.

Nhưng ngay khi hắn đang đắc ý, tiếng huyết gió từ trong khoảng không gian bị nổ truyền ra, rồi sau đó một đạo nhân ảnh từ trong vụ nổ phi tung thẳng đứng bay lên trời.

- Người không việc gì sao?

Lâm Phong hét lên một tiếng, đáp lại hắn là một cỗ uy bức từ Khai Thiên Phủ của Long Vũ. Một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa trào ra bốn phía, xông đến đem Lâm Phong vây kín. Lâm Phong vã hết cả mồ hôi lạnh, không thể suy nghĩ được gì nhiều, lúc này luồng cuống đem hết toàn lực ra chống cự, nhưng không thể nào có thể ngăn được khí thế của Khai Thiên Phủ của Long Vũ. Hắn trăm lần không ngờ chí bảo của Bàn Cổ nhất tộc Khai Thiên Phủ đã bị Long Vũ hoàn toàn luyện hóa. Theo đó mấy tiếng diệt bạo, hàn quang quanh thân Lâm Phong đã bị Khai Thiên Phủ của Long Vũ trực tiếp nghiền nát, lực lượng trực tiếp hướng thẳng đến chỗ chí mạng của hắn.

Lần này Lâm Phong đã hoàn toàn tuyệt vọng.

- Nói cho ta rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Long Vũ hóa thành một đạo lưu quang, mang Lâm Phong đang thất kinh bao trùm vào trong sát khí.

Lúc này Lâm Phong cũng không nhận được nữa, mồm há to phun mạnh ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhất thời tiêu tụy đi rất nhiều.

Nữ thần Vận Mệnh liền phi thân tới hứng thú ngắm nhìn Lâm Phong.

Long Vũ lấy ra mấy viên đan dược để cho Lâm Phong nuốt vào, sắc mặt của hắn nhất thời tốt lên rất nhiều. lau đi vết máu hắn nói:

- Tại sao ngươi phải cứu ta?

Nữ Thần Vận Mệnh nhìn hắn một cái, gắt giọng:

- Ngươi cái đồ không biết sống chết, lại còn không mau cảm tạ Long Vũ.

- Ta sao phải cảm tạ hắn?

Lâm Phong giận dữ nói:

- Hắn đã giết tộc trưởng của ta....

Nữ Thần Vận Mệnh lạnh giọng nói:

- Tộc trưởng các ngươi đáng chết.

Lời này vừa nói ra, Lâm Phong tâm sôi oán hận nhìn thẳng Long Vũ cùng Nữ Thần Vận Mệnh, nhất thời chửi ầm lên:

- Các ngươi mới là đồ đáng chết...

Long Vũ nhàn nhạt cười:

- Ta không giết ngươi, ngươi phải giải đáp hết những thắc mắc trong lòng ta, nếu không ta cho ngươi sống không bằng chết.

Lâm Phong u uất nói:

- Tài nghệ không bằng người, ta đã không còn gì để nói, ngươi cứ giết ta đi.

Nói tới câu này, ánh mắt hắn vội vàng chuyển qua nhìn Nữ Thần Vận Mệnh:

- Ta biết ngươi là Nữ Thần Vận Mệnh... Năm đó chính ngươi, đã tận tay tiêu diệt sạch Bàn Cổ nhất tộc ta.

Nữ Thần Vận Mệnh nhàn nhạt cười:

- Đúng là trong trận chiến ấy do ta khơi mào... Nhưng ta thật không hiểu nổi, năm đó người làm cách nào lại sống sót...

Lâm Phong hừ một tiếng nói:

- Đây là bí mật của ta, người đừng hòng moi được.

- Người!

- Lâm Phong!

Long Vũ nhàn nhạt nói:

- Ta và người coi như là đã quen biết lâu rồi, ta hy vọng người biết điều mà hợp tác. Nếu không đừng trách ta vô tình.

- Nếu như người không giết ta, ta sẽ nói cho người biết!

Lâm Phong nói.

- Định bảo toàn huyết mạch Bàn Cổ nhất tộc?

Nữ Thần Vận Mệnh cười nói:

- Người muốn giữ cái mạng mình để sau này khi cường đại, người sẽ quay lại báo thù đúng không?

- Không phải.

Lâm Phong miệng lưỡi giảo hoạt nói:

- Lấy tình hình của Bàn Cổ nhất tộc bây giờ, ngay cả phát quang mạnh mẽ ngang một vạn năm trước, thì với lực lượng đó cũng chưa đủ khả năng báo thù. Ta chỉ là không muốn huyết mạch Bàn Cổ đại tộc hoàn toàn tuyệt diệt.

Ngừng một chút, Lâm Phong trầm trầm nói:

- Trên thực tế, trừ Bàn Chiến ra, còn lại các tộc nhân đều rất tốt. Chúng ta cũng không có bất kì quyền lợi gì. Chúng ta chỉ muốn sống để tiếp tục nhiệm vụ canh gác mộ huyết của dòng dõi từng khai thiên tích địa của tộc ta..

- Không thành vấn đề!

Long Vũ nói:

- Ta đảm bảo tất cả các người sẽ sống và được bảo vệ an toàn, để ta phong ấn lực lượng của người đã. Sau đó người đã có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Được!

Lâm Phong gật đầu nói:

- Long Vũ ta và người coi như cũng là quen biết nhau đã lâu, ta tin vào nhân phẩm của người.

Ngừng một chút, Lâm Phong nhìn về phía Nữ Thần Vận Mệnh, nói:

- Ban đầu lúc Bàn Cổ nhất tộc ta khai chiến, tộc trưởng tộc ta tựa hồ đã đoán trước được kết cục đại bại. Vì để nối tiếp huyết mạch Bàn Cổ nhất tộc không cho chúng đi xuống, hắn liền nói trước đem ta đưa vào lục đạo luân hồi chuyển thế để ta tránh được trận chém giết kia. Từ đó trở đi trí nhớ của ta cùng Bàn Cổ huyết mạch không hề tỉnh giấc. Cho đến khi Bàn Chiến bị giết, lúc đó trong người ta có một cỗ bị thương cùng không cam lòng xuất hiện... Trong nháy mắt đó, huyết mạch trong người ta thức tỉnh. Đồng thời nhận được lệnh của Bàn Chiến.

- Người tới giết ta?

Long Vũ cười nói:

- Chẳng lẽ người không biết lực lượng của ta sao?

- Khoan hãy nói!

Lâm Phong nói:

- Ta căn bản không thể kháng lệnh của Bàn Chiến. Nếu như không phải bị đánh cho phun ra máu, ta nghĩ ta chắc chắn sẽ chiến đấu đến khắc cuối cùng.

Nữ Thần Vận Mệnh hừ lạnh nói:

- Luân hồi chuyển thế, đích xác là một nước cờ tốt. Bàn Chiến ngày đó đích thực thông minh, đáng tiếc ngày đó hần thân là tộc trưởng Bàn Cổ nhất tộc lại quá hiếu chiến, nếu không Bàn Cổ nhất tộc không gặp phải họa sát thân như vậy.

- Có ý gì?

Lâm Phong dò hỏi.

Long Vũ nghe vậy liền nói:

- Năm đó giữa các người tranh đấu, hoàn toàn là do Bàn Chiến tự mình bố trí...

Long Vũ dựa thế liền nói rõ ràng một lượt ra cho hần nghe.

Nghe Long Vũ nói rõ ràng... Lâm Phong tựa hồ có một chút khó tin:

- Làm sao có thể? Bàn Chiến tộc trưởng không phải là người như vậy...

- Biết người biết mặt nhưng không biết lòng!

Long Vũ nói:

- Làm sao người biết trong lòng Bàn Chiến đang toan tính điều gì?

Nữ Thần Vận Mệnh lại khinh thường nói:

- Sự thật là như thế, người không tin ta cũng hết cách. Nhưng ta nói được làm được Bàn Cổ nhất tộc huyết án thật sự trách nhiệm đều nằm ở Bàn Chiến. Mà Bàn Chiến hiện tại đã về tây thiên, chuyện năm đó coi như không truy cứu nữa. Nói thật ở vào góc độ của ta, ta hoàn toàn có lý do đem các người đuổi cùng giết tuyệt. nếu anh Vũ đã quyết tâm lưu lại tính mạng người, ta cũng không nói thêm lời nào nữa. Nếu người muốn báo thù, có tìm tới đây ta cũng không sợ.

Sắc mặt Lâm Phong tối sầm:

- Báo thù? Ta lấy cái gì đi báo thù đây?

- Coi như còn biết thân biết phận!

Nữ Thần Vận Mệnh đắc ý cười nói:

- Nói cho người biết ta không chỉ cần nuốt lực lượng Quang Minh Tôn Thần, đồng thời còn cần nuốt cả lực lượng Bàn Chiến. Đối mặt cả vũ nội, trừ anh Vũ ra căn bản không ai có thể là đối thủ của ta.

- Ta biết!

Lâm Phong tựa hồ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ngừng một chút, Lâm Phong đột nhiên nói:

- Long Vũ, có sự tình này ta nghĩ người có thể giúp ta.

- Nói đi, dù sao ta và người cũng là có quen biết. Chỉ cần chuyện gì không trái với lương tâm, ta sẽ đáp ứng người.

Long Vũ nói.

- Ta hy vọng có thể được tiếp tục làm việc tại tiểu tổ siêu năng.

Lâm Phong nói.

Long Vũ hơi suy nghĩ một chút nói:

- Người thật sự thích làm công việc này sao?

- Đúng vậy!

Lâm Phong nói:

- Chức trách của Bàn Cổ nhất tộc vạn đời nay là bảo vệ vũ nội. hiện tại lực lượng đang thiếu, ta nghĩ mình cũng có thể góp một chút sức vào đó. Xin người chấp thuận cho ta được giữ lại lực lượng được không?

- Dĩ nhiên có thể !

Long Vũ nói:

- Bất quá ta sẽ phái người giám thị người cho đến khi người không còn gây ra vấn đề gì lớn nữa, lúc đó người thực sự mới được tự do.

- Ta có thể hiểu được!

Lâm Phong gật đầu.

Bị Lâm Phong một phen làm náo loạn như vậy, những mập mờ quanh Long Vũ cùng Nữ Thần Vận Mệnh Maria coi như đã sáng tỏ. Hai ngày sau, Nữ Thần Vận Mệnh cùng Long Vũ liên thủ phong ấn lực lượng Lâm Phong. Áp chế lực lượng hắn giữ lại. Dù vậy với lực lượng còn lại tại thế giới thực tế cũng được coi như là cường giả hạng trung.

Long Vũ dặn dò Đường Hương Hương một cách cẩn thận để nàng tạm thời là người tiến hành quản chế.

.....

.....

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, Long Vũ nhận được thông báo của La Lâm. Vòng phong hộ của chiếc phi thuyền đã được thực hiện xong. Hiện tại chỉ còn thiếu máu của Long Vũ làm nhiên liệu cho tàu chạy.

Sáng sớm, Long Vũ liền tới ngay. Không chút chần chừ để La Lâm rút sáu trăm mililit máu. Ngay sau đó La Lâm liền mang máu Long Vũ đưa vào khoang đặc chế, chuyển hóa máu thành năng lượng.

Hiệu quả so với lúc dự đoán còn khả quan hơn một chút. Bởi vì trong máu của Long Vũ không chỉ có hỗn độn nguyên dịch mà còn có cả khí tức của Cửu Châu Cự Long. Năng lượng ở đẳng cấp cực kỳ cao. Trải qua một khoảng thời gian trang bị chuyển đổi bắt đầu có tác dụng, năng lượng được kích hoạt lên mức cường đại nhất. Tầng phong hộ của chiếc phi thuyền được đề ấy chục lần.

Căn cứ theo tính toán của La Lâm, các đệ tử từ Cửu Đỉnh trở xuống của Huyền Môn ngồi trong chiếc phi thuyền, khi tiến hành bước nhảy không gian sẽ không gặp bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Sau đó, Long Vũ tổ chức tiến hành khảo nghiệm đệ tử của Huyền Môn.

Kết quả khảo nghiệm cho thấy tất cả mọi người đều bình thường...

Xong chuyện, La Lâm liền đệ nghị tiến hành thực hiện một bước nhảy ngắn tiến hành du lịch trong vũ trụ. Để có thể khảo nghiệm tốt hơn tính năng của phi thuyền, Long Vũ suy nghĩ một chút cuối cùng quyết định hẳn cùng La Lâm sẽ ngồi trên chiếc phi thuyền, cùng nhau đo lường cự ly tiến hành thử nghiệm.

Tuy nói là cự ly ngắn như vậy nhưng cũng đã vượt qua phạm vi vũ nội. La Lâm đã sớm thành công trong việc định vị tọa độ không gian tinh hệ. Ít nhất trong vòng ngàn năm ánh sáng khi du hành trong vũ trụ sẽ không xuất hiện bất kỳ tình trạng lạc đường nào.

Dưới tác dụng của động cơ phản lực, chiếc phi thuyền phá tan tầng khí quyển tiến vào trong vũ trụ. La Lâm thiết lập các thao tác cho trí năng nhân tạo tự động vận hành.

Sau năm phút đồng hồ, chiếc phi thuyền liền tiến vào quỹ đạo đã dự định, đồng thời dần dần tăng tốc. Trong suốt cả quá trình, La Lâm không hề buông lỏng, nàng chăm chú theo dõi các thông số kỹ thuật của chiếc phi thuyền.

Long Vũ thì không giúp được gì vì hắn hoàn toàn không hiểu gì về cái gọi là khoa học này.

Ít nhất thì cái khoa học kĩ thuật tương lai này thì hắn hoàn toàn mù tịt.

Khi La Lâm đang ở vào thời điểm khẩn trương thì hắn phóng tinh thần lực của mình ra bám vào mặt ngoài của phi thuyền, cẩn thận tìm hiểu tình huống của vũ trụ xung quanh.

Nơi này không có bất kì dấu hiệu dị thường nào đồng thời cũng không có dấu hiệu của sinh mạng.

Theo lịch Địa Cầu, sau ba ngày, Long Vũ đã hoàn toàn mất đi hứng thú. Hắn thu hồi tinh thần lực lại sau đó yên lặng đứng sau nhìn La Lâm thực hiện những thao tác cực kì phức tạp.

Có người nói bộ dạng khi nam nhân chăm chỉ làm việc rất là suýt soát.

Trên thực tế, dáng vẻ khi nữ nhân chăm chỉ làm việc cũng xinh đẹp không kém.

Long Vũ cảm thấy cuộc đời này quen biết được La Lâm hắn rất là may mắn.

Nếu như không có La Lâm xuất hiện, có lẽ hiện tại hắn đã chết, hoặc là trở thành một phế vật người người xem thường. Trong cuộc đời con người, kỳ ngộ cũng là một trong các nhân tố trọng yếu.

- Long Vũ ca ca, phát hiện ra khí tức sinh mệnh!

Đúng lúc này, La Lâm hưng phấn chỉ vào một điểm xanh lục trên màn hình:

- Hệ thống dò xét sinh mệnh của phi thuyền phát hiện ra sự sống tại một tinh cầu cách đây mười năm ánh sáng, chúng ta mau chóng đến xem.

- Ừ

Long Vũ gật đầu nói:

- Đi xem một chút, bản thân anh cũng muốn xem sinh mạng bên ngoài vũ trụ và bên trong vũ trụ có gì khác nhau.

- Từ những số liệu thu thập được trước mắt thì những sinh mệnh này tựa hồ rất là mạnh.

La Lâm nghiêm mặt nói:

- Long Vũ ca ca, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.

- Ừ.

Long Vũ gật đầu nhưng ngay sau đó liền nói:

- Hệ thống chiến đấu của phi thuyền như thế nào?

La Lâm nghe vậy, đặc ý nói:

- Long Vũ ca ca, anh cứ yên tâm, hệ thống vũ khí của phi thuyền được em đặc biệt thiết kế một cách tỉ mỉ, cho dù đối mặt với cường giả cường đại nhất chúng ta cũng không dễ dàng bị thua.

- Cường đại như vậy?

Long Vũ có chút ngoài ý muốn.

- Ha ha!

La Lâm cười nói:

- Chủ yếu là hệ thống động lực cấu thành từ năng lượng cao cấp, lại nói nó cũng là công lao của anh. Nếu như khởi động toàn bộ công suất mà nói, chúng ta hoàn toàn có thể trong nháy mắt tiêu diệt một hành tinh giống như Trái Đất.

Long Vũ đang muốn hỏi tiếp thì La Lâm chợt khẩn trương nói:

- Long Vũ ca ca, chúng ta đang tiến hành bước tiếp cận cuối cùng rồi...

Trong quá trình tiếp đất, nội bộ phi thuyền không hề có dấu hiệu bất ổn cũng như dị thường nào.

Khi gần tiếp đất, La Lâm liền mở ra hệ thống phòng ngự trước cửa, cánh cửa hợp kim dần dần mở ra, xuyên qua vòng phòng ngự năng lượng trong suốt như pha lê có thể thấy rõ ràng cảnh vật ngoại giới.

Những ngọn núi to lớn, đại dương đầy sóng, trường giang và hoàng hà vô số, cổ thụ mọc cao chọc trời, bầu trời đầy mây trắng. Hoàn cảnh sinh tồn nơi đây khá tương tự như Địa Cầu.

Long Vũ kinh hãi, thần thức phóng ra, xuyên qua vòng phòng ngự, phát hiện ra sinh mạng thể nơi này quả nhiên rất mạnh mẽ, bất quá trong hơi thở mang theo chút khí tức thô bạo.

Đồng thời La Lâm cũng thao tác phi thuyền thu thập và phân tích số liệu của tinh cầu này.

Sau năm phút thì liền có kết quả, La Lâm nhìn về Long Vũ nói:

- Long Vũ ca ca, tinh cầu này được dựng dựa trên sự bồi đắp và tích tụ sau nhiều lần phun trào của núi lửa, độ cứng địa chất ước tính gấp 100 lần Địa Cầu, diện tích gấp mười lần địa cầu, không khí thừa thớt, hoàn cảnh ác liệt, không thích hợp cho nhân loại cư trú. Sinh mạng thể trên tinh cầu cơ bản đều là dã thú. Những dã thú kia có cấp bậc năng lượng tương đương với ma thú cấp tám ở Huyền Cảnh. Nơi này thuộc về một tinh cầu chưa khai phá.

- Vậy sao?

Long Vũ suy nghĩ một chút:

- Không bằng chúng ta đi xuống xem một chút.

- Được.

La Lâm gật đầu, thao tác điều khiển hai phi thuyền tiến vào tầng khí quyển nhưng dừng lại ở độ cao cách mặt đất hai vạn km. Ngay sau đó Long Vũ liền kéo tay La Lâm mở ra cửa của phi thuyền.

Không khí của tinh cầu này quả thật mỏng manh, bất quá lại không có ảnh hưởng đến La Lâm và Long Vũ chút nào. Trên thực tế, lấy lực lượng của bọn họ thì cho dù là đang ở trong không gian thì cũng không có vấn đề gì.

Thân hình hai người chậm rãi đáp xuống một đỉnh núi. Quan sát hoàn cảnh của tinh cầu này từ một khoảng cách gần. Nơi này đích xác là một đỉnh núi hoang vu khắp nơi đều là các cây cổ thụ chọc trời cùng các loài dị thú, thoáng nhìn sơ qua thật khiến cho người ta liên tưởng đến thời kì khủng long tiền sử.

- Rống!!!

Ngay tại lúc này một con tam nhãn thú khổng lồ chợt xuất hiện sau lưng hai người, con quái thú sở hữu ba con mắt khổng lồ, đỉnh đầu có một sừng, thân hình to lớn cường tráng sắc răng nhọn. Chờ nhìn thân hình khổng lồ nặng nề kia của nó mà nhằm tốc độ của nó một chút cũng không chậm, thập phần nhanh nhẹn.

Long Vũ thuận di một cái tránh thoát một trào của nó, sau đó đem Hỗn Nguyên lực bao lấy bản thân và La Lâm lại, đưa mắt nhìn sang. Trong nháy mắt quái thú kia cũng đã kịp phản ứng, hướng Long Vũ và La Lâm nhào tới.

- Phịch!

Móng vuốt của quái thú va chạm với vòng phòng ngự của Hỗn Nguyên lực, trong nháy mắt thân thể khổng lồ bị bắn ngược về sau.

- Rống!!!

Con tam nhãn quái thú đau đớn bò dậy, hướng mặt lên trời nộ rống, nhất thời vài chục con đồng loại của nó xuất hiện, rít rít nhào về phía Long Vũ.

- Những con tam nhãn thú da dày thịt thô này em đoán chừng tu vi cỡ cửu cấp đỉnh phong.

La Lâm nói.

- Đúng vậy.

Long Vũ gật đầu, một chút cũng không lo lắng.

- Long Vũ ca ca chúng ta đi săn thú, so xem ai săn được nhiều hơn!!!

La Lâm đột nhiên nổi lên tâm tình muốn chơi đùa, thoát ra từ trong ngực Long Vũ. Đôi bàn tay hồng phấn hướng về một con tam nhãn thú đánh tới, thân thể tam nhãn thú nhất thời bị đánh bay ra ngoài, đụng vào vách đá, mặc dù chưa chết nhưng cũng đã mất đi năng lực chiến đấu.

Chuyện xảy ra kế tiếp là một tràng thảm kịch.

Những con tam nhãn thú đang công kích về phía Long Vũ và La Lâm đột nhiên phóng về các đồng bọn bị thương, bắt đầu cắn xé đồng bọn của mình.

Bộ da nhìn như cứng rắn vô bì nhưng dưới hàm răng sắc nhọn của đồng bọn thì mỏng manh như tờ giấy. Trong khoảnh khắc, con tam nhãn thú bị thương đã trở thành thức ăn trong miệng đồng bọn.

Nhìn một màn như thế, La Lâm nhất thời nổi giận, sát khí không ngừng xuất hiện trong mắt.

Long Vũ cũng có chút cảm khái:

- Dích xác là một tinh cầu chưa khai hóa.

- Bang , Bang!

La Lâm tức giận trước hành động không có chút nhân tính nào của đám dã thú này, nên xuất ra quyền kinh mạnh hơn, trong khoảnh khắc đã có hơn mười con tam nhãn thú chết dưới cơn phẫn nộ của nàng.

Chính là quái thú chung quanh càng tụ tập nhiều hơn, mà phản ứng đầu tiên của chúng nó là nhào tới cắn xé đồng bọn đã chết, mùi máu tươi càng ngày càng đậm tràn ngập bốn phía

Những con dã thú kia dường như chịu sự kích thích của máu tanh mà trở nên tàn bạo hơn, bắt đầu công kích lẫn nhau. Hiện trường liền trở thành một mảnh hỗn loạn.

Tình huống trở thành như vậy cũng làm cho Long Vũ và La Lâm trở tay không kịp.

- Tê!!!

Theo sự hỗn loạn và máu tanh tràn ngập, trong một cánh rừng không xa cách đó, một bóng đen nhảy ra. Cái bóng kia có tốc độ cực nhanh, tựa như tia chớp. Chỉ trong một nháy mắt đã xuất hiện trên ngọn núi.

Long Vũ cùng La Lâm lúc này mới nhìn rõ chân diện mục của đạo bóng đen kia. Một con tam nhãn thú to gấp mười lần so với các con thường, thân hình to lớn tương tự như khủng long bạo chúa trên địa cầu. Bất quá đầu của nó cùng nhân loại có chút tương tự, hiển nhiên đây là một con quái thú có trí khôn.

Theo tiếng gào thét của nó, hiện trường tàn sát lẫn nhau của các con quái thú kết thúc trong nháy mắt. Long Vũ cùng La Lâm âm thầm cảm thấy kì lạ.

- Rống!!

Trong đồng tử của con quái thú có trí khôn lóe ra hung quang, vung tay lên, nhưng con tam nhãn thú kia nhất thời hướng La Lâm phóng qua.

Lần này những con tam nhãn thú kia cũng không có loạn đả lẫn nhau. Bọn chúng phối hợp với nhau một cách chặt chẽ tràn đầy trí tuệ. Thân hình La Lâm bắt đầu xoay tròn, quyền kính bắt đầu gia tăng, khuôn mặt ửng đỏ, thở gấp từng hơi.

Còn Long Vũ thì có nhiều hứng thú hơn đối với con quái thú mang trí khôn kia hơn.

Trong đôi mắt của quái thú có trí khôn lóe ra sự cảnh giác cùng một loại thị huyết nói không nên lời.

Đột nhiên, con quái thú kia chợt động, chỉ nghe nó rống lớn một tiếng, khí thể chấn nhiếp tứ phương, thiết trào vung lên, ảnh tùy thân động, chợt lóe liền xuất hiện tấn công tới Long Vũ. Hỗn Nguyên lực phòng ngự chung quanh Long Vũ một trận chớp động. Nhưng mà con quái thú kia cũng không tốt lành gì, lực phòng ngự phản chấn làm cho nó bắn ngược trở ra.

Quái thú có trí khôn tựa hồ tức giận, rống lên một tiếng giận dữ, tinh phong mãnh liệt nổi lên, lợi trảo sắc nhọn như cương đao phá vỡ hư không lần nữa hướng Long Vũ đánh tới.

Long Vũ có ý định dò xét lực lượng của quái thú này nên cũng không vội vàng đem nó giết chết.

Bên kia La Lâm cũng càng đánh càng hăng, một quyền xuất ra là có một con quái thú văng ra ngoài. Bất quá theo sự xuất hiện của con quái thú có trí khôn thì bốn phía quái thú xuất hiện càng lúc càng nhiều, không chỉ là tam nhân thú.

Quái thú có trí khôn, rống to nhiều tiếng, móng vuốt co duỗi hóa thành từng chùm trảo ảnh. Đồng thời những con tam nhân thú đều chạy tới trợ giúp con quái thú có trí khôn. Bọn chúng tựa hồ như không sợ sinh tử, trực tiếp dùng thân thể ngạnh sanh xông tới, Long Vũ suy đoán, nếu muốn kết thúc tràng chiến đấu này thì cách tốt nhất là giải quyết con quái thú có trí khôn này trước.

350. Chương 15: Vị Khách Không Mời Trên Phi Thuyền

Long Vũ hét lên một tiếng, âm thanh vang vọng, cả người tản mát ra khí thế cường đại, nhìn La Lâm mỉm cười nói:

- Đến lúc rồi, chúng ta chấm dứt chiến đấu đi thôi.

- Vâng!

La Lâm gật đầu, lập tức hét lên, tung ra một quyền, chỉ trong nháy mắt đã đánh bay hơn mười con Tam Nhân thú xung quanh.

Long Vũ quát khẽ một tiếng, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu vàng, xuất ra Thiên Sư kiếm pháp, trong nháy mắt đã có vài chục con Tam Nhân thú mất mạng, đội quân quái thú liền trở nên hỗn loạn.

Qua mấy phút đồng hồ, thi thể quái thú đã chồng chất như núi.

Đến khi Long Vũ cùng La Lâm dừng tay lại thì chung quanh đã loang lổ vết máu, ngay cả đầu Trí Tuệ quái thú cũng co rúm lại, không dám chạy trốn, ánh mắt sợ hãi nhìn hai người.

Cường giả vi tôn, tại tinh cầu này cũng đồng dạng như vậy.

Lúc này, đầu Trí Tuệ quái thú kia đã phục tùng tuyệt đối trước hai người.

- Long Vũ ca ca, hay là thả chúng nó đi, bọn chúng cũng thật đáng thương.

La Lâm sinh long trắc ẩn, nhìn đám quái thú nói.

- Được rồi.

Long Vũ cùng những quái thú này vốn không có thù hận gì, mà thực ra là hắn đã tự ý xông vào lãnh thổ bọn chúng, lại còn đánh người ta, nghe thấy đề nghị của La Lâm liền đồng ý.

- Chúng ta đi.

Long Vũ thả lỏng, chạy đi.

Ngay lúc này, đầu Trí Tuệ quái thú bắt đầu cắn nuốt thi thể đồng bọn xung quanh.

Long Vũ than thở. Cá lớn nuốt cá bé, đạo lý vẫn luôn luôn là như vậy.

La Lâm ánh mắt sớm đã tái nhợt, nước mắt chảy ra, thở dài nói:

- Chúng ta đi thôi.

.....

.....

Trở lại phi thuyền, La Lâm đem quyền thao tác giao lại cho hệ thống trí năng quản lý, hai tay ôm sau đầu, bộ dáng không quá cao hứng tựa như đang suy nghĩ vấn đề nào đó.

- La Lâm, em có tâm sự?

Long Vũ chậm rãi tới gần La Lâm, rất tự nhiên ôm nàng lại, nhẹ giọng nói:

- La Lâm, em có tâm sự gì hãy nói cho anh biết, cứ để trong lòng như vậy sẽ rất buồn phiền đó.

La Lâm thấy Long Vũ ôm mình lập tức cảm thấy ấm lòng, nàng rất thích được Long Vũ ôm như vậy.

Long Vũ được thể, bàn tay rất nhanh chóng tiến tới bầu ngực nàng, nhẹ nhàng ấn lên. Một mùi hương nhàn nhạt bay lên mũi Long Vũ, rõ ràng là hương thơm của cơ thể La Lâm.

La Lâm thở nhẹ một tiếng, gạt tay Long Vũ ra, giận dữ nói:

- Anh Long Vũ, anh thật là xấu, em không cho phép anh làm mấy chuyện xấu như vậy nữa.

- Ha ha, không có việc gì.

Long Vũ cười tà nói:

- Thật ra anh chỉ muốn mát xa cho em, không có ý gì khác.

- Đúng rồi, em vẫn còn đang suy nghĩ về những quái thú kia hay sao?

Nói xong, bàn tay Long Vũ đã bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực đầy đặn của nàng, La Lâm ưm một tiếng, thân mình hơi ngã xuống.

Long Vũ vội vã cười nói:

- Đừng kháng cự, chỉ là mát xa thôi, em cũng biết đấy, con người của anh rất thuần khiết.

La Lâm thiếu chút nữa bật cười, một sắc lang dám làm chuyện ấy giữa ban ngày mà còn nói mình thuần khiết. Thời gian trước kia khi nàng sống trong cơ thể Long Vũ, những lần ân ái của hắn, nàng đều nắm rõ cả.

Nhớ tới những cảnh ướt át đó tâm thần nàng không khỏi nhộn nhạo.

- Long Vũ ca ca, sau khi trở về hãy mau chóng nghiên cứu kỹ thuật xuyên qua không gian. Không biết tại sao thời gian này em càng ngày càng nhớ mẹ.

Trong lòng La Lâm rất bối rối, vì để che giấu nội tâm của mình nàng vội cùng Long Vũ nói chuyện chính sự.

Long Vũ tức thì cười cười:

- Không thành vấn đề.

La Lâm khẽ mỉm cười, tựa như không còn chống cự, mặc cho bàn tay Long Vũ đang rất tự nhiên lần nữa hướng về phía nàng, vuốt ve bộ ngực căng tròn của nàng. Long Vũ không khỏi cảm thấy hưng phấn, kích động nói:

- La Lâm, nói thật cho anh, về nhà liệu em có nắm chắc thừa kế.

Đột nhiên La Lâm cảm thấy bắp đùi của mình bị vật gì đó đâm vào, nhìn xuống thì hóa ra là vật nằm giữa hai chân Long Vũ.

- Đáng ghét!

Khuôn mặt La Lâm đỏ bừng, không còn chút máu liếc nhìn Long Vũ một cái, vội vàng đem Long Vũ đẩy ra, chuyển mình sang bên cạnh cách Long Vũ một khoảng, có điều tim nàng cũng đang đập thình thịch.

Thời gian trước nàng cũng đã từng nhìn qua vật kia của Long Vũ, nhưng giờ chính thức chạm vào làm nàng có cảm giác khác lạ. Lúc này, khuôn mặt nàng đỏ bừng, bộ ngực sung mãn không ngừng phập phồng theo nhịp thở gấp của nàng, làm toát ra phong tình nữ nhân đầy quyến rũ.

Long Vũ vừa nhìn thấy lập tức ngây người.

- La Lâm, em đẹp quá!

Long Vũ tự đáy lòng khen. Ngày thường hắn nhìn thấy La Lâm đều là trong bộ dáng nghiêm trang, hôm nay bởi bị kích thích mà Long Vũ mới nhìn thấy được một bộ dáng khác của nàng.

- Long Vũ ca ca, anh chỉ toàn nói lời đường mật thôi.

La Lâm ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại rất vui mừng. Không có nữ nhân nào không thích nghe đàn ông ca ngợi, huống chi Long Vũ lại là nam nhân nàng ngưỡng mộ.

Phải biết rằng La Lâm vốn là cùng tiền với Long Vũ. Đối với Long Vũ, nàng có một thứ tình cảm đặc thù, theo bản năng nàng đã đem Long Vũ trở thành người thân thiết nhất của mình.

Tới giờ, tình thân cùng ái tình của nàng với Long Vũ đã không thể nào phân ra rõ ràng được nữa.

Ngửi thấy mùi thơm quyến rũ trên cơ thể La Lâm bay tới, Long Vũ có chút động tâm, hắn đột ngột kéo nàng vào trong lòng, một bàn tay dùng sức xoa nắn trên bộ ngực căng đầy của nàng. La Lâm không nghĩ tới Long Vũ lại to gan tới như vậy, tới khi nàng bắt đầu vùng vẫy thì Long Vũ đã xoa nhẹ trên ngực nàng làm nàng rên lên một tiếng.

- Long Vũ ca ca, anh thật là xấu.

La Lâm vừa phục hồi lại tinh thần vừa then vừa tức nhìn Long Vũ nói.

- La Lâm, em tức giận trông cũng thật là đẹp.

Long Vũ cũng không e ngại La Lâm tức giận, ngược lại còn trêu ghẹo nàng. Bởi Long Vũ cảm thấy được, mặt ngoài tuy La Lâm tức giận nhưng không biết chừng trong lòng nàng còn đang vui sướng, điểm này từ trên bộ ngực cao vút của nàng hắn có thể cảm nhận được.

La Lâm cũng không phải là một người máy, mà linh hồn của nàng đích thực là một con người.

Long Vũ biết rõ La Lâm bị mình khiêu khích đã có phản ứng, hắn có thể khẳng định giờ phút này quần lót của nàng nhất định đã ẩm ướt.

- Long Vũ ca ca, anh càng ngày càng xấu.

Nhìn thấy Long Vũ khen ngợi bộ dáng tức giận của mình, La Lâm không thể nhịn cười.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Long Vũ lại một lần nữa ngây ngốc. Khuôn mặt đỏ bừng, bộ ngực phập phồng cùng với vẻ mặt của nàng càng làm tăng thêm vẻ kiều mỹ.

“Thật không hiểu La Lâm cất giấu trong mình bao nhiêu phong tình đây.” Long Vũ bộ dáng chảy nước miếng nghĩ.

- La Lâm, thật xin lỗi, bởi vì em quá đẹp, anh mới không nhịn được.

Long Vũ vội vàng kiểm điểm lại hành vi của mình mong đạt được hảo cảm của La Lâm.

La Lâm cảm thấy trong lòng trăm loại tư vị hỗn độn, không biết nên nói cái gì cho phải:

- Long Vũ ca ca, anh yên tâm, sớm muộn gì em cũng là người của anh, anh hãy chờ một thời gian, chờ em giải quyết xong kỹ thuật xuyên qua không gian em sẽ nghe theo anh, đến lúc đó tùy theo ý của anh.

- Ha ha.

Long Vũ cười một tiếng nói:

- Okie, anh nghe lời em, nói thật anh cũng muốn rất mong chờ.

- Long Vũ ca ca, em tin rằng anh nhất định thích thời đại kỹ nguyên vũ trụ.

La Lâm hưng phấn nói.

- Uh.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu.

La Lâm nũng nịu nói:

- Nếu có thể, em hy vọng đám cưới của chúng ta nhận được lời chúc phúc từ cha mẹ.

- Đương nhiên có thể.

Long Vũ cười nói.

.....

.....

Lần đầu tiên làm thí nghiệm giữa các hành tinh chấm dứt sau ba ngày.

Thông qua lần thử hành này, La Lâm đối với các hạng tính năng làm một cái kiểm tra toàn diện. Tổng thể mà nói, các tính năng của phi thuyền đều ổn, ít nhất đã đạt đến tiêu chuẩn khoa học kỹ thuật mới nhất trong chế tạo chiến hạm của vũ trụ kỷ nguyên thời đại.

Đương nhiên trên phương diện động lực cùng vũ khí còn xuất sắc hơn một chút.

Hiện tại, vấn đề lớn nhất mà La Lâm phải giải quyết đó là làm sao khi tiến hành bước nhảy không gian có thể thật sự vượt qua cả không gian và thời gian.

Chỉ có vượt qua thời không mới có thể đi vào không gian vượt qua hố đen. May mắn lúc trước nàng còn lưu lại các tư liệu về đại chiến giữa La Hậu và Thiên Dực Hồ.

Việc làm của nàng lúc này là bắt chước lại các dao động năng lượng lúc trước, tiến hành thử nghiệm trên phạm vi nhỏ, xem chừng còn cần một thời gian dài nữa mới có kết quả.

Sau một tháng nếu như vẫn chưa có tiến triển đáng kể, nàng dự định tiếp tục thử nghiệm trong quá trình du lịch giữa các hành tinh. Tóm lại nàng đã hạ quyết tâm là phải về được nhà.

Đối với việc này Long Vũ cũng hoàn toàn ủng hộ.

Lại nhìn Tam Giới, từ khi Huyết Anh đại đế đáp ứng Long Vũ, hắn liền lập ra kế hoạch tổng quát khôi phục lại ổn định của Tam Giới. Hiện giờ rất nhiều đệ tử Thiên Ngoại Thiên được phái ra ngoài trợ giúp xây dựng lại Tiên Cảnh, Huyền Cảnh, hy vọng trong năm năm Tiên Cảnh, Huyền Cảnh khôi phục lại bộ dáng trước kia.

Đồng thời Huyết Anh Đại Đế còn tự thân mang theo cao thủ tới sửa chữa cửa đỉnh kết giới, bảo trì rõ ràng giới hạn giữa Tam Giới, để tránh rối loạn kỷ cương.

Cụ thể cho tới khi đội quân người máy được phái lên phát huy tác dụng lớn, tốc độ xây dựng Tam Giới lại càng tăng nhanh.

Trong thời gian này, Long Vũ cùng Huyết Anh Đại Đế nhiều lần trao đổi, hy vọng có thể làm cho vũ nội được xây dựng tốt hơn.

Đối với người con rể mà mình tự mình lựa chọn này Thiên Hậu vô cùng hài lòng. Thời gian rảnh rỗi nàng còn tới đây luận bàn trao đổi cùng La Lâm.

Khoa học kỹ thuật mà Thiên Hậu nắm giữ tuy không tiên tiến như La Lâm nhưng khả năng giải toán của nàng lại không hề thua kém La Lâm. Về phương diện xuyên qua thời không, nàng đưa ra mấy cái ý kiến rất có giá trị lý luận, giúp La Lâm thu được lợi ích không nhỏ.

Nữ thần Vận Mệnh Maria lại có chút xuất quỷ nhập thần, trong một khoảng thời gian dài Long Vũ cũng không hề gặp nàng, không biết là nàng bận rộn cái gì.

Công việc của Long Vũ cũng bận bịu nên không lo lắng đi tìm.

Hôm nay là lần thứ hai chiếc phi thuyền tiến hành du lịch giữa các vì sao. Dựa theo kế hoạch của La Lâm lần du lịch này sẽ tiến hành vài lần Bước nhảy không gian, tiến thêm một bước nữa trong việc kiểm tra các tính năng của phi thuyền.

Giống như trước, La Lâm từ Huyền Môn lựa chọn ra một vài đệ tử làm thí nghiệm để kiểm tra cực hạn chịu đựng của cơ thể.

Đương nhiên, có Long Vũ đi cùng tính mạng bọn họ sẽ không bị uy hiếp.

Xế chiều, Long Vũ dẫn đệ tử Huyền Môn tới đây, La Lâm tiến hành kiểm tra thân thể bọn họ lập tức trầm giọng nói:

- Được rồi, tất cả theo tôi lên phi thuyền.

La Lâm tiến về hệ thống trí năng nhân tạo của phi thuyền, phát ra tín hiệu, lập tức một đạo bạch quang thánh khiết từ phi thuyền bắn ra, bao phủ lấy mọi người, La Lâm báo ọi người:

- Không cần phản kháng hay giãy dụa, đây là thiết bị thuận di cự ly ngắn tôi vừa mới chế tạo ra.

Vừa nói xong, một đạo bạch quang sáng chói lên, mọi người đã tiến vào trong phi thuyền, một giọng nữ dịu dàng vang lên:

- Hoan nghênh quang lâm phi thuyền.”

Nghe được âm thanh này Long Vũ có chút cảm giác quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ hẳn mới phát hiện ra âm thanh này là bắt chước lại giọng nó của La Lâm.

Đang mãi mê suy nghĩ đột nhiên âm thanh của La Lâm vang lên:

- Tất cả mọi người hãy sẵn sàng, sau mười phút nữa phi thuyền sẽ khởi động, hai mươi phút sau sẽ tiến hành thí nghiệm.

Mọi người nghe vậy cũng không dám chậm trễ, vội vàng làm theo yêu cầu La Lâm.

Sau mười phút, phi thuyền theo kế hoạch đã khởi động, lao ra khỏi tầng khí quyển, tiến vào vũ trụ mịt mờ. Lúc này, âm thanh của La Lâm lại vang lên bên tai mỗi người:

- Phi thuyền sắp vượt qua vận tốc ánh sáng, sau mười giây bắt đầu du hành giữa các hành tinh.

Lúc này dưới sự điều khiển của hệ thống trí năng nhân tạo, phi thuyền bắt đầu khởi động, cả thân chiến hạm toát ra hồng quang chói mắt, nhìn giống như một con chim lửa khổng lồ bắt đầu du hành giữa các hành tinh.

Bởi vì lần này tiến hành Bước nhảy không gian cho nên các đệ tử Huyền Môn có chút khẩn trương, Long Vũ cũng thi thoảng trấn an bọn họ, bảo họ không cần phải quá lo lắng.

Âm thanh của La Lâm vang lên:

- Chúng ta bây giờ đang di chuyển với vận tốc gấp trăm lần tốc độ ánh sáng, phi thuyền đã tiến vào quỹ đạo, trong quá trình này có thể sẽ xuất hiện Không gian phong bạo, tuy nhiên đều ở trong phạm vi cho phép, mọi người không cần hoảng sợ.

Nghe xong lời La Lâm nói, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Long Vũ:

- Ha ha...thực kích thích... du hành giữa các vì sao, em nhất định phải tham gia. Anh Vũ thân ái, em chính thức quyết định gia nhập vào đại gia đình của anh.

Long Vũ theo bản năng quay đầu nhìn lại đã thấy nữ thần vận mệnh Maria không biết đã lên thuyền từ khi nào. Giờ phút này nàng đang nhìn Long Vũ cười dài.

Long Vũ đứng dậy hỏi:

- Em làm sao đến đây, em cũng hứng thú với du hành giữa các vì sao à?

- Đương nhiên!

Maria mỉm cười nói:

- Nói thật, em cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc. Anh Vũ, xem ra người tình nhỏ của anh cũng thật tài giỏi. Em chưa khâm phục ai bao giờ nhưng lần này em thực sự khâm phục cô ấy. Cô ấy có thể lợi dụng khoa học kỹ thuật để du hành giữa các hành tinh đích thực rất giỏi.

- Toàn bộ hành khách chú ý, hãy im lặng, chuẩn bị thực hiện bước nhảy.

Âm thanh La Lâm vang lên.

Dù nghe được lời La Lâm nói, nhưng lấy tính cách của nữ thần Vận Mệnh làm sao có thể im lặng được. Nàng nhìn sang Long Vũ bên cạnh thấy hắn đã nhắm mắt lại, cảm nhận dao động năng lượng khi thực hiện bước nhảy không gian.

Nữ thần Vận Mệnh trong lòng vừa động, tận lực bình tĩnh lại tâm tình của mình, rốt cuộc cũng im lặng ngồi xuống.

Long Vũ vô cùng khao khát muốn nhìn một chút để xem mình có thể hay không trong vũ trụ mịt mờ tìm ra phương thức tu luyện tiến hóa mới, hắn cảm giác tu luyện của mình cũng chưa đi đến điểm cuối.

Trong quá trình tiến hành Bước nhảy không gian, trong vũ trụ năng lượng phân tử hoạt động vô cùng mạnh, có thể nói là cuồng bạo, cho nên muốn hút nó để tiến hành tu luyện hiển nhiên không phải đơn giản. Tuy nhiên Long Vũ lại làm được, sau mấy phút đồng hồ thông qua nguyên thần xuất khiếu, hắn cảm nhận được một chút năng lượng mới.

351. Chương 16: Ti Ti Cấp Cho Long Vũ Không Gian Tu Luyện

Chiếc phi thuyền vững vàng phi hành, dưới trí tuệ và năng lực điều khiển hệ thống, chiếc phi thuyền tăng tốc. Dù cự li có gần hay xa thì La Lâm đều nghiêm túc ghi lại số liệu mỗi khi lại số liệu biến hóa. Từ đầu đến cuối nữ thần vận mệnh Maria không hề liếc mắt nhìn qua một cái.

Long Vũ sau khi nắm được lực lượng không gian vũ trụ, quyết định đi tu luyện một phen.

Được La Lâm cho phép, hắn liền thuận di đến trang bị chuyển dời không gian vũ trụ của chiếc phi thuyền. Tại đó, hắn có thể trực tiếp tiếp xúc với năng lượng không gian.

Sau khi rời khỏi đây, liền cảm thấy thân thể bị kịch liệt chấn động, vội vàng dùng nguyên lực hỗn độn bao phủ toàn thân, nhanh chóng xua đi cảm giác không thoải mái.

Hít sâu một hơi, Long Vũ ngồi khoanh chân xuống, bắt đầu hấp thụ năng lượng không gian ở bốn chung quanh. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng được ở lồng ngực mình phảng phất như đang bị lửa hừng hực thiêu đốt. Nếu nói lúc này Long Vũ cảm thấy không sợ hãi chút nào thì thật không có khả năng. Dù sao, vài cử động thôi cũng là mạo hiểm rồi bởi vì năng lượng không gian ở bốn phía là năng lượng được sinh ra ở không gian, thập phần không ổn định.

Nhưng sự tình đã đến nước này, không thể quay đầu lại nữa, hắn chỉ có thể tiếp tục vững bước bằng vào ý chí kiên định của chính bản thân mình. Long Vũ cố gắng hiểu được nguồn năng lượng này, hơn nữa còn ra giới hạn lớn nhất mình có thể sử dụng.

Thời gian cứ vậy trôi qua, ý chí Long Vũ cũng dần dần ngủ say. Sau đó, Thần Anh trong cơ thể hắn tiến hành tu sửa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, thân thể của hắn đã ướt đầm mồ hôi, năng lượng không gian cuồng bạo ở bốn phía không ngừng thâm nhập, vận chuyển vào kinh mạch của hắn.

Lúc này, La Lâm cũng chỉ nhìn.

Ngoại trừ các số liệu không gian, nàng còn thông qua thiết bị giám sát trên chiếc phi thuyền mà chú ý tình huống của Long Vũ. Tuy nàng tin tưởng vào năng lực của Long Vũ nhưng nàng lại muốn đảm bảo một trăm phần trăm an toàn cho hắn. Tính đến lúc này thì không có cái gì bất ổn cả.

Dựa theo số liệu của không gian thì năng lượng không gian đang giao động kịch liệt. Thân thể hắn không ngừng run rẩy, mồ hôi hột không ngừng tuôn rơi trên trán hắn. Lý trí của Long Vũ đang phải trong trạng thái đối kháng thống khổ rất cuộc cũng lâm vào mơ hồ. Hắn biết rõ, thời điểm này tuyệt đối không thể thả lỏng, nếu không kiểm củi ba năm sẽ bị thiêu trong một giờ, cho nên hắn phải kiên trì.

Có thể lực lượng đại địa đột phá càng ngày càng tăng, nhưng hấn vẫn kiên trì cố theo ý niệm của mình, một ý niệm tin tưởng trước nay chưa từng có đó chính là ý niệm thành công.

Cứ như vậy không biết đã trải qua ba lâu, Long Vũ chỉ cảm thấy một tiếng nổ ầm trong đầu rồi tất cả đều trống rỗng. Lúc này cả sáu giác quan của hấn mơ hồ đều đồng thời biến mất, cảnh vật trước mắt chìm vào bóng tối.

Cố gắng giữ vững ý chí cuối cùng thân thể đang căng đờ cũng dần dần thả lỏng trở lại. Năng lượng cuồng bạo ở bốn chung quanh cuối cùng cũng sát nhập vào trong cơ thể hấn.

Mất đi sáu giác quan thì không có khả năng tiếp tục tu luyện, liền lâm vào trạng thái ngủ say, cơ thể cần nghỉ ngơi khi quá mệt mỏi. Tinh thần hấn cũng tiêu hao quá độ nhưng quanh thân hấn vẫn toát ra những ánh địa quang trong suốt, hơn nữa còn thoát ẩn thoát hiện lưu chuyển trong không gian.

Long Vũ cũng không biết, trong thời gian hấn chìm vào giấc ngủ, Thần Anh trong cơ thể hấn vẫn tiếp tục tu luyện.

Năng lượng cuồng bạo chung quanh không ngừng bị hấp thu.

- Xin tất cả các nhân viên chú ý, mười phút sau phi thuyền sẽ trở về Trái Đất.

Một giọng nữ dịu dàng êm tai đã đánh thức Long Vũ.

Đoạn thời gian này quả là nhàm chán nhất cuộc đời hấn.

Ngoại trừ cảm giác mới mẻ ra, nàng ghi chép tóm tắt các vì sao di chuyển cũng cực kỳ nhàm chán. Vốn định ngồi tâm sự với Long Vũ, kết quả là quá nhiều việc bề bộn, đành phải bỏ vậy.

Chiếc phi thuyền kịch liệt chấn động, chúng đã bắt đầu tiếp xúc với tầng khí quyển.

Nữ thần Vận Mệnh Maria hô to nói:

- Chán chết, thời gian du lịch dài như vậy quả thực chán quá đi...

La Lâm tức giận trừng mắt nhìn nói:

- Em không mời chị đến đây, là do chị lén lên đây.

Nữ Thần Vận Mệnh Maria cười hắc hắc nói:

- Bất kể là thế nào, cũng là quá khứ rồi. Đáng tiếc là chiếc phi thuyền này không có cửa sổ thủy tinh, nếu không bản thân chị đã có thể ngắm được tình cảnh không gian Vũ Ngoại rồi

Lúc này, Long Vũ đã trở lại. Trong mắt hấn toát lên vẻ mong chờ, nói với La Lâm:

- La Lâm, anh thấy đề nghị của Maria hay lắm. Bằng không khi chúng ta trở về hãy cẩn thận nghiên cứu lại xem có thể bố trí cửa sổ quan sát cho khoang hành khách hay không. Nếu được thì mọi người khi đi cũng không quá nhàm chán.

Nữ Thần Vận Mệnh Maria quay lại nhìn Long Vũ, nàng kinh ngạc phát hiện khí chất của Long Vũ có chút bất đồng.

Tuy năng lực cũng không có biến hóa nhiều nhưng lại cho người ta cảm giác có chút khác biệt.

Nàng nhún mày hỏi:

- Anh thật sự hấp thụ năng lượng không gian ư?

Long Vũ ảm đạm cười:

- Đúng vậy. Anh đã hấp thụ rất nhiều năng lượng không gian, cảm giác quả thực không tồi. Anh nghĩ lần sau đi lần nữa sẽ không còn cảm giác tịch mịch nữa.

Dừng lại một chút, Long Vũ đề nghị với Maria:

- Kỳ thật em cũng có thể tu luyện cùng với anh.

Maria lắc đầu nói:

- Em không có hứng thú, càng không thích phải trực tiếp hấp thụ năng lượng từ đó như anh.

La Lâm nghe Maria nói liền bảo:

- Việc không làm mà hưởng đã trở thành thói quen rồi à?

Maria ngưng trọng nói:

- Đây vốn là phương thức tu luyện của chị.

La Lâm khẽ cười một tiếng, nói:

- Chị rốt cuộc được sinh ra thế nào mà cách tu luyện lại khác biệt vậy?

Maria lúng túng nói:

- Chị không biết!

La Lâm mỉm cười nói:

- Em sớm muộn gì cũng sẽ biết chị và bộ tộc Bàn Cổ sinh ra như thế nào thôi.

Maria cũng cười hắc hắc, đi đến bên cạnh Long Vũ, kéo lấy tay hắn, nói:

- Hiện tại anh có thể giúp đỡ em chứ?

La Lâm xoay người về phía Long Vũ, trong mắt lóe sáng:

- Long Vũ ca ca, sau khi hấp thụ năng lượng không gian, thì em thấy khí chất của anh có biến hóa rất lớn.

Trên người Long Vũ tỏa ra một cỗ khí thế như ẩn như hiện, nhất là đôi mắt hắn. Đôi mắt hắn giờ như một đôi bảo thạch màu đen có những ánh sáng lấp lánh trên đó.

Nữ thần Vận Mệnh cảm nhận được rõ nhất, nàng giật mình phát hiện ra, ánh mắt Long Vũ như có ma thuật, phối hợp với bộ dáng ánh tuấn, tạo nên một cảm giác phi thường hấp dẫn từ sâu trong linh hồn của nàng.

- Maria tỷ tỷ, kỳ thật chị có thể tu luyện đó?

La Lâm nói.

Maria nhìn Long Vũ không nói câu nào.

- Maria tỷ tỷ, chị nán lại đây chút nào, em nói chị không nghe thấy gì à?

La Lâm nhú mày nhìn vẻ vui mừng của Maria hỏi.

- A.

Nữ Thần vận mệnh tỉnh táo lại trở lại từ vui mừng, ngắt lời nói:

- Thực sự xin lỗi La Lâm, là chị thất thần. Sao vậy? Em mới nói gì à?

La Lâm gật gật nói:

- Em nói là chị cũng có thể đi tu luyện lực lượng không gian Vũ Ngoại.

La Lâm mỉm cười nhìn Long Vũ:

- Long Vũ ca ca, em tin tưởng anh nhất định có thể hoàn thành được phương thức tu luyện mới.

Trong lòng Long Vũ cũng hưng phấn, còn có gì có thể khiến hắn cao hứng hơn ngoài việc tăng năng lực bay đây? Hắn lại nói:

- Anh cũng nghĩ vậy. Từ tình huống hiện tại xem ra, năng lượng giữa Vũ Nội và Vũ Ngoại hoàn toàn bất đồng. Anh nghĩ anh sẽ tiến xa hơn.

La Lâm mỉm cười nói:

- Em cũng tin tưởng anh, anh nhất định sẽ thành công.

Long Vũ gật gật đầu, hẳn vốn muốn nói gì đó, lại nghe La Lâm nói tiếp:

- Phi thuyền đã sẵn sàng chạm đất.

Long Vũ mỉm cười, lúc này hẳn mới ý thức được chiếc phi thuyền sắp chạm đất mà mình không có phát giác. La La quay sang đệ tử Huyền Môn, nói:

- Mọi người sau khi trở về hãy cẩn thận kiểm tra cơ thể mình một lần, để coi mình có bị biến dị bởi du lịch không gian hay không...

Vừa nói vừa hướng trí tuệ và năng lực điều khiển mở cửa ra. Cánh cửa rất nặng từ từ mở ra, mọi người bị bạch sắc quang bao vây, rồi họ thuận di ra bên ngoài chiếc phi thuyền.

La La liếc mắt nhìn Maria một cái, nói:

- Lần sau em hy vọng chị có thể thông qua thủ tục để lên tàu.

Nữ thần vân mệnh nghe vậy, sắc mặt hơi đổi.

Nhìn sắc mặt đại biến của Maria, Long Vũ tiến đến bên cạnh, thấp giọng nói:

- Em không phải vì anh mà xâm đi lên bất hợp pháp à?

Maria nhìn về phía Long Vũ, trong mắt toát ra một tia kinh hãi nói:

- Anh chỉ nói đúng có một nửa, chính xác là vì em tò mò nữa.

La Lâm nở một nụ cười quỷ dị, nói:

- Maria tỷ tỷ, em xem chị không muốn ly khai khỏi Long Vũ đại ca, không bằng cả hai người vào trong phòng chơi xếp hình đi.

Maria nở nụ cười bất quá không có lên tiếng.

- Hai người cứ tiếp tục nói chuyện phiếm, em lên phòng điều khiển xem sao.

La Lâm tựa hồ muốn tạo ra không gian riêng cho hai người.

- Maria, em còn không có ý định từ bỏ ngưỡng lực của em sao?

Long Vũ tiến gần về phía trước, đối mặt với nàng nói.

Maria đỏ ửng. Mùi thơm trên cơ thể nàng khiến Long Vũ mê mẩn, thân thể mềm mại đầy đà kia làm cho tiểu đệ đệ của hắn không an phận bắt đầu rục rịch.

Long Vũ không tự giác đưa tay ôm lấy Maria. Con mắt nữ thần lúc này ngượng ngùng và mê man, đôi môi anh đào kiều diễm ướt át thở gấp, tất cả hình ảnh kia đủ khiến bất cứ ai cũng không thể rời mắt. Trước ngực bị đôi hai trái cam mận vàng chín mọng của nàng khiêu khích, tâm thần hắn đại động.

Vận vẹo một trận, thân thể mềm mại đầy đặn của nữ thần bên người, hẳn nhất thời động tâm. Maria ngửi được hơi thở nam đặc trưng. Không biết tại sao hôm nay, khi nàng ở cùng một chỗ với Long Vũ, càng luôn có cảm giác tim đập nhanh hơn, mặt nóng hơn, thân thể trở nên yếu đuối.

Nhất là khi cảm giác bàn tay của nam nhân chạm đến eo của nàng, trong lòng liền có một cỗ kích thích chưa từng có khiến nàng thần hồn điên đảo.

- Maria, em thật đẹp!

Long Vũ rốt cuộc không nhịn nổi nữa, hôn lên miệng nữ thần. Mà nữ thần cảm nhận hơi ấm từ đôi môi kia mà bất chi bất giác rơi vào tay giặc, chỉ muốn hảo hảo hưởng thụ. Cả người nàng trở nên vô lực, thở gấp.

Bất tri bất giác, đôi bàn tay bé nhỏ cũng không tự chủ được ôm chặt lấy hông của hắn, giống như sợ hắn đi mất.

Đầu lưỡi của Long Vũ bắt đầu chui vào miệng nữ thần hung hăng quấy rối, miệng không ngừng hưởng thụ hương vị nước bọt ngọt ngào. Hai tay không ngừng vuốt ve cơ thể mềm mại của nàng, rồi bàn tay từ từ chạy vào trong vạt áo của nàng, tóm lấy quả cam chín mọng đầy mịn màng mà vân vê.

Một trận tê dại truyền khắp cả người Maria, cả cơ thể đều có một cảm giác không nói lên lời.

Sau một hồi lâu, Maria miễn cưỡng mở đôi mắt tràn đầy xuân tình, nũng nịu nói:

- Anh Vũ, anh nói sẽ cho em một danh phận sao?

Nàng hé miệng anh đào ướm át nói, đôi mắt mê ly, hai má ửng hồng.

Long Vũ ôm Maria vào trong ngực, cũng không nói lời nào. Mà Maria cũng không nói lời nào, thả lỏng thân thể, cả người mềm nhũn vô lực dựa vào người hắn, tùy ý để hắn ôm.

Qua một lúc lâu, Maria mở đôi mắt to xuân tình vô hạn nhìn Long Vũ một cái, vẻ mặt hờn dỗi, vừa giận vừa dịu dàng:

- Anh thấy trả lời em khó khăn như vậy sao?

Long Vũ không khách khí, duỗi tay ôm lấy eo nhỏ của Maria, ôn nhu nói:

- Anh đáp ứng em.

Maria đỏ mặt cười, nhìn chằm chằm vào Long Vũ, sâu trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra ý bướng bỉnh:

- Cuối cùng em cũng có được lời hứa của anh.

Long Vũ thấy sắc thái bướng bỉnh nũng nịu của nàng, liền ghé sát tai thì thầm:

- Vậy chúng ta có thể vào viên phòng rồi sao?

Maria nhanh chóng lui về sau từng bước, 'Xì' duyên một cái, dễ thương lườm hắn một cái, nhẹ nhàng nói:

- Vậy anh làm nhanh nhanh một chút...(Biên: Làm nhanh một chút)

Maria nháy mắt một cái, nói:

- Anh rất đặc biệt khiến cho em ý thức mình là nữ nhân.

Long Vũ nhìn Maria với một ánh mắt thâm trường, cười vang nói:

- Chờ chúng ta đi viên phòng xong, em sẽ chỉ là một nữ nhân khoái hoạt.

Trong lòng Maria không khỏi nhộn nhịp một trận, lời của hắn quả thật hấp dẫn.

Ổn định cảm xúc một chút, Maria lườm hắn một cái nói:

- Thật sự rất muốn sao?

- đương nhiên!

Long Vũ nói.

- Vậy anh hãy theo em đến đây!

Maria mỉm cười mang theo Long Vũ đi vào chiếc phòng xa hoa của chiếc phi thuyền. Đây chính là gian phòng mà nàng tự tuyển chọn lấy.

Căn phòng này đã được bố trí qua.

Long Vũ đi theo Maria vào gian phòng, bên trong ấm áp như xuân, tràn ngập mùi thơm nữ nhân.

Long Vũ lộ vẻ cười như không cười, hai mắt cẩn thận nhìn vào lúm đồng tiền xinh như ngọc của nàng, hiện một tia giảo hoạt, rồi liếc qua phòng ngủ Maria một lần, cười nói:

- Em thật sự tính giao thân thể cho anh ở đây sao?

Maria thấy ánh mắt của Long Vũ, mặt không khỏi đỏ lên, bất quá đến lúc này không có gì phải thẹn thùng nữa:

- Không sai là nơi này...

Long Vũ mừng thiếu chút nữa cười ra tiếng, cố ý do dự dò hỏi.

Maria cười nói:

- Chỗ này không thích sao?

Maria tức giận đến nghiêng rằng, trên gương mặt cũng đỏ lên, sáng giọng:

- Không thích thì thôi!

Long Vũ cười lớn, đưa bàn tay ôm lấy Maria, bàn tay bắt đầu làm chuyện xấu.

- Anh nhẹ một chút thôi!

Maria cắn môi, âm thanh run rẩy thốt lên một câu, lập tức đỏ mặt nói:

- Anh nhớ phải đáp ứng em, bảo vệ em vĩnh viễn...Hôm nay em đem thân giao cho anh, từ nay về sau sẽ mất đi năng lực điều khiển Vận Mệnh nhân loại, đến lúc đó sẽ không còn cách nào lấy được sức mạnh từ tín ngưỡng của bọn họ nữa.

- Ủ! Anh biết!

Long Vũ tự nhiên hứa hẹn nói:

- Em yên tâm, anh nhất định không để cho em thất vọng.

Nói xong, Long Vũ lại đặt bàn tay mình lên ngực nữ nhân.

Trên phòng tổng điều khiển chiếc phi thuyền, qua thiết bị giám sát, La Lâm chứng kiến được tình huống của hai người, sắc mặt bỗng hồng, trái tim nhảy dựng lên.

- Maria, em bị phá thân sẽ giống như người thường sao?

Long Vũ hỏi.

Đôi mắt nữ thần đã trở lên mê li, hai má vì nghĩ đến chuyện sắp tới mà đầy vẻ xuân sắc, nàng đỏ mặt chạy đến tận mang tai, thẹn thùng nói:

- Đừng hỏi nữa, lát nữa anh sẽ biết.

Trong lòng Long Vũ bỗng nhiên vui sướng, cởi bỏ quần áo của nữ thần ra. Chỉ một thoáng, nàng đã trần truồng, da thịt bóng loáng nhẵn mịn áp vào cơ thể Long Vũ.

Long Vũ cũng thoải mái hưởng thụ nữ nhân trong lòng, cảm nhận da thịt chậm rãi ma sát vào nhau quả thực làm cho hắn mê ly.

Khẽ thổi một hơi vào tai nàng khiến nàng nổi lên từng trận run rẩy, tâm trí rơi vào phiêu lãng. Bất quá, sau một hồi, Long Vũ nhìn Maria hỏi:

- Em sẽ không hối hận chứ?

- Sẽ không!

Âm thanh của Maria nhỏ tới mức còn nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve:

- Nếu đã lựa chọn rồi thì đây vốn là vận mệnh. Em là nữ thần Vận Mệnh vậy mà thủy chung không thể tự nắm lấy vận mệnh trong tay mình.

Mắt thấy nữ thần ôm mình, cuộn tròn trong lồng ngực, Long Vũ hạnh phúc muốn ngất.

Long Vũ dán hai má lên mặt Maria, cảm nhận được từng đợt nhiệt nóng bỏng truyền đến.

La Lâm thấy động tác của hai người, mặt đỏ lại, trái tim nhảy loạn.

Lúc này cả Long Vũ và Maria gần như đồng thời kêu lên một tiếng. Maria bởi vì phá thân đau đớn mà mặt đang ửng hồng bỗng chốc lại trở nên tái nhợt. Mà Long Vũ ở trên rên rỉ hạnh phúc, cuối cùng cũng đã có được nàng.

Thử nghĩ xem, khắp thiên hạ ai có được cái diễm phúc đặc biệt này?

Sau thời gian ngắn ngủi cơn đau đã qua đi, rốt cuộc nàng cũng đã bắt đầu hưởng thụ, biểu tình say mê đậm đặng. Nữ Thần Vận Mệnh nay đã trở thành nữ nhân.

La Lâm thấy cảnh đó qua màn hình, nàng bắt đầu cảm thấy nhiệt lượng từ hạ thân bắt đầu hướng ra toàn thân. Bất tri bất giác, nàng hô hấp gấp gáp, có kèm theo cả tiếng rên rỉ. La Lâm có chút hối hận không nên tò mò, nhìn tình cảnh ướt át đó đã kích thích thât sâu các giác quan của nàng. Lúc này, cả người nàng đều thấy ngứa ngáy, nhưng lại không thể theo chân đi tới vui vầy cùng với bọn họ được, đành phải dùng ý chí cường đại cố chịu vậy.

Tâm thần cường đại của Long Vũ tự hồ bao trùm cả chiếc phi thuyền.

Trạng thái lúc này của La Lâm căn bản cũng không thoát khỏi hấn.

Biết được La Lâm đang động tình, tâm tình không khỏi sảng khoái vô cùng.

Đồng thời, La Lâm có ý muốn nhìn tiểu đệ của Long Vũ chỉ thấy hấn đang dửng mãnh cười ngửa chinh chiến.

Sau hai lần lên đỉnh, Long Vũ mới nhẹ nhàng ôm lấy Maria.

Tinh thần La Lâm lúc này cũng đang hoan du, bên dưới đã là một mảng ướt át. Ngay tại lúc Maria hét lớn, nàng cũng đã lên đến đỉnh. Nghiêng người tựa lên ghế, đồng thời bàn tay nàng không thể chịu được nữa, nhẹ đặt lên bộ ngực mình. Một trận khoái cảm tê dại bắt đầu xâm lấn lấy nàng. Khẽ rên khoan khoái, thân thể mềm mại của La Lâm không ngừng run rẩy, hình ảnh trận cuồng hoan vừa rồi không ngừng hiện lên trong đầu nàng. Thân hình mạnh mẽ cường tráng của Long Vũ đã khắc sâu vào trong đầu nàng, thậm chí ngay cả lúc dầm thu nàng cũng ảo tưởng mình thay thế chỗ của Maria, để cho Long Vũ tha hồ dầy vò.

Thật lâu sau đó, một tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên, khoái cảm sau khi dầm thu đã tan đi.

Tâm thần long vũ đã nắm rõ mọi hành động của La Lâm. Hấn âm thầm bật cười vì biết ngày mình trèo lên người La Lâm không còn xa nữa.

Đợi cho La Lâm định chỉ thủ dâm, hấn liền ôm lấy Maria đang ngủ say, mặt lộ vẻ khả ái.

...

...

Từng ngày qua đi, Nữ thần Vận Mệnh sau khi bị Long Vũ ăn xong luôn luôn theo sau hấn, không lúc nào tách rời.

Vì thế, mỗi khi nàng mây mưa, đã dần dần buông mình khỏi cảm giác thẹn thùng, chỉ đắm mình trong cảm giác hạnh phúc.

Chuyện này đối với Long Vũ quả thật vui không gì bằng.

Đối với thân phận của Maria luôn khiến hấn hưng phấn như vậy.

La Lâm sau đó cũng đã làm ra loại thủy tinh siêu cấp để thỏa mãn Long Vũ và Maria.

Từ nay về sau, toàn bộ khoang hành khách đều có cửa sổ thủy tinh trong suốt để tiện ngắm cảnh sắc của vũ trụ. Bất quá tu vi hành khách hơi thấp nên căn bản không thấy rõ cảnh vật của vũ trụ. Bởi vì, chiếc phi thuyền tốc độ rất cao, muốn nhìn thì cần phải có năng lực bắt giữ hình ảnh.

Đồng thời la Lâm còn tiến hành thay đổi lại bố trí bên trong phi thuyền. Thông qua kinh nghiệm lần trước của Long Vũ nàng đã tăng thêm mấy phòng luyện công.

Hiện tại vấn đề khó khăn vẫn là xuyên qua không gian.

Vài lần mô phỏng theo tình cảnh đại chiến của Thiên Dực Hồ và La Lâm, rốt cuộc La Lâm cũng đã phát hiện ra điểm mấu chốt đó là cấp bậc năng lượng. Năm đó xuyên qua không gian được là bởi vì hai luồng năng lượng sau khi tranh chấp đã đạt được cấp bậc như vậy, lại vừa gặp được lỗ đen vũ trụ nên mới thành công.

Hiện giờ muốn xuyên qua không gian, hai điều kiện này rất cần thiết.

Đồng thời, La Lâm còn phải tạo lại các tọa độ thời không. Các phương diện khác năng đều lo lắng chu đáo, không chút lệch lạc.

Lực lượng nghiên cứu khoa học lúc này đã rất mạnh, cái thiếu chỉ là thời gian. Long Vũ bớt chút thì giờ đi đến Tiên Cảnh nhìn lại, dưới sự trợ giúp của đại quân người máy mà việc trùng tu Tiên Cảnh đã diễn ra với tốc độ rất nhanh.

Tây Vương Mẫu và Thất công chúa rất hài lòng với việc này. Đồng thời trong lòng cũng cảm kích Long Vũ.

Lưu lại ba ngày, cơ hồ trong hai ngày, Long Vũ chỉ cùng hai mẹ con Tây Vương Mẫu vật lộn trên giường.

Là dục tiên dục tử.

Khi chia cách quả thật rất không muốn, Long Vũ chỉ đành đem kế hoạch mình ra làm bia đỡ đạn. Hơn nữa còn dặn dò các nàng nếu có tính đi với hắn thì hãy chọn người tiếp quản Tiên Cảnh xong đã.

Đối với việc này, Thất công chúa cũng đồng ý. Mà Tây Vương Mẫu muốn tự mình hỏi hắn nhưng Long Vũ cũng không vội nói đáp án bởi lần tới đi du hành không gian còn cần chút thời gian.

Đồng thời hắn cũng tin tưởng Tây Vương Mẫu nhất định sẽ đồng ý.

Từ Tiên Cảnh trở về, Long Vũ lại tới Huyền Cảnh.

Lần trước thời gian Vu Thần Ba Độ diên khùng, Huyền Cảnh cũng không bị tổn hại lớn. Các hạng mục xây dựng đã sẽ thành công. Năm lệnh chủ Phương Thiên Địa, ngoại trừ Hắc Thiên Ma Thần và Phương Hậu ra, còn lại ba người kia đều chọn nơi làm thuộc địa và phát triển lực lượng. Long Vũ liên tục trao đổi với bọn họ. Để năm Phương Thiên địa phát triển nên chuyện tình du hành không gian cũng không hề đề cập đến.

Căn bản trong kế hoạch của Long Vũ không hề lo lắng bọn họ.

Bận rộn một thời gian, Long Vũ lại trở về thế giới thực, hắn tính lên phi thuyền an ủi La Lâm một chút, đồng thời xem tiến độ như thế nào.

Trên đường, không có lúc nào Nữ Thần Vận Mệnh Maria không xuất hiện bên cạnh hắn, trong miệng phát ra những tiếng thở nhẹ nhàng.

Trên người nàng tựa hồ có mùi khác rất đặc biệt, làm cho người ta say mê mơ màng, tăng thêm dục hỏa.

Long Vũ tự mình là phong lưu nên với yêu tinh nữ thần tự nhiên không có sức chống cự.

Maria tựa hồ đã nghiện, luôn muốn cầu hoan với Long Vũ. Hiện tại hai tay nàng đang ôm lấy cổ Long Vũ, miệng mở ra nhẹ nhàng hôn môi hắn.

Nữ thần Vận Mệnh dùng loại thủ đoạn này quả thực không ai có thể chịu được. Ánh mắt trong veo của nàng tràn ngập hơi nước, cứ như đây sương mù, đây dụ hoặc. Long Vũ hận không thể ôm nàng vào lòng, hung hăng tàn phá một phen.

- Anh muốn diên rồi, em thật sự là hấp dẫn chết người không đền mạng mà!

Long Vũ nhịn không được, nặng nề thở ra. Hắn nhận thấy được đã mất đi khả năng khống chế bản thân.

Long Vũ cảm giác toàn thân căng cứng, muốn nổ tung. Do kiềm chế đã lâu, cảm giác toàn thân muốn bùng nổ thật khó chịu. Long Vũ quả thực không chịu đựng nổi, nhẹ nhàng hôn xuống trán của nữ thần Maria.

Nữ thần Vận Mệnh Maria dường như hiểu được tâm tư của Long Vũ, ngoan ngoãn nằm im, bắt đầu dùng miệng phục vụ Long Vũ.

- Ầm!

Long Vũ cảm nhận được sự ầm áp, trong đầu dường như nổ mạnh một tiếng. Rất nhanh, toàn thân run rẩy kịch liệt. Hắn triệt để bạo phát, hơn nữa còn duy trì rất lâu, rất kịch liệt.

- Oan gia, đến lượt anh làm cho em rồi đó!

Nữ thần giống như oán phụ bình thường, vòng hai tay, ôm chặt lưng Long Vũ, đôi mắt mê ly, mơ màng nói.

Long Vũ cười dâm bắt đầu hành động.

Sau khi cả hai cùng lên đỉnh, nữ thần Vận Mệnh thỏa mãn tạm thời rời đi.

Long Vũ chậm rãi thở ra, dựa theo kế hoạch, hai tay tấn công xoa nắn cặp vú trắng ngần của nàng, nhào nặn nó thành đủ hình dáng. Nhưng đúng lúc này, Ti Ti với vẻ mặt nghiêm nghị, trừng mắt nhìn Long Vũ với vẻ mặt bất mãn.

- Có chuyện gì vậy?

Long Vũ khó hiểu hỏi.

- Anh thì tốt rồi, sung sướng quá mà!

Ti Ti thở phì phì nói.

Long Vũ nhún vai, nói:

- Quả thực là chuyện tốt mà! Nhưng mà em chưa từng là nữ nhân, chưa từng trải qua chuyện này thì làm sao có thể hiểu được?

Ti Ti ngẩn người, nghe những lời nói như vậy, nàng thẹn quá hóa giận nói:

- Em cũng là nữ nhân của anh, cũng là hôn thê của anh. Vậy anh không thể yêu thương em giống như những người khác sao?

- Em ghen tị sao?

Long Vũ sững sờ hỏi.

Khóe miệng Long Vũ mỉm cười, thấp giọng nói:

- Sao? Muốn thảo luận chuyện tình tay ba với anh sao? Các em là chuyên gia rồi, nói thật, về chuyện này thì anh không thể chen miệng vào rồi.

Lúc trước Ti Ti thấy Long Vũ và Nữ Thần Vận Mệnh giao hoan. Lúc này, trong lòng nàng có một cảm giác nóng bỏng, càng ngày càng mạnh. Trong nội tâm nàng rất muốn ôm Long Vũ vào trong lòng. Nhưng tên hỏa gia đáng ghét này cứ đứng đó, cười với vẻ mặt xấu xa.

- Chẳng lẽ anh thật sự cho rằng em đến với anh chỉ là vì chuyện du thuyền mà thôi?

Sau khi nghe được những lời này, khuôn mặt nàng cảm thấy nóng bừng. Nhưng trong lòng cũng có được một chút an ủi. Trước hay sau mình cũng sẽ trở thành người của hắn, chuyện này cũng không có gì to tát cả.

- Chẳng lẽ không phải vậy sao?

Long Vũ có thể cảm nhận được cảm giác bất thường của Ti Ti. Nhưng giả vờ ngu ngốc không hiểu.

- Đúng rồi, em cảm thấy chuyện xuyên qua thời không có tính khả thi không?

Long Vũ hỏi.

- Bất kể như thế nào, chúng ta nhất định phải thành công.

Long Vũ nói.

Lại được Long Vũ nói lung tung lúc lâu, trong lòng nàng ngày càng nóng. Rốt cuộc nhịn không được, giận dữ nói:

- Long Vũ, chẳng lẽ ôm em một lần cũng không được sao?

Về mặt Long Vũ xấu hổ nói:

- Điều này có vẻ không tốt lắm thì phải.

Sau khi nghe được câu này, Ti Ti thật muốn ngất. Tên hỗn đản chết tiệt này muốn làm mình xấu hổ. Hắn cố ý, nhất định là hắn cố ý.

Về mặt Long Vũ nghiêm sắc, vỗ nhẹ lên vai nàng nói:

- Nhìn về mặt của em có vẻ không tốt lắm. Có phải bị ốm rồi hay không? Để anh kiểm tra xem thế nào.

Nói xong, bàn tay to bè của hắn đặt lên cổ tay của Ti Ti bắt đầu cảm ứng. Sau đó bàn tay hắn tham lam vươn lên lồng ngực, bụng, thậm chí là mông, sau đó hắn ta sờ mó, khắp nơi. Thân thể Ti Ti run rẩy.

- Ô! Sao em lại đỏ mặt?

Long Vũ lại đưa tay lên trán sờ sờ mó mó.

- Trán cũng nóng bừng bừng! Chẳng lẽ là ốm thật rồi? Nhưng chuyện này không có khả năng. Em sẽ không thể bị bệnh mà...

Ti Ti hận đến ngứa răng, không thể lập tức bóp chết tên hỗn đản trước mặt này. Tại thời khắc mấu chốt tên quỷ dân đang này lại bất ngờ thay đổi, trở nên thuần khiết.

Giờ phút này, trong lòng nàng tràn ngập cảm giác bức bối.

Không hiểu sao, trong đầu nàng luôn nghĩ tới hình ảnh lúc trước.

Nhất là biểu hiện của hai người cực kỳ xúc động. Hô hấp của Ti Ti đang nhẹ nhàng bất ngờ trở nên dồn dập, đôi mắt mờ mờ hoặc, nhu mì phóng ra những tia nhìn mềm mại như tơ..

- Ti Ti, lại đây, ngồi xuống nói chuyện với anh.

Long Vũ xem như không biết chuyện gì, với khuôn mặt ngây thơ thuần khiết nói chuyện.

Hình ảnh ướt át trong đầu Ti Ti càng ngày càng rõ ràng, mạnh mẽ.

Nàng có xúc động muốn giết người.

Trong đầu càng ngày càng nóng, thở mạnh một hơi. Rốt cuộc Ti Ti mở miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh còn muốn giả ngu đến khi nào nữa?

Nói xong, Ti Ti hôn lên miệng Long Vũ.

Trong lòng Long Vũ thầm đắc ý, thỏa sức hưởng thụ cái lưỡi thơm tho. Sau đó mới nghiêm mặt, đầy nghiêm túc nói:

- Anh nghĩ, chúng ta nên vào trong phòng.

Lời nói chưa kịp nói hết, lại bị một nụ hôn khác chặn họng.

Long Vũ hít thở không thông, lớn tiếng quát:

- Nếu em đã gấp gáp như vậy, anh cũng không khách khí nữa.

Đúng lúc đó.

Một luồng sáng trắng với ánh sáng dịu mắt vây họ bên trong, sau đó bọn họ xuất hiện bên trong chiếc phi thuyền.

La Lâm cười cười khi nhìn thấy hai người nói:

- Ngại quá, hôm nay tiến hành bay thử chiếc du thuyền lần thứ ba, vô tình làm phiền hai người rồi. Hai người có thể tiếp tục, sẽ không phiền hai người nữa...

Ti Ti nghe vậy, lập tức đỏ mặt thẹn thùng.

Ngay lập tức muốn tìm lỗ nào đó mà chui xuống.

Nàng đột ngột đẩy Long Vũ ra, chạy như bay vào trong phòng điều khiển chính.

Long Vũ nhìn La Lâm, cất tiếng hỏi:

- Em cố ý phải không?

- Không phải.

La Lâm cười nói:

- Chỉ là trùng hợp thôi...

- Có quỷ mới tin là trùng hợp!

Long Vũ nói.

La Lâm nghe vậy, thấp giọng than:

- Em muốn chân chính làm một người phụ nữ cuối cùng của anh...

Long Vũ nghe vậy, bỗng nhiên hiểu ra chuyện gì đó...

Hắn cảm thấy có chút buồn cười, lúc này Ti Ti cũng muốn như vậy.

Tâm tư của con gái, thật sự là quá phức tạp.

Long Vũ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng phi thuyền đột nhiên chấn động kịch liệt, đèn đỏ trên vách tường sáng đỏ rực, toàn trường rơi vào trạng thái báo động.

Long Vũ giật mình, vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

La Lâm đang tính mở miệng trả lời, đột nhiên bên trong vang lên tiếng nói:

- La Lâm tỷ tỷ, mau lại đây đi, em nghĩ chúng ta gặp phải rắc rối rồi. Phía trước là một đám thiên thạch, hơn nữa rất nhiều, mật độ dày đặc, em nghĩ phi thuyền của chúng ta khó có thể an toàn vượt qua được...

La Lâm đứng im tại chỗ, cất tiếng nói:

- Bước nhảy không gian, nhanh chóng thoát ly khỏi khu vực này.

Không được, Ti Ti cất tiếng nói:

- Gió lốc từ trường ở xung quanh rất mạnh, chúng ta không thể tiến hành bước nhảy không gian.

Trong lòng Long Vũ nổi lên một trận lo lắng, nghe các nàng nói vậy, quả là nguy cơ lớn mà.

- Âm ỉm!

Theo sau những tiếng nổ lớn. Long Vũ cảm nhận được chiếc phi thuyền đã xảy ra va chạm lớn.

La Lâm không dám trì hoãn, vội vàng chạy thật nhanh lại phòng điều khiển chính.

Một tiếng nổ lại vang lên, tim Long Vũ chợt đập nhanh hơn. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được chiếc phi thuyền đã lọt vào trong đám mây thiên thạch.

Tiếng nổ lớn không ngừng truyền đến, thiên thạch va chạm vào hai chiếc phi thuyền, phát ra những âm thanh chói tai. Năng lượng cuồng bạo trong không gian muốn xé rách thân chiếc phi thuyền. Phòng ngự cấp cao của phi thuyền dường như đã muốn xuất ra.

Dù vậy, chiếc phi thuyền vẫn sẽ xảy ra một số chấn động nho nhỏ.

Sau một lúc do dự, Long Vũ tự mình trấn thủ, lấy lực lượng của bản thân mình ra chống lại đám thiên thạch, như vậy sẽ giảm bớt áp lực cho chiếc phi thuyền.

Nữ thần Vận Mệnh lại một lần nữa bí mật xuất hiện, nàng biết được tính toán của Long Vũ, tỏ vẻ ủng hộ. Đồng thời nàng ta tỏ ý muốn lấy năng lượng của mình tham gia cùng với Long Vũ.

Sau đó, Long Vũ cùng La Lâm tiến hành giao tiếp, La Lâm cũng đồng ý với ý kiến này, cảm thấy tính khả thi cao. Bởi vì lực lượng tổng thể của Long Vũ và Nữ Thần Vận Mệnh vượt xa sức mạnh của chiếc phi thuyền này.

Sau khi ra khỏi chiếc phi thuyền, Long Vũ cùng Nữ Thần Vận Mệnh trôi nổi trong không gian chân không của vũ trụ. Điều làm hấn kinh ngạc chính là khắp nơi toàn bộ đều là thiên thạch, bay toán loạn khắp nơi.

Hắn xuất ra Thiên sư pháp kiếm, thử dùng lực lượng ngũ hành đối kháng với một thiên thạch ước chừng trăm thước mà đánh tới. Ấm một tiếng, mảnh thiên thạch bị đánh trúng.

Tuy nhiên nó không bị đánh thành phần mịn, có thể nhìn thấy được, sức chống đỡ của thiên thạch kia.

Long Vũ suy nghĩ trong đầu, bản thân hắn có thể phá hủy toàn bộ đám thiên thạch này, nhưng sẽ phải tốn rất nhiều công sức, phát ra lực lượng cực cường đại.

Nữ Thần Vận Mệnh cảm khái nói:

- Xem ra ngoài vũ trụ, còn rất nhiều năng lượng chúng ta chưa biết tới.

Trong lòng Long Vũ đang tính toán tới các phương pháp để chống lại. Huy động Thiên Sư pháp kiếm trong tay, tiến hành vài phép thử.

Trải qua một lúc quan sát, Long Vũ phát hiện, đám thiên thạch đó dường như vẫn nằm im bất động. Vận động chỉ có chiếc du thuyền. Ở giữa đám thiên thạch vẫn có những khe hở và khoảng cách. Nếu lái phi thuyền cẩn thận, có kỹ thuật cao, khéo léo thì có thể vượt qua được.

Nghĩ vậy, Long Vũ liền đem ý nghĩ của mình nói cho La Lâm. La Lâm nói rằng vô dụng, bởi vì ngoài số thiên thạch nằm im thì vẫn còn vô số thiên thạch đang bay loạn trong không gian, quỹ đạo của nó lung tung, không thể xác định, không theo bất kỳ quy luật nào. Chiếc du thuyền không thể tránh né.

Hiện tại chỉ có một phương án giải quyết duy nhất, đó là thông qua hệ thống vũ khí chiếc phi thuyền, đồng thời kết hợp với lực lượng của Long Vũ, Nữ Thần Vận Mệnh đem đồng thiên thạch này đánh nát, giải phóng không gian.

Sau khi hai bên bàn bạc xong. Long Vũ bắt đầu toàn lực tiến hành công kích đám thiên thạch. Từng mảnh thiên thạch trong không gian chân không của vũ trụ bị những cơn gió lốc trong đòn công kích của Long Vũ đánh nát.

Nữ Thần Vận Mệnh ở một bên cũng không nhàn rỗi, toàn thân tỏa ra khí tức nóng rực, không ngừng công kích đám thiên thạch. Đồng thời, vũ khí của chiếc phi thuyền cũng được điều khiển hoạt động hết công suất.

Không gian bốn phía lâm vào một mảnh hỗn loạn, làm người ta hoa cả mắt.

Sau nửa giờ, chiếc du thuyền rốt cuộc đã bình an vượt qua đám mây thiên thạch. Long Vũ cũng không vào bên trong khoang thuyền, hắn góp nhặt một khối thiên thạch, dự tính trở về cẩn thận nghiên cứu lại, xem có thể tạo ra được binh khí hay không. Thiên thạch không những cứng rắn cực kỳ mà còn ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn.

Nữ Thần Vận Mệnh không có ý định tiến vào khoang thuyền, nhưng không có ý định tu luyện, sau một lúc đứng cảm thấy nhàm chán mới đi vào khoang thuyền.

Sau khi nghiên cứu cẩn thận mảnh vỡ thiên thạch, Long Vũ quyết định tiếp tục tu luyện.

Bởi vì hôm nay tiến vào Tinh Vực hoàn toàn khác với trước đây. Năng lượng không gian nơi này có tính chất bạo tạc rất lớn, có phần mạnh mẽ hơn, hung hãn hơn.

Long Vũ muốn cẩn thận cảm nhận mọi thứ.

Dường như Thần Anh rất thích năng lượng mạnh mẽ của nơi này, không ngừng hấp thu. Thời gian nhanh trôi qua, tràn ngập toàn thân Long Vũ đều bị lực lượng cuồng bạo nơi này. Mới đầu mọi thứ ở trạng thái

khí, sau khi hấp thu không ngừng dần dần đạt đến trạng thái lỏng, trong kinh mạch giống như có nước chảy. Hoàn toàn giống nước chảy, mọi thứ bình tĩnh và chậm rãi chảy xuống.

Long Vũ có suy nghĩ táo bạo, bản thân mình không thể đột phá bình cảnh, muốn mượn năng lượng không gian trợ giúp tiếp tục đột phá. Giờ phút này, năng lượng trong không gian tích tụ đã đạt đến giới hạn của cơ thể Long Vũ, nhưng Thần Anh vẫn không ngừng hấp thụ. Trên lý thuyết, nếu cứ như vậy, rất có khả năng thân thể Long Vũ sẽ tự bạo.

Nghĩ vậy, Long Vũ liên tục thúc dục lực lượng trong cơ thể tăng lên, toàn bộ theo kinh mạch trầm ổn tuần hoàn. Mỗi một lần tuần hoàn, năng lượng ở dạng chất lỏng trong cơ thể càng thêm bị dồn nén,

Không biết trải qua bao lâu, năng lượng ở dạng chất lỏng kia dần dần chuyển sang thể rắn. Rốt cục Long Vũ có thể yên tâm, thở mạnh một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra đáng giá để mình mạo hiểm”

Thời gian nhanh chóng trôi qua, quá trình tu luyện của Long Vũ cũng đã xong. Lúc này, kinh mạch trong cơ thể hắn trải qua quá trình vừa rồi giống như đường cao tốc, rộng rãi thoải mái cho xe cộ lưu thông. Cho dù năng lượng ở thể rắn không ngừng lưu thông trong cơ thể, cũng không có chút cảm giác đình trệ nào.

352. Chương 17: Tinh Vực Hắc Ám(1)

Cảm giác lúc này của Long Vũ rất tốt. Các giác quan trở nên rõ hơn, đầu óc càng minh mẫn hơn. Lực lượng tinh thần lan ra khắp tám hướng, bất cứ vật thể nào trong phạm vi đều hiện ra rõ ràng trong đầu.

Lúc này, La Lâm thông tri cho Long Vũ trở về. Long Vũ thu hồi tâm thần, liền tiến vào khoang thuyền.

Đợi cho đến khi hắn trở lại mới phát hiện ra Ti Ti cùng nữ thần Vận Mệnh đang tranh luận không ngừng.

Ti Ti trừng lớn hai mắt nói:

- Người như vậy mà cũng xưng nữ thần, ta xem người đích thị là một con hồ ly tinh.

Nữ thần Vận Mệnh Maria đứng cách đó không xa thẹn quá hóa giận, hai gò má ửng hồng, trợn mắt hung hăng nhìn Ti Ti nói:

- Thì sao? Có bản lĩnh thì người hiến thân cho anh Vũ đi, người theo ta ồn ào ở chỗ này làm gì?

- Thật không biết xấu hổ, ngay cả chuyện nam nữ riêng tư này người cũng nói ra được. Nữ thần không biết xấu hổ như người lần đầu tiên ta mới thấy.

Ti Ti cười nói không chút lưu tình.

Ti Ti cùng nữ thần Vận Mệnh Maria cả hai đều là những yêu vật cực độ gợi cảm. Mặc dù cả hai đang cãi nhau nhưng mỗi cái gờ tay nhấc chân đều tràn đầy một cỗ phong tình.

- Người nói ai không biết xấu hổ?

Nữ thần Vận Mệnh Maria giận đến đỏ mặt, rướn cổ lên tranh luận.

- Người nói rõ ràng cho ta, nếu không ta cho người đẹp mặt.

- Nữ thần Vận Mệnh mặt đỏ lên.

- Nghĩ sao thì nghĩ, ta nói ai thì chính là người đó.

Ti Ti cũng không sợ hãi nữ thần Vận Mệnh một chút nào, giọng nói vẫn mang theo vẻ lạnh lùng như cũ.

Long Vũ gọi La Lâm qua một bên hỏi thăm:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

La Lâm tức giận cười nói:

- Còn không phải bởi vì anh sao...

- Tại vì anh?

Long Vũ sững sốt một chút nói:

- Sao lại liên quan tới em?
- Sao không liên quan tới anh?

La Lâm nói:

- Nếu không phải tại vì anh, các nàng làm sao lại cãi nhau tới tình trạng như vậy, đúng rồi nữ thần Vận Mệnh khoe khoang với Ti Ti nói cái gì mà dục tiên dục tử...

Long Vũ nghe vậy liền một trận buồn bực. Thiệt không tưởng tượng được lại có một nữ thần như thế này, dục tiên dục tử là thứ mà nữ thần có thể nói sao?

Trên thực tế, sở dĩ Ti Ti tức giận cũng là bởi vì nữ thần Vận Mệnh cố ý khiêu khích trước. Hơn nữa nàng cũng vừa vặn nhìn thấy chuyện ngày đó thử hỏi sao không bị chọc tức cho được.

Hai nàng tranh luận ngày càng dữ dội, địch ý càng ngày càng cao.

Long Vũ vội vàng chen vào giữa hai người, cười hắc hắc nói:

- Hai người đẹp, coi như nể mặt anh chuyện này tới đây kết thúc được không? Đừng tranh cãi nữa.

Mặc dù Long Vũ biết hai nàng sẽ không làm loạn nhưng vẫn sợ hai nàng thẹn quá hóa giận mà đánh nhau một trận thì không tốt.

Mất thấy Long Vũ đứng ra khuyên can.

Hai nàng liền hừ một tiếng, nghiêng đầu qua một bên, tỏ vẻ bất mãn với Long Vũ.

- Maria, dù sao em cũng là một nữ thần cũng nên có khí độ của một nữ thần, không có chuyện gì thì trêu chọc Ti Ti làm gì?

Long Vũ nhẹ giọng trách cứ nói:

- Có chuyện gì thì em cũng không thể khoan dung một chút sao?

Nghe được lời này, sắc mặt Ti Ti dễ nhìn hơn một chút.

Hiển nhiên là Long Vũ đang bênh vực cho nàng.

Vừa nghĩ để đây nàng liền hôn một một cái trên mặt Long Vũ:

- Anh Vũ, anh thật là tốt...

Vừa nói vừa đem thân thể dán lên người Long Vũ.

Nàng cao hứng thì tự nhiên nữ thần Maria không cao hứng. Thấy Ti Ti đang âm thầm dưng ngón tay trêu chọc, nàng liền hừ lạnh nói:

- Còn nói người khác không biết xấu hổ, mình cũng không phải là mặt hàng tốt lành gì... Trêu chọc nam nhân trước mặt nhiều người.

Ti Ti không cho là đúng nói:

- Thì sao? Ta là vị hôn thê của anh Vũ, anh ấy là vị hôn thê của ta, thân mật với anh ấy một chút không được sao?
- Vị hôn thê?

Âm thanh Maria như sấm nói:

- Ta đây còn là thê tử của hán thì vị hôn thê như ngươi là cái đinh gì?

Ti Ti nghe vậy, buông hai tay Long Vũ ra chống nạnh nói:

- Ngươi là thê tử gì chứ? Người nào thừa nhận? Tự một mình ngươi tự nhận, thật không biết xấu hổ...
- Hừ..!

Ti Ti hừ hừ nói:

- Nữ thần Vận Mệnh, tiện phụ người, đừng cho là ta không biết, năm đó người cũng có một chân với Bàn Cổ, loại nữ nhân giống như người cần bản là không xứng với anh Vũ.

Lời này vừa nói ra ngay cả Long Vũ cũng ngây ngẩn cả người.

Thân hình mềm mại của nữ thần Vận Mệnh run rẩy hẳn lên.

Long Vũ đi tới đem thân hình Maria ôm vào trong ngực, nhỏ giọng nói:

- Sao vậy? Toàn thân em sao lại trở nên lạnh lẽo như vậy?

- Tránh ra!

Maria tránh thoát ra từ trong ngực Long Vũ, hung hổ nói:

- Em muốn giết cái con tiểu yêu tinh này, nàng dám nói xấu em.

Long Vũ không muốn làm lớn chuyện, vội vàng đi tới, lần nữa đem thân hình Maria ôm vào trong ngực, tay nhẹ nhàng vuốt về mái tóc dài của nàng, cười nhẹ nói:

- Bình tĩnh một chút, Ti Ti vẫn chỉ là tiểu hài tử, nàng ấy còn không có hiểu chuyện.

- Cái gì? Nàng mà là tiểu hài tử?

Sắc mặt nữ thần Vận Mệnh xanh mét, tức giận nói:

- Long Vũ, dù anh có muốn thiên vị cũng không nên thiên vị như vậy chứ, anh có biết nàng bao nhiêu tuổi rồi không? Cho dù nàng muốn làm tổ tông của anh thì còn được nữa là. Anh còn cố ý nói nàng còn là hài tử rõ ràng chính là cố ý thiên vị mà. Long Vũ, em cảnh cáo anh. Nếu như anh còn che chở nàng nữa thì coi chừng em không để yên cho anh đâu.

Sắc mặt nữ thần Vận Mệnh xanh mét, sát khí không ngừng trào ra trong mắt.

- Tốt rồi, Maria.

Long Vũ không sợ nữ thần Vận Mệnh uy hiếp chút nào, vẫn lạnh nhạt như cũ nói:

- Không sai biệt lắm là được rồi, bàn tay đều là thịt, em bảo anh phải làm như thế nào bây giờ?

- Hừ!

Nữ thần Maria bị lời nói của Long Vũ làm cho hơi ngượng xuống nhưng vẫn vô cùng kích động quát:

- Anh thiên vị.

- Maria...

Chân mày Long Vũ chau chặt lại, trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm túc:

- Tại sao các em cứ muốn làm khó anh? Anh đã nói với các em rồi, anh đối với các em đều như nhau, không nên nháo sự nữa.

Nữ thần Vận Mệnh Maria lần đầu tiên chứng kiến bộ dáng nghiêm túc này của Long Vũ nên cũng bình tĩnh trở lại, cũng không tận lực tránh né cái ôm của Long Vũ.

- Ti Ti, em cũng không được nháo sự nữa.

Long Vũ nói rất chân thành.

- Cùng là nữ nhân, tội tình gì lại làm khó cho nhau chứ?

Long Vũ quát hỏi.

Nữ thần Vận Mệnh Maria chau mày, tiếp thu những lời nói của Long Vũ.

Ti Ti cười nhẹ một cái nói:

- Em vốn cũng không có ý định gây chuyện, là nàng ta cố ý khiêu khích em trước.
- Ai kêu cô dùng ánh mắt ấy nhìn ta.

Maria nói.

Long Vũ ha hả cười:

- Nghe các em nói thì ra chỉ là một chuyện nhỏ, chuyện đó đáng để các em phải đấu võ miệng với nhau lâu như thế sao?

Nữ thần Vận Mệnh Maria cẩn thận suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu nói:

- Nói cũng phải.

Tì Tì cũng nghiêng đầu qua nói:

- Long Vũ, em sai rồi.
- Thế này không phải tốt rồi sao?

Long Vũ giơ ngón tay chiến thắng ra cười nói:

- Anh thật sự hi vọng các em có thể chung sống hòa thuận với nhau.

Trong mắt nữ thần Vận Mệnh Maria lóe ra quang mang sắc bén, âm thầm gật đầu.

- Nhớ kĩ, nữ nhân của Long Vũ anh ngàn vạn lần không thể nội chiến.

Sắc mặt Long Vũ nghiêm túc nói:

- Phải hiểu được tương thân tương ái, chung sống hòa thuận, thương nhau như chị em.

Tì Tì ở một bên nghe thế trong miệng lẩm bẩm:

- Đại sắc lang, hoa tâm đại củ cải.
- Maria, là em khiêu khích trước tiên, như vậy hãy xin lỗi Tì Tì trước đi.

Long Vũ nghiêm túc nói

Trong lòng nữ thần vận mệnh Maria tuy rất không tình nguyện nhưng đối mặt với sự nghiêm túc hiểm thấy của Long Vũ cũng hướng về Tì Tì nhẹ giọng nói:

- Thật xin lỗi...
- Nhìn cô một chút thành ý cũng không có!

Tì Tì khoát tay nói:

- Nhưng nể mặt Long Vũ tôi cũng không thêm so đo.
- Hừ!

Nữ thần vận mệnh Maria không nghĩ tới chính mình đã hạ mình nhận lỗi, nhưng lại không nhận được một lời khách sáo nào, tâm tình vốn dĩ mới vừa hạ thấp xuống nhất thời dâng trào.

La Lâm âm thầm cười trộm, chiến tranh giữa các nàng nhất thời không thể chấm dứt được.

Sắc mặt của Long Vũ lúc này cũng hơi đổi, nói:

- Anh không dây dưa với các em nữa, anh có việc phải ra ngoài một chút.

Vừa nói, thân hình Long Vũ biến mất ngay tại chỗ.

La Lâm không quan tâm tới việc đứng xem phim nữa, nàng vội vàng chạy về phòng điều khiển.

Thông qua màn hình hiển thị của phi thuyền, Long Vũ đã rời khỏi phi thuyền, hiện tại đang đứng ở lối vào thân thuyền. Con người lạnh lùng nhìn về phía trước, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Nữ thần vận mệnh Maria cùng Ti Ti đang tranh cãi cũng phát hiện ra sự dị thường, vội vàng dừng lại, chạy vào phòng điều khiển.

- Xảy ra chuyện gì?

Ti Ti khẩn trương hỏi.

- Tại sao anh ta lại đi ra bên ngoài?

Maria cũng mang vẻ mặt khó hiểu.

La Lâm chưa trả lời các nàng, mà là mở rada của phi thuyền tiến hành thăm dò. Không biết tại sao, trong lòng nàng có một dự cảm xấu.

Tựa như nguy hiểm đang tới gần.

Vài phút đồng hồ sau, hệ thống truyền đến tin tức thông báo có một năng lượng thể cường đại đang tiếp cận phi thuyền.

- Long Vũ ca ca, có phiền toái!

La Lâm rốt cục nói chuyện.

Ti Ti nhất thời nóng nảy:

- Tôi phải đi ra ngoài giúp anh Vũ một chút.

- Đợi một chút, chị ra ngoài làm gì?

La Lâm ngăn cản Ti Ti nói:

- Chúng ta trước yên tĩnh quan sát biến cố trước, xem xét rõ tình huống trước rồi tính sau. Nếu như ngay cả Long Vũ ca ca cũng không xử lý được thì chúng ta đi ra ngoài cũng chỉ uống công thôi.

Hai mắt Ti Ti đỏ bừng:

- Không được, tôi phải ra ngoài xem một chút, tôi không thể để Long Vũ ca ca một mình đối diện với nguy hiểm được.

La Lâm lo lắng cũng không ít hơn Ti Ti chút nào nhưng hiện tại nàng vẫn còn có thể giữ được một chút tỉnh táo:

- Chị không thể đi, đối phương rất có thể là cường giả của tinh vực này. Đối với hần mà nói chúng ta là những kẻ xâm lược. Em nghĩ rất nhanh sẽ bắt đầu chiến đấu. Chúng ta là hậu phương của Long Vũ ca ca, tạm thời chúng ta không nên gia tăng phiền toái cho anh ấy.

Ti Ti đột nhiên vùi đầu vào ngực La Lâm, ôm nàng thật chặt nói:

- Đối thủ rất cường đại sao?

La Lâm nói:

- Em không chắc chắn.

.....

.....

Đập vào trước mắt Long Vũ là một cô gái cực kì xinh đẹp, mỹ nữ chứng kiến Long Vũ cũng không tỏ thái độ gì, có chăng chỉ là một chút tò mò.

Cứ như vậy cả hai mắt lớn mắt bé nhìn nhau.

Long Vũ mở miệng phá vỡ trầm mặc:

- Xin chào.

- Xin chào.

Làm Long Vũ giật mình chính là đối phương cũng phát ra ngôn ngữ của nhân loại:

- Người xâm lăng, các người đến từ đâu tại sao phải xâm lược phiên tinh vực này của ta?

Long Vũ trợn mắt há hốc nhìn mỹ nữ:

- Tinh vực của người? Người xâm lăng?

Mỹ nữ hừ nhẹ một tiếng nói:

- Chẳng lẽ người không biết sao? Tự tiện xâm nhập vào tinh vực của người khác sẽ bị cho là xâm lấn. Xin lập tức lui ra ngoài.

Long Vũ không khỏi chấn kinh, đánh giá cẩn thận mỹ nữ trước mặt. Chỉ thấy nàng mặc một thân quần dài màu đen, làn da trắng như ngọc, vóc người bạo mãn, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú. Quanh thân toát ra một cỗ khí tức phiêu miểu (DG: giống thần tiên tỉ tỉ

) đủ để làm cho bất kỳ nam nhân nào động tâm. Giờ phút này vẻ hiếu kỳ của nàng đã biến mất, thay vào đó là một cỗ sát khí nồng đậm.

Long Vũ có thể cảm giác được chiến lực của nàng rất mạnh.

Hơn nữa, lực lượng trong cơ thể nàng là không gian lực.

Nghĩ tới đây, Long Vũ khẽ mỉm cười nói:

- Tin tưởng ta, chúng ta không có ác ý. Chúng ta chỉ vô tình xông vào phiên tinh vực này, chúng ta đang tiến hành thời không du hành.

Mỹ nữ cười khẽ một tiếng nói:

- Mạnh được yếu thua, đây là chân lý vĩnh hằng trong vũ trụ. Như vậy đi, ta và người chiến đấu một trận, nếu như người thắng thì người có thể tự do di chuyển trong tinh vực của ta. Nếu như người thua thì cả người cùng phi thuyền của người đều trở thành chiến lợi phẩm của ta, người dám không?

- Dĩ nhiên.

Long Vũ cười nói:

- Ta còn sợ người không dám đó chứ!

353. Chương 17: Tinh Vực Hắc Ám(2)

Mỹ nữ cười hi hi rồi nói:

- Nơi này là địa bàn của ta, cũng là chiến trường chính. Không ai có thể thắng được ta cả. Dù ta không biết người từ đâu tới, nhưng ta tin rằng người không thể nào thắng được ta.

- Nói trước bước không qua đâu! Ai thắng ai thua phải đánh một trận mới biết được.

Long Vũ cười nhạt nói. Hắn có lòng tin tuyệt đối vào bản thân, bởi vì với thực lực của hắn hiện tại, cho dù ở trong hay ngoài vũ trụ này thì hắn đều khó gặp đối thủ xứng tầm. Hơn nữa, trong mấy ngày nay hắn còn nắm giữ một chút năng lượng không gian nên hắn cũng không sợ khi phải chiến đấu với người khác.

Long Vũ nhếch mép cười nói:

- Ta là Long Vũ đến từ vũ nội. Tên họ của người là gì? Đừng sợ tới độ ngay cả tên họ thật cũng không dám nói ra chứ. . .

Mỹ nữ cười khẽ. Nàng hơi rung cổ tay sau đó đột nhiên một thanh hắc kiếm xuất hiện trong tay nàng. Nàng chỉ kiếm về phía Long Vũ rồi nói:

- Muốn chiến thì chơi luôn. Hãy nhớ kỹ, tên của ta là Metz-Chủ thần không gian của Hắc Ám tinh vực. . .

Nói xong, dòng khí lưu màu đen trên người của mỹ nữ đột nhiên bành trướng. Dòng khí lưu màu đen đó đan thành một tấm lưới màu đen phía sau lưng nàng, không gian xung quanh cũng trở nên u ám hơn nhiều. Ngay sau đó, thân ảnh của nàng biến mất trong lưới vòng màu đen đó. Ánh sáng xung quanh dường như bị tấm lưới màu đen cản lại, khí tức cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo. Long Vũ không khỏi cảm thấy kinh ngạc trước năng lực của Metz. Nàng quả thực không hổ là chủ thần không gian khi có thể vận dụng năng lượng không gian tới mức cùng cực như vậy.

Long Vũ thì cảm thấy ngạc nhiên, còn ba người La Lâm đang đứng trên phi thuyền thì cảm thấy giật mình.

La Lâm trở nên vô cùng khẩn trương. Nàng âm thầm quyết định, nếu chẳng may Long Vũ ca ca gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ bất chấp tất cả ra tay giúp hắn.

Metz cũng tuyệt đối tin tưởng bản thân giống như Long Vũ. Nàng là chủ thần không gian mạnh nhất của tinh vực Hắc Ám. Cho tới nay khi gặp đám người ngoại xâm, nàng đều ra tay huỷ diệt bọn chúng.

Khi phát động lĩnh vực không gian hắc ám, tất cả mọi thứ xung quanh sẽ nằm trong quyền kiểm soát của nàng.

Hiện tại khí tức trên người của Long Vũ đã bị nàng khoá chặt.

Long Vũ vô cùng bình tĩnh. Hắn đương nhiên sẽ không cảm thấy khó chịu với lĩnh vực không gian hắc ám do đối phương phát động, mà ngược lại trong lòng hắn còn cảm thấy hưng phấn với khí tức hắc ám này.

Khi lĩnh vực không gian hắc ám xuất hiện, La Lâm đã không thể thu được bất cứ thông tin gì. Qua vòng bảo vệ của phi thuyền, ba người chỉ nhìn thấy một màu đen xì. Ti Ti cảm thấy khó mà nhìn nổi muốn xông ra ngoài nhưng nàng đã bị La Lâm cản lại.

Nhìn vẻ đắc thắng của Metz, Long Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười.

Long Vũ cũng chưa phản ứng ngay, hắn còn đang đợi. Hắn đợi Metz tự đưa mình tới cửa. Hỗn độn nguyên lực màu vàng sậm đang bảo vệ bên ngoài thân thể hắn.

- Ta đã biết rõ lai lịch của ngươi rồi!

Metz có vẻ như đã nhận ra điều gì đó. Nàng trầm giọng quát:

- Ngươi có quan hệ gì với Quang Minh Tôn Thần?

Long Vũ sững sờ hỏi:

- Hai người biết nhau sao?

Metz khẽ cười:

- Đừng thấy người sang mà bắt quàng làm họ. Ta và Quang Minh Tôn Thần cũng chẳng thân thiết gì mấy. Chúng ta chỉ mới gặp nhau có một lần. . . Khí tức trên người ngươi rất giống với khí tức của y. Đương nhiên khí tức của ngươi còn thuần khiết hơn y.

- Tới đi! Để ta xem bản lĩnh của ngươi rốt cuộc ra sao?

Đang lúc nói chuyện, từ hắc kiếm của Metz bỗng nhiên bắn ra một cỗ khí tức hắc ám về phía Long Vũ.

Thân hình của Long Vũ khẽ động. Hỗn độn nguyên lực trên người bắn ra diệt đi khí tức hắc ám vừa bắn tới. Tiếp đó, hắn chậm rãi xoay người, tay phải nắm chặt thiên sư pháp kiếm chém ngang tới trước mặt. Mấy con Vấn Thiên Thần Long gầm lên lao bổ về phía Metz.

Về mặt kinh hoàng trên khuôn mặt xinh đẹp của Metz nằm gọn trong mắt của Long Vũ.

Uy lực của Vấn Thiên Thần Long trong chân không bị suy yếu đi nhiều.

Mặc dù vậy, nó cũng khiến cho Metz phải luống cuống tay chân, nhưng cuối cùng là chiêu này cũng bị nàng hóa giải.

Long Vũ thừa lúc Metz đang bối rối, liền xông tới tung ra một quyền nhằm thẳng ngực của Metz. Thân hình của Metz bị xung lực hất văng ra xa, hắc ám lĩnh vực cũng vì thế mà bị phá huỷ hoàn toàn.

Khi hắc ám lĩnh vực biến mất, từ quang cảnh của vũ trụ hiện và vẻ mặt hoảng sợ của Metz, La Lâm đã hiểu rõ mọi chuyện. Trong lòng nàng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Long Vũ cười nhạt nhìn Metz rồi nói:

- Chúng ta còn cần đấu tiếp không?

Hắn nhìn Metz với vẻ lạnh lùng và thâm thuý.

Metz nở một nụ cười quyến rũ rồi nói với giọng lạnh lùng:

- Người cho là có thể đánh bại ta dễ dàng vậy sao?

Long Vũ nhìn Metz rồi nói:

- Mặc dù người nói người là chủ thần không gian nhưng đáng tiếc trong cơ thể người lại không có thần cách. Chỉ bằng điểm này thì người đã thua chắc rồi.

Metz nói:

- Bớt nói nhảm đi, nơi này là địa bàn của ta! Cho dù người mạnh hơn ta nhưng người cũng không thể thắng ta.

Dứt lời, thân thể nàng giống như một con chim lớn màu đen lao về phía Long Vũ. Khí tức màu đen không lan tỏa ra xung quanh người nữa mà chỉ bao trùm lấy cánh tay phải của nàng, Hắc kiếm kia đã tới thẳng chỗ Long Vũ.

Long Vũ cười quái dị rồi nói:

- Người vẫn còn chưa hiểu sao? Ta cũng hiểu làm thế nào để vận dụng năng lượng không gian. . .

Sau khi vừa nói xong, thân hình của hắn đã biến mất. Ngay sau đó hắn xuất hiện phía sau của Metz, Thiên Sư pháp kiếm đâm thẳng tới lưng của Metz. Cũng cùng lúc đó hắn gọi ra hai con Ván Thiên Thần Long cuốn chặt lấy thân thể của Metz.

Cục diện lúc này hoàn toàn rất bất lợi cho Metz. Nhưng nàng cũng không tỏ ra hoảng sợ, khí tức trên người đột nhiên thu lại. Ngay khi Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ đã chém tới thì thân hình của nàng đã biến mất.

Long Vũ hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau.

Dù vậy, sau lưng hắn cũng gặp phải một loại công kích xuất quỷ nhập thần. Một cỗ năng lượng không gian âm hàn xâm nhập vào trong cơ thể hắn. Kinh mạch toàn thân truyền đến cảm giác đau đớn mãnh liệt.

Long Vũ sa sầm mặt mày nhìn chằm chằm vào Metz.

Metz cười duyên. Nàng không có tiếp tục truy kích Long Vũ mà lao về phía con thuyền. Một đạo kiếm quang màu đen nhánh giống như có thể khai thiên tích địa chém thẳng về phía đuôi thuyền.

Long Vũ lập tức ý thức được ý đồ của Metz.

Nàng muốn phá hủy chiếc phi thuyền.

Long Vũ cũng không nóng vội sử dụng năng lực phòng ngự mạnh nhất của con thuyền vì chưa chắc Metz đã thu được kết quả như ý.

Nhưng để đề phòng có chuyện chẳng lành diễn ra, hắn vẫn phóng tới với một tốc độ nhanh nhất để chặn trước phi thuyền. Ngay sau đó, hắn hét lớn một tiếng, thiên sư pháp kiếm bổ mạnh về phía thanh hắc kiếm của Metz. Không có bất kỳ 1 âm thanh nào vang lên. Thân hình của Long Vũ và Metz đều rung lên. Sóng xung lực cường liệt đẩy bay hai người về phía sau mấy bước. Metz ói ra một búng máu do chịu chấn động và xung lực khi 2 thanh kiếm va chạm vào nhau. Long Vũ hiện tại cũng không dễ chịu được bao nhiêu. Ngực hắn giống như bị đá đè khiến việc hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Thân hình của Metz xuất hiện cách đó ngoài mấy chục mét. Nàng giật mình nhìn Long Vũ:

- Rất tốt! Không ngờ người lại có thể vận dụng năng lượng không gian. Ta cảm thấy rất tò mò không biết người đã làm thế nào để có thể vận dụng được nó!

Long Vũ cười nhẹ đáp:

- Người rất muốn biết sao?

- đương nhiên!

Metz trả lời:

- Người làm ta cảm thấy tò mò!

- Người có bản lĩnh đánh thắng được ta rồi nói!

Long Vũ lại cười nhẹ nói:

- Sử dụng năng lực mạnh nhất của người để đấu với ta đi! Nếu không người sẽ thua rất nhanh đấy! Bởi vì lĩnh vực không gian của người gần như chẳng có tác dụng gì với ta cả!

- Ngông cuồng!

Metz hừ lạnh, sau đó thân hình nàng phóng về phía Long Vũ, đồng thời nàng hét lên một tiếng trong trẻo. Chỉ thấy hắc kiếm của Metz chém thẳng về phía cổ tay cầm kiếm của Long Vũ. Kiếm kinh mãnh liệt vô cùng, kiếm tốc nhanh như chớp giạt, thể công hiểm hóc như quỷ mị.

Long Vũ thấy vậy cũng hơi sợ hãi. Hắn vội giơ Thiên Sư pháp kiếm để chặn đòn tấn công của Metz. Chỉ thấy thân hình đang phóng tới như điên của Metz đột nhiên khựng lại, lực lượng trong cơ thể nàng đột nhiên biến đổi. Nàng thu lại thể công của hắc kiếm. Sau đó, thân thể nhanh chóng xoay theo chiều ngược chiều kim đồng hồ lướt sang bên cạnh của Long Vũ khoảng hai mét, thanh hắc kiếm đi theo hình vòng cung đẹp mắt hướng về phía ngực của Long Vũ. Trong nháy mắt hơn chục đạo kiếm được chém ra, mỗi một đạo kiếm thể tới như gió giạt, kinh lực mãnh liệt như sấm giạt.

Kiếm chiêu trở nên bá đạo và cuồng mãnh hơn lúc đầu rất nhiều.

Ngay cả bà cô gái đang đứng trên phi thuyền theo dõi cuộc chiến cũng lấy làm kinh hãi.

Biến chiêu của Metz dù khiến cho Long Vũ không kịp ứng phó, nhưng không vì vậy mà hắn cảm thấy sợ hãi. Chỉ thấy Long Vũ nhanh chóng lui lại phía sau. Trong lúc lui lại, hắn không quên phát động tấn công, không ngừng ngăn cản đòn công kích của Metz.

Lúc này, vũ khí của hai người đã liên tiếp va chạm vào nhau phát ra những tiếng chói tai.

Tay phải của Long Vũ nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, chân trái của hắn bước tới một bước, kiếm quang hùng hậu tấn công thẳng tới trước mặt của Metz.

Metz hét lên một tiếng trong trẻo, thanh hắc kiếm trong tay vẫn không chút yếu thế.

- Keng!

Một tiếng động chất chứa khi kim loại va vào nhau khổng lồ vang lên, xung lực còn dư vang tới một khối thiên thạch nhỏ ở bên cạnh.

Khối thiên thạch kia chịu không nổi xung lực bị đánh nát rồi hóa thành bụi mù. Chiến trường lúc này bị làn khói bụi mịt mù che phủ. Không lâu sau, bụi mù dần dần tản đi. Chỉ thấy thngười kiếm trên tay của Metz phát ra hắc khí dày đặc, sát khí trên người Metz tỏa ra dày đặc. Cho dù là đám người La Lâm đang đứng trên phi thuyền cũng có thể cảm ứng được rõ ràng.

Chỉ thấy sắc mặt của Metz đã trở nên tái đi. Đồng tử của nàng không còn vẽ trong trẻo của lúc trước mà thay vào đó là sự oán hận và ác nghiệt.

Long Vũ cũng không ngờ Metz càng chiến lại càng hăng.

Lúc này, khí tức trong người Long Vũ đang không ngừng sôi trào. Hắn vội vàng ngưng thần vận công để bình ổn lực lượng hỗn loạn trong cơ thể. Đồng thời, hắn chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với những đòn công

kích đầy hung hãn của Metz. Trong lòng hắn cũng hiểu rõ rằng hiện tại tuy Metz bị hắn đả kích nhưng với lực lượng và sức bền của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy. Kế tiếp sẽ còn một trận chiến ác liệt đang chờ.

Suy nghĩ của Long Vũ quả nhiên không sai. Toàn thân của Metz lúc này đã phát sinh biến hoá bất thường. Rất nhiều khí thể màu đen từ trên người nàng tỏa ra. Loại khí thể màu đen này giống như vô cùng chân thực. Không tới mười giây, trên người của Metz đã được bọc một lớp hắc khí chẳng khác gì áo giáp.

Chỉ thấy Metz từ từ đứng dậy, thanh hắc kiếm từ phía sau chém thẳng về phía trước. Một khối thiên thạch chắn trước mặt nàng ngay lập tức bị chém đứt đoạn.

Tiếp theo nàng nhắc chân đạp vào khoảng không.

Lúc này, tinh quang trong mắt Metz trở nên chói lòa, toàn thân nhìn chẳng khác gì Chiến thần. Cảm giác vô cùng quý dị này khiến cho người ta cảm thấy lo sợ khi được chứng kiến.

Ti Ti lo lắng nói:

- Chị La Lâm! Tu vi của chị mạnh hơn em. Lát nữa nếu có chuyện gì không lành, chị nhất định phải giúp cho anh Vũ.

- Em yên tâm ! Chị tự biết chuyện đó.

La Lâm nói với giọng nghiêm túc

Trong đôi mắt của nữ thần Vận Mệnh có thêm sự hưng phấn.

Bởi vì nàng phát hiện, sinh mệnh bên ngoài vũ trụ còn mạnh hơn nhiều so với bên trong vũ trụ.

Nàng tin rằng cuộc sống của mình sau này sẽ không còn tịch mịch.

354. Chương 17: Tinh Vực Hắc Ám(3)

Còn lo lắng ư?

Nàng cảm thấy hoàn toàn dư thừa.

Cái tên Metz được gọi là không gian chủ thần kia đúng là rất mạnh. Nhưng theo lời Long Vũ nói, ngay cả thần cách nàng ta cũng không có. Căn bản không được coi là thần chân chính.

Nàng không phải là đối thủ của Long Vũ.

Trong sân, chỗ của Long Vũ cảm nhận mãnh liệt hơn, lúc hắc khí trên người Metz tỏa ra, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể lập tức có cảm ứng, cuồng mãnh tuôn trào, xông ra đối kháng.

Đồng thời, thần anh cũng mở mắt, trong con ngươi đầy vẻ hưng phấn.

Lúc này, Metz hét lớn một tiếng, toàn thân, từ trên xuống dưới quần đầy hắc khí giống như thủy ngân nhanh chóng hướng về phía trường kiếm màu đen tụ tập. Trường kiếm màu đen lập tức bị khí đen nặng nề bao quanh. Tiếp theo, Metz chậm rãi đâm một kiếm trước người Long Vũ, trường kiếm màu đen chậm chạp, bất ngờ tấn công đến.

Một kiếm, nhưng một kiếm đó cũng mang kinh lực vạn phần, mau lẹ tuyệt luân.

Nhìn kiếm chiêu này của Metz, trên mặt Long Vũ lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Metz càng mạnh, hắn càng thích.

Đến cảnh giới như hắn bây giờ, thật có ít đối thủ để so tài.

Hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, Long Vũ mạnh mẽ mà chém một phát.

“Ầm” Âm thanh trầm muộn vang theo bốn phương tám hướng truyền đi, trường kiếm màu đen trong tay Metz một lần nữa đánh tới. Toàn bộ công kích liên tiếp nhau liền một mạch, không có chút nào đình trệ.

Lúc này, hai người hoàn toàn là cận chiến.

Không lâu sau, hấn đã thi triển ra hơn mười chiêu liên hoàn. Từ tình huống trước mắt mà xem, tựa hồ như lực lượng là ngang nhau. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy trên trán nhỏ của Metz.

Lúc này, hai người hiểu rõ khi chiến đấu đã đạt đến đoạn cao trào rồi, bất luận là ai, chỉ cần hơi không cẩn thận, sẽ thua ngay. Đối với Long Vũ mà nói, đây là một cơ hội tăng lực chiến đấu. Mà đối với Metz mà nói, lại mang tính vinh nhục.

Chỉ thấy hỗn độn nguyên lực trên Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ càng ngày càng mạnh, dần dần đè nát hoàn toàn lực phát ra từ năng lượng của không gian hắc ám từ Metz.

Metz thấy thế mà thất kinh, trên mặt bất động thanh sắc, nhưng nội tâm lại gấp như kiến bò chảo nóng. Ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, chính mình đã công kích toàn lực, vẫn không cách nào áp đảo được Long Vũ. Trong lòng không khỏi có chút bội phục Long Vũ.

Làm cho nàng giật mình chính là đối phương trong quá trình chiến đấu mà sự vận dụng năng lượng của không gian hắc ám càng ngày càng hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, trong nội tâm nàng càng thêm lo lắng không dứt, trong lòng không khỏi rối loạn, vì thế mà lực lượng trong cơ thể nhất thời yếu đi một phần. Lực chiến đấu cũng không bằng lúc trước nữa.

Long Vũ lập tức cảm nhận được trong lòng Metz đang lo âu, kiếm khí lập tức biến hóa cùng hỗn độn nguyên lực trong cơ thể, nhanh chóng vận chuyển, rất nhanh tấn công xuất ra kỹ kiếm.

Metz toàn lực ứng phó, có chút cố hết sức.

- Người thua chắc!

Long Vũ khẽ quát một tiếng, hai tay cầm kiếm, tập trung toàn lực hướng về Metz chém tới.

Metz vội vàng nhắc trường kiếm màu đen lên đón đỡ.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn sau đó, thân hình Metz như điều đứt dây lần nữa bị đánh bay ra ngoài. Lúc rơi xuống đất chân suýt nữa đứng không vững, vội vàng đem trường kiếm màu đen trong tay hướng một viên huyền phù trên mặt đất cắm xuống, lúc này thân hình mới ổn định lại.

Lúc này, Metz tóc tai bù xù, khoe miệng máu tươi không ngừng chảy ra, năng lượng không gian hắc ám trên người cũng yếu bớt dần dần, thần thái lúc trước cũng mất đi.

Công kích này của Long Vũ cơ hồ chính là toàn lực. Nhất là Cửu Châu Cự Long khí ẩn chứa trong cơ thể kia cũng theo kiếm khí xâm lấn trong cơ thể nàng.

Giờ phút này, Cửu Châu Cự Long khí đang theo kinh mạch của Metz đi sâu vào trong người nàng, cùng năng lượng không gian hắc ám phát sinh xung đột kịch liệt.

Đối với Metz mà nói, kể từ khi tấn thăng lên làm không gian chủ thần tới nay, cho đến bây giờ vẫn chưa từng ăn quả đắng. Chỉ cần nàng ở trong tình vực Hắc Ám thì cho dù đối thủ có mạnh hơn nàng đi nữa, nàng cũng có thể thủ thắng. Không nghĩ tới là hôm nay lại thảm bại.

Trong lòng nàng hết sức không cam lòng.

Metz điên cuồng quát một tiếng, năng lượng không gian hắc ám cuối cùng trong cơ thể nàng đem Cửu Châu Cự Long khí hoàn toàn đẩy ra ngoài cơ thể. Lúc này hai tay Metz hướng lên trời, quyết định ra đòn hiểm, ý muốn cùng Long Vũ đồng quy vu tận.

Nàng nhất định phải bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Chỉ thấy toàn thân Metz tản ra nhiều tia năng lượng không gian hắc ám, trong miệng nàng không ngừng phát ra tiếng gào thét thê lương, da toàn thân nàng trở thành một mảnh ngăm đen, sắc mặt xanh mét, làm người ta nhìn mà không khỏi sợ hãi.

Long Vũ nhận thấy tình huống của Metz dường như có chút không ổn vội nói:

- Cần gì làm thế... chẳng lẽ ngươi muốn liều mạng?

Lúc này đây, lực lượng toàn thân Metz đã được đẩy tới đỉnh cao, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu, ngụm máu kia liền bị lợi kiếm màu đen hấp thu mất.

Cả thanh trường kiếm màu đen cuối cùng trở thành một mảnh màu đỏ.

- Ngu xuẩn!

Long Vũ khẽ quát một tiếng, thân hình hắn như điện lao tới. Tay vỗ vào quanh người Metz mấy cái, trong khoảnh khắc đem năng lượng không gian Hắc ám của nàng phong ấn.

Một lúc sau, sắc mặt Metz, màu da toàn bộ khôi phục lại bình thường

Nàng cắn răng nhìn Long Vũ nói:

- Hèn hạ... người thừa dịp thần trí ta không rõ, đánh lên ta, người là đồ hèn...

- Hừ!

Long Vũ khinh thường nói:

- Người là nữ nhân không biết tốt xấu, nếu không phải ta kịp thời phong ấn lượng lực của người, giờ này người đã sớm lâm vào trạng thái điên cuồng.

Metz cũng không linh tinh:

- Ta không cần người lo, đánh đuổi kẻ xâm lăng là trách nhiệm của ta.

- Ta nói rồi, chúng ta không phải là đi xâm lăng.

Long Vũ cường điệu:

- Chúng ta chỉ là đang đi du lịch vũ trụ, đi vào tinh vực Hắc Ám của người, hoàn toàn là trùng hợp. Hơn nữa, chúng ta cũng không tranh đấu với người, đối với sự thống trị của người cũng chẳng bị uy hiếp gì.

- Giúp ta giải khai phong ấn!

Vẻ mặt Metz âm đạm:

- Ta biết ta đã thua, dựa theo ước định trước đó của chúng ta, chiến hạm của các người có thể đi tới tự do trong tinh vực Hắc Ám. Ta – chủ thần không gian Hắc Ám nói là giữ lời.

Long Vũ nghe vậy, cũng gỡ bỏ phong ấn trong cơ thể Metz.

Ngay sau khi Metz khôi phục tự do, đột nhiên đâm một kiếm vào ngực Long Vũ. Xuất kiếm bất ngờ, Long Vũ căn bản không kịp phòng bị mà ngực trúng kiếm.

Lúc này, La Lâm, Ti Ti, nữ thần Vận Mệnh đồng thời phi nhanh về phía trước, hộ vệ Long Vũ. Metz mất thấy đối phương vừa lao ra là ba cao thủ, con người đảo một vòng, nói:

- Các người ý đông hiệp ít, ta không chơi với các người nữa, sau này còn gặp lại, ta sẽ còn tới tìm các người... haha...

Trong tiếng cười duyên, thân hình Metz biến mất.

La Lâm giận dữ, mới nãy sắp đuổi kịp thì lại bị Long Vũ kéo lại:

- Đừng đuổi theo, ta không sao.

Oa một tiếng, Long Vũ không nhận được đã phun ra máu ứ. Hắc ám khí tức xâm nhập vào cơ thể cũng đã bị hắn hóa giải. Phun ngụm máu bầm này ra, thương thế của hắn chính xác là không đáng ngại nữa.

Ti Ti bất bình tức tối nói:

- Cái con ma nữ ghê tởm kia, lần sao để ta thấy, ta nhất định phải giết nó.

Ngừng một chút, nữ thần Vận Mệnh hỏi thăm:

- Anh Vũ, xem ra tình vực này cũng là một không gian vũ trụ phát triển khá cao, em có một loại trực giác, nơi này nhất định có cận thần chân chính.

Long Vũ kiên định gật gật đầu, nói:

- Nhất định sẽ có, bất quá anh cũng không có ý định dây dưa theo chân bọn họ, mục đích của chúng ta là thời đại kỷ nguyên vũ trụ.

La Lâm cười khở nói:

- Mấu chốt là kỹ thuật vẫn không có được đột phá.

Long Vũ suy nghĩ một chút, nói:

- Chúng ta đi về trước đi, xem ra du lịch vũ trụ cũng không phải như chúng ta tưởng tượng trước đó, thuận buồm xuôi gió.

La Lâm khẽ mỉm cười, nói:

- Thật ra thì cũng không có chuyện gì, nếu chúng ta là như hành khách ở đây, nếu như anh không thương hoa tiếc ngọc, thì sự việc anh bị đâm hôm nay sẽ không phát sinh.

Nghe lời La Lâm nói..., Long Vũ cười nói:

- Anh chỉ là đang nghĩ, lần đầu chúng ta gặp mặt, mà cũng không có thâm cừu đại hận gì, vậy thì cần gì phải vừa thấy mặt là đã liều mạng sống chết.

La Lâm ngẩn ngơ, há to mồm nói:

- Anh cũng thật tốt bụng, anh xem người ta là gì của anh.

Long Vũ lắc đầu, nói:

- Cái này không phải là vấn đề trọng điểm, nếu như anh thật sự giết nàng ta, anh cùng Quang Minh Tôn Thần, Bàn Chiến cũng không khác nhau rồi.

La Lâm ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ đầu vai Long Vũ, nói:

- Nói thật hay, đây mới chính là Long Vũ ca ca của em.

Tâm tình La Lâm lúc này thật tốt. Nàng ha ha cười nói:

- Long Vũ ca ca, em biết, anh cùng Metz đấu với nhau lâu như vậy, nhất định nắm giữ càng nhiều kỹ xảo vận dụng năng lượng không gian sao? Quay về chúng ta lại cẩn thận nghiên cứu một phen, tin tưởng, những kinh nghiệm này của anh sẽ có trợ giúp cực lớn cho việc đi xuyên thời không.

355. Chương 18: Metz Đi Tới Thế Giới Sự Thật

Bầu trời ban đêm yên tĩnh, không biết từ đâu và từ bao giờ có một đám mây nhỏ trên trời bay đến, đem ánh trăng đang chảy dài trên trời chiếu sáng vạn vật che khuất. Long Vũ cùng Nữ Thần Vận Mệnh Maria kết hợp gắt gao. Mãi cho đến khi ánh mặt trời ló rạng ở phương đông bọn họ mới tách rời nhau, trần trỗng ôm nhau mà ngủ.

Long Vũ ôm người ngọc gợn cảm đang ngủ say trong lòng, ngửi mùi hương đặc thù trên cơ thể của nàng. Nhịn không được, ghé lên trán nàng hôn một cái.

Đúng lúc đó, Nữ Thần Vận Mệnh Maria tỉnh lại, ánh mắt mê đắm nhìn Long Vũ. Nghĩ tới một màn điên cuồng vì dục hỏa thiêu đốt tối hôm qua, liền đỏ mặt, cúi đầu không dám nói lời nào.

Long Vũ cười nói:

- Sao vậy? Thẹn thùng à? Anh nhớ đêm qua em còn điên cuồng hơn cả anh nữa mà.

Nữ Thần Vận Mệnh Maria ngẩng đầu, nhìn tên gia hỏa đang mang vẻ mặt bồn chồn, nhơn nhơn đắc ý, hận không thể một ngụm cắn hẳn chết tươi. Nhưng suy nghĩ trong đầu, quả thực tối qua mình rất điên cuồng, rất phong lưu.

Long Vũ tức giận nói:

- Nữ nhân đều có bộ dạng này, dâm dâm trong thiên hạ đều có phúc có phần rồi!
- Đáng ghét! Anh còn nói nữa.

Nữ Thần Vận Mệnh Maria không hiểu tại sao tên gia hỏa đáng ghét này lại cố ý lừa gạt mình.

Nàng vừa thẹn vừa giận, nhướn người lên cắn vào vai hắn một phát.

Long Vũ xoa xoa chỗ bị cắn nói:

- Maria, bây giờ còn chưa quen hả?
- Vâng.

Nữ Thần Vận Mệnh Maria gật đầu nói:

- Long Vũ, sau này em muốn anh bảo vệ cho em, một ngày 24 giờ đều phải bên cạnh em, bảo vệ cho em.
- Hắc hắc. Không thành vấn đề!

Long Vũ nở nụ cười đầy vẻ dâm dăng. Sau đó ghé sát miệng vào tai nàng, hì hì nói:

- Em yên tâm. Tuyệt đối không thành vấn đề, đừng nói là bảo vệ 24/24. Kể cả em muốn 24 giờ làm chuyện đó cũng không thành vấn đề. Anh tuyệt đối không có ý kiến.

Nữ Thần Vận Mệnh Maria đỏ bừng khuôn mặt, thật không hiểu nổi tên gia hỏa này tại sao lại có ý nghĩ dâm dăng như vậy.

- Maria, nhân lúc còn sớm, chúng ta tiếp tục, thử mấy tư thế mới được không?

Long Vũ nheo mắt lại, cười mờ ám nói.

- Không!

Nữ Thần Vận Mệnh đỏ bừng hai gò má, cắn chặt hàm răng, kiên quyết lắc đầu, không đáp ứng yêu cầu vô lương của Long Vũ, nói:

- Nhiều lần như vậy, em không chịu nổi mà!

Long Vũ nháy mắt, lộ ra vẻ mặt thuần khiết cùng đau khổ nói:

- Maria, em là thần mà. Nữ thần đó nha! Không phải nữ thần thì thể lực rất mạnh sao?

Nữ Thần Vận Mệnh Maria liếc mắt nhìn Long Vũ, tức giận nói:

- Có mạnh cách mấy cũng không chịu nổi trâu bò như anh... Đòi gì mà đòi suốt ngày.
- Thật sự sẽ không làm vài phát nữa?

Long Vũ cười dâm dăng hỏi lại.

Nữ Thần Vận Mệnh quá hiểu Long Vũ, biết tên này không đạt được mục đích thì sẽ không từ bỏ.

Sau khi do dự một lúc, nàng đỏ hồng gương mặt, đầy xấu hổ gật đầu, đồng ý đại chiến ba trăm hiệp với Long Vũ.

Về mặt Nữ Thần Vận Mệnh Maria nghiêm túc nói:

- Em muốn tố cáo, em sẽ tố cáo hành vi vô lương của anh với các tỷ muội.

Nữ Thần Vận Mệnh đã đánh giá thấp độ dày của da mặt Long Vũ.

Long Vũ đứng lên ôm lấy Nữ thần vận mệnh Maria nói:

- Tùy em kiện cáo, nhưng trước tiên phải làm vài chuyện đã, làm xong rồi hãy nói.

Ánh mắt của Nữ Thần Vận Mệnh Maria hiện lên vài tia xuân tình, đầy vẻ khao khát. Đôi môi gợi cảm khẽ bĩu ra một cái, biểu hiện cực kỳ mê người dụ hoặc, nhẹ nhàng tiến đến bên tai Long Vũ, nói khẽ:

- Được thôi, tới đây đi, em chấp hết!

- Được thôi!

Long Vũ phần chấn tinh thần, gạt bỏ mọi áp lực, xuân tâm đại động, bắt đầu tấn công liên tục, vô liêm sỉ nói:

- Phải thử nhiều tư thế khác nhau mới cảm thấy thú vị, sẽ có cảm giác mới lạ. Làm mãi một tư thế thì không vui về gì, mất hết ý nghĩa. Quay người lại, chống hông ra nào!

- Anh cho ta là chó hay sao? Đáng ghét, không thích tư thế này!

Nữ Thần Vận Mệnh Maria nói vậy nhưng vẫn ngẩn tò te, há hốc mồm nhìn Long Vũ, không phản ứng thái quá, chỉ âm thầm kháng nghị trong lòng.

.....

.....

Bốn giờ sáng, Long Vũ cảm ứng được một cỗ dao động cực kỳ mãnh liệt tại Thiên Hải. Vì phòng ngừa chuyện xảy ra ngoài ý muốn cho nên đuổi theo tới nơi tỏa ra cỗ khí tức này...

Tại cửa một câu lạc bộ đêm, hắn nhìn thấy được một nữ tử mặc quần áo da đen bó sát người.

Long Vũ bước vào cửa câu lạc bộ đêm ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn cô gái kia. Cô gái có chút quen mắt, đương nhiên Long Vũ nhận ra nàng ta.

Nhìn thấy Long Vũ, dường như ngoài ý muốn của cô gái. Nhưng vài giây ngẩn ngui trôi qua, nàng liền bình tĩnh lại.

Nàng là Hắc ám tinh vực chủ thần không gian của thế giới sự thật. Căn bản nàng không cần sợ bất kỳ chuyện gì.

Nàng lạnh lùng nói:

- Sao? Người sẽ không cho rằng ta đến là để trả thù chứ?

Long Vũ mỉm cười nói:

- Metz tiểu thư, ta rất hiếu kỳ, làm sao cô có thể tìm được đến đây?

Metz hừ lạnh một tiếng:

- Không liên quan đến chuyện của người.

Nói xong, nàng đứng im tại chỗ, không nhúc nhích. Vẫy tay một cái, một cỗ khí tức hắc ám bao trùm không gian, đem Long Vũ vây lại bên trong.

Ám quang màu vàng sáng lên, Long Vũ cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình nhanh như chớp bắn ra. Hắc vụ kim quang sắp đánh vào người Long Vũ thì vô số những tiếng kêu thảm thiết vang lên, theo sau đó là một cỗ mùi vị không dễ ngửi tràn ngập không gian. Ám quang nhất thời tiêu thất, vô tung vô ảnh.

Về mặt Metz đầy kinh ngạc. Trên mặt đất xuất hiện vài tên ác quỷ, toàn thân bọn chúng đều có những chất nhầy màu xanh lục. Làm cho người khác nhìn vào đều có cảm giác buồn nôn.

May mắn rằng xung quanh không có ai.

Nếu không, tình cảnh như vậy sẽ làm ra chấn động rất lớn.

- Đi theo ta!

Metz nói:

- Ta biết tình huống ở thế giới này. Ta không muốn làm náo động dân chúng xung quanh.

Long Vũ nghe vậy liền đi theo.

Dường như Metz hiểu rất rõ hoàn cảnh nơi này. Đưa Long Vũ tới một công trường yên tĩnh. Vừa dừng bước, Metz đưa tay đánh ra một đạo hắc sắc quang mang, hướng Long Vũ mà tấn công.

Ánh quang màu vàng trên người Long Vũ lại sáng lên, đem luồng hắc khí tấn công mình bao phủ trong đó. Khí thể tấn công như vũ bão của đòn tấn công hoàn toàn bị đình chỉ.

Long Vũ không muốn lãng phí thời gian, vung tay lên, hỗn độn nguyên lực khổng lồ xuất ra, đem Metz bao vây vào trong. Một bàn tay to lớn mạnh mẽ bóp cổ họng Metz, âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Trả lời câu hỏi của ta!

Thần sắc trong mắt Metz lập tức thay đổi.

Nàng không ngờ tới, chênh lệch giữa mình và Long Vũ càng ngày lại càng nhiều như vậy.

Long Vũ vừa mới định tiếp tục ép hỏi, đột nhiên hắn cảm giác được hắc ám lực trong cơ thể Metz mạnh lên như vũ bão. Hắn vội vàng dùng hỗn độn nguyên lực phong ấn thân thể của nàng ta.

- Người muốn tự bạo?

Long Vũ buông lỏng tay ra, tức giận nói:

- Người muốn hủy diệt cả thành phố này sao?

Trong mắt Metz lộ ra vẻ vui mừng, âm thanh khàn khàn nói:

- Người đừng mơ có thể uy hiếp được ta, ở đây ta có lợi thế hơn người nhiều.

- Tứ kiếm sao còn không hiện thân?

Metz đột nhiên trầm giọng quát lớn

Theo sau tiếng quát, bốn bóng đen chớp động, xuất hiện trước mặt Long Vũ. Toàn thân bọn họ được bao phủ bởi áo choàng rộng màu đen, nhìn không rõ gương mặt, chỉ lộ ra ánh mắt u lam nhạt nhạt. Ánh mắt làm người ta cảm thấy lạnh lẽo khi chạm phải.

Long Vũ trầm nghĩ, nữ nhân này đã sớm có chuẩn bị.

Sát khí trên người Long Vũ bắt đầu phát sinh biến hóa. Sát khí giống như từ hàng ngàn hàng vạn mũi kim bén nhọn, trực tiếp đâm vào tâm khảm của Metz.

Dường như sát khí khuếch tán mạnh mẽ ra ngoài, tản mát ra là những tia quang mang màu vàng nhạt, sắc bén quấn chặt quanh người Metz, Long Vũ nói:

- Người cho rằng có thêm bốn người nữa thì có thể đối đầu với ta sao?

Metz nói:

- Cám ơn người đã cho ta biết, vũ nội còn có nơi tốt như thế này. Nói thật, ta rất thích nơi đây...

- Người đang uy hiếp ta sao?

Long Vũ nổi giận nói:

- Nếu ta muốn, ta có thể giết người ngay lập tức!

Nói xong, toàn thân hắn tỏa ra cỗ sát khí cường đại.

Toàn thân Metz chấn động, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ, thân mình xụi lơ trên mặt đất, toàn thân hơi co rút lại.

Bốn gã hắc y đứng phía sau nhất thời khản trương. Một tên trong đám ôm Metz lên, âm thanh lạnh lùng nói:

- Các hạ tốt nhất không nên làm bị thương Chủ thần không gian, Nếu không sẽ đem lại chiến tranh cho hai mảnh tinh vực.

- Còn muốn chạy?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Các người tốt nhất lưu lại... Ta còn có điều muốn hỏi.

Nói xong, tay trái xuất quyền, hướng tới người nọ tấn công. Cuồng phong mãnh liệt từ quyền kinh xuất ra, đem tên đứng trước mặt đánh bắn ra xa. Đúng lúc này, tay trái Long Vũ lại một lần nữa xuất quyền. Hương lồng ngực tên kia mà tấn công.

Tình huống lâm vào thế ngàn cân treo sợi tóc. Ba người đứng trước mặt Long Vũ, ngăn cản một quyền trí mạng của Long Vũ.

Chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng, một tiếng nổ lớn vang lên. Quyền kinh mạnh mẽ xuất ra từ tay trái của Long Vũ đã đánh trúng một người. Người nọ toàn thân như bị điện giật, biểu tình trên khuôn mặt vặn vẹo, cực kỳ khó coi. Không tự chủ được mà vọt về phía sau.

Sau khi dùng một quyền đánh lui hắc y nhân. Khuôn mặt Long Vũ biểu hiện lãnh khốc, xuất ra Thiên Sư pháp kiếm, trầm giọng nói với mấy người còn lại:

- Nói cho ta biết, làm sao các người có thể đến được vũ nội? Các người đến đây với mục đích gì?

Long Vũ vừa nói xong, thân hình đột ngột bay lên cao, kiếm quang lóe lên như chớp giật, hướng đến hắc y nhân bị thương mà tấn công.

Mới ăn một quyền của Long Vũ, khí tức trong cơ thể nhộn nhào, lực lượng tán loạn, khí huyết chảy ngược. Hiện tại thấy Long Vũ như ma thần, lại một lần nữa tấn công, khí thế mạnh mẽ vô cùng, kiếm quang hướng tới vùng bụng của mình tấn công, điên cuồng mạnh mẽ. Hắc y nhân cắn răng, cố huy động lực lượng còn lại trong cơ thể, hai tay xuất trảo, hướng tới Long Vũ điên cuồng phản kích. Hy vọng có thể dùng cách này để bức lui Long Vũ, thoát khỏi đòn tấn công của hắn.

Ánh mắt người nọ không dám lơ là. Nụ cười trên mặt Long Vũ càng thêm quỷ dị, không thềm để ý tới công kích trước mắt. Thiên Sư pháp kiếm gia tăng tốc độ tấn công. Chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng, một tiếng kinh khí nổ mạnh, ngân dài trong không trung. Long Vũ biết rõ, Thiên Sư pháp kiếm tấn công trúng mục tiêu, không nhầm lẫn, đánh trúng cương trảo của tên hắc y. Sau tiếng nổ lớn, tên hắc y phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế, thẩm thiết rên lên. Máu tươi chảy như suối, thân hình bay vút lên cao.

Nhìn thấy đồng bọn chết thảm, hai gã hắc y còn lại lập tức nhắm hướng Long Vũ mà vọt tới.

Dường như đồng bọn gặp nạn cũng không làm cho bọn chúng sợ hãi.

Long Vũ thấy vậy, trong lòng nhận định, đám người này thấy chết không sờn, cảm thấy thán phục đám hắc y nhân này. Đối với hai gã hắc y nhân vọt tới trước mặt mình, trầm giọng quát:

- Không muốn chết thì hãy rút ngay cho ta.

Long Vũ vừa nói xong, đòn tấn công của hai người đã đến trước mặt. Hắc y nhân không lui bước, ngược lại, tấn công càng thêm dũng mãnh. Tay phải của hai người hóa thành cương trảo, hướng tới Long Vũ mà tấn công. Cả hai đều hướng tới Long Vũ mà chém tới.

Nhìn thấy tình huống này, Long Vũ tức giận quát lớn:

- Các người đã không có chừng mực, muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho các người...

Long Vũ vừa nói xong, công kích của hai người đã tới gần.

Metz không hề lộ ra biểu hiện kinh hoảng, ngược lại giống như hứng thú nhìn Long Vũ giết chết thuộc hạ của mình.

Hai tiếng kêu thẩm thiết dường như vang lên cùng lúc. Bàn tay phải của hai tên này đều bị đánh gãy, trước ngực còn có một vết thương, máu tươi đang chậm rãi chảy ra từ miệng vết thương.

Không đợi hai tên này tắt thở, Long Vũ lập tức bay lên cao, hướng tới vị trí Metz đang đứng phí thân tới. Ngay khi vừa rơi xuống vị trí của Metz, hắc y nhân còn lại hướng Long Vũ tấn công.

- Tránh ra.

Long Vũ khẽ quát một tiếng, Thiên sư pháp kiếm đục một lỗ trên ngực tên này, tấn công vào trái tim hắn.

Metz lạnh lùng nhìn thấy thuộc hạ của mình toàn bộ chết trận, không nói một lời.

Long Vũ đi đến trước mặt, hừ lạnh nói:

- Người quả thực là kẻ máu lạnh mà.

- Là sao?

Khóe miệng Metz lộ ra vẻ tươi cười:

- Người là người giết, dựa vào cái gì nói ta kẻ máu lạnh?

- Nhưng là bọn hắn là thuộc hạ của người.

Long Vũ nói.

- Giết rất hay!

Metz cười nói:

- Ta rất thích nơi này, không thích bên cạnh mình có những cái đuôi lẻo đẻo theo sau!

- Cho nên người muốn mượn dao giết người?

Long Vũ hỏi.

Metz nhún vai, tỏ vẻ hiển nhiên nói:

- Nhìn từ một góc độ nào đó thì có thể cho là như vậy.

- Bây giờ người có thể trả lời vấn đề của ta rồi!

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Nếu câu trả lời của người không làm ta hài lòng, ta sẽ cho người đi theo đám thuộc hạ của mình.

- Người muốn giết ta?

Metz phong tình vạn chủng nhìn Long Vũ liếc mắt một cái, nói:

- Người không biết thương hoa tiếc ngọc hay sao? Haha! Đúng rồi, ta quên mất, bên cạnh người có hai vị mỹ nữ làm người ta ghen tị. Mà hình như đâu chỉ hai người. Nam nhân giống như người, chắc chắn bên cạnh sẽ có rất nhiều nữ nhân.

Sau khi nói xong, Metz tiếp tục cười nói:

- Người yên tâm, ta sẽ trả lời cho người. Ta thông qua khí tức của người mà tìm tới!

- Các người cũng có phi thuyền?

Long Vũ tò mò hỏi.

- Không có!

Metz thản nhiên nói:

- Ta là chủ thần của hắc ám tinh vực không gian. Thứ ta am hiểu nhất chính là năng lượng không gian, cho nên đoạn lộ trình này không làm khó được ta.

- Người tới đây làm gì? Cơ bản người không phải là đối thủ của ta. Nếu ta muốn có thể giết chết người ngay bây giờ.

Long Vũ khinh thường nói.

- Ta biết.

Metz cười duyên một tiếng, nói:

- Ta thông qua khí tức của người để tìm đến, chỉ là tò mò thôi, hoàn toàn không có ý đồ gì khác. Sau khi đến đây ta cảm thấy thích nơi này. Ta hy vọng người có thể làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn ta đi dạo chơi khắp nơi.

Long Vũ hít sâu một hơi nói:

- Là người cố tình xuất ra khí tức dẫn dụ ta tới, sau đó gọi bốn tên tùy tùng của người ra. Chẳng lẽ là bọn chúng giám sát người? Nếu không phải vậy thì người sẽ không cần phải mượn tay ta để giết chết bọn chúng.

- Sai rồi!

Metz cười nói:

- Bọn chúng đúng là thuộc hạ của ta. Nhưng ta cảm thấy bọn chúng làm vướng tay vướng chân. Mượn tay người giết người hoàn toàn là vì do ta không hạ thủ được.

- Độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Long Vũ cảm khái nói.

- Long Vũ tiên sinh, ta hy vọng giữa chúng ta sẽ có quan hệ hợp tác.

Trong mắt Metz hiện lên một tia giao hoạt:

- Lần trước ta đã chiếm lấy phi thuyền của các người, ta nghĩ chắc chắn các người muốn cải thiện tính năng của bước nhảy không gian đúng không? Ta không hiểu về khoa học kỹ thuật nhưng lại có hiểu biết về năng lượng không gian. Thế nào? Nếu đối với ta tử tế một chút, ta sẽ đem toàn bộ kiến thức mà nói cho các người biết.

356. Chương 19: Người Xâm Lấn

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Người đang tự giới thiệu mình đây à?

- Người có thể lý giải như vậy. Ta không có ý kiến.

Metz khẽ cười một tiếng nói:

- Người cường đại hơn ta, muốn được người ưu ái đương phải phải có giá trị lợi dụng.

- Tốt, nói rất đúng.

Long Vũ cười nói:

-

Metz, nhìn sơ qua thấy người rất thông minh.

Metz tự nhiên hiểu được tâm tư của Long Vũ, cười nói:

- Vũ ngoại khác vũ nội. Các người chia thành Tam Giới và Thiên Ngoại Thiên và năm Phương Thiên Địa. Còn chúng ta chia thành vô số tinh vực.

- Vô số?

Long Vũ hơi kinh hãi, hỏi:

- Ý của người là có rất nhiều tinh vực chủ thần như người ở vũ ngoại?

- Đương nhiên.

Metz giương mắt nói:

- Không chỉ có nhiều hơn mà mà mạnh hơn ta có vô số người. Ít ai như ta, một mình khổng chế nhiều tỉnh vực. Trên thực tế chính là một gia tộc. Loại gia tộc rất khổng lồ.

Long Vũ nhăn trán một chút, suy nghĩ rồi nói:

- Trước kia các người biết có tồn tại của vũ nội chứ?

- đương nhiên.

Metz đột nhiên cười nói:

- Long Vũ, chuyện này ta cũng không sợ nói cho người biết. Tu La tinh vực gia tộc Pajero từ trước tới này đều muốn xâm lấn vũ nội, đem vũ nội làm thuộc địa của họ. Gia tộc Pajero lấy khoa học kỹ thuật là hướng phát triển chính của họ. Mấy năm nay, họ đã kiến tạo rất nhiều chiến hạm vũ trụ. Lúc trước ta vô ý nghe bọn họ nói là đã chuẩn bị kế hoạch rất kỹ. Không bao lâu sẽ tấn công vũ nội.

Metz, sắc mặt Long Vũ phát lạnh:

- Người nói thật?

- đương nhiên.

Metz chỉnh sắc nói:

- Chuyện này vốn là bí mật. Vốn là chủ thần khác không biết. tuy ta không thể nói ra việc này nhưng vì ta thích chỗ này. Đồng thời cũng vì thể hiện thành ý của mình với người. Long Vũ, nói thật là ta đã thấy chiến hạm của các người. Nếu đem so với chiến hạm của gia tộc Pajero thì tiên tiến hơn rất nhiều. Đúng rồi, người có bao nhiêu chiếc như vậy ?

Metz suy nghĩ một lần rồi nói:

- Nếu các người có một trăm chiếc như vậy thì gia tộc Pajero chỉ là một cái đinh mục.

Long Vũ suýt nữa té. Một trăm chiếc chiếc? Hiện giờ gom mười chiếc còn không có. Một con thuyền như vậy đã hao phí biết bao tâm huyết của La Lâm.

Long Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Đối phương có bao nhiêu chiến hạm?

- Mười vạn chiếc.

Metz nói:

- Gia tộc Pajero là một gia tộc rất khổng lồ. Bọn họ khổng chế tinh vực to hơn hắc ám tinh vực của ta một trăm lần. Tài nguyên phong phú, dân cư đông đúc. Đây là một trong những gia tộc cường đại nhất vũ ngoại. Đồng thời cũng là gia tộc có dã tâm nhất. Họ thích nhất là chiến tranh. Đúng rồi. Người đã trả lời của hỏi của ta đâu ?

- Chỉ có một chiếc.

Ngừng một chút, Long Vũ ăn ngay nói thật:

- Chúng ta chỉ có một chiếc chiến hạm.

Lời này vừa ra, Metz sững sốt một chút. Im lặng một lúc, nàng nhìn Long Vũ một cách kỳ lạ:

- Người nói giỡn à?

- Là thật.

Long Vũ trầm giọng nói.

Thanh âm Metz lập tức đề cao:

- Bị kịch. Long Vũ, xem ra vũ nội bị kịch rồi. Chỉ có một chiếc chiến hạm tiên tiến thì làm được gì. Vô pháp chống lại sự xâm lược của gia tộc Pajero. Xem ra cuộc sống của ta ở đây không lâu dài rồi. Hãy quên đi đề nghị của ta, mang theo người thân lên chiếc chiến hạm rồi rời đi đi.

- Hừ.

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Ý của người là, chúng ta nhất định không phải là đối thủ của gia tộc Pajero?

- Chẳng lẽ người cảm thấy có thể?

Metz cười khinh thường:

- Ta nói thật. Ở gia tộc Pajero, người có lực lượng tương đương ta có khoảng hai mươi người. Đương nhiên, đó không phải mấu chốt. Chuyện chính là bọn họ có ưu thế chiến hạm. Hơn mười vạn chiếc, căn bản các người không thể chống cự. Hơn nữa khi chiến tranh bắt đầu, các gia tộc tinh vực khác cũng không bàng quan. Bọn họ sẽ nhân cơ hội khởi binh, phân chia vũ nội.

- Các người đều có ý nghĩ như vậy sao?

Long Vũ khẽ cười nói.

- Ha ha.

Metz cười nói:

- Nói thật. Nếu trước kia ta thật có ý nghĩa như vậy. Chẳng qua hiện ta đã nghĩ lại. Bởi vì ta thích thế giới này, ta không nghĩ sẽ biến nó thành Tu La địa ngục.

- Không quản nói thế nào. Ta muốn cảm ơn sự nhắc nhở của người.

Long Vũ cắn răng nói:

- Người yên tâm đi. Vũ nội sẽ không có việc gì.

Long Vũ nói tiếp:

- Vũ nội có hàng tỉ sinh linh yêu thương hoà bình. Chẳng qua chúng ta cũng chẳng e ngại mấy kẻ xâm lược. Nếu người nói cái gì Tu La tinh vực gia tộc Pajero thật sự sẽ đến. Chúng ta sẽ cho họ một bài học không thể quên. Chúng ta tuyệt đối không chào đón kẻ xâm lược.

Ngừng một chút, Long Vũ hỏi:

- Các người lý giải sức chiến đấu của vũ nội như thế nào?

- Không rõ ràng.

Metz nói, suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Chúng ta chỉ biết khoa học kỹ thuật ở vũ nội rất lạc hậu. Nói thật, lúc trước chứng kiến chiến hạm của các người. Ta rất khiếp sợ.

- Các người cảm thấy khoa học kỹ thuật là nhân tố quyết định chiến thắng?

Long Vũ hỏi.

- Tất nhiên.

Metz nói:

- Căn cứ vào kinh nghiệm của chúng ta. Khoa học kỹ thuật đã thành lực lượng chủ đạo của vũ trụ. Hơn nữa, tác chiến đại quy mô cũng cần hợp tác đoàn đội, phải vận dụng được chiến thuật. Nói chung sức mạnh của một người chẳng làm nên trò mèo gì cả.

- Có ý gì?

Long Vũ hỏi.

- Ta nghĩ người nên biết.

Metz nói :

- Tuy người rất mạnh. Tuy rằng ta không biết tốt cùng người mạnh bao nhiêu. Nhưng ta biết, dù là tộc trưởng của gia tộc Pajero cũng không thắng được người. Nhưng hẳn sẽ không đơn đả độc đấu.

Nói tới đây, Metz trầm giọng nói:

- Hiện tại chuyện người có thể làm là đem toàn bộ người thân rời khỏi đây.

- Đương nhiên, người nên mang theo ta chơi mấy ngày. Ta cũng có mấy cái để nói với người.

Metz cười nói.

Long Vũ khinh thường nói:

- Vốn ta lên kế hoạch mang theo phi thuyền để dạo chơi. Nghe người nói vậy, kế hoạch dạo chơi của ta sẽ đình chỉ vậy. Ta muốn nhìn các gia tộc Pajero này có bao nhiêu lợi hại. Ta tiên đoán là bọn họ sẽ xâm lược thất bại.

- Người rất tự tin.

Metz nói :

- Nói thật, ta rất ngưỡng thức sự tự tin cùng dũng khí của người. Chẳng qua ta muốn nhắc nhở người một câu. Dũng khí là một chuyện. Nhưng người cũng không thay đổi được việc vũ nội bị nô dịch.

- Người dám đánh cuộc với ta không?

Long Vũ đột nhiên nói.

- Đánh cuộc?

Metz hứng thú hỏi:

- Đồ cái gì?

Long Vũ suy nghĩ một chút, nói:

- Ta đồ là gia tộc Pajero khi tiến công vũ nội sẽ thất bại. Nếu ta thắng, người làm nô bộc của ta. Nếu ta thua, ta làm nô bộc của người.

357. Chương 20: Đánh Cuộc

Khi thấy bộ dáng tự tin của Long Vũ. Metz đột nhiên có chút lo lắng. Nàng thậm chí không dám đánh cuộc cùng Long Vũ. Bất quá cẩn thận giấu lại thế lực của Gia tộc Pajero. Metz cảm thấy mình lo lắng quá mức.

- Như thế nào? Người sợ?

Long Vũ cố ý chen vào hỏi.

- Ta có gì phải sợ.

Metz hừ nhẹ một tiếng nói :

- Long Vũ, không phải ta hạ thấp người. Nhưng thế lực gia tộc Pajero căn bản người không thể tưởng tượng được.

- Hãy thôi làm nhảm đi, đánh cuộc này người có dám nhận?

Long Vũ ra giọng xem thường.

Metz thoáng do dự, nói:

- Được rồi, ta nhận...

- Vậy mới được chứ!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Cả hai chúng ta cùng phát xuống lời thề.

- Được rồi.

Metz đáp một tiếng:

- Ta có thể tiên đoán. Tương lai người sẽ thành nô lệ của ta. Yên tâm đi, ta sẽ không tra tấn. Ta sẽ cho người sống không bằng chết. Không hơn.

Long vũ cười nhạt, nói :

- Rồi người sẽ biết.

Ngừng lại, Long Vũ hỏi:

- Ta còn có việc nên không thể giúp người. Ý người thế nào? Định tiếp tục đi cùng ta hay tự mình ngao du?

- Đương nhiên là đi với người rồi.

Metz cười nói ;

- Người cũng không thể tá ma giết lừa, dù sao ta cũng đã tiết lộ cho người nhiều bí mật như vậy, người không cảm tạ thì chí ít cũng phải dắt ta đi dạo chơi chứ. Tốt xấu gì ta cũng là khách nhân.

- Người có thể đi theo ta.

Long Vũ nghiêm túc nói:

- Nhớ kỹ, không cần giở trò gì cả. Nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người.

Metz hé lộ một nụ cười khó hiểu, nói :

- Ta đã thay đổi chủ ý. Ta sẽ ngao du giang hồ một mình, đ theo người chẳng có gì hay ho.

- Tùy tiện.

Long Vũ nói:

- Nhớ kỹ, không được gây chuyện ồn ào. Nếu không người sẽ chết rất khó coi.

- Người làm gì ác vậy. Lúc trước cũng không nói với ta chuyện này.

Metz hồi hận nói.

Long Vũ nói:

- Bình sinh ta chẳng thích chuyện phiền hà, rắc rối nhưng không phải vì thế mà sợ các người. Nếu bọn ngoại lai các người có ý định xâm lược chúng ta thì các người sẽ không tránh khỏi họa diệt thân.

Long Vũ cười nói:

- Kế hoạch của các người làm cho ta hiểu ra một đạo lý, ta cũng đã có ý định lập ra một thuộc địa Tinh Vực. Chung quy, đây là một ý không tồi. Ý người thế nào?

Metz cười khẩy:

- Không thể nào, đừng mơ tưởng đến việc chống cự lại.

- Vậy phải thế nào?

Long Vũ nói:

- Kẻ địch hại ta, ta phải bắt chúng trả lại gấp trăm lần. Metz, người chờ xem, ngoài người ra sẽ có rất nhiều người Tinh Vực phải làm nô lệ của ta.

- Người thật là ngông cuồng.

Long Vũ nhếch mép:

- Không phải do ta, mà chính các người đã gợi ý.
- Chúc người may mắn.

Metz lên giọng.

- Mong là người sẽ vui.

Long Vũ mỉa mai:

- Nha đầu này, ta nhắc nhở người một câu. Ở đây, cái gì cũng phải dùng tiền, Người tốt nhất dùng hai tay của mình đi kiếm tiền đi. Ta không hy vọng người ở đây đại náo, đi trộm vặt. Cái này rất không phù hợp với thân phận của người. Đúng không?
- Không đến lượt người nhắc nhở.

Metz nở nụ cười duyên và nói :

- Sẽ có mấy thằng đại gái cho ta tiền.

Long Vũ nhún nhún vai:

- Lợi thế của nữ nhi.
- Người nói sai rồi.

Metz lên giọng :

- Là mỹ nữ xinh đẹp, không phải nữ nhi nào cũng đều được đàn ông các người xem trọng. Mà ta đây chính là mỹ nữ.

Long Vũ cười đều :

- Người mà là nô lệ của ta, ta sẽ cho người sống không bằng chết.
- Ta nhớ lời này của người .

Metz không tỏ ra yếu thế :

- Ta mà thắng cuộc. Ta cũng sẽ đối xử với người như vậy.
- Cáo từ.

Long Vũ không muốn tiếp tục dây dưa. Hắn định mau chóng đem chuyện vũ ngoại muốn xâm lược nói với mọi người. Mà Huyết Anh Đại Đế bên kia cũng phải mau chóng định ra một kế hoạch rõ ràng. Nếu không sẽ không thể chống cự.

- Chào

Metz xoay bước nói:

- Chúc ngon giấc.

Long Vũ chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi ko nói gì thêm.

.....
.....

Sau khi về đến Huyền Môn, Long Vũ triệu tập mọi người rồi đem lời của Metz kể lại ngọn ngành. Mọi người nhìn nhau bàn luận để đưa ra quyết định.

Đồng thời, Long Vũ ý định về Thiên Ngoại Thiên để cùng Huyết Anh Đại Đế bàn bạc kỹ lưỡng.

Đối phó vũ ngoại Tu La tinh vực nhất định không thể thiếu quân lực. Nhất là ngày mai, đại quân người máy, đại quân cải tạo gen . Bọn chúng nắm giữ khoa học kỹ thuật quân sự. Đối phó với đại quân Tu La Tinh vực sẽ góp công rất lớn.

Ở đây, trừ La Lâm, mọi người đều không có kinh nghiệm tác chiến vũ trụ quy mô lớn.

Nghe xong lời Long Vũ nói, hầu hết mọi người nghe có vẻ như nói nhảm mà thôi.

Đương nhiên cho dù cảm thấy có chút khó hiểu nhưng bọn họ vẫn tin tưởng lời của Long Vũ.

Long Vũ ở Huyền Môn, thậm chí cả vũ nội, cũng đã hoàn toàn xứng đáng chí tôn. Không quản hấn nói cái gì, sẽ chẳng ai hoài nghi.

Hiện tại mấu chốt của vấn đề thế nào, đánh tới vũ ngoại chống lại cuộc chiến xâm lược.

Mắt thấy bốn phía lộn xộn một mảng. Long Vũ phát tay bảo mọi người im lặng. Hấn hạ xuống, nói với La Lâm:

- La Lâm, chuyện này phải nhờ em rồi. Như vậy đi, em hãy giả lập lại tính cảnh chiến tranh chiến hạm. Giảng giải cẩn thận với mọi người. Ít nhất, phải cho bọn họ biết tình huống trước.

- Không thành vấn đề.

Trong kho tài liệu của La Lâm, có rất nhiều tư liệu về các đại trạm không gian vũ trụ ở các kỷ nguyên khác nhau. Được Long Vũ đề nghị, nàng vội vàng đem những tư liệu ra chiếu mô phỏng rồi tập trung giảng giải mọi người.

Không ai dám thờ ơ mà lắng nghe rất cẩn thận.

Long Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Hấn làm lại gần Đường Hương Hương, thấp giọng nói:

- Hương Hương. Chuyện lớn sắp xảy ra, anh muốn em phải chuẩn bị tâm lý.

- Vâng, em biết.

Đường Hương Hương rảo bước nhẹ nhàng, bước tới trước ngực hấn, nói:

- Anh yên tâm, em sẽ cố hết sức để bảo vệ thế giới sự thật.

- Anh muốn đi Huyền Cảnh, Tiên Cảnh, Thiên Ngoại Thiên để liên lạc. Lúc anh đi vắng, sự an nguy của thế giới nhờ vả vào em.

Long Vũ trầm giọng nói.

- Em biết rồi.

Đường Hương Hương ngẩng lên nhìn rồi hôn hấn.

Long Vũ mềm lòng, khẽ chạm tay vào lưng Hương Hương xoa nhẹ và nói:

- Hương Hương, chờ anh, chờ khi anh trở lại sẽ báo đáp em.

- Đi chết đi.

Đường Hương Hương hờn dỗi một tiếng, nói:

- Lúc đó anh lấy gì mà báo đáp?

Long Vũ ôm nàng vào lòng, cắn nhẹ vào tai nàng, trầm giọng thì thầm vài câu, làm Đường Hương Hương một phen đỏ mặt. Bất chợt, cảm xúc dâng trào đầy mong đợi:

- Một lời đã định.

- Okie, nói là làm.

Long Vũ nói xong câu liền lên đường.

.....

.....

Lệnh chủ Phương Thiên Địa Huyền Cảnh. Hắc Thiên Ma Thần, Thiên Âm đều ở Huyền Môn. Long Vũ liền thông báo Cửu Huyền Nhân Hoàng, Kim Phật cùng Long Hoàng.

Ba người nghe vậy, cực kỳ hoảng sợ.

Mặt Long Hoàng lộ ra vẻ khó khăn:

- Tiểu Vũ, việc này làm sao bây giờ? Người cũng biết. Chúng ta không có kinh nghiệm tác chiến cùng chiến hạm. Tuy rằng chúng ta cũng từng nghe Thiên Hậu nói qua về một chút ít khoa kỹ, hiểu một chút về khoa học kỹ thuật. Nhưng đồ chơi chiến hạm kia thì chúng ta chưa từng gặp qua.

- Đúng vậy.

Bồ Đề Kim Phật trầm giọng tuyên một tiếng a- di- đà phật nói:

- Chỉ còn cách đánh chiến, chúng ta Đại Thế Giới đương nhiên sẽ không lùi bước khỏi. Vị trí chỉ huy, ta còn phải xem người tới gánh vác trách nhiệm.

Cửu Huyền Nhân Hoàng nhân cơ hội nói:

- Chúng ta tất cả nghe theo người. Người nói chúng ta làm như thế nào, chúng ta liền làm như thế đó.

Lời vừa dứt, mọi người liền hòa theo.

Long Vũ nghe vậy, cũng không chối từ :

- Vì sự thể quan trọng, ta đương nhiên sẽ dẫn dắt mọi người chống lại quân xâm lược, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Nói tới đây, Long Vũ tiếp:

- Các vị nhất định phải huy động tất cả mọi người, Phàm là tham chiến, không thể thiếu việc động viên mọi người đứng dậy. Bên kẻ thù có nhiều chiến hạm to lớn, chúng ta có bao nhiêu người thì dùng hết bấy nhiêu.

- Yên tâm, ta sẽ huy động mọi người cùng tham chiến.

Long Hoàng nói

- Không được.

Long Vũ mặt hơi âu lo:

- Vì việc quan trọng, mọi người cũng không thể chỉ giả vờ theo ta. Ta không cần biết lý do là gì, cũng chẳng quan tâm các người nghĩ thế nào. Tóm lại, hãy nhớ kỹ lời ta. Hãy huy động mọi người cùng tham chiến.

- Cơm không lành thì canh chẳng ngọt.

Long Vũ nói:

- Các người trong lòng có toan tính, ta đều nắm rõ. Nhưng các người phải hiểu rằng, nếu chúng ta thua trận, tương lai của các người cũng không may mắn mà thoát khỏi đâu.

- Ta đã nói đến thế, nên làm như thế nào các người hãy suy nghĩ đi.

Long Vũ nói xong thì xoay người rời khỏi.

Đi vài bước hần đột nhiên nói:

- La Lâm đang ở Huyền Môn giảng giải các tình huống vũ trụ chiến, nếu người có hứng thú, hãy đến đó nghe một chút đi.

Dứt lời, chẳng thấy Long Vũ đâu nữa.

Ba người Long Hoàng, Bồ Đề Kim Phật, Cửu Huyền Nhân Hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Long Hoàng cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng :

- Xem ra tình hình bây giờ thật phiền phức.

- Đúng vậy.

Cửu Huyền Nhân Hoàng nói:

- Trước kia chúng ta cũng từng nghe qua một chút về tình hình vũ ngoại, chỉ là không nghĩ tới, người ta đã muốn có thể dùng chiến hạm khoảng cách dài lặn lội đến xâm lấn chúng ta.

- A Di Đà Phật.

Bồ Đề Kim Phật, nói:

- Xem ra lúc này đây, chúng ta thật sự cũng đã không thể có bất kỳ ý nghĩ tư lợi. Long Vũ có nói rồi, “Cơm không lành thì canh chẳng ngọt”. Hai vị, ta đã quyết định, toàn bộ thành viên của Đại Thế Giới sẽ tham chiến, hai người thì sao?

Cửu Huyền Nhân Hoàng nói :

- Đều đến nước này rồi, chúng ta nào dám tàng tư.

Long Hoàng cũng ngỏ lời:

- Hiện tại ta phải về huy động chiến đấu. Xong rồi ta sẽ đến Huyền Môn gặp La Lâm để thỉnh giáo, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

- Phân công nhau hành động đi.

Cửu Huyền Nhân Hoàng đề nghị:

- Trước tiên chúng ta động viên chiến đấu, sau đó chúng ta cùng đi.

.....

.....

Long Vũ đi vào Tiên Cảnh, cũng không thấy Tây Vương Mẫu. Người tiếp đãi hẳn là Thất công chúa. Trải qua nhiều chuyện như vậy, Thất công chúa đã có thể một mình đảm đương mọi việc. Dù Tây Vương Mẫu đi vắng, nàng cũng có thể nắm Tiên Cảnh trong tay. Dem công việc Tiên Cảnh hoàn toàn xử lý gọn gàng.

- Long Vũ ca ca, sao anh lại tới đây? Có phải nghĩ tới em hay không?

Thất công chúa thấy Long Vũ, trong lòng có chút kích động. Nàng nhiệt tình nhào vào lòng nam nhân, cười nói:

- Người ta cũng nhớ anh. Tối hôm qua còn nằm mơ gặp anh, không nghĩ tới hôm nay liền gặp.

Long Vũ cười rồi nắm vào eo Thất công chúa, sau đó cẩn nhẹ lên vành tai, ôn tồn nói:

- Đúng vậy đó, anh chính là nhớ em. Đúng rồi, tây Vương Mẫu đi đâu?

Thất công chúa gần một tiếng:

- Anh đó, ôm em lý nào còn muốn nữ nhân khác.

- Cái gì mà nữ nhân khác?

Long Vũ khẽ cười nói:

- Tây vương Mẫu là mẹ của em mà.

- Thì sao?

Thất công chúa cười nói:

- Trước mặt anh thì bọn em là tỷ muội nhưng tình yêu thì không thể chia đôi sao?

Nói xong, Thất công chúa vươn ôm lấy phần thân dưới

của Long Vũ rồi hỏi:

- Long Vũ ca ca, anh nói thật cho em nghe, rốt cuộc là có làm sao?

- Em thật là ngày càng thông minh

Long Vũ cười nói :

- Vì có gì mà không thể nói là anh đến thăm em.

- Cắt.

Thất công chúa nhẹ nhàng nói:

- Anh chủ động đến thăm em? Trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, bên cạnh anh có nhiều cô nương xinh đẹp vậy, sao lại nghĩ đến em chứ?

Dứt lời, khóe mắt Thất công chúa gợn lên giọt nước mắt.

Long Vũ nói xong, thoát đầu toan bước đi, nhưng thấy vậy là không được nên hấn đột ngột ôm lấy cô, đem đến bên giường. Rồi liền cởi áo ngoài của nàng ra, hai tay đặt nhẹ trên ngực thiếu nữ.

- Anh thật là hư, chẳng phải anh muốn chặn miệng của em lại sao?

Thất công chúa cười nói.

Long Vũ mỉm cười lấy tay vuốt chóp mũi cao của nàng nói:

- Nói cho em biết, anh tới Tiên Cảnh thật có chút việc. Em đó, đừng có ngày ngày miên man suy nghĩ, anh hận không thể mỗi ngày tới Thiên Đô với em. Em chờ một chút, khi bắt đầu kế hoạch du lịch, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Nghe được lời ngọt ngào từ hấn, một tình cảm từ đáy lòng chậm rãi tuôn trào.

Thất công chúa ngẩng đầu hỏi:

- Rốt cuộc là đại sự gì?

- Lại nhắc đến. Anh dù muốn làm gì cũng phải cho Thất công chúa của anh ăn uống no say, thư thả rồi nói sau. Dù sao cũng không gấp lắm mà.

Thất công chúa khẽ một tiếng chủ động ôm Long Vũ để thân thể mơn mớn của mình chạm vào cơ thể của Long Vũ. Không biết vì cái gì, cứ mỗi khi ở cùng hấn, Thất công chúa đều có cảm giác rất an toàn.

Hai người thân mật một hồi, Long Vũ không ngừng dùng tay mân mê những chỗ nhạy cảm, làm Thất công chúa thở gấp gấp. Nàng có vẻ không chịu được.

- Em thấy hay là để anh nói trước đi.

Công chúa nhẹ nhàng đẩy Long Vũ ra, vuốt lại mái tóc, thấp giọng nói:

- Em cảm giác anh đang có đại sự, anh không nói, em không nõ....

Long Vũ chợt cười:

- Không cần gấp vậy đâu, chút nữa anh nhất định sẽ nói. Trời có sập xuống không phải còn anh đây sao?

Thất công chúa nói:

- Long Vũ ca ca, anh thật tốt.

Công chúa ôm chặt long vũ, trong đôi mắt xinh đẹp, lệ tràn ra, trong suốt :

- Long Vũ ca ca, em yêu anh.

Nói xong hai tay nàng từ sau ôm lấy cổ Long Vũ. Ngực hơi mấp máy để hấn được tận hưởng sự mềm mại của người đẹp.

Ngay lúc đó, Long Vũ đang quá mải mê tận hưởng hương vị ngọt ngào từ Thất công chúa, tay Thất công chúa chậm rãi hướng xuống, tóm chặt lấy cây gậy nóng hổi của hắn. Nàng quá phấn khích theo bản năng, bàn tay cứ vuốt ve khiêu khích Long Vũ.

- Long Vũ ca ca, anh không vui sao?

Thất công chúa thở hổn hển, nhẹ tay vuốt vuốt, nàng đã rất muốn cùng hắn hợp thể.

Nhìn bộ dạng Thất công chúa như thế, Long Vũ rất muốn được cảm nhận thân thể ấm áp, mềm mại, hắn cười hắc hắc:

- Dương nhiên là anh thích.

Thất công chúa đã chạm được đến đỉnh cảm xúc của Long Vũ, khuôn mặt tức thì đỏ bừng. Trong phòng trở nên im lặng, hai người đều ửng hồng má, tim đập nhanh lao vào nhau.

Bàn tay Long Vũ nắm ở eo Thất công chúa, đồng thời, thân thể hắn hơi chồm lên. Lúc này không có một tiếng động, thân thể hai người dính sát vào nhau. Hơi thở của Thất công chúa rối loạn. Nàng đã cảm thấy cái nơi nóng bỏng giữa hai chân của nam nhân. Bàn tay nhỏ của nàng trườn qua, nắm lấy vật đó, bắt đầu khuấy động.

Cổ họng Long Vũ lúc này phát ra một tiếng rên thoải mái. Hắn cảm giác được bàn tay nhỏ của Thất công chúa ướt át, một luồng điện xẹt qua. Giờ phút này, hắn không cam chịu yếu thế. Hai tay từ phía sau ôm lấy Thất công chúa, tùy ý vuốt ngọn núi đôi cao vút của nàng. Thất công chúa cũng không ngăn cản hắn xâm phạm. Trên mặt đã đỏ lên, nàng đã lâu chưa được thoải mái như vậy.

- Long Vũ ca ca... Em rất thích.

Thất công chúa tựa hồ có điểm ý loạn tình mê, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Khoẻ miệng Long Vũ lộ ra vẻ tươi cười, ôm lấy thân hình Thất công chúa, găt gao hôn lên miệng nhỏ của nàng. Thất công chúa chủ động đưa ra cái lưỡi non mềm của mình, cùng đầu lưỡi Long Vũ dây dưa một chỗ. Nàng thỉnh thoảng phát ra một tiếng rên nhỏ, hấp dẫn lòng người. Cánh tay nàng găt gao quấn lấy cổ Long Vũ, thân thể không khỏi vận vẹo.

Cảm thụ được sự quyến rũ nữ nhân, máu trên người Long Vũ không khỏi sôi trào lên, hai tay tăng lực, càng thêm dùng sức ôm chặt Thất công chúa, muốn nàng tan vào cơ thể mình.

Long Vũ cắn tai Thất công chúa, thở hơi nóng:

- Chúng ta làm nhé?

- Vâng.

Thân thể Thất công chúa khẽ rung lên, đồng ý đáp lại lời của Long Vũ.

Sau khi được nữ nhân đồng ý, Long Vũ đưa tay trái chậm rãi mơn trớn xuống nửa thân dưới của nàng, còn cách nội y kích thích làm cho nàng thở hổn hển.

Thất công chúa lúc này ánh mắt mê ly má hồng, mị nhãn như tơ e thẹn nói:

- Long Vũ ca ca, em nghĩ em muốn...

Long Vũ biết Thất Công chúa không còn chịu được nữa, đè nàng xuống giường, tách hai chân nàng ra rồi đâm vào.

Trong phòng nhất thời tiếng hoan ái không ngừng.

Sau khi cả hai hít sâu một hơi đều tận hưởng khoái cảm lên đỉnh, bàn tay to của Long Vũ bao phủ trên bờ mông căng tròn của nàng, để cho nàng hưởng thụ dư vị của tình yêu.

Sau hồi lâu, Long Vũ mở miệng nói:

- Tiểu Thất, vũ nội có đại phiền toái.

Nói xong Long Vũ liền không hề có bất kỳ giấu diếm, đem phiên phức vũ nội sắp gặp cẩn thận giảng giải cho Thất công chúa một lần.

Sau khi xong việc, Long Vũ nói:

- Chuyện tai nạn Vu Thần Ba Độ và rắc rối của Tam Giới. Tiên Cảnh đã gặp tổn thất rất lớn, thế lực giảm mạnh, sức chiến đấu không bằng ngày xưa. Bất quá lần này là chuyện vũ ngoại Tu La Tinh Vực xâm lấn. Không phải chuyện nhỏ, Tiên Cảnh phải toàn lực ứng phó.

Thất công chúa nghe vậy, liền hứa hẹn:

- Long Vũ ca ca, anh cứ yên tâm. Chúng ta nghe lời của anh. Anh nói thế nào thì làm vậy. Mẫu thân đi Côn Lôn sơn, phỏng chừng ba ngày nữa sẽ về. Chờ mẹ quay về thì em sẽ chuyển lời của anh. Mấy ngày nay, em sẽ tổng động viên.

- Ừ.

Long Vũ vỗ lên tuyết đồn của nàng vài cái, cười nói:

- Tiểu Thất, em đã có phong phạm của mẹ em. Anh tin tưởng em sẽ xử lý tốt việc này. Anh không thể ở lâu, anh còn phải đi Thiên Ngoại Thiên một chuyến. Lần này khi chiến tranh bắt đầu. Thiên Ngoại Thiên là tiên phong đối chiến với chủ lực của địch.

- A.

Thất công chúa phi thường luyến tiếc khi Long Vũ rời khỏi. Nhưng nàng cũng biết lớn nhỏ.

- Vâng, anh đi đi.

Thất công chúa buông cánh tay đang móc tại cổ nam nhân ra, ôn nhu nói:

- Long Vũ ca ca, em tin tưởng, vũ nội có anh lãnh đạo nhất định sẽ lấy được thắng lợi.

- Ha ha.

Long Vũ lại phát vài cái lên bàn tọa của Thất công chúa, nói :

- Cảm ơn lời em... Anh đi đây.

...

...

Bóng đêm dần dần bao phủ mặt đất, ánh trăng chậm rãi dâng lên, một chút bóng tối đuổi đi. Long Vũ đi suốt đêm, rốt cục đã tới Thiên Ngoại Thiên.

Sau khi đi vào cung điện của Huyết Anh Đại Đế, nữ đệ tử trực nhật dâng nước trà quả tử cho Long Vũ, Long Vũ nhất nhất mỉm cười tạ ơn. Nữ đệ tử ở đây đều cực kỳ dễ thương, nhất là ánh mắt hơi thẹn thùng làm cho lòng hắn rung động.

Nhưng nghĩ đến vũ nội đang gặp nguy cơ, Long Vũ trong lòng hơi hơi run sợ.

- Đại Đế lập tức sẽ tới.

Một vị tựa hồ là đầu lĩnh của đám nữ đệ tử thấy vẻ mặt lo lắng của Long Vũ, lên tiếng nói một câu.

Long Vũ mỉm cười, không nói gì.

Mười phút sau, Huyết Anh Đại Đế cùng Thiên Hậu hiện thân. Mấy nữ đệ tử tiếp đón Long Vũ nhanh chóng rời đi.

Sau khi đi vào, Huyết Anh Đại Đế tựa vào trên giường êm, nhíu mày, hỏi:

- Tiểu Vũ, không phải là lại xảy ra đại sự gì nữa sao?

Long Vũ nói :

- Đích thật là có một số việc muốn nói với các người.

Thiên Hậu trong lòng căng thẳng, hỏi:

- Chẳng lẽ Ti Ti lại gây rắc rối sao?

Trong mắt Huyết Anh Đại Đế hiện lên mỉm cười, mở miệng nói:

- Người xem người kia, chỉ biết quan tâm làm chỗ. Cho dù là Ti Ti gây rắc rối, người cảm thấy được Tiểu Vũ sẽ đi suốt đêm đến đây cùng chúng ta nói chuyện sao?

Nhìn vàng trán của Long Vũ động một chút ưu sầu, Thiên Hậu đã biết mình đã đoán sai. Quả nhiên, Long Vũ thở dài nói:

- Vũ nội lại có đại phiền toái.

Huyết Anh Đại Đế truy vấn:

- Uy hiếp của Thiên đạo cũng không thể chân chính tiêu trừ?

Ánh mắt Thiên Hậu bỗng nhiên nhìn chăm chăm Long Vũ nói:

- Hay là Ác Thần Cổ không được diệt trừ sạch sẽ?

Long Vũ mỉm cười nói:

- Hai vợ chồng các người thật biết nhiều thứ? Xem ra, chuyện này đối với các người ảnh hưởng vẫn còn lớn. Mà các người yên tâm, mấy thứ này không phải là vấn đề.

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên nhìn thấy hai mắt của hắn nói:

- Có kẻ thù bên ngoài xâm lấn?

- Đúng là như thế!

Long Vũ gật đầu xác nhận.

Huyết Anh Đại Đế liếc mắt nhìn Thiên Hậu luôn luôn trầm mặc một cái. Bỗng nhiên cười nói:

- Mấy ngày hôm trước, chúng ta còn nói qua chuyện này. Lúc ấy ta còn nói là chúng ta buồn lo vô cớ, kết quả... Ai...

Thiên Hậu hơi có một tia bất an ý hỏi:

- Là uy hiếp từ vũ ngoại sao?

Nàng tiếp tục nói:

- Mấy ngày trước, ta phát hiện có vài phi hành vật không rõ lai lịch tại phụ cận tinh vực Thiên Ngoại Thiên xuất hiện qua. Ta từng truy xét qua, nhưng đối phương hết sức giáo hoạt, truy tung vài lần đều thất bại.

Thiên Hậu nhìn Long Vũ nói:

- Tuy rằng truy tung thất bại, nhưng ta cơ bản có thể nhận định vũ khí bên kia là đến từ công nghệ cao của vũ ngoại.

Huyết Anh Đại Đế nhìn Long Vũ lạnh lùng nói:

- Tình huống rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng?

- Thập phần nghiêm trọng.

Long Vũ vẻ mặt lo lắng.

Kỳ thật biểu tình trên mặt của Long Vũ có hơn phân nửa là giả vờ, trong lòng vẫn duy trì bình tĩnh. Ngón út tay trái hơi ghé một cái, hắn nói:

- Đại chiến lần này, Thiên Ngoại Thiên là chủ lực. Ta hy vọng các người có thể chuẩn bị tâm lý.

Thiên Hậu trầm giọng nói:

- Người đem tình huống cụ thể nói đi.

Long Vũ ho hai tiếng, vẻ tươi cười một lần nữa hiện lên ở trên mặt, lập tức đem những tin tức biết được từ Metz, nhất nhất nói hết với hai người.

Sau khi nghe xong lời nói của Long Vũ, Huyết Anh Đại Đế đứng lên, biểu tình trên mặt cũng là từ từ ngưng trọng, trên nét mặt còn cất dấu một chút lo lắng.

Đột nhiên, Huyết Anh Đại Đế cười dài nhìn hấn:

- Tiểu Vũ, kỳ thật đây cũng là một lần cơ hội.

Long Vũ cố ý hỏi:

- Có ý tứ gì?

- Để ta nói!

Thiên hậu nói.

Huyết Anh Đại Đế liếc mắt nhìn Thiên Hậu một cái, Thiên Hậu mỉm cười, nói:

- Nếu vũ ngoại muốn xâm lấn chúng ta, chúng ta đây vì cái gì không thể xâm lược ngược lại.

Huyết Anh Đại Đế có vẻ rất là cao hứng, lập tức liền nói:

- Không gian sinh tồn vũ nội bây giờ là càng ngày càng nhỏ. Nếu chúng ta có thể xâm lược ngược lại, đối với hàng tỉ sinh linh trong vũ nội mà nói, đó là một đại hảo sự.

- Ai.

Long Vũ nghe vậy thở dài. Mặt nhăn lại. Hấn nhắm mắt dưỡng thần một chút, nói:

- Nói dễ hơn làm. Các người cũng biết. Chiến hạm của Gia tộc Pajero hơn mười vạn. Một khi khai chiến, những tinh vực khác gia nhập, có lẽ sẽ nhiều hơn. Chúng ta muốn thắng trận này, rất khó.

Dư quang khóe mắt Long Vũ thoáng nhìn Thiên Hậu hơi hơi nhăn lại, mỉm cười, nói:

- Hay là, người có cao kiến gì?

Huyết Anh Đại Đế lộ ra một tia tự tin, nói:

- Ta nghĩ bổn sự Thiên Hậu có công dụng với đồ khoa học kỹ thuật.

Nói tới đây, Huyết Anh Đại Đế đột nhiên nói:

- Tiểu Vũ, ta còn có một số việc cần đi xử lý. Chuyện tình này, người cùng Thiên Hậu nói đi. Ta sẽ mau trở lại.

- Được!

Long Vũ gật gật đầu.

Đợi đến khi trong cung điện chỉ còn lại có Thiên Hậu cùng Long Vũ hai người, Thiên Hậu cười cười, nói:

- Người căn bản là không để tâm.

Tiếp theo đôi mắt vừa chuyển nói:

- Người là cố ý làm bộ dáng này để cho ta cùng Đại Đế nhìn.

Long Vũ không hề nghĩ ngợi, dịu dàng một cười nói:

- Vì cái gì mà người nói như vậy?

Khóe môi Thiên Hậu hơi hơi nhếch lên, không nói gì thêm.

Long Vũ nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói:

- Người có mấy thành nắm chắc?

- Ta không có nắm chắc.

Thiên Hậu mỉm cười nói:

- Đối với Gia tộc Pajero, chúng ta biết quá ít. Nhưng cho tới bây giờ ta đều không e ngại chiến tranh.

- Kỹ thuật của người, có thể kiến tạo chiến hạm số lượng lớn không?

Khoé môi Long Vũ nổi lên một tia tươi cười quái dị:

- Chiến tranh vũ trụ, ngoại trừ thân thể cường hãn, chiến hạm cũng là thập phần trọng yếu.

Thiên Hậu nhìn hắn một cái. Bỗng nhiên mở miệng nói:

- Ta cần kỹ thuật của La Lâm.

358. Chương 21: Chuẩn Bị Trước Khi Chiến Đấu

- Không vấn đề gì.

Long Vũ quay đầu, chân thành nói:

- Thế cục vũ nội trước mắt rất ác liệt. Ta hy vọng người cùng La Lâm chân thành hợp tác.

Thiên Hậu cười gật gật đầu nói:

- Ta không có vấn đề gì.

Thiên Hậu nhìn chằm chằm Long Vũ. Yên lặng một lúc rồi nói:

- Nếu chúng ta có sự chuẩn bị đầy đủ, thắng lợi cũng không thành vấn đề. Thời gian, người có thể tranh thủ được sao?

Long Vũ cười cười, không nói.

Thiên Hậu chỉnh sắc nói :

- Nếu chế tạo phi thuyền chiến đấu, thời gian quá ít. Ta đã tiếp xúc với nó vài lần. Không chỉ yêu cầu kỹ thuật à còn nguồn năng lượng để hoạt động. Chất liệu cũng rất khó tìm. Nhất là nguồn năng lượng chính là dùng máu của người làm nguyên liệu. Chắc là độc nhất toàn vũ trụ này rồi.

- Đúng vậy.

Long Vũ trầm mặc một chút, bỗng nhiên nói:

- Có thể chế tạo một chiến hạm, thì uy lực lớn bao nhiêu?

Thiên Hậu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hệ thống vũ khí sau khi toàn diện mở ra. Uy lực của một ngàn chiếc chiến hạm có thể so với một chiếc phi thuyền. Bất quá, tổng thể năng lực tác chiến xa xa không bằng.

Long Vũ hiểu được ý tứ của nàng, gật gật đầu.

- Nếu ta cống hiến ra máu của mình, làm năng lượng hoạt động. Người cảm thấy thế nào?

Long Vũ hỏi.

Lời này vừa ra, hai mắt Thiên Hậu bỗng nhiên sáng ngời. Nàng tựa hồ có chút giật mình.

Cho đến này, đều cảm thấy Long Vũ là một người đặc biệt nhưng không biết đặc biệt đến mức này. Hôm này, nàng tựa hồ minh bạch một chút.

Long Vũ khác người ở chỗ hắn không ích kỷ.

Sau một hồi, Thiên Hậu cười nhìn Long Vũ:

- Người không nói đùa chứ? Người đồng ý?

- Đúng vậy.

Long Vũ nói:

- Ta nói thật, sử dụng máu ta làm nguyên liệu đi. Tin tưởng tính năng của chiến hạm sẽ gia tăng mấy lần. Như vậy sẽ gia tăng phần thắng của chúng ta.

- Ta cũng cống hiến máu của mình.

Ngay lúc này, Huyết Anh Đại Đế đã quay lại. Hắn cười nói:

- Tiểu Vũ, tuy rằng máu của ta ẩn chứa lực lượng không bằng người nhưng cũng không kém.

Long Vũ lập tức nói không dám.

Thiên Hậu bỗng mở miệng nói:

- Chúng ta có thể thông của máu mà chế tạo nguồn năng lượng mới...

Long Vũ nao nao nghĩ thầm. Đây là một đề nghị tốt.

Huyết Anh Đại Đế cũng cảm thấy thời gian không đợi ai.

Thiên Hậu mỉm cười, phát tay để cầm máu cho Huyết Anh Đại Đế, hỏi:

- Tiểu Vũ, ta hỏi người, người có thể khiến cho năm lệnh chủ Phương Thiên Địa cống hiến máu không? Không cần rất nhiều đâu.

Long Vũ khẽ nhú mày, thoáng do dự, nói:

- Như vậy đi, ta đi thử xem thế nào. Hiện tại vẫn không thể xác định là có thể làm được hay không.

Thiên Hậu hơi kinh ngạc.

Long Vũ nói:

- Nghiên cứu chế tạo nguồn năng lượng mới, người có mấy thành nắm chắc?

Thiên Hậu chậm rãi nhắm mắt lại. Suy nghĩ một lúc lâu rồi mỉm cười mở hai mắt, nói:

- Ta vừa mới tính, có khoảng bảy thành nắm chắc.

Thiên Hậu cười giải thích nói:

- Thời gian rất gấp. Nếu sử dụng thủ đoạn bình thường thì không thể thành công sớm. Cho nên, ta sẽ đẩy nhanh tiến độ một chút. Từ đó sẽ loại những nhân tố không ổn định ra.

Huyết Anh Đại Đế ở bên vuốt vuốt cằm, tựa hồ rất khen ngợi cách làm của Thiên Hậu.

Thiên Hậu bỗng nhiên nhẹ giọng thở dài:

- Trước mắt thì cũng chỉ có thể như vậy.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Được rồi, ta sẽ tận lực ủng hộ các người.

Thiên Hậu mỉm cười:

- Có sự ủng hộ của người. Sự tình dễ làm rồi.

Nàng nhìn qua Long Vũ:

- Trước tiên để lại một ít máu của người.

Huyết Anh Đại Đế ở bên nhẹ giọng nói:

- Máu của ta muốn lúc nào cũng được, nói với ta một tiếng là được.

Thiên Hậu nói tiếp:

- Tiểu Vũ, máu của người dùng trên chiến hạm. Nếu còn thừa, sẽ chuyển sang các chiến hạm khác. Tiểu Vũ, người có ý kiến gì không?

Long Vũ nhanh chóng cười giải thích:

- Ta không có ý kiến gì.

- Vậy thì cống hiến máu nào.

Long Vũ nói:

- Ta cũng không phải huyết tộc, mất một ít máu cũng không sao.

Thiên Hậu hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn Long Vũ nói:

- Người thật rất hào phóng.

Long Vũ cười khỏ đáp:

- Hào phóng thế nào? Ta cũng không còn cách nào. Biện pháp duy nhất là xuất tí huyết ra.

Huyết Anh Đại Đế ở một bên cười nói:

- Ta cũng vậy.

Thiên Hậu nghe vậy thì không khỏi cười rộ lên:

- Các người là hai nam nhân cường đại nhất vũ nội, không cần làm ra vẻ mình đáng thương như vậy.

Huyết Anh Đại Đế nao nao, cũng phát hiện đạo gần đây mình nói chuyện có vẻ mềm mỏng. Khác hẳn với khí phách ngày xưa của mình.

Long Vũ cũng cười nói:

- Thiên Hậu, người cùng La Lâm là điểm tựa cho chiến thắng lần này. Cố lên.

Thiên Hậu muốn nói gì đó, không ngờ Huyết Anh Đại Đế khẽ lắc đầu:

- Tiểu Vũ, cũng không thể đẩy uy phong của nữ nhân lên và diệt uy phong nam nhân. Ta xem việc này nhiệm vụ của chúng ta cũng rất nặng.

Long Vũ rất thích cách nói này của hắn.

- Hừ.

Thiên Hậu hừ nhẹ một tiếng.

Huyết Anh Đại Đế cười nói:

- Sau mỗi một nữ nhân thành công đều có một nam nhân yên lặng.

Thiên Hậu cười cười, tiến tới bên cạnh Huyết Anh Đại Đế, thở dài nói:

- Được rồi, hai đại nam nhân các người đừng tăng bốc ta. Chuyện nên làm thế nào thì ta có thể tính toán. Tiểu Vũ, bước đầu ta tính toán tạo ra hai đội chiến hạm. Chiếc phi thuyền chỉ huy một trong hai đội chiến hạm này. Tổng chỉ huy là La Lâm. Thiên Ngoại Thiên chúng ta sẽ tạo ra một chi bộ đội. Chỉ huy là Huyết Anh Đại Đế. Ta làm tổng chỉ huy.

Long Vũ trầm giọng đáp

- Suy nghĩ của người cũng không sai. Chỉ là

Huyết Anh Đại Đế tiếp tục đề tài:

- Hai cỡ lực lượng khác nhau thì phối hợp nhịp nhàng rất khó. Ta đề nghị Tiểu Vũ kiêm nhiệm tổng chỉ huy bộ đội và chiếm hạm của vũ nội.

Thiên Hậu xoay người, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Long Vũ:

- Người cảm thấy thế nào?

- Ta không có ý kiến.

Long Vũ nói.

- Tốt lắm.

Thiên Hậu nói

- Quyết định như vậy đi. Tiểu Vũ, người đã là tổng chỉ huy. Vậy người phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

- Ân, ta biết.

Long Vũ khẽ cười nói, nghiêm túc gật đầu:

- Ta biết mình nên làm như thế nào.

.....

.....

Khi trở về thế giới sự thật, nửa đường Long Vũ cảm thấy nguy cơ, vội vàng đình chỉ thân hình. Nhìn thấy trên không trung có một đạo huyết quang.

Long Vũ nhất thời suy nghĩ.

Bất quá hắn nhanh chóng cảm thấy một khí tức quen thuộc.

Long Vũ ngăn người một lúc. Một thân thể mềm mại mà tràn ngập co dãn đột ngột nhảy vào lòng hắn. Đó chính là vận mệnh nữ thần Maria.

Nàng suýt nữa làm hắn té.

Song chưởng của Maria như rắn nước mà quấn lên cổ của Long Vũ. Thanh âm của nàng so với trước kia càng thêm mềm mại đánh yêu:

- Anh Vũ, cuối cùng em cũng tìm được anh.

Nghe thanh âm kiều mỵ của Maria, ở sâu trong nội tâm của hắn dấy một lên đoàn lửa nóng. Nữ thần Vận Mệnh Maria ôm cổ hắn. Hai chân quấn quanh hông hắn:

- Anh Vũ, em bị chủ thần tinh vực Tu La đuổi giết. Mất đi tín ngưỡng lực, em không phải là đối thủ của hắn. Thiếu chút nữa đã bị hắn bắt. May mắn em cảm ứng được khí tức của anh. Liều mạng chạy về phía này.

Ánh mắt Long Vũ phát lạnh:

- Hắn ở đâu?

- Chạy.

Maria nói

- Hắn tựa hồ cũng cảm ứng được khí tức của anh. Cảm giác không phải là đối thủ của anh nên đã chạy trốn.

- Nguy hiểm thật.

Maria gắt gao ôm lấy Long Vũ. Giờ phút này trong lòng nàng đã tràn ngập vui sướng cùng an toàn.

- Đối phương là ai?

Long Vũ hỏi

- Sao em gặp được hắn.

Nữ thần Vận Mệnh nói:

- Hắn gọi là Adams, nghe nói Chiến Thần số một Tu La tinh vực. Hắn tới là tìm hiểu tình huống của vũ nội. Trong lúc vô ý bị em gặp được. Đúng rồi, em là tới tìm anh. Chúng em sau khi biết thân phận của nhau bắt đầu xuất thủ. Mới đầu, còn đánh ngang tay nhưng sau đó hắn toàn lực xuất thủ. Em cảm thấy có chút không đỡ được, liền bỏ chạy.

Nhớ tới tình cảnh hồi nãy, trong lòng còn sợ hãi.

Nàng ôm lồng ngực nói:

- Anh Vũ, anh biết không? Em thiếu chút nữa bị hắn bắt được, làm em sợ muốn chết.

- Đừng lo.

Long Vũ ôn nhu nói:

- Anh sẽ cho em lực lượng tín ngưỡng.

- Hừ.

Maria nhân cơ hội nói:

- Anh còn không biết xấu hổ. Anh đã nói em mất đi tín ngưỡng lực, anh sẽ bảo hộ em. Nhưng hôm nay em thiếu chút nữa bị Adams kia bắt lấy. Anh phải bồi thường em.

Nói xong, Nữ thần Vận Mệnh Maria phóng xuất ra một đoạn hoả diễm quang minh ra quanh thân. Y phục của hai người trong khoảnh khắc bị tiêu huỷ. Hai chân nàng kẹp chặt Long Vũ, đem hai ngọn đồi cao vút ép lên ngực Long Vũ.

Thân thể nữ thần Vận Mệnh Maria tràn ngập co dãn, mềm mại gắt gao quấn lấy hắn. Nam nhân như Long Vũ tất nhiên là sinh ra phản ứng tự nhiên.

- Anh Vũ, anh phải bồi thường cho em bây giờ.

Nói xong, hai cánh môi dịu dàng hôn lên Long Vũ. Ngay lúc này, Long Vũ liền buông xuôi hết thấy, lặng lẽ hưởng thụ sự ôn nhu.

Mây làm giường, một cỗ hỗn độn nguyên lực màu vàng lợt tạo thành cái kén. Không biết từ lúc nào thân thể hai người đã gắt gao dây dưa vào một chỗ.

Hai người một lần lại một lần trèo lên đỉnh cực lạc. Thân thể Long Vũ đang run rẩy, nội tâm có một cỗ cảm giác không nói nên lời. Hết thấy hành động đều để nữ thần Vận Mệnh Maria chủ động. Nữ thần Vận Mệnh Maria đã gây cho hắn một cảm giác chưa từng có. Thậm chí khi hắn tỉnh lại một nửa thì bên dưới vẫn không ngừng bắn ra tinh hoa nóng bỏng. Cảm giác này thật quá mỹ diệu.

Nữ thần Vận Mệnh Maria nằm trên người Long Vũ thở hổn hển. Nàng chẳng những phải chủ động mà còn phóng xuất tinh lực của mình ra.

Sau khi trải qua cuộc mây mưa, tâm tình hai người mới dần trở nên yên tĩnh lại.

Nữ thần Vận Mệnh Maria buộc chặt mình trên người Long Vũ. Thân hình mềm mại nằm ở trên người Long Vũ. Mùi thơm nhàn nhạt làm Long Vũ từng đợt mê say.

Maria nỉ non nói:

- Anh Vũ, em muốn anh báo thù cho em.

Ôm ôn hương trong ngực, Long Vũ cảm giác thập phần thích ý. Hắn ôm thân thể mềm mại của nữ thần Vận Mệnh Maria, đột ngột nghiêng người, hung tợn nói:

- Yên tâm đi, Adams sớm hay muộn phải chết. Bất quá bây giờ, anh còn muốn... Bây giờ đến lượt anh. Nếu vền vẹn chỉ là một mình em, tuyệt đối không đủ ...

Nói xong, Long Vũ nửa mình dưới dùng sức ấn tới, Nữ thần Vận Mệnh Maria rên rỉ một tiếng, mặt nhàn như tơ. Cảm giác tiêu hồn không ngừng xâm nhập. Nàng khẽ cười một tiếng, nói:

- Anh Vũ của em, anh muốn làm liên làm đi, hung mãnh một chút, lợi hại một chút...

Lời nói của nàng như động đến thiên lôi địa hoả. Một vòng mây mưa nữa bắt đầu.

Sau khi làm xong, Long Vũ và Maria cũng không biết lên đỉnh bao nhiêu lần. Cuối cùng bọn họ cũng kết thúc.

Mặc dù thân thể nữ thần Vận Mệnh khác người nhưng cũng có chút lực bất tòng tâm.

Lúc nàng nói chuyện như rên rỉ:

- Anh Vũ, anh còn muốn không?

Long Vũ nhẹ nhàng vuốt mồ hôi trên trán nữ thần Vận Mệnh Maria. Trong mắt toát ra vẻ thương tiếc. Thân thể bọn họ vẫn đang dính cùng một chỗ:

- Ha ha. Đủ rồi.

Nữ thần Vận Mệnh Maria cười cười:

- Em còn có thể kiên trì vài lần.

Nói xong, hạ thân của nàng một trận run rẩy, Long Vũ thiếu chút nữa lại một lần nữa tiến công.

Kìm lòng lại, Long Vũ nói:

- Không được. Làm tiếp thì sẽ tinh tấn thân vong.

Nữ thần Vận Mệnh Maria toàn thân run lên:

- Em cũng vậy.

Long Vũ có chút trách cứ nhìn Nữ thần Vận Mệnh Maria:

- Em xem em kìa, không chịu được thì nói với anh sớm một chút. Vạn nhất... Maria, nhớ kỹ giữa anh và em không cần có bất kỳ nghi kỵ. Bất luận lo lắng cái gì, trong lòng em có lời gì, yên tâm mà nói với anh. Hiểu chưa?

Nữ thần Vận Mệnh Maria đôi mắt đỏ lên:

- Vâng, em đã biết.

Nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, Long Vũ ôm chặt hơn một chút.

- Anh Vũ, tình huống thế nào?

Maria hỏi:

- Anh cảm thấy chúng ta có thể chống cự sự xâm lược vũ ngoại không?

- đương nhiên có thể!

Long Vũ tự tin nói:

- Thắng lợi phải thuộc về chúng ta.

Nữ thần Vận Mệnh Maria giật mình nhìn Long Vũ. Nàng thật sự không tin được, sự tin tưởng của hần lại cường đại như vậy. Phải biết rằng, trước mắt Huyền Môn có hơn một nửa người cảm thấy được không hề có hy vọng.

- Thật sự có thể chứ?

Maria nghi ngờ hỏi một câu.

- đương nhiên!

Long Vũ gật gật đầu, nói:

- Anh cùng Thiên Hậu, Huyết Anh Đại Đế đã nghiêm túc phân tích tình huống địch. Chúng ta nhất trí cho rằng, đây là một cơ hội xâm lược tốt.

Nữ thần Vận Mệnh Maria hiểu kỳ nói:

- Ý của anh là nhóm vũ nội chúng ta qua xâm lược vũ ngoại.
- Đúng vậy.

Long Vũ ôn nhu nói:

- Nếu bọn hấn muốn khơi mào chiến tranh. Vậy bọn họ nhất định phải trả đại giới.

Nữ thần Vận Mệnh Maria lại hỏi:

- Sao em cảm thấy được vẫn còn có chút thần bí?
- Đúng rồi, anh Vũ. Anh là tính toán thành lập chiến hạm để cùng đối địch với bọn họ à?

Nữ thần Vận Mệnh Maria đột nhiên hỏi.

Long Vũ gật gật đầu:

- Đúng vậy, đội chiến hạm là nhất định. Nếu không người của chúng ta căn bản không thể chiếm ưu thế. Lực lượng khoa học kỹ thuật là không thể coi thường.
- Đúng rồi. Em có thể thăm dò được thực lực của chủ thần Tinh Vực Adams không?

Long Vũ hỏi.

- Tạm thời không biết!

Nữ thần Vận Mệnh Maria nhìn Long Vũ:

- Phỏng chừng cũng không nhiều lắm. Nhưng trước sau em vẫn cảm thấy chiến hạm của bọn chúng mới là nguy hiểm nhất.

Long Vũ kéo nàng vào trong lòng, hôn lên trán nàng:

- Chúng ta quay về thôi.

Nữ thần Vận Mệnh Maria hít sâu một cái, ngẩng đầu hôn một cái lên môi của Long Vũ, thoát ra khỏi lòng hấn, nói:

- Anh Vũ, tạm thời em không muốn về. Vừa rồi hợp thể với anh, thương thế, lực lượng của em đã khôi phục tới đỉnh phong. Em dự định xem xét bốn phía, nói không chừng sẽ phát hiện ra gian tế vũ ngoại. Phiên phức lần này lớn như vậy, là nữ nhân của anh, em nghĩ hấn nên chủ động làm chút gì đó, anh thấy thế nào?

Long Vũ nghe vậy vui mừng cười cười:

- Tốt lắm, nhưng em phải cẩn thận một chút.
- Yên tâm đi, ngu một lần thì khôn ra nhiều lắm. Dù lần này gặp Adams, em cũng sẽ không chột vật như lần trước.

Maria nói:

- Anh Vũ, anh về trước đi. Đừng để chậm trễ việc này, chúng ta phân công hành động.
- Ừ!

Long Vũ gật đầu, lại dặn dò:

- Nhớ kỹ, cẩn thận là trên hết.
- Em biết.

Không chậm trễ nữa, Maria rời đi trước.

...

...

Sau khi trở lại Huyền Môn, Long Vũ liếc mắt một cái đã thấy khuôn mặt lo lắng của Ti Ti.

Thấy hẳn về, Ti Ti vội vàng nghênh đón:

- Anh Vũ, cuối cùng anh cũng về.

Thấy vẻ mặt hơi lo lắng của Ti Ti, Long Vũ ngẩn người:

- Sao vậy Ti Ti, xảy ra chuyện gì?

- Gian tế vũ ngoại ngày càng nhiều, chỉ riêng hai ngày vừa qua, chúng em đã phát hiện mấy trăm người. Hiện tại tất cả đều đợi anh quyết định.

Long Vũ đang định nói gì đó thì Ti Ti nhẹ hô lên một tiếng, chỉ vào cổ Long Vũ, nói:

- Anh Vũ, đây là cái gì? Anhi... Đến chết anh cũng không bỏ được thói phong lưu...

Thanh âm của Ti Ti thay đổi vài lần, nhú mày nhìn Long Vũ.

Long Vũ nhất thời nhớ lại hôm qua, nữ thần Vận Mệnh Maria đã để lại dấu vết, vội giải thích:

- Ti Ti, em đứng nóng, nghe anh nói đã.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ti Ti, Long Vũ nói chuyện tình Maria gặp được Chiến Thần Adams của vũ ngoại ra.

Sau đó lại nói:

- Em nói tình huống đã như thế, anh có nên an ủi nàng chút không.

- Hừ!

Ti Ti hừ nhẹ một tiếng, không cho là đúng.

Long Vũ khẽ cười:

- Ghen tị sao? Chi bằng bây giờ anh cũng an ủi em.

Nói xong, bàn tay to đã mơn trớn móng của nữ nhân. Sắc mặt Ti Ti đỏ rực, khẽ gắt một tiếng:

- Đại sắc lang, lại không đứng đắn rồi.

Long Vũ cười hắc hắc:

- Cũng được, chúng ta nói chính sự thôi.

Nói xong, bàn tay to của hắn dời đi.

Ti Ti nghe thế, trong mắt hiện lên một chút ảm đạm mà Long Vũ không dễ phát hiện.

- Ti Ti, có bắt được nhân chứng sống nào không?

Long Vũ cười xấu xa, trông mắt chuyển hướng đến ngực của Ti Ti.

Ti Ti chặn hẳn lại, liếc một cái nói:

- Nhân chứng sống thì có vài tên, tiếc là đều vô dụng.

- Vì sao?

Long Vũ khó hiểu.

Ti Ti giải thích:

- Những người đó đều trải qua huấn luyện đặc biệt, sau khi bị bắt thì không nói gì cả, ngay cả đồ sư ký ức cũng vô dụng. Đường như đầu óc của chúng là trống rỗng.

- Vào phòng em nói tiếp.

Ti Ti dẫn Long Vũ đi vào khuê phòng trong Huyền Môn của mình.

Vừa vào cửa, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt xông thẳng vào mũi.

- Thơm quá!

Long Vũ nói.

- Anh nha, chỉ biết nịnh đầm!

Ti Ti trừng Long Vũ một cái, đóng chặt cửa phòng, đặt mông ngồi xuống cạnh Long Vũ.

Hít sâu một hơi, Long Vũ cười mờ ám:

- Ti Ti hương. (DG: tên Ti Ti là nhẹ nhẹ, mùi nhẹ nhẹ nhưng cứ viết rứa cho nó chuẩn chơi chữ)

Nói xong, hắn đã ôm lấy Ti Ti, hai tay lần mò làm mấy chuyện xấu trước ngực.

Ti Ti hơi ngẩn ngơ, lập tức ôn nhu nói:

- Em cho anh... Em biết tâm tư của anh.

Nghe Ti Ti nói thế, Long Vũ nhất thời nhanh chóng hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Ti Ti lại bất ngờ không cự tuyệt nụ hôn của Long Vũ, ngược lại dùng cái lưỡi dính hương trức trặc đáp lại hắn. Một phen hôn hít đến rung động tâm can, hơi thở của đôi nam nữ đã trở nên gấp gáp. Dần dần, Ti Ti đã không còn sự ngượng ngùng và căng thẳng lúc trước. Nàng bị sở loạn, cuối cùng lại can đảm sờ lại, nắm lấy cái gậy nóng như lửa kia.

Long Vũ cũng rất thích kích thích như vậy, phối hợp nhiệt tình âu yếm với nàng, bàn tay to dùng sức mà xoa bóp ngực của nữ nhân.

- Ừ...

Trong cổ họng Ti Ti phát ra tiếng rên rỉ mị hoặc, khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ ngực gần như làm cho người nàng cong lại.

Ti Ti không chịu nổi mà giãy dụa, hai tay nắm chặt lấy cây gậy của Long Vũ, dùng sức mà lên xuống... Long Vũ chỉ cảm thấy nửa thân dưới ngứa hết cả ngứa, vui sướng khôn tả. Không lâu, một cỗ kích thích như thủy triều dâng lên trong lòng, thân mình Long Vũ run rẩy một trận, tinh hoa nóng rực phụt thẳng ra ngoài.

Ti Ti cả kinh, định né tránh nhưng cũng không kịp. Tay dính đạn, ngực cũng dính một chút.

Lau chùi đơn giản một chút, một đôi tay như ngọc của Ti Ti ôm chặt cổ của hắn, thấp giọng hỏi:

- Anh Vũ, thoải mái không?

- Thế là xong rồi à?

Long Vũ nhận ra cái gì đó.

- Vâng!

Ti Ti nghiêm túc nói:

- Em đã cho anh...

- Không phải em giỡn anh đó chứ?

Long Vũ cười hắc hắc, đang định duỗi tay sờ nơi riêng tư của Ti Ti, lại bị cự tuyệt:

- Anh Vũ, đừng hồ đồ. Em đã giúp anh giải quyết vấn đề sinh lý, bây giờ chúng ta bàn chính sự.

Thấy bộ dáng nghiêm túc của Ti Ti, Long Vũ cũng đành áp chế dục hỏa trong lòng, nghiêm túc nói:

- Được rồi, bây giờ chúng ta nói chính sự.

- Anh có biện pháp nào lấy được ít tin tức có giá trị từ miệng bọn gian tế kia không?

Ti Ti ngẩng đầu nhìn:

- Chúng ta cũng phải nhanh chóng điều động gian tế. Nếu không, khi chiến cuộc bắt đầu sẽ rất bất lợi với chúng ta.

- Để anh suy nghĩ!

Long Vũ cúi đầu trầm tư, nói:

- Anh có thể thử xem, có lẽ có người sẽ giúp chúng ta hiểu về gia tộc Tu La.

Ngừng một chút, Long Vũ nói tiếp:

- Về việc điều động gian tế em và Tuyết Cơ, Đường Hương Hương thương nghị đi. Nhưng cá nhân anh cảm thấy, tạm thời cũng không cần điều động gian tế.

- Anh có cách?

Ti Ti hỏi.

Long Vũ nghĩ tới chủ thần Hắc Ám tinh vực Metz. Hắn cảm thấy, có thể hợp tác với Metz. Bởi vì, Long Vũ có một loại dự cảm, tình cảnh của Metz tại vũ ngoại cũng không tốt.

Lần trước gặp nàng mặc dù không nói rõ, nhưng Long Vũ cũng nghe ra chút ý tứ. Tại vũ ngoại, thế lực gia tộc tinh vực vô cùng cường đại. Nàng chiến một mình như vậy, tình cảnh khó khăn là đúng cmnr.

Nếu không, nàng cũng không lưu luyến cuộc sống ở thế giới hiện thực.

Hắn cười nói:

- Thế này đi, cho anh ba ngày. Nếu trong vòng ba ngày mà không giải quyết được thì các em bắt đầu điều động gian tế.

- Được rồi!

Hai tay Ti Ti ôm cổ nam nhân, hôn lên trán của hắn:

- Nghe lời anh, chúng em đi chuẩn bị trước. Nếu bên anh có tin tức thì cho chúng em biết.

- Ừ!

Long Vũ gật đầu nói:

- Cứ quyết định như vậy, việc này không nên chậm trễ. Anh đi trước, quay về mà thấy đám La Lâm thì giúp anh chào hỏi nhé. Đúng rồi, em nói cho La Lâm, nói rằng anh đã nói, công tác bảo vệ chiếc phi thuyền nhất định phải tăng cường, tuyệt đối không thể để gian tế vũ ngoại đánh cắp bất cứ tư liệu gì trên chiếc phi thuyền.

...

...

Long Vũ tìm được Metz tại một quán ăn đêm. Nàng bao hết một gian phòng xa hoa trong quán, sau khi vào cửa, mùi thơm lạ lùng, cô đặc xộc vào mũi, ngược mắt nhìn lại chỉ thấy Metz đang nằm thoải mái trên ghế sofa nhìn kịch Quỳnh Dao. Mặc dù Long Vũ đến đây, nàng cũng không để ý.

Trên sàn nhà trong phòng có thảm đồ án đỏ tươi, rất là sạch sẽ. Long Vũ cởi giày ra, đi chân trần nhảy lên sofa.

Đôi mắt Metz như núi xuân, tựa thu thủy, rực rỡ mà thanh lệ. Một đôi mắt tuyệt đẹp liếc Long Vũ, lộ ra sự nghiêm túc mang khí phái cao quý không thể xâm phạm.

Long Vũ cao giọng nói:

- Ta tới tìm người bàn chuyện.

Metz chuyển nhẹ mông, đoan trang ngồi dậy nhìn chăm chăm Long Vũ, đôi môi mọng nước khẽ mở, lạnh nhạt nói:

- Long Vũ, ta nhớ chúng ta đã từng đánh cuộc.

Metz nhìn Long Vũ bằng đôi mắt đẹp, nói:

- Người không phải muốn dựa vào ta để lấy được tình báo của gia tộc Pajero ở tỉnh vực Tu La hay sao?

Long Vũ cười nhẹ:

- Quả là thông minh.

Metz nghiêm trang, đôi mắt hàm uy, quát khê:

- Long Vũ, người nhìn nhầm rồi, ta sẽ không làm phản đồ. Dù thế nào đi nữa, thì cũng là tin dữ với vũ ngoại chúng ta.

Thanh âm Metz mềm mại tuyệt vời, nhưng lại truyền ra một tia sát khí.

Long Vũ tỉnh bơ, lộ ra nụ cười tự tin, cao giọng nói:

- Các người là một liên hợp thể? Tốt, ta hỏi người, cuộc sống của người ở vũ ngoại có khoái hoạt không?

Thần sắc Metz hơi khựng lại, vẻ lợi hại trong mỹ mâu không đổi, hờ hững nói:

- Ta cảm thấy rất tốt.

Long Vũ nghe vậy mỉm cười, trong đôi mắt đen láy thâm thúy hiện lên một tia cơ trí, lạnh nhạt nói:

- Thế nào mà ta lại cảm thấy người không ổn, cực kỳ không ổn.

Bỗng nhiên Metz cười tươi như hoa, kiều diễm mà vũ mị, trong đôi mắt hiện lên một tia giảo hoạt, thần nhiên nói:

- Ta hiểu, nhất định người cảm thấy ta bị chèn ép ở vũ ngoại, cho nên tình cảnh không tốt, vì thế tới đây thuyết phục ta, khiến ta hợp tác với người, cung cấp cho người tình huống của tỉnh vực Tu La. Đúng không?

- Ta nghĩ nhất định người cảm thấy ta chung tình với thế giới hiện thực, do đó cảm thấy ta có thể hợp tác với người?

Metz phân tích thêm một bước.

Long Vũ nhìn nữ nhân trước mắt, thâm hô lợi hại.

Hắn cười khổ nói:

- Đúng vậy, thật sự ta nghĩ như vậy. Ta muốn biết, điều này có thật không?

Khoe miệng Metz lộ ra một nụ cười thân thiết, ôn nhu nói:

- Người chỉ đoán trúng phân nửa. Đúng vậy, ta thật sự thích cuộc sống ở thế giới hiện thực. Bởi vì cuộc sống ở nơi đây bình thản mà ấm áp, nhưng ta tuyệt đối không bán đứng gia tộc tỉnh vực của vũ ngoại.

Long Vũ cười nho nhã nói:

- Ta không tin thế giới này có cái gì gọi là trung thành.

- Người có tin không?

Long Vũ cười nói.

Metz tán thưởng nhìn hắn:

- Người cảm thấy thế nào?

Long Vũ chẳng thềm vòng vo nữa:

- Trung thành là vì cái giá để phản bội chưa đủ. Nếu ta có thể cho người chỗ tốt nhất định, ta nghĩ hợp tác giữa chúng ta cũng không phải là không được. Người thấy thế nào?

- Vậy phải xem người đưa ra cái giá thế nào?

Metz cười nói:

- Tại vũ ngoại, trừng phạt cho kẻ phản bội rất nghiêm khắc. Từng tỉnh vực đều có người thẩm lí và phán quyết. Bọn họ sẽ làm kẻ phản bội sống không bằng chết. Hơn nữa, trừng phạt này là liên đới. Nếu ta phản bội, tỉnh vực hắc ám của ta cũng sẽ gặp tai ương.

Nói đến đây, đôi mắt đẹp lại chuyển, ánh mắt Metz thay đổi, nhìn Long Vũ, nhẹ nhàng nói:

- Cho nên, hợp tác với người quá mức mạo hiểm.

Long Vũ tiêu sái giang hai tay:

- Nghe người nói như thế, người không phản đối hợp tác với ta.

Metz thâm ý nhìn Long Vũ một cái, khuôn mặt tươi cười biến mất, nhất thời trở nên lạnh lùng như băng sương:

- Người có thể cho ta cái gì?

Long Vũ bị biến cố bất thành linh này làm cho trợn mắt há mồm. Nữ nhân này giở mặt còn hơn giở bàn tay, quả thực làm người ta không kịp phản ứng.

Trầm mặc một hồi, Long Vũ nói:

- Người muốn cái gì?

Metz cười vô cùng tao nhã, sóng mắt lưu chuyển, môi son khê mở, ôn nhu nói:

- Thực xin lỗi, vừa rồi ta đã thất lễ...

Long Vũ thầm hô “chết thật”. Nữ nhân này lúc âm lúc dương, cũng không biết trong lòng nàng nghĩ cái gì.

Xuân tình giữa hai lông mày của Metz nhộn nhạo, nhẹ nhàng cười, hơi giận nói:

- Người còn nhớ chúng ta đánh cuộc cái gì không? Nếu ta giúp người thì người thắng lớn rồi. Lúc đó ta thành đầy tớ của người, coi như người có cho ta vài chỗ tốt, đến lúc đó còn không phải của người hết sao?

Lời này vừa ra, Long Vũ sững sờ.

Nói thật, lúc trước hắn còn chưa cẩn thận nghĩ đến vấn đề đánh cuộc.

Theo Metz phân tích, nàng thật sự không có lý do giúp hắn.

Long Vũ hỏi:

- Ý người là, chúng ta hủy bỏ đánh cuộc?

- Nhưng ta không cam lòng !

Metz nói :

- Ta rất muốn người làm nô lệ của ta.

Long Vũ hơi biến sắc :

- Người có ý gì ? Thế này không được, thế kia không được, vậy người muốn thế nào ?

Metz đỏ mặt, lườm hắn một cái:

- Đừng có hung hăng với người ta... Việc gì cũng phải thương lượng đã.

Long Vũ cười ha hả nói:

- Vậy theo ý người, chúng ta thương lượng thế nào?

Nói xong, ánh mắt Long Vũ cố ý quét qua quét lại bộ ngực của Metz.

Trong đôi mắt đẹp của Metz bắn ra thần sắc sắc bén, hồ hững nói:

- Chỉ cần điều kiện thích hợp, tất cả đều thương lượng được. Không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Long Vũ nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Nói điều kiện đi.

Metz nhìn đối phương thật sâu, lạnh lùng nói:

- Người làm nô lệ của ta...

Metz dào dạt chờ mong nói.

Long Vũ nhích lại gần Metz một chút, chớp mũi hít hít mùi thơm thanh nhã động lòng người, tinh thần không khỏi rung động một trận:

- Metz, người có nghĩ tới hay không? Bây giờ người đang trong tay ta, người căn bản không có lựa chọn nào khác.

Metz thẹn thùng nhìn hắn một cái:

- Người định chơi trò cường bức sao?

Long Vũ hơi áp sát lại lỗ tai của nàng, nói:

- Ta hoàn toàn có thể làm như vậy. Đương nhiên, cường cầu so với việc người thành thật hợp tác thì phiền toái hơn một chút. Đúng rồi, Adams đến đây...

- Cái gì?

Metz hơi biến sắc, hỏi:

- Người nói Adams... Người đã gặp hắn? Hắn có nói gì không?

359. Chương 22: Giang Sơn, Mỹ Nhân Đầu Muôn

Long Vũ thấy Metz đột nhiên trở nên khẩn trương, nhất thời nở nụ cười:

- Nếu ta nói, Adams hắn chính là người thẩm lý và phán quyết. Đúng không?

- Người nhất định đã phạm sai lầm. Nếu không tuyệt đối sẽ không cố ý trốn ở đây.

Long Vũ cười nói:

- Hợp tác với ta, ta bảo vệ người. Nếu không, dù ta không làm gì, thì Adams cũng sẽ trừng phạt người.

- Long Vũ, người còn có phải là nam nhân hay không?

Metz trừng mắt, lạnh lùng nhìn hắn:

- Đừng quên, người là tồn tại mạnh nhất ở vũ nội. Nếu ta ở vũ nội mà bị người ta bắt đi thì mặt mũi của người để đi đâu?

- Đây là chuyện của ta, không liên quan đến người.

Long Vũ cười nói.

Nói xong, Long Vũ cố ý đến gần Metz, còn kém chút nữa là đem nàng ôm vào lòng.

Metz trước giờ chưa gần với đàn ông như vậy, tinh thần rối loạn, mặt đỏ lên, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, đôi mắt đẹp không biết nhìn đi đâu cho tốt.

Long Vũ cười nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi còn là xử nữ?

Nghe vậy, thân thể Metz chấn động mạnh, mặt sưng lên, nũng nịu quát lên:

- Đây là chuyện của ta, ngươi quan tâm làm gì?

Long Vũ thoáng nhìn đôi mắt đẹp đang xấu hổ của Metz. Trong lòng hắn cười khế, chuyện này phỏng chừng khá vui.

Long Vũ cười tiêu sái, ánh mắt hắn càn rỡ tuần tra trên thân hình xinh đẹp, nhẹ nhàng nói:

- Nếu ngươi chịu theo ta. Ta nguyện ý buông tha chuyện đánh cuộc.

Lời này vừa ra, hai mắt Metz toả sáng.

Long Vũ cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng, biết là nàng diễn trò.

- Chuyện của ngươi vừa nói là thật à?

Metz nghiêng đầu truy vấn .

- Đương nhiên là thật.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói :

- Ta, Long Vũ. Dù gì cũng là vũ nội chí tôn, nói chuyện tự nhiên là thật. Ta hiện tại có thể vứt đi lời thề. Bất quá ta cảnh cáo ngươi, nếu tính kế với ta thì là tự tìm đường chết. Bỏ sự của ta, ngươi hẳn là rõ ràng.

Ánh mắt của Metz lập tức ngập nước. Đứng trước mặt nam nhân, cười nói:

- Nếu ngươi thủ tín, ta cũng không để ngươi thất vọng.

Khoé miệng Long Vũ lộ ra nụ cười như giống như ánh mắt trời, nói:

- Hy vọng chúng ta hợp tác thuận lợi.

Metz bỗng nhiên đến gần Long Vũ. Thân thể mềm mại tự nhiên phập phồng, đường cong càn phát ra vẻ dao động mãnh liệt, đồng thời một cỗ mùi thơm say lòng người theo gió lay động, khiến cho tâm thần Long Vũ rung động.

Ngay lúc này, trong cặp mắt sâu thẳm u mê kia bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, lẳng lẳng nhìn Long Vũ, nói:

- Long Vũ, ta có thể tin tưởng ngươi sao?

Phong tư yêu nhược, mềm mại đáng yêu bỗng nhiên thay đổi. Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản.

Long Vũ thu hồi vẻ tươi cười, trang nghiêm nói:

- Ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng ta.

Hai má tú lệ xinh đẹp của Metz lạnh như băng, đôi mắt đẹp tập trung, nhìn sâu vào hắn, nói:

- Ta nhớ những ngày sống bình đạm nhàn nhã. Những năm gần đây luôn sinh hoạt trong hoàn cảnh người lừa ta gạt, tranh giành quyền lợi. Ta đã chịu đủ rồi.

Long Vũ dừng ở ánh mắt của ánh mắt, cố gắng tìm ra sơ hở trong lời nói này. Đáng tiếc là đôi mắt đẹp vô cùng thâm thúy và sâu thẳm, khó có thể dò ra thật giả. Hắn cười nói:

- Tốt. Loại ý nghĩ này không sai. Nếu ngươi nguyện ý, trước khi chiến tranh vũ nội vũ ngoại chưa kết thúc, ngươi cứ sinh hoạt ở thế giới hiện thực đi...

Metz nghe vậy, đôi mắt đẹp hiện lên một tia sáng kỳ dị. Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần điểm lệ hiện lên một vẻ tươi cười động lòng người, nhu tình như nước nhộn nhạo lên, ôn nhu nói:

- Thật sự?

- Đương nhiên là thật.

Long Vũ nói:

- Người luôn không tín nhiệm ta. Hiện giờ ta hận không thể đem lòng mình đào ra cho người xem.

Metz nghe vậy cười tươi nhu hoà, ngón tay thon thon khẽ che miệng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng lan ra. Đôi mắt đẹp hiện lên một tia giảo hoạt, cười duyên nói:

- Người thực là nghĩ như vậy? Không bằng đào ra cho ta nhìn một chút.

Thần sắc Long Vũ đang kiềm hãm bỗng lộ ra một tia xấu xa. Lấy xu thế bức nhân, duỗi tay ra đem nữ nhân giảo hoạt và hay thay đổi này ôm vào lòng. Hắn bá đạo hướng đôi môi anh đào non mềm mà nhiệt liệt hôn.

Hắn xâm nhập cực kỳ mãnh liệt và bá đạo khiến cho Metz có chút kích thích. Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt to khẽ nhắm, mí nhãn lay động, giống như có thể chảy ra nước.

Sau hồi lâu, Metz đẩy Long Vũ ra, nói:

- Người luôn đối với nữ nhân bá đạo như vậy?

Long Vũ đắc ý cười to nói:

- Người có dám phủ nhận là vừa nãy người rất thoải mái?

Nói xong, hắn lại ôm nàng.

Thân thể mềm mại của Metz vặn vẹo, không ngớt lời xin tha thứ:

- Người buông ... ra. Chúng ta nên bàn chính sự.

Long Vũ nghe lời mà buông tay.

Chờ khi Long Vũ buông tay, Metz phong tình vịn chũng mà lườm hắn một cái, đưa hai cánh tay thon dài và mịn, như cây leo mà bò lên cổ của hắn, ôn nhu nói:

- Ta hi vọng người có thể trở thành nô lệ của ta. Bất quá ta vẫn có ý định hợp tác với người. Nếu người may mắn đánh bại liên quân vũ ngoại, ta nghĩ ta cùng con dân của mình sẽ sinh hoạt tự do dưới ánh mặt trời.

Vì để khiến cho Long Vũ coi trọng, nàng tiếp tục nói:

- Tu La tinh vực là lão cừu nhân của ta. Ta rất rõ ràng sức chiến đấu của bọn chúng. Thậm chí là quy hoạch chiến hạm tác chiến và thói quen tác chiến.

Long Vũ gật đầu, hỏi:

- Bây giờ chúng ta chính là cần chuyện này.

Đôi mắt đẹp của Metz bắn ra quang mang lợi hại, khẽ cắn môi, nói:

- Nếu người nguyện ý kí kết cùng ta một phần hiệp thương. Những gì ta biết sẽ toàn bộ nói cho người.

- Người có ý gì?

Long Vũ hỏi.

- Phân phối ích lợi!

Metz cười nói:

- Sau khi chiến tranh kết thúc, chúng ta nên phân phối chiến lợi phẩm như thế nào. Chẳng lẽ không đáng thành một vấn đề để thảo luận sao?

- Người tự tin như vậy?

Long Vũ cười nói.

- Tình báo của ta. Hơn nữa là bản lĩnh của người. Do đó ta có tin tưởng là trận chiến này xác suất thắng lợi nhiều hơn phân nửa.

Metz nói:

- Nếu đã có xác suất hơn phân nửa, đối với ta đã đủ rồi.

Metz thấy Long Vũ bỗng nhiên trầm mặc không nói, kiêu mỹ cười, đưa quả đấm nhỏ đập đập vào lồng ngực Long Vũ, nói:

- Như thế nào? Có phải hay không muốn độc chiếm?

Long Vũ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Sự thật là thương giới có câu nói. Có tiền thì mọi người cùng nhau có lời. Ta cũng có ý tứ này. Chiến tranh một khi thắng lợi. Ích lợi thì chúng ta sẽ chia đều.

- Chia đều?

Metz nói.

- Người sẽ không rộng lượng như vậy chứ?

- Người lý giải sai rồi!

Long Vũ cười nói:

- Cái gọi là chia đều của ta là căn cứ vào độ cống hiến lớn hay nhỏ.

Long Vũ thâm ý mà nhìn Metz, lộ ra thần sắc cười mà không cười, nói:

- Ta cảm giác người luôn đang chờ hợp tác với ta. Từ chuyện của người nói cho ta biết thì vũ ngoại đang tính toán xâm chiếm vũ nội.

Đôi mắt đẹp của Metz ánh lên, lộ vẻ mê ly, nói:

- Trên thực tế, ta không có tâm kế sâu dày như vậy.

Long Vũ nghe vậy, tiêu sái cười nói:

- Không sao cả, không quản xuất phát từ mục đích gì, kết quả cuối cùng là có lợi cho chúng ta. Cho nên ta muốn cảm kích người.

Metz thanh nhã cười cười, nói:

- Người nghĩ như vậy là được rồi.

Kế tiếp, những chi tiết nhỏ nhất trong hợp tác của hai người đều được khơi thông. Đồng thời vụ cá cược lúc trước đc xóa bỏ, lúc này quan hệ giữa hai người đã là hợp tác.

Ngày kế, Metz đem những gì mình biết về tình hướng của Tu La tinh vực hoàn toàn nói cho Long Vũ. Hơn nữa, nàng còn tỏ vẻ nếu có tình báo mới nhất, sẽ liên tục không ngừng đưa tới.

Dù sao nàng tại vũ ngoại lăn lộn nhiều, vốn liếng của cũng không ít.

Long Vũ cơ hồ có thể xác định, nữ nhân này khi cùng mình giao thủ, nàng đã có tính toán cùng hợp tác với mình. Tâm kế của nàng không thể nói là không sâu.

.....

.....

Sau khi đạt được tình báo, Long Vũ liền tìm tới Ti Ti.

Nguyên bản Ti Ti cũng đang muốn đi tìm Long Vũ hỏi một chút sự tình tiến triển thế nào. Mất thấy Long Vũ đang từ bên ngoài đi vào, nàng kinh hỉ đứng dậy, nói:

- Anh Vũ, anh đã đến rồi. Nhìn bộ dáng vui vẻ của anh chẳng lẽ sự tình tiến triển tốt sao?

Nói xong, Ti Ti thân thiết lôi kéo Long Vũ ngồi xuống.

Long Vũ cười nói:

- Anh đã có tình báo của Tu La tinh vực.

Ti Ti nghe vậy, thần sắc lộ ra vẻ cao hứng, vội vàng hỏi:

- Nói nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Long Vũ vội vàng đem toàn bộ chuyện hợp tác giữa mình và Metz nói cho Ti Ti nghe.

Ti Ti nghe được, nhất thời hai mắt tròn tròn, thở phì phì nói:

- Là người đàn bà kia à. Nàng có hay không có ý tứ với anh?

Long Vũ tiêu sái cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ là vì tin tình báo thôi.

- Vâng.

Ti ti trả lời một cái sau đó lập tức nói:

- Anh Vũ, tình báo của anh cung cấp cực kỳ trọng yếu. Như vậy đi, bây giờ em sẽ đi tìm La Lâm và mẫu thân. Chúng ta cần bàn bạc dựa trên tin tình báo anh cung cấp để tiến hành suy diễn.

- Tốt, anh có thể đi cùng không?

Long Vũ hỏi.

- Ai có thể cấm được anh.

Ti Ti nói xong, liền lôi kéo Long Vũ hướng tới gian phòng Chiến Lược và Nghiên Cứu mới được xây dựng không lâu. Gian phòng này nằm ở Vô Tình Phong của Thái Huyền Sơn. Khu vực chung quanh được đặt kết giới cường đại. Ngoại trừ Long Vũ và vài người, nếu không được trao quyền thì không cách nào tiến vào.

Ti Ti cùng La Lâm sau khi gặp mặt liền đem tình báo của Long Vũ nói cho nàng. Hai người lập tức mượn dùng quang não, bắt đầu chế tạo tinh vực ảo.

Căn cứ theo thuyết pháp của Metz, Tu La tinh vực lần này tập hợp đủ năm mươi vạn tàu chiến hạm để công kích vũ nội. Tính cả liên quân tinh vực, tổng cộng có trăm vạn tàu.

Trăm vạn tàu chiến hạm chia làm tam đại hạm đội. Hạm đội thứ nhất là Hỗn Hợp hạm đội, có hai mươi vạn chủ lực của Tu La tinh vực cùng ba mươi vạn của liên quân. Bọn họ là tiên phong khi tiến công vũ nội.

Theo tình báo sơ bộ, hạm đội này đều là chiến hạm chủ lực. Mục đích của bọn họ làm đem lực lượng của vũ nội hoàn toàn tiêu diệt để làm bàn đạp tiếp tục chiến tranh.

Ngoại trừ số lượng tàu chiến ra, vũ khí trên chiến hạm của đối phương có thể công kích, theo kinh nghiệm, đều mạnh hơn vũ nội. Vũ khí mạnh nhất của vũ nội chính là người máy tương lai và cơ nhân đại quân. Ngoài ra còn một chút cường giả cá nhân.

Từ chiến cuộc mà suy diễn, nếu hạm đội vũ trụ thất bại, thì phiền phức của vụ nội cực lớn. Bởi vì quân mặt đất của địch quân được xưng là Bách Vạn đại quân Tu La Địa Ngục.

Những năm gần đây, Bách Vạn đại quân ở vũ ngoại nam chinh bắc chiến. Nơi nào đi qua là không còn một ngọn cỏ. Tất cả đều là kỳ giáp binh. Cho dù là vị Cửu Đỉnh cường giả một mình đối mặt cũng rất khó khăn mà thủ thắng.

Long Vũ đang suy nghĩ như thế nào mới có thể ngăn cản bọn họ xâm lấn.

Biện pháp tốt nhất đem kế hoạch xâm lấn đó thất bại nửa đường.

Long Vũ đang trầm ngâm suy nghĩ thì phòng nghiên cứu bắt đầu tranh cãi ầm ĩ.

Ti Ti đang ngẩng đầu nhìn đồ thị đang suy diễn chiến lược, tóc dài mềm nhẵn theo bên vai trái nhẹ nhàng mà xoã xuống. Diễn cảm của nàng bây giờ vô cùng nghiêm túc, hơi hơi cắn nhẹ môi, nhìn vào vô cùng đáng yêu.

Long Vũ ngơ ngác đứng đó một lúc lâu. Sau khi phục hồi tinh thần thì bắt đầu tìm một chỗ ngồi xuống. Không để ý tới chuyện cãi vã của mọi người, vẫn tiếp tục tự hỏi.

La Lâm là người chủ trì lần nghiên cứu và thảo luận chiến lược này. Nàng bảo mọi người có thể tùy ý phát biểu. Người đầu tiên phát biểu chính là Cửu Huyền Nhân Hoàng, hần nhìn kỹ đồ thị suy diễn chiến lược một chút, cao giọng nói:

- Căn cứ vào phân tích của ta, không còn cách chiến đấu nào khác. Sức chiến đấu của đối phương hết sức quái dị, hơn nữa cũng rất mạnh. Lấy tình huống hiện tại của chúng ta căn bản không thể chính diện đối kháng. Ý của ta là, chúng ta toàn diện rút lui, bảo vệ thực lực

Lời của Cửu Huyền Nhân Hoàng còn chưa dứt, cả gian phòng đều xôn xao. Đệ tử Huyền Môn cũng sôi nổi tỏ vẻ yêu cầu phát biểu.

La Lâm gật đầu nói:

- Nếu mọi người không cùng ý tưởng thì hãy phát biểu. Chúng ta đều tiếp thu ý kiến của mọi người.

Lúc này, Long Hoàng phát biểu ra ý kiến bất đồng:

- Ta không đồng ý với thuyết pháp của Cửu Huyền Nhân Hoàng. Chúng ta căn bản không cần lui lại. Tuy rằng tạm thời không có chiến hạm nhưng đệ tử Long tộc ta có khả năng hoá hình, hoàn toàn có thể tác chiến ngoài không gian. Cho dù là đối mặt với những chiến hạm kia cũng không phải là không thể. Mặt khác, chiến sĩ Phượng tộc cũng có thể không chiến. Ngoài ra, ta cảm giác cái gì gọi là đại quy mô xâm lấn của vũ ngoại chính là hư trương thanh thế mà thôi. Giống như chúng ta không biết bọn chúng, bọn chúng cũng không biết chúng ta. Các phương diện cự ly tác chiến xa của bọn chúng đều bị kiềm chế rất lớn. Mà chúng ta là tác chiến trên địa bàn của mình. Thiên thời địa lợi nhân hoà. Ta cảm thấy chúng ta nên chủ động nghênh chiến.

Lúc này, Phượng Hậu cũng đứng lên nói:

- Ta hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Long Hoàng. Đồng thời ta cũng tỏ thái độ, nếu chiến hạm của chúng ta không thể đến đúng lúc. Chúng ta, chiến sĩ phượng tộc có thể lên không gian xây dựng trạm không gian.

Hắc Thiên Ma Thần cũng đồng ý với ý kiến này, hần đặc biệt chỉ rõ:

- Chúng ta, đệ tử ở Dục Giới có khả năng lên vũ trụ tác chiến không nhiều lắm. Bất quá ta sẽ đem hết đệ tử có thể tác chiến đi để bảo vệ hoà bình ở vũ nội.

Cửu Huyền Nhân Hoàng phản bác nói:

- Ta biết các ngươi nhiệt huyết thật nhưng như vậy thì không giải quyết được vấn đề.

Bồ Đề Kim Phật luôn luôn không nói gì cũng gật đầu, đồng ý nói:

- Có đôi khi hành động theo cảm tính không giải quyết được vấn đề.

Cửu Huyền Nhân Hoàng gật đầu nói:

- Lưu lại núi xanh không lo không có củi đốt. Nếu biết rõ đánh không lại, vì cái gì mà chúng ta đi chịu chết.

La Lâm bắt chước số liệu trên bản đồ binh lực:

- Từ việc nhìn lại suy diễn chiến cuộc, chúng ta không phải không có kế hay.

Lúc này, Phượng Hậu Thiên Âm nói:

- Tổ chim bị phá hết trứng. Chuyện xảy ra trước mặt chúng ta chỉ có thể là một trận huyết chiến. Ta muốn hỏi Cửu Huyền Nhân Hoàng cùng Kim Phật, các ngươi cảm thấy chúng ta có thể lui tới địa phương nào?

- Đúng vậy!

Hắc Thiên Ma Thần cũng cười nói:

- Xin hỏi hai vị, lui đến hướng nào?

Lúc này, Cửu Huyền Nhân Hoàng nói:

- Không phải không có phi thuyền sao? Dựa vào nó, trước tiên chúng ta có thể mang đi một chút tinh anh?

Hắc Thiên Ma Thần không phục mà nói:

- Tinh anh? Như thế nào xác định được? Người xem như là tinh anh sao? Khi khai chiến thì lại sợ địch. Ta xem người vốn không tính là tinh anh.

- A Di Đà Phật!

Bồ Đề Kim Phật hiển nhiên cùng một phe với Cửu Huyền Nhân Hoàng. Hắn cắt đứt lời nói của Hắc Thiên Ma Thần, nói:

- Hắc Thiên, hiện tại không phải là thời gian để nội chiến.

- Ta cũng nghĩ vậy. Dùng chiếc phi thuyền để rút lui là thượng sách.

Bồ Đề Kim Phật nói.

Qua một thời gian, bên nào cũng có là mình đúng. Tranh luận không ngừng.

Vô luận là phương Cửu Huyền Nhân Hoàng hay Hắc Thiên Ma Thần, dường như đều có đầy đủ lý do chứng minh quan điểm của mình.

Ti Ti cùng La Lâm cười khổ. Cục diện bây giờ chính là như vậy. Hoặc chiến hoặc chạy, ai cũng không có thể thuyết phục đối phương. Tranh luận như vậy không có khả năng kết thúc.

Cuối cùng Long Vũ đem ánh mắt chuyển hướng Cửu Huyền Nhân Hoàng.

Thấy tiêu điểm tranh luận vẫn tập trung ở hai phương diện này như cũ, Long Vũ thất vọng phát phát tay:

- Mọi người, yên lặng một chút. Ta có vài lời muốn nói.

Mọi người lúc này mới phát hiện Long Vũ cũng ở trong phòng. Tất cả đều im lặng. Trên thực tế, dù chiến hay chạy, không phải chính là quyết định của Long Vũ hay sao.

Chiếc phi thuyền không gian là của hắn. Hắn có toàn quyền ra quyết định.

Hướng hồ hiện tại hắn cũng là vũ nội chí tôn.

Tất cả mọi người ngừng thở, đợi Long Vũ làm ra quyết định cuối cùng.

- Huyết chiến!

Long Vũ nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Cửu Huyền Nhân Hoàng và Bồ Đề Kim Phật nhất thời trở nên rất khó coi. Ánh mắt Long Vũ chuyển qua nhìn bọn họ, nói với Cửu Huyền Nhân Hoàng:

- Hừ, các người muốn thừa cơ ngồi chiếc phi thuyền để tị nạn sao? Tốt lắm, ta hỏi các người dựa vào cái gì? Hắc Thiên Ma Thần hỏi rất hay, các người được xem là tinh anh sao? Chưa khai chiến mà sợ địch. Các người làm cho ta rất thất vọng. Nói thật cho các người biết, từ đầu tới cuối ta đều không có nghĩ tới việc dùng chiếc phi thuyền trốn chạy. Hơn nữa, ta cũng nói cho các người biết. Ta tuyệt đối nắm chắc đánh thắng trận chiến này. Vũ ngoại muốn xâm lược chúng ta? Tốt lắm, để cho chúng có đi mà không có về. Ta phải cho bọn chúng biết, vũ nội không phải dễ bị khi dễ.

Long Vũ nói một hơi, làm sững mọi người tăng lên. Mọi người dưới sự chỉ dẫn của Hắc Thiên Ma Thần, đồng loạt hô lên. Giống như thắng lợi đã thuộc về bọn họ.

- Từ giờ trở đi, ta hy vọng mọi người tranh luận chính là chiến lược, chiến thuật mà không phải là có chiến hay không.

Long Vũ nói tiếp:

- La Lâm, phương diện chiến lược phải nhờ vào em rồi. Anh sẽ đảm bảo tình báo truyền tới kịp lúc.
- Vâng.

La Lâm nghiêm túc gật đầu, nói:

- Long Vũ ca ca cứ yên tâm đi, em biết nên làm như thế nào. Em nhất định sẽ không làm anh thất vọng.

Sau đó La Lâm nhìn xuống, ánh mắt quét khắp bốn phía, nói:

- Các vị, ta phụ trách nói ọi người. Chiến hạm của chúng ta rất nhanh sẽ hoàn thành. Đây là một sản phẩm của Thiên Ngoại Thiên. Một vài chiến hạm có tính năng còn mạnh hơn của quân địch. Cho nên ta khuyên một số người trong các vị không cần diệt uy phong mình, đề cao chí khí của người khác.

Lời này vừa ra, hiện trường lại một trận rối loạn.

Cừu Huyền Nhân Hoàng nói ra một câu ai cũng muốn nói:

- Chúng ta không biết thao tác.
- Lấy bốn sự của các vị. Chỉ cần một ngày là sẽ học được hết.

Tì Tì nói:

- Việc này căn bản không phải là vấn đề. Huống hồ, tàu chiến hạm của chúng ta đều được Thiên Ngoại Thiên phái cơ nhân đến thao tác. Có thể nói như vậy, chiến hạm một khi hoàn thành, có thể lập tức chiến đấu.

Hiện trường triệt đề bị huy động.

Hắc Thiên Ma Thần hô lên:

- Xâm lược ngược lại.
- Xâm lược ngược lại.

Toàn trường tựa như sôi trào lên.

Long Vũ rất hài lòng với ý chí chiến đấu của mọi người, mỉm cười đi ra.

.....

.....

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, nhóm Long Vũ khẩn trương vì trang bị chiến hạm mà bận tới mảy mòi mắt. Tại vũ ngoại, liên quân đã xảy ra một chút mâu thuẫn.

Mâu thuẫn bắt đầu ở chủ thần của Hắc Ám tinh vực Metz.

Vũ ngoại Hạm đội thứ nhất Hỗn Hợp, tham mưu quan Hall đang nhìn báo cáo trong tay, khẽ nhún mày nói:

- Đây là chuyện gì? Metz sao có thể ở lại cái thế giới hèn mọn đó?

Hall có chút tức giận. Hắn xoay người, đổ ngã ly ca phê. Hắn cảm giác mình phải xem kỹ lại kế hoạch tác chiến lại một lần nữa.

Vừa nghĩ tới đây, Hall có một cảm giác bị người khác lừa gạt. Hắn hung hãn đem ly cafe ném đi.

Dựa theo kế hoạch tác chiến trước đây, mười ngày sau, hắc sẽ tiến hành công kích hủy diệt lên vũ nội. Nhưng như vậy thì vị hôn thê Metz cũng sẽ bị hủy diệt.

Đây là chuyện hắn không muốn thấy.

Hall chậm rãi ngồi lại trên ghế đọc sách, nhắm mắt lại. Đây là một ghế dựa khoa trương giống y như trong phòng của phụ thân hắn, Edward. Mỗi lần ngồi lên, đều có một cảm giác nhìn càng thêm xa. Đồng thời, cái ghế kia cũng mang lại cho hắn cảm giác tràn ngập lực lượng.

Cửa thư phòng của Hall mở ra. Không dùng mắt nhìn cũng biết chính là sư phụ Adams của hắn vào. Chỉ có hắn mới có tư cách không cần gõ cửa mà tiến vào phòng này và cũng chỉ có hắn đi mà không phát ra một chút thanh âm.

- Người còn chưa quyết định sao?

Thanh âm của Adams vang lên tại bên tai của Hall.

Hall mở to mắt, nhìn thấy Adams lẳng lặng đứng trước mặt mình. Hắn và Adams trong lúc đó, không có hàn huyền và khách sáo. Vì hắn biết rõ ý tứ của Adams.

Adams đi đến bên cạnh bàn đọc sách, khoan thai ngồi lên một cái ghế, nhìn ly café bị ném vỡ trên mặt đất, nhú mày:

- Phát cái không giải quyết được vấn đề gì. Đừng làm cho chính người có phẩm chất đạo đức như đệ đệ Phelps của người.

Hall là tổng chỉ huy vũ ngoại hạm đội thứ nhất Hỗn Hợp, cũng là tham mưu quan. Đồng thời cũng là người thừa kế gia tộc mạnh nhất ở Tu La tinh vực, Hall hoàng tử.

Mà đệ đệ cùng cha khác mẹ Phelps chính là người thừa kế thứ hai của gia tộc.

Nói cách khác, nếu Hall tử vong, quyền thừa kế gia tộc ở Tu La tinh vực sẽ rơi xuống trên người Phelps. Cho nên, mấy năm nay, Phelps luôn nằm mơ ca ca cùng cha khác mẹ của mình có thể chết.

Vì thế, hắn thậm chí không tiếc phát động ám sát nhưng kết quả luôn thất bại.

Còn lần này hắn rốt cuộc bắt được nhược điểm của ca ca. Bởi vì vị hôn thê của Hall là Metz mà hắn tự tiện sửa kế hoạch tác chiến, kháng lại lệnh của bộ chỉ huy. Vì thế hắn bắt lấy cơ hội này mà chèn ép.

Hall thở dài, tự mình đi tới tắm tắm, đem chén vỡ đặt lên bàn, nhẹ nhàng nói:

- Nhưng bây giờ Phelps đang lấy giọng điệu của phụ thân mà thúc giục ta. Hắn biết rõ chuyện tình của Metz, nên lúc này mới cố ý như vậy.

Adams vừa lòng gật đầu nói:

- Tốt lắm, người cuối cùng cũng nói ra mấu chốt vấn đề. Đúng vậy, đệ đệ tốt của người Phelps đã biết tình cảnh của Metz. Lúc này hắn mới cố ý bức bách chúng ta. À, giúp ta pha một ly café.

Hall tự mình rót một chén café, đặt ở trước mặt Adams, lẳng lặng đứng. Chờ đợi Adams nói.

- Hall, người có phát hiện. Người càng ngày càng giống Phelps? Tính tình của người càng ngày càng nóng nảy.

Adams bưng ly café, nhấp một ngụm, khẩu khí thản nhiên nói:

- Ta nhiều lần nói với người rồi, không quản gặp vấn đề dạng gì, đều phải bình tĩnh.

- Người phải luôn luôn bảo trì đầu óc mình bình tĩnh cùng thanh tĩnh. Chỉ có như vậy, người mới có thể nghĩ ra biện pháp. Người hiểu chưa?

Adams chất vấn.

- Đã hiểu.

Hall nói.

Im lặng một lúc, Adams nói tiếp:

- Đối với Phelps mà nói, đây là một cơ hội tốt. Người hiểu chưa?

Hall không nói gì. Hắn không cần phát biểu ý kiến gì hết. Hết thấy đều được Adams cẩn thận thăm dò và phân tích rõ ràng. Adams là lão sư của hắn, cũng là bằng hữu của hắn, cũng là người ủng hộ hắn. Hắn là trí giả nổi danh ở vũ ngoại.

- Nguyên bản, đoạn thời gian này người làm không sai. Nhất là trong quân, địa vị người ngày càng tăng vọt. Trong giới quý tộc ở gia tộc, người mượn sức nên không ít người ủng hộ. Thế nhưng sau một lần người có ý đồ chống lại quân lệnh, làm cho đối thủ người bắt được điểm yếu rồi. Chuyện này, hẳn sẽ tuyệt đối không từ bỏ ý đồ. Người phải chính xác làm ra lựa chọn. Giang sơn, Mỹ nhân. Người phải tuyển chọn một cái.

Thanh âm của Hall sau khi Adams nói lại có chút đau lòng:

- Giang Sơn, Mỹ nhân. Ta không muốn buông tha cái nào.

- Chuyện này là không thể!

Ánh mắt Adams sắc bén gắt gao chăm chú vào mặt Hall, làm cho Hall có cảm giác như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Hắn gắt gao nắm chặt cửa đấm của mình, tranh luận nói:

- Ta thật sự là không buông tha được cái nào trong hai cái. Lão sư, người phải giúp ta.

- Không được!

Ngữ khí Adams càng thêm nghiêm khắc:

- Chuyện người muốn kéo dài đã làm cho nhiều người vô cùng bất mãn. Giang sơn, Mỹ nhân. Chỉ có thể chọn một cái.

- Người nghĩ cho rõ ràng.

Adams nói.

- Ta nghĩ thông suốt rồi. Hai cái, ta không muốn buông tha cái nào.

Hall nghiêm túc nói.

- Ngu xuẩn!

Adams tức giận mắng làm cho Hall xấu hổ, mặt mày xanh mét.

- Người nghe không rõ à?

Adams thở phì phì nói:

- Ta đã nói cho người rất rõ ràng. Giang sơn và Mỹ nhân, người chỉ có thể chọn một.

- Chuyện này nếu người xử lý không tốt, thì đừng nghĩ tới tư cách làm người thừa kế thứ nhất. Đệ đệ Phelps của người sẽ lật đổ địa vị của người.

Adams nói.

Hall hoàn toàn trầm mặc. Lời này của Adams đã làm cho hắn ý thức được. Nhưng chẳng qua hắn không muốn buông tha cho Metz.

Bảo trì trầm mặc trước mặt Adams, nhờ kinh nghiệm đúc kết từ xưa tới này của Hall. Bởi vì khi sau khi Adams quả trách thì hẳn sẽ cho ra biện pháp giải quyết vấn đề. Bất kể chuyện tình khó khăn gì, hẳn đều có biện pháp giải quyết. Hắn đang chờ lão sư ột biện pháp để giải quyết vấn đề khó khăn này.

Bởi vì bản thân hắn đã không có cách nào để xử lý chuyện này.

Quả nhiên.

Adams thở dài một tiếng:

- Người thật sự khác biệt. Người thật không muốn buông tha cái nào?

- Đúng vậy.

Thanh âm của Hall có chút run rẩy:

- Lão sư, giúp ta...

- Như vậy, ta cho người một biện pháp. Chỉ có một cái.

Adams nói

- Tuyển ra một ...
- Không được!

Hall nhảy dựng lên. Mặt của hắn vắn vẹo cho thấy lúc này hắn đau lòng như thế nào.

Khiếp sợ qua đi, trong ánh mắt Hall loé ra quang mang kích động:

- Ta không thể buông tha cho Metz. Nếu không có nàng, cuộc sống của ta về sau không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đồng thời, ta cũng không thể buông tha quyền thừa kế gia tộc. Nếu không, tương lại đệ đệ cùng cha khác mẹ của ta sẽ dồn ta vào tử địa.

Adams thở một hơi dài, nghiêng đầu sang chỗ khác, thản nhiên nói:

- Người nhất định mau chóng phải làm ra lựa chọn.
- Thật không còn phương pháp xử lý nào sao?

Hall hỏi dò

- Còn thời gian mười ngày. Lợi dụng mười ngày này, chúng ta hoàn toàn có thể đem Metz cứu ra.
- Ta tự mình đi một chuyến!

Hall nóng lòng muốn thử. Rốt cuộc không thể kìm nén ức chế của mình.

Ánh mắt Adams thâm thuý nhìn Hall nói:

- Ta từng làm rồi...

Hall giống như ý thức được cái gì. Hắn quay trở lại trước bàn, nhìn thẳng vào Adams. Từ biểu cảm trên mặt của ông, hắn đã phát hiện một tia bất thường:

- Nàng không có ý định trở về?
- Đúng vậy...

Adams nói.

- Nàng không có ý định trở về. Hơn nữa, nàng cũng đã bán rẻ tình báo của Tu La tinh vực chúng ta.
- Điên rồi. Nàng điên rồi.

Hall chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, mộng du mà đi tới sau bàn học, ngã ngồi trên ghế, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Điên rồi, điên rồi...
- Chẳng lẽ nàng không biết. Phản bội vũ ngoại là trừng phạt rất nghiêm khắc?

Nói tới chỗ này, Hall vội vàng hỏi:

- Lão sư, chẳng lẽ người đã tiến hành trừng phạt với nàng?
- Không có!

Adams đứng lên, đi tới trước mặt Hall, nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của hắn, nghiêm túc nói:

- Ta ở đó gặp một nữ nhân cường đại. Chúng ta đấu mấy chiêu. Nàng không địch lại. Ta tính hạ sát thủ thì gặp một tồn tại cường đại hơn tới, Trực giác nói cho ta biết, ta không phải đối thủ của hắn. Cho nên ta bỏ qua...

Hall mờ mịt ngẩng đầu lên:

- Ý của ngươi là người đã gặp được đối thủ?
- Đối thủ?

Adams cười lạnh nói:

- Ta căn bản vốn không phải là đối thủ của hân.

Lời vừa dứt, Hall đột nhiên cả giận nói:

- Lão sư như thế nào có thể nói như vậy. Người là người thẩm lí và phán quyết, lại vô cùng cường đại. Cái thế giới hèn mọn kia làm sao có tồn tại cường đại hơn so với người.

- Thật sự!

Lời nói của Adams giống như một chậu nước lạnh đổ vào tâm của Adams:

- Nói thật, lần này trở về. Ta suy nghĩ, chúng ta xâm lấn có lẽ là sai lầm.

Hall cảm thấy có chút khó tin:

- Lão sư, người đang nói cái gì?

- Tình huống vũ nội so với chúng ta tưởng tượng muốn phức tạp hơn.

Adams chợt đề cao thanh âm của mình, không ức chế hay phần nộ. Hân nắm lấy áo của Hall kêu lên:

- Kỳ thật chúng ta nên nghĩ biện pháp ngăn cản trận chiến tranh này. Bởi vì đây là một cuộc chiến không thể thắng.

Hall cười thầm:

- Ngay cả người cũng nói như vậy. Chẳng lẽ, chúng ta thật sự sai lầm rồi?

Adams lạnh lùng nhìn Hall:

- Khoa học kỹ thuật của đối phương không phải rút lại phía sau. Hơn nữa, tồn tại kia cho ta cảm thấy không thể thắng được. Đây là chuyện xấu lớn nhất.

Trong phòng, một khoảng yên lặng như chết.

Thật lâu sau, Hall rốt cuộc vô lực hỏi:

- Ta đây phải làm như thế nào?

Adams chậm rãi nói:

- Từ chức tham mưu trưởng của Hạm đội thứ nhất Hồn Hợp...

Hall nghe vậy, cực độ khiếp sợ.

Giống như không có phát hiện ánh mắt khiếp sợ của Hall. Adams nói tiếp:

- Cách làm như vậy có thể nhất cử lưỡng tiện. Thứ nhất, người có thể không vì giết vị hôn thê của mình mà áy náy. Thứ hai, người sẽ không nhận bất cứ trách nhiệm chiến tranh nào.

- Phụ thân người rất cổ chấp. Bản thân ta sẽ đi khuyên nhủ hân.

Adams cười khổ. Trong thanh âm có ý tứ đùa cợt:

- Phụ thân người muốn thông qua chiến tranh xâm lược mà hòa dịu mâu thuẫn của vũ ngoại. Nhưng hân căn bản không biết tình huống của vũ nội.

- Lão sư, ý của người là chúng ta thật sự sẽ thất bại?

Hall giật mình hỏi.

Adams gật đầu khẳng định nói:

- Người không có nghe sai. Khả năng chúng ta thất bại vô cùng lớn.

Adams thờ dãi thật sau nói:

- Nếu ta không đoán sai. Metz cùng tồn tại kia đã thành đồng minh. Metz rất rõ ràng tình huống của chúng ta, biết người biết ta một trăm trận một trăm thắng. Mà chúng ta lại không biết tình huống của bọn họ.

- Hall, người nên vứt bỏ quan hệ với Metz sang một bên đi.

Adams xoay chuyển lời nói:

- Nếu tin tức Metz phản bội truyền đến gia tộc, tin tưởng tình cảnh của người rất nguy hiểm.

Hall đột nhiên ngẩng đầu lên, cắn răng nói:

- Phải làm như vậy thật sao?

Adams gật đầu, thản nhiên nói:

- Đây là lựa chọn duy nhất của người, không quan hệ tới quyền thừa kế gia tộc. Đây chính là quan hệ tới tính mạng của người.

Thanh âm của Adams rất tỉnh táo, không có tia cảm xúc:

- Nhiều năm như vậy, Metz đều không có ý với người. Người hẳn đã rõ ràng, nàng không yêu người. Người nghĩ đi, vì một nữ nhân như vậy mà trả giá một giang sơn. Người thấy đáng giá sao?

Nhìn thấy ánh mắt Hall phức tạp, Adams mỉm cười:

- Khi người có giang sơn thì mỹ nhân dạng nào mà không có.

Trong thư phòng, lại lâm vào yên lặng.

- Lời nói đã đến thế, nên làm gì thì chính người hãy quyết định.

Adams chậm rãi đi ra khỏi thư phòng. Trong phòng hẳn nghe được tiếng lẩm bẩm của Hall:

- Metz, người tiện nhân này. Là người khiến ta lâm vào khốn cảnh, sớm hay muộn ta sẽ chinh phục người.

Khoẻ miệng Adams lộ vẻ tươi cười. Hẳn biết, Hall đã làm ra lựa chọn.

.....

.....

Người thừa kế gia tộc thứ nhất của gia tộc ở Tu La tinh vực Hall hoàng tử rút được kinh nghiệm xương máu. Lại tiếp thu đề nghị của người thẩm lí và phán quyết Adams, hẳn đã bỏ qua quyền chỉ huy Hạm đội thứ nhất Hỗn Hợp, đồng thời cũng xin lui về phía sau.

Đối với lần này, Tu La tinh vực tộc trưởng Edward đồng ý với yêu cầu của đứa con. Đồng thời, Trưởng Lão hội của gia tộc cũng quyết định để cho đệ đệ của Hall, Phelps tiếp nhận chỉ huy hạm đội thứ nhất Hỗn Hợp.

Có người vui có người buồn.

Nhìn thấy đệ đệ, vẻ mặt Hall uể oải. Mà vẻ mặt Phelps thì cực kỳ hưng phấn. Trong lòng hẳn dấy ý không che dấu chút nào.

Nhìn thấy bộ dáng vô sỉ của đệ đệ, Hall cơ hồ nhin không được. Adams ở bên cạnh liếc mắt đưa mắt ra hiệu mới có thể khiến Hall tỉnh táo lại.

- Chúc người may mắn.

Sau khi nghi thức chuyển giao hoàn thành, Hall có thêm ý nói:

- Chỉ mong tương lai người có thể còn sống trở lại Tu La tinh vực.

Sắc mặt Phelps hơi đổi, cả giận nói:

- Người có ý gì? Ca ca tốt của ta ơi, người đang ở đây mà diệt uy phong của mình đề cao chí khí người khác sao?

- Hừ!

Phelps khẽ cười một tiếng, nói:

- Ca ca tốt của ta, người không phải bị tức giận đến mức nói năng lộn xộn chứ? Người hẳn rất rõ ràng. Khi chiến tranh chấm dứt, ta sẽ có vô số chiến công. Đến lúc đó, ha ha ha ...

- Người tự lo đi!

Hall lười nói nữa, đi theo Adams rời khỏi.

Thời gian Tu La tinh vực tấn công còn ba ngày, Long Vũ cùng La Lâm mang theo mấy trăm người mang theo phi thuyền dùng hết tốc độ tới Hắc Ám tinh vực. Bọn họ hy vọng có thể bắt được một chiến hạm chủ lực của Tu La tinh vực để đem về nghiên cứu.

360. Chương 23: Pháp Mã Giao Dịch(*)

(*)Đòn bí mật tăng thêm phần thắng trong đàm phán.

Trên đường bọn họ đã gặp rất nhiều tiểu đội Tu La chiến hạm. Vì sợ đánh nhau gây chú ý nên họ không xuống tay. Bọn họ hy vọng có thể tìm được một chiến hạm lạc đàn.

Rất cuộc, khi tiến vào một đám mây thiên thạch, phi thuyền đã cảnh báo, phía trước có một phi hành vật bất minh. Cửu Huyền Nhân Hoàng kinh hoàng thất thố một trận, nắm lấy Long Vũ hỏi:

- Không sao chứ? Vãn Thạch tựa hồ rất cứng. Chiếc phi thuyền sẽ không bị hao tổn chứ?

Cửu Huyền Nhân Hoàng là lần đầu tiên cười phi thuyền đi dạo. Đối với tính năng của phi thuyền không hiểu rõ, nên trong lòng hẳn nhiều lo lắng.

Long Vũ khẽ cười nói:

- Không có việc gì. Dù mật độ thiên thạch ở đây cao nhưng không thể xem thường phi thuyền của chúng ta. Các người không cần lo lắng.

Từ sau khi gặp mây thiên thạch, tính năng phòng ngự của phi thuyền được La Lâm tăng lên. Hệ thống biểu hiện là hoàn toàn có thể tung hoành trong mây thiên thạch này.

Thông qua biểu hiện của rada, phía trước có ba chiến hạm màu đen.

- Gần một chút nữa.

Ti Ti cùng La Lâm trao đổi một chút, quyết định đánh cận chiến. Nếu khai chiến khoảng cách quá xa, muốn sử dụng pháo tử ly rất dễ dàng kinh động quân địch xung quanh.

Sau một lát, thông qua cửa sổ của phi thuyền, bằng vào mắt thường của mọi người có thể chứng kiến hình dáng chiến hạm của địch. Mọi người đều chỉ trỏ vào ba tàu chiến hạm, thảo luận râm ran. Chiến hạm của địch bắt đầu công kích, ba khẩu pháo đều nhắm vào hào quang phòng ngự của phi thuyền. Dạn pháo nện vào hào quang, loé lên mấy lần. Chiến hạm của địch cũng không thể tạo thành thương tổn nào.

Trên mặt Ti Ti có chút rối loạn, nói:

- La Lâm, chúng ta lái gần vậy đủ rồi nhỉ ...

Lúc này, chiến hạm của địch đã đem toàn bộ hệ thống vũ khí mở ra, nhắm phi thuyền của Long Vũ mà công kích. Chiếc phi thuyền này thủy chung chưa từng đánh trả. Thừa dịp này, La Lâm che tín hiệu bốn phía làm cho ba tàu chiến bị cô lập với bên ngoài.

- Chuẩn bị Quang Thúc Pháo!

La Lâm rút cuộc phát mệnh lệnh công kích.

Hệ thống trí tuệ của phi thuyền mở ra quang thúc pháo để tấn công, thủ pháp thần diệu. Trước sau hai phát đều trúng hai tàu chiến hạm địch. Chiến hạm ở giữa cũng sáng lên đèn xanh.

La Lâm đề nghị nói:

- Long Vũ ca ca tự mình đi không chế chiến hạm kia đi. Chúng ta cần chiến hạm hoàn hảo không bị thương tổn để lấy về nghiên cứu.

- Không thành vấn đề.

Long Vũ không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng. Lấy khả năng của hắn, đủ khả năng đánh với chiếc phi thuyền, nói gì đến chiến hạm rẻ rách của địch.

Mọi người nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau.

Đột nhiên có một bàn tay vỗ vào vai của Long Vũ, chính là Hắc Thiên Ma Thần:

- Cần ta hỗ trợ không?

Long Vũ cười, nói:

- Một mình ta là đủ.

Long Vũ lộ ra một nụ cười sáng lạn nói:

- Các người yên tâm đi. Ta rất nhanh có thể khống chế phi thuyền này thì đám kia cũng dễ thôi. À mà điều khiển như thế nào?

Bên cạnh thuyền đến thanh âm của La Lâm:

- Đây là sóng bắn tín hiệu. Chờ khi anh diệt sạch nhân viên bên trong, đem cái này đặt bên cạnh phòng lái. Đến khi đó từ thiết bị này sẽ phóng ra sóng tín hiệu điều khiển chiến hạm đó.

Long Hoàng giật mình:

- Thần kỳ như thế?

- Đúng vậy!

La Lâm cười nói:

- Đây là sự thần kỳ của khoa học kỹ thuật. Sau này anh còn thấy nhiều nữa.

Khi mọi người đang trò chuyện, hai chiến hạm của địch đã bị tiêu diệt.

Long Vũ khi ở thời điểm hai chiến hạm nổ mạnh đã nhảy ra khỏi phi thuyền. Lấy thân thể hành trong không gian. Hơn nữa hắn thu liễm khí tức, thần không biết quỷ không hay chui vào bên trong chiến hạm còn lại hoàn mỹ vô khuyết.

Cả quá trình không tới một phút đồng hồ.

Nếu là thay đổi một người khác thì cũng khó hoàn mỹ tới vậy.

- Đúng lại!

Ngay khi Long Vũ vừa định thần lại thì cửa khoang mở ra, thanh âm như bé con vang lên.

Long Vũ theo bản năng quay đầu lại nhìn. Phía sau mình có một nam hài tử bộ dáng khoảng mười hai, mười ba tuổi, tóc dài màu nâu. Ánh mắt màu lam tối, mũi cao.

- Người có thể thấy ta?

Long Vũ thu liễm khí tức thì như là đang ẩn thân. Hắn vốn tính toán đóng khoang dưỡng khí của chiến hạm, muốn chết ngạt nhân viên của cả chiến hạm. Ai ngờ chưa hành động đã bị phát hiện, mà người phát hiện lại là một đứa bé.

Đương nhiên tuổi không phải là tất cả.

Dù sao thì tất cả đều không phải là người thường.

- Người làm sao vào đây?

Nam hài nhỏ giọng hỏi:

- Người cũng là người nhập cư trái phép?

Long Vũ cũng sợ một chốc, đột nhiên hiểu ra cái gì. Nguyên lai tiểu gia hỏa này cũng không phải người của chiến hạm này.

Sau khi do dự một chốc, Long Vũ nói:

- Người vì sao lên vào đây? Người chẳng lẽ không phải người của Tu La gia tộc?

Câu hỏi của Long Vũ cũng nhắc nhở tiểu nam hài. Hắn chớp mắt to hỏi:

- Người cũng không phải là người của Tu La gia tộc.

Kafir ồ một tiếng, nhìn chăm chăm Long Vũ, phát hiện mình không nhìn ra cảnh giới của hắn. Mặt hắn không chút thay đổi nói:

- Người là ai? Cảnh giới của người so với ta cao hơn. Người không phải là gian tế từ vũ nội chứ?

- Đương nhiên là không phải.

Long Vũ cười nói:

- Ta là khách khanh của gia tộc Tu La tinh vực. Đúng rồi, ta là người của Hắc Ám tinh vực.

- Hắc ám tinh vực?

Nam hài mở to mắt nhìn, mặt nghi hoặc:

- Không có khả năng? Vì cái gì mà ta chưa thấy người bao giờ? Người biết chủ thần Metz sao?"

- Biết!

Long Vũ ngẫm cười khổ, từ tình huống hiện tại mà xem. Tiểu tử này tựa hồ là người Hắc Ám tinh vực. Chính mình giả mạo người Hắc Ám tinh vực, hoàn toàn là một truyện cười.

Bất quá cho tới bây giờ, hắn cũng không cam chịu yếu thế.

Hiện tại mấu chốt nhất là giết hết những người trong chiến hạm này.

Mà hài tử trước mặt là một chướng ngại.

- Xin chào, ta là Kafir.

Nam hài chủ động giới thiệu chính mình với Long Vũ :

- Ta cũng là người Hắc Ám tinh vực. Ta đang tìm kiếm chủ thần Metz.

- Nếu người chịu nghe lời của ta, ta có thể giúp người tìm chủ thần Metz.

Trong mắt Long Vũ hiện lên một tia giáo hoạt :

- Trên thực tế, ta đã gặp qua nàng.

Kafir hiểu kỳ nói:

- Người gặp qua chủ thần Metz ở đâu? Ta đang tìm nơi hạ lạc của nàng.

Long Vũ cười nói:

- Tại vũ nội.

Kafir cũng sợ một chốc, sắc mặt lạnh xuống:

- Ta hiểu rồi. Chủ thần Metz nhất định là bị nhóm của người cầm tù. Người là người vũ nội.

Dứt lời, nam hài đột nhiên hướng Long Vũ bắn ra một đạo hàn quang. Long Vũ cũng không kịp giải thích, phát tay một cái, hàn quang của Kafir bị Long Vũ cầm chế trên không trung sau đó bị vô hiệu hoá.

Xong việc này, Long Vũ không cùng Kafir dây dưa. Thân hình hắn bắn ra, nhanh chóng đóng cửa mấy khoang đường khí. Sau đó đem thiết bị đặt ở phòng điều khiển chính.

Trước tiên nên xong chính sự đã.

Kafir đang nghĩ Long Vũ e ngại hắn nên chạy trốn. Lúc này lại nhanh chóng đuổi theo.

Sau mấy phút, Long Vũ đóng hết khoang dưỡng khí. Xong lại mở cửa chiến hạm cho không khí bị thất thoát ra ngoài. Ngoại trừ còn khoảng hơn mười người có thực lực mạnh mẽ nên chiến đấu ở chân không được, còn lại toàn bộ nhân viên chiến hạm đã bị ngạt thở mà chết.

Những người may mắn tồn tại được đã bị Long Vũ làm thịt.

Ngay khi Long Vũ xông vào phòng điều khiển chính, vừa đem thiết bị ra sử dụng. Kafir cũng đuổi theo tới nơi.

Lúc này, La Lâm sau khi thông qua thiết bị phát sóng đã khống chế được chiến hạm này, Long Vũ đại công cáo thành. Hắn không hề dây dưa cùng Kafir, lỵ khai chiến hạm.

Kafir lo lắng an nguy của chủ thần Metz nhanh chóng đuổi theo.

Hai người gặp nhau trong không gian, Kafir cả giận nói:

- Giải phóng chủ thần Metz của chúng ta. Nếu không Hắc Ám tinh vực của chúng ta sẽ khai chiến cùng người...

Long Vũ buồn cười nhìn nam hài choai choai, cười nói:

- Làm sao ngươi khẳng định ta cầm tù chủ thần Metz? Chẳng lẽ ngươi không tin tưởng chủ thần của ngươi như vậy?

- Các ngươi rất giỏi dùng âm mưu quỷ kế!

Kafir cả giận nói:

- Nói cho ta biết chủ thần ở đâu. Nếu không ta sẽ giết ngươi.

Nói xong Kafir lại há mồm phun ra một con rồng lửa, hướng tới Long Vũ.

- Ta là hỏa thần Hắc Ám tinh vực!

Kafir đắc ý nói.

Lực lượng của Long Vũ nguyên bản mạnh hơn Kafir. Vả lại, hắn cũng là chuyên gia chơi lửa. Rồng lửa của Kafir căn bản không tạo thành thương tổn với hắn.

Thấy công kích của mình không thể lay động được Long Vũ. Tiểu nam hài bỗng nhiên biến sắc, chuyển thành bộ dáng làm nũng:

- Ngươi khi dễ tiểu hài từ...

Kafir bỗng nhiên thay đổi thái độ thiếu chút nữa làm Long Vũ cười ra tiếng.

Long Vũ cao giọng nói:

- Tiểu tử, hãy nghe ta nói. Chủ thần Metz hiện rất an toàn. Ta cũng không cầm tù nàng. Nàng đang tự do.

Cái miệng nhỏ nhắn yêu kiều của Kafir nói:

- Ta mới không tin...

Nói xong, hai tay vung lên, hỏa nguyên tố phụ cận hắn nhất thời ngưng tụ tạo thành một tên lửa thô.

Long Vũ cảm ứng được uy lực của tên lửa, âm thầm cảnh giới.

Hai tay Kafir vươn về phía trước, cao giọng nói:

- Ta muốn ngươi chết ...

Lúc này đây, trên mặt hắn không có chút nào giống trẻ con.

Tên lửa lấy khí thể sấm sét mà bay vút tới Long Vũ. Hắn cảm giác được một cổ lực lượng cường đại cực nóng đập vào mặt. Tên lửa to lớn bay qua, tạo thành một quỹ tích trên không trung, để lại một đạo tàn ảnh.

Nhưng vào lúc này, thân ảnh Long Vũ đột nhiên biến mất.

- Người đâu?

Kafir ngây ngẩn cả người.

- Ở chỗ này!

Tiếng nói vang lên, thân ảnh Long Vũ xuất hiện bên cạnh Kafir.

Thân thể Kafir chấn động, bị Long Vũ bên cạnh làm hoảng sợ. Người này có thể xuất hiện bên cạnh mình mà mình không biết chút nào. Cho dù là cảnh giới chủ thần cũng không làm được.

Kafir lại lộ ra bộ dáng hài đồng, làm nũng nói:

- Người so với ta lợi hại. Người lại khi dễ người ta...

Long Vũ không chịu nổi thần thái mặc ỏi này của Kafir, vội vàng khoát tay nói:

- Thu hồi bộ dáng này lại đi, đối với ta vô dụng...

Khoé miệng của Kafir khờ dại lộ ra một tia cười lạnh. Long Vũ thầm kêu không tốt. Tên lửa kia không biết lúc nào đã tới phía sau hắn.

Ngay sau đó đánh trúng Long Vũ.

Chỉ nghe một tiếng âm vang.

Trong lúc nổ tung, Kafir khờ dại đang tươi cười biến thành lạnh lùng:

- Đừng tưởng rằng cảnh giới người cao hơn ta, khi đánh nhau lại kém xa.

- Trước tiên chó đắc ý. Trên thực tế, ta cũng chưa ra tay mà.

Thân ảnh Long Vũ không tổn hao gì từ vụ nổ mạnh của tên lửa. Vẻ mặt khinh thường.

Sắc mặt Long Vũ lạnh xuống, nói:

- Tiểu tử, ngươi xong đời rồi. Nguyên bản ta không muốn cùng ngươi là địch. Ngươi lại tâm ngoan thủ lạt.

Kafir giờ đã đâm lao phải theo lao, đối phương quả thật không ác ý. Sự tình phát triển đến mức này, giải thích cũng vô dụng. Mà lấy tính cách quật cường của hắn, lại vùng động cánh tay nói:

- Ta liều mạng với ngươi.

Long Vũ giơ hai tay lên, quát to:

- Có bốn sự nào thì tung hết ra đi.

Kafir tựa hồ bị uy áp cảnh giới của hắn hù dọa, kinh hô nói:

- Người rốt cuộc là cảnh giới gì?

Long Vũ lạnh lùng nhìn Kafir, khinh thường nói:

- Chờ khi ngươi chết thì sẽ biết.

Tựa hồ cảm thấy uy hiếp tử vong, tâm thần Kafir thay đổi thật nhanh. Một trận quang mang màu đen bắn ra, tạo thành một áo giáp uy vũ choàng lên người hắn.

Áo giáp Kafir làm cho hai mắt Long Vũ toả sáng.

Đồ vật kia thật không tệ.

Áo giáp vừa xuất hiện thì phát ra khí thể cường đại. Tâm niệm Kafir nhanh chóng xuất hiện một cung thần khổng lồ màu đen trên tay. Bộ cung tên tạo hình là một con phượng, như đang phóng lên trời. Long Vũ ở phương cảm thán mà nói:

- Thật là vật tốt. Nếu đoạt được nó rồi đưa cho nữ nhân mình xài là tuyệt.

Ngay lúc này, tay trái Kafir nhấc nhẹ lên. Cung thần nảy lên, một mũi tên bắn về hướng Long Vũ.

- Đây là tên Hỏa Long. Xem người đỡ thế nào?

Kafir khẽ quát một tiếng. Cung Thần tản mát ra một tia sáng kỳ dị. Một tiếng long minh, tên lửa không chút nào trì hoãn lại bắn ra. Thần tiễn bắn ra kéo theo xung kích cường đại. Làm cho không gian bốn phía bùng cháy.

Đi được nửa đường, tên lửa hoá thành Kim Long, giương nanh múa vuốt hướng tới Long Vũ đánh úp lại.

Long Vũ lảo lảo nói:

- Ai ya, nguyên lai thứ này uy lực thật tốt.

Khi đang nói, hắn vội vàng lấy Thiên Sư pháp kiếm đem kim long kia bổ ra.

Một kiếm chém xuống, mang theo tám phần lực lượng.

Một kích không có kết quả, Kafir không có nản lòng. Hắn đem tầm mắt nhắm ngay Long Vũ. Cung thần lập tức thay tên. Long Vũ thấy cung thần hướng về phía hắn, lập tức minh bạch cái gì đó, lập tức nói:

- Không nên vọng động. Coi như là có cung thần người cũng không thắng được ta?

Kafir cười lạnh. Hỏa Long lại bắn ra, Thiên Sư pháp kiếm đón đánh. Kafir lại cao giọng nói người nhất định phải chết một lần nữa ... Vừa dứt lời, tên lửa đột nhiên nổ tung, hoá thành vô số đạo tên lửa, tựa như là mưa sao, quét hướng Long Vũ.

Tâm niệm Long Vũ vừa chuyển, vội vàng giơ Thiên Sư pháp kiếm quay vòng quanh mình, bày ra một trận phòng ngự. Một tiếng va chạm, lực lượng bạo tạc khiến không gian xung quanh dao động.

Kafir cũng không có ý tứ thả lỏng. Tên lửa lại xuất hiện, công kích liên tục không ngừng vào phòng ngự của Long Vũ.

- Ta liều mạng với người!

Kafir thấy mình liên xạ hơn mười tên vẫn không thể thương tổn Long Vũ, trong lòng nhất thời sôi ruột, dùng hết khí lực toàn thân, giật dây cung. Lực lượng áo giáp cùng cung thần hợp lại một chỗ. Hắc ám thần tiễn biến thành một màu vàng lợt. Rõng ngâm một tiếng. Kafir lớn tiếng nói:

- Đây là một kích cực mạnh của ta. Người chịu chết đi. Vì chủ thân Metz tỷ tỷ, vì nghĩa diệt thân...

Trong thời gian Kafir đang muốn phát ra thần tiễn, Long Vũ lớn tiếng mắng to:

- Người có điên hay không? Dừng tay, quan hệ giữa người và Metz là thế nào?

- Đồ hỗn trướng. Muốn gặp Metz thì dừng lại cho ta.

Long Vũ quát lạnh.

Tiếng mắng của Long Vũ làm cho Kafir ngừng lại.

- Người thật sự có thể cho ta gặp Metz tỷ tỷ?

Kafir đành chỉ công kích.

- Ừ.

Long Vũ dừng lại, hỏi ngược lại:

- Người là đệ đệ Metz.

- Đúng vậy.

Kafir nghiêm túc gật đầu:

- Metz tỷ tỷ vì tránh né hôn ước cùng Hall hoàng tử ở gia tộc Tu La tinh vực, ly khai Hắc Ám tinh vực. Mọi người rất lo lắng, cho nên phái ta đi tìm nàng. Nếu người thật sự có thể cho ta gặp Metz tỷ tỷ. Ta nguyện ý đưa cung thần cho người.

- Cung thần ta không cần. Bởi vì ta là bằng hữu của Metz tỷ tỷ của người.

Long Vũ cười nói.

- Người là bằng hữu của tỷ tỷ ta?

Kafir mỉm cười nói :

- Điều này sao có thể đây?

- Có cái gì mà không có khả năng. Nếu người muốn gặp tỷ tỷ người Metz thì đi theo ta.

Long Vũ nói:

- Tin tưởng ta thì đi theo.

Kafir muốn đi theo nhưng lắc đầu nói:

- Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng người?

- Bằng cái này!

Long Vũ như dùng ảo thuật, biến ra một cái khăn lụa.

Kafir nhất thời nóng nảy:

- Đó là khăn tay bên người tỷ tỷ ta. Người sao có được nó?

- Ta nói rồi. Ta là bằng hữu của tỷ tỷ người!

Long Vũ cười nói:

- Đây là tỷ tỷ người cấp cho ta. Giờ thì tin ta rồi chứ?

Kafir gật đầu nói:

- Ít nhất thì tỷ tỷ ta đích xác ở trong tay người. Ta với người đi.

- Tốt lắm!

Long Vũ cười nói:

- Người trẻ tuổi, không cần bảo trì cảnh giác với ta, quay đầu lại một nghĩ một chút. Ta với tỷ tỷ người đích thật là bằng hữu.

- Nếu người lừa ta, cho dù chết, ta cũng không bỏ qua cho người.

Kafir nghiêm túc nói.

.....

.....

Có thể nói lần này hành động hoàn mỹ.

Sau khi kết thúc hành động lần này, không chỉ thu được một chiến hạm mà còn có thể lừa gạt đệ đệ của Metz về cùng. Kế hoạch rất đơn giản. Hắn muốn lợi dụng Kafir để một bước khống chế Metz, thu được nhiều tình báo chuẩn hơn.

Mặc dù có điểm đề tiện

Nhưng chiến tranh thì không phân biệt thủ đoạn tốt xấu.

Long Vũ cũng không có lập tức cho hai tỷ đệ gặp mặt.

Hắn có tính toán, Metz muốn hợp tác cùng hắn là có dự mưu từ trước. Cho nên hắn luôn cảm thấy mạng lưới tình báo của Metz rất cường đại. Mỗi thời khắc, nàng đều có thể lấy tình báo từ Tu La tinh vực truyền tới.

Nhưng Metz tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao ra những tin tình báo kia. Bởi vì nàng cần những tin tình báo này mà thu được lợi ích lớn nhất từ Long Vũ.

Mà hiện tại Long Vũ muốn giữ lại Kafir để đổi những tin tình báo kia.

Giờ phút này Metz đang cuộn mình lại trong phòng khách để xem TV. Hắc Ám tinh vực cũng có TV được chế tạo vô cùng tinh mỹ. Nhưng nàng lại vô cùng yêu thích những phim tình cảm nhảm chán của địa cầu.

Trong phòng khách rất yên lặng, chỉ có Metz đang xem Tv thường thường phát ra tiếng cười. Long Vũ lặng lẽ tới sau chiếc sôpha, lặng lẽ nhìn Metz.

Sau khi chương trình kết thúc, Metz quay đầu lại, lúc này mới thấy được Long Vũ.

Metz thấy Long Vũ đã về thì hỏi:

- Người vào đây lúc nào?

- Vừa tới!

Long Vũ cười nói:

- Không nghĩ người lại thích cả anh Kim Tan. Thật sự làm cho người ta bất ngờ. Mà tốt nhất là người đừng quay clip tỏ tình đấy nhé.

Metz xấu hổ đỏ mặt, liếc Long Vũ một cái nói:

- Đây là chuyện của ta. Người không cần để ý.

- Động tình rồi à?

Long Vũ cười nói:

- Ta quan sát người hồi lâu. Ta phát hiện được rằng lúc người thấy nam nữ hôn môi, nhịp thở người liền dồn dập lên. Ha ha, không nghĩ tới, nữ thần như người cũng có lúc bị phim của Kim Tan làm cho xúc động ...

Metz vừa thẹn vừa vội, lập tức hai bên tai đều đỏ lên. Đôi bàn tay trắng như phấn đập vào ngực Long Vũ:

- Người nói bậy bạ gì đó.

Long Vũ cười hắc hắc, ôm lấy Metz. Bởi vì rung động lúc trước mà lúc này, khi bị nam nhân này ôm. Nàng nhất thời không còn khí lực.

- Không bằng chúng thử xem sao?

Long Vũ cười nói.

Bị Long Vũ nói thẳng ra, làm cho Metz lúng túng. Cả người vô lực dựa vào ngực Long Vũ, trên mặt nàng nóng lên, vừa thẹn vừa vội.

Không biết tại sao lúc này nàng lại không muốn dây ra khỏi hắn. Ngược lại hai tay lại ôm lấy thắt lưng của Long Vũ, hai má nóng bỏng vùi vào ngực của hắn, xấu hổ mở mắt không ra.

Long Vũ lại cộc lốc hỏi:

- Hay không? Phim Hàn kia kìa.

Khi đang nói, hắn đồng thời luồn tay vào quần áo Metz.

Nơi đó của nàng bị chọc ghẹo. Bộ ngực của nàng bị bàn tay Long Vũ khẽ vuốt ve, không nhận được mà hơi phát run. Cơ thể nàng giống như không còn xương mà mềm nhũn quấn quanh người của Long Vũ. Thân thể vận vẹo, không biết là đang kháng cự hay hòa theo.

- Buông!

Metz hừ nhẹ một tiếng, vội vàng thoát ra.

Nhưng sau đó, Long Vũ lại lần tới, muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Metz.

Trong khoảnh khắc, Metz đã bị hắn ôm hôn.

Bị nam nhân hôn, ý kháng cự của nàng thành hùa theo.

Khi đang hôn, bọn họ đã hoàn toàn quên hết hết thấy xung quanh.

Metz liều mạng ôm cổ Long Vũ, nói:

- Người thật là hư...

Long Vũ nháy mắt một cái, khẽ cười một tiếng, nói:

- Ở phim Hàn kia, người cũng thấy, nam nhân không xấu, nữ nhân không thương.

- Metz, người ở đâu?

Ngay tại lúc này, thanh âm của Ti Ti truyền vào.

Long Vũ lại càng hoảng sợ.

Thanh âm của Metz có chút bối rối:

- Còn không buông ta ra.

- Ti Ti làm sao biết người ở đây?

Long Vũ hỏi.

- Mấy ngày trước nàng tới đây. Nàng tới tìm ta thảo luận về vấn đề cải tạo chiến hạm.

Metz giải thích.

- Người vào phòng ngủ trước. Ta đi mở cửa cho Ti Ti.

Metz duỗi tay chỉnh lại tóc rối một chút:

- Ta không hy vọng Ti Ti chứng kiến chuyện thân mật của hai chúng ta.

- Vì cái gì?

Long Vũ hỏi.

- Hừ.

Metz giọng căm tức nói:

- Ngày hôm qua ta còn nói với nàng. Nam nhân không có ai tốt. Mà hôm nay nàng lại thấy ta cùng với người thân mật. Hình tượng của ta sẽ hoàn toàn bị sụp đổ. Nghe ta, nếu không đừng trách ta giữ lại tin tình báo.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ cười nói:

- Người đi ra đi, ta sẽ vào phòng ngủ. Đảm bảo ta sẽ không để Ti Ti phát hiện.

Đợi cho Long Vũ vào phòng ngủ, Metz liền tới mở cửa cho Ti Ti.

- Mặt của người sao hồng như vậy? Người bị bệnh à?

Thanh âm của Ti Ti rõ ràng đề cao, mang theo chút nghi hoặc mà hỏi Metz:

- Không có khả năng, lấy lực lượng của người. Không thể xuất hiện bệnh được.

- Cái kia ... vừa rồi mới tự ...

Metz bị Ti Ti truy vấn. Dưới tình huống cấp bách, nàng liền tạo ra một cái cớ.

Ti Ti nhất thời đã hiểu, mặt hơi đỏ lên, nói:

- Không nghĩ tới, người còn ham muốn như vậy. Bội phục bội phục.

Khuôn mặt Metz càng đỏ, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Đùa một chút, Ti Ti không tiếp tục mà dùng ngữ khí nghiêm túc hỏi:

- Đây là ta dựa vào chỉ điểm của người. Phân chia đồ của chiến hạm, người nhìn kỹ xem có lỗi gì không?

Nói xong, Ti Ti thông qua tín hiệu Tv, trực tiếp từ màn hình Tv hiện ra ba bức tranh.

Metz hơi kinh hãi, cẩn thận quan sát đồ hình phân chia đó.

Năm phút sau, Metz bội phục gật gật đầu:

- Không sai a, thật sự là khó có thể tưởng tượng được người có thể làm được. Không sai, người đích thật là thiên tài. Đúng rồi, người xác định theo bản thiết kế chiến hạm này, có thể ột bọn họ một kích trí mạng vào nhược điểm?

- đương nhiên!

Ti Ti tự tin nói:

- Người cứ chờ xem đi!

Dừng lại một chút, Ti Ti còn nói thêm:

- Người lựa chọn hợp tác cùng anh Vũ là rất chính xác. Tin tưởng trận xâm lược này sẽ kết thúc bằng chiến thắng của chúng ta. Tái kiến.

.....

.....

Sau khi đợi cho Ti Ti rời đi, Long Vũ liền đi ra khỏi phòng ngủ. Mang theo vẻ mặt bồn chồn, hẩn hỗi Metz:

- Người như vậy mà thích tự sướng à? Xem ra khi bình thường người tự sướng không ít.

- Đại dâm tặc Long Vũ...

Metz bị Long Vũ chọc ghẹo, tức quá mà vung nắm tay nhỏ tới, trong miệng vừa cười vừa mắng:

- Xấu lắm, người thật là hư. Người ta nói như vậy không phải là tại vì người. Người còn giễu cợt người ta. Hiện tại người rất xấu.

Long Vũ đột ngột đem nàng ôm vào lòng.

Metz làm sao có thể là đối thủ của Long Vũ. Sau một chút, bị Long Vũ hí lộng tới mặt đỏ tai hồng.

Đúng lúc này, Long Vũ hỏi:

- Người có biết Kafir không?

Nghe Long Vũ nói vậy, Metz như hoá đá.

Metz dừng lại, hỏi:

- Người làm sao biết Kafir?

Long Vũ trong lòng vừa động, nói:

- Trong lúc vô ý mà gặp.

Hắn nói tiếp:

- Khi chúng ta bắt được chiến hạm kia, đã gặp Kafir. Hắn nói ta bắt cóc người nên đánh nhau cùng ta.

- Chết tiệt!

Metz thở phì phì nói:

- Kafir căn bản không phải đối thủ của người.
- Ta biết.

Long Vũ cười nói:

- Hắn còn có một thân chiến giáp và một hoả long cung uy lực không tẻ.
- Nhưng hắn cũng không phải đối thủ của người.

Metz thở phì phì nói:

- Người rốt cuộc làm gì với hắn? Nếu người thương tổn Kafir, hợp tác của chúng ta xoá bỏ.
- Hắn tự xưng là đệ đệ của người?

Long Vũ nói:

- Ta muốn biết có thật không?
- Đúng vậy.

Metz gật đầu, ngữ khí âm hàn:

- Nói cho ta biết, hắn rốt cuộc bị gì? Người có hay không đánh hắn trọng thương hay chết?

Nói đến câu cuối, trong giọng Metz xe lẩn một tia sát khí.

- Yên tâm, hắn không có sao.

Long Vũ cười nói.

- Vốn là ta tính toán giết hắn. Nhưng khi hắn xưng là đệ đệ của người. Ta liền hạ thủ lưu tình. Hơn nữa lại hảo tâm chứa chấp hắn.

Metz nghe vậy, mắt đẹp vừa chuyển, cười nói:

- Ta hiểu. Người nắm được hắn, dùng hắn để bắt ta thoả hiệp.

Da thịt trắng nõn của Metz ửng đỏ lên một cách diễm lệ. Nàng đứng dậy, nói:

- Người tính toán muốn cơ thể của ta, còn muốn gì nữa?

Khoẻ miệng Long Vũ lộ ra ý cười tà tà, nói:

- Người hiểu lầm rồi. Ta chỉ muốn cho người biết. Ta hiện tại đang ở cùng Kafir. Và hắn hiện tại rất tốt.
- Đương nhiên, nếu người tính toán lấy thân báo đáp. Ta cũng không có ý kiến.

Long Vũ nói.

- Phi !!

Metz yêu kiều phì một tiếng, cả giận nói:

- Người nghĩ hay quá nhỉ? Nói đi, người định làm thế nào?

Metz trông thấy nụ cười tà động trên khoẻ miệng của Long Vũ. Môi hồng khê cắn, thấp giọng nói:

- Nếu người muốn cơ thể ta, hiện tại ta có thể cho người.

Nói xong, đẩy mắt nàng hiện lên một tia狡 hoạt.

Nhân tình Long Vũ sáng lên, mỉm cười, thần nhiên nói:

- Người hiểu lầm rồi. Ta không phải loại người như vậy.

Metz trông thấy bộ dáng thần nhiên đắc ý của hắn, kiều mỹ lườm, khinh nhu nói:

- Ta hiểu. Người muốn tình báo. Nhưng người không cần làm vậy. Chúng ta đã kết thành đồng minh.

- Người có đem toàn bộ tình báo của Tu La tình vực giao cho ta không?

Long Vũ khẽ cười nói:

- Suy nghĩ của ta sẽ không thuần khiết thế sao?

- Hừ!

Metz hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Ta chỉ biết người sẽ không dễ dàng tin tưởng ta. Được rồi, đem Kafir giao cho ta. Ta đảm bảo đem toàn bộ tin tình báo đúng lúc nói cho người biết.

- Không...

Long Vũ xua tay nói:

- Tạm thời người không cần gặp mặt Kafir.

- Người có ý gì?

Metz kích động nói:

- Người rốt cuộc muốn làm gì? Người nghĩ giữ Kafir để khống chế ta à? Nằm mơ.

- Ha ha, hiểu lầm rồi.

Long Vũ cười nói :

- Ý của ta làm tạm thời giữ lại Kafir để bảo hộ an toàn. Ta nghĩ Adams sẽ không dừng lại. Hắn có lẽ sẽ tìm đến Kafir. Nếu hắn nắm được Kafir. Người có hay không thêm phiền toái?

- Hừ.

Metz nói :

- Adams là lão sư người kế thừa thứ nhất Tu La tình vực Hall hoàng tử. Hắn cũng là người thâm lý và phán quyết. Là một trí giả, tin tưởng hắn làm ra lựa chọn sáng suốt nhất.

Ta nghĩ hắn đã cùng Hall về tới căn cứ gia tộc Tu La tình vực.

- Là sao?

Long Vũ cười nói:

- Xem ra người đã có tin tình báo mới?

Metz khẽ hừ một tiếng:

- Ta là vị hôn thê Hall yêu nhất nên hắn rất bất lực với kế hoạch tác chiến của gia tộc. Hiện tại người chỉ huy Hạm Đội thứ nhất Hỗn Hợp đã thay rồi. Là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Hall, Phelps. Hắn là một tên trời sinh ăn hại. Lấy khả năng của hắn vốn không thể chỉ huy một hạm đội. Ta có thể khẳng định, khi Phelps tiếp nhận, Hạm đội thứ nhất Hỗn Hợp sẽ thua sạch.

Metz nói tiếp:

- Mà khoa học kỹ thuật các người nắm giữ so với lực lượng của gia tộc Tu La tình vực không kém bao nhiêu. Nên người thắng lợi không nghi ngờ là các người.

Long Vũ cười cười:

- Người đã cho rằng như vậy. Ta đây hy vọng người thông minh, không có bất cứ ý nghĩ gì khác, hảo hảo hợp tác với ta.

- Ta biết!

Metz nói:

- Ta hy vọng có thể gặp được Kafir? Yêu cầu này không tính quá phận chứ?

- Đương nhiên không quá phận, mười phần đồng ý!

Long Vũ cười nói:

- Người yên tâm. Ta sẽ an bài. Mấy ngày này tạm thời chưa được.

- Phải đợi tới khi nào?

Metz hỏi.

- Chờ ta chặt đầu Phelps.

Long Vũ cười nói.

- Không được, người không thể làm vậy.

Metz cảnh cáo nói:

- Phelps tuy rằng là người thừa kế thứ hai. Nhưng mẫu thân hắn có thể lực cực kỳ cường đại. Nếu người giết Phelps, cả gia tộc Tu La tinh vực sẽ phản nộ. Đến lúc đó sẽ gặp vài nhóm liều lĩnh tới báo thù.

- Ta muốn chính là hiệu quả này.

Long Vũ khẽ cười một tiếng.

- Khi bọn hắn phát động trận chiến tranh này là định trước là thất bại. Mà ta muốn làm họ thất bại càng thêm hoàn toàn.

- Đồ điên!

Metz khẽ cắn môi anh đào nói.

Long Vũ cười nói:

- Điên hay không điên, người sớm muộn sẽ biết. Hiện tại ta phân người một nhiệm vụ. Lập danh sách toàn bộ thành viên chủ chốt của Tu La tinh vực cho ta.

- Người muốn làm cái gì?

Metz hỏi:

- Ám sát? ta nghĩ người nên thôi đi! gia tộc kia nắm giữ Tu La tinh vực, tất cả đều là kẻ đầu trộm đuôi cướp, bọn họ tính kế thì làm sao những kẻ như người có thể tưởng tượng được. Đương nhiên, lấy tiềm lực của người thì cũng không phải là không thể làm được. Chỉ là, người có thể giết một người nhưng không có nghĩa là người có thể giết được toàn bộ. Gia tộc trong Tu la tinh vực là những kẻ hiếu chiến. Bọn hắn có phương pháp riêng của mình. Nếu gia chủ bị giết thì rất nhanh sẽ có người kế vị bọn họ.

Metz nghiêm túc nói:

- Chỉ còn một người còn sống thì gia tộc Tu La tinh vực không chân chính ngã xuống.

Lời này vừa nói ra, Long Vũ khẽ nhú mày.

- Phiền toái vậy à?

- Đương nhiên.

Metz nói:

- Đây cũng là nguyên nhân Tu La tinh vực cường đại như vậy.

Im lặng một chốc, Metz hỏi:

- Danh sách người còn cần không?

- Cần! Vì cái gì mà không cần?

Long Vũ cười nói:

- Người cứ cung cấp danh sách. Còn về việc làm sao thì ta sẽ tự quyết định.
- Được rồi!

Metz nói

- Chúc người may mắn.
- Ba ngày sau, ta cho người danh sách.

Metz nhân cơ hội nói :

- Đến lúc đó ta hy vọng có thể thấy đệ đệ Kafir của ta.
- Thành giao!

Long Vũ cười nói.

.....

.....

Vũ ngoại Hạm đội thứ nhất Hồn Hợp, sở chỉ huy. Quan chỉ huy Phelps đang nửa nằm nửa ngồi cùng hơn mười mỹ nữ tận tình phóng túng.

Sau khi uống một hộp rượu lớn, bàn tay Phelps vừa lau miệng vừa quát:

- Ha ha, các nàng, tận hứng nào. Rốt cuộc ta cũng làm chủ.
- Nhị vương tử nhất chiến thành danh.

Chúng nữ đồng thời cười vang nói.

Lúc này, cửa phòng một người đá văng ra. Một trung niên gầy yếu thâm lặng đi vào. Trung niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phelps, lắc đầu nói:

- Nhị điện hạ, chiến tranh còn chưa bắt đầu. Sao người có thể làm như vậy.

Thân thể cường tráng của Phelps uống một hộp rượu mãnh liệt, sau đó nói:

- Quân sư, người lo lắng cái gì. Đám sinh mệnh hèn mọn ở vũ nội kia căn bản không đáng để lo.

Quân sư gật gật đầu không nói gì, có lẽ hắn cũng quá mức đa nghi rồi.

- Đừng buông thả thái quá!

Quân sư thở dài xoay người muốn đi ra.

Ngay lúc này, bỗng nhiên cả hạm đội ầm ầm rung động như là đang bị tấn công. Bản điều khiển bỗng vang lên tiếng báo động. Chiến Hạm đụng phải một vật phi hành không xác định công kích.

Quân sư trên mặt lộ ra thần sắc khủng hoảng.

Khó có thể tưởng tượng, chiến hạm chỉ huy được bảo vệ trong mấy ngàn chiến thuyền cảnh vệ mà còn bị công kích? Chẳng lẽ vũ nội tấn công?

Đột nhiên trên màn hình lộ ra một hình ảnh quỷ dị. Sắc mặt quân sư đại biến. Trong tấm hình là một nam tử cầm trong tay một thanh trường kiếm, đang tấn công chiến hạm. Thân hình của hắn không ngừng di động, thoả mái mà tránh né tàu phòng vệ đang công kích hắn.

361. Chương 24: Sợ Hãi

Phelps không khỏi thuận theo ánh mắt quân sư ngẩng đầu nhìn lại. Nhất thời, hắn cũng ngây dại. Hắn không thể tưởng tượng, một người lại có thể chiến đấu ghê gớm như vậy. Mà còn với một nghìn chiếc tàu bảo vệ.

- Điên rồi, quả thực là điên rồi ...

Phelps kinh hô vài tiếng, hấn không tin vào mắt mình đây là sự thật.

- Quân sư, làm sao bây giờ?

Phelps gọi quân sư lại hỏi.

Quân sư chau mày, cao giọng nói:

- Nhắm toàn bộ vũ khí, giết chết hấn...

Sau tiếng ra lệnh, các chiến hạm xung quanh, bất kể không phải là tàu bảo vệ, đồng loạt hướng tới Long Vũ bản. Toàn bộ hệ thống vũ khí mở ra, uy lực kinh người. Một thời gian bốn phía vũ trụ hoàn bị vũ khí công kích.

Thét dài một tiếng, toàn thân Long Vũ huy động hỗn loạn nguyên lực, một khí tức kim sắc bao phủ, Thiên Sư pháp kiếm trong tay liên tục phóng ra sáu con Ván Thiên Thần Long. Trong nháy mắt xông tới phá hủy mấy chiến hạm.

Cứ như thế, hết lần này đến lần khác Long Vũ tấn công. Chỉ trong chớp mắt đã phá hủy hơn mười chiến hạm. Mà bản thân của hấn cũng vẹn toàn không bị tổn hao gì.

Trong tàu chỉ huy, sắc mặt Phelps cùng quân sư lạnh ngắt. Trong hoàn cảnh bây giờ, không nên làm chuyện vô ích. Đối phương là mục tiêu quá nhỏ, hơn nữa tốc độ quá nhanh, không có cách nào tấn công được. Ngược lại lãng phí nguồn năng lượng, còn bị tổn thất mấy chiến hạm.

- Làm sao bây giờ?

Phelps lại nhìn quân sư. Hy vọng hấn có thể nghĩ ra cách giải quyết. Hấn vốn vẫn còn tự tin vào dự tính của mình một lúc. Kết quả quá bất lợi, không thể làm gì đối phương.

- Ta đã quyết...

Trong đôi mắt quân sư hiện lên một sự hiểm độc:

- Truyền lệnh xuống, toàn bộ tàu bảo vệ canh gác, tự mình ta đi gặp người đó.

Phelps suy nghĩ một chút nói:

- Ta cho người thêm một ngàn giáp sĩ....

Quân sư liền gật đầu đi ra ngoài.

Thấy giáp sĩ bên kia đến gần, Long Vũ mỉm cười. Xem ra bọn chúng cũng biết bắn cao xạ đánh muỗi là không có hiệu quả.

Long Vũ mỉm cười, nói:

- Thật đáng hổ thẹn. Các người lập tức rút lui. Nếu không ta sẽ giết toàn quân.

Quân sư đáp không mà đi lên. Đến trước mắt Long Vũ cười một tiếng. Nói:

- Khẩu khí thật lớn...Giết cho ta...

Quân sư ra lệnh một tiếng. Hơn mười giáp sĩ lập tức lao tới Long Vũ.

Long Vũ cười lạnh một tiếng. Thiên Sư pháp kiếm phía bên phải rung lên. Nhắm hướng giáp sĩ lao thẳng tới, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Mũi kiếm của Long Vũ tức khắc tiểu sát giáp sĩ. Hóa thành bụi vũ trụ.

- Jack, người tự mình đối địch...

Về mặt quân sư lạnh ngắt ra lệnh.

Jack là đội trưởng đội giáp sĩ, thực lực của bản mười phần vẹn mười lại điều khiển kị giáp mới của gia tộc Tu La tinh vực, càng như hổ thêm cánh.

Quân sư muốn thông qua Jack để đánh giá năng lực chiến đấu của Long Vũ.

Hắn muốn ra tay, nhất định phải biết người biết ta.

Jack nghe vậy, lập tức điều khiển kị giáp cao lớn lao tới đánh Long Vũ. Kị giáp chiến sĩ hai tay cầm Ly Tử đao chém tới.

Cho dù thân hình Long Vũ ở trong không gian cũng mười phần linh hoạt mà dễ dàng né tránh đòn tấn công của Jack. Lập tức hắn khẽ quát một tiếng lập tức tấn công Jack. Jack không dám khinh thị, vội vàng lấy Ly Tử kiếm chống đỡ. Cố gắng thoát khỏi Thiên Sư pháp kiếm.

Do lường trước được Ly Tử kiếm sẽ va chạm kiếm thể của Long Vũ, phần năng lượng phía trên lập tức bị Thiên Sư pháp kiếm hút hết. Jack hoảng hốt, vội khởi động bảo vệ, tuy nhiên nó chẳng thấm vào đâu.

Còn chưa chờ hắn hoàn hồn Long Vũ khẽ quát một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm đã đâm vào trong lồng ngực kị giáp chiến sĩ. Kiếm khí lợi hại xuyên thấu qua lớp hợp kim chiến giáp đâm trúng tim Jack. Lập tức mất mạng.

Quân sư sợ ngây người, hắn không nghĩ tới Jack lại không thể đỡ nổi một kiếm của Long Vũ. Hắn không khỏi thì thào lẩm bẩm: “Thực lực của hắn rõ ràng đã đạt tới mức thượng thừa và đến cảnh giới cao nhất.”

- Mọi người cùng nhau tiến lên!

Không biết tại sao trong lòng quân sư cũng có chút sợ hãi. Hắn vội vàng phát tay ý bảo mọi người cùng nhau tiến lên.

Đối mặt với đoàn kị giáp chiến sĩ, Long Vũ nhìn quân sư cười, nói:

- Các người căn vốn không phải đối thủ của ta.

Quân sư kinh hô một tiếng:

- Mọi người cùng nhau tiến lên, giết hắn cho ta. Ai có thể giết hắn ta sẽ trọng thưởng....

Long Vũ cười nói:

- Trọng thưởng tất có dũng phu, bản thân ta muốn nhìn ai sẽ đi tìm cái chết trước.

Quân sư nghiêng chặt răng, hai tay vung lên, lập tức có mấy trăm kị giáp chiến sĩ cùng nhau khởi động Quang Thương hướng tới phía Long Vũ. Cùng một lúc, bốn phía đã tràn ngập khí xác tiêu điều.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm quét ngang xung quanh, trước người đã hình thành một lớp khí bảo vệ. Lập tức đòn tấn công của kị giáp chiến sĩ bị Long Vũ phong tỏa. Rốt cuộc công kích của bọn chúng không tiến lên được thêm chút nào.

Quân sư giận dữ, trong tay tạo ra một cây trường thương, thân hình giống như tia chớp bình thường, trong nháy mắt lao tới đâm Long Vũ. Long Vũ không chút e ngại, khẽ quát một tiếng, giờ Thiên Sư pháp kiếm lên chém tới.

- Âm.

Một tiếng nổ vang lên, trường thương của quân sư bị Thiên Sư pháp kiếm chém thành hai đoạn. Quân sư nhún mình vọt lên, vội định thân, tức giận nói:

- Khá lắm Long Vũ, có thể hủy được vũ khí của ta...

- Thiên la địa võng...

Quân sư lui về phía sau vài bước, hét lớn một tiếng với thuộc hạ. Trăm kị giáp chiến sĩ lập tức lợi dụng năng lượng từ phía tạo một cái lưới lớn.

Đối mặt với cái gọi là thiên la địa võng, Long Vũ chỉ mỉm cười. Lúc này, cổ tay hắn nhẹ nhàng dịch chuyển, giờ lên phía địa võng như đã được truyền dạy chém liên hồi.

Cường đại hỗn độn nguyên lực tỏa ra công kích dài ba xích (1m), trong nháy mắt công phu này đã đánh tan cái gọi là thiên la địa võng.

Long Vũ hét lớn một tiếng, bắt thần đáp xuống, thẳng hướng quân sư đánh tới. Quân sư không khỏi kinh hãi, vội vàng bay vút về phía sau bỏ chạy. Cùng lúc đó, mười mấy kị giáp bên cạnh hắn lập tức đánh úp lại, làm cho quân sư thoát khỏi nguy hiểm.

Long Vũ không muốn dây dưa nhiều với bọn chúng, một kiếm đâm tới, sau đó đạp không vút lên, lao thẳng đến quân sư. Quân sư thấy Long Vũ từ không trung đuổi theo, kị giáp chiến sĩ từ bên cạnh lập tức tránh thoát, một tia sáng từ trường thương lao tới hướng Long Vũ.

Long Vũ cười lạnh một tiếng, nghiêng người, lập tức Thiên Sư pháp kiếm từ bên phải đâm tới, kiếm đâm thẳng hướng quân sư. Quân sư co mình lại, chợt thấy vai trái bị đau, lại bị Long Vũ đâm trúng.

Thấy thế mấy kị giáp binh lập tức xông vào, che phía trước quân sư. Long Vũ bay vút lên, Thiên Sư pháp kiếm quét ngang, lập tức những kị giáp bị chém làm hai đoạn.

Hỗn độn nguyên lực kết hợp với Thiên Sư pháp kiếm phát huy sức mạnh không gì cản được. Kị giáp chiến sĩ tuy mạnh nhưng không cách nào ngăn cản được sức mạnh của Long Vũ lúc này. Khí phách ngút trời, Long Vũ quát lên một tiếng lớn kiếm đâm thẳng tới hướng quân sư.

Quân sư giữ mình, thân mình chịu kinh lực của Thiên Sư pháp kiếm, lập tức chậm lại. Long Vũ cũng không thu hồi kiếm, mà được thể chém ngang, làm cho quân sư chật vật chạy thoát ra ngoài.

Kinh phong từ phía sau vút lên, Long Vũ cũng không quay đầu lại.

Cổ tay đem Thiên Sư pháp kiếm quay lại chặn hậu. Mấy đường sáng đánh lên bị kiếm quang chặn lại.

Thiên Sư pháp kiếm không ngừng, thuận theo tình thế quay người xoay cổ tay, Thiên Sư pháp kiếm từ sau vút thẳng về hướng quân sư, khó có thể né tránh. Quân sư đưa ra một cây trường thương đâm thẳng hướng Thiên Sư pháp kiếm.

Nghe tiếng trường thương vỡ tan quân sư không khỏi hoảng hốt, toàn thân nóng bừng, hắn xòe tay thủ trường, từ đằng sau Thiên Sư pháp kiếm thế như trẻ tre đâm xuyên vai phải hắn. Long Vũ hiệu triệu Thiên Sư pháp kiếm quay lại, quân sư kêu một tiếng đau đớn, suýt thì không thể đứng vững.

Kị giáp chiến sĩ tận mắt thấy mạng của quân sư bị Thiên Sư pháp kiếm uy hiếp nên không dám tiến tới, chỉ sợ Long Vũ chém một kiếm mà khó giữ tính mạng. Long Vũ kiếm chỉ quân sư lạnh nhạt nói:

- Dẫn Phelps rút khỏi đây, nếu không ta tiêu diệt toàn quân.

Quân sư thở dài một tiếng:

. Người thật sự rất mạnh. Nhưng sức người không thể chống cự được sự xâm lấn của Tu La tinh vực.... Người không thể tưởng tượng sức mạnh của chúng ta. Ta biết phải đối diện như nào với mấy ngàn vạn quân?. Thôi. Ta thua rồi giết ta đi...

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, không giết quân sư. Mặc hắn mà bỏ đi.

Hắn xoay người trong nháy mắt, quân sư hô vang:

- Chúng tướng sĩ, giết cho ta...

Kị giáp chiến sĩ sững sốt, lập tức đồng loạt lao tới Long Vũ.

Long Vũ tức giận, hai mắt tỏa sát khí, giơ Thiên Sư pháp kiếm về hướng đám người quân sư giết tới.

Thiên Sư pháp kiếm tung bay như rồng như hổ giữa bầy dê.

Thấy có trên trăm kị giáp chiến sĩ xúm lại, Long Vũ cười khinh miệt, quanh mình tỏa ánh kim sắc, trong nháy mắt tản ra.

Tức khắc mười người biến mất một cách lạ lùng.

Tức khắc, nhất loạt mọi người lui về sau.

Bọn họ vốn là chiến sĩ, lúc lâm trận vốn không nên khiếp sợ địch. Nhưng kẻ thù trước mắt quá mạnh, bọn họ không thể tưởng tượng, kị giáp vững chắc trong nháy mắt phá hủy hoàn toàn.

Với sức mạnh như vậy, không người nào tại Tu La tinh vực có thể cản được.

Kẻ địch trước mắt đã vượt qua cả thần linh.

Long Vũ quay đầu lại nhìn, cười đắc ý, kết quả đúng như dự liệu. Hắn chỉ muốn làm họ kinh hãi. Chỉ sự sợ hãi mới giải quyết được vấn đề.

Long Vũ buông tay, tiến nhanh về phía trước, Thiên Sư pháp kiếm tỏa ánh hào quang. Hắn đã làm kẻ địch kinh sợ, mỗi đường kiếm đi qua đều khiến vài chục giáp sĩ tan thành tro bụi. Trong chớp mắt cả trận địa hỗn loạn, lao tới phía quân sư. Quân sư không thể ngờ chỉ với một kiếm trong tay có thể phá tan cả vạn quân tiến tới ngay trước mình, toàn thân run sợ.

Long Vũ không cho hắn cơ hội sống, Thiên Sư pháp kiếm như Linh xà đâm tới giữa lồng ngực quân sư.

Thân hình quân sư bất động rồi ngã xuống. Long Vũ nhân cơ hội khê quát một tiếng:

- Quân sư đã chết còn không ngừng tay.

Tại phòng chỉ huy, Phelps thấy sư phụ mình chết thảm nhất thời kinh sợ.

Hắn vội vàng ra lệnh các chiến hạm bảo vệ xung quanh bao bọc để không cho Long Vũ bất kì cơ hội nào.

Đồng thời, hắn truyền lệnh, đưa kì hạm bảo vệ lớn nhất đến.

Long Vũ chặt bỏ thủ cấp quân sư giấu đi, lập tức một ánh sáng kim sắc tỏa ra xung quanh, bắt đầu đại sát tứ phía. Không lâu sau, toàn bộ kị giáp chiến sĩ theo sau quân sư bị tiêu diệt. Trong đó, toàn bộ kị giáp chiến sĩ biến thành tro bụi không để lại vết tích.

Không có một giọt máu nào xung quanh.

Nhưng vẫn cảm thấy mùi máu tanh vô cùng.

Một nỗi sợ lan tràn trong lòng mọi người.

Long Vũ tiếp tục phá hủy hàng trăm chiến hạm. Trong lúc chiến đấu, Phelps chỉ huy tác chiến không làm Long Vũ tổn hại mà còn tàn phá hơn mười chiến hạm. Không thể khống chế được.

Long Vũ muốn khủng bố không khí xung quanh. Thấy đã được mục đích, hắn tự mình thu chiêu. Thu hồi Thiên Sư pháp kiếm, bỗng bênh trong vũ trụ lớn tiếng nói:

- Bọn người nhanh chóng rút đi, nếu không muốn có kết cục như quân sư...

Đang ở trong vũ trụ nhưng trong phạm vi trăm dặm, tiếng nói của Long Vũ ai cũng nghe thấy. Ngay cả nhân viên trong chiến hạm cũng nghe thấy. Bọn họ cảm giác như một âm thanh văng vẳng trong đầu.

Đạt được mục đích.

Long Vũ đem đầu quân sư vút cao lên, một kiếm chém thành hai khúc, máu bắn tung tóe khắp nơi. Trong lúc này, Phelps như gặp quỷ thần, kinh hãi vô cùng.

Hoàn thành mọi chuyện, Long Vũ khê cười một tiếng nói:

Bọn người tự thu xếp cho ổn thỏa...

.....

.....

Trở lại Huyền Môn, Long Vũ mang bên mình camera không gian ba chiều cỡ nhỏ giao cho La Lâm. Để La Lâm cất nôi, biên tập thành tư liệu phát tại Huyền Môn.

Nắm lệnh chủ Phương Thiên Địa, cùng Tiên Cảnh, toàn bộ cường giả đều quan sát hình ảnh của Long Vũ. Mọi người vô cùng tán thưởng Long Vũ. Đồng thời, đối với nguy cơ chiến tranh đã bị đẩy lùi.

Xong việc, Metz hẹn một mình Long Vũ ra nói chuyện. Nàng mỉm cười nói:

- Sức mạnh của người đã vượt qua sức tưởng của ta. Sau khi xem người cùng Phelps giao chiến ta thấy được ta hợp tác với người là sáng suốt. Ta thật may là mình đã ra quyết định sáng suốt.

Long Vũ cười nói:

- Quân sư rất bình thường.

- Ta biết!

Metz cười nói:

- Phelps vốn là bùn lầy không đỡ được tường. Nếu không phải phụ thân hắn chống đỡ, hắn chỉ là phế nhân. Hơn nữa, người bên cạnh, trừ mẫu thân hắn ra còn lại đều là kẻ vô dụng. Lúc này, Adams cùng Hall đã có kế hoạch hoàn hảo, để cho Edward đem giam giữ toàn bộ gia tộc mẫu thân của Phelps...

- Đây chính là cơ hội của chúng ta!

Long Vũ cười nói:

- Nội chiến là vũ khí tốt nhất.

- Quả như ta dự đoán. Hall không trơ mắt nhìn Phelps đưa Hạm đội bậc nhất vào chỗ chết.

Metz cười nói:

- Ta cảm thấy hắn mau chóng triệu gọi Phelps về.

- Để ta cùng nói chuyện hợp tác với hắn?

Long Vũ hỏi.

- Đúng vậy!

Metz cười nói:

- Người thông minh bao giờ cũng hiểu chuyện. Nếu Phelps nguyện ý hợp tác với người, trận chiến này chúng ta đã thắng một nửa.

- Rất khó...

Long Vũ nói:

- Ta đã thử qua, kì hạm xung quanh Phelps phòng ngự rất mạnh, trực tiếp phá bỏ...

- Ta có thể giúp người!

Metz cười nói.

- Người giúp ta?

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Có thể chứ?

362. Chương 25: Mỹ Nhân Kế

- Đương nhiên có thể ...

Metz cười nói:

- Ta có thể đi gặp Phelps.

Long Vũ cười nói:

- Ta nghĩ ta hiểu ý tưởng của người, người tính lên đưa ta vào à? Vấn đề là Phelps đã biết người phản bội Tu La tinh vực. Trong tình thế này, người có thể đảm bảo hắn sẽ gặp người mà không đề chút nào?

Metz hơi chút do dự, cười nói:

- Người có điều không biết, Phelps luôn bị Hall chèn ép. Dần dà, trong lòng hình thành sự ghen ghét. Phàm là ca ca hấn muốn gì, bắt kẻ người hay vật. Hấn đều đoán được. Nếu ta chủ động tìm hấn, hấn sẽ rất vui về tin tưởng.

Long Vũ nghe vậy, âm thầm cười trộm, sự biến đổi này còn là sự thay đổi bất ngờ trong tâm lý.

- Nói đi, cần cái gì?

Long Vũ hỏi.

Hiển nhiên, Metz chủ động nói ra chuyện này, tuyệt đối nàng sẽ không giúp mà không có chút lợi nào. Metz hấn sẽ là nhân cơ hội gặp gỡ Kafir.

Quả nhiên, Metz nói:

- Ta muốn gặp Kafir... Chỉ là thấy mặt... Ta nghĩ khi hấn nhìn thấy ta, thấy ta hấn chắc chắn nghĩ không có vấn đề gì.

- Được rồi...

Long Vũ trầm giọng nói:

- Nhớ kĩ, chỉ là thấy mà thôi. Người không có ý gì khác chứ?

- Đã biết.

Metz nhìn Long Vũ chăm chăm, đôi mắt lưu chuyển mìm cười:

- Người yên tâm đi, bản lĩnh của người ta đều biết. Ta tuyệt đối không ra vẻ với người. Ta hi vọng có thể hiểu được tình cảm của ta với đệ đệ mình.

- Không vấn đề...

Long Vũ cười:

- Hiện tại người có nữ vị sao? Đúng rồi. Đến lúc nào thì suất phát. Ta hi vọng có thể mau chóng bắt được Phelps. Ta muốn làm cho hạm đội tinh nhuệ nhất tan vỡ.

- Ta chỉ mong vậy.

Metz đề nghị:

- Ta hi vọng người có thể bảo toàn tính mạng Phelps. Nhưng người phải bí mật. Nếu không, người sẽ khiến cho vũ ngoại liên quân càng trả thù điên cuồng.

- Vũ ngoại liên quân đều không phải bền như thép...

Long Vũ cười nói:

- Ta có thể phân tán toàn bộ họ. Không phải là kẻ địch mãi mãi. Chỉ là cái lợi mãi mãi.

- Người giống tiểu hồ ly...

Metz cười duyên một tiếng.

- Người mới giống tiểu hồ ly....

Long Vũ cười nói.

Hai người lập tức nhìn nhau cười.(Biên: 2 hồ ly mà chỉ nhìn nhau cười thôi sao
)

.....

.....

Lúc chiều, Long Vũ sắp xếp cho Metz gặp Kafir. Tỉ đệ gặp nhau có thể nói là hỉ sự. Metz ôm siết đệ đệ, trong người cảm xúc dâng trào:

- Chúng không làm khó người chứ?

- Không có ...

Kafir ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ, thanh âm cũng có chút ghen ngào:

- Tỷ tỷ, người kia có làm khó chị không? Sau này, tu vi của ta mạnh rồi ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

- Gia hỏa chết bầm?

Metz sững sờ:

- Người nói ai?

- Chính là Long Vũ...

Kafir đương nhiên nói.

- Hề hề.

Metz khẽ cười một tiếng, nói:

- Kafir ngốc, Long Vũ đối với ta không tệ. Người cũng đừng nghĩ lung tung. Hơn nữa, người không phải là đối thủ của hắn. Người có thể không biết sao? Quân sư, còn có đội long kỵ giáp dũng mãnh đều bị hắn hủy diệt dễ dàng. Ta quan sát tư liệu về trận chiến. Ta nhìn ra được, hắn chưa dùng hết toàn lực. Kafir, không nên trêu chọc kẻ thù mạnh như vậy, chỉ có thể làm bằng hữu, tuyệt đối không thể làm địch nhân. Nếu không, người sẽ chết chắc.

Kafir ngang bướng:

- Ta không sợ. Ta còn trẻ tuổi, ta nhất định có thể siêu việt hơn hắn.

- Ha ha...

Metz nở nụ cười:

- Người a....Nói thiệt cho người biết, Long Vũ còn không hơn ba mươi tuổi. Nói về trẻ tuổi, hắn còn hơn người. Người hiện thời mấy trăm tuổi. Dựa theo phương thức tính toán chính xác, người là lão nhân....

Metz nghiêm mặt nói rằng:

- Hãy nghe ta, không nên có bất cứ ý niệm trả thù trong đầu. Chúng ta nhất định phải hợp tác cùng Long Vũ. Lúc này đây, là cơ hội cho chúng ta.

- Cơ hội?

Kafir khó hiểu.

Metz trầm thía nói:

- Nếu nắm chắc thành công, tỷ đệ chúng ta có thể tỏa sáng ở Hắc Ám tinh vực. Đến lúc đó Tu La tinh vực là cái gì?

- Tỉ tỉ, ý của tỷ là chúng ta muốn dùng sức mạnh của Long Vũ tiêu diệt Tu La tinh vực?

Kafir khó hiểu:

- Nói như vậy, chúng ta trở thành kẻ phản bội, thật đáng xấu hổ. Sẽ vì quyền lực mà trở thành kẻ vô sỉ.

- Hừ!

Metz khẽ cười một tiếng, khinh thường nói:

- Người lầm rồi. Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Trong lịch sử, nếu chúng ta giành thắng lợi cuối cùng không ai đi xem xét quá trình. Mọi người đều xem nặng kết quả. Kafir, phải nhớ kĩ, cơ hội ngay trước mắt. Nhất định phải có mối quan hệ tốt với Long Vũ. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.

- Kafir hiểu được!

Metz giữ tay Kafir nói:

- Người là nam nhân duy nhất của Hắc Ám tinh vực, chúng ta sẽ gánh vác trọng trách phục hưng Hắc Ám tinh vực...

Chần chừ một lúc Kafir đột nhiên hỏi:

- Metz tử tử, Long Vũ sẽ trở thành tử phu ta sao?

Lời này vừa nói ra Metz lập tức khẽ cau một tiếng:

- Tiểu tử nhà người, ăn nói bậy bạ.... Người không nhớ sao, Metz tử tử sẽ không tin tưởng nam nhân.

- Nga!

Kafir than vãn:

- Thật ra mà nói hắc cũng rất xứng với tử tử. Tuy rằng ta không thích hắc nhưng hắc rất mạnh. Nếu hắc làm tử phu ta, sau này tử tử cùng ta không phải ái ngại ai hết.

- Ha ha!

Metz cười duyên một tiếng:

- Tiểu quỷ này thật ranh mãnh, thật sự đã trưởng thành. Tâm địa không kém gì ta. Đúng rồi, người như thế là gặp hắc được.

Kafir khẽ đem toàn bộ chuyện hắc đột nhập vào một chiếc chiến hạm, sau đó gặp Long Vũ, đánh nhau long trời nổi đất và cuối cùng bị Long Vũ đánh cho như một con chó kể lại một lượt.

Metz nghiêm mặt nói:

- Lần này gặp Long Vũ, vận khí của người rất lớn, nếu không người sẽ ngay rắc rối lớn. Nếu để Hall hoặc Phelps phát hiện thì sẽ thật không may. Nhớ kỹ, sau này không được ngang bướng như vậy. Làm việc lớn, người phải giữ mình.

- Vâng.

Kafir cụp đầu:

- Tử tử, người yên tâm, từ hôm nay trở đi, tất cả ta nghe theo người, ta đảm bảo sẽ không quấy rối nữa.

Hắc hạ giọng:

- Ta thực sự mong Long Vũ thành tử phu của ta. Như vậy, chúng ta sẽ có chỗ đứng ở Hắc Ám tinh vực. Phụ thân chúng ta khi còn tại thế thường nói, phải hiểu thời thế. Ta cảm thấy Long Vũ sẽ thành chỗ dựa vững chắc...

- Ha ha!

Metz vui mừng cười nói:

- Người nói được như vậy ta thật sự cảm thấy vui. Người đã trưởng thành, ta nghĩ người không phải chỉ ba trăm tuổi.

Sau này cử hành nghi lễ trưởng thành. Người xem như đã thành người trưởng thành.

- Thật sự?

Kafir vui vẻ nói.

- Đùa với chú à?

Metz nói:

- Hành động của người đã chứng tỏ, người đã thực sự trưởng thành, người có thể tự lo liệu mình.

- Vậy, ta chính là nam nhân của Hắc Ám tinh vực?

Kafir cười nói:

- Vậy người có thể trả lời vấn đề của ta?

- Vấn đề gì?

Metz hỏi.

- Chuyện tình với tử phụ.

Kafir Cười lớn một tiếng.

- Tiểu quý này....

Metz hạ giọng xuống nói:

- Long Vũ rất tốt, ta đối với hắn có hảo cảm. Nhưng hắn đã có thê tử, không chỉ một người. Ta không thích người đào hoa.

- Đây không phải vấn đề...

Trong đôi mắt Kafir hiện lên một đạo hàn quang:

- Tử tử, nếu người thích ta có thể giết tất cả nữ nhân của hắn. Chỉ có điều, người có thể hấp dẫn được hắn.

Metz nhất thời nóng nảy nói:

- Kafir người nói bậy gì đó. Người không muốn sống chẳng.... Người thật quá hiểm độc. Hãy nghe ta, lập tức bỏ ý nghĩ đó cho ta. Người nghĩ như vậy không chỉ hại mình mà còn hại cả tử tử, thậm chí làm Hắc Ám tinh vực vạn kiếp bất phục.

Ý tốt của Kafir bị tử tử nói vậy, cảm giác mình tội ác tà trời.

Hắn có chút giải thích:

- Ta chỉ muốn hắn toàn tâm yêu tử hiếu chưa?

- Không được...

Metz nói:

- Người không hiểu Long Vũ, ta quan sát thấy những nữ nhân kia là điểm yếu của hắn. Long có nghịch lân, mất đi hắn phải chết. Hơn nữa, nữ nhân bên cạnh hắn năng lực cao hơn người. Người sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

- Nghe ta, từ giờ không nên có bất kỳ ý xấu nào trong đầu.

Metz nghiêm mặt nói.

- Vâng.

Kafir như cũng hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng gật đầu ứng đáp.

- Được rồi, không còn nhiều thời gian nữa, ta phải đi. Người tự bảo trọng.

Long Vũ có ý giục Metz đã hết thời gian.

- Người phải đi?

Kafir nhú mày nói:

- Tử tử, chúng ta phải chia ly sao? Ta không muốn vậy. Ta cảm thấy rất cô đơn, nhàm chán. Ta muốn chúng ta ở cùng nhau.

- Tạm thời không được...

Metz nghiêm túc nói:

- Hiện giờ, tỉ tỉ có chuyện quan trọng phải làm nên người không thể đi cùng. Người an tâm đợi ở đây, bọn chúng sẽ không đối sự tệ với người. Hơn nữa, Long Vũ đã đảm bảo với ta, sẽ chiều cố tốt cho người. Người nhớ kĩ không gây chuyện thị phi là được rồi.

- Bao giờ chúng ta có thể gặp lại?

Kafir có chút nuối tiếc. Thật vất vả khi gặp tỉ tỉ, vừa gặp đã muốn ra đi. Trong lòng hắn thật sự có chút mất mát.

- Sẽ không lâu đâu...

Metz trầm giọng nói:

- Hãy tin ra.

- Vâng.

Kafir gật ật đầu tỏ ý:

- Tỉ tỉ, người yên tâm ra đi, ta biết nên làm thế nào.

- Nhớ kĩ lời ta...

Metz trước khi đi nhắc lại:

- Long Vũ chỉ có thể là bằng hữu, không phải là địch nhân.

Kafir nghiêm túc gật đầu.

Đi ra tới cửa, Long Vũ đã chờ sẵn ở cửa. Sắc mặt hắn có chút lạnh nhạt, có vẻ chuyện hai người, hắn cũng nghe được.

- Người tốt nhất nên cảnh báo Kafir, hắn nên bỏ ý đồ đi. Nếu không hắn sẽ chết thảm.

Long Vũ nghiêm mặt nói.

- Ta biết...

Metz đáp lời Long Vũ nói, tuy rằng trong lòng không thoải mái. Nhưng trên nét mặt của nàng cũng không có gì là không ổn thỏa. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Huống hồ, việc phục hưng Hắc Ám tinh vực phụ thuộc vào Long Vũ. Vì thế, nàng không thể không nén giận.

.....

.....

Sau hai ngày, Metz cùng Long Vũ lên kế hoạch và tiến hành. Chiều ngày thứ ba, Metz từ chiếc phi thuyền dựa theo tín hiệu của chiến hạm Hắc Ám tinh vực phát ra cầu cứu, được sự giúp đỡ của La Lâm, Phelps đáp trả lời kêu cứu.

Nói chuyện điện thoại xong. Metz tỏ vẻ chán ghét Hall và yêu mến Phelps. Hơn nữa còn nói rõ, hi vọng Phelps đồng ý và giúp đỡ nàng.

Tuy Metz đem toàn lực biểu diễn, nhưng đôi khi vẫn có chút gượng gạo.

Nhưng cái chính là Phelps vẫn tin. Hắn trao đổi thư từ một cách cuồng nhiệt vì tình yêu với Metz, hơn nữa hơn hi vọng được thấy nàng.

Metz ứng đáp rồi hai người hẹn ba ngày sau gặp lại.

Theo bản đồ của Metz, La Lâm lên vào phân xưởng sản xuất nhằm bắt trước chế tạo một chiến hạm. Kiểm tra tất cả hệ thống xong, Metz cùng Long Vũ lái chiếc tàu vừa chế tạo hòa vào tàu bảo vệ của Phelps.

Ở đây, tàu bảo vệ của Phelps kiểm tra sát sao. Xác nhận đủ giấy tờ mới cho phép tiến vào nơi ở của Phelps.

Phelps mặc dù ngu xuẩn, nhưng hắn giữ vài người bảo vệ. Tu La tinh vực gia tộc có thể xưng bá tại vũ ngoại, cũng không thể coi thường được.

Mọi lúc, Long Vũ đều thu khí, ẩn thân bên cạnh Metz. Chỉ sợ đứng gần sẽ bị bại lộ. Theo tình thế hiện tại có vẻ khả thi.

Ba ngày sau, chiến hạm của Metz được phép đến gần tàu chỉ huy của Phelps. Đồng thời, Phelps ra hiệu cho Metz vào tàu chỉ huy.

Lúc này, Long Vũ được La Lâm nhắc nhở và khuyên hấn không nên thâm nhập vào. Chiến hạm của Phelps trang bị thiết bị tối tân nhất. Long Vũ không thể lên vào được. Hơn nữa, hệ thống vũ khí bên trong chiến hạm có uy lực rất lớn.

Tuy rằng, vũ khí không thể làm Long Vũ bị thương nhưng Phelps sẽ sinh nghi ngờ. Nếu thất bại, đánh rắn động cỏ, muốn hành sự lần nữa cũng khó khăn.

Do đó, La Lâm đề nghị làm cho Phelps rời khỏi kì hạm.

Khi hấn rời khỏi kì hạm, an toàn của hấn gần như vất đi.

Đến lúc đó, với khả năng của Long Vũ bắt được Phelps là việc đơn giản.

Long Vũ nghe theo La Lâm. Hơn nữa, cẩn thận đưa Metz hạ xuống. Hai người cũng tìm kế đưa Phelps đến chiến hạm của nàng cho Long Vũ tiện hành sự.

Kế hoạch nghe có vẻ nhằm nhĩ, bởi vì Phelps có ngu cũng sẽ không bỏ mặc sự an toàn để rời khỏi chiến hạm.

Nhưng cũng không có ngoại lệ.

Phelps rất tin tưởng Metz.

Nếu Metz dụ ngọt tốt hấn sẽ mắc mưu.

Nói cách khác, Metz dung mĩ nhân kế nhử Phelps.

Mấu chốt của sự việc là Metz phải mê hoặc được Phelps.

Đúng hơn là Metz phải đưa ra một cái cớ. Nếu Phelps vui sướng có thể đường đường chính chính ra chiến hạm của nàng.

Bởi Hắc Ám tinh vực có luật, lần đầu tiên của phụ nữ phải là ở nhà mình. Metz hoàn toàn có thể lấy đây làm cái cớ để dụ Phelps.

.....

.....

Được chấp thuận tiến vào trong chiến hạm của Phelps, Metz phong tình vạn chủng, cố ý đưa tay vuốt tóc, cười nói:

- Phelps, cảm ơn người, cảm ơn đã giúp đỡ ta...

Phelps vốn ngày nhớ đêm mong Metz.

Hiện Metz trước mặt, sự khuyến rũ mê hồn, hấn sớm đã hồn siêu phách lạc. Thậm chí nghe Metz hỏi hấn không chút phản ứng.

Nét mặt Metz vô cùng đáng yêu, mê đắm, Phelps lại ngửi thấy hương thơm say lòng, khiến cả người mê mẩn, điên đảo.

- Nhị vương tử, chúc mừng người....

Metz ngồi bên Phelps.

Tiếng Metz êm dịu mà vang vang, không gian vô tận yêu mị, Phelps nghe được tâm hồn phiêu đảng, càng thêm ngả ngón. Nội tâm Phelps ngứa ngáy khó chịu, hận không thể kéo mĩ nhân đến, hưởng thụ phật phen.

Hơn nữa, nghĩ đây là vị hôn thê của Hall, hấn càng làm càn.

Phelps cười nói:

- Có gì đáng chúc mừng?
- Vui vì lẽ gì ư?

Metz cười nói:

- Người hiện tại chỉ huy hạm đội đặc nhuệ, quyền lớn thế lớn, đã hơn hẳn Hall. Chỉ cần thắng trận này, tin rằng thanh danh của người sẽ chấn áp hẳn. Đến lúc đó, gia tộc mẫu thân người sẽ hành động, không lâu nữa người sẽ lật đổ vị trí của Hall.

Được mỹ nhân khen, Phelps vui mừng.

Hắn thậm chí ôm siết tới Metz.

Metz rất khó chịu. Vì kế hoạch, vì phục hưng Hắc Ám tinh vực. Liền có kiềm lòng tự trọng, để cho thắng này sờ mó một tí.

Cùng lắm thì chỉ cho hắn sờ sờ một chút. Metz hiểu được nam nhân, nếu dễ dàng cởi quần áo ra cho hắn chơi xếp hình, chơi xong hẳn sẽ quăng mợ đi.

Phelps thiếu chút nữa sướng chết. Thân mình Metz mượt mà trơn mềm, non mềm lại co dãn, cảm giác vô cùng...

- Metz.....ta biết người là phụ nữ thông minh.

Phelps tự mãn cười nói:

- Người biết ta tiền đồ rộng, hẳn người biết đạo lý chim khôn biết lựa cành mà đậu. Theo ta đi... Ta đảm bảo người sẽ thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

- Ha Ha!

Metz nghe vậy cười nói:

- Nhưng ta không tin người, người nào không biết người hoa tâm. Mấy năm nay, người chơi đùa không đến ngàn nữ nhân cũng phải tám trăm?

Phelps nghe vậy biến sắc:

- Nhất định nàng nghe kẻ khác nói bậy, ta không phải là loại người như vậy. Người không biết, mấy năm nay ta luôn thâm mến người. Ta biết người không thích Hall nhưng không dám đắc tội với Hall. Ta chỉ dám nhìn từ xa, giấu trong lòng, ta muốn có khả năng cứu người thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

- Là sao?

Metz thân mềm mại run rẩy:

- Người có thể khiến ta hạnh phúc?
- Đương nhiên!

Phelps đáp.

- Người chỉ muốn có duy nhất ta?

Metz nói.

- Cái này...

Phelps nghe vậy, đôi mắt giảo hoạt:

- Vì người ta có làm tất cả.
- Người có thể cho ta chứ?

Phelps quỳ gối, hạ mình nói ra ý nghĩ trong lòng. Metz thấy nghe tởm.

- Luật của Hắc Ám tinh vực người biết không?

Metz đột nhiên hỏi.

- Quy củ mẹ gì?

Phelps khó hiểu.

- Lần đầu tiên của người phụ nữ là ở nhà của mình.

Metz nói.

- Thế ư?

Phelps vẻ mặt buồn bực. Hắc suy nghĩ và tính toán, ai ya, thật là có rắc rối nhỏ.

- Không thể có ngoại lệ sao?

Phelps hỏi.

- No.

Metz cắn chặt môi:

- Đây là qui định chung, không thể làm trái. Vậy đi, sau trận chiến, Nhị vương tử sẽ quay lại sau.

Nghe Metz nói, Phelps ngứa gáy vô cùng.

Hắc quay đầu hỏi:

- Không thể khác sao?

- Nếu người yêu ta thì không nên nói vậy.

Metz nói.

- Hiện tại có chút khó khăn...

Phelps nói:

- Ta bây giờ chỉ huy hạm đội tinh nhuệ nhất. Nếu ta rút lui, đương nhiên có người mượn cớ, nói ta lâm trận khiếp sợ địch. Như vậy, sao ta có thể chỉ huy?

Lời vừa nói ra, Metz âm thầm vui vẻ.

Đúng nàng cần những lời này.

Metz nghe vậy, thoáng chút do dự:

- Không được, qui định là thế. Chờ một chút cũng không sao, ta không vội...

- Người không vội, nhưng ta vội...

Phelps thật ngốc khi nói ra lời này.

Metz khẽ tiếng một tiếng:

- Ta không muốn làm khó người.... nhưng quy định là thế.

- Đi tới chiến hạm của người được không?

Phelps không cảm lòng, lại hỏi.

- Cũng có thể. Cùng lắm ta có điều kiện?

Metz nói.

- Xin nghe?

Phelps cười nói.

- Ta hi vọng sau khi người thành tộc trưởng ở Tu la tỉnh vực, chúng ta sẽ cùng ngự trị.

Metz nghiêm túc nói.

Lời vừa nói ra, Phelps nở nụ cười. Rõ ràng rồi, Metz giả vờ đứng đắn chính vì nhân cơ hội này ra điều kiện.

Nghĩ một chút, Phelps nói:

- Không vấn đề, ta đã quyết. Cho dù ta không phải tộc trưởng, việc này cũng nằm trong khả năng. Nhưng mà người không được quyền từ chối ta nữa.

- Được rồi!

Metz cắn môi:

- Chỉ cần đáp ứng điều kiện, ta sẽ làm cho người toại nguyện.

- Thành giao.

Phelps nói:

- Ta sẽ phái người đi kiểm tra chiến hạm của người, rồi chúng ta qua đó.

- Không vấn đề....

Metz ứng đáp.

Cận vệ của Phelps nhanh chóng kiểm tra, kiểm tra toàn bộ chiến hạm của Metz. Không phát hiện có vấn đề gì. Phelps truyền lệnh đội bảo an gồm cả ngàn người đứng ngoài chiến hạm.

Hắn thực không biết, chính mình đang dậm đầu vào rọ.

363. Chương 26: Nữ Nhân Chỉ Biết Thần Phục Cường Giả Chân Chính

Long Vũ vẫn luôn đợi cơ hội. Theo như lời Metz, Phelps là thằng phong tình. Hiện tại đã chứng minh lời của nàng.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân ồn ào. Long Vũ căng thẳng, âm thầm suy nghĩ trong lòng, hẳn là có người đến. Hắn vội vàng phóng khai nhãn thuật quan sát.

Quả nhiên, Metz và Phelps cùng nhau đi vào, còn có rất nhiều bảo vệ theo sau. Chỉ ít khoảng nghìn người, có thể là toàn bộ binh lính trên chiến hạm.

Mấy phút sau, đội bảo vệ Phelps tiếp quản chiến hạm, một góc cũng không sót. Cũng may không có vệ binh tinh nhuệ không thì Long Vũ đã bị phát hiện.

Cửa sổ đóng kín, Long Vũ phát hiện chiến hạm bốn phía bị vây thành thùng sắt, một con ruồi cũng không thể lọt qua. Đương nhiên, vũ trụ mật mù không thể tồn tại ruồi bọ.

Cho dù, đó cũng không phải quái thú.

Metz dẫn Phelps vào trong chiến hạm nhìn nhìn :

- Nhị vương tử, người tính làm gì đây? Nhiều người như vậy, chúng ta còn làm gì nữa.

Phelps hơi cười nói:

- Không cần vội, người của ta kiểm tra xong đã. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tự động đi. Tuyệt đối không gây trở ngại cho chúng ta.... Kì thật, chơi nhau trước mặt nhiều người, càng thêm hứng thú?

Lời vừa nói ra, Metz cười lãnh một tiếng, cả giận nói:

- Nhị vương tử, người nên tự trọng.... Nếu người thật sự định làm vậy, vậy mời người về cho... Ta ... Người không bằng Hall...

Metz nói:

- Hall sẽ không vô sỉ như vậy.

Phelps nghe thấy sắc âm hàn, trong đôi mắt hiện lên sự giận dữ. Bất quá hắn không còn gì để nói nữa. Thoáng gật gật đầu. Nói:

- Nhập gia tùy tục. Nếu ta đồng ý vào khu vực chiến hạm của tinh vực Hắc Ám. Toàn bộ mọi việc đều theo người.

- Tốt lắm....

Metz nói:

- Giữa chúng ta càng giống như giao dịch.

- Không sao cả!

Phelps nhún vai nói:

- Ta chỉ cần có được người.

Lần đầu ân ái. Hóa ra trở thành một cuộc giao dịch.

Giao dịch trước mặt đã lột tẩm màn che ra.

Đây là sự thật tàn khốc.

Hai giờ sau đội trưởng hộ vệ của Phelps ra hiệu an toàn. Phelps cười hài lòng, muốn mọi người thối lui.

Metz đưa hắn vào khuê phòng của mình. Đây là nơi Long Vũ ẩn thân. Đương nhiên khi cửa khoang đóng lại, Phelps liền bỏ nhòai ra.

Thật sự, hắn đã không chịu nổi.

Giờ phút này, trong lòng hắn suy nghĩ sơ niệm, chỉ muốn vui thú với mỹ nhân này một phen.

- Dừng...

Đột nhiên, một lực mạnh đánh bật Phelps trở lại. Thân thể hắn ngã lăn ngã lộn trên mặt đất. Khi hắn bò dậy được, cả người đã cứng đờ.

Bởi vì hắn thấy một người. Chính là ác nhân Long Vũ.

- Người... Người ở trong này?

Phelps dụi mắt, hi vọng lúc này là một cơn mơ. Nhưng ánh mắt đau đớn khi nam nhân trước mắt là thực.

Đến lúc này, Phelps cũng đã hiểu ra, dù là ngu ngốc nhưng hắn cũng có thể suy nghĩ đầu đuôi sự việc. Ánh mắt chuyển hướng sang Metz, tức giận nói:

- Đồ điếm, người mưu đồ hãm hại ta?

- Chuẩn cmnr

(20).gif...

Metz khẽ cười một tiếng, khinh thường nói:

- Đây là kết cục của kẻ háo sắc.

- Bóp...

Một tiếng gấn với 1 bàn tay.

- Đồ đáng ghét, vừa nãy dám bóp vú bà à.... Hôm nay là ngày chết của người.

Metz nói giọng căm hờn:

- Người đã không còn thể phản kháng. Tuy nhiên, muốn đánh là chủ ý của ta.

- Con điếm, ta thề một ngày, ta sẽ giết chết người...

Phelps kêu gào:

- Trên chiến hạm toàn bộ là người của ta, hơn nữa toàn bộ nơi đây đã bị hạm đội của ta phong tỏa. Các người không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta.

- Thật sao?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, đi vài bước nói:

- Người nói đúng, nhưng ta nhắc người vài câu, hiện tại người trong tay chúng ta. Bởi vì người không có khả năng thoát.

- Chớ đắc ý sớm...

Phelps đang nói lập tức ần còi báo động trên người. Tức khắc, đội hộ vệ đã biết hấn xảy ra chuyện.

- Người của ta lập tức sẽ tới nơi này.

Phelps đắc ý nói:

- Tiện nhân này, người thỉnh cầu ta còn kịp.

- Đầu đất. Đường tướng hộ vệ của người sẽ biết người có chuyện. Không thể nào.

Long Vũ khinh thường nói:

- Không gian phòng ốc đều trong sự khống chế của ta, không thể có một tín hiệu nào truyền đi.

- Người... Sao có thể?

Phelps không thể tưởng tượng nổi, bởi trang bị của hấn là thiết bị tối tân của kỹ thuật Tu La Tinh vực. Mặc dù cách xa tinh vực nhưng vẫn có thể phát tín hiệu. Hơn nữa, không gì có thể làm nhiễu tần sóng.

Hấn không tin đây là sự thật. Nhưng trên thực tế, hấn không thấy hồi âm. Cửa cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

- Sự thật trước mặt, dù khoa học kỹ thuật cao tới đâu cũng là uống công...

Metz khẽ cười một tiếng, giọng đã ngập tràn khinh thường trào phúng.

- Phelps, nghe kĩ, nữ nhân này là của ta!

Long Vũ mỉm cười, phẩy tay hướng tới Phelps. Trong lúc đó, toàn bộ cơ thể hấn bị phong bế. Ngay cả một cử động của không thể.

- Nhìn cho kĩ, nữ nhân là của ta!

Long Vũ cười. Đi tới ôm Metz. Bàn tay hấn vuốt ve, ôm áp. Thân thể Metz run lên, mặt mê mẩn, má hồng đỏ ửng, mi mắt hơi hợp, thân thể trở lên mềm mại vô cùng.

Metz không chịu nổi, ngọc thủ nắm lấy Long Vũ, thân thể mềm mại vụn vụn, mắt long lanh, thở hổn hển sáng giọng:

- Không cần.... Còn có người ở đây?

- Ha ha!

Long Vũ cười nói:

- Phelps không phải nói là có người càng kích thích sao? Chúng ta thử bây giờ xem sao...

Metz thân thể mềm mại như không có xương, ôm Phelps, trên mặt đỏ ửng, ráng hồng hàm xuân, mị lẩn như nước, nâng liếc nhìn Phelps, Long Vũ gắt:

- Phelps có một số nữ nhân không phải người có thể hưởng thụ....Người và Hall đều là phế nhân, dựa vào cái gì mà dành người với ta. Nữ nhân chỉ thuộc về cường giả chân chính...

Long Vũ sang sảng cười:

- Phelps, có hay không, Metz đánh giá người rất đúng. Người đúng là phé nhân... Người không biết rằng trúng gian kế của Hall.

- Gian kế?

Phelps sững sờ.

364. Chương 27: Khổng Chế Phelps, Chinh Phục Nữ Thần Tinh Vực Hắc Ám

Metz liếc mắt nhìn Phelps cả giận nói:

- Người cho rằng Hall bị gia tộc ép nên mới từ bỏ nắm quyền hạm đội tinh nhuệ thứ nhất? Nếu người nghĩ như vậy, người sai lầm lớn...

- Vậy là gì?

Phelps nhú mày:

- Chẳng lẽ các người cầu kết với Hall?

- Không phải vậy.

Metz nói:

- Ngu xuẩn, ta cho người biết. Hall sở dĩ từ bỏ nắm quyền chỉ huy hạm đội này, bởi hắn biết rõ, hắn không thể thắng trận chiến này.

- Không có khả năng?

Phelps nói:

- Chỉ bằng vũ nội yếu ớt này, làm sao chống lại sự xâm chiến của chúng ta.

- Hừ!

Metz khinh cười nói:

- Yếu ớt? Người nhìn kĩ Long Vũ đi.... Các người mấy ngàn tàu bảo vệ cũng không thể ngăn hắn, người cảm thấy được sự yếu ớt sao?

Gương mặt Metz ngưng ngùng, sát mình vào lòng Long Vũ, đáp Phelps:

- Sức mạnh của y, các người tuyệt đối người không hiểu. Ta cần nam nhân như vậy, Phelps, người tính làm gì. Buồn cười, người lại thù tiên tam xích(dài chảy dài 3 thước) ...”

Long Vũ: đưa tay xuống vỗ nhẹ bờ hông mũ nhân, nói:

- Đừng như vậy, người sẽ làm hắn kích thích đến chết mất...

Metz quay lại nở nụ cười, thiên kiều bá mị:

- Yên tâm đi, hắn như phé nhân, không dám tự sát đâu.

Nói xong, liếc nhìn khinh thường Phelps, ánh mắt tràn đầy sự khinh bỉ và miệt thị.

Phelps cảm giác tức chết.

Trước kia, tranh giành cùng Hall cũng chưa hề bị sỉ nhục như vậy.

Vốn ình là diên loan đảo phượng. Lại không nghĩ rằng, nữ nhân ôm ấp nam nhân khác, chính mình cũng bị lãng nhục.

Hắn âm thầm thề, nhất định một ngày kia, sẽ tự tay giết chết đôi cẩu nam nữ này.

Đương nhiên. Hiện tại, hắn không thể làm được.

- Bây giờ các người muốn gì?

Phelps gương mặt hết sức cố gắng táo lại, nhìn hai người hỏi. Giờ phút này tất cả chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là mạng sống.

- Người cứ nói?

Metz cười duyên một tiếng, đáp:

- Người cảm thấy kẻ phé nhân như vậy nên giết hay không....Tự người nói.

- Đương nhiên là nên sống!

Phelps nói.

- Là sao?

Long Vũ đến gần vài bước, khẽ cười một tiếng, nói:

- Người cảm thấy người còn có giá trị lợi dụng với ta?

- Đương nhiên có!

Để Phelps này sống được nhiều hơn là mất:

- Ta dù sao cũng là nhị đệ của người thừa kế Tu La tinh vực... Người đừng giết ta, người có thể lợi dụng ta uy hiếp Tu La tinh vực lui binh. Như vậy, vũ nội các người có thể giữ vững.

- Ha ha!

Metz nhất thời nở nụ cười:

- Người thật hài hước... Người thấy Edward sẽ tha chết cho người sau cuộc chiến này? Thật sự buồn cười. Tu La tinh vực mâu thuẫn đã lâu, chiến tranh là phương thức xóa bỏ mâu thuẫn tốt nhất. Đừng nói là người, đem mạng sống Hall ra uy hiếp cũng không đáng. Các người tự xem, người ở gia tộc có thể so sánh địa vị với Hall sao?

- Ta biết, người nhất định sẽ nói với ngoại tộc...

Metz cười nói:

- Đúng vậy, hiện giờ vị trí của gia tộc tại Tu La tinh vực trong nghị viện đang lung lay. Nhưng người nên nhớ, quyền tối cao nghị viện trong tay Edward.... Vả lại, chuyện này, ta nghĩ đại ca thân yêu của người cũng nhân đây mà ra tay.

Nghe Metz phân tích như vậy, Phelps nhất thời yên lặng.

- Người đúng là phé nhân...

Metz khẽ cười nói.

Lời Metz khó nghe nhưng không thể phản bác.

- Nói như vậy, ta chết chắc rồi?

Phelps bình tĩnh lại, hần nhìn Long Vũ hỏi:

- Các người phí sức như vậy, không phải vì muốn giết cái đồ phé vật này sao? Metz, người hẳn rõ rằng Tu La tinh vực gia tộc rất quy củ, ta chết đi hỗn hợp hạm đội thứ nhất sẽ có người tiếp nhận chỉ huy. Cái chết của ta sẽ không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hỗn hợp hạm đội thứ nhất...

Nói tới đây, Phelps nói:

- Trực giác cho ta biết, các người không muốn giết ta. Đúng không?

- Khôn ra được một chút....

Metz cười nói:

- Phelps, lời nói này của người khiến ta phải nhìn người bằng con mắt khác....Xem ra người cũng không ngu, chỉ là bình thường không có áp lực nên không thể phát huy tài trí. Đúng vậy, chúng ta phí sức như vậy, đích xác không muốn giết người.

- Muốn hợp tác?

Phelps thở dài nhẹ nhõm nhìn Long Vũ nói:

- Ta có thể giúp người đưa toàn quân hỗn hợp hạm đội thứ nhất vào chỗ chết. Nhưng người phải đảm bảo an toàn cho ta.

Long Vũ sững sờ hạ xuống, lập tức hỏi:

- Người có thể làm thế sao?

- đương nhiên!

Phelps thấy lời của mình tác động đến Long Vũ nhất thời đã khôi phục chút thường sắc, hần nói:

- Nếu người hợp tác cùng ta người sẽ thu được một cái lợi vô cùng lớn.

Long Vũ nói:

- Nói tiếp đi.

Phelps thoáng nhìn Metz, đột nhiên nói:

- Khiến nữ nhân này là của ta, ta có thể kết thúc chiến tranh. đương nhiên, ta cần người hợp tác.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều?

Long Vũ cười lạnh một tiếng:

- Phelps, người thật to gan, ta hi vọng người có thể giải thích rõ ràng. Trước mắt, người là tù binh của ta, người không có bất cứ gì để ra điều kiện với ta. Ta có thể giết người bất cứ lúc nào. Trên thực tế, dù không thông qua người, ta cũng có khả năng kết thúc cuộc chiến này. Từ xưa, ta không thể thắng, các người nhất định không có kết cục tốt đẹp..

Metz nghiêm mặt, nín giận nói:

- Xem ra, người rất thành kiến với ta, không muốn buông tha ta, đúng không?

- Không phải!

Phelps có chút đắc ý, vênh váo. Hần vội xua tay nói:

- Các người hiểu sai ý ta.... Ta vốn định phối hợp hành động cùng Metz. Bất quá cũng không sao, mình ta có thể làm được. Như vậy, nói với người, cho người hay, ta nắm trọng yếu quân sự cơ mật của Tu La tinh vực. Biết người biết ta bách chiến bách thắng. Nếu người biết bí mật này, ta nghĩ chiến thắng với người sau này sẽ dễ dàng hơn.

- Làm sao ta biết người nói thật?

Long Vũ khước miệng nổi lên một tiếng cười tà.

- Mạng của ta trong tay người, ta có thể sao?

Phelps hỏi ngược lại.

Metz cười nói:

- Cũng không sợ người nói láo, bởi vì Hall sẽ nhanh chóng biết tin chúng ta hợp tác. Muốn giữ mạng, người chỉ có đường thành thật hợp tác với chúng ta.

- Không được!

Phelps nhất thời nóng nảy:

- Người không thể làm vậy. Nếu Hall biết ta và các người hợp tác, ta nhất định phải chết.

- Yên tâm, không thể nào.

Metz cười nói:

- Hall lần này bỏ quyền chỉ huy hạm đội, trong lòng cũng đã đánh cược. Một số việc không thể nói ra.

- Vì cái gì?

Phelps khó hiểu.

- Bởi vì hân e sợ thiên hạ bất loạn...

Metz cười nói:

- Hall tính khí kì thật so với người cũng khác gì nhau. Nếu không phải thẩm phán Adams giúp sức, hân cũng không thể có thành tựu như ngày hôm nay. Trên thực tế, hân tự mình là đúng, ngay cả lời của Adams hân cũng không nghe. Hân khát vọng quyền lực hơn người. Mà phụ thân các người Edward rất khỏe mạnh, y không chết các người không thể nổi danh.

- Ý người là Hall muốn giết phụ thân?

Phelps ngả xuống hít một hơi:

- Điều đó sao có thể?

- Tại sao không?

Metz nói:

- Người vốn không biết ca ca cùng cha khác mẹ của người... Hân đã âm thầm chuẩn bị tất cả. Tuy rằng, không tới đường cùng, hân không ra nước cờ hiểm.

- Được rồi, ta tin!

Phelps nói:

- Cho dù vì bản thân ta cũng sẽ hợp tác chân thành với các người...

- Ha Ha!

Long Vũ cùng Metz nhìn nhau cười lớn.

- Nuốt viên Khỏa được hoàn này vào...

Metz uốn éo cái miệng bước tới, duỗi tay đưa cho Phelps một viên thuốc màu đen.

Viên thuốc có vị rất thơm nhưng cũng làm cho Phelps trông như tuyệt vọng.

- Phê Tâm đan?

Phelps liếc mắt nhận ra Hắc Âm tinh vực chí bảo. Chính là vật quý giá được kể đến trong truyền thuyết, đã sớm thất truyền. Không ngờ Metz còn cất giữ một viên.

- Ăn hết...

Metz cười nói:

- Đây là cách tốt nhất thể hiện thành ý của người.

Long Vũ nhú mày:

- Thứ này hữu dụng sao?

- Đương nhiên!

Metz kiêu ngạo mà nói:

- Long Vũ, đây chính là bảo vật của Hắc Âm tinh vực Phệ Tâm đan, là tổ tiên ta bắt được Phệ Tâm thú, dụng kì nội đan, bỏ thêm chín nghìn chín mươi chín loại độc dược mà luyện thành. Dùng lúc sau, được liệu đeo bám trong lòng mạch, mỗi bảy bảy bốn mươi chín ngày, một lần Phệ Tâm chi phát tác. Nỗi khổ không một người bình thường nào chịu nổi. Phần lớn mọi người sẽ đau đớn đến tự sát.

- Không có thuốc giải sao?

Long Vũ hỏi.

- Có!

Metz cười nói:

- Mình ta biết cách giải...Hắn nuốt viên đan vào, phải nghe lệnh ta nếu không hắn sẽ chịu đau đớn hoặc chết.

- Thật sự khó giải?

Long Vũ không tin:

- Đưa ta, cầm nhìn xem.

Nói xong, Long Vũ tiếp nhận đan dược, cầm nghiên cứu.

Cuối cùng, hắn cho rằng, may ra La Lâm có thể tìm ra chất độc. Hắn thì không được. Bởi vậy có thể thấy vật này rất hữu hiệu.

- Ăn hết!

Long Vũ tùy tay vứt, ở giữa miệng Phelps, hắn đem viên đan này nuốt vào. Phelps có chút uể oải. Chết vinh không bằng sống nhục. Phải sống, còn sống là còn hi vọng.

- Hiện tại, ta sẽ kể lại tình thế của hỗn hợp hạm đội thứ nhất cho các người biết...

Phelps ngẩng đầu nhìn Metz nói:

- Metz ta hi vọng người có thể giải độc cho ta đúng hạn...Nếu không muốn để người khác phát hiện.

- Đồ hỗn trướng!

Metz cả giận nói:

- Metz là tên người được gọi sao? Người nhớ kĩ, từ nay phải gọi là chủ nhân...

- Là chủ nhân!

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Phelps không còn gì để nói cả, tất cả cho người ta sắp đặt.

Theo lời của Phelps, hỗn hợp hạm đội thứ nhất từ hỏa lực, phòng ngự chia theo cấp bậc. Chia làm ba cấp bậc chiến hạm, Vương cấp chiến hạm, Đế cấp chiến hạm, Thần cấp chiến hạm. Trong đó, Vương cấp chiến hạm yếu nhất còn Thần cấp chiến hạm mạnh nhất. Thần cấp chiến hạm là Tu La tinh vực nắm quyền, các chiến hạm còn lại là vũ ngoại tinh vực khác nắm quyền.

Thần cấp chiến hạm hơn năm mươi vạn chiến thuyền, nếu toàn bộ cùng công kích, trái đất cũng như hệ mặt trời, hoàn toàn có thể hủy diệt trong tức khắc.

Hiểu được tính năng của chiến hạm, Long Vũ hít sâu một hơi, nhất định muốn bóp chết chiến tranh từ trong trứng trước.

Metz nhìn thấy trong mắt Long Vũ hiện lên kinh ngạc, nàng nói:

- Kì thật, người không cần phải kinh ngạc, trên lý thuyết, suy đoán của ta cũng có cơ sở. Nhưng trên thực tế không đơn giản như vậy, bước nhảy không gian bọn họ không thể giải quyết toàn bộ, giống như vận hành chiến hạm vậy, cần phải có “trùng động” là mười phần lớn nhất. Đương nhiên, bọn chúng rất chậm chạp không thể tấn công trực tiếp, khi bức thiết mới dùng đến. Ta nghĩ chúng ta có thể đi phá hủy “trùng động”. Như vậy, nguy cơ có thể tạm thời bị giải trừ. Câu chuyện kết thúc, xem còn biện pháp khác không, làm cho hỗn hợp hạm đội thứ nhất biến mất trong vũ trụ. Tuy rằng, hỗn hợp hạm đội thứ nhất bị tiêu diệt là tổn

thất lớn của Tu La tinh vực, nhưng đối với sĩ khí của chúng là một đả kích rất lớn. Đồng thời, các gia tộc bên ngoài Tu La tinh vực sẽ tạo thành một uy hiếp.

Long Vũ gật đầu nói:

- Ta hoàn toàn đồng ý với ý kiến của ngươi. Nhưng, vị trí “trùng động” còn không xác định?
- Bây giờ còn không thể xác định...

Metz nhíu mày nói:

- “Trùng động” do một đội nghiên cứu đặc biệt của Tu La tinh vực chế tạo. Ngay cả Phelps cũng không rõ. Long Vũ không khỏi âm thầm nhíu mày, xem ra mọi việc không đơn giản như hắn tưởng.

Metz mỉm cười nói:

- Ngươi không cần quá lo, ắt hẳn có cách giải quyết.
- Phelps không thể lợi dụng quyền hạn để điều tra việc này sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Metz nói:

- Không thể được...

Metz giải thích:

- “Trùng động” là chế tạo đặc biệt cơ mật của trung tâm Tu La tinh vực, ngoài tộc trưởng không ai được phép biết.

Long Vũ hỏi:

- Thật sự không được, chúng ta phải chờ “trùng động” hoàn thành, mới có thể ra tay sao?

Metz gật đầu:

- Như thế là một biện pháp tốt, phải mạo hiểm. Ta muốn nhắc là ngoài ngươi ra, người khác không thể hoàn thành.

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Không vấn đề, ta có thể hành động một mình.

Trên mặt toát ra một tia đậm ý cười, Metz cầm tay Long Vũ:

- Ngươi cường đại cũng rất cường thế..... Ta lại may mắn, làm bằng hữu với ngươi, không phải kẻ địch.

Nói xong, Metz chủ động đem thân mình đưa vào lòng Long Vũ. Long Vũ thấy vậy không khỏi thắc mắc:

- Như thế nào? Nghĩ thông suốt sao? Có phải định lấy thân báo đáp...

Metz gật đầu, khuôn mặt thoáng hồng hồng, hiện lên một luồng bất an ngượng ngùng nói:

- Ta nghĩ ta có thể đem thân giao cho ngươi.

Long Vũ liếc mắt nhìn Metz thản nhiên nói:

- Ha ha đêm nay ta thật có điểm phúc, gọi anh đi thôi còn đợi gì nữa.

Metz không chớp mắt, chăm chú nhìn trầm ngâm, do dự, hồng nhuận môi anh đào vài lần đóng mở, lại cũng không nói. Long Vũ mắt hiện lên cực nóng, cười đáp:

- Xem ra em nhận lời Kafir đề nghị....

Nói xong, bàn tay to của hắn đã muốn phủ tại kiêu đồn nàng.

Metz mềm nhũn, tâm hồn thiếu nữ bối rối, buông tay, nhỏ giọng sảng giọng:

- Đợi chút nữa, anh phải nhẹ nhàng một chút....Metz tuy rằng nổi danh từ xưa nhưng em cũng là một nữ tử đài hoàng ...

Long Vũ đưa nữ nhân lên, để nàng nằm nghiêng, bỏ chiếc áo khoác, để lộ ra cái bí mật lớn nhất của thân thể nữ nhân. Chỉ thấy nàng dáng người thon thả, uyển chuyển, thướt tha thướt tha, bộ ngực căng phồng bị quần chặt lộ ra một rãnh nhỏ, mông uốn thành từng đường từng nét, cùng lưng áo kích thước mảnh khảnh làm cho ai nhìn cũng ham muốn.

Metz khẽ nâng tay, cực nhanh liếc Long Vũ một cái, thấy hắn không chớp mắt, tâm hồn người thiếu nữ nhất thời rạo rực, ôn nhu nói:

- Còn không qua đây...

Long Vũ mỉm cười, phủ thân thể xuống, chớp mũi lại, không ngừng hít lấy thanh nhã say lòng thơm mùi nữ nhân, miệng càn giễu cợt nói:

- Trời sinh vưu vật, anh chưa thể tin đây là thật.

Mắt Metz long lanh, khẽ cắn lời hắn:

- Có phải mình ngọc hay không anh thử qua chẳng phải sẽ biết sao?

Long Vũ không khách khí, đem nữ nhân kéo vào trong lòng.

Khuôn Metz như lửa đốt, rặng mây đỏ trải rộng, tim đập như sấm, mắt đẹp ngập nước, giọng nàng thấp nỉ non:

- Nhẹ một chút...

Đôi mắt Long Vũ hiện lên một tia giao hoạt ý cười, đối rử xuống bàn tay nhỏ của Metz nói:

- Yên tâm đi, anh cũng không phải cái hạng người mới lần đầu...

Long Vũ duỗi tay nắm hết cả eo thon, thuận thế cúi đầu, phủ đôi môi ngậm một đóa hoa kiều diễm trước mắt, nhất thời miệng đầy ngọt hương. Metz lần này sao chịu được khiêu khích, tâm hồn thiếu nữ mơ màng màng, môi đào nóng bỏng ý nói hòa, cảm giác lòng đang phiêu diêu.

Bàn tay Long Vũ chậm rãi mà lên, nhẹ nhàng đặt trên hai vú tròn trịa, vò nhẹ, hết sức kích thích. Thoáng chốc, quần ngực đã bay xuống khỏi mình.

Metz thở hổn hển, vòng eo mảnh khảnh tuyệt vời vẹo lên vẹo xuống, kéo mông đẹp theo đó đong đưa. Lòng ngực cảm giác ngứa ngáy mà khoái cảm không nói lên lời. Nháy mắt đã truyền khắp toàn thân.

Long Vũ một bên hôn môi đào thắm, một bên nhanh chóng cởi bỏ áo trong, thân thể hoàn mỹ lộ ra. Đôi mắt Long Vũ nhân tình sáng lên, quả thực thật đẹp.

Metz ôn nhu nhìn về phía trước dịu dàng nói:

- Anh Vũ, từ giờ trở đi, em là của anh...

Nói xong câu đó, Metz liền ngượng ngùng nhắm mắt lại, tùy hắn tiến công.

Long Vũ không do dự, đem đùi của nàng tách ra, động thân tự đắm đi đắm vào. Trải qua vài giờ mưa gió, Long Vũ cùng Metz ôm nhau ngủ.

Toàn bộ quá trình xếp hình, Long Vũ nhận được nhiều chỗ tốt. Năng lượng không gian tinh thuần của nàng bồi bổ cho hắn rất nhiều.

365. Chương 28: Ngoài Ý Muốn

Metz cũng nhận được một số lợi ích thực tế. Âm dương hợp nhất luôn luôn động lại trong lòng nàng. Thông qua dung hợp với lực lượng trong cơ thể Long Vũ, không gian năng lượng trong cơ thể Metz càng thêm hùng hậu, khí thể bàng bạc, kinh mạch càng thêm thông thuận.

Nửa đêm, Long Vũ cúi người nhìn mỹ nhân thơm ngào ngạt đang ngọt ngào ngủ trong ngực hắn, khuôn mặt thanh lệ tươi cười vẫn còn mang theo dư âm cao trào, trong vẻ vũ mị lại mang theo vài phần mỗi mệ.

Metz vốn là một vũ vật, hiện giờ lại được mưa móc của hắn làm dịu, quanh thân lại càng có quang mang xinh đẹp bức người, trên người nàng lại thêm một cỗ ý nhị quyến rũ thành thực.

Chạm vào da thịt trơn bóng của nàng, trong lòng Long Vũ trào lên thương yêu vô hạn. Trong bất tri bất giác, Long Vũ ôm thân thể mềm mại tỏa hương thơm tuyệt vời kia từ từ chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, hai người đồng thời tỉnh lại.

Long Vũ đem Phelps bị phong ấn phóng ra, vừa cười vừa nói:

- Phelps, ngoại trừ phê tâm đan, ta còn tặng cho ngươi một lễ vật khác.

Phelps hơi kinh hãi:

- Ý ngươi là gì?

- Ha ha.

Long Vũ cười khê một tiếng:

- Sự tình này quá lớn, ta không thể không cẩn thận. Nói cho ngươi hay, ta khẳng định là nhất định ngươi không nguyện ý. Nhưng mà không sao, chuyện này không thể theo ý ngươi được. Ngươi hiện tại còn đang trong lòng bàn tay ta, căn bản không có quyền cự tuyệt.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

- Đây là máy nghe trộm loại mới nhất. Ngươi mang theo, để ta tùy thời nắm giữ hành động của ngươi.

Long Vũ nói xong, lấy ra máy nghe trộm cỡ nhỏ làm theo công nghệ khoa học kỹ thuật từ thời đại kỷ nguyên vũ trụ. Máy nghe trộm này thể tích rất nhỏ, có thể tính bằng mi ét.

Phelps vô pháp cự tuyệt, đành phải nhận lấy.

Vốn dĩ sự tình đã xong xuôi nhưng Long Vũ còn có yêu cầu khác làm cho Phelps đau đầu vô cùng. Long Vũ duỗi tay vỗ trên vài yếu huyệt của Phelps, mỗi cái vỗ đều làm Phelps cảm thấy hơi đau đớn.

- Ngươi đã làm gì với ta?

Phelps cảnh giác hỏi.

- Kỳ thật cũng không có gì

Long Vũ cười cười.

- Chẳng qua là đưa vào kinh mạch ngươi vài đạo hỗn độn nguyên lực, nếu ngươi dám đùa giỡn, ta có thể cho ngươi sống không bằng chết.

- Ngươi thật độc ác.

Phelps trong lòng khổ sở, trước kia có phê tâm đan, hiện giờ lại bị Long Vũ chế trụ, số phận này thật bách nhục.

- Ha ha.

Long Vũ cười cười:

- Cái này gọi là song trọng bảo hiểm. Phelps, thực ra cũng là vì tốt cho ngươi, ta làm như vậy chỉ là muốn ngươi thành thật hợp tác cùng chúng ta, chúng ta tốt thì ngươi cũng tốt. Chẳng lẽ ngươi không muốn đánh bại Hall, đoạt lại những thứ vốn thuộc về ngươi sao?

- Đại ca.

Phelps uể oải nói:

- Kỳ thật người cũng không cần làm như vậy, ta vẫn sẽ hợp tác với các người. Các người cơ hồ đã phong kín toàn bộ đường lui của ta, ngoại trừ hợp tác với các người thì ta có thể làm gì khác? Ta đã không còn đường quay lại nữa rồi.

- Người có thể nghĩ như vậy sao? Tốt lắm.

Long Vũ nói.

- Anh Vũ, không phải là anh cũng không tin nhiệm em chứ?

Lúc này, Metz cũng xuất hiện trước mặt Phelps. Nàng cười với Long Vũ:

- Hoặc là nói anh hoài nghi được hiệu của Phệ Tâm đan?

- đương nhiên không phải.

Long Vũ giải thích:

- Anh sợ vạn nhất. Sự tình quá lớn, anh không thể không thận trọng, hi vọng em không nên nghĩ nhiều.

- Vâng.

Metz duyên dáng đồng ý, nói:

- Người ta cả thân thể cũng giao cho anh rồi, em còn để ý cái gì? Hết thấy nghe theo anh là được.

Lời này vừa nói xong, trong lòng Phelps nhỏ máu.

Theo như lời Metz nói, tối hôm qua hai người đã chơi trò xếp hình, nữ thần trong lòng hắn đã ở trong vòng tay người khác, hi vọng của hắn đã tan biến.

Bất quá hắn không thể không phục.

Bởi vì nam nhân trước mặt hắn thật sự quá cường đại.

Sự cường đại của Long Vũ làm trong lòng hắn không nổi lên được bất cứ cảm giác phản kháng nào. Không nói đến ngày đó dưới mấy ngàn chiến hạm hộ tống mà toàn thân trở ra, đơn thân độc mã bắt cóc hắn khiến hắn càng thêm bội phục.

- Phelps, người nghe kỹ đây. Hiện tại, ta sẽ loại bỏ phong ấn kết giới.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Lúc đầu, ta sẽ thu liễm, che dấu khí tức. Hết thấy sự tình coi như chưa phát sinh, Metz sẽ đóng vai nữ nhân của người, nhớ kỹ chính là trên danh nghĩa, không được có bất kỳ ý niệm động tay động chân nào, nếu không người ráng chịu kết quả.

- Okie.

Phelps gật đầu:

- Người yên tâm, mọi việc ta đều làm theo sự phân phó của người.

Metz cũng nhân cơ hội phân phó:

- Người đầu tiên phối hợp với chỉ huy hạm đội phát ra mệnh lệnh đánh tan giới nghiêm tỉnh vực Hắc Ám.

Phelps nghe vậy nói:

- Chuyện này tạm thời không được, đây là quyết định của nghị viện gia tộc. Nếu ta mạo muội triệt tiêu sẽ khiến cho gia tộc bất mãn, có khi còn làm cho họ hoài nghi.

- Ta cảm thấy, việc khẩn cấp trước mắt là hủy diệt hạm đội hỗn hợp thứ nhất.

- Tốt lắm.

Long Vũ đồng ý nói:

- Metz, anh cho rằng đề nghị của Phelps rất có lý. Chuyện tình Hắc Ám tình vực có thể trì hoãn một chút, em đừng gấp gáp quá, phải đi từng bước một.

- Được rồi, em nghe lời anh.

Metz gật gù đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Cường điệu công việc thêm mấy lần, Long Vũ mới giải tỏa phong ấn cùng kết giới của căn phòng, hần liền thu liễm khí tức, ẩn núp trong bóng tối.

Phelps biểu hiện rất tốt, không có gì là không ổn. Hần hoàn toàn là bộ dáng thỏa mãn, ý chí hăng hái làm cho vệ đội trưởng âm thầm cười trộm.

Hần biết rõ tâm tư chủ tử.

Đã nhiều năm như vậy, tâm nguyện của hần rốt cuộc đã đạt được.

Đương nhiên, hần cũng không biết, đêm qua khiến Metz thất thân không phải là chủ tử của hần mà chính là Long Vũ.

Sau đó, đại bộ phận thời gian Long Vũ đều ẩn thân đi theo bên người Phelps, thông qua sự tiết lộ của Phelps, hần không ngừng cướp lấy cơ mật của hạm đội hỗn hợp thứ nhất.

Đồng thời, hần cũng âm thầm tìm kiếm hỏi thăm chi quân đội bí mật kia.

Buổi tối, Long Vũ cùng Metz cuồng hoan ngay trong phòng ngủ của Phelps. Còn Phelps bị phong ấn ngũ thức, miệng không thể nói, mắt không thể nhìn, tai không thể nghe.

Metz dưới sự làm dịu của Long Vũ càng ngày càng vũ mị, dáng người ngày càng đầy đà gợi cảm, đường cong chap chùng lên xuống, kinh động nhân tâm.

Người không biết còn tưởng đây là công lao của Phelps.

.....

.....

Liên tiếp mười ngày, Long Vũ đã hoàn toàn biết rõ tình huống của hạm đội hỗn hợp thứ nhất, nhưng đối với chi quân đội thần bí kia lại không có bất cứ tin tức gì. Bởi vậy có thể thấy được, gia tộc có thể kiến tạo ra “trùng động” quân đội ở Tu La tình vực có thể được trọng thị cỡ nào.

Buổi tối, ba người tiến vào phòng ngủ của Phelps.

Long Vũ chưa kịp nói gì, Phelps đã vội vàng nhắc tay:

- Đừng phong ấn ta vội, để ta nói suy nghĩ của mình đã.

Đối với thời gian liên tục bị phong ấn này, hần vô cùng cực khổ.

- Ta cũng đang định nói chuyện với ngươi.

Long Vũ nói:

- Nếu không thể kéo dài, ta hi vọng có thể mau chóng có được tư liệu về hướng đi của quân đội trùng động.

Sau một lúc lâu, Phelps thở dài, trong mắt không có bất kỳ tiểu ý nào nhưng khóe môi mỉm cười chua xót:

- Rất khó, sáng sớm hôm nay, ta đã báo tin cho phụ thân nhưng cũng không có được một tia tin tức. Ta cảm giác, hần tựa hồ không tin ta.

Trong lòng Long Vũ chột động:

- Hall thế nào?

Phelps lẳng lặng nhìn Long Vũ, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Có thể ám sát Hall không?

Metz ngồi bên cạnh, mỉm cười uống trà, không nói câu nào.

Long Vũ cười nói:

- Thế nào? Người có ý kiến gì không?

Phelps mỉm cười nhìn Long Vũ nói:

- Nếu như Hall chết, ta có phải trở thành người thừa kế duy? Đến lúc đó ta có thể tiếp xúc với cơ mật nhiều hơn.

Long Vũ cười cười:

- Việc khẩn cấp trước mắt là làm thế nào cho hạm đội hỗn hợp thứ nhất toàn diệt. Về phần Hall, ta sớm hay muộn cũng sẽ đến gặp hắn.

Phelps lắc đầu cười, tự rót ỉnh một ly rượu đỏ nói:

- Kỳ thật có thể đồng thời làm, nếu ở vũ nội còn có cao thủ giống như người.

Long Vũ ha ha cười, ngồi xuống ghế đối diện với Phelps:

- Người đang thăm dò lực lượng của chúng ta sao?

- Người hoàn toàn không cần lo lắng.

Long Vũ cười:

- Người giống như ta tuy không có nhiều nhưng cũng không ít.

Phelps nhợt nhạt cười, nhìn hắn một cái nói:

- Đi theo người, tính mạng của ta không phải lo nghĩ nữa rồi.

Long Vũ đột nhiên cảm thấy loại đối thoại này thật sự nhàm chán, đem ánh mắt đưa về phía Metz. Phelps nói:

- Chúng ta đồng thời nỗ lực...

- Hai người các người có thể đừng nói những lời nhàm chán vậy được không, ta đây cảm thấy các người nói những lời vô nghĩa nửa ngày trời rồi.

Metz cười cười.

Phelps cũng ha ha cười, nói với Long Vũ:

- Thấy không, nữ nhân của người có ý kiến rồi. Như vậy đi, ta đảm bảo, nếu như trùng động kiến tạo xong, ta nhất định sẽ thám thính được tin tức.

Metz cướp lời:

- Người đừng nói khoác, nếu lúc đó không hoàn thành nhiệm vụ, đừng hòng mong ta đưa giải được Phệ Tâm đan cho người.

Phelps cười khổ nói:

- Ta cũng là thể hiện quyết tâm của ta thôi.

Sắc mặt Long Vũ không đổi nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút phiền phức, việc này nếu làm tốt thì mọi sự thuận lợi. Chỉ cần hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị diệt, hắn sẽ có thời gian xâm nhập phá hoại Tu La tinh vực.

Nếu hạm đội hỗn hợp số một không diệt được thì uy hiếp đối với vũ nội là quá lớn.

Long Vũ cười cười đáp:

- Người có quyết tâm như vậy cũng tốt.

Phelps cười khổ:

- Không phải là ta bị ép buộc sao?

- Được rồi, người chuẩn bị tinh thần chịu phong ấn đi.

Metz có chút vội vã, nàng đi đến gần Long Vũ nói:

- Anh phong ấn hắn đi, miễn cho hắn làm hỏng chuyện tốt của chúng ta.

Phelps nghe thấy liền ủ rũ:

- Ta có thể nhìn xem không? Rất đặc sắc đó. (Biên: 11:)

- Người muốn chết. Biến thái.

Metz hừ hừ nói.

Long Vũ không nói lời vô ích, trực tiếp đem Phelps phong ấn lại.

Cả một đêm, tiếng nữ nhân rên rỉ trong phòng không ngắt đoạn. Hộ vệ trưởng bảo hộ ở ngoài trong lòng vừa ngứa ngáy, vừa hâm mộ. Đây là ý của Metz, nàng nói càng làm như vậy thì càng an toàn, người không biết còn tưởng là Phelps và nàng đang hoan hảo.

Long Vũ đối với ý kiến này thập phần đồng ý, hơn nữa liên tiếp mấy ngày nay cũng không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, nhưng trong lòng Phelps lại có nhiều hơn vài phần buồn bực.

.....

.....

Ba ngày sau, Phelps mang đến một tin tức tốt lành cho Long Vũ. Với sự cố gắng của hắn, rốt cuộc đã dò xét được tình huống của chi quân đội bí mật, lập tức xác minh rõ chiến hạm, chủ động mời Phelps đi tham gia nghiệm thu công tác trùng động, điều kiện tiên quyết là ngoại trừ hộ vệ thì chỉ có một mình hắn đến.

Nhận được tin tức, Long Vũ, Metz, Phelps cẩn thận thương nghị một phen. Ba người quyết định, Metz tiếp tục lưu lại bên trong chiến hạm Hắc Ám tinh vực, Phelps mang theo hộ vệ đội tiến hành tham dự, còn Long Vũ tiếp tục ẩn thân đi theo, tùy cơ ứng biến.

“Trùng động” quân đội, Tu La tinh vực gia tộc cách hạm đội hỗn hợp thứ nhất không xa.

Quy mô rất lớn, theo như Long Vũ âm thầm đánh giá có thể ngang bằng với một tiểu thành thị.

Đối với lần này, hắn cũng âm thầm cảm khái, Tu La tinh vực gia tộc tại phương diện khoa học kỹ thuật đích thực cường hãn, thực lực cũng vô cùng hùng hậu. Như căn cứ hạm khổng lồ thế này, Thiên Ngoại Thiên không thể làm được.

Trải qua nhiều tầng kiểm tra, Phelps cùng cận vệ của hắn được phép tiến vào, Long Vũ cũng nhân cơ hội này trà trộn vào trong. Bên trong toàn bộ phong bế, bất quá có không khí lưu thông nên cũng không có cảm giác khó chịu. Mỉm cười, thần quang trong mắt Long Vũ đại phóng, cẩn thận duy trì ẩn thân, đi theo phía sau Phelps.

Dưới sự dẫn dắt của đối phương, Long Vũ không ngừng xâm nhập.

Rất nhanh sau đó, trước mặt hiện lên một khoảng không rộng rãi, căn cứ chân chính bên trong đã ở trước mắt bọn họ. Nơi này có chừng mười chiếc xe kỵ giáp quái dị, bố trí xung quanh rất đặc biệt, Long Vũ âm thầm cảm ứng, bốn phía đều được bao phủ bởi đại hình hỏa lực công kích.

Hơn nữa còn có hơn ngàn người ẩn núp trong bóng tối, thân thủ bất phàm.

Long Vũ phỏng chừng bọn hắn cũng khá đề phòng Phelps, cho dù hắn là con trai của Edward. Nghĩ đến đây trong nội tâm Long Vũ ngược lại an ổn rất nhiều.

- Nhị vương tử, ngài chờ một chút, ta đi bẩm báo cho Adams thẩm lí và phán quyết.

Đi vào sau một cánh cửa, người dẫn đường kia đột nhiên dừng lại.

Hắn vừa nói ra những lời này, lập tức Long Vũ cùng Phelps đều có chút giật mình ngoài ý muốn.

Vài giây sau, cửa mở, Long Vũ thấy kinh phong đập vào mặt, hàn quang chợt lóa, một đạo sát khí đã hướng về phía lồng ngực của hắn đánh tới, hắn vội vàng ngã người về phía sau né tránh đạo sát khí kia.

Lập tức, thân ảnh kia dần hiện ra, là một nữ tử mặc tử sắc y phục, môi anh đào của nàng khê nhếch, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

- Nhị vương tử, tự tiện tiết lộ bí mật gia tộc, tội chết...

Long Vũ đã nhìn rõ ràng, đây là một nữ nhân dáng người uyển chuyển, nhìn qua thì khoảng hơn hai mươi tuổi, trên người mặc chế phục bó sát người màu đen, lộ ra dáng người đầy đặn, một đầu tóc vàng uốn cong phiêu tán sau lưng. Bộ dạng có chút quyến rũ nhưng vẻ mặt lạnh như băng lại làm cho người ta có cảm giác thanh cao.

Sắc mặt Phelps tức nuối:

- Tina, là người? Không phải nói Adams cũng tới sao?

- Dương nhiên.

Nữ tử tên là Tina nói:

- Hai vị, xin mời.

- Hai vị?

Phelps căng thẳng, không xong rồi, Long Vũ đã bị phát hiện.

Vừa nghĩ đến đây, trong tim hắn nhất thời băng giá, hôm nay sợ là có phiền toái lớn. Bất quá hắn có vài phần tin tưởng đối với bản sự của Long Vũ, cho dù là Adams ở đây cũng không cần e ngại.

Nghĩ như vậy, tâm tình Phelps bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Tina, người nói lăng nhăng gì đấy?

Phelps quát một tiếng:

- Cái gì mà hai vị? Người không nhìn thấy trước mặt người chỉ có một mình ta sao? Hộ vệ của ta ở bên ngoài hết rồi.

Đúng lúc này, Adams bước ra khỏi cửa, ánh mắt nhìn về phía Long Vũ đang ẩn thân nói:

- Quý khách, hãy hiện thân đi, chúng ta biết người đang ở đây.

Về mặt Adams không thay đổi, lạnh lùng nhìn Phelps nói:

- Nhị vương tử, mang theo đối tác của người vào đi. Đừng lo lắng, chúng ta chưa chắc đã là địch nhân.

Nói xong, Adams xoay người đi vào trong phòng. Tinh thần lực của Long Vũ phóng ra ngoài, tùy thời chú ý đến biến hóa quanh thân, trong lòng đang tính toán có nên hiện thân hay không.

Hơi do dự một chút, Long Vũ đi theo Phelps vào phòng, bên trong gian phòng không hề có ánh sáng mạnh mẽ như bên ngoài, trên nóc phòng là ngọn đèn tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, đồ dùng đều vô cùng sạch sẽ hơn nữa còn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Adams làm ra tư thế mời nói:

- Long Vũ tiên sinh, mời ngồi.

Chuyện đã đến nước này, Long Vũ cũng không giả bộ nữa, hắn hiện thân rồi ngồi xuống nói:

- Ta biết Adams người, người đã từng giao thủ với nữ nhân của ta.

Sắc mặt Adams không đổi nói:

- Đúng vậy, nữ nhân của người rất mạnh, mà lúc đó ta cũng cảm ứng được khí tức của người, biết mình không phải là đối thủ nên ta ly khai.

Long Vũ đã hiểu:

- Ta biết, bởi vì lần đó cho nên người đã cảm nhận được khí tức của ta, chỉ bằng điểm này, người đã khiến cho người khác bội phục.

Về mặt Phelps uể oải, bất kể là Tina hay là Adams đều là người của Hall, rất khó tưởng tượng sự tình hôm nay sẽ đi đến đâu.

Trong mắt Long Vũ toát ra tà quang, thân nhiên nói:

- Nói đi, các người định làm thế nào?

Hàn quang trong mắt Adams chột lóe:

- Chúng ta có mục đích giống nhau.

Long Vũ dựa vào sô pha mềm mại, khinh thường nói:

- Người có biết mục đích của ta là gì không?

Adams lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là biết, các người muốn lợi dụng thời gian hạn đội đi ra mà hủy diệt cả hạn đội.

Long Vũ sững sốt:

- Người cũng có ý này?

Tina nhanh miệng nói:

- Chúng ra được Hall hoàng tử phái tới trợ giúp người.

- Làm sao ta có thể tin tưởng các người?

Long Vũ cười khê một tiếng:

- Hall tại sao phải làm như vậy, không lẽ là để chèn ép Phelps? Nhưng mà hắn không cần làm cho gia tộc tổn thất lớn như vậy chứ?

Adams mở miệng nói:

- Người không biết chuyện tình trong Tu La tinh vực gia tộc, có một số việc không đơn giản như bề ngoài.

Phelps này giờ luôn trầm mặc cũng xen vào nói:

- Ta đã hiểu, đại ca muốn gây ra hỗn loạn.

366. Chương 29: Trúng Kế

Tina cười nói:

- Nhị vương tử, mấy ngày không gặp, trí thông minh của người đi đâu mất rồi a. . . Quả trước kia nếu người thông minh như vậy thì tin là người đã sớm có thể đại triển tham vọng, đúng không?

Long Vũ cắt đứt lời Tina:

- Được rồi! Đừng châm chọc nữa. Ta hỏi người, các người rốt cuộc là đang bàn tính chuyện gì đây?

Tina đi đến trước mặt Long Vũ đem nút quần áo cởi bỏ, bên trong không có gì che đậy. Tuyết trắng hiện ra rõ ràng trước mặt Long Vũ, hai vú ngạo nghễ vươn thẳng. Nửa mình dưới kia là có thể thấy được rõ ràng đám chíp bóng màu đen.

Long Vũ cau mày nói:

- Người muốn làm cái gì?

Tina nói :

- Từ giờ trở đi, ta sẽ là người của người ... Đây là lễ vật mà Hall hoàng tử cấp cho người. Hẳn hy vọng có thể hợp tác với người.

Trong lòng chấn động, Long Vũ vạn lần cũng không nghĩ tới đối phương lại đưa ra điều kiện như vậy. Hẳn không khỏi nhú mày, mắt quét khắp trên thân thể Tina:

- Chuyện tình ta cùng Phelps các người cũng biết sao?

- Đúng vậy.

Tina cười nói:

- Khi chúng ta chứng kiến thời điểm chiếc chiến hạm không thể thương tổn người, chúng ta cũng đã biết kết cục.

- Nếu ta không hợp tác thì sao đây?

Con người của Long Vũ vẫn dán lên trên người Tina.

Tina biến sắc:

- Người không có lý do cự tuyệt chúng ta.

Long Vũ đứng lên. Thân hình chợt lóe một cái đã đi tới trước mặt Tina. Một phát bắt được cổ nàng đem mặt của nàng kéo sát mình, cười nói:

- Tiện nhân kia! Người cho là cái thân thể gầy dẹt của người gợi hứng thú cho ta sao?

Nói xong, cái tay trái nhàn rỗi của Long Vũ nhéo vài cái vào bộ ngực nữ nhân.

Đệ nhất nam nhân như thế đâu dễ chọc ghẹo. Tina trong lòng không khỏi hoảng loạn, khuôn mặt trắng như ngọc bây giờ lại là một màu mận chín. Nàng đang chuẩn bị nói cái gì đó lại bị Long Vũ tùy tay xô ngã xuống trên sa lon.

Adams muốn vả vào miệng mình một cái, không biết phải nói làm sao.

Long Vũ nhẹ nhàng phủ người lên. Thô lỗ tách hai chân Tina ra. Không có bất kỳ cái gì gọi là đạo đầu, vật cứng dưới háng đột ngột xông vào trong cơ thể Tina. Kêu thảm một tiếng, trên mặt Tina đầy vẻ thống khổ.

Sau đó coi như nàng muốn cự tuyệt cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ là yếu ớt phản kháng. Bởi vì Long Vũ đã nhân cơ hội phong ấn lực lượng trong cơ thể Tina.

Hạ thân Tina có điểm co thắt. Hơn nữa hẳn còn kinh ngạc hiện vết máu đang từ chỗ bọn hắn kết hợp chảy ra, lại là bị phá thân. Long Vũ có chút ngoài ý muốn.

Lúc trước nhìn Tina tùy tiện như vậy, hẳn còn tưởng rằng Tina cũng không còn trong trắng. Lúc này kẻ mù cũng biết nàng vẫn còn là gái trinh. Dù vậy trong lòng Long Vũ cũng không có chút nào thương tiếc chỉ còn lại loại cảm xúc nguyên thủy mãnh liệt trùng phong.

Hạ thể đau nhức làm thân Tina không ngừng co rút, hai tay vuốt phía sau lưng Long Vũ:

- Người đúng là đồ ác ma, không biết làm nhẹ một chút sao?

- Vô sỉ khiêu khích, ta vì sao phải nhẹ một chút, đây là do người tự chuốc lấy.

Long Vũ khinh thường cười lạnh. Long Vũ không phải không thừa nhận dưới thân Tina lực hấp dẫn quả thật không nhỏ, chặt chẽ thập phần hoàn hảo.

Nhất là khi Tina kêu đau lại cho hắn càng kích thích. Chính phục khoái cảm truyền khắp toàn thân. Tuy rằng không rõ ràng lắm Tina rốt cuộc là có mục đích gì. Nhưng không quản mục đích như thế nào, hiện tại Long Vũ đã không muốn nghĩ nhiều, bình đến tướng ngấn, nước đến đất chặn.

Long Vũ ở phương diện này năng lực rất mạnh, không có kỳ chút nào cho dù Adams cùng Phelps tự ở bên cạnh. Hẳn cũng không lưu tình chút nào mãnh liệt đập vào thân thể đang co rút càng ngày càng mạnh mẽ của Tina. Nhưng đau đớn kịch liệt lại gây cho nàng một loại cảm giác quái dị, dần dần nàng đã không còn phản kháng. Tiếng rên rỉ nương theo sự co rút mà vút ra, thân thể đã không cứng ngắt giống lúc bắt đầu,

nửa thân dưới bắt đầu chảy ra một cổ ứót át. Rốt cuộc nàng cũng không phải người thường, cho dù là lần đầu tiên cũng có thể rất nhanh thích ứng.

Tại chỗ Long Vũ kịch liệt đập vào, đau đớn nương theo sau khoái cảm mãnh liệt làm Tina suýt nữa ngất đi mất.

Mục đích của nàng vốn là mỹ nhân kế.

Chính là không nghĩ đến Long Vũ lại bá đạo như vậy. Lần đầu gặp mặt đã bá đạo chiếm cứ thân thể của chính mình. Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng không chống cự. Chỉ có thể tạm thời dựa vào Long Vũ. Đợi cho xong việc, sau đó khôi phục tự do, rồi mới nghĩ đến biện pháp khác.

Hiện tại nàng đã có thể xác định tên Long Vũ này đích thật là sắc lang. Nam nhân chỉ cần háo sắc, vậy là tốt rồi. Tina tuy rằng là lần đầu tiên, nhưng chịu qua huấn luyện. Cách lấy lòng đối với nam nhân như vậy, trên lý luận nàng là bậc tông sư, thập phần rõ ràng. Theo đau đớn biến mất, nàng bắt đầu trở nên chủ động, thân thể bắt đầu giống như rắn nước không ngừng vặn vẹo. Nghiêng hợp với nam nhân đập vào, mãnh liệt khoái cảm nhất thời tràn ngập thân thể Long Vũ.

Lúc này Adams cùng Phelps đã tránh vào một căn phòng nhỏ cách vách.

Tuy rằng Long Vũ cùng Tina không quan tâm nhưng hai người bọn họ không muốn nán lại. Ánh mắt thì hưởng thụ, nửa mình dưới lại bị giày vò. Cái loại mùi vị khổ sở này không phải ai cũng chịu được.

Bật chặt cửa phòng, ánh mắt Adams chuyển hướng sang Phelps khẽ cười một tiếng, nói:

- Không nghĩ tới, người thấy đó, công phu trên giường của hắn cũng không tệ lắm...
- Adams, người tạm thời cứ châm chọc đi. Người và ta hoàn toàn không giống nhau.

Phelps cười:

- Các người còn không phải muốn cùng Long Vũ hợp tác hay sao. Nếu không, cũng sẽ không khiến tỷ tỷ kết nghĩa với Hall tới hầu hạ Long Vũ.
- Đây là một sự ngoài ý muốn!

Nói tới chỗ này, Adams vẽ mặt phẫn hận:

- Chúng ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ triển thành bộ dáng như thế này. Bất quá người đã xem rồi, rất nhanh còn có vở kịch hay để xem.
- Có ý tứ gì?

Phelps nói:

- Các người sẽ không nghĩ đến là dụng một cái Tina là có thể khống chế Long Vũ sao? Ha ha, Hall thực khờ dại. Nhưng Adams người là gia tộc trí giả của Tu La tinh vực chúng ta, người không nên xuất hiện ý tưởng ngây thơ như vậy. Đúng không?
- Phelps, người cho là người đi theo Long Vũ là mọi sự có thể đại cát?

Adams nói:

- Long Vũ là một tên vô cùng thực dụng.
- Một khi mất đi giá trị lợi dụng, sẽ là tử kỳ của người.
- Cám ơn nhắc nhở của người!

Phelps nói:

- Ta hay là ai tùy thời cũng sẽ bảo trì giá trị lợi dụng tại trước mặt Long Vũ.

Trong đại sảnh, màn diễn xác thịt của Long Vũ cùng Tina vẫn đang tiếp tục. Ngay tại thời điểm hết sức sung sướng của Long Vũ, hắn đang tính toán thời gian phóng thích tinh hoa thì đột nhiên một dòng nước

lạnh chảy vào hạ thân của hắn. Long Vũ rất nhanh phát hiện ra dưới thân Tina xuất hiện một cổ hấp lực thập phần cường đại. Mà trong cơ thể mình hỗn độn nguyên lực đang ở chậm rãi chảy vào trong thể nội.

Dòng nước lạnh này đúng là thần anh trong cơ thể đang bị kích thích.

Trong phút chốc, hắn hiểu được âm mưu của Tina. Tuy rằng hắn không biết chính xác là Tina dựa vào cái gì có thể hấp thu lực lượng trong cơ thể mình.

- Hừ!

Long Vũ khinh thường lãnh một tiếng, nói:

- Chút tài mọn!

Giọng nói lạc đi, Long Vũ vội vàng tập trung lấy thần anh lực đến đối kháng với hấp lực dưới thân Tina. Thời gian không dài, hắn liền khống chế được kết cục.

Bất quá vì đang mê mẩn Tina, hắn hoàn toàn chủ ý phóng xuất ra một cổ hỗn độn nguyên lực tiến vào thân thể nàng. Đồng thời, trên vẻ mặt gian tà biểu hiện ra một cổ mê ly trạng thái. Thậm chí có chút si ngốc.

Tina một bên chịu đựng nửa thân dưới bị trùng kích, vừa quan sát Long Vũ biến hóa. Lúc nàng chứng kiến Long Vũ ánh mắt dần dần mê ly thì trong lòng nhất thời vui vẻ. Từ nhỏ tự ở trong gia tộc nhận huấn luyện nghiêm khắc nhất, hơn nữa lần hấp tinh này lại là trọng yếu nhất. Phương pháp này thật sự đặc biệt, sử dụng nhân lúc ý chí nam nhân yếu kém nhất, nhất là xử nữ thân lần đầu tiên sử dụng hiệu quả càng thêm cường đại. Sau khi hấp thu nam nhân lực lượng, nam nhân cũng sẽ trở thành nô lệ phụ thuộc nàng.

Long Vũ gầm một tiếng đồng thời đẩy nhanh tốc độ kích thích, tinh hoa nóng bỏng điên cuồng phun trào. Kích thích làm cho đầu Tina trống rỗng, thân thể bên trong co rút cũng lên tới đỉnh phong.

Long Vũ ghé vào người Tina không nhúc nhích. Tina dần dần tỉnh lại, chứng kiến bộ dáng Long Vũ không khỏi mỉm cười.

Nàng chắc hẳn cho là mình đã khống chế thành công Long Vũ.

- Yêu ta!

Tina tựa hồ thích loại cảm giác này, một tiếng hạ mệnh lệnh.

Long Vũ nghe vậy lần thứ hai thảo phạt. Lúc này đây cường độ, tốc độ đều hơn lần trước. Cái này làm cho Tina không bị mất hứng, nàng mặc sức la hét.

Sau khi xong việc, thân thể Tina có chút tê dại. Dù sao là lần đầu tiên lại làm vài lần liên tục nên không tránh khỏi có chút mệt mỏi.

- Lên tới giúp ta chuẩn bị quần áo cho tốt!

Tina nhẹ giọng nói.

Long Vũ nghiêng người ngồi dậy, ánh mắt đại ra nhìn Tina.

- Người không nghe thấy sao?

Tina lại ra mệnh lệnh.

Long Vũ đột nhiên phát vài cái lên cặp mông nữ nhân, nói :

- Con **, người dựa vào cái gì ra lệnh cho ta.

Tina nhất thời tự ngậy đại:

- Người không có việc gì?

- Ta có thể có chuyện gì?

Long Vũ trấn định hảo hảo chỉnh lại y phục của mình, khinh thường nói:

- Nữ nhân, chỉ bằng bốn sự của người mà hướng khống chế ta thì còn lâu.

- Người cũng biết sao?

Trong nháy mắt sắc mặt Tina giận dữ. Nàng vùng thoát ra, từ một bên cầm lấy khăn tay của mình lau nửa thân dưới đã bị làm dơ bẩn, cầm quần áo mặc vào rồi đứng lên, nói :

- Ta thất bại...

- Ha ha!

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Tina, cảm ơn! Người đối với ta rất thẳng thắn. Từ giờ trở đi, người chính là nữ nô của ta.

Thanh âm của Long Vũ vừa dứt, Adams liền xuất hiện. Giọng của hắn trầm thấp có vẻ có chút phần nộ:

- Tina, sao lại thế này? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì người thành nữ nô của hắn?

Tina muốn trả lời, nhưng lúc này lại không nói được tiếng nào. Trong mắt đã tràn ngập vẻ hoảng sợ, bởi vì Long Vũ đã đem ngũ thức của nàng phong bế.

Long Vũ âm thanh lạnh lùng nói:

- Adams, âm mưu của các người, Tina cũng đã nói cho ta biết. Nàng đã muốn thần phục với ta. Nếu người đã không muốn chết thì nên thông minh hơn một chút...

Adams lãnh đạm nói:

- Long Vũ, người so với chúng ta trong tưởng tượng còn muốn giảo hoạt hơn. Ta bội phục năng lực của người. Bất quá người phải hiểu được, chúng ta cũng không có ác ý.

Nói xong, trong mắt của hắn hàn quang lấp lóe:

- Chúng ta chỉ là muốn hợp tác với người, cho người cơ hội thuận lợi hủy diệt đệ nhất hỗn hợp hạm đội.

- Là sao?

Long Vũ chỉ chỉ Tina:

- Nàng lại là xảy ra chuyện gì?

Nói tới đây, Long Vũ cười nói:

- Ta nhất định muốn biết tình báo của các người lấy ở đâu.

- Cảm thấy được ta háo sắc cho nên mới cho Tina lại đây thi triển mỹ nhân kế. Đương nhiên các người không dự đoán được ta sẽ trực tiếp bá đạo như vậy. Không đợi cùng Tina kết giao đã đem nàng làm tới.

Tina sợ hãi lui về phía sau đến bên giường.

- Long Vũ, giao Tina cho ta!

Adams nói:

- Làm nhiệm vụ thất bại, nàng tất phải nhận trừng phạt.

Long Vũ khinh thường hừ một tiếng:

- Nàng bây giờ là nữ nô của ta.

Nói xong, Long Vũ giải khai Tina phong ấn. Lúc sau Tina mới có thể mở miệng, câu nói đầu tiên đó là:

- Cứu ta...

- Người tất phải nhận trừng phạt!

Adams hung tợn nói.

- Ta nói rồi, nàng bây giờ là nữ nô của ta!

Long Vũ nói.

Trong phòng hơi thở đột nhiên liền lạnh như băng , Long Vũ lạnh lùng nói:

- Adams, người nghĩ rằng ta nhất định sẽ hợp tác với các người sao? Ở trước mặt ta, đừng quá làm càn.

Thân ảnh chợt lóe, Long Vũ liền hướng Adams đánh tới. Adams miễn cưỡng chống cự, vốn dĩ năng lực của hắn làm sao có thể cùng Long Vũ đối kháng đây? Hào quang chợt lóe thân mình Adams nặng nề bị ngã văng ra ngoài.

Long Vũ trong mắt toát ra thị huyết quang mang:

- Không muốn chết thì nói cho ta thành thật một chút...

- Động thủ!

Adams hô nhẹ một tiếng tựa có vô số thân ảnh vọt ra, hắc khí chợt hiện. Tam đạo sát khí chợt hướng Long Vũ vọt tới, từ góc độ tinh xảo nhằm vào những chỗ yếu hại của Long Vũ.

Sát khí Long Vũ đại phóng, chợt vọt lên nghênh đón, màu ám kim lóe lên.

Huyết quang băng hiện. Thân thể ba người kia đã muốn biến thành vô số khối vỡ, huyết vụ rơi đầy đất.

- Adams, người muốn làm cái gì?

Long Vũ quát nhẹ:

- Đây là người cùng ta hợp tác?

- Ta chỉ là muốn giết chết Tina mà thôi!

Adams nói.

- Đừng hòng!

Thân hình Long Vũ chợt xông vào những người bên trong. Thiên Sư pháp kiếm bắt ngờ xuất thủ, trong khoảnh khắc thời gian chỉ ít có mười người hóa thành phần. Long Vũ lúc phần nộ tựa như tử thần, không ngừng thu gặt tánh mạng của bọn hắn.

Lúc này, mấy trăm tên hắc y nhân từ bốn phương tám hướng vọt tới. Tay phải rung lên, người theo kiếm đi. Long Vũ tùy tiện vung tay lên tựa có mấy tên địch nhân bị hắn khảm thành vô số mảnh nhỏ. Long Vũ công kích từ trước đến nay không có bất kỳ hoa mỹ, hoàn toàn là lực lượng đối quyết. Cách đối phó này rõ ràng thích hợp cho địch nhân của mình, hắn căn bản không tránh né công kích của đối phương. Công kích của bọn hắn hoàn toàn nhằm vào Long Vũ không thể ngờ lại chỉ là gãi ngứa.

- Giết!

Điên cuồng gầm lên giận dữ, hai đạo bóng đen từ bên cạnh đột nhiên tăng tốc độ muốn đánh lên. Hai cái bong đàn chéo tới, chém về phía thân thể Long Vũ.

- Ta tới giúp người!

Tina đột nhiên đánh qua, cùng Long Vũ kề vai chiến đấu. Long Vũ mỉm cười, lúc này đám hắc y nhân đã vây kín xung quanh hắn.

Adams không hề có động tĩnh hiện ra trước mặt hắn cách hai mươi mét, âm thanh lạnh lùng nói:

- Long Vũ có nên vì một nữ nhân mà vì nhỏ mất lớn...

Long Vũ trong mắt ánh lập lòe điện quang:

- Tuy là một cái nữ tiện nhân, bất quá năng bây giờ là nữ nô của ta.

Vừa nói xong, Long Vũ thi triển toàn phong tuyệt kỹ. Đám hắc y xung quanh phải hứng chịu vô số công kích.

Theo tiếng kêu không ngừng vang lên, bốn phía mấy trăm hắc y nhân nhất thời chết quá nửa, huyết tinh hơi thở tràn ngập trong phòng. Adams tựa hồ bị Long Vũ liên tiếp giết người chọc hắn hoàn toàn nổi giận, cả giận hét:

- Giết!

Nhận được lệnh này, đám hắc y nhân may mắn còn sống sót như thủy triều hướng Long Vũ trùng kích.

Long Vũ gầm lên một tiếng. Thiên Sư pháp kiếm trong tay mỗi nhát chém xuống cũng đều bị bám một mảnh huyết vũ. Cường đại sát khí hóa thực chất, tuy rằng trên người cũng không có dính lấy một giọt máu tươi nhưng ở trong mắt Adams hẳn đã muốn trở thành ác ma dính đầy máu tươi.

Thời gian không dài, chung quanh đã muốn quăng xuống mấy trăm thi thể không đủ tứ chi. Hơn nữa mùi huyết tinh cùng đầy đất thịt nát thì cho dù là bọn sát thủ có ý chí kiên định cũng không nhịn sinh lòng kinh hãi.

- Ha ha!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Tất cả đó sao? Thật sự là để cho ta thất vọng.

Adams đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói:

- Đừng nóng vội, còn có đây.

Lời vừa nói xong, Tina luôn được Long Vũ ôm bên cạnh đột nhiên giơ lên thanh đao hướng tim Long Vũ đâm tới.

Hai người khoảng cách quá gần, hơn nữa Long Vũ không có...chút nào lòng phòng bị. Một đao này trực tiếp đem trái tim của hắn đâm trúng. Tệ hơn chính là đao găm kia đâm trúng tim thì một cỗ hàn khí nhất thời từ ổ tim đi khắp toàn thân. Long Vũ trong khoảnh khắc biến thành một tòa điêu khắc từ băng...

- Ha ha!

Adams cùng Tina đồng thời cười như điên.

Tina nhìn thấy tượng băng giống như Long Vũ, nói:

- Dao găm là do gia tộc mới nhất bí chế từ băng tuyết hàn độc, không quản người đến cỡ nào cường đại. Máu của người, kinh mạch của người đều bị nháy mắt đóng băng.

Phelps cũng cực kỳ hoảng sợ.

Sự tình này quá đột ngột, hắn vạn lần không ngờ Long Vũ tự khinh địch như vậy. Bị Tina cùng Adams hãm hại. Tốc độ cực nhanh, hắn thậm chí không có kịp phản ứng.

- Các người đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Phelps lấy cam đảm, hỏi:

- Các người không phải đến nói chuyện hợp tác sao? Còn có phân đội đặc biệt kiến tạo “trùng động” như thế nào sẽ bị các người khống chế.

- Ha ha, việc này kỳ thật rất đơn giản!

Adams nói:

- Hall hoàng tử là người thừa kế gia tộc nên hắn có tư cách quản lý một bộ phận phân đội nhỏ “trùng động”. Mà đệ nhất hỗn hợp hạm đội xây dựng “trùng động” vừa trùng hợp thuộc loại Hall hoàng tử quản hạt...

Tina đắc ý nói nói :

- Phelps, người cũng biết quá ít.

- Tina, con tiện nhân này. Người rõ ràng vừa cùng Long Vũ mây mưa, người vì cái gì mà còn xuống tay tàn nhẫn như thế?

Phelps âm thầm cảm khái:

- Anh hùng khó sống qua ả mỹ nhân. Cũng tại Long Vũ khinh địch.

- Phelps, hiện tại tôi phiên người.

Tina khẽ cười một tiếng.

- Các người muốn thế nào?

Bộ mặt Phelps sợ hãi, vội vàng lui về phía sau.

- Không cần phải lo lắng!

Adams nói:

- Chúng ta sẽ không giết người. Giết người, tệ nhất hỗn hợp hạm đội bị giết thì ai chống lưng...

- Các người thật là âm hiểm.

Phelps đột nhiên minh bạch rồi:

- Hôm nay việc này hoàn toàn là một cái âm mưu. Tuy rằng Tina bị xâm phạm, nhưng mục đích của các người đã đạt được.

- Nếu Long Vũ bị các người giết, vì sao còn muốn tiêu diệt tệ nhất hỗn hợp hạm đội đây?

Phelps khó hiểu.

- Ha ha!

Tina cười nói:

- Không phải người cũng đã đoán được sao? Như thế nào lại giả bộ u mê?

- Người muốn tạo phản? Không. . . thực sự là tạo phản ư?

Phelps giật mình nói:

- Hall thật sự muốn giết cha đoạt vị...

- Phelps! Đây không phải vấn đề người cần quan tâm.

Adams nói:

- Nhiệm vụ của người chính là hủy diệt tệ nhất hỗn hợp hạm đội. Đây là tư liệu về “trùng động”, người có thể cử thân tín của người đi bố trí bom không gian. Một khi “trùng động” bị tác hủy thì toàn bộ chiến hạm đều bị hắc động lực lượng xé bỏ.

- Ta tới giúp hấn hoàn thành. Như vậy càng ổn thỏa hơn một chút.

Đột nhiên thanh âm Long Vũ lạnh lẽo như một khối băng vang lên.

367. Chương 30: Dục Vọng Quyền Lợi Của Metz

Lời vừa dứt, những người xung quanh đều chấn động. Nhất là Adams tận mắt nhìn thấy Long Vũ sống lại. Mặt mũi xanh mét. Thần sắc đặc ý lúc trước trong nháy mắt biến mất thay vào đó là vẻ mặt khiếp sợ. Tina lúc này cũng biết sự lợi hại của Long Vũ, vội vàng xin tha:

- Long Vũ, thật xin lỗi, ta là bị ép buộc, ta không muốn hại người, nhưng ta không còn cách nào khác.

Adams vẻ mặt khinh thường:

- Tiện nhân kia, có việc thì cùng nhau gánh vác, người như vậy làm gì? Nếu không phải tại người, chúng ta không phải không thể đắc thủ.

Phelps cũng đã trải qua quá trình từ đại bi đến đại hỉ. Lúc này hấn hưng phấn vô cùng. Hôm nay một lần nữa hấn lại được chứng kiến sự thần kì cùng uy lực của Long Vũ.

Hấn không khỏi cảm thấy may mắn, mình lựa chọn hợp tác cùng hấn là lựa chọn sáng suốt thế nào.

Hắn biết rõ, kế tiếp sẽ có trò hay để xem

- Tiện nhân, chết đi!

Thân ảnh Long Vũ chợt tang tốc, nhắm phía Tina. Tina vội vàng lui về phía sau, nhưng mà căn bản là không tránh khỏi tốc độ như quỷ mị của Long Vũ.

Một tiếng hét thảm vang lên, Tina đã bị Thiên Sư pháp kiếm nghiền nát, mưa máu bay lả tả.

Adams cảm hận nói:

- Người thật độc ác, lại nói, Tina với người từng có duyên phận, người lại tâm ngoan thủ lạt.

Trong mắt Long Vũ hàn quang hiển hiện, giọng cảm hận nói:

- Ta ghét nhất bị người ta lợi dụng, các người đều phải chết.

- Người thật sự không muốn hợp tác cùng Hall?

Adams nói:

- Chúng ta song phương hợp tác, đối với người chỗ tốt sẽ thật nhiều, ta hi vọng người có thể bình tĩnh suy nghĩ lại.

Hai mắt Long Vũ phún huyết:

- Hợp tác ccc! Hợp tác cùng lũ tiểu nhân hèn hạ các người, ta đây chẳng phải lúc nào cũng phải cẩn thận hay sao?

Adams in lặng rồi cau mày nói:

- Người thật sự muốn giết sạch?

- Đó là tất nhiên!

Vừa nói vừa đi ra ngoài. Long Vũ múa Thiên Sư pháp kiếm bắt đầu giết chóc. Adams vội vàng sai mọi người ngăn lại. Nhất thời mưa máu đầy trời. Giết chóc lan tràn.

Không lâu sau, hắc y nhân xung quanh đã bị giết sạch toàn bộ, còn Adams cố gắng hồi lâu cũng không thể đột phá sát khí của Long Vũ phong tỏa.

Phelps liếc mắt nhìn Long Vũ một cái:

- Người thật sự tính giết chết hắn?

Long Vũ nói:

- Đương nhiên... Nếu hắn đã dám tính kế ta thì phải trả giá chút ít đại giới chứ.

Khoái cảm giết chóc làm lòng phần nộ trong lòng hắn được giải tỏa đi nhiều, nhưng từng đó vẫn chưa đủ

Phelps nói:

- Kỳ thật ta muốn đề nghị người, đem Adams bắt lại, có thể lợi dụng hắn đi làm rất nhiều chuyện.

Tâm Long Vũ còn chưa hồi phục, nhắm mắt lại, tình cảnh giết chóc lúc trước còn quanh quẩn trong lòng, hắn cảm giác được sát lực điên cuồng ngày càng thêm dày đặc. Sát khí trong người không vì giết chóc mà yếu bớt mà ngược lại càng mạnh mẽ thêm vài phần.

- Adams, đến đây đi... Cho ta thấy người có bao nhiêu bản lĩnh.

Long Vũ cười lạnh một tiếng. Thân hình đã hướng tới Adams đánh qua.

Chỉ thấy tốc độ lúc Long Vũ bay cũng không phải nhanh chóng như lúc trước mà từ thông thả, lạ thường. Đến khi tiến tới phía sau Adams một trượng thì hỗn độn nguyên lực dày đặc mới đột nhiên phát ra, tốc độ đồng thời nhanh gấp ba, lấy tốc độ kinh người vậy hướng Adams đánh tới.

Adams nhất thời cả kinh, thân hình lập tức xoay ngược lại thuận thế bỏ một chưởng về Long Vũ, động tác lưu loát vô cùng, nhanh không thể tả.

Phản ứng của Adams, nằm trong dự liệu của Long Vũ, Thiên Sư pháp kiếm lập tức trầm xuống, đón đánh công kích của Adams.

Ngay lúc trên mắt Adams lộ vẻ kinh ngạc, kiếm của Long Vũ đã muốn đâm vào phòng hộ trước ngực của hắn. Một tiếng nổ nhỏ diệt bạo trước ngực Adams, đương trường hắn kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể nhanh chóng tránh sang bên phải, tránh bị Long Vũ đâm tới.

Mặc dù như thế cũng không thật sự tốt. Tuy rằng phòng ngự lồng ngực khiến cho Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ không thể xâm nhập, nhưng lúc này cũng không thể chịu được trùng kích lần nữa.

Adams thối lui đến khu vực an toàn, cố nén đau nhức từ lồng ngực, toàn lực thôi vận không gian lý luận trong cơ thể làm giảm đau nhức từ lồng ngực.

Long Vũ hướng về Adams đang chật vật không thôi trầm giọng nói:

- Adams, ngươi bất quá chỉ có vậy. Chút ấy bổn sự thì ngươi chết chắc rồi.

Adams tức giận, sắc mặt trắng bệch, tay phải xoa ngực trái chỉ vào Long Vũ nói:

- Ngươi cũng chỉ là phường thất phu. Nếu ta là ngươi ta sẽ lựa chọn hợp tác.

Long Vũ ngang nhiên nói:

- Cùng bọn tiểu nhân các ngươi hợp tác có ý nghĩa gì... Là người xâm nhập Tu La tinh vực gia tộc, sớm hay muộn cũng sẽ phải trả giá đại giới thật lớn. Ta căn bản là không cần hợp tác cùng các ngươi.

Long Vũ vừa nói xong, nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm trong tay, chuẩn bị xuất thủ lần hai với Adams.

Lúc đó thân hình bắt đầu xoay tròn cực nhanh, nháy mắt, một cỗ khí tức màu đen từ trong cơ thể Adam bắn nhanh ra. Đây đúng là không gian năng lượng của Adams, cũng là bổn sự chân chính của hắn.

Chứng kiến tình hình như thế, Long Vũ lập tức quyết định, đánh chết Adams.

Đúng lúc này, Long Vũ lập tức cảm ứng được nguy cơ mãnh liệt, Adams một đao lợi hại vô cùng của Adams trong nháy mắt bắn về phía mình.

- Chết đi!

Một tiếng gầm vang lên, một đạo kiếm khí nhanh hơn chớp từ trên đỉnh đầu mình phá không xuống.

Long Vũ ý niệm vừa động, thân hình lập tức lui về phía sau ba thước, tránh kiếm khí bổ vào đầu

“Ầm!”

Một âm thanh vang lên, kiếm khí mạnh mẽ đem chỗ Long Vũ vừa đứng đâm sâu thành một cái động lớn.

Hai mắt Adams nhìn chằm chằm vào Long Vũ, hai chân điểm nhẹ, thân hình bất động hướng vị trí Long Vũ nhẹ nhàng qua, dừng ở trước người hắn.

Long Vũ lập tức lập tức trầm giọng nói:

- Rất cực ngươi đã chịu thi triển lực lượng mạnh nhất ...

Adams đối với Long Vũ đại cười nói:

- Ha ha ha! ... Ngươi quả nhiên đủ mạnh. Ngươi đủ để cho ta thi triển toàn thân bổn sự đấu với ngươi.

Long Vũ lập tức hừ một tiếng, hai chân vừa động, thân hình lập tức bay lên không trung năm thước, đứng trên đỉnh đầu Adams, chuẩn bị phát động một kích trí mạng với hắn.

Đúng lúc này, chỉ thấy Adams vỗ hai tay đặt trước ngực, toàn thân lập tức lũng vào bên trong một đoàn năng lượng màu đen, tiếp theo, quanh thân hắn xuất hiện một thân áo giáp nước sơn đen như mực.

Đây là không gian chiến giáp của Adams.

Long Vũ đến trên đỉnh đầu Adams mười thước nơi sát khí toàn thân đã bao phủ bốn phía. Một chiêu mạnh mẽ bổ xuống đầu, Adams cũng không dám che giấu thực lực nữa, một hơi đem thực lực trong cơ thể tăng tới mười thành, trong tay xuất hiện một lợi kiếm màu đen, lợi kiếm hướng lên trời, toàn thân như con quay cấp tốc xoay tròn, càng xoay tốc độ càng nhanh, thân hình Adams theo đó nâng lên trước, chính diện đón nhận một kích phá thiên của Long Vũ.

Nhìn thấy Adams tay cầm kiếm đâm tới trước mặt như tia chớp, bốn ngón tay phải Long Vũ hơi co đem hỗn độn nguyên lực không cho bạo phát.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh người như bạo lôi nổ lập tức vang lên, khí kinh cuồng mãnh đánh trúng tay phải Adams. Ngay cả Phelps cũng bị đánh trúng, lập tức tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra thì cả người đã lảo đảo bay lên, đập vào vách tường hợp kim, cánh tay lập tức gãy xương.

Hỗn độn nguyên lực trên người Long Vũ, càng thêm mãnh liệt, sát khí mãnh liệt vô cùng phát ra càng thêm sắc bén. Khiến cho Adams không ngừng lui về phía sau.

Liền trong lúc này, trong hai mắt lập tức bắn ra một đạo tinh mang, tiếp theo, trong tay đột nhiên tăng cường kinh lực vừa hình thành, bộ pháp dưới chân vừa động, thân hình lảo đảo không nhảy lên.

Sắc mặt Long Vũ không khỏi biến đổi, thân hình nhanh chóng tiến về phía trước, đập không đuối tới.

Đồng thời Thiên Sư pháp kiếm phóng ra hai con Vấn Thiên Thần Long đuối theo.

Adams tình thế cấp bách, đem lợi kiếm màu đen ném tới. Hóa thành Hắc Long cuốn lấy hai Vấn Thiên Thần Long. Adams tránh khỏi một kích này của Long Vũ, lúc này đã sớm lảo đảo không nhảy lên mười thước, chuẩn bị hướng Long Vũ phản kích.

Long Vũ một kích không trúng, lập tức vẫn duy trì tư thế đầu dưới chân trên, đồng thời âm thầm tăng cường hỗn độn nguyên lực quanh thân để phòng ngự, yên lặng chờ Adams ra chiêu.

Chứng kiến Long Vũ một kích sau đó yên lặng bất động, ở giữa không trung Adams chợt xoay người, hai tay xoay vòng tròn triệu hồi lợi kiếm biến thành mũi nhọn bay trở về.

Lập tức, Adams hai tay cầm kiếm, đâm ra kiếm mang. Trong khoảnh khắc, kiếm mang đầy trời hướng bụng Long Vũ hung hăng đâm tới. Bởi vì nhìn từ trên cao xuống cho nên uy lực kinh người.

Long Vũ tựa hồ choáng váng. Đối mặt với kiếm mang của Adams cũng không hề nhúc nhích. Hai mắt hơi nhắm lại. Ngay lúc Long Vũ sắp bị Adams đâm trúng đột cuộc thân hình cũng nhảy dựng lên.

Lúc này, hai mắt Long Vũ đột nhiên mở to ra, thân hình như quỷ mị hư vô, dễ dàng tránh khỏi kiếm mang của Adams.

- Chút tài mọn.

Một tiếng hừ nhẹ từ phía sau Adam trống rỗng xuất hiện. Ngay khi Adams còn chưa kịp phản ứng, đan chỉ của Long Vũ đã điểm xuống vai hắn.

Nhất thời một luồng điện vàng lợt chui vào cơ thể Adams.

- A!

Tiếng kêu Adams thảm thiết tê tâm phế liệt, tiếp theo cả người rơi rụng trên mặt đất. Lúc này Adams chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức không chịu nổi, hơi thở trong cơ thể cơ hồ tán loạn, tứ chi như bị chặt đứt

- Lợi hại thật.

P

helps lúc này cũng biết tình trạng cánh tay của mình, giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Adams cắn răng một cái, diễn cảm trở nên cực kỳ hung ác, tiếp theo, há mồm phun một ngụm tiên huyết. Sau đó lớn tiếng quát:

- Liều mạng...

Phun ra ngụm tiên huyết kia ra, Admas nhất thời khôi phục tự do. Nắm chặt lợi kiếm trong tay, Adams lại phun lên lợi kiếm một ngụm tiên huyết.

Nguyên bản lợi kiếm vốn máu đen giờ biến thành huyết sắc. Adams nắm chặt huyết kiếm, nháy mắt hướng Long Vũ chém tới. Mấy đạo tia máu quét qua Long Vũ, uy lực hết sức kinh người.

Tốc độ tia máu đến quá nhanh, Long vũ không dám có chút lãnh đạm, hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, hướng Adams chém tới.

Hai cổ lực lượng va chạm vào nhau, bốn phía vang lên tiếng diệt bạo thật lớn. Lưỡng cường tương ngộ nhưng kiếm mang của Long Vũ mãnh liệt hơn một chút. Sau khi triệt tiêu kiếm mang của Adams, kiếm thể không giảm, trực tiếp chém vào vai trái Adams, lập tức trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ đến cực điểm.

Long Vũ được thể không buông tha, nhất cổ tác khí, tiến tới trước mặt Adams. Một kiếm đâm trúng lồng ngực hắn, nhất thời lượng lớn máu tươi từ miệng vết thương chậm rãi chảy ra.

Chứng kiến tình cảnh bi thảm của Adams, Phelps không khỏi cười ha hả.

Adams nghiêng răng nghiêng lợi nói với Long Vũ:

- Long Vũ, hôm nay ngươi làm vậy với ta, ngày sau tự nhiên sẽ có người báo thù cho...

Vừa nói, quanh thân hắn kích thích một cổ hỏa diễm, trong nháy mắt toàn thân hóa tro tàn.

- Hừ!

Long Vũ khinh thường nói:

- Muốn báo thù, ta tận lực bồi tiếp ...

Phelps cười nói:

- Lợi hại... Long Vũ có thể khẳng định, cho dù là người giám hộ Tu La tinh vực gia tộc cũng chưa chắc là đối thủ của ngươi.

- Phelps, ngươi cũng thấy được, ta vì hợp tác với người mà giết hết mọi người của Hall... Ta hy vọng ngươi có thể chân thành hợp tác cùng ta.

Long Vũ nói.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Phelps vội vàng gật đầu.

Hạ người xuống, Long Vũ nói:

- Phelps, ta hỏi ngươi, ngươi có từng nghĩ tới gì đó không?

- Hợp tác thật tốt với ngươi!

Phelps vội vàng nói.

- Đúng thế.

Long Vũ lên tiếng, lập tức cười nói:

- Ý của ta là, ngươi còn nghĩ tới điều gì? Tỷ như hạm đội thứ nhất...

- Nay ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nường tay.

Phelps giống như đảm bảo nói.

- Ngươi thật là đàn chết đi.

Long Vũ cười nói:

- Hall không là muốn cho ngươi làm người chịu tội thay sao? Hiện tại nhóm hắn đã chết...

- Ta hiểu được.

Phelps cười nói:

- Ý của người là, làm cho Tina, Adams làm kẻ chết thay...

- Đúng vậy!

Long Vũ cười nói:

- Người đó, cũng có lúc thông minh.

- Ha ha!

Phelps cười nói:

- Đây không phải theo người học khôn sao?

- Được rồi, ta không thích nịnh nọt. . . Còn nhiều thời gian cân nhắc cho kĩ, sau này nên làm cái gì?

Long Vũ nói.

...

...

Lần hành động này tuy gặp một chút ngoài ý muốn bất quá kết cục vẫn rất tốt. Quan trọng là Long Vũ đã nắm giữ bí mật hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị hủy diệt.

Đồng thời, Phelps cũng sẽ hết phối hợp.

Metz từ chỗ Phose biết được lần hành động mạo hiểm này, nàng cầm tay Long Vũ, thân thiết hỏi:

- Anh không sao chứ?

Long Vũ lắc lắc đầu, ôn nhu cười, nói:

- Không có việc gì, chút ấy bổn sự của bọn hãn còn chưa đủ tổn thương anh.

Metz lắc đầu nói:

- Anh cũng nên cẩn thận hơn với hàn độc kia, em nghĩ lần này bọn hãn dùng lượng thiếu, nếu tăng lượng lên một chút, có thể kết cục sẽ không phải như vậy.

- Đúng rồi, cùng Tina một thời gian, cảm giác như thế nào?

Metz đột nhiên hỏi.

- Như thế nào? Em ghen tị?

Long Vũ khẽ cười một tiếng, duỗi tay kiêu đồn nắm nữ nhân:

- Không bằng hiện tại anh bồi thường cho em nhé

- Anh đó, xấu lắm!

Nói xong hai tay ôm lấy cổ Long Vũ. Đôi môi đỏ chủ động hôn lên nam nhân.

Đồng thời, nàng cố ý vặn vẹo cơ thể ma sát cùng thân hình Long Vũ. Một lúc sau làm cho Long Vũ thờ gấp, tâm thần rục rịch. Đáng người Metz không thể nghĩ ngờ là cực kì khéo gợi, nhất là lúc cố ý sử dụng mị lực thì không cách nào ngăn cản.

- Long Vũ, em muốn anh.

Metz mang theo dục hỏa khó nhịn phát ra âm thanh :

- Nói cho em biết, thời gian cùng Tina có cảm giác gì? Kích thích không ? Nàng chính là tỷ tỷ kết nghĩa của hoàng tử Hall. Nàng cũng là đối tượng rất được trọng dụng. Cưng ơi, yêu em đi, anh cứ xực em giống như đã từng làm với nàng.

Nữ nhân chủ động yêu, làm cho lí trí của hắn dần bị dục hỏa bốc lên bao trùm lấy.

- Ha ha, yên tâm đi, anh sẽ không để cho em thất vọng.

Long Vũ cười khẽ vài tiếng. Nhất thời đem nữ nhân ôm lấy đặt trên giường. Rót cuộc hai thân thể nóng rực dán chặt lấy nhau, liệt diễm bao gất gao vây quanh bọn họ. Không lâu sau, mồ hôi tinh mịn nổi lên trên người thân thể gợi cảm mê người của Metz

Theo nhịp của Long Vũ, Metz nguyên bản lưỡng lự rên rỉ biến thành thở gấp cũng ngẩng cao hét chói tai. Một lần lại một lần, thở gấp biến thành hét chói tai, hét chói tai lại biến thành thở gấp.

- A!

Metz cuối cùng hét lên một tiếng ngân nga mà vang dội, nàng gất gao ôm lấy Long Vũ, phảng phất muốn đem hết thủy dung nhập vào thân thể bình thường của nam nhân này. Cả người nàng phiếm đỏ, ôm thật chặt thân thể cường tráng nam nhân, Metz cảm thấy tâm linh vô cùng thư thái, an toàn.

Long Vũ đáng thương vẫn còn chưa thỏa mãn dục cầu, hai tay nâng tuyết đồn nữ nhân thảo phát một lần. Đến khi toàn bộ bình phục lại, hai người ôm nhau ngủ.

Hừng đông hôm sau, lúc Long Vũ tỉnh lại thì Metz đã sớm tỉnh, nàng luôn nằm úp sấp bên cạnh hắn, song thủ nắm lấy tiểu huynh đệ của hắn, lẳng lặng nhìn hắn. Long vũ mở mắt đã thấy vẻ đẹp vô hạn trên người nàng là những đường cong, tâm thần lại rục rịch. Hoàn hảo hôm qua hắn đã phóng bớt dục vọng trong lòng, hôm nay có thể chống lại hấp dẫn.

Metz thấy Long Vũ thích thú nhìn chăm chú thân thể của mình, dứt khoát ngồi dậy, kêu ngạo dựng thẳng cái eo, làm cho Long Vũ thưởng thức tỉ mỉ.

Dừng hạ xuống, Metz không chút khách khí nhào tới lồng ngực Long Vũ, cũng ôm lấy hắn, bắt đầu không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe nhịp tim Long Vũ đập. Một lúc sau, đột nhiên hỏi:

- Anh có thể cho em làm nữ vương Tu La tinh vực gia tộc không? Em có thể hứa với anh, chỉ cần Tu La tinh vực trong tay của em, sẽ không tái hiện chuyện tình xâm lược vũ nội

Long Vũ sững sờ một chút, không nói gì. Bất quá trong lòng lại không thoải mái. Hắn không thích nữ nhân ham mê quá quyền lực.

Metz không chú ý biểu tình của Long Vũ, nằm thẳng trên lồng ngực hắn tiếp tục nói:

- Hắc Ám tinh vực bị đè ép quá lâu, em muốn làm cho bọn họ chủ động, Hắc Ám tinh vực không phải dễ khi dễ như vậy. Em như vậy cũng chỉ muốn hoàn thành di nguyện của phụ thân, làm vinh dự Hắc Ám tinh vực của em.

- Sau này hãy nói đi!

Long Vũ mở miệng.

- Vì cái gì?

Metz khó hiểu.

- Bây giờ nói chuyện này, này không biết là quá sớm sao?

Long Vũ cười nói:

- Chuyện tương lai dù ai cũng không cách nào xác định... Sau này khi thắng lợi, chúng ta lại thảo luận mấy vấn đề này.

Metz nghe vậy, cũng không còn tái truy vấn cái gì, chỉ nói là nói :

- Em tin tưởng anh, dưới sự dẫn dắt của anh, chúng ta sẽ là kẻ thắng lợi cuối cùng.

Long Vũ cười, vỗ nhẹ vài cái vào tuyết đồn nữ nhân, không nói gì nữa.

...

...

Tu là tình vực, bên trong căn cứ của gia tộc, Hall hoàng tử đi qua đi lại trong phòng mình. Adams cùng Tina đột nhiên mất đi tin tức, biến hóa như thế đột nhiên làm hắn không kịp trở tay. Nguyên bản hắn định dùng tina khống chế chặt chẽ Long Vũ, cho chính mình sử dụng, nhưng hiện tại xem ra, tình hình không đơn giản như vậy. Một thời gian, hắn cũng không nghĩ ra cách xử lý thế nào. Hơn nữa, cả sư phụ của mình, Adams cũng mất đi tin tức.

368. Chương 31: Lẻn Vào Bên Trong

Theo hắn, Long Vũ giống như một quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể bạo phát lực lượng giữa hàng ngàn tàu hộ vệ mà vẫn bình an vô sự. Chừng đó đủ để nói lên bản lãnh của hắn. Đối với người cường đại như vậy, hắn cảm thấy phải nghĩ cách kéo lại bên cạnh mình.

Ai nghĩ đến, Adams lại cất lực phản đối.

Theo ý của hắn, Long Vũ nhất định phải bị giết chết, nếu không hậu họa vô cùng. Hall nghĩ dù gì cũng là sư phụ của mình, đành phải đồng ý cho hắn đi làm theo suy nghĩ của hắn.

Nhưng mà thời gian liên lạc ước định đã đến, lại chưa thấy bất kỳ tin tức gì. Trong tâm hắn có một dự cảm không lành, có thể đã xảy ra chuyện.

- Tích tích ——!

Đột nhiên, toàn tức ảnh tượng lạc khí tích tác rung động, Hall tiện tay khởi động, quang ảnh thoáng hiện, thân ảnh lão sư Adams xuất hiện ở bên trong ảnh tượng:

- Hall, cứu ta...

Nhìn thấy lão sư đang cầu cứu, Hall không khỏi khẩn trương hỏi:

- Lão sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Adams nói:

- Hiện sự tình có biến, Tina muốn dùng mỹ nhân kế khống chế Long Vũ thất bại. Cuối cùng chúng ta dùng hàn độc, đáng tiếc vẫn bị thất bại. Tina đã chết rồi, nhục thể của ta cũng bị hủy. Chính là nguyên thần mượn cơ hội trốn thoát.

Ngài hiện tại tất phải cứu ta...

Hall ngăn người, nói:

- Ta làm như thế nào cứu người đây?

Adams nói:

- Còn nhớ rõ ta từng xài mấy cái clone không?

- Ân!

Hall nói:

- Dinh dưỡng trong máng luôn đủ.

Adams nói:

- Giúp ta chuẩn bị kích hoạt... Hai ngày sau. Ta trở về. Ta hy vọng có thể đoạt xá thành công.

Hall từ trong lãnh đạm của Adams đã nhìn ra vài thứ:

- Người là mượn xác sống lại?

Sắc mặt Adams đại biến. Bất đắc dĩ nói:

- Đây là biện pháp duy nhất có thể cứu vớt ta. Trừ cách này ra. Ta căn bản là không có lựa chọn khác.

Adams quả quyết nói:

- Nhớ kỹ. Chuyện này không thể để cho người khác biết. Nhất là thành viên trung tâm gia tộc. Phải biết rằng, hiện ở gia tộc còn đang cấm clone xuất hiện.

Quang mang trong mắt Hall hiện lên:

- Ta đã biết, ngươi yên tâm đi. . .

Adams cau mày nói:

- Long Vũ là một nhân vật cực kì nguy hiểm, hẳn cự tuyệt hợp tác cùng chúng ta, chúng ta tất phải đưa hắn xử tử... Nếu không, tương lai chính là họa lớn.

Lời này mới xong, liên lạc liền bị cắt đứt.

Hall thoáng do dự hạ xuống, vội vàng chuẩn bị thân thể đoạt xá cho Adams. Tuy rằng vận dụng clone nguy hiểm mười phần nhưng Adams là lão sư của hắn, cũng là túi khôn của hắn. Rất nhiều chuyện hắn không thể thiếu Adams, hắn tất phải cứu Adams.

Mặc dù Tina chết đi làm hắn rất phẫn nộ nhưng hắn vẫn phải cứu Adams.

Đáng tiếc thời gian cấp bách Adams cũng không có nói cho Hall, hạm đội hỗn hợp thứ nhất sắp bị hủy diệt. Nếu không rất có thể Hall sẽ thay đổi chủ ý.

Bởi vì bọn họ chết đi làm cho Phelps có thể tạo ra cơ hội.

Dưới sự thao túng của hắn, hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị diệt, hoàn toàn có thể đem trách nhiệm đẩy lên người Adams cùng Tina.

Nói cách khác, lần này Hall gặp phiền toái lớn.

...

...

Dưới sự chỉ huy của Phelps, hạm đội hỗn hợp thứ nhất bắt đầu tiến hành bước nhảy không gian. Mục đích chính là vũ nội, đáng tiếc trong quá trình tiến hành, “trùng động” phát sinh dị biến, trăm vạn hạm đội trong khảnh khắc bị hố đen hút vào, hóa thành bột mịn. Chỉ có Phelps cùng mười chiến thuyền hộ vệ đoạn hậu may mắn thoát khỏi.

Cùng ngày, Phelps đem kỳ hạm kiểm tra đo lường đến dị thường tín hiệu cùng cả quá trình nhảy vọt truyền đến tổng bộ gia tộc hơn nữa tỏ vẻ muốn xin được trị tội.

Đến chiều, ngành kỹ thuật gia tộc đưa ra kết luận. Thứ nhất, việc hạm đội hỗn hợp bị diệt, Phelps chỉ huy không có vấn đề gì.

Bởi vì Phelps chỉ huy là hoàn toàn dựa theo trình tự đi, không có một chút lỗi nào.

Đồng thời trong tư liệu Phelps truyền đến, vấn đề xảy ra tại không gian “trùng động”. Nói cách khác xây dựng không gian “trùng động” có vấn đề.

Mà làm người phụ trách Tina chẳng biết đã đi đâu, gia tộc cho là chạy án. Nếu không mà nói, nàng không có lý do cố ý tránh né. Đồng thời, tiến đến giám sát là Adams cũng mất tích. Đủ loại dấu hiệu chứng tỏ, bọn hắn đều không thoát khỏi liên quan.

Buổi tối, biện giải của Phelps cũng được trình lên. Theo phân tích của hắn, việc này hoàn toàn là do hoàng tử Hall bày mưu tính kế. Hắn không muốn cho Phelps lập công.

Lời này của Phelps cũng hợp tình hợp lý, hoàn toàn hợp tư duy logic bình thường.

Đương nhiên, nghị viện gia tộc cũng không có tiếp tin tưởng hoàn toàn thuyết pháp của Phelps. Sự tình to lớn, bọn họ phải cực kì thận trọng. Bất kể nói thế nào đi nữa, hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị diệt tại vũ ngoại đưa đến sóng to gió lớn.

Giảm quân số mà không chiến đấu quy mô như vậy, cho đến bây giờ, tại vũ ngoại là xưa nay chưa từng có. Hạm đội hỗn hợp thứ nhất, ngoại trừ một nửa là băng chi của Tu La tinh vực gia tộc, đại bộ phận đều là liên quân của các đại gia tộc. Lúc trước bọn họ đáp ứng xuất binh, hoàn toàn là vì chiến thắng sau này, có thể chia một chén canh.

Ai từng nghĩ, chiến đấu còn chưa bắt đầu, dũng sĩ của gia tộc đã hoi phi yên diệt.

Một thời gian, các đại gia tộc vũ ngoại, mâu thuẫn giữa các đại tinh vực nhất thời kích phát ra. Mọi người đem tiêu điểm mâu thuẫn đặt lên đầu vũ ngoại tinh vực gia tộc em nhất – Tu La gia tộc.

Hall, Phelps tức thì bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Edward rơi vào đường cùng, đành trước tiên hạ lệnh nhốt người lại, chờ sở thẩm phán của nghị viện điều tra ra kết quả. Đồng thời, người duy nhất của hạm đội hỗn hợp thứ nhất sống sót, người tố cáo, Phelps cũng bị triệu hồi báo cáo công tác.

Mà là người khởi xướng, Long Vũ cùng Metz đã về thế giới thực, mở tiệc ăn mừng.

Buổi tối, Metz mặc áo ngủ chứng kiến ánh mắt rực lửa của Long Vũ, cố ý bất động thanh sắc vén váy ngủ lên, lộ ra đôi chân thon dài kinh người. Lúc Long Vũ đi qua, nàng thở hổn hển nói:

- Đêm này, anh phải hảo hảo giúp em. Nếu như không có công lao của em, anh không thể nào hủy diệt hạm đội hỗn hợp thứ nhất nhanh như vậy.

Dứt lời, nàng đã vén vạt sau của áo ngủ lên, đồn bộ tuyết trắng phong phi đã muốn bay nhanh lên phía trước.

- Thịt em đi!

Metz chủ động đòi yêu.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, cởi bỏ khóa kéo, vác thương rực lửa xông vào u cốc ẩm ướt, rồi vận động dữ dội.

Long Vũ bắt đầu có điểm hưởng thụ nữ nhân điên cuồng này. Hai tay hắn bị nàng tự nhiên dẫn lối đến hai ngọn núi ngạo nhân, sau đó cơ hồ lấy tư thế thô lỗ, bắt lấy chúng nó mà điên cuồng nhào nấn.

Mỗi một lần lên đỉnh, Metz đều cực kì gọi tình la lên.

Long Vũ cũng hết sức sùng ái Metz, đem nàng mấy lần đẩy lên đỉnh. Trên thực tế, lần này thuận lợi hủy diệt hạm đội hỗn hợp thứ nhất như vậy công đầu của nàng. Nếu không phải nàng, sự tình hiển nhiên là không có khả năng giải quyết nhanh như vậy. Nhất là thông qua nàng, nắm Phelps trong tay, đây là một nước cờ tốt.

...

...

Một đêm hoang đường, một đêm xuân tình. Xong việc, hai người ôm nhau ngủ. Sáng sớm, hai người mới rửa mặt xuống giường liền nghe tiếng gõ cửa. Metz ra mở cửa, Tuyết Cơ tới.

Metz lễ phép chào. Mắt thấy Tuyết Cơ sắc mặt không vui, bèn nhân cơ hội đi ra ngoài, để cho Long Vũ thu phục Tuyết Cơ.

- Tuyết Cơ tỷ tỷ. Có chuyện gì xảy ra phải không? Sao lại nghiêm túc như vậy?

Long Vũ cười hỏi.

Tuyết Cơ không nói lời nào, nhìn chằm chằm Long Vũ, bỗng nhiên mặt cười nghiêm:

- Tiểu Vũ, em khỏe chứ?

Long Vũ trong lòng kêu khổ, không phải là đại biểu chúng nữ tới hỏi tội sao?

Bất quá câu tiếp theo của Tuyết Cơ làm Long Vũ thở phào nhẹ nhõm, nàng nói:

- Trăm vạn chiến hạm bị hủy, vũ ngoại đại loạn, chúng ta lại vô tư, em đã cứu vớt hàng tỷ sinh linh vũ nội.

Tuyết Cơ thấy bộ dạng hết sức lo lắng của Long Vũ, đột nhiên nở nụ cười:

- Xem em kìa, em nghĩ rằng chị tới hưng sư vấn tội sao... Nhưng em dạo này cùng Metz tựa hồ quá thân thiết đấy chứ?

Long Vũ liên tục lắc đầu rồi vội vàng giải thích một phen. Làm rõ sự tình tiền căn hậu quả, nghiêm túc trình bày. Tuyết Cơ lại cất tiếng nũng nịu:

- Nguyên lai là như vậy... Chị còn tưởng em thấy bên ngoài tốt hơn vũ nội.

Long Vũ không biết Tuyết Cơ muốn làm gì, hỏi:

- Tuyết Cơ tỷ tỷ tới tìm em, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Tuyết Cơ nói:

- Cũng không có việc gì chính là tới thăm em một chút.

Long Vũ vừa nghe trong lòng liền nở nụ cười:

- Không phải là chịu uỷ thác của mọi người sao?

Tuyết Cơ cười nói:

- Em là chốt dạ sao?

- Lòng em có gì mà phải chốt dạ?

Long Vũ cười nói:

- Em một mực vì chuyện vũ ngoại xâm lấn mà bận rộn luôn đấy chứ.

- Thật sao?

Tuyết Cơ đi đến trước mặt Long Vũ, cặp mí mắt nhìn thẳng vào hắn, đột nhiên môi đào khê mở, ngả ngón hướng tai hắn thở một hơi, nói :

- Cả người toàn mùi nữ nhân.

Nói xong, Tuyết Cơ an vị ngồi trước hắn :

- Chị thì không có gì, chủ yếu là bọn tỷ muội đều có ý. Sau này, cùng Metz ít đến thôi. Cho dù nàng có công, cũng không thể giỏi hơn, áp đảo phía trên các tỷ muội được.

Tuyết Cơ mặc áo thấp ngực làm lộ ra quàng sáng thật đáng chú ý, từ chỗ Long Vũ nhìn qua, bộ ngực sữa lộ gần hết, ngay cả đường viền hoa quần ngực cũng có thể thấy được mơ hồ.

Tuyết Cơ quay đầu yêu mị nghiêng qua Long Vũ liếc mắt một cái, lùi về một tay che ngực, giận dữ nói:

- Em a, bây giờ học xấu...

Nói xong Tuyết Cơ nhích thân hình lại gần. (

)

Long Vũ tâm hơi hơi động.

Tuyết Cơ còn giả bộ hồ đồ, có lẽ nàng thấy làm vậy rất được nên cố ý làm ra vẻ rất vui, nàng chớp tròng mắt hỏi:

- Bước tiếp theo định làm thế nào?

Long Vũ nói:

- Em tính xâm nhập hang hùm, triệt để làm tan rã Tu La tinh vực gia tộc, nhất lao vĩnh dật giải quyết vấn đề.

Tuyết Cơ lên tiếng, bàn tay nhỏ bé đột nhiên cầm cái gì đó giữa háng Long Vũ. Nhẹ nhàng nâng mông lên, an vị trên đùi hắn, tư thế cực kì dâm tục.

Tuyết Cơ thấp giọng kêu một tiếng, nói:

- Vẫn có ý định tiến tới cùng Metz?

Long Vũ hai tay từ bên nách nàng xuyên qua, mỗi tay nắm trọn một quả núi của nàng, nói:

- Đúng vậy... Dù sao, ở nơi này nàng cũng quen thuộc hơn một chút.

Bị Long Vũ xoa nắn một trận, thân hình Tuyết Cơ lập tức mềm nhũn ra. Hắn nhân cơ hội nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng:

- Không phải chị tính toán để em làm thịt sao?

Tuyết Cơ mềm nhũn trong lòng nam nhân, tay quay lại ôm lấy cổ hắn, nũng nịu nói:

- Chị đương nhiên là hy vọng cùng em vĩnh viễn không xa rời nhau, chỉ là, chị còn có việc của chị. Huống hồ, tu vi của chị kém em quá xa, có chị đi cùng, có lẽ sẽ làm vướng chân em.

Mỹ đồn Tuyết Cơ chậm rãi hạ xuống trên háng hắn, nàng khẽ nhắm mắt rên khe khẽ. Giống như động tình, hai tay Long Vũ vuốt ve phần đồn của Tuyết Cơ, thật to thật mềm, không khỏi tán thưởng nói:

- Thật đẹp...

Tuyết Cơ nói:

- Em chỉ biết nói ngọt...

Long Vũ cười nói:

- Em nói đúng sự thật

Tuyết Cơ cúi đầu cười:

- Em mỗi lần mở miệng, thật không biết làm mê chết bao nhiêu thiếu nữ.

Nói xong, nàng ôm lấy cổ Long Vũ, chiếc lưỡi thơm tho nhẹ xuất, cùng hắn hôn môi.

Sau nụ hôn mãnh liệt, Tuyết Cơ cả người tê dại, thở gấp nói:

- Mang theo một tỷ muội đi cùng đi...

Long Vũ hứng trí quá, một tay ôm lấy nàng, vài bước đã đi đến giường, đặt nàng quỳ xuống trước. Tuyết Cơ hai tay chống trên giường, thắt lưng mềm mại mông khẽ vểnh, quay đầu dịu dàng nói:

- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của chị đấy?

- Do chị định đoạt đi.

Long Vũ nói.

- Để cho Hương Hương đi.

Tuyết Cơ nói:

- Cô ấy ngoại trừ La Lâm ra, trong đám tỷ muội là người cực mạnh... Có cô ấy đi cùng, chúng ta yên tâm.

- Vâng!

Long Vũ gạt đầu, lập tức động thân dâm tới, mái tóc đen bối cao của Tuyết Cơ giờ cũng xõa ra, trong miệng không ngừng rên rỉ không thành tiếng.

Sau một lần lên đỉnh, Long Vũ lật người nàng lại, gác hai chân thon dài trắng như tuyết lên tiếp tục thảo phạt.

Tuyết Cơ yêu mị vô cùng:

- Maria cũng muốn đi...

Long Vũ nói:

- Không vấn đề. Không biết cô ấy giờ thế nào?

Tuyết Cơ hỏi:

- Maria cũng không yếu, tuy rằng mất đi tín ngưỡng lực nhưng nhân học đặc phúc, kế thừa Quang Minh nguyên lực. Nhưng Maria cùng chúng ta không hòa hợp... Em cần phải dạy dỗ cho tốt...

- Hiện tại dạy dỗ chị trước!

Bắt lấy mắt cá chân mảnh khảnh của Tuyết Cơ, tiếp tục chinh chiến:

- Đây là tỷ muội, mọi người bỏ qua cho nhau, tương thân tương ái.

Tuyết Cơ thấp giọng cười quyến rũ:

- Cái đó phải xem thủ đoạn của em.

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Đảm bảo mưa móc đầy đủ.

Tuyết Cơ khẽ cười một tiếng, nói:

- Thời đầu chiến tranh đã qua, em phải cấp cho bọn tỷ muội một cái danh phận.

Tuyết Cơ cười dài nói:

- Đương nhiên sẽ không lớn nhỏ, miễn cho em khó xử.

- Vẫn là chị Tuyết Cơ biết thương em...

Long Vũ cười nói.

Tuyết Cơ cười hì hì nhắc đùi phải lảo lảo lên cao cao, đặt trên vai Long Vũ:

- Tiếp đi, người ta còn muốn...

Long Vũ cười cười tiếp tục thảo phạt.

Tuyết Cơ che miệng cười duyên, nói:

- Tiểu Vũ thật sự không nghĩ tới, chúng ta sẽ trở thành quan hệ chính thức... Thật là thế sự vô thường...

Sau một phen mây mưa, Tuyết Cơ dùng mắt cá chân khẽ xoa nơi cổ nam nhân, khiến hắn ngứa ngáy, nói:

- Chị thập phần mong đợi ngày du lịch khắp vũ trụ...

Tuyết Cơ mỉm cười như tơ, nhìn phía dưới của Long Vũ, ni tiếu nói:

- Chị còn muốn, chị muốn ép khô em, một lần đủ vốn...

Nói xong, hai chân nhỏ đều gác lên bả vai hắn kéo tới.

Long Vũ lần đầu tiên phát hiện Tuyết Cơ quyến rũ như vậy, hắn không khách khí nữa, dùng cách thô bạo nhất chà đạp nàng bằng mọi tư thế.

Động tác tuy rằng hung mãnh nhưng mà không có phát ra nổi hiệu quả tàn phá, ngược lại làm cho Tuyết Cơ cảm thấy khoái hoạt vô cùng, âm thanh dâm đãng, cái gì buồn nôn đều kêu lên cả.

Dần dần, Long Vũ phát hiện không bình thường, Tuyết Cơ không phải bộ dạng này.

Tuyết Cơ nũng nịu nói:

- Mau nữa đi...

Nói xong, hai tay nàng tận lực ôm lấy Long Vũ, kiều đồn cũng không ngừng vặn vẹo.

Long Vũ khỏ nghiêm mặt nói:

- Cô không phải Tuyết Cơ?

Tuyết Cơ tức giận đến nghiêng răng, nói:

- Em nói bậy bạ gì đó?

- Cô căn bản không phải là Tuyết Cơ!

Long Vũ đình chỉ thảo phạt, hai tay ấn chặt lồng ngực nữ nhân, quanh thân tỏa ra một cỗ hỗn độn nguyên lực màu vàng lợt.

Tuyết Cơ xì một tiếng cười, nói:

- Kưng à, coi như có chút tâm nhãn... Cũng không phải cái loại sướng con cu mù con mắt. Đúng vậy, em không phải là Tuyết Cơ.

Nói xong, dung mạo Tuyết Cơ liền dần dần biến mất, thay vào đó chính là Nữ thần Vận Mệnh Maria.

- Sao lại thế này?

Long Vũ có chút không vui:

- Em muốn làm cái gì?

Maria nằm tại trên giường lười nhác, thật lâu mới ngồi dậy, sửa sang lại quần áo, hướng hân yêu mị cười, nói:

- Như thế nào? Chơi trò đóng thế với anh, anh không thích sao?

Long Vũ cũng sửa lại một chút xiêm y, nói:

- Anh xem ra là em cố ý thử ta đúng không?

Nữ thần Vận Mệnh ha ha cười, nói:

- Xem ra anh quả thật là người thông minh.

Nói xong, đôi mắt đẹp của Maria bắn ra một cỗ sát khí, cả giận nói:

- Những nữ nhân kia của anh cũng quá khi dễ người. Là nữ thần cổ nhất vũ trụ này, em đã hạ mình cùng ở chung một nhóm với các nàng. Nhưng mà các nàng với em luôn không vừa lòng, hay bắt bẻ, luôn nói em phiền phức...

Maria thấp giọng mắng:

- Tại sao em phải tự ủy khuất chính mình như thế?

Long Vũ cười nói:

- Ý em là việc các nàng không cho em cùng anh đi vũ ngoại làm việc sao?

- Vâng.

Maria tức giận:

- Dựa vào cái gì? Lấy lực lượng của anh, ở bên cạnh anh, sẽ trở thành người giúp đỡ, sẽ không trở thành gánh nặng cho anh. Các nàng dựa vào cái gì?

- Ha ha.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, nói:

- Maria không cần la to như vậy, việc này anh cũng biết, tâm tư của em, anh cũng hiểu. Như vậy đi, việc này anh làm chủ, em cùng Hương Hương đều đi cùng anh. Dù sao chúng ta cũng làm đại sự, thêm một người là nhiều thêm một phần lực lượng. Chính như em nói, lực lượng của em sẽ không trở thành gánh nặng của anh.

- Thật sự?

Maria một trận hưng phấn.

- Đương nhiên!

Long Vũ nói:

- Việc của anh còn chưa đến lượt nữ nhân tới khoa tay múa chân. Nhưng Maria, anh thấy phương thức xử sự của em chưa đúng. Nữ nhân bên cạnh anh không có ai là ngồi không, em đừng xem mình quá cao. Nữ nhân của anh đều là người hiểu chuyện. Chỉ cần em thành tâm đối đãi, tin tưởng các nàng sẽ không làm xằng bậy.

- Vâng, em đã biết!

Maria không có tranh luận, cúi đầu nói:

- Haiz, em đây đã tạo ác nghiệp gì đây? Tại sao lại cố tình nhìn trúng anh chứ?

- Ha ha!

Long Vũ đắc ý cười cười:

- Võ quýt dày có móng tay nhọn.

...

...

Ba ngày sau, Long Vũ, Maria, Đường Hương Hương, Metz lên kỳ hạm của Phelps. Bọn hắn theo an bài của Phelps, nhập cư trái phép tiến vào căn cứ trung tâm gia tộc tinh vực Tu La.

Kế hoạch của Long Vũ rất đơn giản, bọn họ tiến hành phá hoại, ly gián từ bên trong. Tóm lại, nhất định phải khiến bọn hắn gà chó không yên. Kế xâm lược phải trả giá thật nhiều.

Hall bị cầm tù ngay ngày sau đó, cuối cùng được phóng thích. Bởi vì Adams mất tích thần bí đã hiện thân, hắn thành công chứng minh Tina lòng muông dạ thú, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên Tina và gia tộc của nàng.

Qua sự đồng ý của hội nghị gia tộc tinh vực Tu La, đối với gia tộc Tina tiến hành đả kích diệt sạch mang tính hủy diệt. Lý do, thông đồng với địch. Dựa theo căn cứ chính xác do Adams cung cấp mà xem, Tina cùng Long Vũ giao hoan bị hắn cầm tù tâm hồn thiếu nữ, vì ham muốn cá nhân của bản thân, mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, nhân thân công phần như thế.

369. Chương 32: Mẹ Của Phelps Muốn Gặp Long Vũ

Hall đến bây giờ mới chịu bỏ cái ý định giết chết Adams vừa mới sinh ra. Gìung càng già thì càng cay, Adams thông qua chuyện lần này mà khẳng định lại giá trị của mình một lần nữa, Hall càng thêm coi trọng hắn. Tất nhiên cũng vì cái chết của Tina mà trong lòng của Hall vẫn còn một chút ác cảm.

Kỳ hạm Phelps vững vàng đáp xuống căn cứ của gia tộc trên tinh vực Tu La, Long Vũ nói với Metz bên cạnh:

- Từ hôm nay trở đi, em tự do hành động... Nhớ là phải che giấu thân phận của mình, cầm tiết lộ.

- Em đã rõ!

Metz nói:

- Anh đã nói nhiều lần rồi, mục tiêu của hiện tại của em là Hall... Đã rõ!

- Hương Hương, em cũng có nhiệm vụ riêng của mình. Nghị trưởng đại nhân của gia tộc Tu La cần nhờ em để mắt đến.

Long Vũ nghiêm túc nói,

- Rõ.

Đường Hương Hương không có chút qua loa nào, nghiêm túc nói:

- Anh yên tâm đi, em biết rõ chức trách của mình. Em sẽ nhanh chóng dùng thân phận mới xuất hiện ở gia tộc Tu La, em sẽ hoàn thành sứ mạng của mình.

Maria vẫn im lặng này giờ, hướng về Long Vũ nói:

- Em thì sao? Chúng ta sẽ đi cùng nhau chứ?

- Đúng vậy

Long Vũ gật đầu nói:

- Em là chúa gây chuyện, để phòng bất trắc thì tạm thời anh sẽ đi cùng em. Hơn nữa là anh cũng cần sự trợ giúp của em. Còn về chi tiết thì chúng ta sẽ bàn sau.

- Được. Chỉ cần đi cùng anh thì chẳng quan tâm là làm việc gì hết.

Phelps nhìn ba nữ nhân của Long Vũ mà nước miếng chảy ròng ròng, trong lòng không ngớt hâm mộ, thế nhưng hắn cũng chẳng có cái gan đó.

Bởi vì trong lòng hắn cũng biết rõ, Long Vũ có điểm phức tạp như vậy là dựa trên một cơ sở thế lực nhất định. Hắn không chút nào hoài nghi, Long Vũ hắn phải là sự tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ. Ít nhất thì trước mắt hắn cũng chưa từng thấy sự tồn tại nào mạnh hơn Long Vũ xuất hiện.

- Cùng nhau cố gắng!

Long Vũ nói.

- Ok.

Trong mắt mọi người đều tràn đầy vẻ tự tin.

- Long Vũ đại ca, thế còn ta?

Phelps có chút lo lắng.

- Ha ha.

Long Vũ cười nói:

- Đừng vội kết thân với ta, ta cũng không phải đại ca gì gì đó của người! Nhớ kỹ là ta với người ở đây chỉ có mối quan hệ hợp tác. Giờ thì nghe cho kỹ, hiện tại việc chính của người là giả bộ điềm nhiên như không. Nếu ta đoán không sai thì Hall sẽ nhanh chóng phái người tới tìm người... Mặt khác thì người cần phải tra ra một số việc. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với Adams. Lần trước rõ ràng hắn đã chết trước mặt ta, vì sao còn có thể xuất hiện để làm chứng cho Hall?

- Ta hiểu.

Phelps gật nhẹ đầu, nói:

- Chúng ta liên lạc thế nào?

- Ta sẽ chủ động tìm người.

Long Vũ cười nói.

- Căn cứ của gia tộc phòng vệ rất nghiêm, có cần ta ra mặt an bài nơi ẩn thân cho các người không?

Phelps hào tâm đề nghị.

- Không cần.

Người nói chính là Metz, nàng khinh thường cười:

- Phelps nhà người cũng không rõ chúng ta là những người như thế nào à? Nhất là Hương Hương với Maria, cao thủ như các nàng ý thì đến lão quý cha người cũng chẳng sánh bằng. Có lẽ mẹ người còn có thể đấu cùng các nàng một trận.

Nói đến đây, Metz cười nói:

- Người hẳn là nhắc nhở gia tộc của mẹ người, chuẩn bị ủng hộ người lên, đây là cơ hội duy nhất của người. Như vậy mới có thể khiến cho nơi này càng thêm loạn, chúng ta càng dễ bề hành động.

Phelps nghe vậy nhìn Long Vũ.

Long Vũ gật nhẹ đầu, nói:

- Cứ dựa theo lời Metz nói mà làm!

...

...

Phelps trở lại gia tộc báo cáo công tác. Hall tỏ ra cực kỳ lo lắng. Đương nhiên hẳn lo lắng không phải về chuyện thăng ngục Phelps mà chính là về Long Vũ theo Phelps trà trộn vào.

Tuy rằng chưa thu được tin tức chính xác về chuyện Long Vũ đột nhập vào căn cứ, thế nhưng Adams khẳng định cho rằng Long Vũ và Metz đã tới, điều này không thể nghi ngờ.

Hall tất nhiên là cực kỳ tin tưởng sự phân tích của lão sư Adams, thế nhưng chuyện này lại không thể công khai nói ra, làm cho Hall cực kỳ tức giận.

- Lão sư, chúng ta có nên tới chỗ Phelps một chút không?

Hall dò hỏi.

Adams tỏ ra hơi do dự, đối với Long Vũ thì hẳn vừa giận lại vừa sợ.

Hall nói:

- Chi bằng cứ thế dẫn người qua, dẫn mặt nó một phen. Để ta liên lạc với Nghị trưởng một chút xem có thể nhận được một chút ủng hộ từ hắn hay không.

Vừa nói xong, hắn khởi động hệ thống truyền tin, liên lạc thành công. Đầu dây bên kia lại hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ thanh âm gì.

Hall thử liên tiếp mấy lần, kết quả hoàn toàn giống nhau, không biết là không có người ở đó hay là người ta cố ý như vậy.

Hall giật mình:

- Không hay, nhất định là mẹ của Phelps, Christine đã chiếm tiên cơ rồi.

Đúng lúc này, tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên. Hall cùng Adams chấn động, Hall cau mày nói:

- Chẳng lẽ là Long Vũ tới...

Thiết bị giám sát khởi động, không ngừng tra xét nhưng cũng không có bất cứ dị thường nào. Sau khi gọi hệ vệ tới hồi thăm thì mới biết hóa ra là hệ thống báo động xảy ra trục trặc.

Hall tỉnh táo lại:

- Lão sư, ý của người là thế nào?

Adams do dự nói:

- Chuyện của Long Vũ thì ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hall lạnh lùng nói:

- Sao? Người sợ à?

- Hall! Người dùng khẩu khí đó nói với ta à?

Adams giọng điệu có chút bất thiện:

- Đừng có dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với ta. Ta biết rằng Tina chết đi thì trong lòng người rất không thoải mái. Thế nhưng ta cũng chẳng có cách nào. Ai bảo chúng ta chọc phải một nhân vật lợi hại không nên dây vào. Huống hồ, Tina không chế cũng thất bại. Nó cũng chẳng phải cái loại nữ nhân dựa dẫm vào nửa bên dưới của nam nhân. Tình báo của chúng ta có chút sai lầm.

- Được rồi, ta đã rõ.

Hall khoát tay nói:

- Đi làm việc của người đi, chuyện của Tina ta không có ý trách người, chỉ là có chút đáng tiếc thôi.

- Chỉ hy vọng là như thế.

Adams lưu lại một câu nói đầy ẩn ý, xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng của Adams, Hall vừa giận vừa yêu. Đáng tiếc là hiện tại bên cạnh hắn không có kẻ nào mạnh hơn Adams, nếu không thì hắn tuyệt đối sẽ không tha cho Adams.

- Bạch! Bạch!

Ngay lúc này, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay.

- Ai?

Trong lòng Hall có chút đề phòng, quát lên.

- Là ai, đi ra!

- Hall vương tử đãi khách thế này sao? Ta là người nhát gan, đừng quát to như thế.

Âm thanh của nam tử vang lên từ bốn phương tám hướng, như U Linh vậy.

- Rốt cuộc là ai? Đi ra!

Hơi lạnh dâng lên từ đáy lòng Hall, hắn đột nhiên nghĩ tới một người. Long Vũ! Chỉ có hắn mới có bản lĩnh thần không biết quỷ không hay đột phá tầng tầng phòng ngự của mình, lặng yên không một tiếng động tiến đến.

- Long Vũ sao?

Đến lúc này thì tâm tình của Hall ngược lại trở nên bình tĩnh lại:

- Ta biết là người, nếu đã đến thì hãy ra mặt, chúng ta có thể nói chuyện rõ ràng. Chuyện Adams cùng Tina hại người ta cũng không biết, mệnh lệnh của ta là hợp tác với người... Là do hai tên ngu xuẩn kia tự ý chủ trương.

- Ha ha.

Tiếng cười qua đi thì phát hiện ra người tới đích thực là Long Vũ. Hắn mỉm cười, hướng về Hall thi lễ:

- Vương tử Hall, tại hạ xin ra mắt.

Trong thanh âm của Hall có chút run rẩy:

- Người... hà tất phải khách khí với ta, chúng ta cũng sẽ trở thành bằng hữu.

Long Vũ lắc đầu:

- Trở thành bằng hữu là chuyện không thể, cách tốt nhất là trở thành đối tác. Tất nhiên là còn phải xem người có thành ý hợp tác hay không!

- Dương nhiên rồi.

Hall gật gật đầu, cười nói:

- Ta lúc nào cũng mong muốn hợp tác với người.

Long Vũ trầm mặc không nói thêm gì nữa.

- Vương Tử Hall, người cảm thấy chúng ta sẽ hợp tác như thế nào?

Long Vũ mắt nhắm hờ, nói:

- Người cũng biết, kẻ thù không đội trời chung của người là Phelps giờ đã là đồng minh trung thành của ta. Nếu như người không có chỗ hơn người thì chuyện hợp tác này ta nghĩ là không cần thiết.

- Ha ha. Tên Phelps chẳng qua chỉ là một tên phế vật.

Đột nhiên Hall cười lớn:

- Hợp tác với ta người sẽ đạt được lợi ích vượt xa so với tên Phelps.

Long Vũ lạnh lùng nói:

- Như thế nào?

- Ta là người thừa kế của gia tộc đứng đầu tỉnh vực Tu La, quyền lợi của ta vượt xa hần. Những điều ta biết cũng vượt xa hần nhiều.

Hall hờ hững nói:

- Ta có thể giúp người hủy diệt đại quân của Edward.

- Điều kiện rất hấp dẫn.

Long Vũ cười nói:

- Vì sao ta phải tin người? Hủy diệt đại quân của Edward đối với người có lợi ích gì, tất cả bọn chúng trong tương lai sớm muộn sẽ thuộc về người.

Giọng nói của Hall tỏ ra có chút mệt mỏi:

- Không đâu, chỉ cần Edward còn sống thì đám quân đội đó không thể nào hoàn toàn thuộc về ta.

Hall nhìn hần, một lát sau khẽ nói:

- Edward có Bất Tử Chi Thân, chúng ta căn bản là không có cơ hội. Cho dù chúng ta chết hết thì hần vẫn không thể chết.

Long Vũ đã rõ, việc Phelps và Hall lo lắng là lão Edward bất tử, cho nên mình không có cơ hội phát triển tài năng.

Long Vũ mở hai mắt, mục quang lấp lánh như thần Ưng trên vách đá, một lúc lâu sau hần mới lạnh lùng nói:

- Người không phải là muốn giết cha chứ?

- Ha ha, có gì là không thể?

Hall vừa cười vừa nói:

- Cha ta năm đó cũng giết cha của hần mới có thể trèo lên được vị trí bây giờ.

- Thế giới của chúng ta rất khác nơi người đến.

Hall vừa cười vừa nói:

- Ta có thể giết chết cha ta, vậy chúng tỏ rằng ta rất có bản lĩnh. Đây là chuyện mà mọi người sẽ bàn tán.

Long Vũ hít thở sâu vài lần, đè xuống sự bất an và nghi hoặc trong lòng, bình tĩnh trở lại, hỏi:

- Chẳng lẽ thế giới của các người không có luân thường đạo lý gì sao?

Hall cười:

- Người mạnh là vua, đó chính là tôn chỉ của thế giới chúng ta.
- Edward có thể giết chúng ta... Như vậy thì chúng ta cũng có thể giết hắn.

Hall lạnh lùng nói:

- Ai giết ai thì người đó có bản lĩnh hơn.

Long Vũ nói:

- Người có nắm chắc không?

Hall thở dài mệt mỏi:

- Thế lực của Edward tựa như mặt trời giữa trưa, nói thật thì ta hữu tâm nhưng vô lực. Tuy nhiên nếu có sự hợp tác của người, phần thắng của ta sẽ nhiều hơn. Long Vũ, tuy rằng giữa chúng ta không có thâm giao thế nhưng ta biết rõ bản lĩnh của người.

- Thực lực cá nhân của Edward cũng rất mạnh, không biết ai có thể là đối thủ của hắn?

Hall nói như là hỏi Long Vũ, hoặc cũng có thể là đang tự hỏi bản thân.

Long Vũ nhíu mày:

- Muốn hợp tác với ta, người cần xuất ra bản lĩnh thực sự mới được.

Hall đột nhiên nở nụ cười.

- Người có thể hợp tác với tên phế vật Phelps, vì sao không thể hợp tác với ta?

Hall từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi nói:

- Từ bất cứ góc độ nào thì ta cũng đều mạnh hơn Phelps rất nhiều.
- Ba ngày sau ta sẽ tới tìm người - Long Vũ đột nhiên nói ra.
- Vì sao?

Hall khó hiểu hỏi lại.

- Tự mình suy nghĩ đi.

Long Vũ lưu lại một câu nói lạnh băng rồi lập tức biến mất.

Hall âm thầm kinh hãi, trước tiên quét mắt qua một lượt. Sợ rằng lại thấy Long Vũ lần nữa thì hắn sẽ bị hù chết.

Người này thật lợi hại. Có thể làm cho Hall sinh ra cảm giác sợ hãi thì ngoài Edward thì chỉ có Long Vũ là kẻ thứ hai.

Người như vậy, tuyệt đối không thể trở thành địch nhân.

...

...

Chiến tranh xâm lược Vũ Nội với thanh thế to lớn đã tạm thời chững lại sau việc hạm đội hỗn hợp bị hủy diệt, dẫn đến mâu thuẫn càng ngày càng kịch liệt. Edward đang tiến hành cuộc họp khẩn cấp với cánh tay đắc lực đầy mưu trí của mình là Hanks.

Kết quả của cuộc họp cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Vấn là phát động chiến tranh để hạn chế Vũ Ngoại và giảm bớt mâu thuẫn gia tộc. Kết quả là mâu thuẫn càng thêm sâu sắc.

Chuyện này thì ngay từ lúc bắt đầu chiến tranh, hai người đã từng bàn bạc qua.

Edward lúc này đang rất hối hận, biết trước như vậy thì lúc trước sẽ không để cho con trưởng đi cầm binh. Chiến tranh phải có mục tiêu, chính trị cũng vậy. Hiện tại thì mục tiêu chiến lược không có, chính trị thì lâm vào bị động.

Hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị hủy diệt kéo theo dân tâm, dư luận, đến cả sự tính nhiệm của các minh hữu cũng tụt xuống thảm hại. Tóm lại tổn thất của gia tộc Tu La tình vực không thể đong đếm được.

Thế nhưng dân chúng cũng không biết rằng, trận chiến này còn phải tiếp tục tiến hành. Bây giờ chẳng qua cũng chỉ là trận mở màn mà thôi. Mặc dù là tai nạn, Edward cũng bắt buộc phải chiến. Cho tới bây giờ thì ngoài cách chiến tranh ra thì hắn cũng không thể nghĩ ra cách để giải quyết mâu thuẫn của Vũ Ngoại.

Lúc chiến tranh mới bắt đầu, thật ra thì người chịu khổ là dân chúng, vì bọn họ không thể tránh khỏi việc gánh vác chiến tranh, thậm chí là đánh đổi bằng tính mạng.

Hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị diệt vong đem đến nỗi đau xót vô cùng to lớn cho các gia quyến của binh lính.

Edward biết rất rõ, nếu như không dành được thắng lợi cuối cùng thì trên mặt chính trị hắn sẽ không thể chiếm được đầy đủ lợi ích. Nếu như kết thúc chiến tranh ở đây, thì hậu quả của nó còn lớn hơn.

Bây giờ thậm chí có một số dân chúng còn đề nghị họp khẩn cấp toàn dân đại biểu đến biểu quyết về trách nhiệm trong việc tổn thất của hạm đội hỗn hợp I. Nếu như chuyện này được thông qua thì đối với Edward là một tin rất xấu.

Edward gần như có thể kết luận rằng quyền lợi của hắn đã bị hạn chế.

Cũng may, thế cục bây giờ cũng chưa đến mức hồng bét như vậy.

- Tộc trưởng, Nhị vương tử đã trở lại, có nên sử dụng vài biện pháp với hắn không?

Hanks hỏi.

Edward nhướn miệng cười, nói:

- Không cần.. Hall cũng không thể thoát khỏi liên quan trong vụ việc lần này. Ta đối với hắn cũng không tin tưởng. Phelps trở về rất đúng lúc, ta muốn để cho hai anh em chúng đấu đá tiếp. Lưỡng hổ tương tranh, ngư ông hưởng lợi.

Hắn bưng cà phê cười nói:

- Quần thúc.

Hanks cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, quần thúc mới chính là đạo lý cứng rắn.

Trên mặt hắn hiện lên một chút trào phúng:

- Hall vương tử dường như là có chút mất kiên nhẫn rồi.

- Ha Ha

Sau một hồi cười lớn, Edward nhấp một ngụm cà phê, nghiêm giọng nói:

- Phelps không đáng lo, là một tên ngu xuẩn, nếu như không có gia tộc của mẹ nó và sự dung túng của ta thì hắn cũng không có ngày hôm nay. Hall thì cũng có chút phiền phức. Nhất là Adams...

- Tộc trưởng, nếu không thì chúng ta nghĩ cách diệt trừ Adams trước.

Hanks đề nghị.

- Không cần vội.

Edward đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài nói:

- Trên người Adams có chút cổ quái, ta phải nhìn xem có chuyện gì xảy ra đã. Trước tiên không cần vội vàng động thủ, hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị hủy diệt cũng lấp ló bóng dáng của cao thủ, người phải đi điều

tra chuyện này. Ngoại trừ Quang Minh Tôn Thần ra thì Vũ nội còn tồn tại cường đại đến cỡ nào? Vì sao ta có một cảm giác bất an.

Edward nhìn Hanks, ánh mắt chăm chú:

- Ta rất lo lắng...

Trong vẻ tươi cười của Hanks cũng có một chút mê mang:

- Ý của ngài là chuyện chúng ta xâm lược Vũ nội sẽ càng ngày càng khó khăn sao?

- Ha ha, chính thể Vũ nội có nền khoa học kỹ thuật lạc hậu hơn chúng ta, bọn họ thậm chí còn không thể chế tạo được chiến hạm vũ trụ. Nếu như bọn họ không có cách nào khống chế được bầu trời thì cuộc chiến này chúng ta cũng không cần dùng hết sức.

Biểu tình của Edward tỏ ra thoải mái, dường như không có một chút lo lắng sốt ruột nào, thậm chí còn pha trò:

- Nếu như không phải trùng động xảy ra vấn đề thì Vũ nội hiện tại đã là thuộc địa của chúng ta. Người có tin như vậy không?

- Có

Ngữ khí của Hanks cực kỳ kiên quyết.

Trên mặt Edward hiện lên một chút thần bí khó lường, mỉm cười:

- Nhớ kỹ, trận chiến này không chỉ đơn giản là chiếm thuộc địa. Ta coi trọng chính là lợi ích chính trị sau lưng. Thông qua cuộc chiến này, ta muốn nắm giữ quyền to ở Vũ Ngoại trong tay.

...

...

Trong phòng an tĩnh, Long Vũ khẽ nâng tay phải, ý bảo Phelps ngồi xuống, nhẹ giọng:

- Chuyện tình của Adams đã điều tra ra chưa?

Hai hàng lông mày của Phelps thẳng tắp, thấp giọng nói:

- Đã điều tra ra, hấn bảo vệ nguyên thần của mình. Sau đó cướp lấy thân thể của người khác, mượn xác sống lại.

Long Vũ mỉm cười:

- Hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người cũng không biết rõ rằng hấn sống hay chết?

Phelps nhìn hấn, cũng không rõ là trong lời nói này có ẩn ý gì không. Một lát sau, hấn nói:

- Thật sự thì ta cũng không rõ. Ta cũng chỉ được nghe rằng hấn bảo thừa dịp hỗn loạn, hấn bức nguyên thần của mình ra ngoài rồi đào tẩu.

- Thăng này xài clone? Thú vị đây...

Hấn nhẹ giọng cười nói:

- Có cơ hội, ta lại rất muốn xem Adams sống lại.

Phelps nhìn chăm chăm vào Long Vũ, nói:

- Mẹ ta muốn gặp người.

Long Vũ nhìn Phelps nói:

- Người sắp xếp đi.

370. Chương 33: Christine Phong Tinh Vạn Chứng

Long Vũ lại hỏi:

- Nàng sẽ ủng hộ người lật đổ Edward sao?

Phelps lắc lắc đầu nói:

- Long Vũ, thật không dám dấu diếm, mẫu thân của ta..... một mực không đồng ý cho ta tiếp nhiệm chức vụ phụ thân. Bà càng hi vọng sau này ta có thể nhàn hạ an lạc suốt đời.

Hắn tiếp lời rồi nói:

- Ta hi vọng người có thể khuyên nhủ mẫu thân toàn lực giúp ta.... Người là vũ nội đệ nhất cường giả, ta biết người có thể thuyết phục bà. Cho nên chuyện này, người nhất định phải giúp ta.

Long Vũ trầm mặc, hắn vốn cho là mẫu thân của tiểu tử này sẽ toàn lực ủng hộ giúp hắn. Rút cuộc ngược lại.

Phelps thở dài, hắn hôm nay tới vốn có chút mạo muội đúng thì là mạo hiểm, ngẩng nhìn bốn phía ngoại trừ Long Vũ. Hắn có thể đi tìm ai đây? Chính quân sư của hắn đều đã chết hết.

- Người có thể dựa vào chỉ có thể là ta?

Long Vũ tựa hồ có thể đoán được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Phelps từ tốn nhấp vài ngụm trà, nói:

- Long Vũ, ta giấu diếm được người khác, nhưng sẽ không dấu giếm người, hi vọng người có thể giúp ta.

Long Vũ mặc nhiên không nói gì.

Dừng lại một hồi, Long Vũ trong lòng thầm cười một tiếng:

- Mẫu thân người cùng phụ thân người quan hệ như thế nào?

Vốn là chuyện phiếm Phelps bỗng dưng nghiêm hằm sắc mặt, đứng lên nói:

- Không tốt, theo ta được biết, hai người bọn họ đã mấy chục năm không ở cùng phòng...

Long Vũ hiếu kì hỏi:

- Tại sao vậy?

Phelps cười khổ đáp:

- Phụ thân có rất nhiều nữ nhân, hắn thỏa thích đắm chìm trong tửu sắc. Nhiều khi mẫu thân bị lạnh nhạt, dần dà trong tim dần xuất hiện nhiều mâu thuẫn. Phụ thân Edward là một cường thế nam nhân. Nếu mẫu thân không có gia tộc thế lực cường đại, nàng sớm đã bị ...

- Ai...mẫu thân cũng là cái số khổ mệnh

Thở dài một tiếng, hắn nói tiếp:

- Ta hi vọng bà sẽ có được hạnh phúc...

Hắn chân thành nhìn vào hai mắt Long Vũ:

- Ta có một dự cảm, người thật sự có thể thuyết phục mẫu thân của ta.

- Không phải là muốn để cho ta dụng mỹ nam kế đấy chứ?

Long Vũ đùa cợt nở nụ cười lớn.

Thấy hắn cười đắc ý, sắc mặt Phelps dần dần trầm xuống, nói:

- Bà là mẫu thân của ta, ta không hi vọng người khinh nhờn như thế...

Phelps gật gật đầu, lại nói:

- Ta biết ngươi là đang đùa cợt, nhưng ta đã nói với ngươi sự tình thực nghiêm túc, ta hy vọng ngươi có thể suy xét một cách nghiêm túc.

Long Vũ an tĩnh một hồi, sau đó nhẹ nói:

- Làm hết sức mà thôi.

Hắn cười mỉm, nói:

- Mẫu thân ngươi có ham thích đặc biệt gì sao? Biết người biết ta bách chiến bách thắng, ta hy vọng có thể biết một chút tin tức về mẫu thân ngươi, như vậy có lợi cho ta khai triển kế hoạch.

Long Vũ nói.

- Phương diện nào?

Phelps hỏi.

- Tốt nhất là nói toàn bộ mọi thứ ưa thích của bà ta, như quần áo, cách ăn mặc...

Long Vũ càng nói càng hăng say:

- Mà nàng thích quần lót màu gì?

Phelps ngạc nhiên:

- Loại chuyện này ta làm sao có thể biết...

Hắn vỗ trán nói:

- Hình như nàng thích nước hoa, hương vị càng đậm càng tốt...

Long Vũ nở nụ cười, nói:

- Tin tức này rất quan trọng, ta từ nay trở đi có thể xuống tay. Để tranh thủ giành lấy hảo cảm của bà ấy, tiến thêm một bước đi làm chuyện chúng ta muốn làm.

Phelps vẫn như cũ không ủng hộ quan điểm của hắn:

- Không được...ngoài phụ thân hắn gửi nước hoa ra, còn lại ai bà ấy cũng không muốn.

Long Vũ có chút không cho là đúng:

- Chưa hẳn không được...

Khi nói chuyện ngoài cửa sổ bỗng truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Phelps nhìn hắn một cái, nói:

- Có thể là người của phụ thân,

- Nhị vương tử, tộc trưởng ời người đến!

Quả nhiên, thanh âm ngoài cửa đã chứng thực phỏng đoán của Phelps.

- Chúc người may mắn.

Long Vũ cười nói.

Phelps vào diện kiến Edward, vừa gặp được đã bị ột cái tát. Edward chỉ vào mặt Phelps lớn tiếng mắng:

- Ngươi súc sinh này...đừng tưởng rằng ta không biết ngươi có hoa tâm.

Phelps bị đánh, chảy cả máu miệng, vẻ mặt ủy khuất:

- Người dựa vào cái gì mà đánh ta, ta rốt cuộc đã phạm phải cái sai lầm gì?

- Hừ

Edward khẽ cười một tiếng, nói:

- Ta nghe nói người cùng với người trong vũ nội câu kết ở cùng một chỗ?

- không thể nào.

Phelps vội vàng nói:

- Nói cho người biết, hẳn hoàn toàn là vu tội ta, ta thật không có.

- Hừ...

Edward lại hừ lạnh một tiếng:

- Trước tiên đừng vội kêu oan... chuyện này ta quyết không tin lời nói của một bên, ta sẽ kĩ càng tra xét cho ra. Bất quá đó là lời cảnh cáo đến trước mặt, nếu người thực sự cùng với vũ nội câu kết với nhau, cũng đừng trách ta không khách khí.

- Vâng, ta biết.

Phelps vội vàng nói:

- Phụ thân mình giám, ta tuyệt đối không có nửa điểm hành vi phản bội gia tộc. những lời ác khẩu, xảo ngôn, tương lai nhất định chưa đánh đã tan.

- Chỉ hi vọng như thế!

Edward trầm giọng nói:

- Nhớ kĩ, từ hôm nay trở đi, hành động của người sẽ bị hạn chế tự do. Đợi khi ta tra xét rõ ràng trước, sau đó người sẽ được tự do.

- Phụ thân, thật không công bình.

Phelps bắt mắt:

- Người nào cũng biết hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị hủy diệt đến hết là do trách nhiệm của Hall, chứ không phải là ta.

- Đồ hỗn trướng.

Edward cả giận nói:

- Vì cái gì mà hai huynh đệ các người không thể chung sống hòa bình.

- Hẳn đối đãi với ta như thế nào hẳn người cũng biết.

Phelps nói.

- Nghịch tử.

Edward cả giận nói:

- Các người, hai đồ hỗn trướng, không một cái khiến cho ta bất lo. Người nghe cho kĩ đây, trong đoạn thời gian này, các người để cho ta yên tĩnh một chút. Nếu không đừng trách ta vô tình. Biến...

Phelps trong lòng hận đến nghiến răng, ở bên ngoài thì sắc mặt vẫn tươi cười nói lời cảm tạ.

Sau khi ly khai chỗ Edward, Phelps một lúc sau tìm tới mẫu thân Christine. Hắn đem chuyện mình bị đánh thêm mắm thêm muối nói một lần, hy vọng mẫu thân có thể vì hắn xuất đầu.

Christine đau lòng, lại nhìn hắn hai má sưng đỏ, nghĩ nghĩ, rồi quyết định đi tìm Edward nói chuyện.

Bất kể thế nào nàng cũng không thể để nhi tử như thế bị người xử hành như thế.

Mấy năm nay, khuôn mặt mỹ lệ của Christine luôn tận lực cố tránh làm phiền đối với Edward, biểu hiện thập phần khiêm nhường. Nhưng hôm nay nàng bất chấp tất cả. Nhìn thấy Edward, mặt nàng sắc khí tái nhợt, khàn giọng nói:

- Edward, Phelps là hài tử của người, người vì cái gì mà lại đối với nó như thế?

Edward trông thấy người nữ tử này, nhin không được thở dài một hơi. Christine là phu nhân đầu tiên của hắn cùng hắn vào sinh ra tử. Năm đó, Edward tuy rằng cũng cường thế, nhưng gia tộc của Christine đối với hắn có sự giúp đỡ rất lớn. Cho nên bất luận từ phương diện nào, hắn đối với Christine đều cũng có một phần tình lại có một phần áy náy, huống chi hắn đối với Phelps thực có chút quá mức.

Nhưng mặc kệ hắn suy nghĩ thứ gì, khuôn mặt vẫn giữ được trạng thái vốn có, lắc đầu khiển trách:

- Ngọc không mài không sáng, cha không dạy không thành người... Christine, mẹ nuông chiều thì con hư... Phelps hiện tại rất kì cục, nếu ta hôm nay không đánh hắn, không xích hắn lại, tương lai hắn có thể sẽ gặp phải đại loạn tử.

- Hừ.

Christine lại không để ý tới những lí lẽ của Edward, khẽ cười một tiếng:

- Người nào không biết, người là muốn cho Hall tiếp nhận vị trí của người, cho nên người luôn luôn không thích Phelps.

Chân mày Edward có chút xích lại, không nói gì.

Christine thấy Edward trầm ngâm, trong mắt vẻ kiên nghị lộ ra, liền chỉnh lại làn váy nghiêm chỉnh, chuẩn bị quay người rời khỏi thư phòng.

Đi vài bước nàng, nói:

- Edward người nghe kĩ cho ta, Phelps là nhi tử của ta. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ có trách nhiệm đối với nó.

- Hồ đồ.

Edward thấp giọng trách mắng:

- Christine, ta hi vọng người có thể tỉnh táo một chút... Người làm như vậy, chỉ giúp nó hung hăng càn quấy, kiêu ngạo. Người đây là đang hại nó, chứ không phải là thương nó.

Christine đau khổ xoay người lại, hai mắt rưng rưng lệ:

- Ta cứ như vậy, đây là vì bảo bối của ta chẳng lẽ.... Mặc cho nó để các người khi dễ.

Nàng khẽ cắn môi dưới, khàn giọng khóc rống:

- Không sai, năm đó ta có xác thực đồng ý không can dự vào chuyện giữa huynh đệ chúng, nhưng mà đúng là ta lại không thể dễ dàng tha thứ khi hắn bị khi dễ.

Edward nhìn thấy Christine bộ dạng khóc nức nở, một cổ hỏa khí bốc lên trước ngực, trách mắng:

- Bộ dạng này là gì? Người rốt cuộc muốn gây áp lực với ta sao?

Christine vốn cũng không phải nữ nhân bình thường, mắt thấy Edward nổi giận, bản thân nhấc tay áo chấm lệ, nói:

- Người làm cha không quản, ta tự quản...

Sắc mặt Edward trầm xuống:

- Nhi tử không phải của một mình người, coi như ta không thương hắn, cũng không đi hại hắn. Christine, người hắn là rõ ràng bản lĩnh của Phelps. Coi như ta có tâm đem vị trí tộc trưởng cho hắn, người cảm thấy với bản lĩnh của hắn có thể đảm nhiệm sao?

Christine nhin không được vì hài tử bênh vài câu:

- Sao lại không thể? Hắn hoàn toàn có thể chậm rãi học tập, nếu như người bằng lòng dạy...

Không đợi nàng nói xong, Edward đã ngăn lời của nàng, lạnh lùng nói:

- Hắn là học tập cái lương trước sao? Ví như hắn không gây rắc rối cho ta, đã xem như là cảm tạ trời đất lắm rồi.

Christine nói:

- Người có ý tứ gì? Hẳn xông vào cái họa gì sao? Vậy Hall vì ngăn cản con ta lập nhiều chiến công đã phạm phải sai lầm lớn để trừng động phát rồ hại chết nhiều chiến sĩ.

- Im miệng.

Edward vội vàng quát lớn:

- Lời này tuyệt đối không thể nói...

- Làm sao lại không được nói?

Christine hỏi ngược lại.

- Người còn ngại Tu La gia tộc chưa đủ loạn ư?

Edward nói:

- Hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị diệt, hiện giờ chúng ta đang thập phần nguy hiểm không thể nội chiến xảy ra. Nhất nhất bây giờ chúng ta phải đoàn kết thống nhất một chỗ.

- Hừ.

Christine khẽ cười nói:

- Xem như hài nhi của ta muốn đoàn kết, cũng phải cần người khác nguyện ý hả.

Edward nhìn thấy bộ dáng nàng nhin không được thở dài một tiếng, nói:

- Christine. Ta biết, mấy chục năm nay ta đối với người lạnh nhạt, người cũng không thể dùng oán trả thù được.

- Ta muốn cảm tạ người.

Christine nói.

Edward nghe vậy, lặng đi một chút:

- Có ý tứ gì?

- Ha ha.

Christine đột nhiên nở nụ cười:

- Từ khi với người tách ra, tâm tình ta thật thoải mái hơn rất nhiều. Cho nên ta phải cảm ơn người cho ta tự do.

Ngừng một chút, Christine tiếp tục nói:

- Phelps sẽ không thỏa hiệp, trừ khi ta xác định được tính mệnh hần an toàn, sẽ không bị uy hiếp.

Edward lắc lắc đầu:

- Người làm như vậy sẽ hại chết Phelps.

- Thôi đi.

Christine khinh thường nói:

- Người nghĩ rằng ta là nữ nhân vô tri giống mấy đứa trẻ.... tùy tiện vơ vạ vài câu coi như xong sự...

Edward đang muốn mở miệng phản bác, đột nhiên tâm sinh cảm ứng, sắc mặt đại biến.

- Người đi về trước..

Edward nói:

- Ta nói những lời này, người sau khi về cần thận ngẫm lại, không cần mắc thêm lỗi lầm nữa...

- Hừ.

Christine hừ nhẹ rồi khỏi.

Ở địa phương hơn mười dặm, Long Vũ linh tính có điềm báo, tựa hồ cảm nhận có một cỗ sát khí cường đại.

“Tại sao lại có thể như vậy?”

Long Vũ âm thầm suy nghĩ, cho đến tận lúc này, tại vũ ngoại, lần đầu tiên hắn cảm ứng được sát khí cường đại như thế. Nếu lời hắn đoán không sai, hẳn là cao thủ của Tu La tinh vực gia tộc.

Thần thức giải khai, Long Vũ cẩn thận cảm ứng một phen. cũng không có bất kì dị thường.

“Rốt cuộc là cái gì làm ỉnh cảm thấy bất an?” Long Vũ thu hồi thần thức, tái suy tư một hồi, vẫn không lí giải được.

- Xem ra đích xác có vũ nội cao thủ lặn lội vào đây?

Edward thì thào tự nói, vẻ mặt có chút phần nộ.

Nổi giận trong chốc lát, hắn lại rộ lên cười tà:

- Cũng tốt, ta xem vũ nội cao thủ này rốt cuộc muốn làm gì? Rốt cuộc là ai trêu chọc tới được...

Long Vũ tự hỏi một cái kết quả, đến khi được mẫu thân của Phelps là Christine mời. Long Vũ biết đây chính là nhờ công của Phelps kiệt lực an bài kết quả.

Hai người chạm mặt nhau. Phelps tự mình mang theo Long Vũ đi tới cung điện của Christine. Vì phòng ngừa chuyện cơ mật bị tiết lộ, hai người bí mật đến.

Cung điện của Christine nguy nga tráng lệ, cao lớn trang nghiêm. Đi vào trong điện, bên trong hết sức hoa lệ, làm cho người ta có cảm giác như bước vào ảo mộng.

Long Vũ vẫn là lần đầu tiên thấy Christine, trông ba mươi tuổi, nhưng tướng mạo vẫn vô cùng mỹ lệ, giữa lông mày lộ ra một nét duyên dáng thực nữ đặc biệt quyến rũ, được dưỡng hăng ngày, đến nỗi từng cử chỉ đều toát lên khí chất quyến rũ, thùy mị.

Long Vũ mới nhìn qua đã chú ý tới làn da trắng của Christine, có thể sánh ngang với Tuyết Cơ. Ánh mắt của nàng cũng phi thường hấp dẫn, đuôi mắt có chút uốn lên, thập phần xinh đẹp.

Nhìn thấy Long Vũ, Phelps hai người đi đến, Christine nhẹ nhàng tiếp đón.

- Mẫu thân vị này chính là người mà con đã nhắc tới, bằng hữu của con Long Vũ..

Trước đây, Phelps đã vì Long Vũ mà giới thiệu ấu thân hết thủy. chỉ là thân phận thực sự của Long Vũ thì hắn không nói. chỉ nói Long Vũ là tinh vực ẩn giả cư,lúc này mới xuất thế không lâu, bởi vì cùng chí hướng nên quyết định làm phụ tá cho hắn.

Đi đến cạnh Christine vài bước, Long Vũ liền cúi người thi lễ, biểu hiện ra một nam nhân vô cùng phong độ.

- Ngồi đi.

Christine thần nhiên nói.

Sau khi ngồi xuống Christine cẩn thận đánh giá Long Vũ một hồi, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia thần sắc khác thường, nhưng ngay lập tức biến mất. Nhìn bộ dáng bên ngoài của Long Vũ cũng không vượt trội gì, nhưng mà khí chất của hắn rất tốt, nhìn ra dáng bậc trượng phu.

Hơn nữa, Christine không ngờ mình không thể nhìn thấu người nam nhân này, bất kể là tâm tư hắn hay tu vi đều không thể hiểu rõ.

Christine khẽ mỉm cười nói:

- Nghe đại danh ẩn giả đã lâu, hôm nay được diện kiến, quả thật là danh bất hư truyền.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Điện hạ quá khen.. trước kia ta nghe điện hạ đủ loại phong thái, hôm nay được mục sở thị, thật sự là có phúc ba đời.

Hắn vừa nói thế, Christine quả nhiên cao hứng, nữ nhân thường thích nghe chút lời khen tặng, cho dù là Christine cũng không ngoại lệ.

Sau đó Phelps nhắc lại chuyện của mình, nhưng Christine lại phản ứng lạnh nhạt, chỉ nói mình cần ổn định tâm lý. Trong lời nói của nàng lộ ra một tia lạnh lùng, cuối cùng lại dụng một chút khách sáo để ứng phó, làm cho Phelps không biết nên làm như thế nào?

Long Vũ hướng Phelps nháy mắt ra dấu, mỉm cười nói:

- Xem ra điện hạ đối với ta có chút không tin tưởng a...

Christine không khỏi hướng hắn trông lại, như có suy nghĩ gì.

- Mẫu thân, hắn là bằng hữu của ta, tuyệt đối đáng tin cậy.

Phelps nói.

- Ta biết.

Christine nhìn chằm chằm Long Vũ vào đôi mắt đẹp của nàng:

- Ta không hi vọng Phelps đi tranh giành quyền lợi.. Ta chỉ hi vọng hắn có thể bình an vượt qua quãng đời còn lại.

- Ha ha.

Long Vũ cười nói:

- Đúng là tấm lòng của cha mẹ, điện hạ suy nghĩ của người tốt lắm. Nhưng người có nghĩ tới, tại Tu La tinh vực trong hoàn cảnh này vô cùng phức tạp, nếu không có người hùng cường ngạnh thế, muốn hảo hảo sinh tồn thật sự rất khó.

- Là sao.

Christine cười nói:

- Người có biết gia tộc của ta sao? vậy người cảm thấy cả gia tộc của ta không thể đảm bảo an toàn cho Phelps sao?

- Gia tộc của người ta đương nhiên biết!

Long Vũ cười nói:

Dựa vào người không bằng dựa vào mình. Chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể đạt được hòa bình và ổn định lâu dài.

- Ẩn giả, Phelps, tâm tư các người ta cũng biết. Như vậy đi, chuyện của các người ta sẽ hảo hảo lo lắng một phen.

Christine cố ý nói:

- Nhất là người ẩn giả, ta phải biết người có bản lĩnh như thế nào mới được, nếu không ta sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Sau khi nói chuyện kết thúc, Christine mang Long Vũ đi thăm cung điện, thuận tiện hỏi một số sự tình, đồng thời dò xét lai lịch của hắn.

Christine dáng thoát thon gọn, y phục mặc bó sát người, làm rõ cặp mông, khiến cho vẻ đẹp của nàng càng được tôn vinh. Những bước đi của nàng tận lực vặn vẹo mông eo, nhưng nhìn dáng hình vẫn nhẹ nhàng lướt như lá liễu, thật khiến cho huyết mạch trong người phun trướng. Ánh mắt Long Vũ cơ hồ dừng lại trên thân ảnh của người nữ nhân. Phelps vài lần phát giác, sắc mặt có chút không vui, bất quá cũng không nói gì. Cái mạng nhỏ của hắn nằm trong tay Long Vũ.

Buổi tối Christine chuẩn bị yến tiệc vô cùng phong phú. Long Vũ, Phelps nhắm nháp các loại mỹ vị vô cùng đặc sắc, còn được thưởng thức một đoạn ca múa.

Nhìn ra được, Christine đối với Long Vũ vẫn còn chút hảo cảm.

Yến hội đến đêm khuya mới dứt, Phelps cùng Long Vũ đều được phép ở lại trong cung.

Long Vũ cảm giác mọi nơi đều có người giám thị nhất cử nhất động của hắn, điều này ít nhiều làm cho hắn có chút tức giận. Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng có thể hiểu được, Christine chắc chắn sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Ba ngày sau, Christine cho phép Phelps mang theo Long Vũ rời khỏi. Từ đầu đến cuối, nàng đều không có hứa hẹn cái gì. Đối với lần này, Long Vũ cũng không có bất kì sự sốt ruột nào. Hắn tin tưởng sự tình đã có một chút may mắn.

371. Chương 34: Christine Đồng Ý Hợp Tác

Ngược lại, Phelps xem ra lại có chút thất vọng. Hắn cho rằng Long Vũ sẽ thuyết phục được mẫu thân. Nhưng là, kết quả cho hắn phải thất vọng.

Long Vũ cười nói:

- Đừng lo lắng, sẽ có tin tức tốt thôi...

Phelps thở dài:

- Mẫu thân cũng thiệt là, ta hiện tại thật có chút không hiểu nổi người.
- Christine nhất định sẽ không bỏ rơi người.

Long Vũ nói:

- Trở về đi, ta cùng Hương Hương còn có một số việc cần thương nghị. Mấy ngày này, chính người cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.
- Ủ, ta biết!

Phelps cười cười:

- Chỉ mong sẽ được tin tốt lành.

Lúc sau, cáo biệt Phelps, Long Vũ tìm được Đường Hương Hương. Trong đoạn thời gian này Đường Hương Hương âm thầm điều Henri, chủ liên minh gia tộc Tu La Tinh Vực. Cũng có thấy một chút tiến triển.

Long Vũ kéo Đường Hương Hương vào vòng tay, hai người ngồi trên ghế salon:

- Hương Hương tình hình thế nào rồi?

Đường Hương Hương hé miệng cười, thản nhiên nói:

- Henri gần đây gặp phải nhiều lời trách cứ, hơn nữa đều là do các gia tộc nhỏ liên kết cùng đưa lên trách cứ. Trước mắt các bộ phận trong nghị hội tỏ ra bất mãn ngày càng mãnh liệt. Thế cục vũ ngoại ngày càng hỗn loạn.
- Anh Vũ, em cảm thấy nhiệm vụ lần này của chúng ta sẽ được thực hiện dễ dàng.

Đường Hương Hương nói xong liền tới ngồi vào lòng Long Vũ.

Nếu nói Metz là phong tình vạn chủng, Đường Hương Hương lại là quyến rũ trời sinh. Vô luận nàng ngồi nghiêm chỉnh hay tằm tận chỉ hoa, đều không bỏ được cái khung lộ mềm mại đáng yêu kia. Trên dưới chỗ nào cũng đầy tư vị phát ra.

Gương mặt kiều diễm, nụ cười phong tình có chút thấy không rõ hình dáng, trong mắt tràn đầy sóng tình. Trong lòng Long Vũ đã động, chậm rãi đưa mặt sát lại, Hương Hương không nhúc nhích, bộ ngực phập phồng, cánh môi nhu hơi hơi mở.

- Đồ ngốc...

Đường Hương Hương thấy Long Vũ không hôn môi mình, nhất thời khẽ cười lên một tiếng.

Long Vũ nghe vậy, liền cấp bách không để nữ nhân chờ đợi hôn lên môi nàng. Tứ thần đụng nhau, ôn nhu mà mãnh liệt cứ thế dính chặt vào nhau.

Một lát sau Long Vũ nhẹ nhàng đẩy miệng ra, đôi môi anh đào của Đường Hương Hương bị tóm gọn, ưm một tiếng hai mắt nhắm chặt, trống ngực đập liên hồi. Cánh tay của Long Vũ đang vuốt ve mơn trớn trên thân thể, trong miệng Đường Hương Hương lẩm bẩm nói:

- Anh Vũ, hảo hảo yêu em một lần, mấy ngày nay, em cũng giống anh...

Long Vũ nhẹ nhàng vuốt ve ngực và hông của nàng, ngọc thủ Hương Hương cũng không ngừng vuốt ve lên xuống cây thiết côn. Long Vũ thân mình vừa động, chỉ cảm thấy động tình không thôi, không khỏi rung giọng nói:

- Hương Hương, cứ như vậy, cảm giác không tệ.

Đường Hương Hương mở mắt, ánh mắt mê li đầy ôn nhu nhìn hắn nói :

- Anh Vũ, muốn sao?

Thanh âm của nàng giống như than nhẹ, lộ ra vẻ đáng yêu đến mê người, đồng thời ngọc thủ càng chặt, nhất thời vật cứng Long Vũ có cảm giác, dục hỏa thành hình ngày càng trào lên.

Đường Hương Hương vũ mị khẽ cười, dịu dàng nói:

- Anh thật sự muốn, nó đã nói cho em biết rồi này...

Hai má nữ nhân ửng hồng, trong mắt đã thấy một mảnh sương mờ, che chắn. Trái tim càng bạo dạn, đột nhiên nàng khẽ lấy lưỡi liếm nhẹ cánh môi. Đột nhiên cúi người đi xuống, vài động tác đã đem thất lưng của nam nhâm gỡ bỏ, vùi vào dưới háng của hắn.

Long Vũ thắm hô thật tuyệt.

Nữ nhân há mồm ra khuấy động vài cái, Long Vũ nhịn không được thẳng lưng đánh động, hồn bay tứ phía...

Chẳng biết lúc nào, tiếng thở gấp dồn dập đã tiêu tán yên tĩnh trở lại. Trong phòng bịt kín một bầu không khí kiều diễm, Long Vũ trêu ghẹo Đường Hương Hương, khẽ cười nói:

- Ngọt không?

- Vâng.

Đường Hương Hương nghe vậy cười nói:

- Trong cơ thể anh tạp chất diệt hết, tất cả đều là tinh hoa của thiên địa, tự nhiên là ngọt. Hơn nữa hoàn toàn rất tốt.

Long Vũ cười nói:

- Nếu thích sau này anh sẽ cho em nhiều...

- Oh

- Đường Hương Hương nháy mắt mấy cái.

Long Vũ đùa cợt cười lớn, duỗi tay phát vài cái vào đồn bộ nữ nhân, nói:

- Hương Hương, mục đích của chúng ta là bắt cóc Henri, em phải biết rõ ràng kế sách bắt hắn.

- Vâng em biết.

Đường Hương Hương nghiêm túc gật gù đầu, nói:

- Yên tâm đi, tình hình Henri em đã nắm rõ một nửa. Vấn đề không lớn.

Hai người cẩn thận thương nghị một lần nữa, lập tức vành tai và tóc mai khẽ chạm vào nhau. Long Vũ nhân tiện nói:

- Ngủ thôi...sáng mai anh và em sẽ phân công nhau hành động.

Đường Hương Hương “vâng” một tiếng, lười nhác lao vào lòng nam nhân, thủ thủ:

- Em còn muốn. (nhoclaunam: con hàng này khỏe thế, bắt quá ta thích)

- Anh cho...nữa.

Long Vũ khẽ cười một tiếng, ý bảo nữ nhân bò dậy. Từ phía sau tiến nhập, lần nữa thảo phạt. Trong phòng mập mờ tràn ngập không khí hoan ái.

...

Sáng hôm sau, điên cuồng hoan ái một đêm, hai người rời giường tịnh dưỡng một hồi liền phân công nhau hành động.

Đúng vào buổi trưa, Phelps đến tìm, nói là mẫu thân hần Christine định muốn gặp Long Vũ.

Long Vũ nghe vậy cũng không khước từ, nhường cho Phelps dẫn đường.

Một lúc thì đến cung điện của Christine, vừa mở cửa đi vào trong liền nghe thấy một thanh âm mê người truyền đến:

- Là Long Vũ cùng Phelps phải không.... Phelps mau mau mang theo Long Vũ vào đi...

Nghe thanh âm tuyệt đối là Christine.

Phelps vội nói:

- Chúng ta vào đi thôi.

Hai người cùng đi vào. Phelps tùy tay đóng cửa lại.

Dọc theo hành lang của cung điện, Phelps mang theo Long Vũ đi tới tẩm cung của Christine. Vừa vào đến đại cung môn của tẩm cung, Long Vũ bỗng thấy một cổ hương thơm nhàn nhạt truyền đến, thấy rõ trong phòng bài trí lịch sự tao nhã, khí thế đường hoàng. Christine đang lười nhác nằm nghiêng thân thể trải dài trên một ghế dựa lớn vô cùng mê hoặc, một đôi mắt đẹp đang nhìn Long Vũ.

Thấy Long Vũ đi vào, Christine tao nhã ngồi dậy.

Long Vũ nói :

- Ra mắt điện hạ.

Christine mỉm cười, mị thái liên tục tỏa ra, chỉ vào bên cạnh ghế dựa ôn nhu nói:

- Không cần đa lễ, người là lão sư của con ta. Tự nhiên cũng coi là bằng hữu của ta, mời ngồi đi...

Long Vũ ngồi xuống nói:

- Không biết điện hạ gọi ta lại đây có chuyện gì?

Christine đưa mắt nhìn Long Vũ một cái, hơi có chút ý tứ quyến rũ. Long Vũ nhìn thấy bộ dáng ấy trong lòng không khỏi rung động, dục tâm khởi phát. Nữ nhân này đích thực phong tình vạn chủng không thua gì Metz.

Chỉ nghe Christine đi lại cười nói:

- Cũng không có việc gì, cũng chỉ muốn lão sư đi theo ta trò chuyện.

Lời tuy thế, nhưng Long Vũ biết, tuyệt đối chuyện không đơn giản như vậy.

Trong lòng Long Vũ khẽ động, âm thầm cân nhắc. Hôm nay sợ là mặt khác của cuộc khảo nghiệm đây sao. Có lẽ qua hôm nay, Christine sẽ có chính thức có quyết định.

Christine thay đổi so với mấy ngày trước đây nhẹ nhàng khoan khoái, hôm nay cách ăn mặc thập phần kiêu diễm vô cùng gợi dục. Mắt hạnh má đào, đôi mắt long lanh nước, nhìn quanh phòng, một cỗ xuân tình tràn trề sinh ra.

Nếu không có Phelps ở đây, chắc hẳn Long Vũ muốn đi trêu ghẹo đùa giỡn nữ nhân trước mặt.

Trông thấy cặp nhũ hoa nổi sóng giống như lột quần áo ra là thấy bộ ngực, Thân Thể Long Vũ không khỏi bốc lên một trận hỏa khí.

- Chỉ cần điện hạ thích, bất cứ lúc nào ta nhất nhất đi theo phụng bồi.

Long Vũ cố tình giả bộ dù được sủng ái nhưng mà vẫn lo sợ.

Christine mỉm cười nói:

- Như thế rất tốt.

Long Vũ nói:

- Điện hạ tối mấy ngày gần đây, có từng khoái hoạt?

Christine mỉm cười gật gù đầu, mắt đẹp lại liếc mắt Long Vũ một cái, nói:

- Nào có gì khoái hoạt đáng nói. Ta à, có một đồng chuyện tình.

Long Vũ thầm nghĩ vở kịch hay đến rồi đây, nói:

- Được hay không, ta có thể vì người cống hiến chút sức lực.

- Không nói trước những sự tình phiền não này. Phelps, con hãy đi chuẩn bị một bàn mâm cỗ.

Christine nói:

- Hôm nay, ta muốn cùng lão sư hảo hảo tâm sự...

Phelps nghe vậy, vội vàng lui xuống chuẩn bị.

Đồ vật này họ đều là có sẵn, thời gian không dài, tiệc rượu cũng đã chuẩn bị xong.

- Mẫu thân, lão sư... hai người cứ nói chuyện, ta ra phía trước canh giữ, để ngừa có người ngoài thăm dò.

Phelps hôm nay cũng là thông minh, hiểu được hảo hảo nhường thời gian cho Long Vũ, bộ dáng có vẻ thận trọng.

Hắn khom người chào Long Vũ.

Phelps liền ly khai khỏi phòng, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Theo Long Vũ lần này có sự khác biệt kì lạ, hôm nay Christine cũng không có đàm luận chuyện gì với Phelps, chỉ nói một chút nhàn thoại.

Long Vũ thủy chung không làm rõ được cái tâm tư này của nàng. Trong lời nói không khỏi trở nên cẩn trọng.

Hai chai rượu lót bụng, không khí trên bàn rượu chậm rãi chuyển vào mập mờ, hai người cùng nhau chậm chậm tranh luận đều có tính ý trêu ghẹo, bốn cột.

Christine lý do là đã ngà ngà say, hai gò má đã trở nên đỏ hồng, muôn phần kiêu diễm ướt át. Đôi mắt xinh đẹp của nàng thỉnh thoảng lại khẽ liếc qua Long Vũ, có chút tản ra xuân tình nhộn nhạo đầy ý tứ.

Mà Long Vũ nhìn thấy Christine phong tình vạn chủng thập phần tao mị, trong lòng không khỏi có chút động tâm.

Đương nhiên, Long Vũ rất rõ ràng mình tới là làm cái gì.

Tuy rằng có cỗ xôi trước mặt rất thơm, nhưng cũng phải cố gắng chờ đợi thời cơ. Khi còn chưa thấu lai lịch của nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện quá giới hạn.

- Lão sư ta kính người một ly.

Christine giơ chén lên, đối với Long Vũ quyền rũ nói:

- Cảm ơn người dạy cho Phelps đạo lí làm người.

- Điện hạ khách khí rồi.

Long Vũ nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Theo sau, hần hít sâu một hơi nói:

- Kì thật Phelps rất thông minh, chính hần hoàn toàn có thể một phen làm ra đại sự nghiệp...

Đặt chén rượu xuống Long Vũ nói tiếp:

- Hiện tại thứ duy nhất thiếu hần đúng là không có người đến phù trợ.

- Là sao?

Christine khẽ cười một tiếng, ý mỉa liếc Long Vũ một cái, nói:

- Người là muốn giúp nó thuyết phục ta sao?

- Hần là con của người.

Long Vũ bất động thanh sắc nói.

- Không sai.

Christine cười nói:

- Nó thật sự là con ta, nhưng ta càng hi vọng nó có thể yên vui cả đời. Đứng trên đỉnh, không phải ai cũng có thể làm được.

- Người đối với con mình không có lòng tin?

Long Vũ hỏi.

- Có thể lí giải như vậy!

Christine nói:

- Vì cái gì ta có cảm giác người không chỉ là một ẩn giả đơn giản như vậy, ta cảm nhận được khí tức của người đích thị là bá chủ vô thượng.

- Nói cách khác. Người không nên giấu diếm nữa chẳng?

Christine nói.

- Là sao?

Long Vũ nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lập tức thay đổi vị trí dờm mông ngồi gần Christine, khẽ cười một tiếng nói:

- Ta rất xem trọng Phelps.

Hần nói xong tay phải đã nhẹ nhàng đặt lên đùi của Christine. Toàn thân Christine chấn động, bất quá cũng không lộ ra vẻ mặt gì. Liếc mắt một cái nhìn Long Vũ song tình dạt dào:

- Người rất có ý tứ...

Long Vũ có chút giật mình. Chính mình bắt qua cứ thử một cái đã. Nhưng phản ứng của nàng có chút ngoài ý muốn. Có ý tứ? Cái gì gọi là có ý tứ?

Nàng nói như vậy, nhưng nàng cũng không cự tuyệt.

Long Vũ một bên lớn mật lại vuốt ve trên đùi Christine, một bên cười nói:

- Ta cảm vẫn là đùi của điện hạ thật có tình ý.

- Nói như thế nào?

Christine hai mắt càng long lanh nước, tựa như châu phi nhìn chăm chăm Long Vũ, đôi mắt tuyệt diệu làm như muốn chảy ra xuân thủy, thân thể mềm mại run rẩy.

- Co dân không tệ.

Long Vũ thẳng thắn nói.

- Người thích không?

Christine mê mị nói.

- Đương nhiên.

Long Vũ cười cười:

- Ta là nam nhân, ta không có khả năng lại không thích.

- Ha, ha.

Christine cười nói:

- Nam nhân trong thiên hạ đều như vậy.

- Vì sao nói vậy?

Long Vũ hỏi.

- Ta thấy nam nhân phần lớn đều muốn theo ta lên giường...

Thần sắc Christine đột nhiên trở nên nghiêm túc, đứng lên:

- Nam nhân mãi là như thế này...chỉ cần thấy nữ nhân tuyệt sắc, cảm giác đầu tiên mấy là muốn trên giường. Chỉ cần có cảm giác mới mẻ là quên hẳn quá khứ.

- Ta cũng không phải là người như vậy.

Long Vũ nói.

- Là sao?

Christine cười khẽ một tiếng, nói:

- Lão sư, theo ta được biết, người cùng Metz là một đôi thân nhau.

- Nàng còn biết những gì?

Long Vũ hỏi.

- Rất nhiều.

Christine nói:

- Cái gì Phelps biết, ta cũng biết. Điều hắn không biết ta cũng biết.

- Chuyện tình Phelps, người định làm như thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Việc này nhất nhất phụ thuộc vào người!

Christine nói:

- Lực lượng của ta là có hạn, mà lực lượng của người là vô hạn...Bởi vì người là cường giả vô địch vũ trụ.

- Xem ra người thật sự đã biết.

Long Vũ cười nói.

- Đương nhiên.

Christine nói:

- Trước khi ngươi đến, ta đã nhận ra rồi. Ngươi có mang theo mấy ngàn con tàu bảo vệ, toàn thể đang ẩn mình. Ngươi rất mạnh, có lẽ duy nhất mình ngươi có thể tranh phong với Edward.

- Ngươi thích Edward sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

- Đây là thứ trọng yếu sao?

Christine hỏi lại.

- Ta chỉ tùy tiện hỏi vậy!!

Long Vũ nói.

- Ta thích cường giả mạnh nhất.

Christine nói.

Long Vũ đột ngột kéo Christine vào trong lòng, ghé sát vào tai nàng nói:

- Điện hạ, thế thì đúng người rồi, ta chính là một cường giả.

Christine cũng là theo thế nương vào trong lòng Long Vũ, một đôi ngọc thủ xoa lên đôi ngực cường tráng của Long Vũ, yêu mị nói:

- Ngươi thật hư....

Giờ phút này, vẻ mất tự nhiên trên nàng đã không còn thấy, còn lại lộ vẻ phóng dăng khiêu khích.

Long Vũ ôn nhu nói:

- Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương.

Christine cười khanh khách nói:

- Lão sư không sợ bị Phelps biết sao?

- Ngươi sợ sao?

Long Vũ hỏi.

Christine cười nói:

- Nó là con ta, nó còn có thể quản được ta sao?

Long Vũ ôm sát thân thể mềm mại của Christine, cúi đầu liền hôn lên đôi môi đỏ tươi của Christine.

Đồng thời tay phải còn luồn qua bộ quần áo Christine, mạnh mẽ xoa nắn.

Thân thể mềm mại của Christine lại càng thêm một trận run rẩy, hơi thở càng gấp, đôi mắt đẹp khép hờ. Long Vũ nhân cơ hội miệng rộng gấu gao ngậm lấy cặp môi thơm mềm mại của Christine, quần lấy cái lưỡi thơm tho tận tình hút. Chỉ cảm thấy từng luồng khác thường thơm lạ lùng từ trên người Christine truyền đến.

Christine lại càng thở nặng, thân hình giống như rắn liên tục giãy dụa trong lòng Long Vũ.

Dục hỏa của Long Vũ lên cao thiêu đốt thân thể, cũng không nhịn được nữa. Đặc biệt Christine còn là thê tử của Edward, mẫu thân của Phelps, là một thân phận cực kì cấm kỵ càng làm cho Long Vũ cảm thấy một cổ kích thích đặc biệt.

Christine lại còn nhất mực kết hợp với Long Vũ hành động, ánh mắt đầy mê mị luôn luôn nhìn chăm chăm vào Long Vũ, khóe miệng mang theo một tia cười đẹp dễ.

Nhưng ngay khi Long Vũ sắp hành động, Christine liền giữ lại quần áo, nàng đột ngột đẩy Long Vũ ra. Sắc mắt lạnh tựa sương băng:

- Ta không muốn nhanh như vậy...

Long Vũ hỏa khí bộc phát, cả giận nói:

- Người đang đùa giỡn ta?

- Ta không giám.

Christine làm ra bộ dáng đáng thương nói:

- Bản lĩnh của người ta biết rõ, ta cũng không dám đùa giỡn người. Chính là.....người đừng tưởng rằng ta là cái loại người tùy tiện. Đường nhiên, nếu người muốn mạnh tay, ta căn bản là vô lực chống cự.

- Người biết thế là tốt.

Long Vũ lạnh giọng nói:

- Cho nên, người nên biết khôn ngoan một chút...

- Cho ta một ít thời gian.

Christine nói:

- Nếu ta là người, ta tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh. Chủ động thì càng có mùi vị...

- Ta có thể hiểu được việc mình làm.

Long Vũ cười nói:

- Người muốn lấy thân thể của mình làm kiếp con ngựa, cùng ta giao dịch.

- Cũng không hoàn toàn đúng!

Christine sâu kín thở dài một tiếng:

- Khi trước người hỏi ta, ta có thích Edward không? Ta lừa gạt người, hiện tại ta có thể nói cho người biết, ta đối với hắn thật là có cảm tình. Hơn nữa, ta cũng không có thói quen phát sinh cảm tình trên cơ sở phát sinh quan hệ. Nếu thật là như vậy, ta đã không thể cấm dục mấy chục năm.

- Oh!

Long Vũ gât đầu:

- Được rồi, ta không cố chấp. Bản thân ta muốn nhìn xem, người có thể đứng đắn đến khi nào. Christine, bây giờ nói chánh sự đi. Nếu thân phận của ta, người đã biết rõ ràng như vậy, người có nên hay không tổ chút thái độ.

- Ta ủng hộ.

Christine đành nói:

- Nguyên lai ta hi vọng Phelps có thể yên vui cả đời. Nhưng là sự xuất hiện của người, đã cho ta biến hi vọng thành tham vọng không thể chạm tới. Tình huống hiện tại là chỉ có thể hợp tác với người. Nếu không, chúng ta sẽ có phiền toái rất lớn.

- Cứ theo ý người đi.

Christine sắc mặt chân thành nói:

- Ta hi vọng người thật sự có thể trở thành lão sư của Phelps, không chỉ đơn thuần là lợi dụng hắn.

Long Vũ nghe vậy, trong lòng có chút chấn động.

Dừng một lúc, hắn đột nhiên cười lớn nói:

- Vận mệnh của Phelps, kì thực nằm trên tay người.

Một tuần thoáng cái đã qua. Chủ liên minh các gia tộc Tu La Tinh vực Henri mắt nhìn buồng quơ trong phòng. Hừ một tiếng, quay đầu lạnh lùng nói:

- An Bảo hãy tăng cường công tác bảo vệ, ta có cảm giác đang có người âm thầm giám thị ta.

Hộ vệ đội trưởng Hoens tránh ánh mắt lạnh lùng của Henri, bối rối giải thích:

- Henri diện hạ người yên tâm, tuyệt đối sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Hắn phát câu, mở máy bộ đàm trên tay nói:

- Các thiên gia giữ vững tinh thần, thực hiện nhiệm vụ của mình.

Xong việc, hắn nói với Henri:

- Thịnh trưởng tộc an tâm, cho dù là một con sâu, không được người cho phép dưới mọi tình huống, đều không vào được.

- Người đi ra ngoài đi.

Henri nói.

Ánh mắt Henri lạnh lùng, Hoens quay người vội vàng li khai thiếu chút nữa đầu đánh vào khung cửa. Không biết tại sao, mấy ngày nay, thái độ của tộc trưởng ngày càng trở nên tồi tệ.

Đưa mắt nhìn hộ vệ trưởng chật vật ly khai, Henri đi sát tới cửa sổ phía trước, nhìn cảnh sắc ngoài trời từ cửa sổ. Ánh sáng dư âm của buổi chiều xuyên thấu qua cửa sổ bắn chiếu vào trong, phỉếm xuất thoáng qua một quang mang kim sắc.

Henri quay đầu lại, nhìn thoáng qua màn hình, trong lòng nổi bất an càng phát ra mãnh liệt.

372. Chương 35: Vị Trí Của Nghị Trưởng

- Tộc trưởng đại nhân! Nghị trưởng ở bên kia hình như xuất hiện tình huống không tốt.

Bước vào trong phòng, Hanks vào thẳng vấn đề.

- Cưng ới! Hanks... Sao lại thế này?

Edward đang từ cửa sổ xoay người lại:

- Có phải là bị trách cứ nhiều lắm không?

- Không phải!

Hanks nói:

- Vấn đề của Nghị trưởng chính là An Bảo.

- An Bảo?

Edward hỏi với vẻ khó hiểu:

- Cấp bậc của Henry An Bảo cũng đâu có thấp? Không phải người muốn nói với ta rằng sinh mạng của hắn đang bị uy hiếp đấy chứ?

- Đúng vậy.

Hanks gật đầu nói:

- Tin tức từ Henry tới cho hay, đúng là có ý này. Hắn mong muốn được cao thủ của gia tộc đến bảo vệ.

Biểu tình của Edward đã khôi phục vẻ thông dong bình tĩnh, nhưng khóe mắt có vẻ bất thường, bán đứng suy nghĩ trong lòng, hắn phần nộ nói:

- Chuyện này rốt cục là sao? Tại sao lại như vậy? Ban đầu là chiến tranh xâm lược nhất định sẽ thắng lợi. Đến bây giờ trở thành bộ dạng này là sao? Chuyện gì đã xảy ra?

- Haha!

Hắn mỉm cười, với vẻ mặt quái dị nói:

Hall, người nên nói cho ta nghe, cuối cùng là có chuyện gì? Chẳng lẽ trong vũ nội có cao thủ hay sao?

Đứng giữa thư phòng im lặng. Một lúc lâu Hall nói:

- Nhi tử cũng không rõ!

- Hanks, người nói xem!

Edward nhìn sang người nhiều mưu trí bên cạnh mình.

Hanks giật mình, sau đó gật đầu nói:

- Tộc trưởng, xem tình hình hiện tại, quả thực là như vậy.

Hắn quay đầu nhìn Hall, trầm mặt không nói gì, sau đó quay lại do dự nói:

- Ta cảm thấy chuyện này nên giao cho hoàng tử Hall đi thăm dò, xác minh chân tướng sự việc...

Edward nhìn thẳng vào mặt Hanks nói:

- Nói tiếp đi.

Hanks cắn môi, do dự nói:

- Nếu có người phá rối hoàng tử Hall, có lẽ là hoàng tử Phelps mà thôi.

Edward nhìn Hanks với ánh mắt kỳ quái nói:

- Người có chứng cứ sao?

Hanks lắc đầu nói:

- Ta không có chứng cứ.

Edward híp mắt, chậm rãi nói:

- Nếu đã không có chứng cứ thì không nên nói lung tung.

Hanks kinh ngạc hỏi:

- Không có chứng cứ không có nghĩa là chúng ta không thể nghi ngờ.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi rồi nói:

- Chuyện này chỉ có hai trường hợp. Nếu có kẻ thù bên ngoài tấn công, không lý gì hệ thống phòng ngự của chúng ta lại không thể phát hiện.

Edward lắc đầu nói:

- Phân tích của người nghe rất hợp lý. Nhưng mà đối phương cực kỳ mạnh mẽ, hệ thống phòng thủ chưa chắc đã phát hiện ra hắn.

Cúi đầu trầm tư một lát sau đó hỏi Hall:

- Con có lòng tin không?

Hall chậm rãi nói:

- Nhi tử có lòng tin.

Ánh mắt Edward sáng ngời nói:

- Vậy ta cho người nửa tháng để giải quyết mọi chuyện. Được chứ?

Hall lâm vào trầm mặc, hiển nhiên là hắn không chắc chắn.

Edward mỉm cười nói:

- Như vậy đi, con hãy cố gắng làm hết sức là được, ta cũng không muốn làm khó con.

Sau đó hắn chấp tay sau lưng, quay đầu đi được vài bước, tự nhủ nói:

- Ta thực sự rất mong chờ được giao thủ với đối thủ cường đại kia.

Hanks nhìn Edward nhất thời im lặng.

- Haha! Đường như hắn quên mất, Edward ta mới là chủ nhân của nơi này! Muốn đến sân nhà của ta để gây chiến? Quả thực là muốn chết mà.

Edward cười ha hả nói.

Dứt lời, hắn lấy từ trên người ra một thanh đoản kiếm. Cầm trên tay nhìn ngắm một lúc lâu sau đó đưa cho Hall nói:

- Đây là Thần Phật đoản nhận. Con cầm nó có thể tăng cường sức chiến đấu của mình.

Hall nghi hoặc tiếp nhận thanh đoản nhận, nhìn một lúc kinh ngạc nói:

- Phụ thân, đây chính là tượng trưng của người đứng đầu gia tộc mà... Không phải trước đây nói đã bị mất sao?

Edward lắc đầu cười nói:

- Thứ này không hề bị mất. Chẳng qua ta cảm thấy Henry đã không còn thích hợp nắm giữ nghị viện nữa.

Hanks và Hall đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhận thấy được tia nghi hoặc trong mắt đối phương. Ý tứ của Edward rất rõ ràng, muốn bãi nhiệm vị trí nghị trưởng hiện tại.

Điều này có khả năng sao?

Phải biết rằng nghị trưởng hiện tại chính là Henry, là người được toàn dân bầu cử mà lên.

Edward nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hai người, cười lớn nói:

- Sự tại nhân vi, việc bãi miễn nghị trưởng thật ra cũng không phức tạp như mấy người tưởng đâu!

Nhìn thấy Hanks và Hall có chút giật mình, Edward đang ngồi trên ghế sofa cười nói:

- Ta muốn xây dựng một đế quốc chuyên chính tại vũ ngoại. Đồng thời đem nghị viện hoàn toàn nắm giữ trong tay.

- Điều này có vẻ rất mạo hiểm đó.

Hanks nhíu mày trầm tư.

- Người sai rồi... Một chút mạo hiểm cũng không có!

Khóe miệng Edward khê cười, tạo thành một đường cong, cất tiếng cười lớn:

- Hanks, hãy nhìn xa ra một chút. Quốc gia chuyên chính mới là vương đạo. Mấy năm nay ta đã chịu đựng cái cuộc sống quyền lực nằm trong tay nghị viện đủ lắm rồi.

Hall nghe vậy, trong lòng chợt máy động. Âm thầm cân nhắc, phụ thân còn muốn bành trướng quyền lực, như vậy chắc chắn mình sẽ không có cơ hội.

Trong lòng nghĩ vậy, ý niệm giết chết cha mình trong đầu Hall ngày càng mãnh liệt.

Đương nhiên hiện tại, mới chỉ là muốn như vậy, có ý như vậy mà thôi.

So sánh thực lực của hắn cùng Edward, bất kể phương diện nào hắn cũng còn thua kém cha mình rất nhiều.

Thứ hắn cần chính là cơ hội.

Ánh mắt của Edward chuyển sang Thần Phật đoản nhận nói:

- Hall! Ta hy vọng con có thể trở thành người kế thừa xứng đáng vị trí nghị trưởng hiện tại.

- Nhất định con sẽ cố gắng.

Hall vội vàng bày tỏ thái độ.

- Ngu xuẩn!

Edward mắng:

- Chỉ có gắng thôi thì không đủ. Con cần phải sử dụng thêm cả thủ đoạn nữa. Sau khi trở về, hãy nói với Adams làm cho hắn toàn lực phụ tá người. Chỉ cần Henry vừa chết, ngay lập tức người sẽ tiến lên tiếp nhận chức vụ.

Nghe được Edward nói như vậy. Thân thể Hall run lên bần bật:

- Nghị trưởng Henry được bảo vệ rất nghiêm ngặt, khó có thể giết được hắn. Điều này gần như không có khả năng.

- Hall, ta hỏi con, con đã gặp được người cường giả mạnh nhất vũ nội chưa?

- Dạ chưa từng gặp qua!

Hall vội vàng nói:

- Nhi tử không biết. Nhi tử chỉ biết người cường đại nhất vũ nội hiện tại chính là Quang Minh Tôn Thần và Huyết Anh Đại Đế. Còn lại thì con không biết.

- Như vậy sao?

Edward tức giận nói:

- Xem ra chức chỉ huy hạm đội người không xứng đáng rồi. Người không biết tí gì về tình huống của đối phương sao? Nhớ kỹ, từ ngày hôm nay trở về sau, người phải cho điệp viên thăm dò tình huống của vũ nội, sau đó báo cáo lại cho ta. Ta muốn biết ngoại trừ Quang Minh Tôn Thần và Huyết Anh Đại Đế, ai là người mạnh nhất vũ nội. Ta có cảm giác, người kia đang nhắm vào gia tộc của chúng ta.

Nói tới đây, Edward nhìn qua Hanks, người đầy mưu trí nói:

- Gần đây ta có quan sát, tình huống của Phelps và Christine...

Hall nghe vậy, trong lòng nghi vấn, chẳng lẽ cha mình đã phát hiện ra Long Vũ.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, hắn lại gạt đi, chắc là không có khả năng này.

Nếu không, Phelps ở bên kia sẽ không được song êm gió lặng như vậy.

Long Vũ phát hiện xung quanh cung điện của Christine có bố trí lính gác bao vây xung quanh. Nhưng mà những lính gác ở nơi này, hắn hoàn toàn không xem vào đâu. Thu liễm khí tức, Long Vũ nhẹ nhàng đi qua mặt những lính gác, ẩn thân vào vị trí kín đáo. Khi hắn tiến vào tấm cung của Christine, khung cảnh vô cùng đẹp đẽ, bốn phía yên lặng không một tiếng động, chắc mọi người đang ngủ say.

Vừa bước qua tấm bình phong, Long Vũ cẩn thận nhìn qua, chỉ thấy một bóng người đang nhìn thất thần ra ngoài, quay lưng về phía hắn. Thân hình mảnh mai, duyên dáng này không phải Christine thì còn là ai.

Long Vũ nhẹ nhàng bước qua.

Tiếng bước chân làm kinh động Christine, nàng quát lên:

- Ai?

Nhanh chóng xoay người lại, thấy Long Vũ đang đứng trước mặt mình, cười tươi nói:

- Sao lại đến đây vậy?

Long Vũ nhẹ giọng cười nói:

- Nhớ người nên đến!

Christine nhìn Long Vũ, liếc một cái, ánh vui mừng trong mắt chợt lóe lên, sau đó nói:

- Người đó, miệng lưỡi dẻo quẹo. Không biết bao nhiêu con gái là lành bị người lừa gạt rồi.

Long Vũ cười nói:

- Uoan uống quá mà. Quả thực là Christine diện hạ quá xinh đẹp, gợi cảm. Nếu là người bình thường, ta đảm bảo sẽ thủ khẩu như bình, không bao giờ mở miệng.

Christine hừ lạnh một tiếng, ngoài mặt thì làm ra vẻ tức giận nhưng trong lòng lại thấy vui vẻ.

Nội tâm Christine thật sự rất vui mừng. Nhưng trên khuôn mặt nàng làm như không có chuyện gì. Bộ dáng cực kỳ bình thản nói:

- Lão sư, có việc gì không?

Long Vũ tiến lên phía trước, ôm nàng lại, ghé sát vào tai nàng mà nói:

- Bọn ta đang tính hạ thủ với nghị trưởng Henry.

Christine bị hành động thân mật của Long Vũ làm đỏ mặt. Trùng mắt liếc Long Vũ một cái nói:

- Ý của anh là muốn tôi phối hợp cùng?

Long Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nói bên tai Christine:

- Tôi mới có tin tức mới. Edward cũng có muốn hạ thủ với Henry, hơn nữa hắn còn muốn để cho Hall đảm nhiệm chức nghị trưởng. Nhìn tình hình, Phelps đã xong rồi. Nếu Hall thật sự lên làm nghị trưởng, Phelps chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Christine sáng giọng nói:

- Đáng ghét!

Tai là nơi mẫn cảm của nàng, lúc Long Vũ hôn môi, nàng đã cảm thấy có một luồng điện chạy khắp toàn thân, không tránh khỏi cảm giác nhột nhạt. Bây giờ hắn lại làm thế càng làm cho nàng không tự chủ được, thân thể vụng vọ.

Long Vũ ngừng lại, nhẹ nhàng nói bên tai nàng:

- Muốn bảo toàn cho Phelps, em phải làm theo lời anh sắp đặt...

Sóng mắt Christine lưu chuyển, trùng mắt liếc Long Vũ một cái nói:

- Anh sẽ không mượn gió bẻ măng, để cho em đi hiến thân chứ?

Long Vũ âm thầm cười, ôm chặt thân thể mềm mại của Christine, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau một chút ngẩn ngơ, nàng cũng nhiệt tình hôn trả. Bộ ngực đồ sộ của nàng phập phồng lên xuống liên tục. Đúng lúc ấy thì Long Vũ lại đặt ma trảo lên mà mạnh mẽ xoa nắn.

Long Vũ lại ghé sát vào tai nàng hỏi:

- Christine, em có nhớ anh không?

Christine thẹn thùng không nói, mặt đỏ như hoa đào, hơi thở dồn dập.

Long Vũ không muốn dụ nàng quá mức, lập tức cười nói:

- Anh không hèn hạ như vậy, lần trước đáp ứng không làm gì em. Dĩ nhiên anh sẽ tuân thủ lời hứa, chờ em tự động hiến thân.

Christine ôn hòa như một chú cừu non nằm trong lòng Long Vũ, khẽ cười nói:

- Em thích nam nhân khí khái như vậy, nói lời giữ lời. Miệng vàng lời ngọc.

Được một lúc sau, Christine nói:

- Có biện pháp chắc chắn đảm bảo cho Phelps làm nghị trưởng?

Đôi mắt Christine đen láy nhìn Long Vũ với ánh mắt chờ mong, đầy khát vọng:

- Chỉ có như vậy mới có thể chắc chắn đảm bảo cho sự an toàn của nó.

Long Vũ đang chơi đùa với mái tóc đen dài mềm mượt của nàng, nghe vậy đáp lời:

- Mấu chốt là phải làm cho Edward thừa nhận Phelps có năng lực giải quyết mọi chuyện...

Christine ngẩng đầu nhìn Long Vũ:

- Điều ấy có lý, nhưng Phelps là kẻ như vậy rồi, anh nói phải làm sao bây giờ?

Long Vũ nói:

- Có thể... Hắn giống như đàn bà và con nít, cần phải được dạy bảo.

Christine hiểu được ý tứ của Long Vũ, trên mặt một mảng đỏ ửng, sáng giọng nói:

- Anh đó, muốn móc máy em sao?

Long Vũ cười nói:

- Một vụ vật trời ban thể này, sao nhần tâm làm vậy chứ?

Sau đó Long Vũ lại nhào đến, đè lên người Christine. Christine kêu lên một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Rất nhanh sau đó, màn hôn môi nồng nhiệt được bắt đầu.

Sau khi cuồng nhiệt hôn môi xong, hai người nghiêm chỉnh thương nghị đại sự. Cuối cùng cả hai đạt được kết quả. Long Vũ phụ trách giết chết Henry, nghị trưởng hiện tại. Christine sẽ phụ trách giúp con trai nàng, đồng thời sẽ làm cho gia tộc toàn lực trợ giúp Phelps chèn ép Hall. Sau đó tìm cơ hội leo lên chỗ ngồi của nghị trưởng.

Đương nhiên, xét tình hình hiện tại. Sau khi Henry chết, quyền lợi của nghị trưởng sẽ bị suy giảm, không thể phong quang như trước được.

Nhưng cho dù như vậy, đối với Phelps cũng là một cơ hội.

Hall về lại chỗ của mình. Hắn luôn suy nghĩ, hắn phải làm gì bây giờ? Đảm nhiệm chức vụ nghị trưởng, chuyện này quả thực rất mê người, có sức hấp dẫn rất lớn. Nhưng hắn biết rõ, bản thân mình sẽ trở thành con rối, không có chút quyền lực nào, mà bị người ta chỉ đạo.

Nhưng nếu cự tuyệt, chắc chắn sẽ làm cho Edward bất mãn.

- Ngài đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Đột nhiên ở phía sau vang lên tiếng bước chân.

Hall quay đầu lại, hắn nhìn thấy Adams đang mỉm cười nhìn mình từ phía sau.

Adams mặc một bộ quân phục màu xám. Thời gian gần đây hắn phụ trách đội thân vệ của Hall. Hơn nữa hiểu quả làm việc rất tốt.

- À.. Ta suy nghĩ, rốt cuộc mình phải làm cái gì bây giờ?

Trải qua giây phút xuất thần ngắn ngủi, Hall nhanh chóng hiểu rõ được tình huống hiện tại. Hắn và Adams nhất định phải chung lưng đấu cật, cùng nhau bỏ sức, nếu không sẽ rất khó vượt qua nguy cơ lần này.

Adams thản nhiên nói:

- Ngài không nói ta cũng biết, Edward muốn đưa Henry rời khỏi sân khấu.

Hall giật mình, nhìn Adams bình tĩnh đứng trước mặt mình, đáng vẻ vô cùng thông dong. Không biết hắn từ đâu có được tin tức này.

- Hiện tại, tin tức đã truyền ra rồi!

Ánh mắt Adams sáng ngời nhìn Hall. Khóe miệng có một tia cười làm cho người ta bối rối:

- Hall điện hạ, ngài nói xem, ai là kẻ truyền ra tin tức này?

Hall không tự chủ được, né tránh ánh mắt sáng như sao của Adams, hắn cảm thấy tim của mình thực sự đang đập nhanh:

- Ta không biết là người nghe được từ đâu?

- Điện hạ, tất cả mọi người đang bàn tán...

Adams làm như không có việc gì, nhìn Hall, thản nhiên nói:

- Hơn nữa, bọn họ cũng đã biết, Thần Phật đang nằm trong tay điện hạ...

Hall cười xấu hổ nói:

- Ta phải làm sao bây giờ? Thỉnh lão sự chỉ bảo.

Nụ cười của hắn có vẻ cứng ngắc:

- Có khả năng là do Edward truyền tin tức ra ngoài hay không?

Adams nhìn Hall thật lâu, sau đó thản nhiên nói:

- Chuyện này khó có thể đoán được. Người muốn gây bất lợi cho Henry có rất nhiều. Nhưng bây giờ, tin tức này có rất nhiều bất lợi với ngài.

Sau đó, hắn nói:

- Ta hoài nghi, có người muốn dùng kế một đá hai chim.

- Là Long Vũ?

Hall hỏi.

- Đúng vậy!

Adams nghiêm túc gật đầu:

- Xét trên thế cục hiện tại, xem ra Long Vũ đã tiềm nhập rất sâu. Tại nơi tộc trưởng thương nghị đại sự, rất nhanh sau đó hắn đã biết được.

Adams lạnh lùng nói:

- Ta nghi ngờ, Long Vũ và Phelps đã cấu kết cùng với nhau.

- Là sao?

Hall hỏi.

- Christine! Nhất định là ả ta.

Adams nói:

- Nếu ta là Long Vũ, nhất định tôi sẽ đi tìm Christine, chỉ cần chinh phục được ả ta, thì sẽ nắm được con át chủ bài Phelps.

- Ta phải làm sao?

Tâm tình Hall vô cùng khó chịu:

- Chẳng lẽ bây giờ ta chỉ có thể ngồi chờ chết?

- Im lặng theo dõi diễn biến là tốt nhất.

Adams trầm giọng nói:

- Lấy tính chế động. Mặt khác, ta còn một đề nghị, chức nghị trưởng này, tốt nhất là ngài đừng làm.

Trải qua mấy ngày của chiến dịch, áp lực đã làm cho Hall tỏ thái độ. Đối với chức nghị trưởng, bản thân mình không thêm muốn... Kể từ đó, đường lui của hắn xem như hoàn toàn bị chặn đứt.

Đối với chuyện này, Edward vô cùng tức giận nhưng lại bất lực.

Một mặt hấn chỉ đạo Hanks nghiêm tra xem kẻ nào tiết lộ tin tức cơ mật tạo ra lời đồn. Mặt khác, hấn liên hệ cùng với Christine, hy vọng nàng có thể đứng sau lưng ủng hộ Phelps, giúp cho Phelps thuận lợi tiếp nhận chức nghị trưởng.

Tóm lại một câu, chỗ ngồi của nghị trưởng, nhất định phải rơi vào tay người trong gia tộc. Đối với chuyện này, Christine làm ra điệu bộ rất là dè dặt, mãi về sau mới nhận lời.

Buổi tối, Long Vũ lén lút tiến vào trong cung điện của Christine, mua một mâm cỗ tiến hành chúc mừng. Thừa dịp nàng ta say rượu, Long Vũ thành công tiến hành cởi bỏ quần áo của Christine. Đôi bạch thổ sau khi thoát khỏi đám y phục vướng víu thường ngày hiện ngang ngẳng cao đầu trước mặt Long Vũ. Vô cùng kiêu ngạo và đầy tự tin.

- Đẹp quá!

Long Vũ nhịn không được, nuốt nước miếng. Hấn đưa hai tay tóm được đôi bạch thổ, sờ mó, xoa bóp, tằm tắc mãi không thôi. Một hồi xoa bóp, cảm thụ sự đàn hồi, mười phần co giãn, thật là mê mẩn. Càng ngày Long Vũ càng yêu thích, không nỡ buông tay.

Thấy Long Vũ làm cho thân thể của mình mê mẩn, đầu óc như muốn lên tiên. Christine cảm thấy đắc ý trong lòng. Nhưng mà hôm nay, nàng sẽ chỉ một vừa hai phải. Nếu cái gì dễ dàng có được, sẽ bị rẻ mạt, không được coi trọng.

Người ngoài đều nghĩ Christine là một người phụ nữ thận trọng, rụt rè. Thật ra thì không phải như vậy, nàng là một kẻ vô cùng dâm dăng. Nếu không phải là thê tử của Edward, nhất cử nhất động bị người ta nhìn vào chăm chú. Chắc chắn nàng đã chung đụng với không biết bao nhiêu người đàn ông rồi.

Khi Long Vũ vuốt ve bộ ngực của Christine, ngực nàng càng ngày càng cương cứng, núm vú nhô cao, săn chắc vô cùng. Hơi thở dồn dập hỗn hển, trong cuống họng phát ra những tiếng rên khẽ.

Long Vũ nghe được lại càng bị kích thích. Hấn mở miệng ngậm lấy hai hạt anh đào đỏ nơi đầu đỉnh núi mà mút lấy mút để.

Đầu lưỡi Long Vũ luân phiên khiêu vũ với hai hạt anh đào của Christine, làm nàng cảm thấy thống khoái, tiếng rên rĩ càng ngày càng to, liên miên bất tuyệt.

Long Vũ ngẩng đầu lên cười nói:

- Điện hạ, có phải là hết chịu nổi rồi không?

Hai gò má của Christine đỏ bừng, trong lòng xúc động, cắn chặt hàm răng trắng đều như ngọc, trong mắt dường như muốn chảy ra nước. Phong thái utes át, dụ hoặc vô cùng.

Long Vũ biết nàng đã hứng tình, tâm hồn nhộn nhạo. Nhưng mà hấn cũng không vội. Hai tay hấn mò mẫm, sờ mó toàn bộ cơ thể của Christine. Đặc biệt tại hai bên hông căng đầy, tròn trịa, nơi này được ưu tiên chăm sóc kỹ càng

Long Vũ vuốt ve toàn thân nàng, Christine cảm thấy như toàn thân có điện chạy qua, cảm giác mê mẩn, nửa tỉnh nửa mơ, khí huyết trong lòng nhộn nhạo. Cuối cùng, dùng tia lý trí cuối cùng còn sót lại để đánh thức chính mình.

- Lão sư, hôm nay dừng lại ở đây đi...

Christine cố gắng mở mắt, tỉnh táo tỏ thái độ:

- Ngày Phelps ngồi trên cái ghế nghị trưởng cũng là ngày em tự nguyện hiến thân.

- Thành giao!

Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Như vậy là tốt nhất!

Long Vũ dùng hỗn độn nguyên lực để áp chế dục vọng trong cơ thể. Sau đó, tiếp tục cùng với Christine bàn bạc kế hoạch. Trong lúc bàn bạc, nửa thân dưới của Christine cảm thấy ướt át, ngứa ngáy khó chịu. Nếu Long Vũ không ở đây, chắc chắn nàng sẽ tự xử.

373. Chương 36: Lúc Này Đã Chết Thật Rồi

Long Vũ lấy hỗn độn nguyên lực áp chế dục vọng trong cơ thể, lập tức cùng Christine cẩn thận trao đổi các khâu nhỏ. Trong lúc nửa mình dưới Christine ngứa ngáy khó chịu, nếu không phải Long Vũ ở đây ước chừng đã sớm lấy tay tự mình giải quyết.

Cuối cùng hai người cũng đạt được sự nhất trí, mau chóng đẩy Henri đến chỗ chết, nhường cho Phelps ghế thượng vị.

Sau khi trở về, Đường Hương Hương cũng đúng lúc vừa mới về đến. Lần này, nàng mang thi đồ khổng lồ chế nghị trưởng Henri An Bảo. Nàng kể lại toàn bộ cho Long Vũ. Bằng vào phần tình báo này, Long Vũ hoàn toàn có thể xuất quỷ nhập thần giết chết Henri.

Xem xong phần tình báo, Long Vũ cười nói:

- Hương Hương ít nhiều công lao thuộc về em, cái kế hoạch này của chúng ta nếu hoàn thành xem như đã thành công một nửa.

Đường Hương Hương nằm trong lòng Long Vũ, trong mắt tràn đầy nhu tình:

- Chỉ cần là giúp được anh, em thực sự đã rất vui rồi.

Long Vũ cười nói:

- Thật là mấy ngày nay khiến em mệt mỏi nhiều.... Đêm nay anh nhất nhất hảo hảo bồi thường một chút.

Đường Hương Hương nghe được không khỏi bật cười, nhìn Long Vũ mà nói:

- Rõ ràng là anh muốn làm mấy chuyện xấu.

Long Vũ nói:

- Em cũng đừng nói em không muốn đấy nhé, anh thật không tin.

Khóe miệng Đường Hương Hương hàm chứa nụ cười, lặng lẽ liếc mắt Long Vũ một cái:

- Em nghe lời anh...

Nói xong, vũ mị nhìn Long Vũ liếc mắt lần nữa.

Long Vũ không khỏi bị cái nhìn của Đường Hương Hương làm ột trận say mê, trong lòng không khỏi rung động, có một loại cảm giác kì lạ xông lên đầu hần. Long Vũ đột nhiên ghé miệng sát tai Đường Hương Hương nói vài câu. Hương Hương nghe vậy, hai gò má không tỏ bóng dưng đỏ ửng lên, sắc giọng:

- Như vậy thật không được tốt lắm.

Thần tình Long Vũ khát vọng, nói:

- Hương Hương em nên đáp ứng anh đi...

Đường Hương Hương bất quá vì Long Vũ, hơn nữa trong lòng nàng cũng yêu say đắm Long Vũ, lập tức thẹn thùng vô luận giải khai quần áo, ngồi ở trên giường, đem cặp chân kia giang rộng. Ôn nhu, thẹn đỏ mặt nhìn lên Long Vũ.

Long Vũ nhìn thấy quần lót Đường Hương Hương màu trắng, nghĩ thầm:

- Thật là ngon quá thể.

Lúc này hần đã kiềm chế không nổi hỏa dục nội tâm, chậm rãi cúi đầu, đem quần lót nữ nhân từ từ tụt xuống, hít lấy hít để. Lúc này Đường Hương Hương cũng la lên một tiếng, thần tình say mê, đưa tay đặt trên đầu Long Vũ, gắt gao ấn chặt.

Long Vũ càng phát lực ra sức mót vào, thân thể Đường Hương Hương mềm mại lại càng giật giật vài cái, lấy tay ôm đầu Long Vũ ra sức vuốt ve nhấn vào. Long Vũ lại ngẩng đầu, nhìn về phía Đường Hương Hương, vừa vặn Đường Hương Hương cũng là thần tình đổ ập nhìn lên hắn.

Thời gian không dài, Đường Hương Hương tiết thân, một cổ ngọt ngào tiến vào trong miệng Long Vũ. Xong việc, Long Vũ ngồi thẳng dậy, ghé sát bên tai Hương Hương nhẹ nhàng nói:

- Hương Hương để anh hảo hảo yêu em...

Đường Hương Hương thẹn đỏ mặt, nhu tình nghênh hợp với Long Vũ.

Rốt cuộc hai người lại triền miên tái hợp với nhau.

.....

- Tộc trưởng, ta nghĩ chúng ta gặp một chút phiền toái...

Đang lật xem tình báo Edward đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hanks đứng ở trước mặt mình.

- Chuyện gì?

Edward có chút nghi hoặc, từ tình báo trong tay nhìn thế cục thật có chút không ổn. Nhưng sau khi Hall công khai tuyên bố, vấn đề cũng không quá nghiêm trọng.

Sau đó sẽ có phiền toái gì?

- Henri đã muốn công khai thể hiện vẻ bất mãn với gia tộc, hơn nữa kêu gọi người ủng hộ hắn tiến đến bảo vệ hắn.

Ngữ khí Hanks có một chút lo âu:

- Một số tiểu gia tộc đã muốn tỏ vẻ hưởng ứng lời kêu gọi của Henri.

- Lễ nào nhất định phải làm như vậy!

Edward đột nhiên đứng lên:

- Henri này, rốt cuộc muốn làm cái gì? Hắn thực sự muốn nội chiến. người đi nói cho hắn biết, để cho hắn không cần phải hồ đồ như vậy.

- Không được ta đã thử qua.

Hanks nói rất nhanh. Edward là người nhiều mưu trí, những chuyện phát sinh sau khi nắm quyền, hắn cũng đã tiến hành bổ cứu, uốn nắn, sửa chữa làm thay đổi những tình hình bất lợi này. Nhưng trong tình huống hiện tại này, hiệu quả tựa hồ không rõ ràng. Hanks cảm giác mình không giữ vững nổi bình tĩnh:

- Phải mau chóng hành động.

Edward chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng:

- Thời cơ thực sự chưa chín muồi.

Hanks nhíu mày, nói tiếp:

- Từ tình hình hiện tại, Henri giống như đã tung tin vịt ra bên ngoài, tùy ý thực hiện ý đồ của hắn. Lần trước gia tộc tổn thất nghiêm trọng nhưng gia tộc kia cũng đều hưởng ứng tích cực. Tuy rằng không thể lay động được địa vị của gia tộc Tu La tình vực tại vũ ngoại, nhưng thương vong sẽ rất lớn, sẽ rất phiền toái.

- Làm cho tình huống biến loạn, giết chết Henri, có cơ hội nắm chắc hơn chứ?

Buông tập báo cáo, Edward ngẩng đầu hỏi.

- Cơ hồ không có gì không thể?

Hanks nói:

- Henri gây ra động tĩnh lớn như vậy, tựa là muốn dân chúng biết, chúng ta muốn động thủ với hắn.

- Đồ hỗn trưởng! cái này...

Edward sợ run lên một lúc lâu, bỗng nhiên dường như tinh thần hồi phục lại bình thường:

- Sớm biết như thế, lúc trước nên giải quyết sớm lão già kia.

Hanks liền hiểu ra, Edward cho tới bây giờ chưa từng quá tin nhiệm Henri.

Có lẽ, hấn căn bản bất luận cũng không tin kẻ nào.

- Tộc trưởng, hiện tại người tất phải làm như vậy.

Hanks nói:

- Thắng bại đều nằm ở đây... Chúng ta không thể do dự được nữa...

Edward quả quyết nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, hoàng tộc chiến hạm vây quanh đại khai sát giới tiêu diệt sạch sẽ phủ đệ của nghị trưởng, một nhân chứng sống cũng không thể lưu lại. Ta sẽ cho hấn hiểu được, đây chính là cái giá phải trả...

Edward nhìn chằm chằm Hanks, từng chữ từng chữ nói:

- Đợi sau khi kết thúc hành động này, người thay ta ra tuyên bố, nói là Henri cấu kết với một tiểu gia tộc, ý đồ sau lưng Tu La tinh vực gia tộc thành lập đế quốc chuyên chế.

- Vâng.

Hanks gật gật đầu.

- Đợi một chút.

Edward tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói:

- Hãy điều tra, hạm đội hỗn hợp thứ nhất bị diệt, cũng là do hấn âm thầm phá rối.

- Ha ha!

Hanks cười nói:

- Đúng vậy, dù thế nào đi nữa hấn chắc chắn sẽ phải chết, không bằng đổ toàn bộ trách nhiệm lên trên người của hấn.

.....

Mắt thấy biệt thự của nghị trưởng Henri gặp phải mấy vạn chiến hạm tập kích, trên mặt Adams không có một chút thay đổi. Hall lặng lẽ nhìn vào tần số nhấp nháy.

Thật lâu sâu sau, Hall thở dài:

- Kẻ điên!

Adams mỉm cười, nét tươi cười của hấn giống như xuân phong ấm áp:

- Hall điện hạ, bản thân ta cảm thấy đây thực là một cơ hội tốt.

- Cơ hội?

Hall hỏi:

- Cơ hội gì?

- Gia tộc ngày càng loạn, cơ hội của chúng ta ngày càng nhiều. Chẳng lẽ không đúng sao?

Adams hỏi lại.

- Nhưng lực lượng của chúng ta căn bản không đủ để giết chết Edward.

Hall có chút khó xử.

- Yên lặng theo dõi kì biến, chúng ta sớm hay muộn sẽ có cơ hội.

Adams cười nói.

Đúng lúc này, Henri đã mất đi tín hiệu theo dõi. Adams ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nói:

- Tốt lắm, xem ra Henri đã chạy thoát rồi...

- Hall điện hạ, người chờ tin tức tốt của ta.

Adams cười nói:

- Chúng ta cần Henri để có cơ đoàn kết gia tộc trong các tiểu gia tộc hiện nay.

Nghe Adams nói như thế, Hall liền hiểu ra:

- Ý người là lợi dụng Henri đến kêu gọi các tiểu gia tộc, sau đó phát triển lớn mạnh thế lực của mình, cùng Edward ngang nhiên đối kháng.

- Người lại sai lầm rồi!

Adams cười nói:

- Không thể nào ngang nhiên đối đầu, chỉ có thể âm thầm chơi bản sau lưng... Điện hạ, người yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho thần đảm nhiệm, đảm bảo sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Ngày càng kịch liệt giao chiến, pháo bắn ầm ầm, Hanks bận rộn chỉ huy chiến đấu, mà Edward tựa hồ vẫn khí định thần nhàn.

Vừa nghĩ tới Henri bị giết, Edward thật sự hưng phấn đến phát run. Giờ khắc này, hắn đã đợi quá lâu. Chỉ vì một cái dục vọng quyền lợi, mong muốn cực độ khống chế toàn bộ vũ ngoại, Edward đã sớm muốn cầm dao giết người đem Henri cho vùi nhát. Chỉ có như vậy, hắn có thể đường đường chính chính nắm vũ ngoại trong tay.

Nếu động thủ, tuyệt đối không thể để cho hắn có bất cứ một chút cơ hội nào. Đã định là phải tiêu diệt hắn đến cùng. Huống hồ, Henri kích động, đã muốn xuất một vài manh mối không tốt.

- Ầm!

Một tiếng, yên tĩnh gian cửa chính gian phòng bỗng nhiên bị người đột ngột đẩy ra, đánh vào trên tường, phát ra một tiếng vang thật lớn. Hanks chạy vào.

Một tên tướng sĩ chạy vào bẩm báo:

- Tộc trưởng không tốt, có người cướp đi Henri...

- Cướp đi?

Edward nhất thời nổi giận:

- Điều này có thể sao?

- Không phải là nhìn lầm rồi chứ?

Edward hỏi.

Âm thanh của Hanks có chút run rẩy:

- Thật sự, ta chính mắt chứng kiến một con thuyền thập phần chắc chắn là chiến hạm loại nhỏ mang theo Henri rồi phá vỡ.

- Là ai?

Edward tâm tình nhất thời ngã vào điểm nghi không thông.

Hanks có chút khó khăn nuốt nước miếng nói:

- Không rõ ràng lắm...

- Người nghĩ ai thực sự là hung thủ?

Edward nhìn Hanks liếc mắt một cái, thản nhiên nói.

- Hai vị vương...

Hanks câu nói bên khóe miệng liền nuốt ngược trở lại, hần biết, nhưng lại không dám nói thẳng chỉ có thể giữ trong lòng, sợ ly gián tại vũ ngoại.

Hần biết rõ, nếu mình nói ra, Edward nhất định sẽ làm thịt hai vị hoàng tử.

Như vậy, sự tình gặp phải càng làm càng lớn.

- Tộc trưởng, trong tình huống khẩn cấp, chúng ta nhất định phải ra quyết định ngay lập tức.

Hanks thanh âm tỉnh táo, hần đề nghị:

- Lập tức hướng toàn dân tuyên bố, Henri cấu kết cùng vũ nội cao thủ, việc bại lộ đã cùng cao thủ thoát ly khỏi vũ ngoại.

- Người đi làm đi!

Edward phát phát tay, đồng ý kế hoạch của Hanks.

- Tộc trưởng, hai vị hoàng tử, ta cảm thấy cần phải lưu tâm một chút?

Hanks nói.

Edward phục hồi lại tinh thần, hít thở một hơi sâu đầy khí, nói:

- Ta biết nên làm như thế nào?

Cướp đi Henri thực sự không phải ai khác, mà chính là Adams lão sư của Hall. Adams mang theo Henri hướng về phía bắc triệt phá vòng vây chạy thoát. Edward cùng Hanks cũng bắt đầu tuyên đọc tội trạng của Henri.

Lúc này, đã không cần phải tái ẩn tàng hình nữa, Edward đi qua vô tuyến vòng lạc cẩn thận giải thích tình huống công kích cung điện của Henri. Cùng với việc Henri đã cùng với vũ nội cao thủ trốn chạy thật.

Làm xong tất cả chuyện này, Hanks vẫn cố gắng dẫn người tiến hành truy tung.

Hần hiện tại cần phải tăng tốc độ nhanh hơn. Nhất định đuổi kịp đối thủ phía trước, tìm cho ra Henri, hơn nữa diệt khẩu.

Cùng lúc đó, Long Vũ cũng đang truy tìm dấu tích của Henri. Ngay khi Adams mang theo Henri đến trụ sở bí mật của Hall, hần rút cuộc cũng đã đuổi tới kịp.

Adams thông qua theo dõi đã thấy khí tức của Long Vũ. Đồng thời, hần rất rõ ràng tâm tư của Long Vũ. Long Vũ là đến tám chín phần muốn ra tay giết Henri.

Hần tuyệt đối không thể để Long Vũ thực hiện được mục đích.

- Người tới đây làm gì?

Adám nói:

- Long Vũ, chúng ta lúc trước cầu người hợp tác, người cự tuyệt. Lúc trước ta trong tay người cũng đã chết một lần, người còn muốn thế nào?

Chỉ thấy Long Vũ lạnh lùng đáp:

- Giao nộp Henri cho ta.

Long Vũ lời vừa mới dứt, Adams hết sức tức giận lập tức tiếng hét to vang lên:

- Ta không biết người đang nói cái gì, nơi này là căn cứ của Hall vương tử, không chào đón người. Ta hy vọng người nên đi khỏi đây.

- Ha ha... Được được.

Long Vũ cười khê một tiếng:

- Mục đích của ta và ngươi đều giống nhau, bắt quá ngươi cần Henri còn sống. Còn ta, Henri phải chết...

Lời vừa rơi xuống, Long Vũ liền phóng lên cao, lẳng không phi hành, nhanh hơn tia chớp, khoảng cách mười thước thuần tức tới nơi.

Long Vũ vừa đến, cường đại sát khí đã lẳng không áp xuống, như bài sơn đảo hải hai hướng xông trùng, thanh thế kinh người, khiến uôn người hoảng sợ. Chúng quanh Adams chung quanh có mấy tên giáp kị không kịp né tránh, đường trường bị cổ sát khí bạo trướng này đập ngã lăn xuống đất, chiến trường vô cùng hỗn loạn.

Adams hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi thật sự muốn cùng chúng ta đối địch?

- Hừ.

Adams cười lạnh:

- Nơi này chính là địa bàn của chúng ta, ngươi đừng quá kiêu ngạo.

Nói xong, chung quang hệ thống hỏa lực nháy mắt khởi động vài khẩu ly tử pháo nhắm ngay Long Vũ chuẩn bị bêm.

Thương pháo uy hiếp, trong lòng Long Vũ không mấy may e ngại. Lực lượng trong cơ thể cấp tốc lưu chuyển, bầy thành kinh lực ngưng trong tay xuất ra thiên sư pháp kiếm, chuẩn bị nghênh đón hệ thống hỏa lực của Adams.

Long Vũ tập trung tinh thần lực, chung quanh phân bố hỏa lực của hệ thống rất có quy củ, toàn bộ xuất hiện ở trong đầu của hắn. Ai mạnh ai yếu, giờ phút này hắn đột nhiên thấy khó chịu.

Khuôn mặt Long Vũ lạnh lùng, phẳng phất không mang theo bất cứ tia tình cảm nào, nói:

- Ta lặp lại lần nữa, hiện tại giao ra Henri, ta sẽ tha cho ngươi tội chết.

- Buồn cười!

Adams khê cười một tiếng, ý bảo nổ súng.

Tức khắc, thương pháo giăng khắp nơi quay đầu nhắm Long Vũ bắt đầu đồng loạt công kích. Bốn phía khói thuốc sung tràn ngập, tiếng diệt bạo không ngừng.

Trong suy nghĩ của Adams, trong một màn hoa lửa dày đặc này, ngay cả Long Vũ thiên đại bản lĩnh, cũng không có thể sống được. Chừng mười phút sau, Adams hạ lệnh đóng cửa hỏa lực hệ thống.

Khói thuốc súng dần dần tán đi.

Còn Long Vũ vẫn đứng tại chỗ, chưa từng di động quá nửa bước, hơn nữa hắn vẫn còn ung dung. Adams hoàn toàn gây ngẫn cả người. Hắn khó có thể tưởng tượng ra được, hoa lửa dày đặc như vậy tốc thế xuất kích rất nhanh. Hắn lại hoàn toàn không hao tổn gì, thật sự là kỳ tích.

- Ha ha!

Long Vũ khê cười nói:

- Hỏa lực này đối với ta giống như gãi ngứa. Adams, ngươi chỉ có từng đó bản sự thôi sao?

- Cuồng vọng!

Adams lạnh giọng quát một tiếng, nhất thể tung đi cách chừng Long Vũ năm thước. Cùng lúc trong tay xuất hiện một quang năng đao ảnh, hướng tới Long Vũ đột nhiên bổ xuống.

Đao thế của Adams xuất thủ, bốn phía nhất thời bị bao phủ bên trong một cỗ tử khí. Từ đó có thể biết, một đao này của Adams uy lực cường đại biết bao nhiêu. Ngay khi đao này của Adams vừa ra, trên mặt

Long Vũ lộ rõ vẻ ngưng trọng. Không biết là lần trước không phát huy hết toàn bộ lực lượng, hay gần đây có sự đột phá. Long Vũ phát hiện, thực lực của hắn thực sự có bước tiến lớn khác xa với lần trước.

Tuy rằng lúc này Long Vũ đã đem tinh thần lực gắt gao khóa Adams lại, tuy nhiên, đao cương trên tay Adams phát ra phía trước, ngay cả Long Vũ cũng vô pháp có thể nắm bắt được quỹ tích đao thế.

Đối mặt với loại đao chiêu vừa bá đạo lại có chiêu thức biến hóa vô cùng, Long Vũ không thể không cẩn thận ứng phó. Chỉ thấy toàn thân Long Vũ không nhúc nhích, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể dừng mãi không đưa bên trong thiên sư pháp kiếm.

Lúc này, sát ý trong lòng Adams tăng vọt, lập tức Long Vũ không cần suy nghĩ, trong nháy mắt cùng đao cương đem toàn diện lực bạo của thiên sư pháp kiếm pháp bạo phát, thiên sư pháp kiếm lấy tư thế hoa pháp tường không chém tới. Một chiêu đơn giản nhất cũng trực tiếp nghênh hướng đao chiêu tinh diệu tuyệt luân của Adams.

Chỉ thấy thiên sư pháp kiếm giống như cắt qua bầu trời đêm, nháy mắt tung chiêu bổ mạnh vào đao thế của Adams. Trong thoáng chốc, đao khí cùng kiếm khí chạm vào nhau liền xuất hiện xung kích bùng nổ phá nát khí xuất xung quanh.

Đao cương bốn phía, kiếm khí như cuồng phong, chung quanh kiến trúc mặc dù là hợp kim đúc, cũng khó mà chống đỡ được lực nổ mạnh cường đại như vậy.

- Âm âm.

Cường đại khí kinh liên tiếp nổ vang, tiếp được đao thế của Adams, Long Vũ liền cảm thấy một cỗ cuồng mãnh lực lượng vô cùng theo thiên sư pháp kiếm truyền đến. Cỗ lực lượng này điên cuồng tuyệt luân vô cùng bá đạo. Long Vũ không dám lãnh đạm, vội vàng lui về phía sau, toàn lực hóa giải.

Adams bên này cũng thực gặp phải chuyện không tốt, người như bị điện giật đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, hoảng sợ chột lóe lên biểu tình ngày càng rõ trên mặt Adams.

Một kích này ngay lập tức có thể phân ra cao thấp. Adams vẫn không phải là đối thủ của Long Vũ.

- Mọi người cùng nhau tiến lên!

Adams biết mình tính mạng khó giữ, hét lớn một tiếng, tiếng thét to bùng nổ kinh động đến các giáp kỵ binh có mặt. Nhất thời, Long Vũ lại bị vây quanh.

Chính là đối mặt với thế cục như vậy, Long Vũ lại có bộ mặt hoàn toàn tỏ vẻ khinh thường.

- Giết!

Adams quát lớn một tiếng, chung quanh giáp kỵ chiến sĩ đồng loạt nhào tới. đôi bên bắt đầu chiến đấu ngày càng ác liệt. Giáp kỵ chiến sĩ liều mạng hướng Long Vũ phát động công kích. Còn Long Vũ lại liên tục di động tránh né lửa đạn đối phương, đồng thời mỗi lần thiên sư pháp kiếm múa lên đều có vài chục tên giáp kỵ chiến sĩ tử thương.

Adams quỳ rạp trên mặt thở hổn hển, trơ mắt nhìn Long Vũ từng bước tiến tới gần.

Adams nhìn thấy chính mình bị bức đến tuyệt cảnh, Long Vũ cười ha ha, hết thấy mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Adams đi vào, Long Vũ dùng một khẩu khí rất kì quái hỏi:

- Trong tay ngươi kỹ thuật công nghệ lập clone?

Adams giống như một con sư tử bị thụ thương, gầm thét từng bước lui về phía sau:

- Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì? Ta không biết?

Căn cứ vào luật pháp vũ ngoại, kĩ thuật clone không thể truyền ra ngoài được. Nếu như mình xài đến kỹ thuật xài clone để hồi sinh sẽ bị toàn bộ dân chúng vũ ngoại phỉ nhổ.

- Ta biết trong lòng ngươi có kỹ...

Thanh âm Long Vũ lạnh lùng nói:

- Nhưng hiện tại không có lựa chọn nào khác, bởi mạng của người đang nằm trong tay ta.
- Ha ha.

Thanh âm Adams tràn ngập ác độc khoái ý, ngàn dặm vẫn nghe thấy được:

- Ta biết người rất muốn chiếm lấy kỹ thuật này, người giết ta đi, ta sẽ không để cho người như ý.
- Được lắm.

Thanh Âm của Long Vũ không một tia cảm xúc, nhìn Adams giống như một con chó chết. Tay phải hắn giơ lên thiên sư pháp kiếm, nhẹ nhàng làm một đường. Lần này, Adams thực sự đã chết. Long Vũ vận dùng toàn bộ lực lượng, nguyên thần của Adams dường như không thể tháo chạy.

- Ta với người cùng đi.

Trong lòng Henri chỉ mong muốn trốn thoát, hắn chủ động đi đến trước Long Vũ nói:

- Ta có thể giúp người ngăn chặn Edward...

Long Vũ cười nói:

- Người biết ta là người như thế nào sao?

374. Chương 37: Vũ Ngoại Bắt Đầu Nội Loạn

- Ta không cần biết người là cái thể loại gì.

Henry trấn định tự nhiên nói:

- Người có thể liều mình tới cứu ta, cái này chứng tỏ cái mạng ta còn giá trị lợi dụng, rõ ràng trong lúc này kẻ thù của kẻ thù chính xác là bạn.

Long Vũ cười nói:

- Nếu ta muốn giết người thì sao?

Henry phảng phất có chút thất thần:

- Giữ mạng ta, tính ra hữu dụng hơn là mang ta ra giết.
- Nói vậy là ý gì?

Long Vũ cười nói:

- Người phải cho ta một cái lý do để không hạ thủ chứ.
- Tất cả ngừng bắn.

Mắt thấy không thể cứu vãn, Hall đành phải chấm dứt. Thanh âm của hắn, đã lâm vào thế thập bát đải cơ hồ bất lực. Tiếng thương pháo liên miên đang dần tan, binh lính bắt đầu tập trung lại một chỗ, cẩn thận đối mặt. Hầu hết quân sĩ ban đầu đều nằm trong vũng máu, chỉ còn lại một nhóm người.

Bất giác tất cả mọi người đều khiếp sợ, Hall quỳ một chân xuống đất:

- Người thắng làm vua người thua làm giặc... Mạng ta trong tay người tùy nghi xử lý.
- Người điên rồi?

Henry kêu lên không thể tin nổi.

Hall trong lòng đã tự hạ quyết tâm, nói:

- Ta đã triệt để thất bại rồi...
- Long Vũ, Henry...các người động thủ đi. Cho ta một cái chết thống khoái.

Hall thanh âm tràn đầy phần hận :

- Ta ngàn vạn lần không ngờ, chính mình có ngày lại rơi vào cái kết cục như thế này.
- Người môn chết ta thành toàn cho người.

Long Vũ toát ra thanh âm tuyệt không hề có chút tình cảm.

Sắc mặt trầm mặc Henry lẳng lẳng quay đi.

Hall cơ hồ cười ra nước mắt:

- Ta rốt cuộc cũng có thể giải thoát rồi.

Long Vũ bỗng nhiên nở nụ cười:

- Ta đột nhiên cảm thấy không nên để người chết. Nếu người chết, chắc hẳn Edward sẽ vui mừng ra mặt.

Lời Long Vũ còn chưa dứt, một cỗ năng lượng cường đại kinh nhân bạt thể xuất hiện. Ngay sau đó, Hall, Henry đều trợn tròn mắt hoảng sợ khi thấy nhân ảnh xuất hiện.

Edward lại có thể xuất hiện ngay trước mắt bọn hắn. Ngay sau đó, tinh binh hàng nghìn tên lần lượt xuất hiện. Quân sĩ Hall triệt để mất hết sĩ khí mất hết ý niệm chống cự.

- Người là ai?

Long Vũ nhanh chóng phản ứng quay lại, khẽ cười một tiếng hỏi:

- Edward? Ha ha, ta không quá rầy rầy phụ tử các người

Long Vũ cười nói.

- Edward tại sao người không đi chết đi!!!

Hall phần nộ gào lên:

- Người thấy rồi đấy, ta đã thất bại, người tới giết ta đi?

Edward không thể tin được, tại trước mắt bao chúng nhân, hắn lại bị chính con mình vô sỉ mắng chửi nói mình đi tìm cái chết.

- Vì sao phản bội ta?

Edward hỏi.

- Ha ha!

Nghe được Edward hỏi vậy, Hall phát ra một trận cuồng tiếu, hắn chậm rãi bước tới, đi thẳng đến một bên chỗ Edward. Hắn thở dài ngắc đầu, trên gương mặt thoáng nét cười nhạt, ánh mắt nhìn chăm chú Edward, dụng một loại khẩu ngôn vô cùng độc địa châm chọc:

- Vì cái gì? Người hỏi thật hay đang đùa thế, chuyện này vì ta là con của người.

Lời nói này vừa ra, tất cả mọi người nhất thời ngây dại.

Đích xác đây là lí do.

Hall mỉm cười nói:

- Nếu như ta không phải con người ta tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện điên rồ như thế này. Chính người đã biến ta thành như vậy.

Câu nói này làm tất cả mọi người há to miệng, nhưng không một ai có thể phát ra bất cứ thanh âm nào. Giờ khắc này, mỗi người thật sự đều chấn kinh cả rồi. Hall tạo phản với lí do mà nhiều người không thể tưởng tượng nổi.

Edward im lặng giống như chiếm được thể thượng phong, thanh âm của Hall lại càng vang dội, hần tin tưởng, giờ khắc thuộc về mình, không ai có thể ngăn cản hần tiếp tục nói hết những lời này. Hần đã luyện tập cái bài văn này vô số lần. hần khẽ cười nói:

- Ta là con người, người là cha của ta, chính bởi thân phận của người, ta có khả năng nhất trở thành kẻ truyền thừa của Tu La tinh vực gia tộc. Ta cũng từng vì cái thân phận này mà tự hào. Nhưng hiện giờ ta mới thực sự biết được, cái thân phận cao quý này căn bản chính là một trò cười. Bởi vì người Edward bản thể là chân mệnh bất tử, người vĩnh viễn sẽ là Tu La tinh vực gia tộc tộc trưởng, còn ta vĩnh viễn là cái danh hiệu kẻ thừa tự Tu La tinh vực gia tộc. Đó chính là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được...

Lời này vừa nói ra, Edward nhất thời vô cùng phẫn nộ, bất quá hần lại không thể nói được gì.

- Rất phẫn nộ phải không? Rất sốc phải không?

Hall mỉm cười nham nhở, khuôn mặt bỗng nhiên trông cực đoan vô cùng dữ tợn:

- Nếu các người đủ thông minh, người nên nghĩ đến rằng mình rồi cũng sẽ có ngày này không thể tránh được.

- Đồ hỗn trướng!

Edward phẫn nộ nói:

- Dưới một người trên vạn người, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ đối với người sao?

- Thỏa mãn?

Hall hỏi:

- Cái gì là thỏa mãn?

Edward bất động.

Hall cười lớn một hồi nói:

- Người cho ta hy vọng, tuy nhiên cái hy vọng này thực chẳng biết khi nào chạm tới, cái này lại là lỗi của ta sao?

- Phụ thân yêu dấu, người ngẫm lại xem, mạng người bất tử, ta có cơ hội được ngồi lên cái ghế ấy không?

Hall cười tươi như hoa:

- Là người cho ta hy vọng, và cũng chính người đập nát hy vọng ấy của ta.

Mỗi một câu nói của Hall truyền đến, Edward chỉ cảm thấy trong lòng dần chìm xuống đáy biển. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hằm tử của mình, tựa hồ thấu được rõ ràng bên trong cái thân thể kia.

Giờ khắc này, Edward lại càng giống như một già đi mười tuổi.

Cái lời nói kia của Hall khiến cho toàn thân khí lực của hần tan sạch.

- Những lời này thật đều từ đáy lòng người phát ra?

Thanh âm Edward tràn đầy phẫn nộ và xấu hổ, hần không thể tưởng nổi, chính mình lại bị con trai phản bội:

- Nói cho ta biết, hài tử, thực sự những lời này chính là suy nghĩ của người bấy lâu nay. Hay chỉ là lời nói nhảm phát ra.

Hall mở to mắt nhìn thẳng vào Edward.

Hall bĩu môi, đáp lời nhưng mắt hần phong khí của hần:

- Phụ thân, người không dám đối diện phải không?

- Người thực sự phản bội ta.....

Ánh mắt Edward nhìn Hall, giống như phát hiện món đồ thú vị.

Thấp giọng cười, sau đó lại cười to:

- Ta đang nghĩ, người thật sự có tố chất trở thành một trưởng tộc Tu La tinh vực tương lai, người che dấu quá tốt hơn hẳn những kẻ khác, mọi người so với người chỉ là con sâu thôi.

Edward ác độc nhìn chằm chằm Hall:

- Sớm biết có ngày hôm nay, ta sẽ không ngại ngừng gì mà không động thủ bóp nát người.

- Người hiện tại có thể không?

Hall cười nói.

Edward cuồng tiếu một tiếng rồi dừng bật. hần oán hận nhìn Henry, hét lớn:

- Hôm nay ta giết người trước.

-A mau mau cứu ta!!

Henry quay mặt hướng về Long Vũ khẩn thiết:

- Cứu ta... ta có thể vì người làm được nhiều chuyện, thậm chí không thương tiếc hủy diệt Tu La tinh vực gia tộc.

Long Vũ cười khê:

- Ta vì sao lại phải hủy diệt Tu La tinh vực gia tộc?

- Chẳng lẽ đây không phải là điều người muốn?

Henry hỏi.

- Ta hiện tại đã thay đổi chủ ý!

Long Vũ cười cười nói

- Người chắc chắn sẽ chết trên tay Edward. Bởi vì hần đột nhiên xuất hiện, giá trị của người bây giờ chẳng đáng một xu.

- Ma quỷ!

Henry phẫn nộ, hét:

- Ta nguyện rửa tám đời tổ tông người.

- Ha ha!

Long Vũ khinh thường nói:

- Tùy người...

- Cảm ơn!

Edward đột nhiên đối với Long Vũ nói một tiếng cảm tạ, ngay sau đó bước tới, tung tay bóp cổ Henry nói:

- Lão hỏa kế người nên ngủ đi được chứ.

- Vì cái gì lại đối với ta như vậy?

Henry không cam lòng:

- Người đừng quên nhớ, quyền lực của ta cùng người đều ngang nhau, mấy năm nay, ta đối với người trung thành tận tâm, người vì cái gì lại đối với ta như thế?

- Ta muốn nhất thống thiên hạ!

Edward nói ra dã tâm của mình.

Lời vừa nói ra, trong tay hần bùng lên một đạo hỏa diễm, nháy mắt đem Henry cắn nuốt tro cũng không còn.

Sắc mặt Long Vũ hơi biến, sức mạnh của Edward thật sự không thể coi thường.

Có lẽ, hắn sẽ là đối thủ của mình.

Xong việc, Edward thản nhiên cười;

- Người chính là cao thủ vũ nội lên vào gia tộc ta sao? Người rất lợi hại, xem ra Quang Minh Tôn Thần còn không bằng. Bất quá, người cũng đáng làm đối thủ của ta. Chờ ta xử lý xong việc nhà, ta sẽ tới tìm người làm thịt.

Lúc này, Hanks cũng chạy đến. Hắn nói cho Edward một tin tức không lành. Những gia tộc ủng hộ Henry nhân cơ hội phát động chính biến.

Hơn nữa bọn chúng muốn chiếm trọn ba tỉnh vực.

Cả ba tỉnh vực kia đều là nơi cung cấp năng lượng cho cả Tu La tỉnh vực gia tộc, là nguồn cung ứng trọng yếu chiếm đến hai ba phần nhu cầu năng lượng.

- Làm sao có thể?

Gương mặt Edward hiện rõ thất kinh, thanh âm của hắn thê thố không tưởng được, cả người run lên tràn ngập nỗi khiếp sợ:

- Phe ta có tướng lĩnh ở đó... Các nơi có nguồn cung cấp cho tỉnh vực đều có lực lượng hùng hậu của gia tộc bảo vệ, mấy cái gia tộc tôm tép, làm sao có thể đột phá phòng ngự mạnh đến vậy?

Hanks phụ trách báo cáo trấn định, hắn gật đầu nói:

- Kế hoạch bọn họ rất cụ thể, hơn nữa đã muốn thực hiện từ lâu nên được chuẩn bị rất kĩ. Chúng ta bên trong có nội gián. Lúc mới oánh nhau, các hệ thống bên trong của chúng ta bị phá hủy triệt để, cho nên bọn chúng dễ dàng khống chế công thành...

- Tộc trưởng, không gian hấp thu năng lượng cũng bị chặt đứt.

Hanks nói:

- Theo tình huống hiện tại, chúng ta chỉ còn mười ngày, hệ thống năng lượng sẽ cạn kiệt.

Edward lại một lần nữa chấn kinh:

- Điều này sao lại có thể? Thủ vệ không gian thông đạo cung cấp nguồn năng lượng chính là gia tộc tinh nhuệ nhất có tới 101 hạm đội, bọn hắn thực sự không có lý do thất bại.

Hanks chậm rãi nói thêm thông tin mật báo cho Edward:

- Ta đã chứng thực, đây chính xác là sự thật. Cũng giống như dân chúng ở tỉnh vực, bọn họ đã trà trộn vào từ rất lâu rồi.

Edward nghe được thông tin mật này, cúi xuống hít một hơi lạnh:

- Xem ra Henry chết là không oan.

- Chưa hẳn!

Hanks nói:

- Tình huống hiện tại khẳng định Henry chưa chắc đã chết.

- Có ý gì?

Edward kinh hãi.

Dừng lại một thoáng, Edward tựa hồ nghĩ đến điều gì:

- Người nói tới là người clone?

Hanks gật đầu nói:

- Theo tin mật báo hiện tại, không gian năng lượng thông đạo là do Henry tự mình cướp lấy. Chiến tranh sẽ không thuận lợi như vậy, bởi vì hắn sự dụng lưỡi dài ba tấc cùng uy vọng để lôi kéo nên trận chiến càng thêm đơn giản.

- Hơn nữa, người ủng hộ Hall hoàng tử cũng bắt đầu kết minh với chúng.

Hanks thanh âm có chút do dự.

Edward ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn Hall:

- Người nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hanks thận trọng nhìn Edward nói:

- Nội loạn là không cách nào tránh khỏi.

- Báo cáo!

Một binh sĩ người đầy mồ hôi xuất hiện trước mặt Edward.

- Chuyện gì?

Edward dự cảm có chuyện chẳng lành.

Chiến sĩ kia đem đến tình hình chiến sự mới nhất đưa trước mặt Edward. Edward nghi hoặc ngẩng đầu lên:

- Như thế nào? Henry muốn cùng ta nói chuyện?

Hanks nhìn nhìn, cố gắng nuốt nước bọt, cười nói:

- Thằng này thật ngu.

Sắc mặt Edward xanh lét:

- Nghĩ khá lắm...

- Đúng là đồ hỗn trướng!

Chung quanh vang lên tiếng Edward rít gào:

- Vũ ngoại chỉ có một người đứng đầu và người đó phải là ta.

Phelps nhìn thấy đã nhìn thấy được cơ hội đã tâm bùng lên, phỉ nhĩ phổ tư nhiều lần oán hận chính mình không tìm được cơ hội.

Lúc này đây cơ hội đã tới.

Nội chiến vũ ngoại đã xảy ra.

Quy mô nội chiến là lớn nhất từ trước đến nay.

Hắn cũng tính toán nhờ mẫu thân toàn lực giúp đỡ, triển khai chính biến.

Kết cục chính biến định đoạt tất cả hoặc một bước lên trời không thì sẽ chết không còn đất chôn chôn.

Phelps vẫn cảm thấy cần phải tận dụng triệt để cơ hội, bất quá, cơ hội như vậy cần có mẫu thân giúp đỡ. Cho nên việc Henry làm phản cùng các gia tộc đem quân đánh tới khi thể hừng hực nhưng Phelps vẫn án binh bất động như cũ.

- Phelps được lắm!

Đột nhiên trước mặt một âm thanh vang lên. Phelps vội quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ kiều diễm xinh đẹp của mẫu thân, hỏi:

- mẫu thân, có phải muốn động thủ hay không?

Christine nghiêm mặt nói:

- Ta vừa lấy được thần lệnh từ chỗ cha ngươi, từ giờ trở đi ngươi là người kế thừa vương vị duy nhất tại Tu La tinh vực, đồng thời kiêm nhiệm cái ghế nghị trưởng.

- Cái gì?

Phelps nghe vậy cảm thấy có chút khó tin:

- Chuyện này là thật? Mẫu thân, người xác định không dối gạt con? Con thật như đang nằm mơ.

- Không phải là mộng, nó là sự thật.

Christine dùng ngón đơn giản nhất rồi đem sự kiện phát sinh nói một loạt ra cho con trai nghe. Cuối cùng nàng nói:

- Cha con đối với con không tệ, ta hy vọng con đừng sinh ra thêm bất cứ ý niệm nào trong đầu. Huống hồ, kiểu gì nội chiến chắc chắn không thể tránh khỏi, lúc này hấn cần đến con.

- Đúng rồi Long Vũ với phụ thân, đã đạt được thương lượng với nhau.

Christine nói.

- Vậy ý tứ trước kia của hấn, con bây giờ nên làm gì?

Phelps hỏi.

- Dựa theo ý tứ của cha ngươi, khởi binh tiêu diệt phản quân.

Christine nghiêm túc nói.

- A!

Phelps hiển nhiên có chút không vui.

- Phelps, bây giờ là lúc con thi thố tài năng, ta phải trở về, gia tộc cần có ta xử lý một số sự tình.

Christine nghiêm mặt nói:

- Nhớ kĩ, nhất định phải dựa theo lời mẫu thân, nếu không con sẽ gặp đại phiền toái.

Christine đi rồi, Phelps cũng không lập tức hành động. Hấn tiến đến thẳng thần nhận mệnh lệnh từ Edward, Phelps mới kéo dài tập hợp đội ngũ, hướng đại quân đến chỗ phản quân của Hall xuất phát.

Một lộ trình, chiến hạm của Phelps phải đi ba canh giờ mới tới nơi, cuộc hành quân thật không thể nào tả nổi.

Phelps chấp hành mệnh lệnh, bắt quá hiện tại hấn vẫn quan sát, coi như lần này dồn cả vốn lẫn lãi vào cơ hội này.

Edward cho cơ hội, bắt quá hấn không thích ai lợi dụng mình.

Hall không chết. Hấn bị Edward áp giải đến bộ chỉ huy.

Trong bộ chỉ huy, hấn thông qua các đồng hồ đo thấy được khí thế chiến tranh hùng hực. Hấn như kẻ ngu ngơ đứng nhìn, phát sinh trước mắt hết thảy đều vượt qua sự tưởng tượng của hấn.

Nguyên lai, hấn đã muốn toàn tâm ý xác nhận chính mình phải chết. Cũng đồng dạng phát biểu diễn thuyết đó là hấn tích góp từng mấy chục năm cừu hận, hấn dùng một khắc này để nói ra hết.

Nhưng trước mắt thế cục thay đổi đột ngột, người ủng hộ Henry lại có thể phát động chính biến. Ghê tởm hơn chính là cấm vệ quân của hấn cũng bị hút vào. Hall cảm giác như mình đang bị lợi dụng.

Christine đúng là một nữ nhân thông minh.

Tuy rằng vũ ngoại đã sớm có mâu thuẫn từ trước. Nhưng cục diện hôm nay hình thành, vẫn có chút làm cho kẻ khác giật mình.

Nàng cảm giác tất sự việc này có một hậu đài che phủ.

Mà cái hậu đài đứng sau khả năng vô cùng lớn có thể chính là Long Vũ.

Đối với Long Vũ, tâm tình Christine có hơi chút phức tạp. không thể nghi ngờ, Long Vũ là một đại nam nhân. Nhưng ai ngờ hấn lại quá mạnh đến vậy. nhiều lần Christine đều không thể chống lại ý niệm dục vọng trào dâng, thiếu chút nữa là tự thân hiến cho Long Vũ.

Long Vũ đối với nàng tựa như một bọ ma túy lơ hút vào rồi thì không cưỡng lại được. Làm cách gì cũng không thoát được thân ảnh ấy. Đến tột cùng Long Vũ và Christine có thể đi chung đường không, rất là khó xử.

- Christine

Đột nhiên, Long Vũ xuất hiện phía sau Christine, hơn nữa lại xuất hiện rất gần. Christine vẻ mặt phức tạp liếc Long Vũ một cái nói:

- Sao anh lại tới đây?

Nàng nhìn Long Vũ ôn nhu nói:

- Có làm kinh động thị vệ của em không?

Long Vũ thấy Christine lo lắng, cười nói:

- Yên tâm đi, anh đến thần không biết quỷ không hay, bất giác đi vào đi ra tuyệt không ai biết.

Christine gật gật đầu, thấy Long Vũ nhìn mình, ánh mắt sáng ngời, lại nhớ về suy nghĩ hồi nãy, một trận ngượng ngùng không khống chế được làm đỏ cả mặt. Nhưng rất nhanh nàng ta cưỡng chế tâm thần dao động, quyết định cùng Long Vũ hảo hảo nói chuyện.

Sau hồi định tâm nửa ngày trời, nàng nhìn thẳng Long Vũ nói:

- Lão sư, có chuyện, em muốn vùng anh hảo hảo nói chuyện.

Long Vũ nói:

- Tốt.

Lập tức Christine ngồi xuống bên cạnh Long Vũ.

Christine suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Lão sư, anh thật sự muốn triệt để hủy diệt vũ ngoại? Việc này phải chăng đều do một tay anh trừ định sao?

Nói tới đây, trên mặt tươi cười của Christine hiện lên một sắc giận dữ:

- Chẳng lẽ anh không thể nương tay tát một cái không cần tát cái thứ hai?

- Ha ha.

Long Vũ cười nói:

- Christine cưng ơi, sự tình hiện tại, anh đã rất nhân từ. Phải biết rằng, là Edward có ý đồ xâm lược vũ nội chúng ta trước. Anh hiện tại bất quá chính là tự vệ đánh trả mà thôi.

- Christine cưng à, hay là em đối với Edward tình cũ không quên?

Long Vũ cười nói:

- Theo anh đi... Anh có thể giúp em cùng Phelps nắm vũ ngoại trong tay.

- Anh nguyện ý như vậy?

Christine được một trận mát rượi trong lòng. Nàng từng nghe Long Vũ đề cập qua, bất quá khi đó, nàng bị cự tuyệt. Vốn tưởng rằng không được, kết quả hôm nay Long Vũ lại chủ động nhắc tới.

Trong lòng Long Vũ cười thầm.

Christine nhớ tới chính mình sắp phải trả giá, hai má lại càng ửng đỏ như gấc xuân thì, trong lòng thẹn thùng mãi không thôi.

Run lên một hồi, nàng trấn định xuống, nhìn Long Vũ nói:

- Lão sư, em lấy gì để tin tưởng anh?

Long Vũ nghe vậy thoáng âm trầm.

Christine trù mèn nhìn Long Vũ, chờ đợi hắn mở miệng.

Long Vũ trầm mặc nửa ngày, ngẩng đầu nhìn hướng Christine, hít hơi nói:

- Cho tới bây giờ, anh nhìn thấy nữ nhân cô phụ tự thân không thể kiềm chế được...

Lời này vừa nói ra, Christine tự nhiên cũng hiểu ý tứ Long Vũ.

Nàng nhìn Long Vũ lắc lắc đầu:

- Anh thực sự thích cơ thể em?

Cường Thuần Khiết: Sorry các đạo hữu, do thời gian này ta rất bận, chương này biên làm nhiều ngày nên đôi chỗ hơi lủng củng

.

375. Chương 38: Thỏa Đáng

Long Vũ nắm bàn tay mềm mại như hoa lài của Christine ôn nhu nói.

- Vấn đề này còn phải hỏi sao?

Christine định thoát khỏi bàn tay đang bị Long Vũ nắm, nổi giận nói:

- Anhi đã nói sẽ không bắt buộc em cơ mà.

Long Vũ cầm chặt lấy tay Christine, không cho nàng buông ra. Hắn nói:

- Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, phong tư của em đã khiến lòng anh ngứa ngáy... Một thực phụ thượng hạng như em vậy, anh tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Christine vừa ngượng ngùng vừa bối rối, mặt ngọc đỏ bừng. Nàng từ chối vài cái nhưng lại không thoát khỏi vuốt ve của Long Vũ. Christine không còn cách nào, đành phải giận dữ nhìn Long Vũ nửa ngày mới ôn nhu nói:

- Cho em thêm mấy ngày được không?

Long Vũ nói:

- Thôi được rồi, dù sao anh cũng phải ra ngoài một thời gian. Yên tâm đi, tương lai em sẽ yêu anh. Em sẽ mê luyến bo đý của ka.

Bộ Christine không ngừng phập phồng. Xấu hổ vì lời nói của Long Vũ. Nàng nói:

- Sự tình về sau thì về sau hãy nói đi.

Tùy theo thế cục phát triển, dã tâm của Phelps trở nên càng lớn. Thậm chí hắn còn có ý nghĩ muốn thống nhất thiên hạ. Bên ngoài, hắn tích cực tiêu diệt giết chết chút quân phản loạn. Trong tối lại cùng những người đó cấu kết.

Hắn thậm chí còn lấy được lợi ích từ Henry, chỉ cần hắn đồng ý thoát ly Edward, liền sẽ đáp ứng hợp tác

Biểu hiện bên ngoài, Phelps muốn tự chủ. Trên thực tế, dã tâm của hắn lại không chỉ có thế. Hắn muốn chính mình thống nhất toàn bộ các gia tộc vũ ngoại, trở thành vương giả độc nhất vô nhị. Nói đơn giản, Henry cùng Edward trong mắt hắn chỉ là hòn đá kê chân mà thôi.

Hiện tại, vũ ngoại đã phát sinh phản loạn, chính là cơ hội tốt nhất cho hắn.

Trước mắt, hắn đã nắm được lực lượng quân sĩ của gia tộc Tu La Tinh Vực.

Nửa tháng nữa, gia tộc Tu La và phản quân của Henry sẽ lưỡng bại câu thương. Trước mắt loại cục diện này, Long Vũ nhất định sẽ nhìn ra.

Bất kể là phía bên nào, cuối cùng tổn thất vẫn là lực lượng của vũ ngoại.

Đây mới là mục đích của Long Vũ.

Ngoài ra, Phelps đối với thế cục bây giờ cũng cảm thấy vừa lòng.

Ham muốn quyền lợi của hắn bành trướng cực điểm. Quyền lực trong tay cũng đang không ngừng tăng lên.

Hôm đó là mừng ba tháng tám. Phelps to gan vô cùng, dám dùng lý do thông đồng với quân phản loạn mưu đồ lật đổ gia tộc để ra tay giết hại anh trai hắn là Hall.

Tin tức sau khi truyền ra. Mọi người cực kỳ kinh hoàng.

Bởi vì trước đây đã có chứng cứ rõ ràng. Quân đội của hoàng tử Hall tham gia phiến loạn, là bởi vì do bị hắn lợi dụng. Hoàng tử Hall lại không có chống lại ý tứ của gia tộc. Ngay cả Edward cũng không làm gì hắn. Chỉ tạm thời thu hồi lại chút quyền lực. Nhưng Phelps lại tự tiện đưa hắn xử tử.

Quan viên cùng quý tộc của Tu La Tinh Vực gia tộc nghe xong tin này, tất cả đều giật mình nghi ngờ. Vì sự phát triển của gia tộc đi liền với lợi ích của bọn họ mà lo lắng. Chỉ có Edward một mực im lặng.

Thắng làm vua thua làm giặc. Một số quan chức cùng quý tộc vô cùng bất mãn với hành vi của Phelps. Tổ vẽ muốn đem Phelps trị tội. Nhưng Edward lại giả câm giả điếc, không nghe bất cứ ai.

Bởi vì Edward cần Phelps đi dẹp loạn.

Phelps tạm thời vẫn còn giá trị lợi dụng. Đối với người có giá trị, hắn sẽ ép khô hắn luôn.

Edward rất tự tin, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Màn đêm buông xuống, Long Vũ cùng Metz gặp nhau. Trao đổi tình báo mới nhất.

Metz đề nghị chân thành khuyên bảo Phelps. Nếu không, hắn có thể quên hết tất cả. Ý tứ của Long Vũ là để cho Phelps tiếp tục.

Long Vũ hy vọng Phelps tiếp tục náo loạn, tốt nhất là trở mặt với Edward.

Như vậy, sau khi dẹp loạn phản quân xong. Lại nổ ra một trận chiến mới.

Metz mặc một bộ váy màu hồng bằng sa mỏng, đứng bên người Long Vũ phát ra lời câu hồn nhiếp phách.

- Đến đây đi... Để cho em hưởng thụ một lần đi... Gần đây vì dò hỏi tình báo, lâu rồi không được cùng anh “chiến đấu”.

Váy sa mỏng màu hồng tôn lên những đường cong mê người cùng dáng người đầy đặn của Metz, bộ ngực sữa cùng vòng eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện. Đùi đẹp cùng ngọc đồn, thêm với tiếng nói êm tai của nàng, Long Vũ hơi hơi động tâm.

Một tay kéo nàng lên giường, Long Vũ cởi quần dài của mình, xóc váy nàng lên, nửa thân dưới trần trụi tuyệt vời hiện lên trước mắt. Thô bạo áp lên người nàng, động thân lên ngựa. (Tiểu Cường: ôi máu mũi T.T)

- Anh Vũ, dùng sức một chút.

Metz đích xác đã không được mưa móc làm dịu, động tình cực kỳ. Cánh tay ngọc ôm cổ Long Vũ, đùi đẹp kẹp chặt hông hắn, trong miệng phóng thẳng rên rỉ.

Vừa “chiến đấu” Metz vừa nói:

- Biết không? Phelps thật sự điên cuồng. Mục đích của hắn là thống trị vũ ngoại, trở thành bất thể bá chủ.

- Tốt lắm

Long Vũ cười nói:

- Dĩ tâm của hần càng lớn, anh càng thích.

- Em biết, anh muốn sức chiến đấu của vũ ngoại bị tiêu hao lớn nhất. Nhưng có sự tình anh không biết...

Metz cười nói:

- Phelps là một tên biến thái. Hần luôn thăm mẩn mẩu thân của mình.

- Có ý gì?

Long Vũ nói.

- Nếu hần phát điên tiếp, hần có thể sẽ động thủ với mẩu thân mình.

Metz cười nói:

- Chẳng lẽ anh không có ý định chiếm lấy Christine sao?

- Ha ha ha.

Long Vũ cười nói:

- Nguyên lai là như vậy. Em yên tâm đi, anh sẽ có chừng mực. Hành động của Phelps hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay anh. Hần không có khả năng thoát khỏi sự khống chế của anh.

- Metz.

Dừng hạ xuống, Long Vũ nói:

- Đi ra ngoài loan tin nói Phelps muốn lật đổ Edward, định làm phản.

- Như vậy sẽ ảnh hưởng đến đại chiến dẹp loạn.

Metz nói.

- Em không cần phải xem vào, cứ rao tin đồn đi.

Long Vũ cười nói:

- Không quản ai có thể thắng lợi, tất cả đều lợi với chúng ta.

- Ma quỷ.

Metz cười duyên nói:

- Vũ nội có người như anh bảo hộ, thực đúng là tích đức trăm đời. Edward có địch nhân như anh cũng thật xui xẻo.

Lời đồn nổi lên bốn phía, quả nhiên đối với cục diện của cuộc chiến đã xảy ra biến hóa. Nguyên bản gia tộc Tu La Tinh Vực chiếm thế thượng phong.

Nhưng từ khi truyền tin Phelps muốn làm phản, rất nhiều phe cánh của Edward tỏ vẻ chống đối.

Đối với mệnh lệnh tác chiến của Phelps, bọn chúng thể hiện ngoài nóng trong lạnh, thậm chí có tính toán muốn làm phản.

Đối với lần này, bất kể Phelps hay Edward đều thập phần đau đầu.

Chỉ một thời gian ngắn, hai người công khai bác bỏ tin đồn.

Bất quá sau khi bác bỏ tin đồn, hai người cũng đã nghi ngờ lẫn nhau.

Phelps không quan tâm, bởi vì thực lực của hần đã đề thăng rất lớn, trong quá trình diễn ra chiến tranh, phe cánh của hần cũng không có bất kỳ tổn thất nào.

Edward cũng không quan tâm, bởi vì từ đầu đến cuối đều tin tưởng mình khống chế được Phelps.

Lại nửa tháng qua đi, Phelps đã đưa cuộc chiến đến thắng lợi. Phần quân của Henry đã bị dồn đến nơi tình vực hoang vu. Phelps càng trở nên khí phách, mang theo thân vệ quay trở về căn cứ của gia tộc Tu La Tinh vực. Muốn hảo hảo ăn mừng.

Buổi chiều, hấn tới cung điện của mẫu thân. Christine khi còn trẻ là mỹ nữ tuyệt sắc nhất nhì trong Tu La tinh vực, hiện giờ dung nhan không đổi, ngược lại so với lúc trẻ còn xinh đẹp hơn. Giờ phút này, nàng đang mặc bộ cung trang hoa lệ màu trắng, búi mái tóc dài màu tím, cử chỉ phóng khoáng, khí chất ung dung cao quý, làm cho nam nhân vừa nhìn liền không nhịn được rung động tâm hồn. Phelps nhìn thấy mẫu thân, trong mắt ngập tràn thần sắc phức tạp.

- Phelps, còn tốt chứ ?

Christine đứng dậy nhìn nhi tử, ôn nhu cười nói:

- Nhìn tiền đồ của ngươi, quả nhiên không phụ lòng ta nuôi dạy.

Phelps đi tới nói:

- Đa tạ mẫu thân khích lệ.

Bỗng nhiên, Phelps nói:

- Không còn bao lâu nữa, tất cả những gì của phụ thân đều trở thành của con.

Christine thấy hấn có chút khác thường liền nhíu mày hỏi:

- Phelps con nói gì vậy?

- Con nói, tất cả những thứ của phụ thân sẽ là của con.

Phelps quay đầu nhìn về phía mẫu thân, trong mắt đột nhiên xuất hiện thần sắc hung ác.

- Chính là người.

- Phelps, con điên rồi sao? Con biết con đang nói gì không?

Christine sợ tới mức thân thể mềm mại run lên, không thể tưởng tượng được hấn sẽ nói ra lời như vậy.

- Nghịch tử.

Christine cả giận nói:

- Con thực sự điên rồi.

Phelps thân hình run rẩy nói:

- Con không điên... Đây là tâm nguyện của con, cũng là lý tưởng của con. Từ khi con còn rất nhỏ, con đã từng thề, sẽ cướp lấy tất cả những thứ thuộc về mình, kể cả người...

Christine thương tâm rơi lệ, nhìn về phía Phelps:

- Vì cái gì? Vì cái gì ngươi muốn làm như vậy?

- Con cũng không muốn như vậy, nhưng nếu con không làm như thế, tâm hồn của con sẽ không được an ủi.

Phelps gần như rít gào, nhìn mẫu thân hét lớn:

- Từ nhỏ con chỉ biết, con là con thứ. Hết thấy đều là của đại ca. Không phải chỉ hơn có mấy tháng sao? Dựa vào cái gì mà toàn bộ chỗ tốt đều là đại ca hưởng? Con không phục, con không cam lòng... Những năm gần đây, con luôn bị tên Hall ngu xuẩn kia chèn ép. Luôn luôn bị phụ thân khinh thường. hiện tại rốt cục con cũng có cơ hội. Con nhất định sẽ giành lại tất cả.

- Ngươi điên rồi, ngươi thật sự điên rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Christine chảy ra những hàng nước mắt trong suốt. Nhìn nghịch tử, trong lòng bi ai cười khê:

- Sớm biết ngươi như thế, đã không quản ngươi rồi.

Christine nói câu sau cùng, như sét đánh ngang tai, làm cho Phelps đứng ngậy tại chỗ.

Christine nhìn nghịch tử sững sờ, nổi giận nói:

- Ta rất hối hận.
- Nghịch tử, người đã sớm chuẩn bị. Sẽ giết ta phải không?

Christine nhìn đứa con trai, trong lòng chua xót, cười lạnh nói:

- Đến đây đi, động thủ đi (Tiểu Cường: Come on baby !!!)
- Không, mẫu thân, con sẽ không giết người, con sẽ không hạ độc thủ với người dẫu.

Phelps đột nhiên cười nói:

- Người là của con, con sẽ không giết người.

Christine lòng chột động, kinh hãi hỏi:

- Người rốt cuộc muốn làm gì?
- Người là của con

Sắc mặt Phelps có chút vặn vẹo.

- Người đã nói, người rất hối hận khi giúp ta, ta muốn người trở thành nữ nhân của ta.
- Người tên súc sinh, người muốn làm gì?

Christine nghe thấy, cảm thấy hoảng sợ.

Phelps nói ra ý niệm bao lâu nay, kích động nói:

- Phàm là thứ gì của phụ thân, ta đều phải có được. Đúng vậy, hành động của ta thật điên cuồng, nhưng đều là do các người ép.

Mắt thấy nghịch tử càng tới gần, Christine cơ hồ muốn điên lên, nằng sợ hãi lui về sau.

- Đồ hỗn trướng.

Đúng lúc này, Long Vũ xuất hiện. Hắn phần nộ nhìn Phelps quát:

- Đồ hỗn trướng, ngay cả Christine, mẫu thân người cũng muốn chiếm làm nữ nhân của mình sao?
- Đây là chuyện nhà ta.

Phelps trong lòng tự tin, ngay cả lời nói của Long Vũ cũng không thềm để ý. Hắn khê cười nói:

- Lão sư, người cũng muốn xem kịch sao?
- Cút.

Long Vũ khê quát một tiếng:

- Christine là nữ nhân của ta.

Lời này vừa nói ra, Christine cùng Phelps đều giật mình.

Nhất là Phelps. Hắn phần nộ gào lên với Christine:

- Người là con tiện nhân, ta đã sớm biết, người tuyệt đối sẽ không thủ tiết. Quả nhiên người và lão sư đều là gian phu dâm phụ.
- Cút.

Long Vũ nói:

- Ta nói lại một lần nữa, nếu không người sẽ hối hận.

Tựa hồ cảm nhận được sát khí của Long Vũ, Phelps có chút do dự, hắn quyết định lui ra ngoài :

- Christine, người tự lo ình đi.

- Metz, dẫn hấn ra khỏi đây.

Long Vũ hừ nhẹ một tiếng.

Một lát sau, thân hình Metz từ hư không xuất hiện. Nàng khẽ cười một tiếng, trách mắng Phelps:

- Long Vũ luôn coi trọng nữ nhân của mình, thế mà người cũng muốn chấm dứt. Gần đây chiến sự làm cho người không biết mình là ai sao? Nói thật cho người biết, chỉ cần Long Vũ nguyện ý, có thể giơ chân nhắc tay đã làm cho người tan thành mây khói.

- Im miệng.

Phelps cả giận nói:

- Ta đi là được, nói nhiều như vậy làm gì?

Metz nghe vậy, có hơi chút tức giận. Nhưng Long Vũ đã nói, tạm thời vẫn không thể động vào Phelps, cái tên phế vật này, hấn vẫn muốn lưu lại.

Chính lúc trước, Phelps nói, Long Vũ muốn xem kịch.

Hấn muốn nhìn Phelps cùng Edward cốt nhục tương tàn.

- Christine... Thực xin lỗi, anh đã tới trễ. Em phải ủy khuất rồi.

Long Vũ ngượng ngừng nói.

- Haiz!!!

Nước mắt Christine thương tâm từ mắt phượng chảy ra, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Long Vũ đem Christine ôm vào lòng, nàng cũng không có giấy giũa.

- Không có việc gì, tất cả đã có anh ở đây.

Long Vũ không ngừng an ủi Christine. Bàn tay to vuốt ve da thịt non mềm bóng loáng của nữ nhân:

- Kệ cho tên nghịch tử kia hung hăng vài ngày, sớm muộn gì hấn cũng phải chết.

- Không!

Christine kêu lên :

- Tha mạng cho hấn đi, bất kể thế nào, hấn cũng là con của em.

- Không thành vấn đề.

Long Vũ cười nói:

- Anh có thể giam hấn cả đời. Có được không ?

- Cám ơn anh.

Christine ngẩng đầu lên nói:

- Cám ơn anh đã không để bi kịch kia xảy ra.

Chiến tranh đang tiếp diễn, bi kịch cũng đang tiếp tục.

Nguyên bản thế lực vũ ngoại rất hùng hậu, lại bởi vì lần nội chiến trong gia tộc đã trở thành tứ phân ngũ liệt. Thừa dịp hỗn loạn, Long Vũ cùng Đường Hương Hương tập trung rất nhiều vũ nội cao thủ lên vào. Triển khai hoạt động bốn phía, trước mắt đã có mấy trăm người.

Gián điệp trong vũ nội làm loạn, thế cục gia tộc Tu La Tinh Vực càng ngày càng nghiêm trọng. Nội loạn tới mức xưa nay chưa từng có.

Theo thống kê, đã có hơn vài chục vạn quân Thiên Đô đã tử vong. Rất nhiều gia tộc đã bị diệt vong. Lực lượng trung tâm của Tu La Tinh Vực đang không ngừng tiêu giảm.

Edward rốt cục đã thiếu kiên nhẫn. Hắn tự mình ra mặt tiếp quản lực lượng trung tâm của gia tộc Tu La Tinh Vực. Bất quá, sự tình không thuận lợi như hắn tưởng tượng.

Trải qua thời gian chiến tranh, Phelps đã thu được lòng rất nhiều quan quân. Bởi vì hắn cho bọn chúng rất nhiều chỗ tốt. Mặc dù Edward tiếp quản, nhưng lực lượng chiến đấu của gia tộc Tu La cũng không lớn như trước nữa.

Edward tựa hồ có chút hối hận. Sớm biết như thế, không bằng chính mình trực tiếp chỉ huy trận chiến.

Phelps oán hận Edward, oán hận mẫu thân Christine, cũng oán hận cả Long Vũ, cái thằng chết tiệt phá hoại chuyện tốt của hắn. Bất quá, đối với Long Vũ, hắn không dám có bất kỳ hành động nào.

Hắn biết rõ, hắn không thể chống lại lực lượng của Long Vũ.

Rút kinh nghiệm xương máu, Phelps làm ra một quyết định điên cuồng. Hắn tính toán cùng Edward liên thủ.

Hắn có dự cảm, Long Vũ sẽ đem bọn hắn đùa chết.

Sau khi gặp nhau, Phelps đem hiểu biết của mình về Long Vũ kể cho Edward. Hy vọng hai người có thể liên thủ với nhau.

Edward nghe xong bỗng nhiên sợ run, một hồi sau, lại nở nụ cười quỷ dị. Tiếng cười càng lúc càng lớn, cười không ngừng khiến bụng hắn đau quặn.

Phelps trong lòng hơi loạn. Đờ đẫn ngồi một bên. Bởi vì hắn tốt cùng không biết Edward cười cái gì.

Hồi lâu sau, Edward mới ngừng cười, nhíu mày, nghĩ nửa ngày rồi nói:

- Thật không nghĩ tới, vũ ngoại bị bức vào cục diện ngày hôm nay, đều là do người ban tặng. Trước kia bản thân ta thật xem thường người rồi.

Phelps trầm mặc.

- Người có ý gì không?

Edward bình tĩnh nói. Trên mặt đã khôi phục lại thần sắc tang thương cùng bình tĩnh thường ngày:

- Người muốn cùng ta hợp tác thế nào?

- Theo như người nói, Long Vũ kia gần như vô địch, chúng ta có ai là đối thủ của hắn?

Edward nở nụ cười :

- Người sẽ không để cho ta đơn đả độc đấu với hắn đấy chứ?

Phelps cũng cười:

- Trừ người ra, trong vũ ngoại không ai là đối thủ của hắn.

- Là sao?

Edward tự nhiên nói:

- Nếu chúng ta đồng quy vu tận, không phải sẽ rất tốt sao?

Phelps vội vàng nói:

- Đương nhiên không phải như vậy.

Edward trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Người là người ngoan độc tới cực điểm, ta căn bản không thể tin người được.

Edward chậm rãi đứng dậy, quay lưng về phía Phelps, âm thanh có chút suy sụp:

- Ta vẫn cho rằng người là một tên phế vật, nhưng tên phế vật người lại làm cho vũ ngoại gặp phải khó khăn như thế này.

Ngón tay của Phelps giật giật, bỗng cứng ngắt lại. Hắn khàn giọng nói:

- Người không nên đổ hết trách nhiệm lên người ta. Vì sao không nghĩ lại đi? Chẳng lẽ người không sai sao?

Phelps nở nụ cười, như tự nhủ nói:

- Ta rất vui khi được người thừa nhận.

Hắn còn nói thêm :

- Để ta nói cho người biết, về phần hợp tác hay không, chính người phải suy nghĩ. Ta có thể khẳng định rằng, tương lai, chúng ta có sẽ bị Long Vũ giết chết.

376. Chương 39: Kịch Thích

Phelps nở nụ cười tự nhủ:

- Ta rất vui khi nhận được sự thừa nhận của người.

Hắn hết lần này đến lần khác nhấn mạnh:

- Cái gì cần nói đã cũng đã nói cho người rồi, về phần hợp tác thì tự người quyết định. Nhưng ta có thể khẳng định tương lai chúng ta có thể cũng bị Long Vũ chơi chết.

Phelps lâm vào trầm tư suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy ra khỏi thư phòng với ánh mắt tươi cười.

- Đợi một chút!

Edward rút cuộc cũng gọi Phelps lại:

- Sự tình đều nói rõ ràng cho ta biết.

- Người có hứng thú rồi sao?

Phelps nở nụ cười đối với Edward nói:

- Ta còn tưởng người muốn một mình đối phó với Long Vũ?

Edward không thể không lắc đầu:

- Lúc này không phải lúc xảy ra nội chiến.

Phelps híp mắt cười nói:

- Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế, nếu không ta cũng không chạy đến tìm người thương lượng.

Edward thở dài:

- Nếu không phải do người, chúng ta cũng không rơi vào kết cục như thế này.

Phelps lại trầm mặc xuống, hắn hiển nhiên biết tâm tư của Edward, chính là hắn công răn cắn gà nhà. Đáng tiếc, bây giờ hối hận cũng vô dụng.

Ban đầu thời điểm, hắn muốn lợi dụng Long Vũ đối phó với Edward ở giữa hưởng lợi. Nhưng hắn ngàn tính vạn toán cũng không ngờ, khẩu vị của Long Vũ so với Edward còn muốn lớn hơn. Hơn nữa, Long Vũ càng khó đối phó so với Edward.

Đợi đến khi Phelps nhận ra, thì đã muộn. Hắn đã ăn Phệ Tâm Đan mà Long Vũ hạ cấm, song trọng cũng bị người ta quản chế. Lúc này thế cục thật sự là không ổn.

Chẳng qua nghĩ lại, kiểu gì cũng chết thì thà hợp tác với Edward. Phelps có dự cảm, Long Vũ tuyệt đối sẽ không để hắn sống ra hồn.

Edward hồ nghi hỏi:

- Người có kế hoạch rồi sao?

Phelps quay mặt nhìn Edward nói:

- Ta có thể lừa hắn vào trong tù thất bí mật của gia tộc, người thiết kế cơ quan đặt vào. Ta tin dù Long Vũ có thiên đại bản lãnh cũng vô pháp thoát thân.

- Người có thể lừa được hắn sao?

Edward cười như không cười nhìn hắn. Nói thật, Edward luôn cảm giác được Phelps không đáng tin cậy. Nếu không cũng không coi trọng hắn như vậy. Đương nhiên, lúc này không thể trực tiếp nói rõ ràng, chỉ từ từ nói:

- Đại sự cấp bách, không thể chậm trễ.

Phelps cười khổ:

- Cái này ta tự nhiên biết.

- Năm chắc mấy phần?

Edward nhìn hắn hỏi.

Về mặt Phelps đau khổ nói:

- Khả năng được sáu thành.

Edward hừ lạnh một tiếng nói:

- Sáu thành.

Hắn trừng mắt nhìn Phelps một cái, nét nhăn trên mặt cũng dần dần ra cười nhẹ nói:

- Ít nhất phải năm chắc cửu thành.

Phelps cũng hiểu ra, thì ra phụ thân Edward cũng e ngại Long Vũ.

Edward nhẹ nhàng ho nhẹ hai tiếng:

- Nói thật với người, nếu không năm chắc chín thành, ta sẽ không đối phó với Long Vũ.

Nói xong hắn cũng thở dài nói tiếp:

- Sống đến bây giờ hắn cũng là người ta cảm thấy khó đối phó nhất.

Phelps nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát rồi mới mở miệng nói:

- Edward, theo suy đoán của ta, nếu so sánh thực lực người không phải đối thủ của hắn.

Phelps do dự một chút mới hạ giọng nói:

- Ta có một điều kiện...Tương lai nếu thành công người có thể đem Metz cùng mẹ ta đều cho ta được không?

- Mẹ của người? Christine?

Edward hờ hững hai tiếng nói:

- Không được, Phelps người đúng là nghịch tử.

Phelps cười khổ, cũng không phải bị người ép sao?

- Có thể!

Edward nghiêm túc nói:

- Ta có thể chấp nhận điều kiện của người, nhưng người cũng đừng quên điều kiện này cũng được thành lập với điều kiện người phải lừa được Long Vũ.

Phelps yên lặng, hắn cũng rất rõ ràng. Nếu Edward không thắng được Long Vũ thì mọi chuyện cũng uổng công.

Edward nhìn con trai dạn dò:

- Nhỡ kỹ, không nên trộm trẽ. Còn có, tạm thời không nên đối với mẹ người nói gì cả? Cũng đừng có ý nghĩ gì, để tránh làm cho nàng phản cảm.

Phelps cúi đầu không nói, một lúc lâu mới thở dài nói:

- Đã thả thảo kinh xà rồi...

Edward khẽ cười:

- Tiểu tử nhà ngươi, cái gì cũng muốn ngay lập tức.

Phelps trầm mặc không nói gì, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mặt Edward tràn đầy nếp nhăn nhẹ giọng nói:

- Người yêu mẹ ta sao?

Edward thoáng giật mình tựa hồ không nghĩ tới vấn đề này, hần chần chờ một chút sau đó mới chậm rãi nói:

- đương nhiên có yêu, nếu không cũng không sinh ra ngươi.

Phelps cười nhẹ nói:

- Nếu có yêu nàng, tại sao còn đáp ứng yêu cầu của ta.

Edward khinh thường nói:

- Nữ nhân giống như quần áo mà thôi, mặc cũ rồi thì tự nhiên sẽ chán. Người muốn lấy cũng không sao, luân lý đạo đức? Nhưng ngươi đừng quên chúng ta là Tu La Tinh Vực gia tộc, luân lý đạo đức không thể áp đặt được ở đây. Ở đây chỉ có cường giả, cường giả mấy ai tuân theo những thứ này...

Phelps cười cười nói:

- Đây mới là phong cách của ngươi.

- Ngươi là cường giả sao?

Edward bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Phelps ngẩn ra, chợt nở nụ cười, hần chậm rãi nói:

- Trước kia không phải, bây giờ không phải không có nghĩa tương lai không phải.

Phelps cười cười nói:

- Phụ thân, kỳ thật cơ hội rất trọng yếu, nếu như ta có cơ hội, ta tuyệt đối so với tên ngu xuẩn Hall lợi hại hơn. Hần chết trên tay ta, đây cũng là căn cứ chính xác nhất.

Edward thờ dãi, mình thật sự già rồi. Tiểu tử này lòng dạ độc ác hơn hần nhiều.

Edward nở nụ cười:

- Tiểu tử, ngươi thật sự ngoan độc.

Edward nghĩ ngợi một lúc lo lắng nói:

- Ngàn vạn lần đừng cho Long Vũ biết chuyện này, nếu không kế hoạch của ta và ngươi đều vô ích.

Phelps suy nghĩ một chút rồi nói:

- Yên tâm đi phụ thân. Ta so với trước kia không giống, bây giờ ta biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Nói ra cũng thật sự kỳ diệu. Phelps trong thời gian ngắn trưởng thành rất nhiều. Ít nhất cũng không ngu ngốc như trước kia, gian khổ luôn làm người ta nhanh chóng trưởng thành.

Phelps bỗng nhiên chớp mắt nói:

- Phụ thân, người đưa thanh Thần Phật Chi Nhận sao?

Edward trầm mặc xuống, một hồi sau chậm rãi lắc đầu:

- Nó không có ở trên tay ta...

Phelps thờ dãi một tiếng:

- Người cấp cho Hall đồ đồ?

- Không sai, người quả nhiên thông minh hơn so với trước kia.

Edward nói:

- Được rồi, người đi đi, ta chờ tin tức của người, chỉ mong mọi việc có thể thuận lợi.

Phelps lấy tay vỗ ngực nói:

- Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố.

Edward tán thưởng nhìn Phelps nói:

- Nếu trước kia người như thế này bây giờ cũng không phát sinh chuyện như thế này.

Phelps đỏ mặt không nói lời nào.

Ngừng lại một chút, Edward do dự mới nói:

- Người định xử lý chuyện của mẹ người như thế nào?

Phelps thần thần bí bí nói nhỏ vài câu bên tai Edward.

- Ha ha...!

Edward cười khanh khách, che miệng không nói gì, nhưng lại lộ ra vài phần mập mờ tươi cười.

- Ta biết rồi, người đi đi.

Edward nói.

Phelps tự mình là thông minh, nhưng hắn cũng không có ngờ tới mưu đồ bí mật của mình vừa nói, Long Vũ cùng Metz cũng biết. Bọn họ quan sát tại Online đồng bộ thị tẫn.

Đối với Phelps phản bội, Long Vũ cùng Metz đã sớm đoán được. Giống như Phelps loại người âm hiểm, phản bội cũng là chuyện sớm muộn.

Metz quyền rũ nói:

- Phelps loại người ngu xuẩn này tự mình là thông minh, tính toán chúng ta. Nhưng hắn căn bản không biết rằng, chúng ta tùy thời có thể bóp nát cái mạng nhỏ của hắn.

Nói tới đây, trong mắt Metz hiện lên một tia tàn nhẫn nói:

- Bây giờ em đi phát động Phệ Tâm Đan, để cho hắn thống khổ tới chết.

- Không được!

Long Vũ ngăn cản Metz nói:

- Anh đã đáp ứng Christine, lưu hắn một mạng, không thể giết hắn, cứ để cho hắn tiếp tục biểu diễn.

- Hừ!

Metz nhất thời hừ nhẹ một tiếng nói:

- Anh khẳng định yêu thích Christine. Chẳng nhẽ em kém nàng sao? Phải biết rằng khi anh đến với anh, em vẫn còn trinh trắng. Christine nàng tính là cái gì, không phải chỉ là một oán phụ già thôi sao.

Nói xong, Metz nhìn Long Vũ câu dẫn nói:

- Anh khẳng định là tinh trùng lên não rồi, không bằng hiện tại em liền thỏa mãn anh đi...

Nhìn thấy dung nhan động lòng người của Metz, cùng vẻ mặt quyến rũ làm trong lòng Long Vũ nhất thời rung động. Metz xem như mị cốt mị cốt nữ nhân, đặc biệt khi nàng muốn chủ động càng làm cho người ta yêu mến. Hơn nữa, Long Vũ cũng phát hiện christine đang nghe lén ở cửa.

Long Vũ một tay kéo Metz vào trong lòng.

Metz cả kinh cười quyến rũ nói:

- Anh nói em tốt hay Christine tốt.

Long Vũ cười nhẹ nói:

- Mỗi người đều phong tình một kiểu...

- Em muốn biết...

Metz còn muốn nói, Long Vũ liền cảm thấy bên kia Christine đang chăm chú nhìn bọn hắn bên này. Lập tức hắn ôm Metz đặt nàng trên ghế salon, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, một tay bắt lấy bầu ngực sữa của nàng không ngừng xoa bóp. Metz liền cảm thấy toàn thân như nhũn ra, liên tục thở gấp, nàng cũng phát hiện ra, thân thể của mình càng ngày càng nhạy cảm, chỉ cần bị Long Vũ sờ mó toàn thân như nhũn ra hưng phấn.

Long Vũ hướng Metz làm chuyện xấu, một bên vẫn một mực chú ý Christine bên này.

Xác định Christine không có dời đi, hắn liền đặt Metz xuống đất kéo cổ áo nàng làm lộ cặp vú trắng muốt ra ngoài.

Metz kinh hô một tiếng đã bị Long Vũ hôn.

Long Vũ vừa hôn Metz, vừa lấy tay xoa bóp đôi vú cao vút của nàng. Metz bị Long Vũ vuốt ve thân thể rất nhanh nóng lên, phát ra âm thanh rên rỉ.

Ở bên ngoài Christine tự dừng nghe thấy âm thanh phụ nữ thở gấp, liền ngăn ra, muốn rời đi nhưng không hiểu sao cước bộ lại đình chỉ, trong lòng xuất hiện cảm giác kỳ quái.

Metz quần áo lộn xộn, bị Long Vũ đè bên trên, lại được Long Vũ âu yếm làm nàng thở gấp không thôi, cũng lớn tiếng rên rỉ tựa hồ đáp lại Long Vũ âu yếm.

Christine kinh ngạc nhìn hai người đang âu yếm. Quả thật không thể tin vào mắt mình, làm nàng đỏ mặt lên, nhịp tim cũng gia tốc, thở cũng không dám thở mạnh.

Phải biết rằng, từ khi Edward cùng nàng trở mặt đến nay cũng mấy trăm năm nàng chưa từng xxx. Trước kia không nghĩ đến, nhưng hiện tại lại thấy người khác xếp hình ngay trước mặt mình, cũng đánh sâu vào suy nghĩ của nàng.

Lúc này Long Vũ đã vén quần lót của Metz lên, Metz cũng đỏ mặt lên hờn dỗi một tiếng, thần sắc ngượng ngùng xuân tình nhộn nhạo. Christine mở to tầm mắt, không nghĩ đến nghiêm trang như Metz làm sao có thể có bộ mặt như thế.

Long Vũ nghĩ đến Christine cách đây không xa nhìn lén, trong lòng lại càng hưng phấn.

Trong lòng Christine kịch liệt nhảy nhót, do dự có nên nhìn không. Nàng tự nhủ với mình trong trường hợp này mình nên đi ra, nhưng không biết tại sao nàng không có di chuyển được cước bộ. Long Vũ tách hai chân ngọc của Metz ra, Metz không tự chủ được nũng nịu rên rỉ.

Mà Christine chứng kiến động tác dâm mỹ này của Long Vũ, không khỏi ngẩn người, nghĩ thầm hai người này đúng là không biết xấu hổ. Nhưng thân thể không tự chủ mà nhũn ra. Nhìn vài lần liền vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nữa, nhưng vẫn không muốn rời đi.

Bỗng nhiên một âm thanh cực kỳ thoải mái rên rỉ truyền đến, Christine không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Long Vũ đá tiền quân thảo phạt vào trong người Metz.

Ở nơi Christine đứng có thể nhìn rõ ràng tình huống hiện tại của Long Vũ và Metz. Trong lúc nhất thời, tiếng thờ gấp, thờ dốc, tiếng rên rỉ liên tục truyền vào tai Christine.

Bên này, khuôn mặt Christine đỏ bừng, nóng ran lên, bộ ngực không ngừng phập phồng cả người như nhũn ra. Loại tính huống này đối với nàng đúng là quá kích thích.

“Ừm..ừm...”

Metz lớn tiếng rên rỉ, làm Christine cảm thấy giật mình. Không nghĩ tới, bình thường gặp Metz bên ngoài luôn là bộ mặt nghiêm túc đoan trang, nhưng bây giờ lại quỵn rũ phát ra âm thanh dâm dăng như vậy, quả thật có chút khó tin.

-Thoải mái vậy sao?

Nhìn thấy Metz thoải mái rên rỉ làm Christine càng đỏ mặt, bỗng nhiên ý niệm này hiện lên trong đầu nàng. Đã rất lâu rồi, nàng cũng không được thư thái như vậy.

Tất cả đã là chuyện tình của mấy trăm năm trước.

Nghe âm thanh Metz lớn tiếng rên rỉ, cộng thêm Christine cách đó không xa nhìn lên, làm Long Vũ cực kỳ hưng phấn càng điên cuồng công kích Metz, làm cho Metz sung sướng cực kỳ.

Đột nhiên, Metz hét lên một tiếng gào ôm chặt thân thể của Long Vũ không ngừng run rẩy, nàng đã lên tới đỉnh.

Đang ngây người nhìn trộm Christine cũng bỗng tỉnh lại, vội vàng rón rén dời đi, chính mình định làm cái gì cũng quên mất.

Trở lại phòng mình, nàng mới phát hiện toàn thân nóng bừng, hơn nữa nơi đó cũng ẩm ướt hết rồi. Phát hiện này làm má lúm đồng tiền cũng đỏ lên, cực kỳ ngượng ngùng.

- Không biết xấu hổ!

Christine thầm mắng chính mình đi nhìn lên người khác xếp hình. Nói thì nói thôi, nàng cũng không phải cố ý đi rình trộm.

Giờ phút này Christine hít vào vài hơi, ngồi trên giường cố gắng làm cho nội tâm trở nên bình tĩnh. Dưới tình huống bình thường, nàng cũng đọc truyện se.x để tự an ủi bản thân. Nhưng hôm nay lại là nhìn trực tiếp làm nội tâm nàng cũng xuất hiện cảm giác khác thường.

Trong lòng Christine vẫn còn sợ hãi, nếu để Long Vũ và Metz biết mình bên ngoài nhìn lên thì phiền toái rồi.

Nằm trên giường Christine không nhịn được mà thò tay an ủi một phen. Khi đạt tới đỉnh trong đầu nàng lại xuất hiện một màn kia.

Nửa ngày sau Christine định thần lại mắng mình không biết xấu hổ, nghĩ gì không nghĩ, lại nghĩ tới lúc trước một màn? Làm nàng ngượng ngùng không thôi.

Đợi bản thân trở nên bình tĩnh lại, Christine liền đi đổi lại quần lót rồi quay về đại sảnh. Phát hiện Long Vũ cùng Metz đang cười nói thảo luận chiến sự. Hai người biểu hiện đều hết sức bình thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Thấy Christine trở lại, Long Vũ cùng Metz cùng hướng nàng chào hỏi. Christine nhìn nàng cười một tiếng phát hiện gương mặt của Metz hơi phớt hồng.

Trong lòng có một dạng tâm tình, Christine ngồi xuống bên cạnh Long Vũ.

Long Vũ thân thiết cùng Christine bắt chuyện, nhìn thấy trong lòng nàng có tâm sự, nhất thời cười thầm. Hẳn biết vì chuyện vừa rồi mình với Metz đại chiến, hẳn cũng không định vạch trần, làm như không có chuyện gì xảy ra, quay lại nói chuyện với Metz.

Christine ngồi ở bên cạnh nhìn thấy Long Vũ cùng Metz thảo luận chiến sự, không hiểu vì sao luôn nhớ lại cảnh Long Vũ thảo phạt Metz vừa rồi.

- Điện hạ, có tâm sự sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Christine vội vàng nghiêm mặt nói:

- Không có chuyện gì... Tình huống như thế nào rồi? Ta muốn nói, các người tính toán lúc nào thì đối phó với Edward...

Long Vũ biết Christine không có ý đề cập tới Phelps, cũng là muốn lảng tránh chuyện nghe lén.

Long Vũ tự nhiên nhìn thấu ở trong mắt, trong lòng cũng mừng thầm, biết Christine tâm tình như sóng chiều.

- Điện hạ!

Long Vũ nghiêm mặt nói:

- Ngài còn không biết, con trai ngài cùng Edward cấu kết cùng nhau ý định đối phó ta.

Metz cũng nhân cơ hội nói:

- Ta có thể trong khoảnh khắc lấy cái mạng nhỏ của hần, nhưng Long Vũ không đồng ý...

Thật ra lúc trước nghe trộm nàng cũng đã biết rồi. Trong lòng nàng cũng rõ ràng cái kia nghịch tử, chính là nàng cũng khó nói ra. Giờ phút này nghe được Long Vũ có ý nói ra, nàng liền hỏi ngược lại:

- Lão sư, người định làm như thế nào?

Long Vũ thừa cơ đem cái eo thon gọn của Christine ôm lại. Đồng thời tay còn lại cũng ấn lên bộ ngực của Christine, lập tức một mùi thơm xông vào mũi của Long Vũ.

Christine kinh hãi hét lên một tiếng, bởi vì có Metz ở đây nên nàng cực kỳ thẹn thùng. Long Vũ lập tức hương Metz cho nàng một ánh mắt, Metz tự nhiên hiểu ý, không tình nguyện lộ khai.

Metz rời đi, vẻ mặt của Christine cũng hơi trở lại bình thường

Thân thể của Christine bị Long Vũ gắt gao ôm chặt, một mảnh ửng hồng nổi lên trên mặt nàng, thấp giọng nói:

- Buông em ra...

Long Vũ làm như không có nghe được, tay hần đặt trên ngực của Christine chỉ cảm thấy ngọn núi cao vút kia thật mềm mại, cảm giác thật sự rất tốt. Long Vũ liền cảm thấy hưng phấn, tiểu huynh đệ cũng cảm giác đàn anh hưng phấn cũng ngóc đầu lên tỏ vẻ. Vừa lúc chạm vào cái mông vểnh của Christine, cảm giác nơi đó một mảnh ấm áp.

Christine cũng nhận ra tiểu huynh đệ của Long Vũ đang chào mình, sắc mặt đỏ lên, rung giọng nói:

- Lão sư...Cái kia...

- Phelps tới!

Đang lúc này, Metz lên tiếng nhắc nhở.

- Lão sư!

Ngay sau đó âm thanh của Phelps truyền vào:

- Tin tốt, tin tốt...Ta tra được địa điểm Edward ẩn thân...Chúng ta có thể trực tiếp tiêu diệt hần, đây đúng là cơ hội tốt.

377. Chương 40: Giết Hại

Long Vũ lúc này đang ôm chặt thân thể Christine, bàn tay đặt ở trên ngực nàng. Christine mặt cười đỏ bừng, trợn mắt nhìn Long Vũ một cái, mặt hồng hồng nghiêm mặt nhìn Long Vũ nói:

- Lão sư, còn không buông tay.

Tận mắt nhìn thấy tình cảnh như thế, Phelps thiếu chút nữa thì tức hộc máu, khó có thể tưởng tượng được đây chính là cao quý phu nhân mẹ của mình.

Nhìn trước mắt Christine cái kia ung dung xinh đẹp cao quý trên mặt nở nụ cười đỏ bừng, bộ ngực không ngừng phập phồng, toát ra vẻ thành thực, phong tình vạn chủng. Long Vũ cũng ngây cả người.

Christine cũng ngẩn ngơ, vừa tức giận vừa xấu hổ nhìn Long Vũ nói:

- Lão sư... Phelps tới.

Christine nổi giận, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, làm cho Long Vũ tâm tình nhộn nhạo không thôi. Thật không biết ngoài trình tiết của nàng ra, bên trong là dạng gì mị cốt phong tình.

Long Vũ nhìn thấy bộ ngực không ngừng phập phồng của Christine thầm nghĩ, nhất định phải đem nàng đẩy ngã.

- Khụ khụ...

Metz thấy Long Vũ có chút quá. Lo lắng chọc giận Phelps làm cho kế hoạch xảy ra vấn đề, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Long Vũ làm như bộ dạng xấu hổ thấp giọng nói nhỏ:

- Xin lỗi điện hạ, đề tài ngài quá đẹp, nên ta nhất thời xúc động...

Trong lòng Christine cực kỳ hỗn loạn, không biết nói gì cho phải, trên mặt cũng ửng đỏ vẻ mặt xấu hổ. Nàng mập mờ với người khác ngay trước mặt con trai của nàng. Nhưng nghĩ lại đứa con nghịch tử này cũng không phải thứ gì tốt, mình cần gì phải để ý tới hắn.

- Các người nói chuyện đi, ta đi trước!

Christine hồi phục tinh thần nói, dù sao nghịch tử kia cũng là con trai nàng.

Long Vũ nhìn thấy Christine bước đi, cặp mông vênh đầy đặn không ngừng vẩy vẩy đôi, nổi bật bóng lưng, không khỏi âm thầm cười, sờ vào bộ ngực mềm mại của Christine cảm giác thật sự tốt.

- Lão sư!

Phelps tựa hồ tận lực đè xuống lòng phẫn nộ.

Long Vũ cười nói:

- Có chuyện gì?

- Ta tìm được cơ hội tiêu diệt Edward.

Phelps vội vàng đem kế hoạch của mình cùng Edward nói ra.

Long Vũ thật sự sững sờ, hắn thật sự không ngờ lại nói tất cả mọi chuyện cho hắn biết.

Phelps làm như vậy, làm cho Long Vũ cũng không kịp trở tay.

Lúc này, Phelps nói:

- Lão sư, ta cùng Edward hiến kế hãm hại ngài, kỳ thật bằng không. Lấy thực lực của ngài, thuộc hạ của Edward căn bản không làm gì được ngài, đến lúc đó chúng ta có thể tương kế tựu kế đem Edward tiêu diệt, làm một mẻ lưới bắt sạch, sau này đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Long Vũ không nói gì, chăm chú nhìn Phelps. Đột nhiên hắn cảm giác được, Phelps thủ đoạn thật cao, một mũi tên trúng hai con chim. Rõ ràng, bất kể Long Vũ hay Edward đều là hắn lớn nhất chế ước địch nhân. Chết ai đối với hắn cũng là chuyện tốt, kể cả lưỡng bại cầu thương đối với hắn cũng là chuyện tốt.

Long Vũ cười nói:

- Rất hay....làm tốt lắm.

Phelps hơi khản trương, hắn không rõ Long Vũ nói lời này có ý gì.

- Ha ha!

Long Vũ đứng lên dùng tay vỗ nhẹ lên vai Phelps nói:

- Rất hay, có tiến bộ... Kế sách này quả nhiên lợi hại.

- Điều là lão sư chỉ bảo.

Phelps cúi đầu kiến tốn nói.

- Chi tiết như thế nào thực hiện, người làm xong kế hoạch chưa?

Long Vũ hỏi.

- Vâng.

Phelps chăm chú nhìn ánh mắt của Long Vũ nói:

- Tất cả mọi chuyện đều an bài đầy đủ,ta có thể cam đoan không có sơ hở.

- Thật sự.

Thanh âm Long Vũ lập tức trở nên rét lạnh:

- Nếu như hai người lưỡng bại cầu thương thì sao?

- Chuyện này...

Phelps cúi đầu nói:

- Ta suy đoán qua, lấy thực lực của người, tuyệt đối sẽ không thua Edward, nên căn bản không xuất hiện tình huống đó.

- Người quả nhiên ngây thơ!

Long Vũ nhẹ nhàng nói. Trong lời nói mang theo hương vị trào phúng:

- Người có thể suy đoán những gì? Đừng nói người không biết chân chính tu vi của ta, cho dù cha người, người cũng không rõ ràng.

Chân mày Phelps cau lại:

- Ta làm hết sức có thể rồi.

- Người cùng Edward thật sự nói như vậy?

Long Vũ cũng không chút do dự vạch mặt nói:

- Phelps, kế sách này của người dễ dàng kiến người ta cho rằng một công đôi việc đó.

Ánh mắt Long Vũ híp lại nhìn chăm chăm Phelps nói:

- Giải thích như thế nào đây?

Phelps đứng dậy ngẩng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Ta đối với người trung tâm có trời đất chứng giám, hơn nữa người gieo cấm chế trên người ta, ta làm sao dám làm loạn?

Sắc mặt Long Vũ có chút khó coi:

- Đây gọi là giải thích?

Không đợi Phelps mở miệng, chân mày của Long Vũ khẽ nhíu lại, rồi mở miệng nói:

- Mặc kệ như thế nào người cũng đã sáng tạo ra cơ hội.

Hắn lạnh lùng nhìn qua Phelps nói:

- Mặc kệ người có hay không có ý nghĩ muốn tính kế ta, ta cũng cảnh cáo người, không cần có bất kỳ suy nghĩ nào trái ngược, nếu không người thiệt thòi vẫn là người.

Sắc mặt Phelps càng ngày càng khó coi, hôm nay bị Long Vũ vạch trần tâm tư làm hắn có chút ngoài ý muốn. Trong lòng thập phần lo lắng, bất an, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

- Chúng ta không phải Thánh nhân, căn bản không có năng lực làm cho lòng mình yên tĩnh như nước, nhưng mà muốn thực hiện quý kế, cũng cần phải có trình độ mới được.

Long Vũ cười nhạo nói:

- Người nên nhớ, không nên làm những chuyện không thực tế.

Long Vũ nhắm hai mắt lại chậm rãi nói:

- Người nên rõ ràng, ta tùy thời có thể giết người.

Khuôn mặt Phelps không đổi sắc lẳng lặng đứng ở bên cạnh Long Vũ nói:

- Lão sư, lời người dạy bảo ta đều nhớ kỹ. Người yên tâm đi, ta biết làm như thế nào.

Phelps nhìn hắn một cái nói:

- Xin người tin tưởng ta.

Long Vũ chăm chú nhìn Phelps, tựa như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong đầu hắn, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ cần kết quả.

Hắn nở nụ cười tự giễu:

- Nếu không phải có mẹ người, ta đã đem người giết rồi. Bởi vì ta thấy được trong lòng người có tư tưởng phản nghịch, không phải là một người yên phận.

Sắc mặt Phelps trắng bệch, ánh mắt càng lúc càng sáng hơn:

- Lão sư, người trách oan ta.

Long Vũ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Phelps, giọng khàn khàn nói:

- Người tự thu xếp ổn thỏa đi...

- Nhớ kỹ, không nên làm chuyện ngu xuẩn.

Ánh mắt Long Vũ dần dần trở nên rét lạnh.

Phelps nhìn vẻ mặt phát lạnh của Long Vũ, lại nghe được âm thanh khàn khàn của hắn, tâm giống như bị đâm vậy, cực kỳ đau đớn, gương mặt cũng trở nên trắng bệch. Hắn biết, hắn vô lực đối kháng với Long Vũ.

Phelps ngẩn ngơ nhìn Long Vũ, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này Metz đi đến, néo vạt áo của Phelps, cắn răng nói:

- Người dám làm mấy chuyện ngu xuẩn? Còn bán rẻ chúng ta, ta tùy thời có thể dùng Phệ Tâm Đan giết người.

Phelps đưa tay lên cầm tay nàng, sợ hãi nói:

- Mọi chuyện không giống như người tưởng tượng đâu.

Metz hơi đỏ mặt ghé sát tai Phelps nhẹ nhàng nói:

- Người đứng là một phé vật...

Lời này mang theo tư vị trào phúng lại làm tâm của Phelps rét lạnh.

Long Vũ lắc lắc đầu, hít sâu một hơi nói:

- Để cho hắn đi, ta tin tưởng hắn.

Thân thể Phelps run lên, có chút kinh ngạc nhìn Long Vũ, không hiểu tại sao hắn đột nhiên thay đổi thái độ.

Làm hắn có chút không kịp phản ứng.

Phelps thở dài nói:

- Lão sư, người thật tốt... Lão sư, ngài yên tâm, ta tuyệt đối không làm ngài thất vọng.

Phelps nghiêm túc nói.

Ba ngày sau, dưới sự dẫn dắt của Phelps, Long Vũ đi tới nơi Edward ẩn thân theo lời Phelps nói. Đây là một căn cứ bí mật cung điện. Từ vẻ bên ngoài nhìn lại, cung điện này làm bằng vàng. Khi bọn họ đi tới cửa cung điện, cửa điện cũng chậm rãi mở ra, Long Vũ và Phelps chậm rãi đi vào. Ở chính giữa bảo điện thập phần rộng rãi, hai bên đều có một cái đài cao cỡ nửa người, bên trong khả năng có che dấu cơ quan.

Phía cuối bảo điện, trên chiếc ghế ngọc ẩn hiện nửa người một vị lão giả. Ánh mắt như sao sáng trên trời không ngừng bắn ra tinh quang.

Người này dĩ nhiên là Edward.

Phelps ở phía xa hành lễ thấp giọng nói:

- Phụ thân, theo ước định, ta đã mang Long Vũ tới gặp người.

Edward không nhúc nhích, bên cạnh đã có âm thanh truyền đến:

- Tốt lắm, người làm cực tốt.

Trong lòng Long Vũ rung mình một cái, nói:

- Người kia là giả.

Phelps cũng không cách nào phân biệt, vẫn khom lưng đáp:

- Cảm ơn phụ thân khích lệ.

Âm thanh già nua của Edward lần nữa vang lên:

- Được rồi, người có thể lui xuống.

Phelps cung kính đáp:

- Đa tạ phụ thân!

Lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc nhìn phụ thân ở phía xa, cảm giác có cái gì đó không thích hợp, hắn không khỏi chột dạ, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Long Vũ nói:

- Điện hạ, nghe Phelps nói ngài tính toán giao dịch với ta.

Phelps nghe vậy cũng thầm thở dài một hơi.

Thế cục bây giờ đều dựa theo tính toán của hắn. Hiện tại hắn kỳ vọng nhất chính là hai người lưỡng bại cầu thương.

- Giao dịch cực kỳ đơn giản? Ta muốn mạng người.

Edward nói

Dứt lời, âm thầm có ba người, ba cái hắc sa che mặt, trong ánh mắt của họ toát ra nồng đậm sát khí, khả năng chính là thủ hạ mà Edward đã bố trí.

- Cuồng vọng.

Long Vũ nhàn nhạt cười nói.

Ba người cũng nhin không được lao ra trong chớp mắt bao vây Long Vũ.

Ba người này dáng người cao to, đẹp trai hai tay cầm một cây trường thương, trong mắt sát khí vẫn bắn ra bốn phía, như ba vị tướng thật sự.

Long Vũ nhìn ba người:

- Chỉ bằng ba thằng rẻ rách này mà cũng đòi giết ta?

- Giết...!

Ba người cùng hô lên, âm thanh rét lạnh vô cùng.

Trong lòng Long Vũ cả kinh, hấn cảm giác ba người tu vi rất cao, thực lực mỗi người đều hơn Metz. Hấn cũng có dự cảm, ba người này phối hợp với nhau cực kỳ tốt.

Ba người đồng thời tấn công, trường thương tạo ra mấy đạo tàn ảnh chém tới Long Vũ. Trường thương trong tay người trước mặt mãnh liệt như giao long đâm tới Long Vũ, thì người bên trái trong tay trường thương múa lên như độc xà đánh úp về cổ họng của Long Vũ, người bên phải nắm trong tay trường thương trực tiếp tấn công trái tim của Long Vũ.

Ba cách tấn công, phương pháp trực tiếp, tàn nhẫn, chiêu nào cũng là chiêu trí mạng.

Long Vũ hít sâu một hơi, rất nhanh liền di chuyển né tránh công kích của bọn họ.

Trong tay cầm Thiên Sư pháp kiếm, Long Vũ đạp đất bay lên trời, mãnh liệt đánh úp về người phía trước, kiếm quang lóe sáng, làm người phía trước kinh hãi vội vàng lui lại.

Kiểm khí bá đạo, người nọ toàn thân ra mồ hôi lạnh. Hấn không ngờ Long Vũ cường đại đến vậy, kiếm quang trong nháy mắt đã tới sát bên người hấn.

Long Vũ cũng không thừa thế công kích, thân thể rơi xuống đất liền quay lại bổ kiếm về hai người bên cạnh, cường đại kiếm quang như tia chớp đánh úp về hai người bên cạnh, cường đại kiếm quang làm cho hai người kia cực kỳ hoảng sợ, khôn dám cứng đối cứng chỉ có thể lui lại tránh né công kích.

Ba người này đúng là rất mạnh. Nhưng Long Vũ muốn thử khả năng của bọn họ, nên không có thi triển toàn lực, mới dẫn tới cục diện thăng bằng như bây giờ.

Lúc này ba người bịt mắt cẩn thận từng ly từng tý tới gần, vừa rồi cường đại kiếm quang làm cho bọn họ trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi. Nếu đối kháng với đối thủ cường đại như Long Vũ, bọn hấn khẳng định có một trận chiến khó khăn, thậm chí phải trả giá nhất định.

- Mọi người, toàn lực giết hấn!

Tên đầu lĩnh hét lớn, cũng là người đầu tiên lao tới Long Vũ. Long Vũ hít sâu một hơi, rất nhanh né tránh công kích, rồi xoay người hướng người bên trái phóng đi. Thiên Sư pháp kiếm chính diện chặt xuống tạo thành áp khí đánh tới, người bên trái phát hiện kiếm khí của Long Vũ không bá đạo như lần đầu tiên, liền đưa kiếm lên đỡ, mũi thương cũng mang theo ánh sáng.” Ầm!” một tiếng nổ vang lên, trực diện cứng đối cứng, người bên trái bị đánh lùi vài bước, trong miệng nhỏ ra vài ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, người phía bên phải đã tấn công tới, trường thương đâm tới mang theo mãnh liệt kinh phong úp tới. Long Vũ lắc mình tránh thoát mũi nhọn, sau đó rút kiếm ra đánh chém tới. Lại một tiếng vang lớn, hỏa tinh toán loạn, trường kiếm cũng đánh trúng áo giáp người này, làm cho hấn bật ngược lại vài bước cũng nhỏ ra vài ngụm máu tươi. Giờ phút này hai người ngoại trừ sức tàn lực kiệt bên ngoài, trong cơ thể nội tạng kịch liệt đau nhức, khó chịu.

Hấn cắn răng chịu đựng để cho thân hình không bị ngã.

Ba người bật mặt bây giờ mới biết, mình không phải đối thủ của Long Vũ.

Mà giờ phút này Long Vũ đang phát động chiêu thức mạnh nhất, để nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến này.

- Các người chết đi. Long Vũ quát to một tiếng, thân hình chuyển động thi triển tuyệt kỹ Toàn Phong công kích, lúc này lực lượng đánh ra nhiều không biết bao nhiêu lần so với chiêu lúc này.

Ba người dùng sức ngăn cản, nhưng mà cường đại công kích thổi đến quét bay ba người lên, sau đó nặng nề rơi xuống đất, máu tươi trong miệng cũng điên cuồng trào ra.

Ba người áo đen nhìn chằm chằm vào Long Vũ, hận không thể cắn hấn vài ngụm đến chết. Nếu ánh mắt có thể giết người Long Vũ chết đến mấy vạn lần rồi.

Long Vũ hừ lạnh một tiếng, Thiên Sư pháp kiếm quét qua, nháy mắt ba người này liền đi về với tổ tiên.

Nhìn thấy cả quả trình Phelps cũng âm thầm run lên, hắn không ngờ Long Vũ lợi hại thế. Làm thế nào bây giờ? Nếu không xuất hiện tình cảnh lưỡng bại cầu thương, chẳng phải phiền toái lớn.

Tâm niệm đến đây, Phelps hy vọng Edward còn có đòn sát thủ.

Ngay lúc này ngồi trên ngọc tọa Edward quát một tiếng:

- Tất cả mọi người cùng lên!

Phelps âm thầm bật cười, quả nhiên phụ thân có hậu chiêu.

Rất nhanh chung quanh cửa ngầm mở ra, cả nghìn binh sỹ tràn ra gắt gao vây quanh Long Vũ. Phelps thì cười thầm, mịa kiếp, như thế này không một chết mới là lạ.

Lùi vạn bước mà nói, coi như những binh sỹ này không thể cầm chân được Long Vũ thì cao thủ ở bên cạnh Edward cũng ra tay ngăn cản. Đặc biệt, Edward cũng là một tuyệt đỉnh cao thủ.

Nghĩ đến đây, tâm tình Phelps cũng tốt lên nhiều lắm.

Ba người lúc trước không phải là đối thủ Long Vũ, những binh sỹ này làm sao có thể ngăn trở được Long Vũ? Lúc này Long Vũ tay cầm kiếm tùy ý chém ra, một kiếm một mạng người. Nhưng vì một số binh sỹ không sợ chết, nên kiếm trong tay Long Vũ xuất ra càng lúc càng bá đạo, càng tàn nhẫn, cơ hồ mỗi kiếm xuất ra vài chục người mất mạng.

Khi Long Vũ thoát ra khỏi đám binh sỹ thì phía sau lưng hắn có gần nghìn xác chết, mặt đất nhuộm máu đỏ. Bất quá, trên người Long Vũ và trên kiếm một giọt máu cũng không có.

Kiếm trong tay Long Vũ tiến về phía trước, binh lính chung quanh sợ tới mức vong hồn cũng sắp ứa ra rồi. Chứng kiến thủ đoạn máu tanh, tàn nhẫn, binh sỹ đã sớm liệt Long Vũ vào danh sách ác quỷ, sớm bị Long Vũ dọa sắp vỡ mật rồi, binh lính hoảng hốt chạy ra như ong vỡ tổ.

Nhưng Edward lại gia lệnh cho quân lính tiến về phía trước ngăn cản Long Vũ, toàn bộ binh lính trong lòng phát lạnh, bất đắc dĩ những binh lính này chỉ có thể tiến lên, nhưng không ai dám xuất thủ.

Long Vũ cười ha hả, bay lên không trung mở miệng nói:

- Không muốn chết thì rút...

Lời nói cuồng ngạo mang theo sát khí lạnh như băng làm đám binh lính trong lòng run lên, ngay cả Phelps trong lòng cũng run lên.

Edward tức giận lập tức nói:

- Ai giết được hắn thưởng một tinh cầu

Cầu phú quý trong nguy hiểm, có trọng thưởng hiển nhiên có người liều mạng, không ít binh sỹ hướng Long Vũ phóng đi. Nhưng... bọn tôm tép này giết được hắn sao? Long Vũ vung tay lên từng đạo kiếm quang bổ ra như Thần Long vậy đuôi, vô số binh lính ngã xuống, quả thật là một bên đồ sát chứ không phải đánh nhau.

Edward bình tĩnh nói với Long Vũ:

- Thủ đoạn quả nhiên độc ác.

Long Vũ không bắt lời mà tiếp tục đi về phía trước. Sau một hồi giết chóc, trọng thương cũng mất đi tác dụng với binh sỹ rồi. Không ai ngu gì chạy ra chịu chết, thương rất lớn nhưng cũng phải có mạng đi hưởng đã...

Long Vũ đi tới trước mặt Edward lẳng lẳng nhìn hắn.

Edward cực kỳ phẫn nộ, lạnh lùng nhìn Long Vũ nói:

- Người sẽ phải trả giá thật nhiều cho sự tàn bạo của mình.

Bất ngờ Long Vũ một đạo kiếm quang nhanh như chớp giật lao vào trong ngực Edward.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, tất cả mọi người không ai nghĩ sẽ xuất hiện một màn như vậy. Edward đã chết? Làm sao có thể?

Hành động của Long Vũ khiến vô số binh sỹ điên cuồng, làm cho Phelps cũng thấy ngoài ý muốn. Mấy vạn binh sỹ đã đem Long Vũ bao vây nhưng cũng không có ai nguyện ý xông lên phía trước.

Phelps kinh ngạc vô cùng, hắn năm mơ cũng không nghĩ ra mọi chuyện lại diễn ra như thế này.

Long Vũ lập tức muốn xông lên đồ sát, nhưng cũng rất nhanh thanh tỉnh, đối với tình thế bây giờ cũng rất rõ ràng. Tu vi của hắn đang gặp bình cảnh, hôm nay không thể không đại khái sát giới đồ sát tứ phương.

- Đây là giả!

Long Vũ đột nhiên mở miệng nói, xoay người nhìn Phelps nhàn nhạt đáp:

- Edward thật sự chưa chết, đây chỉ là một thể thân mà thôi.

378. Chương 41: Nghịch Tử Giết Cha

Lời này nói ra, nhất thời Phelps thở dài nhẹ nhõm một hơi. Edward tuyệt đối không dễ chết như vậy, trò vui vẫn còn phía sau.

Biểu hiện của hắn lại bị Long Vũ thu hết vào trong mắt.

Rõ ràng nguyện vọng của Phelps chính là lưỡng bại cầu thương. Diễn xuất của Phelps quá kém, vẻ mặt của hắn đã sớm bán rẻ hắn.

- Đúng là có chút bổn sự!

Edward chân chính từ từ hiện thân. Tay hắn cầm một thanh cự kiếm đối với Long Vũ nói:

- Người đúng là một đối thủ tốt.

- Ít nói nhảm, người có bao nhiêu bổn sự thì mang hết ra đây, không được hời hợt...

Long Vũ quát một tiếng, tay cầm Thiên Sư Pháp Kiếm đánh tới.

Kiếm trong tay Edward cũng đánh ra, kiếm khí của hai người đụng vào nhau, trên không trung liên tục phát ra tiếng xé gió. Long Vũ vẫn đứng im, nhưng Edward đã lùi năm bước, trong cơ thể hắn huyết khí cuộn cuộn, trên mặt ửng hồng lên. Nhưng hắn không chịu yếu thế lùi bước, hai mắt bắn ra hàn quang lần nữa xông tới.

Phelps nhất thời mừng thầm, mọi chuyện chưa vượt qua tầm kiểm soát, vẫn trong kế hoạch của hắn.

Long Vũ chém ra một kiếm rồi thân hình nhảy lên cao, thân thể không ngừng bắn ra ánh sáng, như liệt hỏa không ngừng bốc cháy. Long Vũ bước đi trên không trung tạo ra áp lực cực lớn bắn về phía Edward, cổ uy áp khổng lồ làm cho Edward cảm thấy khó thở. Nhưng hắn không cam chịu yếu thế, kiên trì giờ kiếm chống lại áp lực mà Long Vũ tạo ra. Ánh sáng ở thanh kiếm hắn cầm cũng không ngừng phát sáng, kiếm quang cũng tăng lên.

Cứng đối cứng, kiếm quang của Edward phát ra chịu trùng kích nhất thời giảm xuống, Kiếm khí màu vàng của Long Vũ cũng chém xuống. Edward hoảng hốt lùi lại phía sau, đồng thời giơ kiếm lên nghênh đón.

Edward hai tay cầm kiếm ngăn cản, nhưng áp lực lớn làm hắn khó có thể thừa nhận, hai chân của hắn đạp nát cả cỏ dại, không ngừng lún sâu xuống đất.

Không đợi đợt công kích kết thúc, Edward liền phun ra một ngụm máu tươi, đầu gối quỳ xuống đất.

Edward thậm hận chính mình từ đầu không xuất toàn lực. Cao thủ chân chính thắng bại trong một chiêu. Ban đầu tại hắn không coi trọng nên bị Long Vũ chiếm được tiên cơ. Kể từ đó hắn từng bước bị áp chế.

- Âm âm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Edward bay ngược trở lại đằng sau. Cao thủ có tu vi cao ở bốn phía đều nghe được tiếng nổ, nhìn kỹ có thể phát hiện Edward bị thương nặng.

Cùng lúc đó, Long Vũ vung kiếm lên bổ về hướng Edward, ánh sáng chói mắt, phong mang như cầu vồng nhanh như chớp mang theo năng lượng cực mạnh dao động theo sau nó cực kỳ mãnh liệt. Nếu Edward bị chiêu này đánh trúng, khẳng định hắn tan xác là không thể nghi ngờ. Giờ phút này mười mấy tên thuộc hạ vọt lên, tiếp chiêu của Long Vũ.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, tất cả cao thủ xông lên nhất thời mất mạng.

Lúc này Long Vũ cùng Edward đều tách ra rơi xuống mặt đất. Nhưng khác nhau là Long Vũ bây giờ thân thể phát ra ánh sáng, chiến ý ngập trời. Còn Edward thì sắc mặt trắng nhợt, miệng không ngừng phun ra máu tươi, tức giận và xấu hổ.

- Edward, thúc thủ chịu chết đi.

Long Vũ cười nhạo nói:

- Người cũng chỉ như thế này thôi sao?

Trong nháy mắt, sắc mặt Edward xanh mét tức giận quát lên:

- Tất cả nghe lệnh, không tiếc giá nào đem tiểu tử này giết.

Lời nói này vừa nói ra, bốn phía bay ra mấy trăm cao thủ vây lại đây. Khí thế bức người từ những người này phát ra.

Long Vũ quát to:

- Ai dám động? Ta lập tức giết hắn.

Trong đám người có người đi ra, khả năng là đầu lĩnh lớn tiếng hô:

- Không cần sợ, chúng ta cùng lên, cũng làm hắn một chết...

- Không biết sống chết!

Long Vũ khẽ quát một tiếng, trong tay nắm chặt Thiên Sư Pháp Kiếm, nhất thời thiên địa biến sắc, đường kiếm như lưu tinh, trong khoảnh khắc bắn tới.

Một kiếm này của Long Vũ cũng là muốn lập uy. Một kiếm này tạo ra ánh sáng lóa mắt, cực lớn áp lực làm cho những người xung quanh không thở nổi.

Kiếm quang trong nháy mắt còn chưa chém vào ngực một gã chiến sỹ mà tên kia trong nháy mắt bạo vỡ, trong không trung chỉ lưu lại một mảnh huyết nhục, thêm mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Ác mộng còn chưa có chấm dứt, kiếm quang tiếp tục bạo nát mười mấy người, vì vậy có thể thấy được sức mạnh của Long Vũ.

Edward thấy thế nhân cơ hội quơ lấy thanh cự kiếm đâm tới.

Long Vũ cầm kiếm trực tiếp đón cự kiếm, tiếng va chạm liên tục vang lên. Thanh cự kiếm cũng bị chém thành mảnh nhỏ. Chỉ còn lại chuôi kiếm trong tay hắn. Edward âm thầm kinh hãi, thầm than Long Vũ quả nhiên không giống người thường. Hắn liền vất chuôi kiếm dùng tay không đánh ra một quyền rồi lùi lại phía sau.

Vừa muốn truy kích thì những cao thủ lúc trước lao ra chặn lại, Long Vũ đành ngừng truy kích, Thiên Sư Pháp Kiếm triệu hồi vài con Vắn Thiên Thần Long.

Mọi người lập tức hoảng sợ ngừng lại chiến đấu với bọn Vắn Thiên Thần Long.

Long Vũ nhân lúc mọi người đang bận rộn một lần nữa hướng Edward truy kích.

Lúc này Edward giận điên lên rồi, bao nhiêu người mà không ngăn nổi một người.

Đại cục cơ hồ đã định, bao nhiêu người sẽ là một lực lượng lớn đã trở thành câu chuyện cười. Trong nhất thời, thuộc hạ của Edward đều máu chảy thành sông, hài cốt chất thành núi.

Long Vũ liên tục giết chết mười mấy tên cao thủ. Đi thẳng tới Edward.

Một giờ sau, đánh nhau cũng chậm rãi kết thúc. Chung quanh chết trận cũng mấy nghìn người, mà Long Vũ vẫn không chút nào suy yếu.

Vì trấn trụ những binh lính đang vây công, Long Vũ đánh ra một chiêu nháy mắt làm vài tên binh sĩ tan xác, huyết nhục văng tung tóe.

Đây căn bản đích phải đánh nhau, mà là đồ sát. Độ tử của Edward trong mắt Long Vũ quả thật so với con kiến không khác gì nhau, không chịu nổi một kích.

- Tất cả các người đều phải chết!

Long Vũ gầm lên, theo sau đó thiên địa cùng rung động, sát ý tuôn trào làm người khác không dám tham chiến.

Cảm nhận được sát ý thấu xương của Long Vũ, trong lòng Edward dị thường bất an.

Lúc này, Long Vũ vung tay lên kiếm khí bá đạo lần nữa đánh úp về phía Edward.

Xa xa nhìn lại, kiếm quang vòng cung giống hệt lưỡi hái tử thần, làm người khác cực kỳ rung động.

- Edward giơ tay đầu hàng đi.

Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay Long Vũ vung lên trời lóe sáng, áp lực cũng tăng lên, như Thần Long tái thế, binh lính chung quanh không tự chủ lùi về phía sau.

Edward lớn tiếng gào thét, yêu cầu binh lính tới cứu giá.

Long Vũ tựa như Chiến Thần, Pháp kiếm tỏa ra áp lực kinh hồn từ trên đánh xuống, lực lượng cường đại làm thiên địa đều biến sắc.

Kinh phong gào thét, kiếm khí tận trời.

Thấy cục diện không còn đường lui nữa, Edward như nổi điên, gầm lên:

- Ta liều mạng với người...

Long Vũ vừa nghe liền nghĩ lão già này điên rồi.

Sát khí trên người Edward bùng lên, trong tay gọi ra một thanh cự kiếm, bắn ra vài đạo kiếm quang, thẳng tới đan điền của Long Vũ, quả thực một chiêu vô cùng ác độc.

“Xoát xoát!” Vài đạo kiếm khí phá không bắn tới. Long Vũ như mũi tên bay lên cao, chung quanh người cũng nhiều hơn vài đạo phòng ngự.

Trên trời chỉ chút quang mang, Long Vũ tựa sao băng không ngừng xoay tròn, không ngừng nhảy múa, ánh sáng mờ nhạt văng khắp nơi.

- Giết!

Hai người đồng thời gầm lên, thôi phát chiêu mạnh nhất.

“Ầm!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hai luồng kiếm khí hợp lại một chỗ, tạo ra tầng tầng va chạm, bắn ra bốn phía, khí thể ngập trời.

Đội hai người tách ra, sắc mặt của Edward có chút sợ hãi, lúc trước kia kích động, đã khôi phục công lực. Nhưng chính mắt nhìn thấy tình thế trước mắt, căn bản hắn không phải đối thủ của Long Vũ.

- Không thể, ta không thể cứ như vậy bị hủy diệt...

Ý trong đầu vừa chuyển, Edward hít sâu một hơi, tinh thần có chút rung động, chiến ý lại tăng lên, bắt đầu điên cuồng phản kích.

Long Vũ thấy thế cũng không lo lắng, trong tay gia tăng công kích. Sắc mặt trầm xuống nói:

- Có chút thú vị...

Dứt lời Thiên Sư Pháp Kiếm vùng lên nhanh như tia chớp hướng đầu Edward chụp xuống.

Edward cũng không dám chậm trễ, cấp tốc vận chuyển sức mạnh của mình, trong tay cự kiếm huy động cuộn cuộn kiếm khí hướng trên trời đánh úp tới.

“Ầm!” Tiếng nổ mạnh vang lên, kiếm khí bị đánh bật trở lại, Long Vũ chỉ thấy thân thể đại chấn, một cỗ lực lượng khổng lồ mem theo kiếm truyền đến cánh tay. Hắn âm thầm kinh hãi, xoay tay nghiêng ra phía xa, khó khăn lắm mới hóa giải được xung lực. Long Vũ không để cho hắn thở gấp, lần nữa hướng đầu hắn đánh xuống. Edward không thể tránh né chỉ còn cách phản công, kiếm khí ngưng tụ thuận thế đâm lên trời hướng cổ họng Long Vũ đâm tới. Cuồng phong cuộn cuộn, nương theo tiếng vỡ tan hộ thể của Long Vũ.

Long Vũ hoảng hốt, lòng tơ cũng dựng lên, hàn ý rợn người. Khẩn cấp cầm Pháp Kiếm đánh ra ngăn chặn, thân hình xoay chuyển, bay lên. Chật vật mới hóa giải một kích của Edward.

Bị bức né tránh, trong lòng Long Vũ cảm thấy cực kỳ tức giận. Ổn định thân thể, lần nữa Long Vũ vận hành hồn độn nguyên khí, sát khí ngập trời, kiếm quyết biến ảo, nhanh chóng phát động đợt tấn công mới đánh tới Edward.

Gầm một tiếng, thân hình của Long Vũ biến ảo không ngừng trên không trung, tìm cơ hội ra tay tốt nhất.

Mắt thấy khí thể của Long Vũ lại tăng lên, thậm chí mạnh hơn mình, trong lòng Edward không khỏi kinh hoàng, trái tim như muốn bạo ra ngoài lồng ngực. Giờ phút này hắn mới nhận ra được, nếu không liều mạng, mình tuyệt đối không có cơ hội nào cả.

Sát tâm đại hiện, ánh mắt Long Vũ cũng trở nên lạnh như băng, con ngươi lóe lên tinh quang giống như thạch hỏa, tựa như biến thành người khác vậy. Trong lòng Edward không khỏi phát lạnh.

- Chịu chết đi.

Long Vũ cười lạnh một tiếng. Thân hình không khỏi bay lên cao, hai tay chuyển thành hình chữ thập, Thiên Sư Pháp Kiếm trong tay sáng chói khí thể tận trời. Cảm nhận được khí thể ngập trời, thân hình của Edward không khỏi run lên. Long Vũ biết thời cơ đã tới, trong khoảnh khắc đấy phát động chí cường công kích. Cao thủ so chiêu một sai lầm nhỏ cũng trở thành trí mạng. Edward sinh lòng sợ hãi, hiển nhiên chính là sai lầm trí mạng của hắn.

Đội đến khí hắn kịp phản ứng, kiếm thể đã tới gần, hắn vội vàng thúc dục nguyên khí, vùng cự kiếm toàn lực chống đỡ, nhưng hắn không ngờ Long Vũ lựa chọn cứng đối cứng.

“Ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Edward cảm thấy lồng ngực của mình như bị búa tạ đánh vào. “Phụt” một ngụm máu tươi phun ra tạo thành một đạo máu tương ngang qua bầu trời, thân thể bị bắn ngược lại phía sau.

Edward thấy không thể cứu vãn tính thế, do dự một lúc mới nói:

- Tha cho ta, ta có thể kí kết hiệp nghị hòa bình vũ trụ.

Long Vũ bay lên nói:

- Mịa kiếp, ta lấy gì tin người.

Edward nghe vậy liền động tâm, vội vàng nói:

- Ta có thể dùng máu để thề trong khi ký kết hiệp nghị.

Long Vũ nghiêm túc gật đầu, nói:

- Biện pháp này không tệ.

- Không được!

Lúc này Phelps lao ra nói:

- Lão sư, ngàn vạn lần không thể tha cho Edward. Người này là kẻ âm hiểm, hôm nay buông tha hắn, sau này hắn chắc chắn sẽ đông sơn tài khởi, nhất định sẽ tạo ra họa lớn.

- Nghịch tử!

Edward tức giận gầm lên:

- Người là đồ nghịch tử, phía trước ngon ngọt theo ta hợp tác, không ngờ người tính kế ta. Cho chúng ta lưỡng bại cầu thương, ngư ông đắc lợi. Mắt thấy quỷ kế khó thực hiện, người lại tiến lên khuyên bảo Long Vũ giết ta, để người được an tâm sao?

- Long Vũ người không thể bị lừa!

Edward nói:

- Ta đề nghị, lập tức giết tên nghịch tử này, hắn ở bên cạnh người sớm muộn cũng là tai họa.

Long Vũ cảm thấy hai bố con nhà này rất thú vị.

Phelps sợ Long Vũ động sát tâm với mình vội vàng nói:

- Lão sư, ngài xác nhận xem, hắn thật là Edward...

- Cũng đúng!

Long Vũ bị nhắc nhở vội vàng dò xét chung quanh một phen. Xem xét sức mạnh, thuộc tính của hắn, xác nhận hắn đúng là Edward.

Xác nhận xong, Phelps nhất thời thở dài nhẹ nhõm.

Long Vũ cũng chậm chậm thở ra một hơi.

Edward cảm tức Phelps nói:

- Đồ nghịch tử, người mưu đồ mẫu thân còn không đủ, còn muốn tính mạng của phụ thân mình. Sớm biết trước ta sẽ không để người sống tới bây giờ.

- Hừ!

Phelps cười khẽ một tiếng nói:

- Lão già kia, người ít ở đây nói nhảm. Người nghĩ người bước tới hoàn cảnh ngày hôm nay đều do ta tạo nên? Nếu người không đi xâm lược vụ nội, làm sao có ngày hôm nay... Ha ha, hôm nay coi như là tự mình gây họa tự chịu. Người thử ngẫm lại trước kia người đối với ta như thế nào? Ta có điểm nào thua kém tên hỗn đản Hall, cũng bởi vì ta không phải con cả nên không rơi vào pháp nhãn của người, đi đâu cũng thấp hơn người ta một cái đầu. Hiện nay thì tốt rồi, người chết trên tay ta, xem người làm sao ra về...

- Thằng ngu này, người nói lỗ miệng rồi...

Edward đột nhiên nói.

Lời vừa nói ra Phelps liền cảm thấy cái gì không đúng, vội vàng nói với Long Vũ:

- Lão sư, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm... ta không có ý nói đến người.

- Không sao!

Long Vũ cười nói:

- Các người có ân oán gì, hôm này tự giải quyết đi... Bây giờ ta giao Edward cho người.

- Ha ha!

Phelps cười lớn nói:

- Đa tạ lão sư thành toàn.

Edward hung hãn nhìn Long Vũ nói:

- Người điên rồi!

- Người nhảm rồi!

Long Vũ cười nói:

- Ta không nhẫn tâm được như con trai người, hẳn hiểu được cách đối phó người, người cố gắng hưởng thụ đi. Đây chính là tự gây nghiệt, không thể sống.

- Phelps, người nhớ tình cảm trước đây cho ta chết thoải mái được không?

Edward đưa mắt nhìn con trai nói:

- Nghịch tử, nghe ta nói đây, ta chết đi kết quả của người cũng không so với ta tốt hơn.

- Im miệng!

Phelps quát lên:

- Lão già, chết đến nơi rồi còn châm ngòi lý gián quan hệ giữa ta với lão sư, muốn chết.

- Lão sư, ta bây giờ muốn giết hẳn...

Phelps hỏi Long Vũ.

- Ta nói rồi, tùy người xử lý!

Long Vũ có tâm xem trò vui nói.

- Đa tạ!

Phelps cười lạnh một tiếng, không biết từ đâu lấy ra Thần Phật Chỉ Nhận:

- Lão già, chắc người không biết nghị trưởng Henry đã sớm bị ta giết, trên tay Thần Phật Chỉ Nhận cũng bị ta đoạt mất. Hôm nay người chết chắc rồi.

- Ha ha!

Edward đột nhiên nở nụ cười:

- Không nghĩ tới, quả thật ta xem thường người rồi. Sớm biết người có bản lĩnh như vậy trước kia ta cũng không mặc kệ người.

- Hừ!

Phelps khé cười:

- Hiện tại mọi thứ đã quá muộn rồi.

- Long Vũ!

Edward đưa mắt nhìn sang Long Vũ nói:

- Người cũng thấy, nghịch tử âm hiểm, phải lưu ý thật nhiều, nếu không người sẽ phải hối hận.

- Chuyện của ta không cần người quan tâm..

Long Vũ khinh thường nói.

- Động thủ đi!

Long Vũ nói.

- Rồi!

Phelps nghe vậy vội vàng nói:

- Lão sư yên tâm, ta sẽ động thủ.

Edward bị Long Vũ phong ấn lực lượng, không thi triển được chút nào, chỉ còn cách trơ mắt nhìn con của mình cầm Thần Phật Chỉ Nhận đâm vào trái tim của mình.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Phelps hai tay nắm chặt Thần Phật Chỉ Nhận không chút do dự đâm một đao trúng tim Edward.

Thần Phật Chỉ Nhận vốn là sát phạt thần khí là Tu Là tộc chí bảo. Đặc biệt dùng để chế ước tộc trưởng.

Chính Edward cũng không nghĩ tới, mình sẽ chết trên tay con trai của mình. Tất cả mọi thứ đều theo mũi kiếm đi vào trái tim của hắn.

- Nghỉ ngơi tốt nhé!

Phelps khẽ cười, rút Thần Phật Chỉ Nhận ra làm Edward lại kêu thảm một tiếng. Khi Thần Phật Chỉ Nhận rút ra, máu tươi từ lòng ngực không ngừng chảy máu. Một lúc sau, Edward bởi vì mất máu mà mất mạng. Phelps sợ nguyên thần của Edward chạy thoát, khi nguyên thần của Edward xuất hiện tiện tay ột đao triệt để phá hủy Edward cuối cùng sinh cơ. Long Vũ một bên lắc đầu, Phelps này chính xác đủ ngoan độc.

Edward chết, tuyên cáo kết cuộc Tu La Tinh Vực gia tộc.

Mấy ngày sau, Christine cùng Phelps tuyên bố với bên ngoài Edward đã chết. Đồng thời cũng tuyên bố với vũ ngoại tiến vào thời đại liên bang.

Mà hội nghị liên bang lần thứ nhất cũng được chuẩn bị. Christine đảm nhiệm nghị trưởng cùng tổng thống vũ ngoại liên bang. Phelps được bổ nhiệm làm phó tổng thống.

Kế tiếp, Long Vũ cho Đường Hương Hương quay trở lại vũ nội, dẫn mấy vạn nhân mã lại đây. Những người này đem Christine xếp vào trong Liên Bang nghị viện. Toàn bộ công tác đều vững bước tiến hành.

Hôm nay Long Vũ đi tới biệt thự tổng thống của Christine, cũng là cung điện trước kia của nàng. Thấy bốn phía yên tĩnh, Long Vũ đi tới bên cạnh Christine ngồi xuống, rất tự nhiên đưa tay cầm tay nàng:

- Tổng thống của anh, gần nhất cảm giác thế nào?

Khuôn mặt Christine đỏ lên, rút tay ra, liếc mắt một cái oán trách nói:

- Lão sư, sắp tới là thời kỳ quan trọng, em và anh không nên...

379. Chương 42: Kết Quả Của Phelps

Trong khoảng thời gian này, Long Vũ thường nhân cơ hội người khác không để ý chiếm tiện nghi của Christine. Christine thẹn đỏ mặt nhưng so với trước kia cũng quen rất nhiều, mỗi lần xấu hổ đều trách cứ Long Vũ nhưng cũng không làm gì khác. Nhưng Long Vũ lại không để ý tới lời nàng nói, nên nàng cũng không có biện pháp. Mà trong nội tâm nàng cũng rất hưởng thụ chuyện xấu của Long Vũ. Nhất là Long Vũ lại đưa cho nàng một phần đại lễ lớn như vậy, coi như đây cũng là chút ít hồi báo. Xây dựng Vũ Ngoại Liên Bang cho tới nay đều là tâm nguyện của Edward. Đáng tiếc hắn lại dùng chính sách thiết huyết, điều này khiến tâm nguyện của hắn không thể thành công. Hiện tại ở trong tay nàng nắm giữ quyền lực tuyệt

đổi, nàng muốn đòi hỏi quyền lợi cho chính bản thân mình và của phụ nữ. Vì vậy gần đây nàng là tiêu điểm chú ý nhất của Vũ Ngoại. Nên nàng muốn giữ hình tượng một chút.

Đối với cử động khiêu khích của Long Vũ, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ đỏ mặt.

Christine oán trách thì Long Vũ cũng lơ đãng:

- Tổng thống của anh, kưng còn giả bộ gì nữa... Anh nhìn ra lòng của em cũng đáp ứng rồi.

Christine hiển nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Long Vũ, nội tâm lại ngượng ngùng nổi giận nói:

- Lão sư, trước chúng ta nói chính sự đã, được chứ?

Long Vũ cầm tay Christine nói:

- Đương nhiên là được.

Tay Christine bị Long Vũ cầm làm khuôn mặt ung dung cao quý mang vẻ thành thực phong tình đỏ bừng khẽ gắt:

- Tại sao anh lại cho Phelps làm phó tổng thống. Anh cũng biết dị tâm của hắn.

Từ khi con trai nàng muốn xếp hình với nàng. Nàng liền đối với hắn có thành kiến. Long Vũ làm cho nàng cùng Phelps ở cùng một chỗ, làm nàng cực kỳ khó hiểu.

- Có dị tâm càng tốt.

Long Vũ cười nói:

- Không phải còn chút phản quân chưa bị diệt sao? Em có thể phái hắn đi chinh chiến xa trường...

Long Vũ còn chưa nói hết liền bị Christine quát:

- Anh tính mượn tay giết người à?

Christine tức giận đứng lên quay người về phía sau.

Long Vũ thấy nàng quay lưng lại liền động tâm, Christine quần áo đơn bạc, eo tinh tế kia, hông vênh cao, còng lộ vẻ thành thực gợi cảm. Long Vũ dục hỏa công tâm, thầm nghĩ thời cơ tới rồi, chính mình cũng nên xuống tay thôi.

Long Vũ nhìn quanh bốn phía vắng lặng, liền chậm rãi đi tới Christine. Christine cũng nhận ra Long Vũ cử động thâm nghĩ: “Anh ta muốn làm gì?”

Lại nhớ lại khi trước Long Vũ cùng Metz xếp hình. Trong lòng Christine nhảy dựng lên. Khuôn mặt cười nóng bỏng, thân thể cũng càng ngày càng nóng, nhưng nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cũng không hiểu tại sao nội tâm của nàng có chút chờ mong.

Long Vũ đi đến gần thân thể Christine, vươn tay ôm vòng eo tinh tế của Christine. Lập tức cảm giác mềm mại đầy đà liền truyền lên đại não của Long Vũ. Thắt lưng của Christine tuy rất nhỏ, nhưng ôm vào lại cảm giác vô cùng mềm mại thoải mái vô cùng. Đồng thời mùi vị thành thực say lòng người trên người Christine tỏa ra truyền vào trong mũi Long Vũ.

Tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng bị Long Vũ ôm, thân thể mềm mại theo bản năng run lên, hô loạn:

- Lão sư... Anh, anh đang làm gì vậy...Mau buông em ra...

Long Vũ ôm thân thể của Christine trong lòng, cực kỳ hưng phấn. Hắn cũng không để ý tới lời nói của Christine, miêng hôn vào cái cổ trắng như tuyết của Christine, đồng thời tay phải cũng đặt lên bộ ngực đầy đặn của Christine không ngừng xoa bóp.

Thân thể mềm mại của Christine không ngừng run rẩy, gần như muốn tựa vào trong lòng của Long Vũ... Nàng vừa thở gấp vừa cầu xin nói:

- Lão sư... Đừng làm như vậy... Để người khác nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt.

Tay trái ôm eo Christine, tay phải dùng sức xoa bóp hai vú của Christine, cảm giác mềm mại, làm cho Long Vũ sắp sướng điên lên rồi.

Hưng phấn cực độ gần như tiếp thêm sức mạnh làm cho tiểu huynh đệ cũng vươn người đứng thẳng cắm thẳng vào bờ mông tròn chịa của Christine.

Dưới động tác của Long Vũ, thân thể Christine không ngừng run rẩy, dung nhan xinh đẹp, cao quý thành thực trên mặt nở nụ cười đỏ bừng. Những vị trí mẫn cảm đều bị Long Vũ xâm phạm, từng đợt khoái cảm làm cho nàng tê dại, lời cầu xin dần biến thành thở dốc, thân thể nàng bị nhào như bột mì, nơi đó cũng rỉ ra nước.

Chứng kiến bộ dáng của Christine như trinh nữ. Long Vũ càng xúc động, đang muốn đưa tay xuống bên dưới thì chợt nghe thấy tiếng người. Đột nhiên hắn nói nhỏ bên tai Christine:

- Tổng thống điện hạ, buổi tối anh đến phòng điện hạ cực kỳ.

Nói xong Long Vũ liền rời đi, để lại Christine đứng nguyên một chỗ, khuôn mặt nóng bỏng, thở gấp không thôi.

Đợi Long Vũ rời đi, Christine có chút tâm thần không yên. Đối với hành vi xâm lược của Long Vũ làm nàng cảm thấy ngượng ngùng, lại vừa tức giận, có chút sợ hãi, nhưng hơn nữa là có chút chờ mong làm nàng tâm loạn như ma.

Buổi tối, Christine nằm trên giường lăn đi lăn lại. Buổi tối Long Vũ sẽ đến phòng mình sao, đây là sự thật?

Mọi chuyện diễn ra vô cùng thuận lợi, nàng cũng đã leo lên ngôi tổng thống. Khả năng cũng đến lúc nàng hiển thân rồi.

Mình có nên đáp ứng hay không? Tuy đã bị Long Vũ khiêu khích thường xuyên, nàng cũng nhận ra ý đồ của Long Vũ và cũng hơi chấp nhận. Nhưng nàng là phụ nữ truyền thống bảo nàng thay đổi cần có chút thời gian.

Chính mình cũng hoa tan bại liễu, có nên tới bên Long Vũ không? Nhưng tựa hồ Long Vũ không quan tâm tới chuyện đó lắm. Hơn nữa, cũng rõ ràng, nếu làm thế tựa hồ không công bằng với nàng lắm.

Tuy gả cho Edward thời gian cũng dài, nhưng cẩn thận tính toán thì hai người ân ái cũng chỉ vài lần, vì qua vài lần ân ái nàng đã mang thai Phelps. Sau đó thì không có làm.

Bởi vì sau đó hai người trở mặt.

Đủ loại ý niệm cuộn cuộn chạy trong đầu nàng làm nàng cảm thấy ngượng ngùng, lại có chút chờ mong.

Ngẫm lại chính mình sống cũng khá lâu rồi, nhưng gặp được Long Vũ chủ động, nàng vẫn có chút ngượng ngùng.

Vừa nghĩ tới mình uyển chuyển bên dưới hầu hạ Long Vũ. Christine lại thấy ngượng ngùng, thân thể lại nóng lên. trong đầu lại xuất hiện hình ảnh hôm trước Long Vũ cùng Metz sung sướng bên nhau.

Nàng nghĩ thầm, cùng Long Vũ làm thoải mái như vậy sao?

Christine nhớ lại ban ngày Long Vũ vuốt ve để làm nàng cảm thấy tê tê khoái cảm, không khỏi xuân tình nhộn nhạo.

Cứ vậy lăn đi lăn lại tới khuya. Quả nhiên Long Vũ đến, hắn ở bên ngoài gõ cửa thấp giọng nói:

- Điện hạ...Điện hạ...

Thân thể Christine hơi lay động, nàng rất muốn chạy ra mở cửa để hưởng thụ khoái cảm bị Long Vũ áp xuống dưới thân. Nhưng ngượng ngùng làm nàng giữ lại chính mình. Cứ như vậy nội tâm nàng kích liệt chấn động thật lâu nàng cũng không làm ra quyết định. Tiếng bước chân dần xa, chắc Long Vũ đã đi rồi, Christine cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh thay vào đó là hối hận, chính mình vì cái gì không ra mở cửa cho Long Vũ vào.

Cảm giác hối hận càng ngày càng mãnh liệt, phá tan ý niệm trong sạch cùng cảm giác ngượng ngùng. Cho mãi tới khuya nàng vẫn không tài nào ngủ được, cảm giác thân thể nóng bỏng, nội tâm giống như bắt lửa vậy.

Christine trời sinh mị cốt, nên nhu cầu giường chiếu cực kỳ mãnh liệt. Chỉ vì chịu đựng đã lâu nên trở thành thói quen. Nhưng bây giờ bị Long Vũ khiêu khích lại làm nội tâm của nàng xuân tình nhộn nhạo. Đặc biệt khi xâm phạm càng làm cho cơ thể Christine không ngừng hưởng ứng không thể vãn hồi được nữa. Bây giờ nhu cầu cấp bách của nàng là cần phải phát tiết, nàng không tự chủ được đưa tay lên vuốt ve cơ thể mình.

Khuôn mặt Christine đỏ ửng, đôi tay không ngừng hoạt động trên cơ thể, trong miệng cũng không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ.

Vừa nghĩ tới Long Vũ đối với mình khiêu khích, động tác của Christine càng ngày càng mãnh liệt, cái gì trinh tiết không trinh tiết đối với nàng bây giờ toàn bộ lên chín tầng mây rồi. Hai mắt nhắm nghiền lại, không ngừng nhớ lại tình cảnh Long Vũ cùng Metz không ngừng giao hoan, chìm đắm trong tưởng tượng làm nàng không ngừng run rẩy trong khoái cảm.

Nàng cũng không biết, tất cả quá trình đều bị Long Vũ nhìn thấy.

Kỳ thật Long Vũ cũng muốn đi tới, nhưng hắn còn có ý khác.

Long Vũ biết, hạ gục Christine dưới háng là một chuyện lớn, không nhanh được. Hắn muốn chờ đợi cơ hội rồi mới chậm rãi tới hưởng thụ.

Hơn nữa, bây giờ thân phận Christine cực kỳ cao quý. Phải biết rằng, bây giờ nàng thống trị mấy trăm triệu sinh linh.

Nếu có thể đẩy ngã người có thân phận như thế cỡ nào kích thích.

Cho nên Long Vũ quyết định bỏ đi, hấn hy vọng tương lai Christine không chịu nổi nữa, Lúc đấy đấy ngã nàng mới là tốt nhất.

Sáng sớm, đi gặp mặt Phelps. Nhìn thấy Christine khí thế hăng hái, thân là con trai Phelps lại cảm thấy buồn bực. Trong lòng không hề vui vẻ chút nào, hấn cũng không có bao nhiêu hy vọng bây giờ Long Vũ rời đi.

Không có Long Vũ, hấn mới có cơ hội đẩy ngã Christine trở thành chủ nhân Vũ Ngoại Liên Bang chân chính.

Đáng tiếc!

Hít sâu một hơi, Phelps cung kính nói:

- Diện kiến tổng thống...

Vốn là mẫu thân, nhưng Christine lại không cho hấn xưng hô thân mật, chỉ được xưng hô theo chức vụ. Hơn nữa ngoại trừ có công việc, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Phelps nhiều lần muốn điều tiết quan hệ giữa hai người nhưng cũng không có bao nhiêu kết quả.

Mọi chuyện tới mức này cũng là tại mình trước kia quá mức vênh váo.

Đến bây giờ, Phelps hối hận vô cùng, chỉ có thể tận lực bù lại.

- Hừ!

Christine nói:

- Đây là chiến thư mới nhất được gửi về, người nhìn kỹ một chút. Sau này còn dẫn quân đi tiêu diệt nhóm phản loạn cuối cùng này.

Nếu hoàn thành người sẽ lập công lớn, nếu không hoàn thành đừng trách ta vô tình.

- Tại sao lại cho ta đi?

Phelps kinh hãi nói:

- Dù sao ta cũng là phó tổng thống, người sao có thể cho ta đi làm những chuyện như thế. Huống hồ quân phản loạn cũng lui đến vùng hoang vu tĩnh vực, chúng ta hiểu biết đối với những nơi đó rất ít, đi lại khó khăn. Vạn nhất gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Mẹ, nói như thế nào ta cũng là con trai ngài, ngài cũng không phải tuyệt tình như thế?

- Im miệng!

Christine tức giận nói:

- Hừ! Người còn dám nhận mình là con ta? Trong lòng người so với ai khác cũng rõ ràng. Tình mẫu tử giữa ta và người đã sớm kết thúc.

- Người...

Phelps thở phì phò nói:

- Ta coi như rõ ràng rồi, người lấy việc công trả thù tư, cố ý hại ta...

- Ta bây giờ đi tìm lão sư.

Phelps tức giận nói.

- Chờ một chút!

Christine gọi Phelps lại nở nụ cười nói:

- Đây là ý tứ của lão sư đây...

- Cái gì?

Phelps cực kỳ hoảng sợ nói:

- Người nói sao? Là lão sư bày mưu tính kế cho người? Làm sao có thể? Khó có khả năng... Hẳn như thế nào vứt bỏ ta?

Nghĩ đến đây Phelps vội vàng nói:

- Mẫu thân, cứu con...

- Mẫu thân, nhất định là lão sư muốn xuống tay với ta!

Phelps quỳ xuống, âm thanh có chút nghẹn ngào:

- Mẫu thân, người dù sao cũng là người thân duy nhất của ta, người nhất định phải giúp ta. Người không giúp ta, ta biết làm gì bây giờ?

- Hừ!

Christine cười lạnh nói:

- Tự gây nghiệt không thể sống, lúc trước người đối với ta như thế nào, có từng nghĩ qua có ngày cần ta giúp đỡ. Phelps, nói thật với người, chuyện này ta không giúp được. Đây là của người cơ hội, cũng là của người khó khăn. Nếu người có thể vượt qua tiền đồ vô hạn, nếu chết thì đây cũng là số phận của người.

- Người thật sự tuyệt tình như thế?

Thấy Christine đã quyết định, không thể thay đổi. Phelps cũng không quỳ nữa oán độc nhìn nàng nói:

- Người cũng độc ác lắm, ta cũng rất bội phục người...

- Ha ha!

Christine cười lạnh nói:

- Sói bắt cừu, bị cừu đánh lại. Người thấy sói độc ác hơn hay cừu độc ác hơn? Lúc trước không phải có Long Vũ, cuộc sống của ta chắc chắn sẽ biết thành địa ngục, bị người độc chiếm. Đúng không?

- Hừ!

Phelps tức giận nói:

- Christine, người cho là Long Vũ sẽ thật sự đối tốt với người. Hắn thích, cũng chỉ là thích thân thể của người. Tương lai hắn đem người chơi chán kết quả tuyệt đối không tốt hơn ta.

- Thật sự?

Christine cười nói:

- Ta nên nghe lời người khuyên sao?

- đương nhiên!

Phelps vội vàng nói:

- Christine, nếu người không muốn kết quả giống như ta, người nên theo ta ở chung một chỗ, chúng ta mẫu tử liên thủ chắc hẳn còn có cơ hội thay đổi số phận.

- To gan.

Christine nói:

- Người cũng biết chỉ bằng những lời này ta có thể xử người tội chết.

- Mẫu thân, mạng ta là do người sinh ra, coi như là trả lại cho người cũng không có gì lạ..

Phelps hừ một tiếng nói:

- Người muốn làm như thế nào cũng được. chết ở tay người so với chết trên tay Long Vũ tốt hơn nhiều

- Được rồi, không cần diễn trò nữa!

Christine nói:

- Người làm trái tim ta thương tổn nặng nề vậy, bây giờ người nói ngon ngọt mấy ta cũng sẽ không động tâm.

- Một khi đã như thế, ta cũng không nhiều lời nữa, hiện tại giết ta đi.

Phelps mặt như tro tàn, chậm rãi nhắm mắt lại, nhìn vẻ mặt như loại muốn chết.

- Ha ha!

Đúng lúc này Long Vũ đột nhiên xuất hiện, vỗ tay cười to nhìn Phelps nói:

- Phelps, người muốn làm ra bộ dáng thấy chết không sờn... Khá lắm.

- Lão sư!

Mắt thấy Long Vũ xuất hiện, trong lòng Phelps không khỏi run lên, nói:

- Lão sư, ngài tới rồi, xin ngài làm chủ, ta không muốn đi tiêu diệt phản quân. Người bảo ta làm cái gì cũng được, chỉ cần không đi tiêu diệt phản quân là được. Phelps có chết cũng muốn chết trên lãnh địa của gia tộc. Ta không muốn làm một cái cô hồn...

- Lão sư, ta biết người theo đuổi Christine cũng sắp thành công, người coi như là cha dượng của ta, chẳng lẽ người không muốn cấp cho con một cơ hội sao?

Phelps quỳ xuống nói đối với Long Vũ.

- Đủ vô sỉ!

Long Vũ cười nói.

Christine thì mặt đỏ bừng:

- Người nói những câu gì đấy...

Phelps không thèm để ý tới Christine, tiếp tục nói với Long Vũ:

- Con xin bái kiến phụ thân, xin phụ thân tha cho con một mạng. Chỉ cần được sống, con nguyện ý buông tha tất cả.

- Thật sự.

Long Vũ cười nói:

- Người có bằng lòng an lạc cả đời?

- Sẵn lòng!

Phelps nói:

- Chỉ cần có mạng sống, việc gì ta cũng nguyện ý làm.

- Tốt lắm.

Long Vũ cười nói:

- Người cũng hiểu bản thân mình, người trời sinh tiểu nhân, quá mức vô sỉ... Người năm lần bảy lượt phản bội ta, ta tuyệt đối không thể tha thứ cho người.

- Xin phụ thân trách phạt!

Phelps nằm rạp xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Được rồi, không nên gọi ta bằng cha.

Long Vũ nhìn Christine nói:

- Ta với mẫu thân người trong sạch. Với lại, có đứa con trai như người, ta không làm được.

- Lão sư nói chí phải, ta vô sỉ không xứng làm con người.

Phelps vội vàng nói:

- Lão sư dạy bảo, ta làm thế nào giữ lại mạng sống?

- Phong ấn toàn bộ năng lượng, để người trở thành người bình thường đi phục vụ quân sự. Nếu người muốn đi lên, có thể ở trong quân đội thi triển quyền cước dựa theo năng lực trở thành thượng nhân.

Long Vũ nói:

- Đây là cơ hội duy nhất.

- Lão sư, cái này...

Vẻ mặt Phelps khó khăn.

- Được rồi, không cần nói nữa!

Long Vũ phát tay nói:

- Nhìn trên mặt mũi của mẹ người ta mới mở một mặt, nhưng nếu người không dựa theo bốn ý của ta, ta sẽ để cho người sống không bằng chết. Người còn không biết, ta hận nhất loại tiểu nhân thất thường.

- Còn không cảm ơn lão sư?

Christine tức giận nói.

- Phelps tạ ơn lão sư!

Phelps cũng hạ người xuống dập đầu đối với Christine:

- Phelps tạ ơn mẫu thân.

- Phelps người nghe cho kỹ, từ hôm này không được gọi ta là mẫu thân.

Christine lạnh lùng nói:

- Ta nói rồi, tình mẫu tử giữa ta và người đã chấm dứt.

Hành vi súc sinh của Phelps làm cho Christine triệt để hết hi vọng đối với hắn.

Sau đó, Long Vũ sử dụng Vô Thượng Thần Thông phong ấn lực lượng của Phelps. Đồng thời Christine cũng ra lệnh, tuyên bố Phelps lấy thân phận bình thường trong quân ngũ rèn luyện.

Phelps thật sự không cam lòng mất đi tất cả, nhưng cũng bất đắc dĩ buông tha.

Sau khi Phelps rời đi, Long Vũ cười nói với Christine:

- Tổng thống điện hạ, tối hôm qua kưng ngủ có ngon không?

Khuôn mặt của Christine đỏ lên quay đầu đi. Long Vũ tới sát bên cạnh nàng nói:

- Tối hôm qua anh đến nơi hẹn, kưng không tức giận sao?

380. Chương 43: Mong Muốn

Christine xấu hổ cúi đầu không nói.

Nhìn nàng bộ dáng động lòng người càng làm cho Long Vũ động tâm, khiêu khích nói:

- Điện hạ, có phải tối hôm qua một mực chờ anh. Thật ra hôm qua anh qua phòng kưng, nghe được trong phòng có động tĩnh, nghĩ đến kưng đang làm gì đó nên anh không dám quấy rầy.

Lời vừa nói ra, Christine liền nhớ tới chuyện tối hôm qua, khuôn mặt trắng ngọc của nàng lại đỏ ửng lên, ngẩng đầu nhìn Long Vũ liếc mắt một cái. oán trách nói:

- Đáng ghét!

Lời nói vừa ra khỏi miệng nhất thời nàng càng ngượng ngùng, nàng cũng không hiểu tại sao lại dùng ngữ khí như thế nói chuyện với Long Vũ. Đây chính là ngữ khí liếc mắt đưa tình đấy.

Long Vũ ngẩn ra, nhưng ngay lập tức mừng như điên. Thấy ánh mắt Christine tràn ngập tình ý, nhìn cực kỳ dễ thương. Theo kinh nghiệm tán gái của hắn, hắn liền nhận ra đây là biểu hiện trai gái yêu nhau. Chẳng nhẽ, Christine bị mình khiêu khích nên mới xuân tình nhộn nhạo?

Long Vũ đang tính khiêu khích xếp hình với Christine thì chợt nghe tiếng nàng thấp giọng bên tai:

- Đêm nay hãy tới phòng của em.

- Thật sao?

Long Vũ thốt lên. Khuôn mặt của Long Vũ đỏ bừng, ngượng ngùng làm nàng càng trở nên hấp dẫn, liếc nhìn Long Vũ một cái, làm trái tim của Long Vũ có chút run lên.

- Vâng!

Christine thẹn thùng gật đầu.

Ban đêm, Christine nằm trên giường nhớ lại những lời mình hứa hẹn với Long Vũ, trong lòng lại càng ngượng ngùng, bối rối xuân tình nhộn nhạo. Tâm tình bất ổn. Tối đêm khuya, quả nhiên Long Vũ đi tới cửa phòng Christine nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong lòng Christine run lên, tâm tình cũng cực kỳ bối rối. Trong lòng nàng đấu tranh đấu một hồi rồi cũng quyết định ra mở cửa. Long Vũ thấy cửa được mở ra nhất thời mừng như điên, vội vàng đi vào.

Ánh sáng trong phòng ngủ của Christine màu hồng khá mờ nhạt, trên người Christine mặc một bộ váy ngủ ngắn, dưới tác dụng của ánh đèn mờ ảo, càng làm dáng vẻ của nàng trở nên mê người.

Khuôn mặt nàng có chút nóng bỏng, đỏ ửng không dám nhìn Long Vũ.

Có lẽ bởi vì xấu hổ, Christine vẫn mặc áo nằm trên giường quay lưng về phía Long Vũ, thân thể run nhẹ.

Long Vũ cực kỳ hưng phấn, xoay người khóa kỹ cửa rồi đi đến đặt mông lên giường đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Christine, cùng bả vai của nàng, mặc dù cách một lớp áo, nhưng cảm giác truyền tới tay vẫn vô cùng thoải mái. Hơi thở của Long Vũ cũng trở nên dồn dập, chỉ quay người vào phía trong không dám cử động.

Long Vũ liền đứng dậy cởi quần áo, lộ ra cơ thể cường tráng. Christine cũng nghe được âm thanh Long Vũ cởi quần áo, lại càng làm thân thể nàng run lên, hơi thở cũng càng ngày càng dồn dập.

Long Vũ bò đến bên cạnh Christine, hương thơm trên người Christine lập tức xông vào mũi hắn, hắn vuốt ve Christine vài lần rồi đem nàng xoay ngược lại.

Lúc này Christine mặt đỏ bừng, nhắm chặt mắt lại, hơi thở dồn dập. Căn bản không dám nhìn Long Vũ. Do kích động, nên ngực nàng không ngừng phập phồng.

Nhìn những đường cong mê người của Christine, Long Vũ lại càng hưng phấn. Hắn trực tiếp đè lên người Christine, làm cho Christine không ngừng thở dốc. Chuyện mà nàng vừa lo lắng, vừa mong đợi cuối cùng đã đến.

Long Vũ nhìn khuôn mặt trắng nõn của Christine, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên vành tai rồi trượt xuống cổ nàng của nàng, sau đó mới hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Christine cũng không có né tránh, mặc kệ hắn khinh bạc, Không những không hề trốn tránh mà còn chủ động phối hợp, nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt ửng hồng.

Bàn tay của Long Vũ cũng dần dần mò đến bộ ngực sữa căng tròn kia bóp nhẹ nhẹ. Nhất thời làm cho Christine rên rỉ vài tiếng, thân thể cũng có chút run rẩy.

- Nhẹ nhàng một chút!

Có thể đã rất lâu không quan hệ, không bị chạm qua. Christine cảm giác trên ngực truyền đến một cỗ nhiệt hỏa, trong lòng cũng xuất hiện cảm giác không nên lời.

Nghe tiếng Christine thở gấp, Long Vũ như được cổ vũ, hắn liền cởi luôn chiếc áo ngủ trên người Christine. Lập tức thân thể mềm mại, với những đường cong quyến rũ hiện ra trước mắt Long Vũ. Bộ ngực cao vút, mịn màng trắng nõn, trên đỉnh có một nụ hoa đỏ thắm giống như đã sưng lên.

Đẹp quá, Long Vũ than thở một tiếng, bàn tay liền chụp lên bộ ngực sữa cao ngất kia, mạnh mẽ nhào nấn. Khuôn mặt của Christine càng đỏ hơn, trong miệng cũng phát ra âm thanh rên rỉ cực kỳ thoải mái, nhưng con mắt vẫn không chịu mở ra.

Long Vũ yêu thích không buông, hoặc không làm, đã làm phải làm đến cùng. Cúi xuống ngậm lấy nụ hoa đỏ thắm kia vào trong miệng nhẹ nhàng mút lấy.

- Lão sư...

Christine “Ừm...” một tiếng rồi cuộc cũng mở to mắt ra, thẹn thùng nhìn Long Vũ mở miệng thấp giọng nói:

- Ngừng...Ngừng lại...Ngứa...

Long Vũ không để ý tới nàng ra sức mút vào.

Christine cười đỏ ửng hàm răng cắn nhẹ, tựa đầu hưởng thụ không nhìn Long Vũ nữa.

Khi Long Vũ mút vào, rất nhanh hai nụ hoa đỏ thắm khi cũng cứng lên. Từng đợt khoái cảm làm cho Christine không ngừng run rẩy. Loại cảm giác này nàng chưa bao giờ được hưởng thụ qua. Nhìn thấy nàng ngượng ngùng, Long Vũ không kiềm chế được cảm giác hưng phấn xông vào tim.

Sau một lúc lâu, Long Vũ mới tách ra khỏi người Christine, nhìn nàng cười nói:

- Điện hạ, kưng cảm giác tốt chứ?

Christine xấu hổ nghiêm túc liếc nhìn Long Vũ một cái, không dám trả lời, vẻ mặt cực kỳ quyến rũ.

Lúc này Long Vũ cũng đã cực kỳ hưng phấn, dục hỏa tăng lên vùn vụt, ánh mắt quét qua khu vực cấm giữa hai chân Christine.

Khuôn mặt Christine cực kỳ nóng bỏng, vô cùng thẹn thùng nhìn Long Vũ, cũng không nói chuyện, hai chân kẹp chặt, hình như vẫn có chút chưa sẵn sàng.

Long Vũ không đợi được nữa, dứt khoát đẩy nàng, đem bờ mông đẩy đà của nàng quay về phía mình.

Mắt thấy Long Vũ làm thế đối với mình, Christine thẹn thùng đỏ mặt. Đúng lúc này Long Vũ lấy tay tách đùi của nàng ra, lập tức khu vực cấm hiện rõ không sót chút nào.

Christine nghẹn ngào nói một tiếng:

- Không muốn!

Lúc này, nàng xấu hổ muốn chết, lấy tính cách của nàng có bao giờ làm chuyện như thế này.

Long Vũ hưng phấn vô cùng, cũng nhìn ra lúc này Christine cũng đã động tình.

Long Vũ thò tay vuốt ve đào nguyên của Christine thì thào nói:

- Thật là đẹp...

Nụ cười trên mặt Christine cũng đỏ bừng. Quay đầu đi không dám nhìn Long Vũ, nhưng động tác của Long Vũ không ngừng kích thích làm nàng nghẹn ngào.

Chỗ đẩy của Christine bị Long Vũ không ngừng vân vê, làm cho thân thể của nàng không ngừng run rẩy.

Hạ thân cũng đã sớm ướt, quả nhiên là nữ nhân có mị cốt trời sinh. Long Vũ quyết định tiếp thêm chút hỏa, trực tiếp cúi đầu xuống vùng cấm giữa hai chân nàng dùng lưỡi quét tới quét lui.

Christine kêu lên một tiếng, thân thể mềm mại lần nữa cứng lại, dưới động tác của Long Vũ, khoái cảm mãnh liệt rất nhanh làm cho thân thể Christine không ngừng run rẩy. Long Vũ cũng không ngừng lại. Hai má Christine đỏ bừng, tiếng kêu cũng thay đổi, hai tay nắm chặt cái chăn, hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà. Thân thể nàng theo sự liếm mát của Long Vũ mà không ngừng run rẩy, từng đợt khoái cảm như thủy triều không ngừng truyền khắp cơ thể của nàng, hồn cũng ở trên chín tầng mây rồi.

Christine vốn là một nữ nhân hiền thực, đoan trang. Nhưng dưới tay nghề của Long Vũ nàng đã sớm trở thành nữ nhân dâm đảng rồi.

Thời cơ đã đến, Long Vũ từ giữa háng Christine ngẩng đầu lên, cũng nâng đôi chân ngọc của nàng để cho đứng tư thế rồi nhìn đôi mắt đẹp của nàng nhẹ nhàng nói:

- Kưng ới, anh chuẩn bị tiến vào đây!

Nụ cười trên khuôn mặt đẹp của Christine đã sớm đỏ bừng, nhìn cực kỳ kiều diễm ướt át. Chuyện đã tới nước này không thể vãn hồi, nên trên đôi mắt đẹp của nàng hiện ra có chút mong chờ nhìn Long Vũ run giọng nói:

- Lão sư...nhẹ một chút...

Long Vũ ôn nhu nhìn Christine nói:

- Yên tâm đi.

- Lão sư...

Âm thanh của Christine nhẹ nhàng vang lên, trong lòng cũng ngọt ngào không dứt. Có lẽ hôm nay mới là ngày hạnh phúc bắt đầu. Đôi mắt tràn ngập nước mắt, cũng không quay đầu lại nhẹ nhàng nhắc chân hưởng ứng.

Long Vũ chậm rãi cầm tiểu huynh đệ của mình tiến vào huyết động ấm áp của Christine. Theo tiểu huynh đệ tiến vào, thân thể Christine nhẹ nhàng run rẩy, hai má ửng hồng. Đột nhiên Long Vũ ấn mạnh cho tiểu huynh đệ phọt vào nhanh chóng, một trận khoái cảm như dòng điện nhanh chóng chạy khắp toàn thân

Christine, khoái cảm làm nàng không ngừng run rẩy, âm thanh nũng nịu vang lên. Nước mắt không tự chủ được mà tuôn ra, không biết là nước mắt bi thương hay nước mắt hạnh phúc.

Trong lòng Long Vũ cũng có cảm giác thỏa mãn không nên lời, rốt cuộc cũng hợp nhất với một vật cao quý, thành thực như Christine. Christine cuối cùng cũng là người của riêng mình hẳn.

Cảm giác tê dại ngấm vào tận xương cốt làm cho Christine thở gấp không ngừng, đầu óc trống rỗng. Bây giờ nàng cũng đã cảm nhận được Metz sung sướng đến như thế nào.

Long Vũ thì cực kỳ hưng phấn, bắt đầu di chuyển, làm cho hồn phách Christine đều sắp lên mây rồi.

Cứ như vậy, không biết bao lâu, một cảm giác khó nói lên lời hướng Long Vũ ập tới làm nàng hồn phi phách tán không ngừng run rẩy, không ngừng vận vẹo. Nàng đã lên đỉnh.

Long Vũ bị Christine làm như vậy, cũng cảm giác được cỗ khoái cảm khó nói nên lời vọt khắp toàn thân, làm thân thể Long Vũ không ngừng co rút cũng đạt tới đỉnh.

Thỏa mãn, Long Vũ nằm trong lòng của Christine, ôm mặt vào hai vú lớn cao ngất thỏa mãn vô cùng. Nội tâm Christine cũng ngọt ngào vô cùng, bất kể hưởng thụ tinh thần hay thân thể xác đều cảm giác khó có thể hình dung. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Long Vũ, nội tâm vô cùng ngượng ngùng, lại nghĩ đến hành vi phóng đảng lúc nãy làm nàng lên mây, nàng lại càng ngượng ngùng.

Long Vũ nhìn khuôn mặt thành thực, cao quý của Christine không nhận được mà khen:

- Kưng, em thật xinh đẹp.

- Miệng lưỡi chu trơn...

Christine ngượng ngùng oán tránh nói, nhưng trong lòng lại ngọt ngào không thôi.

Đêm đó, Long Vũ cùng Christine cũng không biết lần qua lần lại bao nhiêu lần.

Christine vốn là phụ nữ có mị cốt trời sinh, lại dưới thân Long Vũ uyển chuyển hầu hạ thì tư thế mê hoặc đến như thế nào.

Sáng hôm sau, Long Vũ cùng Christine dính vào với cá với nước khó có thể tách rời. Tinh thần Long Vũ vô cùng tốt, thần thái của Christine lại lộ ra vẻ vui vẻ.

Bất quá quan hệ giữa Long Vũ và Christine chỉ có trời biết, đất biết.(Biên: Metz biết, Đường Hương Hương biết, Bích Ngọc Long biết, Cường Thuần Khiết biết, các bạn biết, riêng có thằng Xích Tuyết không biết)

Bởi vì thân phận của Christine quá mức miễn cảm.

Buổi tối, Đường Hương Hương cùng Long Vũ gặp mặt.

Đường Hương Hương đến báo cáo một chút cho Long Vũ biết tình hình chi tiết vũ nội cao thủ chiếm cứ ghế nghị viên của vũ ngoại liên bang nghị viện. Thông qua Christine sắp đặt, trước có một vạn ghế, chỉ có một nghìn ghế bị vũ nội chiếm cứ. Mặc dù chỉ có một phần mười, bất quá là đó là ghế nghị viện kiêm chức vị quan trọng. Tại nghị viện, lời nói của bọn họ có mức ảnh hưởng lớn.

Tình huống rất phù hợp với kỳ vọng của Long Vũ.

Bước tiếp theo, Long Vũ muốn phái người đi thăm dò, khảo sát Vũ Ngoại tinh vực. Ý định mở mấy nơi cư trú cho sinh linh ở đó. Trên lý thuyết, Vũ Ngoại đã có một chút ý nghĩa giống như thuộc địa.

Đây cũng là chính sách phản xâm lược của Long Vũ.

Đồng thời từ Đường Hương Hương biết được một tin tức vô cùng tốt. Trong quá trình diệt trừ phiến loạn, chiến hạm của Phelps bị hố đen hút vào, tất cả người và tàu đều vỡ nát.

Chuyện này được Vũ Nội cao thủ tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không thể giả.

Đối với chuyện này, Long Vũ mừng như điên. Mọi chuyện cũng không vượt khỏi lòng bàn tay hẳn. Mặc dù Phelps là tên hỗn đản. Bất quá, giá trị lợi dụng của hắn cũng bị ép khô, nên chết đi cũng rất hợp lý.

Long Vũ đen tin tức truyền lại cho Christine. Christine nhận được tin tức liền trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng:

- Em biết rồi, cảm ơn anh đã thông tri.

Long Vũ muốn an ủi nàng, nhưng không biết mở miệng từ đâu.

Christine cũng không nói gì thêm nữa, cúp điện thoại. Phelps chết đối với nàng không thể nói là chuyện tốt hay chuyện xấu? Dù sao Phelps cũng là con trai nàng. Đáng tiếc tên hỗn đản kia không làm người cho tốt.

Christine suy nghĩ một chút, điều này cũng coi như là báo ứng.

Kết thúc cuộc gọi, tâm tình của Long Vũ có chút khó chịu. Christine phản ứng vượt qua dự liệu của hắn.

Trên thực tế, Long Vũ từ trong điện thoại phát hiện tâm tình của Christine có chút khó chịu.

- Anh Vũ...Đang ghen hay sao?

Đường Hương Hương cười nói:

- Người ta dù sao cũng là mẹ con? Anh cũng muốn Christine trở thành người lãnh huyết vô tình...

- Ha ha!

Long Vũ cười nhẹ một tiếng:

- Không sao...Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Nhưng Hương Hương, em cẩn thận nghĩ tới chúng ta sớm hay muộn cũng đi du lịch ngoài hành tinh, việc ở Vũ Ngoại an bài như vậy có chút không ổn thỏa.

- Làm sao?

Đường Hương Hương hỏi:

- Anh lo lắng khi chúng ta rời đi, Christine sẽ sinh ra ý kiến trái ngược.

- Khó mà nói.

Long Vũ thở dài nói:

- Christine là nữ nhân có tham vọng quyền lực, dục vọng rất mạnh. Hiện giờ Vũ Ngoại bị Vũ Nội kiểm chế, trong lòng nàng khẳng định không vui. Nhưng chúng ta hiện tại chưa đi, nàng cũng chỉ bất đắc dĩ mà không để ý, cũng vô lực đối kháng... Nhưng tương lai chúng ta rời đi, ai có thể kiểm chế dã tâm của nàng?

- Vậy ý của anh là?

Đường Hương Hương hỏi:

- Anh còn đang suy nghĩ!

Long Vũ nói:

- Có lẽ trong thời gian tới chúng ta vẫn không thể rời Vũ Ngoại, chờ khi nào làm xong tất cả mọi việc, đảm bảo không có lỗ hổng mới được.

- Để cho Hắc Thiên Ma Thần tới đây!

Đường Hương Hương đề nghị nói:

- Để họ tới đây cùng Christine quản lý thế cục ở Vũ Ngoại...Mặt khác, chúng ta đặt hạn chế ngăn cản nàng. Kể từ đó dù chúng ta rời đi, em nghĩ nàng cũng không muốn chủ động tìm phiền toái không cần thiết.

- Đây cũng là một biện pháp không tệ.

Long Vũ thấp giọng nói:

- Bây giờ, em thông tri Hắc Thiên Ma Thần lại đây, anh muốn cùng hắn nói chuyện.

- Vâng, chuyện này giao cho em làm.

Đường Hương Hương hưng phấn đáp ứng:

- Việc này không thể chậm trễ, em đi thông báo đây...
- Chờ đã!

Long Vũ gọi Đường Hương Hương lại cười nói:

- Hương Hương, không cần nóng vội, để anh dò hỏi Christine đã, xem thái độ của nàng như thế nào. Nếu nàng từ chối, chúng ta tiếp tục tính toán.
- Anh sẽ không giết nàng chứ?

Đường Hương Hương cười hỏi:

- Em không tin anh không thương nàng.
- Hắc hắc!

Long Vũ khẽ cười nhìn Đường Hương Hương nói:

- Xem ra, người chân chính đang ghen là em. Anh muốn trừng phạt em, xem sau này còn dám ghen hay không.
- Anh định phạt như thế nào?

Đường Hương Hương hỏi:

- Cho em không xuống được giường mấy tiếng.

Long Vũ xấu xa nở nụ cười nói:

Đường Hương Hương nghe xong, cực kỳ vui vẻ, thân thể cũng nóng lên. Lập tức thân thể mềm mại của nàng quần lấy Long Vũ, muốn Long Vũ ấu yếm. Gần đây Long Vũ cùng Christine ở chung một chỗ, để nàng có chút cô đơn một mình.

Long Vũ muốn đền bù cho Đường Hương Hương nên khúc dạo đi qua nhanh rồi trực tiếp vào bước chính. Hai người liền dính chặt nhau ở một chỗ.

Động tác của Long Vũ càng nhanh, va chạm càng mạnh...Làm cho Đường Hương Hương rên rỉ không ngớt, sung sướng cực điểm hai người cùng nhau đạt tới đỉnh.

Sau khi mây mưa Đường Hương Hương toàn thân mềm nhũn không có khí lực, thỏa mãn cực điểm. Đôi mắt đẹp của nàng chăm chú nhìn Long Vũ, trên mặt cũng toát ra ánh sáng khác thường:

- Anh Vũ...Em muốn sinh cho anh một đứa bé?

Long Vũ vui vẻ hỏi:

- Thế nào lại có suy nghĩ này?

Đường Hương Hương gật đầu nói:

- Dạ, em đã sớm muốn có, chỉ là hôm nay mới nói ra xem anh có chịu hay không thôi.
- Dĩ nhiên là đồng ý!

Long Vũ cười nói:

- Lúc trước chiến sự liên miên, nên mới không muốn có con. Hiện giờ mọi chuyện cũng giải quyết xong, thời gian cũng nhiều, sinh con cũng tốt chứ sao.

Tiếp theo, Long Vũ cùng Christine nói chuyện, muốn để cho Hắc Thiên Ma Thần tiếp nhận chức Phó tổng thống. Đối với chuyện này nàng cực kỳ không tình nguyện. Nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

Ba ngày sau, Vũ Ngoại liên bang các tỉnh vực lớn đều xảy ra cực lớn bạo động phản đối chính sách pháp luật. Lý do rất đơn giản, không biết ai nói cho họ biết thông tin về nghị viện. Biết được một bộ phận nghị viện không phải Vũ Ngoại dân bản xứ, mà là Vũ Nội, nên bọn họ tỏ vẻ bất mãn.

Các trưởng quản ở các tỉnh vực liên hợp yêu cầu đuổi người Vũ Nội. Tuân theo nguyên tắc thống trị Vũ Ngoại, nếu không họ tuyệt đối không đáp ứng.

Trên phương diện thông tin thái độ của Christine thập phần cường ngạnh, lần nữa tỏ vẻ đó chỉ là tin đồn. Nhưng các trưởng quan yêu cầu Tổng thống liên bang đem toàn bộ thân phận Nghị sỹ công khai cho tất cả mọi người thẩm tra.

Đối với lần này Christine vẫn cự tuyệt, kể từ đó uy tín Chính phủ liên bang giảm xuống mức thấp nhất. Lúc này một cuộc bạo động lan tràn cả Vũ Ngoại, đây cũng là cuộc bạo động lớn nhất trong lịch sử Vũ Ngoại. Khiến cho Chính phủ liên bang thống trị tràn ngập nguy cơ.

Làm cho Christine luôn cuống chân tay, vội vàng tập hợp quân lực đi trấn áp. Nhưng bởi vì bạo động xảy ra như vũ bão, quân lực không giải quyết được vấn đề gì.

Bởi vậy nàng chỉ có tìm Long Vũ rồi. Còn Long Vũ thì bây giờ tràn đầy hoài nghi, Christine có phải cố tình đem tiếng gió tiết lộ ra ngoài không? Bất quá Long Vũ cho Christine một cái đề nghị. Kêu nàng phái người âm thầm khống chế người nhà của các Trưởng quan thống trị các tỉnh vực. Đồng thời trung ương triệu tập hạm đội hủy diệt hai cái tỉnh vực để uy hiếp. Một tháng sau, cuộc bạo động cuối cùng cũng đi xuống. Bất quá sau trận chiến này, thực lực của Vũ Ngoại thương tổn nặng nề.

Nhưng kết quả này lại làm cho Long Vũ cực kỳ vui mừng, mà Christine lại cực kỳ buồn bực. Hơn nữa việc này cũng chưa kết thúc, Long Vũ nghiêm lệnh nhất định phải tìm ra người tiết lộ chuyện cơ mật.

381. Chương 44: Kế Hoạch Diên Cuồng Của Christine

Sau nhiều mặt tuần tra không có kết quả, Long Vũ liền bảo Christine tuyên bố Phelps đã bị phản quân giết chết trong bạo loạn. Lúc này, cả nước đều bi ai. Mấy ngày sau, Christine tuyên bố hậu tang Phelps.

Mà Long Vũ lúc này cũng không còn thả lỏng Christine nữa. Đừng nhìn cô ta bây giờ cúi đầu nghe lời hăn, dự vọng quyền lực của cô ta rất lớn, loại phụ nữ này rất khó xác định nên sau này hăn chết đi ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tháng ba năm đầu tiên lịch vũ ngoại liên bang, Long Vũ tập kết ngàn vạn đại quân tiến hành đả kích mạnh mẽ thế lực còn sót lại của nghị trưởng Henry. Đại quân mạnh mẽ tiến công với thế như chẻ tre.

Tháng tư, hạm đội trung ương liên bang công chiếm hang ổ của phản quân Hoàn Thủy tỉnh vực, người lãnh đạo chết trận, thế lực quân phản bội chính thức bị diệt vong.

Thừa thắng xông lên, quân đội ngược về Tây Nam tấn công những gia tộc không quá thần phục, lại toàn thắng.

Sau đó Long Vũ thống lĩnh quân đội quay về. Trong quá trình thảo phạt, Long Vũ đã bắt động thanh sắc đổi các vũ nội cao thủ thành tướng lĩnh. Hơn nữa còn tạo tư liệu và thân phận mới cho họ.

Tin hạm đội quân liên bang trung ương tiêu diệt phản quân làm cả vũ ngoại khiếp sợ, một ít gia tộc vốn còn dị tâm lúc này cũng thấp giọng không dám ý kiến gì nữa.

Còn mấy gia tộc không biết ngoan ngoãn, nhảy ra ngang ngược chỉ trích nhưng trước uy thế của quân đội lại không chịu nổi một kích.

Lúc này Christine tuyên bố với toàn vũ ngoại rằng thống nhất vũ ngoại là xu thế không thể tránh khỏi, yêu cầu tất cả các tỉnh vực gia tộc tuân theo trào lưu quy thuận hạm đội liên bang trung ương, chính phủ liên bang nhất định sẽ đối xử tử tế.

...

Ân uy cùng ra kết hợp với mỹ danh của Christine làm toàn bộ các gia tộc vũ ngoại đều sôi nổi dâng tấu tỏ vẻ nguyện ý sự lãnh đạo của liên bang.

Từ đó, đến tháng sáu, dưới sự hoạt động của Long Vũ, Christine chân chính thống nhất vũ ngoại.

Lúc này uy danh của Christine đã đến tột đỉnh, dưới trù hoạch của Long Vũ nàng đã chiếm được quyền lợi cao nhất.

Sau đó, Christine theo đề nghị của Long Vũ tiến hành cải cách liên bang, chăm lo việc nước, đối xử tốt với dân chúng. Chẳng bao lâu dân sinh giàu có, văn hóa giáo dục quân sự đều thành tựu lừng lẫy.

Christine cũng được vinh dự là người thống trị vũ ngoại có đức hạnh tốt nhất từ xưa tới nay.

Christine biết rõ tất cả đều là do Long Vũ mà có, cho nên nàng mười phần cảm kích hân đồng thời cũng tràn đầy tôn kính.

Nhưng mà nàng vẫn có chút không cam lòng.

Chỉ cần Long Vũ còn tồn tại, nàng sẽ không có khả năng trở thành vương giả chân chính. Người ngoài thì không biết, nhưng nội tâm nàng vô cùng rõ ràng, người thống trị vũ ngoại chân chính là Long Vũ chứ không phải nàng.

Đồng thời, nàng cũng rất động tâm với Long Vũ.

Nhưng mặt khác nàng không cam lòng phụ thuộc Long Vũ.

Nội tâm dày vò, nàng muốn tìm một biện pháp thay thế tình huống trước mắt. Rồi ông trời không phụ lòng người, Christine nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo, nàng tính chinh phục Long Vũ, độc chiếm hân. Từ đó giải quyết được vấn đề tình nghĩa không vẹn toàn.

Chinh phục Long Vũ thì cả hai đều tốt. Mà thủ đoạn chinh phục tốt nhất dĩ nhiên là thân thể hân. Đây cũng là lợi khí duy nhất nàng có thể sử dụng.

Đương nhiên Christine cũng rõ ràng Long Vũ không phải là loại người có thể bị nữ nhân mê hoặc. Hân rất đa tình nhưng hiểu rõ thế nào là chuẩn mực, cực kỳ nguyên tắc. Vì vậy Christine tính tu luyện Hoan Hỉ quyết của Tu La tinh vực gia tộc. Nghe nói đây là do đệ nhất tộc trưởng của gia tộc tu luyện theo pháp tắc từ trên trời. Pháp môn này nam nữ đều có thể tu luyện, sau khi tu thành mỗi khi giao hoan đều dục tiên dục tử, sung sướng tới cùng cực. Trong lúc đó vô hình chinh phục đối phương, còn rút được công lực của hân.

Hoan Hỉ quyết khác với những công pháp song tu bình thường, đặc điểm lớn nhất của nó là khiến người ta khó phòng bị, cũng vô thanh vô tức mà hình thành, không khiến đối phương hoài nghi chút nào.

Và đảm bảo không có sơ hở, Christine tính tu luyện thuần thực công pháp này rồi mới tiến hành kế hoạch của mình.

Sáng sớm, Christine mặc bộ đồ trắng xếp bằng trên giường trong phủ Tổng thống, gương mặt ngọc ngà bình thản yên tĩnh, đôi mắt mê người bị hàng mi dài nhỏ đen bóng che lại.

Lúc này, nàng đang tu luyện Hoan Hỉ quyết.

Bỗng nhiên, đất bằng dậy sóng, Christine nảy sinh tạp niệm, nội tâm cuộn cuộn như nước làm nảy sinh cảnh tượng dâm mị.

Đôi khi một ít rặng mây hồng khê bay lượn trên gương mặt ngọc ngà kiều diễm càng làm nó thêm mê người.

Christine mạnh mẽ chấn nhiếp tinh thần, cưỡng chế dục niệm cuộn cuộn trong lòng hạ xuống. Mi mắt khê mợ lộ ra đôi mắt ngập nước.. Thật lâu sau, nàng đứng dậy đi tới trước cửa sổ, lúc này, trên gương mặt thanh nhã vẫn còn ửng hồng. Nàng đang bình ổn lửa ma trong lòng.

Christine có chút buồn bực, không nghĩ tới Hoan Hỉ quyết lại khó luyện như thế, mấy lần nàng đã suýt tẩu hỏa nhập ma.

Tu luyện pháp quyết này không chỉ phải có tư chất hơn người, siêng năng tu luyện, phương pháp tu luyện chính xác, tâm địa chính trực mà còn không thể xem nhẹ cơ duyên.

Tu luyện Hoan Hỉ quyết đối với nàng chẳng khác nào đào hoa kiếp. Mà lúc mệnh phạm đào hoa tu luyện lại càng thêm nguy hiểm.

Christine vốn là người đại trí tuệ, biết thôi diễn mệnh trời, sớm đã biết tác dụng phụ của bí quyết. Cho nên không dám tưởng tượng quá xa, dù vậy mỗi khi nhìn tới phía trước đều không nhận được sợ hãi.

Christine lẳng lẳng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Hâm mộ chim chóc tự do vui đùa, chúng nó thật nhàn nhã tự tại. Hít sâu mấy hơi, tâm cảnh Christine dần bình phục, đôi mắt đẹp phục hồi vẻ trong suốt và cơ trí, nàng quyết định tiếp tục tu luyện.

Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của nàng.

Một lần nữa quay lại giường, trên mặt Christine từ từ bay lượn một áng mây hồng... Nàng tỉnh lấy độc trị độc, cố gắng giữ ái muội trong lòng.

Christine lại bắt đầu tu luyện.

Trên thực tế sự mạo hiểm của nàng là chính xác, lúc này nàng đã thành công.

Mười ngày sau, Christine chính thức luyện thành Hoan Hỉ quyết. Nàng đứng dậy tao nhã rời khỏi phủ tổng thống.

Vì thực hiện kế hoạch của mình, nàng mở tiệc chiêu đãi Long Vũ trong đêm nay. Long Vũ nhận được lời mời vui vẻ đồng ý.

Hơn mười ngày chưa thấy Christine, hôm nay đột nhiên nàng thịnh tình mời mình, Long Vũ cảm thấy việc này có chút quỷ dị, nhưng mà hắn vẫn đến hẹn đúng giờ.

Để tỏ lòng liêm khiết nên biệt thự tổng thống của Christine không hào hoa xa xỉ, những đồ vật đắt tiền trước kia đều đã bị mang đi.

Giờ đây biệt tự trang nhã mà không tầm thường, nhất là sau khi xanh hóa làm cho bầu không khí mang một mùi thanh hương thoang thoảng.

Nhìn thấy Long Vũ bước vào, Christine nhìn chăm chú vào hắn, giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Lão sư, anh đã đến.

Long Vũ nhìn thân ảnh quen thuộc ôn tồn mà thân thiết nói:

- Tổng thống điện hạ, mấy hôm nay bận rộn chuyện gì mà anh không thấy em vậy?

Christine nhẹ nhàng cúi người thi lễ, giọng nói như chuông bạc vang lên:

- Lão sư thứ tội, nhiều ngày nay Christine đang khổ luyện kỹ nghệ...

Nữ nhân này nhất cử nhất động đều vô hình lộ ra một cổ phong vận tao nhã mê người.

Long Vũ cười nói:

- Kỹ nghệ gì vậy?

Christine cười nhạt nói:

- Dĩ nhiên là kỹ nghệ hầu hạ anh rồi.

Long Vũ hơi khó hiểu hỏi lại:

- Là sao? Công phu trên giường à?

Christine ôn nhu nói:

- Từ một góc độ nào đó cũng có thể lí giải như vậy.

Long Vũ gật gật đầu:

- Vất vả rồi...

- Không có gì!

Christine tiến tới gần thêm vài bước, quyến rũ nở nụ cười:

- Anh tốt thì em tốt, mọi người đều tốt, một một chút nhưng em thấy nó giá trị.

Long Vũ cười nhạt một tiếng:

- Hôm nay gọi anh tới đây xem ra em tu luyện đã có thành quả.

Christine nhỏ giọng nói:

- Đúng là như thế.

Long Vũ bỗng nhiên nghiêm mặt nhìn Christine:

- Tổng thống điện hạ, em không biết hành vi của mình như vậy là rất vô văn à? Một liên bang to lớn như vậy đang cần em thống trị, em lại làm như vậy. Em làm sao có thể đối mặt với con dân của mình đây?

Christine nghe vậy liền nở nụ cười, nàng nhẹ nhàng duỗi ngón tay chỉ vào trán Long Vũ, tức giận nói:

- Anh đó, còn dám nói sáo trước mặt em. Đi thôi, em đã chuẩn bị rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, em còn rất nhiều vấn đề chính trị muốn anh chỉ giáo...

- Hắc hắc!

Long Vũ khẽ cười một tiếng, ưỡn ngực nghiêm mặt ôm thắt lưng Christine cùng nàng vào nhà ăn.

Đi vào nhà ăn, hai người ngồi gần nhau. Bàn tay thon dài trắng nõn của Christine khẽ nâng bầu rượu, rót đầy chén thạch anh trước mặt Long Vũ, thanh nhã nói:

- Uống một chén trước đã, đây là rượu do chính em đặc chế, chắc chắn khác hẳn những loại anh đã từng uống trước kia.

Long Vũ bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp môi, một vị ngọt ngào tràn vào lưỡi, khi đến cổ thì cay nồng động lòng người.

Sau khi đặt chén rượu xuống, Long Vũ khen tự đáy lòng:

- Rượu ngon, cảm giác này thật là tuyệt diệu.

Trong mắt Christine hiện lên một tia sáng kì dị, hơi ngạc nhiên mỉm cười làm cho người ta cảm thấy mê man:

- Cảm giác tuyệt vời còn ở phía sau...

Ngẩng đầu nhìn lên, Long Vũ phát hiện đôi mắt đẹp của Christine như lưu tinh tỏa sáng, khuôn mặt tú lệ thành khiết hẳn.

Christine từ thần thái của nam tử đối diện mà biết được mị lực của mình, trong lòng thầm đắc ý. Chuyện ngày hôm nay đủ để thay đổi vận mệnh của hắn.

- Ăn thêm chút thức ăn rồi em sẽ cho anh thấy cảm giác càng tuyệt vời hơn. Cho anh cả đời khó quên.

Christine vừa nói cũng là cho Long Vũ một tín hiệu. Nhất thời Long Vũ nở nụ cười sáng lạn, ánh mắt trở nên có tính xâm lược mạnh mẽ làm cho Christine cảm thấy khó đỡ.

Bây giờ đến phiên Christine không chịu nổi, ý của Long Vũ làm nội tâm nàng xôn xao một trận, một đám mây hồng lạng yên bay lượn trên gò má nàng, đôi mắt đẹp hơi ươn, nàng đứng dậy rót đầy rượu cho Long Vũ.

Long Vũ bưng chén rượu lên cười nói:

- Rượu ngon cùng người đẹp. Ha ha... Tổng thống điện hạ, nào chúng ta cạn li.

Christine mỉm cười, không ngần ngại nâng chén cạn sạch cùng Long Vũ.

Hạ chén xuống, Long Vũ mới bắt đầu bàn bạc:

- Christine, bây giờ thế cục vũ ngoại đã ổn định, tất cả đều phát triển theo ý của chúng ta. Sau này em có kế hoạch gì?

Christine uống rượu, gương mặt thanh lệ bị ảnh hưởng của rượu dần đỏ hồng, kiều diễm ướn ắt, đôi mắt trong suốt cũng đã mọng nước hơn nhiều.

- Em nghe lời anh.

Christine nói, âm thầm nói thêm một câu qua đêm nay người phải nghe lời ta.

Cùng với rượu không ngừng vào miệng, hai người cũng ngày càng thêm thân mật, hai cặp mắt say mê đắm chìm vào nhau, không khí ngày càng mập mờ.

Ánh hoàng hôn chiếu dần qua khung cửa làm má Christine thêm hồng, hai người cuối cùng cũng trần trụi quần vào nhau.

Christine uyển chuyển hầu hạ Long Vũ, mà Long Vũ khi đạt tới đỉnh dục vọng trong nháy mắt mất đi ý thức.

Khi hân tỉnh dậy lại phát hiện mình trần truồng nằm trên giường Christine. Tuy trong phòng chỉ có mình hân nhưng hân vẫn cảm thấy cực kỳ quái dị.

Long Vũ vội vàng đứng dậy mặc y phục vào.

Trong lúc đang mê hoặc, Christine đột nhiên xuất hiện.

Long Vũ hỏi:

- Tối qua có phải anh đã uống quá nhiều rượu?

Christine nghe vậy cười nói:

- Đúng vậy, tối qua chúng ta cùng nhau uống rượu, anh say nên ngủ lại ở đây.

- Chúng ta...?

- Chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Christine cười nói:

- Người ta cũng muốn phát sinh chuyện gì lắm, nhưng anh ngủ như lợn chết đâu có cho người ta cơ hội. Bây giờ có phải là nên bồi thường cho em không?

Trên thực tế, tối qua Long Vũ và Christine đã triển miên hồi lâu. Christine cũng đã vận dụng Hoan Hỉ quyết hấp thụ rất nhiều năng lượng trong cơ thể Long Vũ. Nàng cũng đã nghĩ Long Vũ sắp bị mình khống chế, nhưng sau khi cẩn thận quan sát lại thì phát hiện mọi chuyện không đơn giản như vậy, thân thể Long Vũ khác hẳn thường nhân hơn nữa lực lượng lại cường đại không phải loại người dễ dàng bị chinh phục. Căn cứ theo suy đoán của Christine, ít nhất phải ba lần nếu không Hoan Hỉ quyết khó có hiệu quả.

Long Vũ nghe vậy, cười xin lỗi:

- Dĩ nhiên là có thể...

Christine nhất thời mặt mày hớn hở, trong lòng cao hứng, kiều mị nhìn Long Vũ cười nói:

- Còn không lên giường, người ta đã vội muốn chết.

Long Vũ cười nói:

- Em đó, chẳng ra dáng tổng thống tí nào.

Một nét đỏ ửng khó ức chế thoáng hiện lên má Christine. Vừa nghĩ đến chính mình sắp chinh phục hân làm nàng kích động khó tả, nàng nỉ non nói:

- Đến đây nào...

Long Vũ cũng là tay già đời, biết nữ nhân đã động tình bèn nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng.

Christine chỉ cảm thấy hồn thể như muốn nhũn ra, má đỏ như lửa đốt, gất giọng nói:

- Hôm nay không được lười biếng, phải làm lâu một chút...

Long Vũ ôn nhu nói:

- Yên tâm đi.

Christine bị Long Vũ vuốt ve tấm lưng mềm mại càng làm cho thân thể mềm nhũn ra, không khống chế nổi bắt đầu run rẩy nhẹ nhàng.

Long Vũ hôn lên đôi môi anh đào mềm mại, tay phải chậm rãi tiến tới kiêu đồn, Christine cũng khiêu khích, thúc giục Long Vũ nhanh chóng tiến vào.

Long Vũ cũng không khách khí, động thân đâm tới, sau vài phen dục tiên dục tử, Long Vũ dần mất đi ý thức, sau cơn mê man, sắc mặt Christine càng thêm hồng nhuận, vũ mị.

Cứ thế liên tục ba ngày, Christine dùng cùng thủ đoạn giao hoan với Long Vũ không dưới năm mươi lần, căn cứ theo Hoan Hỉ quyết thì giờ đây Long Vũ đã hoàn toàn bị nàng chinh phục. Đồng thời Christine cũng tự giác hấp thu lực lượng của Long Vũ vào cơ thể, sức chiến đấu tăng lên chưa từng có.

Tất cả tựa hồ giống như kế hoạch của nàng.

Lại một sáng sớm, Long Vũ tỉnh ngủ, mấy ngày liên buông thả trong dục vọng khiến sắc mặt hần cực kì không ổn, có chút tái nhợt, tiều tụy.

Long Vũ ngồi dậy, hai tay ôm lấy đầu như muốn liều mạng nhớ ra cái gì đó, nhưng trong đầu ảm ỉ không thể nhớ ra điều gì.

- Lão sư, tỉnh!

Christine phong tình vạn chủng xuất hiện trước mặt hần. Nàng cười hắc hắc, ánh mắt chăm chú nhìn Long Vũ một hồi rồi nói:

- Từ giờ trở đi anh là nô lệ của em, hiểu chưa?

Nói xong Christine đột nhiên kháp một đạo pháp quyết, đôi mắt Long Vũ nhất thời chuyển sang màu hồng nhạt.

- Vâng chủ nhân!

Cũng không hiểu tại sao Long Vũ đột nhiên mất đi ý thức, trở thành con rồi hoàn toàn nghe lệnh của Christine.

Christine thấy thế, tiến lên cẩn thận kiểm tra, giống hệt như trên Hoan Hỉ quyết viết, không có chút tí vết nào. Nhất thời nàng phá lên cười ha hả:

- Ha ha, trời cũng giúp ta, cuối cùng ta đã thành công, vận mệnh của ta chính thức do ta nắm giữ trong tay.

Lúc này, Long Vũ vẫn si ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Christine đi tới, duỗi tay nâng cằm hần lên, khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Nhớ kĩ, em muốn anh giết sạch toàn bộ nữ nhân của mình, từ hôm nay trở đi người do em độc chiếm. Chỉ có em mới được hưởng thụ anh. Nghe rõ không?

- Vâng, chủ nhân!

Long Vũ ngây ngốc đáp lại.

Christine lại nói:

- Em muốn thống nhất vũ nội, vũ ngoại, em muốn trở thành nữ hoàng của vũ trụ này. Anh phải phò tá, giúp đỡ em thành công.

- Chủ nhân yên tâm, tôi nhất định tận tâm và trung thành với người.

Long Vũ nói

- Tốt lắm!

Christine tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của Long Vũ, nàng cười nói:

- Trước hết anh đi giết Metz đi, đưa đầu con tiện nhân đó đến gặp em.

- Tuân lệnh!

Long Vũ nghiêm túc gặt đầu, xoay người muốn đi.

- Đợi một chút!

Christine đột nhiên gọi Long Vũ lại:

- Anh đừng vội đi, con tiện nhân Đường Hương Hương kia cũng chém đầu đi, cô ta cũng phải chết.

- Ha ha!

Christine cuồng tiếu, trong lòng đắc ý không nói nên lời.

Nhưng mà sau đó Long Vũ lại không rời đi.

Christine nhìn thấy bóng lưng hắn, trách mắng:

- Đồ hỗn trướng, còn không đi mau...

- Christine điên hạ, em làm cho anh thất vọng rồi.

Đúng lúc này, Long Vũ đột nhiên xoay người, cùng lúc đó ánh mắt hắn khôi phục vẻ trong sáng.

382. Chương 45: Dạy Dỗ

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Christine nhất thời có chút ngây dại, từ tình huống bây giờ của Long Vũ thì hình như nàng không có bất kỳ ảnh hưởng nào với hắn.

Nói cách khác nàng căn bản là không chinh phục được Long Vũ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nàng tái xanh:

- Anh, anh không bị em chinh phục, anh giả vờ?

- Hừ!

Long Vũ khẽ cười một tiếng:

- Kưng cũng quá coi thường anh rồi. Chỉ một cái Hoan Hỉ quyết, em thật sự nghĩ là có thể chinh phục anh.

- Không có khả năng, điều này sao có thể chứ?

Christine quát lạnh một tiếng:

- Vì sao lại như thế, rõ ràng em đã thành công, em đã hấp thu lực lượng của anh, em không thể thất bại.

- Anh đừng nói láo!

Christine tức giận nói:

- Anh đừng nói bậy, rõ ràng là em đã thành công. Nhất định là anh đang cố chống đỡ, rất nhanh anh sẽ không chịu được.

- Ha ha!

Long Vũ cười khẽ.

- Nữ nhân này còn chưa biết điều. Cô không dám đối mặt sự thật sao?

- Thất bại là thế nào?

Christine cười to:

- Dù gì sự thật cũng là em đã hấp thu lực lượng của anh. Bây giờ chắc gì anh đã là đối thủ của em.

- Christine, đến lúc cô thu tay rồi đấy. Nếu không phạm thêm sai lầm nữa cô sẽ hối hận.

Long Vũ cười khẽ.

- Là sao?

Christine cười duyên dáng.

- Anh nói vậy rõ ràng là người sợ. Anh sợ em giết anh. Ha ha, đừng nói chuyện giật gân nữa, trong cơ thể em có bao nhiêu lực lượng tự em rõ ràng. Anh đừng mơ gạt được em.

- Tự gây nghiệt, không thể sống.

Long Vũ thở dài.

- Christine, chẳng lẽ cô vẫn không rõ sao? Âm mưu của cô, tôi đã rõ từ đầu. Tôi không muốn phá chỉ là muốn cho cô một cơ hội không hơn không kém. Nhưng sao cô không biết hảo tâm của tôi...

Christine yêu kiều hừ một tiếng, đột nhiên trong tay xuất hiện một con dao găm đâm về phía Long Vũ, Long Vũ nhanh chóng vọt tới tránh khỏi công kích.

Christine thần nhiên cười, đao thế như du long đột nhiên đổi hướng, một đạo hàn mang đột nhiên phun ra đánh về vai trái Long Vũ, “xuy” một tiếng áo hần bị rách một mảnh.

- Cũng không có gì hơn!

Christine cẩn nhẹ môi anh đào, cái cằm cong cong nhẹ nhàng hất lên, ngập tràn lòng tin chiến thắng. Lúc này, dao găm trong tay nàng lại đâm tới Long Vũ, Long Vũ bình tĩnh nhìn đường đi của con dao rồi xảo diệu xoay tròn một vòng tránh khỏi nó, bước vài bước đến vị trí an toàn.

Đôi mắt đẹp của Christine dần bình tĩnh lại, nàng tận lực chú ý vào trên con dao găm rồi quát một tiếng, giờ cao dao lên đâm tới nhanh như chớp. Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ trên không trung xảo diệu dán sát vào dao găm của Christine, cổ tay xoay tròn dẫn dao găm của nàng ta đi sang chỗ khác.

Christine biến chiêu rất nhanh, dao găm linh động thoát khỏi sự kiềm chế của Thiên Sư pháp kiếm, trong lúc đó dao kiếm va chạm với nhau vang lên tiếng cọt xát.

Đầu vai hai người đụng vào nhau, tiếp xúc thân thể một khoảnh khắc rồi vội tách ra, thân hình mềm mại của Christine xoay tròn trên không trung chia thẳng mũi nhọn vào lồng ngực Long Vũ, sát khí mãnh liệt từ không trung bức thẳng tới người hần.

Long Vũ nắm chuẩn xác vị trí nàng đâm tới lại né tránh.

Christine lại thu dao về, thân thể mềm mại lướt qua đầu Long Vũ. Long Vũ biết không ổn theo bản năng nhảy tới trước mới tránh thoát một dao từ trên cao của Christine.

- Có chút bản lĩnh!

Long Vũ cười nói.

Christine cũng đắc ý ngẩng đầu lên nói:

- Thế nào? Ta nói không sai chứ Long Vũ, ta đã hấp thu lực lượng của người, coi như là thành công một nửa rồi chứ? Nếu cơ thể ta không thể chinh phục người thì ta sẽ dùng vũ lực vậy.

- Christine, cô là nữ nhân ngu ngốc. Chẳng lẽ đến giờ cô còn chưa tỉnh ra ?

Long Vũ khinh miệt nói.

- Tỉnh ra!

Christine kêu khê:

- Nếu ta không chinh phục người thì vĩnh viễn ta không thể nào nổi danh. Lão sư à, nói thật với người, ta không thể rời khỏi. Người là của ta, ta muốn độc chiếm. Người cũng yên tâm, chỉ cần thần phục ta, ta sẽ đối tốt với người, đưa người trở thành người dưới một người, trên triệu vạn người.

- Cô còn muốn thống nhất vũ trụ đúng không?

Long Vũ khẽ cười.

- Đương nhiên!

Christine nói:

- Là người cho ta dã tâm đó.

Christine nghiêm mặt nói:

- Nếu không có lực lượng của người thì ta không thể nào có được dã tâm như vậy.

- Nói như vậy là cô không có ý dừng tay?

Long Vũ hỏi.

- Đương nhiên! Trừ phi người chủ động đầu hàng ta, để ta hạ cấm chế trong cơ thể, nếu không ta nhất định sẽ chinh phục người bằng vũ lực.

Christine cười nói.

- Nếu không thể thương lượng thì tiếp tục đi! Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

Long Vũ khinh thường nói.

Nói xong Long Vũ liền múa Thiên Sư pháp kiếm đánh tới. Christine cũng đâm một đao về phía ngực hắn.

Khóe môi Long Vũ nổi lên một nụ cười giảo hoạt, tự nhiên buông tay, giơ ngực lên đón đao nhọn. Hắn đoán chắc Christine sẽ không dám đâm thương mình, quả nhiên không ngoài dự liệu, Christine bắt đắc dĩ thu đao về. Long Vũ mượn cơ hội này nhanh chóng vọt tới trước, Thiên Sư pháp kiếm đâm về bên trái, mũi kiếm sắc nhọn lướt qua đầu vai nàng, ống tay áo theo mũi kiếm bay xuống lộ ra một cánh tay trắng như tuyết.

- Vô sỉ!

Kiều nhan Christine ứng đồ, không để ý xuân quang lộ ra mà càng tấn công thêm sắc bén. Chỉ là Long Vũ luôn có thể thoải mái tránh thoát.

Hơn nữa, nhiều khi Long Vũ cố ý thả lỏng cho nàng tru diệt mình. Nhưng mà mục đích của Christine là chế trụ Long Vũ chứ không phải là tổn thương hắn.

Kể từ đó, thủ đoạn công kích của Christine giảm hẳn uy lực.

Christine liên tiếp tấn công không có hiệu quả không khỏi mất tinh táo. Long Vũ nhân cơ hội lúc nàng mở rộng không môn chém một kiếm từ trên cổ áo nàng xuống, y phục nàng bị đánh tan, tuy rằng vẫn còn quần ngực nhưng ngọc thể lả lướt đã lộ ra rồi.

Christine vội vã biến chiêu, phương thức xuất đao cũng thay đổi, nhìn qua là đã động sát tâm.

Long Vũ múa Thiên Sư pháp kiếm triệu hồi Vấn Thiên Thần Long vây quanh Christine. Đồng thời nhân lúc bất ngờ vọt lên, tay trái lướt qua thân thể mềm mại chuẩn xác nắm lấy cổ tay cầm đao của nàng.

Long Vũ dán chặt vào bờ vai trần mềm nhũn của Christine, loại tiếp xúc thân mật này làm hắn nhận không được sinh ra phản ứng sinh lý.

Christine đỏ mặt thoát khỏi lồng ngực hắn hét lên:

- Ác tặc, nhất định ta phải giết ngươi.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Cô không sợ không thể bỏ đi sao?

Nhìn thấy đường cong lả lướt của Christine, Long Vũ sao có thể nín nhịn chứ, một tay ôm thân thể mềm mại vào lòng, ra sức hôn tới đôi môi anh đào.

Thân thể mềm mại của Christine dần nóng lên, bị Long Vũ không kiêng sợ hôn đến mềm nhũn toàn thân mới dịu dàng nói:

- Buông ta ra.

- Ta...

Long Vũ sao có thể buông tha dễ dàng, duỗi tay xé rách dây quần ngực nàng.

Christine kinh hãi, đột nhiên dùng sức giãy dụa.

Ánh mắt Long Vũ lại mê đắm nhìn vào cặp vú của nàng.

Kiều nhan Christine ửng đỏ:

- Người muốn thế nào?

Long Vũ cố ý hỏi:

- Còn cô muốn sao?

Christine chậm rãi lắc đầu.

- Long Vũ, anh quả nhiên phi phạm, là tôi đánh giá thấp anh. Tôi thua rồi, anh muốn xử trí ra sao thì tùy.

- Hừ! Đừng tưởng cô tỏ ra tỉnh ngộ tôi sẽ tha thứ, vì hành vi ngu xuẩn của mình cô sẽ phải trả giá thật nhiều.

Long Vũ cười lạnh.

Christine phẫn nộ nói:

- Tôi chỉ là không muốn bị anh khống chế.

- Nhưng cô lại muốn khống chế người khác. Christine điện hạ, hành vi của cô đã bại lộ dã tâm của mình, vốn dĩ tôi còn không có ý định hạn chế tự do của cô. Nhưng hành vi của cô nhắc nhở tôi, cô không phải là một nữ nhân an phận. Vì hòa bình của vũ nội, vũ ngoại, tôi phải ra tay...

Nói xong, Long Vũ bước dần đến, từ ánh mắt của hắn Christine nhìn ra được điều gì đó, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ sợ hãi:

- Anh muốn làm gì? Nếu anh dám làm bừa tôi sẽ tự sát...

Long Vũ kiểm chế lửa giận:

- Nếu cô dám tự sát thì đã không phải là cô rồi. Christine điện hạ, cô có ý đồ khống chế tôi, bây giờ đến lượt tôi dạy dỗ cô, tôi sẽ cho cô biết bốn phận làm nữ nhân.

Christine không tự chủ được lui dần về sau:

- Anh... Anh rút đi cho tôi.

Long Vũ ha ha cười lạnh rồi bước dần đến trước mặt nàng, xuất "long trảo thủ"

- Làm sai dĩ nhiên sẽ phải chịu trừng phạt!

Christine cắn chặt môi dưới :

- Long Vũ, lòng nhẫn nại của tôi có hạn...

Lời nàng còn chưa nói hết thì Long Vũ đã đột nhiên nắm lấy nội y của nàng xé tan.

- A!

Christine hoảng sợ hét lên một tiếng chói tai, vội vàng đưa bàn tay mềm mại che giữa hai chân, trong đôi mắt đẹp đã tràn ngập sự sợ hãi.

Long Vũ lạnh lùng nhìn vào thân thể mềm mại hoàn hảo của nàng, trên song nhũ trắng như tuyết có hai quả nho đỏ đang rung động.

Christine giơ tay cố che giấu bộ ngực của mình, nhưng hai tay vừa rời đi thì cả vùng đào nguyên kia lại lộ ra.

Long Vũ cần rờ hôn lên bộ ngực nàng, Christine dù ra sức giãy dụa nhưng không dám lớn tiếng kêu cứu vì nàng cũng biết dù có kêu cũng vô dụng.

- Đây là do kưng tự chuốc lấy.

Long Vũ đẩy ngã nàng, cực kì thô bạo tiến vào cơ thể nàng, đồng từ Christine vì cực kì thống khổ mà co rút lại. Long Vũ nhất định phải để cho nàng biết, trước mặt hắn thì bất kỳ sự phản kháng nào đều là vô nghĩa. Hắn cũng muốn cho Christine hiểu rõ phạm sai lầm sẽ phải trả giá thật nhiều.

- Cô cũng chỉ là một nữ nhân để tôi chà đạp...

Long Vũ cứng nhắc xâm nhập vào cơ thể nàng.

Nước mắt dọc theo đôi mắt đẹp của Christine chậm chậm chảy ra khóe mắt nàng, từng giọt tí tách rơi xuống sàn nhà lạnh như băng. Mái tóc đen buông xõa làm nền cho khuôn mặt tái nhợt, khóe môi có chút đỏ tươi, rõ ràng môi dưới của nàng đã bị cắn đứt.

Cổ họng Long Vũ phát ra tiếng gầm nhẹ khoan khoái, Christine vẫn không động đậy nhúc nhích nhưng trong lòng đã ngập tràn khuất nhục và hối hận.

Long Vũ ôm chặt lấy thân thể của nàng, ra sức phát tiết phần nộ của hắn.

Không biết qua bao lâu rốt cuộc Long Vũ cũng lên đỉnh. Đây rõ ràng là một kiểu quan hệ tà ác.

Sau khi xong việc, Long Vũ đột nhiên bò dậy từ trên người Christine rồi nhanh chóng mặc lại quần áo.

Christine chậm rãi đứng dậy, thê lương cười:

- Tôi hận anh...

- Là sao?

Khóe môi Long Vũ nổi lên một nụ cười lạnh.

- Xem ra cô còn cần phải được dạy dỗ rồi.

Đôi mắt đẹp của Christine vì sợ hãi mà trợn to ra. Long Vũ thì tiến tới nhấc váy nàng lên, khe vuốt ve cặp đùi trắng như ngọc. Christine ra sức giãy dụa nhưng lại bị Long Vũ ôm chặt không thể thoát ra.

- Tiện nhân... Đừng oán trách tôi. Hãy tự oán mình đi...

Nói xong hắn từ phía sau tiến vào bên trong thân thể mềm mại ẩm ướt của nàng. Cũng giống như lần trước Long Vũ không có chút thương hương tiếc ngọc nào. Đau đớn mãnh liệt làm cho Christine hét lớn.

- Tôi muốn cho cô biết kết quả của việc phản bội tôi.

Dùng phương thức tà ác này làm thân thể Long Vũ hưng phấn cực độ đến run rẩy.

Christine đúng là vô lực phản kháng đành để mặc cho Long Vũ muốn làm gì thì làm.

Một lúc sau, Christine dần bỏ qua ngại ngùng, không kiềm chế được mở rộng đùi ngọc thon dài, đẩy hông về phía sau phối hợp với động tác của Long Vũ bởi vì lúc này nàng đã bắt đầu cảm thấy sung sướng.

Long Vũ vuốt ve từng tác da thịt trên người Christine, hôn hít cái cổ cong cong mềm mại, bắt đầu từng đợt trùng kích làm nàng phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Lúc này đôi mắt đẹp của Christine đã hết vẻ hoảng sợ, vẻ mặt nàng cực kì phức tạp, ngưỡng ngùng hòa cùng hưng phấn, mà động tác của Long Vũ ngày càng kịch liệt, hắn muốn hoàn toàn chinh phục Christine.

Cuối cùng, Long Vũ gầm nhẹ một tiếng, thỏa sức phóng vào cơ thể nàng.

Xong việc hắn ôm thân thể ấm áp mềm mại của Christine thật lâu, cảm nhận từng rung động trong cơ thể nàng.

Christine nằm trong lòng ngực hắn đột nhiên khóc nước mắt.

- Tôi hận anh...

Christine nhẹ giọng nói nhưng trong đôi mắt đẹp lại không có bất kì sự hận thù nào.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Đều là do em bức anh. Nếu không phải em sinh ra tâm phản bội trước sao anh có thể vùi hoa dập liễu?

Long Vũ hôn vành tai tinh tế của nàng nói tiếp:

- Anh không thể giết em nên chỉ có thể làm như vậy.

Christine sau khi thất bại, lại bị Long Vũ chà đạp một trận đã sinh lòng nản chí. Nàng khẽ ừ một tiếng rồi vùi đầu vào ngực hắn:

- Anh định xử lí em ra sao?

Long Vũ nói:

- Rất đơn giản, kể từ hôm nay em chính là nữ nô của anh.

Christine gật gật đầu đồng ý. Ánh mắt Long Vũ lại quét lên một mảnh đào nguyên ướm át của nàng, Christine đỏ mặt nắm bàn tay trắng như phấn đắp lên ngực hắn. Long Vũ nhẹ nhàng bắt lấy tay nàng nói:

- Chức tổng thống, em cứ tiếp tục đảm nhiệm, bất quá từ hôm nay tự do sẽ bị hạn chế.

Christine lắc lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Em không muốn cuộc sống như vậy.

Long Vũ ha ha cười, ôm vai nàng nói:

- Đây là tự em chuốc lấy, Christine, trước mắt e, chỉ có hai con đường. Một là chết, hai là nghe theo sự sắp xếp của anh. Anh nghĩ em chắc hẳn là không chọn điều thứ nhất. Bất kể thế nào thì còn sống vẫn tốt hơn. Em thấy sao ?

Khuôn mặt ửng hồng của Christine khẽ gật. Lập tức vào phòng thay quần áo. Lúc này Long Vũ cũng mặc xong đồ.

Christine vẫn lo âu nói:

- Nếu anh hạn chế quyền lực của em vậy hoạt động của liên bang vũ ngoại thì sao? Nếu giờ anh tùy tiện thay người chắc chắn sẽ khiến người dân bất mãn, một cuộc nổi loạn mới lại bắt đầu.

Long Vũ nói:

- Việc này em không cần phải lo, anh đã có chuẩn bị, hơn nữa anh có nói là không cho em làm tổng thống chưa? Chỉ là mỗi ngày khi em kí lệnh thì đều phải do anh tự mình xem qua mới được.

Christine gật gật đầu, Long Vũ nhân cơ hội ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng. Bàn tay to vỗ lên tuyết đồn của nàng vài cái rồi nói:

- Từ nay về sau nghiêm túc làm nữ nô cho tốt. Nếu không anh sẽ cho em sống không bằng chết...

- Trước giờ, anh chưa từng tin tưởng em đúng không?

Christine đột nhiên hỏi.

- Vì sao lại hỏi vậy?

Long Vũ nói.

Christine nói:

- Nếu không phải anh đã sớm phòng bị, sao em có thể thất bại được.

- Sao thế chứ...

Long Vũ cười nói:

- Em hiểu nhầm rồi, anh làm gì có chuẩn bị trước chứ. Nói thật cho em biết, mấy thủ đoạn đó với anh vô dụng. Nói thêm một câu nữa là trước lực lượng tuyệt đối tất cả âm mưu quỷ kế đều vô dụng...

- Như vậy sao?

Christine nghe vậy liền đổi sắc mặt, cười khổ một tiếng:

- Thì ra là thế... Xem ra là em không hiểu rõ anh.

- Ha ha ha, đúng thế!

Long Vũ tự hào nói:

- Sự cường đại của anh hơn xa những gì em có thể hiểu.

- Xem ra em thật sự sai lầm rồi.

Christine thống khổ dị thường, đã biết cái gọi là trộm gà không được còn mất nắm thóc. Nếu không phải mình vội vàng như thế chắc có lẽ hẳn cũng sẽ không hiểu được tâm tư của mình. Lúc đó có lẽ tình huống sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều. Thế sự vô thường mà...

Sáng sớm hôm sau, Huyết Anh đại đế cùng đoàn chiến hạm vũ nội mới nghiên cứu chế tạo xuất hiện ở liên bang vũ ngoại. Long Vũ tự mình tiếp đón, còn bày cả tiệc rượu.

Sau khi cơm nước no say, Huyết Anh đại đế mời Long Vũ mật đàm. Hai vị tôn giả của vũ nội, vũ ngoại giờ đang gặp mặt trao đổi.

Ý của Huyết Anh đại đế là để Long Vũ tiếp quản vũ ngoại một cách toàn diện. Kể từ đó đảm bảo vững chắc an toàn của vũ trụ. Nhưng Long Vũ đã có chí rời đi, đã có kế hoạch du hành vũ trụ rồi. Hơn nữa khoảng thời gian này La Lâm đã cải tạo nhiều lần hai chiếc thuyền Noah. Tình hình phi thuyền giờ đã cực kì tốt. Khi toàn bộ động cơ chuyển động ít nhất nắm chắc năm thành có thể xuyên qua không gian.

Ngoài ra La Lâm còn tích cực phân tích tình huống lần đầu xuyên việt trước đó. Cố gắng đạt sự khẳng định trăm phần trăm. Cho nên lúc này Long Vũ tỏ rõ thái độ sẽ không quản vũ ngoại của hẳn.

Huyết Anh đại đế lần đầu tiên nghe thấy Long Vũ muốn đến tương lai. Hẳn hít một hơi thật sau nhẹ giọng nói:

- Quá mạo hiểm...

- Không sao!

Long Vũ nói:

- Khi định xuất phát chúng ta tất nhiên sẽ chuẩn bị ổn thỏa tất cả.

Huyết Anh đại đế nói:

- Người là vì giấc mộng của La Lâm sao? Vạn nhất thất bại thì sao? Người thấy đáng giá không?

Đôi môi Long Vũ hơi run rung, nhẹ giọng:

- Ta sẽ không thất bại.

383. Chương 46: Khách Quý Đến Vũ Ngoại

- Là sao?

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên cười phá lên:

- Tự tin và tự phụ tuyệt đối khác nhau. Lời của người, ta có thể coi là tự phụ. Long Vũ người không biết rằng vũ trụ mênh mông, thứ chúng ta có thể thật sự nắm giữ không nhiều lắm đâu.

Long Vũ biết đối phương nói đúng, mặt không đổi sắc nói:

- La Lâm đã chuẩn bị đầy đủ cả về luận chứng cũng như về phương diện kỹ thuật, ta tuyệt đối tin tưởng nàng.

Sắc mặt Huyết Anh Đại Đế không đổi, đồng tử lộ ra một chút lo lắng:

- Nhưng mà cũng không ổn ...

- Chuyện của ta không cần người quan tâm. Chuyện này cứ quyết định vậy đi đại đế!

Long Vũ cau chặt mày, bất đắc dĩ thở dài.

- Không thể qua loa như vậy!

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Người đi hay ở quan hệ đến an nguy của hàng tỉ sinh linh.

Long Vũ nhìn thấy hai mắt của Huyết Anh Đại Đế lắc đầu nói:

- Bất kể thế nào ta cũng không thể buông tha tình thế lữ hành. Hơn nữa ta không phải là chúa cứu thế, không thể vì bọn họ mà bỏ qua cuộc sống riêng của mình được.

Huyết Anh Đại Đế không nói gì.

Trong lòng Long Vũ hơi run sợ, cười khổ lắc đầu, nghĩ thầm cùng thánh nhân như Huyết Anh Đại Đế thảo luận vấn đề này dường như là không có nhiều ý nghĩa.

- Thật sự quyết định?

Huyết Anh Đại Đế lại hỏi.

- Đúng vậy!

Long Vũ hơi ra sức gật gật đầu. Vừa để thuyết phục Huyết Anh Đại Đế mà dường như cũng là để thuyết phục chính mình:

- Hàng tỉ sinh linh có số mệnh của họ, ta không muốn lấy tiêu chuẩn của ta trói buộc họ!

Huyết Anh Đại Đế lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước hồi lâu mới nói:

- Tin ta đi, hàng tỷ sinh linh cũng cần đến người.

- Ha ha... Là người cần ta sao ?

Long Vũ cười lớn đến ho khụ khụ đến đỏ bừng mặt.

Huyết Anh Đại Đế khinh thường nhìn hắn một cái.

Long Vũ bị ánh mắt này chọc giận lạnh giọng nói:

- Người muốn vũ nội của người bình an vô sự, cho nên ta cần phải trấn thủ vũ ngoại của ta.

- Cũng không hoàn toàn đúng như vậy!

Huyết Anh Đại Đế lắc lắc đầu:

- Ta là vì cả vũ trụ

Long Vũ nhún nhún vai.

-

- Trước khi đi, ta sẽ an bài thoả đáng mọi thứ.

- Ha ha...

Huyết Anh Đại Đế không nhịn được phá lên cười, vừa cười vừa mắng :

- Tiểu hồ ly người đúng là mọi chuyện đều nghĩ rất kĩ.

Huyết Anh Đại Đế xoa xoa cổ rồi trầm giọng nói :

- Ta biết Long Vũ ngươi không phải là một người máu lạnh.
- Nói thừa, trước mặt ngươi có bao giờ ta lãnh huyết, chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra được sao ?

Long Vũ thở dài.

- Thế cục vũ nội thế nào ?

Huyết Anh Đại Đế không trả lời thẳng mà nói:

- Uy tín của ngươi vẫn không giảm.

Long Vũ nhún nhún vai thể hiện hiểu rõ hẳn có ý gì.

Huyết Anh Đại Đế sâu kín nói:

- Ngươi hoàn toàn xứng đáng làm tôn giả toàn vũ trụ.

Long Vũ trầm mặc một lát sau đó nói:

- Thật có lỗi, ta không có chí này.
- Không làm việc đàn ông...

Huyết Anh Đại Đế bỗng tức giận mắng:

- Nếu ngươi chịu đứng ra lãnh đạo, vũ trụ sẽ có một bước phát triển mới.
- Ta không phải là người có dục vọng quyền lực mạnh mẽ.

Long Vũ nói.

- Ta cũng không phải.

Sâu trong hốc mắt của Huyết Anh Đại Đế nổi lên hàn quang:

- Nhưng ta biết năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao.
- Mỗi người có mục tiêu riêng.

Long Vũ biết hẳn nói rất đúng, cũng rất thật nên không phản bác.

- Ủ, có đạo lí.

Huyết Anh Đại Đế bỗng nhiên cúi đầu nhìn hẳn một cái nói:

- Hy vọng tương lai ngươi có thể trở về.
- Cũng không nhất định!

Long Vũ cười nói:

- Có lẽ thế giới tương lai thích hợp hơn sự phát triển của ta.

Huyết Anh Đại Đế khụ khụ hai tiếng, thản nhiên nói:

- Ta vẫn hy vọng ngươi có thể trở về.

Long Vũ hơi xoay đầu, nhếch nhẹ môi nhìn Huyết Anh Đại Đế nói:

- Không nhất định, chuyện tương lai để mai này nói đi...

Sắc mặt Huyết Anh Đại Đế nhất thời thay đổi, tức giận hằm hằm nhìn chằm chằm vào Long Vũ, còn hẳn thì chẳng thèm phản ứng lại.

Một hồi thật lâu sau, Huyết Anh Đại Đế nhìn Long Vũ mỉm cười.

- Nơi này thật không có gì khiến ngươi lưu luyến sao?

Long Vũ tiếp tục cười nhẹ nói:

- Những gì lưu luyến ta đều sẽ mang đi.

Huyết Anh Đại Đế bình tĩnh nói:

- Còn Ti Ti??? Người tính sao đây?

Long Vũ nói:

- Nữ nhân của ta, tất nhiên tất cả sẽ đi cùng ta.

- Dĩ nhiên ta cũng sẽ không cưỡng cầu. Ta sẽ hỏi ý kiến của các nàng.

Huyết Anh Đại Đế nở nụ cười quái dị:

- Người được lắm...

Long Vũ lên tiếng:

- Đương nhiên, dù sao cũng là nữ nhi các người tặng ta, ta phải thu hết chứ. Đại đế à, kỳ thực sau này người làm chủ phiến vũ trụ này cũng không tồi chút nào.

- Nhưng vũ trụ này mang bóng dáng của người.

Huyết Anh Đại Đế đầy thâm ý nói.

- Đây không phải là bốn ý của ta. Ta chỉ mang những thứ của mình đi. Với chỗ này ta không có chút gì lưu luyến.

Long Vũ nói.

- Người nghĩ vậy nhưng người khác vị tất đã nghĩ vậy.

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Vấn đề của vũ nội không lớn, dù sao Thiên Ngoại Thiên vẫn còn có chút uy tín. Mấu chốt chính là vũ ngoại.

- Ta hiểu! Cho nên ta nói rồi, trước khi đi ta sẽ an bài chỗ này ổn thỏa. Người định để cho Christine hay là Metz tiếp quản?

- Hay là Metz đi!

Long Vũ nói tiếp :

- Dù sao dục vọng quyền lợi của Christine quá lớn, ta cần phải mang cô ta theo để dạy dỗ.

- Metz?

Huyết Anh Đại Đế hỏi:

- Chính là chủ thần Hắc Ám tình vực trước kia sao? Cô ta cũng là nữ nhân của người mà không thấy đáng tiếc sao?

- Đáng tiếc?

Long Vũ cười nói:

- Người thích cô ấy lưu lại?

- Đúng!

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Theo cá tính của người chắc chắn sẽ không buông tha nàng.

- Dù sao cũng phải để lại mà?

Long Vũ nói

- Đúng thế

Huyết Anh Đại Đế nói:

- Để lại một người cũng tốt, tối thiểu người cũng có cơ trở về. Đúng không?

- Có lẽ vậy!

Long Vũ nói.

Đêm đó, Long Vũ cùng Huyết Anh Đại Đế đàm đạo xong bắt đầu uống rượu đến say mềm. Hắn cũng không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu, tóm lại là hắn say.

Trong ánh trăng mờ ảo hắn thấy mình như đang trên mây, thân thể nhẹ nhàng phiêu du.

Lúc hắn mở mắt trời vẫn còn khuya, trăng sáng sao thưa, hắn nằm trên giường thơm ngát. Một bóng lưng nữ nhân xuất hiện trước mặt hắn.

Nữ nhân kia đứng trước cửa sổ, cũng không rõ nàng đang nghĩ gì trong lòng.

Nghe thấy tiếng động nàng bỗng nhiên quay đầu cười với Long Vũ. Long Vũ ngàn vạn lần không ngờ nữ nhân trước mắt không ngờ chính là Metz.

- Cuối cùng anh cũng tỉnh.

Metz nũng nịu nói.

- Tại sao anh lại ở đây?

Long Vũ ngồi dậy hỏi:

- Đây là đâu?

Metz thiên kiều bá mi nhìn hắn một cái, ngồi xuống đối diện hắn:

- Đây là phòng riêng của em. Anh say rượu chưa tỉnh sao? Sao lại quên chỗ này được, trước kia anh ở đây đâu có ít.

Long Vũ ha ha cười nói:

- Đúng là còn chưa tỉnh lắm.

- Em thật đẹp!

Long Vũ thuận miệng khen.

- Chỉ biết nịnh thôi.

Metz nhẹ nhàng gắp một câu, khuôn mặt mê người nở nụ cười quyến rũ, có nữ nhân nào lại không thích được đàn ông khen chứ?

- Sao lại uống nhiều thế? Lần đầu em thấy anh uống nhiều vậy? Có phải có gì ủy khuất?

Nàng nhẹ giọng hỏi.

Long Vũ đứng dậy, lực lượng trong cơ thể vận hành một chu thiên, đầu óc hỗn loạn thanh tỉnh dần:

- Ủy khuất thì không, chỉ là có chút chuyện khá là khó khăn.

- Chuyện gì? Tối qua anh say có nhắc đến em, có gì liên quan không?

Metz hỏi.

- Tối hôm qua chúng ta làm sao?

Long Vũ đột nhiên hỏi.

Khuôn mặt Metz đỏ lên, gắt giọng:

- Không có gì, anh say như chết còn biết gì nữa...

Nhìn thấy thần thái của nàng, trong lòng Long Vũ không khỏi cười thầm, có trời mới biết nàng đã làm gì.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Metz, nếu có một ngày em và anh tách ra, em sẽ ra sao nhỉ?

Metz nhéo tai Long Vũ một cái:

- Tên dân tộc này, có phải cảm thấy chơi chán em rồi muốn vứt bỏ phải không. Vì anh, em đã bỏ đi mọi thứ rồi, giờ ngoài trừ anh ra em chỉ còn hai bàn tay trắng thôi.

Long Vũ lớn tiếng xin tha, lúc này ma nữ mới buông hấn ra.

- Nói đi, rốt cuộc anh có ý gì?

Long Vũ cười khở nói:

- Đây đúng là một chuyện khó khăn.

Dừng lại một chút, Long Vũ lại nói thêm một câu:

- Nhưng với em là một chuyện tốt.

Metz cả giận nói:

- Long Vũ, đừng lừa dối em. Có phải anh thấy chơi em phát chán rồi.

Long Vũ cười nói:

- Chuyện không như em nghĩ đâu.

- Vậy rốt cuộc anh có ý gì?

Đôi mắt đẹp của nàng trợn lên.

- Em là nữ nhân của anh. Ban đầu anh muốn mang theo em đi tinh tế lữ hành...

Long Vũ nói.

Metz cười lạnh nói:

- Không phải bây giờ anh muốn nói là đã thay đổi chủ ý rồi chứ.

Long Vũ hỏi thử:

- Nếu đúng là vậy thì em tính sao?

Metz nói:

- Em sẽ giết anh, nếu không được thì tự sát.

Long Vũ đột nhiên chấn động trong lòng, cười nói:

- Em đúng là một cô gái cương liệt.

Metz cả giận nói:

- Nói đi, rốt cuộc anh có ý gì?

Long Vũ trầm nghĩ cũng không biết Metz có hứng thú với quyền lực hay không?

Metz thấy Long Vũ cả nửa ngày không nói gì, không nhịn được đẩy hấn một phen:

- Anh ngơ ngác cái gì thế, yên tâm mà nói ra đi, mặc kệ anh quyết định cái gì em cũng sẽ không hận anh đâu. Em biết em mệnh khổ rồi mà.

Long Vũ giả hoạt cười:

- Đối với em thì đúng là chuyện tốt mà.

Metz cười nói:

- Vậy rốt cuộc anh muốn nói chuyện gì?

- Cho em thay thế địa vị của Christine thì thế nào?

Long Vũ hỏi.

Lời vừa nói ra Metz nhất thời ngây ngẩn cả người:

- Để em thay thế Christine? Vì sao? Không phải anh đối xử rất tốt với cô ta sao? Lúc trước em còn cực kì hâm mộ, sao thế, giữa hai người có vấn đề gì sao?

Long Vũ thở dài nói:

- Dục vọng quyền lực của cô ấy quá bá đạo, hơn nữa còn có ý muốn thoát khỏi sự khống chế của anh. Nếu không phải tu vi anh tinh thâm sợ rằng đã bị nàng ta khống chế.

- Ha ha!

Metz liền cười lớn:

- Có ý tứ, em đã hiểu tâm ý anh rồi. Là anh hài lòng với em nên tính để em thay thế Christine, ổn định vũ ngoại, hòa thuận vũ nội. Đúng không?

- Ủ!

Long Vũ nghiêm túc gật gật đầu:

- Anh hy vọng em có thể đồng ý.

- Nhưng mà nói vậy thì em liền không thể nhìn thấy anh à?

Metz nũng nịu nói:

- Em không muốn rời xa anh...

- Anh sẽ quay lại đón em.

Long Vũ nói.

- Nói vậy là sao ?

Metz thắc mắc.

- Nhiệm vụ của em là bồi dưỡng người kế nghiệp.

Long Vũ nói tiếp:

- Người kế nghiệp cụ thể anh sẽ xem xét cho em. Chờ đến khi người đó có thể tiếp quản địa vị của em cũng là lúc anh đến đón em.

- Em hiểu mà! Ngay cả em, anh cũng không tin sao?

Metz đột nhiên nói.

- Không phải vậy! Dĩ nhiên là anh hoàn toàn tin tưởng em, mấu chốt là anh không rời xa em được...

Long Vũ cười nói.

- Lý do này còn tạm được!

Metz khẽ cười.

- Nhưng anh không được gạt em, nhất định phải tới đón em, nào vỗ tay ba cái! (*)

(*)Tam kích chương: Tương truyền, Vương Bảo Xuyến là con thứ ba của tể tướng đời Đường Vương Doãn, nàng có sắc đẹp trời ban, thông minh hiền hậu. Đến tuổi kết hôn, nàng không thấy vừa mắt công tử quý tộc nào mà chỉ có cảm tình với Tiết Bình Quý là người làm công trong nhà. Trong buổi ném tú cầu trên lầu son, nàng đã chọn Tiết Bình Quý. Không ngờ cha nàng chê nghèo ham giàu nên không đồng ý. Chẳng còn

cách nào, nàng và Vương tử tương võ tay nhau ba cái, đoạn tuyệt cha con (hành động này là “Tam Kích Chương”, ý nghĩa cắt đứt tình phụ tử)

- Một lời đã định!

Long Vũ duỗi tay ra. Metz giơ bàn tay lên vỗ với hắn ba cái rồi nhẹ giọng nói:

- Anh chờ quên chuyện tối nay nếu không em sẽ khiến anh phải hối hận.

- Em muốn thế nào?

Long Vũ cười nói.

- Em sẽ chờ anh năm mươi năm. Nếu anh không quay lại em sẽ hồng hạnh xuất tường.

Metz cười nói.

Long Vũ cười, duỗi tay ôm nàng vào lòng. Bàn tay to nhéo lên tuyết đồn của nàng vài cái rồi nói:

- Em dám! Bây giờ xem anh thu thập em thế nào...

Kiều nhan Metz kéo đến từng áng mây hồng, kiêu diễm ướt át:

- Anh đừng nghĩ là em sợ nha...

Nhìn thấy thần thái kiêu mị của nàng, Long Vũ kim lòng không được, suy nghĩ chà đạp Metz mãnh liệt hiện ra trong đầu hắn.

Nhưng mãi không thấy hắn làm gì, Metz gần như là rên rỉ nói:

- Anh muốn đi thì trước hết phải ăn no em, em mới coi chừng tốt thay anh.

Đôi mắt đẹp của Metz chớp lên vẻ mê ly. Nàng nhẹ nhàng cởi quần áo, lộ ra thân thể trắng muốt mềm mại mê người.

Metz duyên dáng gọi:

- Đến đây nào!

Long Vũ đột nhiên ôm lấy thân thể mềm mại của nàng kéo vào lòng mình, da thịt nàng đã nóng đến kinh người.

- Hôn em.

Metz chủ động yêu cầu.

Môi Long Vũ vừa chạm đến môi anh đào của nàng, Metz đã cuồng nhiệt hôn lại.

Hai người gắt gao bám chặt lấy nhau, Metz điên cuồng giống như dâm phụ liều mạng hút khô Long Vũ.

Đến cuối cùng, bọn họ đã rất khó phân biệt ai trên ai dưới? Chỉ biết đây là một đêm cực kì điên cuồng...

Sáng sớm sau khi tỉnh lại, Metz vẫn ngủ say bên người Long Vũ, mái tóc đen nhanh xơ tung tán loạn trên gối, cánh tay trắng như tuyết ôm chặt lấy hắn, kiêu nhan như đóa hải đường thanh tú động lòng người hơi ản chút nước mắt, bờ môi cong duyên dáng nổi lên một nụ cười thỏa mãn.

Thân thể mềm mại của Metz nhẹ nhàng hạ xuống, Long Vũ cũng vừa mới tỉnh lại đã thấy núi non chập trùng trước mặt, trên phần đồn của nàng còn thấy nhiều vết máu bầm là có thể thấy tối hôm qua điên cuồng đến đâu.

Ngay đúng lúc nào, bên ngoài trên đến tiếng động ầm ĩ, Long Vũ nghi hoặc, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Lúc này Đường Hương Hương thở không ra hơi chạy từ bên ngoài vào gấp gáp nói:

- Không tốt, Christine tự thiêu.

Long Vũ đột nhiên đứng dậy giận dữ hét:

- Em nói cái gì?

- Dinh tổng thống của Christine cháy, còn là Thái Âm hỏa.

Đường Hương Hương nói tiếp:

- Em thử tiến vào nhưng thất bại.

- Sao lại thế này?

Long Vũ vội vàng mặc đồ.

- Không rõ lắm! Anh Vũ, chỉ có anh mới không ngại Thái Âm hỏa, chúng ta nhanh đến thôi, nếu không sợ rằng sẽ muộn mất.

Thái Âm hỏa không phải là lửa thường, nó có thể trực tiếp thiêu hủy nguyên thần con người.

Long Vũ nghe vậy vội chạy tới phủ tổng thống.

Lúc này, nữ thần vận mệnh Maria đã xuất hiện ở hiện trường, hơn nữa thể lửa đã được ngăn chặn. Chỉ là vẫn không có ai dám tiến vào xem xét.

Long Vũ không kịp chào hỏi Maria, vội đạp một cước đá văng cổng lớn. Thể lửa tuy rằng đã yếu dần nhưng mà bên khói vẫn khói mù dày đặc.

Hỗn độn nguyên lực nhanh chóng bao phủ toàn thân Long Vũ để phòng ngự, xung quanh nhiều thứ đã hóa thành tro tàn. Thân thể hắn cũng run rẩy dù rất nhỏ.

Sải bước vào tầm cung thì đã thấy Christine đang thất thần trên mặt đất, mặt xám như tro tàn. Điều vui mừng là chỗ này của nàng chưa bị cháy.

Long Vũ giận dữ hét lên:

- Tiện nhân kia, em muốn làm gì?

Christine quay đầu lại điên cuồng cười:

- Là em đốt đây, em không muốn sống nữa, em không muốn sống nữa...

Christine khàn giọng hét lên, bộ dạng có chút điên cuồng.

Lửa giận trong Long Vũ bùng cháy, chạy nhanh nhất lao tới đánh cho Christine mấy bạt tai. Christine quỳ rạp trên mặt đất nói:

- Anh giết em, bây giờ anh sẽ giết em.

- Vì sao phải làm vậy?

Long Vũ hỏi.

Christine cười nói:

- Em đã mất đi tất cả, thậm chí cả anh cũng cách xa em. Trên thế giới này em đã chẳng còn gì nữa, em chỉ có thể đi tìm cái chết...

Long Vũ gầm nhẹ, hai mắt tỏa ra sát ý thâm nghiêm:

- Em thực sự đã muốn chết thì để anh thành toàn cho em.

Christine tựa hồ bị ánh mắt của Long Vũ hù dọa, nàng hoảng sợ lùi về phía sau:

- Anh... Anh muốn làm gì...

Long Vũ bước dần từng bước về phía nàng:

- Hôm nay anh sẽ giết chết em.

- Anh Vũ, đừng!

Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau hắn, xoay người lại hắn thấy xa xa là Nữ thần vận mệnh Maria.

Maria chậm rãi đến trước mặt Christine thản nhiên nói:

- Đúng giết cô ta, hãy để cô ấy làm đầy tớ của anh, như vậy là được...

Nói đến đây, Maria cười nói:

- Trong phòng em có đủ phương pháp tra tấn cô ta, đảm bảo cho anh đã nghiệm...

Trong đôi mắt Christine vẻ hoảng sợ đã đến cực điểm, nàng thật sự sợ hãi từ sâu trong nội tâm, nhưng lúc này mới biết sợ thì đã quá muộn.

Trong đôi mắt đẹp của Maria tỏa ra tình ý triền miên, nàng thấp giọng nói:

- Em luôn suy nghĩ cho anh...

Long Vũ cứng nhắc cười:

- Christine, đây là vận may của em, tạm thời em không thể chết được nhưng anh nói cho em biết, em đã chọc giận anh rồi.

384. Chương 47: Chương Ngại Cuối Cùng

- Anh nhất định không chịu buông tha cho em sao?

Christine ngẩng đầu nhìn Long Vũ nói:

- Xin anh hãy giết em, để em được giải thoát.

Long Vũ liền lắc đầu:

- Không, anh sẽ không giết em.

Đôi mắt Christine ngấn nước, dịu dàng nói:

- Anh đúng là ác ma.

Long Vũ liền cúi xuống, ôm chặt thân thể mềm mại của Christine, thấp giọng nói:

- Hừ, em đừng giả bộ, nếu thật sự muốn chết thì em đã không chờ anh xuất hiện rồi!

Christine mỉm cười dựa sát vào cánh tay hắn, nước mắt chậm rãi rơi.

Long Vũ nắm bàn tay mềm mại của Christine, cùng nhau đi ra khỏi cung điện cháy đen:

- Kể từ bây giờ em hãy thành thật hầu hạ ở bên cạnh anh đi. Hãy thành thật bưng trà rót nước, nếu không đến lúc đó anh sẽ cho em biết thế nào mới là sống không bằng chết. Đây là cảnh cáo cuối cùng đó, anh không nói đùa đâu. Không cần phải tiếp tục thử lòng kiên nhẫn của anh.

Christine hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Ra ngoài cung điện, gió đêm đang thổi, Long Vũ xoay người lại, mặt lạnh lùng nói:

- Em còn đi theo anh làm gì? Không phải là em phải trở về sao?

Christine liền sợ hãi nói:

- Chính anh nói em phải luôn theo sát anh mà!

Long Vũ liền nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói:

- Xem ra ngộ tính của em cũng khá đó.

Christine liền ừ ừ, nhỏ nhẹ nói:

- Thắng làm vua thua làm giặc, nếu em đã thất bại thì phải cam chịu thôi. Anh thật sự là một địch nhân mạnh mẽ.

Long Vũ liền tươi cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Christine gật đầu, đi theo sát Long Vũ.

Christine để mặc cho Long Vũ nắm bàn tay nhỏ bé của mình, xấu hổ nói:

- Cuối cùng thì anh có bao nhiêu nữ nhân?

Long Vũ liền cười nói:

- Việc này không phải chuyện của em. Bởi vì em chỉ là một nô tỳ mà thôi.

Christine liền hờn dỗi nói:

- Người ta đã biết hồi cãi, chẳng lẽ người không chịu tha thứ sao? Vì sao luôn nhắc lại nữa chứ?

Long Vũ liền cười nói:

- Được rồi, sống lâu sẽ rõ lòng người, cuối cùng em có biết hồi cãi thật hay không đợi ngày sau mới biết được.

Christine lạnh lùng nói:

- Xem ra anh thật sự là phân biệt đối xử với em.

Long Vũ liền thở dài nói:

- Đây là do chính em tự gây ra, không thể trách anh.

Christine liền nói:

- Em sẽ dùng hành động của mình để chứng minh!

Long Vũ nắm chặt tay Christine, mỉm cười nói:

- Anh sẽ mở mắt chờ mong.

Christine liền hỏi:

- Anh sẽ đi ra bên ngoài sao? Khi nào sẽ mang em theo?

Long Vũ liền hỏi:

- Em thật sự muốn theo anh sao?

Christine liền đỏ mặt nói:

- Vì không muốn xa anh, em mới biến anh thành của riêng em. Hazz. Ai bảo em lại thua anh cơ chứ.

Nói xong, Christine liền vùng thoát khỏi bàn tay của Long Vũ, bỏ chạy lên trước.

Bầu trời càng tối, khung cảnh xung quanh càng yên tĩnh.

Christine nhỏ giọng nói:

- Có phải anh muốn để Metz tiếp nhận vị trí của em?

Long Vũ liền gật đầu, nói:

- Metz cũng có dự vọng rất lớn với quyền lợi giống em, nhưng nàng khác với em ở chỗ, nàng hiểu được mức độ. Cho nên nàng không bao giờ dám có ý định phản bội anh. Thật ra thì trước đây anh đã nghĩ đến chuyện này, nhưng khi đó anh lại cho rằng em là một nữ nhân thông minh, sẽ hiểu được nên làm gì. Đáng tiếc là em đã khiến anh thất vọng.

Christine liền nhìn thẳng vào mắt Long Vũ nói:

- Anh đã từng yêu thích em sao?

Long Vũ mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Vậy còn em? Em có từng yêu thích anh không?

Christine liền thở dài, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Long Vũ, một lúc lâu sau mới nói:

- Anh là một nam nhân rất dễ khiến cho người khác mê muội. Sau khi cùng lên giường với anh, nội tâm tĩnh lặng mấy chục năm như em cũng sôi sục lên. Anh giống như ác ma vậy, khiến cho bản thân em hoàn toàn mất khống chế.

- Cho nên em mới muốn hại anh?

Long Vũ liền hỏi.

- Đúng vậy.

Christine liền gật đầu nói:

- Chỉ tiếc là em đã đánh giá sai thực lực của anh.

Long Vũ mạnh mẽ ôm chặt Christin từ phía sau, tiểu jj chọc chọc vào cặp mông mềm mại. Thân thể Christine không kìm được mà run rẩy, dùng sức thoát ra nói:

- Nơi này không thể được..

Long Vũ hôn nhẹ lên vành tai nàng, nói:

- Em không có quyền lựa chọn.

- Em chưa từng yêu thích anh.

Christine liền nói.

Long Vũ liền cười nói:

- Ánh mắt của em không thể nói dối, em là nữ nô của anh. Mà nữ nô thì không có quyền từ chối bất kỳ yêu cầu nào của chủ nhân, mặc kệ đó là yêu cầu gì.

Christine liền không chống cự nữa, thân thể mềm mại tựa vào lồng ngực Long Vũ, yếu ớt nói:

- Chẳng lẽ nhất định em không thể làm nữ nhân chân chính của anh sao?

Long Vũ siết chặt thân thể mềm mại của nàng, nói:

- Đã từng có thể.

Christine nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt ảm đạm. Nàng nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực của Long Vũ, nói:

- Em công nhân là trong lòng của anh đã tràn ngập hình ảnh của anh, nhưng đây chẳng qua là dục vọng. Nếu như không có dục vọng, thì cảm giác của em với anh chính là xa lạ.

- Cần gì phải tính toán chi tiết như thế.

Christine thở dài nói:

- Vốn em định cùng nói chuyện với anh, nhưng lúc này...Giữa hai chúng ta rõ ràng có sự khác biệt...

Vừa nói, nước mắt của nàng cũng nhẹ nhàng chảy xuống.

Christine nhẹ nhàng kéo cánh tay của Long Vũ, nói:

- Nếu như anh không hề có một chút tình cảm nào với em, như vậy xin anh hãy giết em đi!

Long Vũ lộ ra nụ cười ảm áp, nói:

- Christine, em lại hư rồi, những lời này không phải em nên nói. Người có hiểu không?

- Việc quan trọng lúc này của em chính là nhanh chóng học cách là một nữ nô chân chính.

Long Vũ nói tiếp:

- Đừng tiếp tục giả bộ yếu ớt đáng thương nữa, trái tim của anh không dễ bị lừa đâu.

- Em biết rồi.

Christine liền cười lạnh một tiếng:

- Cho em thời gian một ngày đi, em tin tưởng sau đó em sẽ là một nữ nô chân chính.

- Ngày mai gặp!

Long Vũ liền xoay người rời đi.

Sau khi chia tay với Christine, Long Vũ liền đến chỗ của Huyết Anh đại đế.

Huyết Anh đại đế cũng bị bất ngờ khi nửa đêm được Long Vũ ghé thăm. Lúc này, trên bàn trước mặt Huyết Anh đại đế bày một đĩa đậu phộng, một hũ rượu, không ngờ Huyết Anh đại đế này sống thật vui vẻ.

Long Vũ liền cười nói:

- Đại đế thật có nhã hứng nha, Thiên Hậu có ở đây không?

Huyết Anh đại đế liền nói:

- Nàng đúng là một người cuồng nghiên cứu khóa học, rất ít khi nàng về nhà, đa số thời gian nàng đều ở cùng La Lâm học tập khoa kỹ. Ta nhớ hình như nàng rời nhà cũng đã hơn nửa tháng rồi.

- Đây là thói quen từ lúc nàng tới thế giới sự thật sao?

Long Vũ liền ngồi xuống, hỏi:

- Ta có thể cùng uống vài chén với ngươi chứ?

Huyết Anh đại đế liền vui vẻ nói:

- Tất nhiên có thể rồi, cầu còn không được!

Huyết Anh đại đế rót đầy chén rượu cho Long Vũ, nói:

- Ngươi đêm khuya tới chơi, không phải là có tâm sự gì chứ? Trước mời ngươi một ly đã.

Long Vũ cùng hắn nâng cốc uống cạn.

Huyết Anh đại đế liền hỏi:

- Ngươi tính khi nào thì rời khỏi nơi này.

Long Vũ liền đặt chén rượu xuống nói:

- Đợi tình hình ổn định hoàn toàn thế cục đã.

Huyết Anh đại đế liền gật đầu, chau mày, tựa như đang quyết định một vấn đề rất khó. Một lát sau mới lên tiếng:

- Nếu như ngươi có thể thành công xuyên qua, nhớ trở về đón ta, ta cũng muốn được ra bên ngoài nhìn thử. Chắc ngươi cũng chưa cảm nhận được sự buồn chán của sinh mệnh vô tận.

Long Vũ chợt chấn động, mạnh mẽ kìm nén tâm tình kích động hỏi:

- Ngươi có hứng thú sao?

- Đúng vậy. Ta sợ nếu phải đợi ở đây mãi, ta sẽ phát điên mất!

Huyết Anh đại đế thở dài nói.

Long Vũ im lặng gật đầu, theo lời Huyết Anh đại đế thì có được sinh mệnh vô tận chưa hẳn đã là việc vui sướng, mà rất có thể còn là chuyện buồn.

Huyết Anh đại đế hiểu được tâm sự của Long Vũ, nhẹ nhàng nói:

- Mỗi người có một cách nhìn khác nhau,

Long Vũ lãnh đạm cười, nhấc chén rượu lên nói:

- Bỏ đi, lúc này bàn đến vấn đề này còn quá sớm, ta bây giờ vẫn chưa đến tuổi ba mươi. Cái gọi là trường sinh bất tử, sinh mệnh vô tận, ta còn chưa cảm nhận được chút gì.

Huyết Anh đại để liền cười, nói:

- Chính xác.

Long Vũ lại nhẹ giọng hỏi:

- Nếu như người rời đi, vậy vũ nội do ai quản lý chứ?

Huyết Anh đại để liền khẽ cười, nói:

- Người quên rồi sao, ta có đến mấy chục người vợ, tùy tiện chọn một người trong số họ cũng đều có thể thay thế cho ta, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì xảy ra cả.

Long Vũ liền cười nói:

- Người chịu rời xa bọn họ sao?

Huyết Anh đại để liền cười khẽ, nói:

- Tất nhiên là có thể, khác với các người, chúng ta đều là vợ chồng lâu năm rồi. Rời xa một thời gian với chúng ta cũng là chuyện tốt, người không nghe qua câu tiểu biệt thắng tân hôn sao.

- Ha ha.

Long Vũ liền gật đầu, nói:

- Thì ra là vậy, nếu thế thì ta chấp nhận yêu cầu của người. Tương lai nếu chúng ta thành công, nhất định sẽ đến đón người cùng đi.

Huyết Anh đại để liền cùng Long Vũ cung ly, cảm ơn liên tục:

- Vậy thì cảm ơn người trước!

Sau đó, Huyết Anh đại để nói tiếp:

- Đến lúc đó để Thiên Hậu cùng đi. Nàng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với khoa kỹ thế giới tương lai.

Long Vũ liền mỉm cười nói:

- Thì ra vẫn là suy nghĩ cho Thiên Hậu.

- Hắc. Hắc.

Huyết Anh đại để đỏ mặt, cười khan.

Sau một lát, Long Vũ nói:

- Sau này Metz sẽ tiếp quản quyền lợi và địa vị của Christine. Ta sẽ gọi nàng đến cùng các người bàn bạc trước, tránh cho sau này hai bên xảy ra xích mích.

Huyết Anh đại để liền nói:

- Ta đã từng gặp Metz, nàng là một nữ nhân rất thông minh, nhưng dục vọng quyền lực của nàng cũng không nhỏ hơn Christine đâu.

Long Vũ mỉm cười, tự tin nói:

- Chuyện này ta đã biết, đúng là dục vọng quyền lợi của nàng không nhỏ, nhưng nàng là người thông minh, hiểu được mức độ. Hơn nữa là nàng ở bên cạnh ta đã lâu, hiểu được rất rõ tu vi và thủ đoạn của ta, cho nên chắc chắn nàng sẽ không làm chuyện đại dột đâu!

- Nếu vậy thì ta yên tâm.

Huyết Anh đại để cười nói:

- Nào, lại mời người một ly!

Hai ngày tiếp theo, ban ngày thì Long Vũ bận rộn cùng đám người Huyết Anh đại để bàn luận tình thế trước mắt, còn buổi tối thì cùng với Metz và Christine đi ăn dạo phượng.

Không lâu sau, Metz dần dần tiếp nhận quyền lợi từ tay Christine, nhưng ở trên danh nghĩa thì Christine vẫn là tổng thống liên bang vũ ngoại.

Kế hoạch của Long Vũ là chậm rãi quá độ, nếu như làm quá nhanh thì dễ khiến cho người khác nghi ngờ và chống đối.

Cùng với đó thì dựa theo đề nghị của Metz, Long Vũ cố ý sai người ở bên ngoài tung tin đồn Metz sẽ thay thế vị trí của Christine.

Dưới sự an bài của Long Vũ, những người này vừa tung tin đồn cũng vừa giám sát phản ứng của từng tình vực đối với tin đồn này.

Trong hai ngày ngắn ngủi, Long Vũ đã phái ra gần hai vạn người. Những người này đều đến từ vũ nội, cùng với một ít thân tính ở vũ ngoại. Tất cả đều là người mà y có thể tin tưởng.

Chạng vạng tối, Long Vũ ngồi trong đại sảnh nói chuyện với Huyết Anh đại đế, Long Vũ hỏi

- Đại đế, hành động lần này người cảm thấy có thể thành công không?

Huyết Anh đại đế liếc nhìn Long Vũ một cái, nói:

- Tất cả cứ như người an bài đi, đến bây giờ mọi việc vẫn tốt mà! Tiến hành từng bước một, xác thực là một chủ ý không tồi.

Huyết Anh đại đế chậm rãi đứng dậy, bước đến giữa đại sảnh, quay người nhìn Long Vũ nói:

- Tiểu Vũ, mấy ngày qua ta cũng cẩn thận điều tra, cũng có trao đổi qua với Metz. Có một chuyện ngại rất lớn trên quá trình thượng vị của nàng.

- Gia tộc Larry?

Long Vũ liền hỏi.

- Đúng vậy, Larry chính là phó tư lệnh đệ nhị viễn chinh quân đoàn của liên bang, dưới tay có hơn trăm vạn hùng binh. Hơn nữa thực lực gia tộc Larry chỉ đứng sau gia tộc Tu La tình vực ở vũ ngoại thôi. Lúc trước, khi Christine thượng vị, gia tộc của Larry cũng âm thầm phản đối, nhưng cuối cùng thì Christine cũng là người của gia tộc Tu La, cho nên bọn họ không thể làm gì được. Lần này Metz thượng vị, sợ là bọn họ sẽ ra sức ngăn cản.

Huyết Anh đại đế liền nói.

Nói đến đây, Huyết Anh đại đế không kìm được thở dài một cái, tiếp tục nói:

- Ta có dự cảm, lần này gia tộc Larry nhất định sẽ kiếm chuyện.

Đến đây thì Long Vũ không nhịn được nói:

- Ý của người là muốn ta thu dọn gia tộc Larry, như vậy việc Metz tiếp nhận chức vụ sẽ không còn vấn đề gì?

Huyết Anh đại đế nghe xong liền hơi giật mình, một lát sau giống như hiểu được gì đó, nhìn Long Vũ nói:

- Suy nghĩ của người rất chính xác, chỉ là muốn thu dọn gia tộc Larry cũng không phải chuyện dễ đâu.

- Tổng bộ gia tộc Larry phòng ngự rất mạnh, hơn nữa trong gia tộc Larry cũng có rất nhiều cao thủ. Nếu trong thời gian ngắn không thể giải quyết họ, để lộ ra bên ngoài thì sẽ có phiền phức lớn đó.

- Được rồi. Nếu vậy thì để ta tự mình làm, người không cần lo lắng quá.

Long Vũ liền nói.

Huyết Anh đại đế nở nụ cười hiếm hoi, thoải mái nói:

- Nếu người đã tự mình ra tay, vậy thì Vũ Trụ này còn chuyện gì có thể làm khó người chứ.

Long Vũ liền cười nói:

- Không phải người đang đợi những lời này của ta sao?

Long Vũ vừa dứt lời, đột nhiên biến sắc, vẻ mặt khó hiểu hỏi:

- Không đúng. Với lực lượng của người thì cũng có thể làm được việc này, vậy sao người lại không đi làm chứ?

Huyết Ảnh đại đế liền do dự nói:

- Nói thật với người, ta với Larry từng gặp mặt một lần, cho nên mới không tiện ra tay.

Long Vũ liền tò mò hỏi:

- Các người có duyên gặp mặt một lần? Xảy ra khi nào vậy?

- Hazz. Việc này nói ra thì rất dài, để ta từ từ nói cho người.

Huyết Ảnh đại đế liền ngẩng đầu lên, hồi tưởng lại việc năm đó, bắt đầu nói:

- Lúc Larry còn trẻ, chiến hạm của hắn không may rơi vào hắc động, bị hút vào khe núi ở Thiên Ngoại Thiên. Sau đó ta phát hiện và cứu trị cho hắn, lúc đó ta cũng không hỏi lai lịch của hắn, sau đó lại giúp hắn sửa chữa chiến hạm rồi mới rời đi. Cũng coi như là có quen biết, cho nên ta mới không tiện ra tay lần này.

Long Vũ liền gật đầu, nói:

- Thì ra là vậy, ta hiểu được. Lát nữa ta sẽ tìm hiểu một chút, xem gia tộc Larry gần đây có âm mưu gì không, thuận tiện cũng giải quyết luôn, đỡ cho sau này Metz thượng vị lại có chướng ngại.

.....

Chưa tới giờ Tý, trên đường đã tối đen, từ xa nhìn lại, chỉ bên ngoài biệt thự tổng bộ Larry vẫn đèn đuốc sáng trưng, có vô số vệ binh bảo vệ bên ngoài, xung quanh còn có các đội tuần tra nghiêm ngặt..

Lúc này, Long Vũ thu liễm khí tức, ẩn thân, dựa vào bóng đêm lặng lẽ vượt qua tường vây tiến vào bên trong biệt thự. Sau đó Long Vũ nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh biệt thự.

Kiến trúc tòa biệt thự này theo phong cách Nam Bắc triều, trang trí bên trong cực kỳ xa hoa không thua gì biệt thự của tổng thống.

Ở bốn góc biệt thự đều xây đài quan sát, ở phía trên đều có bố trí vệ binh canh gác.

Sau khi quan sát rõ tình hình xung quanh, Long Vũ liền cười lạnh, nhẹ nhàng tiến vào trong.

Sau khi quan sát tình huống, hắn đều tránh né được lớp lớp vệ binh tuần tra, không lâu sau đã đến được phòng khách chính của biệt thự.

Lúc này trong lòng hắn lập tức dâng lên cảm giác nguy cơ, trong lòng không khỏi rung mình. Hắn biết mình đang có cao thủ sắp tiếp cận, vì thế lập tức thu liễm khí tức trốn lên mái hiên, để tránh bị phát hiện hành tung. Không lâu sau, hai gã mặc một bộ quần áo màu đen, trên ngực có thêu chim ưng màu vàng. Cước bộ của hai người rất nhẹ nhàng, hiển nhiên là cao thủ. Nếu không phải Long Vũ sớm cảm ứng được, chỉ sợ đã bị phát hiện.

Long Vũ liếc nhìn hai người, thầm nghĩ trong lòng: “Tu vi của hai người này không tệ. Nếu mà giao thủ, cũng không biết kết quả thế nào.” Trong lúc Long Vũ lâm vào trầm tư, hai người đã rời đi.

Long Vũ lập tức tiến vào bên trong phòng khách.

Vừa tiến vào trong, Long Vũ mới phát hiện trong căn phòng to lớn này chỉ có hai người. Một gã trung niên chưa tới bốn mươi tuổi, lúc này đang ngồi trên ghế trung tâm. Dáng dấp của hắn vô cùng cao lớn, thân thể cơ bắp cuộn cuộn hơn cả Lý Đức, một thân chế phục tướng quân, đây là một trung niên cường tráng.

Phía dưới hần, một người mặc y phục dạ hành, nghiêm trang ngồi trên ghế.

385. Chương 48: Đồi Thủ

Chứng kiến tình huống này, trong lòng Long Vũ không khỏi trầm nghĩ: “Kẻ này lén lút như vậy, không lẽ là người trong biệt thự tổng thống?”

Lúc này chỉ thấy trang hán kia cười lớn:

- Ha ha, người có thể quang lâm tới dinh thự bộ tư lệnh là vinh hạnh cho ta. Lúc trước ta luôn muốn mời người ở lại đây, người toàn cự tuyệt thôi. Lần này người lại đồng ý chịu ở lại dinh thự bộ tư lệnh của ta ư?

Người này lạnh lùng nói:

- Larry người là người thông minh, ta hy vọng người không nên phí thời gian vô nghĩa.

Larry sau khi nghe không tức giận chút nào, trên mặt vẫn bảo trì nụ cười nói:

- Thế à? Rốt cuộc phải nói sao mới là không vô nghĩa? Bản thân ta muốn xem xem người muốn nói gì.

Người nọ vẫn dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta tới đây muốn nói cho người một chuyện rằng hiện tại người đang rất nguy hiểm. Có người muốn xuống tay với người nên hy vọng người có thể mau chóng chuẩn bị để tránh đến lúc đó trở tay không kịp.

Larry sau khi nghe xong thì vẫn bảo trì nụ cười, nói:

- Thỉnh nài yên tâm đi! Ta chỉ sợ không có ai động thủ với ta thôi. Chỉ cần có người muốn xuống tay với ta thì đến lúc đó ta sẽ có cố để xuống tay với kẻ khác. Ha ha ha....

Tiếng cười vang lên như ma âm xuyên qua nào, vang vọng lại trong không gian thật lâu không ngừng.

Nghe Larry nói những lời này, trong lòng Long Vũ chấn động: “Người này là ai? Sao lại biết kế hoạch của mình?”

Đúng lúc này Larry tựa hồ nhận ra cái gì đó, đột nhiên biến sắc, quát lớn:

- Ai? Lập tức lăn ra đây cho ta!

Larry vừa dứt lời, trong đại sảnh lập tức tràn ngập sát khí.

Biết hành tung của mình đã bị bại lộ, Long Vũ lập tức cân nhắc mình nên ra tay hay rời đi.

Cùng lúc đó, thân hình cao lớn hung vĩ của Larry lập tức lao đến nơi Long Vũ ẩn thân, vung một quyền đập hướng đến chiếc bàn sắt. Một quyền vung ra kéo theo một trận xoáy mãnh liệt, thổi vù vù rung động chung quanh.

Long Vũ không thể ngờ Larry vừa dứt lời là lập tức xuất thủ, trong lòng vừa vận ra quyết định, tính toán hiện thân.

Dưới tình thế cấp bách, Larry đánh tới, nguyên lực hỗn độn đột nhiên bạo phát từ trong lòng bàn tay. Ầm một tiếng, chỗ Long Vũ ẩn thân bị đánh nát, vụn vỡ bay ra xung quang, Long Vũ dồn một chưởng chuẩn xác đánh quyền của Larry đang điên cuồng xông đến.

Hai chiêu chạm nhau trong tích tắc, Long Vũ lập tức cảm nhận được lực lượng từ quyền của Larry, giống như lũ quýt tàn bạo áp tới. Long Vũ vội vàng đạp hai chân về phía sau, dùng tay đỡ lấy quyền kia, dựa theo lực bay về phía sau.

Thấy một quyền trượt, Larry nắm chặt tay điên cuồng đuổi theo, chuẩn bị xuất ra một quyền đánh tới Long Vũ.

Dựa theo lực đạo mạnh mẽ của quyền đó, Long Vũ thấy mình sắp va vào bờ tường ở sảnh, liền vung tay trái ra hướng về quyền của Larry. Ầm một tiếng, quyền lực bị Long Vũ làm đổi hướng đánh thẳng vào bờ tường, làm bờ tường đó vỡ nát, đủ thấy lực lượng của quyền này không hề nhỏ một chút nào.

Long Vũ cũng dựa theo chưởng này, thuận lợi tránh ra xa.

Bất quá sau khi tránh được ra xa, hắn cũng không rời khỏi mà chỉ đứng ở trong sân chờ Larry xuất hiện. Người nọ cũng xuất hiện trong sân, cùng với Larry bao vây Long Vũ lại.

Lúc này Long Vũ cũng đã thấy được diện mạo của Larry. Chỉ thấy Larry có đôi mắt to như mắt hổ, da ngăm đen, người to lớn, phát ra cỗ uy thế cường đại, toàn thân đầy khí phách.

Trong lòng Long Vũ thầm nghĩ biết hai người trước mặt đều là cao thủ hiểm thấy thì lập tức ngừng nghĩ lại, khoanh hai tay trước ngực, tạo bộ dáng khá nhàn hạ nhìn Larry.

Lúc này nhóm vệ binh nghe thấy tiếng bên trong dinh thự của bộ tư lệnh đã chen chúc tới.

Thấy trên mặt Larry hơi tức giận, trầm giọng quát đám vệ binh:

- Toàn bộ lui xuống cho ta! Bất cứ ai xuất thủ mà không có lệnh ta thì sẽ giết không tha!

Larry vừa dứt lời, vệ binh bốn phía nhanh chóng rút đi.

Chớp mắt chỉ còn lại hai người bọn họ.

Sau đó Larry trầm giọng nói với Long Vũ.

- Ta đã tự mình ra tay, người rốt cuộc là người phương nào, cả gan đêm khuya xông vào dinh thự của bộ tư lệnh ta.

Nghe Larry nói xong, Long Vũ không có trả lời, chỉ nhẹ nhàng hạ cánh tay trước ngực xuống, từ từ chỉ vào người Larry nói:

- Giết...

Hành động này của Long Vũ đã vượt ngoài dự liệu của Larry.

Larry đã sớm dùng cơ cách không toàn thân tạo thành cái lồng vây lấy Long Vũ, chỉ cần Long Vũ làm ra một động tác gì thì hắn có thể cảm ứng được động tác đó.

Chỉ là hắn ngàn vạn lần không ngờ tới dưới áp lực cường đại đó, Long Vũ không hề kinh hoàng, vẫn duy trì một bộ dáng thần nhiên. Càng làm hai người ngạc nhiên hơn chính là cỗ khí thế của hắn phát ra không ngừng.

Cỗ khí thế này vừa xuất ra lập tức cuốn cỗ khí thế kia đi.

Lúc này, Larry đã mất đi không chế trên người Long Vũ, không thể biết trước Long Vũ sẽ làm gì nữa.

Nghĩ đến đây, Larry gia tăng công lực để ứng phó với địch nhân chưa rõ này.

Chỉ thấy toàn thân Larry phát ra sát khí nồng đậm, chậm rãi đi đến Long Vũ. Đến khí cách mười bước đột nhiên dừng lại, lộ vẻ cười kỳ quái nói:

- Dám đến đây thì chắc hắn không phải là người vô danh! Vì sao các hạ không tiêu tán khí tức quanh thân đi, lộ dung mạo thật ta để ta nhìn, rồi mọi người ngồi xuống kết giao bằng hữu. Không biết các hạ thấy thế nào?

Thấy Larry đang tiếp cận đến mình đột nhiên dừng lại cách mình mười bước, Long Vũ không khỏi rung mình thầm nghĩ: “Khá lắm Larry, quả thực bất phàm, mười bước này có chút huyền diệu, đúng là khoảng cách công kích tốt nhất”

Nghĩ đến đây Long Vũ không khỏi hết sức tò mò đối với tu vi của Larry.

Ngay khi Long Vũ trầm tư, người kia cũng đã tới gần, dừng lại ở khoảng cách mười bước.

Hai người đem vòng vây thu nhỏ lại, làm Long Vũ lập tức cảm nhận được áp lực cường đại. Lập tức đẩy mạnh nguyên lực hỗn độn lên năm thành, tâm vô bang vụ, vạn niệm bất khởi.

Trong hai người này, áp lực cường đại nhất đến từ trên người Larry.

Ánh mắt Larry đột nhiên chuyển thành màu đỏ đậm, trong mắt bắn ra một cỗ tinh quang, gắt gao bao phủ lấy toàn thân Long Vũ. Long Vũ khẽ cười một tiếng nói:

- Chút tài mọn.

- Các hạ xem ra đang dò xét...

Sắc mặt Larry lạnh lại, nháy mắt đến trước Long Vũ cách đó ba thước, đồng thời người kia cũng té ra một thanh trường kiếm, đâm tới Long Vũ, phối hợp tấn công.

Đối mặt với công kích của hai người cùng phát động, Long Vũ không hề lộ ra vẻ kinh hoàng, ngược lại còn nở nụ cười.

Chỉ thấy Long Vũ vừa cười thì chân phải lập tức bước một bước về phía trước. Dưới sự cảm ứng của khí cơ người kia không hề giảm tốc mà lao đến Long Vũ.

Đột nhiên, Long Vũ bước tới một bước về phía đó, chẳng biết từ khi nào lại lùi về phía sau một bước dài, cùng lúc đó Thiên Sư Pháp kiếm xuất thủ. Long Vũ cầm lấy kiếm bổ xuống, chung quanh nhất thời bị bao phủ bởi kiếm quang.

Lập tức nổ ầm một tiếng, một kiếm của Long Vũ bổ chuẩn xác vào trán hán cầm kiếm bên cạnh. Tráng hán giống như bị giật điện, toàn thân không tự chủ được đung phẩy Larry ở bên cạnh.

Larry thấy thế vội vàng chìa tay đỡ lấy tráng hán đang ngã kia. Thế vậy công của hai người bị Tề Bắc dễ dàng hóa giải.

Long Vũ sờ dĩ có thể thoải mái đánh được hai người chủ yếu bởi vì bọn họ phối hợp không hoàn mỹ.

Larry ngàn vạn lần không ngờ rằng thế công của mình đã thất bại. “Người kia quả thực không đơn giản. Cũng không biết rõ đối phương là ai”

Sắc mặt Larry có chút cứng đờ, đôi mắt hồ chậm rãi mất đi quang thái.

Giống như dã thú điên lên, nổi lên từng trận sát khí

Long Vũ nhìn thấy Larry kịch biến, trong não cảm thấy có một cỗ lực gắt gao khóa chính mình lại, cảm giác rất kỳ lạ.

Trước mặt Long Vũ, đột nhiên cảm thấy người Larry trở nên cao lớn mạnh mẽ, toàn thân phát ra sát khí vô cùng mãnh liệt, tuy rằng vẫn chưa làm hắn sinh ra sợ hãi nhưng một loại ý niệm chống cự chậm rãi hình thành.

Càng làm Long Vũ cảm thấy kinh ngạc chính là, chẳng biết lúc nào bốn phía đều đã bị sát khí bao trùm.

Lúc này, chỉ thấy hai tay Larry hơi hơi mở ra. Hai mắt của hắn bắn ra như mười tên nhon giống như tinh mang.

Long Vũ thấy thế, vội vàng đem nguyên lực hỗn độn trong cơ thể tăng lên tới tám phần công lực, lực lượng ngưng khắp toàn thân. Tuy mà không tán, muốn nhờ vào cỗ lực lượng này lấy triệt tiêu cỗ áp lực cường đại trong đầu.

Đúng lúc này, Larry ngưng tụ công lực toàn thân vào hai tay, rốt cục cũng động.

Chỉ thấy tay phải Larry phình lên lên, mỗi một tác cơ thể đều ẩn chứa lực bộc phá mạnh mẽ, thân hình như tên rời cung phóng thẳng đến chỗ Long Vũ, hai quyền cương mãnh vô cùng hung hăng đánh về phía bụng Long Vũ.

Long Vũ cấp tốc lui về phía sau.

- Ầm.

Một tiếng tiếng nổ lớn, mang theo từng tiếng văng vẳng vang lại tại dinh thự của bộ tư lệnh trên không mãi không thôi. Ngay lúc sắp bị Larry đánh trúng, Long Vũ lấy tốc độ siêu nhanh tránh đi.

- Giết!

Lúc này, tráng hán giơ lên trường kiếm, đâm tới Long Vũ.

Người đó nghĩ Long Vũ sẽ tập trung lên người Larry, không phòng bị gì chính mình, cho nên lúc này mới can đảm đâm tới.

- Muốn chết!

Ai ngờ Long Vũ đã sớm nắm giữ thế cục bốn phía, nháy mắt công kích người kia. Chỉ thấy thân hình Long Vũ như đạn pháo bắn ra, một chưởng tự khắc ở này người lồng ngực.

- Ầm!

Một tiếng, người đó bị trúng chưởng cường đại của Long Vũ đánh văng ra ngoài. Sau khi hạ xuống, máu tươi miệng tuôn ra không dứt trong, dính đầy hai má, thân hình đánh vào trên một cây đại thụ, đại thụ kia nhất thời liền nổ vỡ vụn.

Bởi vậy có thể thấy được một kích này có lực sát thương kinh khủng tới mức nào.

Hai mắt người đó nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc, máu tươi đang không ngừng từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, không biết lúc này đến rốt cuộc là sống hay đã chết.

Chứng kiến tình cảnh bi thảm của người đó, ánh mắt Larry hiện lên tia thoáng hiện lo lắng, lạnh lùng nói:

- Lớn mật, ngươi dám làm tổn thương khách quý của ta...

- Larry, hắn chính là Long Vũ!

Tráng hán dường như có lẽ đã cảm thấy được thân phận Long Vũ, vội mở miệng cảnh báo:

- Hắn chính là người gây đối với ngươi bất lợi. Liên bang Vũ Ngoại hiện giờ bị nắm giữ ở trong tay hắn, lực lượng của hắn thập phần cường đại. Ngươi nhất định phải chú ý, đừng nữa đơn đả độc đấu, cùng lên đi...

Về thân phận Long Vũ, thì cả Vũ Ngoại đều có rất ít người biết. Cho tới nay, hắn đều là ở sau lưng điều khiển hết thảy Vũ Ngoại.

Sắc mặt Larry lập tức đại biến, hừ một tiếng, nói với tráng hán:

- Ngươi yên tâm, ta đủ sức để đối phó tiểu tử này...

Larry nói vừa xong, tráng hán lập tức cảnh cáo nói:

- Đừng khinh thường hắn, nếu không ngươi sẽ hối hận.

Nói xong, tráng hán giẫy giụa, lui qua một bên.

Tráng hán vừa mới bước ra vài bước sắc mặt liền trắng bệch.

Hiển nhiên, thương thế của hắn thập phần nghiêm trọng.

Long Vũ vận nguyên lực hỗn độn, lạnh lùng nhìn Larry. Larry có một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao trùm toàn thân, lập tức ngưng công lực toàn thân che ngực, hai chân giậm mạnh xuống, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Hai chân của hắn vừa mới rời khỏi mặt đất, lập tức phát hiện một đạo kiếm khí mạnh mẽ vô cùng tựa như tia chớp xuyên qua không gian bắn đến lồng ngực mình, ngay cả ý niệm tránh né trong đầu cũng còn không hiện lên, hắn dĩ nhiên bị trúng kiếm. Bất quá Larry là người có kinh nghiệm phong phú, cuối cùng không để cho kia đạo kiếm quang đánh trúng lồng ngực của mình.

Kiếm khí đánh trúng cánh tay phải hắn trong tích tắc đấy, Larry chỉ cảm thấy một cổ khí tức nóng vô cùng nháy mắt chảy vào kinh mạch của hắn, hơn nữa tùy ý phá hư kinh mạch trong cơ thể hắn.

Larry nhận không được hét thảm một tiếng.

Toàn thân Long Vũ tỏa ra sát khí nồng đậm, ở trong đêm tối thoáng như ma thần đến trái đất.

Lúc này sát khí Long Vũ tràn ra, ngay cả tráng hán thối lui đến hai mươi mét vẫn có thể rõ ràng cảm giác được. Trong tim của hắn không tự chủ được kinh hoàng không thôi, mơ hồ cảm thấy không thở nổi.

Làm cho Larry cảm thấy khiếp sợ chính là chỉ có một người đối chiến với Long Vũ.

Nghĩ đến đây, trong lòng bắt đầu do dự, đắn đo có nên cùng nhau xuất thủ hay không.

Cho tới nay, có tin là sau tổng thống là một tiểu bạch kiểm. Larry mới đầu còn chưa tin, hôm nay đã gặp quả nhiên là vậy.

Đúng lúc này, chỉ thấy tay phải Long Vũ cầm kiếm đặt trước ngực, kiếm quang càng phát ra ánh sáng nồng đậm.

Tráng hán chứng kiến tình cảnh trước mắt này, dự liệu được chuyện đáng sợ phát sinh, lập tức quyết định bỏ ý định xuất thủ, hai chân giậm mạnh, hướng tới bức tường bên phải, hy vọng có thể thoát khỏi đây trước khi Long Vũ ra tay.

Hai mắt Long Vũ bắn ra một tia tinh quang, thân hình từ từ bay lên, nhìn phòng khách chính của dinh thự bộ tư lệnh, khoe miệng thoáng lộ ra một nụ cười cực kỳ tà ác hiểm thấy. Tiếp theo hai tay cầm kiếm đánh ra một đạo kiếm quang màu vàng có sức phá hủy vô cùng lớn.

Cho tới giờ khắc này, tai nghe thấy tiếng gió rít mới khiến cho Larry hạ quyết tâm để mọi người cùng nhau tiến lên.

Theo mệnh lệnh của Larry, binh lính bốn phía mới bắt đầu hành động. Chỉ là ngay sau đó, kiếm quang của Long Vũ chém xuống từ giữa không trung.

- Âm âm âm!

Cùng với một tiếng nổ lớn vang lên, hỏa diễm màu vàng nóng vô cùng bắn ra mọi hướng. Nó đi đến đâu liền phá hủy mọi thứ. Kèm theo những tiếng nổ lớn làm phần lớn binh lính đều bỏ mạng tại đây, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không dứt.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Long Vũ không tỏ ra biểu tình không đành lòng chút nào, sát khí toàn thân vẫn nồng đậm kinh người.

Thấy trên mặt Long Vũ hiện lên vẻ tức giận, nói với Larry:

- Đáng nhẽ ta còn tính để cho người một mạng. Đáng tiếc người lại cấu kết cầu tặc tử, ý đồ hại Christine điện hạ, như vậy ta không thể để người sống được.

Larry cả giận nói:

- Lớn mật, người nghĩ rằng ta sợ người...

- Ha ha!

Long Vũ khinh thường nói:

- Larry, người đã lĩnh giáo qua sức mạnh của ta rồi đó, không phải là ta khinh thường người mà là do tu vi người quá cùi thôi.

Long Vũ dùng giọng nhạo báng, cười phá lên trong đêm.

Larry không khỏi phẫn nộ, hạ quyết tâm tử chiến với Long Vũ.

- Người chính là tình nhân của Christine điện hạ?

Larry hét lên một tiếng:

- Hay lắm, chờ khi bắt được người ta sẽ trở về đấu tiếp với Christine điện hạ.

Long Vũ cười nói:

- Cuồng vọng.

Nói xong con mắt chăm chú nhìn Larry.

Cùng với ánh mắt này của Long Vũ, Larry tựa hồ có thể cảm ứng, lập tức ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nhìn lại.

Long Vũ cảm thấy trong ánh mắt Larry có một sức hút cường đại, dẫn dắt tinh thần mình vào trong hư không. Bỗng trong đầu hấn kịch liệt rối loạn, cảnh vật trước mắt đung đưa dữ dội, rốt cuộc cũng không rõ mình đang ở phương nào nữa. Đúng lúc này, một cảm giác mãnh liệt dâng lên từ sâu trong nội tâm, nó khiến nguyên lực hỗn độn trong cơ thể tự hành bắt đầu vận chuyển lại, Long Vũ nháy mắt không chế lại đầu óc, dần dần hồi phục.

Lúc này, Long Vũ rốt cục hiểu được đó chính là công kích tinh thần lực Phong Phân cường đại của Larry, chính mình thiếu chút nữa bị hấn không chế rồi.

- Vô dụng!

Long Vũ ngẩng đầu, trong con ngươi lóe lên tinh quang.

Đối với việc Long Vũ thoát khỏi công kích tinh thần, Larry không khỏi hét lên ‘A’ một tiếng, tay phải vung lên, kinh ngạc nói:

- Không tồi, thật có chút bốn sự.

Larry vừa mới dứt lời, lập tức bước lên trước từng bước, ánh mắt vẫn tập trung lên người Long Vũ.

Lúc này, lòng tin của Long Vũ khê run lên, rồi bắt đầu khởi động nguyên lực hỗn độn. Đối mắt với ánh mắt của Larry có nhiếp lực lúc ẩn lúc hiện, hấn chỉ hỏi:

- Larry, người lúc trước là ai?

386. Chương 49: Edward Sống Lại

Điều duy nhất Long Vũ có thể khẳng định là người nợ ở bên cạnh Christine nếu không thì không có khả năng biết rõ kế sách của bọn hấn được.

Nói cách khác bên cạnh Christine xuất hiện gian tế, cho nên đêm nay Long Vũ không chỉ muốn giết Larry mà còn muốn diệt trừ mật thám.

Sắc mặt Larry nghiêm nghị hấn, trầm giọng nói:

- Chờ người còn mạng sống sót ra khỏi biệt thự này ta nói cho người biết cũng không muộn.

Vừa nói xong, trường bào trên người không gió tự bay, một cỗ sát khí phô thiên cái địa từ trên người Larry tuôn ra.

Long Vũ lập tức cảm nhận rõ ràng rằng, sát khí cường đại từ người Larry còn mạnh mẽ hơn trước nhiều. Xem ra lúc này hấn đã xuất toàn lực ra đối phó với mình.

Lập tức Long Vũ đem hỗn độn nguyên lực tự động tuần hoàn khắp mọi nơi trên thân thể, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Larry:

- Người nhất định phải chết.

Trường bào rộng thùng thình trên người Larry lượn sóng mạnh mẽ, mặt toát lên một cỗ sát ý kinh người:

- Người tự tiện xông vào biệt thự bộ tư lệnh của ta, người đáng chết là người.

Long Vũ vẫn duy trì tỉnh táo, không sợ hãi chút nào đáp lại lời chắt vắn của Larry:

- Người cấu kết với phản nghịch, ý đồ mưu hại Christine điện ha, hôm nay ta không thể tha cho người.

- ???

Larry cũng không vì thế mà tức giận, sát ý trên mặt càng mạnh hơn thôi.

Khuôn mặt gầy guộc của Larry hiem khi nở nụ cười, tán thưởng Long Vũ đối diện:

- Long Vũ à, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên ta gặp được một đối thủ ngang tầm. Nhìn khắp thiên hạ ngoại trừ Edward có thể chiến với ta một trận thì chỉ còn người thôi.

Mãi hơn mười giây sau nụ cười của Larry mới từ từ biến mất thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, hắn tiếp tục nói:

- Hôm nay nếu ngươi thắng ta thì ta sẽ không nói gì. Nếu không ngươi chính là công cụ tốt nhất giúp ta thành đại sự...

Dưới ánh mắt của Long Vũ thì nụ cười của Larry đúng là tiểu lý tàng đao. Đúng lúc này, hai mắt Larry đột nhiên tỏa ra hai đạo sát ý sắc bén như kiếm, sát khí toàn thân kéo lên đến cao điểm. Tay phải chẳng biết đã giờ lên từ bao giờ, một trường kiếm màu lục đột nhiên xuất hiện bất ngờ đánh về Long Vũ.

Long Vũ lại thi triển hồn độn nguyên lực, nhanh chóng lui lại. Cơ mặt Larry không tự chủ được run rẩy, tay phải giơ đao lên trước ngực, hai mắt nhìn chăm chăm vào Long Vũ, chuẩn bị xuất một chiêu cuối cùng.

Chỉ thấy sát khí toàn thân Larry dày đặc hơn, hai mắt như ưng nhãn trong đêm tối nhưng kiếm trong tay lại chậm chạp không đánh ra làm cho người ta không hiểu rõ hắn đang nghĩ gì. Điều duy nhất có thể khẳng định đó là chiêu thứ hai của Larry uy lực chắc chắn hơn xa lần trước. Ngay khi Larry chậm chạp không chịu xuất chiêu thì có bốn người lẳng không lướt tới, từ thân pháp phiêu dật có thể thấy được đây là người của gia tộc Larry.

Bốn người theo bốn phương vị đông, tây, nam, bắc chậm rãi hạ xuống quanh Long Vũ, bao vây chặt hắn vào giữa.

Chỉ thấy một lão giả chừng sáu mươi tuổi cao chừng hai mét, tay phải cầm một trường kiếm màu vàng, làn da toàn thân cũng vàng nhợt nhạt. Hắn bình tĩnh quát một tiếng:

- Cuồng đồ lớn mật, ngươi cho rằng gia tộc Larry chúng ta không có người sao?

Bốn người này vừa xuất hiện, tâm hồn Long Vũ đã lập tức sinh ra cảm ứng mãnh liệt, trong lòng biết tu vi bọn họ cực cao. Khả năng rất lớn đó chính là những vị trưởng lão không xuất thế của gia tộc.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Bốn vị là ai? Xưng tên đi, ta không muốn giết hạng người vô danh.

Chỉ thấy lão giả cao gần Long Vũ gật đầu nói:

- Chúng ta là trưởng lão gia tộc Larry, nghe nói ngươi tới gây sự nên đến bắt ngươi.

Long Vũ trầm giọng nói:

- Một đám lão bất tử cũng dám đến làm khó dễ ta ư?

Nghe xong lời này của Long Vũ, mặc dù trên mặt bốn người không thể hiện ra điều gì nhưng ai cũng âm thầm tăng cường đề phòng vì ai cũng biết Long Vũ khó đối phó.

Bốn người vẫn bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ Long Vũ không chỉ có tu vi cao cường ngay cả trí tuệ sợ rằng cũng không dưới bốn huynh đệ hắn. Xem ra hôm nay nhất định sẽ có một trường ác chiến rồi.

Nghĩ đến đây lão giả nói với Long Vũ:

- Ngươi đến từ vũ nội? Có biết Quang Minh tôn thần không?

Long Vũ nghe vậy thầm nhủ, hóa ra là người quen với Quang Minh tôn thần.

Nghĩ đến đây hắn cười nói:

- Nguyên lai các ngươi là bạn cố tri của Quang Minh tôn thần.

Lão giả nói:

- Không sai, nếu ngươi quen Quang Minh tôn thần thì ân oán của chúng ta có thể vứt bỏ tất cả.

Nghe xong Long Vũ không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Ha ha ha... Quang minh tôn thần sớm đã bị ta giết. Tình báo của các ngươi lạc hậu vậy.

Long Vũ vừa nói xong, sát khí toàn thân lại tuôn ra lần thứ hai, hiển nhiên là nhân cơ hội ngày hôm nay diệt trừ hảo thủ của gia tộc Larry.

Bốn người lập tức cảm nhận được rõ ràng sát ý dày đặc từ Long Vũ truyền ra ngoài, sát ý trong nội tâm cũng tăng lên.

Bốn người lập tức hiểu ra Long Vũ muốn nhân cơ hội khó gặp này tru diệt bốn huynh đệ mình, suy giảm lực lượng của gia tộc Larry. Bốn người lập tức đề cao tu vi lên mức cao nhất để đối phó tràng nguy cơ này.

Còn Larry giờ đang âm thầm chữa thương.

Tuy rằng tứ đại trưởng lão lâu không xuất thế nhưng đến cùng có thể thắng được hay không cũng không biết, lúc cần thiết hẳn cũng phải xuất thủ.

Đúng lúc này, bốn phía biệt thự truyền đến vô số tiếng bước chân, sau đó là vô số tiếng kêu thảm thiết, trong đêm khuya nghe càng thêm rõ ràng.

Khi tiếng hét thảm thiết dần lắng đi, tiếng bước chân di chuyển từ bốn phương tám hướng truyền đến, chỉ thấy vô số binh lính mặc giáp đen xuất hiện bao vây toàn bộ biệt thự bộ tư lệnh.

Trên mặt Long Vũ lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, một loại cảm giác hưng phấn không nói nên lời hiện rõ lên mặt.

Nhìn binh lính bốn phía lục tục xuất hiện, trong lòng Long Vũ âm thầm nghĩ: “Thật tốt quá, xem ra Huyết Anh đại đế đã khống chế binh lính và hạm đội của Larry. Trước tiên chỉ cần loại bỏ bốn người này là mọi sự đại cát.”

Bốn người kia nhìn thấy binh lính lục tục tràn đến trong lòng biết rõ gia tộc Larry đã đến trình độ sinh tử tồn vong, bọn họ nhìn thoáng qua nhau quyết định xuất thủ với Long Vũ.

Bọn họ chuẩn bị liên thủ xuất một kích tấn công Long Vũ, đồng thời Long Vũ cũng âm thầm tăng cường sức mạnh.

Long Vũ nhắm hai mắt lại, lần thứ hai vận hỗn độn nguyên lực trong cơ thể.

Lúc này, tiếng bước chân của binh lính bốn phía đã ngừng lại. Những binh lính này bao vây chặt những người của gia tộc Larry lại, trong tay có kích quang thương, có pháo Ion, còn có kiếm quang.

- Lùi lại!

Bốn vị lão giả khê quát một tiếng, bốn phía lập tức cuộn cuộn nổi lên cương khí mãnh liệt đến nỗi binh lính vây quanh ngoài ba thước cũng phải nheo mắt lại, vận dụng tu vi bản thân mới miễn cưỡng ngăn cản lại được, không đến mức bị đẩy lui.

Ở bên trong Long Vũ cảm thấy bị một cỗ kinh khí kỳ lạ vây chặt lại, muốn phát kinh đột phá lại phát hiện cỗ kinh khí này không đơn giản như mình tưởng.

Bốn cỗ kinh khí là bốn cỗ lực lượng tuần hoàn không ngừng đều tự bù trừ lẫn nhau về sức mạnh tựa như một đạo sức mạnh.

Bản thân bị giữ chặt tại chỗ, Long Vũ biết công pháp này lợi hại. Bốn người hợp lực so với bốn người cùng nhau vây công còn mạnh mẽ hơn vài phần.

Nghĩ đến đây hùng tâm nhất khởi, hỗn độn nguyên lực chạy khắp toàn thân chống lại khí kinh của bốn người. Nhưng lúc này sát chiêu của bốn người cùng phát ra, uy lực như khai thiên tích địa bổ vào đầu Long Vũ, kim kiếm vừa động tiếng thét phá không vang lên không ngừng.

Sát chiêu của bốn người vừa ra, Long Vũ cảm thấy áp lực chưa bao giờ có, miệng cắn răng một cái, hỗn độn nguyên lực dừng mãnh xuất ra đẩy kinh khí vô hình khóa hãm ra ngoài ba thước, thừa dịp đó xoay người, Thiên Sư pháp kiếm trong tay bắn nhanh ra ngoài.

Chỉ thấy kiếm ảnh lần thứ hai rợp trời, cùng với tiếng tê tê xé gió vang lên, khí tỏa vô hình của bốn người lập tức bị kiếm khí trùng điệp của Long Vũ xé thủng vô số vết.

Chỉ là chuyện vẫn chưa hết.

Ngay khi Long Vũ nghĩ đã an toàn thì kim kiếm của lão giả đã như linh xà đâm về phía ngực Long Vũ. Dưới tình thế cấp bách, Long Vũ hét lớn một tiếng, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể tăng lên mười thành, lực lượng toàn thân trào ra. Thiên Sư pháp kiếm đâm về phía trước, từng tiếng kim loại ma sát vang lên. Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ chuẩn xác đâm vào người đánh đầu tiên.

Sau tiếng ma sát kim loại kết thúc, bốn luồng kinh khí nổ vang rồi khuếch tán ra.

Lão giả giống như bị điện giật điên cuồng lùi về phía sau.

Đến đây, công kích hoàn mỹ của bốn người đã bị Long Vũ đánh tan trong nháy mắt.

Long Vũ sau khi hóa giải công kích của bốn người, lúc này giống như quân lâm thiên hạ, trên người tỏa mát ra khí tức tuyệt thế cường giả không ai dám tranh phong, người xung quanh đều phải cúi đầu.

Lúc này, ai cũng không dám nhìn thẳng vào vị tuyệt thế cường giả này.

Bị Thiên Sư pháp kiếm của Long Vũ đánh lui, vất vả lắm mới dừng lại được, sau đó lại thấy sát ý của Long Vũ ngày càng mạnh.

Long Vũ vung tay trái lên, ngang nhiên nói với bốn người:

- Các người chết chắc rồi.

Sau khi nói xong liền nói tiếp với binh lính bao vây xung quanh:

- Giết sạch toàn gia, không lưu ai lại.

Long Vũ vừa nói xong, binh lính xung quanh liền hành động. Bọn hắn nhận lệnh đêm nay hoàn toàn nghe lời Long Vũ. Mà người của Larry gia tộc có ý định mưu phản, lật đổ liên bang đã đắc tội với cao thấp toàn bộ liên bang. Ngay cả binh lính hạm đội Larry cũng đã bị người tiếp quản.

Những thân tín khác đều bị giam lỏng.

- Ha ha!

Đúng lúc này một tiếng cười bén nhọn từ trong đám binh lính truyền ra.

Chỉ thấy một người từ tổng đám binh lính bước ra, dừng lại trước mặt Long Vũ chừng năm mét, dưới ánh mắt nghi hoặc của Long Vũ hơi chấp hai tay, thoải mái tự nhiên nói:

- Long Vũ người còn nhận ra ta chứ?

Nhìn thấy người nọ xuất hiện, trong lòng Long Vũ không khỏi nổi lên một ý niệm xấu, lập tức trầm giọng hỏi:

- Người thật to gan, nếu đã may mắn còn mạng sao không chạy trốn còn quay lại tìm cái chết.

Nói xong Thiên Sư pháp kiếm trong tay lập tức vung lên bắt ngờ tấn công về phía ngực người nọ.

Binh lính bốn phía thấy vậy không khỏi cả kinh.

Lúc này, chỉ thấy tay phải người nọ chậm rãi giơ lên, bàn tay trắng tinh từ trong tay áo dài duỗi ra nghênh đón tấn công bất ngờ của Long Vũ. Phịch một tiếng, ngoài dự đoán của mọi người là người nọ không hề bị tổn thương gì bởi kiếm khí, chỉ thấy kiếm khí của Long Vũ như bách xuyên nập hải biến mất vô tung trong lòng bàn tay người nọ. Kết quả như vậy không chỉ khiến mọi người kinh ngạc mà ngay cả bốn người trong gia tộc Larry cũng phải dùng ánh mắt khác thường nhìn người nọ, mọi người vô cùng tò mò với thân phận của người nọ.

Chỉ có Long Vũ từ tu vi của người nọ nhìn ra được chút manh mối, dịu giọng nói:

- Không thể ngờ được, Edward người lại chưa chết...

Nghe thấy Long Vũ nói vậy, Edward ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Không sai, ánh mắt rất tốt, ta chỉ vừa mới ra tay người đã nhìn ra thân phận của ta. Xem ra thể thân của ta chết trong tay người không oan ...

- Clone?

Long Vũ hỏi.

- Người có thể xem là như vậy. Nhưng khác với clone bình thường, nếu không cũng sẽ không giấu được người.

Edward khẽ cười.

Long Vũ không khỏi tức giận hừ một tiếng:

- Hừ thể thân kia của người cũng không phát chết trong tay ta. Là con người, Phelps giết.

Nói đến câu này ngữ khí của Long Vũ đã chuyển sang cứng rắn, vẻ mặt ngày càng khó coi.

Chứng kiến vẻ mặt Long Vũ ngày càng khó coi, Edward biết Long Vũ sắp động thủ lập tức nói:

- Người cũng đã biết hôm nay vì sao ta hiện thân.

Edward vừa mới dứt lời, Long Vũ đã nói:

- Chắc rằng người thấy rằng mình có thể đối phó ta?

- Không sai!

Edward khẽ cười:

- Ta định vô tình hiện thân, chỉ là người và con tiện nhân Christine kia thực sự là hơi quá đáng.

Lửa giận trong lòng Long Vũ bị đốt cháy.

Lửa giận của Long Vũ hiện rõ lên mặt, hần trầm giọng nói:

- Edward, người cho rằng lực lượng một mình người có thể cứu vãn cục diện này sao?

- Nếu là người khác thì không, nhưng là ta thì khác.

Edward cười nói:

- Edward ta dĩ nhiên là có thể. Long Vũ, đừng tưởng người và con tiện nhân Christine kia đã có thể khống chế thế cục. Nói thật cho người biết Edward ta chỉ cần vung tay lên là không thiếu người đi theo. Đường nhiên trước hết phải diệt trừ người nếu không đại sự khó thành. Larry, chúng ta cùng ra tay.

Larry nghe vậy liền tiến lên hỏi:

- Ngài đúng là Edward điện hạ?

- Đương nhiên!

Edward cười một tiếng, duỗi tai vuốt lên mặt mình, thay đổi bộ dạng.

- Bây giờ người thấy rõ rồi chứ?

Larry tiến lên nhìn kĩ, đúng là Edward.

Hướng chi khí tức từ Edward cũng đủ để khiến hần tin tưởng.

- Bái kiến chủ công!

Larry quỳ một chân trên đất.

Edward cười ha ha:

- Không cần đa lễ. Trước mắt quan trọng là ta và người liên thủ cùng nhau bắt ác tặc này lại. Sau này ta sẽ chính danh cho người.

Về mặt Edward trở nên nghiêm nghị:

- Các vị đã nghe rõ rồi đây, ta là Edward. Ta cũng không hề,... Con tiện nhân Christine đã sớm cấu kết cùng vũ nội Long Vũ cùng nhau gây họa cho vũ ngoại chúng ta, gây họa cho Tu La tinh vực gia tộc chúng ta. Bây giờ chúng ta không thể im lặng nữa, chúng ta phải đứng lên cùng đánh tan ác tặc vũ nội, giải phóng dân chúng của chúng ta. Mọi người xem đây. Đây chính là tuyệt kĩ thành danh của Edward ta – Hoàng Thiên Chân Long quyết.

Đang nói, quanh người Edward hiện lên một đạo kim quang.

Kim quang tụ trên đỉnh đầu hắn thành hình một Kim Long.

Lời Edward còn chưa nói hết, sắc mặt Long Vũ đã đại biến.

Không hề nghi ngờ, từ biểu hiện của binh lính thì phân nửa bọn họ đã nhận ra thân phận của Edward rồi. Nghĩ đến đây hắn biết đêm nay mình phải giết sạch mọi người ở đây nếu không hậu họa vô cùng. Sát khí cường đại khiến binh lính không thể nhúc nhích, chỉ có Edward là vẫn thoải mái tự nhiên.

Đôi người Larry trợn tròn, môi run rẩy nói:

- Chủ công, ta nguyện theo ngài... Cùng giết ác tặc.

Edward nhanh chóng lấy một hoàng kim lệnh bài trong lòng ra giơ lên cao quát lớn:

- Chúng tướng nghe lệnh! Kể từ bây giờ bắt đầu lập tức vây công Long Vũ...

Edward nói xong, trên mặt thoáng hiện vẻ cười kì lạ, sau đó lui dần vào trong đám binh lính.

Bốn trưởng lão gia tộc Larry nhìn thấy chân long lệnh trong tay Edward vội vàng thoái lui.

Mệnh lệnh của Edward cũng truyền đến:

- Giết!

Theo mệnh lệnh của Edward, vô số đòn công kích quét về phía Long Vũ.

Nhìn nhiều đòn tấn công về phía mình như vậy nhưng nội tâm Long Vũ không sợ không ngại chút nào, trong lòng thầm nghĩ: “Phiền phức lớn rồi!”

Nhìn đám binh lính này không có sai lầm gì lớn, mình cũng không đành lòng giết chết bọn họ.

Nghĩ đến đây, nội tâm Long Vũ dần yên tĩnh lại, trong đầu hiện rõ lộ tuyến công kích, lực lượng tấn công.

- Không muốn chết thì rút!

Long Vũ hét lớn một tiếng, quanh thân tỏa ra kim quang quét ra xung quanh, đám binh lính kia nhất thời bị lực lượng cường đại tập kích ý thức hải.

- A!

Một tiếng hét thảm, những người kia mất sức chiến đấu, đồng thời trí nhớ cũng bị ảnh hưởng, tính mạng không bị gì nhưng cũng sẽ không bại lộ chuyện đêm nay.

- Cùng tiến lên!

Edward thấy Long Vũ hùng mạnh khế quát mấy người Larry đối địch. Lúc này bốn vị trưởng lão nói với Larry:

- Tộc trưởng, chúng ta truyền tu vi cho người.

Về mặt Larry trở nên khó xử.

Hắn biết rõ sau khi bốn vị trưởng lão truyền tu vi thì bọn họ kiệt lực mà chết, như vậy rất không ổn.

Edward cũng quát lên:

- Còn do dự cái gì. Địch nhân trước mắt đừng lè mề nữa.

Trưởng lão cầm kim kiếm kia cũng khuyên bảo:

- Tộc trưởng, người Larry tộc hôm nay có thể bảo toàn hay không đều xem vào trận chiến này, xin ngài đừng do dự nữa.

387. Chương 50: Cầm Thú Cũng Không Bằng

Edward vì muốn kéo dài thời gian giúp Larry tiếp thu công lực của bốn vị trưởng lão nên tự mình dẫn đầu tấn công Long Vũ.

Long Vũ lúc này cũng không gấp, hần liền phi thân đón đánh Edward.

Larry lúc này thấy Edward không cách gì không chế được Long Vũ, ngay tức thì trong tâm liền xuất hiện suy nghĩ muốn đánh thắng hần, liền đồng ý để cho thỉnh cầu của các vị trưởng lão tiếp nhận hết công lực từ họ.

Sau khi truyền công, bốn vị trưởng lão quả nhiên teo tóp trong khoảnh khắc kiệt lực mà chết.

Larry quay đầu quỳ lạy bốn vị trưởng lão, trong tâm tự thề:

- Larry ta cho dù thịt nát xương tan, thần hồn tận diệt cũng quyết liều chết bảo vệ gia tộc, các vị lão nhân hãy yên tâm nhắm mắt.

Larry duỗi tay ôm lấy bốn thân ảnh lần cuối, sâu trong ánh mắt hần một nỗi đau buồn vô hạn. Hần nhất thời gầm lên một tiếng, cước bộ đậm mạnh phi đến bên Edward cùng nhau đối đầu với Long Vũ.

Edward đem lực lượng ngưng tụ vào song quyền trước mặt, tụ mà không phát, liễm mà không tán tựa hồ hai thiết quyền này đang chờ cơ hội đến lúc có tiếp ứng nhằm Long Vũ mới hoàn toàn bạo phát cỗ lực lượng kinh người.

Lại nhắc đến Larry, hần vừa mới được bốn vị trưởng lão truyền công, lập tức thể hiện, đưa lực lượng cường đại tỏa ra bao quanh cơ thể, kiếm vũ cuộn cuộn trào dâng không kể hở. Lúc này Long Vũ cũng không dám khinh suất coi thường lực lượng của Larry.

Nhìn thấy hai người liên thủ cùng nhau chống mình. Trong đầu Long Vũ ngay lập tức đề ra kế hoạch tác chiến chống địch.

Long Vũ bỗng dừng cười lớn, thân thể bắt đầu quay tròn.

Tiếp đó một cỗ cường lực mang theo khí tức đại long từ người Long Vũ bắn ra, nhắm thẳng mặt Edward và Larry tiến tới.

Cả Edward cùng Larry hiển nhiên không nghĩ tới việc một kích này của Long Vũ thật quá cường đại, một người tay quyền một người tay kiếm ngay lập tức tung chiêu chống lại công kích cường đại đang xé gió lao tới của Long Vũ.

- Âm âm!

Một tiếng nổ xuất hiện, cả hai cùng nhau liên thủ cuối cùng cũng phá được công kích của Long Vũ. Đồng thời không ngần ngại chân nện trên không tung chưởng tiến tới nhắm thẳng Long Vũ. Hai người liên thủ tấn công bất quá lúc này Long Vũ đã nhìn ra sơ hở trước tình hình này Long Vũ, càng tỉ mỉ vừa tránh chiêu vừa đánh giá tình hình bày ra kế sách đối phó.

Long Vũ lúc này cảm ứng được trong chiêu thức công kích của hai người có điều không ổn.

Giữa hai người lúc này, tu vi của Larry là thấp nhất, tuy rằng hần vừa được bốn vị trưởng lão truyền công lực, nhưng cũng cần một khoảng thời gian để có thể làm quen. Cho nên lúc này thực lực phát huy ra cũng chỉ có hạn cho nên giải quyết hần quá dễ.

Nhưng trái lại, Edward lại giống như một miếng xương cá thật là khó chịu nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong.

Bất quá sức mạnh của cả hai cộng lại đối với Long Vũ vẫn là có chút chênh lệch. Chỉ cần so tay mấy trăm chiêu Long Vũ chắc chắn sẽ giành phần thắng. Vấn đề hiện tại chỉ là thời gian mà thôi.

Thừa dịp Edward trong tích tắc xuất chiêu có phần chậm chạp, Long Vũ liền vận lực lướt tới gần Larry, thần khí dũng mãnh một kiếm chém tới tuyệt không lưu tình nhắm thẳng Larry.

Larry thấy thế, trong lòng không khỏi sợ hãi, cả người lùi nửa bước, ngược nhìn Long Vũ dồn toàn bộ công lực tung ra một kiếm.

Đánh giáp lá cà, hai người đối mặt giao phong, kiếm cương vừa chạm vào nhau liền nổ ra tiếng động chấn thiên kinh địa. Lúc này, trên mặt Larry xuất hiện một nụ cười tà. Nhất thời, Long Vũ phát giác có một cỗ khí tức vô cùng tà ác chạy dọc thân kiếm không ngừng hướng cơ thể hắn xâm nhập.

Nhân thấy cỗ lực lượng Larry đánh tới thập phần cổ quái, Long Vũ không hề để tâm, không hề lo lắng. Hỗn độn nguyên lực trong thân thể không ngừng lưu chuyển, trong khoảnh khắc cỗ khí tức tà ác kia lập tức tan rã.

Cùng lúc ấy Long Vũ chân trái giơ lên tung cước vào chính giữa bụng Larry.

Chân trái Long Vũ vừa tung, Larry vừa tung chiêu đang đắc ý phòng bị có chút lơ đãng liền ăn trọn gói một cước vào bụng.

Đang cùng Long Vũ đối kháng ăn nguyên một cước vào bụng, Larry chịu không thấu, lực lượng trong cơ thể nhộn nhào, cổ hắn ngửa ngáy nhin không nổi phun ra một ngụm máu tươi, cả người mất thăng bằng rơi tự do.

Toàn bộ sự tình chỉ nháy mắt xảy ra, lúc Edward tới tương cứu thì Larry đã nằm bẹp trên đất thở hổn hển.

Chỉ thấy trên trán Edward gân xanh nổi lên, bộ mặt dữ tợn quay lại nhìn Long Vũ nói:

- Đồ chó con Long Vũ, đây là lần thứ hai mi đã thương đại tướng của ta. Lão phu sẽ đem cái mạng ch ỏ này của ngươi ra làm thịt....

Lời vừa nói ra, hắn ngay lập tức quay đầu nói nhỏ với Larry:

- Nắm chắc thời gian trị thương...

Larry nghe xong, vội vàng xếp bằng, vội vàng chữa thương.

Edward ngay lập tức hai tay kết ấn, miệng lẩm bẩm đọc chú ngữ.

Nội tâm Long Vũ không ngừng suy nghĩ, chẳng lẽ Edward định tung tuyệt chiêu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Vũ cảm giác được thật sự không ổn, vội vàng phi thân. Nhưng lúc này, toàn thân Edward sinh ra một cỗ lực lượng cường đại hút ngược trở lại. Càng đứng gần Edward cỗ lực lượng này càng điên cuồng hút vào, cả người Long Vũ đổ mồ hôi lạnh, muốn vận công nhắm Edward tung chiêu nhưng không cách nào xác định được vị trí của Edward, một cơ hội để tấn công cũng không thấy.

Trong lòng vô cùng kinh hãi, Long Vũ liền cấp tốc vận hỗn độn nguyên lực đẩy phát bao phủ toàn thân một cỗ lực lượng màu vàng nhạt.

- Lên giết!

Edward khẽ quát một tiếng, kinh lực đang hút Long Vũ bỗng biến đổi hóa thành ngàn lưỡi đao vô cùng sắc bén nhắm Long Vũ quét tới.

- Âm âm!

Tiếng động vang lên không dứt. Long Vũ thuận thế nhảy về phía trước hai thước.

Sau khi hạ xuống, chỉ thấy mắt Long Vũ lóe sáng, nhìn về phía Edward nói:

- Edward ngày này năm sau sẽ là ngày đổ của ngươi!

Lời vừa nói ra, thân ảnh khẽ động đã xuất hiện cách chỗ cũ ba thước, uy thế áp trời.

Lúc này chỉ thấy trên người Long Vũ hai tay nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm. một cỗ lực lượng mang khí xơ xác tiêu điều đang dần dần tỏa ra xung quanh. Larry đang trốn chữa thương cảm giác được tình hình không ổn liền tức tốc dồn lực trị thương.

Long Vũ đối với Edward quả thật là đối thủ truyền kiếp quá khó gặp. Nhìn thấy khí thế uy áp bức người trong lòng không khỏi dâng lên một cổ lạnh lẽo, thầm nghĩ trong lòng:

- Thật sự có thể đỡ được một kích này của tên tiểu tử hỗn xược kia không? Thôi coi như ta xui xẻo lại gặp ngay một đối thủ cường đại như vậy.

Trận chiến hôm nay thật không cách nào tránh được.

Nghĩ đến đây, tâm thần Edward lập tức tập trung, trong thân thể dồn hết mười thành lực lượng định thể ra đòn cuối cùng. Bất giác chung quanh người có một cỗ hàn khí bay xung quanh người.

- Tức chết đi mất!

Long Vũ lập tức không hề do dự, thúc dục hỗn độn nguyên lực trong cơ thể, trong mắt sát khí tái hiện, một cỗ kiếm khí nhất thời bắn về Edward. Kiếm quang mãnh liệt nháy mắt cách đỉnh đầu Edward chỉ một thước.

Chiêu đầu vô cùng mãnh liệt, Edward không chút do dự song chưởng hướng về phía trước mà đánh.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn trước nay chưa từng có vang lên. Nhanh hơn tia chớp, lực lượng hai bên chuẩn xác chạm nhau.

Edward xuất ra chưởng phong.

Lực lượng hai người lần này giao phong chính diện.

Một cỗ lực lượng cường đại của hai người chạm vào nhau nổ tung ra bốn phương tám hướng, liệt khí mãnh liệt tản ra quét đến đâu san phẳng đến đó.

Edward đứng yên trên mặt đất bị một cỗ lực lượng cương mãnh chụp lên đầu đè xuống, cơ hồ cả người Edward phải quỳ rạp trên mặt đất.

Kinh lực bốn phía cuộn cuộn phát ra, giống như đến ngày tận thế vậy.

Kinh lực tản đi, Larry choáng váng trước cảnh tượng trước mắt, đợi cả một khoảng thời gian hần mới khôi phục tinh thần, toàn thân liền cảm thấy một trận hàn khí ập đến.

Từ không trung Long Vũ chậm rãi hạ xuống, trong lòng thầm cảm phục ngoài ra còn có cảm giác sợ hãi. Loại cảm giác này cả đời hần vĩnh viễn không bao giờ quên.

Long Vũ tiếp được công kích mười thành lực lượng của Edward. Khiến cho kinh mạch toàn thân Edward sớm vỡ vụn, chết thảm tại chỗ.

Nhìn thấy Edward tuyệt khí bỏ mình. Long Vũ nhịn không được thở dài một hơi lắc đầu nói:

- Ta nếu là người, sẽ kiếm chỗ mai danh ẩn tích, tìm kiếm cuộc sống tiêu dao tự tại...

- Larry hiện tại tới phiên người.

Long Vũ cười nói.

Long Vũ nhịn không được nhìn Larry cười nói:

- Có phải hay không người cảm thấy rất buồn bức... nếu ta là người, ta sẽ không làm như thế...

Long Vũ nói ra lời này, hai mắt sát ý nhất thời bạo tăng. Mười ngón tay Larry nắm chặt, toàn thân dồn hết kinh lực lên thanh kiếm. nhìn Long Vũ trầm giọng nói:

- Người cứ giết ta đi, chứ ta quyết không thúc thủ chịu trôi.

Ánh mắt Larry cấp tốc chuyển biến. Trong lòng Long Vũ hiểu được Larry muốn liều mạng.

Long Vũ đối với Larry cười nói:

- Đừng làm điều vô nghĩa nữa.

Nghe xong lời Long Vũ nói, Larry nhin không được thẳm hừ một tiếng, ánh mắt biến đổi sắc như ánh đao, tựa như biển khơi ngoài xa vô cùng thẳm, ánh mắt gắt gao nhìn vào lồng ngực Long Vũ nói:

- Ngay cả khi ta chết cũng kéo ngươi theo làm bạn.

Larry vừa dứt lời, thân thể giống như tên rời cung nháy mắt tấn công Long Vũ. Cổ tay run lên bất thành linh tung ba đạo cường khí nhắm đánh Long Vũ.

Nội tâm Long Vũ vẫn bình tĩnh như thường ngày, hai chân phút chốc di động xuất hiện ngay trước mặt Larry, hỗn độn nguyên lực trong cơ thể nhất thời như lốc xoáy bạo phát, thiên sư pháp kiếm nhắm thẳng Larry xông tới.

Larry vội vàng giơ kiếm đỡ đòn.

Sau một hồi đánh giáp lá cà, Larry cảm thấy lực lượng của chính mình bỗng tụt dốc mạnh mẽ.

Larry phát hiện có điều khác lạ, trong lòng không khỏi thẳm hừ một tiếng, trường kiếm trong tay liền thu về. Mười thành tu vi tụ trong kiếm thể nhắm ngay Long Vũ phát ra một kiếm, nhanh như thiểm điện lưu quang đánh trúng tay phải Long Vũ.

Chỉ thấy đường kiếm Larry gần tới nơi, thân hình Long Vũ đã biến mất.

Trong cùng khoảnh khắc, thân hình Long Vũ đột nhiên xuất hiện sau lưng Larry. Thiên sư pháp kiếm thuận thể chém tới, một kiếm nhắm thẳng vào sau gáy Larry, tốc độ cực nhanh động tác lưu loát dứt khoát, thật nhìn không ra một chút sơ hở nào.

Đối mặt trước biến hóa này, Larry cũng không hề bối rối, trong lòng thẳm hừ một tiếng, thân thể nhất thời di động hướng về phía trước.

Chứng kiến Larry xuất biến chiêu, trong lòng Long Vũ nhất thời rung mình, thẳm nghĩ Larry có kinh nghiệm chiến đấu thật là khá. Bất quá dù có kinh nghiệm phong phú cùng vô phương chống đối lại lực lượng cường đại của Long Vũ.

Long Vũ hít một hơi sâu, cả người hóa thành một đạo huyền quang, nháy mắt hướng Larry mà đâm tới. Thiên Sư pháp kiếm đồng thời triệu hồi ra năm con Ván Thiên Thần Long bao vây lấy Larry.

Larry bất đắc dĩ lại rơi vào tình cảnh này, đành phải dừng bước tiến công. Long Vũ nhân cơ hội này một kiếm hướng lồng ngực hắn đâm trúng.

Chỉ thấy tay phải Long Vũ đánh tới, kiếm quang đâm xuyên thân thể Larry được rút ra. Lập tức một cổ máu tươi bắn ra tung tóe. Larry bổ nhào xuống đất lập tức tuyệt khí bỏ mình.

.....

Những ngày sau này gặp toàn chuyện vui vẻ. Trong nháy mắt việc Long Vũ tiêu diệt được Larry cũng đã trôi qua hơn nửa tháng. Trải qua cố gắng, gia tộc Larry cũng đã được giải quyết ổn thỏa. Christine cũng chính thức tuyên bố lưu đầy những người còn sống sót trong gia tộc Larry.

Bọn hắn bị kết tội danh cấu kết ngoại nhân, ý đồ phản bội liên bang.

Với tội danh như vậy chắc chắn sẽ bị lưu đầy, coi như là đi lưu vong. Dân chúng khắp liên bang ai nấy đều vui mừng. Đối với chuyện này, Long Vũ cũng hết sức hài lòng.

Giống như lúc Edward bị giết, chuyện tình này cũng được giữ kín. Ngoài những người thân tín, người ngoài căn bản không biết chút gì. Những người biết chuyện không chết, tất bị xóa sạch trí nhớ.

Christine lần nữa được chứng kiến thủ đoạn của Long Vũ. Trong lòng liền không dám sinh ra nửa điểm phản bội. Đồng thời lúc này nhịp tim Metz cũng đập rất gắt gao. Đối với tương lai cũng nên cẩn thận. Nàng thật sự hy vọng có thể đi theo Long Vũ mà không cần phải tiếp quản liên bang vũ ngoại.

Metz tuy rằng tự tin sẽ không phản bội Long Vũ. Nhưng thân mình đang có quyền lợi lớn, có đôi khi một số việc không thể không chế chỉ bằng suy nghĩ đơn thuần.

Người cũng có tình cảm suy nghĩ như loài vật vậy.

Nhiều khi chính mình bị suy nghĩ cực đoan không chế.

Metz có chút sợ hãi, quyền lực đương thời không thể giám sát thời gian, nàng căn bản không thể đảm bảo chính mình không phản bội Long Vũ. Nếu tương lai phạm phải sai lầm bị Long Vũ thu thập, thế thì tránh trước cho xong.

Chính ra, Long Vũ cũng không muốn rời xa Metz. Cuối cùng Metz phải phân tích cho hắn hiểu rõ ngọn nguồn khiến cho hắn miễn cưỡng đành chấp nhận lời đề nghị của nàng.

Bất quá, nàng cùng Long Vũ cũng ra ước hẹn năm mươi năm.

Tính toán trong vòng năm mươi năm, hắn nhất định phải quay trở lại đón nàng rời đi.

Sau năm mươi năm, được sự trợ giúp của Metz, Huyết Anh đại đế của vũ nội dần dần tiếp quản được vũ ngoại, đưa vũ trụ đạt tới trạng thái hài hòa.

Đương nhiên Long Vũ cũng nghĩ như vậy. Đối với Huyết Anh đại đế hắn vô cùng tín nhiệm.

Dựa theo kế hoạch của Long Vũ, liên bang tại vũ ngoại đã đi vào ổn định. Hắn tranh thủ đi du lịch nhìn ngắm vài chỗ. Mười ngày sau hắn chính thức rời khỏi vũ ngoại.

Chính là trước mắt còn một chút vấn đề, tựa hồ toàn bộ nữ nhân của hắn không thể mang đi. Nếu không, vũ nội, vũ ngoại thực sự rất khó quản lí.

Kể từ đó hắn phải lưu lại mấy người đến trấn thủ.

Lúc này đã xế chiều, hắn lẳng lặng ngồi trước bàn. Ngóng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, vận mệnh đưa đẩy hắn toàn những lựa chọn khó khăn. Thời gian không còn nhiều nữa, lưu lại ai, mang đi ai, đây quả thật là một vấn đề nan giải?

Ngoài cửa vang lên một tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Chỉ chớp lát, thân ảnh của một thiếu nữ bạch y xuất hiện lẳng lặng đứng trước mặt Long Vũ. Giọng Long Vũ vang lên:

- Ti Ti...

Ti Ti mặc chiếc áo trắng như tuyết tựa như tiên tử nhìn xinh đẹp vô cùng, thản nhiên nhìn về hướng Long Vũ mỉm cười nói:

- Làm sao vậy? trong lòng có phiền não sao? Nhìn cái mặt anh có vẻ rầu rĩ không vui.

Long Vũ thở dài nói:

- Lựa chọn thật khó khăn?

Hai hàng nước mắt trong suốt theo khuôn mặt Ti Ti chảy xuống, nàng nhẹ giọng nói:

- Anh quyết muốn lưu em lại sao?

Long Vũ đứng dậy, vỗ vỗ vai nàng, nói:

- Đừng lo lắng, anh cũng không có ép em đưa ra ngay lựa chọn cuối cùng.

Ti Ti nín khóc mỉm cười nói:

- Em muốn theo anh.

Long Vũ cười nói:

- Vì cái gì mà lại kiên quyết như vậy? Chẳng lẽ em thật sự đã yêu anh?

Long Vũ nắm lấy tay nàng ngồi xuống bên cạnh, ôn nhu nói:

- Trong lòng em nghĩ như thế nào....?

Ti Ti vùng thoát khỏi bàn tay to của hắn, nhẹ giọng nói:

- Em đi theo anh sẽ gặp phải sự gièm pha cả đời.

Long Vũ cười nói:

- Anh tưởng em luyến tiếc anh?

Ti Ti nói:

- Chẳng lẽ em thích anh, thì mới được phép lưu anh lại sao?

Khuôn mặt Long Vũ nghiêm nghị, đem nàng ôm riết tay sờ nắn, cợt nhả nói:

- Huyết Anh đại để sau cùng đem em tặng lại cho anh, tất nhiên anh phải có trách nhiệm rồi.

Ti Ti duỗi tay dỉ vào trán hắn, nhẹ nhàng chọc một cái:

- Biết là tốt rồi, đáp ứng chuyện của người khác là phải làm cho đầu đuôi...

Nàng rút cuộc không nhịn được bật cười.

Long Vũ gấp được nàng như thằng ăn mỳ gặp phải cục vàng. Hai người tâm cùng viên ý, chân không chậm trễ bước tới hôn lên trán nàng, nhưng bị nàng đưa tay ngăn lại:

.- Không được gây rối...

Long Vũ ha ha cười nói:

- Em đối với anh chính là như thế này?

Ti Ti lườm hắn một cái nói:

- Muốn giữ lấy em? Được lắm, lần trước em cho anh thời gian suy nghĩ, anh lại trêu em. Lần này lại thay đổi chủ ý, nam nhân các anh thật là bá đạo quá đi...

Long Vũ thở dài một tiếng:

- Khó trách nữ nhân là loại khó nuôi đến vậy, đúng là ngọn nguồn của mọi sự phiền toái. Anh biết anh có một lần đắc tội với em. Nhưng cái này không phải do anh cố ý làm ...(QuanDao: Đệ thấy cái này đúng quá)

Ti Ti hung hăng véo mạnh vào tay Long Vũ nói:

. Ý của anh, em là tiểu nhân?

Long Vũ nhân cơ hội vòng tay kéo eo nhỏ, đem nàng ôm vào lòng. Ti Ti khanh khách cười khẽ, cũng ôm vào eo hắn căng thẳng nằm xuống, nhẹ giọng nói:

- Thật sự rất muốn sao?(Biên: Muốn chứ

)

Long Vũ thềm thường khẽ hôn nàng một cái. Thấp giọng nói:

- Đương nhiên là muốn em, em sẽ trở thành nữ nhân của anh.

Ti Ti mị hoặc cười nói:

- Anh đó, luôn tìm cơ để làm chuyện xấu.

Long Vũ ôm bờ vai nàng hôn nhẹ vào trán, nhẹ giọng nói:

- Rồi khỏi cha mẹ người không có cảm giác khổ sở sao?

Ti Ti lần này không có giấy thoát ra khỏi ngực hắn. thấp giọng nói:

- Có anh đang ở bên cạnh em, đây không phải mọi thứ đều giống nhau sao?

Ti Ti tựa hồ cảm nhận được điều gì đó, trán dựa vào ngực hắn nhè nhẹ nói:

- Yên tâm đi. Em không phải cái loại đàn bà hay nũng nịu giống con nhà tiểu thư. Anh mang theo em khẳng định chỉ có chỗ tốt, chứ không có nửa điểm xấu.

Long Vũ ôm thân thể mềm mại của nàng nói:

- Nói gì thì nói, anh cũng sẽ không cưỡng ép em lưu lại...

Ti Ti thấp giọng nói:

- Anh thật sự chuẩn bị thịt em sao?

Long Vũ cười nói:

- Anh thật không hề muốn hại em. Anh chỉ muốn ôm em ngon lành ngủ một giấc... Anh thề sẽ không làm cái gì. Em phải tin tưởng anh? Anh chính là quân tử. Nếu anh nói sai, hôm nay anh sẽ thả Nòng Nọc vào người em.

- Em nhất nhất tin anh.

Ti Ti nhè nhẹ cười nói:

- Về sau này, em nhất định có thể tin tưởng anh.

- Ôm em ngủ luôn và ngay nhé?

Long Vũ cười hỏi.

- Em không sợ.

Ti Ti cười cười:

- Đừng làm cho em thất vọng ... Đừng biến thành cầm thú..

Ban đêm, Ti Ti cùng Long Vũ ôm nhau ngủ.

Long Vũ tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa, cũng không có ham hố xuất binh, ôm nàng ngủ một đêm.

Sáng sớm khi tỉnh lại, Long Vũ nhè nhẹ rời giường, trên nệm và chăn vẫn còn lưu lại một chút thân thể mềm mại của nàng. Nhớ tối đêm qua hắn chỉ ôm nàng ngủ, thỉnh thoảng chỉ có sờ mó đôi chút, nhất thời trên gương mặt Long Vũ xuất hiện một nụ cười.

Sau khi rời giường, Long Vũ phát hiện trên bàn có để lại một tin nhắn. cầm lên xem xét cẩn thận, hàng chữ ghi:

- Long Vũ, ngay cả cầm thú anh cũng không bằng...

Long Vũ nhất thời buồn bực, mắng thầm nha đầu kia thở mặt nhanh quá...

388. Chương 52: Sự Việc Không Ngờ

Sắc mặt Metz hơi đổi. Thần bí như thế, xem ra có chuyện lớn xảy ra.

Long Vũ có dự cảm không tốt. Hắn vội vàng đem tâm thần chìm vào trong đó, cẩn thận đọc tin tức trong đó. Một lát sau, sắc mặt Long Vũ trở nên kinh hãi. Tin tức bên trong thật ngoài dự liệu của hắn.

- Chuyện gì xảy ra ?

Metz vội vàng hỏi.

Long Vũ ngẩng đầu nhìn Metz và Đường Hương Hương, nói:

- Tin tức bên trong quá trọng đại, mà lại chưa có chứng cứ cho nên tạm thời anh sẽ không nói với bất kỳ ai. Hy vọng các em hãy hiểu cho anh.

- Thật vậy sao?

Hai nàng đồng thời gật đầu không mà không hỏi thêm.

.....

Đêm khuya, mây đen che kín ánh trăng, dường như che lại tiếng động của vạn vật vậy.

Thanh âm thê lương, tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm vang lên giữa bầu trời đêm yên tĩnh.

Ngay sau đó, tiếng đánh nhau, tiếng gọi ầm ỉ, tiếng bước chân đuổi nhau vang lên không ngừng, không biết đến cuối cùng là đang xảy ra chuyện gì.

Huyết Anh đại đế đang trong giấc nồng cũng bị người kêu lên. Cáu gắt với hộ vệ, khiến tên hộ vệ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, run run nói:

- Không ổn rồi Đại Đế, Long Vũ tới rồi.

Huyết Anh đại đế tỉnh táo lại, Long Vũ đến nhà lúc đêm khuya, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì quan trọng cần thông báo với mình. Nhưng sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Trong lòng Huyết Anh đại đế không đoán được, đành đứng dậy mặc quần áo, trừng mắt mắng hộ vệ một tiếng:

- Hoảng hốt cái gì. Trời sập sao được.

Huyết Anh đại đế ăn mặc chỉnh tề, nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ, chỉ thấy Long Vũ đang nôn nóng đi tới đi lui, ngoài cửa đang đông nghịt người khiến trong lòng hắn không khỏi trùng xuống, xem ra những người này là Long Vũ mang tới.

Ánh mắt híp lại, vẻ mặt lo lắng hướng Long Vũ hỏi:

- Long Vũ, đêm khuya mang binh đến đây, ngươi định làm gì?

Long Vũ nghe tiếng, than khóc nói:

- Đã xảy ra tai họa lớn, Ti Ti đã bị giết. (Biên: Móa nó, là Ti Ti bị giết

(106).gif)

Huyết Anh đại đế đến bị tin này dọa đến ngất người, trợn mắt, sau đó bật thốt lên:

- Cái gì? Người nói Ti Ti bị giết!

Long Vũ trông thấy bộ dáng Huyết Anh đại đế khiếp sợ, bèn nhắc lại một lần nữa.

Huyết Anh đại đế rất nhanh lấy lại bình tĩnh, quả quyết nói:

- Mang ta đi coi, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đi tới nơi, Huyết Anh đại đế không thềm hỏi tình hình cụ thể mà lập tức hạ một đạo mệnh lệnh. Lệnh cho người đem nơi này hoàn toàn phong tỏa, chỉ cho phép vào mà không ra. Hắn nhất định phải xem xem đến cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra?

Hắn vừa đi vào tấm cung, vừa đi vào đã ngửi thấy một mùi màu tươi bốc lên đến buồn nôn. Hắn cố nén đi đến bên giường, chỉ thấy Ti Ti đã không còn thở nữa.

Trên mặt Ti Ti vẫn còn duy trì vẻ an nhàn, ánh mắt nhắm chặt, chứng tỏ là trong lúc ngủ mơ bị ngộ hại. Vậy nên, không có chút kinh hoảng nào.

Huyết Anh đại đế đi qua đi lại xem xét cẩn thận một phen, cuối cùng mới xác định Ti Ti đã chết.

- Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Huyết Anh đại đế nhíu mày hỏi.

Long Vũ cũng thống khổ nói:

- Ta cũng không biết tại sao lại như vậy? Đêm nay ta không ngủ cùng Ti Ti. Nửa giờ sau, ta cảm thấy có một cỗ khí tức tà ác, khi ta chạy tới thì Ti Ti đã bị giết hại. Tiếp đó, ta đã đuổi theo cỗ khí tức tà ác kia thì nó lại mất tích chỗ người. Cho nên mới cùng hộ vệ của người xung đột. Trong cơn phẫn nộ, ta đã chém chết vài tên hộ vệ, cùng với đó cỗ khí tức tà ác kia cũng biến mất.

- Ý người là sao?

Theo bản năng, trong lòng Huyết Anh đại để buông lỏng, trừng mắt nhìn Long Vũ, gần giọng hỏi :

- Hay người cho là thích khách kia do ta sai đến?

- Không dám.

Long Vũ nói:

- Ti Ti là nữ nhi của người...

- Nhưng người nói thích khách mất tích tại chỗ ở của ta.

Huyết Anh đại để tức giận ngắt lời.

- Người cũng không nói dối... Ta tin tưởng lời người nói.

Nói tới đây, Huyết Anh đại để truyền lệnh xuống:

- Mau đem nơi ở của ta phong bế, ta muốn tra rõ việc này.

Trời sáng dần, tin tức truyền đi khiến cho sắc mặt mọi người toàn bộ xanh mét. Ti Ti là nữ nhân của Long Vũ nên cái chết của nàng là một việc vô cùng to lớn.

Không thể nghi ngờ, sẽ có rất nhiều người vì chuyện này phải trả giá.

Huyết Anh đại để cùng Long Vũ đều hiểu, ngoại trừ một bộ phận biết ra thì sẽ không để tin này truyền ra ngoài, nhất là sau này càng phải dấu giếm.

Thiên Hậu đối với Ti Ti có cảm tình. Nếu nàng biết chuyện này, nhất định sẽ xảy ra sự cố.

Buổi trưa, Long Vũ triệu tập một bộ phận tới thảo luận, hơn nữa còn nói lại việc Ti Ti bị hại ra sao. Biết được tin tức, Metz, Đường Hương Hương, Maria đều rất bất ngờ. Đặc biệt là Maria, đối với việc Ti Ti bị hại càng không không tin vào tin đó.

Các nàng hỏi lại Long Vũ rất nhiều lần, việc này là thật hay giả...

Long Vũ dĩ nhiên là khẳng định

Buổi tối, Long Vũ cùng La Lâm cuối cùng cũng gặp nhau.

La Lâm lộ nụ cười quái dị, nhìn Long Vũ mà nói:

- Anh Vũ, người sắp đặt như vậy liệu có hữu dụng hay không thể?

Ánh mắt Long Vũ lóe lên hỏi lại:

- Em cảm thấy thế nào?

La Lâm khẳng định nói:

- Hẳn là có chỗ hữu dụng. Lấy tu vi của Huyết Anh đại để thì khí tức lưu lại ở hiện trường, chắc là hẳn có thể phân biệt được.

- Kế sách như vậy thật khiến Ti Ti phải chịu khổ.

Long Vũ cười khổ nói:

- Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.

La Lâm cũng cười khổ nói:

- Đúng vậy, nếu em tìm được tin tức chính xác hơn, tìm ra mấu chốt, chúng ta sẽ rất nhanh biết rõ tâm tư của Huyết Anh đại để.

Long Vũ cười nói tiếp:

- Đúng vậy! Nếu hần thật sự xảy ra vấn đề thì chúng ta phiền phức lớn rồi. À La Lâm, mấy ngày nay trách nhiệm giám sát Huyết Anh phải phiền em rồi.

- Long Vũ ca ca yên tâm! Bất kể có chuyện gì xảy ra cũng không thể qua mặt được em đâu.

La Lâm nghiêm túc nói.

Long Vũ gật đầu, bỗng nhiên nói:

- Chiếc phi thuyền đến đâu rồi?

La Lâm liếc nhìn Long Vũ, trả lời:

- Kết hoạch đi chu du vũ trụ chắc phải dừng lại.

- Tại sao lại như vậy?

Long Vũ kinh hãi.

La Lâm có chút buồn bực:

- Sau nghi em nghiên cứu, rất khó xác định được tọa độ cần di chuyển. Một khi có một phần vụn sai lầm, liền sắp thành lại bại.

Long Vũ an ủi:

- Em có thể tiếp tục nghiên cứu.

- Không được.

La Lâm lắc đầu nói:

Đối với khoa kỹ, không thể hoàn thành một luận chứng. Tuy rằng có thể đảm bảo 99% thành công, nhưng em không muốn anh theo em cùng nhau mạo hiểm. Hậu quả thất bại khi di chuyển rất nghiêm trọng.

- Vậy em tính toán thế nào?

Long Vũ hỏi.

- Buông tha.

La Lâm cắn răng nói.

- Vì sao phải từ bỏ?

Long Vũ nói:

- Không quản con đường phía trước gian nan thế nào, anh đều ủng hộ em.

La Lâm nhìn Long Vũ gật đầu:

- Không muốn làm thử. Nếu như em kéo anh vào nguy hiểm, như vậy em sẽ không làm.

Nói tới đây, La Lâm nghiêm túc nói:

- Long Vũ ca ca. Từ hôm nay trở đi, chuyện này sẽ kết thúc.

Long Vũ thở dài:

- Anh tôn trọng ý kiến của em.

.....

.....

Từ sau khi xuất hiện chuyện của Tì Tì, nơi ở của Huyết Anh đại đế đã được tăng cường phòng thủ lên rất nhiều. Năm bước một người, mười bước một đội, nơi nơi đều là cao thủ Huyết Anh đại đế tuyển chọn đều là cao thủ của Thiên Ngoại Thiên. Tất cả mọi người ra vào đều phải được đóng dấu ấn đại biểu thân phận mới có thể đi qua.

Lúc này, Huyết Anh đại đế đang ở trong mật thất, hai tay để sau lưng mà đi tới đi lui, sắc mặt lạnh lạnh lấm lấm:

- Rốt cuộc là ai đã ra tay với Ti Ti của ta?

Một lão già tay vuốt râu, trầm ngâm nói:

- Chuyện này, ta nghĩ phải nhờ tới Bạch Hạc hiền đệ thì mới được. Đệ vốn xuất thân là tình báo, nên chuyện này đành nhờ đệ vậy. Nhất định phải điều tra rõ hung thủ giết hại Ti Ti.

- Đại đế yên tâm, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo.

Người nói chuyện là một lão già, vẻ mặt hẩn tự tin dường như không chút lo lắng. Hẩn là lão nhị của tổ chức sát thủ Huyết Long, tên là Hắc Phong.

- Ta cần thận tra xét hiện trường, Ti Ti chính là bị người của Huyết Long giết chết.

Huyết Anh đại đế cả giận nói:

- Chuyện này, các người nhất định phải cho ta một cái công đạo. Nếu không ta nhất định sẽ không tha cho các người.

Tổ chức sát thủ Huyết Long chính là tổ chức bí mật do Huyết Anh đại đế thành lập, chủ yếu dùng để làm một số việc cơ mật. Đường nhiên mục đích cuối cùng vẫn là để diệt sát Long Vũ.

Đây là chuyện cơ mật.

Mấy ngày trước, trong thời gian bọn hẩn lợi dụng mạng lưới truyền tới tin tức, trong lúc đó lại vô tình bị La Lâm chặn lại. Sau một phen tính toán mới tìm ra mật mã mà biết được việc này.

La Lâm cảm thấy sự tình có chút kỳ quái nên đã nhờ Đường Hương Hương đưa đến tận tay Long Vũ.

Sau khi nhận được tin tức, Long Vũ vẫn chưa tin là thật.

Sau đó, Long Vũ liên tục điều tra, phát hiện có một cỗ khí tức tà ác luôn ẩn hiện bên cạnh Huyết Anh đại đế.

Cho nên mới tạo ra một màn kịch Ti Ti bị hại như vậy.

Long Vũ hy vọng qua việc Ti Ti bị hại mà tìm ra được nhóm sát thủ kia. mấy ngày gần đây, chỗ ở của Huyết Anh đại đế đã bị La Lâm theo dõi rồi.

Chỉ cần có chút động tĩnh thì Long Vũ sẽ lập tức biết được tình hình.

Hắc Phong nói:

- Long Vũ đúng là rất lợi hại, qua quan sát mấy ngày của ta, hiện tại không có cách nào đem hẩn giết chết.

Nói ra lời này, chân mày Huyết Anh đại đế bắt giác mà nhíu lại, trầm giọng nói:

- Nếu như ngay cả Hắc động vũ trụ, Quý Dục không gian, Ma Long huyết đều không thể làm hẩn bị thương thì ta thật không nghĩ ra trên đời này đến cuối cùng là có cái gì mới có thể dồn hẩn vào chỗ chết nữa.

Huyết Anh đại đế phân tích rồi nói:

- Ta nghi là Long Vũ đã đề phòng ta?

- Không có khả năng. Chúng ta luôn hoạt động bí mật, ngay cả Thiên Hậu cũng không biết, Long Vũ làm sao có thể biết được.

Hắc Phong nói.

- Trước mắt, quan hệ của ta cùng Long Vũ vẫn không có gì thay đổi. Bề ngoài, ta vẫn là người ủng hộ Long Vũ, trừ khi thời cơ chín muồi, đại sự thành công, nếu không kế hoạch của chúng ta tuyệt đối không được để bại lộ. Ít nhất, chúng ta chưa có nắm chắc thời gian nên chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, tất cả đều phải bí mật như cũ.

Huyết Anh đại để trầm giọng nói.

Nhìn tới Bạch Hạc nói:

- Bất kể là ai với bất kể lý do gì, chỉ cần điều tra ra thì đều phải giết. Ti Ti tuy không phải là nữ nhi do ta sinh ra nhưng đã theo ta nhiều năm như vậy nên tình cảm tự nhiên thân thiết.

Hắc Phong suy nghĩ cẩn thận nói:

- Đại đế, người không cảm thấy khả nghi chút nào sao?

- Ý người là thế nào?

Huyết Anh đại để hỏi.

Sát thủ Huyết Long của chúng ta không có mệnh lệnh truyền xuống, vậy vì sao lại đi ám sát tiểu thư? Đó là điều khó giải thích.

Hắc Phong nói.

- Nhưng khí tức ở hiện trường lại là như vậy.

Bạch Hạc nói.

- Đợi một chút!

Huyết Anh đại để dường như nghĩ tới điều gì đó:

- Rất có khả năng, Hắc Phong, lời của người đã nhắc nhở ta. Lấy tu vi Long Vũ, nếu hẳn thực sự cảm thấy được sát khí của các người, sau đó bắt chước khí tức các người cũng không phải là chuyện khó.

Vừa nghĩ đến đây, Huyết Anh quay lại dặn dò:

- Từ ngày hôm nay trở đi, các người nếu không có việc gì gấp thì đừng nên đến tìm ta.

Hắc Phong đầy tự tin nói:

- Yên tâm, chúng ta làm việc bí mật, tuyệt đối không để bị bại lộ.

Ánh mắt Huyết Anh đại để chuyển sang Bạch Hạc:

- Trước khi các người rời đi hãy thu liễm khí tức, vạn lần không được để lộ chút nào ra ngoài nghe chưa.

- Đại đế yên tâm. Mấy ngày nay, chúng ta đã không hoạt động gì rồi.

Huyết Anh đại để vỗ tay cười nói:

- Như vậy rất tốt.

Huyết Anh đại để nói:

- Nhớ kỹ, sau khi trở về tiếp tục nghiên cứu huyết độc của Ma Long, nhất định phải thành công. Chưa diệt được Long Vũ, nghiệp lớn thống nhất vũ trụ khó mà thành công được.

Hắc Phong cười lạnh lùng, nói:

- Chỉ cần chúng ta rút thêm máu Ma Long, tăng thêm liều thuốc, nhất định sẽ thành công.

Huyết Anh đại để cười to nói:

- Tốt lắm, tất cả nhờ vào người đó Hắc Phong.

Về mặt Hắc Phong, Bạch Hạc đều hiện lên vẻ trầm trọng, cùng nói:

- Đại đế yên tâm, chúng ta nhất định tận tâm tận lực, tuyệt đối sẽ không chút trở ngại.

- Ha ha! Các người làm rất tốt, đợi đại sự thành công, các người đều là công thần. Ta nhất định sẽ không quên công sức các người hôm nay.

- Công lao thật lớn?

Chính lúc đó, một âm thanh quen thuộc xuất hiện ngoài mật thất.

Sắc mặt Huyết anh đại đế đại biến, quát nhỏ:

- Bạch Hạc, Hắc Phong, các người nhanh đi đi, thoát ra từ mật đạo ấy, ta đi ngăn Long Vũ tới đây.

Bạch Hạc, Hắc Phong nghe vậy liền theo mật đạo bỏ chạy.

- Huyết Anh đại đế! Đại đế, ý người là sao đây? Người vì sao lại bày trăm phương ngàn kế để diệt trừ ta.

- Tiểu Vũ, sao người lại tới đây? Đúng rồi, người làm sao mà tìm được nơi này, lại còn nói ra lời nói kỳ lạ vậy.

- Không cần nhiều lời.

Long Vũ cười nhạt nói:

- Chớ có giả bộ trước mặt ta, tâm tư của người ta còn không rõ sao? Tất cả những gì các người vừa nói ta đều nghe rất rõ ràng. Các người nuôi dưỡng Ma Long trong hắc động với ý đồ tinh luyện độc tố nhằm sát hại ta. Hừ, Ti Ti chính là gặp phải độc thủ của sát thủ Huyết Long.

- Người nói vậy dựa vào cái gì? Ta không hiểu người đang nói gì.

Huyết Anh đại đế ngắt lời, liều chết trời bỏ.

- Đây là đoạn ghi âm các người đối thoại!

Long Vũ đem chứng cứ ném tới.

Huyết Anh đại đế đưa tay bắt lấy, lập tức cười một tiếng:

- Thủ đoạn được lắm! Long Vũ, người đã biết thì ta cũng không muốn nhiều lời làm gì. Người nói đi, người định làm gì?

- Vì Ti Ti mà báo thù!

Long Vũ nói.

- Người nói cho ta biết, Ti Ti rốt cuộc là có bị làm sao không?

Huyết Anh đại đế hỏi.

- Người còn biết quan tâm nàng?

Long Vũ khinh miệt nói.

- Đương nhiên, nó là nữ nhi của ta. Ta dĩ nhiên là quan tâm đến nó. Ta hỏi người lần cuối, rốt cuộc Ti Ti có làm sao không? Người nếu còn dám lừa gạt ta nhất định không tha cho người.

Trong lòng Long Vũ thâm cảnh giác, thâm kêu một tiếng không tốt, vội vàng âm thầm đề phòng.

Sau đó, một cỗ sát khí dày đặc đánh úp về phía Long Vũ.

Long Vũ ngay lập tức lùi lại mấy bước.

Chưa đợi Long Vũ mở miệng, Huyết Anh đại đế đã lạnh lùng nói:

- Nói mau, Ti Ti bị hại có phải là kế sách của người.

- Chuyện này không liên quan đến người.

Long Vũ cười lạnh nói.

- Muốn chết!

Lời chưa xong, Huyết Anh đại đế đã tiến thân mà lên, một đạo sát khí đánh thẳng về các nơi yếu hại quanh thân Long Vũ.

Long Vũ không muốn đối chọi thẳng thắn với đối phương, nên vội vàng nhảy về phía sau.

Thân thể Long Vũ đứng vững, khinh thường nói:

- Huyết Anh đại đế, ngươi thật muốn xé rách mối quan hệ giữa hai chúng ta sao? Ngươi thật đúng là vô cùng ngu xuẩn mà, sự tồn tại của ta đối với việc thống nhất vũ trụ của ngươi không hề ảnh hưởng, ngươi vì sao lại luôn đối phó ta. Ta đã sớm không quan tâm chuyện ngươi thống nhất vũ trụ, ngươi vì sao vẫn sinh ra sát tâm đối với ta?

Huyết Anh đại đế lãnh đạm nói:

- Nếu ngươi tồn tại thì trong vũ trụ này mãi mãi không thể thoát ra khỏi cái bóng của ngươi được. Trước mắt, bất kể là vũ nội hay vũ ngoại, tất cả mọi người đều chỉ là thiên lôi cho ngươi, sai đâu đánh đó. Ngươi nếu không chết, chúng ta chỉ có thể sống dưới cái bóng của ngươi.

Nói xong, hai tay Huyết Anh đại đế xoay tròn, một đạo sát khí như gió lốc quét tới đánh thẳng vào Long Vũ.

Cổ tay Long Vũ vừa động, Thiên Sư pháp kiếm đã ở trong tay, kiếm run lên đánh ra một đạo kiếm khí màu vàng nhạt. Hai cổ lực lượng va chạm trong thời gian ngắn rồi tiêu tan trong vô hình, nhưng Huyết Anh đại đế phản ứng cực nhanh, trong thời gian Long Vũ chưa kịp phản ứng, hắn đã bắt đầu một lần công kích mới. Bốn đạo huyết khí phân biệt từ bốn phương bất đồng bắn ra, phân biệt đánh về các yếu huyết của Long Vũ.

Long Vũ không dám khinh thường, vội vàng khu động kiếm quyết, lấy tốc độ cực nhanh chém ra bốn kiếm, phân biệt đón đầu bốn đạo huyết khí kia.

Đúng lúc này, Huyết Anh đại đế đã không một tiếng động mà xuất hiện phía sau Long Vũ. Long Vũ hết sức kinh hãi, vội hoảng hốt xoay người lại mà đâm ra một kiếm.

Huyết Anh đại đế cũng không tránh né, để mặc kiếm quang của Long Vũ đánh tới. Mà lúc này, vì khi trước giao thủ mấy chiêu cùng Long Vũ nên khi đột nhiên bắn về phía Long Vũ dĩ nhiên là có tốc độ cực nhanh, người khác khó mà né tránh. Long Vũ căn bản không thể tránh né, mà cũng không có cách nào phản đòn.

Phịch một tiếng, Long Vũ đã bị Huyết Anh đại đế đánh trúng, đồng thời kiếm quang của Long Vũ cũng kích trúng Huyết Anh đại đế. Long Vũ bị Huyết Anh đánh trúng thân thể lập tức ngã lộn ra đất, lúc rơi xuống đất, huyết khí trong cơ thể sôi trào không thôi.

Huyết Anh cũng chịu khổ sở, hắn kiếm chế tu vi bản thân nên không ai biết. Vừa rồi đánh một trận, không ngờ hắn cũng không chống đỡ được.

Huyết Anh buồn bực, sớm biết Long Vũ nắm giữ bằng chứng thì hắn đã lưu lại sát thủ Huyết Long ở lại hỗ trợ.

Lần này thì hay rồi, Sát thủ Huyết Long đã nhận mệnh lệnh của mình, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện.

- Đầu lại!

Huyết Anh hét lớn một tiếng, hai tay duỗi ra bắn đi hai đạo huyết khí về phía Long Vũ.

Từ thân Thiên Sư pháp kiếm bộc phát ra kiếm quang màu vàng, bay thẳng đến Huyết Anh đại đế, nhằm ngay đạo huyết khí kia mà ngăn lại, rồi cả hai cũng tiêu thất.

Long Vũ vận khí điều tức rất nhanh, dĩ nhiên cũng không ngại, cười lạnh nói:

- Đại đế, xem ra tu vi ngươi cũng không có tiến bộ gì lắm.

Huyết Anh đại đế nhìn Long Vũ, cũng không nói chuyện, vung tay lấy ra một trường kiếm màu đỏ như máu. Cổ tay nhẹ nhàng rung lên, một đạo kiếm quang nhanh như chớp bắn về phía Long Vũ.

389. Chương 53: Khó Xử

Long Vũ cười lạnh, thân hình linh hoạt, nháy mắt đã tránh được đạo kiếm thế kia, lập tức Long Vũ xông đến bên cạnh Huyết Anh đại đế. Huyết Anh đại đế hừ một tiếng, nâng tay đánh tới Long Vũ. Long Vũ cũng không trực tiếp đón đỡ mà lập tức tránh đi tìm cơ hội.

Ầm! Tìm được cơ hội, Long Vũ giơ tay bắn ra một đạo kiếm quang, ai ngờ Huyết Anh đại đế vì lần trước khinh thường nên bị hại, lần này đã đem lực lượng hộ thân phát huy tới cực hạn. Một kiếm của Long Vũ chém xuống không thể đánh bại phòng ngự quanh thân Huyết Anh.

Long Vũ ngẩn ra, Huyết Anh quát một tiếng, vận sức chờ đánh ra mấy kiếm. Mắt thấy kiếm khí đánh tới, thân ảnh Long Vũ vừa chuyển đã biến mất khiến Huyết Anh hoảng hốt, vội vàng đem lực lượng hộ thân phát huy đến cực hạn. Huyết Kiếm bắn ra một đạo kiếm quang, nhìn như bình thường nhưng chớp mắt đã bắn tới Long Vũ.

Long Vũ nhẹ nhàng né được, lập tức nâng kiếm đâm tới.

Huyết Anh đại đế cười lạnh, hai tay cầm kiếm mạnh mẽ chém tới.

Lúc này, dường như Huyết Anh đã dùng toàn lực. Một kiếm chém tới đánh bại kiếm quang của Long Vũ, hơn nữa khí thế còn không giảm mà hướng thẳng tới Long Vũ mà chém tới.

Long Vũ thấy kiếm khí huyết sắc đánh tới liền tìm cách né tránh, vội vàng vận khởi hỗn độn nguyên lực hộ thân.

Long Vũ bị lực lượng mạnh mẽ đẩy té lăn trên mặt đất, nhưng hỗn độn nguyên lực lại đỡ thành công kiếm quang của Huyết Anh đại đế.

Long Vũ chợt cảm thấy khí huyết sôi trào lần nữa, lực phủ ngũ tạng như đều tách hẳn ra.

Huyết Anh cười lạnh lùng, chậm rãi đi về hướng Long Vũ.

- Người cũng không có tiến bộ gì!

Trong mắt Huyết Anh hiện lên vẻ vui mừng.

Kim quang chợt hiện, Thiên Sư pháp kiếm gào thét đâm thẳng tới Huyết Anh đại đế. Đừng nhìn Huyết Anh ngoài miệng chê Long Vũ nhưng trong lòng luôn luôn phòng bị. Mắt thấy kiếm khí Long Vũ đánh úp, hắn lại vội vàng tránh né.

Một kích không có kết quả, Long Vũ cười một tiếng, cầm kiếm hướng Huyết Anh phóng tới.

Huyết Anh hừ lạnh một tiếng, hai tay cầm kiếm chém ra một đạo huyết sắc kiếm khí gần như đã hóa thành thực thể. Long Vũ không có thời gian để né tránh nên đành dùng lực lượng toàn thân cùng hắn đánh bừa.

Một tiếng nổ lớn, hai cỗ lực lượng lại đụng vào nhau, Long Vũ bị cỗ phản lực đánh bay, hắn đảo lộn trên không trung vài cái rồi rơi xuống mặt đất. Trường kiếm rung lên, chút cơ hội cuối cùng hắn cũng không buông, liền phi thân hướng Huyết Anh đánh tới. Huyết Anh chờ Long Vũ tới gần liền quát to một tiếng, trường kiếm trong tay rất nhanh đánh ra mấy kiếm, nhằm đúng huyệt thái dương Long Vũ mà đâm tới.

Một kiếm này rất vi diệu, một chiêu này khiến Long Vũ không thể nào né tránh. Mắt thấy sắp bị cuốn vào trong màn kiếm, nhất định sẽ bị thương tích. Trong lúc nguy cấp, hắn lại thúc dục hỗn độn nguyên lực đem toàn thân bảo vệ. Đồng thời cùng Huyết Anh tiếp xúc chính diện, có ý lưỡng bại câu thương.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Long Vũ từ mặt đất đứng lên, phủi bỏ tro bụi trên người, dựng kiếm mà đứng, cười khinh miệt nói:

- Đại đế, muốn giết ta, người còn kém xa lắm.

Huyết Anh đại đế ngơ ngác nhìn vết thương trước ngực, thì thào tự nói:

- Người lại có thể làm tổn thương ta.

Ngay tại lúc Huyết Anh nói chuyện, một cổ sát khí dày đặc từ trên người toát ra. Huyết khí từ trên người hắn toát ra đem Long Vũ bao ở bên trong.

Long Vũ chỉ cảm thấy một trận âm hàn đánh úp lại, toàn thân lâm vào giá lạnh, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình.

Huyết Anh đại để chậm rãi đi hướng về phía Long Vũ, lạnh lùng nói:

- Đừng cho rằng ngươi là đối thủ của ta. Cho tới nay, ta vẫn thường ẩn dấu lực lượng, lúc này mới đem lực lượng chân chính bộc phát.

Long Vũ nhú mày, cổ trắn định, lời nói lạnh lùng buông ra:

- Tài nghệ không bằng người, không cần nhiều lời.

Long Vũ nói xong, vận khởi thiên sư pháp kiếm hướng Huyết Anh đâm tới.

Huyết Anh đại để hét lên điên cuồng hướng về Long Vũ bay qua, đồng thời bắn ra vài đạo kiếm quang. Chân mày Long Vũ cau lại, chân lấy đà phi thân lên, dừng lại giữa không trung. Huyết Anh đại để trở nên điên cuồng nhắm phía trên Long Vũ phách tới mà không cần biết kết quả.

Long Vũ chăm chú nhìn Huyết Anh đại để âm lãnh quát một tiếng:

- Đại Đế, cải tà quy chánh đi.

- Hừ!

Một tiếng hừ nhẹ vang lên, quanh thân Huyết Anh vẫn tỏa ra sát khí như lúc trước.

Long Vũ cả kinh, trong lòng biết Huyết Anh giờ đây đã muốn dùng toàn bộ lực lượng đánh cược, được ăn cả ngã về không, nên không thể khinh thường, lập tức cũng dốc sức chặn đánh đòn công kích đang phóng tới kia.

Khi nói chuyện, Thiên Sư pháp kiếm tỏa ra ánh sáng so với mặt trời còn muốn chói mắt hơn.

Long Vũ nắm chặt Thiên Sư pháp kiếm, lấy một chiêu thái sơn áp đỉnh mà đánh, đem Huyết Anh đại để hoàn toàn bao phủ trong đó.

Huyết Anh dường như không hề có cử động tránh né nào, mà vẫn hướng tới Long Vũ đánh tới. Long Vũ chợt cảm thấy khác thường, trong lòng hiện lên một tia bất an. Tiếng bạo liệt truyền ra, Long Vũ đã đâm trúng Huyết Anh đại để, nhưng cùng lúc đó, Huyết Anh cũng không quan tâm mà cũng chém một kiếm trúng lồng ngực Long Vũ.

Thiên Sư pháp kiếm không hề gặp trở ngại mà xuyên qua thân thể của Huyết Anh đại để, lồng ngực Long Vũ cũng phun máu tươi đỏ thẫm.

Huyết Anh đại để không cam lòng nhìn Long Vũ, trong khoảnh khắc biến thành một đạo huyết vụ biến mất không thấy tăm tích.

Nặng nề ngã trên mặt đất, Long Vũ cảm thấy toàn thân đau đớn không thôi, hắn vội đề tụ chân nguyên bảo vệ tâm mạch. Một cổ máu nóng xông lên khiến Long Vũ không nhịn được mà phun ra một ngụm máu, rồi chậm rãi mất dần ý thức.

Không biết qua bao lâu, ý thức Long Vũ dần khôi phục trở lại, hắn chợt cảm thấy một mùi hương thanh nhã nhẹ nhàng đưa vào mũi, khiến cho cơn đau như muốn nổ tung của hắn chợt giảm đi rất nhiều.

Chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu đánh giá cẩn thận vài lần, hắn phát hiện hắn đang nằm trong một không gian được thiết kế hết sức tinh xảo, cảm giác trong phòng rất ấm áp.

Đây là nơi nào? Tại sao lại ở chỗ này? Long Vũ lắc đầu, cẩn thận suy nghĩ, mãi một lúc mới nhớ ra chuyện mình cũng Huyết Anh đại chiến.

Hương thơm nhẹ nhàng cùng cách bố trí gian phòng lịch sự tao nhã khiến Long Vũ cứ ngỡ mình đang nằm trong phòng một nữ nhân nào đó.

Muốn đứng dậy xem xét, nhưng nơi đan điền, Thần Anh lại truyền đến từng trận đau.

Không chịu nổi cơn đau, Long Vũ nhẹ nhàng hạ xuống cẩn thận xem xét kỹ thương thế của mình. Thông qua nội thị thuật, hắn đã phát hiện Thần Anh dường như trở nên mê mị, ngay cả hồn độn nguyên lực cũng tiêu thất gần như không còn, hiển nhiên hắn và Huyết Anh chiến đấu đã hao tổn quá nhiều pháp lực.

Muốn khiến cho thân thể hồi phục, Long Vũ liền nhanh chóng vận công trị thương. Hồi lâu sau, hắn thu công, vừa mở mắt thì phát hiện trong phòng đã có thêm một người.

Long Vũ chỉnh lại sắc mặt, cuối cùng nhìn rõ được dung mạo của nàng, cô gái này không phải ai khác mà chính là La Lâm.

Long Vũ hơi ngẩn ra, rồi mờ ám trêu chọc La Lâm nói:

- La Lâm cục cưng, có phải em cứu anh về! Lại đây ca cảm tạ em nào!

Nói xong, tay Long Vũ liền ôm lấy eo thon của nàng mà kéo tới.

Hai tay La Lâm chống nạnh, thét lên giận dữ :

- Đại thương chưa lành, không được giở trò lưu manh.

Long Vũ cười trừ nói:

- Đã không có việc gì rồi. Đúng rồi, Huyết Anh đại đế sao rồi?

La Lâm vừa nghe, hai chân mày liền mở ra, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ vui mừng, cười nói:

- Hắn đã bị em dọa chạy rồi?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Long Vũ hỏi.

- Hắn sau khi trọng thương liền dẫn sát thủ Huyết Long đến đối phó anh. Em cùng Ti Ti liên thủ đánh lui bọn họ. Long Vũ ca ca, anh không phải ân oán rõ ràng sao? Chuyện của Huyết Anh đại đế Ti Ti không hề hay biết, anh không phải không biết. Sau này anh không được giận lấy sang nàng đó.

- Em có thể chắc chắn?

Long Vũ hỏi.

- Đúng! Long Vũ ca ca, anh hãy tin em, hai người bọn họ tuyệt đối không biết rõ tình hình.

- Được rồi!

Long Vũ nghiêm túc gật đầu.

La Lâm đột nhiên trở nên dịu dàng, ngồi sát xuống cạnh Long Vũ. Một tay ôm eo Long Vũ, ngả đầu áp vào lồng ngực hắn, dịu dàng nói:

- Long Vũ ca ca, hiện tại giữa các hành tinh cũng gặp trở ngại, hay là chúng ta hãy ở lại vũ ngoại đi được không.

Long Vũ nghe vậy nói:

- Được rồi!

La Lâm dường như nhớ ra điều gì,

- Có anh ở đây, Metz tỷ cũng sẽ không phạm sai lầm, lợi ích có thể giữ được. Nếu không bất kể là ai cũng khó có thể kháng cự được sự hấp dẫn.

Long Vũ giật mình nói:

- Lời này có lý.

Sau đó, La Lâm lại hỏi:

- Anh định xử lý Huyết Anh đại để thế nào.

- Nhất định phải giết bỏ!

- Như vậy sẽ làm Ti Ti khó xử!

La Lâm không nhẫn tâm nói.

- Đúng vậy! Nhưng tự gây nghiệt thì không thể sống. Nếu Huyết Anh không sinh ra ý tưởng như vậy thì anh cũng không có làm vậy với hần. Tất cả không phải thuận theo tự nhiên sao!

La Lâm đang muốn nói gì đó, nhưng lại gặp lúc Ti Ti đến nên nàng vội đứng dậy nói:

- Các người cứ nói chuyện, ta đi ra ngoài trước.

Chuyện của Huyết Anh đại để Ti Ti đều hiểu rõ, đối với hành vi như vậy khiến nàng vô cùng thất vọng. Làm con gái nuôi của hần, nàng cũng không muốn nhìn cảnh nam nhân của nàng giết chết phụ thân của nàng. Cho nên, nàng phải tranh thủ tìm một đường sống cho Huyết Anh.

- Thực xin lỗi! Em thay phụ thân cầu xin anh. Nếu có thể, Long Vũ, em hy vọng anh có thể để cho hần một con đường sống.

Long Vũ ngoác tay nói:

- Cứ lại đây ngồi xuống đã.

Ti Ti gật gật đầu, lập tức ngồi xuống, thấp giọng nói:

- Anh Vũ, Thiên Hậu mụ mụ nói với em, ba ba lần này chết chắc rồi. Ông ta đùa với lửa nên có ngày chết cháy. Nhưng em không tin, em không muốn nhìn thấy ông ấy chết, anh hãy giúp em đi.

- Được rồi!

- Ti Ti, chuyện này còn chưa điều tra rõ ràng, anh cảm thấy tâm tưởng của đại để không có bình thường, có thể bên trong đó còn có chút ẩn tình.

- Là như thế nào vậy?

Ti Ti cảm thấy như Long Vũ đang muốn gỡ tội cho đại để nên trong lòng cũng bớt lo đi hơn nửa.

- Ủ, Ti Ti, anh cũng không muốn gạt em. Mấy ngày trước anh cùng Huyết Anh giao thủ, trong lúc đánh nhau anh có cảm giác hần khác trước rất nhiều. Nếu cảm giác của anh là đúng, hần là trên người Huyết Anh đại để có khí tức của Quang Minh Tôn Thần.

- Điều này sao có thể? Quang Minh Tôn Thần không phải đã bị anh tiêu diệt rồi hay sao?

- Điều này cũng rất có khả năng, rất có thể là nguyên thần bất diệt của hần ảnh hưởng tu tưởng của Huyết Anh đại để. Nếu không, anh nghĩ rằng Huyết Anh đại để nhất định không có tư tưởng giết anh. Hơn nữa, lấy bản tính của hần, hần cũng không phải là loại người theo đuổi danh lợi.

- Đúng vậy, đúng vậy! Cha em là người vốn không màng danh lợi. Hần là như vậy, chắc chắn là bị người khác làm ảnh hưởng. Anh Vũ, hứa với em, đừng làm tổn thương tính mạng cha em được không?

- Ti Ti, nhìn mặt em kìa, bất kể suy đoán của anh có phải là thật hay không, anh cũng sẽ để lại cho hần một con đường sống. Ti Ti, lần này vì lật mặt tổ chức phía sau cha em mà anh đã khiến em phải làm mỗi dụ. Hơn nữa anh đối với em có chút không công bằng....!

- Không có gì, anh chỉ cần hứa với em, để cho cha em một con đường sống thì em nguyện sẽ vì anh mà làm bất cứ chuyện gì. Đương nhiên, em cũng sẽ không cho phép cha em làm tổn thương anh. Nếu không em tình nguyện chết đi.

- Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Anh hứa với em.

Long Vũ cười mờ ám, đem đầu Ti Ti áp gần lại, hôn lên môi nói:

- Ti Ti, đừng nghĩ đến những sự tình phiền não kia nữa. Hiện tại anh muốn cùng em khoái hoạt một phen được không?

Được nam nhân hứa hẹn, trong lòng Ti Ti yên tâm hơn nhiều. Nàng vũ mị nhìn hấn một cái, sau đó hé miệng ra hôn lên môi hấn.

Đã quyết tâm phải chiếm được tình cảm của Long Vũ, Ti Ti tự nhắc nhở bản thân phải mạnh mẽ lên, bèn đưa tay ra nắm lấy chiếc đai bông cứng như sắt kia, dùng kỹ xảo nhẹ nhàng xoa nắn.

Hôn môi một lúc, Long Vũ chuyển động hai tay sờ soạng lên khắp thân thể trắng muốt của Ti Ti, từng đợt cảm giác mềm mại mát rượi truyền tới khiến dục hỏa của hấn càng lúc càng mạnh.

Hôn dần xuống cổ, sau đó hôn xuống tới hai ngọn núi tuyết vừa cao vừa thẳng kia.

Ti Ti dần thở gấp, khoái cảm truyền tới càng lúc càng mạnh, hai hạt anh đào cũng đã cương cứng. Long Vũ thấy nàng đã động tình, bèn đưa tay giật bộ áo dài của nàng ra, há miệng ngậm lấy hạt anh đào, dùng lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh một vòng khiến Ti Ti giật nảy cả người, sau đó vận vẹo rên rỉ không ngừng.

Qua một lúc, chợt Ti Ti đẩy ngã Long Vũ xuống, sau đó cúi đầu vào giữa hai chân hấn, đem đai bông to cứng kia nuốt trọn vào miệng, vừa chuyển động lưỡi vừa hoạt động thân mình lên xuống liên tục.

Nhìn Ti Ti hai má ửng hồng kiều diễm khôn tả, mặc cho Long Vũ vuốt ve thế nào nàng cũng phối hợp với hấn, thần thái kiều mỹ tới cực điểm.

- Anh Vũ, yêu em đi...

Ti Ti ý loạn tình mê thốt lên.

Long Vũ không nói hai lời lập tức tách hai chân nàng ra, hạ thể thúc mạnh một cái, “ọt” một tiếng, Ti Ti không nhịn được phải lên lên một tiếng, sau đó cũng phối hợp với Long Vũ.

Ti Ti nhấp nhô lên xuống liên tục, khó khăn thở gấp từng ngụm, khuôn mặt ửng hồng mê man như đang chìm đắm trong bể dục.

Thẳng đến đêm khuya hai người mới dần thỏa mãn.

Cả hai đều không biết ở ngoài cửa sổ còn có người đang chăm chăm theo dõi công cuộc chế tạo nòng nọc của họ từ đầu tới giờ.

Đến khi cuộc hoan hảo chấm dứt bóng người kia mới rời khỏi.

- Thực sự rất sung sướng sao?

Trở lại phòng, La Lâm có chút mờ mịt nghĩ. Thấy Long Vũ ca ca cùng Ti Ti hoan ái tự nhiên như vậy tâm tư nàng không thể bình tĩnh được. Càng không ngờ Ti Ti ngày thường điềm đạm nho nhã là vậy mà khi làm chuyện đó lại điên cuồng như thế.

Nhớ lại cảnh vừa rồi La Lâm không khỏi tim đập chân run.

- A, làm sao lại ướt thế này?

Chợt nhận ra hạ thể có chút nhộp nháp, nàng bèn đưa tay sờ xuống, không ngờ nơi đó đã ướt đầm từ bao giờ. Đừng nói là nội khổ, ngay cả quần ngoài cũng bị ướt. Trước kia lúc còn ở trong cơ thể Long Vũ nhưng cảnh sinh hoạt hương sắc như vậy nàng đã xem rất nhiều mà cũng chưa từng bị kích thích như hôm nay.

La Lâm thầm nghĩ có lẽ do mình cũng Long Vũ đã tách ra nên mới vậy.

Sáng sớm hai người từ từ tỉnh dậy, tiểu Long Vũ còn đang ở trong cơ thể Ti Ti đã bành trướng từ bao giờ, Long Vũ nhịn không được đưa đẩy vài nhịp, khiến Ti Ti phải rên lên, khó khăn nói:

- A, nhẹ một chút...

Sáng sớm là lúc dương khí đại phát, nhất là những nam nhân mạnh mẽ như Long Vũ, dục hỏa buổi sáng so với cảm thú cũng không kém bao nhiêu. Mặc kệ Ti Ti năn nỉ, Long Vũ đè người nàng xuống, hai tay đặt

lên hai ngọn núi tuyết mà vân vê, hạ thân thúc mạnh một cái, sau đó là một đợt đưa thoi vừa nhanh vừa mạnh.

Ti Ti vừa co giắt vừa rên rỉ, tiếng rên chứa đựng sự đau đớn cùng những khoái cảm cực hạn, từ dần dập dần dần trở sang ngắt quãng, một lúc sau thì rên cũng không nổi nữa.

Long Vũ ép chặt nàng xuống giường, hai cơ thể như hòa vào làm một. Ti Ti cũng bỏ đi mọi sự thận thừng hàng ngày, đưa miệng lên mút lấy đôi môi hắn, tứ chi trắng nõn quấn vào người đối phương như con bạch tuộc. Thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, đôi mị nhãn nửa khép nửa mở mơ mơ hồ hồ như đang đắm chìm trong điều gì đó.

Rốt cuộc hai người lại lên tới đỉnh cao của dục vọng. Hàng loạt nòng nọc được sinh ra.

Cùng lúc đó ở cửa truyền tới một tiếng động dù nhỏ cũng đủ để cả hai phát hiện.

Long Vũ ngừng thở, cẩn thận nghe ngóng thì phát hiện là tiếng nói chuyện của Thiên Hậu với La Lâm.

Thiên Hậu thở dài một tiếng, xem ra nàng đối với Huyết Anh đại để rất là lo lắng.

- Thiên Hậu nương nương, người chờ một chút... Đợi khi Long Vũ với Ti Ti rời giường, rồi hãy nói. Được không?

La Lâm nói.

Long Vũ quay lại nói với Ti Ti:

- Ti Ti, nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài một lúc rồi sẽ về.

- Vâng.

Ti Ti cảm nhận được khí tức của Thiên Hậu thì không khỏi xấu hổ, đỏ mặt chui tọt vào trong chăn, nhỏ giọng nói:

- Anh Vũ, nể mặt em đừng làm khó mụ mụ...

- Được rồi.

Long Vũ vỗ lên kiêu đồn của nàng mấy cái, sau đó nói thêm:

- Chuyện này anh sẽ tự liệu. Chuyện đáp ứng với em, anh sẽ không quên.

Nghe Long Vũ nói thế Ti Ti mới thở phào một hơi.

Thấy Long Vũ đã ra khỏi cửa, La Lâm liền đi vào nói chuyện cùng Ti Ti.

- Chuyện Huyết Anh đại để ta cũng biết...

Thiên Hậu thở dài:

- Ta cảm thấy sự tình có chút không bình thường. Huyết Anh đại để mà ta biết hoàn toàn không phải như vậy. Tiểu Vũ, ta cảm thấy chuyện tình có ẩn khúc, ngươi nghĩ sao?

Long Vũ không nói gì.

Thật lâu sau, Long Vũ mới nói:

- Thiên Hậu, ta hỏi ngươi một câu, nếu ta nhất định phải giết Huyết Anh thì ngươi thế nào? Sẽ không đối địch với ta chứ?

390. Chương 54: Một Trận Chiến Vũ Trụ Chí Cường

Sau một lúc do dự liền gật đầu cười nói:

- Ngươi nếu nhất định giết Huyết Anh đại để thì ta sẽ liều mạng với ngươi.

- Như thế thì còn gì bằng.

Long Vũ cười nói.

- Tại sao ngươi không thanh minh?

Thiên Hậu tỏ ra khó hiểu hỏi.

Long Vũ nói:

- Nam nhân mà ngươi nguyện sống chết tại sao lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy chứ.

Nói xong liền đem phân tích của mình cùng Ti Ti nói lại một lần.

Vừa nghe Long Vũ nói thế, tâm tình Thiên Hậu cũng tốt hơn nhiều. Nói như vậy thì hẳn là có thể bảo vệ tánh mạng của Huyết Anh được.

- Đa tạ ngươi!

Thiên Hậu nói cảm ơn.

Thiên Hậu cảm ơn Long Vũ, đồng thời còn nói thêm:

- Tiểu Vũ, chuyện này xong rồi, vậy ngươi định bao giờ cùng Ti Ti kết hôn? Dù sao cũng phải cho nó cái danh phận chứ?

Long Vũ im lặng.

Thiên Hậu rất thông minh, thấy Long Vũ mãi không có tỏ thái độ nên cũng biết hẳn khó xử, hỏi dò:

- Tiểu Vũ, ngươi có điều gì khó xử sao?

Long Vũ cười nói:

- Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, không có gì khó xử cả, việc này dĩ nhiên phải làm. Nhưng mà đến lúc đó cũng không phải chỉ có mình Ti Ti là cô dâu, cho nên kính xin Thiên Hậu nương nương lúc đó đừng làm khó ta.

Thiên Hậu cười nói:

- Cái này cũng không phải vấn đề lớn, dù sao thì chồng ta là Huyết Anh đại đế cũng có không ít thê thiếp. Cường giả như các ngươi thì có nhiều vợ một chút cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng mà, nữ nhi của ta cũng không phải nữ tử bình thường, trong tương lai nhất định nó có thể trở thành một trợ thủ đắc lực cho ngươi, hy vọng ngươi hãy để ý tới nó hơn. Tốt nhất là đối xử công bằng, đừng để bên này nặng bên kia nhẹ. Người đối đãi Ti Ti nhà ta tệ bạc thì nhất định ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Long Vũ xấu hổ, mẹ vợ này đúng là có chút phiền phức.

Long Vũ chỉ nói sau này đừng cười hắc hắc mà thôi:

- Nương nương yên tâm, vấn đề này người không cần lo lắng, ta tự có chừng mực.

Thiên Hậu biết hẳn hiểu lầm mình, bèn giải thích nói:

- Tiểu Vũ, ngươi hiểu lầm ta rồi. Thật ra ta không có trách ngươi. Tóm lại, ngươi có thể đối tốt với Ti Ti là được rồi.

Dừng lại một chút, Thiên Hậu lại quay trở lại chủ đề chính:

- Vậy khi nào tìm kiếm đại đế trở về.

Sắc mặt Long Vũ trầm xuống, thấp giọng nói:

- Thiên Hậu, ngươi đã có lời ta cũng không gạt ngươi. Thật ra ta biết đại đế ở đâu.

Thiên Hậu nghe vậy, nhất thời kinh hãi:

- Mau nói đi, đại đế rốt cuộc ở đâu?

Long Vũ hơi do dự nói:

- Thiên Hậu, chuyện này ta chưa có nói cho ai, người lại là thê tử đại đế nên mới cho người biết, mong người có thể giữ bí mật.

Thiên Hậu vội gật đầu:

- Tiểu Vũ, người có thể nói với ta cũng đủ biết người thật thà đối với ta, ta thật sự rất vui. Người yên tâm, ta nhất định sẽ giữ bí mật, nhưng mà người định làm thế nào?

Long Vũ đột nhiên cười nói:

- Làm sao đây? Người lo ta sẽ hại hần?

Thiên Hậu nghe vậy liền ngăn ra, trên mặt lộ vẻ thẹn thùng há hốc mồm nhưng lại không nói ra, tâm sự trong lòng nữ nhân sao có thể đem thổ lộ hết trước mặt nam nhân được.

Long Vũ mỉm cười nói:

- Rất bình thường, nếu nhớ tới hần thì nghĩ tới hần cũng là chuyện bình thường thôi. Người yên tâm đi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì ta sẽ không làm hại hần đâu. Người cũng biết, ta cũng đã hứa với Ti Ti, hiện tại hứa với người thêm một lần nữa vậy.

- Chuyện này Thiên Hậu nhất định sẽ ghi nhớ đại ân của người.

Long Vũ không cho là đúng cười nói:

- Ta và người cần gì khách khí như vậy. Dù sao cũng là con rể rồi mà.

Thiên Hậu liếc Long Vũ một cái cười nói:

- Nhưng cũng đã là vợ chồng đâu.

Mặt Long Vũ đỏ lên, xấu hổ nói:

- Hắc hắc, chúng ta có khác gì vợ chồng đâu.

Thiên Hậu trầm mặc một lúc mới thở dài nói:

- Ti Ti đúng là đứa tốt số. Được rồi, ta có việc đi trước. Có thể nghe được lời đảm bảo của người ta cũng thấy yên lòng.

Thiên Hậu ha ha cười:

- Được rồi, ta có việc đi trước. Có được lời đảm bảo của người, ta cũng yên lòng, không còn lo lắng gì nữa.

Ba ngày sau, Long Vũ tìm được Huyết Anh đại đế trong sào huyết của nhóm sát thủ Huyết Long. Đây là một tỉnh vực hoang vu, dựa bảo biểu hiện của tư liệu thì tại tỉnh vực này không khí cực loãng, không thích hợp cho nhân loại tồn tại. Khắp tỉnh vực không có một ngọn cỏ, mặt đất đều là núi non trùng điệp.

Long Vũ thả ra thần niệm, vừa đi vừa để ý động tĩnh xung quanh.

Hắn cố ý phát ra khí thế cường đại để dụ đối phương xuất hiện.

Đi tới một tỉnh cầu có diện tích lớn gấp ba lần Địa cầu, ánh mắt Long Vũ chợt dừng lại, âm trầm nói:

- Đã biết ta tới sao còn không ra gặp mặt, không cần phải chơi trò mèo vờn chuột ắt thời gian.

Dứt lời, ánh sáng bốn phía nhấp nháy, lập tức lộ ra mây thân ảnh, người cầm đầu chính là sát thủ lão nhị Hắc Phong. Giờ đây, hắn nhìn Long Vũ với thần tình cảnh giác quát:

- Long Vũ, người muốn đi tìm chết, chẳng lẽ người không muốn sống nữa?

Long Vũ cười mà như không cười nói:

- Nhìn người kia, toàn thân đang run lên vậy mà nói như vậy chẳng phải là buồn cười lắm sao? Người mau đi gọi Huyết Anh đại đế đến gặp ta. Người hãy nói cho hần biết, ta đã đáp ứng yêu cầu của Ti Ti sẽ tha cho hần một mạng.

Hắc Phong biến sắc, bộ dáng hắn như vậy thật quá mất mặt, thẹn quá hóa giận, hắn bèn quát:

- Câm ngay, người tưởng người là ai, người định làm gì. Hôm nay, nếu người có gan đến thì cũng đừng nghĩ có thể toàn mạng thoát ra. Mọi người nghe lệnh, lập tức cùng ta bắt hấn lại.

Sau khi ra lệnh, mấy đạo nhân ảnh ở bốn phía liền gầm lên giận giữ nhất loạt phóng đến công kích, thể công chồng chất nháy mắt hòa thành một kích kinh thiên.

Sắc mặt Long Vũ bình thản trước sự vây công của đám người này, lãnh khốc cười. Trong tay cầm Thiên Sư pháp kiếm chém ra. Mà quanh thân lại tạo một vòng phòng ngự ngăn cản đợt công kích thứ nhất của bọn họ.

Thân ảnh Long Vũ nhoáng lên một cái đã xuyên qua tiến hành công kích.

Tiếng kinh hô từ miệng sát thủ Huyết Long phát ra cực kỳ kinh ngạc đối với phản kích sắc bén của Long Vũ.

Hắc Phong quát to trong hỗn loạn:

- Mọi người đừng làm rối trận tuyến, tuy tu vi Long Vũ mạnh mẽ, nhưng dù sao thì hấn cũng chỉ có một người, chúng ta chỉ cần phối hợp tốt thì với lực lượng của chúng ta nhất định có thể tiêu diệt hấn.

Lãnh ngạo nhìn Hắc Phong, Long Vũ cười nhạo nói:

- Người chỉ được cái khuấy động nhân tâm, sao không thấy người xung phong?

- Huyết Anh đại đế, ta biết người núp trong bóng tối, hiện tại ta sẽ cho người biết, cái gọi là Huyết Long sát thủ cũng không phải đối thủ của ta.

Long Vũ quát lên.

Hắc Phong âm trầm nói:

- Long Vũ, người chỉ được cái mạnh miệng thôi chứ thực ra chẳng là gì hết, thủ đoạn so với ta vẫn kém lắm nên người không thể thành công đâu. Không chỉ như vậy, hôm nay người đi tới một mình thì hãy để mạng lại, đừng mong rời đi.

Thủ thế sau khi nói xong, bóng người chớp động, chỉ trong nháy mắt đã có gần trăm đạo thân ảnh vây quanh bốn phía Long Vũ.

Ý niệm vừa động, Long Vũ nhìn tình huống xung quanh nói:

- Không sai. Hai trăm sát thủ Huyết Long, thực lực bậc này đúng là không tầm thường. Nhất là huyết độc Ma Long hết sức lợi hại. Nhưng chỉ với như vậy tuyệt đối không thể thương tổn ta. Sau ngày hôm nay, những người có thể sống sót chỉ sợ không được mấy người.

Hắc Phong cả giận nói:

- Long Vũ, người đừng cuồng vọng, có bản lĩnh sống sót trong tay bọn ta, lúc đó người có cuồng vọng cũng không muộn. Ra tay, giết hấn cho ta.

Sau lời ra lệnh, bóng đen bốn phía chớp động, công kích đan xen bốn phía Long Vũ, vây kín hấn không hé ra chút khe hở nào.

Nghiêng người tránh khỏi tiến công của một người, tay Long Vũ cầm Thiên Sư pháp kiếm chỉ thiên, khí thế cường đại hóa thành một cơn lốc lấy thân hấn làm trung tâm.

- Ra tay đi, nên đợi ta xuất thủ thì các người không còn cơ hội nữa đâu.

Long Vũ khinh thường quát lên.

- Giết!

Hắc Phong gầm lên một tiếng, công kích chung quanh nhất tề hướng Long Vũ mà đánh tới.

Một tiếng sấm sét chấn động thiên địa, công kích khổng lồ như muốn đem Long Vũ hoàn toàn chôn vùi. Nhưng chỉ sau một chút thời gian, sau khi thể công của họ tan hết lại lộ ra thân ảnh Long Vũ bên trong.

Đứng ngạo nghễ giữa không trung, Long Vũ nhìn sát thủ Huyết Long phân bố bốn phía, trong ánh mắt lộ vẻ cảnh giác. Tuy hắn biểu hiện mười phần tự tin, nhưng tình huống thế nào hắn hoàn toàn hiểu rõ, sát thủ Huyết Long này đích xác không tầm thường.

Nhất là máu Ma Long, đối với hắn luôn có một hạn chế nhất định.

Cho nên, trong quá trình đánh nhau Long Vũ không dám lơ lỏng chút nào.

Hắc Phong chú ý đến vẻ mặt Long Vũ, thấy ánh mắt hắn cảnh giác, liền âm hiểm cười nói:

- Long Vũ, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu, ngươi hãy từ từ mà nếm đau khổ. Mọi người nhớ kỹ, không nên hành động một mình. Chúng ta phải liên thủ thành một khối thì dù Long Vũ có ba đầu sáu tay cũng không có khả năng đối phó chúng ta.

Quát lên một tiếng, công kích cường đại lại lần nữa hướng Long Vũ quét tới.

Long Vũ phát giác những kẻ này hết sức xảo hoạt, khí mạch bọn họ tương liên. Từ đó, nếu một mình công kích một phương nào đó thì chẳng khác nào đối mặt với mấy trăm người liên thủ, kết quả dĩ nhiên là không ổn.

Nhưng mà Long Vũ vẫn cứ là Long Vũ, lực lượng của hắn vẫn có thể áp đảo. Đối mặt với thế công cường đại của sát thủ Huyết Long, hắn chỉ là chống đỡ hờ hững, trên mặt lộ vài phần tà ác.

Lúc này, Long Vũ không có ý định bị động phòng thủ mà sẽ chủ động xuất chiến. Công kích chính là cách phòng ngự tốt nhất.

Thân thể Long Vũ cứ như ảo mà thật, thân ảnh trong nháy mắt chuyển động mấy trăm lần, không đếm được trải rộng đến đâu, mỗi lần như vậy, mũi nhọn của kiếm lại đâm một nhát, ánh kiếm phát sáng như sao trời.

Tất cả phát sinh trong nháy mắt, phân thân Long Vũ cùng giao thủ với sát thủ Huyết Long khiến bọn họ nhất thời truyền ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể lập tức bị phá hủy, nguyên thần bị hủy diệt biến thành bụi phấn theo gió tán đi.

Sau một phen chiến đấu, số lượng sát thủ đã giảm đi một nửa.

Hoảng sợ nhìn Long Vũ, Hắc Phong giận dữ hét:

- Đáng giận! Mọi người hãy cẩn thận hơn.

Nói xong, thân ảnh nhoáng một cái xuất hiện trước người Long Vũ, hai tay mang theo hắc vụ cuộn cuộn hướng Long Vũ đánh tới.

Bên cạnh, lão đại Bạch Hạc cũng xuất hiện, hắc nhận trong tay vung lên, mang theo ma khí không thể chống đỡ chém về phía Long Vũ.

Đồng thời, những người khác cũng tăng cường độ công kích lên mức độ cao nhất.

Lúc này, công kích của bọn hắn cải biến rất nhiều, làm cho người ta có cảm giác như là muốn tự bạo, hoàn toàn giống như muốn tự bạo vậy. Nhận thấy khí tức có phần khác lạ, Long Vũ đang muốn tránh đi thì lại bị Bạch Hạc cùng Hắc Phong kiềm chế, cuối cùng hơi chậm lại. Bị lực lượng tự bạo của bốn cao thủ đánh trúng khiến tình hình hắn có chút không ổn.

Sắc mặt Long Vũ trầm xuống, quay đầu nhìn bốn phía, vội vàng suy nghĩ đối sách.

Mà lúc này, gần trăm tên sát thủ Huyết Long tự bạo, lực lượng công kích cuộn cuộn nổi lên như muốn hoàn toàn đem Long Vũ thôn phệ.

Đối mặt với hoàn cảnh đó, Long Vũ ngồi xếp bằng giữa hư không, hai tay kết ấn trước ngực, toàn thân toát ra khí thể thần thánh mà mạnh mẽ, thần anh trong cơ thể phóng thích ra hỗn độn nguyên lực.

Chỉ trong nháy mắt, quanh thân hắn đã dày đặc các tầng phòng ngự.

- Âm!

Công kích cùng phòng ngự đụng vào nhau, bốn phía xảy ra một tiếng bạo liệt thật lớn.

Sau một hồi nổ mạnh, cuối cùng cũng ngừng lại.

Bạch Hạc kinh hô, biểu tình trên mặt hiện vẻ không thể tin nổi. Long Vũ lại có thể hoàn toàn không tổn thương gì sau vụ tự bạo đó. Kết quả như vậy dường như thật khó có thể tin.

Nhưng trong khi hắn đang kinh sợ, hai mắt Long Vũ chợt mở ra, khóe miệng nổi lên một nụ cười thần nhiên, đầy vẻ thần bí và quỷ dị.

- Huyết Anh đại đế, người cũng nhìn thấy rồi! Trước thực lực tuyệt đối của ta, toàn bộ âm mưu quỷ kế đều không đáng nhắc tới.

Nói xong, Long Vũ lại hóa thân thành ngàn hàng vạn, nháy mắt công kích lên toàn bộ địch nhân còn lại.

Biến cố xảy ra bất ngờ như vậy khiến những sát thủ Huyết Long còn sống đều khó có thể thích ứng, nhưng chỉ trong nháy mắt Long Vũ đã phát động công kích, đối tượng chính lại là Bạch Hạc và Hắc Phong.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng bọn hắn phát ra

- Không có khả năng!

Từ miệng Bạch Hạc truyền ra tiếng kêu vô cùng đau đớn, tức giận. Nhưng nó liệu có thể vãn hồi? Sự phẫn nộ của hắn chẳng có là gì.

Long Vũ dùng hành động chứng minh lời nói lúc trước của mình.

Chỉ chớp mắt Long Vũ đã khôi phục hình dạng ban đầu, ảo ảnh bốn phía toàn bộ biến mất.

Một lát, chỉ một chút thời gian mà toàn bộ sát thủ Huyết Long đã bị giết sạch sẽ.

Mà lúc này, bọn họ còn chưa kịp tung ra huyết độc của Ma Long.

Đây chính là sự chênh lệch về thực lực.

Hắc Phong nổi giận dùng dưng, quát:

- Đáng chết! Người quả thực quá sức ghê tởm. Ta nhất định phải giết người.

Ánh mắt Long Vũ âm lãnh, hồ hững nhìn đối thủ:

- Đó là các người tự tìm chết!

Bạch Hạc âm trầm nhìn Long Vũ nói:

- Long Vũ, người không cần đắc ý quá sớm, Hắc Bạch song hung chúng ta còn chưa có cho người cần quấy như vậy.

Khóe miệng khẽ nhếch, Long Vũ cười tà mị nói:

- Trong mắt ta, các người cũng chỉ là những kẻ đã chết mà thôi.

Không thèm nhìn địch nhân trước mắt, Long Vũ âm hiểm nói:

- Cũng nên kết thúc rồi.

Nghe được ý tứ của hắn, Hắc Phong giận dữ, điên cuồng nói:

- Chịu chết đi!

Dứt lời, hai người phát động Ma Ảnh Thiên Huyền công kích.

Đối với việc này, ánh mắt Long Vũ khẽ biến, thân thể hơi mơ hồ một cái đã thoát khỏi vòng công kích của bọn hắn. Sau đó, Long Vũ khẽ quát một tiếng, thân ảnh hóa thành hai, phân biệt đánh với Hắc Phong và Bạch Hạc. Lúc này chỉ biến thành hai người nên lực lượng cường đại hơn trước rất nhiều.

Chỉ trong vòng mười chiêu mà Bạch Hạc và Hắc Phong đã bị giết

- Đại đế, nanh vuốt của người tất cả đã chết. Người còn không hiện thân? Chẳng lẽ người còn không biết, ở trước mặt ta, người không hề có một chút cơ hội nào sao?

- Hừ!

Một tiếng quát nhẹ, nháy mắt Huyết Anh đại đế đã hiện ra.

Đúng như Long Vũ dự liệu, Huyết Anh đại đế căn bản vẫn ở đây, chỉ là hắn luôn ẩn thân mà thôi. Hắn muốn quan sát rồi tìm ra nhược điểm của Long Vũ.

Nhưng mà xem ra tình hình không có tỷ lệ quan nào.

Khóe miệng Huyết Anh đại đế cười lãnh khốc, thái độ âm trầm nói:

- Long Vũ, đây là người ép ta. Nếu hôm nay không phân sinh tử thì ta cũng không cần khách khí nữa.

Long Vũ biết được Huyết Anh đại đế muốn quyết sống chết, không chết không thôi. Tâm niệm hắn nhanh chóng suy nghĩ tìm đối sách làm sao không làm tổn thương mà vẫn có thể bắt lấy hắn.

Thời gian càng lúc càng cấp bách, Long Vũ không thể tìm được biện pháp nào dưới tình huống hiện tại. Ánh mắt hắn lộ tia tàn nhẫn, dù thế nào hắn cũng không thể mặc người chém giết.

Suy nghĩ đến đây, hai tay Long Vũ đột nhiên gấp lại thành hình chữ thập trước ngực, nhanh chóng biến đổi thành một thể cổ quái, khí tức trong cơ thể biến đổi, một cỗ khí tức hủy diệt từ trong thân thể hắn phát ra.

Tuy nói thì chậm nhưng thật ra lại rất nhanh. Trước khi Huyết Anh đại đế công kích tới người Long Vũ, hai mắt Long Vũ chợt trợn lên, ám quang màu vàng trong phút chốc bạo phát.

Từ xa nhìn lại giống như Chiến thần niết bàn.

Đột nhiên, một đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, chỉ trong phút chốc đã mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa đánh úp về phía Long Vũ.

Cùng một thời gian, sắc trời bỗng nhiên hôn ám, chỉ một khắc mà toàn bộ thế giới dường như lâm vào hắc ám.

Huyết Anh đại đế dùng pháp quyết cực mạnh của mình để đánh trả Long Vũ.

Trước mắt, hắn nhất định phải bảo toàn tính mạng của mình, rồi sau đó mới tới lời hứa hẹn với nữ nhân.

Lúc này, Long Vũ cũng thi triển toàn lực cùng Huyết Anh đại đế đánh một kích phân thắng bại.

Trong bầu trời tối đen, công kích hai người gắt gao đối kháng lẫn nhau cùng một chỗ, làm cho người ta có cảm giác rung động. Từ xa nhìn lại, có hoa lửa bắn ra tung tóe, làm cho người ta cảm giác như mộng như ảo.

Sấm sét trên bầu trời gầm lên giận dữ, tia chớp chằng chịt. Biến hóa không ngừng của hai luồng lực lượng ở tốc độ cao khiến ánh lửa lóe lên không ngừng.

Oanh ! Oanh! Oanh!

Hai cỗ lực lượng nổ tung, trong lúc đó, hai tay Long Vũ kết ấn trước ngực, trên mặt gắt gao nhìn về phía trước.

Huyết Anh đại đế gầm thét rung trời, lực lượng toàn thân cuộn cuộn phát động. Trước đây hắn đã ăn máu của Ma Long trong hắc động, giờ phút này mới có một thân lực lượng ma tính thuần khiết. Sau một kích không có kết quả, hắn đáp không mà đi, từng bước một tiếp cận Long Vũ. Mà Long Vũ cũng xuất ra uy thế cường đại, cùng khí tức quanh thân Huyết Anh đại đế đối kháng.

Trong giằng co, Huyết Anh đại đế điên cuồng gào thét, đem lực lượng trong cơ thể tăng lên đến cực hạn, tuy một kích kia có thể làm thân hình Long Vũ hơi run rẩy nhưng không hề có hiệu quả rõ ràng.

Huyết Anh đại đế giận dữ muốn điên, hắn không tin rằng hắn không thể đánh chết được Long Vũ.

Chỉ trong thời gian ngắn suy tư, giao chiến giữa hai người đã xảy ra biến đổi thật lớn, quang mang của Thiên Sư pháp kiếm trong tay Long Vũ phát ra càng ngày càng thịnh.

Trong nguy cơ, Huyết Anh đại đế đã không còn đường lui, sự cường đại của Long Vũ khiến hắn khó có thể quên, khiến hắn không nắm chắc một chút thắng lợi nào trong trận chiến này, cuối cùng sẽ lâm vào trong tuyệt cảnh.

Huyết Anh không cam lòng, ngẩng đầu lên gầm thét:

- Đáng chết! Đáng chết! Không thể tưởng được ta cam chịu tiến nhập ma đạo mà cũng không thể chống lại. Long Vũ, ngươi điên rồi, nhưng mà ta cũng sẽ khiến ngươi không được dễ chịu đâu, ngươi cứ chờ xem.

Trong lúc nói, hắc khí âm trầm trong thân thể Huyết Anh đại đế tỏa ra mãnh liệt.

Long Vũ nhìn quanh, hắn hiểu rõ, chuyện đã tới nước này thì không còn có thể vãn hồi được nữa rồi.

391. Chương 55: Đại Hôn – Đại Kết Cục

Nghĩ thế, Long Vũ liền chuyển pháp quyết, Thiên Sư pháp kiếm trong tay bộc phát ra ánh huỳnh quang chiếu sáng cả đêm tối. Suy nghĩ vừa chuyển, Long Vũ rất nhanh nắm được khí tức Huyết Anh đại đế, khoe miệng bèn lộ vẻ tàn khốc.

Khẽ quát một tiếng, Long Vũ nói:

- Đại đế, xin lỗi!

Long Vũ lúc này như hóa thành một chiến thần, toàn thân lóe ra ánh sáng quý dị, dường như khắp tinh vực đều bị hắn khống chế.

Nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Long Vũ cùng một tia lo lắng ẩn sâu trong ánh mắt, hai mắt Huyết Anh đại đế đột nhiên tỏa ra sát khí, lạnh lùng nói:

- Long Vũ, tâm ngươi không tĩnh, trận này nhất định ngươi sẽ thất bại. Ta có thể cảm nhận được bản khoán trong lòng ngươi.

Nghe nói vậy, Long Vũ cũng không có phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói:

- Đại trượng phu, có cái nên làm, có việc không nên làm. Cho dù trong lòng ta có điều cố kỵ cũng tuyệt không hối hận.

Về mặt Huyết Anh đại đế hiện vẻ tàn ác cười cười, cũng không nói thêm gì.

Một lát sau, trên mặt Long Vũ lộ ra sát khí nồng đậm, thản nhiên nói:

- Nếu ngươi còn một tia cảm nhận thì ngươi sẽ không làm như vậy, sự chênh lệch giữa ta và ngươi không phải việc ngươi tiến nhập ma đạo có thể thu nhỏ lại được.

Huyết Anh đại đế chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt hiện vẻ tà ác nói:

- Ngươi thắng làm vua, chỉ cần ta giết ngươi, không ai có thể biết được thủ đoạn của ta, cho dù có ti tiện thế nào.

- Vô sỉ! Ngươi đúng là đã phụ thâm tình của vợ con.

Huyết Anh đại đế đột nhiên đột nhiên tỏa ra sát khí nhiều hơn, lạnh lùng nói:

- Long Vũ, ta khuyên ngươi không cần dùng võ mồm, lấy thực lực nói chuyện có phải là hơn không?

Long Vũ mỉm cười nói:

- Cũng tốt. Ta sẽ chiến đấu hết mình, ngươi sống hay chết cứ để cho ông trời quyết định đi.

Huyết Anh cười nói:

- Long Vũ, hôm nay là cơ hội của ta, cũng là vận mệnh của ta. Nếu trong lòng ngươi còn chưa có quyết định thì ta đành dùng nó vậy.

Trong lòng Long Vũ nhảy dựng, biểu hiện không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng trong nội tâm lại quyết định, cứ để thuận theo tự nhiên vậy.

Nghĩ đến đây hai mắt hần lại lộ ra sát ý nồng đậm, lạnh lùng nói:

- Đến đi Huyết Anh đại đế... Ta muốn cho người biết thế nào là người vô địch, cho dù có chút áy náy với lương tâm ta cũng tiến người đi cho sớm chợ.

Đối mặt với sát khí như thủy triều của Long Vũ, Huyết Anh đại đế vội vàng dùng lực lượng toàn thân chống đỡ lại sát khí kinh người kia, đồng thời nói:

- Ta chờ đợi chuyện này đã lâu rồi...

Long Vũ đột nhiên nở nụ cười nói:

- Ta biết người bị ảnh hưởng bởi Quang Minh tôn thần nên không còn đường lùi nữa...Bất quá chính người cũng không ra gì. Nếu người không có gan tị với ta thì sẽ không bị rút vào ma đạo, chịu ảnh hưởng của lão tặc kia.

Nói xong, Long Vũ giơ Thiên Sư pháp kiếm lên, chém tới Huyết Anh.

Huyết Anh thấy thế, vung thanh kiếm trong tay trăm xuống, tạo thành một lớp song kiếm màu đỏ, chặn đợt tấn công của Long Vũ lại.

Long Vũ hờ hững cười, lạnh lẽo nói:

- Vẫn chưa là gì đâu...

Lời nói còn chưa dứt, khí thế bạo phát trên toàn thân Long Vũ, một cỗ lực lượng có thể làm rung động nhân tâm đã luân chuyển khắp mọi nơi.

Cảm giác độc khí tức này có vấn đề, Huyết Anh cả kinh, thấy tu vi mình bị Long Vũ làm cho chấn động

Huyết Kim vung lên, cả người Huyết Anh bay theo kiếm, lực lượng toàn thân tăng lên đến cực hạn, kiếm khí tạo thành một đạo Thiên Kiếm Trụ mênh mông.

Long Vũ chợt quát một tiếng, hai tay cầm lấy Thiên Sư Pháp Kiếm chém ra một đạo kiếm quang, mang theo khí tức phen thế khủng bố, đi thẳng đến trước ngực Huyết Anh đại đế.

Giữa không trung, Thiên Kiếm Trụ của Huyết Anh đại đế chém thẳng xuống, đánh vào kiếm quang của Long Vũ, song phương giao thủ lẫn nhau, giằng co liên tục.

Nơi hai kiếm quang chạm nhau tạo ra hàng nghìn quang hoa. Tình cảnh này tiếp tục diễn ra một lát, kiếm quang làm vỡ nát kiếm trụ của Huyết Anh.

Sắc mặt Huyết Anh không chút thay đổi nhìn kiếm quang đánh tới, chỉ hơi hơi quơ quơ hai vai, thân hình liền biến mất một cách quỷ dị.

Long Vũ cả kinh, đang muốn di chuyển thì phát hiện Huyết Anh đã xuất hiện ở phía sau mình.

Tâm niệm vừa động, Long Vũ liên tục di động thân hình muốn tránh bị Huyết Anh đại đế đánh lén, nhưng cách nào thoát được khí tức của Huyết Anh đại đế bao trùm.

Điều này làm hần vừa sợ vừa tức giận

Mắt thấy Huyết Anh đại đế sắp công kích thành công, Long Vũ liền hét lớn một tiếng, lực lượng Thần Anh nháy mắt nổ mạnh, thoát khỏi khí tức của hần bao trùm.

Long Vũ bật người tránh ra xa mười thước.

Huyết Anh đại đế nhìn thấy động tác của Long Vũ, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Hiển nhiên hần vẫn chưa rõ tại sao Long Vũ lại có thể thoát ra khỏi khí tức hần bao trùm.

Huyết Anh đại đế khẩn trương vung hai tay khiến thân ảnh chia làm sáu, mỗi thân ảnh chia ra đều có một tư thế khác nhau, sau đó tụ lại làm một, gắng sức tập trung lực lượng đánh ra một đạo công kích thập phần hung mãnh.

Trong lòng Long Vũ dâng lên một cảm giác bất an, vội vàng tấn công về phía trước. Thân thể nhanh chóng di động, hóa thành hình tròn quay xung quanh Huyết Anh.

Do Long Vũ xuất thủ đúng lúc đã ngăn cản được Huyết Anh sử dụng công pháp tự bạo.

Đồng thời, Long Vũ dùng hết toàn lực, thân hình hóa thành kiếm quang quét tới Huyết Anh.

Huyết Anh đại để bị đánh bay đi cùng với tiếng kêu gào thảm thiết. Thân thể Long Vũ đuổi sát tới đánh xuống một chưởng vào đan điền của hắn. Chỉ là Long Vũ không hề tính giết chết Huyết Anh mà dùng nguyên lực hỗn độn đánh tan tia linh hồn của Quang Minh Tôn Thần tại đan điền của Huyết Anh.

Toàn lực đánh ra nhưng lại hạ thủ lưu tình nên cuối cùng Long Vũ cũng bị thương nhẹ, bất quá vết thương không có gì đáng ngại.

Nếu không phải vì lời hứa đó thì Long Vũ đã giải quyết luôn Huyết Anh cho gọn.

Huyết Anh sưng sốt lập tức hiểu ra tất cả.

Ánh mắt nhìn Long Vũ có hơi chua xót, miệng hơi động vài cái nhưng lại không nói gì.

Buông thân thể hắn ra, Long Vũ lạnh lùng nói:

- Người đã rõ ràng ý muốn của Quang Minh tôn thần...vậy người....

- Ài

Huyết Anh đại để thở dài. Mặt lộ ra vẻ khó khăn:

- Giết ta cũng vậy...

Ánh mắt Long Vũ xoay chuyển, đã thấy Thiên Hậu chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở đâu. Long Vũ muốn rời khỏi đây:

- Hai vị ở lại.... ta đi trước.

- Ta hiểu hết rồi !

Huyết Anh đại để nói :

- Cho dù trong lòng người có chỗ cố kỵ thì ta cũng không phải là đối thủ của người. Người hoàn toàn xứng đáng làm chí tôn...

Long Vũ khẽ cười một tiếng không nói gì cả, thân hình liền biến mất giữa không trung.

Thiên Hậu cũng không có lập tức đến đó mà khẽ cau mày, nhìn về phía chân trời một lát rồi mới chậm rãi đi đến bên cạnh Huyết Anh. Nàng không nói cả, chỉ lẳng lặng nâng Huyết Anh đại để lên nói:

- Hảo hảo mà sống đi...

- Ủ!

Huyết Anh gật đầu liên tục.

Về sau quả thực vui vẻ, thời gian giao thủ với Huyết Anh đại để đã qua nửa năm. Nửa năm sau, Long Vũ cầm rỗi ở Vũ Ngoại, râm rộ làm cải cách. Metz làm tổng thống liên bang Vũ Ngoại, Christine làm phó tổng thống. Hai cô gái xinh đẹp có quyền lực lớn nhưng bị Long Vũ quản giáo ở sau lưng.

Huyết Anh đại để được Thiên Hậu mang về Thiên Ngoại Thiên ở Vũ Nội tu dưỡng, chỉ là lực lượng trong cơ thể đã chỉ còn bằng một nửa thời kỳ đỉnh phong, nhưng tâm tình hắn đã bình thản.

Metz rút cuộc cũng đã sum họp với đệ đệ của mình, đồng thời bởi vì thân phận và địa vị của Metz cũng làm cả gia tộc đó trở nên huy hoàng.

Diện tích của Vũ Ngoại lớn hơn Vũ Nội rất nhiều. Năm Phương Thiên ở Huyền Cảnh, Phương Sào, Dục Giới đều chung tay giúp đỡ Long Vũ. Hắc Thiên Ma Thần, Phương Hậu Thiên Âm ở Vũ Ngoại, trợ giúp Long Vũ mở rộng các tỉnh vực. Còn Long Hoàng, Bồ Đề Kim Phật, Cửu Huyền Nhân Hoàng lựa chọn ở lại Vũ Nội. Mỗi người đều có một chí riêng, Long Vũ cũng không miễn cưỡng.

Về phía Tây Vương Mẫu và Thất công chúa cũng mang theo các thiên tướng dựa vào an bài của Long Vũ mà dàn trải xuống các khu vực ở Vũ Ngoại.

Ngoài ra các bằng hữu của Long Vũ như Trương Đại Ngưu, Mã Chính Phong đều được bổ nhiệm làm trưởng quan hành chính ở các đại tinh vực, trở thành quan to nhất tại địa phương đó.

Hết thấy đều dựa theo kế hoạch của Long Vũ mà tiến hành.

Mọi chuyện đều suôn sẻ.

Về phương diện chiến lược, Long Vũ chỉ đứng sau lưng thúc đẩy để Metz đại biểu cho Vũ Ngoại, Thiên Hậu đại biểu cho Vũ Nội, cùng nhau ký hiệp định hòa bình vĩnh viễn.

Nguyên bản, Thiên Hậu đề nghị Long Vũ làm chủ trì cho đại liên minh vũ trụ. Bất quá khi Long Vũ cẩn thận khảo sát tình hình Vũ Nội và Vũ Ngoại thấy chuyện đó chưa hẳn là tốt, không bằng tự mình phát triển, bớt đi chút phiền toái.

Diện tích vũ trụ rất lớn, Long Vũ không biết đến bao giờ mình mới có thể khai mở được hết được.

Đương nhiên sau khi kết thúc mọi chuyện cần thiết, Long Vũ liền bắt tay vào việc mình đã hứa hẹn với các nữ nhân của mình, đó là cho các nàng cái danh phận, từ nay không hề rời xa khỏi các nàng.

Nói cách khác là Long Vũ muốn đại hôn.

Xét thấy thân phận Long Vũ thì đại hôn của hắn sẽ gây nhiễu động cả vũ trụ. Không chỉ có các tôn chủ các đại tinh vực của Vũ Ngoại đến chúc mừng mà ngay cả các cường giả Vũ Nội cũng sôi nổi đến chúc mừng.

Các cô dâu chính là nữ nhân của Long Vũ, là La Lâm, Ti Ti, Phượng Hậu Thiên Âm, Thi Nhân, Kim Phượng, Dao, Tuyết Cơ, Hàn Duyệt, Mã Hiểu Mai và Metz, và còn nhiều đếm không hết

Sau khi đính hôn vào ngày hoàng đạo, Long Vũ đã chọn ینh một bộ quần áo thật tỷ mỉ, trong lòng âm thầm thể phải âu yếm toàn bộ các nàng đến sung sướng mới được.

Muốn khiến các nàng trở thành những nữ nhân hạnh phúc nhất vũ trụ.

Nghi thức hôn lễ thường được tiến hành vào lúc chạng vạng tối những hôm nay đã chuẩn bị từ sớm. Hắn mặt một bộ lễ phục treo đầy ngọc bội bằng tơ lụa.

Chỉ mặc những y phục này thôi đã tốn mất một giờ để chuẩn bị. Buộc kiểu tóc, cài ngọc bài, toàn thân bị trang sức làm thay đổi hoàn toàn. Lúc này Long Vũ mới hài lòng xuất môn gặp mọi người.

Trương Đại Ngưu làm phù rể, hôm nay ăn mặc cũng rất đẹp, mặt mày hồng hồng. Phù dâu là một người thuộc Phượng tộc, là biểu muội xa của Kim Phượng tên Kim Hoa, đó cũng là một mỹ nhân tuyệt thế, mặc một chiếc váy dài lộ vẻ dễ thương.

Long Vũ bước tới trước hai thiếp, phần lớn các ngọc bội trên người không ngừng kêu leng keng.

Một trận pháo vang lên, Long Vũ ngồi trong kiệu có hơi thất thần. Ngày hôn nay là một hôn lễ Đông Tây kết hợp, có Đông Phương náo nhiệt trộn lẫn với Tây Phương trang nghiêm.

Hắn lắc đầu kéo suy nghĩ trở lại, chờ cưới các nương tử của mình. Bất quá cưới một lúc mười mấy cô dâu coi như đó là một việc hiếm thấy.

- Đến đây chuẩn bị làm lễ rửa chày nào!

Về mặt Hắc Thiên Ma Thần tươi cười chào đón.

Long Vũ cố gắng điều chỉnh tâm tình:

- Không cần mấy nghi thức phiền phức này....

- Cá đây không thể được!

Hắc Thiên ma thần cười nói:

- Ngài cười một lúc nhiều nường tử như vậy nhất định phải náo nhiệt vô cùng, hơn nữa với địa vị của ngài chẳng có ai là không biết.

Ngay sau đó là Phượng tộc, Tiên Cảnh....Hắc Ám tinh vực....từ từ đến tạo nên những phong tục thập cẩm tứ phương. Chỉ với những thứ đó thôi đã khiến Long Vũ choáng váng cả đầu.

Cảm thấy còn phiền hơn cả với việc đánh nhau với Huyết Anh đại đế.

Long Vũ bắt đầu dĩ cười, chủ động hỏi:

- Không khác đi được sao?

Mọi người nhất thời xấu hổ, có người nhẹ giọng nói:

- Còn sớm mà....

Trương Đại Ngưu cười hì hì nói:

- Lão đại, xem huynh kìa, khi không lại đi nói những lời như vậy...

Nhưng lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhất thời cười to không thôi.

Long Vũ rất bất đắc dĩ.

Chẳng quá nói đi thì cũng phải nói lại, cứ để vậy coi như càng nháo nhiệt hơn.

Trải qua không biết là bao lâu, toàn bộ các quy củ rốt cục cũng đã xong, để Long Vũ có thể cưới các thê tử, tiến hành hôn lễ long trọng.

Kế tiếp đó là tiệc rượu. Làm vợ chồng mới cưới, Long Vũ cùng với các thê tử bắt đầu đi mời rượu khách mời.

Cứ như vậy tiến hành đến nửa đêm thì Long Vũ mới rảnh rỗi, được đám người Trương Đại Ngưu vây quanh dẫn vào động phòng. La Lâm là thê tử duy nhất còn zin, cũng là người giúp đỡ tốt nhất bên người Long Vũ, cho nên Long Vũ đi động phòng thì sẽ đến phòng La Lâm đầu tiên.

Sau khi vào cửa, Long Vũ phòng ngừa có người nghe trộm ở góc tường liền phong ấn cả căn phòng lại. Hôm nay nét mặt La Lâm rạng rỡ, quyến rũ động lòng người, nhìn thấy Long Vũ trong lòng khẽ động.

La Lâm xấu hổ đi tới tự mình cổ trấn định nói:

- Long Vũ ca ca, anh ngồi xuống trước đi, em pha trà cho anh...

Long Vũ vội hỏi :

- La Lâm không cần vội...Anh uống không nổi nữa rồi, trong bụng giờ chứa toàn rượu...

La Lâm nghe thấy khẽ cười một cái, gương mặt trắng nõn dần ửng đỏ, nhẹ nhàng nói :

- Vậy...Long Vũ ca ca...sắc trời...sắc trời đã không còn sớm nữa...chúng ta đi nghỉ thôi...

Trên mặt bàn có đốt một đôi nến chữ hỷ, trong phòng cũng treo ngọn đèn màu hồng nhạt được bố trí tinh xảo, rất hợp với không khí giờ khắc này.

La Lâm mặc một bộ y phục nhạt màu, thân ảnh nhẹ nhàng bước đi nhưng trong lòng thấy bồn chồn. Long Vũ bước lên trước, không nén nổi lòng ôm lấy nàng, trong mắt nữ nhân bỗng xuất hiện một tầng sương mỏng, cả người dựa vào lòng hắn.

Long Vũ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, trong lòng nảy sinh ra cảm giá triu mến có một phần áy náy. La Lâm được hắn ôm vào trong lồng ngực, trong lòng tràn đầy sung sướng, ngượng ngùng nhắm mắt lại chờ đợi thời khắc hạnh phúc kia.

- Chúng ta lập tức lên giường đi!

La Lâm cắn môi, liếc mắt nhìn Long Vũ một cái, thối lui hai bước. Nàng duỗi tay tháo ngọc trâm ở sau đầu ra, mái tóc nàng liền xõa xuống phía dưới khiến dung nhan nàng càng thêm dễ thương làm Long Vũ nhất thời thất thần.

La Lâm thản nhiên cười, nhẹ nhàng đến bên giường cởi giày ra, leo lên giường, để lộ ra thân thể mềm mại khiến kẻ khác phải phát điên ra.

Long Vũ bước lên phía trước vén chăn lên nhìn thấy một thân thể mềm mại đã không còn chút gì che đậy. Long Vũ hoa mắt, dục vọng trong người bùng lên.

- Long Vũ ca ca...anh nhẹ nhàng một chút...

Thân thể nàng pháp phồng, nỉ non nói. Không biết qua bao lâu tiếng nỉ non đã thay bằng tiếng hoan ái vang lên.(Biên: Con Nòng Nọc tuân pháp pháp ngồi gõ toàn đoạn đánh nhau, mới đến đoạn có chút gay cấn đã viết sai loạn hết cả lên

)

Dần dần trên giường cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại...

Qua một hồi mây mưa, Long Vũ đứng dậy mặc quần áo vào, nhìn thân thể của La Lâm ướt đầm mồ hôi, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, đầu vùi vào ngực Long Vũ ngọt ngào nói nhỏ:

- Long Vũ ca ca, đừng cử động nha, em muốn ôm anh, ôm anh....

Đầu của nàng vùi sâu vào ngực Long Vũ, chỉ mong thời khắc này là vĩnh hằng.

Chỉ là Long Vũ biết rằng hắn vẫn còn phải động phòng hơn mười lần nữa.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi nở nụ cười.

Thiên địa huyền diệu, vũ trụ hồng hoang giống như tình cảnh hắn khi kết hôn vậy, rất hiếm thấy.

Trong bóng đêm yên tĩnh, bóng tối tràn ngập.

Khoan dung trong phòng tắm, thân thể Long Vũ ứng đổ nằm trong buồng tắm mặc cho nước ấm tẩy sạch toàn thân. Thân thể Tuyết Cơ trần truồng, ôn nhu tỉ mỉ lau rửa thân thể cho Long Vũ.

Ý nghĩ của Tuyết Cơ khác hẳn với những cô gái khác. Đêm nay nàng không muốn cùng Long Vũ động phòng tương tự như vậy. Long Vũ thoải mái nằm, thoa mái hít thở sâu, giương tay lên vuốt ve gương mặt trắng nõn của Tuyết Cơ, hạ thân nhanh chóng bành trướng lên ở dưới nước trước đôi đôi mắt tròn tròn của Tuyết Cơ, gương mặt nàng không khỏi ửng hồng. Nàng quyến rũ lườm Long Vũ một cái, kiều mỹ nói:

- La Lâm còn chưa cho em ăn no?

Long Vũ trêu đùa:

- Chị Tuyết Cơ, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng.

Tuyết Cơ càn rỡ mặt, nhỏ giọng nói:

- Nhìn em vội vàng kia....Đêm nay có nhiều chị như vậy để coi em còn bao nhiêu con Nòng Nọc...

Âm thanh thẹn thùng tràn đầy tình yêu và say đắm.

Long Vũ trêu ghẹo nói:

- Đừng lãng phí thời gian nữa.

Nói xong liền kéo nàng vào bồn nước. Tuyết Cơ không phản kháng, chỉ thở gấp đợi chờ Long Vũ.

Động tác Long Vũ mạnh mẽ cuồng nhiệt khiến Tuyết Cơ cảm thấy như hôn tiêu phách tán, sướng run cả người, ghen ngào phát ra những tiếng rên rỉ.

Mãi cho đến khi bình minh lên, Long Vũ mới từ trong lòng Metz đi ra, hắn rút cuộc cũng đã động phòng xong nhưng lúc này hắn cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Trong thời gian sau đó, Long Vũ mới khách khứa đến uống rượu. Trong bữa tiệc, Long Vũ đem tương lai phát triển và quy hoạch vũ trụ. Mọi người đều đồng ý. Ngay cả Huyết Anh đại đế cũng tỏ vẻ sẽ làm theo kế hoạch phát triển phối hợp.

Tất cả mọi người đều tin rằng dưới sự dẫn dắt của Long Vũ, vũ trụ này sẽ càng thêm huy hoàng.
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-thu-khong-gian>